

Quỷ Thoại Liên Thiên

Contents

Quỷ Thoại Liên Thiên	3
1. Mở Đầu	3
2. Chương 1 : Đêm Hiện Hồn	4
3. Chương 2 : Cái Bóng Quỷ	9
4. Chương 3 : Tài Vận (thượng)	16
5. Chương 4: Tài Vận (hạ)	21
6. Chương 5: Bà Nội	26
7. Chương 6: Tóc (thượng)	32
8. Chương 7: Tóc (hạ)	35
9. Chương 8: Chợ Quỷ (thượng)	41
10. Chương 9: Chợ Quỷ (trung)	46
11. Chương 10: Chợ Quỷ (hạ)	51
12. Chương 11: Mộ Hoang (thượng)	57
13. Chương 12: Mộ Hoang (hạ)	63
14. Chương 13: Song Hỉ Quỷ Sát (thượng)	71
15. Chương 14: Song Hỉ Quỷ Sát (hạ)	76
16. Chương 15: Niên Thú (thượng)	83
17. Chương 16: Niên Thú (hạ)	88
18. Chương 17: Ngôi Nhà Cổ (thượng)	93
19. Chương 18: Ngôi Nhà Cổ (hạ)	98
20. Chương 19: Tương Tây Thi Cổ (thượng)	106
21. Chương 20: Tương Tây Thi Cổ (trung)	112
22. Chương 21: Tương Tây Thi Cổ (hạ)	117
23. Chương 22: Tiệc Vườn Đào Dưới Trăng (thượng)	126
24. Chương 23: Tiệc Vườn Đào Dưới Trăng (trung)	132
25. Chương 24: Tiệc Vườn Đào Dưới Trăng (hạ)	137
26. Chương 25: Thủ Hồ (nhất)	144
27. Chương 26: Thủ Hồ (nhị)	149
28. Chương 27: Thủ Hồ (tam)	155
29. Chương 28: Thủ Hồ (tứ)	159
30. Chương 29: Kẻ Báo Tử (thượng)	164
31. Chương 30: Kẻ Báo Tử (trung)	169
32. Chương 31: Kẻ Báo Tử (hạ)	175
33. Chương 32: Ăn Thịt (nhất)	182
34. Chương 33: Ăn Thịt (nhị)	186
35. Chương 34 : Ăn Thịt (tam)	192
36. Chương 35: Ăn Thịt (tứ)	196
37. Chương 36: Giường (nhất)	202
38. Chương 37: Giường (nhị)	208
39. Chương 38: Giường (tam)	214
40. Chương 39: Giường (tứ)	220
41. Chương 40: Khách Dưới Trăng (nhất)	226

42. Chương 41: Khách Dưới Trăng (nhị)	231
43. Chương 42: Khách Dưới Trăng (tam)	238
44. Chương 43: Khách Dưới Trăng (tứ)	243
45. Chương 44: Linh Viên (nhất)	251
46. Chương 45: Linh Viên (nhị)	255
47. Chương 46: Linh Viên (tam)	262
48. Chương 47: Linh Viên (tứ)	267
49. Chương 48: Linh Viên (ngũ)	272
50. Chương 49: Quý Chú (nhất)	276
51. Chương 50: Quý Chú (nhị)	281
52. Chương 51: Quý Chú (tam)	287
53. Chương 52: Quý Chú (tứ)	292
54. Chương 53: Tầm Ảnh (thượng)	295
55. Chương 54: Tầm Ảnh (trung)	302
56. Chương 55: Tầm Ảnh (hạ)	309
57. Chương 56: Mộ Phần Của Sâu (nhất)	315
58. Chương 57: Mộ Phần Của Sâu (nhị)	320
59. Chương 58: Mộ Phần Của Sâu (tam)	326
60. Chương 59: Mộ Phần Của Sâu (tứ)	331
61. Chương 60: Mộ Phần Của Sâu (ngũ)	336
62. Chương 60.1: Ngẫm Nghĩ	340
63. Chương 61: Kính (nhất)	345
64. Chương 62: Kính (nhị)	349
65. Chương 63: Kính (tam)	354
66. Chương 64: Mật Văn (nhất)	361
67. Chương 65: Mật Văn (nhị)	365
68. Chương 66: Mật Văn (tam)	370
69. Chương 67: Mật Văn (tứ)	375
70. Chương 68: Mật Văn (ngũ)	379
71. Chương 69: A Ni Mã Khanh (nhất)	383
72. Chương 70: A Ni Mã Khanh (nhị)	388
73. Chương 71: A Ni Mã Khanh (tam)	392
74. Chương 72: A Ni Mã Khanh (tứ)	398
75. Chương 73: Hiểm Lộ (nhất)	403
76. Chương 74: Hiểm Lộ (nhị)	408
77. Chương 75: Hiểm Lộ (tam)	412
78. Chương 76: Hiểm Lộ (tứ)	416
79. Chương 77: Hiểm Lộ (ngũ)	421
80. Chương 78: Chân Tướng Của Sự Giả Dối (nhất)	425
81. Chương 79: Chân Tướng Của Sự Giả Dối (nhị)	429
82. Chương 80: Chân Tướng Của Sự Giả Dối (tam)	434
83. Chương 81: Chân Tướng Của Sự Giả Dối (tứ)	438
84. Chương 82: Chân Tướng Của Sự Giả Dối (ngũ)	443
85. Chương 83: Đường Cùng Khó Thoát (nhất)	449
86. Chương 84: Đường Cùng Khó Thoát (nhị)	453
87. Chương 85: Đường Cùng Khó Thoát (tam)	457
88. Chương 86: Đường Cùng Khó Thoát (tứ)	462
89. Chương 87: Đường Cùng Khó Thoát (ngũ)	466
90. Chương 88: Đường Cùng Khó Thoát (lục)	471
91. Chương 90: Hà Bá Khóc (nhất)	477
92. Chương 91: Hà Bá Khóc (nhị)	482
93. Chương 92: Hà Bá Khóc (tam)	487
94. Chương 93: Hà Bá Khóc (tứ)	492
95. Chương 94: Hà Bá Khóc (ngũ)	497

96. Chương 95: Hà Bá Khóc (lục)	502
97. Chương 96: Hà Bá Khóc (thất)	506
98. Chương 97: Vĩ Thanh	509
99. Chương 98: Phiên Ngoại - Chấn (nhất)	511
100. Chương 99: Phiên Ngoại - Chấn (nhị)	515
101. Chương 100: Phiên Ngoại - Chấn (tam)	520

Quỷ Thoại Liên Thiên

Giới thiệu

Trước đây người ta tính trên đời có năm loại người, loại thứ năm là chuyên thu hút tai nạn về mình.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/quy-thoai-lien-thien>

1. Mở Đầu

QUỶ THOẠI LIÊN THIÊN

Tác giả: Thanh Khâu

Biên tập: Lục Minh

Thể loại: kinh dị

Pairing: Bạch Dực x An Tung

Bản gốc: 100 chương

Bản dịch: Đã hoàn thành

Tóm tắt: Cùng theo chân hai thầy giáo dạy tiểu học: Bạch Dực và An Tung, đi tìm hiểu những câu chuyện kỳ quái trải dài trong lịch sử Trung Hoa... Tựa như tên tác phẩm, “Quỷ thoại liên thiên”, câu chuyện này bất quá cũng chỉ là một chuỗi dài những câu chuyện kể, tựa như một dòng nước không bờ không bến, như 100 câu truyện ma kéo dài theo từng ngọn nến phụt tắt...

2. Chương 1 : Đêm Hiện Hồn

Tôi là một sinh viên vừa tốt nghiệp đại học, khi nắm trong tay cái bằng tốt nghiệp cùng với một cuốn sổ tay tìm việc mong mỏng, trong lòng còn hơi ngơ ngác, như thể đang nằm mơ. Kỳ thực, bốn năm đại học đối với tôi mà nói cơ bản là lãng phí, không có mục tiêu phấn đấu, không có can đảm tìm tòi, chỉ có nhiệt tình cùng với một đám bạn chơi bóng rổ, chơi game online, không chút keo kiệt mà phí hoài thanh xuân.

Sau khi tốt nghiệp, lại nằm ườn ở nhà mấy tháng, ba mẹ cuối cùng chịu hết nổi, thẳng thừng tổng cổ tôi tới nhà mợ ở thành phố B, làm một thầy giáo thực tập. Không sai, các vị nghe không nhầm, một kẻ không an phận, chẳng thành thật, gương mặt quanh năm đầy vẻ bất trị như An Tung đồng chí, không ngờ có ngày lại trở thành một thầy giáo, nghe thế nào cũng giống như một câu chuyện cười.

Khi đi, mẹ tôi thập phần lo lắng, lo tôi ở một mình không biết có quen hay không, thậm chí còn lo tôi bị người ta bắt nạt. Nhưng ba tôi vẫn mặt sắt đen sì như cũ, quở trách tôi không làm gì nên hồn, đến tuổi này còn để cho cha mẹ quan tâm. Nhưng tôi biết, bọn họ thực sự không muốn tôi ra ngoài sống một mình thế này...

Trường học nơi tôi tới nhận việc nằm trong khu thành cổ của thành phố B, đường cái rất hẹp, không mấy náo nhiệt, có rất nhiều khu nhà là nhà xây dựng trái phép.

Trường học thực ra cũng không to, nhưng vừa được sửa chữa lại, bên cạnh khu phòng học là khu ký túc xá cho nhân viên trong trường, tuy gọi là ký túc xá nhưng thực ra chỉ mấy căn phòng nhỏ dành cho những giáo viên ở xa không có nhà riêng như tôi mà thôi.

Tôi vác theo cái rương lớn, một bên tay còn quàng một túi hành lý to, nghiêng nghiêng ngã ngã leo lên tầng hai. May phước là ở ngay lầu hai, bằng không chắc chắn mất đến chết.

Khi đi nhận chìa khóa phòng, bác gái ở phòng quản lý đã nói cho tôi biết trước là tôi còn một người bạn cùng phòng, cho nên vừa mở cửa ra nhìn thấy hai cái giường đơn cũng không có gì ngạc nhiên. Vào nhà gọi hai tiếng, cũng không có tiếng thưa, tôi biết bạn cùng phòng chưa về, nên cũng tự cố tự địa dỡ hành lý xuống, xoa xoa hai bả vai mỏi nhừ, nhìn xung quanh phòng một cái.

Gian phòng có hơi nhỏ, nhưng cũng may là khá đầy đủ. Bên phải có một toa lét nho nhỏ, trong phòng có máy vi tính, hướng cửa sổ cũng không tồi. Còn nhà bếp thì, đàn ông độc thân có thể làm bếp kỳ thực hiếm hoi như lông phượng sừng lân, cho nên không bố trí nhà bếp cũng chẳng sao.

Gian phòng thế này có đủ sức chứa hai người, mà điều khiến tôi càng thêm thỏa mãn là ở chỗ giường đều là giường mới, chăn đệm cũng được giặt giũ chỉnh đốn đàng hoàng, nhìn có vẻ rất thư thái. Vì thế tôi gạt đầu lẩm bẩm: “Không tồi, nơi này coi như sạch sẽ, xứng đáng cho bốn thiếu gia đặt chân đây...”

“Không sai, hai cái giường là tôi giặt giũ rồi đóng lại đàng hoàng, máy vi tính là tôi mang tới, nếu cậu đến sớm một ngày thôi là biết liền, chỗ này chẳng qua là một cái kho chứa củi thôi, thiếu gia à.”

Giọng nói truyền từ ngoài hành lang vào, chỉ thoáng chốc ngoài cửa đã xuất hiện thêm một người, mặc áo khoác màu trắng, mắt đeo kính gọng vuông. Gương mặt rất tuấn tú, nhưng là một loại tuấn tú hết sức nghiêm trang lạnh lùng.

Anh ta tới gần, nhìn tôi chăm chú một lúc, sau đó chỉ vào cái giường kê cạnh tường trong góc phòng nói: “Cậu ngủ trong đó đi, tôi quen dậy sớm, nằm giường ngoài không ảnh hưởng tới giấc ngủ của cậu.”

Tôi nhìn cái giường nọ một chút, lại nhìn cái giường còn lại kê cạnh cửa sổ, cười cười: “À, không thành vấn đề, tôi họ An, tên gọi An Tung. Không biết anh bạn...à không...đồng nghiệp xưng hô thế nào?” Tuy nói là nói vậy, nhưng người nào có mắt cũng nhìn ra được, giường kê bên cạnh cửa sổ mùa đông thì ấm mùa hạ thì mát, hơn nữa còn rộng rãi hơn, giường kê sát tường đương nhiên không bằng.

“Đồ ích kỷ...” Án tượng đầu tiên về đối phương là như vậy.

Nhưng anh chàng này có một cái tên rất nhã nhặn, gọi là Bạch Dực. Là một giáo viên môn lịch sử, tuy cũng chưa tới mức là môn chính, nhưng so với một thầy giáo dạy mỹ thuật như tôi mà nói cũng coi như là bạn rộng hơn rất nhiều. Những khi rảnh rỗi, tôi lại mượn máy vi tính của anh ta nghe nhạc hay chơi game, cũng

may người này tuy tính cách sắc bén nhưng ở quen sẽ thấy anh ta có thể coi là dễ tính, chỉ ít, máy vi tính không hề khóa password.

Bạch Dực thích đọc sách, hơn nữa còn có thói quen đọc rất hỗn tạp, thậm chí những cuốn sách mất bìa, phai chữ hay cả những cuốn kinh Phật chán ngắt anh ta cũng xem rất say mê.

Có những lúc buồn chán trò chuyện với nhau, tôi mới phát hiện kỳ thực anh chàng này hiểu biết rất rộng. Nếu anh ta thích, có thể bàn luận với đối phương về bất kỳ lãnh vực gì một cách am hiểu, quả nhiên đồng sách kia cũng không phải là vô ích.

Vốn tưởng là công việc này rất nhàm chán, ai ngờ chớp mắt một cái đã qua mấy tháng. Hai ngày sau là ngày Đông chí, mợ đem đến cho tôi một mớ bánh trôi đậu ăn trong ngày Đông chí. Một mình tôi làm sao ăn hết được một đồng như thế, liền cho Bạch Dực một nửa.

Hai người chúng tôi ngồi quanh bếp lò cùng ăn bánh trôi mợ làm, tự nhiên cũng phải tìm chuyện mà nói, người ta gọi đây là “chuyện kể bên bếp lò” là vậy...

“Sắp đến Đông chí rồi, hôm nay thật quá sức lạnh. Quần áo rét của tôi mẹ tôi còn chưa gửi tới, gió vừa thổi qua một cái, run lấy bấy a.” Tôi chăm chú nhìn vào bếp lò, tham lam hấp thụ chút hơi ấm của nó để bản thân ấm áp hơn.

“Tôi có quần áo lạnh dự trữ đấy, dù sao cậu vừa nhỏ vừa gầy như vậy chắc chắn mặc được.” Bạch Dực dùng cái muôi khuấy khuấy mớ bánh trôi trong nồi, bỗng nhiên dừng một chút, sau đó dường như nhớ ra cái gì bèn tiếp lời: “Đông chí thực ra còn gọi là lễ áo rét, cậu biết không?”

“Áo rét? Chứ không phải gọi là quỷ lễ à?”

Anh ta cười cười: “Cũng có thể gọi như thế, cho nên vào thời gian này con người cần thêm y phục, ăn no mặc ấm, thì âm hồn dưới địa phủ cũng cần thêm y phục, cũng muốn được cúng bái. Đối với bọn họ mà nói, chỉ cần thân nhân trên trần gian còn nhớ tới bọn họ, thấp cho bọn họ một nén nhang, bọn họ sẽ không trở thành cô hồn dã quỷ. Cho nên Đông chí cũng chia làm hai loại, mùa đông của người và mùa đông của quỷ.”

Tôi ừm một tiếng, suy nghĩ một chút lại hỏi: “Vậy tại sao phải ăn bánh trôi?” Vừa nói vừa vớt một viên bánh cho vào miệng, nhưng vừa cắn vào một cái lại phải lập tức phun ra, vì trong nhân bánh lại là mấy hạt đậu đỏ còn nguyên vỏ chưa nghiền.

“Hèn chi ê rằng muốn chết, sao giữa đám bánh trôi lại có một cái bán thành phẩm vậy không biết?”

“Đó là diêm phát tài đó nha, phỏng chừng trong nồi còn có vài viên nữa như vậy đấy, lúc ăn chú ý một chút, bắt quá chỉ cần nấu kỹ thêm lát nữa thì không có vấn đề gì.” Bạch Dực liếc nhìn tôi một cái, đôi đũa cũng nhúng vào nồi nước khuấy khuấy, rõ ràng là đang đề phòng sợ ăn nhầm phải bánh đậu nguyên chưa chín.

“Diêm phát tài?” Tôi nghe mà có chút ngạc nhiên, “Diêm phát tài gì?”

Bạch Dực bưng chén lên, thay đổi một tư thế ngồi thoải mái hơn, sau đó đáp: “Đậu đỏ ấy mà, người đời cho rằng nó là một vật có dương khí rất mạnh, dùng để trừ tà. Mà ngày Đông chí dù sao cũng là ngày quỷ môn mở rộng, cho nên trong nhà có đậu đỏ cũng là để tránh quỷ khí.”

Tôi ngơ ngác gật gật đầu, Bạch Dực liền nói tiếp: “Lúc này cậu hỏi chúng ta vì sao phải ăn bánh trôi, đó là vì vào thời cổ đại, ngày Đông chí biểu thị ột năm cũ đã qua, cho nên chúng ta ăn thứ gì đó tròn tròn, là để mong đoàn viên. Kỳ thực những địa phương khác nhau có những món ăn rất khác nhau trong ngày này. Có nơi ăn hốn đồn (hoàn thánh) và sủi cảo, vì Đạo giáo nghĩ ‘hồn đồn’ đồng âm với chữ ‘hồn đồn’, nói cách khác, chỉ có người Tô Châu là ăn hốn đồn.”

“Ngày quỷ môn mở rộng à...” Tôi nhú nhú mày, không quan tâm nhiều lắm tới vấn đề bánh trôi nước, nhưng chỉ cảm thấy bốn từ “quỷ môn mở rộng” nghe cực kỳ đáng sợ. Giữa đêm đông lạnh giá kể chuyện ma quái, thể nào cũng cảm thấy sau lưng dường như lạnh buốt.

“A, sợ rồi hả?” Bạch Dực nhú nhú mày nhìn tôi cười đều.

“Sợ cái gì mà sợ! Tôi không tin mấy thứ này, chỉ tin những gì mình thấy thôi! Đừng có mà mê tín trước mặt tôi.” Nói xong lại tiếp tục cúi xuống ăn bánh trôi nước.

“Có một số thứ không phải cứ dùng mắt thường là có thể thấy được.” Bạch Dực cũng không nói gì thêm, chỉ cười cười ăn tiếp.

Bữa tối hôm đó có thể coi là vui vẻ, ngoại trừ việc tôi cần nhaim ba bốn cái bánh đậu nguyên hạt. Bạch Dực rất cẩn thận, phát hiện cái bánh khả nghi là lập tức phá lớp da bánh ngoài kiểm tra ngay, cho nên không ăn nhầm cái nào.

“Anh đi rửa chén đi, tôi cho anh ăn bánh trôi, anh cũng phải giúp tôi rửa chén.” Ăn xong có hơi quá no, tôi cũng thành con ma lười, vì vậy cầm lấy tờ báo bên cạnh, bắt chéo chân làm ra vẻ ta là đại gia ta không làm việc nhà.

Bạch Dực cũng không phàn nàn, nhanh chóng thu dọn chén đĩa, lại thuận tay mở cửa sổ, gió lạnh lập tức nườg theo song cửa lền vào phòng. Tôi rụt rụt người lại, chịu đựng chưa được mười phút đã phải lập tức ra đóng cửa sổ. Mùa đông tới rồi, thực sự cần phải thêm y phục nha...

Tối Đông chí, mợ gọi tôi tới nhà ăn tối, tôi vốn muốn gọi Bạch Dực đi cùng, nhưng anh ta nói không tiện, nhất quyết không chịu đi. Tôi cũng không muốn miễn cưỡng anh ta, Bạch Dực là người bạn đầu tiên tôi quen được ở chỗ mới, hơn nữa còn là bạn cùng phòng, tuy anh ta đôi khi thích chiếm tiện nghi người khác, nhưng tính cách thực sự không xấu, hành động rất chừng mực. So với những kẻ ngoài mặt thì giả lả trong lòng thì tìm cách lợi dụng người ta, anh ta quả thực là người tốt...

Ăn xong bữa cơm, tôi nghĩ đến sáng mai còn có tiết, nên vội vàng chào cậu mợ ra về.

Ban đêm, khí trời trong trẻo khác thường, ánh trăng đẹp hơn đêm qua gấp nhiều lần. Ở quê tôi người ta gọi ánh trăng thế này là “ánh trăng nước ngọt”, lúc này ánh trăng trải trên mặt đường sáng dịu tựa như một dòng nước ngọt, những đám mây trên trời hầu như không thể che lấp ánh sáng trong trẻo dịu dàng của nó. Nhưng những ngày thế này khí trời cũng đặc biệt lạnh, gió lạnh thổi qua người như thấu tới tận xương.

Mấy hôm trước tôi mới gọi điện thoại ẹ nhờ mẹ ký gửi ột ít quần áo ấm, hiện tại còn chưa kịp tới, cho nên lúc này ra đường chỉ còn cách hỏi mượn áo của Bạch Dực. Anh ta cũng tùy tiện ném cho tôi một cái áo khoác vắt hồ trên ghế. Cái áo hơi rộng, gió luồn qua những nếp áo rộng thổi tới người, nhưng vẫn còn tốt hơn là không có, hiện tại tôi cũng chỉ còn cách chấp nhận.

Nhà mợ không cách xa trường học mấy, nhưng chính vì quá gần nên chẳng có trạm xe bus nào. Vì thế tôi chỉ còn biết đưa mặt ra đón gió, từng bước lê về nhà. Hai tay nắm chặt mép áo, tôi rụt cổ dấn bước nhanh hơn, hi vọng có thể về nhà càng nhanh càng tốt, về đến ký túc xá có thể uống một ly trà nóng.

Gió lạnh thổi hàng cây hai bên đường rung lên sần sật, rác rến chất ở góc tường cũng theo gió bay tứ tán. Tôi bước vào một con hẻm nhỏ, đây là đường tắt dẫn về trường. Ngọn đèn đường trong hẻm vừa bị hư chưa bao lâu, xa thật xa phía trước mới có một ngọn, tỏa ra ánh sáng yếu ớt nhạt nhòa. Trong hẻm không có một bóng người, trên con đường thanh lãnh mà rét căm căm ngoại trừ tiếng bước chân của tôi và tiếng gió thổi không còn bất kỳ một âm thanh nào khác.

Cũng phải, trời lạnh thế này người nào cũng muốn yên ổn cuộn mình nằm trong nhà, tìm đến con hẻm hoang vu này làm chi. Không khí u lãnh khiến cả con đường xung quanh như chìm trong một màn sương mù nhàn nhạt. Tìm không ra một điểm ấm áp, tôi thở dài một hơi, chà chà hai tay, xốc lại tinh thần, rụt cổ tiếp tục chạy về phía trước, đôi mắt chăm chăm quan sát trước mặt.

Cho nên khi vụt nhìn thấy bóng một người đàn ông trước mặt cách mình không xa, tôi thực sự sửng sốt, vì dường như chỉ trong một khoảnh khắc tôi vừa chớp mắt là ông ta đã xuất hiện vậy, trước đó hoàn toàn không có bóng ai, lẽ nào tôi hoa mắt? Tôi kinh ngạc hồi lâu, nhưng rồi cũng thôi, có lẽ là do ánh đèn đường quá mờ cho nên trông không rõ phía trước có người mà thôi. Tôi âm thầm gõ gõ trán tự cười mình, chẳng biết đang suy nghĩ cái quỷ gì?

Cũng là một người lưu lạc thiên nhai a~ tôi thở dài, buồn chán quan sát người trước mặt. Người nọ mặc một cái áo bành tô cũ màu xám, áo cũ quá nên nhăn nhúm lại. Đầu tóc hoa râm, tư thế bước đi có hơi cứng nhắc. Trên cánh tay của ông ta có một băng vải đen.

“Ồ...chắc có ai trong nhà vừa qua đời...” Trong lòng tôi nghĩ, trong đầu đột nhiên lại nhớ tới chuyện mùa đông của quý, chuyện áo ấm này nọ mà hôm trước vừa nói với Bạch Dực, tim tự nhiên thót lên một cái. Tôi

lầm bầm một câu “Xui quá”, bước chân tự động nhanh hơn, từ phía sau người đàn ông tìm cách vượt lên trước.

Tốc độ đi của người kia khá chậm, tôi rất nhanh là có thể vượt qua ông ta, chỉ cần vài bước là tôi và người nọ đã đi sóng vai. Ngay khi lướt qua ông ta, tôi vô thức liếc mắt nhìn qua, phát hiện sắc mặt của người nọ trắng bệch như thể không có lấy một giọt máu, cả khuôn mặt chỉ có đôi mắt trông còn có vẻ có thần thái, ông ta cũng nhìn thoáng qua tôi...sau đó hai cánh môi chậm chạp nhếch lên, lộ ra một nụ cười cực kỳ quái dị. Nói thật, nụ cười này giống như thể người ta dùng dao khoét một lỗ hổng trên thân củ cải hay trái bí gì đó, bởi vì ngoại trừ hình dáng trông có vẻ giống như một nụ cười, còn thì tất cả những cơ khác trên mặt ông ta đều không động đậy chút nào, cả gương mặt đều cứng ngắc.

Bụng tôi run lên một cái, lông tơ trên người cũng dựng hết cả lên, không dám suy nghĩ nhiều, chỉ vội vội vàng vàng đi như chạy về phía lối ra của ngõ hẻm.

Mắt thấy lối ra đã ở ngay trước mặt, tôi cũng chạy trốn mệt mỏi, liền thoáng dừng lại, thở dài một hơi, trong lòng bắt đầu oán hận Bạch Dực hôm trước ăn nói lung tung, tuy nói tuyệt đối không tin, nhưng trong tâm lý vẫn để lại bóng ma; lại vừa ảo não bản thân quá nhất gan, biết đâu người kia vừa mất người thân, quá buồn rầu mà thành kỳ quái thì sao...

Trong miệng thầm mắng Bạch Dực vài câu, sau đó nhanh chân bước lên phía trước.

Nhưng đột nhiên tôi dừng lại. Lần này, cả cơ thể đều cứng ngắc như ướp đá, người đàn ông mặc áo khoác xám nọ không biết tự bao giờ lại bước phía trước mặt tôi! Nhưng tôi nhìn rất cẩn thận mà, rõ ràng phía trước làm gì có người, huống chi lúc này tôi vừa mới bỏ ông ta lại! Sao lại đột nhiên hiện ra đây...?

Tôi cảm thấy xương hàm của mình như cứng đờ ra, gió lạnh thốc vào huyết Thái Dương nhức nhối, nhưng sự đau đớn cũng cho thấy, lúc này tôi hoàn toàn không phải đang nằm mơ!

Tôi không biết người đàn ông này làm thế nào đến được đây, trong hẻm không có đường rẽ nào khác, đừng nói chi là đường hay hầm ngầm. Tôi thực sự không biết có ai có thể xuyên qua bức tường xi măng dày như thế rồi sau đó lại xuất hiện trước mặt tôi hay không. Trừ phi...trừ phi người này không phải là con người...

Tôi nuốt nước bọt, không dám bước tiếp. Người nọ cũng không động đậy, ông ta vẫn như cũ đưa lưng về phía tôi, bóng lưng cứng còng như thể một khối đá, thoát nhìn có chút ôn hòa. Lại một trận gió lạnh nữa thổi tới, tôi đột nhiên tỉnh cả người, vì cơn gió to là thế mà hoàn toàn không làm rung động một sợi tóc hay một góc áo của ông ta, cả người ông ta tĩnh hẳn lại, như thể một loại hình chiếu 3D.

Trong nháy mắt tự nhiên tôi có một cảm giác muốn thử chạm tới người này một cái xem sao, để xem ông ta có phải là thực thể hay không, trong đầu cùng lúc hỗn loạn rất nhiều ý nghĩ tự trấn an tự lừa dối, ví dụ như biết đâu ông ta là một hình chiếu 3D, ông ta là ảo giác của tôi, hay thậm chí, biết đâu ông ta chỉ là một tấm biển quảng cáo.

Tôi mờ mịt khê hô lên một tiếng “Này...” bàn tay nắm rất chặt, nghĩ thầm chỉ cần ông ta tấn công tôi là tôi sẽ lập tức cho ông ta một đám giữa mặt.

Nhưng ông ta vẫn không nhúc nhích, chỉ im lặng đưa lưng về phía tôi.

Tôi thậm chí có thể nghe thấy tiếng tim mình đập thành thịch, nhưng trước mặt vẫn không có một âm thanh nào.

Đột nhiên ông ta quay phắt người lại, lại một lần nữa nở nụ cười kỳ dị lúc này ra, nhưng lần này đôi mắt ông ta cũng trợn trắng lên. Hàm răng trắng ớn nhe ra như trong miệng tắc đầy một miếng cải trắng, nụ cười quỷ dị này khiến tôi phút chốc nhớ tới cái mặt nạ quỷ kinh khủng mà người ta phát hiện được ở Ba Thục[1] trước đây.

Tôi thoáng cái lui về phía sau một bước, không đứng vững mà ngã nhào trên mặt đất. Nhờ đó, lại phát hiện thêm một sự thật kinh khủng khiến người ta phải tuyệt vọng. Đó là, ông ta căn bản không đặt chân trên mặt đất! Bàn chân ông ta rõ ràng là lơ lửng cách mặt đất vài cm, so với nói là “đi”, chi bằng nói là ông ta đang “bay”, thảo nào mà không nghe tiếng bước chân, khó trách đáng đi của ông ta cứng ngắc lại quỷ quái như vậy.

Tôi quần bách ngắc đầu nhìn ông ta từng bước từng bước tiến lại gần mình. Lý trí kêu gào tôi mau bỏ chạy, nhưng cơ thể lại đỡ ra, ngón tay cũng không sao động đậy nổi, chỉ biết mở mắt trừng trừng nhìn cái miệng trên khuôn mặt kia càng lúc càng mở rộng, như muốn kéo ra tới mang tai.

Chờ cho đến khi ông ta sắp “bước” tới gần, lòng bàn tay tôi vì nắm lại quá chặt, móng tay bấu vào thịt đau điếng người mới khiến tôi bất giác bừng tỉnh, gần như là té ngã về phía sau. Trong túi áo khoác chẳng biết có cái gì vừa mới rút ra, tôi đương nhiên không có thời gian đi quan tâm xem nó là cái gì, chỉ phát hiện quái nhân nọ dường như dừng lại không tiến tới nữa, cứng còng nghiêng nghiêng đầu, con ngươi lộn xuồng nhìn thẳng vào chỗ bên cạnh chân tôi.

Tôi thở phào một hơi, cũng theo ánh mắt của ông ta nhìn lại, thì thấy mấy hạt đậu đỏ rơi vung vãi quanh đó. Quái nhân dường như rất sợ đậu đỏ, khiến tôi bất thành linh nhớ tới lời Bạch Dực nói là đậu đỏ có khả năng trừ tà, liền vội vàng nắm lấy một nắm đậu ném thẳng vào người nọ. Ông ta liền thét lên một tiếng sắc nhọn thê lương, cơ thể co rút cuộn tròn lại.

Tận dụng thời cơ, tôi cũng vội vàng đứng dậy, hướng về phía trước mà chạy như bị ma đuổi. Có vài lần té sấp xuống đất, nhưng trước sau tôi vẫn không có can đảm quay đầu lại nhìn về phía sau. Cho tới khi về tới ký túc xá.

Lúc về tới nơi, tôi gần như là đâm sầm vào cánh cửa. Bạch Dực đang đọc sách, ngẩng lên kinh ngạc nhìn tôi. Tôi lảo đảo bước tới bên giường, thở dốc từng hồi, trên trán toát đầy mồ hôi lạnh, trên người dính đầy bùn đất, nhìn chật vật không gì sánh nổi.

Tôi kinh hoảng nhắm nghiền mắt, khó khăn nuốt nước bọt, lúc này mới trấn tĩnh lại một chút mà mở mắt ra. Bạch Dực trao cho tôi một chén trà nóng, tôi khô khốc nói cảm ơn, tay run run cầm ly trà dùng hơi nóng của nó để ủ ấm hai tay. Có trời mới biết chuyện tôi vừa trải qua kinh khủng tới cỡ nào.

Bạch Dực ngồi xuống bên cạnh, tôi cũng nhận thức được là mình đã về tới ký túc xá, cũng không sợ như lúc nãy nữa, nhưng một màn kinh khủng vừa rồi vẫn cứ quần quanh trong óc, không chịu tan đi.

“Bạch Dực...” Tôi nắm chặt cái ly, để phòng hai tay khỏi run lên, nhưng cổ họng cứ như bị tắc lại, mãi mới thốt ra khỏi miệng: “Lúc nãy tôi vừa nhìn thấy quý!” Kỳ thực tôi cảm thấy rất uất ức, trước đó không lâu còn vỗ ngực bảo nhất định không tin, nhưng chuyện vừa xảy ra quả thực quá mức chịu đựng!

“Ồ? Trông nó ra sao?” Anh ta không hề cười nhạo tôi, chỉ bình tĩnh nhìn tôi mà hỏi, ánh mắt thanh lãnh khiến tôi cũng bất giác bình tĩnh lại.

Tôi uống chút nước, liếm liếm đôi môi khô nẻ, sau đó đem chuyện lúc nãy kể hết cho anh ta nghe.

Bạch Dực trầm ngâm một lúc, sau đó vỗ vỗ vai tôi: “Hắn là gặp phải một người chết được bảy ngày rồi, hôm nay là đêm hiện hồn của người đó.”

Tôi quay lại nhìn anh ta: “Đêm hiện hồn?”

“Hầu hết mọi người sau khi chết được bảy ngày sẽ trở về để gặp mặt thân nhân lần cuối, thứ hai là cũng để lấy đi những thứ thuộc về mình, hay trả những món nợ đã mắc phải khi còn sống, coi như một cách đoạn tuyệt dứt khoát với thế giới này. Nhưng bọn họ cũng không còn là người của nhân gian nữa, cho nên sau đêm hiện hồn bọn họ nhất định phải đi, đi đến nơi thuộc về bọn họ.”

Tôi gật đầu, nhìn lá trà trong chén đang từ từ nở ra mà chậm rãi nói: “Áo lạnh mùa đông cho quý...”

Rồi lại nghĩ ra một chuyện khác, tôi ngắc đầu lên hỏi Bạch Dực: “Nếu hôm nay trong túi áo của tôi không có mấy hạt đậu đỏ, e là trốn không thoát rồi. Tôi nhìn thấy mấy hạt đậu rơi trên đất, nhặt lên ném vào người ông ta mới có thời gian chạy trốn, bảo vệ được một cái mạng này đó.”

Bạch Dực cúi đầu khẽ cười mà không đáp.

“Chờ chút!” Tôi đột nhiên hiểu ra, bình tĩnh nhìn anh ta: “Cái áo này là anh cho tôi mượn lúc ra ngoài, anh biết đêm nay là quý lễ, cho nên mới bỏ đậu đỏ bên trong, đúng không?” Tôi cảm động đến mức muốn khóc, dù sao người trước mặt cũng coi như là ân nhân cứu mạng của An Tung này.

“Tôi thực sự không biết là cậu có gặp phải cái gì hay không. Còn mớ đậu đỏ, thực ra là từ lần trước ăn bánh trôi có mấy cái bánh nhét đậu sống bỏ lại trên bàn đó thôi, có lẽ lúc tôi dọn áo không cẩn thận để rơi vào.” Bạch Dực làm ra vẻ “tôi không biết cậu đang nói cái gì”, chỉ đứng lên quay về ghế ngồi đọc sách, suy nghĩ một chốc lại quay lại nói: “Không có việc gì nữa, mau đi tắm rồi đi ngủ sớm đi, nhìn cậu kia, cả người đầy mồ hôi lấm bần đất.”

Tôi thấy anh ta không thừa nhận, cũng không muốn hỏi tới, trong lòng thầm nghĩ lúc này chuyện quan trọng nhất là mau mau đi tắm rồi đi ngủ, vì vậy cũng gật đầu.

Tắm nước nóng xong, thân thể thả lỏng lại, cảm thấy không kinh khủng như lúc nãy nữa, tôi chuẩn bị giường đi ngủ.

Chợt nghe Bạch Dực hỏi: “Cậu thực lòng cho rằng người nọ muốn làm hại cậu sao?”

Tôi sững sờ dừng tay, bởi vì quả thực quái nhân nọ không có lý do gì đi làm hại tôi, nhưng lúc đó chỉ cần một mình ông ta thôi là đủ đáng sợ rồi. Vì thế tôi mới kinh hoàng như vậy.

“Tôi cũng không biết...lẽ nào ông ta không phải muốn bắt tôi theo?” Tôi âu sầu hỏi.

“Ai biết được, ông ta đã bị cậu đuổi đi mất rồi còn đâu.” Bạch Dực không ngẩng đầu lên.

Ngày hôm sau, tôi đi ngang qua con hẻm nhỏ hôm qua, dưới ánh mặt trời, mọi thứ đều trở nên ấm áp hơn hẳn. Trước cửa một căn nhà nọ để rất nhiều vòng hoa tang, qua khung cửa, có thể nhìn thấy trước linh đường đặt một tấm ảnh chụp, người trong ảnh mang nụ cười méo mó cứng ngắc, mặc một cái áo khoác màu xám cũ nát nhảm nhí, mái tóc hoa râm...

Trong đầu tôi vọng lại câu hỏi cuối cùng của Bạch Dực: “Lẽ nào ông ta thực sự muốn làm hại người khác sao?”

Đêm hiện hồn – End

[1] Ba Thục: là một địa danh từ thời Tiên Tần, nay thuộc địa phận Tứ Xuyên, là nơi sinh sống của rất nhiều tộc người thuộc họ Bách Việt như Bộc, Tung, Tư, Cung, Nô, Di, v.v... đặc biệt rất giỏi chế đồ đồng. Giải thích kỹ Ba Thục thế này là để các bạn làm quen một chút với vùng đất này, trong truyện sẽ còn nhiều lần chúng ta gặp lại những “sản phẩm” của Ba Thục.

(*) Người biên tập nói nhảm: Tục lệ tung đậu để trừ tà ma cũng tồn tại ở Nhật Bản. Thậm chí còn có một ngày lễ riêng dành cho hoạt động này gọi là “setsubun” vào ngày 3/2 hàng năm, tức ngày Lập Xuân (chứ không phải Đông chí như trong truyện trên đây). Vào ngày này, người lớn trong nhà (thường là ông bố) sẽ đội mặt nạ quỷ để con mình ném đậu vào người (không đổ cũng được), và hô to “Oni wa soto! Fuku wa uchi!” (Quỷ ra ngoài, phúc vào nhà). Xem ra ở các nền văn hóa Đông Bắc Á, đậu là một loại ngũ cốc quan trọng và mang lại điềm lành, trừ tà khí. Ngoài ra, một số thứ khác như muối ăn và gạo cũng là vật trừ tà (cái này thì xem ra có nhiều ở các nước Đông Nam Á hơn)

3. Chương 2 : Cái Bóng Quỷ

“Bóng quỷ nhi, âm dương lỗi, đừng quay đầu lại

Tiết thanh minh, mộ cô nhi, một ngọn đèn sáng

Vượt đường đêm, sinh tử hai bên, quỷ quay đầu lại...”

Lúc này trời đã vào xuân, nhưng khí trời tháng ba vẫn còn lạnh tới thấu xương. Cành cây khô quắt ngoài cửa sổ đã bắt đầu vươn những mầm non mới bé bằng móng tay, nhưng lại nhiễm không khí lạnh nên trông có vẻ còi cọc. Người già thường nói “Rét tháng ba rét quá ba tầng trời” là vậy. Cộng với cái âm lạnh của những cơn mưa phùn, cho nên khắp nơi vẫn chưa thấy bóng dáng vui vẻ của mùa xuân, chỉ có âm hàn tận xương cùng hiu quạnh thê lương.

Tôi không phải là một người dậy sớm, nhưng hôm nay có tiết mỹ thuật ở ngay tiết đầu, cho nên chỉ còn cách không cam tâm tình nguyện chịu đựng cái rét thấu óc mà chui ra khỏi ổ chăn ấm áp.

Xung quanh cửa trường học có rất nhiều quán bán đồ ăn sáng, trong số đó có cửa hàng bán bánh bao của ông già Lý cũng khá hút khách, có thể nói điểm tâm sáng mỗi ngày của tôi hầu hết là mua ở đây.

Giống như mọi khi, tôi mua mấy cái bánh bao rồi vừa ăn vừa chạy. Không còn cách nào khác, quả thực dậy muộn quá. Nếu không phải Bạch Dực nhắc tôi là hôm nay có thanh tra giáo dục tới, xem chừng tôi còn trễ nữa.

Thở dài một hơi, miệng ngậm bánh bao, tôi nhanh chân hướng về phía trường. Nhưng ai ngờ ông già Lý đột nhiên dùng đôi tay gân guốc như cành cây khô níu chặt lấy tay tôi, lại bỏ thêm hai cái bánh bao thật to vào túi cho.

Tôi ngỡ ngàng hỏi: “Bác Lý, bác đang làm gì vậy?”

Ông già Lý vẻ mặt cổ quái nhìn quanh một lúc, sau khi xác định là không còn ai khác mới mở miệng hỏi: “Thầy An, tui muốn mượn thầy cậy thầy Bạch tới phụ tui chút chuyện, được hôn? Tại cháu tui nó nói thầy Bạch thấy dữ lắm, mà tui với thầy hông quen hông biết chi hết, tui coi thầy ngày nào cũng tới ủng hộ cái tiệm chạp phô này, nên muốn cậy nhờ thầy một phen.”

Giọng nói của ông lão đặc sệt giọng địa phương, tôi ngẩn người một lúc lâu mới hiểu được là ông ta muốn tôi giúp nhờ cậy Bạch Dực làm gì đó, cho nên mới cho thêm hai cái bánh bao để “hối lộ”.

Cháu gái của ông lão thực sự đang học lớp 2 trường chúng tôi, biết Bạch Dực cũng không có gì kỳ lạ. Nhưng tôi chỉ ngạc nhiên ông lão này muốn tìm Bạch Dực làm gì, chẳng lẽ là để dạy thêm cho cháu mình? Vì vậy bèn hỏi: “Bác, bác muốn tìm thầy Bạch dạy kèm cho cháu nhà sao?”

Ông lão vội vàng khoát khoát tay, ghé sát đầu vào mặt tôi, giọng nói thấp đi thành tiếng thì thầm: “Cháu, cháu gái tui, coi mời bị quỷ nhập rồi đó!”

Tôi nhất thời ngẩn cả người, vốn trước giờ tôi cũng không tin ma quỷ, nhưng kể từ sự kiện đêm hiện hồn lần trước thì tinh thần “chủ nghĩa duy vật” của tôi cũng rã thành bột hồ luôn. Tôi cũng bắt chước ông lão thì thầm thật nhỏ: “...Quỷ?”

Ông lão gật đầu, túm tôi lôi vào gian trong của tiệm bánh bao, gian nhà rất lộn xộn, chỗ này đặt lồng hấp, chỗ kia chất bột mì. Ông ta lôi ra một cái ghế cho tôi ngồi, sau đó bắt đầu kể lại câu chuyện xảy ra cách đây chưa lâu:

“Cháu gái tui, con nhỏ cũng hiền lành cục mịch lắm hông có hay bắt chuyện với người ta, tui trước giờ hông thấy nó có bạn bè chi hết. Chỉ thỉnh thoảng hay chơi nhảy dây thun với mấy chế bên nhà thôi, nhưng hôm rày tự dưng tui thấy nó không chơi nữa, cũng hông thèm quan tâm tới ai hết, chỉ biết tới trường về nhà hết ăn lại lăn ra ngủ, còn thì cứ ngồi ịch ra đó mà đó ra. Mới đầu tui còn tưởng nó giận bạn chớ, mà ai dè hôm trước tui lại thấy một chuyện kinh khủng lắm!”

Ông lão nuốt nuốt nước miếng, hít sâu một hơi rồi mới nói: “Tối bữa đó tui đang chuẩn bị bánh bao đang sớm mơi bán, tối nào tui cũng bao bánh trước rồi sớm từng bưng hôm sau mới hấp. Nhưng lúc tui đang lui cui thu dọn, tự dưng nhìn thấy con cháu tui đang cột dây thun ở một góc đường rồi tự nhảy mình ên nó, tui thấy hơi kỳ cục, nên gọi nó hai ba tiếng, mà nó cũng đâu có thèm nhìn tui. Nó làm như hông nghe gì hết vậy đó, cứ một mình nhảy hoài nhảy hoài. Mà tự dưng tui thấy có cái gì đó quái quái, trên đường chỉ có hai tui tui, vậy mà...vậy mà...trên vách tường lại rõ ràng có tới ba cái bóng!”

Ông già Lý run run vươn ba ngón tay khô đét lên làm dấu hiệu.

“Tui sợ mất mật, vội vàng công con nhỏ bỏ chạy, dưng mà cái bóng tự dưng cũng quay đầu lại kéo riết lấy cái bóng của con bé cháu hông chịu buông. Tối hồi tui cũng cảm thấy cháu tui cứ như bị ai đó giữ cứng ngắc vậy, hơn nữa còn khò khùng khiếp! Lúc đó tui chỉ nghĩ, thôi, thôi, xong đời rồi! Lạ phải thứ chi đó dơ bẩn rồi! Già như tui thì...thôi còn sá chi nữa...nhưng mà con nhỏ nhà tui mới chút xíu vậy, sao mà nó...để cho thứ quái kia túm đi? Thế là tui liều, dùng hết sức bình sanh kéo mạnh một cái, mà hông ngờ tự nhiên thứ kia nó buông ra. Tui liền đem con nhỏ đồng tuốt về nhà, canh bên giường nó tròn một đêm.

Hôm sau dậy con nhỏ lại bình thường như hông có chuyện chi hết, báo hại tui còn tưởng tui già đầu rồi nên lú lẫn chớ, đứng mà ở trên cổ tay con nhỏ, thiệt là có một cái dấu tay con nít đỏ hỏn à! Tui mới biết, quả thực tui hông có nằm mơ!”

Tôi xen vào hỏi: “Vậy sau này cháu nhà bác còn thấy thứ đó không?”

Ông lão có vẻ rất kích động, nắm chặt tay tôi mà nói: “Có, có chớ! Chỉ cần tới nửa đêm là con nhỏ lại xề tới cái góc đường đó đa! Tui ngăn hông có dặng, mà nhốt nó trong phòng, nó lại đâm đầu vô tường bụp bụp vậy đó! Chưa kể đêm nào cũng có thứ chi đó rảo quanh nhà tui, cứ nghe nó gọi cửa miết, mà mở ra rõ rành hông có ai. Chỉ có một cái bóng thôi. Đêm nào con nhỏ cũng tới bên cạnh nó nhảy dầy!” Nói xong, lão lại lấy hai tay ôm mặt, khóc nức nở.

Tôi nhìn ông lão thất thập cổ lai hi khóc ròng trước mặt mình, trong bụng cảm thấy bất nhẫn, nên đành đứng dậy vỗ vỗ vai ông lão, hứa với ông ta là sẽ kể chuyện này lại cho Bạch Dực nghe, hơn nữa sẽ thuyết phục anh ta giúp đỡ.

Ông lão cảm ơn rồi rít, còn cố tình dúm thêm cho tôi năm sáu cái bánh nữa. Tôi rời khỏi cửa hàng của ông ta, nhìn qua góc đường trong câu chuyện, thấy nó bất quá chỉ là một góc ngã tư nho nhỏ mà thôi.

Nơi này là khu thành cổ, có nhiều năm đường như chẳng được sửa sang lại gì nhiều, đường xá đều nhỏ hẹp, xe loại lớn khó lòng chen vào nổi. Những góc đường chết thế này tồn tại rất nhiều xung quanh đây, bởi nhiều năm không được sửa sang tôn tạo, nên rác rến chất đống. Nói thật tình, ngoại trừ việc nó có hơi bẩn một chút, còn lại không thấy có gì bất thường.

Mới sáng sớm vì chuyện của ông lão mà bị kéo lại một lúc, đi trễ là chuyện đương nhiên. Kết quả tôi bị lão Phan hói của Ủy ban giáo dục (lão họ Phan, đầu bóng lưỡng như trũng chần nước sôi) lôi ra giảng ột trận như thể mắng con lão vậy. Chưa hết, còn lục tung mọi khuyết điểm từ trước tới giờ của tôi phóng đại lên một trăm lần mà xa xả tới tấp. Vì thế giữa phòng giáo viên, hình thành một hồi “An Tung bị đầu tố” cực kỳ đặc sắc.

Đau khổ lết qua một buổi sáng, tới giờ nghỉ trưa tôi cũng trốn trong phòng giáo viên, soạn lại một ít tài liệu cần cho tiết buổi chiều, chuẩn bị xong mới chuẩn bị ra ngoài ăn. Trong miệng chỉ lẩm bầm lẩm cách nào để Phan hói nhanh chóng chuyển thành Phan trọc mới cam lòng.

Bàn làm việc của Bạch Dực tình cờ làm sao lại nằm ngay đối diện bàn tôi, chờ mọi người trong phòng giáo viên ra ngoài hết, anh ta chợt phì một cái, sau đó phá lên cười ha hả. Mặt tôi càng thêm âm u, nghĩ thầm tiểu tử người như vậy mà cũng là bạn bè đay hả, thái độ bỏ đá xuống giếng đó là sao là sao!

Cuối cùng nhịn không được, tôi đập cuốn sách lên bàn một cái “rầm”, lạnh lùng nói: “Cười cười cười, cứ chờ tới lúc anh cũng bị lão nắm đầu coi như con nít rồi mới biết!”

Anh ta thấy tôi có vẻ muốn nổi giận thật sự liền không cười thành tiếng nữa, nhưng khóe miệng nhếch cao vẫn cho thấy anh ta rõ ràng là đang âm thầm chê cười tôi.

“Cậu chỉ đi mua có cái bánh bao mà cũng mất tới nửa buổi, tôi đã có lòng nhắc cậu trước rồi còn gì, hôm nay Phan hói đi thanh tra. Vậy mà cậu còn dám trễ, mà còn trễ tới 45 phút, đủ một tiết nữa chứ! Người anh em, cậu ngu thật đấy!”

Nhờ anh ta nhắc đến bánh bao, tôi mới nhớ tới chuyện quái dị mà ông lão Lý đã kể, liền chồm người tới trước, dí sát mặt vào mặt Bạch Dực, nheo nheo mắt hỏi: “Có muốn giúp người ta một tay không? Chuyện này đảm bảo anh có hứng thú.”

Bạch Dực dường như có gì đó không được tự nhiên, lui về sau một chút mới nhướn nhướn mày hỏi có chuyện gì. Tôi đem chuyện ban sáng kể hết lại cho anh ta nghe.

Chỉ thấy anh ta cúi đầu suy nghĩ một chút, trong miệng không biết lẩm bầm cái gì, sau đó ngẩng đầu nhìn tôi nói rất nghiêm túc: “Bữa trưa nay cậu mời, buổi tối cùng đến nhà họ Lý.”

“Lại tôi! Tôi không có tiền mà...” Tiền lương của tôi vốn đã thấp tới mức đáng thương rồi, tháng nào cũng phải nhờ ba mẹ chi viện ít nhiều, nếu không chắc chỉ có nước ra đường mà ngủ.

Cửa trường học lúc chiều tà đặc biệt nhộn nhịp, học sinh tan học, xe cộ tắc trước trường cũng nhiều lên, đám người bán hàng rong trước cổng trường bán đủ thứ quà vặt lẫn đồ chơi, ồn ào náo nhiệt không thua gì buổi sáng.

Tôi và Bạch Dực tìm tới tiệm bánh bao của ông lão Lý. Việc buôn bán buổi chiều rõ ràng không bằng ban sáng, nhìn cửa tiệm cũng tự nhiên trở nên quạnh quẽ, ông già Lý đang ngồi bên bếp lò, thỉnh thoảng lại đảo mắt vào gian nhà trong như canh chừng.

Tôi bước tới trước mặt ông lão Lý, cười cười nói đã mang Bạch Dực tới, có gì thì cứ nhờ anh ta. Kỳ thực lúc này, lòng tôi vẫn còn âm ỉ đau cho hai phần cơm thịt xào ớt xanh ban trưa...

Ông lão Lý thấy chúng tôi tới, lập tức bỏ mặc cửa tiệm mà vội vàng kéo chúng tôi vào gian trong. Tôi có thể cảm nhận rõ sự bất lực cùng lo lắng của ông ta dành cho đứa cháu gái, dù sao làm gì có người nào có thể bỏ mặc cốt nhục của mình chứ? Chúng tôi ngồi xuống, ông lão pha một bình trà. Chờ tiếp xong cho hai chúng tôi rồi, ông ta cũng ngồi xuống chỗ đối diện, nhìn cánh cửa phòng bên cạnh, trong mắt tràn đầy ảo não cùng sợ hãi.

“Thầy Bạch, thầy tới thiệt tốt phước cho tui tui quá, tui nghe nói thầy rành ba cái này lắm, hơn nữa thầy còn có học, chứ như đám thất học tui tui thiệt không biết phải làm chi bây giờ..” Ông lão hiển nhiên có vẻ rất rụt rè, nói năng cũng bắt đầu không đầu không đuôi, trong lòng tôi thoáng buồn cười là có học thì có ích gì trong mấy chuyện này đâu, nói vậy chẳng thà gọi tiến sĩ tâm lý học tới khám cho rồi.

Tôi lại nhìn Bạch Dực, anh ta không nói gì, chỉ thối thối mấy lá trà trong ly, nhấp một ngụm, sau đó im lặng chờ ông lão nói tiếp. Tôi nghĩ nếu cứ thế này thì tình hình sẽ rơi vào im lặng gượng gạo mất, vì vậy nhanh nhẩu lên tiếng trước: “Lão Bạch...Anh xem, việc này chắc chỉ có anh mới giúp được cho người ta, người già có thể hoa mắt, nhưng đứa bé này không phải chỉ gặp chuyện lạ có một hai lần, nếu thực là bị hoa mắt thì chi bằng gọi là đục thủy tinh thể...” Cảm giác được bản thân mình càng lúc càng nói lung tung, tôi cũng bậm môi cười gượng vài tiếng, cầm lấy ly trà chăm chú uống.

Bạch Dực hiển nhiên không thích tôi xen miệng vào, quay lại nhìn tôi nhú mày. Sau đó mới quay về phía ông lão nói: “Chuyện cháu nhà bác tôi cũng nghe An Tung nói qua ít nhiều rồi. Nhưng vẫn còn vài chi tiết nếu không được thấy tận mắt tôi cũng không biết làm thế nào, nếu bác không ngại thì tối nay chúng tôi lại tới. Tôi hứa không làm phiền lâu đâu, chỉ có vài thứ muốn xác nhận lại thôi.”

Ông lão đương nhiên không phiền, ngược lại còn cúi đầu cảm ơn liên tục, còn muốn lưu chúng tôi lại ăn cơm chiều, rồi không chờ chúng tôi đồng ý hay không, đã nhanh nhẹn đứng lên đi nấu cơm.

Tuy chúng tôi cảm thấy hơi ngại, nhưng hai thanh niên độc thân, ngoại trừ căn tin ra thì quả thực không có nơi nào khả dĩ giải quyết vấn đề ngày ba bữa cả. Cả hai đều nhất quyết không nấu cơm, nên bữa tối nay có thể coi như là ăn chợ.

Trong bữa cơm tối chúng tôi gặp cháu gái của ông lão, cô bé có vẻ cực kỳ ngạc nhiên khi thấy hai thầy giáo trong trường lại tới nhà mình ăn cơm, nên chỉ lên tiếng chào hai chúng tôi một câu, giọng nhỏ như muỗi kêu, sau đó cúi gằm mặt ăn cơm. Không khí rõ ràng cực kỳ căng thẳng...

Tôi ho khan hai tiếng, muốn hỏi cô bé một ít bài vở hàng ngày, dù sao đây vẫn là vấn đề mà các thầy cô giáo nên quan tâm, không phải sao?

“Trò Lý Ái, dạo này em học tập thế nào?” Vừa hỏi xong tôi đã muốn hối hận, dù sao cũng đâu phải giáo viên môn chính...

“Dạ tốt, cảm ơn thầy.” Lý Ái vẫn không ngẩng mặt lên.

“Trò Lý, dạo này khi đi trên đường khuya, em có thấy gì lạ không?” Bạch Dực hỏi.

Cô bé bỗng nhiên ngẩng phắt đầu lên, nhưng lại nhanh chóng cúi xuống, nhỏ giọng đáp: “Dạ không, không thấy gì hết.”

“Không có ai gọi tên em sao?” Bạch Dực vẫn kiên trì.

Bàn tay nữ sinh hơi run lên, cô bé buông đũa không ăn, cũng không ngẩng lên nhìn chúng tôi. Cái đồng hồ kiểu cũ trên tường gỗ từng tiếng chậm rãi, hơi nóng của chén cơm bay lên, nhất thời phủ mờ vẻ mặt của cô

bé.

Bạch Dực nhú mày, nhìn nữ sinh ngồi đối diện, thanh âm thoảng chậm lại: “Có thật không có ai gọi tên em hay không?”

“Dạ không có, chỉ là...có tiếng ai đó hát. Một bài đồng dao rất kỳ quái. Em không biết nó là cái gì, chỉ nghe người đó cứ thế hát mãi. Sau đó im lặng luôn...” Cô bé ngẩn người một lát mới từ từ đáp.

“Có thể cho thầy biết là bài hát gì không?” Nhẹ gật đầu một cái, Bạch Dực hỏi tiếp.

Cô bé ngẩng đầu, gương mặt trắng trẻo tự nhiên hiện lên một nụ cười quái dị: “Không được, vì đây là bí mật.”

Tôi hỏi: “Là bí mật của em với ai?”

Cô bé suy nghĩ một chút, sau đó quả quyết lắc đầu: “Em không nói với thầy được đâu, ‘bạn ấy’ sẽ tức giận mất.”

Hỏi thế này cũng như không, tôi có hơi nản lòng. Đồng dao, quá kỳ quái rồi. Loại đồng dao gì mà có thể khiến ột đứa bé suốt ngày đến chơi với một cái bóng? Tôi nhìn lại ông lão, phát hiện ông ta đang run lấy bầy, có thể là do nhìn sự quỷ dị của cháu gái mình mà không đành lòng, cũng có thể là để tìm cách đè nén sự sợ hãi cực độ của mình. Đột nhiên ông ta mở miệng thều thào: “Bóng quỷ nhi, âm dương lồi, đừng quay đầu lại. Tiết thanh minh, mộ cô nhi, một ngọn đèn sáng. Vượt đường đêm, sinh tử hai bên, quỷ quay đầu lại...”

Cô bé mở trừng to hai mắt nhìn ông nội, ánh mắt vừa như khiếp sợ lại vừa như oán hận, phần nộ nhìn ông ta.

Ông lão sắc mặt tái nhợt, chậm chạp lắc đầu: “Bài hát đứa bé đó hát là như vậy, tui nhớ rõ mà...”

Cô bé có vẻ rất tức giận, đứng phắt lên bước ra cửa. Ông lão Lý vội vàng nhào tới túm chặt lấy cô bé, gần như vừa kéo vừa lôi vào phòng.

Bạch Dực nhìn ra ngoài cửa, ngọn đèn đường vàng vọt hắt ánh sáng lên con đường trải xi măng trước cửa, chiếu ra những chỗ nhấp nhô gập ghềnh, sau đó quay lại nhìn tôi đang chờ người ra vì quái dị mà nói: “Đi, đi ra xem.”

Trời đã hoàn toàn tối đen lại, khí trời hôm nay không được tốt lắm, không thấy bóng trăng. Khí hậu lạnh thế này, căn bản là không có ai thềm ra đường. Ngoại trừ một vùng nhỏ bé được ánh đèn đường chiếu tới, còn thì những nơi khác đều là một mảnh đen xám nhờ nhờ, cánh cửa sắt hoen rỉ bị gió đập phát ra những tiếng kêu kệt gai người. Thỉnh thoảng có một con mèo hoang phóng ra từ chỗ giữ xe, rồi lại lập tức hòa mình vào bóng đêm đen đặc trước mắt.

Tôi khóa chặt áo khoác để phòng gió lạnh thổi vào. Bạch Dực đi bên cạnh, sau đó nói với tôi: “Bây giờ tôi bắt đầu gọi một cái tên, cậu cũng giúp tôi gọi, cho dù có thấy cái gì đi nữa cũng đừng phát hoảng, có tôi ở đây thì không có việc gì. Nhưng phải nhớ kỹ không được dừng lại. Đi một bước gọi một lần, hiểu chưa?”

Tôi gật đầu, sóng vai đi bên cạnh anh ta, từ cửa hàng của lão Lý chúng tôi quẹo vào ngã tư nhỏ xíu cách đó không xa, rồi tiến thẳng vào ngõ hẻm.

“Lý Ái.” Bạch Dực bước bước đầu tiên. Chưa có chuyện gì xảy ra cả, vì thế tôi cũng theo sát bên cạnh mà gọi to: “Lý Ái.”

Bạch Dực theo tiếng gọi của tôi lại bước thêm một bước, cùng lúc gọi lần thứ hai: “Lý Ái.”

Trên con đường hẻm vắng vẻ chỉ có tôi và Bạch Dực cùng nhau bước đi, cùng gọi tên Lý Ái. Ngay khi sắp đi tới góc đường, tôi đột nhiên cảm thấy có cái gì đó bất thường. Là cái bóng! Đúng, cái bóng của tôi không biết từ lúc nào đã hóa thành hai! Một cái rõ ràng là bóng của một đứa bé, so với cái bóng của tôi thấp bé hơn rất nhiều. Nhưng nó bước đi cùng lúc với tôi, hoàn toàn dựa theo tốc độ tiến tới của tôi, cứ như thể nó là một phần của tôi vậy. Tôi nhìn lại Bạch Dực, cái bóng của anh ta chưa biến thành hai, nhưng rung động rất dữ dội. Có vẻ như cái bóng quỷ kia muốn nắm lấy tay cái bóng của hai chúng tôi, nó len vào bước

giữa bóng hai người, khi tôi liếc nhìn sang bên cạnh mình thì phát hiện giữa hai chúng tôi có một cái bóng người nhờ nhờ.

Mồ hôi lạnh rơi đầm đìa, tôi nắm chặt tay lại, tất cả giác quan gần như muốn tê liệt hết. Lại một lần gọi Lý Ái, cái tên thoát ra khỏi miệng cứ như một loại bùa chú nào đó, cực kỳ quỷ dị. Tôi theo Bạch Dực gọi một lần Lý Ái nữa, nhưng giọng nói của tôi đã run bần lên, gần như không còn là giọng bình thường nữa, mà vừa khào khào vừa mong manh.

Tôi phát hiện giọng nói của Bạch Dực cũng không được bình thường, mà vừa the thé vừa sắc nhọn như tiếng mèo hoang gào, gần như nghe không ra anh ta đang gọi hai tiếng Lý Ái. Tôi vẫn không quên theo sát anh ta mà gọi, không để gián đoạn, nhưng cảm giác cứ như cái tên ấy không phải thoát ra từ cổ họng mình nữa, mà là từ khoảng trống sát bên cạnh vậy, thanh âm chói tai như tiếng móng tay cào lên bảng.

Lần gọi thứ 13... Chúng tôi sắp bước tới ngay góc đường. Thanh âm của chúng tôi cũng đã biến thành giọng của ba người. Đúng, là giọng của tôi và Bạch Dực, ngoài ra còn có một giọng nói phát ra từ chỗ trống giữa hai người. Ba thanh âm, ba cái bóng, chỉ có hai người.

Cuối cùng đã đi tới chỗ rẽ, tôi gần như sắp đứng không nổi nữa, thực sự không dám tưởng tượng phía sau lưng mình là cái thứ gì, chỉ cảm giác “nó” đang ở sát bên người.

Tôi liếm liếm môi liếc nhìn Bạch Dực. Anh ta chợt nắm tay tôi kéo lại, không tiếp tục gọi tên nữa, may là anh ta dừng lại, vì tôi cũng sắp chịu đựng hết nổi rồi, thực sự quá giống như đang gọi hồn!

Tôi nhìn chằm chằm vào cái bóng phản chiếu trên tường, dưới ánh đèn đường, nó trở nên rõ ràng hơn nhiều so với khi đi trên đường. Cái bóng không ngừng run rẩy theo một thứ quy luật nào đó, sau đó, bên tai tôi chợt vang lên tiếng hát: “Bóng quỷ nhi, âm dương lỗi, đừng quay đầu lại. Tiết thanh minh, mộ cô nhi, một ngọn đèn sáng. Vượt đường đêm, sinh tử hai bên, quỷ quay đầu lại...”

Cái bóng đi theo chúng tôi lúc này đã tách hẳn ra, bài hát đồng dao càng thêm quanh quẩn không ngừng. Quỷ thực sự có thể quay đầu lại sao? Tôi không dám quay lại sau lưng mình nhìn, lại càng không dám nhìn cái bóng kinh khủng trước mặt. Đột nhiên có cảm giác muốn vùng chạy, muốn thoát khỏi cái nơi quỷ quái này, nếu không sẽ phát điên mất, quả thực là một cơn ác mộng điên rồ. Nhưng bàn tay đang nắm tay tôi chợt siết chặt thêm, tôi cũng hiểu tôi không được chạy lúc này, có lẽ phải nói là tôi chạy không thoát, vì bóng của tôi và cái bóng quỷ đang quấn quýt một chỗ...nói cách khác nó có thể theo tôi tới bất kỳ nơi đâu. Lúc này mà bỏ chạy, phỏng chừng mất mạng như chơi.

Đứng yên thật lâu, có thể nghe thấy tiếng ô tô ngoài đường lớn không ngừng qua lại. Nhưng trong con hẻm này trước sau vẫn không có một bóng người, chỉ có hai chúng tôi đứng yên không nhúc nhích, gió lạnh thổi cả hai lạnh run người. Bài hát rồi cuộc ngừng lại, cái bóng cũng không nhảy nhót nữa. Nó dừng lại tĩnh lặng như chìm trong cái bóng của chúng tôi, nhưng đột nhiên cái bóng kia vươn tay ra, tôi cảm giác có ai đó đang sờ vào người mình. Không chịu nổi nữa, cả hàm răng đều run lập cập lên.

“Người có thể đi được rồi.” Bạch Dực chợt lên tiếng: “Thứ người muốn, ta sẽ giúp người hoàn thành, hi vọng người giữ đúng lời hứa.”

Đột nhiên cái bóng chậm rãi co rút lại, giống như một bãi nước xấu xí đen ngòm, dần dần tan ra, biến mất vào bóng đêm nơi góc đường. Ngọn đèn trên đầu vẫn như trước chiếu sáng một phần con hẻm, trên đường vẫn như trước không một bóng người qua lại. Bàn tay cầm tay tôi dần dần buông lỏng, tôi cảm thấy Bạch Dực vỗ vỗ vai mình. Tôi cũng yếu ớt gạt đầu, ý nói mình không sao.

“Không còn việc gì nữa chứ? Nó còn có thể quay lại không?” Thả lỏng tinh thần rồi mới thấy hai chân sắp tê cứng. Tôi ngồi chồm hổm dưới đất, thực ra là muốn ngồi hẳn xuống mặt đường luôn nhưng lại ngại có vẻ quá chật vật. Bạch Dực đốt một điếu thuốc nhìn tôi một chút, sau đó từ từ xoa đầu tôi.

“Không, chưa tính là xong, vì chúng ta còn một lời hứa với nó chưa hoàn thành.”

“Lời hứa nào?”

“Lúc này tôi sử dụng thuật mời quỷ, cũng là một loại hàng linh pháp[1], có thay đổi một chút. Vì thế cái thứ đang bám vào Lý Ái sẽ chuyển sang bám lên chúng ta. Loại thuật pháp này có thể khiến quỷ đáp ứng

làm cho cậu một việc. Rất rõ ràng, tôi muốn nó không nên quần lấy người sống nữa. Còn nó có muốn thành Phật hay không là tùy nó, tôi không xen vào.”

“Vậy anh đáp ứng nó hồi nào vậy? Tôi đâu có đáp ứng đâu!” Càng lúc tôi càng cảm thấy ngơ ngác.

Bạch Dực lắc đầu, tóm lấy tôi kéo về phía nhà ông lão Lý: “Đừng đứng giữa đường nói, nhìn như hai đứa điên ấy, về nhà ông Lý trước rồi tính.”

Cháu gái của ông lão đã thôi không làm âm ỉ nữa, lúc này có lẽ ông lão đã dùng hết sức lực giữ chân Lý Ái, nên lúc này cả hai đang nắm tay nhau thở hổn hển.

Thấy chúng tôi đi đến, ra hiệu mọi chuyện đã ổn, ông ta mới cẩn thận từ từ buông tay cháu mình ra, cô bé con nhìn như vừa đánh mất cái gì, chán chường lê vào phòng.

“Bác Lý, sao bác không cho chúng tôi biết trước đây bác đã giết người!” Chờ Lý Ái đóng cửa phòng, Bạch Dực chợt mở miệng hỏi, ông lão vừa nghe thì đã giật nảy người trợn mắt nhìn, cả cơ thể giống như gà bị cắt tiết, run rẩy từng hồi.

Tôi không thể tin vào tai mình, một ông lão bán bánh bao sao có thể đi giết người?! Tôi để phòng nhìn ông ta, chỉ sợ ông ta tự nhiên mọc đầu đó ra một con dao giết chúng tôi diệt khẩu.

Ánh mắt ông lão chợt mờ đi, ngồi phịch xuống ghế, giọng nói khản đặc cứ như rít ra từ trong cổ họng: “Tui đã giết...tui đã giết chính con gái ruột mình. Chính con gái ruột của mình!”

Cả đầu tôi tê dại đi, tuy tôi không biết rõ ông lão này lắm, nhưng tôi biết ông ta bán bánh bao rất ngon, rất thành thực, đối đãi với người khác cũng tốt. Mà đối với cháu gái càng thêm thương yêu bảo vệ. Giết con gái ruột? Sao có thể chứ?

“Vậy bây giờ chắc bác cũng đã biết cái bóng đó là gì rồi chứ?” Bạch Dực vẫn nhìn chằm chằm ông lão, trên mặt không có biểu cảm gì.

Ông lão đau đớn ôm đầu, thân thể xụi lơ té khỏi ghế, ông ta quỳ rạp trên mặt đất gần như thét lên: “Biết chứ, sao lại không biết được, lúc Tiểu Ái vừa hát là tui đã biết rồi, đó là bài hát chiêu hồn của dòng họ nhà tui, khi con gái tui còn nhỏ tui đã dạy cho nó! Tui có tội với nó lắm, tui biết, nhưng nó sinh ra đã bị đần, làm sao tui nuôi nó cho nổi! Thế nào tương lai của nó cũng không ra gì, chi bằng...chi bằng...”

Tôi lạnh lùng thốt lên: “Chỉ vì thế mà bác giết con mình sao, trên tay bác đã vấy máu cô ấy rồi!”

Ông lão khóc nước mắt giàn dụa ngẩng lên nhìn tôi, đau đớn nói: “Hồi đó ăn còn không có mà ăn, tui còn phải lo cho cả gia đình!”

“Con gái bác cũng tên là Lý Ái phải không?” Bạch Dực thản nhiên hỏi.

“Đúng vậy, tui nghĩ, thôi thì gọi cháu gái tên này luôn, để coi như là cho nó sống thay phần con gái tui, coi như đó là tui bồi thường cho nó...”

“Bác giết cô ấy ở ngay góc đường ngoài kia phải không? Ngay cả một phần mộ cũng không có.”

“Tui...tui...tui sợ người ta biết...”

Tôi không còn dám nghe tiếp nữa, ông lão này đã ra tay giết chính con gái ruột bị thiếu năng bẩm sinh của mình, sau đó chôn cô bé ngay ở góc đường sát bên nhà, quay đầu đi liền coi như không có chuyện gì mà loan tin là con mình đã mất tích. Đứa bé đáng thương cứ như vậy bị phụ thân chôn ngay gần nhà mình, chỉ bởi vì cô bé bị thiếu năng.

“Lời hứa lúc này của tôi với cô ấy là, tôi sẽ mang cô ấy tới bên cạnh phụ thân cô ấy, tôi đã mang cô ấy tới rồi.” Bạch Dực lạnh lùng nhìn ông lão, mà ông ta đột nhiên kinh hoàng phát hiện cái bóng của chính mình trên tường chợt hóa thành một cuộn đen đặc, rồi biến thành một cái bóng người khác, ông ta muốn chạy trốn, nhưng cái bóng đã giữ chặt chân ông ta lại, nhìn ông ta như thể đang bị xé nát thành từng mảnh. Ông lão Lý sợ hãi nhìn cái bóng đang quần lấy mình, gào thét điên cuồng. Bóng dáng của ông ta dần dần cuộn lại, hai cái bóng nhập nhèm hòa làm một, tựa như mực tan vào trong nước.

Tôi muốn đến giúp, nhưng Bạch Dực đã ngăn lại, lắc đầu nói: “Tội nghiệt của một người chỉ có cách dùng đau đớn ngang bằng để bồi hoàn mà thôi. Ông ta không muốn đưa con thiếu năng liên lụy đến mình, vậy từ giờ ông ta phải mang theo linh hồn của con gái mình, cùng cô ấy sống nốt. Còn chúng ta chỉ có thể đứng nhìn, không thể can thiệp, vì đây chính là khế ước của chúng ta với quỷ.”

Bạch Dực nói xong, lập tức quay người rời khỏi căn nhà. Tôi quay đầu nhìn lại lần cuối, thấy cái bóng quỷ nọ vui sướng bám cứng lấy ông lão, tựa như con thú non mới sinh bám chặt lấy cha mẹ của nó, ông lão điên cuồng muốn tháo bóng đèn xuống, vứt ra cửa, ông ta không muốn nhìn cái bóng của chính mình, ông ta trốn xuống bàn, run lẩy bẩy ôm chặt lấy mang tai, rồi lại lắc lắc người dữ dội như muốn cái gì đó rớt ra khỏi người. Ông ta đã phát điên, từ buồng trong, thanh âm của Lý Ái vang ra: “Bóng quỷ nhi, âm dương lồi, đừng quay đầu lại. Tiết thanh minh, mộ cô nhi, một ngọn đèn sáng. Vượt đường đêm, sinh tử hai bên, quỷ quay đầu lại...”

Tôi biết ông lão phải trả giá vì sự ích kỷ của mình, Lý Ái thực sự vô tội... Nhưng đôi khi, món nợ quá lớn còn liên lụy tới những người thân yêu nhất cùng mình hoàn trả.

Sau đó, tiệm bánh bao của ông lão không bao giờ mở cửa nữa. Lý Ái được cha mẹ mình mang tới một thành phố khác, có người nói ông lão đã được đưa vào viện dưỡng lão. Cũng có người nói chẳng bao lâu sau ông ta đã chết, cho đến nay, thỉnh thoảng có vài người còn nhắc tới bánh bao của ông ta, nhưng không ai nhắc tới chính ông ta cả.

Một ngày nọ, trong lúc vội vã bước ngang qua góc đường kia, tôi thoáng nhìn thấy hai cái bóng, một cái bóng ngồi xổm trong góc, cái bóng nhỏ hơn bên cạnh vui vẻ nhảy múa. Bên tai còn quanh quẩn một bài đồng dao chiêu hồn...

Đừng vì bất kỳ lý do gì mà vứt bỏ thân nhân của người, bởi vì bọn họ chưa từng rời bỏ người.

Cái bóng quỷ – End

[1] Phép thuật thu phục quỷ

(*) Người biên tập lảm nhảm: Các bạn có bao giờ cảm thấy những bài đồng dao thực sự rất đáng sợ không? Có lẽ trong văn hóa Việt Nam không có, nhưng ở những nước khác, có một số bài đồng dao được coi như những đoạn mật mã hoặc phù chú kỳ quái còn sót lại từ thời cổ đại. Tại Nhật Bản, bài đồng dao nổi tiếng nhất có lẽ là “Kagome kagome”. Có thuyết cho rằng nó là một lá bùa của thuật Âm Dương (Onmyou) dùng để trấn giữ/ bảo vệ một thứ gì đó. Vì những chi tiết trong bài hát này thực ra là để vẽ một ngôi sao sáu cánh, biểu trưng của một lá bùa. Ngoài ra còn có những bài hát hát lên khi tham gia những trò chơi dân gian cũng kỳ quái không kém. Đơn cử là trò chơi “bịt mắt bắt dê” của Nhật, trong bài hát của nó có câu “Ushiro wa daare?” (Thử đoán xem sau lưng bạn là ai?) Nghe có phần kinh khủng, nhỉ.

4. Chương 3 : Tài Vận (thượng)

Hiện nay phần lớn người Trung Quốc đều tin vào vận số, nói thật, tôi cũng là một trong số đó. Người nào có số mệnh của người nấy, phú quý nhờ trời. Ví dụ như có người tự nhiên một bước lên mây, có người lại cả đời hàn vi nghèo khổ. Cũng phải cảm thán một câu, cùng là người, vì sao lại khác nhau một trời một vực như thế nhỉ?

Đúng vậy, là một trời một vực! Sáng sớm hôm nay, ông Lưu bảo vệ chuyển cho tôi một phong thư. Mở ra nhìn thì thấy một phong bì đỏ chót viền vàng, đánh một cái hỉ kết bằng dây cũng màu đỏ tươi. Hiển nhiên là một tấm thiệp mời đám cưới, còn được người ta gọi là bom hồng...trong phút chốc nổ banh trái tim yếu ớt của tôi. Người mời là một người bạn học cùng đại học, gọi là Nghiêm Thừa, khi còn đi học, quan hệ giữa chúng tôi cũng khá tốt.

Nghiêm Thừa khá đẹp trai, học giỏi, miệng lưỡi cũng nhanh nhẹn, cho nên rất được lòng các bạn nữ, có thể nói là “động vật quý hiếm” trong mắt các cô. Chỉ có điều cậu ta nhà nghèo, là sinh viên nông thôn lên

thành phố học.

Không giống như chúng tôi là những đứa trẻ thành thị, tương lai của những người như cậu ta đều là do bọn họ tự tay tích góp từng chút từng chút một mà thành. Nghiêm Thừa từng rất tự ti về bản thân, nhưng lại không muốn bị người khác coi thường, cho nên để có thể bằng bạn bằng bè, hầu như ngày nào cậu ta cũng chịu đựng ăn mì gói với bánh mì khô khốc để có tiền mua tài liệu sách vở.

Có đôi khi nhịn không được tôi cũng nói với mẹ mang đến cho cậu ta ít đồ, khi ấy Nghiêm Thừa rất rụt rè nói làm phiền mấy lần, nhưng cuối cùng đều nhận cả. Tuy nhìn bề ngoài không thấy rõ, nhưng tôi biết cậu ta vẫn luôn nhớ tới chút tình đó, quan hệ bạn bè của chúng tôi cũng từ đó mà hình thành.

Vì thế nói tóm lại, Nghiêm Thừa là một người có đầy hoài bão lẫn dã tâm, cậu ta không cam lòng chịu thua xuất thân của mình, vì thế luôn nỗ lực tỏ ra xuất sắc hơn cả những thanh niên thành phố. Một người như vậy, chuyện thành công quả thực chỉ là sớm hay muộn. Nhưng tôi chỉ không ngờ, chưa tốt nghiệp được bao lâu mà cậu ta đã nhanh chóng thành gia lập nghiệp, thành đạt thênh thang như vậy. Trong lòng vừa mừng cho cậu ta, vừa không thể giấu nổi một chút thê lương, so sánh với tình trạng hiện nay của tôi mà nói, Nghiêm Thừa quả thực là quá hạnh phúc.

Theo thiệp mời còn có một lá thư, trong đó kể lại một vài chi tiết về tình yêu ngọt ngào của cậu ta và vị hôn thê, nhưng kỳ quái nhất là, trong thư cậu ta nói mình có thể phát tài nhanh chóng như vậy là nhờ vào một bí quyết, một bí quyết cổ xưa. Có bí quyết kia thì đường tiến thân sẽ cực kỳ rộng rãi, thăng chức nhanh chóng. Còn nói vì tôi là bạn học tốt nhất của cậu ta nên cậu ta sẽ chỉ để lại bí quyết đó cho tôi mà thôi. Cậu ta muốn tôi tới tham dự hôn lễ, sau đó sẽ đem cái bí quyết độc nhất vô nhị kia ra truyền lại cho tôi, để cả hai chúng tôi đều được phát tài.

Tôi cười cười nghĩ thầm, có chuyện dễ dàng như vậy sao, cho dù trời có thực sự đổ mưa vàng đi nữa, thì e với cái “vận may” của mình thì trên đầu tôi nhất định sẽ vẫn là ánh mặt trời chói lọi khô hanh. Chuyện phát tài trước giờ không có duyên nợ, tôi chỉ mong cả đời có thể sống yên ổn là tốt rồi.

Nói đến tiền, tự nhiên tôi mới nhớ ra, đi dự lễ cưới là phải có tiền mừng!!! Tôi gãi gãi đầu, tiền lương tháng này đã muốn cạn gần hết, mở miệng hỏi tiền ba mẹ thật không có mặt mũi nào, quả thực là phiền phức mà... Cậu ta là bạn thân nhất thời còn học đại học, bạn thân kết hôn mà không có lấy một phần tiền mừng, thật là chuyện không coi được.

Khi tôi còn đang ngồi đó vô đầu bút tai thì Bạch Dực đã tan tầm về nhà. Tôi suy nghĩ một chút, lại nhìn Bạch Dực một cái. Quyết định, kéo Bạch Dực theo thôi, tiền mừng có thể chia đôi mỗi người một nửa! Dù sao thứ năm tuần này nhà trường tổ chức cho học sinh đi tham quan kiến tập ở một trung tâm khoa học, hai người chúng tôi đều được nghỉ rảnh rỗi ở nhà. Cộng thêm hai ngày cuối tuần, vừa đủ thời gian để đến chỗ Nghiêm Thừa cách thành phố B không xa mà dự hôn lễ!

“Bạch ca! Anh về rồi đó hả!” Tôi vừa lảng xảng pha trà rót nước vừa nhìn anh ta cười cầu tài.

Bạch Dực nghiêng đầu ngạc nhiên nhìn tôi, hồi lâu sau mới nói: “Về rồi, hôm nay cậu...a mà thôi đi, coi như tôi chưa hỏi gì hết!” Anh ta thay y phục, nhấp một ngụm trà rồi ngồi xuống bên bàn vi tính.

Tôi biết anh ta đã phát hiện tôi có âm mưu, nhưng tôi cũng chỉ có anh để chia ngọt xẻ bùi, không tìm anh tôi biết tìm ai? Vì thế tôi cũng kéo ghế ngồi xuống bên cạnh, vui vẻ hỏi: “Lão Bạch, muốn ra ngoài ít lâu giải sầu không?”

Bạch Dực tay gõ bàn phím liên hồi, không thèm ngẩng đầu lên đã đáp luôn: “Không muốn.”

Trong lòng tôi nóng như lửa đốt, nếu anh ta nhất quyết không chịu, tôi sẽ phải một mình bỏ tiền ra. Mà kiếm đâu ra tiền đây hả trời...

Tim tôi run lên một chút, đành nói thật với anh ta là muốn đi tham gia hôn lễ của một người bạn cũ nhưng lại không có đủ tiền, đành phải gọi anh ta cùng đi để chia đôi tiền mừng mỗi người một nửa. Dù sao hai chúng tôi cũng coi như đã là bạn bè thân thiết, cũng không cần phải khách sáo làm gì.

Anh ta ngừng tay, ngẩng đầu nhìn tôi: “Hôn lễ? Thực sự muốn tôi góp tiền đi với cậu?”

Tôi áy náy gật đầu, anh ta lập tức tiếp tục cúi xuống đánh chữ, kiên quyết: “Đừng có mơ.”

Tôi lập tức nổi giận, anh ta đúng là keo kiệt vắt cổ chày ra nước mà! Đột nhiên nghĩ ra, Nghiêm Thừa không phải có cái “bí quyết” bí mật gì đó sao, Bạch Dực thích nhất là những thứ quái dị thế này mà, nếu nói cho Bạch Dực biết, không chừng đồ keo kiệt này sẽ cảm thấy hứng thú. Vì thế tôi lại xích lại gần, ra vẻ thần bí mà thấp giọng nói với anh ta: “Lão Bạch, anh là huynh đệ của tôi tôi mới nói nha, kỳ thực bạn tôi có một bí quyết xưa có thể nhanh chóng phát tài đó! Cậu ta bảo chỉ cần tôi tới, cậu ta sẽ nói cho tôi biết!”

Bạch Dực lúc này mới ngẩng lên thở dài nhìn tôi: “Tiểu An, không ngờ ngay cả mấy lý do vớ vẩn này mà cậu cũng nghĩ ra được, có thể thấy cậu đã nghèo tới mức nào rồi. Muốn tôi đi cũng được thôi, nhưng mà...”

Tôi nuốt nước miếng cái ực, nhìn Bạch Dực chăm chú chờ anh ta nói hết câu.

“Tháng sau và cả tháng sau nữa, bao nhiêu việc nhà cậu phải làm hết.” Suy nghĩ một chút, lại thêm một câu: “Phải giặt đồ cho tôi nữa!”

Tôi trừng to mắt, cắn răng: “Việc nhà tôi làm, nhưng quần áo của anh anh tự mà giặt lấy!”

“Thiệt sao, vậy thì thật đáng tiếc ~ chúc cậu đi chơi vui vẻ ~” Bạch Dực nhấp thêm một ngụm trà, quay lại máy vi tính.

Tôi đi qua đi lại trong phòng, ruột gan rối bời bời. Tiền tiền tiền ~ tiền bạc bức chết anh hùng mà ~ cuối cùng mặt to đỏ lên, hung hăng đập tay lên bàn máy vi tính, gào to uất ức: “Lão tử giặt là được chứ gì!!!”

Bạch Dực cười rất nhẹ, sau đó chỉ chỉ vào màn hình hỏi tôi: “Cậu nói xem nên đi chuyển tàu lúc mấy giờ?”

Tôi ngẩn người ra, lúc này mới phát hiện, trên màn hình rõ ràng là trang web đặt vé xe lửa, trên đó là thời gian biểu chạy của từng chuyến... đây thần kinh cuối cùng của tôi, trong nháy mắt, đứt phụt... Bạch Dực, người khá lắm!!!

Ngày thứ năm hôm ấy khí trời rất xấu, trời đổ mưa dầm dề, tôi và Bạch Dực vội vàng vàng leo lên xe lửa, ngồi không đầy 2 tiếng đồng hồ đã tới nơi.

Đó là một thị trấn nhỏ, là nhà của bạn gái Nghiêm Thừa. Khí trời mưa dầm khiến cho cả bốn bề đều tối sầm lại mơ mơ hồ hồ, tầm nhìn bị cản, cách xa vài mét đã không trông thấy gì nữa.

Tôi xuống xe, căng mắt nhìn xuyên qua màn mưa dày đặc nhận ra Nghiêm Thừa đang đứng trên sân nhà ga chờ sẵn. Cậu ta không còn mặc quần jean áo thun nghèo nàn đơn giản như hồi học đại học nữa, mà là một bộ quần áo tây hàng hiệu, cộng thêm gương mặt tuấn tú càng có vẻ một doanh nhân trẻ thành đạt. Nhưng đứng giữa mưa dầm, trông nét mặt cậu ta có hơi tái, hình như cũng gầy đi nhiều, quanh mắt là hai vành đen, thoát nhìn có vẻ tiêu tụy.

Nghiêm Thừa cũng đã nhận ra tôi, vội vàng vẫy vẫy tay từ xa. Tôi và Bạch Dực tiến về phía cậu ta, cậu ta thấy bên cạnh tôi là một người lạ, hiển nhiên có hơi sững lại.

Tôi vội vàng giới thiệu: “Đây là đồng nghiệp của tớ cũng là bạn cùng phòng, tên là Bạch Dực. Vừa đúng lúc rảnh rồi nên tới kéo anh ấy tới luôn.”

Nghiêm Thừa lập tức vươn tay cười: “Bạn của Tiểu An cũng là bạn của tôi. Hôn lễ ngày mai nhất định phải mời anh uống thật say mới được!”

Bạch Dực mỉm cười bắt tay Nghiêm Thừa: “Xin chào, chúc cậu tân hôn hạnh phúc.”

Nghiêm Thừa nhìn đồng hồ đeo tay một cái rồi nói: “Cảm ơn cảm ơn, được rồi, bây giờ tôi lái xe đưa hai người về nhà nghỉ tạm cái đã, tối nay chúng ta tiếp tục trò chuyện.”

Tôi vỗ vỗ vai Nghiêm Thừa, cảm thán một câu: “Tiểu tử dạo này phát đạt quá nha, nhìn cậu kìa, mặc toàn hàng hiệu, lại còn có cả xe hơi nữa chứ! Chắc chắc, chắc là cuộc sống sung sướng lắm hả?” Cùng lúc đó, lại cảm thấy hơi kinh ngạc, sao cậu chàng này lại gầy đến thế này nhỉ, lúc này vỗ vai cậu ta có cảm giác như cậu ta chỉ có da bọc xương. Vì thế tôi vô thức quan sát cậu ta kỹ hơn một chút, thấy trong tròng mắt của cậu ta toàn là tơ máu, môi khô nẻ, thấy cậu ta thỉnh thoảng lại liếm liếm môi.

Cậu ta không nhận ra tôi đang chăm chú nhìn, chỉ mỉm cười về thần bí: “Cậu cũng có thể trở thành như tớ thôi, chỉ cần tin tớ là được.”

Tôi ngần ngừ, không phải chứ, hình như... cậu ta đang nói thật? Tôi cứ nghĩ đó chỉ là nói đùa... chợt Bạch Dực tiến tới đẩy lưng tôi một cái, ý bảo tôi nhanh theo kịp người ta, vì thế tôi cũng đành nhanh chân đi, tạm gác mọi thắc mắc lại.

Tới bãi đậu xe, Nghiêm Thừa dừng lại trước một cái Audi A6 mới tinh, thoải mái mở nắp xe sau cho chúng tôi bỏ hành lý vào, giúp chúng tôi ngồi vào băng ghế sau rồi mới mở máy xe, hướng về phía nhà cậu ta.

Trên đường đi, Nghiêm Thừa còn giới thiệu cho chúng tôi phong thổ vùng này, có thể thấy cậu ta vẫn nói nhiều như xưa. Tôi đột nhiên nhớ lại Nghiêm Thừa hồi còn đi học đại học thường hay nói chuyện rất khoan thai, trong lòng chợt cảm thấy có chút nhớ nhung ngày xưa.

“Đại bộ phận người dân vùng này đều trồng cây ăn quả. Gia đình nào cũng rất khá giả, vì trong thôn cách đây 20 năm đã bắt đầu kí một hợp đồng cung cấp trái cây lớn cho thành phố. Loại trái cây đặc sản ở đây là quất (quýt), hầu hết là để xuất khẩu đấy.” Nghiêm Thừa nói, “Vì thế thôn này còn gọi là Cát thôn (thôn may mắn).”

“Vì sao gọi trái quất là cát tường?” Tôi hỏi.

“Dân gian quen viết chữ quất thành chữ ‘kết’, mà chữ kết là do bộ ‘mộc’ cộng với chữ ‘cát’ mà tạo thành, cho nên trái quất biểu thị cho tiền tài và may mắn. Dịp đầu xuân, người ta thường tặng nhau trái quất, để mong một năm mới đại cát đại lợi. Đêm trừ tịch cũng có rất nhiều gia đình có thói quen trồng trước nhà một gốc quất, trên cây còn treo bao đỏ lì xì, thực ra cũng là có ý nghĩa chiêu tài. Hơn nữa quả cây quất có màu vàng, càng thêm hợp ý.” Bạch Dực nhìn ra ngoài cửa sổ, thờ ơ đáp lời.

“Hóa ra anh Bạch Dực cũng biết nhiều quá nhỉ, ha ha. Người buôn bán chúng tôi tin mấy cái này lắm, vận may là thứ hết sức quan trọng mà.” Nghiêm Thừa gật đầu cười: “Thực ra từ khi tôi gặp Tiểu Lan, vận may của tôi mới tốt lên, trúng vé số lớn, gặp được nhà đầu tư tốt, bây giờ cũng coi như có chút thành đạt.” Nói xong, Nghiêm Thừa lộ một vẻ mặt cực kỳ hạnh phúc.

“Chị nhà trông thế nào?” Tôi hỏi.

“Cậu nhìn thấy sẽ biết.”

Căn nhà mới của Nghiêm Thừa quả thực nhìn rất bề thế. Đó là một biệt thự xây hoàn toàn theo phong cách Tây phương, sau nhà có vườn hoa, cạnh nhà có ga ra để xe hơi. Vào cửa nhìn thấy phòng khách, càng thêm huy hoàng tráng lệ.

Lúc này bạn gái của Nghiêm Thừa nghe tiếng chúng tôi tới cũng vừa bước từ trên lầu xuống, áo liền váy màu trắng cực hợp với vóc dáng mảnh mai thanh tú. Da trắng trẻo, nét mặt tinh tế, mái tóc đen dài càng khiến cô có vẻ quyến rũ, đẹp tới nỗi có thể gọi là hoàn mỹ. Thảo nào Nghiêm Thừa mỗi lần nhắc tới cô là lại có vẻ như chìm trong hạnh phúc, quả thực là một người đẹp mà.

Người đẹp mở miệng chào: “Anh là Tiểu An phải không? Em tên là Tô Lan, nghe Nghiêm Thừa thường xuyên nhắc tới anh, ha ha, cảm ơn anh hôm nay tới tham dự hôn lễ của chúng em.” Nói xong lại quay đầu lại nhìn Nghiêm Thừa, ra vẻ muốn hỏi Bạch Dực đứng bên cạnh tôi là ai.

“Anh ấy là đồng nghiệp của Tiểu An, cũng tới tham gia hôn lễ của chúng ta, Tiểu Lan, em thay anh trò chuyện với hai cậu ấy nhé, anh lên lầu chuẩn bị phòng cho khách đấy.” Nghiêm Thừa cười đáp một câu rồi nhanh chân đi lên lầu.

Tô Lan pha cà phê cho hai chúng tôi rồi mời chúng tôi ngồi trên sofa ngoài phòng khách. Tôi và Bạch Dực ngồi xuống mới phát hiện, phòng khách dùng hoa hồng để trang trí, trên bàn trà cũng đặt vài lễ vật dùng cho hôn lễ, nhưng trông vẫn có vẻ quanh què thế nào.

Hai người sắp kết hôn, mà sao chỉ có hai người bọn họ, cha mẹ hai bên cũng không thấy đâu, họ hàng cũng không tới giúp đỡ. Vì vậy tôi hỏi: “Sao không thấy cha mẹ của Nghiêm Thừa nhỉ? Hai người các bạn kết hôn chắc cần nhiều người giúp chứ nhỉ?”

Tô Lan buông ly cà phê đang cầm xuống bàn, nói: “Mọi người vừa đi giúp chúng em mua vài thứ rồi, phải chút nữa mới về.”

Bạch Dực từ khi bước vào căn nhà này thì gần như hoàn toàn không lên tiếng nữa, chỉ quan sát chung quanh. Tôi biết anh ta là một người trầm mặc, nhưng ngay cả một câu chúc mừng đám cưới cũng không nói thì có vẻ hơi thất lễ. Tôi vừa định ra dấu cho anh ta bắt chuyện, chợt nghe Bạch Dực lên tiếng: “Phòng ốc của hai người bố trí rất cẩn thận, cánh cửa lớn thế này là mạng thủy, tiếp nhận không khí trong lành, ngũ hành cũng đầy đủ.”

“Ha ha ~ Không ngờ Bạch tiên sinh cũng biết phong thủy, bọn em là người làm ăn, đương nhiên phải chú ý tới phương diện này rồi, nghe nói phong thủy thế này có thể đưa tài vận tới.” Tô Lan cười.

“Khó trách, hóa ra chị nhà hiểu rõ phong thủy, hèn gì mà Nghiêm Thừa dạo này phát đạt nhanh đến thế.” Tôi vừa cười vừa nói, chợt trên lầu vang lên những tiếng động kỳ quái, dường như có rất nhiều người đang bước rầm rập trên đó vậy.

Tôi nghĩ trên lầu còn có khách khác, liền hỏi Tô Lan: “Trên lầu ngoài Nghiêm Thừa còn có khách nữa à?”

Tô Lan cười đáp: “Không có ai cả đâu, có lẽ là do cửa sổ chưa đóng chặt, hôm nay trời lại mưa nên gió đập vào đấy mà. Đợi lát nữa em sẽ đi đóng cửa.”

Tôi gật đầu, nhưng vẫn mơ hồ nghĩ những tiếng động ban nãy hoàn toàn không giống như tiếng gió đập vào cửa sổ... Bất quá nếu như chủ nhân đã nói vậy thì cũng không tiện hỏi lại, ba người chỉ nói chuyện nhà, cũng có thể coi như là vui vẻ.

Một lát sau thấy Nghiêm Thừa xuống lầu, Tô Lan buông ly cà phê cười: “Em và A Thừa bây giờ còn phải lái xe ra ngoài mua đồ ăn về nấu bữa tối, hai người cứ thoải mái như ở nhà nhé, nếu buồn thì cứ mở phim lên xem. Em định mời hai người đi quanh đây tham quan một vòng cơ, nhưng xui là hôm nay trời lại mưa, đi ra ngoài có lẽ không tiện.”

Tôi và Bạch Dực đều gật đầu, Nghiêm Thừa bèn dẫn chúng tôi lên lầu đến phòng.

Trên lầu rất nhiều phòng, Nghiêm Thừa mang cả hai chúng tôi vào căn phòng cách đầu cầu thang xa nhất mà nói: “Tiểu An, cậu ở tạm phòng này, bạn cậu ở phòng bên cạnh nhé. Vật dụng thường ngày tớ chuẩn bị trong phòng cả rồi, các cậu cứ yên tâm mà ở, có gì cần nữa thì chờ tớ đi mua đồ ăn về rồi cho tớ biết.”

Tôi vội vàng đáp: “Chắc chẳng có gì đâu, các cậu không cần vội.”

Nghiêm Thừa cười cười: “Được, vậy tớ với Tiểu Lan đi mua đồ một chút. Các cậu cứ thoải mái, anh em với nhau cả, đừng khách sáo làm gì.”

Tôi và Bạch Dực cảm ơn, Nghiêm Thừa mới chào để đi.

Tôi thấy cả hai vị chủ nhà đều đi hết, trong lòng có chút hụt hẫng, sao hôn lễ mà lại lạnh lẽo thế này nhỉ, chẳng lẽ bọn họ chỉ mời có tôi thôi sao? Tôi nhìn sang Bạch Dực, thấy anh ta cau mày.

“Đang nghĩ gì vậy hả, thấy con gái đẹp nên tơ tưởng đấy à? Tôi cảnh cáo anh đó nha, cô là vợ bạn tôi đó, đừng có lung tung!” Tôi tếu táo nói, nhưng trong lòng cũng ngầm nhận ra, hôn lễ lần này của Nghiêm Thừa thật quá kỳ quái, hơn nữa sự thay đổi của cậu ta cũng rất đáng lưu ý.

“Cậu không thấy kỳ lạ à? Lúc nãy dưới lầu cậu cũng nghe thấy đấy, rõ ràng có phải tiếng gió thổi đâu? Hơn nữa còn có phong thủy của nhà bọn họ... Còn nữa, ở đây rõ ràng chỉ có hai người chúng ta, nhưng mà...” Bạch Dực đứng bên cửa sổ nhìn ra ngoài, nói tới đây lại quay lại nhìn tôi, đẩy đẩy gọng kính trên sống mũi, đến trước mặt tôi mà nói: “Bạn của cậu rất kỳ quái, không, cả hai người bọn họ lần căn nhà này đều kỳ quái.”

Tôi cũng vô thức gật đầu, đúng, hôn lễ lần này của Nghiêm Thừa vì sao cha mẹ và chị gái của cậu ta không tới? Chỉ có hai người bọn họ, còn thân bằng quyến thuộc đâu? Nhưng dù sao cũng có thiệp cưới, có nhà mới, có cả tân nương, làm sao mà giả được chứ? Tôi lắc đầu nói với Bạch Dực: “Chắc không sao đâu, đừng suy nghĩ nhiều quá, cái gì tới sẽ tới.”

Bạch Dực không đáp lại, ngoài cửa sổ không biết tự lúc nào lại bắt đầu đổ mưa, hạt mưa đập lên cửa sổ, lách cách lách cách. Toàn bộ căn biệt thự bao la chỉ có hai chúng tôi, tự nhiên có cảm giác bị ai đó sấm soi, cả người đều như cứng lại.

Chạng vạng tối Nghiêm Thừa và Tô Lan mới về, còn mua thêm hai chai rượu vang đỏ, Tô Lan cười chào chúng tôi rồi vội vàng vào nhà bếp làm cơm.

Nghiêm Thừa cũng nói phải đi chuẩn bị chén bát bàn ghế trước, bảo chúng tôi chờ một chút. Tôi hỏi cậu ta có cần giúp gì không, thì cậu ta chỉ lắc đầu: “Hai người là khách mà, không cần động chân động tay gì đâu. Đợi lát nữa Tiểu Lan làm cơm xong, các cậu có thể ném thử tay nghề của cô ấy.” Nói xong đem rượu vang sang phòng ăn.

Chẳng bao lâu sau đã nghe thấy mùi thơm của đồ ăn bốc lên ngào ngạt từ nhà bếp, mùi vị nghe có vẻ rất thơm ngon. Nhớ tới bữa trưa nguội ngắt trên xe lửa của tôi và Bạch Dục, huống chi lúc này đã sắp tối, tôi cũng cảm thấy bụng sôi ùng ục, bèn không khách khí, không chờ chủ nhà sang mời đã kéo tay Bạch Dục tới phòng ăn.

Tới phòng ăn, tôi thấy Nghiêm Thừa đang ngồi xổm trên mặt đất, lắc lắc đầu, đầu cúi gằm, vò đầu bứt tai như một con khỉ. Chúng tôi nhìn thấy cảnh đó, cảm thấy hoảng hốt vội hô lên: “Nghiêm Thừa, cậu bị làm sao vậy?”

Nghiêm Thừa chợt quay đầu lại, liếc nhìn tôi, khóe môi hơi nhếch lên, nhưng ánh mắt của cậu ta lúc này cứ như ánh mắt của một cô gái, nếu không phải quen cậu ta lâu năm chắc tôi đã tưởng cậu ta là một người đồng tính rồi. Mà ánh mắt của cậu ta lại còn mang theo một chút tối tăm quỷ quái không nói nên lời...

5. Chương 4: Tài Vận (hạ)

“Nghiêm Thừa!” Tôi gọi to, làm sao vậy, cậu chàng này định diễn kịch cho ai xem à? Ngồi trên đất đóng vai khổ mẹ chắc?

Cậu ta thấy tôi, vội vàng lấy lại vẻ mặt bình thường, đứng lên, chỉnh lại y phục, nhìn chúng tôi có vẻ xấu hổ, cười cười mà nói: “Bị rớt vài thứ, tớ đang tìm.”

Tôi nghi hoặc nhìn cậu ta, cảm giác khắp người cậu ta đều hơi quái dị. Cậu ta dường như đã biến thành một người khác, người này...thực sự là Nghiêm Thừa mà tôi đã quen biết bao lâu nay sao?

Cửa nhà bếp mở ra, Tô Lan bùng thức ăn lên, nhìn thấy chúng tôi đang đứng sững nhìn nhau, liền nghi hoặc hỏi: “Có chuyện gì xảy ra thế? A Thừa, còn đứng đó làm gì, giúp em mang thức ăn lên đi!”

Nghiêm Thừa cũng cười: “Cậu xem, sắp kết hôn nên thần kinh cứ căng ra, không việc gì không việc gì, mọi người ngồi vào bàn đi, tớ mang thức ăn lên.”

Món ăn rất phong phú, đều là những món tôi thích ăn nhất, xem ra Nghiêm Thừa vẫn còn nhớ rõ khẩu vị của người bạn cùng lớp này. Chúng tôi ngồi xung quanh một cái bàn ăn rất rộng bằng gỗ lên nước nâu hồng, tô đĩa đầy bàn, màu sắc hấp dẫn.

Thế nhưng điểm kỳ lạ nhất là trên bàn lại đặt tới tám bộ chén đĩa. Tôi ngạc nhiên hỏi Nghiêm Thừa: “Còn có bạn bè khác tới à? Sao lại có tới tám cái chén?”

Nghiêm Thừa đáp: “Không, cái này chỉ là thói quen trong nhà Tiểu Lan thôi, trước ngày hôn lễ để bốn chỗ trống trên bàn ăn, coi như là cúng tổ tiên. Cũng không có gì, để thêm bốn cái chén không ấy mà.”

Tôi và Bạch Dục quay sang nhìn nhau, Bạch Dục nhíu chặt chân mày, nhưng vẫn ngồi xuống, tôi cũng ngồi xuống bên cạnh anh ta.

Nghiêm Thừa lẳng xăng rót rượu cho chúng tôi, vừa rót vừa cười: “Nào, cạn ly cạn ly, anh em mình lâu rồi không được vui vẻ uống thế này!”

Tôi cũng nhớ lại thời quá khứ, buổi tối lén uống bia trong phòng ký túc xá đại học, chỉ sợ bị giám thị phát hiện. Đúng là một thời trai trẻ phóng túng. Bây giờ nhìn Nghiêm Thừa hăng hái thế này, tuy không còn là

những sinh viên trẻ trung như xưa nhưng cậu ta vẫn là anh em tốt của tôi. Nghĩ thế, tôi bỏ qua mọi nghi ngờ này giờ, thoải mái nói: “Đúng thế, khó có dịp cậu kết hôn thế này, phải chúc mừng, chúc mừng nha!”

Nghiêm Thừa giúp tôi rót rượu xong liền quay sang rót cho Bạch Dực, nhưng Bạch Dực chỉ nhẹ nhàng lấy tay chặn trên miệng ly, ôn hòa nói: “Tôi không biết uống, cảm ơn.”

Nghiêm Thừa xấu hổ nói: “Ngày mai là ngày tôi kết hôn mà, uống một chút thôi chắc không sao đâu.”

Tôi có hơi ngại, không ngờ Bạch Dực lại kiên quyết như vậy. Nhưng tôi cũng biết, chuyện anh ta đã không muốn làm thì có nói sao anh ta cũng sẽ từ chối, trái lại càng thêm khiến cả hai bên khó xử.

Vì thế tôi vội vàng chen vào: “Nghiêm Thừa đừng ép anh ấy, anh ấy không uống thì để tớ uống.” Nói xong, nâng ly uống một hơi hết sạch. Nhưng vừa có cảm giác sảng khoái, lại đột nhiên cảm thấy thân thể có gì đó khác thường, như thể một khối băng lạnh lẽo vừa rơi vào đáy dạ dày vậy. Tôi thở dài nghĩ thầm: “Hình như tử lượng của mình cũng không được tốt.”

Bạch Dực nhìn bộ dạng uống bất cần sống chết của tôi, lắc đầu nói: “Cậu ta cũng không uống được nhiều, chúng ta mau ăn thôi, muốn uống thì để ngày mai trong hôn lễ, tội này nhất định không từ chối.”

Tôi muốn lên tiếng, nhưng Bạch Dực đã lặng lẽ kéo tay tôi lại, sau đó vừa cười vừa nói với Nghiêm Thừa: “Hôm nay chúng ta tới là để dự hôn lễ kia mà, nếu bây giờ chuốc cậu nhóc này say khướt ra thì ngày mai đám cậu ta không dậy nổi mà dự lễ mất.”

Nghiêm Thừa gật đầu: “Cũng phải, tôi vui quá nên quên mất Tiểu An tử lượng không cao, vậy đi vậy đi, chúng ta từ giờ cứ lấy trà thay rượu thôi.”

Tô Lan cũng cười: “Đàn ông các anh cứ đụng tới rượu là chẳng biết trời trăng gì cả, đừng uống quá chén mà nên ném thử tay nghề của em đi.”

Nghiêm Thừa cười làm lành: “Phải phải, hai người nhất định phải ném thử món ăn của lão bà đại nhân nhà tôi đây, nhất định là mỹ vị trần gian đó nha!”

Tôi cầm lấy đĩa gấp một miếng thịt, nhưng khi vừa đưa vào miệng lại đột nhiên cảm thấy mùi vị của nó kỳ quái không sao tả nổi, giống như món ăn đã để lâu ngày vậy, chẳng tươi ngon chút nào. Nhưng rõ ràng đồ ăn là vừa mua về kia mà? Tôi ngạc nhiên gấp thêm một miếng, phát hiện cảm giác của nó trong miệng thực sự giống như rơm nguội, giống như đồ ăn cúng người chết vậy, chẳng có mùi vị gì cả.

Tôi lên nhìn sang những người khác, nhưng bọn họ chẳng có vẻ gì là phát hiện đồ ăn có vấn đề cả, ngay cả Bạch Dực cũng bình thường. Chẳng lẽ do tôi vừa uống rượu nên vị giác bị tê dại đi?

Tôi khô khốc nuốt thức ăn, nói thật lòng lúc đó tôi rất đói, nhưng làm cách nào cũng không sao nuốt nổi, vừa lúc này còn rất hào hứng ném thử đám đồ ăn phong phú trước mặt, nhưng hiện tại chỉ muốn ngưng.

Tôi liếc nhìn chỗ cái chén không đối diện mình, phát hiện phản chiếu trên mặt bàn trơn bóng như thoa dầu kia, lại là bốn bóng người?! Tôi dụi dụi mắt, nhìn thật kỹ bốn chỗ ngồi còn lại thêm một lần nữa, phát hiện quả nhiên vẫn là bốn chỗ trống, hình như thực sự uống say quá rồi...?

Ăn xong bữa cơm nhạt nhẽo, chúng tôi ra phòng khác ngồi nói chuyện về cuộc sống sau khi tốt nghiệp. Hóa ra sau khi tốt nghiệp, có một lần Nghiêm Thừa vô tình gặp Tô Lan, bị cuốn hút bởi vẻ đẹp và tính cách dịu dàng của cô. Hai người quen nhau không bao lâu thì Nghiêm Thừa một lần mua vé số kiến thiết không ngờ trúng độc đắc, vì vậy, với sự giúp đỡ của Tô Lan, cậu ta thành lập một công ty chứng khoán chuyên mua bán cổ phiếu. Dưới tình hình trì trệ hiện nay của nền kinh tế, công ty của cậu ta vẫn lời một khoản to, giá trị cổ phiếu cũng tăng gấp mấy lần. Chỉ trong một thời gian ngắn, cậu ta đã tích lũy được một nguồn vốn lớn, thật giống như được Thần Tài chúc phúc vậy.

Tôi chợt nhớ tới bí quyết phát tài kỳ bí mà cậu ta nhắc tới trong bức thư, liền thuận miệng hỏi một câu.

“Nghiêm Thừa, cậu nói cậu có thể phát đạt như vậy là nhờ một bí quyết thay đổi tài vận?”

Cậu ta thần bí mỉm cười: “Không sai, tớ nhờ có phương pháp này mới thoát khỏi cuộc sống nghèo khổ trước kia, tớ bây giờ có thể nói là muốn gió được gió muốn mưa được mưa! Cậu cũng có thể đấy, đợi qua ngày mai, tớ sẽ nói cho cậu biết, sau đó cậu cũng có thể phát tài giống tớ vậy!”

Bạch Dực nhú nhú mày nghiêm nghị nói: “Cậu thực sự tin thứ phương pháp gì đó có thể cho cậu cái cậu muốn sao?”

Ngưng một chút, anh ta lại tiếp lời: “Đôi khi, thứ cậu muốn có thể phải đổi bằng những thứ còn quan trọng hơn nữa kia, trên đời này căn bản không có thứ gì cho không biếu không cả.”

Nghiêm Thừa hơi sững sốt, sau đó lập tức mỉm cười: “Anh nói cũng phải, có lẽ vì tôi là người làm ăn nên có hơi tin vào vận may hơn người khác.” Cậu ta nhìn sang Tô Lan, cô bèn đáp lại bằng một nụ cười ngọt ngào.

Vì vậy cậu ta nói thêm: “Tất cả những gì tôi có bây giờ đều là những thứ tôi tự tay đoạt được!”

Tôi phát hiện Nghiêm Thừa có hơi kích động, chăm chú nắm chặt hai tay, thân thể hơi run lên, cậu ta thở gấp mấy hơi, sau đó quay lại mỉm cười với chúng tôi: “Cậu thấy đấy, có lúc tớ vẫn kích động như ngày xưa vậy. Tớ biết tất cả những gì mình có trong tay lúc này quan trọng tới mức nào, cho nên tớ nhất định sẽ giữ gìn chúng thật kỹ!”

Tô Lan cười: “Thôi được rồi, trời cũng đã muộn, để bọn họ nghỉ ngơi thôi. Ngày mai mới là ngày đặc sắc mà!”

Nghiêm Thừa cười cười quay về phía chúng tôi: “Đúng vậy, cũng không còn sớm nữa, các cậu nghỉ ngơi sớm đi, ngày mai mới là đặc sắc!”

Nửa đêm tôi nằm trên giường, không biết có phải vì ly rượu ban chiều hay không mà cả người tôi cứ lạnh run, lật qua lật lại vẫn không sao ngủ nổi.

Trở mình thêm một lần, tôi đột nhiên cảm giác dưới giường có thanh âm, giống như có cái gì đó đụng vào chân giường vậy. Tôi mở đèn ngủ, xuống giường xốc drap giường lên, đột nhiên nhìn thấy một đôi mắt đang chăm chăm nhìn tôi, toàn bộ cơ thể của nó dán chặt vào mặt dưới ván giường, từ miệng nó phát ra những tiếng ken két. Tôi sợ tới mức ngã lăn ra về phía sau, đụng phải cái tủ tường, thứ quái gở kia lập tức nhảy ra nhanh như chớp, tôi không còn đường lui phía sau, chỉ còn cách dùng hai tay chống đỡ tránh con quái vật kia tới gần.

Nhưng thật không ngờ con quái vật này mạnh kinh người, nó nhấc bổng tôi lên khỏi mặt đất, sau đó tôi cảm thấy mình bị quật thẳng xuống đất, cảm giác như khớp xương bị đánh gãy trong nháy mắt khiến tôi đau đớn tới mức muốn bật khóc.

Nhờ ánh sáng mờ mờ của cái đèn ngủ, tôi mới mơ hồ nhận ra con quái vật này kỳ thực là một cô gái, nhưng cả gương mặt của nó đều xanh sạm lại, cặp mắt to khác thường nhưng không có con ngươi, chỉ có hai hốc mắt đen ngòm trào đầy máu. Mái tóc dài rối bù như một mớ rác, cộng với đầu ngón tay đầy cấu bẩn đen sì.

Nó nắm lấy tôi kéo xềnh xệch trên đất, khiến tôi có cảm giác như bị xé làm hai nửa. Nó kéo tôi thẳng về phía bệ cửa sổ, tôi cố sức giãy dụa nhưng vẫn chẳng có tác dụng gì, khi nó chuẩn bị ném tôi ra ngoài cửa sổ, tôi thậm chí đã nhắm chặt mắt lại chờ chết.

Nhưng đột nhiên lại có cảm giác như có ai đó đang kéo tôi lại, mở mắt ra, tôi nhìn thấy Bạch Dực đang cắn răng ôm chặt lấy người tôi, khi ấy đã ngã một nửa ra khỏi cửa sổ, tôi phát hiện nữ quỷ đã biến mất, còn một nửa người tôi đang vất vẻo ngoài lan can, nửa còn lại đang được Bạch Dực ôm chặt. Nếu anh ta buông tay ra bây giờ, tôi nhất định sẽ mất thăng bằng mà rơi hẳn xuống dưới.

Bạch Dực vừa gian nan kéo tôi vào vừa gào lên: “Đã tỉnh rồi thì đừng nằm dờ ra đó nữa, mau xuống đây!” Tôi cúi đầu nhìn xuống đất...Má ơi! Phía dưới là một hàng rào sắt vươn lên nhọn hoắt! Tôi mà rơi xuống đó thì chỉ có nước thành thịt xiên!

Tôi nhanh chóng dùng cả chân cả tay quơ quào quay vào. Khi cả người đã an toàn nằm trong phòng tôi mới buông Bạch Dực ra, cả người giống như bị rút hết sinh khí, nặng nề trượt dài xuống, trái tim đập bình bịch kinh hoàng trong lồng ngực, miệng há hốc thở hỗn hển, cả người run lấy bầy.

Tôi nhìn sang Bạch Dực, thấy anh ta vẫn chưa thay áo ngủ, còn mặc nguyên quần áo như ban ngày, bởi vì lúc này ra sức kéo tôi vào nên trang phục trông hơi xộc xệch. Anh ta cũng nhìn tôi, môi mím chặt đầy căng thẳng.

“Nữ, nữ quỷ lúc này, anh, anh có thấy không?” Tôi lắp bắp hỏi, tay quơ quào chỉ ra lan can.

“Không thấy, căn bản không hề có nữ quỷ nào cả. Khi tôi vào chỉ thấy cậu đang nhào người ra lan can chuẩn bị nhảy xuống thôi. Thực sự là quỷ phải nói là bạn cậu mới đúng!” Bạch Dực lạnh lùng nói.

Tôi vừa nghe thế liền lập tức cố chống cơ thể đứng thẳng dậy, tay bấu chặt vào vạt áo Bạch Dực, cảm giác đau đớn như xương bị gãy lúc này cũng không thấy nữa, dường như quả thực chưa hề có chuyện gì xảy ra. Nhưng tôi không để ý, chỉ quát lên với Bạch Dực: “Anh đừng nói bậy! Người hại tôi mà lại là Nghiêm Thừa hay sao?!” Vì chuyện kinh khủng lúc này, tôi vẫn còn yếu ớt chưa đứng thẳng lên được, mà vì phần nộ nên cơ thể run rẩy càng dữ dội hơn.

“Không sai, nếu tôi đoán không nhầm thì bây giờ bạn cậu cũng đang phải trả giá cho tội nghiệt của mình rồi!” Anh ta vẫn lãnh đạm nhìn tôi. Chợt từ phía phòng ngủ chính sau lưng vang lên một tiếng rống kinh khủng, vừa đau đớn vừa ghen ngào; tôi liền lập tức xông ra ngoài, phòng ngủ chính là căn phòng nằm ngay đầu cầu thang.

Tuy Bạch Dực nói vậy, trong lòng tôi cũng âm thầm nghi ngờ, nhưng cảm tình bao nhiêu năm vẫn khiến tôi không sao tin nổi là Nghiêm Thừa lại có thể đối xử với tôi như vậy, hơn nữa, giết tôi thì cậu ta được cái gì chứ?!

Nghi hoặc, phần nộ, bi thương, tôi dùng toàn bộ sức tàn còn lại của mình phá tung cửa phòng ngủ chính, cửa vừa mở ra, tôi quả thực không dám tin vào hai mắt mình nữa, hai chân lập tức nhũn ra, nhờ có Bạch Dực đứng phía sau đỡ lấy tôi, tôi mới không té sập xuống đất.

Nghiêm Thừa đang thống khổ nằm trên thảm, trên người cậu ta mọc lên bốn cái đầu, mà bốn cái đầu đó đang ra sức cắn xé cậu ta, cả người cậu ta gần như thành một khối thịt nham nhở. Trên mặt đất vung vãi thịt xương, nhưng không có chút máu nào. Bốn cái đầu liên tục cắn xé cứ như một đám dã thú háu đói, nhưng đám thịt trên người Nghiêm Thừa vừa bị bọn họ cắn nuốt xong thì lại lập tức từ từ mọc lại trên cơ thể cậu ta, trong mắt Nghiêm Thừa tràn đầy đau đớn tuyệt vọng, cậu ta điên cuồng giãy dụa mỗi lần bị cắn.

Nghiêm Thừa có thể nói là đang phải chịu đựng đau đớn như đang chịu nhục hình lăng trì, nhưng kinh khủng nhất là cậu ta vẫn còn lý trí, cậu ta nhìn tôi, muốn hét gào, muốn gọi to, nhưng cổ họng cậu ta đã bị cắn nát thành một lỗ thủng to, tuy vết thương đang thông thả khép lại nhưng vẫn không sao phát ra âm thanh được.

Tôi đứng đờ ra bên cửa, nhìn Nghiêm Thừa chịu đựng cơn đau khủng khiếp mà giãy dụa, theo bản năng muốn đến cứu cậu ta, nhưng lại bị Bạch Dực kéo lại.

Tôi quay đầu nhìn anh ta, không còn sức kêu gọi nữa, chỉ đau khổ nhìn Bạch Dực, ngón tay run run chỉ vào Nghiêm Thừa.

Bạch Dực vẫn lắc đầu: “Vô ích thôi, bốn cái đầu nọ thực ra chính là những thân nhân gần gũi nhất của hắn, cha mẹ, chị gái hắn đấy.”

Tôi quay lại nhìn bốn cái đầu một lần nữa, đích xác, bọn họ đều là những người thân của Bạch Dực, cặp vợ chồng già vốn hòa ái dễ gần trong quá khứ nay đã hoàn toàn biến thành những con ác thú điên cuồng, cắn xé chính con đẻ của mình.

“Vi...sao...?” Tôi yếu ớt hỏi, muốn biết vì sao những chuyện điên cuồng thế này lại xảy ra!

Bạch Dực nhìn tôi một lát, thở dài nói: “Đây là một loại tà thuật có từ xưa, dùng linh hồn của năm người gần gũi với mình nhất buộc chặt lại bên cạnh mình, làm như thế có thể thay đổi tài vận của một người. Thậm chí có thể giúp người đó trở nên giàu có nhất thế giới, bởi vì cho dù người đó có tùy tiện mua vé số, vào sòng bạc chơi bậy bạ vài ván cũng có thể trúng rất to. Giống như thế được Thần Tài chiếu mạng vậy.”

Tôi nhìn Nghiêm Thừa lúc này đã cứng đờ người, rõ ràng là đã chết. Bốn cái đầu vẫn tham lam cắn nuốt cơ thể của cậu ta.

Bạch Dực nhìn tôi đã đại cả người ra, tiếp tục nói: “Vừa đến căn nhà này là tôi đã nghi ngờ rồi, phong thủy ở đây chính là phong thủy ‘ngũ quỷ tài vận’, nhưng tôi tuyệt không dám nghĩ hắn lại dám sử dụng thuật

‘ngũ tuyệt’[1], cho nên tôi không nói gì. Cho đến khi hắt cho cậu uống rượu pha bùa làm cho huyền trí, tôi mới cảm giác mọi chuyện không hề đơn giản, cho nên tôi không hề quay lại phòng ngủ, nếu không lúc này người chết hẳn phải là cậu rồi.”

“Vì sao?” Tôi thực lòng mong mình chưa từng nghe thấy, chưa từng nhìn thấy bất cứ cái gì.

“Vì muốn phát tài, hẳn đã đang tâm hại chết toàn bộ thân nhân của mình. Cảnh sát đương nhiên tra không ra, giống như nếu bây giờ cậu mà chết thì cũng chỉ là tai nạn trượt chân rơi xuống lầu vậy thôi. Nhưng thuật ‘ngũ tuyệt’ có một hạn chế, đó là nhất định trong vòng ba tháng phải giết đủ năm người chí thân, nếu không thần chú sẽ phản phệ, những người thân đã bị giết sẽ quay lại ăn thịt hẳn. Giống như những gì cậu đã thấy.” Bạch Dực tiếp, “Hẳn không nỡ giết bạn gái xinh đẹp của mình, cho nên mới bắt cậu tới khai đao.”

Tôi nhắm chặt hai mắt, một cảm giác tê lương hơn cả khi bị bán đứng hay phản bội khiến tôi đau đớn không sao chịu đựng nổi. Bạch Dực vỗ nhẹ vai tôi, tiếp tục nói: “Ngày hôm nay có lẽ chính là ngày cuối cùng của thời hạn ba tháng, hẳn muốn giết cậu, mà hẳn hiểu cậu rất rõ, nhưng hẳn chỉ không ngờ là lại mọc ra thêm một người là tôi, mà tôi lại cứu cậu, cho nên hẳn lập tức bị phản phệ báo ứng.”

Tôi không nói gì, chỉ nhớ lại một Nghiêm Thừa vừa cao ngạo vừa rụt rè hiền lành thời còn học đại học, vậy mà bây giờ cậu ta đã biến thành một con ác quỷ có thể vì tiền bạc mà sẵn sàng giết sạch toàn bộ thân nhân. Cuối cùng, lại bị chết thảm trong miệng của chính những thân nhân đó.

“Vậy còn Tô Lan?” Tôi hỏi. Người con gái kia là người mà Nghiêm Thừa cho dù có chết cũng không muốn phản bội, có lẽ sự thay đổi của cậu ta thực ra chỉ là vì quá yêu Tô Lan mà thôi. Cậu ta chọn phản bội tất cả, nhưng cũng không bỏ được người con gái mình yêu nhất.

Bạch Dực cau mày: “Cô ta biến mất rồi.”

Tôi không nói gì nữa, chỉ cảm thấy đầu óc trống rỗng, cuối cùng, mê man ngã xuống trong tay Bạch Dực...

Cuối cùng Bạch Dực báo cảnh sát, pháp y kết luận là Nghiêm Thừa chết do nhồi máu cơ tim. Nhưng tôi biết cậu ta bị chính thân nhân của mình xé xác ăn sống, đau đớn như bị lăng trì mới là nguyên nhân khiến cậu ta chết. Đêm trước hôn lễ vốn phải vui vẻ hạnh phúc nhất, ai ngờ lại trở thành địa ngục của Tu La.

Chúng tôi lại quay về ký túc xá. Vì không chịu nổi kích thích của lần này nên sau đó tôi sốt rất cao, mấy ngày không thể xuống giường. Ba mẹ cũng phải đi thăm đêm đến thăm tôi, tôi không nói cho họ biết chuyện Nghiêm Thừa. Kỳ thực, biết chuyện này chỉ có Bạch Dực mà thôi.

Bạch Dực vừa phải làm hết việc nhà vừa phải phụ trách chăm sóc tôi. Tôi thực sự cũng rất áy náy, mạng của tôi là do anh ta cứu, nếu lần này không có Bạch Dực đi theo, có lẽ tôi đã chết mà không biết lý do vì sao, sau đó trở thành một con quỷ tài vận rồi.

Tôi những muốn cảm ơn anh ta thật nhiều, nhưng lại không biết mở miệng thế nào, có rất nhiều câu hỏi vẩn vơ trong đầu tôi, nhưng cũng không biết phải hỏi ra sao, Bạch Dực lại hoàn toàn không có gì khác trước. Vẫn dậm mực như thế, cũng vẫn thích...chiếm tiện nghi người khác như thế.

Không sai, bao nhiêu đặc sản ba mẹ tôi mang tới anh ta đều “thần” hết. Tôi bệnh chưa khỏi, anh ta bảo tôi bệnh phải ăn nhẹ, thế là thay tôi ăn sạch cả. Thậm chí không chút khách khí ăn hết toàn bộ bánh sủi cảo thủy tinh, bánh hạnh đào mà mẹ đích thân làm cho tôi!

Sau đó tôi cũng hết bệnh, tuy có một khoảng thời gian dài lúc nào cũng nhớ tới Nghiêm Thừa, nhưng con người vẫn cần phải sống tiếp. Tôi vẫn tiếp tục làm một thầy giáo mỹ thuật thực tập, Bạch Dực cũng không bao giờ nhắc tới chuyện này.

Thật lâu thật lâu sau, lâu tới nỗi khi tôi đã hoàn toàn thoát khỏi bóng ma của chuyện Nghiêm Thừa, tôi lại đột nhiên gặp một người phụ nữ. Khi đó tôi đang ngồi trong tiệm thức ăn nhanh, đang lơ đãng thưởng thức thời gian thanh nhàn, vừa lúc ngẩng đầu, tôi chợt nhìn thấy từ chiếc xe hơi sang trọng có rèm che bên kia đường, một phụ nữ sang trọng bước xuống, tóc dài màu nâu nhạt, làn da trắng nõn, thân hình yếu điệu, quả nhiên là Tô Lan! Tôi tuyệt đối không nhận sai cô ta, nhưng về thanh thuần ngây thơ ngày xưa nay đã biến thành vẻ chín chắn thành thục của một phụ nhân giàu có.

Phía sau lưng cô ta, tôi mơ hồ nhìn thấy bốn cái bóng, trong đó có một cái giống Nghiêm Thừa như đúc...

Vì tiền bạc mà hi sinh toàn bộ hạnh phúc cả đời của bản thân, giống như một con quỷ hấu đói tham lam cắn xé chính cơ thể mình.

Tài vận – End

[1] Ngũ tuyệt: giết năm người

(*) Người biên tập lảm nhảm: Truyện này làm Lục Minh nhớ tới truyện “Thần giữ cửa” (cổ tích Việt Nam, nhưng hình như dựa vào những phong tục có thật). Nhân vật chính trong truyện đó cũng là một gã người Hoa, dùng trinh nữ để làm thần giữ cửa, bằng cách giam cô gái xấu số đó dưới hầm vàng, chờ cho cô gái chết dần trong đó, sau đó cô ta sẽ trở thành “thần giữ cửa” cho dòng tộc đó, ai vào trộm vàng bạc sẽ bị “thần giữ cửa” giết chết. Tài vận= mạng người, quy tắc này hình như khá phổ biến thì phải?

6. Chương 5: Bà Nội

Mưa đêm tiết Thanh minh, người xưa nói không sai, mấy ngày nay trời đều mưa sụt sùi. Ban đêm, giọt mưa đập vào lớp kính cửa sổ, sinh ra những tiếng lách tách không ngừng, khiến cho cả đáy lòng đều cảm thấy phiền muộn.

Đêm đã khuya, tôi nằm trên giường mơ màng nhìn ra ngoài cửa sổ, nhưng mãi vẫn không sao ngủ được. Bạch Dục đã ngủ say, tiếng thở đều đều của anh ta khiến lòng tự nhiên cảm thấy yên tâm đến lạ.

Tôi trở mình thêm một cái, từ từ nhắm mắt lại. Trong đầu giống như có một thước phim đang tua lại liên tục những chuyện đã xảy ra trong quá khứ, cuối cùng, dừng lại ở một hình ảnh từ rất lâu, một câu chuyện của tôi và bà nội...

Khi đó tôi còn rất nhỏ, mà bệnh chung của những đứa trẻ ở tuổi tôi là nghịch ngợm. Tôi từng cùng một đám bạn phá vỡ kính cửa sổ nhà hàng xóm, chọc thủng lốp xe đạp của một ông già, bắt nạt cô bé con nhà bên cạnh...

Mỗi lần gặp rắc rối tôi lúc nào cũng là thằng nhóc ngốc nghếch xông lên trước gây họa, cho nên đương nhiên cũng trở thành đối tượng bị giáo huấn dữ dội nhất của người lớn. Ba tôi căn bản cứ nhìn thấy tôi là nọc ra đánh, mẹ chỉ dám đứng một bên nhìn, tuy thường khuyên ba là tôi ăn chưa no lo chưa tới, nhưng cũng không dám can thiệp; chỉ có bà nội già cả của tôi, bà nội luôn luôn hơi nheo nheo mắt, là hết lòng che chở cho tôi.

Ba tôi cực kỳ nghe lời bà nội, bà là người phụ nữ có địa vị quan trọng nhất trong nhà. Có người bảo bà tôi vốn là một tiểu thư con nhà giàu, từng được đi học, từng được ra đời giao tiếp, nhưng lại phải lòng ông nội ở chỗ chăm chỉ siêng năng, nên cho dù bị gia đình phản đối vẫn nhất quyết lấy ông. Lấy xong thì bắt đầu theo chồng chịu khổ, nhà bà cố cũng không bao giờ đoái hoài tới, có thể coi giống như bị gia đình từ mặt. Chỉ có anh trai của bà nội thương em gái phải chịu khổ, nên từng nói riêng với bà tôi là ngày nào không chịu nổi nữa thì cứ nói thật, ông ấy sẽ không để em gái ruột mình phải ở bên ngoài chịu khổ. Nhưng cho dù ở những thời điểm khó khăn nhất đi nữa, bà nội cũng thà đi vác than còn hơn ngửa tay xin tiền nhà mẹ đẻ mình.

Trong trí nhớ của tôi, bà nội lúc nào cũng là một người bà mái tóc hoa râm cắt ngắn, trông có vẻ khỏe mạnh trẻ trung hơn tuổi. Y phục lúc nào cũng là màu xanh đậm, là ủi phẳng phiu sạch sẽ. Mùa đông, bà lại quàng thêm một cái khăn san dày kiểu xưa.

Bà nội là như thế, bất kỳ lúc nào tôi gây sự, sau đó gặp rắc rối, bà cũng không trách không đánh, chỉ kéo tôi đến nhà người ta cúi đầu xin lỗi. Tôi vẫn luôn nghĩ rằng bà nội là người hiền lành yếu đuối, mãi cho đến khi chuyện đó xảy ra...

Đó là một mùa hè năm tôi 12 tuổi, tôi cùng bà nội về quê của bà thăm gia đình, cũng coi như là đi nghỉ hè. Nhà bà tôi nằm ở một thị trấn nhỏ bé xa xôi gần núi Kỳ Vân, trong trấn rất hiu quạnh, hầu như thanh niên đều bỏ đi hết, chỉ có người già ở lại giữ trấn và làm nông.

Sau thời gian dài cả nửa thế kỷ, ông nội đã qua đời từ lâu, đến bây giờ bà nội mới được trở về thăm nhà mình, trong trấn hầu như không còn ai nhận ra bà nữa. Nhà bà tôi họ Hứa, thời dân quốc là một dòng dõi thư hương nổi tiếng của vùng này, có người nói thời Tuyên Thống trong họ còn có mấy người đậu tiến sĩ. Mặc dù khi tới thời Cách mạng văn hóa, tất cả những truyền thống xưa cũ này đều bị xóa sổ sạch.

Bà nội nắm tay tôi chậm rãi đi một vòng quanh thôn, dùng trí nhớ xa xưa của mình mà tìm nhà họ Hứa. Cuối cùng, tìm được một ông lão năm xưa đã từng làm công trong nhà.

Bà nội cười tươi bước tới chào hỏi ông lão nọ: “Vương nhị ca, còn nhớ tôi không?”

Ông Vương ngẩng đầu lên, híp mắt nhìn hồi lâu, rồi dường như đã nhận ra bà tôi, liền kích động đến gần như nhảy dựng lên, vội vã chào bà tôi rồi dẫn chúng tôi vào nhà ngồi.

Chúng tôi bước vào phòng, trong phòng rất sơ sài đơn giản, đồ đạc vừa ít vừa cũ. Ông Vương rót cho hai bà cháu hai ly nước, tôi cảm thấy ông ta rất tôn kính bà nội, khi nói chuyện với bà đều gọi là “Nhị tiểu thư”.

Ông Vương ngồi ở đầu ghế, đối diện với chúng tôi, hút một điếu thuốc vắn mà bắt đầu câu chuyện: “Nhị tiểu thư, sao bây giờ bà mới về, ai, đã bao nhiêu năm qua rồi nhỉ. Tiểu thư xuất giá không bao lâu thì Hứa lão gia cũng qua đời, đại ca của bà chỉ có một mình không chống đỡ nổi gia nghiệp được bao lâu, cuối cùng cũng bán hết điền sản đi nơi khác lập nghiệp rồi.”

Bà nội thở dài, năm mươi năm là một thời gian dài tới mức nào, cảm giác quá khứ dần dần đóng bụi trong ký ức thế nào, chỉ có người đã kinh qua năm tháng đổi thay mới có thể hiểu được. Vì thế tôi lúc đó không rõ trong tiếng thở dài của bà mang theo bao nhiêu tiếc nuối lẫn bất đắc dĩ.

Khi ấy tôi là một đứa trẻ đặc biệt ham chơi, nên rất hiếu kỳ đối với thôn trấn bé nhỏ này, kỳ thực vừa vào làng thì tôi đã phát hiện một cổ quan tài màu đỏ rực để ngay ở đầu làng rồi. Hơn nữa tất cả những ngôi nhà trong làng đều treo những dải lụa màu đỏ rực, mỗi lần gió thổi qua, trên từng cánh cửa nhà đều phản phất những dải lụa đỏ tươi như máu.

Tôi ngẩng đầu lên nhìn bà nội: “Bà ơi, sao ở cổng làng lại đặt quan tài? Còn nữa, sao nhà nào cũng treo vải đỏ lên cửa thế?”

Bà nội nhìn sang ông Vương, hiển nhiên cũng không hiểu lý do vì sao. Cặp mắt ông Vương trong phút chốc hơi lóe lên, rõ ràng rất sợ phải đề cập đến vấn đề này, sau đó ông ta vội vàng quay đầu lại nhìn phía sau như thể sợ ai đó nghe lén, rồi mới ghé sát mặt vào chúng tôi mà thì thầm: “Ai, cũng không còn cách nào khác, trong thôn đạo này không yên, có dịch bệnh. Hồi trước chết nhiều người lắm, bây giờ có thể bình an vô sự là nhờ một lão đạo sĩ chỉ cách cho chúng tôi đây. Ông ta nói trong làng chúng ta có Hoàng đại tiên (chôn) quây phá, cho nên phải làm cho đại tiên một tòa nhà lớn. Đại tiên chỉ ở trong quan tài, cho nên cần phải dùng gỗ hoàng lê thượng đẳng làm quan tài, chặn ngay giữa làng, coi như là ‘phủ trách’ của đại tiên. Còn nữa, tất cả các nhà đều phải treo vải đỏ tránh tai nạn.”

Bà nội cũng nhìn bốn phía, sau đó quay lại hỏi ông Vương: “Vậy hiện nay trong làng còn ai là người nhà họ Hứa không?”

Ông Vương cúi đầu suy nghĩ một lát, sau đó đột nhiên ngẩng đầu nói: “Nhị tiểu thư, bà còn nhớ bà có một người họ hàng không, hình như vẫn ở đây. Tên là...tên là Hứa Bì Tử thì phải?”

Bà nội gật đầu: “Nhớ kỹ, nhớ kỹ, phụ thân ông ấy làm nghề mộc, năm xưa ông tuổi còn trẻ mà tay nghề đã rất khéo rồi.”

“Đúng đúng, nghề mộc của ông trong trấn này là số một số hai đó, tòa nhà của Hoàng đại tiên cũng là ông đóng.” Ông Vương nói tiếp, “Để tôi đưa tiểu thư đến gặp ông.”

Ông Vương thập phần khách khí, đóng cửa nhà rồi dẫn chúng tôi đến nơi ở của Biểu đại gia[1].

Biểu đại gia là một ông lão mù một bên mắt, con mắt còn lại rất nhỏ, khi nhìn cái gì cũng hơi híp lại, mi mắt thỉnh thoảng còn giật giật, nhìn lâu vào con mắt đó tự nhiên cũng muốn chớp chớp mắt theo. Vóc người ông ta rất thấp bé, mặt gầy choắt, bên mép lún phún râu trắng toát. Bộ áo cánh ngắn mặc trên người trông như đã bao nhiêu năm không thêm giặt, tóc bù xù như tổ quạ, trên người tỏa ra một mùi hôi vừa

ngửi thấy đã choáng váng cả đầu. Nhưng ông ta nhận ra bà nội ngay, vội vã bước tới nắm tay bà: “Nhị nha đầu! Cô trở về rồi à! Ta còn tưởng cả đời không gặp lại cô nữa chứ!”

Tôi nhìn Biểu đại gia chăm chăm, ông ta cũng nhìn thấy tôi, sau đó cười: “Đây là cháu nội cô đó hả! Nhìn dễ thương ghê, không ngờ cô còn mang cả cháu về nhà!”

Bà nội cũng cười: “Đã vài chục năm rồi mà, già rồi, tự nhiên là lá rụng về cội, tốt xấu gì cũng muốn quay về nhà nhìn một cái.”

Tôi bất thần chú ý đến bên mắt mù của ông già chợt hiện lên một tia sáng xanh lè, lúc đó tôi tưởng là do ánh sáng phản chiếu, nên vô thức nhắm mắt lại rồi lại mở ra. Biểu đại gia nhìn sang tôi, lại cười cười, một thứ mùi kỳ quái tỏa ra từ trong miệng ông ta phả thẳng vào mặt, tôi cau mày lẩn ra sau lưng bà nội. Biểu đại gia thấy tôi có vẻ e ngại mình nên cũng không nói chuyện với tôi nữa, chỉ quay lại cười cười nói với bà: “Nếu đã tới thì ở lại mấy ngày đi hả, ta đi chuẩn bị chỗ ở cho hai bà cháu. Người nhà họ Hứa tuy không còn ai nhưng nhà cửa thì vẫn còn y nguyên.”

Bà nội vội vàng nói: “Vậy thì phiền phức anh quá, tôi chỉ muốn mang Tiểu An tới cho nó thăm nhà ông bà cố...”

Tôi trước đó chưa từng ở miền quê bao giờ, sau đó tôi mới nhận ra là trong thôn chỉ dùng nước giếng, nằm giường còn phải mắc màn, gian nhà cũng rất cổ xưa. Nơi này là nhà chính của nhà họ Hứa, xem ra ngày xưa là một gia đình cực kỳ giàu có, trên khung cửa còn chạm trổ nhiều hoa văn tinh xảo. Nhưng hiện tại đã thành vườn không nhà trống, trong nhà trống huơ trống hoác, cánh cửa gỗ mở ra liền phát ra tiếng kêu kẹt, hơn nữa do nhiều năm không có ai tới trông coi quét dọn nên phủ một tầng bụi dày, mạng nhện giăng tứ phía, vừa đẩy cửa ra là rơi lả tả xuống đầu.

Tôi nắm tay bà nội, ánh mắt bà ngầy dại nhìn quanh nhà, tôi nghe thấy tiếng bà lẩm bẩm: “Năm mươi năm rồi, cha, mẹ, con đã trở về đây...”

Sau đó bà nội buông tay tôi ra, chỉ nói tôi đừng đi lung tung, còn bà thì phải bắt đầu đi dọn dẹp trong nhà, Biểu đại gia và ông lão Vương cũng bắt tay vào hỗ trợ.

Tôi đi loanh quanh trong sân sau, phía sau nhà cứ như một rừng cỏ dại, khắp nơi đều là cỏ cao quá thắt lưng, vì lúc đó đang là mùa hè nên trong vườn rộn rã tiếng ve kêu.

Tôi quệt mồ hôi trên trán, híp híp mắt nhìn quanh, nơi này với tôi mà nói quả thực quá xa lạ, trong lòng tôi tràn ngập hiếu kỳ, hưng phấn đùa dỡn với đám cỏ dại xung quanh, hoàn toàn vứt những lời dặn dò của bà ra sau đầu.

Chơi đùa thỏa thích trong sân cả nửa buổi, cuối cùng tôi mệt đến đứt hơi phải ngồi bệt xuống một tảng đá, dùng tay quạt quạt trên mặt nhưng vẫn thấy nóng muốn chết, đầu còn hơi nhức nhức. Tôi cảm thấy cơ thể đã hơi mất sức, đang chuẩn bị quay vào nhà, thì chợt phát hiện giữa bụi cỏ nảy ra một con vật màu vàng! Ban đầu tôi tưởng đó là một con mèo, nhưng con vật nọ có cái đầu lớn hơn nhiều.

Nó chăm chăm nhìn tôi, trong mắt dường như mang theo một thứ cảm giác âm lạnh ghê người nào đó, tôi tự nhiên thấy cả người ớn lạnh, cảm giác nóng bức lúc nãy thoáng cái đã bị quét sạch trơn. Tôi kinh hoàng nhảy dựng lên chạy bổ vào nhà, ai ngờ đang chạy lại đụng phải Biểu đại gia.

Tôi lại vội vàng lui về phía sau, cái mùi tỏa ra từ cơ thể Biểu đại gia quả thực quá hôi thối, giống như một miếng da thuộc nứt nẻ bao nhiêu năm không có ai đụng vào vậy. Ông ta nhếch môi cười hỏi: “Tiểu An, nhìn thấy cái gì vậy hả, sao nhìn sợ hãi vậy? Bà nội cháu đang tìm cháu kìa, mau đi theo ta, đi!”

Tôi nhìn thấy bàn tay khô nẻ vàng ệch nọ đang định chạm vào người mình, đột nhiên sinh ra một cảm giác chán ghét mơ hồ, vì thế lại vô thức lùi về phía sau một bước. Nhưng nghĩ tới trong sân còn có con vật kỳ quái kia, nên cũng không dám quay đầu trở lại.

May quá, bà nội ở trong phòng chợt gọi to: “Tiểu An, đừng chơi ngoài sân nữa, vào nhà rửa mặt ăn cơm đi con!” Tôi vội vã lách người qua Biểu đại gia chui vào phòng, nhưng chợt nghe thấy một tiếng gầm gừ khe khẽ như cửa đã thú thoảng qua tai. Tôi quay lại nhìn Biểu đại gia, thấy ông ta cũng đang chăm chăm nhìn tôi, trong mắt lóe lên ánh sáng xanh sẫm ghê người.

Khi ăn, chúng tôi ngồi xung quanh một cái bàn nhỏ giản dị, đồ ăn là do ông Vương mang tới. Để chúng tôi có thể ăn ngon miệng, ông ta còn đặc biệt giết một con gà mái đang đẻ trứng.

Canh gà rất thơm ngon, tôi đã đói gần chết, đồ ăn vừa mang ra đã hăng hái khua muối. Bà nội ăn rất ít, nhưng đáng ngạc nhiên nhất chính là Biểu đại gia, ông ta ăn hùng hổ như thể chó đói vậy.

Chúng tôi đều cực kỳ kinh ngạc, không ngờ một ông già lại có thể ăn nhiều đến thế, gần như cả con gà đều vào bụng ông ta cả, hơn nữa ông ta còn chẳng để lại bao nhiêu xương. Ông ta nhìn thấy chúng tôi đang kinh ngạc nhìn mình, có vẻ có phần xấu hổ, bèn lau lau miệng, nhai nốt miếng thịt trong miệng rồi buông đũa, nhưng con mắt vẫn tham lam nhìn vào miếng thịt gà trong chén tôi.

Bà nội xấu hổ cười cười: “Anh đã già như vậy mà còn thích ăn thịt gà nhỉ. Đừng khách khí, dù sao chúng tôi cũng ăn không được bao nhiêu, hôm nay cảm ơn anh và ông Vương đã giúp đỡ, nếu không chỉ có một mình tôi thật không biết phải làm sao mới xong việc nổi.”

Biểu đại gia nói: “Không sao không sao. Ta ăn no rồi, còn chuyện gì cần ta giúp không?”

Ông Vương cũng nói: “Đúng đó, Nhị tiểu thư, bà còn cần gì nữa không thì cứ nói nhé. Bà xem gian nhà này cũ quá rồi, bằng không thì mời bà và cậu đến nhà tôi ở tạm đi, bà nhà tôi có thể soạn cho bà và cậu một gian phòng riêng được mà.”

“Không cần, tôi muốn ở lại nhà mình thôi. Đã 50 năm tôi mới quay về một lần, mà có thể đây là lần cuối cùng tôi còn về thăm lại nơi này cũng không chừng.”

Tối hôm đó, bà nội mắc màn giường, rồi dùng nhang muỗi hun trong giường một chút cho hết muỗi. Trong trần thực ra có điện, nhưng căn nhà cũ đã nhiều năm không có ai này hiển nhiên cũng không có điện. Lo ban đêm trong nhà heo hút tối tăm, ông Vương đã đưa cho bà một ngọn đèn dầu kiểu cũ, bà nội cũng lấy trong hành lý ra một cái đèn pin.

Dưới ánh đèn tù mù, bà nội ngồi trên ghế, trong tay cầm quạt hương bồ quạt quạt một chút cho đỡ oi bức. Vì nóng quá nên bà không đóng cửa ngoài, từ trong phòng có thể nhìn thấy sân nhà đen kịt bên ngoài, từ góc nhà, một làn khói xám mỏng mảnh vờn lên từ khoanh nhanh muỗi vẽ những vòng tròn khói nhàn nhạt vào không trung.

Tôi nằm úp sấp trên giường, vì quá nóng mà không ngừng lật qua lật lại trên giường không sao ngủ nổi. Đúng lúc đó, chợt có một thứ gì đó nhanh như chớp lẩn vào nhà, cây quạt của bà cũng “cách” một tiếng rớt xuống đất, tôi từ trong màn ngồi dậy thò đầu ra khỏi màn, ngơ ngác hỏi: “Bà ơi, cái gì vậy?”

Bà nội nhanh chóng cầm lấy đèn pin chiếu vào góc nhà nơi nó vừa chạy vào, thấy rõ ràng một cái bóng màu vàng chui xuống dưới rương.

Bà nội liền nhẹ nhàng cầm lấy cây gậy gỗ dựng trong góc nhà rồi chậm rãi tiến về phía cái góc đó, tuy tôi không biết là con gì, nhưng nghe rất rõ tiếng nó sột soạt di chuyển trong bóng đêm. Giữa bóng tối, một cặp mắt phát ra ánh sáng xanh lè nhá lên, nhìn theo động tĩnh của chúng tôi chăm chăm.

Đột nhiên thứ nọ nhảy dựng lên, vòng qua người bà, hướng về cái giường của tôi mà xông tới. Bà nội không kịp phản ứng thì thứ vàng vàng nọ đã chui tọt vào trong màn.

Tôi vô thức cuộn tròn mình lại lui vào góc giường, sợ hãi gọi bà ơi liên tục. Bà nội lập tức chạy tới, nhưng thứ kia rõ ràng nhanh hơn nhiều, bà chưa kịp tới nó đã hung hăng cắn một cái thật mạnh vào mắt cá chân tôi rồi. Trong nháy mắt, mắt tôi chạm phải mắt nó, nhìn thấy đôi mắt cực kỳ âm hàn mà lạnh lẽo nọ, bèn nhớ tới con thú quái dị đã nhìn thấy trong sân nhà lúc chiều.

Bà nội vừa xốc màn lên đã thấy cổ chân tôi toàn là máu, bà hét to lên, dùng gậy đuổi đánh con thú nọ, nhưng nó nhanh cực kỳ, thoát cái đã lên qua người bà mà chạy thoát ra ngoài, trốn vào bóng đêm mênh mông bên ngoài vườn.

Bà nội lập tức xông tới kiểm tra vết thương cho tôi, tôi chỉ cảm thấy chân mình rất đau lại rất nóng, như thể đang bị hỏa thiêu vậy, trong đầu vẫn còn ám ảnh đôi mắt ghê tởm lạnh lẽo kia.

Bà nội có vẻ rất lo lắng, đưa tay kiểm tra trán tôi, tóc tôi đã bị mồ hôi lạnh làm cho ướt đầm. Tôi đột nhiên thấy cổ họng khô nóng, cực kỳ khát nước, vì thế khàn khàn nói với bà: “Bà, con muốn uống nước.”

Bà run run vỗ vỗ lưng tôi: “Tiểu An, con khó chịu ở đâu?”

Tôi đáp: “Con...khát quá...chân...đau quá...” Kỳ thực lúc đó mắt cá chân tôi đã sưng vù lên.

Bà nội lập tức rót cho tôi một ly trà, tôi gần như bị sặc, lại bật ho khan. Bà nội vỗ vỗ lưng tôi, lẩm bẩm trong miệng: “Nguy rồi, bị chồn cắn phải rồi, phải làm thế nào bây giờ...?!”

Qua không bao lâu sau, bà băng qua loa cổ chân cho tôi, phủ thêm y phục rồi công tôi trên lưng, chạy sang nhà ông Vương.

Lúc đó đã quá nửa đêm, khí trời oi bức cực kỳ, giữa cánh đồng mênh mông sẫm đen còn mơ hồ nhìn thấy những ánh ma trời lập lòa xanh biếc. Tới buổi tối là trong thôn đã vắng bóng người qua lại, chỉ có những con chó bị cột trong sân nhà lên tiếng sủa bâng quơ.

Bà nội cố chịu đựng mệt mỏi, nhưng trên lưng áo đã ướt đầm mồ hôi. Trên đường chạy đã mấy lần chúng tôi té ngã, nhưng bà đều ra sức bảo vệ cho tôi không bị thương. Nhưng lúc này lý trí của tôi đã gần như không còn bao nhiêu, tôi mơ hồ nghe tiếng bà đang gọi to tên mình, giọng của bà khàn đặc thảm thiết như đang khóc, nhưng tôi chỉ cảm thấy cơ thể mình cứ dần dần lạnh đi theo từng tiếng gọi của bà, ngược lại, miệng vết thương thì càng lúc càng nóng rực lên.

Rốt cuộc bà cũng chạy tới được nhà ông Vương, bà khẩn thiết gõ cửa, ông Vương liền ra mở cửa. Ông ta nhìn thấy bà, rồi nhìn thấy tôi, rồi mắt ông ta bất thần trở nên kinh hoảng, lập tức sập cửa lại nhốt tôi và bà nội bên ngoài.

Bà nội kích động vô cùng, đập cửa kêu gào không ngừng, van xin ông ta giúp chúng tôi.

Nhưng trong cửa chỉ truyền ra thanh âm run rẩy của ông Vương: “Nhị tiểu thư, bà mau mang cậu đi...đi mau...cậu bị Hoàng đại tiên chọn phải rồi...không...không cứu nổi nữa đâu...chẳng bao lâu nữa cậu ấy sẽ bị Hoàng đại tiên đưa đi làm thế thân rồi. Bà mau đưa cậu ấy đi, đừng hại cả nhà chúng tôi a...”

Bà nội không gõ cửa nữa, bà té sụp xuống đất, nhưng vẫn không ngừng gọi tên tôi, không ngừng ngẩng lấy một giây. Tôi yếu tới mức không mở miệng nổi, tôi biết bà đang gọi tôi, nhưng một thanh âm khác cũng đang vang lên trong đầu tôi, thanh âm kinh khủng đó gọi tên tôi, càng lúc càng thê lương âm u hơn.

Bà nội quay lại nhìn tôi, phát hiện sắc mặt tôi đã đổi thành màu xám ngoét, trên mặt bắt đầu mọc lên một lớp lông mỏng màu vàng, liền hải hùng tìm cách nhổ sạch đám lông đi, nhưng vừa nhổ xuống thì lông vàng lại mọc ra gần như tức khắc.

Bà nội lại đứng lên, lảo đảo đi gọi cửa những nhà xung quanh, nhưng mọi người vừa nhìn thấy tôi thì cứ y như nhìn thấy quỷ, đều nhanh như chớp khóa chặt cửa lại. Mặc kệ bà gọi cửa van nài thế nào, bọn họ cũng nhất quyết không mở cửa ra, toàn bộ thôn trấn chìm vào im lìm như một thôn chết.

Cuối cùng bà nội cũng không công nổi tôi nữa, bà cắn răng, trong mắt tràn ngập kinh hãi lẫn không cam lòng. Nhưng rồi đột nhiên như vừa nghĩ ra cái gì, bà lại giãy dụa muốn ôm lấy tôi, nhưng thực sự không còn đủ sức nữa. May mà cuối cùng bà tìm được một cái sọt cũ, may mà khi ấy vóc dáng tôi còn khá nhỏ bé, bà bỏ tôi vào cái sọt rồi dùng một sợi dây cột cái sọt vào bên lưng, ra sức tha tôi tới nhà của Biểu đại gia.

Nhà của Biểu đại gia chính là mái nhà tranh nằm ngay bên cạnh con đường cái quan nơi đặt cái quan tài. Xung quanh không có ai dám ở, chỉ có một mình ông ta, bà dùng hết sức kéo tôi đi, trên tay để lại một đường rách toác rướm máu. Nhưng bà chỉ cắn răng, dù thở hổn hển khó nhọc đến mấy, bà vẫn không ngừng, không ngừng gọi tên tôi.

Tôi cảm giác cổ chân mình lúc này đã bắt đầu tỏa ra một mùi rất kinh khủng, vết thương đã hóa thành màu đen bầm, từ dưới băng gạc rỉ ra một thứ nước đặc quánh màu vàng. Tôi cố nhướn mắt nhìn xung quanh, phát hiện có vô vàn những đôi mắt màu xanh đậm đang chăm chăm nhìn theo chúng tôi, như thể chỉ muốn thừa dịp tôi đi. Tôi sợ muốn khóc, nhưng phát hiện ngay cả tiếng khóc của mình cũng đã biến thành một thứ thanh âm giống như tiếng thú kêu.

Bà lôi tôi đi thật lâu thật lâu, cuối cùng gần như ngã sấp vào cánh cửa nhà Biểu đại gia, dùng vai đập vào ván cửa. Bà dùng hết sức tàn gọi to: “Xin ngài cứu cháu tôi, xin ngài mở cửa ra với. Tôi xin ngài!!!”

Tôi càng khát hơn bao giờ hết, chân trái đã hoàn toàn tê dại đi không còn cảm giác, ý thức từng chút từng chút một tan rã, nhưng vẫn cảm thấy giữa bóng tối xung quanh hàng trăm con mắt nhìn tôi chăm chăm, chúng phát ra những tiếng hú hét ghê người.

Cửa cuối cùng cũng mở ra, Biểu đại gia nhìn chúng tôi hồi lâu, cuối cùng nói: “Vào đi rồi tính.”

Ông ta giúp bà nội đỡ tôi vào nhà, tôi phát hiện mùi hôi trên người ông ta giống hệt như mùi hôi phát ra trên chân mình. Bà nội run rẩy ôm cánh tay tôi, nhưng tôi không cảm thấy hơi ấm gì, chỉ cảm thấy cả người lạnh run.

Biểu đại gia nhìn ta một chút, rồi thở dài: “Cháu người sợ là không sống nổi tới sáng mai đâu, Nhị nha đầu, chuẩn bị hậu sự cho nó đi.”

Bà nội nước mắt giàn giụa nói: “Không đâu, nhất định còn có cách mà, Biểu đại gia, cầu ngài cứu nó đi, nó là cháu tôi a!”

Nói xong bà lập tức quỳ xuống, liên tục đập đầu trước mặt ông ta. Tôi vẫn cảm thấy những thứ kia chờn vờn quanh nhà muốn bắt tôi đi, nhưng không dám vào phòng. Đường như chúng sợ nơi này.

Biểu đại gia cau mày, vẻ mặt âm trầm, rồi mới mở miệng đáp: “Kỳ thực đây chính là do lỗi của người nhà họ Hứa các người, người nếu đã đi, còn quay về làm gì?”

Bà nội không đáp lời, chỉ ôm chặt tôi một mực lắc đầu. Trong phòng rất tối, gương mặt Biểu đại gia càng có vẻ quỷ dị hơn: “Nhị nha đầu, người cũng biết nhà họ Hứa các người được Đại tiên phù hộ cho nên mới phát đạt được như vậy, nhưng món nợ này cần phải trả. Đại tiên đã muốn thằng bé này đi làm thế thân thì để cho ngài ấy đi.”

Bà nội ngẩng đầu lên run rẩy nói: “Nó là cháu nội của tôi, tôi không cho phép bất kỳ ai làm hại nó được!!!”

Biểu đại gia nhìn chúng tôi thật lâu, rồi mới chậm rãi nói: “Người nhà họ Hứa có cách của người nhà họ Hứa, nếu đã như vậy thì người cứ dựa vào biện pháp cũ, dùng một con mắt của nó mà đổi lấy mạng cho nó vậy.”

Bà nội càng run lên, nhìn Biểu đại gia rồi lại nhìn tôi, cuối cùng nói: “Tiểu An còn quá nhỏ, dùng mắt của tôi đi, tôi dùng mắt mình cứu mạng cho Tiểu An.”

Con mắt duy nhất đục ngầu của Biểu đại gia đảo qua đảo lại, ông ta cười lạnh: “Hắc hắc, đôi mắt của người nhà họ Hứa là cặp mắt Âm Dương, có thể thấy những thứ người thường không sao thấy được, mà người thà từ bỏ nó cũng muốn cứu mạng cháu mình sao? Được, người tự sang nói với Đại tiên đi!” Ông ta chỉ vào cổ quan tài màu đỏ đặt giữa đường, cả người bà tôi liền run lên, tôi cảm thấy bà đang ôm lấy tôi chặt hơn, như thể sợ rằng chỉ cần buông lỏng tay thì tôi sẽ lập tức bị bóng đêm nuốt mất vậy.

Biểu đại gia vẫn nhẹ nhàng cười, lộ ra hàm răng vừa nhọn hoắt vừa vàng như sáp nến mà nói: “Người vừa muốn giữ mạng cho cháu mình, vừa muốn giữ mắt cho nó, vậy người mang đôi mắt mình ra mà trả lại cho bọn họ đi. Ha ha ha, người nhà họ Hứa cuối cùng đều thành thế này!!!”

Bao tử tôi chợt quặn lên, tôi cong người nôn mửa ra một đám gì đó cực kỳ hôi thối khó chịu. Tôi ngẩng đầu lên mờ mịt nhìn bà nội, bà nhìn tôi đầy bi thương, muốn nói với tôi gì đó, nhưng tôi đã không nghe thấy gì nữa. Trước mặt tôi dần dần bị bóng đêm phủ kín, không thấy bà nội, cũng không thấy Biểu đại gia nữa. Không thấy bất kỳ thứ gì nữa, chỉ có một đôi mắt màu xanh đậm nhìn tôi từ xa, trong mắt tràn đầy lạnh lẽo.

Khi tôi lần thứ hai mở mắt ra, đã thấy mình nằm trong bệnh viện trên thị trấn, ba mẹ đều ngồi bên cạnh, nhưng không thấy bà nội đâu. Tôi yếu ớt hỏi bà nội, ba tôi vội trấn an: “Bà nội nằm ở phòng khác, con bị động vật gì đó cắn, có khả năng bị nhiễm trùng, cần phải theo dõi vài ngày. Đừng sợ, ba mẹ đều ở đây.”

Tôi lại nhắm mắt lại, lần này không còn đôi mắt xanh lè đáng sợ kia nữa, mà là một giấc ngủ yên lành.

Sau đó chúng tôi trở về thành phố. Sau chuyện này, thị lực của bà nội càng lúc càng kém đi, cuối cùng hoàn toàn không còn nhìn thấy gì nữa. Bà vẫn hiền lành như trước đây, nhưng tôi biết đôi mắt của bà mãi mãi không thể trở về nữa. Tôi cũng không bao giờ gặp lại Biểu đại gia nữa. Chỉ có một lần khi nói chuyện

phiếm với ba, ba mới nói cho tôi biết, kỳ thực nhà bà nội có tập tục cung phụng chồn tinh, mà người nhà họ Hứa có thói quen gọi chồn tinh là “Biểu đại gia”...

Mưa vẫn tí tách rơi cả đêm, trong ký túc xá chợt vang lên tiếng điện thoại, sắc trời bên ngoài không biết tự lúc nào đã sáng rõ. Tôi lập tức trở dậy tiếp điện thoại, hóa ra là bà nội, đầu dây bên kia truyền tới giọng nói hiền lành quen thuộc: “Tiểu An à, là bà đây, yên tâm đi, bác sĩ nói khối u của bà là lành tính con à, đã chuẩn bị phẫu thuật cắt bỏ rồi.”

Gánh nặng trong lòng tôi lập tức được dỡ xuống, kích động đến mức run lên, vội vàng nói: “Bà nội không sao là tốt rồi, không sao là tốt rồi.”

Bạch Dực cũng không biết đã tỉnh dậy từ lúc nào, khoác lên vai tôi một cái áo khoác ấm áp. Tôi lập tức cảm thấy cả người ấm hân lên, tựa như khi còn bé nằm trong lòng bà nội.

Bà nội – End

[1] “Biểu” tức là họ hàng (bên ngoại), “đại gia” là cách gọi những người đàn ông có tuổi trong nhà. Như vậy “Biểu đại gia” giống giống như “ông họ” (là anh em của ông/bà mình) nhưng trong này để nguyên mà không dịch.

7. Chương 6: Tóc (thượng)

“Mái tóc của con người đại biểu cho rất nhiều hàm nghĩa, ở thời cổ đại, tóc đại biểu cho phần tinh túy, hồn phách của một người. Đối với một người phụ nữ, tóc chính là một phần quan trọng cho vẻ đẹp của họ. Vệ Tử Phu thời Hán nhờ có mái tóc dài diễm lệ đã hấp dẫn được Hán Vũ Đế Lưu Triệt. Có nhiều dân tộc đem tóc của cô dâu và chú rể tết lại với nhau, biểu thị cho việc họ sẽ vĩnh viễn trở nên một. Vào thời cổ, nam nữ kết hôn còn được gọi là ‘se tơ kết tóc’...”

Tôi buồn chán mở thêm một trang web mới, mắt liếc qua một chút nội dung bài giới thiệu về tóc, lại vô thức sờ sờ đầu mình. Tóc thực sự quan trọng đến thế sao? Xì ~ đúng là tư tưởng kỳ quái nào cũng có.

Nói đến tóc lại nhớ tới lão Phan hói, trên đầu lão ta đã chẳng còn bao nhiêu tóc nữa, chẳng lẽ tóc mà rụng hết thì con người ta cũng chết sao? Vậy đám hòa thượng ngoài đường chẳng phải đều đã sớm sang Tây Thiên gặp mặt BOSS của mình rồi sao?

“Tầm xàm!” Tôi nhìn lướt qua trang nọ rồi lại tắt đi, những trang học thuật hiện nay chỉ biết dùng những tiêu đề bắt mắt hấp dẫn người đọc, còn thì nội dung chẳng khác nào tiểu thuyết chương hồi.

Tôi dụi dụi mắt ngẩng đầu nhìn đồng hồ treo tường, đã hơn 10 giờ mà Bạch Dực vẫn chưa về, anh ta rất ít khi nào về khuya thế này.

“Ngủ thôi ngủ thôi.” Tôi lẩm bẩm, đứng dậy, chuẩn bị lấy áo ngủ vào nhà tắm. Nhưng vừa vô tình liếc qua khung cửa sổ đã nhìn thấy, hắc ~ Bạch Dực đang đứng cùng một cô bé dưới lầu.

Bạch Dực vốn được nhiều cô giáo trong trường thích, ngay cả đám nữ sinh nhìn thấy anh ta cũng thường đỏ mặt, không giống tôi, lớn thế này rồi mà tay con gái cũng chưa từng nắm, nói ra chắc người ta không ai tin.

Tôi thở dài lắc đầu, sau đó nhanh chóng ẩn sau rèm cửa nhìn lên xuống dưới. Kỳ thực cũng tự biết mình làm thế này là rất ấu trĩ, nhưng chỉ cần nghĩ sau này có thể đem chuyện này ra chọc Bạch Dực là lại chăm chú đóng vai điệp viên 007 chú ý tới từng cử động của hai người dưới lầu.

Trong sân trường không có đèn cao áp, hôm nay lại là đầu tháng, vàng trắng mỏng như lá lúa treo giữa trời, ánh sáng ảm đạm tới mức không trông rõ gương mặt của cô gái dưới lầu trông thế nào, chỉ biết cô ta mặc

một chiếc áo đầm màu trắng, tóc ngắn, thoát nhìn cực kỳ gọn gàng nhã nhặn. Thế nhưng...không hiểu vì sao nhìn cô ta có cái gì không được bình thường...

Đang nghĩ xem cô ta có cái gì không bình thường, thì cô nàng không ngờ đột ngột nắm lấy tay Bạch Dực, lắc đầu liên tục. Bạch Dực vỗ vỗ lưng cô ta như thể đang trấn an.

Lúc này tôi mới chú ý tới, cô bé có mái tóc ngắn, nhưng cô ta thường xuyên dùng tay hất tóc ra phía sau như cách các người mẫu quảng cáo dầu gội đầu hay làm. Hơn nữa cô ta còn thường xuyên đưa tay vuốt vuốt đuôi tóc, rõ ràng có mái tóc ngắn mà cử chỉ lại giống hệt như mình có một mái tóc rất dài. Lẽ nào trước đây cô ta để tóc dài, bây giờ mới cắt nên còn chưa quen?

Thất thần chỉ chốc lát, khi nhìn lại thì hai người nọ đã không còn ở chỗ cũ nữa. Tôi ló đầu ra nhìn xem bọn họ có chuyển sang chỗ khác không. Nhưng chỉ nhìn thấy một mình cô bé đứng cách đó không xa, trông có vẻ sợ hãi kỳ lạ, vừa đi vừa ngoái đầu lại nhìn, cuối cùng lại nhìn quanh một chút rồi vội vàng chạy đi như bị ma đuổi.

“Thực sự là kỳ quái...” Tôi nhìn theo cô bé đang bỏ chạy mà thì thầm.

Nhưng bất thần nghe thấy tiếng Bạch Dực từ phía sau hỏi tới: “Nhoài người ra cửa sổ làm cái gì vậy?”

Tôi quay đầu lại, trong lòng thầm nghĩ: đồ khờ, sao không nói chuyện lâu lâu một chút cho người ta xem trò vui với. Suy nghĩ một chút tôi liền lộ ra một nụ cười âm hiểm, hai tay chấp sau lưng tà tà tiến tới gần anh ta, làm ra vẻ “tôi biết hết rồi nha”.

Bạch Dực vừa về đến nhà, trông nét mặt rõ ràng là mệt mỏi gần chết nên nhắm hờ mắt ngồi trên ghế, đầu ngã vào thành ghế nghỉ ngơi. Nhưng mi mắt không ngừng động, không giống như đang nhắm mắt dưỡng thần mà giống như đang suy nghĩ về vấn đề gì đó.

Tôi ngồi xuống đối diện với anh ta, đang muốn hỏi anh ta và cô bé kia có quan hệ gì, chợt Bạch Dực mở mắt ra nhìn tôi: “Cậu nghĩ gì về tóc?”

Trong lòng tôi nói thầm, sao lại tóc nữa, lẽ nào ngày hôm nay là mừng hai tháng hai Long Sĩ Đầu[1]? Sao lại gặp toàn vấn đề về tóc thế này? Vì vậy tôi bèn trả lời: “Tóc chỉ là tóc thôi mà.” Dùng một chút lại tiếp lời: “Đừng đánh trống lảng, tôi phải hỏi anh với cô bé dưới lầu có quan hệ gì thế? Trẻ thế này còn đứng dưới lầu diễn kịch Quỳnh Dao, ngọt ề cả răng ấy!”

Bạch Dực dùng một tay nâng cằm, tay kia nhanh như cắt nhổ một sợi tóc trên đầu tôi xuống, tôi đau quá kêu to lên: “Làm gì vậy! Sao tự nhiên nhổ tóc người ta!”

Bạch Dực sẫm soi sợi tóc của tôi trong tay, lại lấy từ trong túi ra một sợi tóc rất dài. Sợi tóc mềm mại đen bóng, vừa nhìn đã biết chủ nhân của nó chắc chắn có một mái tóc dài đẹp tuyệt trần. Bạch Dực để cả hai sợi tóc lại gần nhau, trong nháy mắt, sợi tóc dài dường như có hơi động đậy, tuy khó nhận ra bằng mắt, nhưng rõ ràng là nó nhúc nhích tới gần rồi quấn lấy sợi tóc của tôi. Tôi ngẩng lên nhìn Bạch Dực, thấy anh ta không có vẻ ngạc nhiên lắm, chỉ có đôi chân mày là nhíu chặt vào với nhau.

Tôi hỏi: “Sợi tóc này làm sao vậy, anh lấy đâu ra nó thế?”

Bạch Dực vẫn dùng tay đỡ cằm, suy nghĩ một lát rồi hỏi: “Ngày mai là cuối tuần, có hứng thú ra ngoài không?”

Tôi có hơi bực mình, tiểu tử này mới tối nay còn hẹn với con gái nhà người ta, ngày mai đã muốn nắm tay đại gia đây đi dung dăng dung dẻ ngoài đường?! Sao mà quốn quá vậy trời!

Kỳ thực tôi ghét nhất ở Bạch Dực chính là cái tính hỏi một đằng trả lời một nẻo này, cực kỳ khó chịu, anh ta làm tôi có cảm giác anh ta chẳng quan tâm gì tới người hỏi là tôi cả!

Tôi đứng dậy cầm y phục vào phòng tắm, chuẩn bị tắm rửa xong sẽ lên giường ngủ, không thèm trả lời anh ta nữa.

Tôi vào phòng tắm, trong lòng vẫn cảm thấy bực bội, vừa tắm vừa lầm bầm mắng. Nhưng vừa ngẩng đầu lên, tự nhiên nhìn thấy một cái bóng đen lướt qua trong gương? Tôi vội vàng quay đầu lại, nhưng phía sau

trống không, cũng không có gì bất thường. Chỉ có trong đầu không ngừng hiện ra những cảnh tượng kinh khủng của những chuyện trước đây.

“Chết tiệt! Từ lúc nào mà mình lại nhát gan đến vậy chứ! Đào đâu ra nhiều chuyện ma tới vậy được!” Thầm mắng mình một câu, tôi lắc lắc đầu như muốn lắc rớt khỏi đầu những suy nghĩ kỳ quái, quay lại tiếp tục tắm gội.

Nước chậm rãi chảy qua da, tôi lấy tay vò vò tóc, nhưng dần dần tôi tự nhiên cảm thấy mùi của nước càng lúc càng kỳ lạ, hình như có hơi...có mùi, hơn nữa trên lưng tự nhiên cảm thấy ngứa ngáy, như thể có cái gì đó xù xù đang cọ vào... cái gì đó xù xù?!

Tôi mở choàng mắt, không quan tâm trên đầu còn xà bông hay không mà đưa tay nhanh chóng chớp ra phía sau lưng, không ngờ lại nắm phải một đồng tóc! Nhận ra tình huống lúc này của mình quỷ dị tới mức nào, tôi vội vàng dùng khăn lau qua loa bọt xà bông trên mặt, cuống quýt nhìn lại, má ơi, ở chỗ cống thoát nước nhìn thấy rõ ràng một đồng tóc đang mắc lại ở đó, theo dòng nước mà dòng đưa.

Trong lòng tôi run lên vì ghê sợ, lại sờ sờ ra sau lưng, thấy tóc tôi đã ngắn lại bình thường, nhưng trên tay vẫn là một nùi tóc đen thùi, tỏa mùi kinh khủng.

Vừa suy nghĩ chốc lát, tôi đã hiểu xem ra sợi tóc quái dị lúc nãy cùng với câu hỏi của Bạch Dực nhất định là nguyên nhân. Vì thế lập tức tẩy rửa qua quýt, vội vã mặc quần áo tông cửa xông ra ngoài, nhất định lần này phải hỏi anh ta xem có chuyện gì! Chuyện là do anh ta mang tới, hà cớ gì tôi lại là người phải gánh chịu?!

Bạch Dực đang dùng máy vi tính, hai bàn tay liên tục di động trên bàn phím. Tôi đóng cửa phòng tắm một cái “sầm” nặng nề, lao tới trước mặt anh ta, ném đồng tóc lên bàn mà kích động hỏi: “Cái quái gì đây, ghê muốn chết!”

Bạch Dực quay đầu sang, đẩy đẩy gọng kính trên sống mũi nhìn tôi một lát rồi nhún nhún mày đáp: “Đây là tóc, là thứ đang ám cô gái bạn tối đây. Cậu...ngày mai cậu đi với tôi là hiểu, cũng nhân tiện giúp tôi một tay.”

Tôi phủi phủi tay, chán ghét nhìn đồng tóc: “Không đi, nhìn ghê chết đi được! Anh phải nghĩ cách giải quyết gọn nó đi cho tôi, bằng không đừng trách tôi đây không khách khí!”

Khóe môi Bạch Dực hơi xiết lại, sau đó chậm rãi nói: “Cũng được... cậu còn nợ tôi hai trăm đồng đấy nhỉ. Trả mau!”

Tôi ghen hòng, giờ mới nhớ ra trước đây lúc túng quá có mượn anh ta hai trăm đồng, tôi quên mất nên tưởng anh ta cũng đã quên...

“Hai trăm...thì để tính sau! Tóm lại tôi sẽ không quýt đâu mà lo! Muốn tôi đi cũng được, nhưng phải nói rõ cho tôi nó là thứ gì chứ! Anh không biết lúc nãy tôi gặp phải cảnh tượng khủng khiếp tới mức nào đâu, đám tóc này thực sự quá dễ sợ!” Nói đến tiền là người tôi lại nhũn xuống, thiếu tiền người ta quả thực không có quyền trước mặt người ta làm vương làm tướng mà!

Tôi nhụt chí ngồi phịch xuống ghế, tóc vẫn còn nhỏ nước tong tong, tôi phiền não lắc lắc đầu. Khăn tắm còn ở trong phòng tắm, vốn nên vào đó lấy, nhưng lại nhớ tới đám tóc còn mắc trong đó...quên đi.

Bạch Dực đem cả mớ tóc tôi mới mang ra ném lại vào chỗ tóc trong phòng tắm, cầm bật lửa châm vào tóc, một ngọn lửa cao ngút bùng lên, đám tóc nhanh chóng cháy thành một đồng tro tàn. Lửa dần dần tàn, thay vào đó là một đám khói bốc cao, màu khói xanh đến quái dị.

Trong phòng tràn ngập một mùi hôi thối tựa tựa như mùi xác chết, tôi vừa bịt mũi vừa nhăn mặt hỏi: “Lão Bạch, đừng quanh co nữa, rốt cuộc có chuyện gì vậy? Thứ này là do anh mang vào nhà, anh ở ngoài làm trò gì tôi không quan tâm, nhưng đừng mang những thứ này vào nhà chúng ta à!”

Bạch Dực đứng lên, mở tung cửa sổ để tản hết mùi hôi, sau đó quay lại nói với tôi: “Có thể nói cho cậu biết cũng được, nhưng có thể cậu sẽ không hiểu nổi, còn nữa, mau mặc thêm áo vào, không sợ đông lạnh chết à!”

Áo ngủ trên người đúng là rất phong phanh, gió lạnh vừa thổi qua tôi đã run cầm cập. Tôi ôm cánh tay, đem cái chăn dày quấn một vòng kín người, dù sao thì cũng sắp đi ngủ rồi.

Bạch Dực ngồi lại vào chỗ cũ, tựa vào lưng ghế mà trầm mặc như thể đang suy tính xem nên nói từ đâu. Tôi bọc người trong chăn nghiêm chỉnh ngồi trên giường, chờ anh ta mở miệng.

“Cô gái mà lúc nãy cậu nhìn thấy tên là Chu Linh, là một học viên của Học viện hí kịch, chủ yếu là học xướng thanh y[2]. Đối với một diễn viên hí kịch mà nói, ngoại trừ khả năng và bản lĩnh nghệ thuật cá nhân thì một bộ trang phục và đạo cụ thật đẹp cũng cực kỳ quan trọng.”

Dừng lại hồi lâu Bạch Dực lại tiếp lời: “Chu Linh nhận được một bộ trang phục cực kỳ sang quý, mà nổi bật nhất là một bộ tóc giả, sợi tóc nọ là rút ra từ bộ tóc giả ấy.”

Tôi nhìn lại sợi tóc, phát hiện nó đã quấn chặt lấy sợi tóc của tôi từ lúc nào, hai sợi tóc nhìn như hòa thành một. Tôi cau mày, chờ Bạch Dực nói cho hết.

“Chu Linh có giọng hát tốt, là nhân tài mới của Học viện, những vai thanh y mà cô ta xướng còn được cả những diễn viên kỳ cựu công nhận. Nhưng cô ta chỉ là một người mới, không có khả năng tự mua được một bộ phục trang quý giá đến như thế. Việc nhận được bộ phục trang này ban đầu được cho là vận may, nhưng chuyện lạ cũng theo đó mà đến...”

“...Giống như những gì tôi dự đoán, đúng không?” Tôi hỏi.

“Ừm... không giống nhau lắm, cũng có thể là tùy người, về vấn đề cụ thể thì để ngày mai chúng ta trực tiếp hỏi Chu Linh vậy.”

8. Chương 7: Tóc (hạ)

Đêm đó tôi mơ một giấc mộng, từng bóng từng bóng người một lướt qua trước mặt tôi, kỳ quái, không biết biểu thị cho cái gì. Thế nhưng có một cảnh cứ lặp đi lặp lại, đó là một sân khấu Kinh kịch, dưới đài đèn đen kịt một mảnh, không khí xung quanh lạnh như băng, lạnh tới nỗi có thể thở ra khói. Dưới đài sân khấu đèn kịt nhấp nhô người, từng đám người lắc lư thì thầm to nhỏ với nhau. Tôi đứng bên cánh gà nhìn ra tấm màn che sân khấu trắng toát, trông như màn tang treo trong một buổi lễ truy điệu.

Trên sân khấu chỉ có một chút ánh sáng, tôi nhìn chăm chăm vào cô gái nọ ở trên sân khấu, mái tóc dài buộc cao sau đầu trông như một con rắn đen to lớn quấn xung quanh cơ thể cô ta.

Một cánh tay trắng bệch ướt nước mơn trớn trên mặt tôi, bên tai vang lên một giọng hát mơ hồ, ai oán sầu bi. Trong giấc mơ quái lạ này, tôi đã lặn lội tròn một đêm.

Cả đêm không ngủ ngon, khi tỉnh dậy tôi vẫn cảm thấy đôi mắt mình cay xè nhức buốt, vừa phiền não cào cào tóc, lại phát hiện ra vài sợi tóc dài thượt rơi xuống từ đầu mình, lưng tôi lập tức lạnh đi, chợt nhớ tới chuyện đêm qua.

Tôi giật mình một cái, nhảy dựng lên khỏi giường, phát hiện Bạch Dực đang ngồi trên ghế vừa ăn sáng vừa xem báo. Nhìn dáng vẻ nhàn nhã của anh ta, tôi nghĩ chắc không có chuyện gì to tát vừa xảy ra, vì thế chỉ lăm bằm một hai câu rồi lại chui vào phòng tắm.

Tuy hôm qua sợ tới mức không dám bước chân lại vào đó nữa, nhưng con người lại không thể không vào WC a! Tôi thở dài, bước vào.

Có thể là do ác mộng cả đêm nên tinh thần tôi vẫn còn hơi mơ hồ, cầm lấy ly nước súc súc miệng, lại cầm bàn chải đánh răng cho vào miệng chải chải.

Chải răng xong, khi lấy bàn chải từ miệng ra, lại phát hiện trên bàn chải có mấy cọng tóc dài thượt! Tôi lập tức nhìn vào gương, há miệng ra kiểm tra, may quá, trong miệng không có tóc, nhưng lại phát hiện trên đầu đã mọc dài thêm một mớ tóc!

Tôi dấm một cái thật lực vào tấm gương, vội vàng lau sơ mặt rồi lao vội ra khỏi WC, nắm lấy Bạch Dực đang còn mãi xem báo mà nói: “Còn chần chờ cái gì hả! Nhanh đi gặp Chu Linh, mau!!!” Mẹ nó, chỉ vì chuyện này không xảy ra với anh mà anh lại dấm nhả nhả thế à?! Đáng giận mà...

Chu Linh đúng là nhân tài mới của Học viện hí kịch, cho nên dù là cuối tuần thì cô ta vẫn có mặt ở trường khổ luyện. Trong học viện còn nhìn thấy nhiều nữ sinh mi thanh mục tú khác, có người đang tạo dáng tay Hoa Lan Chỉ[3] luyện giọng. Trong Kinh kịch quan trọng nhất là ánh mắt, bởi vì Kinh kịch lấy rất nhiều đề tài ở thời cổ, mà đối với những nhân vật trong những kịch bản thế này thì “thần vận”, cái hồn, còn quan trọng hơn dung mạo xinh đẹp bên ngoài nhiều. Ví dụ như Mai Lan Phương hay Trình Nghiễn Thu đại sư[4], ở dưới sân khấu họ có thể chỉ là những người rất bình thường, nếu không nói là không xinh đẹp gì. Nhưng chỉ cần đứng dưới ánh đèn sân khấu là họ nhanh chóng hóa thân hoàn toàn vào vai diễn, nghiêm nhiên trở thành hoàng hậu tương tượng, tài tử giai nhân.

Chúng tôi tiến vào khu dạy học. Chu Linh đứng trong đại sảnh nhìn thấy chúng tôi trước, vẻ mặt của cô ta lúc đó giống như vừa được giả thoát vậy. Cô ta thở phào một hơi, sau đó tiến về phía chúng tôi, tối hôm qua không trông rõ dung mạo của cô lắm, nhưng hôm nay trông kĩ mới biết, thực sự là một cô gái xinh đẹp, mái tóc ngắn hoạt bát, nhân thân cực kỳ nhu hòa, gương mặt thập phần cổ điển, nhưng sắc mặt lại tái nhợt, giống như vẽ tiều tụy khi có bệnh.

Cô ta nhìn tôi nhú nhú mày, lại quay sang Bạch Dực: “Xin hỏi vị này là...?”

Bạch Dực gật đầu trả lời: “Là bạn của tôi, cũng bị tóc ‘quần’ phải.”

Chu Linh nghe tới chữ “tóc”, sắc mặt lại càng thêm tái nhợt, trong mắt rõ ràng tràn đầy phần nộ cùng hoảng hốt.

Cô ta dừng một chút, sau đó thấp giọng nói: “Đến phòng hóa trang đi, ở đây nói không tiện.” Nói xong liền quay người lại đi trước, hiển nhiên là muốn dẫn đường cho chúng tôi.

Tôi đi phía sau cô ta, thấy cô ta vẫn dùng tay vuốt nhẹ bờ vai mình như đang vuốt một mái tóc tưởng tượng, trong khoảng khắc, tôi còn nghe từ trong mái tóc của Chu Linh phát ra tiếng sột soạt.

Chúng tôi tới phòng hóa trang, vì hôm nay là cuối tuần nên trong phòng không có ai. Gian phòng khá nhỏ hẹp, là loại phòng hóa trang nhỏ cùng lúc chỉ chứa được chừng ba bốn người. Một mặt tường xếp đầy gương, trước gương là một loạt bàn trang điểm xếp chỉnh tề đủ mọi mỹ phẩm hóa trang. Phía sau lưng là một vài tấm poster của những cô đào nổi danh trước đây, treo đã lâu nên có phần rách nát, một mặt tường treo đầy trang phục và đồ hóa trang Kinh kịch, từng bộ quần áo treo thẳng đứng trên tường cho người ta cảm giác như những thân thể đứng cứng ngắc, không nhúc nhích nhìn chằm chằm cuộc trò chuyện của chúng tôi.

Chu Linh nhìn bốn phía một lượt, thậm chí còn lật hết mớ trang phục lên kiểm tra để chắc là không có ai. Sau đó mới lấy lại bình tĩnh, quay lại nói với chúng tôi: “Tôi cảm giác có ai đó vẫn theo tôi, tôi biết nó ở ngay bên cạnh.” Bởi thường xuyên trang điểm kỹ để lên sân khấu nên chân mày của Chu Linh rất nhạt, gần như nhìn không thấy được, khi cô ta nhú mày, có cảm giác như cả cái trán cũng nhú cả vào với nhau.

Bạch Dực hỏi: “Vậy cô có nghĩ ra có vật gì hay người nào có khả năng làm hại cô không?”

Chu Linh ngẩng mặt lên, trong đôi mắt mà tôi vẫn tưởng là ôn hòa kia trong chớp mắt chợt lóe lên một tia độc địa rồi nhanh chóng biến mất. Cô ta cắn cắn môi trả lời: “Gần đây chúng tôi sắp diễn một vở kịch mới là ‘Trường môn oán’, hợp diễn với cô giáo Mai. Đương nhiên cô giáo sẽ là người đóng vai chính Trần A Kiều, nhưng trong đám học sinh sẽ chọn một người đóng một vai quan trọng khác là Vệ Tử Phu, tôi chính là người được chọn đóng vai Vệ Tử Phu.”

Cô lại phất mái tóc tưởng tượng, sau đó lắc lắc tay mình một cách bực tức rồi tiếp: “Kỳ thực trước kia giáo viên không biết phải chọn ai, vì ngoài tôi ra còn một người có tài hoa tương tự như tôi, cô ta, cô ta có một mái tóc vừa dài vừa đẹp, trước giờ chúng tôi thường gọi đùa cô ta là Vệ Tử Phu. Từ khi vở kịch ‘Trường môn oán’ được công bố, cô ta luôn nghĩ rằng chỉ có mình cô ta là xứng với vai Vệ Tử Phu.”

Tôi nhìn Chu Linh thật kĩ, tuy cô ta nói bằng một giọng thản nhiên, nhưng đã mang theo mười phần cảm giác ưu việt. Khi nhắc tới cô gái nọ, trong tóc của cô ta lại vang lên những tiếng sột soạt.

Bạch Dực thấp giọng ừ một tiếng, sau đó hỏi tiếp: “Cuối cùng vì sao giáo viên lại chọn cô?”

Chu Linh nhú nhú mày: “Vì cô ta xảy ra chuyện...cô ta không còn nữa...” Trong lúc nói câu này, Chu Linh nhìn lảng sang hướng khác, không nhìn thẳng vào Bạch Dực, cô ta dừng một chút, lại khoát khoát tay bực bội nói: “Chuyện của cô ta và tôi không có liên can gì ở đây cả. Cô ta chỉ là một người cố chấp thôi, thực ra từ đầu cô giáo đã quyết định để tôi diễn Vệ Tử Phu, vậy mà cô ta cứ sục sùi cứ như thể tôi đã dùng thủ đoạn nào đó vậy. Người như thế quả thực không phù hợp với giới nghệ sĩ.”

Bạch Dực cười cười: “Nếu không có liên can gì tới cô thì sao cô phải lưu ý đến nó như vậy?”

Chu Linh trợn to mắt, nhìn có vẻ tức giận lẫn quẫn bách, nhưng rất nhanh đã điều chỉnh lại tâm tình mà mỉm cười với chúng tôi: “Quên đi, tôi nghe nói Bạch tiên sinh có thể giúp tôi giải quyết vấn đề này nên mới nhờ anh. Nhưng xem ra ngay cả anh cũng không có cách nào, thôi để tôi tiễn các anh về.”

Nhưng ngay khi Chu Linh xoay người lại, cô ta đột nhiên đưa hai tay lên ôm lấy cổ mình, mặt đỏ lên, đầu lúi lẻo ra ngoài, từ từ trượt người ngã xuống đất, hai mắt trợn ngược lên trắng dã.

Tôi và Bạch Dực giật bắn người, vội vàng chạy tới đỡ cô ta, nhưng khi chạm vào cổ cô ta, tôi nhận ra nó cứng lại một cách kỳ quái, hơn nữa còn nóng kinh người. Chu Linh lúc này nhìn như sắp tắt thở tới nơi.

Chúng tôi vừa định gọi xe cứu thương, thì đột nhiên từ vách tường nơi treo y phục vươn ra rất nhiều rất nhiều tóc, giống như một đám tảo biển có sinh mệnh vậy. Chúng tôi hốt hoảng nhìn xung quanh, phát hiện rất nhiều tóc cũng đang chui ra từ mọi góc ngách trong phòng.

Bạch Dực đột nhiên kéo mạnh tôi về phía sau, tôi mất đà lui lại, vòng tay đang giữ Chu Linh cũng lỏng ra, ngược lại phải vội vàng đưa cả hai tay ôm lấy cánh tay Bạch Dực. Bởi vì trên đầu Chu Linh chợt...trời lên một cái đầu người, trong tròng mắt không có con ngươi, nhưng hai hốc mắt trống rỗng vẫn tỏa ra một cái nhìn vừa phẫn nộ vừa chế nhạo, đầu lưỡi của nó dài thượt, nhưng gương mặt lại cực kỳ nhỏ, hoàn toàn ẩn sâu trong đám tóc của Chu Linh.

Khuôn mặt nọ phát ra những tiếng rít xèo xèo, vẻ mặt chỉ có phần uất cùng oán hận, như quỷ dạ xoa dưới đáy địa ngục.

Bạch Dực nắm chặt lấy tôi, nhìn chằm chằm vào khuôn mặt nó, thấy nó chậm rãi há miệng, dùng một giọng khàn khàn mà gào lên: “Cùng chết...cùng chết với ta!!!”

Vừa nghe thấy giọng của nó thì da đầu tôi đã co lại đau đớn, giống như có người đang nắm tóc tôi mà rút ra vậy, tôi vội vàng ôm chặt đầu rên rĩ. Bạch Dực mím chặt môi, căng thẳng nhìn khuôn mặt không chớp mắt, khuôn mặt cứ như một cái mặt nạ kinh khủng bao bằng da, vụn vụn cau có.

Chu Linh thống khổ quay lại, nhưng cô ta không thể nhìn thấy khuôn mặt mà chỉ nghe tiếng của nó, trong mắt cô ta không còn chút ngạo mạn nào khi nãy mà chỉ còn vô hạn sợ hãi, cô ta muốn thoát ra ngoài, nhưng đám tóc đã cuốn chặt tay chân cô ta lại. Lúc này tôi mới chú ý phía sau cổ Chu Linh vươn ra một mái tóc dài vĩ đại, từng sợi tóc mọc ra từ chính lỗ chân lông của cô ta, nhìn Chu Linh bây giờ giống hệt như một con vượn lông dài bị chính bộ lông của mình quấn rối.

Chu Linh đau đớn kêu gào, nhưng âm thanh phát ra bị hô hấp ngắt quãng của cô ta làm cho nghẹn lại trong cổ họng, biến thành những tiếng rên rĩ nức nở.

Khuôn mặt quái dị nọ vụn vụn quay lại. Tuy nó không có con ngươi, nhưng cảm giác bị hai hốc mắt trống rỗng nọ “nhìn” chằm chằm thật giống như bị thú dữ theo dõi trong đêm, khiến cả hai chúng tôi không dám thở mạnh một tiếng. Trong hai hốc mắt trống không kia chẳng có gì ngoài bóng tối vô hạn, nhưng vẫn cực kỳ điên cuồng âm u.

Chúng tôi bị đám tóc buộc lui về phía cửa ra vào, Chu Linh vẫn vùng vẫy muốn thoát ra, nhưng cô ta không còn sức nữa, đám tóc xung quanh cô ta đã siết chặt lại, thậm chí có một vài đám tóc còn vói vào miệng và mũi cô ta. Cuối cùng thì ngay cả những tiếng nức nở cũng thành khó khăn với Chu Linh, cô ta chỉ biết trân trân nhìn tôi và Bạch Dực, trong mắt tràn ngập cầu xin.

Còn tóc của tôi thì cứ như kim nhọn, từng cây từng cây đâm sâu vào não tôi, đau đến mức tôi tưởng mình sắp chết.

Khuôn mặt vặn vẹo những đường nét trên mặt nó thành một nụ cười méo mó, như thể muốn chế nhạo chúng tôi, nó phát ra giọng nói lảo nhào như đá sỏi: “Để lại sợi tóc của ta cho ta, các người rút hết đi, ta chỉ muốn mạng của con tiện nhân này!!!”

Sau đó nó trừng mắt với tôi, da đầu tôi như bị xé rách đau thấu trời, thân thể cũng từ từ trượt xuống sàn. Bạch Dực lấy tay nâng tôi dậy, anh ta nhìn tôi, rồi lại nhìn sang Chu Linh.

Cả người Chu Linh đều là tóc, cô ta quỳ rạp trên mặt đất, khuôn mặt ma quái kia hiện lên sau gáy cô ta. Cô ta đã không còn động đậy được nữa, chỉ vô thức run rẩy đầu ngón tay. Dưới thân người cô ta là một vũng nước, cô ta đã không thể khống chế nổi bản thân nữa.

Nếu bây giờ chúng tôi bỏ chạy, Chu Linh chắc chắn phải chết ở đây. Tôi cắn răng dùng hết sức bình sinh đứng dậy, nuốt nuốt nước miếng, vỗ vỗ lên mu bàn tay Bạch Dực ra hiệu tôi còn có thể chống cự nổi, mau mau cứu Chu Linh.

Bạch Dực liếc nhìn tôi gật nhẹ đầu, anh ta đã hiểu ý tôi muốn nói. Khuôn mặt nọ lúc này đã vặn vào với nhau vì oán hận cực độ, nó điên cuồng phun tóc ra, gian phòng nhỏ xíu tràn ngập tóc đen kịt.

Tôi run run lên tiếng: “Người...người rút cuộc có thù oán gì với Chu Linh?! Vì sao phải dần vặt cô ta như vậy?”

Khuôn mặt xám trắng đột nhiên nhăn nhúm lại như một mảnh đất cần nứt nẻ. Từ trong hốc mắt trống không của nó đột ngột tuôn ra những dòng máu đỏ tươi, rơi vào vạt áo trắng của Chu Linh nhìn càng chói mắt.

Nó phát ra những tiếng nứt nẻ rít gào chói tai, dường như nó đang khóc, tiếng khóc giống như tiếng móng tay cào lên mặt bằng, nó nói: “Nó đáng chết! Tất cả những gì nó phải chịu bây giờ đều là tội nghiệt, là tội nghiệt!!!”

Nước mắt máu đỏ rực hòa cùng những mảng da bong tróc nứt nẻ của khuôn mặt trào ra khắp người Chu Linh, cô gái đã không còn động đậy nữa, ngoại trừ lồng ngực hơi phập phồng nói cho chúng tôi biết cô ta còn sống, nhưng cũng...không được bao lâu nữa.

Gương mặt huyết nhục không rõ kia tiếp lời: “Ta chính là người cùng cạnh tranh vai diễn với nó...nó đồ kị với ta...nó biết nó cần bản không thắng nổi ta..ô ô...cho nên đêm đó, khi đám lưu manh tóm được ta, nó không đi cầu cứu, nó lạnh lùng nhìn ta bị đám súc sinh đó làm nhục...!!! Nó không cứu ta!!!”

Tóc bốn phía hung hăng siết chặt lấy Chu Linh như một đám măng xà hung dữ, chúng tôi thậm chí có thể nghe tiếng xương cốt Chu Linh rạn ra.

Khuôn mặt quay sang chúng ta, vừa hung hăng vừa u oán, nó điên cuồng lay động đám tóc xung quanh, nó không nhìn thấy Chu Linh nhưng lại có thể khống chế cô ta. Nó tiếp lời, giọng thật trầm thấp: “Không phải mày đã nói nếu ta giao lại vai diễn đó ày, mày sẽ im lặng sao? Không phải mày đã nói chỉ cần ta buông tha sân khấu, mày sẽ không nói chuyện đó cho ai biết sao? Nhưng cuối cùng mày đã làm cái gì?! Mày vẫn nói với tất cả mọi người, mọi người, mọi người...cả cô giáo, cả bạn bè, cả cha mẹ ta...tất cả đều nhìn ta khinh bỉ như thể ta là một kẻ nhơ nhuốc dơ bẩn. Mà mày!!! Mày vẫn không biết xấu hổ đứng trên sân khấu lẽ ra thuộc về ta, mặc bộ trang phục lẽ ra ta được mặc!!!”

Cả hai chúng tôi đều sững sờ toát mồ hôi, thật không ngờ sự thực lại là như thế, nhưng nếu cứ thế này thì Chu Linh sẽ phải chết. Bạch Dực nắm chặt hai tay lại, anh ta lạnh lùng lên tiếng: “Vì thế người mới dùng chính mái tóc của mình bện thành lời nguyện, dùng linh hồn của mình mà nguyện rửa Chu Linh!”

Khuôn mặt xoay về phía chúng tôi, nhìn chúng tôi chằm chằm một lúc, sau đó cười thật âm độc như thể nhớ tới một thành tích đáng tự hào của mình vậy: “Không sai, ta không thể sống tiếp nữa. Nhưng ta cũng không thể để con ả này thoải mái sống như vậy, đêm trước khi ta chết, ta đã nhổ từng sợi từng sợi tóc yêu quý của ta xuống, cùng với cả da cả thịt ta... hợp với huyết nhục của ta! Linh hồn của ta! Oán hận của ta!”

Đỉnh đầu Chu Linh đột nhiên chảy xuống rất nhiều máu, trên đầu tôi cũng bắt đầu chảy máu, máu chảy vào mắt tôi, đau đến mức chảy nước mắt.

Khuôn mặt khinh bỉ nói tiếp: “Ta dùng mái tóc của mình để làm thành một bộ tóc giả hoàn hảo nhất, trang sức cho nó những vật phẩm quý giá nhất. Ta dùng bưu kiện gửi tới cho nó, mà nó, con ả tham lam Chu Linh này, không chần chừ mà nhận ngay lấy! Nó nhận! Nó nhận! Nó nhận phải lời nguyện của ta!!!”

Nói xong, gương mặt phá lên cười điên dại, vừa cười vừa chảy huyết lệ rùng rùng.

Bạch Dực đập lên đồng tóc trên sàn mà tiến tới gần con quỷ, tôi muốn kéo anh ta lại, nhưng không còn đủ sức.

Gương mặt cảnh giác nhìn Bạch Dực, trong mắt đầy tàn bạo.

“Người làm vậy có đáng không? Không thể luân hồi chuyển thế, chỉ có thể vĩnh viễn làm một con phát quỷ[5]!”

“Không có gì là đáng hay không đáng cả! Bởi vì ta hận! Ta hận! Ta chết cũng không thể để con ả này được sống yên thân!” Gương mặt điên cuồng nói, “Các người mau rút, mau rút đi, để lại sợi tóc Chu Linh đã đưa cho các người lại mà rút đi, tiểu tử này còn có thể giữ được mạng! Ta không có hứng thú giết các người!”

Bạch Dực đột nhiên nhìn nó một cách hết sức bí ẩn, từ trong túi áo móc ra một sợi tóc, sợi tóc nọ lập tức điên cuồng nhúc nhích hướng về phía Chu Linh.

Sợi tóc quấn trên ngón tay Bạch Dực chặt tới nỗi cắt ngón tay anh ta một đường mảnh rướm máu, Bạch Dực nhìn gương mặt, hỏi: “Người thực sự muốn làm ác quỷ Tu La sao?”

Gương mặt nhăn nhúm rơi rụng cả da thịt, tanh tưởi không gì sánh được, nó lay động đám tóc khổng lồ của mình. Bạch Dực nhìn Chu Linh, lại nhìn gương mặt, thở dài.

Tôi vội hét lên “Đừng!!!” nhưng anh ta chỉ quay đầu lại nhìn tôi, trong mắt tràn ngập bi thương. Trước giờ tôi chưa từng nhìn thấy vẻ mặt này của Bạch Dực, vì thế tôi cũng ngây người ra không can anh ta được nữa. Bạch Dực cúi đầu rì rào cái gì đó, sau đó chậm rãi buông lời bàn tay đang nắm chặt sợi tóc của mình ra. Tôi lập tức lao tới, nhưng đã bị Bạch Dực ôm chặt lại.

Sợi tóc từ từ rơi xuống nền nhà, bùng lên thành một ngọn lửa xanh lam huyền hoặc, ngọn lửa bốc cao nhanh chóng, liếm sạch đám tóc xung quanh, sau đó lan nhanh tới bên người Chu Linh. Gương mặt phát ra một tiếng kêu bén nhọn thê lương, nó điên cuồng vặn vẹo, nhưng ngọn lửa càng lúc càng lớn. Đám tóc quanh đó cũng đã bị đốt rụi.

Tôi nghĩ rằng Chu Linh sẽ bị cháy theo đám tóc, nên vội vàng chạy tới tìm cách cứu hỏa, nhưng Bạch Dực lại ôm tôi kéo lại.

Tôi quát lên với anh ta: “Chu Linh cũng sẽ bị chết cháy mất!”

Anh ta chỉ lắc đầu: “Không, ngọn lửa nghiệp chướng này chỉ chuyên đốt ác quỷ thôi.”

Tôi sững người ra nhìn anh ta, Bạch Dực vẫn đỡ lấy tôi, ngọn lửa xanh lam vẫn thiêu đốt đám tóc trong phòng, tỏa ra một mùi hôi tanh tưởi như của thi thể. Gương mặt thảm thiết gào thét không ngừng. Ngọn lửa bùng lên trên người Chu Linh, ánh lửa xanh lam chậm rãi nuốt chửng hết đám tóc trên đầu cô ta và cả gương mặt quỷ đáng sợ kia nữa.

Cuối cùng tôi cũng đã hiểu vì sao ánh mắt Bạch Dực khi nãy lại thê lương đến vậy, đó là vì ngọn lửa nghiệp chướng này sẽ hủy diệt gương mặt quỷ kia, nhưng đồng thời, cũng sẽ hủy diệt toàn bộ hồn phách của cô gái tội nghiệp nọ.

Đến phút cuối cùng khi gương mặt đã sắp bị ngọn lửa nuốt chửng, chợt nó điên dại gầm lên: “Ta sẽ không tha cho nó, nó sống, ta sẽ bám theo nó, lôi nó xuống địa ngục, ta thề với tất cả ác quỷ!!!”

Bạch Dực nhúu chặt mày, anh ta mím môi, không nói gì.

Tôi nhìn chăm chăm vào ngọn lửa xanh biếc đang dần dần thiêu đốt toàn bộ khung cảnh địa ngục trước mặt, gương mặt quỷ cuối cùng rống lên một tiếng, toàn bộ tóc trên người Chu Linh cũng bị đốt sạch.

Gương mặt nhìn chúng tôi oán hận, nhưng lửa đã bén tới nó, thiêu nó thành tro, trong không khí tản ra mùi than cháy, nhưng không có tro tàn.

Ngọn lửa chậm chậm lụi dần. Tất cả tóc đều bị nó đốt hết, gian phòng quay lại trạng thái bình thường như lúc đầu. Trên đầu tôi cũng không đau nữa, máu trên mặt cũng biến mất hết.

Chu Linh yếu ớt quỳ rạp người trên sàn, chân tay run lấy bầy.

Chúng tôi bình tĩnh lại, lập tức xông tới kiểm tra tình trạng của Chu Linh. Tôi nâng cô ta dậy, thấy trên đầu cô ta cũng không để lại tro bụi gì chứng tỏ một đám tóc vừa bị thiêu trên đó cả, cả người Chu Linh cũng không tổn hại gì, ngoại trừ một vết siết bầm xanh trên cổ.

Chu Linh chậm rãi hoàn hồn, mở mắt, sau đó ho dữ dội. Cô ta đẩy tôi ra, tự mình từ từ đi tới ghế ngồi xuống, tham lam hít thở một lúc, nhắm hai mắt lại, sau đó lại chậm rãi mở ra, rất lâu cũng không nói gì, chỉ ngầy ngốc dờ ra nhìn bóng mình phản chiếu trong gương.

Chúng tôi không biết cô ta đang nghĩ gì, nhưng tất cả những gì chúng tôi và gương mặt đã nói với nhau, cô ta hẳn cũng đã nghe thấy.

Cuối cùng, cô ta mở miệng: “Vì nghệ thuật...ta có thể đánh đổi tất cả, có thể bán đứng tất cả...Cho nên ta không hối hận...”

Trong gương phản chiếu gương mặt tươi cười của Chu Linh, kỳ thực khi cười cô ta rất đẹp, nhưng lúc này tôi chỉ thấy nụ cười đó y hệt như của ác quỷ, băng lãnh, điên cuồng!

Bạch Dực nhìn Chu Linh, nhú nhú mày, tôi phát hiện hai tay anh ta siết chặt lại, anh ta cũng giống như tôi, chỉ biết bị ai bắt đắ dĩ nhìn con người điên đại trước mặt.

Một lát sau Chu Linh quay đầu lại, hơi hột nói cảm ơn, rồi nhanh chóng đứng dậy bước ra khỏi phòng hóa trang. Nhưng tôi vẫn thấy sau gáy cô ta mơ hồ một khuôn mặt nào đó, mỉm cười quỷ dị mà điên cuồng. Chu Linh lại đưa tay phát đuôi tóc dài tưởng tượng.

“Vì cái gì, vì cái gì mà người thà không được luân hồi, thà rơi vào Tu La, trở thành phát quỷ xấu xí cũng không chịu buông tay chứ?”

Tóc – End

[1] Mừng hai tháng hai Long Sĩ Đầu là một lễ hội lớn của Trung Quốc. Trong ngày này người ta cho rằng con rồng sau một mùa ngủ đông dài đã cất đầu thức giấc, chuẩn bị làm mưa tưới nước ủa màng. Ngoài ra ngày lễ này còn có ý nghĩa thiên văn học. Người Trung Quốc chia vòng tròn Hoàng đạo thành 28 khu, gọi là “nhị thập bát tú”, mỗi ngôi sao được gọi là một “túc” (vì mặt trăng mỗi ngày lại đi qua một sao, đến hết tháng thì vừa đủ một vòng, nên gọi là ‘Túc’), lại chia “nhị thập bát tú” vào bốn phía đông tây nam bắc, mỗi phía có bảy túc. Bảy túc ở phía Đông hợp thành chòm sao Thương Long, tức “thanh long”, rồng xanh theo cách hiểu của người Trung Quốc. Vào mùa đông, cả bảy túc đều lặn mất. Nhưng đến đầu tháng hai, “giác túc” tức phần sừng của Thương Long hiện lên, nên dân gian gọi là “Long Sĩ Đầu” (rồng cất đầu). Vào mùa đông, người Trung Quốc không dám cắt tóc, chờ qua ngày Long Sĩ Đầu mới cắt tóc, nên An Tung nhà ta mới tự hỏi liệu hôm nay có phải ngày Long Sĩ Đầu không mà thiên hạ quan tâm tới tóc thế ^^ (cảm ơn Baidu yêu quý đã cho Lục Minh thông tin)

[2] Thanh y là vai đào chính trong Kinh kịch Trung Quốc. Những vai diễn “thanh y” trong Kinh kịch đều là những vai nữ chính, đoan trang, hiền thực, trong sáng...

[3] Hoa Lan Chỉ là tạo dáng tay dùng ngón cái và ngón giữa chập lại, ba ngón còn lại vươn dài, nhìn giống như bông hoa lan. Cách làm điệu bộ này hiện nay chỉ còn dùng trong nghệ thuật hí kịch.

[4] Mai Lan Phương và Trình Nghiễn Thu là hai trong số “Tứ đại danh đán” của nghệ thuật hí kịch Trung Quốc, hai người còn lại là Thượng Tiểu Vân và Tuân Tuệ Sinh.

[5] Phát quỷ: quỷ tóc

9. Chương 8: Chợ Quỷ (thượng)

Nhìn chung con người không ai thích đi lại trên đường vào ban đêm, nói thật lòng ra là vì không muốn nhìn thấy những thứ khủng khiếp trong bóng tối. Còn nói một cách cao siêu hơn là vì con người là một động vật không thích bóng tối. Chúng ta là một loại sinh vật chỉ thích sinh hoạt dưới ánh sáng mặt trời, bóng tối không thuộc về người sống. Ánh sáng và hơi ấm, đôi khi còn quan trọng với con người hơn bất kỳ thứ gì.

Nhưng tôi thực ra có phần thích đi dạo trong bóng đêm, vì không khí ban đêm tươi mát trong trẻo hơn ban ngày nhiều, hơn nữa còn cực kỳ yên tĩnh. Những người sống ở thành phố lớn như tôi luôn luôn có khuynh hướng ghét những tiếng động ồn ào náo nhiệt, nhưng rồi lại không thể rời bỏ thành phố nổi.

Hôm nay Bạch Dực bất ngờ bị cảm. Thật khó tưởng tượng một người như anh ta lại có ngày bị cảm. Chỉ biết giữa đêm khuya thanh vắng đang ngủ ngon chợt nghe những tiếng sột sột liên hồi, ban đầu tôi tưởng là chuột, nhưng sau đó lại nghe tiếng đóng mở ngăn kéo.

“Chết tiệt, dạo này bộ lũ chuột thành tinh cả rồi à?!” Tôi mơ mơ màng màng ngồi dậy bật đèn, sau đó bất ngờ nhìn thấy Bạch Dực vẫn đang cúi người lom khom bên ngăn kéo, trở mắt nhìn sang.

Một trận trầm mặc, sau đó tiếng hắt xì của Bạch Dực vang lên, giữa yên tĩnh lại càng thêm rõ ràng. Tôi thực ra còn chưa tỉnh hẳn, nghe thế liền thuận miệng hỏi một câu: “Anh đang làm gì vậy?”

Bạch Dực xoa xoa mũi nhìn lại về phía ngăn kéo, tiếp tục sự nghiệp tìm kiếm cái gì đó, giọng nói nghèn nghẹt của anh ta vang lên: “Thuốc cảm trong nhà để đâu thế?”

Nghẹt mũi? Thuốc cảm? Nắm bắt được hai chi tiết quan trọng nhất, tôi sững sốt tỉnh hẳn cả người – Bạch Dực bị cảm? Sau đó lại nhớ ra, dạo trước tôi bị bệnh nặng, có bao nhiêu thuốc trong nhà đều bị tôi uống sạch cả rồi, liền lập tức ngồi dậy nhú nhú mày, khoác áo khoác nói: “Khỏi tìm nữa, tôi uống hết rồi, để tôi đi mua thuốc cho anh.” Dừng một chút lại quay lại hỏi: “Có muốn ăn kẹo không?”

Bạch Dực mở to mắt ngạc nhiên nhìn tôi: “Kẹo gì?” Tôi bối rối ho húng hắng vài cái, lúc nào tôi bị cảm miệng cũng bị đắng nên phải ăn kẹo để thấy thoải mái hơn, cho nên vừa thấy Bạch Dực bị cảm thì đã thuận miệng hỏi thêm, chứ cái sự thật là đường đường nam nhi chi chi mà mỗi lần uống thuốc lại phải ngậm kẹo thật không ra cái thể thống gì. Vì vậy chỉ xấu hổ lấp liếm: “Không, không có gì...”

Nhưng đã quá muộn, Bạch Dực đã nhìn tôi cười tà: “Mỗi lần bị cảm cậu lại phải ăn kẹo à?”

“...” Mặt tôi nhanh chóng đỏ thành khoai lang luộc, miệng hớp hớp nhưng không biết phải giải thích ra sao, mà có khi càng nói lại càng mất mặt. Vì thế đành hung hăng lườm anh ta: “Ông đây muốn nói tới kẹo ho ấy!” Nói xong vội vàng vợ ví tiền mở cửa định đi.

Bạch Dực kéo tôi lại, ho khan vài tiếng: “Bên ngoài trời đang mưa đấy, định không mang dù đã ra đường hay sao hả?” Nói xong lập tức đưa cho tôi cây dù.

Tôi gật đầu, cầm dù chuẩn bị ra khỏi cửa, chợt nghe phía sau một câu nói với theo: “Nếu cậu muốn ăn kẹo thì để mai tôi mua vài gói. Thích kẹo mùi gì nào?”

“Có giỏi thì lập lại xem, tôi mua thuốc diệt chuột về cho anh bây giờ!” Tiện tay cầm một cái dép bên bậu cửa ném vào phòng. Nhưng tôi cũng biết lúc này đã khuya, nên cố không gây ồn ào lắm, chỉ đóng cửa một cái “cạch”.

Thở phì phì tức giận đi xuống lầu, hơi lạnh buổi đêm lập tức thốc tới, tôi kéo khóa kéo cửa áo lạnh, lạnh bầm: “Ban ngày rõ ràng còn khá ấm áp kia mà...”

Bên ngoài đúng là đang mưa, nhưng không lớn lắm, một cơn mưa bụi nhẹ thả những hạt nước li ti như phủ một màn sương mỏng như có như không lên thành phố, chỉ dưới ánh sáng của những ngọn đèn đường mới có thể nhìn thấy rõ những hạt nước dày đặc mỏng manh đan vào nhau thành một tấm lưới hơi nước lấp phát. Vì vậy tuy nói là trời tháng chạp, nhưng lại mang theo vài phần cảm giác “thiên nhai tiểu vũ nhuần như tô”^[1]

Tôi bung cây dù xanh, hít sâu một hơi rồi bước chân ra khỏi tòa nhà ký túc xá, hơi lạnh thấm đẫm nước trong không khí lập tức khiến tôi cảm thấy thoải mái sáng khoái tận tâm can, đầu óc còn mơ hồ vì buồn

ngủ cũng nhờ thế mà tỉnh táo nhanh chóng.

Lúc này là sắp hừng đông, hầu như mọi tiệm thuốc đều còn đóng cửa, tôi chỉ còn cách đi hơi xa một chút mới có một cửa hàng tạp hóa mở cửa 24/24. Tuy tản bộ dưới trời mưa cũng có thể coi là một hình ảnh tao nhã, nhưng dù sao cũng là thời gian dùng cho giấc ngủ quý giá, cho nên suy tính hồi lâu, tôi quyết định rời đường lớn để rẽ vào hẻm nhỏ đi cho nhanh.

Con ngõ nhỏ cực kỳ an tĩnh, tiếng bước chân của tôi vì thế càng thêm nổi bật. Trong ngõ có một tiệm cơm nhỏ, trước cửa chất đầy rác, giữa không khí ướt át nước trộn lẫn mùi hôi thối đặc trưng của cống nước. Một con mèo hoang đang mải mê kiếm ăn đường như bị tôi quấy rầy, đề phòng nhìn tôi chăm chú rồi nhanh như chớp nhảy biến vào bóng đêm.

Tôi nhăn nhăn mũi, muốn đi nhanh hơn để tránh mùi hôi từ cái cống ngấm, nhưng trong ngõ nhỏ không có đèn đường, mặt đường cũng nhấp nhô đá sỏi, hơn nữa lại bị mưa làm cho trơn trượt lầy lội, nên chỉ một phút không chú ý, chân tôi đã vấp phải đá ngã sấp về phía trước, cây dù trong tay cũng tuột ra lăn xuống mặt đường phía trước cách đó không xa.

Cũng may té không nặng lắm, tôi thấp giọng mắng một câu, rồi lại chống tay đứng dậy, vỗ vỗ bớt bùn đất trên đầu gối và dưới mông, đi tới định nhặt dù lên.

Nhưng ngay khi tôi vừa cúi đầu nhặt cây dù, thì từ con đường sau lưng cách đó không xa chợt vang lên tiếng bánh xe chuyển lạch cạch lạch cạch trên đường. Tuy âm thanh rất nhỏ nhưng vẫn có thể nghe thấy, hơn nữa dường như càng ngày càng gần.

Tôi nghĩ trong đầu, giờ này chưa sáng mà đã có người đi bán hàng rong rồi sao? Bực tức bưng dù, tôi dùng tay còn lại cào cào tóc. Cơn mưa thực sự rất dày, tuy không nặng hạt nhưng cũng đủ thấm ướt phân nửa đầu, từng giọt nước long tong nhỏ qua tóc xuống đất.

Nhìn con ngõ nhỏ đen kịt trước mặt, tôi quyết định nên quay lại đi đường lớn cho an toàn, dù sao thì cũng chẳng còn bao xa. “Thật xui quá, biết thế này thì đừng vào ngõ cho xong, mắc công cả người đầy bùn...”

Lắm bầm xoay người lại, đột ngột phát hiện một bà lão đã đứng sừng sững ngay trước mặt từ bao giờ. Tôi sợ tới mức hét lên một tiếng, sao bà lão này chẳng phát ra âm thanh gì cả vậy?!

Tôi vội vàng lùi về phía sau mấy bước, tuy cực kỳ kinh hoàng, nhưng nhớ tới chuyện gặp hồn ma đêm Đông chỉ lần trước thì thực ra trong lòng đã sớm chấp nhận sự thực. Cũng có thể là do dạo này gặp nhiều chuyện quái dị quá, tới mức não cũng đơ cả ra. Lúc này tôi lại cảm thấy bình tĩnh khác thường, không có cảm giác sợ hãi mấy, dù sao thì gặp phải những thứ đó cũng không phải lần một lần hai, huống chi tôi cũng chưa bị hại bao giờ. Vì thế tôi liền lấy lại bình tĩnh bắt chuyện: “Đại nương, đã khuya thế này còn đi dạo sao ạ?”

Y phục bà lão đang mặc có kiểu dáng rất cũ kỹ, toàn bộ làm bằng gấm màu đen chần bông, kín tới cổ, có cảm giác ít nhất là phải tới sáu bảy lớp. Tà áo bên trái thêu khuy bằng chỉ vàng, một chiếc khăn tay màu trắng được gài bên tà áo. Bà lão trông đã rất già rồi, mái tóc trắng như bông, trên mặt đầy nếp nhăn như mặt khỉ, mũi vừa dài vừa nhọn, gương mặt gầy choắt lại, đôi mắt cũng mờ đục. Sắc mặt tuy không tím là nhợt nhạt nhưng lại cực kỳ vàng vọt, da mặt giống như vỏ bưởi vậy, vàng tới nỗi tôi phải e ngại là bà lão này bị bệnh vàng da. Giữa toàn bộ y phục màu đen, nổi bật nhất chính là mái tóc và chiếc khăn tay trắng toát, cùng với một cây dù giấy kiểu cũ trong tay cũng màu đen nốt.

Bà lão từng bước từng bước thong thả tiến về phía tôi, tay còn lại của bà ta cầm tay đẩy của một chiếc xe kéo bằng gỗ, trên xe được phủ một tấm bạt trắng che mưa, nhìn không thấy phía dưới có cái gì, nhưng vẫn tỏa ra một mùi thơm hấp dẫn của đồ ăn.

“Ta chuẩn bị ra chợ bán đồ ăn sáng ấy mà, cậu trai trẻ lúc nãy bị vấp không đau chứ?” Bà lão hỏi. Âm thanh của bà ta rất khàn và trầm, mang âm hưởng giọng miền Nam rõ rệt. Tôi cố hết sức vênh tai lên để nghe cho được rõ.

Vội vàng phủi phủi bùn đất trên người, tôi xoa xoa mũi ngược ngừng cười: “Cháu không sao cả. Bạn cùng phòng của cháu bị cảm, cháu đi mua thuốc cho anh ấy.”

Bà lão hí hóp mắt từ từ tiến lại gần như muốn quan sát tôi rõ hơn. Lúc này tôi mới để ý là đôi bàn chân của bà ta rất nhỏ, rõ ràng là “gót sen ba tấc” tiêu chuẩn. Thời này mà còn tồn tại tục bó chân sao? Đôi giày

bà ta đang mang rất tinh xảo, là một đôi giày thêu màu xanh ngọc thêu họa tiết hoa mai màu trắng và tím. Nói thật, đôi giày xinh đẹp nọ ở trên chân một bà lão... tự nhiên nhìn có phần bất thường.

Bà lão cười cười lắc đầu nhẹ: “Còn chưa tới lúc.” Sau đó ra sức kéo cái xe đẩy đi qua người tôi. Bánh xe gõ lại phát ra tiếng lộc cộc lộc cạch.

Tôi thực sự không đành lòng nhìn một bà lão già cả đến thế rồi còn phải làm việc vất vả để kiếm sống. Tuy tôi không phải một ông thánh, nhưng riêng đối với người già, tôi luôn luôn có một cảm giác cảm thông mãnh liệt. Bọn họ đã vì con cháu mà vất vả cả đời, mà bây giờ còn phải vất vả sinh kế giữa trời đêm đầy mưa, quả thực là đáng thương.

Vì thế tôi vội vàng gọi bà lão lại, trong lòng nghĩ ít nhất nên giúp bà đẩy xe tới nơi mà bà ta cần đến, rồi hãy quay về mua thuốc sau. Bà lão quay đầu lại nhìn tôi.

Tôi cười nói: “Như vậy đi bà, cháu giúp bà mang mấy thứ này đến chỗ bà thường bán. Mưa thế này lỡ bà té thì khổ lắm, dù sao thì thanh niên tụi cháu cũng có sức hơn.”

Bà lão cười híp mắt lại, nhưng vẫn nói không cần, sau đó lại quay lại như chuẩn bị đi tiếp. Tôi đã nói là muốn giúp người ta, nếu bây giờ bỏ đi thì sẽ rất giống như đang nói dối, vì thế liền tiến tới cầm lấy sợi dây đẩy xe, lại vô tình đụng phải bàn tay bà lão. Tay bà ta lạnh như vừa lấy từ trong tủ lạnh ra, mu bàn tay gầy trơ xương, khớp ngón tay sưng to, trên tay toàn là vết chai, lại vàng ệch giống hệt như sắc mặt bà ta vậy.

Tôi cũng có phần cảm thấy kinh dị, nhưng ngẫm lại khí trời này khiến ột người như Bạch Dực cũng phải lẫn ra bệnh, thì huống chi một bà lão ngoài bảy mươi! Lòng hơi nhói lên một cái, tôi nắm chặt sợi dây, quay lại nói với bà ta: “Bà bà, đừng khách khí, bà xem hôm nay trời mưa như vậy, bà cứ che dù để ý kỹ dưới chân là được. Cháu đẩy xe giúp bà.” Tôi kéo kéo thử sợi dây, chết tiệt, không ngờ xe lại nặng tới vậy...?

Xếp dù lại móc vào cổ tay, tôi quẩn sợi dây kéo xe nhiều vòng quanh bàn tay, nhìn bà lão cười cười xấu hổ rồi dần hết sức, đến mức mặt đỏ bừng lên, ra sức bước về phía trước. Bà lão cười cười, cầm dù đi trước tôi dẫn đường.

Bên trong cái xe này rốt cuộc là thứ gì vậy không biết? Cho dù có chở đầy sắt đi nữa cũng không nhất thiết phải nặng đến thế này chứ! Tôi chỉ kéo được hơn một phút thì đã mệt đến mức mồ hôi đầm đìa. Giống như không phải đang kéo một cái xe đẩy con con mà là nguyên cả một cái thuyền lớn chất đầy người trên đó vậy.

Bà lão vẫn bung dù im lìm đi phía trước. Nước mưa rơi vào người tôi ướt đầm, trên lông mi cũng đầy nước khiến tầm nhìn của tôi mờ đục đi, con đường phía trước cũng trở nên nhòe nhoẹt.

Tôi thở hổn hển, theo bà lão tiến từng bước từng bước một, hơi thở toàn khói trắng. Không biết đã đi bao lâu, hai bàn tay tôi bị sợi dây xiết vào, âm ỉ đau từng trận.

Bà lão bước thẳng không hề quay đầu lại một lần nào, để đuổi kịp bà ta, tôi phải đem toàn bộ sức lực cả đời mình ra, thậm chí không cần biết đường xá phía trước thế nào, chỉ chăm chú kéo sợi dây trong tay mình. Đột nhiên tôi phát hiện bà lão im lặng dừng lại. Tôi ngẩng đầu nhìn phía trước, đúng là phía trước có một con đường, nhưng lúc này mưa quá nặng hạt, tôi không nhìn thấy gì, chỉ có hai hàng đèn đường mờ ảo cho thấy con đường trước mặt.

Bà lão quay lại nhìn tôi híp mắt cười: “Tới đây là được rồi, phía trước để ta tự đi.” Dừng lại một chút, bà ta lại gạt đầu cười: “Không ngờ cậu thanh niên trông mảnh khảnh thanh tú thế mà cũng khỏe giỏi.”

Tôi lập tức buông dây ngồi xổm xuống thở dốc, con đường ngắn ngủi này giờ không ngờ còn tiêu tốn thể lực hơn cả thời đại học chơi bóng rổ. Tôi gạt gạt mồ hôi trên trán, cười nói: “Đại nương, cái, cái xe này nặng khủng khiếp nha.”

Bà lão cười cười, rút rút cổ, một tay đưa lên che miệng, động tác khiến người ta liên tưởng tới một con khỉ. Bà ta híp mắt nhìn bốn phía một lúc, sau đó xốc tấm bạt che xe lên, tôi mới thấy bên trong toàn là bánh hạt đào, tỏa ra một mùi hương quế thơm phức hòa cùng mùi gạo nếp tinh khiết, thật là dễ chịu.

Bà lão lấy ra hai cái bánh cho tôi, cười mà nói: “Cầm ăn đi, coi như ta cảm ơn cậu giúp ta kéo xe.”

Tôi vốn định chối từ, nhưng nhìn hai cái bánh vuông vẫn thơm phức trước mặt, cũng cảm thấy thích thú, vì thế vội vàng phẩy phẩy hai tay cầm lấy bánh cúi đầu bỏ vào trong áo. Khi ngẩng đầu lên định cảm ơn, đã thấy bóng bà lão mất dạng từ bao giờ.

Tôi nhìn quanh bốn phía, bà lão này đi sao nhanh thế nhỉ, phải biết rằng cái xe nọ nặng tới mức nào chứ! Tôi nhìn lại con đường trước mặt, tối đen như mực, hai hàng đèn đường lúc này đã tắt phụt tự bao giờ. Nước mưa đập vào mặt, tôi lắc lắc đầu, lại chợt phát hiện bên cạnh chân mình là một cái khăn tay màu trắng. Tôi nhớ nó dường như là cái khăn vắt trên vạt áo của bà lão, sao lại rơi xuống đây? Bà ta đã đi mất rồi, làm sao tôi tìm ra mà trả lại cái khăn bây giờ?

Ngồi xuống nhặt cái khăn lên, tôi ngắm nó thật kĩ, chỉ thấy trên khăn tay thêu một chữ “Thọ”, ngoài ra không còn trang trí thêm cái gì khác, nhưng rõ ràng khăn làm bằng tơ voan mỏng, chạm vào rất mượt mà. Tôi hơi kinh ngạc, một bà lão bán hàng rong mà có thể mua được một cái khăn cao cấp thế này sao? Vừa nghĩ vừa tiện tay cầm cái khăn lên, nghĩ thầm khi trời sáng nên quay lại đây tìm, có lẽ tìm được bà ta để trả khăn tay không chừng.

Vì vậy tôi lại bung dù, vừa quay đầu lại thì đã phát hiện trước mặt chính là con ngõ nhỏ dơ bẩn nơi tôi đã bị ngã lúc nãy. Nhưng rõ ràng đã đi qua không biết bao nhiêu con đường kia mà...? Lẽ nào do cái xe nọ quá nặng, tôi đi không được bao nhiêu mà đã có cảm giác là đi rất lâu? Tôi lắc đầu quyết định không nghĩ về vấn đề này nữa, quay lại mua thuốc mới là quan trọng nhất. Vì thế lập tức chạy vội ra hiệu thuốc mua thuốc cảm, lại mua thêm một ít kẹo the ngậm ho, tuy lúc này bị Bạch Dực trêu chọc, nhưng kẹo ngậm thực sự có tác dụng tốt với bệnh cảm.

Trên đường trở về nhà, tự nhiên tôi nghĩ, hình như mình quá tốt với tên khốn Bạch Dực này rồi?

Bạch Dực không quay về giường ngủ tiếp mà đang mặc một cái áo khoác dày ngồi trên ghế đọc sách. Nghe tiếng tôi lộp cộp đi lên lầu, anh ta ra mở cửa trước. Tôi vừa vào nhà, anh ta đã nhú nhú mày hỏi tôi có phải đã gặp ai giữa đường không.

Bởi vì trên đường đi đã tiêu hao sức lực quá nhiều, lại phải về nhà gấp, nên tôi nhất thời không đáp lại được tiếng nào. Chỉ vừa cởi giày vừa đưa thuốc cho Bạch Dực, uể oải nói: “Trước tiên để tôi nghỉ một lát, lau khô tóc cái đã, nước mưa làm cả người tôi ướt sũng cả rồi.”

Bạch Dực nhận thuốc, nhưng lại bất thành linh ghé sát mặt anh ta vào mặt tôi, lông mi của tôi chạm vào mũi anh ta, tôi theo phản xạ rụt người về phía sau, không ngờ mất đà té ngã ra. Bạch Dực nhanh như chớp kéo tay tôi lại, làm tôi ngã đè lên người anh ta.

Tôi lằm bằm bực tức: “Anh làm cái quái gì vậy, bị cảm còn tới gần như thế, lỡ lây cho tôi rồi sao?”

Bạch Dực không thèm trả lời, chỉ dí sát mũi vào người tôi mà hít hít. Tôi không nhịn được nữa, đẩy mặt anh ta ra, rồi lại đột nhiên nhớ ra, lập tức bật người ngồi dậy sờ sờ túi áo: “Chết tiệt, bánh bị đè bẹp rồi. Anh, anh, mau đền bánh cho tôi!”

Tôi đẩy Bạch Dực ra, đứng lên, cái khăn tay trắng từ trong túi quần rơi ra đất, Bạch Dực tò mò nhặt lên nhìn, rồi đột nhiên sắc mặt tái nhợt đi, quay lại hét lên với tôi: “Đồ ngốc tử!!! Sao lại cầm khăn tay của Tá Thọ bà[2] về thế này?!”

Tôi quay đầu lại hỏi: “Cái gì cơ? Cái gì bà?”

Bạch Dực cau mày nhìn tôi một cách nghiêm khắc như đang nhìn một đứa trẻ hư chuyên gây họa, tay nhanh như chớp móc cái khăn tay ra ngoài cửa sổ, sau đó nắm tay tôi kéo đi. Tôi vừa hỏi anh làm gì vậy, vừa không quên che chở cho hai cái bánh trong túi áo.

Anh ta rút cuộc cũng nhìn thấy thứ tôi đang cầm trên tay, dường như đã hiểu ra cái gì đó, liền buông tay tôi thở dài: “Tiểu tử này, chuyên gây họa nhưng cũng thường có phúc.”

Tôi ngỡ ngàng như vừa lọt vào sương mù, để mặc anh ta cầm lấy bánh đặt lên bàn, sau đó vẫn tiếp tục nắm tay tôi kéo thẳng vào toa lét.

Mở nước bảo tôi rửa tay, cả anh ta cũng ra sức cố sống cố chết kỳ cọ hai bàn tay mình.

Tôi cũng ngơ ngác làm theo, vừa rửa tay vừa thầm nghĩ hai chúng tôi nhìn thật giống hai đứa khùng. Rửa tay xong, Bạch Dực dùng khăn mặt lau lau tay rồi nói: “Đi lấy khăn lau khô tóc đi cái đã, sau đó từ từ kể lại cho tôi biết làm sao cậu lại đụng phải Tá Thọ bà thế.”

Nói xong điềm nhiên đi ra ngoài, tôi dờ ra nhìn anh ta, cũng ngốc nghếch gật đầu, sau đó ngoan ngoãn lau khô tóc, thay quần áo rồi đi ra. Bạch Dực đang thản nhiên ăn bánh của tôi, tôi vội hét lên: “Đó là bánh của tôi mà! Sao lại tự tiện như thế hả!!!”

Anh ta vẫn bình thản chỉ vào cái đĩa trên còn một cái bánh nói: “Để lại cho cậu một phần đây thôi! Ăn đi, thứ này không phải lúc nào cũng có đâu!”

Tôi lập tức vớ lấy cái bánh cho vào miệng cắn một miếng, nhưng thật kỳ lạ, rõ ràng mùi bánh rất thơm, vậy mà cho vào miệng lại nhạt nhẽo bất ngờ, cảm giác như đang nhai rơm vậy. Tôi miễn cưỡng nuốt một miếng, sau đó đẩy đẩy cái đĩa: “Anh thích ăn như thế thì cho anh đấy...”

Bạch Dực cười cười: “Có biết đây là cái gì không?”

Cách nói của anh ta giống hệt như lão đạo sĩ trong Tây Du Ký quảng cáo cho cây nhân sâm hình người vậy, tôi mím môi: “Chỉ là bánh thôi chứ gì, người còn thấy thơm, ai ngờ vị lại nhạt phèo như thế!”

Bạch Dực không cầm lấy đĩa bánh của tôi, chỉ dùng tay vỗ vỗ má tôi cười vui vẻ: “Ngốc tử! Cậu thực sự gặp may rồi đó, cái này là bánh của Tá Thọ bà, ăn nó có thể trường thọ đó! Tuy không thể sánh bằng tiên đan trường sinh, nhưng thực sự có thể tăng tuổi thọ của con người!”

Tôi nhìn lại cái bánh trắng trắng bày trên đĩa, vì lúc nãy bị Bạch Dực kéo ngã nên méo mó không còn hình thù như ban đầu, nhưng vẫn tỏa ra mùi thơm nhẹ nhàng quyến rũ. Tôi nhú mày, thầm nghĩ không biết bà lão kia có địa vị gì, lại có thể bán loại bánh giúp trường thọ, chẳng lẽ là thần tiên?

Nhưng Bạch Dực dường như lại nghĩ tới cái gì đó, anh ta nhìn tôi lạnh lùng: “Nhưng sao cậu lại cầm khăn tay của lão quý bà đó mang về! May mà tôi nhìn thấy, nếu không thì chỉ ít lâu nữa là cả cậu lẫn tôi đều chết bất đắc kỳ tử mất!”

Tôi ngẩn ra, cái gì?! Một hồi thì bảo bánh của bà ta là linh đan diệu dược, một hồi lại nói khăn tay của bà ta có thể giết người?! Tôi nghe mà cứ ù ù cạc cạc như vịt nghe sấm, vội khoát khoát tay: “Chờ chút chờ chút, vậy anh nói bà lão kia rốt cuộc là tốt hay xấu, là quý là tiên hay là một kẻ quái dị hả?”

Bạch Dực dừng lại một lúc, như thể đang suy nghĩ xem nên giải thích thế nào cho tôi hiểu, anh ta đẩy đẩy kính mắt, dùng một tay chống cằm mà hỏi: “Có phải bà lão cậu gặp đó mặc áo liệm, cầm một cây dù màu đen, đẩy một cái xe gỗ không nào?”

Tôi vừa nghe thế liền lập tức gật đầu: “Đúng vậy đúng vậy, anh nói tôi mới nghĩ ra, đúng là bà ta mặc áo liệm, người sống không ai ăn mặc như thế cả!”

Bạch Dực tiếp tục: “Kỳ thực bà ta là một người đã chết, cũng tức là một loại quỷ, nhưng lại có tính hai mặt. Bà ta chuyên đi rút bớt tuổi thọ của những kẻ đem sinh mạng của mình ra thề thốt lung tung. Cho nên tuyệt đối không nên đem chính mình ra thề, tuy chỉ là trong tích tắc mà thôi, nhưng ngôn ngữ vốn là thứ hết sức linh thiêng.” Bạch Dực nhìn tôi một cách nghiêm túc: “Bà ta là một con quỷ như vậy, sau đó lại đem tuổi thọ của những kẻ bà ta đã rút bớt ra làm bánh. Nhưng bà ta không bao giờ tùy tiện đem bánh này bán cho bất kỳ ai, những người có thể được bà ta cho ăn loại bánh này đều là những người mà bà ta đánh giá là người thành thật. Ha ha, nói cách khác, bà ta công nhận cậu là người tốt!”

Mặt tôi hơi đỏ lên, đúng là tôi thường rất lễ phép với người già, mà chính tôi cũng không biết nguyên nhân vì sao. Tôi sờ sờ mũi, bối rối nhìn sang chỗ khác cười cười.

Đột nhiên lại nghe Bạch Dực thở dài: “Nhưng cậu nghìn vạn lần không nên mang khăn tay của bà ta về! Thứ này thuộc về cõi âm, không phải thứ con người có thể đụng vào được. Nó có thể từ từ rút ngắn tuổi thọ của cậu, nếu như giữ quá lâu thì có thể sẽ mất hết tuổi thọ của một đời mất.”

Tôi áy náy phân bua: “Tôi thật sự không biết, tôi chỉ nghĩ nếu lần sau gặp lại thì có thể trả nó lại cho bà ta thôi!”

Bạch Dực dở khóc dở cười nói: “Mà có thể là chính lão bà kia muốn chúng ta đưa trả nó về cho bà ta cũng không chừng. Thôi được, bánh tôi cũng đã ăn, lần này để tôi mang cậu đến chợ quý tham quan thử một lần!”

[1] “Làn mưa nhỏ phủ trên đường thăm, mềm mại như lụa” (thực ra nguyên tác “tô” là bơ – Tô Du Bính ấy mà, nhưng “mềm như bơ” thì nghe hơi buồn cười ^^)

[2] Tá Thọ bà: Bà – mượn – tuổi

10. Chương 9: Chợ Quý (trung)

Thế nào gọi là lối vào âm ty? Mặc dù rất nhiều người từng nói rằng đã chính mắt nhìn thấy Âm Dương giới nơi quý hồn cư ngụ, nhưng thực ra nơi đó là một nơi hoàn toàn cách biệt với thế giới con người. Đó là nơi người sống không thể ở, cũng không thể đến, chỉ cần bước chân vào đó là vĩnh viễn trở thành cư dân của nó, không có cách nào quay về dương gian được nữa.

Khi còn bé tôi cũng từng nghe không ít chuyện về âm ty, hầu hết đều là do bà nội kể. Bà nói những người ở đó đều không biết lạnh không biết đói, không có khái niệm về thời gian hay không gian. Bọn họ chỉ cố chấp lặp đi lặp lại những hành động mà khi còn sống họ còn vương vấn nhất, nếu khi còn sống là một tên cờ bạc, vậy khi chết đi sẽ không ngừng đồ xúc xắc; nếu khi còn sống thích hát xướng, vậy khi chết đi sẽ phải hát xướng từ ngày này sang ngày khác.

Khi đó tôi nghe đến đây thì đã cảm thấy lạnh buốt sống lưng, nuốt nước miếng ngay thơ hỏi bà: “Bà, tất cả mọi người khi chết rồi đều phải đến đó sao?”

Bà nội sờ sờ đầu tôi mỉm cười trả lời: “Không phải, nếu cả đời làm người tốt thì chết đi có thể đến thế giới cực lạc nha. Không cần phải tới chỗ đó.”

Khi còn bé tôi chỉ biết tin tưởng vào câu nói đó của bà nội, chỉ cần làm người tốt thì không cần phải xuống địa ngục, không cần bước vào lối âm ty. Nhưng lớn lên mới hiểu, một chữ “người tốt” đơn giản là vậy, nhưng lại không dễ làm chút nào. Dù sao đi nữa thì tôi cũng tự thấy mình càng ngày càng cách thế giới cực lạc xa hơn, xem chừng chết đi rồi thế nào cũng phải đến nơi âm u nọ, vĩnh viễn làm đi làm lại một việc. Đó có thể là chuyện gì nhỉ? Tôi tự hỏi rất lâu, cuối cùng kết luận, chắc là việc...ngủ!

Từ khi Bạch Dực nói sẽ đem tôi tới chợ quý kia, tôi ngày đêm đều tưởng tượng về nó, trong đầu lúc nào cũng rối tinh rối mù, lo lắng không thôi. Hậu quả là mấy ngày không sao ngủ nổi, cứ vặn vẹo suy nghĩ về chuyện này. Không chỉ vì hiếu kỳ đối với quý thành, mà quan trọng nhất chính là do chiếc khăn tay trắng toát kia quá sức chói mắt, mang theo hơi thở chết chóc nặng nề. Mỗi lần về nhà nhìn thấy cái khăn tay móc trên bệ cửa sổ, lại có cảm giác như ngài Bạch Vô Thường[1] đang rình mò bên ngoài vậy, cực kỳ khó chịu.

Không cần biết nơi kia quý dị tới mức nào, chỉ cần Bạch Dực bảo cái khăn tay nọ có khả năng ăn mòn sinh mạng của chúng tôi thôi là tôi đã đứng ngồi không yên rồi. Tôi chỉ là một người bình thường, mà có người bình thường nào lại không sợ chết đâu?

Nhưng trái lại, Bạch Dực từ khi ăn cái bánh kia thì hết hẳn bệnh cảm. Thuốc rót cuộc mua rồi về xếp xó, anh ta cũng không uống, chỉ ngủ một giấc sáng hôm sau đã khỏe mạnh phơi phới hào hứng đi dạy. Tôi âm thầm cảm khái, người như anh ta hạnh phúc biết bao nhiêu, cho dù bị cảm nặng cũng chỉ hắt xì vài cái là xong chuyện.

Hôm nay đã cách ngày hôm đó mấy ngày, tôi vẫn nhin không dám nhắc, vì sợ can thiệp vào sự chuẩn bị của Bạch Dực, nhưng nhìn anh ta đã mấy ngày trôi qua mà cứ như như như không có chuyện gì, tôi thực sự có hơi mất kiên nhẫn.

Buông giáo án, tôi dùng ngón tay gõ nhẹ nhẹ lên bàn làm việc của Bạch Dực: “Này, lão Bạch, anh phải tìm cách giải quyết chuyện đó cho sớm đi chứ!”

Anh ta buông tờ bài tập đang chấm dở xuống, ngẩng đầu nhìn tôi hỏi: “Chuyện gì cơ?”

Tôi bị anh ta cắc có hỏi ngược lại một câu, lập tức nổi trận lôi đình, trong lòng nghĩ, chỉ có anh mới không sợ chết! Nhưng việc này chỉ có anh ta mới có thể giải quyết, tôi đành nén giận ôn tồn nói: “Lão Bạch, anh quên rồi sao? Cái, cái khăn tay của Tá Thọ bà ấy...!” Vì sợ người ta nghe thấy, tôi bèn đứng lên, nghiêng người tới phía trước thì thào vào tai anh ta.

Anh ta lại cúi xuống tiếp tục chấm bài, trả lời tôi mà không thèm ngẩng đầu lên nữa: “Cầm thì Ừ cầm rồi còn nói sao được nữa bây giờ, cậu cho là chợ quýt giống chợ chiều gần nhà chúng ta, muốn đi là đi ấy à? Cái khăn tay đó tôi cũng cầm rồi, muốn chết tôi cậu chết chung, sợ gì?”

“Chết tiệt, coi như anh có bản lĩnh có năng lực, tôi không khách khí nói thẳng nhé, tôi không muốn chết, cũng chưa thể chết được! Tôi còn chưa cưới vợ, cũng không nghĩ tới việc nắm tay một thằng đàn ông khác chết chung, nhé!” Tôi biết mình đang rất quá đáng, nhưng quả thực tôi rất sợ những thứ kia. Tuy nhiều người có thể gọi đây là mê tín, nhưng đó là chỉ khi họ còn chưa thực sự đụng chuyện mà thôi. Còn nếu đã gặp, mọi người sẽ thấy nó không còn là mê tín nữa. Người Trung Quốc gọi đó là mạng, còn người nước ngoài, văn vẻ hơn, thì gọi là định mệnh...

Bạch Dực nhìn dáng vẻ hoang mang sợ hãi của tôi, thở dài một hơi: “Gấp cái gì! Cái khăn đó ở lại đây ít lâu cũng không lập tức hại chết chúng ta được, chúng ta cũng đã ăn bánh của bà ta rồi còn gì, có biết cái gì gọi là triệt tiêu lẫn nhau không?”

Tôi nghe thế liền gật gù, nhưng rồi nhất thời lại đem lòng tiếc số mệnh vừa bị “trung hòa” này. Nếu không, được sống thọ hơn chút đúng là một chuyện may mắn.

Bạch Dực nhìn mớ bài tập trước mặt, lại xoay người nhìn ra sắc trời ngoài cửa sổ rồi quay lại nói với tôi: “An Tung, không cần gấp, tối nay là lúc chúng ta tới chợ quýt, cậu phải đi mua cho tôi vài thứ, tối nay sẽ cần tới. Thực sự lần này đi tới ‘chỗ đó’ cực kỳ nguy hiểm, cậu nhất định đừng mua nhầm thứ giả đó.”

Tôi chớp chớp mắt mấy cái: “Vậy tức là anh cũng không dám chắc chúng ta có an toàn trở ra hay không?! Vậy mà anh còn thanh thoi đến thế?” Thật sự quá mức khâm phục cái cá tính thấy chết không sờn này của Bạch Dực, nhưng vấn đề là anh ta cứ việc không sờn cái mạng của anh ta, còn tôi vẫn còn quý mạng mình lắm!

Bạch Dực cười cười: “Tôi chỉ nói tôi có cách đi vào đó, còn có thể an toàn đi ra hay không là tùy vào may mắn của chúng ta tới đâu. Nhưng cái khăn tay kia mà không trả lại thì sớm muộn gì chúng ta cũng thành cư dân vĩnh viễn của nơi đó luôn!”

Tôi xụ mặt xuống, nghĩ thầm, biết vậy thì từ đầu đừng thêm bắt chuyện với bà già kia cho đỡ khổ, giờ thì hay rồi, đã không có gì có lợi còn đẩy cả hai vào nguy hiểm như vậy. Cẩn cẩn môi, cuối cùng tôi ngẩng lên dứt khoát nói với Bạch Dực: “Vậy còn lo lắng làm gì! Mau nói cho tôi biết phải mua cái gì, tôi đi mua ngay bây giờ!”

Bạch Dực rút giấy bút ghi nhanh mấy từ, sau đó giật tờ giấy ra đưa cho tôi: “Nhớ kỹ đừng mua nhầm, phải hoàn toàn khớp với yêu cầu đây, bằng không có khi không về được nữa đâu!”

Tôi run run nhận tờ giấy, nhìn qua một chút, càng nhìn càng cảm thấy kỳ quái.

Trên tờ giấy của Bạch Dực chỉ có vài hàng nguệch ngoạc: bốn cây nến trắng, nhưng phải là loại chống được gió, một lượng máu chó mực vừa phải, một cái đầu gà trống, một xấp vàng mã, hai cái chuông đồng.

Tôi nhìn kỹ tờ giấy, lại ngẩng lên nhìn Bạch Dực: “Lão Bạch, thật sự chỉ cần mấy thứ này thôi sao? Sao giống như đi tảo mộ vậy?”

Bạch Dực cười cười: “Đúng thế, mấy thứ này rất cần để chúng ta có thể lọt vào đó an toàn.”

Tôi lo lắng hỏi: “Còn mấy thứ như Khai Quang Phù, Mật tông pháp khí gì đó thì sao?”

“Mấy thứ đó cậu mua nổi à?” Bạch Dực cười nhạo.

Tôi tự động lắc đầu, mấy thứ kể trên, nếu đúng là hàng thật, thì có khi còn đáng giá bằng mấy tháng lương cơm của tôi ấy chứ, làm sao mà mua nổi...

Vì vậy anh ta thở dài: “Chỉ cần mấy thứ này được rồi, dù sao thì mấy thứ trên cũng không có tác dụng nhiều lắm đâu...”

Tôi gật đầu, yên lặng gấp tờ giấy lại cẩn thận nhét sâu vào túi.

Hoàn thành xong tiết Mỹ thuật cuối cùng trong ngày, tôi soạn vội sách vở, cho học trò tan học rồi nhanh chóng chạy ra chợ. Thời gian thực sự quá gấp, Bạch Dực nói trong những thứ liệt kê có những thứ chỉ mua được ở những cửa hàng nhất định, cho nên tôi không dám rẽ bừa vào những cửa hàng tạp nham bên đường, chỉ sợ nếu là hàng giả thì hai cái mạng của chúng tôi cũng bị nó hại cho đi luôn. Cái xe đạp bị tôi đạp như đang cười mô tô chạy từ đầu chợ tới cuối chợ, đi một hai vòng như vậy thì những thứ cần thiết cần bản cũng mua xong.

Chỉ còn lại máu chó mực, thực sự tìm không ra. Tôi đi hết những sạp bán thức ăn đều không có, mà cho dù có thì cũng là máu chó vàng chó trắng này nọ, không có máu của chó đen tuyền.

Trong tay xách theo một đồng túi lớn bọc nhỏ, tôi đau khổ ra chỗ bán rau ngoài đầu chợ, ngồi xồm xuống bên cạnh cái xe đạp. Lúc này đang là mùa đông nên ngày rất ngắn, thoảng cái mà mặt trời chỉ còn là một vạch hồng mỏng mang ở chân trời phía tây. Trời còn chưa tối hẳn, nhưng đèn đường đã lần lượt sáng lên, tràn ra lòng đường một loại ánh sáng vàng cam nhợt nhạt. Hôm nay là ngày trăng tròn, mặt trăng lúc này đã sáng rực lên, tỏa ra ánh sáng màu ngọc trai bàng bạc, giữa sắc trời xam xám nhạt nhòa, vàng trắng cũng dường như trong suốt. Ánh sáng trăng lúc này cực kỳ huyền hoặc, giống như đang câu hồn người. Giống như chúng ta ngẩng trăng, rồi lại phát hiện nó cũng đang ngẩng nhìn chúng ta vậy.

Chán nản gục đầu xuống, tôi đau khổ nghĩ vì sao bản thân lại xui xẻo tới vậy, chỉ cần ngày hôm đó đừng có nói chuyện với Tá Thọ bà, thì lúc này đâu đến nỗi...Rõ ràng lúc đó bà ta không muốn tiếp cận tôi, tai bay vạ gió này là do tự tôi rước vào thân, thật sự không còn gì để chối...

Tôi lau mặt, thở dài, trong lòng đã rối tung lên. Nhưng vừa lúc vô tình liếc mắt xuống dưới gầm cái xe đạp dựng cạnh đó, đột nhiên phát hiện dưới xe là một con chó đang nằm, cả người đen bóng! Tôi dụi dụi mắt mình, chỉ sợ bị hoa mắt. Nhưng không, con chó mực kia vẫn đang bình thản nằm không nhúc nhích dưới gầm xe! Đôi mắt tôi sáng rõ lên, trong lòng cảm ơn trời cảm ơn đất rồi rít.

Con chó kia cũng không lớn lắm, là một con chó con, bộ lông đen thuần một sắc không có lấy một sợi lông tạp, bóng loáng như bôi dầu. Nó nằm dưới một cái xe đạp, mắt nhắm nghiền, dường như đang ngủ.

Tôi buông cái túi trong tay xuống, rón rén từng bước tiến tới gần cái xe đạp, chậm rãi nhẹ nhàng cúi người xuống, từ từ bò tới bên cái xe... hai tay mở ra chuẩn bị tóm lấy con chó...Đột nhiên một đôi tay to lớn nặng nề hạ xuống vai tôi, tôi giật bắn người ngẩng lên, hóa ra là ông già trông xe. Ông ta kéo tôi ngã dúi xuống, một tay của tôi cũng bị ông ta bẻ quặt ra phía sau, giống như cảnh sát bắt ăn trộm vậy. Tôi đau tới mức hét âm lên.

Ông già cũng hét lên: “Dám có can đảm tới đây ăn trộm xe của ông đây, thằng nhãi con này muốn chết rồi phỏng?”

Tôi đau tới mức nước mắt nước mũi giàn dụa, hỏn hển nói: “Đại gia, ôi đại gia, ông buông ra, cháu, cháu không có ăn cắp xe đạp, cháu, cháu chỉ cần con chó kia thôi...!”

“Nói dóc!” Ông già rõ ràng không tin, dùng lực bẻ tay tôi một cái, tôi đau đến mức hét lên, một đám người liền ủa tới vây quanh chỉ chỉ trỏ trỏ, có vẻ ai cũng nghĩ tôi đúng là ăn trộm xe.

Tôi vội vã hô to: “Đại gia, đại gia đại ân đại đức, cháu thật sự không ăn cắp xe đạp mà! Cháu là giáo viên, giáo viên đó! Trong túi áo của cháu có thể chứng nhận công tác đấy, không tin ông tự xem đi!!!”

Ông già rút cái ví từ túi áo của tôi ra, thấy chứng minh thư, hai tay mới thoảng thả lỏng ra, nhưng vẫn không buông tha. Tôi âm thầm kêu khổ, tự hỏi sao lão già này lại mạnh tới vậy chứ! Ông ta mà ra tay mạnh thêm chút nữa thì tay tôi đã trật khớp rồi. Ông ta quay sang tôi hỏi: “Vậy cậu rình mò bên đồng xe đạp làm cái gì? Không ăn cắp xe cần gì phải lên lút như vậy?”

Trong lòng tôi kêu khổ không ngừng, đã bảo mấy lần là vì con chó kia thôi mà. Đang khi chuẩn bị giải thích, chợt tôi nhìn thấy thấp thoáng bóng dáng của Bạch Dực trong đám đông người xung quanh, liền gào to: “Lão Bạch, mau tới giúp tôi đi! Lão Bạch!!!”

Bạch Dực không cam tâm tình nguyện chút nào nhưng vẫn phải tiến tới, vì mọi người đều nhìn sang anh ta. Anh ta ho khan bước về phía tôi, nói với ông già: “Đại gia, ông thả cậu ta đi, cậu ta thực sự không muốn ăn cắp xe đâu...Chỉ muốn mượn ít máu của con chó nhà ông nuôi thôi.”

Đúng là phân biệt đối xử, ông già vừa nhìn thấy Bạch Dực thì đã tỏ ra hòa hoãn hẳn, nhanh chóng bỏ tay tôi ra, sau đó chỉ vào con chó nói: “Cậu muốn máu của con chó này? Không được không được, vậy nó sẽ chết mất còn gì!”

Bạch Dực vội vã nói: “Không không, không chết đâu mà sợ, chỉ cần một chút máu của nó thôi mà.”

Ông già do dự hồi lâu vẫn có vẻ không muốn đồng ý. Bạch Dực cảm thấy ông ta ngần ngại, liền lập tức bồi thêm một đòn: “Đại gia yên tâm, chỗ này có 100 đồng, coi như là tiền chúng tôi mua máu của con chó nhà ông!” Nói xong lập tức móc trong túi ra 100 đồng.

Ông già thấy tiền đã lập tức đồng ý. Lại còn hăng hái lấy dao bầu trong nhà mình ra chuẩn bị lấy máu con chó.

Con chó con này quả thực rất tinh ranh, vừa thấy chủ nhân cầm dao bước tới, nó không bỏ chạy nhưng trong mắt hiện lên vẻ cầu xin tha thiết, sau đó rên lên những tiếng cực kỳ đáng thương như đang cầu xin tha thứ.

Ông già nhỏ nhẹ trấn an nó, sau đó nhanh như chớp rạch một đường trên đùi con chó. Máu tươi lập tức chảy ra, con chó rít lên đau đớn, có lẽ do quá đau nên cả cơ thể bé nhỏ cứ run bần lên. Bạch Dực nhanh như chớp nắm lấy chân nó, cầm chén hứng đủ một chén, sau đó sờ sờ đầu nó, quay lại nói với ông già: “Đại gia, cảm ơn ông đã giúp đỡ. Ông nên nuôi con chó này thật tốt, nó có thể giúp ông tránh được nhiều tai họa đấy.”

Ông lão gật đầu, cầm 100 đồng, bế con chó lên đi bằng bó.

Cầm chén máu chó trong tay, tôi bước tới bên cạnh Bạch Dực, anh ta đang giúp tôi nhặt mấy cái túi lên, thở dài: “Tôi biết thế nào cậu cũng mua thiếu món này, nhưng không ngờ cậu dám trở thành ăn trộm cơ đấy!”

Tôi vừa nghe thế lập tức phản bác: “Nếu anh đã biết tôi chắc chắn mua không được máu chó sao còn bắt tôi đi?! Mà sao anh cũng có mặt ở chỗ này?” Thực ra tôi cảm thấy rất thất vọng, vì bình thường anh ta không bao giờ chịu đi chợ.

Anh ta nhìn sang tôi: “Vì ở cái chợ này chỉ có một mình con chó này là chó mực hoàn toàn thôi, hơn nữa còn có linh tính. Trước đây vô tình đi ngang qua tôi mới phát hiện ra, cho nên mới nghĩ nếu cậu mua không được thì để tôi ra đây xin ông già kia một ít.”

“Đã biết là có sẵn thì còn tìm mua làm cái gì, hả! Lão Bạch...anh cứ chờ đó...cứ chờ đó!!!” Run run cầm cái chén trong tay, tôi rít lên.

Bạch Dực chớp chớp mắt thản nhiên nói: “Vì nếu cậu mua đâu đó được thì chỉ mất 50 đồng, cậu vốn là người tiết kiệm mà. Đừng quên, mấy thứ này đều phải mua đôi tiền!”

Tôi ngớ người, nhìn Bạch Dực cười toe toét bước phía trước, đột nhiên có một loại khao khát muốn cầm chén đổ ào lên đầu anh ta[2], mà nguyên nhân duy nhất ngăn tôi không ra tay... chỉ là vì cái chén này vết của tôi tới 50 đồng!!!

Đem hết mấy thứ này về nhà xong, Bạch Dực bắt đầu lục đục làm gì đó không biết, tôi ngồi bên cạnh anh ta háo hức mở to mắt nhìn, anh ta đột nhiên dừng lại nhìn tôi: “Đến giờ ăn rồi đó, đi xuống dưới nhà mua hai tô mì lên đi, nhớ cay cay một chút.”

Tôi ngần ra, nhưng cũng cho là phải, nên gật đầu xuống lầu mua mì, nhưng khi đóng cửa vẫn không tìm được hiệu kỳ mà liếc vào phòng thêm một lần. Chỉ thấy Bạch Dực lúi dưới gầm giường anh ta ra hai cái hộp, nhìn chúng hồi lâu như đang cân nhắc cái gì. Tôi có ý chờ xem anh ta sẽ làm gì với hai cái hộp thì đã nghe giọng Bạch Dực vang lên: “Nhìn cái gì mà nhìn, nhanh nhanh xuống mua mì đi. Không thấy đói bụng à?”

Tôi vội vàng đóng cửa xuống lầu, chột dạ nghĩ sao anh ta biết tôi đang lên nhìn nhỉ? Chẳng lẽ sau gáy có mắt sao? Tôi lắc lắc đầu, mặc kệ, dù sao đến lúc này cũng chỉ còn biết trông chờ vào anh ta, bằng không những chuyện sau này thật không dám tưởng tượng tới nữa. Tôi nhanh chân xuống nhà dưới mua hai tô mì tương ớt, còn đặc biệt bảo người bán hàng cho nhiều ớt một chút. Có lẽ ông bán hàng là người Tứ Xuyên, vừa nghe nói “nhiều ớt” là lập tức dốc thẳng nửa lọ tương ớt vào hai cái tô. Tôi toát mồ hôi nhìn hai tô mì đỏ lòm, chưa ăn đã cảm thấy dạ dày âm ỉ đau.

Khi quay về phòng, Bạch Dực dường như đã chuẩn bị mọi thứ xong xuôi. Trên bàn bày hai cái hộp hình chữ nhật đứng bằng gỗ màu nâu hồng, khắc hoa văn tinh xảo, nhưng mà... nhưng mà... nhìn sao cũng giống hệt như hai cái hũ đựng tro cốt! Mà trên mặt còn dán hai tấm hình của tôi và Bạch Dực! Hai tấm hình này được chụp trong dịp làm thẻ chứng nhận công tác, tôi thường hay chặn nó dưới tấm kính lót bàn. Không ngờ lại bị Bạch Dực đem ra... dán lên hũ đựng tro cốt! Thật là quá lắm!

Trong tấm ảnh chụp, tôi đang nở một nụ cười cứng ngắc, đành chịu, tôi vốn không phải một người ăn ảnh. Lúc bình thường không thấy gì, nhưng chỉ cần tấm ảnh bị đặt vào một vị trí khác thường thế này, lập tức cho tôi một cảm giác lạnh toát sống lưng. Không ngờ có ngày lại tận mắt nhìn thấy ảnh mình trên hũ đựng tro cốt... Mà kinh dị nhất là Bạch Dực cũng không ngần ngại gì dán ngay ảnh chính mình lên cái hũ còn lại.

Tôi kích động chỉ vào hai cái hũ lấp bắp hỏi: “Lão Bạch, đây là ý gì thế? Chúng ta đang sống sờ sờ ra đây mà anh đã lo hậu sự rồi là sao?!”

Bạch Dực chỉ liếc tôi một cái rồi không thèm trả lời, thản nhiên đứng dậy lấy hai đôi đũa tới đưa cho tôi một đôi, sau đó ngồi xuống ăn mì: “Ăn trước đi, sắp tới giờ rồi. Ráng ăn cho hết, hôm nay là cơ hội duy nhất có thể tự do vào chợ quẩy đấy.”

Tôi quay đi không nhìn hai cái hũ nữa, lúc này mới có can đảm bưng tô lên bắt đầu ăn, bởi vì thực sự cái cảnh mình nhìn chằm chằm vào hũ đựng tro cốt của mình mà ăn mì thì có lẽ trên đời này chỉ có hai chúng tôi mới được trải nghiệm mà thôi. Tôi ăn tô mì của mình rất nhanh, vì nó quá cay nên khi ăn xong thì đầu lưỡi của tôi cũng đã tê rần. Bạch Dực cũng ăn rất nhanh, khéo léo vớt hết mì, để tô sang một bên, sau đó nói với tôi: “Mọi thứ tôi đã chuẩn bị xong cả rồi, bây giờ cậu phải dẫn tôi tới cái ngõ hẻm nơi cậu đã gặp Tá Thọ bà ấy, trên đường đi tôi sẽ chỉ cho cậu biết phải làm gì.” Nói xong anh ta đưa cho tôi hũ đựng tro cốt “của tôi” cùng một tấm vải đen. Còn anh ta thì tự cầm cái hũ của mình, bọc trong một tấm vải đen, lưng đeo ba lô. Tôi cũng học theo anh ta bọc cái hũ trong tay mình vào tấm vải đen nọ, sau đó ôm chắc nó trong tay cùng Bạch Dực ra khỏi nhà.

Trời đã hoàn toàn tối đen lại, chứng tỏ lúc này đã khá khuya. Trên đường chỉ còn vài người lác đác bước ra từ những nhà tắm công cộng, vì thế hai chúng tôi, mỗi người cầm trong tay một tấm vải đen bọc hũ đựng tro cốt, trở thành trung tâm thu hút sự chú ý tò mò của người đi đường.

Tôi dẫn anh ta tới con hẻm lần trước, lúc này trông nó cực kỳ quanh quẽ, vì nơi này vốn dơ bẩn nên bình thường cũng không có ai đặt chân vào. Trong không khí ngập ngụa một mùi hôi khó chịu. Tôi cau cau mũi, chỉ vào con đường nhỏ trước mặt ra hiệu cho Bạch Dực là ở đây.

Ánh trăng tròn còn sáng hơn cả những ngọn đèn đường chớp tắt xung quanh, soi rọi con hẻm nhỏ. Bạch Dực không tiến tới, chỉ chằm chằm nhìn vào con đường hẹp dài trước mặt. Tôi tự nhiên cảm thấy do dự, không biết anh ta sẽ làm cách nào để vào được quỷ thành, chợt anh ta quay lại nhìn tôi mỉm cười: “An Tung, yên tâm, không sao đâu. Bây giờ tôi sẽ nói cho cậu biết cách đi, cậu theo sát tôi, tuyệt đối không được buông cái hũ trong tay xuống, cho dù bất kỳ chuyện gì xảy ra, cho dù như thế nào đi nữa, cái hũ này cũng không được rời tay. Hiểu chưa?”

Tôi bất an gật đầu, Bạch Dực hiềm khi nào lại nghiêm túc tới mức này. Anh ta lấy ra hai ngọn nến châm lên, một đặt bên chân tôi, một đặt dưới chân chính mình, sau đó dùng máu chó vẽ một vòng tròn xung quanh hai ngọn nến. Ngọn nến liên tục lập lòe lay động, ngọn lửa xanh dài mấy lần bị gió liếm như sắp tắt. Một tầng khói mỏng xám trắng nhẹ nhàng uốn lượn xung quanh hai chúng tôi. Tôi mua loại nến phòng được gió, nên chỉ cần không phải là phong ba bão táp thì nến sẽ không tắt dễ dàng.

Còn lại hai cây nến, Bạch Dực cũng đốt lên, sau đó nhét một cây vào tay tôi. Tôi nhìn ngọn nến trong tay mình, sau đó lại ngơ ngác nhìn sang Bạch Dực, thấy anh ta nghiêng nghiêng cây nến trên nắp hũ đựng tro cốt cho vài giọt sáp tan chảy rơi xuống, sau đó cắm cây nến lên đỉnh hũ, tôi cũng cứ thế ngơ ngác làm theo.

Bạch Dực nhìn tôi gật đầu, sau đó dùng một ngón tay đặt lên môi, ý bảo không được nói, lại lấy hai cái chuông ra, một treo vào thắt lưng mình, một treo cho tôi, rồi lăm bằm gì đó trong miệng mà bắt đầu tiến về phía trước. Những ngọn gió sắc lạnh mùa đông thổi qua con hẻm nhỏ tôi tắm cuốn theo những chiếc lá vàng rơi trên đất, phát ra những âm thanh sột soạt.

Tôi theo sau lưng Bạch Dực, nhìn anh ta dùng ngọn lửa của cây nến lần lượt đốt từng tờ vàng mã, vừa đốt vừa lăm bằm gì đó không rõ. Con hẻm này dường như còn thông với những con hẻm khác nữa, vì chúng tôi cứ thế đi hết con hẻm này tới con hẻm khác. Khói xám tỏa ra từ những tờ vàng mã bị đốt không ngừng lượn lờ xung quanh, cảnh vật xung quanh cũng như nhòe đi, mùi ẩm thấp gay mũi của vàng mã như muốn đè bẹp cả mùi rác rến xung quanh. Lúc này trong con ngõ nhỏ chỉ có tiếng bước chân của tôi và Bạch Dực cộng với tiếng chuông nho nhỏ lanh canh bên hông, còn lại đều lờ mờ thành một màu đen đen xám xám, đến cuối cùng thì tôi cũng chẳng còn phân biệt được liệu đây có phải là con hẻm gần trường học hay không nữa, chỉ biết không ngừng tiến lên phía trước.

Chúng tôi giữ im lặng hoàn toàn, ánh trăng sáng lúc này không biết tự bao giờ đã bị che khuất giữa tầng tầng mây đen kịt, bốn phía chỉ còn ánh sáng leo lét yếu ớt từ hai ngọn nến của tôi và Bạch Dực mà thôi. Trong gió, ngọn lửa chập chờn lúc mạnh lúc yếu, rọi hai cái bóng vắn vẹo lên bờ tường xung quanh. Bóng tôi như đã nuốt chửng toàn bộ hơi ẩm của mặt đất, tôi chỉ cảm thấy quanh mình ớn lạnh từng hồi, tôi thì tương ớt cay nóng bỏng lưỡi lúc này đã biến mất đi đâu không rõ.

11. Chương 10: Chợ Quỷ (hạ)

Không biết đã đi bao lâu, cuối cùng dường như cũng tới được cuối ngõ, nương theo ánh sáng lờ mờ của ngọn nến có thể nhìn thấy một bức tường cao đen đen trước mặt. Nhưng Bạch Dực cứ như không nhìn thấy gì, cứ thế tiến lên phía trước. Tôi muốn kéo anh ta lại nói cho anh ta phía trước là bờ tường, không thể đi qua được, nhưng không hiểu sao mọi lời nói cứ như tắc lại trong cổ họng, không thể thốt nên lời. Trước mặt tôi, Bạch Dực vẫn đi thẳng tới, tôi cũng chỉ biết run run cắn chặt môi, cùng Bạch Dực tiến lên.

Theo từng bước chân, lại cảm thấy choáng váng cả đầu, mắt mũi cũng càng lúc càng nhập nhèm đi như say rượu vậy, tôi lắc mạnh đầu, nỗ lực giữ cho bản thân không ngã sấp xuống.

Lúc này Bạch Dực đi rất chậm, nhưng những lời rì rầm trong miệng của anh ta lại càng lúc càng to lên, tuy tôi không nghe được bất kỳ lời nào có nghĩa, nhưng phát hiện anh ta cứ niệm xong một câu lại tiến lên một bước. Tôi theo sát bên cạnh anh ta, hai chúng tôi cứ thế chậm rãi đi về phía bức tường, thế nhưng thật kỳ quái, chúng tôi càng tiến lại gần nó, nó dường như lại càng rút ra xa chúng tôi hơn, bức tường mà tưởng như chỉ đi vài bước là đụng phải nay càng lúc càng lùi xa, cuối cùng biến mất hẳn.

Đi khoảng trên dưới 100 bước, bức tường đã không còn thấy đâu nữa, chúng tôi đặt chân trên một con đường nhỏ, tuy không trông rõ cảnh tượng bốn phía, nhưng tôi dám khẳng định nó không còn là con hẻm nhỏ gần trường lúc này nữa. Tôi quay lại phía sau, chỉ thấy một mảnh đen kịt, xa xa truyền tới tiếng lá reo soàn soạt. Nhưng ở một nơi rất xa rất xa, vẫn thấp thoáng hai điểm sáng lập lờ bé nhỏ.

Bạch Dực không rì rầm nữa, anh ta vừa đi vừa nói với tôi: “Chúng ta đang ở trên đường Âm Dương, hai ngọn nến phía sau chúng ta có máu chó bảo vệ, còn có phù chú, người thường nhìn không thấy, mà ma quỷ cũng không lại gần được. Nó là ngọn đèn chỉ đường của chúng ta, nhất định chúng ta phải trở về trước khi nó kịp tắt. Nếu không, chúng ta sẽ lạc đường giữa lối âm ty ngang dọc này.”

Hơi lấy lại bình tĩnh, tôi cúi đầu nhìn ngọn nến trong tay đã cháy sắp tới phân nửa, nghĩ nó giống như một loại đồng hồ báo giờ, vì vậy gật đầu nói: “Tức là trước khi ngọn nến này cháy hết thì cho dù chuyện có xong hay không thì chúng ta vẫn phải trở về đúng không? Vậy đừng tốn thời gian nữa, đi thôi!” Tôi vừa nói vừa bước tới.

Bạch Dực gật đầu rồi cũng nhanh chóng bước theo. Mỗi bước chúng tôi đi, cái chuông đeo bên hông lại vang lên những tiếng ngân trong trẻo, không biết có phải là ảo giác hay không mà tiếng chuông ở đây dường

như ngân xa hơn, vang vọng khắp bốn phía. Xung quanh đột nhiên xuất hiện thêm rất nhiều cái bóng lão đảo tiến tới, như thể bị tiếng chuông hấp dẫn vậy.

Tôi bối rối nhìn quanh, sau đó vô tình nhìn lên trời. Ánh trăng đã lại hiện ra tròn vành vạnh, nhưng ánh sáng ôn nhuận như nước của nó không biết tự bao giờ đã biến mất, mặt trăng hóa thành đỏ rực như máu, thứ màu sắc như máu chảy này thật khiến người ta bất an.

Bùn đất trên đường cũng cực kỳ nhuyễn và ẩm ướt, mỗi bước có cảm giác như đang đạp lên sợi bông mà đi, lúc nào cũng dường như sắp lún xuống, vì thế tôi không dám nhìn lung tung xung quanh nữa, chỉ chuyên chú nhìn thẳng phía trước mà tiến tới.

Hai người chúng tôi chậm rãi im lìm đi trên đường, tay cầm hũ đựng cốt, như thể hai người đang đi đưa ma mà tiến bước trên con đường nhỏ hẹp hoang vắng, chỉ có tiếng chuông không ngừng ngân nga. Dần dần tôi cảm thấy cái hũ càng lúc càng nặng xuống, đất dưới chân càng lúc càng xốp, bước chân của tôi càng lúc càng khó khăn, giống như đang phải lê bước trên một tấm nệm thật dày.

Bạch Dực nhìn sang tôi, anh ta rõ ràng cũng đang phải cố hết sức, nhưng cho dù như thế thì cả hai chúng tôi đều không thể đổ một giọt mồ hôi nào, cái cảm giác khô ráp này thật khiến người ta cảm thấy cơ thể như muốn bị rút kiệt.

Tôi ra sức ôm cái hũ càng thêm chặt, chỉ sợ nó rơi từ trên tay xuống, nhón mắt nhìn về phía trước nhưng chỉ nhìn thấy một trời khói trắng xóa. Càng lúc nhiệt độ xung quanh càng xuống thấp, trong không khí dày đặc sương mù ẩm thấp lạnh tới xương.

Cái hũ thực sự càng lúc càng nặng, mà người tôi càng lúc càng nhẹ đi, không còn đủ sức giữ nó nữa, tôi cắn chặt răng, trong lòng tâm niệm câu Bạch Dực nói là cho dù chuyện gì xảy ra đi nữa cũng tuyệt đối không được buông hũ. Thoáng liếc qua Bạch Dực, tôi thấy trên mu bàn tay của anh ta cũng nổi đầy gân xanh, những khớp ngón tay cứng còng lồi hẳn ra ngoài làn da, chứng tỏ anh ta cũng đang khổ sở như tôi vậy.

Phía trước vẫn là một mảnh trắng xóa, tôi thở dài cúi đầu xuống nhìn đường, nhưng dưới chân tôi nào đâu phải là đất đá! Rõ ràng là một tập hợp những gương mặt khác nhau, có cười, có khóc, có vui, có buồn, thấp phân quái dị. Biểu hiện trên những gương mặt này cực kỳ đơn điệu, chỉ có một loại cảm xúc duy nhất chứ không có những loại tình cảm nào khác. Giữa đám gương mặt, tôi có cảm giác như thoáng nhìn thấy Nghiêm Thừa và Chu Linh, bọn họ bốn cột nhìn tôi, khuôn miệng há hốc, những đường nét vận vẹo. Bốn phía rừng rùng nổi lên những tiếng người ồn ào, có lúc như đang khóc, có lúc lại như đang cười, gió thổi càng thêm lạnh lẽo, tiếng rên la xung quanh càng thêm bí ải.

Tôi sợ run lập cập, suýt chút nữa là cái hũ đã tuột khỏi tay rơi xuống đất. Bạch Dực lập tức đỡ lấy tôi, đầu tôi dựa vào lồng ngực của anh ta, lại bất thần phát hiện, anh ta...tim không đập! Vô thức thu lại hai tay ôm lấy cái hũ vào ngực mình, không biết nên gọi là y như rằng, hay nên gọi là ngoài dự tính mà phát hiện bản thân... cũng không có tiếng tim đập! Trong nháy mắt đầu tôi như vừa nổ tung ra, thật đáng sợ, chẳng lẽ chúng tôi đã chết rồi sao?! Đột nhiên, tôi kích động chỉ muốn quay đầu lại bỏ chạy.

Bạch Dực dường như cảm thấy tôi định làm gì, vì anh ta đột nhiên giữ chặt lấy người tôi. Tôi ngơ ngác ngẩng lên nhìn, thấy ánh mắt anh ta vẫn bình tĩnh như thường lệ, nhưng đôi môi mím chặt, hiển nhiên là vì anh ta đã dùng một tay giữ lấy tôi, chỉ còn có một tay giữ cái hũ của mình. Có lẽ thực sự là do quá cố sức nên tay anh ta run lẩy bẩy, tôi sợ cái hũ của anh ta rơi xuống đất nên cứng người lại không dám động đậy nữa. Anh ta nhìn tôi hồi lâu, sau đó khó khăn mở miệng nói: “Đừng...quay đầu lại, tin...tôi, tiếp tục đi.”

Tôi nhắm chặt mắt, lấy lại bình tĩnh, thầm tự nói với mình: không được quay đầu lại, không được hại chết Bạch Dực, vì tôi gây chuyện mà anh ta lại phải tới đây, cho dù có gian nan cách mấy cũng phải giúp anh ta sống sót quay về. Tôi làm tôi tự chịu, không thể liên lụy tới anh ta!

Khi mở mắt ra lần nữa, những gương mặt lúc nãy đã biến mất, con đường lại trở về thành con đường như cũ. Bạch Dực nhìn sang tôi, ánh mắt cực kỳ ôn hòa. Đột nhiên tôi thật muốn nhìn anh ta mỉm cười, cái hũ trên tay vẫn nặng nề như cũ, nhưng ít ra tôi không phải chỉ có một mình, còn có Bạch Dực, ít ra anh ta vẫn ở bên cạnh tôi.

Tôi khó khăn nhếch nhếch môi cố vẽ thành một nụ cười, nhưng có lẽ lúc này trông tôi còn khó coi hơn đang khóc. Bạch Dực không thu tay về, vẫn một tay đỡ tôi một tay ôm cái hũ của mình, tôi biết anh ta muốn

điều tôi đi. Tôi định đẩy tay anh ta ra, nhưng hai bàn tay tôi lúc này đã lạnh băng, cứng còng lại, khi cố sức cử động tay, tôi phát hiện trong cơ thể mình máu không còn tuần hoàn nữa. Cánh tay không nghe lời tôi nữa, tôi chỉ đành liếm liếm đôi môi khô khốc mà ra sức tiến tới. Cái hũ cứ thế càng lúc càng nặng, chúng tôi cứ thế vừa đỡ vừa diu nhau, từng bước vẫn cứ thế gian nan, nhưng không thể quay đầu lại, chỉ có thể tiếp tục đi.

Tiếng chuông ngân nga bên tai như muốn giữ cho ý thức của chúng tôi không bị trôi đi mà càng thêm vang dội, quanh quẩn khắp nơi trên con đường.

Chúng tôi dần dần nhìn thấy một vài điểm sáng màu xanh lục phía trước, Bạch Dực nhẹ nhàng nói bên tai tôi: “Sắp tới rồi, cố thêm một chút.”

Tôi gật đầu, vốn muốn thở phào một cái, nhưng chúng tôi lúc này đã không còn hô hấp nữa, thật chẳng khác nào hai xác chết có ý thức.

Ánh sáng đèn càng lúc càng gần, tôi phát hiện hóa ra chúng là những ngọn đèn lồng, nhưng lại màu xanh lè, chúng xâu lại với nhau thành hai chuỗi treo dài dài tới tận một cái cổng thờ ở phía đầu đường, xung quanh không có gió nhưng chúng vẫn nhẹ nhàng lắc lư. Cổng thờ sơn toàn bộ một màu đỏ rực, đỏ tới nỗi đỏ thành màu đen, trên hai cái cột chạm khắc những hình thù ma quỷ mặt xanh nanh vàng, trên đầu cổng thờ đề bốn chữ đại tự màu son đỏ: U Minh Quỷ Thị.

Ánh sáng phía trước vẫn rất mờ ảo, bốn phía chập chờn sương trắng, nhưng vẫn có thể cảm thấy bên trong cổng thờ có rất nhiều người, con đường cũng không phải là bùn đất nữa mà lát đá tảng. Kiến trúc xung quanh trông không rõ lắm, chỉ mơ hồ thấy được những bờ tường xám ngắt, rõ ràng là phong cách kiến trúc Huy phái, nhưng cột nhà và cửa sổ đều sơn màu đỏ rực, giống như kiến trúc thời kỳ Minh – Thanh.

Tôi biết chúng tôi đã chính thức bước vào chợ quỷ. Vừa bước chân qua khỏi cổng thờ thì sương mù cũng đột ngột tan hết, chỉ để lại những đường khói xám rất mỏng mang theo hơi nước giăng giăng xung quanh. Bên tai đột nhiên tràn ngập thanh âm, có hò hét, có nói chuyện, nhưng lại không nghe rõ bọn họ đang nói gì, chỉ cảm thấy âm điệu bình bình ngang ngang, không có chút lên xuống nào. Cảm giác này quả thực đáng sợ, tuy xung quanh ồn ào náo nhiệt là thế, vậy mà vẫn cảm thấy tĩnh lặng đến gần như áp lực.

Xung quanh rộn ràng nhốn nháo như một cái chợ thứ thiệt. Nhưng mọi người đều mặc áo liệm, đội một cái mũ cao cao, là loại mũ đội cho người chết bằng sa tanh. Bọn họ giống hệt như người sống, nhưng chỉ khác ở chỗ là trên mặt bọn họ cứng đờ không có cảm xúc, bọn họ làm tất cả mọi thứ với một vẻ mặt lạnh băng, không hề nộ ái ố. Tôi nhìn bọn họ như đang nhìn một vở kịch quái dị.

Bạch Dực không thèm để ý tới người khác, chỉ chăm chăm tìm kiếm Tá Thọ bà trên đường. Ta đi theo anh ta, phát hiện trong chợ này bán toàn những thứ dành cho người chết, ví dụ như bán áo liệm, khổ liệm...ngay cả giường chiếu gối đầu cũng đều là loại dành cho người chết, hai đầu gỗ lên, ở giữa lõm xuống. Tiền bạc bọn họ trao đổi là tiền vàng mã nguyên bảo và cả tiền giấy bình thường, nhưng rõ ràng tiền vàng mã có giá hơn, tiền giấy có giá trị khá thấp.

Có cảm giác ở đây giống hệt như một con đường chuyên bán đồ mai táng trên dương thế, nhưng so với trần gian còn quỷ khí ghê rợn hơn, quả nhiên không hổ danh là chợ quỷ.

Ngọn nến đã cháy hơn nửa, tôi có phần khản trương nắm hũ đựng cốt trong tay thật chặt, mà bởi vì nắm chặt quá nên miếng vải đen xộc xệch lệch qua một bên, lộ ra tấm ảnh của tôi trên đó. Tôi nhìn qua một cái, lập tức sợ tới bủn rủn cả người, nó đâu còn là ảnh chụp của tôi nữa, mà chỉ còn là một gương mặt trống không, chỉ có mấy lỗ thủng màu đen cho thấy vị trí của mắt mũi miệng, còn lại là trắng ớn. Sao lại như vậy? Tôi nhìn sang Bạch Dực, thấy anh ta không hốt hoảng chút nào, chỉ nhẹ nhàng gật đầu: “Chúng ta hiện tại đang là người chết, chỉ có bấy phách thôi, trong cái hũ này là ba hồn của chúng ta, nếu cậu mà buông nó xuống thì ba hồn sẽ lập tức bị thổ địa nuốt hết, như vậy chúng ta cũng lập tức biến thành người chết thực sự, trở về không được nữa.”

Tôi lập tức ôm sát cái hũ vào lòng, cái hũ này chính là mạng của tôi, thảo nào Bạch Dực cứ nhấn đi nhấn lại là nhất quyết không được buông nó ra, nếu không không về được. Nếu nó thế thì ba hồn của tôi có hình dạng giống như tấm ảnh chụp này hay sao? Nghĩ tới đây tôi rùng mình một cái, khô khốc nuốt nước miếng,

nghĩ thầm cho dù cái hũ này có nặng như núi Thái Sơn đi nữa cũng đừng hòng tôi buông tay... Có chết cũng không buông, vì hễ buông tay sẽ lập tức chết thật = . =

Xung quanh vẫn thỉnh thoảng lướt qua vài bóng người, nhìn kỹ thì thấy mặt bọn họ trắng bệch như thạch cao, có những bóng ma nữ chỉ có hai gò má và đôi môi là đỏ như máu, còn lại đều trắng ớn, hơn nữa kỳ quái nhất là tròng mắt bọn họ luôn trợn ngược lên, nên chỉ nhìn thấy tròng trắng trắng dã mà thôi.

Tôi sợ tới mức không dám nhìn nữa, mỗi lần đám người chết mặc áo liệm này lướt qua người, cột sống của tôi lại run lên như chạm phải băng. Môi cũng không kìm được mà run run, tôi mạnh bạo cắn chặt môi, muốn ngăn cảm giác run rẩy kịch liệt này lại, nhưng lại phát hiện mình không cảm thấy đau đớn gì cả, lẽ nào vì tôi lúc này đang là người chết nên không còn cảm giác gì sao? Vậy vì sao vẫn cảm thấy sức nặng của hũ đựng cốt? Thật là khó hiểu...

Tôi cứ như thế theo sau Bạch Dực đi giữa con đường vừa âm ỉ mà vừa quái dị này, giữa hừng gương mặt quỷ đáng sợ mà tìm kiếm bóng dáng một bà lão.

Không biết bao lâu chợt nghe thấy mơ hồ từ xa xa, tiếng chuyển bánh xe lộc cộc quen thuộc, tôi kích động nhìn Bạch Dực, Bạch Dực cũng gật đầu, có vẻ chúng tôi đã thực sự tìm ra bà ta.

Tiếng bánh xe càng lúc càng rõ, một bóng người tập tễnh hiện ra giữa đám sương trắng xóa, dần dần tiến về phía chúng tôi. Tôi định thần nhìn bà lão, bà ta vẫn giống hệt như lần trước tôi gặp, nhưng lần này thiếu mất cái khăn tay thêu chữ “Thọ”. Chúng tôi tiến tới, Bạch Dực lấy trong ba lô ra cái khăn tay trả lại cho bà ta.

Bà lão vẫn cười, gương mặt nhăn nheo như mặt khỉ, vui vẻ nói: “Không ngờ các vị tìm tới nhanh như vậy, Bạch thiếu gia, đã lâu không gặp.”

Tôi kinh ngạc nhìn Bạch Dực, hóa ra anh ta biết bà lão này? Bạch Dực nhìn tôi một cái, sau đó thản nhiên nói: “Bà bà cố tình giao khăn tay cho cậu nhóc này chẳng qua là muốn ta mang cậu ấy tới đây cho bà chứ gì.”

Tôi vừa nghe thì đã cảm thấy như bị sét đánh trúng người, cái gì? Tá Thọ bà từ đầu đã muốn dụ tôi tới chợ quỷ? Bà lão nhận lại khăn tay, móc nó vào vạt áo mà cười: “Ta đúng là cần hai vị giúp ta một chuyện.”

“Ta sẽ không dẫn cậu ấy tới đây lần nữa đâu.” Bạch Dực trừng mắt với bà lão, bàn tay đang ôm bên hông tôi cũng chặt lại.

Bà lão cười khanh khách: “Không, không cần trở lại nữa, chỉ ít lúc này thì không cần, chỉ cần hai người giúp ta đi tảo mộ một người bạn già của ta là đủ.”

Tôi nghe mà ngơ ngác, một bà lão quỷ muốn chúng tôi đi tảo mộ? Đạo này chuyện quái dị đúng là có hơi quá nhiều.

“Có thể giúp bà cũng được, nhưng bà phải đảm bảo sau này không được tới quấy rối chúng ta nữa, đồng thời...” Bạch Dực cười khê liếc nhìn tôi, trong mắt lóe lên một chút tính toán khôn khéo thường ngày: “Đồng thời, phải cho chúng ta cái chén của bà.”

Tôi ngạc nhiên, chúng tôi cần một cái chén làm gì? Nhưng bà lão lại đột nhiên trở nên trầm tư, dường như rất tiếc nuối, nếp nhăn trên mặt như thể hằn sâu thêm. Cuối cùng giống như đã hạ quyết tâm, bà ta tàn bạo nhìn Bạch Dực, những nếp nhăn trên mặt cũng run run: “Bạch thiếu gia quả nhiên tình tường, được rồi, cái chén giao cho các vị, nhưng các vị nhất định phải tới đó cho ta. Nếu không ta sẽ lại còn tới tìm các vị nữa!”

Bạch Dực gật đầu, bà lão giao cái chén sứ Thanh Hoa trong tay mình cho chúng tôi, bộ dạng như đang phải bán cháu nội mình đi vậy. Cái chén rất bình thường, dưới đáy chén có một chữ “Thọ” màu đỏ tươi. Bạch Dực rút tay khỏi hông tôi, nhận cái chén, sau đó tiện tay để nó lên nắp hũ đựng cốt của tôi luôn.

Bà lão lại móc ra một tờ giấy đưa cho chúng tôi mà nói: “Trong này có bản đồ, các vị chỉ cần dựa theo tấm bản đồ này đi tìm là được.”

Bạch Dực nhận tờ giấy mở ra trước mặt nhìn, tôi thấy trên tờ giấy có sơ đồ một địa phương nào đó, còn có vài dòng chữ. Dường như là một cái hồ rộng, trên có một hòn đảo nhỏ, trên đảo có sơn có thủy, còn có một

cần đình, nhìn giống như một nơi ngắm cảnh chứ không phải một chỗ tảo mộ.

Tôi không hiểu mấy, nhưng cũng biết lúc này không nên ở lại đây lâu, vì thế thúc thúc Bạch Dực ra hiệu nên về. Bạch Dực gạt đầu nhét tờ giấy vào ba lô, cúi đầu nhìn ngọn nến chỉ còn lại một mẩu ngắn, cười với Tá Thọ bà: “Bà bà, thời gian cũng không còn sớm nữa.”

Tá Thọ bà chỉ nhìn chúng tôi một cái, sau đó không nói không rằng kéo xe bỏ đi. Lần này bà ta không cho chúng tôi bánh nữa, làm tôi có hơi thất vọng, dường như thái độ của Bạch Dực đã làm bà ta khó chịu thì phải.

Tôi lắc đầu thở dài: “Thật đáng tiếc, nếu bà ta cho chúng ta thêm ít bánh thì hay quá.”

Bạch Dực cười: “Cần gì mấy thứ nhỏ nhặt đó, cái chén này là một bảo bối đấy, sau này cậu sẽ thấy.”

“Cái chén này là sao vậy, bảo bối của Tá Thọ bà à?” Nghe tới chữ bảo bối, đôi mắt tôi cũng sáng rực lên, tinh thần phấn chấn hẳn.

Bạch Dực cười toe toét: “Cái này là cái chén thọ, thứ tốt đấy.”

Tôi liếc nhìn anh ta thầm nghĩ, thứ tốt như vậy nhưng cũng đâu có phần của tôi, lần này chỉ có tôi là bị lừa mà thôi. Hóa ra bà lão này từ đầu đã có ý định lừa chúng tôi tới chợ quỷ rồi, để lại khăn tay là cố tình để chúng tôi phải mang tới trả, còn làm bộ tốt bụng cho chúng tôi bánh. Bây giờ nhớ lại cho dù hôm đó tôi không làm gì cho bà ta, bà ta cũng sẽ mượn cớ cho tôi bánh, sau đó giả bộ làm rơi khăn tay mà thôi... Hừ ~ Đúng là một con quỷ hẹp hòi.

Bạch Dực phỏng chừng biết tôi đang nghĩ gì, nhìn tôi một cách bất đắc dĩ: “Đừng tính toán nữa, dù sao cái chén này cũng là của chung, tôi dùng cậu cũng có thể dùng chứ sao.”

Tôi vừa nghe thế lại háng há lên hỏi tiếp: “Cái chén này dùng làm gì?”

Bạch Dực liếc nhìn tôi, sau đó nói một cách cực kỳ nghiêm túc: “Dùng để ăn cơm chứ dùng làm gì!”

Tôi thực sự muốn thổ huyết, đang muốn hỏi tới, nhưng Bạch Dực đã nhẹ nhàng buông một câu “Về đã rồi tính tiếp” sau đó chỉ chỉ ngọn nến. Tôi nhìn xuống ngọn nến chỉ còn chừng 3, 4 cm, lập tức cả kinh, mặt xám ngoét lại nhìn Bạch Dực: “Chết rồi... Chúng ta đi tìm bà ta mất nhiều thời gian quá. Có phải chúng ta không còn đủ thời gian trở về đúng không?” Sức nặng trên tay vẫn còn nguyên không chút suy yếu, lúc này do quá sợ hãi mà cái hũ dường như lại nặng thêm vài phần, tôi run run ôm cứng cái hũ, giống như người chết đuối vớ được sợi rơm, bắt đầu hoang mang kích động lên: “Tôi không muốn ở lại chỗ không phải con người này đâu...”

“Hiện tại cậu cũng chẳng phải con người.” Bạch Dực độc ác cười, sau đó thấy tôi thực sự có vẻ lo sợ, mới híp mắt thêm một câu: “An tâm đi.” Dường như tâm tình của anh ta lúc này rất tốt, không biết lời đâu ra cái đầu gà trống, hướng về phía cái cổng thờ mà ném mạnh tới.

Tôi ngơ ngác nhìn theo cái đầu gà vẽ thành một vòng cung trong không trung, khi sắp đụng tới cái cổng thờ thì đột nhiên như bị cái gì đó chặn lại, rơi vào đám sương mù phía ngoài xa. Bạch Dực vỗ vỗ vai tôi, ra hiệu tiến tới. Tôi nhìn đáng vẻ ung dung tự tại của anh ta, cũng gạt đầu, theo anh ta tiến tới phía trước.

Khi chúng tôi vừa qua khỏi cổng thờ thì lại choáng váng một trận, nhưng cái hộp trong nháy mắt không còn nặng như trước nữa, đột nhiên có cảm giác như mình đã đặt chân vững vàng lên mặt đất. Tôi sờ lên trái tim, nó đang đập, sờ lên mặt mình, mồ hôi rùng rùng, cảm giác như vừa sống lại từ cõi chết. Tôi nheo mắt nhìn quanh, phát hiện mình lại quay về con hẻm nhỏ dơ bẩn ban tối, sau lưng chúng tôi không có cổng đền nào cả, chỉ có một bức tường đá xám xịt. Dưới góc tường là cái đầu gà Bạch Dực đã ném đi lúc nãy, cùng với hai ngọn nến đã sắp cháy hết, leo lét những ánh lửa cuối cùng.

Tôi kích động nắm chặt tay Bạch Dực mà hét lên: “Lão Bạch, chúng ta trở về rồi! Chúng ta còn sống!”

“Cẩn thận cái chén đấy.” Bạch Dực cảm thấy tôi có vẻ muốn nhảy xổ tới anh ta chúc mừng, liền nhanh tay lấy cái chén khỏi nắp hũ đựng cốt của tôi, sau đó đưa tay gạt mồ hôi trên trán. Lúc này ngọn nến vừa tắt, một làn khói xám nhẹ nhàng bốc lên. Phương Đông cũng dần sáng lên, mặt trời sắp mọc. Đêm tối đã qua, chúng tôi cũng vừa thoát khỏi chợ quỷ.

Bạch Dực vỗ vỗ tay tôi cười nói: “Được rồi, buông cái hũ xuống đi.” Tôi chỉ chờ có thế, buông tay một cái, cái hũ rớt phịch xuống đất sinh ra một tiếng động không lớn không nhỏ. Lúc này tay tôi đã tê cứng cả rồi, duỗi thẳng ra còn không được, đừng nói chi tới việc thả xuống nhẹ nhàng.

“Nó mà bị vỡ thì cậu xong đời đấy.” Bạch Dực nhìn tôi, đột nhiên hạ giọng như thì thầm. Tôi kinh hãi vội vàng ngồi bệt xuống hoang mang kiểm tra xem nó cái hũ có bị nứt chỗ nào không.

Đột nhiên nghe từ phía sau tiếng cười khê của Bạch Dực, vì thế tôi biết mình lại bị anh ta đùa bỡn, chết tiệt! Ngẩng đầu lên định lườm anh ta, phát hiện Bạch Dực cũng vừa buông cái hũ của mình xuống, rõ ràng anh ta cũng không khá hơn tôi là bao, đôi bàn tay đang run lên kịch liệt thế kia.

Nhét cái chén vào ba lô, Bạch Dực bèn rút lại hai tấm hình trên cái hũ, sau đó châm lửa đốt cả hai cái hũ, lại nhét cái đầu gà trống lên ném luôn vào lửa. Ngọn lửa kêu lách tách, khi hai cái hũ bị cháy, tỏa ra một mùi khét gay mũi, tôi nhăn nhăn mũi. Chờ lửa đốt sắp tàn, Bạch Dực liền bước qua đồng lửa sang bên kia, sau đó vẫy vẫy tay với tôi, vì thế tôi cũng bước qua.

Nhất thời tự nhiên cảm thấy cả người ảm áp hẳn lên, tử khí âm lãnh đều tan hết, nếu như nói lúc này là sống lại, thì lúc này thực sự là hoàn hồn. Bạch Dực mỉm cười: “Được rồi, có thể hoàn toàn yên tâm rồi.”

Tôi gật đầu, cùng Bạch Dực rời khỏi con hẻm nhỏ, bên ngoài, những bóng người đầu tiên trong ngày đã tập nập trên đường. Ngoài đường lớn, vang lên tiếng xe cộ qua lại cùng với tiếng còi xe gấp gáp, những âm thanh của nhân gian. Nơi đây, mọi người đều có những tình cảm của riêng mình, đều có nhịp tim đập của riêng mình.

Chợ quỷ – Hoàn

[1] Bạch Vô Thường: là một trong hai người Hắc Bạch Vô Thường, được coi là người “dẫn đường” cho các linh hồn xuống địa ngục. Tương tự như thần chết.

[2] “Cẩu huyết lâm đầu” =)))))))))

(*) Biên tập lảm nhảm: Dưới đây là những tư liệu Lục Minh tìm được về “quỷ lễ” của Trung Quốc, đọc nghe chơi cho vui, hen:

Ở Trung Quốc có bốn “quỷ lễ” (lễ của quỷ) lớn nhất là ngày mừng ba tháng ba, tiết Thanh Minh, ngày mười bốn (mười lăm) tháng bảy, ngày mừng một tháng mười.

1. Ngày mừng ba tháng ba: Vùng Giang Hoài và Giang Nam coi ngày mừng ba tháng ba nông lịch hàng năm là quỷ lễ, nên cứ chập tối là thường đốt pháo trong sân nhà để làm lũ quỷ đi qua phải sợ mà không vào.

2. Tiết Thanh Minh: là mùa đi tảo mộ.

3. Ngày mười bốn/ mười lăm tháng bảy: tương truyền đây là ngày Diêm Vương mở rộng quỷ môn cho chúng quỷ được một ngày lên nhân gian tùy ý làm bừa, cho nên con người gọi đây là “tháng quỷ”, không mua nhà cất nhà cũng không dựng vợ gả chồng. Vào ngày này dân gian thường đốt vàng mã cho người chết. Đây là một ngày lễ quan trọng, vì nó vừa là quỷ lễ của dân gian, vừa là lễ Trung Nguyên của Đạo giáo, vừa là lễ Vu Lan của Phật giáo.

4. Ngày mừng một tháng mười: tục gọi là ngày “tế tổ”, dùng để kính nhớ tổ tiên. Ngày này bắt đầu chuyển lạnh, nên ngoài vàng mã, hương đèn, người còn sống còn đốt cho người cõi âm rất nhiều quần áo ấm (xem chương 1 để biết thêm chi tiết).

Sau đây là một số điều cấm kỵ không nên làm trong những ngày quỷ lễ:

1. Treo chuông gió đầu giường: chuông gió dễ dẫn các bạn tới, mà ban đêm là lúc con người yếu nhất, dễ bị “xâm thực” nhất.

2. Đi đêm: Những người bất tự quá yếu không nên đi đêm, coi chừng tự rước lấy phiền toái.

3. Đốt vàng mã tùy tiện: Vàng mã là quà tặng cho các bạn, đốt càng nhiều vàng mã các bạn càng tới đông.

4. Ăn vụng đồ cúng: Đồ cúng là đồ ăn dành cho các bạn, chưa được các bạn cho phép đã dám ăn thì sau đó tự mà giữ mình.
5. Phơi quần áo qua đêm: Nếu có bạn nào đó nghĩ quần áo của bạn đẹp quá, mặc thử, sau đó, thuận tiện lưu lại một ít kỷ hiệu của mình thì...
6. Gọi tên: Đi đêm tuyệt đối không được gọi tên người khác, phải dùng những từ nhân xưng khác mà thay vào, đừng để các bạn nhớ tên mình...
7. Bơi: Có thể sẽ có bạn nào đó xuất hiện chơi trò “quỷ nhấc chân” với bạn, chỉ cần sơ sẩy một ly là cả cái mạng đi đứt như chơi.
8. Nhìn ngó xung quanh: Các bạn thích nhất là chơi trốn tìm, nếu bạn vô tình tìm ra bọn họ, bọn họ sẽ chiếm lấy bạn luôn.
9. Đặt cây gừa trước nhà (gừa chứ không phải dừa nha): Cây gừa là một loại cây tích tụ âm khí, cũng là loại cây các bạn thích nhất, trừ phi bạn muốn mời các bạn ấy vào nhà chơi...
10. Thức đêm: Con người lúc ban đêm là yếu nhất, ma quỷ lúc ban đêm là mạnh nhất, bạn nghĩ là ai sẽ thắng...?
11. Dựa tường: Các bạn thích nhất là bám vào những bức tường mát lạnh, nếu chúng ta dựa tường, vậy quá lý tưởng cho các bạn chơi trò “quỷ triền thân” rồi.
12. Nhặt tiền rơi ngoài đường: Tiền ngoài đường là của ngưi đầu mã diện, dám nhặt tiền của họ sẽ bị họ tìm tới đòi...
13. Dễ dàng quay đầu lại phía sau: Nếu khi đi ngoài ngoài ô hay những nơi vắng vẻ mà nghe “hình như” có ai đó gọi mình thì cũng đừng quay đầu lại, có thể đó là các bạn...
14. Chen vai sát cánh: Con người có ba đốm lửa, một trên đỉnh đầu, hai ở hai bên vai, nếu dập một trong 3 đốm lửa này, các bạn sẽ có cơ hội “triền thân”.
15. Quay đầu dếp về phía giường: Các bạn thường nhìn theo đầu dếp để phán đoán xem bạn đang ở đâu, nếu bạn quay đầu dếp về phía giường mình, vậy OK thôi, các bạn sẽ chui vào ngủ cùng bạn cho nó ấm...
16. Cắm đôi đũa thẳng vào chén cơm trắng: Đó là cách cúng cơm cho người chết, giống như cắm nhang ấy mà, nếu bạn làm vậy, các bạn sẽ tự động diễn dịch ra là bạn muốn cùng họ ăn cơm chung...
17. Độc thân: Độc thân dễ khiến các bạn ước ao, thật đó...
18. Chụp ảnh buổi tối: Khi chụp ảnh buổi tối rất dễ chụp cùng các bạn, sau đó đem các bạn về nhà...
19. Chơi cầu cơ: Lúc bình thường chơi cầu cơ đã là cực kỳ nguy hiểm, đừng nói tới dịp quỷ lễ.
20. Đặt dếp chỉnh tề bên cạnh giường: Đôi dếp chỉnh tề đặt bên cạnh giường sẽ khiến các bạn ở thế giới bên kia hiếu kỳ, mà vì hiếu kỳ nên các bạn dễ tới quây...
21. Huýt sáo.

12. Chương 11: Mộ Hoang (thượng)

“Thiên mục nhập quy tìm mộ hoang

Tứ long vào nước đoạt phách hồn

Bát phương tụ khí hồn không tán

Bắc tôn long ngoan[1] trấn huyền hoàng.”

Bầu trời đêm mùa đông đen đặc như ai đó vừa đánh vỡ cả một nghìn mực sòng sánh lên đó vậy, tối tới mức trông không rõ cảnh sắc xung quanh, tất cả chỉ là những đường viền mờ nhạt. Tôi ngẩng cái đầu bù xù lên, lắc lắc cổ cho bớt mỏi, nhìn những bông hoa tuyết thừa thớt rơi bên ngoài, rồi lặng lẽ tan vào đêm tối, từ trắng chuyển sang đen, từ thực hóa thành hư. Nhìn một lúc, mắt mỏi rồi lại vội vàng chớp chớp mắt, cúi đầu chăm chú vào quyển sách trong tay.

Bạch Dực đang ngồi đối diện tôi, tay lật sách nhanh như máy, trên bàn làm việc của chúng tôi là từng đống từng đống sách, hình dáng đủ kiểu, nhưng tựu chung chỉ có một loại: sách bản đồ. Các loại bản đồ khác nhau trải la liệt trên sàn. Trong góc phòng chất mấy cái tô mì ăn liền, mấy ngày nay đây là thứ duy nhất chúng tôi cho vào bụng.

Đột nhiên Bạch Dực đập bàn một cái rầm, tôi ngẩng phắt đầu dậy, nhanh chóng bước qua chỗ anh ta, nhìn vào tấm bản đồ trong tay anh ta. Anh ta hưng phấn nắm hai vai tôi lắc lắc: “Tìm được rồi! Chính là chỗ này!” Sau đó dùng ngón tay dí sát vào một điểm trên bản đồ.

Tôi dụi dụi cặp mắt sung huyết đỏ ngầu, nhìn chằm chằm chỗ ngón tay anh ta chỉ một lát, rồi sau đó cũng hưng phấn đập bàn một cái rầm, kích động reo lên: “Lão Bạch giỏi quá, đúng là tìm ra rồi!!”

Bạch Dực cười khoái chí, nắm lấy tờ giấy Tá Thọ bà giao cho chúng tôi đang để bên cạnh mà lắc qua lắc lại: “Bà già này đúng là quá tàn bạo mà, ai đời chỗ quan trọng nhất lại vẽ sơ sài như vậy, hại chúng ta mấy ngày nay tìm như muốn điên mới tìm ra cái chỗ quỷ quái này!”

Tôi gật đầu hoàn toàn đồng ý, lần trước đến chợ quỷ thật đúng là đem can đảm bảy tám kiếp ra xài hết ráo, dạo này cứ nhìn thấy những bà lão mặc áo bông kiểu xưa là tự nhiên lại ớn lạnh bỏ chạy. Tuy nói cuối cùng cũng thoát khỏi chỗ quỷ quái đó, nhưng bà lão nọ lại ném cho chúng ta một câu đố khó khăn, muốn chúng ta tìm tới phần mộ không tên không tuổi kia.

Mà đầu mối duy nhất chỉ có mảnh giấy te tua như cái bánh tráng mẻ kia, trên đó chỉ xiên xiên xẹo xẹo vài nét như là một cái hồ, giữa hồ có một hòn đảo nhỏ hình dáng giống một con rùa, bốn phía núi non bao bọc, nhìn giống như một hồ nước ngọt trong đất liền. Nhưng làm thế nào để tìm ra nó thì hoàn toàn không có chỉ dẫn, chỉ có 4 câu thơ ý nghĩa hàm hồ: “Thiên mục nhập quy tìm mộ hoang. Tứ long vào nước đoạt phách hồn. Bát phương tụ khí hồn không tán. Bắc tôn long ngoạn trấn huyền hoàng.”

Vì thế hai ngày nay chúng tôi gần như không ăn không ngủ vội đầu đi tìm cái hồ không tên nọ, mãi cho tới lúc này Bạch Dực tìm ra.

Tôi vuốt vuốt mặt, nhìn bản đồ, lòng vẫn chưa hoàn toàn yên tâm, vì vậy lại quay lại hỏi Bạch Dực: “Sao anh dám chắc đây chính là cái hồ bà ta muốn chúng ta tới?”

Bạch Dực gỡ kính mắt xuống, nhéo nhéo sống mũi, nhìn sắc mặt anh ta cũng cực kỳ mệt mỏi, hiển nhiên mấy ngày nay đã vất kiệt sức anh ta. Bạch Dực quay lại ngồi xuống, khép hờ hai mắt nói: “Hình dáng rất giống nhau, hơn nữa cái hồ này có tên là hồ Thiên Mộ, Thiên Mộ với Thiên Mục, tám chín phần mười là nó đấy không sai đâu.”

Tôi cầm lấy bản đồ, tỉ mỉ so sánh với tờ giấy, đúng là cảm thấy cả hai hòn đảo nhỏ giữa hồ kia đều rất giống nhau, giống như một con rùa chúc đầu xuống nước. Cũng phù hợp với cụm từ “thiên mục nhập quy” trong bài thơ. Nhiệm vụ của chúng tôi lúc này chỉ là tới đó tìm một ngôi mộ hoang mà thôi.

Tôi gật đầu, xếp bản đồ với tờ giấy lại với nhau, sau đó khề nói với Bạch Dực: “Vậy chúng ta còn chờ gì nữa? Bình trọng thần tốc, đi nhanh là hơn!”

Bạch Dực nhìn ra ngoài trời: “Mấy ngày nay trời đổ tuyết lớn quá, đường không dễ đi. Tôi nghĩ chúng ta nên chờ thêm vài ngày là hơn.”

Đúng vậy. Mấy năm nay khí hậu cực kỳ bất thường, phía nam không mấy khi đổ tuyết lại chợt hạ liên tục mấy trận tuyết rất to. Nhất là năm nay, mấy ngày trước nhiệt độ còn xấp xỉ 20 độ, hôm qua tự nhiên có một khối khí lạnh tràn về, đột nhiên đổ tuyết, tuyết rơi liên tục suốt mấy ngày, cho đến hôm nay thì ngoài trời đã đóng một lớp tuyết dày sù. Tôi nhíu mày lo lắng nhìn trời, trong lòng rất gấp, rất sợ đến đó quá muộn sẽ bị bà lão nọ tới trách tội, nhưng nhìn lớp tuyết dày ngoài cửa sổ lại cảm thấy ngần ngại.

Tôi lắc đầu, chán nản quay lại chỗ ngồi, tới phiên Bạch Dực ra đứng cạnh cửa sổ nhìn trời mà nói: “Thực ra cái hồ này cũng không xa, lúc này chúng ta cũng đang được nghỉ đông rảnh rỗi, cả đi lẫn về chắc cũng chỉ tốn vài ngày, nhưng mà...” Anh ta quay lại nhìn tôi, vẻ mặt ngần ngừ như có gì đó muốn nói mà lại không dám, tôi ngẩng đầu nhìn anh ta: “Lão Bạch, có gì thì nói đi, đừng úp mở nữa.”

Anh ta tiến tới trước mặt tôi, cúi người xuống, trình trọng vỗ vai tôi mà nói: “Chỉ sợ cậu tiếc tiền vé xe lửa tốc hành thôi.”

Tôi nhất thời ghen hòng không biết phải nói gì, cuối cùng nhảy dựng lên gạt tay Bạch Dực ra hùng hổ nói: “Đừng cho ông đây là loại keo kiệt bủn xỉn! Tốc hành chứ gì! Có gì to tát đâu, mạng sống vẫn quan trọng hơn tiền chứ!”

Đúng là nhiều chí khí thì ít tài vận, tôi thầm nghĩ cứ thế này thì phỏng chừng bị Bạch Dực cười đến chết mất. Nhưng anh ta nhìn tôi tức đỏ cả mặt, cũng biết mình đùa hơi quá, nên ho khan một hai tiếng nói với tôi: “Tiểu An, tôi chỉ đùa một chút thôi mà, để chúng ta thả lỏng tinh thần một chút, đừng quá lo lắng mà thôi. Bây giờ đi chuẩn bị đồ đạc đi, tôi đi đang ký vé xe. Nếu bà lão kia gấp đến thế thì việc này chắc cũng không tầm thường.”

Tôi đột nhiên nhớ ra, vội gọi Bạch Dực lại hỏi: “Vậy anh xem lần này chúng ta có cần mang theo cái gì không? Theo cách bà ta nói thì chỗ đó có vẻ kinh khủng lắm, nói không chừng ngôi mộ hoang này là một ngôi mộ quỷ không chừng!”

Bạch Dực suy nghĩ một lát, cuối cùng vẫn quyết định lắc đầu: “Bà ta tuy là một quỷ bà bà, nhưng tốt xấu vẫn được coi như bán thần, bà ta sẽ không vô duyên vô cớ bắt chúng ta đi tìm chết nữa đâu, hơn nữa chỗ đó cũng không phải nơi hoang vu không dấu chân người, cho dù có hơi bất thường một chút nhưng chắc không hại tới tính mạng chúng ta đâu.”

Tôi vẫn tiếp tục kéo nài: “Nhưng cứ mang theo cái gì đó phòng thân cho chắc ăn chứ, nếu không tôi cứ thấy lo lo thế nào ấy.”

Anh ta nhìn tôi một lúc, sau đó bật cười: “Tiểu An ơi là Tiểu An, vậy cậu tính mang theo cái gì nào? Dao à? Hay là súng? Gặp phải mấy thứ kia thì vũ khí cũng là vô dụng thôi!”

Tôi bị anh ta hỏi ngược lại nhất thời đờ người, muốn phản bác nhưng phát hiện mình hoàn toàn đuối lý. Bạch Dực nói đúng, nếu thực sự gặp quỷ thì có cho tôi một khẩu Desert Eagle[2] cũng chỉ là phí đạn mà thôi, hơn nữa tôi cơ bản là không biết dùng súng...

Tôi đành ngậm miệng lườm anh ta một cái, sau đó ngoan ngoãn đứng dậy đi thu dọn đồ du lịch.

Buổi chiều ngày hôm sau, chúng tôi đã có mặt trên chuyến tàu tốc hành đến hồ Thiên Mộ, trên thềm ga còn đọng lại một lớp tuyết mỏng vừa rơi, hai bên đường tuyết chất thành đồng vun cao, có đoạn đường còn đóng một lớp băng mỏng trơn trượt, không dễ đi chút nào. Lúc này đã sắp tới cuối năm, số người về nhà mừng năm mới rất nhiều, nên xe lửa khá đông. Tôi và Bạch Dực vất vả lắm mới tìm tới chỗ ngồi của mình, ngồi đối diện nhau.

Chỗ ngồi trên xe gần như đầy nhóc, hơn nữa cảm giác sắp được về nhà ai cũng hân hoan, nên hầu như người khách nào cũng thích trò chuyện rôm rả hăng hái, các loại phương ngôn khác nhau lẫn cùng một chỗ, nghe rất lạ tai.

Bạch Dực vẫn chuyên chú nghiên cứu tờ giấy của Tá Thọ bà và tấm bản đồ. Anh ta là một người cực kỳ tỉ mỉ cẩn thận, nhất định sẽ không bỏ qua bất kỳ một chi tiết nhỏ nhất nào. Nhưng thật không hiểu vì sao anh ta trải qua biết bao chuyện kỳ quái như thế rồi mà vẫn không bao giờ chịu mang theo các loại bùa hộ mệnh này nọ, cũng chẳng biết vì sao lần nào cũng bình an, hóa nguy thành yên. Đó là lý do tại sao tôi lại tin tưởng anh ta tới vậy. Người như thế không cần nói gì, cho dù chỉ cần một ánh mắt của anh ta thôi cũng đủ cho người khác cảm thấy yên tâm.

Tôi chống tay lên cằm nhìn ra ngoài cửa sổ, phong cảnh bên ngoài khá đơn điệu, chỉ thấy những hàng cây khẳng khiu chạy dài cùng với những cột cây số cùng cột điện lùi nhanh về phía sau. Nhiệt độ bên ngoài rất thấp, nhưng trong xe có hệ thống sưởi, vì thế cánh cửa sổ nhanh chóng bị phủ mờ bởi một lớp hơi nước dày, trông không rõ phong cảnh phía xa lắm.

Chán đến chết quay vào, cuối cùng tôi đành kéo cao cổ áo, vùi đầu vào lớp lông dày trên cổ áo mà bắt đầu lơ mơ ngủ. Lúc đang nửa tỉnh nửa mê, chợt có cảm giác như vừa bước vào một hang động, cửa hang bị bít kín, trong hang có một cái rương nhỏ bằng đồng, trên mặt rương bám đầy bụi, không biết đã nằm đó từ tháng nào năm nào. Tôi từ từ tiến gần tới cái rương, nhưng từ khe rương đột nhiên trào ra...máu tươi, xung quanh tối đen như mực, chỉ có một sắc đỏ tươi quai dị tràn ra từ cái rương nọ. Tôi sợ hãi quay người định bỏ chạy, lại bất thần nhìn thấy Bạch Dực đứng chắn phía sau lưng, nhìn tôi cười một cách kỳ quái. Khuôn mặt của anh ta dần dần nhòe đi, máu từ đuôi mắt và khóe miệng anh ta cũng chảy xuống...

Tôi kinh hoàng bật người tỉnh dậy, trước mắt vẫn là toa xe lửa tốc hành, Bạch Dực ngồi đối diện. Anh ta dường như cũng đã mệt mỏi nên đang gục đầu xuống ngủ gà ngủ gật. Nhưng nhìn gương mặt của anh ta lúc này lại khiến tôi nhớ tới gương mặt của anh trong giấc mơ... đầu tôi lập tức đau thốn lên. Tôi nhúc nhích người, đứng dậy run rẩy đi tới chỗ toilet rửa mặt, dòng nước lạnh như băng khiến mặt tôi đau rất lên, nhưng cũng giúp tôi tỉnh táo hơn vài phần. Ngẩng đầu lên nhìn chính mình trong gương, bóng mắt hơi sưng lên, quanh viền mắt là một vòng màu xanh đen chứng tỏ sự mệt mỏi của nhiều ngày mất ngủ liên tiếp, có lẽ vì thế mà gặp ác mộng chẳng? Tôi nhếch miệng cười tự giễu với bản thân trong gương, nụ cười cứng ngắt. Nói thật, cái cảm giác bất an kinh hoàng trong mơ vẫn còn đeo bám tôi, khiến cả người tôi lơ mơ như say rượu.

“Quên đi quên đi.” Tôi lắc mạnh đầu, dùng tay áo lau vội mặt mũi rồi nhanh chóng quay về chỗ ngồi.

Bạch Dực đã tỉnh, nhìn tôi chăm chú nói: “Sao sắc mặt tệ vậy, không phải bị cảm đó chứ?”

Tôi nhú nhú mày xua tay với anh ta: “Không sao, có lẽ hơi bị say xe chút thôi. Chờ xuống tới nơi đi qua đi lại một chút là ổn ấy mà.”

Hồ Thiên Mộ thực sự không cách nhà chúng tôi bao xa, chỉ cần đi hơn 3 tiếng đồng hồ là tới nơi. Vừa nhảy xuống xe, chúng tôi đã được chào đón bởi những cơn gió lạnh cắt da cắt thịt khiến cả người run bần bật lên. Tuy nói khí hậu phía nam ấm áp hơn nhiều so với phương bắc, nhưng khi đến mùa đông thì cảm giác lạnh lẽo mà còn ẩm ướt ở đây thực ra đáng ngại hơn nhiều so với cái lạnh khô hanh ở trên vùng cao. Cảm giác này cứ như bị dao sắc cứa vào người vậy, cho dù có mặc dày tới đâu đi nữa thì vẫn thấy lạnh khó tả.

Bạch Dực chỉ vào cửa ra của nhà ga, nói với tôi: “Đi tìm khách sạn trú tạm cái đã, ngày mai chúng ta hãy tới hồ Thiên Mộ.”

Tôi gật đầu, hơi thở thoát ra khỏi miệng thành một làn sương trắng toát, thật sự quá lạnh.

Nơi này là một thị trấn cổ, khách du lịch tìm tới khá đông, nên khách sạn đâu đâu cũng có, vừa ra khỏi nhà ga đã nhìn thấy một đồng bảng hiệu của đủ loại lữ quán. Chúng tôi chọn một lữ quán gần hồ, ông chủ là dân bản xứ, làm việc rất nhanh nhẹn, nhanh chóng chuẩn bị phòng ốc cho chúng tôi.

Sắp xếp chỗ ở xong xuôi, chúng tôi xuống nhà ăn dưới lầu chọn vài món ăn cho bữa tối, thì thấy ông chủ đang ngồi bên một cái bàn gần quầy hàng, bên bước tới ngồi xuống bên cạnh ông ta nói chuyện phiếm, thuận tiện hỏi vài thông tin về hồ Thiên Mộ.

Ông chủ thuộc loại hiếu khách, chỉ cho chúng tôi rất nhiều danh lam thắng cảnh xung quanh để đi du ngoạn, Bạch Dực gấp một miếng rau, làm như vô tình mà hỏi: “Tôi vừa thấy gần đây có một cái hồ lớn lắm, giữa hồ còn có một hòn đảo nhỏ, cảnh sắc cũng không tồi nhỉ.”

Ông chủ uống rượu nhà tự pha, miệng nồng nặc mùi rượu nói với chúng tôi: “Mùa này không ra hồ được đâu, trời lạnh lắm, dưới hồ còn có rất nhiều xoáy nước ngầm, nhà đồ quanh đây chỉ dám chở hai vị dạo vòng vòng bên ngoài thôi. Cái đảo đó cũng trống hươ trống hoác à, không có cảnh đẹp chi hết, khỏi lên chi ác công.” Dừng một chút để nhấp rượu xong, ông ta lại tiếp tục, lần này hạ giọng rất thấp: “Còn nữa, người ta đồn là trên đảo có ma đó, cái hồ này cũng ghê lắm, không có ngư dân nào dám ra gần đảo bắt cá đâu!”

Tôi nhìn Bạch Dực, thấy anh ta nhú mày, liền quay lại hỏi như thể đang hiếu kỳ: “Ồ? Nói vậy là sao?”

Ông chủ rụt rụt cổ, nhìn xung quanh cẩn thận mấy lần rồi mới mở miệng: “Có người bảo là ai dám chèo ra đó đều bị lật thuyền hết, lúc trước chết nhiều người lắm, có lẽ là do xoáy nước ngầm quá nhiều, cho nên bây giờ dân chèo đồ chủ yếu chỉ phục vụ khách du lịch thôi, không dám ra đó bắt cá nữa đâu.”

Chúng tôi gật đầu, không hỏi thêm nữa mà chỉ nói chuyện phiếm cho qua thì giờ thôi. Sau khi ăn xong về lại phòng, Bạch Dực cũng vẫn giữ im lặng, chỉ chăm chú chuẩn bị phần hành lý cần thiết để ngày mai xuất phát. Tôi ngồi bên cạnh phụ anh ta một tay, nhưng trong đầu vẫn lẩn quẩn những lời ông chủ nói lúc nãy, liền nói với Bạch Dực: “Lão Bạch, anh nghĩ lần này chúng ta đến đó có nguy hiểm lắm không? Xem ra chỗ đó thực sự rất quái dị đó.”

Bạch Dực thở dài trả lời: “Tùy cơ ứng biến.”

Ngày hôm sau tôi và Bạch Dực dậy thật sớm ra thẳng hồ, lúc này đang giữa đông nên khách du hồ rất ít, những người chèo đò đều vắng khách, thấy hai chúng tôi mặc đồ như khách du lịch đều tiến tới chào mời. Nhưng chúng tôi vừa nói là muốn ra đảo thì mọi người lại đồng loạt xua tay từ chối.

Cứ như thế chúng tôi đi đến giữa trưa, hai chân cũng run run, vẫn không có ai dám chở chúng tôi tới đảo, chỉ còn biết nhìn ra hòn đảo nhỏ đầy tai ương kia mà lắc đầu.

Sau đó chúng tôi dần dần đi ra khỏi khu vực ngoạn cảnh, đến gần một chỗ nước cạn, chỗ này không được chăm chút gì, cả một cái cây cũng không có ai trồng, chỉ có một bãi đá trống trải. Hôm nay tuyết cuối cùng cũng đã ngừng, nhưng bầu trời vẫn nguyên vẻ ảm đạm như cũ, từng tầng mây dày nặng nề lững lờ, sắc trời tuyền một màu xám hiu quạnh, mà nước hồ phản chiếu sắc trời cũng hóa thành một màu chì nhàn nhạt, hoàn toàn không giống chút nào với những cụm từ hoa mỹ miêu tả Giang Nam nào là “ba quang lâm li, mỹ hảo tình tri” gì gì đó. Gió thổi bên hồ ào ạt, cuốn lấy những bông tuyết rơi bên mép nước, thổi bay mái tóc của tôi thành một đống mất trật tự. Tôi hí hóp mắt lơ đãng nhìn về phía bên trái, lại kinh ngạc phát hiện ở dưới kè đá gần đó có bóng một chiếc thuyền. Tôi kéo tay Bạch Dực vội vàng tới gần, chỉ là một đoạn đường ngắn, nhưng do tuyết đọng nên cũng suýt trượt chân té vài lần. Bạch Dực vừa kéo tay tôi lại vừa la lên: “Từ từ thôi từ từ thôi, đừng để chưa kịp xuất phát đã té bổ nhào chứ!”

Tôi gật gật đầu nhưng vẫn không giảm tốc, cuối cùng cũng an toàn tới gần chỗ chiếc thuyền. Chiếc thuyền này tuy đã cũ, nhưng trông vẫn có vẻ khá chắc chắn. Trong khoang thuyền có đặt mấy tấm gỗ để thay bàn ghế, xem chừng đúng là thuyền dành cho khách du ngoạn.

Tôi nhìn bốn phía một chút, không thấy người chèo thuyền đâu, liền gấp gấp xát xát tay vào nhau nói với Bạch Dực: “Lão Bạch, hay là bất quá thì chúng ta cứ mượn tạm cái thuyền này mà tự đi cho rồi? Viết thư lại cho chủ thuyền là được mà?”

Đang lúc Bạch Dực định mở miệng trả lời thì phía sau lưng chúng tôi chợt vang lên tiếng giày lạo xạo. Quay lại nhìn, thấy một người ăn mặc như dân chèo thuyền dẫn theo ba du khách nữa đi tới. Tự nhiên tôi nghĩ, sao mà khéo thế nhỉ?

Bạch Dực lên tiếng trước: “Sư phụ, có thể chở chúng tôi ra giữa hồ đến hòn đảo nhỏ kia có được không?”

Bác lái đò là một người đàn ông trung niên, da màu đồng khỏe mạnh do hàng ngày đều làm công việc phơi dưới nắng, gương mặt bình thường, nhưng bên trái chỗ dưới trán có một vết sẹo to bằng đồng tiền, thoát nhìn đã biết là loại người quanh năm sống bằng nghề chài lưới. Ông ta nhìn chúng tôi một chút, sau đó liền hậu cười: “Được thôi, vừa kịp lúc khai trương giúp tôi luôn.”

Ba du khách theo phía sau ông ta là ba thanh niên, hai nam một nữ, gật đầu với tôi và Bạch Dực coi như là chào hỏi rồi bước lên khoang thuyền trước.

Tôi liếc nhìn Bạch Dực ra ý nói không ngờ còn có người khác dám tìm lên đảo, lúc này trời đã dần về chiều, hòn đảo nọ thực sự không thể coi như một danh lam thắng cảnh gì hấp dẫn lắm. Trong lòng tôi còn hơi băn khoăn, nhưng cũng biết không thể trù trừ thêm nữa, bằng không trời sẽ tối, ngày hôm nay coi như uống công.

Bạch Dực dường như không lo lắng gì cả, thấy người lái đò đồng ý chở chúng tôi lên đảo liền lập tức tới bắt chuyện thương lượng tiền nong. Người lái đò có vẻ là một người thành thật, vì thế chuyện tiền bạc rất nhanh chóng được giải quyết, tôi và Bạch Dực nhanh chóng lên thuyền.

Thuyền nhẹ nhàng tách khỏi bến, bác lái đò này quả thực là một người lão luyện, tuy trên hồ sóng rất lớn mà xem ra con thuyền vẫn ổn định như cũ. Ba thanh niên ngồi hàng ghế đối diện với tôi và Bạch Dực có vẻ rất yên lặng, chỉ chăm chú nhìn cảnh sắc bên ngoài thuyền chứ không lên tiếng. Tôi cũng không dám mạo

muội bắt chuyện, bèn nhìn sang Bạch Dực, thấy anh ta dường như cũng bắt chước bọn họ mà nhìn ra cảnh vật bên ngoài.

Tôi nói thầm trong lòng: “Chúng ta có phải là đi chơi thật đâu mà trông anh nhàn nhã thế không biết!” Ba người kia làm thỉnh khiến tôi cũng tự nhiên cảm thấy lỏng lẻo, không biết làm gì khác hơn là cũng nhìn ra ngoài cửa sổ. Lúc này mới thấy, khi đứng trên bờ thì không thể nhìn thấy hết được, hiện tại tiến vào lòng hồ mới phát hiện ra, phong cảnh ở đây quả thực rất đẹp. Xung quanh là núi non trùng điệp, cho dù đang giữa mùa đông cũng vẫn giữ được một vẻ đẹp trắng lè mà cô tĩnh, đó là một loại vẻ đẹp tú lệ uyển ước đặc thù mà chỉ có ở trời nước núi non chốn Giang Nam mới tồn tại mà thôi. Nếu giả sử lúc này mà là giữa hè trời trong nắng ấm thì cảnh sắc chắc chắn còn đẹp không thể tả xiết hơn nữa.

Chỉ có điều, phong cảnh tuy rất đẹp nhưng trong khoang thuyền lại yên tĩnh tới mức hơi ngột ngạt, chỉ có tiếng bác lái dò thỉnh thoảng vang lên thuyết minh một chút về phong cảnh xung quanh.

“Tứ long vào nước đoạt phách hồn. Bát phương tụ khí hồn không tán...” Bạch Dực đột nhiên thì thầm hai câu thơ trên tờ giấy của Tá Thọ bà, tôi ngạc nhiên quay lại nhìn anh ta, lại phát hiện vẻ mặt anh ta dường như rất kinh hãi về cái gì đó. Vì thế tôi liền ghé sát mặt tới hỏi: “Lão Bạch, anh làm sao vậy?”

Bạch Dực quay lại nhìn tôi thì thào: “Tôi hiểu hai câu thơ này có ý gì rồi!” Anh ta chỉ vào chỗ núi non xung quanh bảo tôi: “Cậu xem, cái hồ này bị vây giữa bốn ngọn núi, giống hệt như bốn con rồng lớn vây quanh hồ vậy. Theo phong thủy mà nói thì cảnh tượng này hình thành nên một loại địa phương âm khí tích tụ nặng nề, không thoát ra ngoài được. Thế nhưng nếu thực là như thế thì chỗ này hẳn đã phải sớm xảy ra chuyện quái dị rồi mới phải, sao còn có thể bình yên tới giờ? Thật là kỳ quặc.”

Tôi gật đầu, địa thế ở đây nhìn kỹ thì quả thực giống như thế cục “tứ long vào nước” trong bài thơ, nhưng nếu là phong thủy hiểm ác như vậy thì chắc chắn không chỉ có hòn đảo nhỏ giữa hồ mới nguy hiểm, mà cả cái hồ này lẽ ra đã thành một bể âm khí dày đặc rồi mới phải.

Đột nhiên phía đuôi thuyền hơi rung lên, tôi vội vàng hỏi người chèo thuyền có chuyện gì, nhưng ông ta vẫn thoải mái trả lời: “Không sao đâu, chúng ta vừa đụng phải xoáy nước ngầm đó mà, ở đây mấy thứ này nhiều lắm. Nhưng tôi đã chèo trên hồ này cả nửa đời người, quen thuộc từng xoáy nước ở đây rồi, yên tâm đi.”

Tôi thấy đáng đáp tự tin của ông ta cũng yên tâm mà gật đầu. Thuyền lại yên ổn tiến lên phía trước, người chèo thuyền nói thêm: “Ở đây trước kia gọi là hồ Thiên Mục[3], vì càng gần giữa hồ xoáy nước càng nhiều. Sau cải cách, khu này thành chỗ du lịch rồi thì mọi người sợ cái tên kia không được may mắn nên sửa tên nó thành hồ Thiên Mộ.”

Ba thanh niên nọ cũng không có vẻ gì là sợ hãi khi thuyền chòng chành, chỉ thờ ơ nhìn bốn phía, dường như không thèm quan tâm tới mấy cái xoáy nước ngầm vậy. Lúc này tôi mới thấy y phục của bọn họ khá phong phanh, giống như trang phục mùa thu, hơn nữa dưới chân họ còn đọng lại một bãi nước, dường như là lúc nãy đi giữa tuyết bị tuyết bám vào quần áo, lúc này mới tan ra. Tôi hơi rung mình một cái, bọn họ không thấy lạnh à?

Đột nhiên cô gái ngồi giữa chú ý thấy tôi đang quan sát bọn họ, liền ngẩng đầu lên nhìn tôi. Mặt không thể gọi là xinh đẹp hơn người, có vẻ hơi tròn, nói đúng ra là trông cả ba người đều có vẻ mập mạp. Cô gái giật giật môi như đang nói cái gì, nhưng không có lời nào phát ra.

Tôi muốn nghe rõ hơn những gì cô ta đang nói, thì cô ta đã quay mặt nhìn ra hồ. Người chèo thuyền hô to: “Sắp tới nơi rồi, lúc mặt trời lặn tôi sẽ quay lại đây đón mọi người nhé.”

Chúng tôi đều gật đầu, ba người kia xuống thuyền trước, sau đó tôi và Bạch Dực cũng cùng nhau nhảy xuống, vẫy vẫy tay với người chèo thuyền. Ông ta cũng vẫy tay đáp lại, sắc trời mờ lung khiến tầm nhìn bị hạn chế, chẳng mấy chốc mà bóng con thuyền đã khuất khỏi tầm mắt chúng tôi. Quay đầu lại quan sát kĩ hòn đảo, tôi rung mình phát hiện nơi này hoang vắng cực kỳ, dường như đã rất nhiều năm không có ai đặt chân tới, tuyết đọng lại từng lớp dày trên mặt đất, cây cối xơ xác trụi hết lá, một cơn gió thổi qua, từng đợt tuyết ào ào rơi xuống.

Tôi nuốt nước miếng, nhìn nơi này mà trong lòng chợt dậy lên một nỗi bất an không tên, dường như hòn đảo này sinh ra một lực hấp dẫn nào đó đối với toàn bộ mọi thứ xung quanh, sự bất an của nó đến từ

chính lực hấp dẫn này. Bạch Dực vội vàng mở bản đồ và tờ giấy ra đối chiếu, xung quanh ngoại trừ tiếng nước đập vào bờ thì chỉ có tiếng bước chân của hai chúng tôi, còn ba người kia đã đi trước chúng tôi một quãng khá xa. Bọn họ không đi song song cạnh nhau mà lại đi thành hàng một, cúi thấp đầu, đi rất chậm, giống như một đám người hành hương quái dị. Nếu không phải chúng tôi cần phải dừng lại kiểm tra bản đồ thường xuyên thì đã sớm bỏ bọn họ lại phía sau rồi.

Bạch Dực nhìn quanh, rồi nhìn lại bản đồ một chút, sau đó nói với tôi: “Sắp tới rồi, có lẽ nằm ngay trên đỉnh núi thôi, chúng ta trèo lên thôi.”

Tôi nhìn về phía đỉnh núi, chỗ nọ tĩnh lặng đến rợn người, ngay cả tiếng chim kêu vượn hót cũng không có, ba người nọ cũng đang thong thả tiến lên đỉnh núi, cho dù bị vấp phải đá hay quật phải cành cây vẫn thản nhiên như không. Tôi ngạc nhiên nhìn một chút, vậy mà cũng chịu nổi sao trời, vì thế liền kéo tay áo Bạch Dực nói nhỏ: “Anh xem ba người kia kỳ quái quá.”

Bạch Dực ngơ ngác quay đầu lại, quái dị nhìn tôi một lát, sau đó nhẹ nhàng nói một câu: “Ở đây còn ai khác nữa đâu...?”

Tôi nhất thời ngẩn người ra, cái gì? Không còn ai khác, vậy... vậy ba người kia là... cái gì?! Tôi run rẩy chỉ vào ba người đang đi phía trước: “Ba người phía trước kia... anh... anh không thấy sao?”

Bạch Dực cau mày: “Không, ở đây chỉ có chúng ta thôi.”

Đột nhiên tôi cảm thấy tứ phía nhiệt độ như vừa hạ xuống dưới 0 độ, máu trong người cũng như bị đông cứng, chỉ có tiếng thở gấp và tiếng tim tôi đập như nổi trống trận. Thối lui mấy bước, tôi ngẩng đầu nhìn ba người kia, phát hiện cô gái quay lại nhìn tôi, giật giật môi, lần này tôi nhìn rất kỹ, cô ta đang nói: “Trong số các người có một người là quỷ...”

Trong số chúng tôi có một người là quỷ, lẽ nào... lúc này khi đi qua xoáy nước ngầm tất cả chúng ta thực sự đã gặp nạn? Trong đó có một người đã chết? Bốn phía vẫn yên tĩnh đến quỷ dị, ba người kia vẫn bước chân đều đều, nhưng thế nào cũng không sao nhích về phía trước được, như thể bọn họ đang giẫm chân tại chỗ vậy. Mà Bạch Dực nhìn không thấy bọn họ sao!?

13. Chương 12: Mộ Hoang (hạ)

Một đồng suy nghĩ chạy ngang dọc trong đầu, tôi ra sức lắc mạnh đầu, nhớ tới Bạch Dực đã có lần nói, có một số người do chết quá đột ngột nên thậm chí còn không nhận ra là mình đã chết nữa. Vậy chẳng lẽ là tôi đã chết? Không thể nào, rõ ràng lúc này thuyền chỉ hơi chòng chành chứ đâu có lật, người chèo thuyền và Bạch Dực đều nhìn thấy tôi mà? Hay là Bạch Dực chính là người chết? Không có khả năng... Tôi nhanh chóng quẳng suy nghĩ này khỏi đầu. Người ta nói quỷ thoại liên thiên[4], mà ba người đi trước chúng tôi đây mặc quần áo phong phanh lại ẩm ướt, hiện tại nghĩ lại bọn họ cũng không giống người sống, rất có thể là do rơi xuống nước chết đuối, vì thế tôi cần gì phải nghe lời bọn họ nói? Thế nhưng nếu bọn họ là quỷ thì lẽ ra Bạch Dực đã phải nhìn thấy họ rồi mới đúng chứ? Sao lần này anh ta không thấy...?

Bạch Dực dường như thấy sắc mặt tôi càng lúc càng tái nhợt đi, vội đưa tay định đỡ tôi, nhưng đúng lúc đó tôi nhìn xuống gấu quần của anh ta, phát hiện hai gấu quần cũng ướt sũng, giác mộng trên xe lửa hôm qua tự nhiên ập đến, cảm giác quỷ dị khiến đầu tôi choáng váng. Tôi vô thức lùi lại tránh khỏi tay anh ta, run run nói: “Ở đây không chỉ có chúng ta thôi đâu... Còn ba người nữa, bọn họ cũng lên thuyền đến đây cùng với chúng ta mà!”

Tay Bạch Dực ngừng lại, anh ta nhìn tôi trầm mặc một lúc, sau đó mới thong thả nói: “Ý cậu là ngoài chúng ta ra thì ở đây còn ba người nữa?”

Tôi gật đầu, đang định mở miệng trả lời, chợt phát hiện phía sau lưng Bạch Dực bất thần vươn ra hai cánh tay, hai bàn tay to bè, móng tay màu tím bầm, da trắng nhợt gần như trong suốt. Dần dần từ sau lưng anh ta lộ ra gương mặt của cô gái nọ, tôi kinh hoàng nghĩ thầm, chẳng phải bọn họ đang ở trên sườn núi trên

kia sao? Nhìn lại, phát hiện trên sườn núi không còn ai. Tôi quay phắt người lại phía sau, hai thanh niên còn lại đã đứng chực sau lưng tôi từ lúc nào. Trên tóc bọn họ toàn là nước, hai cái đầu trướng phình lên, giống như là... giống như là... thi thể ngâm lâu ngày trong nước vậy!!!

Tôi vội vã lui lại, đụng phải Bạch Dực, lại theo bản năng nắm chặt tay anh ta chạy về phía đỉnh núi. Bàn tay anh ta cũng ướt sũng, dường như có hơi...phù...? Tôi run rẩy nắm chặt tay hơn, quay đầu lại cẩn thận nhìn Bạch Dực. May mắn quá, vẻ mặt anh ta vẫn bình thường, chỉ có đôi chân mảy nhú chặt vào với nhau, ánh mắt nhìn chăm chăm lên đỉnh núi, trong miệng lẩm bẩm điều gì không rõ.

Tôi tận lực không dám hoài nghi Bạch Dực, chỉ cắn chặt môi liều mạng leo lên. Ba con quái vật kia cũng bắt đầu đuổi theo, mái tóc của đứa con gái phủ lên vai như một đám rong biển, hai gã con trai thì gần như bò rạp sát đất, trên người toàn là nước nhỏ long tong. Trong tai tôi phảng phất tiếng đứa con gái nghe thê lương như tiếng gió rít qua khe cửa, nó đang không ngừng gào thét: “Trong các người có một kẻ là quỷ, trong các người có một kẻ đã chết...”

Thân thể tôi dường như bị rút sạch sức lực, bước chân cũng càng lúc càng trì lại như đeo đá, chỉ trong chớp mắt, ba quái vật nọ đã muốn đuổi kịp sau lưng. Đứa con gái rõ ràng đang mỉm cười, gương mặt trướng phồng tím ngắt, dưới làn da gần như trong suốt đã bắt đầu lấm tấm những nốt thi ban[5] đen bầm. Cái miệng đen ngòm ngáp ngáp, như đang gào thét gì đó với chúng tôi, nhưng không có âm thanh nào phát ra. Nhưng nhìn theo khẩu hình của nó thì rõ ràng nó đang nói với tôi: “Nam nhân bên cạnh người là quỷ!” Hai gã con trai bên cạnh bám chặt vào vách đá như hai con cóc, từ trên người chúng, nước cứ liên tục trào ra.

Đột nhiên Bạch Dực lôi mạnh tôi một cái, kéo tôi chạy thẳng lên phía bắc. Tôi nhắm chặt mắt lại, há hốc miệng chặt vật chạy theo sau.

Chạy một lúc lâu, Bạch Dực mới ngừng lại, nói: “Được rồi, chạy tới đây là đủ rồi.”

Phía trước đã hoàn toàn không còn đường tiến nữa, tôi mệt tới nỗi ngồi sụp hẳn xuống, vừa chạy cật lực xong, cả người đều là mồ hôi hột. Gạt mồ hôi trên trán, tôi quay sang Bạch Dực hỏi: “Anh thực sự không trông thấy bọn họ sao?”

Bạch Dực không nói gì, ánh mắt của anh ta lại bị hai tròng kiếng phản chiếu ánh sáng mặt trời che mất. Tôi không khỏi trở nên hoài nghi, liền nói thêm: “Đứa con gái còn nói trong số chúng ta có một người là quỷ nữa chứ. Hừ, có mà ba bọn chúng mới là quỷ ấy, chết tiệt thật!”

Lúc này tự nhiên Bạch Dực mở miệng nói: “Sao cậu biết chắc chúng ta không phải quỷ chứ?”

Giọng nói của anh ta rất trầm, tựa như ánh nến lung lay chớp tắt giữa lối trần gian và địa ngục, tự nhiên tôi cảm thấy mình như vừa rơi thẳng vào một hang động đen đặc sâu hoắm nào đó, cảm giác kinh khủng trong nháy mắt tràn ngập cơ thể, tới mức gần như sự tuyệt vọng.

Tôi vô thức sờ lên ngực trái mình, tim còn đập, tôi còn sống. Tôi ngẩng lên nhìn Bạch Dực, bàn tay run rẩy vươn ra định sờ thử xem anh ta tim còn đập hay không. Đột nhiên bàn tay tôi bị bàn tay mạnh mẽ của anh ta nắm chặt lại, tôi hít mạnh một hơi, đau tới mức trợn to mắt. Bạch Dực cầm tay kéo tôi gần lại, vì quá mệt mỏi và sợ hãi nên trước mắt tôi lúc này cái gì cũng trở nên mờ lung, tôi không trông rõ vẻ mặt của Bạch Dực, chỉ cảm thấy gương mặt anh ta cũng tái nhợt khác thường, cảm giác âm lãnh thấu xương trong nháy mắt ngập tràn không khí xung quanh tôi...

Anh ta hỏi: “Cậu tin tôi thật sao? Lẽ nào cậu chưa từng nghi ngờ tôi?”

Tôi nhanh chóng lắc đầu: “Đương nhiên không! Nếu ngay cả anh mà tôi còn không tin được, vậy tôi còn biết tin tưởng ai bây giờ? Mẹ nó, tôi còn biết trông cậy vào ai bây giờ?!” Tôi cảm thấy mình như sắp ngã đi, mà có thể ngã đi lúc này được mới tốt, dù sao có khi chúng tôi đều đã thành quỷ cả rồi cũng không chừng! Kỳ thực, hoài nghi hay không hoài nghi, tôi cũng không rõ nữa, có lẽ phải nói người tôi đang hoài nghi là chính bản thân mình mới đúng, nhưng tôi không dám nói ra mà thôi.

Anh ta chậm rãi buông lỏng tay, lại bỗng nhiên nở một nụ cười nhẹ: “Hóa ra cậu lại dựa dẫm vào tôi tới mức này.”

Đi chết đi! Dựa dẫm?! Lúc này hai người đương nhiên tốt hơn một người nhiều chứ! Một người đối mặt với bốn quỷ ả à?! Tôi nào phải thần Chung Quỷ[6] chuyển thể, cho nên 2 vs 3 đương nhiên tốt hơn 1 vs

4 nhiều chứ!!! Tôi đã muốn đứng không vững nữa, một tay đỡ ngay mắt, một bên mắt tôi đang đau thốn từng cơn, đã không còn phân biệt được ai là thực, ai là giả nữa. Mà trong hoàn cảnh ai là người ai là quỷ cũng không biết, ngay chính bản thân mình cũng nghi ngờ này mà tôi vẫn một mực đặt lòng tin vào Bạch Dực, đúng là có hơi kỳ lạ thật.

Anh ta đỡ lấy tôi, sau đó mới nói: “Ba kẻ kia hẳn là Thủy Mị, thứ thủy quái kinh khủng nhất, là loại ác quỷ sinh ra từ những kẻ bị chết đuối. Bọn chúng có thể tạo ra đủ mọi loại ảo giác, sau đó kéo nạn nhân xuống nước thành kẻ chết thay cho chúng. Không ngờ lần này chúng lại lên được bờ, bất quá chúng chắc chắn không lên được chỗ này đâu, phương bắc mạng kim thủy, thủy quỷ không thể lên phía bắc được. Nhưng chúng ta cũng bị nhốt cứng ở đây luôn rồi.”

Tôi nhìn quanh một chút, phát hiện chỗ này là một vách núi, trước mặt là vực thẳm, con đường duy nhất xuống dưới đã bị ba con Thủy Mị kia chặn mất. Thời gian lúc này không còn sớm nữa, nếu không xuống nhanh sẽ lỡ thời gian hẹn với nhà dò mắt. Mà ba con Thủy Mị kia có vẻ cũng cao cường, có khi chờ không tới lúc chúng tôi chết đói thì chúng đã tìm cách bò lên tới nơi cũng không chừng.

Vì thế tôi gật đầu: “Vậy hiện tại chúng ta nên làm gì đây? Lẽ nào phải xuống dưới 2 chọi 3 với ba con quái vật kia sao?”

Gió vẫn điên cuồng thổi, lúc này khi chạy trốn chúng tôi đã bỏ lại toàn bộ hành lý dưới kia rồi, hiện tại có muốn uống miếng nước cũng không đào đâu ra cả, thật là đạn tận lương tuyệt, đường cùng mạt lộ mà!

Bạch Dực nhìn dãy núi bốn phía, sau đó lại nhìn lên đỉnh núi, nhẹ nhàng gật đầu: “Cũng có thể còn có cách khác!” Anh ta nhanh chóng lấy trong túi áo ra tờ giấy của Tá Thọ bà, chỉ vào câu cuối cùng trong bài thơ mà nói: “Một nơi thế này tuyệt không thích hợp để mai táng người chết, như thế, quý bà kia muốn chúng ta đi bái tế chắc chắn không phải là một người nào cả, mà có lẽ... là một thứ gì đó mới đúng.”

Nói xong, anh ta tìm một tảng đá lớn, dùng tay phải phải tuyết bám trên đó rồi ngồi xuống, nghiên cứu kỹ lại bài thơ.

Tôi không dám quấy rối anh ta, không biết làm gì khác hơn là nhìn tứ phía xung quanh, trong mắt là một mông hoang vu, dưới kia, ba on quái vật vẫn tiếp tục ra sức leo lên, nhưng dường như bị một bức tường vô hình nào đó cản lại. Đứa con gái chột ngẩng đầu âm lãnh nhìn tôi, giống như nhìn một tên tử tù sắp lên đoạn đầu đài.

Cái nhìn oán độc hung ác này khiến tôi cả người ớn lạnh. “Trời đã đủ lạnh rồi, đừng có leo lên mà thêm phiền phức cho người ta biết chưa!” Tôi lẩm bẩm chửi một câu, sau đó lại quay lại nhìn Bạch Dực, thấy anh ta vẫn âm trầm ngồi một chỗ suy nghĩ, liền lắc đầu thở dài, lẩm bẩm: “Cái đảo rùa này sao mà âm tà đến vậy không biết! Nếu sớm biết thế này thì không nhận lời bà lão kia làm gì cả, cùng lắm thì tổn thọ vài năm thôi chứ gì, còn hơn là phải lo lắng không biết có qua nổi ngày mai hay không thế này!”

Đột nhiên Bạch Dực ngẩng đầu lên, mắt sáng nhìn tôi: “Cậu vừa nói gì thế?”

Tôi hơi chột dạ, tôi không có ý làm phiền anh ta suy nghĩ, vì thế hơi ấp úng đáp lời: “Nếu sớm biết thế này thì...”

Bạch Dực khoát tay: “Trước đó nữa!”

Tôi nhớ lại từ từ nói: “Cái đảo rùa này sao mà âm tà đến thế...”

Anh ta reo lên “Đúng, chính là thế! Tôi biết nó đang chôn cái gì ở đây rồi!” Sau đó quay sang nói với tôi: “Đi, phải trèo lên cao nữa, chúng ta chỉ còn cách phải leo tới trên đó thôi!”

Nói xong lập tức bám vào vách đá tìm cách leo lên, tuy ngọn núi này không thể gọi là dốc, xung quanh còn có nhiều bụi cây cho chúng tôi bám vào mượn thế leo lên, nhưng không có gì bảo hộ mà cứ vậy leo núi, thật sự có hơi điên cuồng, lỡ mà ngã xuống thì chưa chắc tìm được xác nữa.

Bạch Dực vươn tay ra trước mặt tôi: “Tin tôi, đi theo tôi đi. Đây là cơ hội duy nhất của chúng ta!”

Tôi nhìn về phía ba kẻ dưới kia, không ngờ thấy bọn chúng bắt đầu chậm chạp bò lên. Xem ra phương bắc khắc quỷ là sự thật, nhưng cũng không phải là tuyệt đối. Tôi run cả người, nghĩ thầm cho dù có ngã chết

cũng nhất định không thể để chúng bắt được mình rồi giết chết, vì thế kiên quyết nắm tay Bạch Dực, cố sức bước những bước đầu tiên.

Hiện tại ba con quái vật kia và chúng tôi đã hình thành một đường thẳng người truy ta chạy quái dị, may mắn là vì đang hướng về phía bắc nên tốc độ của bọn chúng không nhanh được như trước, cho nên khoảng cách giữa hai bên cũng càng lúc càng tách xa nhau. Tôi bình tâm, tiếp tục leo lên, sử dụng cả tay lẫn chân, nắm lấy tất cả những chỗ có thể bám vào. Bạch Dực ở trên tôi một khoảng ngắn, cũng đang cật lực leo.

Từ khi lên đảo tôi đã nghĩ trên đảo này có một lực hấp dẫn kỳ quái nào đó, lúc này lực đó càng thêm rõ ràng, dường như càng lên cao thì càng mạnh, hơn nữa, càng có khuynh hướng âm hàn hơn. Về âm hàn này dường như biến thành một dạng tử khí chết chóc nào đó, toàn bộ cây cối xung quanh vì âm khí cổ quái này mà đều rạp hết xuống, như thể đang quỳ xuống cúng bái thứ gì đó trên đỉnh núi vậy. Càng leo lên cao, cây cối càng ít đi, chúng tôi càng khó leo. Tốc độ của Bạch Dực rõ ràng đã chậm hẳn lại, khiến tôi ở dưới cũng sốt ruột.

Ba con quái vật phía dưới rõ ràng cũng cực sợ âm khí lạnh lẽo trên này, vì bọn chúng đã ngừng lại không dám leo tiếp nữa, chỉ dán chặt vào vách đá như đang chờ chúng tôi rơi xuống.

Là Thủy Mị mà còn phải sợ hãi thứ đang ở trên đỉnh núi, vậy trên đó rốt cuộc đang chôn giấu cái gì? Tôi nuốt nước miếng, ngẩng đầu nhìn Bạch Dực, anh ta vẫn đang cẩn thận leo lên, nhưng sắc mặt đã xanh mét lại, cả người run bắn lên, xem chừng anh ta cũng bị ảnh hưởng bởi thứ lực hấp dẫn kỳ quái trên kia.

Đang khi tôi còn lo lắng không biết anh ta có kiên trì lên nổi tới đỉnh núi hay không, thì chợt viên đá mà anh ta đặt chân lên bất đồ rơi ra, anh ta trượt chân, cả người rơi thẳng xuống! Tôi hít mạnh một hơi, theo phản xạ nắm được tay anh ta, vì thế hai chúng tôi trong nháy mắt biến thành cảnh một tay tôi bám chặt vào một cành cây, tay còn lại túm chặt lấy Bạch Dực.

Kính mắt của Bạch Dực đã rơi hẳn xuống dưới vách núi, mấy thứ kia thấy tệ, cũng bắt đầu nhón nháo kích động, rõ ràng là đang chờ chúng tôi rơi xuống, bọn chúng đều đưa tay lên, ra vẻ muốn tóm lấy chúng tôi.

Tôi chưa từng tưởng tượng ra trọng lượng của một người lại có thể nặng đến mức này, tôi nghiêng chặt răng, gân xanh trên hai mu bàn tay đều hẳn rõ lên. Những đám cây leo trên vách đá tuy mềm mại nhưng lại dẻo dai khác thường, vì cổ sức tóm chặt lấy chúng nên lòng bàn tay tôi đã bị cứa rách hết, một dòng máu mảnh trượt theo lòng bàn tay xuống cổ tay, nhiễm đỏ một phần tay áo, cơn đau thốn óc khiến trong phút chốc cơ thể tôi cũng như muốn mềm đi.

Bạch Dực nhìn tôi, gương mặt lạnh lẽo, rất sến súa mà nói rằng: “Buông tay!”

Tôi không muốn lãng phí sức lực đi cãi nhau với anh ta về cái vấn đề vớ vẩn buông hay không buông này thêm nữa, chỉ cần chặt rằng tìm cách cuốn tay mình nhiều vòng quanh bụi dây leo, cuối cùng cả hai chúng tôi cũng không còn rơi xuống nữa. Tôi vốn muốn dùng cả cơ thể mình dán chặt vào vách đá để ngăn chặn việc rơi xuống, nhưng còn Bạch Dực ở dưới nên không dám.

Bạch Dực thấy tôi không có ý buông tay, liền tự tìm cách giãy khỏi tay tôi, tôi hoàn toàn bị rơi vào thế bị động. Tay Bạch Dực đã sắp trượt khỏi tay tôi. Thấy thế tôi vội vàng quay xuống gào to: “Nếu anh mà chết ở chỗ này tức là lỗi của tôi đó, chết tiệt, tôi cả đời cũng không yên tâm nổi đâu! Nếu anh mà ngã xuống tôi cũng sẽ nhảy xuống cho coi! Muốn chết cả hai cùng chết!” Lời vừa ra khỏi miệng tôi đã muốn hối hận; mẹ nó đúng là thành phim sến lúc 8 giờ tối mất bà nó rồi, cứ thế này có phải tiếp theo sẽ là cảnh cây gãy không?

Bạch Dực nhìn lại tôi, môi mím chặt không nói gì. Tôi gấp tới mức hai mắt đỏ bừng, ai bảo đàn ông không chảy nước mắt, lúc này tôi phải cố lắm mới ngăn bản thân không khóc rống lên hay không gào thét cứu mạng đây này!

Chợt anh ta mỉm cười, một lần nữa nắm chặt tay tôi, tôi nhìn lại, trong lòng nghĩ, có giỏi sao không đòi sống đòi chết nữa đi, vì thế trừng mắt với anh ta một cái. Nhưng vẫn dùng hết sức kéo anh ta lên một chút. Bạch Dực dường như đã tìm được chỗ đặt chân, vì sức nặng trong tay tôi đã nhẹ đi không ít, tôi thở phào nhẹ nhõm, may mà bụi dây leo này không đứt, không chặn đường sống của chúng tôi... Cũng cảm ơn trời, cuối cùng đã thoát khỏi tình tiết muôn thuở của phim truyền hình.

Bàn tay nắm bụi cây đã rách một đường dài, máu tuôn không ngừng, gần như nhuộm đỏ cả bàn tay và cổ tay. Bạch Dực cuối cùng cũng đã đứng vững, bèn nhanh chóng ôm lấy tôi, dùng tay còn lại của mình bám chắc vào một gốc cây to mọc chìa ra ngoài gần đó, sau đó nhìn tôi bảo: “Buông tay ra đi.”

Tôi nhìn bàn tay bị thương te tua của mình, khe hở dài, sau đó đứng thật vững, một tay còn nguyên lành ôm lấy tay Bạch Dực, tay bị thương từ từ buông đám dây leo ra. Lúc này tôi mới phát hiện là cánh tay đó của mình đang run bần lên, tê dại đi, chẳng còn sót lại chút khí lực nào. Máu trên tay rơi xuống dưới, đám quái vật lập tức nhón nháo lên như cá mập đánh hơi thấy mùi máu tươi. Xem ra máu người dường như có thể giúp chúng mạnh hơn đủ để trấn áp sức uy hiếp từ đỉnh núi, vì bọn chúng lại một lần nữa bắt đầu leo lên.

Bàn tay này coi như tạm thời hết xài, tôi tự thấy bản thân quả thực không thể leo lên nữa, đành nản chí thở dài một hơi, nghĩ thầm sống được mới ngoài hai mươi năm, không ngờ hôm nay lại bỏ mạng ở đây. Tôi nhắm chặt mắt, chịu đựng cơn đau, dù sao thì cũng sắp tới đường cùng rồi, tinh thần mới vừa rồi còn rất mạnh mẽ lúc này lại nhũn cả ra, cả người cũng mềm oặt lả đi.

Bạch Dực nhìn bàn tay của tôi, lại nhìn lên đỉnh núi không còn bao xa ở trên kia, kéo tay tôi khoác lên vai anh ta, sau đó vững vàng nói: “Để tôi công cậ lên.”

Tôi mở mắt, có lẽ là do mất máu quá nhiều nên lúc này đã không trông rõ trước mắt nữa, chỉ lắc lắc đầu, khàn khàn nói: “Anh leo lên đi, nếu công cả tôi theo thì anh không thể lên được đâu!”

Bạch Dực không thềm nói nhiều, buông bàn tay còn lành lặn của tôi ra mà nắm lấy bàn tay bị thương. Tôi đau đến co rúm cả người lại, vô thức ôm chặt lấy anh ta, lòng thầm mắng, chết tiệt, có muốn nắm cũng đừng nắm cái tay bị thương chứ! Anh ta nhìn tôi nói: “Cậu đã không bỏ tôi lại, làm sao tôi có thể bỏ cậu lại chứ? Hoặc là cùng nhau ngã xuống, hoặc là cùng nhau leo lên thôi!”

Tôi không nói gì, hay nói đúng hơn là không thể nói gì, chỉ gật đầu, dùng hai tay quàng qua vai ôm lấy cổ anh ta. Lại lơ đãng nhìn xuống dưới, thấy ba thứ kia có được máu của tôi cứ như phát điên lên, không còn trông giống người nữa mà cứ như ba con thằn lằn màu trắng thật to đang điên cuồng bò lên, ánh mắt dại đi, trong miệng học ra những thứ dịch thể màu xanh đen, gớm ghiếc muốn chết.

Bạch Dực thấy tôi đã nằm yên ổn trên vai mình, liền dùng một tay giữ người tôi, một tay dùng sức leo lên, từng tắc từng tắc một. Nói thật, tôi sắp ngất xỉu tới nơi, chỉ biết dùng toàn bộ phần sức lực yếu ớt cuối cùng để ôm chặt lấy Bạch Dực. Lúc này chỉ cần buông tay, khỏi cần nói, nếu không ngã xuống chết thì cũng sẽ bị mấy thứ kia cắn xé.

Gió thổi ù ù bên tai khiến ọi giác quan càng thêm trì độn đi. Tôi không trông rõ mặt Bạch Dực nữa, cảm thấy máu trong người cũng sắp đông cứng, cả người lạnh như băng, chỉ có chút hơi ấm tỏa ra từ người Bạch Dực khiến tôi còn朦朦 lung cảm thấy sự sống, cảm thấy mình chưa chết.

Tôi những muốn nói gì đó, nhưng phát hiện cổ họng đã khô đặc lại, nước mắt, cuối cùng nhịn không được trào ra. Bạch Dực biết tôi không chống cự được bao lâu nữa, liền nghiêng đầu lại nhìn tôi, nhíu nhíu mày, anh ta cũng sắp hụt hơi, nhưng vẫn ra sức nói với tôi: “Cố lên.”

Tôi vô thức gật đầu, không biết bản thân thực sự có thể chống đỡ tới cùng hay không? Đoạn đường cuối cùng, Bạch Dực gần như phải trườn lên, không biết có nên gọi là kỳ tích hay không nữa. Thủy Mị ngại thứ đang nằm trên đỉnh núi nên không dám tới gần. Tuy chúng cũng điên cuồng tìm cách leo lên núi, nhưng tốc độ so ra vẫn chậm hơn chúng tôi rất nhiều.

Lên tới đỉnh núi, tôi rốt cuộc có cảm giác chân chạm đất. Bạch Dực nằm vật xuống bên cạnh tôi, hai tay cũng đã bị phá rách nham nhở. Nhưng vừa khi lấy lại sức một chút anh ta đã nhồm dậy, tháo khăn quấn cổ xuống bao lấy bàn tay đang chảy máu của tôi.

Anh ta vỗ vỗ hai má tôi: “Chúng ta lên tới đỉnh núi rồi, cố lên!”

Vì mất máu hơi nhiều nên lúc này tôi thực sự khát nước, vô thức rên rỉ: “Khát nước, tôi khát quá...”

Một lát sau dường như có cái gì đó dán sát vào đôi môi nứt nẻ của tôi, tôi bèn theo bản năng đưa đầu lưỡi liếm lấy, cảm thấy thứ đó dường như dừng lại trong phút chốc, sau đó, một dòng nước ấm áp chậm rãi rót vào miệng tôi, thực sự là cứu mạng mà, tôi theo bản năng sinh tồn vội vàng nuốt lấy.

Sau đó nước liên tục được đưa vào miệng tôi, có nước, tinh thần tôi cũng bắt đầu tỉnh táo lại. Nhưng mắt vừa mở ra thì lập tức lại trợn tròn lên, vì tôi sức nghĩ tới việc làm sao mà lại có nước trong hoàn cảnh này được... Hóa ra là Bạch Dực ngậm tuyết vào miệng cho tan... sau đó nuốt cho tôi... Mẹ nó, sao lại quay về phim truyền hình sến lúc 8 giờ tối thế này?!

Khi anh ta một lần nữa sắp chạm môi vào môi tôi, tôi lập tức bật dậy đẩy anh ta ra, một ngụm nước chưa kịp nuốt bị sặc vào khí quản, tôi ho rũ người ra, vừa ho vừa run run chỉ tay vào Bạch Dực, mắt nhìn chăm chăm vào đống tuyết trên đất.

Anh ta thấy tôi đã sống lại, liền quay lại vẻ mặt như thường, bình thản đứng đắn giải thích: Yên tâm, tôi lấy tuyết dưới sâu, không lấy tuyết trên bề mặt đâu, sạch sẽ lắm mà.”

Tôi vất vả lắm mới bình tĩnh lại được, hung hăng trừng mắt với anh ta, trong lòng nói bần hay sạch đâu phải là chỗ quan trọng! Nhưng nếu tranh cãi về vấn đề này bây giờ thì quả thực xấu hổ, thôi thì tập trung vào chính sự thôi. Tôi choáng váng đứng lên, nhất thời quên mất một tay đang bị thương, dùng tay nhắc người lên, lập tức đau tới mức tỉnh hẳn cả người. Lắc lắc lư lư ngồi xuống, lúc này tôi mới nhớ ra mình đang ở đâu, chuyện gì đang xảy ra, phía dưới còn có thứ gì, và chúng tôi phải làm gì để thoát thân.

Nhưng trông Bạch Dực lúc này khá bình tĩnh, tôi ngẩng lên nhìn anh ta ra ý hỏi, anh ta không trả lời mà chỉ ra hiệu cho tôi nhìn bốn phía. Tôi làm theo, phát hiện chỗ này hẳn là chỗ cao nhất đảo, là một mô đất nhỏ bằng phẳng, chính giữa có một phiến đá dựng như mộ phần, bên trên để một cái rương, cái rương nhỏ bằng đồng, giống hệt như cái xuất hiện trong giấc mơ của tôi!

Gió vẫn thổi ào ạt như những lưỡi dao vô hình, cuốn theo một đám tuyết trên mặt đất thành những cơn lốc màu trắng mờ che mắt người, tôi dụi dụi mắt nhìn lý lại một lần nữa, thực sự là cái rương đã xuất hiện trong mơ.

Bạch Dực vất vả nâng tôi – lúc đó đã ngã sấp xuống đất – đứng dậy, sau đó chậm rãi tiến tới gần cái rương. Tôi yếu ớt hỏi anh ta: “Nó là cái gì vậy?”

“Đây là thứ duy nhất có thể cứu mạng chúng ta – Huyền Hoàng Bích. Cũng là thứ chúng ta có trách nhiệm tới bái tế.” Bạch Dực không quay lại nhìn tôi, chỉ nhẹ nhàng trả lời.

Tôi nghi hoặc hỏi: “Sao lại đặt thứ này ở đây? Mà sao anh biết là nó?”

Lần này Bạch Dực quay lại nhìn tôi, xoa xoa mồ hôi trên trán: “Cậu quên tôi đã nói với cậu rằng chỗ này tụ tập rất nhiều âm khí sao? Một nơi thế này chính xác có thể nuôi dưỡng được ba con quái vật như dưới kia. Nhưng chỗ này lại có thể ngăn chặn bọn chúng, tại sao? Câu trả lời chỉ có một, đó là ở đây có đặt thứ gì đó trấn áp được âm khí, mà câu cuối cùng trong bài thơ của chúng ta là ‘Bắc tôn long ngoạn trấn huyền hoàng’.”

Anh ta có vẻ cũng sắp đứt cả hơi, vì khi nói những lời này giọng anh ta run run, phải dừng lại thở dốc một lúc rồi mới tiếp tục được: “Trong ‘Chu Lễ. Xuân quan. Đại tông bá’ có ghi chép rõ: Dùng sáu loại ngọc làm lễ vật, lễ bái thiên địa tứ phương; dùng Thương Bích bái thiên, dùng Hoàng Tông bái địa, dùng Xích Chương dâng cho phía nam, dùng Thanh Khuê dâng cho phía đông, dùng Bạch Hổ dâng cho phía tây, dùng Huyền Hoàng dâng cho phía bắc. Các loại ngọc này thực ra đại diện cho sáu thuộc tính khác nhau, thiên là nhật, địa là nguyệt, đông là Thanh Long, nam là Chu Tước, tây là Bạch Hổ, mà bắc chính là Huyền Vũ. Phương bắc cũng là nơi vạn quỷ tụ tập, cho nên đại diện cho phương bắc, thần Huyền Vũ, có trách nhiệm trấn áp mọi hồn ma phách quỷ; cho nên lễ vật dâng cho Huyền Vũ là Huyền Hoàng Bích cũng đương nhiên trở thành loại ngọc có khả năng trấn áp chúng quỷ.”

“Ý của anh là chúng ta nên mượn tạm viên ngọc này đi làm bùa hộ mệnh?” Tôi kinh ngạc nhìn lại cái rương, trông nó có vẻ khá nặng.

Anh ta cũng quay lại nhìn cái rương đồng: “Thứ này xem chừng đã được để ở đây trên dưới trăm năm rồi, nếu bây giờ mà động vào thì âm khí tích tụ trong nó không phải thứ con người có thể chịu nổi đâu. Hơn nữa thứ này không mang đi được, bằng không nơi này sẽ hóa thành đất quỷ mất. Nhưng đúng là có thể dùng nó để trấn áp ba con quái vật dưới kia dễ dàng.”

Tôi nghe thế cảm thấy hơi chợn, quả nhiên vẫn cần một người phải liều mạng? Vì thế cắn răng nhìn sang

chỗ cái rương: “Để tôi tới lấy ngọc. Dù sao lúc này tôi cũng muốn đi hết nỗi rồi, chết thì chết thôi mà, để tôi lấy cho!”

Bạch Dực nhìn tôi, tôi biết mình vừa nói với anh ta một câu không lấy gì làm hay lắm, nhưng trong tình huống nước sôi lửa bỏng này, chỉ có biện pháp này là có thể cứu một trong hai chúng tôi mà thôi. Vì thế tôi cắn cắn môi không thêm suy nghĩ nhiều nữa, mà chậm rãi tiến về phía cái rương.

“Để tôi làm thì hơn.” Bạch Dực chợt bình thản nở nụ cười, bàn tay ngăn tôi lại.

Chết tiết! Có phải là đi ăn chùa đâu mà hăng hái thế? Đây là ôm bom cảm tử, cảm tử đó biết chưa, đừng có làm người ta sờn gai ốc nữa đi, ngày hôm nay sên súa quá đủ rồi! Tôi gạt tay anh ta ra, lao đảo bước tới gần như ôm lấy cái rương, sau đó quay lại trừng mắt quát Bạch Dực: “Tôi đã bảo để tôi làm! Anh đừng nghĩ tôi vô dụng như vậy, cái gì cũng cần phải nhờ anh tới cứu! Lần này để tôi làm anh hùng một lần đi!”

Lúc này, ba con quái vật kia không biết bằng cách nào mà cũng đã leo dần tới đỉnh núi. Gương mặt đầu tiên tôi nhìn thấy là của nữ quỷ, cả người nó đều tràn ra một thứ dịch thể màu xanh đen hôi thối, cơ thể nó phồng lên, sưng phù như một đồng bột nhào quá nước kinh khủng, chậm rãi nhúc nhích bò lên. Sau đó tôi phát hiện ra sau lưng nó là hai cái đầu của hai gã con trai còn lại, có thể nữ quỷ này đã hấp thu cả hai đồng bạn của mình mới có đủ sức mạnh leo lên tới đỉnh núi này. Trông nó có vẻ cực kỳ táo bạo, đôi mắt đỏ lừ, cái miệng mở rộng, lộ ra hai hàng răng nhỏ sắc lẹm nhộm hoắt, hoàn toàn có thể nghiền đứt xương khớp của chúng tôi.

Tôi thấy chúng tôi đang rơi dần vào hoàn cảnh chỉ mình treo chuông, liền không chờ Bạch Dực lên tiếng, cấp tốc mở cái rương trong tay ra. Cái khóa trên nắp rương đã rớt ra từ lâu, tôi dùng cánh tay bị thương kẹp chặt rương, sau đó dùng cái tay lành lặn còn lại mở nắp rương ra.

Quái vật thấy tôi sắp mở rương, lập tức điên cuồng gào thét lao thẳng tới chỗ tôi. Bạch Dực lúc này cũng đã nhìn thấy nữ quỷ, dường như sức mạnh của Huyền Hoàng Bích ở đây khiến nó không thể ẩn thân được.

Anh ta nhanh như chớp lao ra chặn nữ quỷ lại, sau đó rút từ trong túi áo ra một cái túi gấm nho nhỏ mà tôi chưa nhìn thấy bao giờ, sau đó một tay túm chặt lấy nữ quỷ, tay còn lại rắc một ít bột từ trong túi gấm vào thẳng mặt nó. Nữ quỷ như thể đã hoàn toàn phát điên, nhưng bột phấn làm cả cơ thể nó nổi lên những bong bóng nước nhỏ, nó đau đến mức gào rú điên cuồng, cả người tỏa ra một mùi hôi thối kinh người.

Tôi không có thời gian nhìn cảnh tượng kinh khủng trước mắt, chỉ cần rằng dùng lực, cuối cùng cái rương cũng mở bung ra. Tôi run run cầm lấy khối ngọc bích bên trong, một trận khí âm hàn kinh khủng nhất thời dội thẳng vào người. Ngọc bích là một khối ngọc màu trắng sữa pha vàng nhạt, xung quanh không có bất kỳ vàng bạc nào để trang sức, chỉ là một viên ngọc thuần khiết thiên thành hình khối tròn, viên ngọc lạnh lẽo lạ thường, so với nó, thậm chí băng tuyết đóng dày xung quanh thực sự không là cái gì cả. Trong nháy mắt, linh hồn của tôi giống như bị rút cạn, máu trong người cũng như đông cứng lại hết, đôi chân dường như đã hòa thành một khối với đám băng tuyết xung quanh, mọi cảm giác trên người tôi đều như ngưng trệ lại, giống như đang bị giam trong một khối nước đá khổng lồ, tôi có cảm giác như cơ thể mình đang phải tiếp nhận toàn bộ khối âm khí ghê người đã tích tụ ở đây bao nhiêu lâu rồi vậy.

Tôi không thể thở được nữa, nữ quỷ kia vừa nhìn thấy viên ngọc bích trong tay tôi chợt gào thét rất to, hai cái đầu còn lại trên người nó cũng bắt đầu rít gào lên. Tôi dùng cả hai tay mình giữ viên ngọc, quỳ rạp xuống đất, hai bàn tay tôi dần dần đổi màu, làn da chậm rãi biến thành một màu trắng ngà của ngọc. Nữ quỷ kia đang khốn khổ gào thét, lăn lộn trên mặt đất, dường như đang từ từ tan ra... cuối cùng, chỉ còn sót lại một đám nước đen ngòm, ở giữa chúng, là ba bộ xương khô, hai nam một nữ, mặc y phục mùa thu...

Bạch Dực quay phắt lại nhìn tôi, vội vàng gào to bảo tôi mau buông viên ngọc ra, nhưng tôi không thể buông nó xuống được nữa, viên ngọc giống như dính chặt trên tay tôi vậy. Không! Phải nói là nó đang muốn nuốt chửng tôi, tôi cảm giác cơ thể mình càng lúc càng hóa thành một khối ngọc.

Bạch Dực thấy thế vội chạy tới, nhưng tôi lập tức kêu to: “Đừng tới đây! Thứ này... thứ này có thể nuốt chửng người!”

Nhưng anh ta vẫn không dừng lại, mà ngược lại, còn chạy tới nhanh hơn. Thoáng một cái đã ôm chặt lấy tôi, trong miệng không ngừng lẩm nhẩm mấy câu thơ trên tờ giấy: “Thiên mục nhập quy tâm mộ hoang. Tứ

long vào nước đoạt phách hồn. Bát phương tụ khí hồn không tán. Bắc tôn long ngoan trấn huyền hoàng... Linh hồn của vạn vận yểm trong thần ngọc, hôm nay chúng tôi đến bái lạy, tạ ơn bắc tôn...!”

Anh ta niệm mấy lần, cuối cùng tôi cũng cảm thấy cơ thể mình dần dần có lại cảm giác, viên ngọc bích trên tay cũng rơi xuống mặt đất đầy tuyết. Nhưng luồng khí âm hàn trong cơ thể tôi thì còn nguyên đó, khiến tôi run lấy bầy. Tôi thậm chí phải dùng răng cắn chặt môi, để hai hàm răng không va vào nhau.

Bạch Dực vỗ nhẹ lên lưng tôi, nhẹ giọng an ủi: “Không sao, không sao nữa, xong hết rồi. Chúng ta hoàn thành lời hứa rồi.”

Tôi ngẩng lên nhìn Bạch Dực gật gật đầu. Anh ta buông tôi ra, cởi áo khoác ngoài của mình ra mà khoác lên người tôi. Tôi giật giật thử ngón tay, nhưng phát hiện bàn tay đã đông cứng lại, ngay cả nhúc nhích đầu ngón tay cũng không được, âm khí của mấy trăm năm tích tụ quả nhiên không tầm thường.

Bạch Dực nhìn bộ dạng hoạt kê của tôi, nhẹ nở nụ cười, cầm hai bàn tay tôi nhét vào trong túi áo, sau đó thỏa mãn gật đầu, ngẩng lên nhìn ánh tà dương phía xa xa. Mặt trời sắp lặn, bầu trời vẫn âm u đầy mây, nhưng ánh chiều tà vẫn đủ sức nhuộm cả mặt hồ thành một màu vàng nhạt mê hồn. Quả là “thu thủy cộng trường thiên nhất sắc”... Bên bờ hồ, bóng một con thuyền lá khẽ lắc lư theo làn sóng.

Bạch Dực vỗ vỗ người tôi nhẹ nhàng bảo: “Về thôi, việc này coi như xong.”

Tôi run run nói: “Lúc... lúc về... tôi muốn ăn...ăn lẩu...muốn uống... uống canh nóng...”

Anh ta cười đồng ý, sau đó đỡ tôi men theo con đường phía nam đi xuống dưới. Mé phía nam có bậc thang, cho nên dễ đi hơn rất nhiều so với mé phía bắc, nhưng với tình trạng của tôi lúc này thì quả thực không hề đơn giản chút nào. Chờ đến khi xuống tới bến thuyền, ông chèo thuyền đã chờ sẵn ở đó hút thuốc, ông ta nhìn chúng tôi như hai kẻ chạy nạn, vội vã tới đỡ chúng tôi, sau đó hỏi có chuyện gì xảy ra.

Chúng tôi lắc lắc đầu nói là không cẩn thận ngã xuống núi, chứ không dám kể thật. Ông ta gật đầu khen chúng tôi may mắn, sau đó cho chúng tôi lên thuyền, nhanh chóng trở về.

Khi trở về mặt hồ rất phẳng lặng, không thấy xoáy nước ngầm nào. Người chèo thuyền cũng không nói gì, chúng tôi nhanh chóng cập bờ, thanh toán tiền rồi từ biệt ông ta. Ông ta lại chống sào, chiếc thuyền con nhanh chóng biến mất giữa mênh mang sóng nước.

Khi chúng tôi quay về văn phòng quản lý du lịch gần đó, người ta thấy chúng tôi người đầy thương tích, liền lập tức giúp chúng tôi băng bó, còn gọi điện cho bệnh viện địa phương tới. Chúng tôi chỉ dám đơn giản nói là ra hòn đảo nhỏ giữa hồ du ngoạn, không cẩn thận để bị trượt té xuống núi.

Nhưng một nhân viên cứu hộ có tuổi đang có mặt ở đó nghe thế, liền lập tức kinh hoàng hỏi: “Sao hai người ra được hòn đảo đó chứ! Thiệt tình, tên khốn nào dám làm trái quy định như vậy! Đã dặn kỹ là tuyệt đối không được chở khách ra đảo kia mà!”

Chúng tôi nhìn nhau, lần này là tôi lên tiếng: “Có thật không, người chèo thuyền cho chúng tôi là một bác trung niên, da màu đồng, dáng người rất vạm vỡ, trên trán bên trái có một vết sẹo to bằng đồng xu...”

Ly nước trong tay ông nhân viên cứu hộ chột “xoảng” một cái rơi xuống đất vỡ tan tành. Ông ta kinh hoàng lắp bắp: “Sao... sao có thể như vậy chứ... mùa thu năm ngoái ổng mang theo ba sinh viên chèo thuyền ra đảo, gặp phải xoáy nước ngầm chết đuối hết rồi mà... đến giờ còn chưa tìm được thi thể...”

Cổ tôi cứng đờ ra, tôi run rẩy hỏi thêm: “Ba sinh viên kia... có phải hai nam một nữ... không ạ...?”

Ông ta nhìn chúng tôi chằm chằm mà không trả lời. Tôi nhìn ra bên ngoài cửa sổ văn phòng cứu hộ, dường như phẳng phẳng nhìn thấy giữa làn nước dập dờn của hồ Thiên Mộ bóng một con thuyền nho nhỏ, chấp chờn phiêu đảng...

Mộ hoang – Hoàn

[1] Long ngoan là một tên gọi khác của Huyền Vũ

[2] Một loại súng lục nòng lớn bán tự động, được sản xuất chủ yếu ở Israel. (Wikipedia Việt Nam)

[3] Tức là “ngàn con mắt”, ý chỉ những xoáy nước trong hồ

- [4] Trong trường hợp này xin hiểu là “quỷ thì thường nói lung tung để mê hoặc con người”
- [5] Thi ban là những nốt tụ máu dưới da, thường xuất hiện sau khi chết một khoảng thời gian.
- [6] Thần Chung Quỷ là vị thần chuyên diệt quỷ trong thần thoại Trung Quốc.

14. Chương 13: Song Hỉ Quỷ Sát (thượng)

Một mùa cuối năm nữa lại sắp đến, cho dù khí trời lúc này rất lạnh, nhưng tất cả mọi người đều hồi hả chuẩn bị cho ngày tết. Sự vui sướng đón mừng năm mới tạm thời đẩy lui cái giá rét của trời đông. Rất nhiều người chọn khoảng thời gian này để tổ chức những sự kiện vui mừng, ví dụ như trong trường chúng tôi có tới mấy cô giáo cùng chọn thời điểm này để kết hôn. Mấy ngày nay các cô ấy toàn là nhìn chăm chăm vào tờ lịch bàn, háo hức chờ ngày vui sắp tới.

Nhưng cũng thật kỳ lạ, thời gian này ngoại trừ nhiều đám hỉ thì cũng có rất nhiều đám tang. Có lẽ là do khí hậu quá lạnh, những người thể chất yếu hay những ông già bà cả gần đất xa trời chịu không nổi cái rét cuối năm đều chọn lúc này để ra đi. Hễ bước ra đường là lại gặp những người đeo băng tang trên tay áo, sắc mặt u buồn, trông chẳng có không khí mừng năm mới gì cả.

Thời cổ, người Trung Quốc quan niệm đời người có hai đại hỉ sự, thứ nhất đương nhiên là kết hôn, đó là khi một người tự mình có gia đình riêng, sinh con đẻ cái; nhưng hỉ sự thứ hai chính là khi chết đi, tục gọi là “hồng bạch song hỉ”. Tôi thực sự đến bây giờ vẫn không hiểu người chết đi rồi vì sao lại được coi là đáng mừng? Có phải bởi vì người đó sắp được lên cõi cực lạc hay không? Rốt cuộc thoát khỏi bể khổ nhân gian?

Tôi nhìn chăm chăm vào màn hình vi tính, thờ ơ chơi game online, nhưng đầu óc vẫn không ngừng suy nghĩ miên man về đủ thứ chuyện, có thể coi đây là một thói quen từ lâu của tôi. Sau lần đến hồ Thiên Mộ, tôi về tới nhà chỉ nằm dài ra nghỉ ngơi dưỡng sức, dịp năm mới này cũng quyết định không về quê nữa, nếu không để ba mẹ tôi nhìn thấy mấy vết thương kinh khủng này sẽ tưởng tôi vừa đi đánh trận ở Afghanistan về mất.

Bạch Dực cũng không về quê, anh ta nói là đã qua tuổi ở nhà mừng năm mới với cha mẹ rồi, có về hay không cũng thế. Hơn nữa để lại tôi một mình ở đây cũng không an tâm, cho nên hai anh chàng độc thân chúng tôi cùng nhau mừng năm mới... Nghe ra cũng thật cô đơn...

Khi tôi sắp hoàn thành nhiệm vụ (trong trò chơi) thì chợt nghe có tiếng gõ cửa, bèn vội vàng thu nhỏ cửa sổ trò chơi lại, lật đặt xỏ chân vào dép ra ngoài mở cửa.

Lúc đó tôi cứ tưởng là Bạch Dực quên mang ví tiền nên quay về lấy. Vốn anh ta nói muốn đi sắm ít đồ tết, tuy chỉ có hai người cùng nhau mừng năm mới nhưng vẫn có những thứ nhất định không thể thiếu. Tôi lại rất lười mấy chuyện này, càng không muốn chường mặt ra đường giữa trời đông tuyết, nên quyết định ở nhà một mình cuồn cuộn chơi game.

Vuốt vuốt mái tóc đã bắt đầu dài phủ gáy, tôi vừa mở cửa vừa càu nhàu: “Sao anh phiền phức quá vậy, cửa nhà...đâu có khóa...ơ...”

Vừa mở cửa liền phát hiện bên ngoài không phải là Bạch Dực mà là một cô gái trẻ, thân hình rất gầy gò, mặc áo khoác dạ màu đen, tóc dài ngang vai, trên cổ choàng khăn trắng, nhìn cũng có vẻ thanh tú, nhưng sắc mặt tái nhợt nên trông hơi yếu đuối.

Tôi vừa nhìn thấy đó là một cô gái liền lập tức sửa lời: “A, xin lỗi bạn. Tôi tưởng là anh bạn cùng phòng chứ, bạn tới tìm ai?”

Tôi đã xác định từ đầu là cô ấy không đến tìm tôi. Từ nhỏ tới giờ, nói ra thật xấu hổ nhưng chưa bao giờ tôi được các cô gái tới tìm đích danh cả. Quả nhiên cô gái trả lời: “Dạ, em tới tìm anh Bạch Dực, nghe nói anh ấy ở đây...”

Giọng nói của cô rất êm tai, nhưng vừa nghe nói cô gái tới tìm Bạch Dực, không hiểu vì sao lòng tôi lại có chút khó chịu. Nhưng tôi chỉ nhanh chóng quy kết là do mình ghen tị với anh ta mà thôi... Chỉ tiếc là đã mất công tìm tới tận đây mà lại không đúng lúc, vì thế tôi đành cười cười nói thật: “Bạch Dực vừa ra ngoài mua ít đồ rồi, lúc này không có nhà.”

Cô gái hơi nhú nhú mày, dường như rất ưu phiền. Cô ta vốn đã thanh tú, vừa nhú mày một chút thì lập tức hình thành một loại vẻ đẹp yếu ớt sâu bi, giống như Lâm muội muội[1] vậy. Vừa nhìn thấy dáng vẻ này của cô ấy tôi đã mềm lòng, đành gợi ý: “Nếu không, bạn có thể vào nhà chờ anh ấy một chút? Anh ấy chắc cũng sắp về rồi.”

“Em tên Triệu Vân Vân, học viên của Học viện hí kịch. Nghe nói anh Bạch Dực rất rành mấy thứ ‘bất bình thường’ nên em đến nhờ anh ấy giúp.” Cô gái khẽ liếc nhìn tôi, nhỏ nhẹ giải thích, hai hàng chân mày cũng từ từ giãn ra.

Lại là Học viện hí kịch nữa sao? Thảo nào giọng nói lại mềm mại như vậy. Nhưng mà sao Bạch Dực biết nhiều học viên của cái học viện này thế không biết? Tiểu tử này, bộ muốn chọc tôi tức chết sao hả trời?! Tôi “à” một tiếng, tránh người sang một bên ra hiệu cho cô gái vào phòng. Bên ngoài trời rất lạnh, cô ta trông sắp chết rét tới nơi, làm sao tôi có thể để cô ta chờ ngoài cửa được chứ?

Tôi cười gật đầu với cô gái: “Tôi tên là An Tung, đồng nghiệp kiêm bạn cùng phòng với Bạch Dực. Bạn vào ngồi chờ chút đi, anh ấy chắc sắp về rồi.”

Triệu Vân Vân mím mím môi, không từ chối gì mà nhẹ nhàng bước vào phòng. Trong phòng có mở máy sưởi, cô gái đương nhiên phải cởi áo khoác và khăn quàng cổ ra. Tôi đứng phía sau lưng cô ta, hơi băn khoăn, trông cô ta chẳng có vẻ gì là bất bình thường cả, vậy tìm tới Bạch Dực làm cái gì không biết?

Nhưng khi cái khăn quàng cổ của cô gái vừa rơi ra thì tôi đã thoáng nhìn thấy trên cổ cô ta có một vết hằn màu đỏ, nhưng khi muốn nhìn kỹ lại thì cô gái đã kéo cao cổ áo che khuất mất. Mà đương nhiên tôi cũng không thể nhìn chăm chăm khiếm nhã vào cái cổ của một cô gái, nếu không sẽ bị mắng là lưu manh mất. Cũng có thể chỉ là một sợi dây đỏ để buộc ngọc bội hay gì đó chẳng hạn, có khi là do tôi thần hồn nát thần tính thôi.

Cô gái nhìn quanh gian nhà, sau đó mỉm cười khen: “Không ngờ phòng của các anh mà cũng sạch sẽ không kém gì phòng các bạn nữ thế này.”

Tôi rót cho cô gái một ly trà, cười đáp lời: “Tất cả là nhờ tay Bạch Dực cả đấy, anh ta có hơi sạch sẽ quá đáng.” Nhưng trong lòng thầm nghĩ, bộ cô tưởng cứ hễ là phòng của đàn ông là phải dơ dáy lộn xộn như cái ổ chó, bít tất treo trên cửa, quần áo vắt trên ghế hay sao?

Khi cô gái đưa tay nhận ly trà từ tay tôi, tôi chợt nhìn thấy trên cổ tay cô ta cũng có một vòng màu đỏ. Tôi vô thức mở to mắt nhìn, nhưng chưa kịp nhìn kỹ thì tay cô ta đã rút lại chìm vào trong lớp lông dày lót ngoài tay áo. Thật kỳ lạ, năm nay là năm tuổi của cô ta hay sao mà phải cột nhiều dây đỏ lên người như thế?

Triệu Vân Vân nhấp một ngụm trà, có vẻ như làm ấm người lên một chút rồi mới mở miệng: “Em được cô giáo Bạch Nguyệt Linh giới thiệu, nghe nói cô giáo là cô của anh Bạch Dực. Cô giáo bảo anh Bạch Dực rất rành mấy thứ...” Cô gái chợt nhỏ giọng, bàn tay đang cầm ly khẽ siết lại, cắn cắn môi mấy cái rồi mới tiếp: “Nghe nói anh ấy có thể trừ tà đuổi quỷ. Em hiện nay đang gặp phiền toái lớn, nếu anh ấy không giúp em, sợ là... sợ là...”

Vừa lúc đó, cánh cửa phòng phía sau lưng chúng tôi chợt kéo kẹt một tiếng, một cơn gió lạnh thốc vào, cô gái dường như kinh hoàng vì một cái gì đó, nhanh như chớp quay phắt lại phía sau nhìn trừng trừng cánh cửa đang từ từ mở ra. Cho đến khi nhìn thấy dáng Bạch Dực tay xách nách mang túi to túi nhỏ bước vào phòng, cô mới thở phào nhẹ nhõm. Nhưng tôi thì chẳng có gì sợ hãi cả, tôi biết là anh ta.

Bạch Dực tha về rất nhiều thứ, không thềm ngẩng đầu lên mà chỉ gọi vọng vào: “Ra đây phụ một tay đi, nặng chết người ta bây giờ, đã bảo cậu cùng đi mà cậu lại cứ ở nhà chơi game mãi!”

Tôi vội vàng chạy ra cầm lấy vài cái túi, vừa mang vào trong vừa nói: “Hừ, có bao giờ anh nhìn thấy hai thằng đàn ông dắt tay nhau đi sắm Tết chưa? Người ta nhà nào cũng là vợ đi với chồng, cha mẹ đi với con

cái, ai đòi hai thằng nam nhi chi chi mà đòi đi mua đồ với nhau hả?!”

Bạch Dực lườm tôi một cái, cười hừ hừ: “Cậu mà là vợ tôi thì coi như tôi xui trọn kiếp rồi!”

Tôi định tiếp tục cãi lại vài câu, nhưng Triệu Vân Vân ở phòng trong đã ho khan vài tiếng, dường như đã bắt đầu ngưng ngừng với nội dung câu chuyện của chúng tôi. Bạch Dực quay lại hỏi tôi: “Trong nhà có ai vậy? Sao nghe như giọng con gái thế?”

Lúc này Triệu Vân Vân cũng bước ra, nhỏ nhẹ chào Bạch Dực: “Em tên Triệu Vân Vân, cô Nguyệt Linh giới thiệu em tới đây, em muốn nhờ Bạch tiên sinh giúp em một chuyện.”

Bạch Dực nhướn mày nhìn, sau đó vò một cái biến thành nét mặt lạnh tanh nghiêm túc như thường lệ, chỉ có tôi đứng ngay bên cạnh anh ta mới nghe anh ta lầm bầm: “Lại nữa sao trời... lần trước chuyện con bé Chu Linh kia còn chưa đủ chắc... Cứ muốn gây rắc rối cho cháu mình là sao...”

Sau đó chỉ thấy anh ta khẽ gật đầu, không nói gì thêm, chỉ chăm chú mang hàng hóa trên tay vào trong nhà. Tôi lắc đầu nhìn theo anh ta, vội vàng đưa Triệu Vân Vân vào nhà ngồi lại. Trong lòng thầm than thở: Bạch Dực ơi là Bạch Dực, ở đây mà anh còn sĩ diện cho ai nhìn không biết?

Một lát sau Bạch Dực mới quay lại ngồi xuống ghế, phòng của chúng tôi hơi nhỏ nên để có chỗ cho anh ta ngồi tôi đành phải đứng dựa người vào bên ghế của Bạch Dực. Cô gái nhìn chúng tôi chăm chú, sau đó nhấp một ngụm trà, chúng tôi thì yên lặng chờ đợi cô ta lên tiếng.

Lúc này căn phòng rất yên tĩnh, chỉ có tiếng đồng hồ tích tắc, phải vài phút sau, cô gái mới từ từ bắt đầu câu chuyện của mình: “Em sợ lắm, sợ là mình sắp chết mất! Xin các anh, các anh cứu em với, em biết mình rất đường đột khi chạy thẳng tới đây, nhưng quả thực em không dám chắc mình có còn sống được tới năm mới hay không nữa!”

Chúng tôi ngẩn người ra nhìn cô gái, gì cơ? Sắp chết? Nhìn cô ta bình thường thế kia cơ mà? Tôi và Bạch Dực quay sang nhìn nhau hoang mang, cuối cùng Bạch Dực ho khan một tiếng hỏi: “Bạn họ Triệu đúng không? Bạn...có thể nói rõ một chút được chứ, sao lại sắp chết?”

Triệu Vân Vân cau mày, trong mắt tràn ngập bóng mờ ảm đạm của sự tuyệt vọng, đôi môi hơi run lên, nhưng vẫn quật cường mà mím chặt lại. Cô ta mở miệng định nói gì đó, nhưng dường như không sao nói nổi, nên lại vội vàng cầm ly trà lên uống liền mấy hớp, vội tới mức ho sặc sụa.

Tôi lo lắng nhìn cô gái: “Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra nào? Đừng vội, nói từ từ thôi.”

“Em có một người bạn trai, nhưng cách đây ít lâu anh ấy bị tai nạn xe cộ, chết rồi...” Nói đến đây, vành mắt cô gái hơi đỏ lên. “Bọn em quen nhau được ba năm rồi, vốn định chờ khi em tốt nghiệp sẽ kết hôn. Gia đình hai bên cũng gặp gỡ nhau bàn bạc xong hết rồi, vậy mà...” Triệu Vân Vân cúi thấp đầu, giọng nói rất nhẹ rất nhu, nếu không phải căn phòng quá mức tĩnh lặng thế này thì sẽ không nghe được.

Cô dừng một chút, cánh mũi hơi sục sịt, sau đó tiếp tục nói: “Em có mặt ở lễ tang của anh ấy, có rất nhiều người tới dự, mọi người đều khóc lóc thương cảm, càng nghe em càng cảm thấy đau lòng. Nhưng anh ấy lại không nghe thấy được, anh ấy chỉ im lặng nằm trong quan tài nắp thủy tinh trong suốt đó, cái gì cũng không biết nữa... Em nhìn kỹ mặt anh ấy một lần, sau đó không dám nhìn nữa, gương mặt anh ấy đã hoàn toàn biến dạng, sưng phù lên, mà không phải tái nhợt đi, mà là xanh bầm lên. Tủy não chảy ra từ lỗ tai của anh ấy dính cả lên tóc, cả người anh ấy mặc toàn màu đen, giống như là một bức tượng sáp thật to, cái chấn bông màu xanh đỏ lờ lờ phủ lên ngang người anh ấy... Tất cả cảnh tượng đó trông có vẻ... phi thực thể nào ấy, thậm chí khi đó em vẫn không thể tin được anh ấy lại đang nằm trong đó. Em chỉ cảm thấy buồn nôn thôi, nhưng đó dù sao vẫn là di thể của người em yêu nhất, cho nên em chỉ nôn khan vài cái rồi sau đó không dám nhìn anh ấy nữa. Người nhà anh ấy đều vây quanh quan tài khóc lóc thảm thiết gọi tên anh ấy, nhưng thực ra không có ai dám nhìn thẳng vào anh ấy cả, ai cũng cố ý tránh mặt anh ấy ra. Giữa linh đường chỉ toàn mùi hoa bách hợp nồng nặc, cái mùi như mùi thối rửa đó làm em tưởng tượng có ngày mình cũng sẽ nằm xuống một cái quan tài như vậy, ai cũng khóc lóc, nhưng không có ai dám nhìn thẳng vào mặt em nữa...”

Thân thể Triệu Vân Vân run lên, hai tay ôm lấy hai vai. Cô gái nhắm nghiền mắt như để tự trấn định, sau đó tiếp tục: “Em lùi ra xa khỏi quan tài, vì thực sự không thể chịu nổi nữa. Ảnh chụp của anh ấy đặt trước

quan tài, nụ cười trên gương mặt trong ảnh vừa quen thuộc lại vừa xa lạ, nhìn ảnh chụp cứ như nhìn vào linh hồn của anh ấy vậy, mơ hồ toát ra chút quý khí... Anh ấy đang cười, nhưng rõ ràng là cười nhạt, cười nhạt em vì sao lại còn sống.

Em dựa hẳn người vào tường, không khóc, tuy em cũng cực kỳ thương tâm, nhưng nước mắt lại không sao rơi xuống nổi. Mẹ anh ấy gào khóc thảm thiết, em nghe tiếng khóc của bác ấy mà sống lưng lạnh toát. Tự nhiên lúc đó em chỉ muốn mọi thứ kết thúc mau mau, để em được đi khỏi đó, rời khỏi anh ấy, rời khỏi cái chết mà thôi... Lúc em quay người lại định đi về, tự nhiên em mới phát hiện ở cửa lớn có một cô gái đang đứng, cô ta có vẻ mặt rất khoái trá, rõ ràng là đang cười. Cô ta mặc sườn xám màu đỏ rực, đôi giày thêu cũng màu đỏ, búi tóc cao, cô ta đang nhìn ảnh chụp của anh ấy ở giữa linh đường mà mỉm cười, em dường như còn nghe thấy được cả tiếng cười của cô ta.

Lúc đó em nghĩ mình coi như cũng là bạn gái của anh ấy, không thể cho phép một cô gái xa lạ ăn mặc lố lăng như vậy xuất hiện trong đám tang của anh ấy, tỏ vẻ không tôn trọng anh ấy như thế. Cho nên em mới gọi một người bạn chung của chúng em, cậu ấy là bạn học của bạn trai em trước đây, chỉ cho cậu ấy thấy cô gái đứng ở cửa: ‘Sao lại có loại người như thế chứ, ăn mặc như vậy mà dám tới lễ tang của anh Kiệt!’

Cậu ấy cũng đã nhìn thấy cô ta, lập tức nổi giận dưng dưng, vì thế liền tiến tới định đuổi cô ta đi. Cô gái nhìn thấy chúng em tiến lại gần nên quay mặt lại nhìn chúng em, lúc này em mới thấy cô ta có gương mặt trắng bệch như thạch cao, đôi môi và hai bên má tô đỏ nhìn như một con búp bê xấu xí. Cô ta mặc sườn xám ngắn tay kiểu cũ, phía dưới là váy dài xẻ một bên, nhìn hoàn toàn giống hệt như mấy cô dâu thời kỳ dân quốc, cô ta không thèm để ý đến chúng em, chỉ đứng đó mà cười, cười hạnh phúc như thể một tân nương sắp kết hôn vậy.

Đột nhiên em thấy lạnh cả người, nên không dám tới gần nữa, em nghĩ cô gái này có hơi quái dị. Nhưng bạn em thì tiến thẳng tới gào vào mặt cô ta: ‘Cô đang làm cái gì ở đây, hả! Chỗ này không phải chỗ cho cô tới dở trò điên!’

Cô ta đột nhiên không cười nữa, chỉ từ từ nhìn sang bạn em, tròng mắt của cô ta trợn trắng lên, hàm răng trắng ớn nhe ra. Cô ta lại bật cười, nhưng không phải mỉm cười như lúc nãy mà là cười như điên như dại. Từ trong miệng cô ta thoát ra một mùi tanh tưởi ghê rợn, em và bạn em đều phải quay mặt đi, đến lúc chúng em quay lại... cô ta... đã biến đâu mất rồi. Em nhìn sang bạn em, cậu ấy cũng cực kỳ kinh hoàng. Sau đó, cả hai chúng em không ai dám nhắc tới chuyện cô gái đó nữa.”

Bạch Dực đẩy đẩy gọng kính, vẻ mặt trở nên cực kỳ nghiêm túc, chứng tỏ chuyện của cô gái này hoàn toàn không đơn giản. Cô gái lấy lại bình tĩnh nói tiếp: “Chúng em cứ tưởng mọi chuyện thế là xong, hủ tro cốt của Kiệt cũng được chôn cất chu đáo. Em cứ tưởng mình sẽ quay lại cuộc sống bình thường, một mình đối mặt với tương lai sau này... Ai ngờ... đó chỉ mới là sự khởi đầu cho hàng loạt sự kiện kinh khủng tiếp theo...!”

Cuối cùng cô gái cũng không kiềm chế được nữa, bắt đầu bật khóc nức nở. Tôi nghĩ trong lòng: nếu như cô ta cứ thế này ra ngoài người ta sẽ tưởng chúng tôi làm gì cô ta mất... vì vậy vội vàng tìm cách an ủi: “Không sao, không sao hết, bây giờ bạn vẫn bình an cơ mà. Bạn nói hết đi, nói xong Bạch Dực nhất định có cách giúp bạn!” Vừa nói xong tôi lập tức cảm thấy đau nhói sau lưng, Bạch Dực vừa bí mật đâm cho tôi một cú, tôi quay lại nhìn, thấy anh ta trừng mắt lườm tôi về bất mãn. Tôi đành làm bộ như không biết, chờ cô gái nói cho xong.

Cô gái lau nước mắt, tiếp lời: “...Vâng, từ lúc đó cả em và cậu bạn đều bắt đầu nhìn thấy những chuyện quái dị. Ví dụ như trên người bọn em bắt đầu xuất hiện những dấu hằn màu đỏ, có đôi lúc còn nghe tiếng con gái khóc ai oán bên tai. Em tưởng đó chỉ là ảo giác, tưởng là vì mình quá đau khổ mà ra, nhưng có một ngày cậu bạn kia hẹn em ra ngoài gặp, em mới biết mọi chuyện không đơn giản như vậy! Ngày hôm đó nhìn thấy cậu ấy em thực sự kinh hoàng, cậu ấy vốn là một thanh niên rất năng động, vậy mà lúc này gầy trơ cả xương sườn, trông mắt cũng như muốn lồi hẳn ra, giống hệt như một bộ xương biết đi vậy! Cặp mắt của cậu ấy rất tuyệt vọng, cũng rất hoảng hốt. Lúc gặp nhau, cậu ấy yếu tới mức không gọi tên em nổi nữa, chỉ giơ tay ra hiệu cho em tới ngồi thôi. Em vừa ngồi xuống, cậu ấy đã nắm chặt lấy tay em, tay cậu ấy lạnh như băng ấy, cậu ấy bảo: ‘Thôi xong rồi, chúng ta sắp chết hết rồi. Đứa con gái kia, nó cứ một mực theo bên cạnh tớ. Tớ, tớ sợ mình không sống được bao lâu nữa...’ Cậu ấy kích động tới nỗi cả người run bần bật, lúc đó em an ủi cậu ấy: ‘Không thể nào, trên đời này không có quỷ, cậu đừng dọa tớ.’

Nhưng cậu ấy hất tay em ra, hét lên như bị động kinh vậy: ‘Cậu không biết, không biết gì hết... nó lúc nào cũng coi chừng tớ, tớ biết nó ở đó... lúc tớ ngủ nhìn thấy nó ngồi bên giường, lúc tớ uống nước nhìn thấy nó trong ly nước... Nó lúc nào cũng ở bên cạnh tớ, cho đến khi tớ chết đi mới thôi!’

Nói xong cậu ấy kéo tay áo lên chỉ cho em xem, trên tay cậu ấy là một vết siết màu đỏ, hơn nữa còn siết rất sâu, gân xanh chung quanh chỗ đó đều nổi hết cả lên. Em nhìn thấy mà nhẩn cả mặt, cậu ấy nói: ‘Nó cũng sắp đến tìm cậu à xem, tớ mà chết rồi thì cậu sẽ là đứa tiếp theo! Tất cả là lỗi tại cậu, vì sao cậu lại chỉ nó cho tớ thấy, tớ mà chết rồi, kẻ tiếp sẽ là cậu!!!’

Cậu ấy độc địa nhìn em, sau đó vội vàng chạy khỏi nhà hàng. Em ngồi lại tại chỗ, lúc quay lại nhìn theo quả thực em đã nhìn thấy một cái bóng theo sát sau lưng cậu ấy, một cái bóng mặc đồ đỏ... Không bao lâu sau đó thì bạn em đã chết, bác sĩ bảo là do bị suy hô hấp, nhưng em biết, thực ra cậu ấy bị siết cổ chết! Em thực sự sợ quá, bởi vì cậu ấy đã nói em là người kế tiếp, mà lúc nào em cũng có cảm giác như có ai đó luôn theo sát mình. Nó ở kia kìa...”

Cô gái run run chỉ tay ra ngoài cửa sổ, chúng tôi nghiêng đầu nhìn sang, chỉ kịp thoáng thấy một cái bóng mờ đỏ nhẹ nhàng lướt qua. Tôi nuốt nuốt nước miếng, cả người tự nhiên cảm thấy lạnh toát, sau đó chợt dạ quay lại hỏi: “Sao bạn biết chắc là mình cũng sẽ chết như cậu bạn kia?”

Cô gái kéo tay áo của mình lên, chúng tôi lập tức nhìn thấy trên tay cô ngang dọc toàn những vết siết màu đỏ máu. Cô gái run run nói: “Những vết đỏ này càng lúc càng nhiều lên... Cuối cùng em cũng sẽ chết thảm như anh ấy thôi!” Nói xong lại ôm mặt khóc nức lên.

Bạch Dực nhíu mày, nhìn tôi hỏi: “Nên làm sao bây giờ?”

Tôi trầm nghĩ, cái này sao lại hỏi tôi, tôi cũng đâu có biết phải làm thế nào! Vì vậy tức giận trừng mắt nhìn lại: “Làm sao tôi biết được!”

Bạch Dực lắc đầu nhu nhu huyết Thái Dương, sau đó thở dài: “Việc này quá mức phiền phức, bạn Triệu, bạn tạm về trước đi, mấy ngày nữa chắc chưa tới nỗi nguy hiểm đâu. Mấy ngày nay nếu được thì đừng tắm, cố gắng giữ cho cơ thể thật khô ráo. Còn nữa, hạn chế đến nhà người khác, cứ bình tĩnh đợi trong nhà mình, bọn tôi sẽ nghĩ biện pháp.” Sau đó anh ta kéo ngăn tủ bàn lấy ra một vòng hương trầm, giao cho Triệu Vân Vân nói: “Hương này khi nào buổi tối ngủ thì đốt lên để bên cạnh người. Tuy không thể trị tận gốc nhưng có thể hóa giải phần nào nỗi khổ hiện nay của bạn.”

Cô gái lập tức ôm lấy vòng hương như đang ôm lấy cứu tinh, kích động cảm ơn Bạch Dực liên tục, sau đó ra về, ra đến cửa còn quay lại cúi chào chúng tôi rất sâu, xin chúng tôi nhất định phải cứu mình, tôi cảm giác được sự sợ hãi kinh khủng của cô.

Chờ cô gái ra khỏi cửa xong, đóng cửa lại rồi, không để tôi kịp lên tiếng thì Bạch Dực đã gắt lên: “Sau này đừng có chưa hỏi han rõ ràng đã nhận lời người ta ngay như vậy! Cậu làm gì có bản lĩnh giúp cô ta chứ hả?!”

Tôi nghĩ, một cô gái nhỏ khóc sụt sướt tới tìm mình xin được giúp đỡ, có thể nào lại từ chối cô ấy hay sao? Nhưng cũng biết lần này mình quả thực quá bộp chộp nên đành ầm ục hừ một tiếng rồi thôi.

Bạch Dực nhìn lại tôi, sau đó thở dài: “Cậu có biết cô bé chọn tới cái gì hay không? Nói thật nhé, tôi cũng không biết mình có giúp được cô ta hay không nữa kìa, có khi số cô ta là phải chết cũng nên.”

Tôi cảm thấy lạnh cả sống lưng, ngay cả Bạch Dực mà cũng phải nói là không chắc, lẽ nào chuyện này nguy hiểm tới mức đó sao?

Nghĩ tới đây giọng tôi cũng như vỡ ra: “Lão...lão Bạch, lẽ nào nguy hiểm tới vậy sao? Không phải anh rất giỏi mấy thứ này sao?”

Anh ta lườm tôi một cái: “Thứ cô ta gặp phải là Song Hỉ Quý, nếu thực sự là nó thì 90% là phải chết vào tay nó rồi.”

Vừa nghe thấy thế, tôi lập tức nhảy dựng lên, vội vàng hỏi: “Thực sự không cứu được sao? Phải nhìn cô ấy chết như thế sao?!”

Bạch Dực đứng lên phúi phúi quần áo đáp: “Nếu đã nhận lời thì đành giúp hết sức thôi. Nếu không cô ta mà chết rồi, kế tiếp coi chừng là chúng ta đấy. Loại quỷ này thực ra là một loại Sát[2], nó chết vào đúng ngày kết hôn của mình, vì oán khí quá nặng đến mức không sao tiêu tan nổi, nên biến thành lệ quỷ. Kỳ thực rất khó gặp phải chúng nó, chỉ có vào ngày đại hỉ hay đại bi mới gặp được thôi. Tất cả những người đã nhìn thấy nó sẽ phải chết. Cho nên... chúng ta cũng cần một phương pháp đặc biệt...”

15. Chương 14: Song Hỉ Quỷ Sát (hạ)

Từ xưa đến nay, yêu ma quỷ quái đại thể đều có cách khắc chết. Vạn vật không thể vượt qua ngũ hành, thoát khỏi lục đạo[3]. Cho nên phương châm của Bạch Dực là chỉ cần người tìm cách hại người, ta tất có cách thu phục người! Nhưng Song Hỉ Quỷ thì khác, nó thực ra là một khối oán khí, một cỗ oán niệm sinh ra khi giây phút hạnh phúc nhất biến thành giây phút đau khổ nhất. Cho nên bọn chúng mới thường quanh quẩn ở hai nơi là lễ cưới và lễ tang, không ngừng lặp lại cảm giác hạnh phúc nhất đồng thời cũng bị thương nhất của mình.

Vì oán khí của chúng quá mức kinh khủng, nên những người nào đã lỡ nhìn thấy loại quỷ này thường không thể thoát khỏi oán khí của nó, có thể gọi là loại Sát Quỷ đáng sợ nhất trong các loại Sát Quỷ. Nói một cách đơn giản, chúng giống như những tên sát nhân hàng loạt, gặp người nào giết người đó.

Tôi bắt đầu cảm thấy lo lắng cho Triệu Vân Vân, số mạng của cô gái đúng là số khổ, bạn trai suốt ba năm nay đột ngột qua đời còn chưa tính, lại còn gặp phải thứ sát thân kinh khủng kia đúng ngay trong đám tang người yêu mình, hiện nay chỉ biết suốt ngày ru rú giam mình trong nhà, cảm thấy cái chết mỗi ngày mỗi gần hơn... Bạch Dực cũng rất phiền não, anh ta nói loại quỷ này rất ít khi xuất hiện, nên hiểu biết và ghi chép về nó còn để lại rất ít, anh ta cũng không hiểu nhiều về nó lắm.

Nhưng nói là nói vậy, Bạch Dực vẫn chăm chỉ tra cứu tư liệu hàng ngày. Gian phòng vốn sạch sẽ ngăn nắp nay lại bị một đồng tài liệu và bản đồ kỳ quái nhấn chìm. Đi lại trong nhà mình còn phải rón rén từng bước một, chỉ sợ lỡ chân một bước thì mớ tài liệu còn mỏng hơn xác ve của anh ta sẽ bị bung chỉ hay bực gãy mất. Tôi không hiểu biết gì nhiều, không giúp đỡ được gì, nên đành ngồi một bên lật lật vài cuốn sách giải khuây. Trong đám sách chọt rút ra được một quyển sách rất thú vị, tên là “Hoàng lương quỷ sự tập” chuyên ghi lại những chuyện tà ma quỷ quái thời Minh Thanh. Cuốn sách được viết theo kiểu tiểu thuyết, nên tôi cũng coi nó như một phương tiện đọc giải trí, tuy cuốn sách được viết từ mấy trăm năm trước, nhưng lời lẽ cũng khá dễ hiểu, thoáng cái mà tôi đã đọc được tới nửa cuốn.

Đột nhiên đang đọc thì tôi phát hiện ra một câu chuyện trong đó rất thú vị. Nó kể về một tú tài nửa đêm lên kinh thành đi thi, vì nghèo không có tiền trả tiền đi đường lớn, nên chỉ có thể đi ở trên những con đường nhỏ hoang vắng[4]. Đến một chỗ nọ, hắn gặp một gia đình giàu có, nhà bọn họ hôm đó gả con gái, nên mời hắn vào cùng dự tiệc, uống chén rượu mừng. Vị tú tài đã đói lả nên vui vẻ vào dự tiệc. Nhưng khi nhập tọa, hắn rất ngạc nhiên vì phong tục cưới xin kỳ lạ ở đây, đó là không mời khách, chỉ có tân lang và tân nương ngồi trên ghế cao, tân lang cũng không phải người thật mà chỉ là một bó rơm bó thành hình người, tân nương không hề đội khăn đỏ, để lộ nguyên mặt mà nghiêm nghị nhìn thẳng về phía trước, nhìn bình thản tới mức không giống như đang kết hôn. Tú tài cảm thấy rất kỳ quái, nhưng nhìn thấy một bàn tiệc đầy rượu và thức ăn ngon trước mặt thì quên hết mà chăm chú cúi đầu ăn. Chợt hắn nhìn thấy trong góc phòng một mỹ nhân mảnh khảnh mà xinh đẹp cực kỳ mặc bạch y. Tú tài đem lòng ái mộ nàng, muốn đến chào ra mắt nên vội vàng tiến tới cung tay cúi đầu chào.

Nhưng khi hắn vừa ngẩng lên thì vị mỹ nhân thanh tú kia đã biến mất tự lúc nào. Sau khi tiệc cưới kết thúc, tú tài hỏi thăm người nhà nọ xem họ có biết vị cô nương mặc bạch y ấy là ai không, nhưng không có ai biết cả. Tú tài trong lòng ôm mối tương tư, không lâu sau nhuốm bệnh qua đời.

Đọc đến đây tôi cảm thấy có hơi buồn cười, đường đường một đấng nam nhi lại vì một cô gái vừa gặp có một lần mà lăn ra chết. Nhưng nhoáng một cái có cái gì vừa lóe lên trong óc tôi, hôn lễ, cô gái mặc bạch y, cuối cùng tú tài chết...?! Tôi lập tức gọi Bạch Dực chỉ cho anh ta câu chuyện trên, anh ta xem qua một chút,

càng xem ánh mắt càng sáng rực lên. Tôi chỉ có “cảm giác” là nó có rất nhiều điểm tương tự với chuyện của Triệu Vân Vân, nhưng trong truyện lại không có cách giải trừ.

Nhưng Bạch Dực hăng hái vỗ vỗ vai tôi, vui vẻ nói: “Giỏi lắm, không ngờ cậu lại tìm ra cách. Chuyện này đáng giá đây, có vài chi tiết có thể thử được, chờ tôi tra cứu kỹ rồi chúng ta đi tìm Triệu Vân Vân!”

Tôi nghe thế càng thêm háo hức muốn biết, liền kéo tay anh ta lại hỏi: “Chờ chút chờ chút, lão Bạch anh nói đi, trong câu chuyện cổ này có phương pháp gì sao? Tôi chỉ nghĩ tú tài trong này gặp chuyện rất giống với Triệu Vân Vân mà thôi!”

Bạch Dực nhanh chóng rút ra vài quyển sách trong đồng hồ độn trên sàn nhà, sau đó lật sách nhanh như máy, không thèm ngẩng đầu lên mà đáp nhanh: “Không sai, thứ mà tên tú tài xui xẻo kia đụng nhằm phải là Tang Quỷ trong bộ đôi Hồng Bạch Song Sát. Mỹ nữ mà hắn nhìn thấy trong truyện chính là nữ quỷ, cuối cùng cô ta lấy mạng hắn. Hơn nữa, trong này đã ngầm chỉ cho chúng ta cách trừ Quỷ Sát rồi đây.”

Nói xong anh ta dùng ngón tay gõ gõ lên mặt bàn, sau đó chợt ngẩng đầu nhìn tôi cười rất... thân thiện: “Có biện pháp rồi, nhưng An tiểu ca, lần này cần cậu giúp một tay đây.”

Tôi vừa nhìn thấy nụ cười của anh ta thì lông tơ trên người đã dựng đứng hết cả lên, thầm nghĩ thôi tiêu rồi, nhưng vẫn kiên trì hỏi một câu: “Việc này mà cần đến tôi sao?”

Bạch Dực bình tĩnh cười tươi: “Yên tâm, cơ bản là không có gì nguy hiểm cả. Chẳng phải cậu là người đồng ý giúp người ta sao? Vì sao bây giờ cần cậu thì cậu lại đánh bài chuẩn thế?”

Tôi vừa nghe thế lập tức nổi giận lườm anh ta một cái, cao giọng nói: “Tôi mà sợ cái gì! Muốn giúp gì thì nói đi, tôi đã nhận lời thì nhất định làm được! Bằng không tên tôi cứ việc đảo ngược lại!”

Bạch Dực lắc đầu cười: “Đây là cậu nói đó nha, đến lúc đó đừng nghĩ tới chuyện đổi ý. Bằng không sau này muốn viết tên cậu sẽ phức tạp lắm!”

Tôi không thèm nhìn bộ dạng đắc ý ngầm của anh ta nữa, trước mặt người ta thì làm bộ như nghiêm túc ít nói, còn trước mặt tôi, thật không khác nào một con khướu, chỉ giỏi leo lẻo suốt ngày! Tôi tức giận nạt anh ta: “Nói, lần này là muốn tôi làm gì? Đi lấy cái gì? Đi gặp ai? An Tung tôi mà từ chối thì không phải đàn ông!”

Bạch Dực cười vỗ vai tôi, gật đầu nói: “Khá lắm, nhờ cậu cả đấy. Tôi đi gọi điện thoại cho Triệu Vân Vân đây, hai ngày nữa là ngày trăng hạ huyền, lúc đó chúng ta có thể giải quyết chuyện này được rồi.”

Khi lần thứ hai gặp lại Triệu Vân Vân, tôi cảm nhận rõ cô gái gầy hơn trước rất nhiều, giống như một nạn nhân bệnh nan y sắp chết, nhưng trong mắt vẫn sáng lên hi vọng sinh tồn. Đa phần con người đều là như vậy, khát vọng sống sót chưa bao giờ tan biến trong tâm hồn bọn họ, cho dù là một khắc trước ngưỡng cửa cái chết, có rất nhiều người vẫn còn rất khao khát muốn sống.

Triệu Vân Vân vừa nhìn thấy chúng tôi đã lập tức tiến tới, sau đó kích động nói: “Thật tốt quá, các anh cuối cùng cũng tới, các anh thực sự có cách cứu em sao? Mấy hôm nay nếu không có trầm hương của Bạch tiên sinh thì chắc em đã chết rồi!”

Có thể thấy rõ trên mu bàn tay, trong lòng tay, trên cánh tay của cô gái toàn là những đường ngang dọc đỏ tươi, cho dù có đốt hương vẫn không sao khống chế được sự khuếch tán của oán khí.

Bạch Dực gật đầu: “Đúng là đã có cách, tuy không phải là đảm bảo 100% nhưng có lẽ đây là cách duy nhất trên đời này có khả năng giúp bạn thoát chết. Chúng ta cũng chỉ còn cách đánh cược với số mệnh mà thôi!”

“Em tình nguyện đánh cược, dù sao thì cũng là chết, em tình nguyện thử mọi cách có thể!” Triệu Vân Vân trong mắt tràn đầy hi vọng nhìn chúng tôi, dường như có hơi kích động.

Tôi cũng bị thái độ của cô làm cho hăng hái, liền vui vẻ nói: “Đúng, cho dù Hồng Bạch Song Sát này có nguy hiểm tới đâu đi nữa thì chúng ta cũng phải thử tìm đường sống giữa cái chết xem sao!”

Bạch Dực có lẽ rất thích dội nước lạnh lên tinh thần của tôi, vì thế tôi vừa mở miệng thì anh ta đã đẩy đẩy kính mắt, lạnh lùng nói: “Đừng nói chắc như vậy, biện pháp này của tôi cũng là lấy từ câu chuyện cổ mà

cậu tìm ra, chính xác hay không tôi không biết đâu đấy, nếu thất bại thì mạng của cả ba chúng ta coi như dâng hết vào miêng Tang Quỷ, biết không?”

Triệu Vân Vân vẫn gật đầu, tôi cũng im lặng chờ đợi Bạch Dực cho chúng tôi biết phải làm gì.

Không ngờ Bạch Dực lại mang chúng tôi tới một căn nhà kiểu cổ, lúc tới nơi trời đã sập tối, nhiệt độ xuống thấp hơn ban ngày nhiều, từng đợt gió lạnh lùa qua cánh cửa gỗ mỏng manh khiến tôi lạnh tới mức run run người. Ở đây xem ra đã nhiều năm không có ai ở, mạng nhện giăng khắp nơi, còn có một vài món đồ dùng xưa, nhưng đều đã cũ tới mức ngay cả bà nội tôi cũng chưa chắc biết cách sử dụng. Bạch Dực ôm theo một bọc to, nói với chúng tôi: “Giúp tôi chuẩn bị với, nhớ đừng to tiếng, bị người ta phát hiện sẽ bị đuổi đấy!”

Tôi cầm lấy cái bao, buồn bực hỏi lại: “Đây là đâu vậy, sao anh tìm ra chỗ này?”

Bạch Dực cười xấu hổ: “Đây là một căn nhà sắp bị dỡ bỏ, trước đây tôi có đến đây, thấy cửa không khóa. Cho nên hôm nay mượn dùng một chút. Cho nên nhỏ nhỏ tiếng thôi, đừng dẫn công nhân phá dỡ nhà tôi.”

Tôi tự nhiên cảm thấy khinh bỉ anh ta, nhưng nghe thế cũng hạ thấp giọng: “Vậy anh cần gì phải mang tụi này tới đây?”

Anh ta mang theo một đồng đồ đạc, cẩn thận quan sát bên ngoài rồi mới trả lời: “Chúng ta cần một nơi để tổ chức nghi thức, hơn nữa không được là phòng mới mà phải là phòng kiểu xưa cơ, không khí ở đây rất phù hợp.”

Anh ta mang theo rất nhiều vải đỏ, còn có một bao đậu phộng, một bao long nhãn[5], tôi phát hiện mấy thứ này là thứ anh ta mua cách đây vài ngày... Tôi và Triệu Vân Vân càng nhìn càng ngỡ ngàng, nhưng vẫn làm theo lời Bạch Dực nhanh nhẹn thu dọn bày biện. Cuối cùng cũng thành công biến căn phòng cũ xì này thành một sảnh kết hôn, vải đỏ treo kín cửa sổ, vừa để trang trí vừa để ngăn chặn ánh mắt người đi đường. Bạch Dực bày đậu phộng và long nhãn ra bàn, rót rượu từ trong bầu vào cái chén nhỏ mới mua.

Sau đó anh ta quay lại nhìn tôi cười cười, lấy trong bao ra một bộ trang phục đỏ chói đưa cho tôi và nói: “Vào thay đi rồi ra đây.” Tôi nhìn qua nhìn lại, nhìn thế nào vẫn thấy nó giống hỉ phục của tân nương, liền ném nó lại cho anh ta: “Làm cái gì vậy, đây là y phục của nữ mà, đưa cho tôi làm chi, muốn mặc cũng phải là Triệu Vân Vân mặc chứ!”

Giọng nói của tôi hơi cao lên, nên Triệu Vân Vân vội vàng sợ hãi quay lại trách: “Anh làm gì vậy, đừng làm ồn chứ! Lỡ như bị phát hiện thì kế hoạch của chúng ta hỏng mất!”

Tôi xụ mặt nhìn cô, chỉ chỉ vào bộ trang phục trên tay: “Anh ta muốn tôi mặc y phục kết hôn của nữ, chúng ta có một cô gái ở đây mà, sao lại bắt tôi mặc?!”

Bạch Dực nhún vai nhìn có vẻ rất bất đắc dĩ: “Không còn cách nào khác, cô ấy có việc khác phải làm, mà tôi phải điều khiển nghi thức này, cho nên có thể đóng vai tân nương chỉ còn có mình cậu thôi à, mà đừng có làm rách bộ y phục này nhé, đây là bộ trang phục đóng hí kịch tôi mượn của cô tôi đấy, làm rách là cậu tự đền!”

Buồn cười, tôi đường đường là nam nhi chí, không thể nào mặc thứ này được, nếu không thì mặt mũi còn để ở đâu?! Vì thế kiên quyết lắc đầu: “Không được, nếu không anh chỉ cho tôi cách điều khiển nghi thức đi, tôi đi làm thay anh, bộ y phục này anh tự đi mà mặc lấy. Tôi tuyệt đối không mặc quần áo phụ nữ đâu!”

“Bạn An Tung thân mến, nếu bây giờ cậu không thích giúp bọn tôi nữa thì đi về đi! Bất quá, nếu Triệu Vân Vân xảy ra chuyện gì không lành thì chính là tại cậu vì chút sĩ diện con con mà làm hại, trước đây võ ngực bảo nhất định sẽ giúp người ta là ai? Là ai? Bây giờ bất quá chỉ yêu cầu cậu mặc hỉ phục có một lần mà cậu đã giãy dụa đánh đập lên!” Bạch Dực nghiêm mặt lại, cố tỏ vẻ nghiêm trang, nhưng không thể giấu nổi vẻ mặt đang cố nhịn cười.

Nhưng quả thực anh ta đã nói tới mức này rồi thì tôi cũng không còn cách nào từ chối nữa, nhìn lại vẻ mặt đau khổ cầu xin của Triệu Vân Vân, thoáng cái tôi đã hiểu thế nào gọi là “tiến thoái lưỡng nan”. Bậm môi nhìn lại bộ hỉ phục đỏ chói lần nữa, vẫn không sao thốt ra một câu đồng ý được.

Bạch Dực và Triệu Vân Vân nhìn nhau, sau đó anh ta lên tiếng: “Bộ y phục này thực ra là trang phục đóng kịch, không phân nam nữ, trong Kinh kịch có rất nhiều nam đóng vai nữ và ngược lại, chẳng lẽ Mai Lan Phương chưa bao giờ đóng vai nam sao?”

“Đúng thế đúng thế, kỳ thực cũng không có gì đặc biệt, trường bọn em cũng có nhiều nam sinh thường xuyên đóng vai hoa đán đó thôi, có sao đâu, nhìn mãi thành quen rồi.” Triệu Vân Vân thừa cơ thêm vào.

Tôi nhìn về mặt của cô gái vừa ủy khuất vừa cầu xin, cuối cùng đành phải cắn chặt răng hi sinh mà gật đầu: “Được, coi như hôm nay tôi nhượng bộ các người, nhưng nếu các người sau này mà dám đem chuyện này truyền ra ngoài thì đừng trách An Tung này!” Nửa câu sau thực ra là dành cho Bạch Dực, anh ta lúc này vẫn giữ vẻ mặt nghiêm túc, nhưng ánh mắt gian tà như vừa thực hiện được mưu ma chước quỷ gì đó lại cực kỳ rõ ràng.

Bạch Dực nhanh chóng chỉ ra phía sau: “Được, vào đó thay lẹ lên, thay xong đi ra đây tôi sẽ dạy cho phải làm gì.”

Vốn định đắp lại anh ta vài câu, nhưng nhìn bộ dạng này của anh ta rồi thì tôi đành nghẹn lại, chỉ còn biết lắc lắc đầu cầm bộ y phục vào phòng trong.

Nói thật, tôi tuy không cao lớn gì nhưng chí ít vẫn là vóc người tiêu chuẩn của một gã con trai, bộ quần áo này vận vào người tôi có hơi vắt vả. Hơn nữa nhìn nó có vẻ mong manh thế nào ấy, tôi sợ nó rách nên càng phải gượng nhẹ hơn. Giữa thời tiết lạnh như vậy mà tôi phải vật lộn với bộ y phục tới mức mồ hôi đầm đìa, lúc này mới biết Trư Bát Giới mặc bộ quần áo trần châu là vắt vả tới mức nào.

Lần qua lần lại một lúc lâu, cuối cùng tôi cũng mặc được bộ quần áo vào người. Lúc này mới thấy rõ nó quả thực là trang phục diễn kịch, nhưng màu đỏ tươi của nó lại quá sức rực rỡ, cảm giác như được nhuộm bằng máu vậy. Một trận gió lạnh thốc tới, tà áo đỏ tươi bay tung lên, tựa như một mặt màu đỏ quỷ dị thối qua trước mắt tôi. Tôi cả kinh, vội vàng đỡ vạt váy chạy như bay ra ngoài gặp hai người còn lại.

Bọn họ thấy tôi đều sững người ra một phút, sau đó gương mặt lạnh như băng của Bạch Dực chợt phá lên cười ha ha, cười đến chảy cả nước mắt nước mũi. Triệu Vân Vân che miệng run run người, rõ ràng là đang cười mà không dám to tiếng.

Bạch Dực đi tới vỗ vỗ vai tôi: “Tiểu An à! Cậu là cô dâu buồn cười nhất mà tôi từng thấy đấy, ai đời mặc áo tân nương mà cứ như khúc xúc xích nhảy tưng tưng vậy! Quả nhiên cậu không phải người tầm thường mà!”

Tôi gạt tay anh ta ra, đỏ mặt tía tai quát: “Đừng có mà mỉa mai tôi! Tôi chỉ có thể thôi đấy, làm gì được tôi nào?!”

Triệu Vân Vân vừa cười vừa khuyên giải: “Đâu có sao đâu, anh An Tung... hi hi... cũng rất dễ thương mà, thực ra anh hoàn toàn có đủ điều kiện đi học hí kịch đấy. Tại đạo này các bạn nam đán[6] càng ngày càng ít...”

Tôi trừng mắt với bọn họ, sau đó nhìn xung quanh một lần, cả gian phòng đều được trang trí một màu đỏ tươi, nhưng không hiểu sao vẫn cứ có cảm giác quỷ quái thế nào ấy. Bạch Dực sắp hai cái ghế ở giữa phòng, trên ghế trùm vải đỏ, nhưng cả hai đều xoay mặt vào trong tường, trước hai cái ghế treo một tấm gương. Sau lưng ghế bày một cái bàn chữ nhật, trên bàn bày nến đỏ, dưa, trái cây, trên khăn trải bàn dán một chữ “song hỉ” màu đỏ rực. Bốn góc phòng đặt bốn thếp hương, chính là loại hương trầm mà Bạch Dực đã cho Triệu Vân Vân lần trước, bầu không khí nhuốm một mùi thơm trong trẻo nhưng lạnh lùng, băng lạnh khối xám. Làm tôi bất ngờ hơn nữa là lần này Bạch Dực mang theo cả cái chén của Tá Thợ bà, thấy anh ta mang cả bảo bối yêu quý tới, tôi cũng bắt đầu trở nên tò mò, thứ này có tác dụng gì với chúng tôi nhỉ?

Bạch Dực đưa cái chén cho tôi, sau đó chỉ vào một trong hai cái ghế: “Sang đó ngồi xuống, nhớ cho kỹ, trước khi tôi bảo mọi chuyện đã kết thúc, thì tuyệt đối, tuyệt đối không được quay đầu nhìn lại, biết chưa?”

Tôi gật đầu lia lịa kéo tà váy ngồi xuống ghế, cái ghế đã quá cũ, vừa đặt người lên thì đã nghe tiếng nó kêu kệt.

Bạch Dực và Triệu Vân Vân đứng sau lưng ghế, tôi nhìn qua tấm gương trước mặt có thể thấy mọi cử động của họ. Bạch Dực đang quay sang nói với Triệu Vân Vân: “Lúc này tôi đã nói sơ với bạn rồi đấy, lần này

chúng ta sẽ lấy Sát khắc Sát. Tức là chúng ta cần mượn sát khí của Tang Quỷ để trung hòa oán khí trên người bạn.” Bạch Dực nhìn sang tôi một chút, sau đó nói tiếp: “Nhưng nếu chỉ là những hôn lễ bình thường thì nó sẽ không xuất hiện đâu, cho nên đã như vậy thì chúng ta phải chủ động gọi nó tới!”

Lòng tôi hơi run lên, lại còn chiêu hồn nữa chứ, cầu xin lần này đừng nguy hiểm như những lần trước... Bạch Dực đẩy gọng kính nói tiếp: “Thực ra cả tôi lẫn An Tung đều chưa từng gặp Hỉ Quỷ, chỉ có bạn mới thấy nó thôi. Cho nên lần này cũng chỉ có một mình bạn là có thể nhìn tận mặt Tang Quỷ.”

Sắc mặt Triệu Vân Vân tái nhợt đi như người chết, trên gương mặt của cô gái đã mơ hồ hiện lên dấu vết của những vết siết màu đỏ, cô khẽ gật đầu, sau đó kiên định hỏi: “Em sẽ phải làm gì?”

Trong lòng tôi thầm cảm thán, cô gái này thực sự rất kiên cường, gặp phải chuyện thế này mà vẫn có thể bình tĩnh như vậy được. Bạch Dực cũng gật đầu, trên mặt thoáng vẻ khen ngợi: “Thực ra bạn mới là người chiêu quỷ thực sự, bạn chỉ cần đứng ở góc phòng phía đông bắc, chờ đến khi con quỷ vừa xuất hiện ở cửa là bạn phải lập tức tới chỗ nó ngay. Nhớ kỹ nhất định phải nhìn thẳng vào mắt nó, đừng có tránh né. Sau đó bạn phải tự mình mời nó quay về địa phủ, đừng dây dưa trên nhân gian nữa.”

Cả người Triệu Vân Vân run lên, nhưng vẫn gật đầu, chậm rãi tiến về phía đông bắc của gian phòng, sau đó, quay lại nhìn Bạch Dực hỏi: “Nếu làm vậy em có thể sống sót không?”

Bạch Dực mỉm cười trấn an: “Có thể hay không còn phải xem số trời, nhưng tôi sẽ cố gắng bảo vệ bạn được bình an. Nếu thực sự không thể xoay chuyển nổi cục diện, tôi vẫn sẽ đảm bảo để bạn không bị biến thành Sát Quỷ, trở thành cô hồn chết oan lang thang trên dương thế.”

Triệu Vân Vân mỉm cười, khoe mắt ầng nước: “Anh cứ yên tâm, em có chết cũng sẽ không oán không hận gì cả đâu. Tuyệt đối sẽ không làm hại người khác.”

Tôi không thể nói chen vào, chỉ biết ra sức hít thở đều, không khí lạnh buốt khiến tay tôi đông cứng lại đổ bưng. Để có thể mặc bộ y phục này tôi đã phải cởi hết áo lạnh, nên bây giờ thực sự lạnh tới mức run lấy bầy.

Bạch Dực tiến đến ngồi xuống cạnh tôi, sau đó đột nhiên quay sang tôi cười cười: “Nếu sợ quá thì cứ nắm tay tôi này, tôi không cười cậu đâu.”

Tôi không đáp lại, chỉ nhìn thẳng vào cái gương trước mặt, trong gương phản chiếu hình ảnh của tôi và Bạch Dực ngồi cạnh nhau, cảm giác thực sự rất quái dị... Tôi mặc hi phục đỏ thẫm, anh ta chỉ mặc quần áo bình thường, nhưng ngồi bên cạnh nhau khiến tôi tự nhiên có cảm giác như một...lễ cưới?! Vừa ý thức được điều này, tôi lập tức sầm mặt xuống, trong lòng tự an ủi mình rằng đây là một nghi thức đặc biệt nên cần phải ăn mặc thế này. Vả lại nếu đã nhận lời giúp người ta thì phải kiên trì cho tới phút chót.

Nhưng nghĩ sao vẫn cảm thấy có chút khó chịu, tên khốn này rõ ràng chỉ vì không muốn làm tân nương nên mới đẩy bộ quần áo này cho tôi đây mà. Tôi trừng mắt với Bạch Dực trong gương, nhưng bàn tay đang cầm cái chén của Tá Thọ bà lại vô thức siết chặt thêm một chút. Thực ra lúc này tôi rất sợ, qua tấm gương tôi có thể nhìn thấy rõ bên ngoài, lúc này trời đã tốiมืด, gió lạnh không ngừng gào thét, thổi thốc vào trong. Trong phòng chỉ có vài ánh nến leo lét soi rọi một khoảng không gian chật hẹp, còn lại là một mảnh tối đen như mực.

Tôi bắt đầu nôn nóng, run rẩy hỏi: “Lúc nào... mới kết thúc vậy... tôi... tôi lạnh quá sắp chịu hết nổi rồi...”

“Chờ chút nữa, loại quỷ này nhất định sẽ không bỏ qua một nghi thức thế này đâu.” Bạch Dực liếc nhìn tôi, sau đó vươn tay sang cầm lấy tay tôi, tay anh ta rất ấm, tôi nhất thời có cảm giác ấm áp hơn một chút.

Tôi gật đầu, nhìn vào gương, hình ảnh gian phòng phản chiếu trong gương còn ghê rợn hơn cả thực tế, gương mặt của tôi và Bạch Dực đều trắng bệch ra như sáp, làn khói nhẹ tỏa ra từ mấy thẻ hương vẫn vút phía sau khiến bầu không khí càng thêm quỷ dị mà huyền hoặc. Trong góc phòng phía đông bắc, Triệu Vân Vân co rúm người lại chờ đợi, xem ra cô cũng rất lạnh, cả người đang không ngừng run rẩy. Hai ngọn nến đỏ vì bị gió tấp liên tục nên cũng nhấp nháy leo lét, những giọt sáp màu đỏ hồng rơi trên đĩa đậu phộng và long nhãn khiến mọi thứ giống hệt như đồ cúng.

Tôi nuốt nước miếng, đột nhiên cảm thấy bàn tay Bạch Dực nắm tay tôi khê siết chặt. Tôi nhìn lại trong gương thì bất thành linh phát hiện một cái bóng trắng nhấp nháy giữa bóng tối ngoài cửa. Lòng tôi bắt đầu

lạnh toát, biết Quỷ Sát đã tới. Cái bóng trắng dần dần đông lại thành một bóng người mặc áo trắng. Khi cái bóng bay vào tới cửa tôi mới nhìn rõ, nó mặc một bộ y phục dài màu trắng, mái tóc dài che khuất gương mặt, đầu cúi xuống, hai tay buông xuôi hai bên người, từng bước từng bước tiến vào phòng.

Mẹ nó ơi, tôi thề là sau này tôi sẽ không bao giờ dám nhìn những người đẹp tóc dài nữa, thật kinh khủng quá đi mất! Tôi nghĩ thầm, lúc này Triệu Vân Vân nên chạy tới đi chứ! Nhưng rõ ràng là cô gái đã sợ tới mức chết trân ở góc phòng rồi, động cũng không dám động, chỉ run bắn lên co người lại trong góc.

Nữ quỷ phát ra âm thanh lục cục trong cổ họng, chậm rãi tiến tới phía sau tôi và Bạch Dực. Bạch Dực nắm tay tôi, lắc đầu với tôi trong gương, ý nói tuyệt đối không được nhúc nhích. Nữ quỷ đã tiến sát tới phía sau chúng tôi, tôi rút cuộc nhìn rõ gương mặt của nó, đó là một gương mặt trắng bệch như thạch cao, hai bên má là hai dấu tròn đỏ thẫm, trên môi cũng tô một màu đỏ ghê người. Xung quanh mắt nó là một vòng phấn màu đen thẫm, nó không có tròng trắng mắt, chỉ có một đôi đồng tử đen thẫm to đến kỳ quái, xung quanh đầy tơ máu.

Nữ quỷ vươn bàn tay khô vàng sẽ chạm vào bộ y phục đỏ trên người tôi, vẻ mặt tràn đầy ước ao, tôi cứng người lại, máu trong người trong nháy mắt như muốn đông thành đá, trong lòng thầm mắng: “Chết tiệt, nếu người thích ta có thể tặng nó luôn cho người, nhưng đừng có chạm vào taaaaa!!!!”

Tôi lại nhìn về phía góc phòng, Triệu Vân Vân vẫn đang do dự không dám tiến tới. Nữ quỷ sờ áo của tôi xong, liền quay sang chuẩn bị rờ vào người Bạch Dực, ánh mắt càng say mê hơn. Tôi thoáng thấy sắc mặt Bạch Dực tái nhợt đi, tự nhiên lại muốn phá lên cười, nghĩ thầm, lão Bạch, bình thường anh vẫn tự hào mình anh tuấn phong độ lắm mà! Nhìn xem, ngay cả nữ quỷ cũng phải mê anh đó, ha ha.

Bạch Dực siết chặt tay tôi hơn, tôi đau quá, cả người bỗng chốc run lên, nữ quỷ lập tức chú ý tới động tác của tôi, hai tay của nó nhanh như chớp... khoát lên vai tôi. Tôi sợ tới mức hồn sắp bay ra khỏi miệng, cả người run lên không kiềm chế nổi. Nữ quỷ sờ sờ y phục của tôi, kéo kéo tóc tôi, tay nó như hai cành cây khô, cứng ngắt mà khô đét. Sau đó vẻ mặt của nó chợt tràn ngập bi thương lẫn ước ao, giống như đang muốn nói: “Tại sao ngồi bên cạnh anh đẹp trai này lại không phải là ta, tại sao được mặc áo tân nương lại không phải là ta...?”

Tôi sợ tới mức đổ mồ hôi lạnh, cảm nhận rõ rệt là nữ quỷ này đang nhìn mình một cách oán hận lẫn đổ kị nặng nề, tay nó đã vươn ra chuẩn bị bóp cổ tôi rồi! Hai bàn tay lạnh như hai cục băng kháp lại trên cổ tôi, tôi liền rung mình một cái, cảm thấy nó đột nhiên dùng sức bóp mạnh! Tôi bắt đầu kinh hoàng, chẳng lẽ nữ quỷ định bóp cổ tôi chết thật sao?

Bạch Dực kéo kéo tay tôi, chỉ chỉ vào cái chén, tôi lập tức cầm chén nâng lên ngang mặt. Nữ quỷ vừa nhìn thấy cái chén, vội vàng buông tôi ra, trong mắt tràn ngập sợ hãi. Nó nhìn tôi một chút, lại nhìn sang Bạch Dực một chút, sau đó từ từ lùi lại định bỏ đi. Tôi và Bạch Dực đều run lên! Nếu nó bỏ đi lúc này, vậy Triệu Vân Vân chỉ có nước mất mạng! Nhưng chúng tôi không thể quay lại, cũng không thể lên tiếng, chỉ biết giương mắt nhìn. Lúc này Triệu Vân Vân cũng cảm thấy con quỷ muốn bỏ chạy, vì thế cô hét lên một tiếng tuyệt vọng rồi nhảy bổ ra, thoáng cái ôm chặt lấy nữ quỷ, cô gái nhìn thẳng vào mắt con quỷ, mà con quỷ cũng nhìn thẳng vào cô. Cả người cô gái run lên, sau đó bắt đầu lẩm nhẩm bằng một giọng run run như muốn vỡ: “Cầu xin người, cầu xin người cứu ta... đừng nên hại người nữa, trở về nơi người phải về đi, cát bụi hãy quay về với cát bụi...”

Nữ quỷ nhìn Triệu Vân Vân chằm chằm, cô gái nắm lấy y phục của nó, cơ thể từ từ trượt xuống sàn, nhưng miệng vẫn lẩm bẩm không ngừng: “Cát bụi trở về với cát bụi, cát bụi trở về với cát bụi... Về đi thôi, đừng du lang nữa, đừng du lang nữa...”

Nữ quỷ chậm rãi rời khỏi Triệu Vân Vân, còn Triệu Vân Vân cứ thế quỳ dưới đất, nhìn chằm chằm vào đôi mắt nữ quỷ mà thì thào không ngừng. Nữ quỷ từ từ rời khỏi căn phòng, dần dần biến mất vào bóng tối. Ngọn nến sau lưng tôi cũng vừa tắt, chỉ có ánh trăng trong vạt yếu ớt len qua khung cửa chật hẹp, soi rọi khoảng không lạnh lẽo trong phòng, xung quanh chúng tôi, một mùi hương không tên tràn ngập.

Một lát sau, Bạch Dực mới buông tay tôi ra, quay lại nói: “Xong rồi, Triệu Vân Vân, bạn thử kiểm tra trên người xem còn dấu đỏ nào không?”

Cô gái run run kéo tay áo lên, chúng tôi cũng đồng loạt nín thở. Tay áo từ từ được kéo cao... không thấy

vết hằn đỏ nào nữa! Cô kích động kéo tay áo còn lại lên xem, cũng lặn hết cả rồi! Đột nhiên, cô gái òa lên khóc nức nở, chúng tôi biết, đây là những giọt nước mắt vui sướng tột độ, tìm được đường sống trong chỗ chết. Vì thế chúng tôi để cô ấy khóc thỏa thích, nhưng phiền phức lập tức kéo tới, đó là tiếng khóc của Triệu Vân Vân đánh động mọi người quanh đó, bắt đầu có người chạy tới kiểm tra. Bạch Dực hốt hoảng hô to: “Không xong rồi, có người tới, chạy mau!”

Tôi nhìn lại mình, chỉ chỉ vào tà áo dài mà cười khổ: “Tôi thế này làm sao mà chạy được! Tốt xấu gì cũng phải chờ tôi thay đồ đã chứ?!” Nhưng Bạch Dực không thèm nhìn tôi lấy một cái, chỉ nhanh như chớp vơ hết đồ đạc chạy biến ra ngoài, Triệu Vân Vân vừa mừng vừa sợ, cũng run rẩy xách túi chạy theo sau.

Tôi muốn mắng Bạch Dực thật to, nhưng cũng quyết định nhanh chóng ôm quần áo của mình cứ thế chạy ra ngoài.

Ba người chúng tôi cứ thế chạy hộc tốc trên đường, trong số đó nhìn tôi là buồn cười nhất, một anh chàng mặc hí phục chạy trốn khiến mọi người trên đường đều cười cười quay lại nhìn. Mà tại vì mặc váy dài nên tôi cũng không chạy được nhanh, chỉ biết lạch bạch chạy sau lưng hai người kia, rốt cuộc tới một ngã rẽ tương đối vắng, Bạch Dực mới ngừng lại. Tôi chạy tới cuối cùng, vừa thở hổn hển vừa ôm chặt quần áo của mình trong tay, miệng há hốc không ngừng hớp hớp không khí... cuối cùng cũng thoát...

Bạch Dực cũng thở phì phò: “Tới... tới đây thôi... bọn họ... bọn họ không đuổi tới nữa...”

Triệu Vân Vân hoàn hồn, vừa khóc lại vừa cười nói với chúng tôi: “Lần này em vô cùng biết ơn các anh, các anh đã cứu mạng em...!”

Trong lòng tôi thầm nghĩ: “Tôi mới là người thảm nhất đây này! Dọc đường đi có không biết bao nhiêu người chỉ trỏ, chỉ mong trong số đó không có người quen... nếu không quả thực không còn mặt mũi làm người nữa!”

“Cầm bộ quần áo của cậu sang kia thay ra đi.” Bạch Dực nhìn tôi, chỉ vào bụi cây phía trước nói.

Tôi lập tức lạch bạch chạy sang, nhưng lại bị anh ta ngăn lại: “Đưa cái chén đây đi.”

Tôi chỉ muốn thay quần áo ngay cho xong, liền lập tức giao lại cái chén cho anh ta rồi ôm quần áo phóng tới chỗ bụi cây, nhưng trước đó còn kịp loáng thoáng nghe anh ta lầm bầm: “Coi đó, nương tử nhà tôi chẳng dịu dàng tí nào cả.”

Tôi sững sờ ngẩn người quay lại hỏi: “Anh vừa nói cái gì thế?”

Nhưng anh ta làm vẻ mặt ngơ ngác vô tội phát phát tay với tôi: “Tôi bảo may mà bộ trang phục không bị rách, nếu không là một tháng tiền lương của cậu đi tong rồi. Nhanh nhanh đi thay ra mau!”

Tôi hoài nghi nhìn anh ta, nhưng quyết định tạm thời lờ đi cái đã, thay quần áo xong rồi còn lo bị anh ta mĩa mai sao.

Rốt cuộc mặc lại được bộ quần áo bình thường, tôi mang bộ hí phục ra trả lại cho Bạch Dực, phui phui mấy mảnh lá khô bám trên áo: “Được rồi, việc này cuối cùng cũng xong!”

Bạch Dực gật đầu: “Bạn Triệu, nhờ bạn mang bộ y phục này về trả lại cho cô của tôi giúp, nói với cô tôi là tôi cảm ơn.”

Triệu Vân Vân nhận bộ y phục, nhẹ nhàng nhận lời, rõ ràng cô gái vẫn còn rất kích động, cơ thể vẫn còn run run.

Tôi vẫn hơi lo lắng, dù sao thì nữ quý kia cũng đã chạm vào người chúng tôi, nên hích khuỷu tay vào người Bạch Dực hỏi: “Lão Bạch, chúng ta không có gì nguy hiểm chứ, Triệu Vân Vân thì an toàn rồi, đừng làm cho chúng ta cũng bị cuốn vào.”

“Không có đâu, chúng ta không nhìn thẳng vào nữ quý mà chỉ nhìn qua gương thôi mà, cho nên sẽ không bị sát đâu. Hơn nữa trong tay chúng ta còn có cái chén của Tá Thọ bà, có thể trung hòa hết mọi xui xẻo khi bị nó đụng vào rồi.” Bạch Dực cười cười lắc đầu.

Lúc này tôi mới yên tâm, lại sức nhớ tới cảnh Bạch Dực bị nữ quý ve vãn, lập tức cảm thấy buồn cười, liền liếc nhìn Bạch Dực cười gian: “Bạn Triệu, bạn không biết đấy chứ, Bạch Dực công tử của chúng ta rất có

mị lực đó nha, ngay cả nữ quỷ cũng không cưỡng lại nổi luôn! Cứ nhớ tới ánh mắt của nữ quỷ kia nhìn Bạch Dực ~ chắc chắc ~ thật là ai oán nha ~”

Bạch Dực tức giận trừng mắt với tôi, Triệu Vân Vân ôm y phục chột nhỏ nhẹ nói: “Lúc em ôm lấy con quỷ, nhận ra, nó... không có ngực... hình như là một nam quỷ đó...”

Giữa màn đêm khuya khoắt chột vang lên tiếng cười của tôi, Bạch Dực làm lơ đi thẳng, Triệu Vân Vân nhìn anh ta rồi lại nhìn tôi, chột dạ hỏi: “Em nói sai cái gì rồi à?”

Tôi rất hứng khởi khoát tay cười: “Không có gì! Anh ta ngượng thôi mà! Ha ha ~ vậy bọn tôi về trước nhé. Ha ha ~ bạn cũng có thể sống bình thường như trước rồi!”

Triệu Vân Vân nghiêng đầu nhìn bộ dạng hăng hái của tôi, sau đó cũng mỉm cười theo. Đến góc đường, cô gái chào từ biệt chúng tôi ra về.

Tôi lập tức đuổi theo sau Bạch Dực, cười toe toét: “Lão Bạch, rốt cuộc tôi cũng nắm được đuôi anh rồi nhé!”

Bạch Dực cũng quay lại mỉm cười với tôi: “Truyền thống nhà tôi là làm chồng nhất định phải nhường nhịn nương tử, cho nên cậu muốn cười thì cứ cười đi.”

Mặt tôi lập tức co rút lại, có ý gì hả! Nương tử?! Cái này phải làm cho rõ nha! Tôi lập tức đuổi theo, Bạch Dực vẫn thản nhiên đi trước, không để ý gì đến tôi, làm tôi càng thêm tức.

Trên con đường một đêm cuối năm, chỉ có giọng của tôi hò hét chất vấn, nhưng trong một con hẻm nhỏ tối đen, có thể phảng phất nhìn thấy hai bóng người, một đỏ một trắng, quanh quẩn giữa những dịp buồn vui của con người. Đại ái đại hận của chúng có thể vô tình vô tâm mà cướp đi những linh hồn quý giá của nhân loại.

Song hỉ quỷ sát – Hoàn

[1] Ý nói tới Lâm Đại Ngọc của “Hồng lâu mộng”. Giả Bảo Ngọc gọi nàng là Lâm muội muội (em Lâm) nên độc giả cũng thường gọi theo như thế.

[2] Sát là từ chỉ những loại hung thần ác quỷ, cũng là một loại linh hồn, nhưng chỉ chuyên hại chết người.

[3] Thuyết nhà Phật nói Lục đạo bao gồm thiên đạo, Atula đạo, nhân đạo, súc sinh đạo, ngạ quỷ đạo, địa ngục đạo. Linh hồn con người nói chung là luân hồi trong sáu đạo này.

[4] Theo Lục Minh hiểu thì chỗ này giống như “phí giao thông” ấy, các phương tiện đi trên đường lớn (ví dụ như quốc lộ) là phải trả tiền phí.

[5] Đường như đây là sinh lễ kết hôn của Trung Quốc, giống như trâu cau của Việt Nam..?

[6] Nam đán là nam chuyên đóng vai nữ trong Kinh kịch

16. Chương 15: Niên Thú (thượng)

Tiếng pháo trúc đón mừng năm mới đến, đêm trừ tịch thực ra là để đánh đuổi một loại quái vật có tên gọi là “Tịch”. Có lẽ ai cũng biết câu chuyện này, Tịch chính là một loại niên thú, sợ ánh sáng sợ màu đỏ sợ tiếng vang, cứ theo đó mà suy thì nó cũng chẳng có gì đáng sợ cho lắm. Chỉ cần một chuỗi pháo trúc dài là có thể đối phó với nó. Dù sao tôi cũng không có hiểu biết nhiều về lãnh vực này lắm, đêm trừ tịch chẳng qua là thời khắc chuyển từ một năm cũ sang một năm mới mà thôi, trước kia thì còn có tiền lì xì, còn bây giờ ngoại trừ mỗi năm mỗi già đi một tuổi thì chẳng còn gì đáng hân hoan nữa cả.

Lúc mẹ tôi biết tôi sẽ không về nhà mừng năm mới cũng có hơi nổi giận, nhưng cuối cùng vẫn gửi tới cho tôi ít đồ ăn tết cộng với vài bộ quần áo mới. Bạch Dực cũng nhận được một ít đặc sản dưới quê gửi lên, hai người chúng tôi vội vã đem đồ ăn tắm ướp cẩn thận rồi mắc lên treo bên cửa sổ cho khô ráo. Người miền

Nam dịp tết thường thích ăn thịt vịt hầm và thịt heo sấy khô. Cho nên tôi rất thích dịp năm mới, bữa cơm tất niên nhất định sẽ có Lạp Xưởng và thịt vịt ướp muối. Bạch Dực rõ ràng cũng là người miền nam, nhưng khẩu vị nhà anh ta có vẻ nhạt, chỉ gửi tới một ít hải sản.

Mẹ tôi còn gửi tới cho tôi mấy tờ giấy đỏ cắt thành hình chữ “Phúc”, nói là dán trên cửa vào đêm trừ tịch. Nhưng tôi vốn lười, nghĩ có dán hay không dán thì cũng như nhau cả. Nhân tiện có Bạch Dực, liền đem nhiệm vụ này đẩy cho anh ta. Bạch Dực cao hơn tôi cả nửa cái đầu, bình thường tôi vẫn rất ầm ỹ, nay tiện dịp sai vặt anh ta để báo thù vậy. Tôi ngồi dưới vừa bóc vỏ đậu phộng vừa nhìn xem tờ giấy dán có thẳng hay chưa. Tuy nói tôi cũng không phải người giỏi giang gì, nhưng tốt xấu cũng tốt nghiệp trường Mỹ thuật ra, con mắt đặc biệt xét nét với sự cân bằng. Qua hồi lâu, hai bàn tay đang giữ chữ Phúc của Bạch Dực đã bắt đầu run lên, anh ta quay lại căn nhắc: “Đã được chưa, cứ thế này mãi thì tôi biến thành vượn tay dài mất!” Tôi không thèm để ý đến anh ta, miệng nhai đậu phộng, hai mắt neho neho canh chừng. Cuối cùng cảm thấy đã thỏa mãn, mới gật đầu nói với Bạch Dực: “Được rồi, cứ thế dán vào đi!”

Bạch Dực dán xong tờ giấy, rũ rũ cánh tay cho đỡ mỏi mà liếc nhìn tôi: “Thứ này cần phải dán tỉ mỉ tới vậy sao?”

Tôi vừa bóc đậu phộng vừa nghiêm trang gật đầu: “Đương nhiên, phúc đảo (chữ Phúc dán ngược) là phúc đảo (phúc đến) chứ sao! Anh thường tự hào là đầy bụng kiến thức mà lại không biết điều sơ đẳng này à?”

Anh ta bắt đầu dĩ lắc lắc đầu, không nói gì nữa mà quay lại thu dọn đám sách cổ vung vãi trên sàn mấy ngày trước chưa dọn xong. Kể từ khi xảy ra vụ “Song hỉ quỷ sát”, Triệu Vân Vân có tới làm khách nhà chúng tôi thêm mấy lần nữa, lần nào cũng mang theo thứ này thứ kia, nhờ có cô ấy mà bây giờ tôi mới có đậu phộng mà ăn thế này.

Bạch Dực dọn toàn bộ mớ sách cổ cho hết vào rương, trên giá sách chỉ để lại vài cuốn tự điển và sách lịch sử bình thường, còn mấy thứ kỳ lạ thì nhét hết xuống gầm giường, cả căn phòng cũng trở nên thoáng đãng hơn. Lúc này dường như nghĩ ra cái gì đó, anh ta liền quay lại nói với tôi: “Cậu có biết tờ giấy dán trên cửa thực ra là để đuổi niên thú không?”

Tôi gật đầu: “Biết chứ, là Tịch đúng không, cho nên đêm 30 mới gọi là đêm trừ tịch, ý là giết chết con quái thú tên là Tịch này còn gì.”

Anh ta dường như có hơi khó chịu nhíu nhíu mày, sau đó lắc đầu nói: “Niên thú không phải là con quái vật độc ác như con người thường tưởng tượng, sự tồn tại của nó rất quan trọng, tác dụng của nó là để bảo vệ cho khoảng thời gian cuối cùng trong năm. Nhân loại hoàn toàn không thể giết được nó, chỉ có thể đánh đuổi hoặc là tránh né mà thôi.”

Tôi ném mớ vỏ đậu phộng còn lại vào thùng rác, sau đó phỉ phỉ tay hỏi: “Vậy sao? Còn có cách hiểu này nữa à?”

Anh ta đẩy đẩy kính mắt đáp: “Tịch thực ra sống ở dưới Long cung, chỉ có ngày cuối cùng trong năm mới lên thế giới con người, thực ra nó thuộc về họ nhà rồng, cũng có thể nói là anh em của rồng có sừng.”

Tôi ngạc nhiên hỏi lại: “Nói vậy chẳng lẽ thứ này cũng là một con rồng sao?”

Anh ta khẽ gật đầu: “Nói là nó thuộc họ nhà rồng, nhưng cũng không phải là rồng, trong họ nhà rồng có rất nhiều chi loài khác nhau, người ta nói bàn tay còn có ngón dài ngón ngắn, rồng cũng rất khác nhau. Còn Tịch thực sự không được gọi là rồng.”

Tôi thở dài: “Vậy cũng chẳng có gì quan trọng, nó vẫn là một con quái vật ăn thịt người, cho dù thân phận có tôn quý đến đâu đi nữa thì mọi người vẫn sợ hãi mà lẩn tránh nó.”

Bạch Dực dường như suy nghĩ rất lung, cúi đầu không nói gì nữa. Tôi thấy anh ta không định tiếp lời, cũng quay lại mở máy vi tính lên mạng. Dạo này dịp năm mới cũng không còn cái không khí háo hức đặc biệt như ngày xưa nữa, kinh tế phát triển, người ta ăn mừng từ đầu năm đến cuối năm, không còn mấy ai giữ những tập tục cổ xưa phức tạp nữa.

Lúc này trên QQ vừa có một tin tức mới toanh, tôi hiếu kỳ mở ra xem, trong đó nói người ta vừa vớt được dưới lưu vực Hoàng Hà một cái đỉnh đồng xanh khắc mặt thú, sau khi được giám định bởi bảo tàng lịch sử địa phương thì nó dường như là một vật phẩm có từ thời Tiên Tần, là một loại tế phẩm dùng để tế tự cho

sông Hoàng Hà. Trên mẫu tin còn có một tấm ảnh chụp cái đỉnh nọ, ở giữa còn có ảnh chụp hiện trường nơi tìm ra nó. Nói thật, trong mắt một kẻ mù tịt lịch sử như tôi thì cái đỉnh chẳng khác nào một khối kim loại loang lổ bong tróc, đem ra bán ve chai sợ còn không ai thèm mua.

Nhưng Bạch Dực cũng tiến tới đọc mẫu tin, mà càng đọc lại càng chăm chú, cuối cùng anh ta thẳng thừng đẩy hẳn tôi ra mà ngồi xuống trước máy vi tính, lại download mấy tấm ảnh xuống phóng to lên xem, lúc này tôi mới nhìn kỹ được mặt trên của chiếc đỉnh quả thực có khắc hình một con quái thú có râu rất dài, hình dạng không phân rõ là giống sư tử hay cọp, dù sao thì đỉnh đã bị ngâm dưới nước quá lâu, nên hình khắc bên trên cũng đã mờ nhạt nhìn không rõ nữa.

Tôi chen vào nói: “Thế nào lão Bạch, cũng muốn nghiên cứu cả văn vật cổ à, quả nhiên là đa tài nha!”

Chỉ thấy anh ta cúi đầu lẩm bẩm: “Không ngờ lại dám đào cả thứ này lên... coi chừng thứ đó cũng thoát ra luôn rồi...” Sau đó tắt cửa sổ máy tính, gạt đầu với tôi: “Chơi tiếp đi, tôi ra ngoài đây.”

Tôi quay đầu lại hỏi: “Đi đâu vậy?”

Anh ta đã khoác xong áo khoác, không thèm quay lại mà đáp: “Đến bảo tàng.”

Tôi vừa nghe thế đã vội vã kéo anh ta lại: “Quay lại quay lại, anh nhìn thử xem bây giờ là mấy giờ rồi? Anh tới nơi coi chừng người ta đã đóng cửa từ đời nào rồi ấy chứ!”

Anh ta nhìn đồng hồ treo tường, rồi lại bất đắc dĩ ngồi xuống, vẻ mặt dường như rất ưu tư, tôi thấy Bạch Dực có vẻ quan tâm đặc biệt tới thứ này, liền hỏi: “Cái cục đồng... à không, cái đỉnh đồng xanh đó có vấn đề gì hay sao?”

Anh ta lắc đầu: “Tôi cũng không dám chắc, cái đỉnh này đã bị ăn mòn quá rồi, trông không rõ nguyên trạng nữa, tôi muốn nhìn tận mắt xem sao, nhưng cũng chỉ còn nước chờ tới sáng mai thôi...” Dứt lời anh ta lại tới mở mấy tấm ảnh lúc nãy ra xem, nhưng hình chụp thực sự không rõ, hơn nữa độ phân giải của tấm ảnh cũng thấp, nếu muốn phóng đại lên nữa chắc chỉ còn nhìn thấy một đồng điểm ảnh lem nhem mất. Vì thế rốt cuộc Bạch Dực đành bỏ cuộc.

Cả ngày đủ thứ chuyện xảy ra, vừa phải thu dọn phòng vừa phải chuẩn bị đồ ăn tết, buổi tối chúng tôi cũng chỉ mua đại một ít hoành thánh ăn tạm. Tất cả những thực phẩm ngon nhất đều phải để dành đến đêm 30 mới mang ra ăn, đây là truyền thống của Trung Quốc, bữa ăn cuối cùng trong năm luôn luôn cực kỳ linh đình phong phú, cho dù gia đình có nghèo cách mấy cũng cố chuẩn bị một ít thịt thà ăn trong bữa tiệc tất niên. Bởi vì bữa cơm cuối năm này ngoại trừ mang nghĩa đoàn viên thì còn là để bói may mắn cho năm sau, có ăn được một bữa ngon lành thì năm sau mới làm ăn được thuận lợi.

Ăn cơm tối xong, tôi thỏa mãn nhìn gà ngậm rượu và vịt tắm treo trước cửa sổ, mơ màng nghĩ tới bữa cơm tất niên linh đình sắp tới. Bạch Dực có thói quen ngủ rất sớm, sớm hơn tôi nhiều, nên khi tôi quyết định đi nằm thì anh ta đã ngáy khò khò từ lâu. Cuộc sống ở ký túc xá đã sớm luyện cho tôi thói quen cử động nhẹ nhàng êm ái để tránh làm mất giấc của người khác. Tôi rón rén chui vào ổ chăn, chuẩn bị đưa tay tắt đèn, đột nhiên nghe bên ngoài dường như có tiếng gõ cửa rất khẽ, cũng rất chậm rãi. Bạch Dực trở mình một cái, vẫn không hề tỉnh giấc. Tôi chán nản khẽ lên tiếng hỏi ai đó, nhưng tiếng động kia lập tức biến mất. Tôi có chút băn khoăn, cũng có chút nghi hoặc, nhưng trời lạnh đêm khuya thế này có ai lại rảnh tới mức mở rộng cửa ra kiểm tra lại? Cho nên tôi chỉ lẩm bẩm mắng vài câu rồi cũng tắt đèn nằm xuống.

Đến nửa đêm đột nhiên trời đổ mưa, gió rít gào ào ạt bên ngoài khung cửa, giữa trời đêm tĩnh lặng lại càng có vẻ ồn ào hơn. Tôi mơ màng nghe tiếng mưa quạt vào cửa sổ lách tách, trong lòng lại đâm lo ố đồ ăn đang treo bên ngoài, vì thế mở mắt nhòai người ngồi dậy, chuẩn bị xuống giường đem mấy thứ kia vào phòng, lại đột nhiên phát hiện trước cửa sổ hình như đang có một cái bóng ngồi chồm hổm, tôi cả kinh, nhưng không dám lên tiếng vội, chỉ khẽ khàng nằm xuống lại. Cái bóng kia cảm thấy cử động của tôi, liền thoáng dừng lại, một cái đầu gà tuột khỏi tay nó lẩn lẩn xuống đất, tôi nhìn lại thì thấy nó đã bị gặm nhấm nhở. Thứ quái dị kia thu người lại cạnh cửa sổ, trong tay ôm đầy đồ ăn của chúng tôi vừa treo buổi tối.

Bạch Dực chọn đúng lúc này để trở mình, quay mặt về phía tôi, vẫn ngủ mê mết không biết gì. Con quái vật kia lại cách anh ta không đầy 10 mét. Nếu nó quyết định phóng tới, lão Bạch cho dù có lợi hại cách mấy cũng không thể tránh nổi. Mà tôi ở đây lại không dám gây động tĩnh quá lớn, chỉ sợ con quái vật bị đánh

động thì chẳng biết sẽ làm gì nữa. Ít ra bây giờ nó vừa nhai cả một con gà, hi vọng sẽ không đói tới mức xông vào ăn thịt người.

Tôi khẽ giọng gọi Bạch Dực một tiếng, nhưng anh ta rõ ràng đang ngủ rất say, chẳng hề cảm nhận được con quái vật sau lưng mình chút nào. Mà thứ kia vẫn có một đồng đồ ăn trước mặt nên cũng không có vẻ muốn tấn công chúng tôi, chỉ chăm chú nhai rau rầu mớ đồ tết quý báu của chúng tôi. Có lẽ ban ngày phải thu dọn cả căn phòng quá mệt nên Bạch Dực ngủ say như chết, thứ phía sau anh ta nhai rào rào ồn ào như vậy mà anh ta vẫn cứ ngủ được! Tôi vừa sợ vừa tiếc, đồng đồ tết coi như cúng cho nó hết cả, những gì còn thừa lại thì cũng dính nước bọt của nó, không thể ăn được nữa. Trời mưa quá to, trong phòng lại tối đen nên tôi trông không rõ cái bóng trước cửa sổ, chỉ cảm thấy nó là một cái bóng đen thui, to lớn hơn hẳn người thường, nhưng cũng không phải là động vật, vì dường như nó có mặc quân áo, trên đầu còn mang một cái mũ cực kỳ lạ lùng. Trên người tỏa ra một mùi bùn đất rất nặng. Phòng chúng tôi ở lầu hai, vậy mà nó chỉ tay không leo lên tới tận đây, quả thật không thể tưởng tượng nổi.

Quái vật kéo kéo tới mớ tạp lương khô, vì tôi sợ chỉ dùng dây treo thì không được chắc nên ban chiều có dùng một thanh sắt xuyên qua treo lên, cho nên lúc này quái vật kéo có vẻ rất vất vả. Quái vật càng kéo càng gấp, âm thanh phát ra cũng càng lúc càng to.

Lúc này Bạch Dực lại từ từ tỉnh giấc, quái vật cũng lập tức chú ý đến anh ta. Thân thể nó hơi khuynh xuống, bộ dạng như đang dồn sức chuẩn bị phóng tới. Tôi tái mặt nhìn cảnh tượng trước mặt, nếu lúc này mà không ra tay thì Bạch Dực chỉ có nước chết chắc. Vì thế tôi bèn nắm lấy cái gối ném thẳng về phía cửa sổ. Nhưng tiếc là ném quá gấp, lực tay không chuẩn xác, cái gối không trúng vào quái vật mà lại trúng thẳng vào... giữa mặt Bạch Dực.

Đầu tôi “oành” một tiếng, xong, lão Bạch sắp nổi điên...

Bạch Dực đã hoàn toàn tỉnh táo lại, nhưng vẫn chưa hiểu đang có chuyện gì xảy ra, liền hét lên: “Nửa đêm không lo ngủ đi mà làm cái trò gì vậy hả?!”

Con quái vật kia đã đứng ngay sau lưng Bạch Dực, tại anh ta hét lên với tôi mà lúc này sức chú ý của nó lại chuyển hết sang người tôi bên này. Ngoại trừ một cái chặn đập ngang người, quả thực lúc này tôi không còn gì để đối phó với nó được nữa cả.

Quái vật bất ngờ phát ra tiếng gầm gừ trong cổ họng, Bạch Dực nghe được, cũng rất thông minh không quay đầu lại ngay mà chỉ nhẹ nhàng hỏi: “Phía sau lưng tôi có cái gì à?”

Tôi vội vã gạt đầu, trong lồng ngực tim đập như muốn nhảy vọt ra ngoài. Bạch Dực khẽ gạt đầu một cái, lập tức nâng cái gối lên ném thẳng về phía sau, rồi nhanh như cắt lao thẳng sang giường tôi. Quái vật không kịp phản ứng, bị ném trúng ngay giữa mặt, nhưng điểm kỳ quái nhất là nó hoàn toàn không hề phản ứng lại với cú ném, cứ như cái gối vừa bị ném vào vách tường vậy. Tôi lập tức nhào người tới mở đèn, chỉ thấy sàn nhà đầy thịt gà vương vãi cộng với một đồng xương, con quái vật đã biến mất tự lúc nào.

Cửa sổ vẫn đóng chặt. Bên ngoài mưa vẫn đập không ngừng vào khung cửa kính, phát ra tiếng tích táp, nhưng trong phòng tràn ngập một mùi đất ngai ngái ẩm ướt.

Tôi dụi dụi mắt, không phải là ảo giác, tôi nhìn lại Bạch Dực, thấy anh ta đang thu dọn dưới sàn, đem mớ thịt vụn và xương vất vào thùng rác. Về mặt anh ta hoàn toàn không có vẻ gì là kinh hoàng, quả nhiên là gặp nhiều chuyện lạ quá nên quen rồi. Tôi kính phục nhìn anh ta bình thản thu dọn, một lát sau mới hỏi: “Thứ kia sẽ không tới nữa chứ?”

Bạch Dực đáp: “Không biết, lúc này tôi không nhìn rõ nó lắm, nhưng xem tình huống thì có thể nó còn trở lại nữa.”

Tôi nhìn ra phía cửa sổ: “Còn quay lại nữa? Lúc đó lấy cái gì cho nó ăn được đây?”

Bạch Dực cười cười: “Không phải còn hai con mỗi bữa là chúng ta đây sao.”

Ngày hôm sau, dường như không có ai giống như hai chúng tôi, mới sáng sớm ra đã lò dò tới viện bảo tàng. Đêm hôm qua sau khi quái vật đi rồi, hai chúng tôi căn bản là không dám ngủ lại, chỉ mở đèn sáng trưng ngồi chong mắt chờ tới bình minh. Sáng sớm ra Bạch Dực đã vội vàng tới bảo tàng, tôi nghĩ thế nào cũng có liên quan đến quái vật hôm qua, nên không cần anh ta giục cũng tự nguyện đi theo.

Vì đêm hôm qua trời vừa mưa to, chúng tôi lại tới quá sớm nên trong viện bảo tàng lúc này không có khách nào khác, xung quanh hai chúng tôi là một không gian tĩnh lặng rộng lớn. Ánh sáng bên trong bị cố tình làm ở nhạt đi, tạo không khí vừa cổ kính vừa u ám, rải rác những văn vật cổ xưa được xếp đặt xung quanh phòng. Dưới mỗi hiện vật đều có một tấm bảng thuyết minh rõ ràng lịch sử của nó, những luồng ánh sáng mờ ảo chiếu lên hiện vật khiến chúng ánh lên những sắc màu huyền ảo. Chợt có cảm giác như đang bước dưới một đường hầm tối đen, chỉ có những hàng đèn đường nhàn nhạt kéo dài vậy. Có lẽ người thiết kế muốn lợi dụng ý tưởng “dòng sông lịch sử” nên mới cố tình xây dựng nên một hành lang dài tối đen như lòng sông Hoàng Hà, chỉ có từng ngọn từng ngọn đèn chong suốt chiều dài sông. Nhưng theo ý tôi, ý tưởng này chỉ mang tới một thứ cảm giác vô cùng quý dị, mấy thứ hiện vật này cứ như đều có mắt, dõi theo từng bước chân của chúng tôi.

Trên cửa có một màn hình giới thiệu thật lớn, trên đó có rất nhiều tư liệu giải thích về thời kỳ văn hóa thời kỳ nhà Thương Chu. Hiếm khi tới tận đây, nên tôi cũng bỏ thời gian đọc thật kỹ, tốt xấu cũng có thêm chút kiến thức. Nhưng Bạch Dực chỉ chăm chăm tìm kiếm tư liệu về cái đỉnh đồng kỳ dị kia, còn lại thì không quan tâm tới, thật uống cho anh ta làm một giáo viên lịch sử mà lại thờ ơ như vậy. Tôi chưa kịp đọc được bao nhiêu đã anh ta kéo đi. Cái đỉnh đồng có thể được coi là “cái đỉnh” của đợt triển lãm lần này, nên được đặt ở một vị trí rất nổi bật. Xung quanh hầu như không đặt thêm hiện vật gì khác. Giữa một khoảng không gian rộng lớn chỉ có một khối đồ đồng trơ trọi, trên ảnh chụp không thấy nó có gì đặc biệt lắm, nhưng lúc này được nhìn gần, quả nhiên là một vật vừa cực kỳ cổ quái lại vừa tỏa ra một thứ sức mạnh rung động kinh người.

Mặt ngoài của nó khá thô tháp, thể tích cực lớn. Tuy gọi là đỉnh, nhưng lại có tạo hình rất kỳ quái, nhìn giống hệt như một cái đầu quái thú đang há miệng. Để phối hợp với nó, xung quanh đó còn bật một ca khúc xưa, giai điệu trầm hùng, tiết tấu thông thả.

Bạch Dực vừa nhìn vào cái đỉnh đồng thì sắc mặt chợt biến. Anh ta theo thói quen sờ sờ cảm, cúi đầu không biết đang suy nghĩ những gì. Tôi đi vòng quanh cái đỉnh nhìn thật tỉ mỉ, đột nhiên ở mặt kính phía sau phát hiện một dấu vân tay đầy mờ.

Tôi vội vã vẫy Bạch Dực tới gần, chỉ cho anh ta dấu tay mà nói: “Lão Bạch, anh nghĩ cái đỉnh này có thể sống dậy hay không vậy?”

Bạch Dực nhìn tôi chăm chăm: “Một cục đồng làm sao có thể hóa thành người được? Tiểu An, cậu ra sức học hành bao nhiêu năm cuối cùng để đổ sông đổ biển thế à?”

Tôi không thêm để ý tới lời châm chọc của anh ta, chỉ cau mày nói: “Vậy anh thử nói xem con quái vật hôm qua là từ đâu chui ra? Tôi nói cho anh biết, từ khi biết anh thì mọi quan niệm ‘bình thường’ của tôi đều đảo lộn hết rồi. Bây giờ anh mà có chỉ vào một cục đá mà bảo tôi đó là một đứa trẻ thì tôi cũng tin cho coi!”

Anh ta cười cười đáp: “Đừng có nói quá lên thế, thứ này tuyệt đối không biến nổi thành người đâu, mà người cũng không biến thành đồng được. Nhưng hai thứ này quả thực có liên quan với nhau.”

Tôi ghét nhất là cái kiểu nói úp mở như mỗi lần này của anh ta, ghét nhất bị anh ta coi như một đứa ngốc mà đem ra trêu chọc, nên nóng nảy nói: “Biết cái gì thì nói ra đi, tôi không phải đang tham gia chương trình ‘nhìn hình đoán chữ’ đâu anh hai!”

Anh ta thở dài nói: “Tôi giấu cậu làm cái gì? Thứ này dường như là một cái đỉnh dùng để phong ấn yêu quái, chính cái thứ bị phong ấn bên trong nó mới là phiền phức, thứ kia là gì thì cậu chắc cũng đoán ra được rồi đấy——nó chính là Tịch, là niên thú, còn tại sao nó tìm tới nhà chúng ta thì chắc chỉ là do tình cờ mà thôi.”

Tôi ngơ ngác lắc lắc đầu: “Nhưng thứ kia chỉ xuất hiện mỗi năm một lần trong đêm trừ tịch thôi chứ? Sao giờ này lại lang thang ở đây? Hơn nữa còn tìm tới trúng nhà chúng ta. Nhất định... nhất định có chuyện gì đó rồi...”

Anh ta cũng gật đầu: “Bởi vì có cái đỉnh đồng này ở đây cho nên nó mới có thể xuất hiện vào thời điểm này trong năm, lúc trước cái đỉnh này chưa bị đào thì nó còn hạn chế chỉ xuất hiện vào đêm trừ tịch, nhưng

hiện tại chỉ cần cái đỉnh này còn nằm trên mặt đất thì nó có thể thoải mái đi lại quanh phạm vi gần đây, đương nhiên không còn bị giới hạn thời gian nữa.”

Nghe thấy kết quả không thích nghe nhất, liền cảm thấy mất hết cả tinh thần, chẳng hiểu tôi bị cái gì, dạo gần đây cứ liên tục đụng nhằm những thứ quái dị nguy hiểm thế này không biết? Tôi chỉ là một người bình thường, một thầy giáo dạy mỹ thuật bình thường thôi mà!

Ngay khi tôi đang than thân trách phận thì bên khoe mắt chợt hiện lên một cái bóng đen cao to, đội mũ cao, toàn thân đen sẫm. Tôi nuốt nước bọt, kéo kéo áo Bạch Dực: “Hình như... hình như tôi vừa nhìn thấy thứ kia...”

Anh ta gật đầu: “Ừ, thứ kia vẫn luôn ở đây, xem ra nó nghĩ đồ ăn của cậu rất ngon, có thể còn quay lại ăn chực nữa.”

Lúc này tôi hoàn toàn không còn tinh thần đâu mà nói đùa nữa, nếu thực sự thứ này cứ lảng vảng ở đây thì tôi chẳng thà về nhà còn hơn, không mua được vé xe lửa thì dùng cách khác, giá nào cũng phải về. Còn hơn ở lại đây chờ thứ kinh khủng kia quay lại.

Tôi kéo tay Bạch Dực, vẻ mặt đầy đe dọa: “Anh mau tìm biện pháp đuổi thứ kia đi cho tôi!”

Anh ta gạt tay tôi ra, quay lại nhìn cái đỉnh đồng: “Nhân loại đúng là một đám không có bản lĩnh, vĩnh viễn chỉ biết ỷ lại vào người khác, lúc trước nếu không đào thứ này lên thì nó đâu có bị buộc phải xuất hiện ở đây? Bất quá chỉ lên nhân gian một năm một lần là cùng chứ gì.”

Tôi trừng mắt nhìn anh ta hét lên: “Đừng có nói về người khác như vậy! Đừng quên anh cũng là một con người!”

Anh ta không thèm phản kháng, chỉ trừng trừng mắt nhìn tôi, hai chúng tôi trừng mắt nhìn nhau, khiến ông bảo vệ từ nãy đến giờ vẫn cảnh giác với chúng tôi nay nhìn thấy chúng tôi có khuynh hướng sắp lao vào nhau, liền vội vàng chạy tới hỏi thăm: “Hai vị, hai người làm sao vậy? Đây là chỗ công cộng, xin chú ý một chút. Đừng quá to tiếng, ảnh hưởng đến những vị khách khác!”

Bạch Dực đành thở dài: “Xem xong rồi, muốn cãi gì nữa thì về nhà rồi cãi!”

Tôi không nói gì, nhưng cứ đứng đây cùng với con quái vật đang chực chờ bên cạnh thì cũng không ổn, huống chi sau khi biết đây là một cái đỉnh phong ấn yêu quái thì tự nhiên có cảm giác nó đầy âm khí hắc lên, cũng không muốn ở đây thêm nữa.

Bạch Dực không nói gì nữa, chỉ lặng lẽ đi thẳng ra ngoài, nhưng tôi không nhịn được quay đầu lại nhìn phía sau thêm một lần. Chỉ thấy sau lưng ông bảo vệ thấp thoáng một bóng người cao to đen sẫm lặng lẽ đứng nguyên đó. Tôi đã hiểu, thứ kia nhất định sẽ còn quay lại...

17. Chương 16: Niên Thú (hạ)

Về đến nhà thì đã tới trưa, tôi chơi game online tới tận chiều, không thèm để ý tới Bạch Dực. Anh ta muốn làm gì thì làm, dù sao thì người nằm cạnh cửa sổ là anh ta, muốn bị ăn cũng là anh ta nuốt. Tôi không xen vào nữa. Nhưng nghĩ kỹ lại cũng không thể táng tận lương tâm như vậy, Bạch Dực tốt xấu cũng là bạn tôi, đã cứu tôi không biết bao nhiêu lần, cũng có thể coi như huynh đệ vào sinh ra tử có nhau. Tôi không hề cảm thấy hờ hững nếu anh ta xảy ra chuyện. Huống chi anh ta mà bị ăn rồi thì tôi cũng không thoát nổi...

Nhìn thấy sắp tới giờ ăn cơm tối, tôi lén nhìn sang Bạch Dực vài lần, sau đó húng hắng ho bắt chuyện: “...Lão Bạch, tối hôm nay ăn nốt chỗ hoành thánh hôm qua được không...?”

Anh ta lật sang trang sách khác, gật nhẹ đầu. Tôi lén lườm anh ta một cái, đây là cái thái độ gì vậy chứ, rõ ràng là đang giận lẫy mà. Một đại nam nhi mà hờ chút là giận, thật chẳng khác nào con gái.

Anh ta không nói, tôi cũng chẳng có gì để nói. Kim đồng hồ cứ thế nhích từ từ, sắc trời cũng dần dần tối sầm lại. Ban ngày có thể không cảm thấy có gì phải sợ, nhưng chỉ cần trời vừa sụp tối thì mọi sự sợ hãi cũng theo bóng tối mà ùa tới, xung quanh yên lặng khác thường làm bầu không khí lại càng thêm u quỷ. Lúc này tôi thực sự chịu không nổi nữa, nhưng khi vừa há miệng định lên tiếng thì Bạch Dực bất ngờ bỏ quyển sách cầm trên tay xuống, ngẩng đầu lên nói: “Tôi đi hãm hoành thánh, muốn ăn bao nhiêu cái?”

Tôi ghen lại những lời chực chờ sắp vọt khỏi cửa miệng, nuốt nuốt nước miếng mấy cái mới nói: “Hai mươi cái, bỏ thêm một chút ớt.”

Anh ta gật đầu bước tới tủ lạnh, tôi e dè hỏi vọng từ phía sau lưng: “Thực sự không còn cách nào sao?”

Anh ta quay lại: “Cách gì?”

Tôi đảo trắng mắt: “Con quái vật tối qua.”

Anh ta lôi hộp hoành thánh ra: “Cho nó ăn no là được.”

Tôi nhìn hộp hoành thánh: “Vậy nó có chịu ăn hoành thánh không?”

Anh ta thở dài: “Đã bảo rồi còn gì, thứ này thực ra chỉ muốn tìm đồ ăn thôi. Chỉ cần cậu có cái gì đó cho nó ăn thì nó sẽ không đe dọa tới cậu, nói thật, có lẽ với nó thì thịt gà ướp hay thịt vịt sấy treo trên cửa còn có sức hấp dẫn hơn cả cậu nữa.”

“Nhưng vậy cũng không được đâu, thứ này ăn quá nhiều đi. Chỉ một buổi tối mà nó đã ăn sạch mớ đồ ăn cả tháng của chúng ta rồi, làm sao tôi nuôi nổi nó chứ! Tiếp theo phải xuất hầu bao là anh đó, dù sao thì tôi cũng cạn túi rồi, chẳng còn gì để cúng ra nữa đâu.”

Anh ta nhú nhú mày, suy tư một hồi lâu rồi nghiêm túc gật đầu: “Cũng phải, cũng không thể để nó cứ thế tới hoài được, phải tìm cách ‘mời’ nó đi thôi.”

Tôi gật đầu thật mạnh, thứ này quả thực làm chúng tôi quá vất vả. Anh ta quay lại nhìn tôi một cái: “Vậy đi, hôm nay tôi ngủ nhờ bên giường cậu, để giường của tôi làm chuyện khác. Có lẽ lúc này nó chưa tới đâu, tôi ra ngoài mua vài thứ đã, hoành thánh cậu làm đi.” Nói xong lập tức khoác áo ra ngoài, tôi đang muốn nói cho tôi theo với, tôi không muốn ở trong phòng một mình... thì anh ta đã đi mất rồi.

Tôi nhìn bốn phía một lượt, trong phòng vẫn y như trước, cái đồng hồ treo trên vách tích tắc điểm từng giây trôi qua. Tôi lập tức mở bao hoành thánh sốt soạt, giữa bốn bề im phăng phắc này chỉ có cách làm ra thật nhiều tiếng động mới đỡ sợ hơn mà thôi.

Tôi cắm điện bếp, nhìn xung quanh, cả chai dấm ăn lẫn chai tương ớt đều đặt cạnh cửa sổ... tôi nhú nhú mày, nhìn sắc trời bên ngoài đã tối sầm. Tuy trong phòng đèn bật sáng trưng, nhưng chính sự tương phản sáng tối này lại càng khiến cho không khí trong phòng thêm bất an, những nơi có ánh điện rọi tới thì sáng sủa rõ ràng, nhưng những nơi nó không rọi tới thì hoàn toàn tối đen, không biết có cái gì đang ẩn nấp.

Tôi thấp giọng chữi thầm, buộc bản thân phải bước tới cạnh cửa sổ lấy gia vị. Đường như cửa sổ chưa được đóng, rèm cửa bị gió thốc bay tung lên, bên ngoài cửa sổ là một thế giới hoàn toàn tối đen, nhưng nhờ có ánh sáng của những ngọn đèn đường vẫn có thể trông thấy những nếp nhà lơ mờ phía xa. Khí trời cuối năm rét căm căm, lúc này trên đường không có bóng người, gió thổi những tán ngô đồng khô kêu xào xạc.

Tất cả vẫn rất bình thường, tôi khẽ cười một tiếng, tự cười mình nhát gan, bất quá chỉ là trời sụp tối thôi chứ có gì mà sợ, sau đó dũng cảm tiến tới lấy chai tương ớt. Nhưng khi tiến sát đến bên cửa sổ, chợt nhìn thấy... bên kia tấm kính cửa sổ ngồi chồm hổm một bóng người mặc màu đen từ đầu đến chân, đầu đội mào. Tôi lập tức nhìn lại lần nữa, nhưng cái bóng đã biến mất. Có lẽ là vì lúc này trong phòng còn mở đèn sáng, mà tròng mắt của nó lại quá nhạy cảm. Tôi lập tức lao tới bên máy vi tính, mở volume hết cỡ cho âm nhạc tràn ngập trong phòng. Tôi biết Tịch sợ nhất là tiếng động âm ỉ, nếu lúc này trong tay có một hai phong pháo thì tốt quá rồi!

Tôi vô thức liếc mắt ra ngoài cửa, phát hiện chữ Phúc dán ngoài cửa đã bị kéo lệch 90 độ, mà rõ ràng là khi dán, tôi đã bắt Bạch Dực phải dán thật đều. Lại đột nhiên nhớ ra Tịch rất sợ màu đỏ, liền nhanh như chớp khoác một cái áo khoác màu đỏ chói lên người, mặc kệ trông nó có buồn cười hay không.

Lúc này nồi hoành thánh bắt đầu sôi lục bục trên bếp, tôi đến bên nồi định thêm ít nước lạnh, phát hiện chỉ còn lại nửa túi hoành thánh, phân nửa còn lại đã biến mất, chỉ còn lại lớp da bánh bọc ngoài. Tôi sợ tới mức thối lui mấy bước, đột nhiên va phải một thứ gì ở phía sau, một cái tay thành linh... đập lên vai tôi. Thoáng cái tóc gáy tôi dựng đứng lên, thiếu chút nữa đã trợn mắt ngất xỉu vì quá sợ rồi.

Nhưng ngay lúc đó thì chợt nghe người phía sau lạnh lùng lên tiếng: “Làm cái gì hãm hoành thánh mà cứ như đang lên đồng thế?”

Tôi nhìn lại, hóa ra Bạch Dực đã về, hồn phách của tôi rốt cuộc cũng an tâm quay về cơ thể, tôi lau lau mồ hôi lạnh trên trán, chỉ chỉ vào nồi lại chỉ chỉ về phía cửa sổ, nhưng miệng cứ ngậm cứng lại không thốt ra nổi một câu hoàn chỉnh, con người những khi quá sợ, ngôn ngữ là sẽ thứ đầu tiên biến mất.

Anh ta nhìn tôi cười nhạt: “Có lẽ thứ kia tới rồi hả, nhìn cậu kìa, sợ tới cái mức đó. Yên tâm đi, nó sẽ không quá lộng hành ở những chỗ sáng đèn đâu, nhưng mà sao lại để âm lượng to đến thế hả? Tôi đi ngoài hành lang còn nghe ầm ầm, bộ muốn giật sập nóc nhà luôn hay sao?”

Tôi đảo mắt một cái, dù sao anh ta đã ở nhà, không còn đáng sợ lắm nữa. Quay ra tắt nhạc xong, sau đó cởi cái áo khoác đỏ trên người xuống nói: “Lúc này thứ kia vừa mới tới ăn sạch bách nửa túi hoành thánh... anh mau tìm cách đi, nếu không một ngày nào đó vừa tỉnh dậy coi chừng thấy tay chân đã bị gặm rồi!”

Anh ta phì cười, buông mớ đồ vừa mua xuống bàn, nhìn vào nồi hoành thánh nói: “Đồng chí Tiểu An, nếu cậu bị nó gặm tay gặm chân mà còn ngủ được thì thần kinh của cậu cũng quá chậm lụt đi?”

Có vài loại người trời sinh ra đã muốn bị đánh, đơn cử như tên khốn trước mặt chuyên lấy người khác ra làm trò cười này. Tôi hậm hực nhưng không làm gì được, ai bảo mọi chuyện còn phải chờ anh ta tới giải quyết làm chi!

“Như vậy Bạch lão đại, anh nghĩ nên làm thế nào? Thứ kia nhất định đang trốn trong phòng chúng ta, nếu không chúng ta đừng ngủ nữa, mở đèn canh cả đêm đi?”

Anh ta lắc đầu: “Đúng là chỉ có cậu mới nghĩ ra được cái trò này, đừng ngủ nữa? Cậu có thể chịu nổi mấy đêm nào?”

Tôi nghĩ: nói cũng phải, một ngày hai ngày còn có thể, chứ đợt triển lãm này phải kéo dài chỉ ít là nửa tháng, lẽ nào cả nửa tháng trời không ngủ nữa sao? Không chờ bị nó ăn thịt thì cũng mệt đến chết.

Bạch Dực chỉ vào cái giường của anh ta nói: “Đầu tiên mang chăn đệm của tôi sang giường cậu trước đi, ăn hoành thánh xong rồi làm tiếp.”

Tôi nhìn ra ngoài cửa sổ, cảm thấy có hơi bị ám ảnh, nhưng nếu bây giờ mà làm ra vẻ sợ sệt thì đúng là mất hết mặt mũi, bèn hùng hùng hổ hổ chạy ào sang vợ vội chăn đệm, không dám nhìn ra cửa sổ mà lập tức chạy ào về giường mình.

Bạch Dực đã hãm xong hoành thánh, không chờ tôi mà bắt đầu ăn luôn. Tôi cũng không khách khí, ngồi xuống ăn vội. Nói thật lòng, sợ hãi làm con người dễ đói hơn hẳn...

Sau khi hoàn thành bữa tối một cách tốc độ, Bạch Dực bắt đầu soạn mấy thứ vừa mua ra. Anh ta mua một ít đồ ăn, còn mua hai dải pháo lớn và một đồng bong bóng màu đỏ. Chúng tôi đều phùng phùng mang thổi bong bóng, nói thật, đã lâu kể từ khi học cấp 3 tôi không làm chuyện ngốc nghếch như thổi bong bóng thế này nữa.

Bạch Dực soạn ra một ít chân giò hun khói và bánh mè đen, tôi đưa mấy quả bong bóng thổi rồi cho anh ta, anh ta liền dùng băng keo trong dán mớ đồ ăn này lên mặt ngoài bong bóng.

Cột xong mớ bong bóng, anh ta ngần ngừ nhìn lại cái giường của mình, rõ ràng là có hơi bất đắc dĩ, nhưng cuối cùng vẫn để mớ bong bóng dán đồ ăn lên giường. Lắc lắc đầu mấy cái, anh ta quay lại nhìn tôi: “Nhìn xem, vì cậu mà ngày mai lại phải lau giường nữa.”

Tôi cấn cấn môi, nhìn anh ta bày biện mọi thứ cứ như đang trang hoàng cho ngày lễ thiếu nhi mà không hiểu anh ta đang có ý định gì. Chưa hết, anh ta còn dán lên cửa sổ một đồng dây giấy đủ màu, là phần trang trí còn thừa lại sau đợt lễ hội trường. Tôi là giáo viên phụ trách trang trí nên mang mấy thứ này về nhà, lâu quá cũng quên mất, không ngờ Bạch Dực còn nhớ tới.

Tôi thấy anh ta bận bịu cắt cắt dán dán, bèn mang mớ chén đi rửa. Khi tôi quay lại phòng ngoài, đã thấy cả căn phòng bé xíu tràn ngập không khí mừng năm mới của nông thôn Thiểm Tây, chỉ còn thiếu mỗi cây nêu nữa là đủ.

Chỗ nào cũng tuyền một màu đỏ chói chang, bốn góc nhà còn dán bốn lá bùa, trên giường đầy bong bóng đỏ dán đủ thứ đồ ăn... nhìn rất giống một sân khấu hài kịch.

Tôi trợn to mắt nhìn, sắp xếp thế này cũng... quá phô trương thì phải? Anh ta nhìn quanh phòng một lần, sau đó mới gật đầu thỏa mãn nói với tôi: “Cũng tạm tạm được rồi, nếu thế này mà còn không đuổi được niên thú đi thì chúng ta chỉ còn nước chuyển nhà!”

Tôi nhìn căn phòng vừa dọn dẹp sạch sẽ hôm qua nay hóa thành một đống lộn xộn mà dở khóc dở cười, Bạch Dực nhìn nét mặt tôi cũng thở dài mà nói: “Dọn dẹp đi ngủ thôi.”

Căn phòng này bị trang trí thành thế này thì vốn không có quỹ cũng thành ra có quỹ mất, nhất là chỗ cửa sổ hoàn toàn bị màu đỏ nhấn chìm... dưới ánh sáng đèn, nhìn cứ như điều kiện đầu tiên của một ngôi nhà bị ma ám ấy: huyết quang tai ương...

Bạch Dực chui từ toa lét ra, thở phào một cái, sau đó không khách khí tiến thẳng tới cái giường của tôi nằm xuống đắp chăn. Tôi nhìn mà có phần ghen lời, nhưng dù sao người ta cũng đã phải cụng cái giường của mình rồi, hơn nữa cũng hết cách, lỡ đâu con quái vật kia lao từ cửa sổ vào thì sao...? Nói chung, cứ sống qua được đêm nay đi rồi tính.

Hôm nay tôi bị cái thứ xuất quỷ nhập thần kia làm cho ám ảnh nên cũng không còn tâm trí đâu chơi game, đành phải tắt đi ngủ sớm, dù sao khi nhắm mắt ngủ thì không biết không hay gì nữa. Tôi dụi dụi mắt, tránh nhìn về phía cửa sổ mà tắt đèn luôn rồi vội vã trèo lên giường ngủ.

Bạch Dực dường như đã ngủ, nằm chiếm nửa bên giường ngoài, đưa lưng về phía ngoài, tôi đẩy đẩy anh ta: “Anh hai, nằm xích vào một chút đi, cho tôi nằm với chứ!”

“Cậu vào mé trong đi, thứ kia lúc kích động có khả năng sẽ xông tới tấn công, tới lúc đó tôi nằm ngoài còn che được một chút.” Bạch Dực không nhúc nhích, chỉ âm ừ một câu rồi chỉ chỉ vào phía bên trong ổ chăn.

Tôi nghĩ lúc cần quả nhiên anh chàng này rất đáng tin, lời này nghe thật có nghĩa khí, liền cười cười chuẩn bị chui vào trong.

Bạch Dực từ trong chăn hừ nhẹ ra: “Cẩn thận một chút... Cậu nghĩ là mình nhẹ lắm đấy à?”

Tôi ngẩn người, lúc này mới nhận ra là mình đang đè nửa người lên người Bạch Dực, vì thế liền ác ý dùng toàn lực đè mạnh xuống một cái, sau đó mới trở mình lăn vào trong, đắp chăn trùm kín cằm. Hơi ấm từ ổ chăn nhanh chóng phủ kín toàn thân, cảm giác sợ hãi cũng nháy mắt tan gần hết, tôi hạnh phúc ưm một tiếng.

Bạch Dực mở to mắt nhìn tôi, cười nhẹ: “Trời, cậu xem tôi là cái đồ sưởi chăn đấy à?”

“Anh biết là tốt rồi.” Dém chặt bốn góc chăn quanh người, tôi dụi dụi mặt vào cái gối dưới đầu.

“Rồi rồi ~ ngoan ngoan đi ngủ đi, đừng lăn qua lăn lại nữa.” Bạch Dực vươn tay đè đầu tôi xuống, tôi không tránh được, đành phải hừ hừ giương cờ trắng đầu hàng: “Mệt chết rồi, tôi ngủ là được chứ gì!”

Bên tai lại truyền tới mấy tiếng cười khê, bàn tay Bạch Dực rút về, trở mình mấy cái rồi chìm vào im lặng.

Hôm nay ánh trăng dường như rất đẹp, len qua rèm cửa sổ, soi lờ mờ gương mặt nằm nghiêng của Bạch Dực. Tôi mở to mắt nhìn anh ta cơ hồ không chớp mắt, phát hiện anh chàng này có hàng mi thật dài, mũi vừa thẳng vừa cao, lúc nhắm mắt ngủ gương mặt nhu hòa hơn ban ngày rất nhiều.

“Nhìn người ta đủ chưa?” Hai mắt Bạch Dực bất ngờ mở ra, làm tôi hốt hoảng phản xạ nhắm tịt mắt lại, tức giận đáp trả: “Đừng có mà tự hào, ai thèm nhìn anh!”

Bạch Dực bật cười nhạo, lại nhắm mắt lại: “Cậu chỉ là đang ghen tị thôi!”

“...” Tôi tức giận ghen cả lời, không biết nên đáp lại thế nào, đành giận dỗi quay lưng lại với anh ta. Bạch Dực cười nhẹ, cũng không nói gì nữa, cả căn phòng chìm lại vào yên tĩnh, chỉ còn nghe tiếng hít thở đều

đều của tôi và Bạch Dực. Giường chúng tôi đều là giường đơn, hai người nằm cùng nhau đương nhiên là vừa hẹp vừa chật. Bạch Dực gần như phải dán sát vào người tôi, hơi thở ẩm áp mơn man trên cổ làm tôi có hơi ngứa. Tôi ngại ngùng xoa xoa cổ, phát hiện mình chẳng buồn ngủ chút nào, mắt nhắm rồi lại phải từ từ mở ra, nhìn chăm chăm vào vách tường.

Mắt mở to, lỗ tai dường như nghe được mọi âm thanh xung quanh dù là nhỏ nhất, tôi lại bắt đầu hồi hộp, may mà bên cạnh còn có một người khác, tâm cũng yên ổn hơn.

Lúc này tôi bất chợt nghe được một tiếng gõ cửa rất nhỏ, vừa chậm vừa yếu ớt. Nếu không phải xung quanh quá mức yên lặng thì đã bỏ qua nó rồi.

Tôi cẩn cẩn môi định ngồi dậy ra cửa xem, chợt Bạch Dực vươn người đè tôi lại, lắc lắc đầu ý bảo không được xuống giường, tôi tưởng anh ta đang ngủ, bị hành động đột ngột của anh ta làm cho cả kinh khê la lên một tiếng, tuy không lớn nhưng cũng rất dễ nghe thấy, Bạch Dực nhú nhú mày, tiếng gõ cửa lập tức ngừng hẳn.

Tôi nghe Bạch Dực thấp giọng chữ thầm một câu, nằm bên trong tôi không thể nhìn thấy tình hình bên ngoài lúc này, nhưng rõ ràng có thể nghe thấy tiếng bước chân, lần này là từ cửa sổ tiến tới, không gian đen đặc như mực trong phút chốc chợt ngập một mùi đất bùn nồng nặc. Tôi cau mày, Bạch Dực nằm bên cạnh tôi đang mở to cả hai mắt chăm chăm nhìn ra phía cửa sổ, tôi hiếu kỳ nhòm nửa người dậy định xem thứ kia vào nhà bằng cách nào.

Quả nhiên con quái vật nọ đã vào nhà, qua ánh sáng trăng yếu ớt, tôi có thể lơ mơ nhìn thấy hình dạng của nó, nó cao to một cách khác thường, cộng thêm cái mào cao lại càng thêm cổ quái, y phục rách nát hết, cả người tỏa ra một mùi tử khí nồng nặc. Cử động của nó rất rất chậm, dường như nửa người dưới bị cái gì đó rất nặng kéo lại.

Tôi ghé sát vào bên tai Bạch Dực thì thào: “Lão Bạch, thứ kia tới rồi, thực sự tới rồi...”

Thứ kia có vẻ rất thính, tôi chỉ thì thầm có vài tiếng mà nó dường như đã nghe thấy, lập tức nhìn về phía hai chúng tôi. Bạch Dực nhanh như chớp đè tôi xuống cuộn kín trong đồng chăn, nhất thời chỉ nghe tiếng tim đập của cả hai chúng tôi, tôi vô thức hơi tránh người sang, nhưng bị Bạch Dực dùng cả hai tay ghì chặt lại, như thể muốn tôi đừng gây ra tiếng động. Về phương diện này anh ta là tay chuyên nghiệp, nên tôi cũng ngoan ngoãn không nhúc nhích nữa chỉ yên lặng xốc lên một phần chăn nhìn qua vai Bạch Dực, cùng đợi mọi sự xảy ra.

Qua hồi lâu, con quái vật kia lại bắt đầu động dậy. Có lẽ nó thực sự đói lắm nên cũng bắt chặp chúng tôi hai người ở đây là đã ngủ hay còn thức, chỉ bị mùi bánh mì đen hấp dẫn nhìn sang bên giường Bạch Dực, sau đó không thêm nhìn xung quanh mà hấp tấp chộp lấy mớ đồ ăn trước mắt, nhưng do lực quá mạnh nên khi nó vừa chạm vào bong bóng thì bong bóng đã phát nổ, phát ra tiếng động vang dội.

Yêu quái dường như vừa giẫm phải lửa, vội vàng đưa tay định đánh vào thứ vừa phát ra tiếng động, nhưng nó càng đập thì tiếng động càng vang to hơn, cứ lớp lớp nổ vang. Yêu quái bưng hai lỗ tai định bỏ trốn, thì Bạch Dực đã mở đèn, nó thấy bốn phía đều là màu đỏ rực thì gào lên một tiếng ai oán, sau đó cơ thể dần dần mờ đi, sau cùng biến mất.

Tôi cũng vội vàng trèo xuống khỏi giường, cả căn phòng đã bị quái vật làm cho lộn xộn lên hết, khắp nơi đều là vụn bong bóng, còn có mấy cái bánh mì vứt vương vãi khắp nơi. Bạch Dực tặc tặc lưỡi, bước ra cửa treo một dây phao, sau đó treo thêm một dây khác ngoài cửa sổ.

Tôi tò tò theo phía sau, không biết mọi chuyện đã xong chưa, con quái vật biến mất quá nhanh, như quỷ hút máu nhìn thấy tỏi vậy, làm tôi có hơi ngơ ngác. Nhưng Bạch Dực trông có vẻ rất thư thái, anh ta gói hết mớ bánh và chân giò hun khói còn nguyên lại treo lên bên cửa, rồi sau đó gõ gõ vào tường ba cái rồi đóng chặt cửa.

Tôi hỏi: “Xong rồi?”

Bạch Dực gật đầu: “Ừ, nó không dám quay lại nữa đâu. Vào nhà ngủ thôi.”

Tôi lo lắng nhìn ra ngoài cửa, nhưng chốc lát sau nghe thấy tiếng sột soạt trong phòng liền vội vàng vào nhà, thấy Bạch Dực đã chiếm mất hai phần ba cái giường, liền không khách khí chui vào giường luôn, đắp

chăn chuẩn bị ngủ.

Thế nhưng vẫn không ngủ nổi, tôi xóc chăn lên, đẩy đẩy Bạch Dực: “Lão Bạch, nó không quay lại nữa chứ?”

Bạch Dực rõ ràng đã rất buồn ngủ, chỉ âm ờ đáp: “Không đâu, thực ra Tịch có thánh lực cực tốt, tiếng động có nhỏ tới mức nào đi nữa nó cũng nghe thấy. Chính vì thế mà tiếng nổ vang đối với nó mới đáng sợ tới như vậy. Nó nhìn thấy hai phong pháo treo ngoài cửa sẽ tự hiểu là ở đây không hoan nghênh nó tới ăn chực nữa.”

Lúc này tôi mới yên tâm gật đầu, sau đó lập tức hỏi sang câu khác: “Vậy sao nó không mang hình dạng quái thú mà lại mặc quần áo đen, đội mũ cao thế? Trông rất khác với niên thú được miêu tả trong truyền thuyết nha.”

Bạch Dực mở mắt thở dài: “Thực ra chúng ta không hề nhìn thấy nguyên hình của nó, thứ cậu nhìn thấy chỉ là một phản ánh của nó đối với riêng cậu mà thôi, nói cách khác đó là hình ảnh mà trong lòng cậu sợ nhất. Cho nên mới nói mọi người nhìn thấy quỷ đều khác nhau đó mà.”

Tôi lại gật đầu, định hỏi thêm câu khác, chợt Bạch Dực đã lên tiếng cắt ngang: “Thôi đừng có hỏi nhiều nữa mà lo đi ngủ đi! Cậu cho tôi là Doraemon cái gì cũng biết hay sao hả!”

Nói xong lập tức tắt đèn cuộn người ngủ. Nhưng trong đầu tôi, những thần thoại hòa cùng với những chuyện quái dị đã gặp lúc trước đang vùn vụt lộn xộn trong đó, mãi không sao yên được. Cho đến khi nghe thấy tiếng thở đều đều của Bạch Dực, mí mắt của tôi mới dần dần trĩu xuống, sau đó, nhẹ nhàng trôi vào giấc mộng.

Niên thú – Hoàn

18. Chương 17: Ngôi Nhà Cổ (thượng)

Thành phố nào cũng có lịch sử của riêng nó, mà phần lớn lịch sử của một địa phương nào đó đều khắc dấu rõ rệt nhất trong những ngôi nhà cổ. Đằng sau những cánh cửa cũ kỹ của chúng luôn luôn ẩn chứa những câu chuyện mà người ngoài không thể biết, thậm chí có chuyện còn mang tính chất quyết định đối với lịch sử, cho nên mọi người giữ lại những căn nhà cổ đó để làm viện bảo tàng hoặc làm nhà lưu niệm. Nói chung, ký ức của những căn nhà là một thứ tài sản quý giá mà con người cần giữ gìn. Ngược lại, cũng có những ký ức mà con người chỉ muốn quên đi, muốn vứt mất, chúng bị vĩnh viễn phong ấn bên trong những tòa lâu các, giữa những bức tường đồ nát xa xưa...

Đoạn văn bên trên trích từ tập giáo án của Bạch Dực. Anh chàng này lúc làm việc luôn luôn rất nghiêm túc, thích chuẩn bị sẵn sàng mọi thứ từ trước, nên giáo án của anh ta dày hơn tôi rất nhiều. Thậm chí ở trong còn có nhiều hình ảnh lấy về từ internet, có thể gọi là văn hay tranh đẹp, không giống tôi...

Tôi lắc đầu đóng tập giáo án lại, không so sánh hai chúng tôi nữa, nếu cứ so sánh thế này thì tâm trạng cũng sẽ giống như chai bia, càng lắc càng tràn bọt mất...

Bạch Dực hôm nay không có nhà, tôi hăng hái hâm lại cơm nguội hôm qua ngồi trước máy vi tính vừa chơi game vừa ăn. Cái tật nghiện game này của tôi bị lão Bạch quả không biết bao nhiêu lần mà kể, nhưng tôi vẫn cứ nghe vào tai trái lại cho ra tai phải, chơi miệt mài tới mức suýt quên mất cái máy là tài sản của Bạch Dực.

Tôi gãi gãi đầu, vì ba mẹ không có ở bên cạnh canh chừng lại đang dịp nghỉ xuân nên trông tôi lúc này lờ lờ không thể tả, tóc đã dài tới mức muốn che khuất cả một bên mắt. Đang suy tính có nên đi cắt tóc hay không thì điện thoại reo, là Bạch Dực gọi về nói tôi ra ngoài giúp anh ta một tay. Vốn tôi định từ chối thẳng, nhưng nghe câu nói cuối cùng của Bạch Dực, ra ngoài có cơm tây ăn... thì lại vô thức đồng ý.

Tôi biết tôi có cái bệnh xấu này, thích tính toán chi li những lợi ích nhỏ nhặt. Nhưng đây đã là thiên tính, từ nhỏ đã có cái tính khư khư giữ cửa, tôi thở dài một tiếng, nghĩ, xem chừng đến chết cũng chỉ đủ tiêu

chuẩn làm một tên dân thường hạng bét mà thôi.

Tôi vội vã ghi lại địa chỉ gấp mặt, lấy áo khoác trên giá khoác lên người rồi ra cửa. Bạch Dực chưa từng giới thiệu bạn bè hay người thân của anh ta cho tôi gặp mặt, hề nhắc tới gia đình là anh ta lại lảng đi. Có đôi khi tôi cảm thấy anh ta như sống trong một thế giới hoàn toàn tách biệt, ngoại trừ công việc thì hình như điểm tiếp giáp duy nhất của anh ta với thế giới bên ngoài chỉ có mình tôi vậy.

Hiếm có khi anh ta lại chủ động hẹn tôi ra ngoài ăn cơm thế này, tôi tự nhiên có cảm giác hăng hái hẳn lên, chạy vội ra trạm xe buýt. Địa chỉ anh ta đưa cho tôi là một nơi hoàn toàn xa lạ, tuy không xa nhà lắm nhưng xuống tới nơi còn phải hỏi đường chán chê may ra mới tìm được.

Tôi xuống xe, phát hiện trước mặt là một con đường kiểu xưa thoai thoải, xung quanh đều là những ngôi nhà cũ cổ kính, hai bên đường, hai hàng cây xào xạc đổ bóng lên những nóc nhà lớn xây theo kiểu Âu châu. Ánh mặt trời trải thảm trên con đường yên tĩnh, cảm giác ấm áp lạ lùng, nhưng trong lòng tôi chỉ suy tính một việc: sao lão Bạch lại hẹn tôi tới đây, đây không phải là nơi chuyên dành cho các cặp tình nhân hẹn hò thôi hay sao...

Trong lòng có chút chần chừ, nói thế nào nhỉ, tuy lão Bạch là bạn tốt của tôi, nhưng lúc nào tôi cũng có cảm giác có chút lạ lùng nào đó. Giống như giữa chúng tôi còn mang theo một thứ cảm tình nào đó khó thể gọi tên. Nhưng khi suy nghĩ thật kỹ thì lại không biết là gì, Bạch Dực vẫn là Bạch Dực quen thuộc như cũ, tôi lắc lắc đầu, cố gắng bỏ những suy nghĩ vẩn vơ ra khỏi đầu, chăm chú dò biển số nhà. Rốt cuộc tìm được căn nhà cần tìm ở gần cuối đường, tôi phải tự khen mình có khiếu tìm nhà, trên đường không có lấy một bóng người để hỏi thăm mà vẫn mò ra được. Mà số nhà lại chính là 13B...

Lúc tìm được nhà tôi đã sớm đói đến mờ cả mắt, ngẩng đầu nhìn lên, đó là một căn nhà xưa không lớn lắm, cũng không có phong cách gì đặc biệt, nhưng thoát nhìn là biết đây là một nhà hàng. Trước cửa nó có một bảng hiệu viết bằng tiếng Anh, phong chữ rất đẹp, trước đây do có học mỹ thuật tạo hình nên tôi biết chút ít về những kiểu chữ này, thoát nhìn là đủ biết đây là một nhà hàng cao cấp.

Đẩy cửa lớn ra, mới phát hiện tuy nhìn từ ngoài chỉ thấy là một căn nhà bình thường, nhưng bên trong thì hoàn toàn khác hẳn. Cửa lớn là loại cửa gỗ nặng, lúc đẩy ra hơi có tiếng kéo kẹt, nhưng cửa vừa mở ra thì có ngay một cô gái phục vụ ăn mặc cực kỳ khả ái ra đón tiếp. Cô gái có vẻ mặt rất dịu dàng, giọng nói cũng rất êm tai. Tôi nhìn xung quanh một chút, trời đất, thực sự quá sức sang trọng! Nhìn căn nhà từ bên trong cao hơn hẳn bên ngoài, vừa vào đã nhìn thấy một vách tường bằng kính lưu ly chạm phù điêu ngọc nổi, trên trần nhà treo đèn thủy tinh, phong cách trang trí đậm vẻ xa hoa của giới thượng lưu Thượng Hải xưa. Ở giữa phòng là một cái cầu thang cuốn, nhìn có vẻ hơi khó đi, nhưng có nó điểm xuyết càng tôn lên vẻ sang trọng lộng lẫy kiểu Paris cho căn biệt thự này. Có cảm giác như vừa bước vào gian phòng vũ hội lộng lẫy của con tàu Titanic vậy, những khung cửa sổ xung quanh được khéo léo che phủ phân nửa bằng bộ rèm cửa màu kem buông hờ, phân nửa còn lại đủ nhìn thấy vườn cây xanh rợp bóng mát bên ngoài.

Tôi nhìn muốn hoa cả mắt, cuối cùng ánh mắt như đóng đinh vào bộ đồ ăn bằng thủy tinh trắng muốt và chén rượu cao cổ phản chiếu ánh sáng tinh tế trên bàn. Cô nữ phục vụ ngọt ngào gọi khẽ một tiếng, tôi giật mình một cái, đỏ cả mặt lên, cúi đầu theo cô ta lên lầu.

Cầu thang làm bằng gỗ mộc lê sang quý, mặt trên trơn bóng như được đánh sáp, trên bậc cầu thang trải một tấm thảm dày, lúc bước chân lên không hề nghe tiếng. Tôi nuốt nước miếng, không ngờ lão Bạch lại mời tôi tới một nơi thế này, đột nhiên cảm thấy vô cùng thấp thỏm. Một cô gái phục vụ khác mặc âu phục màu hồng mang tôi tới một gian phòng kính, tôi lại càng thêm luống cuống, lẽ nào lão Bạch muốn đem tiền lương cả năm mời tôi đi ăn một bữa...? Lỡ như không đủ tiền, trên tin tức ngày mai sẽ có tin là hai thanh niên to gan ăn quịt ở một nhà hàng cao cấp mất...

Phục vụ viên khẽ gõ cửa, gọi một tiếng: “Quản lý Kỷ, An tiên sinh đã tới ạ.” Nói xong liền nghiêng người tránh sang một bên, gật đầu với tôi, ý nói có thể đi vào. Tôi bước vào nhìn sang, lập tức có cảm giác như vừa lọt vào hội bàn đào của Tây Vương Mẫu...

Xung quanh bàn ngồi ba người, Bạch Dực đang vẫy vẫy tay với tôi, ngồi đối diện với anh ta là một đôi nam nữ ăn mặc cực kỳ hiện đại. Người đàn ông cực đẹp trai, hơn nữa trông có vẻ rất có tiền, một thân tây trang thẳng băng, ngồi một cách ưu nhã; mà cô gái lại càng nổi bật, đẹp tới nỗi phải gọi là phong tình vạn chủng, nụ cười hàm tiếu vừa hé thì nhìn còn rạng rỡ tươi tắn hơn siêu sao quốc tế, thành thực, nội liễm lại cao nhã.

Tôi đứng chờ người ra đó nhìn, lão Bạch thấy tôi dần mặt ra, liền rời ghế ngồi tới kéo tay tôi ngồi xuống, lúc hai bàn tay anh ta khẽ nắm vai tôi ra hiệu ngồi xuống thì tôi mới thoát khỏi chấn động mà từ từ hoàn hồn.

Chúng tôi ngồi giữa sân thượng, trên bàn để một ít điểm tâm, hình như món chính vì đợi tôi nên còn chưa được dọn lên. Tôi hắng hắng giọng, hi vọng lúc mở lời sẽ không lắp bắp. Giữa lúc đang định mở miệng tự giới thiệu, chợt đại mỹ nhân đối diện tôi đã lên tiếng trước: “Em là nương tử của Tiểu Dục đúng không?”

Tôi không hề nói lắp, là vì tôi hoàn toàn không thốt nên lời nữa. Cái gì? Con mắt nào của chị nhìn tôi ra con gái? Mặt tôi thoáng chốc đỏ dừ lên, nhưng bởi vì chị ta là một cô gái, hơn nữa lại còn là một đại đại mỹ nhân nên tôi không thể nổi giận được.

Bạch Dục cười cười nói xen vào: “Chị Nguyệt Linh, nghe tin này ở đâu thế?”

Mỹ nhân nháy mắt, chân mày hơi nhướn lên mà trả lời: “Vân Vân nói cho chị biết chứ đâu, nói là để giúp cho nó mà Tiểu An không ngại nhận lời làm tân nương của cậu!”

Tôi rụt rè lên tiếng: “Xin đừng nói vậy, đó, đó chỉ là một nghi thức thôi!”

Lúc này chỉ số thông minh của tôi đã thoái hóa sắp thành 0, nói thừa, kết hôn cũng là một nghi thức vậy! Tôi cần môi, chết tiệt, biết vậy thì đừng tới. Vốn tưởng chỉ tới ăn lẩu là cùng thôi chứ, ai ngờ lại đưa đầu vào một chỗ khó chịu như vậy.

Người đàn ông ngồi bên cạnh đại mỹ nhân này giờ vẫn không nói gì, chỉ mỉm cười bí hiểm, tôi vẫn không hiểu bọn họ gọi tôi tới làm cái gì? Xưa nay không có chuyện vô công thụ lộc, tôi không tin người ta chỉ muốn đãi chúng tôi một bữa cơm miễn phí như thế. Tôi liếc nhìn Bạch Dục, thấy anh ta vẫn rất tự tin, nên cũng không xen miệng vào nữa, cố gắng bày ra vẻ mặt thoải mái nhất.

Mỹ nữ cười cười rồi nói: “Được rồi, không chọc cậu em nữa, chị là Bạch Nguyệt Linh, là cô của Bạch Dục. Nhưng tuyệt đối đừng gọi chị là cô, chị chưa già đến thế, gọi chị là chị Nguyệt Linh được rồi.”

Tôi nhìn vị mỹ nhân trước mặt cầm lấy chén rượu, tao nhã nhấp môi, phồng chùng chỉ vừa thấm ướt môi là lập tức quay sang ra hiệu bằng mắt với người đàn ông bên cạnh, anh ta lập tức xoa xoa cằm lên tiếng: “Tôi họ Kỷ, tiền gọi là Kỷ Quân Hào, hôm nay mời hai vị tới là vì nghe Nguyệt Linh nói hai vị có thể giúp tôi một việc.”

Bạch Dục đang cúi mặt chăm chú ăn chợt ngẩng đầu lên, nhìn sang tôi một chút, sau đó thản nhiên hỏi: “Vậy Kỷ tiên sinh có gì phiền não?”

Kỷ Quân Hào nói: “Đây là một nhà hàng hoa viên do tôi tự đầu tư mở ra. Khi tôi mới sang Rotterdam du học, cái ý tưởng biến đổi một tòa nhà cổ xưa thành quán ăn hoặc nhà hàng là một ý tưởng đầu tư mới rất hữu hiệu. Vì thế sau khi về nước tôi mới mua lại tòa biệt thự này từ tay một người họ hàng xa, sau đó cải tạo nó thành nhà hàng hoa viên cao cấp như hiện nay.”

Anh ta dừng một chút như thể chờ cho chúng tôi phải lên tiếng trầm trồ khen ngợi mình, nhưng đáng tiếc tôi và Bạch Dục đều là loại người thực dụng lại thờ ơ, chỉ quan tâm tới câu chuyện chứ không thèm để ý gì đến anh ta cả; thấy ánh mắt ra hiệu tiếp tục của chúng tôi, anh ta rõ ràng có hơi thất vọng, nhưng lập tức điều chỉnh lại tâm tình mà tiếp tục: “Nơi này nhờ một tay tôi trang hoàng sửa sang lại, thay đổi phương thức quản lý giống như nước ngoài, mà có thể nói đã trở thành một nhà hàng cao cấp rất có tiếng...”

Bạch Nguyệt Linh nhanh chóng cắt ngang câu chuyện say sưa bất tận của anh chàng hãnh tiến nọ: “Quân Hào, nói vào chuyện chính thôi, mà có lẽ nên chờ ăn xong đi rồi nói, ai cũng đói rồi.”

Tôi ném cho Bạch Nguyệt Linh một cái nhìn cảm kích, chị chỉ cười cười. Nói thật, lúc này tôi đã đói sắp chết, chẳng còn sức đâu mà suy nghĩ nữa.

Kỷ Quân Hào có vẻ rất nghe lời Bạch Nguyệt Linh, lập tức dừng câu chuyện lại mà nhấn chuông gọi, phục vụ viên khả ái lúc này lập tức bước vào đẩy theo xe chất đồ ăn. Chúng tôi mỗi người một phần giống nhau, nhìn qua có vẻ không nhiều lắm, cũng không biết là món tên gì, chỉ thấy vài con tôm, một miếng bít tết lớn, mùi vị thì... tôi cầm dao nĩa cắt một miếng nhỏ bỏ vào miệng, đúng là rất ngon. Chất thịt non mềm, gia vị vừa ăn, hương liệu đầy đủ

Thế nhưng nếu nói là cao lương mỹ vị thì thật ra thịt bò muối mẹ tôi làm còn ngon hơn. Nhìn cái đĩa không có bao nhiêu, vậy mà lại rất nhiều, tôi ăn xong hết thì cũng cảm thấy no lưng lửng dạ rồi.

Tôi không thích thể loại tiệc này là vì áp lực nó mang lại, lúc ăn mọi người chỉ cúi đầu chăm chú ăn, chỉ sợ lễ nghi phạm sai lầm thì xấu hổ. Không giống cả đám kéo nhau vào quán lẩu, mọi người ăn to nói lớn, không câu nệ trên dưới. Hai bầu không khí như thể hai thế giới khác nhau.

Sau khi ăn xong, người phục vụ lại đưa lên rượu và món ngọt tráng miệng, lúc này bầu không khí mới hòa hoãn hơn một chút, Bạch Nguyệt Linh có vẻ thích nói chuyện hơn Bạch Dực, hơn nữa lại còn có gương mặt đẹp như ngọc, có thể cùng một mỹ nhân như thế ăn uống trò chuyện đúng là chuyện may mắn nhất đời.

Bạch Nguyệt Linh chợt mở miệng: “Được rồi Quân Hào, cậu kể tiếp chuyện đi, lần này nhớ nói vào việc chính thôi đấy.”

Kỷ Quân Hào gật đầu, không nói vòng vo nữa. Hóa ra ngôi nhà này vốn là tài sản của cô họ anh ta, anh ta dùng một căn biệt thự nhỏ cộng với 400.000 tiền mặt đổi lấy. Nói thật lòng, Kỷ Quân Hào rất có mắt nhìn phụ nữ, những cô phục vụ anh ta chọn tới đều khá ái xinh đẹp. Bọn họ cũng là một nhân tố quan trọng cho sự thành công của nhà hàng này. Vốn mọi chuyện đang xuôi chèo mát mái, đột nhiên dạo gần đây trong tòa nhà lại xảy ra khá nhiều chuyện kỳ lạ, có một số đồ vật tự nhiên thay đổi vị trí, còn có mấy cô phục vụ khẳng khẳng bảo là đã nhìn thấy ma. Thậm chí có một cô gái đang yên đang lành đột ngột té xuống cầu thang, sau đó còn nói có người ở phía sau lưng đẩy cô ta xuống, khiến rất nhiều cô gái khác hoang mang lo sợ. Có nhiều người bỏ việc, những người còn lưu lại chỉ là vì mức lương cao gấp ba lúc trước mà thôi.

Tất cả mọi người đều nói là tòa nhà có ma, nhưng Kỷ Quân Hào vốn là dân du học từ nước ngoài về, đâu có tin chuyện ma quỷ. Thế nhưng anh ta lại rất tin phong thủy, nói là nó có căn cứ khoa học. Vì vậy mà đâm tiến thoái lưỡng nan, đúng lúc đó thì anh ta lại biết được cháu trai của Bạch Nguyệt Linh là cao thủ trong lĩnh vực này, mới mời chúng tôi tới xem giúp.

Cá nhân tôi thì thấy anh ta chỉ muốn mượn đại một thầy địa lý nào đó về xem qua loa sau đó tuyên bố mọi tin đồn đều là thất thiệt để anh ta có thể làm yên lòng các cô phục vụ, và không cần ra gấp ba tiền lương giữ chân họ mà thôi.

Tôi và Bạch Dực nhìn nhau, đều ngẫm hiểu hết. Bạch Dực ho khan một tiếng, liếc nhìn Bạch Nguyệt Linh một cái, chị ta cũng mở to mắt nhìn lại, sau đó anh ta lên tiếng: “Kỷ tiên sinh, tôi cảm thấy phong thủy của chỗ này đúng là có chỗ không hợp, cửa lớn trang hoàng rất tốt, nhưng không biết anh có thấy không, ngoài cửa nhà có một gốc cây hòe, điều này là không tốt, cần phải dời nó đi. Còn nữa, mặt ngoài của nhà hàng có một mặt lát toàn gương, tuy nhìn có vẻ rất độc đáo, nhưng theo phong thủy học thì đây là một loại ‘quang sát’ không hề có lợi với chủ nhân của căn nhà.”

Vùng chân mày Kỷ Quân Hào nhăn nhúm lại với nhau, không cần phải là nhân tài quản lý cỡ như anh ta cũng biết, cây cối ngoài đường hiện nay là do Lâm Viên quản lý, người dân không được tùy ý chặt phá, nếu không sẽ bị phạt tiền, số tiền chắc chắn đủ để họ Kỷ phải khóc mếu. Chưa hết, mặt tường lát toàn gương dưới kia hẳn cũng đã tổn của anh ta không biết bao nhiêu mà kể, bây giờ mà bỏ đi thì chắc phải thổ huyết mất.

Kỷ Quân Hào bậm môi, suy nghĩ hồi lâu rồi mới nói: “Lẽ nào không còn cách nào khác ngoài chặt cây hay bỏ bức tường gương hay sao? Bạch tiên sinh, tôi và Nguyệt Linh vốn là bạn học cũ mà...”

Lúc này Bạch Nguyệt Linh cũng tiếp lời: “Phải đó Tiểu Dực, nghĩ thử cách khác xem, chỉ cần nằm trong phạm vi của Quân Hào chắc chắn cậu ta sẽ đáp ứng mà.”

Rốt cuộc tôi cũng đã hiểu Bạch Dực và Bạch Nguyệt Linh đang diễn vở kịch gì rồi, hoàn toàn là muốn xén của anh chàng tự phụ mà dốt nát này một khoản bự bự mà thôi. Tôi cũng không nói gì, dù sao hôm nay tôi tới cũng chỉ để ăn chực một bữa, cái khác không nên xen vào.

Bạch Dực nhìn ra ngoài cửa nói: “Vậy cũng được, để tôi và Tiểu An đi dạo xung quanh đây một vòng xem có cách gì hóa giải được hay không.”

Nghe thấy thế, lo toan trong lòng Kỷ Quân Hào dường như đã sứt đi hơn nữa, tôi thiếu chút nữa đã phì cười, nhưng để phối hợp với chiêu “Song kiếm hợp bích” của hai cô cháu nhà họ Bạch nên đành cố mím môi

làm ra vẻ nghiêm túc.

Bạch Dực đánh mắt với tôi một cái, tôi gật đầu hiểu ý, lập tức đứng dậy. Bạch Dực cũng đứng dậy nói: “Vây hai chúng tôi đi quanh đây nhìn một chút, hai vị cứ từ từ trò chuyện, chờ chúng tôi quay lại rồi thống nhất nên làm gì.”

Tuy Kỷ Quân Hào có hơi không an lòng, nhưng Bạch Nguyệt Linh rất nhanh trí kéo tay anh ta lại: “Bạn cũ, chúng ta lâu rồi không gặp mặt, cứ ở đây nói chuyện đi, có gì đã có Tiểu Dực lo rồi còn gì.”

Nói xong liền ngồi xuống thong thả uống cà phê. Tên Kỷ Quân Hào này tuyệt đối có tà niệm với Bạch Nguyệt Linh, vừa nghe tới đó thì mặt mày đã tươi hơn hẳn như hoa ngỗi lại.

Tôi theo Bạch Dực đi dạo khắp nhà hàng hoa viên rộng lớn này. Hiện giờ đã quá giờ cơm, trong nhà hàng chỉ còn ba bốn người khách ngồi lại uống cà phê, xem báo nước ngoài.

Bên hông phòng khách có một cánh cửa sổ thủy tinh lớn chạm đất, từ đó nhìn ra có thể thấy rõ vườn hoa bên ngoài. Ánh mặt trời nhàn nhạt chiếu qua, trong vườn hoa vẫn còn những loài cây cỏ thuộc về mùa thu, bị gió đông thổi nhẹ nhàng mà run run, vừa có vẻ đáng yêu lại vừa kiên cường. Một luồng ánh sáng chan hòa xuyên thấu qua khung cửa kính chiếu rọi lên những bộ đồ ăn thủy tinh trong suốt bên trong, càng thêm chói mắt. Phải thừa nhận Kỷ Quân Hào rất biết cách trang trí cho nhà hàng. Khi nhìn ra vườn hoa, tôi vô tình phát hiện một ông lão, ông ta mặc áo bông màu xanh lam kiểu rất cũ, đầu đầy tóc bạc không được chải cẩn thận, dưới ánh mặt trời càng trắng bóng, giống như đang sống trong một thế giới hoàn toàn tách biệt với vẻ xa hoa ở bên trong này vậy. Ông lão rõ ràng cử động không được nhanh nhẹn lắm, ông ta tỉ mỉ tỉa từng cành cây, chốc chốc lại phải đứng thẳng ưỡn lưng, nghỉ ngơi một lúc rồi lại cúi xuống làm tiếp.

Tôi thở dài một tiếng: “Đời sống dạo này vất vả thật, ngay cả ông già bà cả còn phải ra làm việc thế kia.”

Bạch Dực cũng nhìn ông lão, sau đó quay lại nhìn tôi: “Cậu đúng là kính lão ghê nhỉ, nhưng đừng quên Tá Thọ bà nhé.”

Tôi lườm anh ta một cái, khóe mắt chợt lướt qua một thiếu niên mặc áo đồ đứng bên cạnh ông lão, mỉm cười nhìn ông ta như nhìn một người bạn thân lâu năm. Cậu ta thực sự rất xinh đẹp, một vẻ đẹp thanh tú mỹ lệ đến mức không phân biệt được giới tính. Thiếu niên thấy tôi đang nhìn liền mỉm cười với tôi một cái. Tôi giật giật môi, đưa tay lên dụi mắt. Khi mở mắt ra nhìn lại lần nữa thì cậu ta đã biến mất, bên cạnh ông lão là một bụi Xá tử hoa[1] đỏ tươi như máu. Ông lão cười cười nhìn đóa hoa rực rỡ bên cạnh mình, sau đó thu thập dụng cụ đi về phía dãy phòng ở phía sau nhà hàng.

Tôi đang định nói cho Bạch Dực biết thì cô phục vụ dịu dàng ngọt ngào lúc nãy đã tiến tới gần chúng tôi, tôi thực sự có ấn tượng tốt với cô gái này, nên chủ động chào cô ta. Cô ta nhìn về phía phòng ăn lúc nãy để xác định Kỷ Quân Hào vẫn còn ở nguyên trong phòng, rồi mới mở miệng: “Nếu hai vị muốn biết sự thực thì xin đi theo tôi!”

Tôi nhìn sang Bạch Dực, thấy anh ta gật đầu liền theo cô gái này đi, cô ta đi đến một góc dưới chân cầu thang liền ngừng lại, sắc mặt không vui tươi như lúc nãy mà nghiêm túc hẳn lên, nói với chúng tôi: “Hai vị tiên sinh, xin đừng nghe quản lý Kỷ nói, ở đây thực sự có chuyện ma quái xảy ra đó...”

Cô gái nhìn xung quanh một vòng, dường như có vẻ rất sợ, sau đó nhìn thật kỹ hai chúng tôi rồi mới tiếp lời: “Có nhiều chuyện quản lý Kỷ không chịu nói thật, nhưng ở đây coi như cũng không có người ngoài...”

Bạch Dực gật đầu: “Nếu vậy thì cô nói thật cho bọn tôi biết đi, ở đây rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

Cô gái nắm chặt lấy mép váy, có vẻ như muốn cố trấn tĩnh lại: “Tất cả các cô gái ở đây đều rất sợ, nói thật cho dù quản lý Kỷ có tăng lương gấp 30 lần cho chúng tôi chúng tôi cũng không muốn làm đâu, nhưng giấy chứng minh nhân dân của chúng tôi lại đang bị ông ta giữ, chúng tôi không còn cách nào khác... Tôi cũng chỉ mới tới làm ít lâu, nghe nói chỗ này làm ăn rất được, Kỷ quản lý lại quen biết rộng, muốn phát triển khu nhà cổ xung quanh đây thành một khu nghỉ dưỡng nhỏ. Ông ta nghe nói đã xin được giấy phép rồi, vì thế có ý muốn thay đổi toàn bộ nhân viên, đuổi việc một số người không cần thiết, sau đó tuyển dụng một nhóm người có khả năng.”

Trong lòng tôi thầm nghĩ, hóa ra tên họ Kỷ này cũng rất có dã tâm, muốn biến chỗ này thành một khu nghỉ dưỡng tư nhân, xem ra tâm địa cũng không tầm thường. Cô gái nhìn thấy chúng tôi cũng có vẻ ác cảm với

Kỷ Quân Hào nên yên tâm tiếp lời: “Có rất nhiều người trong số chúng tôi đã lục tục bị quản lý sa thải rồi, số còn lại cũng rất sợ một ngày nào đó không giữ được công việc nữa, thực ra người quản lý Kỷ muốn đuổi đi nhất chính là bác Tôn...”

Tôi xen vào hỏi: “Có phải là bác làm vườn ngoài kia không?”

Cô phục vụ gật đầu: “Đúng, chính là bác ấy, bác ấy ở đây từ lâu lắm rồi, nghe nói cha ông của bác ấy cũng là người làm vườn ở đây kể từ những đời chủ trước cơ, vì bác ấy tuổi già neo đơn, không vợ không con nên bà cô của quản lý trước khi bán chỗ này đã từng yêu cầu quản lý Kỷ giữ lại bác Tôn. Quản lý Kỷ trước đây vì muốn chóng mua được căn nhà này nên đồng ý, nhưng hiện nay nhà hàng càng lúc càng cao cấp lên, ông ta không muốn một ông già tuổi cao sức yếu như bác Tôn làm vườn ỉn nữa...”

Chúng tôi nghe thế lại càng thêm khinh bỉ họ Kỷ kia hơn, cô phục vụ cũng không khách khí nói cho hết: “Vì thế quản lý Kỷ thường hay tìm cách làm khó dễ bác Tôn, ví dụ như giữa mùa đông mà bắt bác ấy cầm vòi nước tưới cây, cho bác ấy thêm nhiều việc rất nặng nhọc, ý ông ta là muốn bác ấy nản mà bỏ việc. Nhưng không ngờ bác ấy kiên trì đến như thế, nhìn thấy bác ấy vất vả chúng tôi cũng cảm thấy hết sức thương tâm. Sau đó bác Tôn làm việc nặng nhọc quá nên bị xơ gan, mấy lần té xỉu trong bụi cỏ. Lần nào cũng là chúng tôi phải công bác ấy vào. Chuyện lạ cũng bắt đầu xảy ra, ví dụ như có mấy người khách đang ăn cơm thì bảo là nhìn thấy trên cầu thang có bóng người, còn nói trên cầu thang có tiếng bước chân rất to, nhưng ai cũng biết cầu thang có lót thảm cách âm, căn bản không thể nghe thấy tiếng chân được. Còn có người nghe thấy tiếng khóc và tiếng trẻ con cười. Vì thế mọi người bắt đầu hoảng sợ.”

Tôi suy nghĩ một chút rồi hỏi: “Nghe thế thì thực lòng mà nói là chuyện cũng không nghiêm trọng lắm, sao tất cả mọi người lại kinh hoàng cứ như bị quỷ triền thân hết cả thế?”

Cô phục vụ lắc đầu trả lời: “Mọi chuyện chưa dừng lại ở đó, chuyện quái dị còn ở phía sau nữa...”

Bất chợt từ đâu bỗng ủa tới một trận gió lạnh buốt, trên cầu thang chợt lặn xuống một thứ gì đó, chúng ta giật nảy người, nhìn lại thì hóa ra là một chiếc hài của con nít màu đỏ tươi, kiểu dáng rất xưa, trên mũi hài còn dính một bông hoa vải to màu đỏ. Cô phục vụ đột nhiên bật khóc, quay đầu vội vàng bỏ chạy, chúng tôi ngăn không kịp.

Bạch Dực ngồi xổm xuống nhặt chiếc hài lên, tôi cũng nhìn sang, chiếc hài nhìn còn mới tinh, nhưng thời này hẳn không còn sản xuất loại hài xưa này nữa, sao có thể có một chiếc lặn từ trên cầu thang xuống được nhỉ? Tôi nhìn lên lầu, chợt phát hiện trong góc lan can, chỗ tối nhất có một đôi mắt đang nhìn chúng tôi chằm chằm, tôi vừa định bước về phía nó thì nó đã biến mất. Tôi không khỏi nhớ tới thiếu niên mặc áo đỏ trong vườn hoa ban nãy, nhưng chiếc hài này thoạt nhìn là biết của con nít...

Tôi nói với Bạch Dực: “Lão Bạch, có lẽ ở đây đúng là có chút tà.”

Anh ta nhìn chằm chằm chiếc hài không nói gì, sau đó lại ngẩng đầu nhìn lên lầu, cuối cùng quay lại nhìn tôi nói: “Chúng ta đi thăm bác Tôn kia một cái.”

[1] Hay còn có những cái tên khác là Mạn châu sa, Bỉ ngạn hoa, tiếng Nhật gọi là Higanbana, còn gọi là lan nhện, màu đỏ, gọi là hoa Bỉ ngạn (bờ bên kia) là vì nó thường được coi là hoa mọc ở bờ địa ngục. Cũng có loại Higanbana màu trắng và tím, nhưng màu đỏ của nó vẫn là màu nổi tiếng nhất.

19. Chương 18: Ngôi Nhà Cổ (hạ)

Vừa bước vào gian phòng nhỏ, chúng tôi đã ngạc nhiên tròn mắt. Trong phòng chỉ có một bóng đèn tròn 20 watt lung lay trên trần, cái nệm giường nhàu nhĩ đã nát tới mức không thể nát hơn được nữa, vách tường chỉ dùng báo cũ dán đỡ cho bớt lạnh, đây đó loang lổ nấm mốc, từ ngoài đã loáng thoáng nghe được một mùi ẩm mốc gay gay mũi. Không có bàn, chỉ có hai cái ghế đẩu hợp lại thành một cái bàn tạm thời, bên trên đặt vài cái bánh bao không khô khốc và một ít dưa muối, cộng với vài chai thoạt nhìn là biết là

thuốc. Tôi hoàn toàn không dám tưởng tượng một ông lão bằng này tuổi đầu mà lại có thể sống trong hoàn cảnh khốn khó như vậy.

Bác Tôn vừa làm xong việc, đang nằm nghỉ trên giường, vì khí trời quá lạnh nên trong tay bác ta đang cầm một cái ly thủy tinh đựng nước nóng, thấy hai người lạ tiến vào, nét mặt bác ta thoáng vẻ ngạc nhiên. Chúng tôi không biết phải bắt đầu thế nào, ngay cả Bạch Dực cũng có vẻ hơi lúng túng. Chúng tôi vốn cho rằng những chuyện quái dị gần đây là do bác ta tạo ra để khỏi phải đi khỏi đây, nhưng vừa nhìn thấy hoàn cảnh sống của bác ta thì tôi đã hoàn toàn đồng tình với ông lão có cuộc sống cơ hàn này.

Ông lão từ từ ngồi dậy, phủ ra ngoài một cái áo bông màu xanh bạc phéch, nhìn chúng tôi một chút rồi hỏi: “Hai vị là khách mà quản lý Kỷ mời tới có phải không? Sao lại tìm tới chỗ tôi?”

Bạch Dực khách khí đáp: “Chúng tôi tới là muốn hỏi bác chút chuyện trong quá khứ của ngôi nhà này.”

Ông lão cho chúng tôi hai cái ghế con rồi nói: “Ai, tôi biết các vị cũng nghi ngờ là tôi làm. Nói thật tôi cũng không ưa gì họ Kỷ, nhưng chưa tới mức đem quỷ quái ra dọa người khác.”

Tôi gật đầu: “Chúng cháu biết, chúng cháu chỉ muốn hỏi bác chút chuyện từ ngày xưa ở tòa nhà này, vì bác sống ở đây lâu nhất, có nhiều chuyện chắc chỉ có bác mới biết?”

Bác Tôn nhìn chúng tôi hồi lâu, sau đó ngẩng đầu lên nhìn bóng cây ngô đồng um tùm ngoài sân, nói bằng một giọng đầy hoài niệm: “Tôi đã sống ở căn nhà này cả đời, cha tôi cũng trông nom căn nhà này cả đời. Năm xưa căn nhà này là do một phú thương người Tô Châu xây dựng nên. Ngài ấy từng đi du học, là nhóm du học sinh Trung Quốc đầu tiên ở nước ngoài, khi trở về ngài ấy kinh doanh sắt thép, từ từ trở thành một nhà đại phú hào thời bấy giờ. Họ Tôn chúng tôi theo ngài ấy từ Tô Châu đến đây. Nghe nói lão gia có ơn với nhà họ Tôn chúng tôi, nên cha tôi quyết định dòng họ chúng tôi sẽ theo ngài ấy cả đời. Cha từng nói với tôi, họ Tôn chúng tôi phải thay chủ nhân canh giữ căn nhà này cả đời, để báo đáp ân tình.”

Trong lòng tôi cảm động, bác Tôn đúng là một người biết ân biết nghĩa hiếm có. Bác ta nhìn tôi một chút rồi chợt mỉm cười: “Phải rồi, trông cậu giống thiếu gia lắm, đặc biệt là khuôn mặt và môi.”

Tôi chỉ chỉ vào mình rồi nhìn sang Bạch Dực, anh ta vẫn không nói gì, chỉ chăm chú nghe bác Tôn nói tiếp. Bác ta mỉm cười: “Đúng đúng, nhà này tổng cộng có ba thiếu gia, trong đó cậu nhỏ nhất sức khỏe rất kém, lúc đó tôi cũng chỉ là một đứa nhỏ, mà cậu ấy còn nhỏ hơn tôi mấy tuổi. Cho nên tôi coi như là bạn của cậu ấy vậy. Cậu ấy là một đứa trẻ rất nghịch ngợm, nhưng lại thích cùng tôi chơi đùa, tiếc là không được bao lâu, lúc thiếu gia được 12 tuổi thì bị một trận phong hàn, không sống được hết mùa đông năm đó đã vội đi...”

Ông lão trầm mặc hồi lâu mới tiếp tục nốt câu chuyện: “Lúc mai táng cậu ấy, chính tôi là người tay y phục cho cậu... Nhớ những ngày cuối cùng, tôi còn nhận lời cậu ấy tới mùa xuân năm sau sẽ dẫn cậu ấy ra gốc ngô đồng phía sau nhà xem tổ chim én... cho cậu ấy nhìn chim én con... nhưng cậu ấy lại không sống được tới lúc đó...”

Căn phòng tối nhờ nhờ, bên ngoài ánh mặt trời tươi tắn, nhưng không chiếu vào nổi căn phòng nhỏ bé này, chỉ len vào được một vài tia sáng yếu ớt chiếu lên cái ly thủy tinh trên tay ông lão, lấp lánh sáng.

Tôi nhìn sang Bạch Dực, thấy anh ta nhìn ông lão chằm chằm hồi lâu rồi mới mở miệng: “Bác Tôn, cảm ơn bác đã giúp đỡ. Bác yên tâm, chúng tôi sẽ tìm cách giúp bác yên ổn ở lại ngôi nhà này.”

Bác ta vừa cười vừa nói: “Cảm ơn các vị, nhưng già này cũng chẳng sống được bao lâu nữa mà kể.”

Tôi nghe thấy thế, tự nhiên cảm thấy cực kỳ khó chịu. Lúc này tôi đã có thể xác định, mấy trò quỷ quái tuyệt đối không phải do bác ta làm ra. Bác ta đã ở đây cả đời, nhất định sẽ không muốn nó bị bỏ hoang trước mắt mình.

Sau khi rời khỏi căn phòng nhỏ, cả hai chúng tôi đều trở nên trầm mặc, tâm tình đều không tốt lắm, đặc biệt càng thêm có ác cảm với tên gian thương Kỷ Quân Hào này, không ngờ vừa nhắc Tào Tháo thì Tào Tháo đã tới. Kỷ Quân Hào giống như thái giám theo sau quý phi mà lách thếch theo sau đuôi Bạch Nguyệt Linh. Nhìn thấy anh ta, tự nhiên tôi cảm thấy lạnh cả người, hắn còn ở đây tiêu dao khoái hoạt tán tỉnh mỹ nhân, trong khi ông lão đáng thương ngoài kia thì đã bị hấn làm cho bị xơ gan sắp chết!

Kỷ Quân Hào không biết chúng tôi đã gặp bác Tôn, bèn cười ha ha tiến tới, nhưng tôi cảm thấy mọi sự thân thiết của hắn đối với chúng tôi hoàn toàn là vì muốn lấy lòng Bạch Nguyệt Linh mà thôi. Hắn cười hỏi: “Hai vị xem xét thấy thế nào?”

Tôi không muốn nhìn thấy mặt tên ngụy quân tử này nên quay đầu ra ngoài cửa sổ không thèm nhìn, Bạch Dực liếc nhìn hắn, lạnh lùng nói: “Kỷ tiên sinh, tôi vốn tưởng là chỉ có chút vấn đề về phong thủy thôi, nhưng hiện tại xem ra quả thực có chút kỳ quái.” Anh ta cố tình nói rất to, làm mấy vị khách ngồi gần đó đều nghe thấy, Kỷ Quân Hào vội vàng hạ giọng nói: “Bạch tiên sinh, nói chuyện ở đây không tiện, ta vào phòng làm việc nói tiếp đi!”

Gian phòng làm việc của họ Kỷ sang trọng một cách bất thường, nhưng càng lộ vẻ nhà giàu mới nổi quê kệch của hắn lên, chỗ nào cũng nạm vàng khảm ngọc, giống như nhà của lão trọc phú Grandet trong tác phẩm của Honoré de Balzac vậy. Hắn mời chúng tôi ngồi xuống một cái ghế sofa rộng lót da rồi nhắc điện thoại sai phục vụ mang cà phê vào.

Hiển nhiên câu nói lúc nãy của Bạch Dực đã làm hắn có phần khó chịu, hắn bóp bóp trán sau đó mở miệng nói: “Bạch tiên sinh, An tiên sinh, tôi là một người có bằng đại học, thực sự không tin tưởng mấy cái chuyện thần ma quỷ quái này. Thế nhưng những tin đồn này gây ra ảnh hưởng quá xấu đối với việc làm ăn của nhà hàng.”

Hắn đan hai tay vào nhau, sau đó nói một cách quả quyết: “Tuy tôi không tin có quỷ, nhưng có thể nói nhất định có người đang muốn phá rối. Đương nhiên tôi không muốn nghi ngờ chính nhân công của mình, nhưng nếu phong thủy không có vấn đề gì thì tôi nghĩ tôi có quyền nghi ngờ rằng có công nhân nào đó đang muốn tiến hành những hành vi trả thù có ác ý đối với tôi.”

Tôi thực sự phải khinh bỉ tên khốn này, hắn gọi hai chúng tôi tới hóa ra chỉ để làm màu, nếu chúng tôi nói là do phong thủy, vậy hắn sẽ sửa vài ba chi tiết trong nhà hàng để yên chuyện, nếu không phải, hắn sẽ bảo là do ai đó làm để có cơ đuổi việc những người mang tư tưởng chống đối, mà không cần nói ra cũng biết chính là bác Tôn, quả thực là vô liêm sỉ. Tôi nhìn sang Bạch Nguyệt Linh, thấy trong mắt chị cũng là sự khinh bỉ rõ rệt. Bạch Dực thở dài rồi nói: “Kỷ tiên sinh, nếu anh nghĩ chỉ cần đuổi một người thấp cổ bé họng khỏi nhà hàng là xong hết mọi chuyện thì xin lỗi phải nói thực, tôi nghĩ anh sẽ gặp rắc rối to đấy; tôi biết anh cực kỳ coi trọng nhà hàng này, vậy tôi muốn giúp anh một tay tiêu trừ phiền phức này, nhưng anh phải hứa với tôi một chuyện, đó là để cho bác làm vườn họ Tôn có thể ở lại đây đến hết đời.”

Kỷ Quân Hào cười nhạt: “Hai người quả nhiên đã gặp ông già đó. Được thôi, nếu cháu trai của Bạch Nguyệt Linh đã lên tiếng yêu cầu thì tôi có thể nhận lời. Tất cả là vì tôi nể Nguyệt Linh thôi.” Nói xong nhìn sang Bạch Nguyệt Linh cười cầu tài, chị ta liền đảo mắt, hừ lạnh một tiếng: “Gì mà nể mặt tôi chứ, là do cậu cũng sợ chết đi ấy, sợ sự tình âm ỉ ra thì không làm sao mà bùng bít nổi, đúng không?”

Bị Bạch Nguyệt Linh vạch trần, Kỷ Quân Hào xấu hổ cười cười, quay lại hỏi chúng tôi: “Vậy hai người cần bao nhiêu người nữa? Hay có thêm yêu cầu gì không?”

Bạch Dực lạnh lùng đáp: “Chỉ cần cho chúng tôi ở lại đây một đêm, cộng thêm một ít gạo nếp và muối diêm là đủ.”

Kỷ Quân Hào nhanh nhẹn gật đầu: “Được, tôi lập tức chuẩn bị phòng cho hai vị, thứ hai vị cần tôi sẽ liên hệ với nhà bếp chuẩn bị.”

Bạch Dực cắt ngang: “Khỏi cần phòng, chúng tôi ở trong đại sảnh là đủ.”

Kỷ Quân Hào hoài nghi nhìn chúng tôi, lại nhìn sang Bạch Nguyệt Linh, thấy chị ta không thèm nhìn mình nữa cái, liền suy nghĩ hồi lâu rồi gật đầu: “Được, lúc đó trong nhà hàng cũng không còn ai. Nhưng tôi chỉ có thể cho hai vị một cơ hội thôi, tôi sẽ không thể để nhà hàng của mình cứ ma ma quỷ quỷ thế này được nữa.”

Tôi nhin không được cũng lạnh lùng xen vào: “Kỷ tiên sinh yên tâm đi. Chỉ cần anh giữ lời để cho bác Tôn có một chỗ ở thì không ai ngăn cản anh làm giàu hết!”

Kỷ Quân Hào gật đầu. Chúng tôi căn bản không muốn ở cùng một nơi với hắn ta, nên đứng lên về trước. Kỷ Quân Hào muốn giữ Bạch Nguyệt Linh lại chơi, nhưng bị chị ta cười nhạt từ chối: “Bạn cũ, chúng ta

cần nói gì thì đã nói hết rồi, nhiều năm không gặp lại, cậu quả nhiên đã thay đổi rất nhiều.”

Chúng tôi rời khỏi gian phòng của Kỷ Quân Hào, vừa bước ra khỏi đó tôi đã nhận không được mắng to: “Đúng là một tên gian thương khốn kiếp mà!”

Bạch Nguyệt Linh cũng xấu hổ nói: “Xin lỗi, tôi chỉ định gọi hai cậu tới chơi, nhân tiện kiếm một mớ hời, ai ngờ lại thành thế này... Ai, bởi người ta mới nói, tiền đi liền với bạc mà.”

Tôi bình tĩnh lại quay sang Bạch Nguyệt Linh nói: “Chị Nguyệt Linh, cái này không phải tại chị, tên khốn này chắc ăn nhiều đậu hũ quá nên não cũng nhũn ra như đậu hũ rồi, không biết tư duy giống người nữa đâu!”

Bạch Nguyệt Linh phá lên cười: “Cháu dâu đúng là hài hước nha, mắng người mà còn có thể mắng một cách thú vị như vậy.”

Tôi mệt mỏi xua tay: “Chị Nguyệt Linh, đừng gọi em là cháu dâu được không? Được rồi lão Bạch, anh xác định đây không phải do con người làm?”

Bạch Dực dường như đang suy tư cái gì đó, nãy giờ không hề nghe chúng tôi đùa bỡn qua lại. Lúc này nghe tôi hỏi trực tiếp mới như hoàn hồn mà đáp lời: “Ừ, có khả năng lớn là không phải con người. Dù sao nếu không giải quyết tốt chuyện này thì ngoài Kỷ Quân Hào ra, những người phải chịu rắc rối lớn nhất chính là bác Tôn và các cô phục vụ.”

Tôi gật đầu, không thể chỉ vì tên khốn Kỷ Quân Hào này mà mặc kệ những người khác, lúc này cũng chỉ có nước giúp hẩn một lần.

Bạch Dực nói tiếp: “Chị Nguyệt Linh về trước đi, ở đây đã có em và nương tử nhà em ở lại giải quyết rồi. Chỉ ít thì bây giờ chị cũng biết chân tướng họ Kỷ rồi đấy.”

Bạch Nguyệt Linh mỉm cười vẫy tay tạm biệt. Chờ chị ta đi khuất, tôi lập tức cho Bạch Dực một cú vào đầu. Tên này đúng là không sợ thiên hạ đại loạn mà, nương tử cái đầu anh!

Chúng tôi không muốn ở đây chờ tới tối, chủ yếu là vì không muốn nhìn mặt Kỷ Quân Hào. Tôi và Bạch Dực đi dạo xung quanh rất lâu, thậm chí bữa tối cũng là ăn ở ngoài, vì thực sự không muốn cùng tên gian thương kia ngồi ăn một bàn. Cho dù hẩn có cho chúng tôi ăn thịt rồng đi nữa thì nếu phải nhìn cái bản mặt hẩn chắc tôi đến ói mất. Thật không biết phải làm sao, đi lòng vòng ngoài đường hứng gió lạnh một hồi, cuối cùng tôi quyết định mua một cái bình giữ nhiệt ở một cửa hàng tạp hóa nhỏ ven đường định tặng cho bác Tôn, dù sao trời lạnh thế này nên uống nước nóng mới có lợi cho sức khỏe của bác ấy.

Chờ trời tối sụp xuống, chúng tôi mới quay lại nhà hàng. Đón chúng tôi ở cửa chính là bác Tôn, hóa ra tên hẩn dẫn Kỷ Quân Hào tuy mở miệng ra là nói không tin có quỷ, nhưng trời vừa tối xuống là đã vội vàng bỏ chạy khỏi nhà hàng mà về nhà riêng rồi. Vì thế trong nhà hàng cũng rất lộn xộn, chủ vừa chạy về nhà là mọi người cũng xôn xao ồn ào đòi về hết. Không ai muốn ở lại nhà hàng bị ma ám này vào buổi tối cả, cho nên cả ngôi nhà rộng mênh mông rốt cuộc chỉ có một mình bác Tôn ở lại trông coi.

Bác ta vẫn mặc cái áo bông màu lam bạc màu mở cửa cho chúng tôi. Nhà hàng sang trọng lộng lẫy ban ngày lúc này đã chìm hẳn vào bóng tối, u ám thâm trầm.

Bác Tôn bật đèn pin cầm tay, nhẹ nhàng nói: “Hai cậu vào mau đi, không thôi lạnh.”

Chúng tôi gật đầu, bước vào phòng mới nhận thấy trong này thực sự rất âm u, máy điều hòa đã tắt nên nhiệt độ trong nhà lúc này thấp hơn hẳn ban ngày, thực sự không ấm áp hơn ngoài đường tí nào, những tấm khăn trải bàn màu trắng bị gió thổi bay phấp phới như cuộn sóng, rèm cửa sổ cũng lay động, trong phòng không để đèn, chỉ có ánh trăng lạnh như nước tràn vào từ những cánh cửa sổ chưa buông rèm, nên nhìn vào chỉ thấy những đường nét mờ hồ của gian phòng, còn lại toàn là bóng tối.

Bác Tôn đi trước dẫn đường, bác ta đã ở đây cả đời, nên không cần đèn đuốc cũng có thể đi lại bình thường như ban ngày. Cái đèn pin trên tay bác ta chỉ là vì chúng tôi mà thôi, cầu thang tối đen được soi rọi một khoảng tròn bằng thứ ánh sáng trắng vàng lù mù của cái đèn pin, phần còn lại chìm thành những đường viền tối sẫm. Chúng tôi cẩn thận leo từng bước một, trong nhà hàng cực kỳ tĩnh lặng, ngoại trừ những tảng cây bị gió thổi xào xạc ngoài vườn thì cũng chỉ có tiếng bước chân rất khẽ của ba người mà thôi. Ngôi nhà

này có lịch sử quá lâu đời, nên cho dù có sửa sang trang hoàng thế nào vẫn không giấu nổi một thứ hơi thở u ám nặng nề đặc trưng, thứ hơi thở đã bị dồn nén lại qua không biết bao nhiêu là thăng trầm của thời cuộc.

Bác Tôn đi rất từ tốn, vừa đi vừa nói về tòa nhà cổ này, hình như bác ta rất có cảm tình với tôi, không biết có phải vì trông tôi giống tiểu thiếu gia trong câu chuyện ban chiều của bác ta hay không? Bác chỉ vào phía cuối dãy lầu hai, chỗ gần cánh cửa sổ thủy tinh sát đất mà nói: “Chỗ đó trước là gian phòng cũ của tiểu thiếu gia, cơ thể cậu ấy yếu nên lão gia cho cậu ấy ở trong gian phòng quay về hướng nam, ầm ập một chút, mới có lợi cho sức khỏe của cậu ấy.”

Nhìn về phía ánh đèn pin chiếu tới, chỗ đó đã không còn là một căn phòng nữa mà là một sảnh ăn lớn, ngồi đó ăn có thể nhìn thấy khu vườn phía dưới và toàn bộ quang cảnh xung quanh nhờ cái cửa sổ kính lớn. Tôi đột nhiên cảm thấy sự hoài niệm và tiếc nuối của bác Tôn, bác ta đã ở đây gần cả đời người, vậy mà phải chứng kiến nó thay đổi thành xa lạ thế này, tuy nói là ở đây để lưu lại ký ức cho ngôi nhà, nhưng thực ra, mọi ký ức đều đã bị khóa chặt bên trong những bức tường cả rồi.

Đột nhiên nhớ tới thiếu niên mặc đồ đồ sảng nay, tôi vội hỏi bác ta: “Bác Tôn, bác có biết một thiếu niên rất đẹp, hôm nay mặc toàn đồ màu đỏ không?”

Bác Tôn lắc đầu: “Không biết, những người ở đây đều lần lượt bỏ đi cả rồi, chỉ còn lại một mình tôi thôi.” Trong mắt bác ta tràn ngập cô đơn lẫn nhớ nhung, tôi quay lại nhìn Bạch Dực, nhưng anh ta đang cúi đầu suy nghĩ gì đó, không đáp lại tôi.

Ông lão đưa chúng tôi tới một gian phòng rõ ràng cũng là phòng nghỉ cho nhân viên, trên bàn bày hai cái túi to, bên trong đựng nếp và muối diêm đúng theo yêu cầu của Bạch Dực. Trên bàn còn đặt hai cái đèn pin, có lẽ Kỷ Quân Hào thực ra khá trông đợi vào kết quả hành động lần này.

Ông lão nhìn quanh gian phòng một chút rồi lo âu nói: “Hai vị, thực sự trong nhà này không có quỷ quái gì cả đâu. Tôi ở đây cả đời mà chưa từng thấy bao giờ...”

Nhưng bác ta còn chưa nói dứt lời thì một cái bóng màu đỏ đã nhanh như chớp lướt qua cửa phòng. Cả tôi lẫn Bạch Dực đều nhìn thấy, nhưng bác Tôn đưa lưng về phía cửa nên không để ý thấy, bác ta thấy chúng tôi đồng loạt biến sắc liền quay lại sau lưng nhìn, nhưng ngoại trừ một mảnh tối đen thì không còn thấy gì nữa, bên ngoài gió thổi ù ù, trong phòng, ba chúng tôi thở nặng nề.

Bạch Dực gạt mạnh đầu, nhanh chóng trộn gạo nếp và muối diêm lại thành một đồng, sau đó chia làm hai phần, một phần đưa cho tôi, một phần tự mang theo. Rồi quay lại nói với chúng tôi: “Bác Tôn, bác ở yên trong phòng này chờ, Tiểu An, chúng ta chia nhau ra đi tìm con quỷ kia!”

Tôi gạt đầu, nhưng sau đó lại lập tức lắc đầu quầy quậy: “Không... tôi không đi một mình đâu... tôi đâu có biết bắt quỷ?!”

Bạch Dực cười xòa: “Chỉ cần thấy nó thì lập tức ném gạo nếp muối diêm vào nó, nó sẽ chạy không thoát nữa.”

Tôi nuốt nước miếng, cuối cùng đành gạt đầu: “Được, chia nhau ra hành động, bác Tôn, bác chờ ở đây nhé, đừng đi lung tung mà nguy hiểm!”

Nói xong tôi và Bạch Dực cầm đèn pin chia làm hai hướng.

Lúc chỉ còn một mình trong căn nhà tối đen mới bắt đầu cảm thấy trống ngực đánh lô tô, tôi nhìn thấy mấy thứ khác thường, cho nên so với người thường càng cảm thấy sợ hơn, tôi húm hắng giọng, bàn tay vô thức siết chặt thêm túi gạo nếp trộn muối. Bất giác ngẩng đầu lên nhìn cái chụp đèn thủy tinh trên trần nhà, cái chụp đèn lồng lấy xa hoa ban chiều lúc này không được mở lên, nhưng vẫn có ánh trắng rọi vào phản chiếu thành muôn vàn tia sáng li ti huyền ảo, càng thêm đáng sợ. Khi vừa bước ngay dưới cái chụp đèn, chợt... tôi nhìn thấy trên chụp đèn một chiếc hài trẻ con màu đỏ khế đựng đưa.

Da đầu tôi tê dại đi, nhớ tới chiếc hài rơi xuống cầu thang lúc chiều. Chiếc hài này đựng đưa một lúc, phía trên nó bị bóng tối phủ kín không biết là ai hay cái gì, đột nhiên nó dừng lại, lẳng lặng lơ lửng phía dưới chụp đèn.

Tôi sợ đến mức không dám chớp mắt, chỉ e mình mà chớp mắt thì con quỷ sẽ lập tức bỏ chạy. Tôi từ từ vòng qua cầu thang cuốn bước lên lầu, hi vọng có thể nhìn thấy tận mắt thứ quái dị kia là cái gì.

Ngay khi sắp tới nơi, bất chợt cái hài đỏ biến mất. Tôi nhất thời sốt ruột vội vàng nhìn quanh quất xung quanh cái chụp đèn thủy tinh, đột nhiên... một gương mặt tái nhợt thành linh hiện ra ngay trước mặt tôi!

Bởi chuyện xảy ra quá đột ngột nên tôi thực sự không kịp phản ứng, chỉ có kinh hoàng cùng hãi sợ. Gương mặt trắng bệch tới mức tái xanh đỏ nheo nheo mắt cười với tôi. Hai chân tôi mềm nhũn, ngã vật ra sàn. Lập tức gương mặt nọ biến mất, một cái bóng màu đỏ tươi nháng lên một cái lao vội xuống cầu thang. Tôi sợ tới mức ngưng thở, một hồi lâu sau khi tỉnh lại thì mặt đã muốm tím bầm đi vì thiếu dưỡng khí. Tôi thở phì phì nặng nhọc, xác định lại: đó là gương mặt của một cô bé gái, tái nhợt như một cái mặt nạ, mái tóc dài bím thành hai bím hai bên.

Tôi lấy lại bình tĩnh, lập tức chạy xuống cầu thang định đuổi theo con quỷ nhỏ kia. Nhưng nó chạy rất nhanh, khi tôi xuống tới nơi thì cái bóng đỏ đã biến mất đâu không rõ. Tôi tìm khắp nơi, thậm chí chui vào gầm bàn kiểm tra vẫn không thấy. Bất tri bất giác mà đuổi tới ngoài cửa lớn, đối diện với mặt tường ốp kính lưu ly thật lớn kia. Đột nhiên tôi nhìn thấy trong gương, bên cạnh mình là một tiểu cô nương đứng đó, mặc sườn xám màu đỏ, tóc bím hai bên, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, tôi hốt hoảng nhìn sang bên cạnh, nhưng không có ai, chỉ mơ hồ nghe văng vẳng từ trong nhà truyền tới tiếng cười của con nít, nghe tới đâu tóc gáy phải dựng đứng tới đó. Đột nhiên, cái bóng màu đỏ lại xuất hiện ở chỗ cánh cửa sổ thủy tinh chạm đất trên lầu hai.

Tôi tự nhiên có cảm giác bị con nít đùa bỡn, con quỷ con này rõ ràng là đang chơi trốn tìm với tôi mà! Lúc này ngoài cửa sổ nổi lên một cơn gió to, lá cây soàn soạt nổi sóng, cái bóng đỏ vẫn đứng im trên lầu hai không động đậy.

Tôi cắn chặt môi chạy hộc tốc lên lầu hai, trong lòng nghĩ, cứ thế này chắc là đau tim mà chết mất. Nhưng khi lên tới nơi thì thấy rõ hoàn toàn không phải là cô bé con lúc nãy mà là thiếu niên xinh đẹp mặc áo đỏ trông thấy lúc chiều. Ban ngày nhìn xa không trông rõ lắm, đến lúc này được nhìn kỹ mới thấy, cậu ta quả thực xinh đẹp phi thường, nhưng giữa đôi chân mày lại hiện lên nhàn nhạt bi thương. Gương mặt tuy trắng nhợt, nhưng lại không khiến người ta cảm thấy sợ hãi mà chỉ thấy tràn đầy thanh lệ. Cậu ta vẫn nhìn tôi cười nhẹ, xung quanh âm u sương mù, không khí dường như được bao phủ bởi một mùi hương rất nhẹ rất nhã.

Cảm thấy thiếu niên không có ý định tấn công, tôi cũng thở phào một hơi, sau đó từ từ tới gần cậu ta, cậu ta vẫn không tránh né. Nhưng càng tới gần tôi càng cảm thấy xung quanh lạnh buốt đi, đường nhìn cũng bị sương mù che phủ, thiếu niên khẽ vươn tay ra, tôi phát hiện bàn tay cậu ta rất gầy, làn da trong suốt. Tôi ngơ ngác đưa tay cầm lấy tay cậu ta, đột nhiên bên tai vang lên tiếng ho khan, nhìn lại thì thấy con quỷ nhỏ lúc nãy đã đứng bên cạnh cánh cửa thủy tinh, một thân đỏ chói, nó bình thản nhìn tôi, một bàn chân đi hài đỏ tươi, chân còn lại để trần, bàn chân nhỏ bé tái nhợt.

Tôi vén vén tay áo, từng bước từng bước tiến về phía cửa sổ, cẩn thận đề phòng nó lại bỏ trốn, nhưng khi tôi bước tới gần mới phát hiện ra, con tiểu quỷ đứng ở đằng sau tấm gương, làm sao mà bắt cho nổi hả trời!

Tiểu quỷ cười cười ác độc nhìn tôi, nụ cười cực kỳ quỷ dị, sau đó, từ hai khóe mắt của nó từ từ chảy xuống huyết lệ đỏ tươi, nó đang khóc. Bên trong cánh cửa sổ thủy tinh phản chiếu một quang cảnh xa lạ, đó là một căn phòng, bày biện xung quanh rất cũ kỹ, nhưng có thể nhận thấy rất cao quý. Ở trên chiếc giường chính giữa phòng là một đứa bé đang vui mình trong đồng chăn dày, mặt mày cực kỳ thanh tú, nhưng rất yếu ớt, nó chốc chốc lại che miệng ho kịch liệt, thậm chí ho ra máu. Đứa bé có vẻ rất cô độc, cả gian phòng to lớn trống không chỉ có mình nó cô đơn nằm trên giường, lúc này cửa phòng chợt mở ra, một thiếu niên bước vào, mặc trường sam kiểu cũ, đứa bé nhìn thấy thiếu niên đột nhiên mỉm cười tươi, có thể thấy nó rất hài lòng. Thiếu niên sờ sờ đầu đứa bé, lau mặt và hai tay cho nó, thấy chút máu còn đọng lại trong lòng bàn tay thì nhíu mày, nhưng sau đó lại lập tức mỉm cười: “Tiểu thiếu gia, chờ cậu hết bệnh rồi, chúng ta ra sân sau xem tổ chim én được không?”

Đôi mắt đen như nhung của đứa bé tỏa ra ánh sáng mong chờ lẫn khát vọng mãnh liệt, ra sức gật đầu: “Quý Sinh nhớ đấy nhé, chờ đầu xuân năm sau, người nhất định phải mang ta leo cây xem tổ chim én đấy nhé!”

Thiếu niên mỉm cười dịu dàng vuốt má đứa bé: “Vâng, chắc chắn đấy, chờ cơ thể tiểu thiếu gia khỏe lại rồi chúng ta cùng đi xem chim én con.”

Những giọt sương đọng trên lan can ngoài cửa sổ đóng lại thành băng, một giọt nước đá đọng lại trên mép cánh hoa Xá tử trông như một giọt nước mắt.

Tôi những muốn nhìn cho rõ hơn, nhưng những cảnh tượng bên trong cánh cửa thủy tinh càng lúc càng nhòe đi, thiếu niên và đứa bé đều lần lượt biến mất. Tôi tự nhiên cực kỳ khao khát muốn biết chuyện gì xảy ra tiếp theo, nên vô thức bước về phía cánh cửa, nhưng lập tức lại bị ai đó kéo mạnh vào. Tôi chợt hoàn hồn nhìn lại, thì ra là Bạch Dực, anh ta đang hốt hoảng nhìn tôi. Tôi ngẩn người hồi lâu mới phát hiện ra, mình đang đứng ngay rìa cầu thang cuốn, chẳng có cánh cửa thủy tinh nào trước mặt cả, nếu bước tới trước một bước thì lập tức sẽ ngã lăn xuống cầu thang ngay.

Tôi sợ tới mức cả người đầy mồ hôi lạnh, thối lui một bước cuộn người trong lòng Bạch Dực run rẩy không ngừng. Bạch Dực thấy thế nhíu mày, dùng tay vỗ vỗ sau lưng tôi trấn an, nhưng sắc mặt vẫn cực kỳ nghiêm trọng, có lẽ là do bị chọc giận: “Con quỷ nhỏ này còn ở trong nhà, nó thoát không được. Hôm nay nhất định phải bắt cho được nó!”

Tôi từ từ phục hồi lại, chỉ ngơ ngơ gật đầu, Bạch Dực đột ngột vỗ vỗ hai bên má tôi mỉm cười: “Vui vẻ lên nào. Đi, tôi biết nó ở đâu rồi!”

Nói xong liền đỡ tôi đến dãy phòng dành cho nhân viên ở lầu hai, tôi vừa sợ tới bủn rủn cả người, nhưng đầu óc vẫn còn tỉnh táo, nên tự nhiên nhớ ra rằng đạo này cần Bạch Dực đỡ hơi nhiều, đột nhiên mặt lại đỏ bừng lên.

Bất quá không cho tôi có thời gian suy tính vì sao lại đỏ mặt, Bạch Dực đã bôn bả mang tôi về phòng bác Tôn đang đợi, ông lão nhìn thấy vẻ mặt sợ hãi đến xám ngoét lại của tôi cũng thất kinh, lập tức hỏi có chuyện gì xảy ra?

Trong nháy mắt chợt tôi phát hiện phía sau lưng bác ta hiện lên một cái bóng màu đỏ, trong lòng tôi hoang mang tự hỏi lần này là ai? Là đứa bé gái hay là thiếu niên? Tôi nghi hoặc nhìn sang Bạch Dực, chỉ thấy anh ta gật đầu: “Đúng, ngôi nhà này thật là ‘vui nhộn’ khác thường đấy, cả yêu lẫn quỷ đều tập hợp.”

Bạch Dực vừa dứt lời đã lập tức ném gạo nếp về phía lưng của bác Tôn, chỉ nghe thấy một tiếng trẻ con thét lên chói tai, ông lão lập tức quay lại, phát hiện sau lưng mình là con bé mặc sườn xám đỏ tươi đang ngồi sụp đó.

Tôi vừa nhìn thấy nó thì đã phát cáu, gạt tay Bạch Dực bước ra chỉ thẳng vào con quỷ con mà mắng: “Hay cho đồ tiểu quỷ nhà mi, dám đùa giỡn với ta!” Nhưng khi định tới gần nó thì đột nhiên quanh đó chợt nổi lên sương mù dày đặc kèm theo một mùi hương u nhã lạnh lùng. Bạch Dực chỉ lạnh lùng cười cười: “Chỉ có nhiều đồ đạo hạnh mà cũng dám ra tay trước mặt ta?”

Giữa làn sương mù thơm ngát chợt truyền tới những tiếng khóc rầm rứt, trước mặt chúng tôi xuất hiện hai người, Bạch Dực lập tức lùi trong túi ra một cái túi vải gấm, tôi nhận ra nó là thứ lần trước đối phó với đám Thủy Mị, liền nhanh chóng chặn tay anh ta lại: “Từ từ, đừng vội vàng chưa nói gì đã tiêu diệt người ta.” Không hiểu sao, tôi có cảm giác hai người này không phải là ác quỷ, tất cả những hành động của bọn họ đều khiến người ta có cảm giác bị thương.

Bạch Dực đỡ khóc đỡ cười nói: “Tôi đâu có ý định tiêu diệt bọn họ, chỉ muốn xua tan mớ sương mù này thôi.”

Giữa đám sương trắng có thể nhìn thấy bóng thiếu niên áo đỏ kia, tôi gật đầu với cậu ta: “Có gì thì cứ nói đi, chúng ta không muốn làm hại tới các người.”

Sương mù dần dần tan hết, dưới ánh trăng trong trẻo là hai bóng người, tuy trông có vẻ hơi nhợt nhạt nhưng rõ ràng đang đứng trước mặt chúng tôi. Bạch Dực liếc nhìn hai người bọn họ, vẫn không nói gì nhưng cái túi gấm trên tay đã biến mất.

Bác Tôn bị chuyện đang xảy ra trước mặt làm cho choáng váng, nhưng lúc này đã dần dần bình tĩnh lại, từ đôi mắt mở đục tự nhiên chảy ra hai dòng nước mắt, bác ta run run hỏi con quỷ con: “...Tiểu thiếu gia?”

Tôi ngạc nhiên nhìn lại, khoe miệng giật giật, sau đó hỏi Bạch Dực: “Rõ ràng là một con nhóc mà? Sao lại là tiểu thiếu gia?”

“Đây là một tập tục cổ xưa ở một số địa phương Giang Nam, cho những đứa bé trai có sức khỏe kém ăn mặc như con gái, để cho dễ nuôi.” Bạch Dực nhún vai đáp thản nhiên, nhưng mắt vẫn trừng trừng nhìn tiểu quỷ.

Bác Tôn run run đến gần tiểu quỷ kia, nhưng nó có vẻ sợ gạo nếp trên tay Bạch Dực nên nhanh chóng lẩn ra trốn vào sau lưng thiếu niên áo đỏ, lén nhìn Bạch Dực một cái rồi lại phụng phịu cúi đầu xuống, trên chân chỉ có một chiếc hài, trông có vẻ rất đáng thương. Tôi không đành lòng hỏi nhẹ nhàng: “Chính là người phá rối trong nhà sao?”

Con quỷ con cắn chặt môi gật đầu, lại chảy huyết lệ, làm cho khuôn mặt tái nhợt trông càng thêm quỷ dị. Nhưng ông lão dường như hoàn toàn không sợ nó, chậm rãi đến bên cạnh tôi mà kích động nhìn nó.

“Quả nhiên người không hề rời khỏi căn phòng của bác Tôn, nhưng vì sao lại làm ra nhiều chuyện như vậy?” Bạch Dực đẩy đẩy kính mắt, trong mắt ẩn ẩn tia sáng lạnh.

Đứa bé lui sát lại gần tôi, một hồi lâu mới khiếp sợ lên tiếng, giọng nói thô sắc như tiếng nhị hồ bị lạc âm: “Ai bảo... ai bảo bọn chúng muốn đuổi Quý Sinh đi, bọn chúng đã phá nát phòng của ta bây giờ còn muốn đuổi Quý Sinh đi...” Nói xong lại nhìn về phía thiếu niên áo đỏ: “Ta nhờ ca ca giúp ta trừng phạt đám người dám bắt nạt Quý Sinh... Ca ca đã ở đây từ lâu lắm rồi, anh ấy nhìn ta sinh ra, cũng nhìn ta chết đi...”

Bác Tôn run rẩy mím mím môi, nước mắt trào ra, thì thầm gọi: “Tiểu thiếu gia...”

“Thật sao?” Bạch Dực hừ lạnh một tiếng: “Thế đẩy người ngã xuống cầu thang là thế nào?”

Gương mặt bé nhỏ của con quỷ tự nhiên trông có vẻ cực kỳ phẫn nộ, nhưng bị Bạch Dực nhìn chằm chằm thì đành dụi lại, chỉ nhỏ giọng đáp: “Bởi vì cô ta dám mắng Quý Sinh là lão già đáng chết, lại còn đánh Quý Sinh nên ta mới muốn thay Quý Sinh trả đũa thôi...”

Thiếu niên áo đỏ không nói gì, chỉ chằm chằm nhìn tôi, trong mắt tràn ngập lo lắng cùng van xin, tôi cũng gật gật đầu, nhanh tay gạt hết mỡ gạo nếp trong tay Bạch Dực xuống đất. Bạch Dực ngăn người nhìn hai bàn tay trống không, lại nhìn sang tôi lắc lắc đầu, nhưng tôi chỉ đảo mắt ngo lơ coi như không thấy.

Bác Tôn rốt cuộc bật khóc nức nở: “Tiểu thiếu gia, cậu cần gì phải làm vậy! Cần gì...”

Đứa bé con nghiêng đầu nhìn bác Tôn mỉm cười cực kỳ ngây thơ: “Bởi vì Quý Sinh luôn bảo vệ cho ta và ngôi nhà này, cho nên ta cũng muốn bảo vệ Quý Sinh chứ sao.”

Bàn tay thô ráp của bác Tôn run run chạm tới gương mặt trong suốt của đứa bé, nó vẫn bình thản mỉm cười. Tôi đột nhiên cảm thấy hình ảnh ông lão và đứa bé lúc này dường như đã hòa làm một với bóng hình thiếu niên và đứa bé trước khung kính, nhân sinh phẳng phất như đã quay lại lúc ban đầu, đứa bé thỉnh thoảng mà cô độc nọ, thiếu niên đơn thuần chỉ muốn bảo vệ người quan trọng nhất đối với mình nọ, tất cả, tất cả đều quay lại lúc ban đầu, đồng thời, cũng là kết thúc...

Bác Tôn chùi nước mắt, vỗ vỗ đầu đứa bé: “Tiểu thiếu gia, cậu đừng làm ầm ĩ nữa, nơi này đã không còn là nhà chúng ta nữa rồi. Cả tôi nữa, cũng sẽ rất nhanh... rất nhanh gặp lại cậu thôi...”

Đứa bé cười híp mắt nhìn cực kỳ ngoan ngoãn: “Được, ta không nghịch nữa, Quý Sinh, mùa xuân năm sau lại mang ta đi xem chim én nhỏ được không?”

Bác Tôn dịu dàng mỉm cười: “Được, Quý Sinh hứa với cậu.”

Thiếu niên áo đỏ chậm rãi thả vai đứa bé ra, bóng dáng của cậu ta càng lúc càng mờ nhạt, cuối cùng, chỉ vương lại trên sân một cánh Xá tử hoa, bị cơn gió lạnh ban đêm thổi qua, cuốn bay ra ngoài cửa sổ, biến mất vào bóng đêm của vườn hoa bên dưới.

Bạch Dực đứng bên cạnh cũng vỗ vỗ vai tôi ra hiệu, tôi nhìn anh ta rồi cùng anh ta rời khỏi gian phòng, lúc quay người đi, thấy ánh trăng dịu dàng che phủ hai bóng người bên trong, cơ thể của đứa bé trong suốt sáng bừng. Hai người bọn họ đang mỉm cười nhìn nhau.

Lúc ra cửa, tôi nhìn lại vườn hoa một lần nữa. Dưới ánh trăng, thiếu niên áo đỏ vẫn thình lặn đứng đó, lẳng lẳng nhìn lên cánh cửa sổ phòng nhân viên, bên khốe mắt cậu ta âm thầm rơi một giọt lệ trong suốt. Cậu ta quay sang nhìn chúng tôi, mấp máy môi, rõ ràng là đang nói cảm ơn.

Tôi cảm thấy mắt mình cũng hơi ươn ướt, bèn khụt khịt mũi, Bạch Dực đi bên cạnh kín đáo nhét vào tay tôi một cái khăn tay, nhưng tôi đẩy tay anh ta ra, quật cường nói: “Tôi không có khóc, chỉ là gió lạnh quá nên khốe mắt hơi rát mà thôi.”

Anh ta thấp giọng ừ một tiếng, sau đó đột ngột ôm chầm lấy tôi từ phía sau. Tôi không kịp phản ứng, thoáng chốc ngậy người ra, rồi khẽ đẩy đẩy anh ta: “Lão Bạch, anh làm gì vậy?”

Anh ta im lặng một lúc, sau đó cười khẽ một tiếng: “Có lạnh không?”

Chết tiệt, cái này... cái này không phải quá rõ rồi sao... lạnh cứng cả người rồi.

Tôi gật đầu, đưa tay xoa xoa cổ, tên này... đừng có nói sát vào cổ người ta như vậy, ngứa lắm có biết không...

Anh ta không chịu buông, chỉ ôm tôi chặt thêm: “Lúc về nhớ gọi điện thoại cho nhà đi.”

“Sao vậy?” Tôi ngạc nhiên quay lại nhìn anh ta.

Anh ta làm ra vẻ thần bí cười hì hì với tôi: “Mẹ cậu làm thịt bò muối còn ngon hơn đồ ăn ở nhà hàng này lắm, nói mẹ cậu làm một ít gửi tới đi. Tự đừng muốn ăn quá.”

Hơi thở ấm áp chỉ cách gang tấc, tôi ngại ngùng nghiêng nghiêng đầu tránh đi, nhưng vẫn không quên thật thà gật đầu. Bạch Dực liếc nhìn tôi một cái, sau đó ôn hòa cười, buông lỏng tay. Tôi dường như còn nghe thấy anh ta thì thầm câu gì đó... nhưng vừa lúc một cơn gió thổi qua, đã cuốn câu nói ấy đi mất.

Tôi nghi hoặc nhìn anh ta, nhưng anh ta chỉ thản nhiên vỗ vỗ vai tôi như không có chuyện gì, giục tôi về mau. Tôi tự nghĩ có lẽ mình nghe lầm, nên cũng khỏa chặt áo khoác bước vội theo sau Bạch Dực về nhà.

Một tuần sau, mọi người đều ở trong nhà mừng năm mới, ngoài cửa treo một phong pháo dài, một mảnh xác pháo màu đỏ vương vãi trên đất. Tôi vẫn lo lắng cho bác Tôn nên không nói với Bạch Dực mà một mình tự tìm tới ngôi nhà cổ kia. Vẫn là con đường nhỏ với hàng cây phủ bóng lòa xòa trên những nếp nhà cổ kính, vẫn là bảng hiệu cũ, tôi bước qua cửa, cô phục vụ kia nhận ra tôi liền mỉm cười bước tới chào. Tôi cũng cười chào hỏi cô, sau đó hỏi bác Tôn đang ở đâu rồi.

Trong đôi mắt to tròn của cô gái thoáng chốc ướt nước: “Bác Tôn không chờ được tới năm mới... Hóa ra bệnh của bác ấy không phải là xơ gan mà là ung thư gan giai đoạn cuối...”

Tôi vừa nghe thế liền cúi đầu chào tạm biệt cô phục vụ rồi bước vào thăm vườn hoa. Vườn hoa thiếu bóng dáng của ông lão, trông có vẻ hơi buồn bã, lá cây vẫn rào rạt rung động như muốn kể những câu chuyện xưa của ngôi nhà này. Tôi lặng lẽ ngắm một bụi hoa Xá tử hoa, bông hoa đã có dấu hiệu héo rũ, trên cánh hoa đỏ tươi bắt đầu lấm chấm những dấu đen của sự tàn úa. Tôi ngồi xổm xuống, lấy tay sờ nhẹ cánh hoa, nhẹ nhàng nói: “Cảm ơn người vẫn theo bảo vệ bọn họ, bao nhiêu năm nay khổ cực cho người rồi.”

Đóa hoa hơi gợn lên theo nhịp gió, tỏa ra một mùi hương u nhã.

Tôi ngồi ngắm hoa hồi lâu, quay đầu lại thì thấy Bạch Dực đã đứng đó chờ từ lúc nào. Tôi chùi nước mắt đọng trên má, ngẩng đầu nói với anh ta: “Chúng ta về nhà thôi.”

Bạch Dực khẽ mỉm cười không nói gì, chỉ theo tôi quay người đi, chúng tôi sóng vai đi giữa con đường nhỏ, dưới tán che xào xạc của hàng cây bên đường, chậm chậm rời khỏi ngôi biệt thự cổ chất chứa biết bao câu chuyện xa xưa.

Ngôi nhà cổ – Hoàn

20. Chương 19: Tương Tây Thi Cổ (thượng)

Người chết rồi coi như là chấm dứt, nhưng không ai cam lòng cứ thế biến mất không để lại chút tăm tích nào trên đời này, vì thế người sống bắt đầu vì người chết lo toan mọi hậu sự, đi đưa đám thành hàng dài dằng dặc, rải tiền âm phủ đầy đường phủ kín cả quan tài. Có nhiều người khi sống rất vất vả, nhưng chết

rồi còn được xe Cadillac mui kín có rèm che đưa tới nơi an nghỉ cuối cùng, bất quá, mục đích chỉ là đi hỏa táng mà thôi.

Nửa đêm hôm ấy, tôi nhận được một cuộc điện thoại từ một số lạ, lòng tôi bồn chồn không biết là ai, nửa đêm nửa hôm không ngủ còn gọi điện thoại cho người ta thế này. Tiếp điện thoại lên, bên kia lập tức truyền tới một chuỗi tạp âm xè xè chói tai, tiếng người nghèn nghẹt bên đầu kia điện thoại cũng trở nên kỳ lạ hơn. Tôi a lô a lô mấy lần như lính liên lạc chờ điện báo, mãi một lúc sau tín hiệu mới khá hơn một chút, cuối cùng cũng nghe được bên kia nói gì. Người bên đầu dây kia là một người đàn ông, giọng nói khàn khàn nghèn nghẹt như bị cái gì chặn ngang cổ, ngôn ngữ toàn là phương ngữ vùng Lô Khê[1]. Tôi trước đây có một người bạn học người miền này, nên mới nghe đại khái hiểu là người kia muốn tìm Bạch Dực. Tôi gác ống nghe lên vai, quay lại gọi Bạch Dực đang ngủ dậy: “Lão Bạch dậy mau, có người tìm này.”

Bạch Dực đi ngủ rất sớm, lúc này bị tôi hét gọi dậy bèn giật mình một cái, sau đó lồm cồm ngồi dậy tìm kính mắt đeo lên. Lúc nhận điện thoại còn đưa tay vỗ ót tôi một cái: “Nửa đêm nửa hôm đừng có gọi tên người ta to như vậy, quỷ nghe thấy bây giờ! Đầu tôi bị cậu gọi mà nhức bưng bưng rồi đây này!” Nói xong lập tức đổi giọng ôn tồn nói với bên kia: “A lô, xin hỏi ai đấy?”

Tôi lè lưỡi làm mặt quỷ, sau đó cũng nán lại bên cạnh nghe, tiếng tạp âm trong điện thoại vẫn rất to, nghe như tiếng TV khi mất sóng vậy. Chỉ thấy Bạch Dực nghe một lúc, sau đó nghiêm túc gật đầu đáp: “Biết rồi, sẽ tới nhanh.”

Bạch Dực cúp điện thoại, vuốt vuốt tóc, khoác thêm một cái áo khoác rồi ngồi lên giường trầm tư. Đúng lúc này, đồng hồ trên tường chỉ 12 giờ đêm, ngoài đường vang lên tiếng pháo lễ tế của những người ham vui thức khuya. Anh ta nhìn chăm chăm vào cái đồng hồ treo tường hồi lâu, sau đó quay lại hỏi tôi: “Cậu có ý kiến gì với người chết không?”

Tôi gãi đầu nhìn anh ta ngạc nhiên, thầm nghĩ: ‘Mới đầu năm đầu tháng đừng ăn nói xui xẻo chứ’, nhưng vẫn trả lời: “Không có ý kiến gì đặc biệt, người chết chẳng qua là người từng sống thôi chứ gì. Nhưng nghĩa tử là nghĩa tận, cho nên người ta mới sinh ra cảm kích với người đã chết.”

Anh ta nghiêm trang gật đầu: “Tốt, tư tưởng không tệ, có muốn theo tôi đến Tương Tây một chuyến không?”

Tôi ngạc nhiên hỏi: “Đến đó làm gì? Xem cán thi à?”

Anh ta lắc đầu trả lời: “Không phải, là lễ giỗ 10 năm của ông cố ngoại tôi, người nhà đều phải về, cho nên nếu cậu không có gì kiêng kỵ thì theo tôi về đó một chuyến.”

Tôi nghiêng đầu suy nghĩ hồi lâu, đúng là khoảng thời gian này rất nhàm chán, kỳ nghỉ năm mới cũng sắp hết. Vì không về nhà ăn mừng năm mới nên ba mẹ có gửi tiền tới, nhưng vẫn chưa dùng vào việc gì. Huống chi nghe nói ở Tương Tây phong cảnh rất đẹp, nhất là vùng Miêu Cương, mang theo văn hóa thần bí kỳ lạ. Nghĩ vậy tôi gật đầu vỗ vai lão Bạch nói: “Được, tôi và anh cùng về, thuận tiện đi du lịch một chuyến, nói xem, người nhà anh có bao ăn bao ở không?”

Bạch Dực vuốt vuốt cằm như đang tự hỏi: “Đó không phải là vấn đề quan trọng, quan trọng là tôi nên giới thiệu cậu thế nào đây, dù sao thì...”

Tôi nghĩ cũng phải, lẽ lạc trong nhà người ta chắc chắn không hoan nghênh người lạ, nhưng lúc này Tương Tây rất coi trọng ngành du lịch, chắc là có nhiều quán trọ và địa điểm tham quan chứ nhỉ? Đôi mắt của anh ta nhìn trần trần lên trần nhà sau đó nhẹ nhàng lia xuống mặt tôi: “Lấy danh nghĩa là nương tử của tôi cũng được chứ nhỉ?”

Lại nữa... sau một giây trầm mặc, tôi bắt đầu bạo phát, gầm lên một tiếng, nắm tay lập tức hươ tới. Rõ ràng là anh ta cố tình chọc cho tôi điên lên mà! Câu chuyện của chúng tôi rốt cuộc kết thúc trong hỗn loạn, tôi xốc lại quần áo ngủ xộc xệch, lắc lắc đầu, bàn tay nắm chặt đã run lên, đánh nhau không phải là thế mạnh của tôi, tôi biết rõ, cho nên đành mắng một câu rồi quay về giường đi ngủ. Trong lòng nghĩ: ‘Cùng lắm thì không thêm đi nữa, thế nào chẳng có cơ hội khác... Mà cổ thành Phượng Hoàng mỹ lệ của ta ơi, thiếu nữ Miêu Cương mỹ lệ nữa...’

Không ngờ hôm sau Bạch Dực vẫn mua vé xe lửa cho tôi, tôi có phần cảm kích nhìn anh ta, có thể thấy rõ

Bạch Dực hoàn toàn không phải kẻ hay chấp nhất, sẽ không vì một trận đánh nhau mà phá hủy toàn bộ tình cảm huynh đệ gắn bó bấy lâu. Tôi hôn hờ chộp lấy vé, Bạch Dực vừa uống trà vừa nói: “Có lẽ lễ giỗ lần này hơi vội, hình như vốn định bảo tôi về từ dịp năm mới, nhưng vé xe lửa lúc đó rất khó mua cho nên chờ bây giờ mới gọi điện thoại. Chiều nay chúng ta xuất phát. Cậu đi chuẩn bị ít hành lý đi, sau đó còn phải đi gấp.”

Tôi gật đầu, trong mắt có chút kích động, lập tức soạn túi du lịch ra nhét mấy thứ quan trọng cần cho chuyến hành trình vào đó. Những người xuất thân từ trường Mỹ thuật luôn luôn rất quen thuộc với việc du lịch, vì khi học thể nào chẳng phải đi đây đi đó vẽ phong cảnh, cho nên tôi biết rất rõ cần phải mang theo những gì. Lúc này cũng vậy, tôi nhanh nhẹn soạn mấy thứ đồ dùng rửa mặt.

Bạch Dực cũng không rảnh rỗi, anh ta đang thu thập những thứ của mình, trong số đó có một cái bao mà trước giờ tôi chưa từng thấy, dường như dùng một lớp giấy dầu rất cũ bao xung quanh, buộc chặt lại. Sau đó lại nhét hết vào túi ni lông cho khỏi thấm nước, cuối cùng mới nhét vào túi du lịch.

Bạch Dực thấy tôi đang hiếu kỳ nhìn sang, liền cười khở: “Không có gì đâu, phòng ngừa lỡ như cần tới thôi. Nhanh tay lên, xe lửa sắp tới rồi.”

Chúng tôi xách theo hành lý, mua thêm hai hộp cơm hộp rồi đi ra nhà ga. Nói thật lòng, đi du lịch bằng xe lửa là một kinh nghiệm vất vả, nhưng cũng cực kỳ thú vị. Cái cảm giác “rong ruổi trên đường dài” này là một cảm giác cực kỳ phóng khoáng, dễ làm người ta thả lỏng tinh thần. Cho nên tôi mới thích đi du lịch, có thể thỏa mãn được trí tò mò luôn tràn ngập của mình.

Người trên xe lửa không nhiều, bởi vì những ai muốn hồi hương đều đã về từ trước rồi. Mà những người không về nhà thì lúc này cũng đang lo chuẩn bị bắt đầu một mùa công tác mới. Chúng tôi ngồi giữa một toa xe vắng vẻ, mặc dù có hệ thống sưởi, nhưng dường như có ai đó mở cửa sổ nên vẫn cảm thấy từng đợt gió lạnh ùa vào. Ngay chỗ tiếp giáp giữa hai toa tàu có một nhân viên nhà ga đang đứng, thản nhiên nhìn ra cảnh sắc bên ngoài, vẻ mặt cực kỳ lãnh đạm. Có lẽ ông ta đã nhìn thấy những cảnh vật này không biết bao nhiêu lần rồi, tôi nghĩ vậy, cũng ngẩn cổ nhìn ra ngoài cửa sổ.

Cảnh sắc trước mặt chuyển dần từ những tòa nhà cao tầng, mái nhà chen chúc nhau thành những cánh đồng lúa bát ngát. Lúc này đang là mùa đông nên có nhiều nơi vẫn còn tuyết đọng, những tấm màn plastic bao bên ngoài những cái chòi canh lúa sột soạt lay động theo gió, trông xa giống hệt như những làn khói trắng mờ. Tôi ngồi ngược hướng với hướng tàu chạy, nên nhìn một lúc thì đầu bắt đầu choáng váng, từng cột từng cột điện lướt qua trước mắt khiến đôi mắt đặc biệt mỏi.

Bạch Dực dùng bình thủy giữ ấm hâm một bình trà, chỉ uống một ngụm sau đó đưa sang cho tôi. Chúng tôi ăn cơm hộp vào bữa trưa. Thực ra trong ba lô còn nhiều đồ ăn vặt, nhưng không muốn ăn hết quá mau nên tôi không lấy ra.

Chúng tôi chọn xe lửa tốc hành, nhưng vẫn phải ngồi suốt mười mấy tiếng đồng hồ. Nói cách khác là đến nửa đêm hôm đó xe mới tới nơi, lúc này ngoài cửa sổ đã là một mảnh tối đen như mực. Chỉ có vài ngọn đèn dầu xa xa của những gia đình nông dân cho chúng tôi biết mình đang ở thế giới loài người chứ không phải đang ngập lặn trong một đường hầm không gian xa xôi nào đó.

Tôi lấy tay chống cằm, ánh mắt xa xăm nhìn vào khoảng không đen thẳm trước mặt. Chỉ có đôi mắt thỉnh thoảng hơi chớp, còn những cơ khác trên mặt đều cứng lại. Bạch Dực lại đẩy cho tôi một ly trà, sương trắng ùa vào bám lên cửa kính thành những vệt màu xám loang lổ, nhìn ra thế giới bên ngoài thông qua lớp kính phủ đầy sương cứ như đang nhìn vào một thế giới tưởng tượng.

Tương Tây kỳ thực là một khu vực rất lớn, vốn có danh xưng là một trong bốn “yết hầu Tương, Ngạc, Du, Kiếm”. Hồ Nam, Thành Đô, Quý Châu đều có một phần thuộc về địa phận Tương Tây, nhưng ở đây chỉ có một số ít dân tộc thiểu số sinh sống, chủ yếu là người Thổ Gia và người Miêu. Cho nên chỗ này còn được gọi là địa vực Miêu Cương, khí hậu ẩm ướt khiến nó sinh nhiều rắn rết trùng độc. Bà nội tôi từng kể rằng sau giải phóng vẫn còn có nhiều người hành nghề cổ độc vu bà và cắn thi. Hai thứ nghề nghiệp này có thể nói là những nghề quý dị và thần bí nhất. Nhưng hình như đều có quy định do tổ nghề truyền lại, ví dụ như cổ độc bà chỉ chọn những cô gái làm đồ đệ, hơn nữa còn thử thách cô gái bằng cách hạ cổ lên người cô ta, yêu cầu cực kỳ hà khắc. Còn cắn thi cũng có những yêu cầu riêng của nghề mình, ví dụ như người hành

nghề ít nhất phải đủ 16 tuổi, thân cao trên 1.7m, tướng mạo phải xấu một chút, tốt nhất là càng xấu càng hay, đồng thời cũng không được cưới vợ.

Nơi này còn là một con đường thông thương buôn bán cực kỳ quan trọng, hai đường chuyên vận chuyển trà ngày xưa là Điền và Xuyên đều đi qua vùng này, cho nên đối với các thương nhân cổ đại thì khu vực này là một đầu mối giao thông buôn bán then chốt. Nhưng nơi này lại bị cái đường sá gồ ghề hiểm trở, thập phần khó đi, có thể nói là bán xa không bằng ngồi gần, nhưng lợi nhuận khổng lồ vẫn khiến rất nhiều thương nhân chọn con đường hung hiểm này, cũng có khi vì nó mà đánh mất tính mạng. Cho nên đương nhiên là phải sinh ra một nghề giúp những người không may bỏ mạng nơi đất khách quê người được mang về quê hương cố thổ chôn cất.

Bạch Dực nhìn đồng hồ đeo tay một chút, sau đó nói với tôi: “Sắp tới nơi rồi.” Nói xong rút từ trong ba lô ra một cái túi gấm nhỏ xíu kín đáo đưa cho tôi: “Chỗ này lắm tai nhiều họa, đeo cái này theo bên người để phòng ngừa vạn nhất, trong này có bột hùng hoàng và chu sa trộn lẫn, có thể phòng tránh được rắn rết.”

Tôi cầm lấy cái túi nhỏ, cảm giác không khác mấy với mấy cái túi hương bán trong dịp tết Đoan Ngọ, đưa lên mũi ngửi ngửi còn nghe thấy một mùi dược hương nhẹ nhẹ. Tôi liền giấu kỹ vào áo trong. Một ông già ngồi ghế bên cạnh chợt ngẩng cổ nhìn sang, ông ta mặc trang phục Thổ Gia truyền thống, trên người có một mùi rất kỳ lạ. Hít hít mấy cái, ông ta liền cười nói: “Ôi cha, không dè tên nhóc này cũng biết tới loại bột tránh cổ này, xem ra có khiếu với cổ thuật lắm đây.”

Bạch Dực nhẹ nhàng cười đáp lại: “Vây xem ra bác cũng là dân trong nghề rồi?”

Ông lão nhìn cũng không cao tuổi lắm, nhưng thanh âm cực kỳ khô khốc cứ như một cái máy hát bị hỏng, nếp nhăn kéo dài bên khóe mắt lên tới tận bên thùy tai, sắc mặt đỏ như gan lợn. Ông ta nói về khen ngợi: “Tên nhóc này mắt tốt, ít ai nhìn mà biết lão đây có nghề, vậy để lão i mấy thứ có ích lắm đây.”

Vừa nói ông ta vừa lôi trong cái túi vải buồm để cạnh người ra hai tờ giấy màu vàng ệch, Bạch Dực vừa trông thấy thì trong mắt đã đầy kính trọng: “Hóa ra là một vị khởi cước sư phụ, thất kính thất kính.”

Ông ta cười ha hả, Bạch Dực và tôi đều lễ phép dùng hai tay nhận tờ giấy, trên đó dùng thuốc màu màu đỏ vẽ những kí hiệu hết sức ngoằn ngoèo kỳ quái, không giống chữ, cũng không giống tranh. Bạch Dực nhét tờ giấy vào túi tiền, sau đó hỏi thăm: “Sư phụ đây là đang đi đón Hỉ thần sao ạ?”

Ánh mắt ông lão chợt dịu lại, thoáng cái biến thành một ông lão cực kỳ bình thường, ông ta lắc lắc đầu: “Không, lão đi thăm thẳng con, nó đang học đại học trên thành phố ấy, ta ra đó thăm nó.”

Bạch Dực gật đầu: “Xem ra sư phụ đã rửa tay chậu vàng. Cũng tốt, an hưởng tuổi già.”

Nói chuyện hồi lâu, cuối cùng xe lửa cũng tới trạm cuối. Có lẽ là do ngồi lâu quá nên lúc đứng lên, tôi lập tức bị tê chân đau đến cau mặt. Tôi nhăn nhó túm chặt lấy Bạch Dực, anh ta nhìn tôi, cười khổ nói: “Đúng là không có tiền đồ, chỉ ngồi xe thôi mà cũng có thể thảm tới mức này cho được!”

Tôi lắc lắc chân rầu rĩ: “Lão Bạch đừng chọc tôi nữa!”

Sau khi chờ một chút cho cảm giác của hai chân trở lại bình thường rồi, tôi mới buông anh ta ra cầm hành lý từng bước từng bước đi ra cửa. Ông nhân viên nhà ga nọ nhìn thấy dáng đi lung lay buồn cười của tôi, trên khóe miệng cứng ngắc nở một nụ cười nhẹ.

Đi tới sân ga mới phát hiện khí trời xung quanh vô cùng ẩm ướt, sương mù dày đặc mang theo một thứ mùi cổ quái, không giống mùi mốc, nhưng cũng không dễ ngửi, tất cả cộng với gió rét tấp vào mặt thành một loại khí hậu không thân thiện chút nào với du khách. Xa xa là phòng kiểm vé, trước phòng treo một ngọn đèn nhỏ tỏa ra thứ ánh sáng màu cam nhạt leo lét mờ ảo, ngoài ra không thể nhìn thấy xa hơn được nữa, trên sân ga không còn ai, chỉ còn hai chúng tôi run rẩy đứng trong gió, cộng với hai bóng người mờ nhạt đứng dưới bóng đèn tù mù của quầy kiểm vé. Tôi hỏi Bạch Dực: “Có đúng là người nhà anh sẽ tới đón chúng ta không?”

Bạch Dực lắc lắc đầu, anh ta cũng không chắc lắm, chúng tôi đành xốc lại hành lý trên vai mang vé ra phòng kiểm vé, tới nơi mới phát hiện hai bóng người lúc nãy nhìn thấy là hai tấm biển quảng cáo, trong phòng chỉ có một nhân viên kiểm vé đang gà gặt. Hai tấm biển bị gió thổi xiêu qua lắc lại, nhìn từ xa trông có vẻ giống người thật đang cử động.

Nhân viên lười biếng nhận hai tấm vé, xé một góc rồi trả lại cho chúng tôi, sau đó không thèm liếc chúng tôi nữa con mắt đã ngoẹo đầu kéo cao cổ áo khoác lên tiếp tục giấc ngủ, tôi nghĩ xem ra lúc này chúng tôi đã làm phiền mộng đẹp của anh ta không chừng.

Chúng tôi lách thếch rời khỏi trạm xe lửa, đứng chờ trước cửa nhà ga hồi lâu, nhưng vẫn không có ai ra đón. Bạch Dực gọi điện thoại thử, nhưng không có ai tiếp máy. Tôi lo lắng nhìn quanh, không biết phải làm sao, đây là lần đầu tiên tôi tới đây, với tôi mà nói tất cả mọi thứ quanh đây đều rất xa lạ.

Bạch Dực nhìn sắc trời, lo lắng nói: “Không nên ở lại đây, bằng không chúng ta tự đi tới đó vậy, nó là một khu trại nhỏ ấy mà...”

Tôi hoài nghi nhìn anh ta: “Anh có biết đường không đây? Lúc này là nửa đêm đó nghe...”

Anh ta nheo mắt nhìn ra xa: “Coi như là biết đường, đi thôi, có lẽ không nhớ nhầm đâu.”

May mà nhiệt độ ở đây không thấp lắm, hơn nữa đi một lúc thì liền đổ mồ hôi, buổi tối ở đây không có mấy xe cộ qua lại, chúng tôi vất vả lắm mới chặn được một cái xe tải nhỏ, nhìn thì biết là vừa đi chở hàng về. Bạch Dực móc ra 50 tệ, nói cho tài xế địa chỉ để anh ta chở chúng tôi tới nơi. Tài xế nhanh nhẩu nhận lời, dùng khẩu ngữ Tương Tây luôn miệng nói ở đây không có nơi nào anh ta không biết.

Lúc tài xế đưa tay nhận tiền, tôi để ý anh ta có hai bàn tay đen thui, như là ngâm quá lâu vào cái gì vậy. Mặt anh ta gầy khẳng, nhưng hai bên má da thịt lại dòn lên, mỗi lần anh ta cười thì toàn bộ cơ mặt cứ như nhăn lại với nhau thành một miếng da nhàu nhĩ, giống như một cái mặt nạ sắp hư. Anh ta cho hai chúng tôi vào thùng xe ngồi, vừa bước vào thì một mùi cay nồng đã xông thẳng ra, khiến tôi chảy nước mắt ròng ròng. Tôi nhìn bốn phía, nào là tiêu, cùng mấy bịch ớt khô. Hóa ra đây là xe chở gia vị, người dân ở đây nổi tiếng ăn cay, cho nên chắc anh tài xế này đã sớm quen với cái mùi cay nồng này rồi. Tôi phải liên tục chùi nước mắt, nhưng thoáng cái trước mắt đã mờ đi.

Tài xế thấy chúng tôi vất vả như vậy cũng hì hì cười: “Tới từ nơi khác đây, đã tới đây là nhứt định phải ăn thử bánh gạo ớt cay của chỗ này đó nghen!”

Xem ra anh ta đã gặp qua không ít khách du lịch, cả cách giới thiệu lẫn nội dung giới thiệu đều không khác gì dân hướng dẫn viên du lịch chuyên nghiệp. Tôi chỉ gật gật đầu chứ không dám há miệng, sợ mùi cay xè kia xộc thẳng vào cổ họng.

Bạch Dực ngồi cạnh tôi cũng có phần khổ sở, nhưng anh ta ăn cay khá hơn tôi, nên không đến nỗi nước mắt nước mũi tèm lem khó coi như tôi lúc này. Chỉ là không nói gì, nhìn chăm chăm vào mấy bộ da rắn trong xe, nói thật lòng là cái xe chở hàng này bẩn gần chết, mặt kính thủy tinh đều ám bụi tối mù, đệm ngồi đen thui như thể nhiều năm chưa có người giặt giũ. Tôi định mở cửa sổ xe cho thoáng một chút, đẩy bớt mùi cay ra khỏi khoang, nhưng tài xế đã nhanh chóng ngăn tôi lại: “Chú em chớ mở cửa sổ, không là vận xui chui vào liền, con đường chúng ta đang đi hồi đó gọi là ‘âm lộ’ lận đó!”

Tôi khó chịu rút tay về sụt sịt mũi mà hỏi: “Âm lộ là cái gì?”

Tài xế ngoặt tay lái, chậm rãi nói: “Con đường này hồi xưa là chỉ dành cho cản thi đi mà thôi, cho nên tới đến là người sống không bước qua đây nữa đâu, nhưng tui tui là dân buôn bán, cho nên thể nào cũng phải đi qua, chỉ là lúc đi qua tuyệt đối không được mở cửa sổ ra cho khỏi đụng vô mấy thứ của...người chết mà thôi.”

Tôi lau lau mặt hiểu kỳ hỏi: “Bây giờ mà còn những người làm nghề cản thi sao?”

Tài xế cười u ám đáp: “Sao không, đương mà không cho ai thấy thôi. Mấy cái nghề này nghe nói có thể gọi quỷ tới đó.”

Bạch Dực dường như giật mình nhận ra cái gì đó, thoáng biến sắc mặt. Anh ta quay phắt lại nhìn bóng lưng tài xế, khi tôi định lên tiếng hỏi tiếp thì Bạch Dực đã ngấm đá vào chân tôi một cái, tôi quay lại nhìn, anh ta liền lén viết vào lòng bàn tay tôi một chữ “quỷ”.

Tôi ngẩng đầu lên nhìn kỹ tài xế, nhưng vẫn chưa thấy có gì quái dị. Vì vậy lại quay đầu nhìn Bạch Dực, thì thầm hỏi: “Sao vậy?”

Bạch Dực lắc nhẹ đầu ý bảo dừng lên tiếng, sau đó âm thầm nắm trong tay một túi ớt bột to, sau đó mở miệng nói với tài xế: “Ông anh, sau lưng ông anh có một con sâu kia!”

Tài xế đột ngột thất kinh, phanh gấp lại, đưa tay quờ ra sau lưng tìm. Bạch Dực nhân lúc anh ta vừa quay lại, liền lập tức ném hết chỗ ớt bột cay xé trên tay mình vào mặt anh ta, tài xế bị rát, bật gào to lên, vội lấy cả hai tay ra sức dụi mắt.

Bạch Dực thừa cơ giật tung cửa xe, túm tay tôi nhảy thẳng ra ngoài. Tôi bị hành động của anh ta làm cho thất kinh, sững người một giây rồi hấp tấp ôm hành lý định nhảy, nhưng cơ thể đột nhiên bị kéo giật về phía sau, khi quay đầu lại liền phát hiện tên tài xế kia hai mắt đỏ ngầu đang túm chặt lấy một chân tôi, lực kéo mạnh như hai gọng kìm, tôi giãy thế nào cũng không được. Cả gương mặt và cơ thể của tên tài xế đều co rút lại, đáng vẻ hòa nhã bình thường lúc này đã biến đầu mất, chỉ còn lại sắc mặt hung tàn như ác quỷ. Hai mắt hắn đang bị đau nên lực kéo trên tay càng thêm mạnh, cổ chân tôi gần như bị hắn bóp nát. Hắn rít lên tàn bạo: “Nhãi con, chớ chạy, lâu lắm mới có một tên ngốc như mi khỏi cần thuốc mê, tiếc lắm!”

Bạch Dực đã nhảy hẳn ra khỏi xe, nhưng một tay vẫn cố sống cố chết nắm chặt tay tôi, cho nên tôi có cảm giác như bị hai người bọn họ xé xác vậy. Chợt trên mu bàn tay của tên tài xế đột nhiên nổi lên một khối nhỏ, sau đó, một...con sâu đen thui chậm rãi chui ra từ dưới da của hắn! Con sâu bò tới với tốc độ cực nhanh, thoáng chốc mà nó đã bò lên đùi tôi, tôi nhìn nó, tóc gáy lập tức dựng đứng.

Con sâu bò loang loáng tới trên đầu gối, chui vào dưới áo khoác. Một tay tôi bị Bạch Dực giữ cứng, tay còn lại còn phải túm chặt ba lô, nên không có cách nào cản nó lại. Chỉ thấy nó lồm ngồm bò tới bên ngực, lại dường như đụng nhằm cái gì đó làm nó hoảng sợ, đột ngột quay đầu bỏ chạy trở lại. Tên tài xế thấy thế trợn tròn mắt kinh ngạc, thừa lúc hắn lơ người ra thoáng thả lỏng tay, tôi lập tức đá cho hắn một cú thật lực, hắn bị đau bụng tay, cả người tôi mất điểm tựa, thoáng cái đã ngã ngửa ra khỏi xe, cùng Bạch Dực lăn lông lốc xuống con đường hơi dốc phía dưới bánh xe, tôi chỉ biết ôm đầu mặc kệ cho trời đất quay cuồng xung quanh mình, cho đến lúc “Hự” một cái cả hai chúng tôi đụng mạnh vào cái gì đó mới dừng lại. May mà y phục mùa đông dày cộm, nếu không thì với cỡ ngã lúc này chắc chắn đã bị trọng thương rồi.

Tôi chặt vật chống nứa người lên nhìn xung quanh, tất cả mọi thứ xảy ra quá đột ngột, đầu óc tôi lúc này trống rỗng, chỉ còn hình dạng kinh khủng của con sâu đen thui lúc này là còn in đậm trong trí nhớ. Đang khi xác định lại là không mất mát gì thì tôi chợt nhớ ra Bạch Dực, không biết anh ta lăn tới đâu rồi, lại chợt nghe một tiếng hừ nhẹ sau lưng.

Tôi quay lại, cả người Bạch Dực đập thẳng vào thân cây phía sau, sắc mặt tái nhợt, rõ ràng cú va chạm không nhẹ chút nào. Anh ta bưng một bên vai cắn răng hỏi: “Còn muốn ngồi trên người tôi đến bao giờ?!”

Tôi định thần nhìn lại, mới phát hiện cả người tôi đang đè lên người anh ta, là anh ta ôm tôi lăn xuống, nếu không phải được Bạch Dực dùng cả cơ thể mình che đỡ thì tôi có lẽ đã đập vào thân cây rồi, nếu xui xẻo có khi còn đổ máu không chừng. Tôi giật nảy người nhồm lên, có lẽ đụng vào vết thương của Bạch Dực, anh ta liền nhăn mặt rên lên. Tôi vội vã lăn ra: “Lão Bạch, lão Bạch, anh không sao chứ? Không bị xuất huyết trong chứ? Chết rồi chết rồi!”

Anh ta dùng tay đè chặt chỗ xương sườn: “Không sao, hình như không gãy xương. Cậu cũng không bị thương chứ?”

Tôi nghe mà trong lòng cảm động rưng rưng, đúng là người vĩ đại mà, quên mình vì người khác như vậy! Tôi cảm kích mạnh đầu: “Không sao, tôi không bị thương!”

Anh ta liền thần nhiên tiếp: “Vậy phiền cậu mang giùm cả ba lô của tôi luôn đi.” Anh ta chậm rãi đứng lên, tiện đường dựa hẳn sức nặng của mình lên người tôi luôn.

Tôi hai vai khoác hai túi hành lý lớn, sau lưng gánh thêm một cái ba lô, lại còn lại đồn sức đỡ Bạch Dực, nhất thời cảm thấy cả người nặng như đeo đá, mồ hôi mẹ mồ hôi con túa ra như tắm.

Tôi cắn răng hỏi: “Lão Bạch, tên tài xế lúc này là cái gì vậy? Sao từ trên tay hắn lại có sâu bò ra là thế nào?!”

Bạch Dực suy nghĩ một chút rồi nói: “Thứ này gọi là cổ nhân, bọn chúng là những gã đàn ông bị cổ bà khổng chế, có vài loại cổ thuật cần dùng thịt người làm chất dẫn, cho nên các cổ bà thường thích bắt vài

người về làm thuốc, những người đó không hẳn đã chết, nhưng bị cổ bà khổng chế thì sống còn không bằng chết.”

Nhớ lại cảnh con sâu chui từ dưới da người lúc nãy ra, cả người tôi lập tức nổi da gà rùng rùng. Nhắc mới nhớ, nếu không phải nhờ túi hương Bạch Dực cho lúc ngồi trên xe lửa, tôi lúc này rất có khả năng cũng trở thành một cái túi chứa sâu rồi. Nghĩ tới đây, không khỏi đưa tay sờ sờ cái túi hương trong túi áo.

Tuy chúng tôi vừa tránh được một kiếp, nhưng cả hai vẫn còn lang thang trên con đường núi độc đạo, xung quanh chỉ có cây cối um tùm mà không có bóng người, sương mù dày đặc hơn cả khi còn chờ trong nhà ga, một thứ mùi ngai ngái quái lạ nào đó tản mát trong không khí, cây cỏ xung quanh bị biến dạng qua màn sương thành những thứ hình thù quái dị, thỉnh thoảng còn có bóng một vài loại động vật nào đó nhanh chóng xẹt qua trước mặt.

21. Chương 20: Tương Tây Thi Cổ (trung)

Tôi neho mắt nhìn bốn phía, sương mù dày đặc khiến tầm nhìn bị thu hẹp chỉ còn khoảng 2, 3m. Xung quanh không có lấy một nguồn sáng, dù leo lét. Tôi lục lọi một lúc trong ba lô, lôi ra một cái đèn pin cầm tay, tuy hơi nhỏ nhưng ít ra còn thấy được phía trước.

Dưới đất mọc đầy đủ mọi loại dây leo không tên, nếu nhìn kỹ còn thấy rất nhiều loại sâu bọ và côn trùng bò lúc nhúc trên mặt dây leo. Tôi rùng mình, không dám nhớ tới việc mới lúc nãy mình còn lăn lộn trên mặt đất này. Đang cố gắng chiếu đèn pin nhìn kỹ khắp nơi, đột nhiên nghe Bạch Dực “Ủa” một tiếng, sau đó nhanh nhẹn bắt người tới, ngồi xổm xuống đất nhặt một tờ giấy gì đó lên, tôi ngao ngán nghĩ: “Mới vừa rồi còn ra vẻ như sắp chết mà...?”

Tôi khệ nệ vác một đồng túi theo sau cũng ngồi xuống nhìn, tờ giấy trong tay anh ta đã rách tươm, nham nhở bốn góc, chỉ còn nhìn được mấy chữ viết bằng mực đỏ chói: “Xin cho phép Gọi người chết đi qua.”

Bạch Dực ném tờ giấy xuống đất, sau đó cẩn thận nhìn xung quanh: “Tên cổ nhân kia không nói dối, hèn chi hắn không nhảy xuống xe đuổi theo chúng ta, con đường này quả thực là một âm lộ.”

Tôi dùng đèn pin chiếu đến nền đất xung quanh đó, quả nhiên có rất nhiều những tờ giấy giống hệt như vậy vương vãi khắp nơi, đây chính là một loại tiền âm phủ dùng để “mua đường đi” của giới cận thi. Tôi nhìn lại sắc trời, có lẽ còn vài tiếng đồng hồ trước khi trời sáng. Không khí mang theo hơi nước ẩm ướt khó chịu, gió lạnh thổi qua để lại cảm giác rét cắt da.

Bạch Dực vỗ vỗ lưng tôi: “Lúc này không nên ở mãi một chỗ, không an toàn, rắn rết sâu bọ quá nhiều. Tuy chúng ta có bột trừ cổ, nhưng số lượng của chúng nhiều như vậy, tôi nghĩ nên tiếp tục đi, hi vọng phía trước có nhà dân, có thể cho chúng ta nghỉ nhờ.”

Tôi gật đầu, rồi sực nhớ ra, liền giận dỗi ném lại cái ba lô của anh ta về cho chủ của nó: “Tự mà mang lấy, nhìn anh là biết này giờ già vờ rồi!”

Bạch Dực cười tà cầm lấy ba lô, không phản bác gì.

Chúng tôi đi thêm khoảng hơn một tiếng đồng hồ nữa vẫn không thấy nhà cửa gì. Sương mù xung quanh như len vào tận trong phổi, gây cảm giác nhức nhối khó tả, mớ hành lý cũng càng lúc càng trĩu xuống. Mắt tôi hoa lên, trong đầu bắt đầu tưởng tượng một ngôi nhà sàn, cùng một đám cô nương Thổ Gia xinh đẹp đang mang một vò rượu nóng tỏa hương ngào ngạt đi tới...

Đột nhiên trước mắt tôi nhá lên bóng dáng của một nóc nhà... Đúng! Là một nóc nhà! Tôi tưởng mình gặp ảo giác, vội đập vai Bạch Dực hỏi: “Coi...coi ở kia có phải có nhà không vậy?”

Bạch Dực nhú nhú mày ngập ngừng trả lời: “Ừ... đúng là nhà, nhưng mà...”

Tôi hưng phấn dựng thẳng người lên: “Vậy còn chờ gì nữa, mau mau tới đó nghỉ chân thôi! Nếu cứ đi tiếp thế này thì chân tôi rụng mất!”

Bạch Dực âu lo khẽ gật đầu, rồi lại cười khổ sở: “Có khi tới được đó rồi cậu sẽ không còn muốn ở lại nữa đâu...”

Nhưng tôi lúc này đã rơi vào trạng thái tâm lý nhảm nhí làm bừa không thèm nghe không thèm nhìn thấy gì khác nữa, chỉ chăm chăm nghĩ tìm một chỗ nghỉ ngơi cho đôi chân rệu rã này, ngoài ra không còn gì quan trọng hơn nữa.

Ngôi nhà trông giống như một ngôi miếu hoang đổ nát xiêu vẹo dựng giữa rừng, đèn nhanh lạnh lẽo đã lâu, quả thực chỉ còn lại cái xác nhà hoang tàn, cánh cửa xô lệch đứt lìa hẳn một cái bản lề, cũng không có cổng che rào chắn gì. Chúng tôi vừa bước tới gần thì đã nghe thấy một mùi hôi thối lợm mửa xông từ trong ra, làm như có xác con gì chết bên trong không bằng. Nhưng vừa bước vào cửa thì tôi liền sững người, bên trong gian nhà chính là bốn năm cỗ quan tài, không có cái nào đóng nắp, mùi hôi thối bốc ra từ đó.

Nghe thấy động tĩnh của chúng tôi, một con vật gì đó có bộ lông trắng xám nhanh như chớp ngẩng cái mõm đen thui của nó ra từ trong một cái quan tài, đôi mắt xanh lục mở to hung dữ nhìn chúng tôi, sau đó lập tức quay đầu chạy thẳng vào trong rừng. Động tác của nó nhanh tới mức khiến tôi trở tay không kịp, bị nó dọa lùi mấy bước, may mà có Bạch Dực vào sau kịp đỡ lại. Anh ta cũng nhìn bốn phía, sau đó cười khổ nói: “Đây là nghĩa trang, còn gọi là khách sạn tử thi, dùng để cho dân cần thi đem tử thi tới trọ lại, người sống... không thường tìm tới.”

Tự mình đào hố chôn mình, tôi lúc này đây không dám có nửa lời than vãn, chỉ cắn chặt răng bước vào phòng. Một trận âm khí lạnh như băng lập tức dội thẳng vào mặt tôi, tôi rùng mình một cái, cảm giác nhiệt độ xung quanh dường như trong thoáng chốc mà tuột hẳn xuống, xung quang tối mò mò, chỉ có những nơi cây đèn pin nhỏ xíu rọi tới là còn trông thấy một chút, trong không khí lẫn quất một mùi hôi gay mũi. Trong gian nhà lớn để bốn năm cỗ quan tài, tất cả đều sứt mẻ bạc hết cả lớp sơn sơn bên ngoài, lộ ra lớp gỗ bên trong, bốn góc quan tài cũng muốn bị mẻ nham nhở chỉ còn lại bộ khung gỗ lỏng lẻo. Tôi hoàn toàn không dám tới nhìn vào những tử thi trong quan tài, chỉ có thể từ xa xa trông lại, thấy trước mỗi chiếc quan tài đều để một chén cơm không biết đã mốc meo tự đời nào, cơm trong chén đã sớm chuyển thành một màu mốc xanh lục quái dị. Đôi đũa vốn từng được cắm thẳng trên chén cũng xiên xẹo mỗi nơi một cái. Tôi thực sự tò mò vì sao đám động vật kia không hề đụng tới cơm trong chén mà lại chăm chăm nhắm tới những tử thi trong quan tài?

Bạch Dực tìm một chỗ trống, lôi trong ba lô ra hai tấm bạt plastic ngồi xuống. Tôi nghĩ tới phần còn lại của đêm phải nghỉ lại ở nơi kinh khủng này, cả bao tử cũng run lên.

Liếc mấy cái quan tài một lần nữa, tôi vội vàng chạy tới chỗ Bạch Dực ngồi xuống, trong lòng chỉ sợ từ trong quan tài bất thần nhảy ra con cương thi nào đó chạy tới bóp cổ mà thôi. Thực ra mà nói, ở trong này cũng chẳng che chắn được bao nhiêu gió lạnh, vì nóc nhà ngói bạc phếch trên kia đã sớm tốc đi đàng nào rồi, từ bên trong có thể thấy nguyên cả bầu trời sao lồng lộng, gió cũng cứ theo thế mà thốc vào.

Thế nhưng ít ra trong này không có côn trùng sâu bọ. Vì để bảo vệ cho thi thể không bị hư thối và bị biến thành cương thi nên lúc tẩm liệm thể nào người ta cũng ướp vào thi thể rất nhiều độc dược và thủy ngân, cho nên đám sâu bọ kia sẽ không dám tìm tới.

Tôi vòng tay ôm đầu gối ra sức giữ ấm cho cơ thể. Không khí vừa ẩm ướt vừa lạnh lẽo làm tôi có muốn cũng không sao nhắm mắt mà ngủ nổi. Bạch Dực tuyệt không cấm kỵ người chết, đường hoàng ra bẻ một khúc củi quan tài về nhóm lửa. Tuy có vẻ hơi tàn nhẫn với người đã khuất, nhưng cũng phải thừa nhận là nhờ nó mà chúng tôi mới ấm lên một chút được. Trong lòng tôi âm thầm xin lỗi vị “chủ nhà” xui xẻo bên kia, nhưng cũng không biết cách nào khác, nếu cứ để lạnh thế này thì chúng tôi chưa sáng đã viêm phổi mất.

Lửa khá nhỏ, tôi cuộn chặt người ngồi gần như dán sát vào ánh lửa leo lét mà tham lam hứng lấy hơi ấm tỏa ra từ nó. Tuy chỗ này không thể lạnh được như chỗ nhà chúng tôi, nhưng dù sao vẫn là cuối đông, hơn nữa lại còn là nơi có độ ẩm cao như vậy, hơi lạnh mà nó mang lại tuyệt không thể so sánh nổi. Tôi túm chặt áo khoác, liếc nhìn sang Bạch Dực, anh ta đang loay hoay bẻ cành củi ra thành từng mảnh nhỏ ném vào đống lửa con, giúp nó cháy mạnh hơn một chút.

Từ tối tới giờ bị hành xác một trận, lúc này đầu tóc chúng tôi toàn là đất cổ, trên mặt cũng lem nhem bùn, nếu bây giờ có thêm một cái chấn cho chúng tôi co ro rúc vào thì quả thực nhìn không khác gì dân chạy nạn.

Nghĩ đến thế tôi tự nhiên bật cười. Bạch Dực thoáng ngạc nhiên nhìn sang, sau đó nghiêng đầu hỏi: “Cười cái gì?”

Tôi thu lại nụ cười nhún nhún vai: “Lão Bạch, có phải chúng ta rất rất là xui xẻo không, chỉ đi chơi thôi mà còn có thể ra thế này?”

Anh ta nhìn đồng lửa, trêu đùa nói: “Hay là mẹ cậu nói dối tuổi của cậu rồi, hẳn là năm nay là năm tuổi của cậu mới đúng, cho nên mới phạm Thái Tuế thế này.”

Tôi cũng không vừa, lập tức quặc lại: “Có khi là anh phạm Thái Tuế ấy chứ! Đừng đổ hết mọi chuyện xui cho tôi!”

Lại sức nhớ ra trong ba lô có ít lương khô, liền lôi ra một hộp bánh quy cho Bạch Dực: “Ăn đi, chắc anh cũng đói rồi chứ hả?”

Bạch Dực cầm hộp bánh, tôi lại mò thêm hai cái bao ni lông ra đưa cho anh ta một cái: “Đem cái này bao ngoài tay rồi hãy cầm bánh, nước chỉ đủ cho chúng ta uống thôi, không đủ để rửa tay, ít ra giữ vệ sinh một chút.”

Bạch Dực bắt đầu nhai bánh quy rộp rộp, nhưng chúng tôi không dám ăn nhiều vì cả hai chỉ có một chai nước, chỉ sợ ăn nhiều sẽ mau khát.

Gỗ quan tài nổ thành những tiếng lách tách trong lửa, nghe kỹ còn phẳng phất có những thanh âm kỳ quái. Đó dường như là tiếng khóc lóc u oán thương cho những kiếp người bỏ thân nơi xa xứ... có lẽ người nằm trong quan tài cũng là một người như thế chẳng? Tôi cảm thấy hơi buồn, vì thế lôi ra một ít bánh đặt trước cái quan tài, chấp hai tay lầm rầm khấn: “Xin lỗi, xin lỗi, chúng tôi không còn cách nào khác, chỉ có thể mượn chỗ của ngài tá túc một đêm... xin đừng trách, đừng trách!”

Khi quay về bên đồng lửa, tôi thấy Bạch Dực đang cúi đầu cười thầm, bèn lạnh lùng nói: “Tôi là đang tích đức cho anh đó, anh đem quan tài người ta ra làm củi chụm, tôi phải trả lại cho người ta cơm ăn chứ! Coi như sòng phẳng. Anh lại còn dám cười tôi! Coi chừng vị trong kia ra tìm anh tính sổ bây giờ!”

Dường như chỉ chờ có thế, anh ta lập tức cười phá lên: “Không... tôi chỉ muốn nói cho cậu biết, cái quan tài đó bên trong không có thi thể... vậy thôi... ha ha ha!”

Tôi đực mặt ra nhìn, nhưng cũng không có đủ dũng cảm ra kiểm tra lại xem bên trong quan tài có trống thật không, đành tức tối nhìn anh ta, không thềm nói nữa, dù sao lấy gỗ quan tài ra làm củi vẫn là không có đạo đức! Tôi vùng vằng ngồi lại, không thềm nhìn mặt tên vô đạo đức này nữa.

Tôi chống tay lên má ngồi gầy gầy đồng lửa. Bạch Dực ngậm bánh quy nhìn chăm chăm vào mặt tôi, nhìn đến mức tôi cũng muốn gai cả người, liền ngược lên hỏi: “Nhìn tôi hoài làm gì vậy!”

Anh ta bắt ngờ vươn tay tới phủi một chiếc lá rụng vương trên tóc tôi, sau đó nhẹ nhàng mỉm cười: “Thực ra cậu cũng rất đẹp đấy chứ.”

Tôi sững người sững sốt, sau đó đưa tay sờ sờ trán Bạch Dực: “Bộ anh bị đụng vào gốc cây mạnh quá nên ngơ ngơ rồi hả? Hay là bị sốt tới mê man rồi?” Vừa nói vừa nghiêm túc kiểm tra... ờ... nhiệt độ cơ thể vẫn bình thường mà? Cũng đâu có thương tích gì? Vì thế liền đảo mắt chán nản, thuận tay đẩy đầu anh ta ra sau: “Anh nói đùa kiểu gì vậy, coi chừng tôi đánh cho anh tỉnh ra bây giờ!”

Bạch Dực chỉ cười tùm tùm ngồi chống cằm không nói gì, tôi bị anh ta nhìn mãi càng thêm ngượng ngùng, nhưng lại không dám bỏ đi đâu, chỉ biết đổ mặt cúi đầu nhìn chăm chăm vào ngọn lửa. Mãi một lúc sau thấy anh ta không nhìn sang nữa, mới thở phào nhẹ nhõm.

Gió lạnh vờn trên tóc, tạo cảm giác như có chút siêu thực, bầu trời tối sẫm, tinh tú trốn hết sau tầng tầng mây dày đặc, chỉ những lúc gió thổi xua bớt mây mới lập lòe một vài đốm sáng nho nhỏ yếu ớt, như có như không.

Bên cạnh chọt truyền tới giọng nói trầm ấm của Bạch Dực: “Ngày mai có lẽ trời mưa.”

Tôi ừ một tiếng, lại ngẩng đầu nhìn trần nhà thủng lỗ chỗ, ở lại một nơi thế này một đêm quả là một kinh nghiệm khó có được. Đột nhiên trên mái nhà có bóng một con vật nào đó nhoáng qua, tốc độ cực nhanh,

tôi chưa kịp nhìn rõ thì nó đã chạy qua, một tầng bụi dày đã lả tả rơi xuống, trúng ngay vào mắt phải của tôi. Tôi á một tiếng, Bạch Dực vội nghiêng người tới hỏi làm sao vậy.

Tôi tức giận trả lời: “Trên mái nhà có con gì vừa chạy qua, làm bụi rơi hết vào mắt tôi rồi!”

Anh ta bắt đầu sẽ lắc đầu: “Cậu rõ ràng xui như vậy mà còn nói là mình không phạm thái tuế? Lại đây, tôi thổi thổi cho.”

Nói xong lập tức vòng tay kéo đầu tôi gần lại, vạch mí mắt tôi lên chuẩn bị thổi. Tôi không thích tư thế này, liền hơi giãy ra ý nói có thể tự lo. Nhưng ngay lúc còn đang giằng co, chợt bên khóe mắt trái của tôi hiện ra một bóng người đứng ngay trước cửa. Người nọ mặc một bộ trường sam bằng vải thô màu xanh, đeo đai lưng màu xanh đen, trên đầu đội mũ vải dựng cao. Dưới chân đi một đôi giày rơm, cầm trong tay một cái chuông nhỏ, chỉ có khuôn mặt là trông không rõ lắm. Tôi giật nảy người, đầu suýt chút nữa đã tông vào cằm Bạch Dực, vội vã chỉ ra cửa nói: “Chỗ kia... chỗ kia có người!”

Bạch Dực bất thành linh dùng một tay bịt chặt miệng tôi lại, một đôi mắt sắc bén quét vội qua cửa, nhưng ở cửa không có ai, chỉ nghe một tiếng chuông đang vọng lại từ xa xa. Mắt trái của tôi từ nhỏ đã quá dị, có thể nhìn thấy một vài thứ người khác không thấy được. Đặc biệt là khi nhắm mắt phải, chỉ mở mắt trái, thế nào cũng thấy những thứ kinh khủng điều xung quanh.

Tiếng chuông càng lúc càng to, nghe thấy cả tiếng bước chân chậm rãi theo sau. Tôi có cảm giác hình như không phải là của một người. Mắt phải của tôi bị dính bụi còn bịt kín, chỉ có mắt trái mở to nhìn xung quanh, chợt phát hiện sương mù xung quanh như dày đặc hẳn lên, đến ánh lửa cũng dần dần chuyển thành một màu xanh lam lạnh lẽo. Tôi sợ hãi muốn mở mắt phải ra để nhìn được bình thường trở lại, nhưng mắt phải vẫn còn bị bụi, huống chi Bạch Dực lúc này thổi thổi mấy cái, lúc này nó không chịu mở ra nữa. Tôi muốn nói cho Bạch Dực biết những gì mắt trái của mình đang nhìn thấy, nhưng anh ta đã thấp giọng gần lại: “Đừng lên tiếng!”

Thanh âm càng lúc càng gần, tôi cảm thấy mấy cỗ quan tài xung quanh cũng dường như bắt đầu động đậy, động thình thình như bất an về cái gì đó, lại dường như lo lắng về thứ đang tới gần. Dần dần tôi nghe được tiếng người nói, giọng nói khàn đục u ám như vọng lên từ địa ngục: “Xin cho Gọi người chết đi qua...!” Sau đó giữa màn sương trắng xóa trước cửa xuất hiện một bóng người, bóng người đi tới gần, hóa thành một người đàn ông trung niên, ăn mặc giống hệt như cái bóng lúc này đã xuất hiện trước mắt tôi, nhưng lần này có thể trông rõ mặt mũi của ông ta, thật xấu xí đến mức kinh người! Môi vừa dày vừa to, một vết sẹo dài chạy thẳng từ giữa trán xuống tới cằm như muốn xẻ đôi gương mặt ra làm hai nửa, đôi mắt vừa to vừa lồi như mắt ốc bươu.

Ông ta vừa hô to vừa rải tiền giấy xung quanh. Phía sau ông ta có một người đi theo, cao to khác thường, mặc một thân áo mao màu đen kịt, không có tay áo, nhìn vừa rộng lại vừa dài, cái đầu to đặc biệt, khuôn mặt đen thui, trên đầu đội một cái mũ lông chiên cao, đuôi mũ héch lên sau lưng. Toàn thân cứng còng, di chuyển về phía trước một cách máy móc, nhưng nhìn kỹ thì có tiết tấu riêng, đặc biệt là chỉ bước lên những tờ tiền âm phủ mà người trước rải xuống đất.

Người mặc trường sam nhìn về phía chúng tôi, rồi thản nhiên như không có chuyện gì mà dẫn người cao to phía sau đi thẳng vào phòng, sau đó để cho người nọ đứng thẳng băng bên cạnh cửa không nhúc nhích, lại lấy ra một đạo bùa từ trong túi áo dán lên trán người cao to nọ, lăm lăm vài câu. Làm xong thì bước sang chỗ chúng tôi ngồi xuống.

Bạch Dực cẩn thận mở lời: “Sư phụ hóa ra là một hành cước sư phụ, hai người chúng tôi chỉ là khách lạc đường, dừng lại đây nghỉ chân mà thôi.”

Người mặc trường sam gật đầu, lấy ra một cái tẩu thuốc kiểu xưa, gõ gõ vài cái lên mũi giấy rơm của mình, từ cái tẩu tỏa ra một làn khói nhẹ. Ông ta hút một hơi, thở ra một làn khói trắng, sau đó mới chậm rãi trả lời bằng một giọng cực kỳ thô trầm: “Rất ít người từng chạm mặt chúng ta, các người sao lại có mặt trên con đường này?”

Tôi dụi dụi mắt mấy cái, bụi trong mắt cuối cùng cũng trôi ra hết, gương đôi mắt hồng hồng lên quan sát kỹ người nọ, chỉ thấy giữa mùa đông mà ông ta chỉ mặc một bộ trường sam mỏng manh, trên chân cũng chỉ

đi một đôi giày rơm, nhưng cạnh và lòng bàn chân đầy vết chai nứt nẻ cho thấy ông ta thường xuyên qua lại trên núi.

Bạch Dực vẫn không hề thả lỏng, nghiêm túc lựa lời: “Trên đường đừng phải quý, đành phải đến đây trú tạm một lúc.”

Trường sam gật đầu, không nói thêm gì nữa, lấy bánh nướng và rượu Thổ Gia trong túi ra ăn uống. Bên hông của ông ta treo một cái chuông, nhưng được dùng vải bọc kín lại nên không phát ra tiếng động.

Trường sam thấy tôi chăm chú quan sát mình, cũng nhìn lại, sau đó cười to, trông ông ta cười nhìn còn kinh khủng hơn là khóc. Ông ta ha hả cười mà nói: “Cậu nhóc này nhân thần có hồn lắm, ta đi lần này chỉ gặp được có hai người các người, hẳn là có duyên.”

Tôi lúng túng nhìn sang Bạch Dực, Bạch Dực vội vã cướp lời: “Trên đường gặp được Hỉ thần, mong hành cước sư phụ cứ yên tâm cất bước, tích nhiều âm đức.”

Tuy tôi không hiểu lắm cách hai người nói chuyện với nhau, nhưng từng nghe bà nội kể dân cần thi không bao giờ tự xưng mình là “cần thi”, mà tự xưng là “hành cước sư phụ”. Giống như đám trộm mộ tự xưng là “đạo đầu”, đám trộm vật tự xưng là “Phật gia” vậy. Còn cái gọi là “Hỉ thần” chính là thi thể hiện đang đứng im phăng phắc trong góc tường kia. Gặp được Hỉ thần là chuyện may mắn, nghe nói có thể phát tài to, nhưng đồng thời cũng phải gánh nhiều sát khí. Cho nên Bạch Dực mới nói người kia cứ yên tâm đi đường của mình, chúng tôi nước giếng không phạm nước sông.

Trường sam gật đầu có vẻ tán thưởng, uống thêm một hai ngụm rượu, nhưng sắc mặt vẫn cứ tái nhợt kinh khủng. Ông ta ồ ồ nói: “Thanh niên bây giờ khó thấy ai hiểu rõ từ ngữ trong nghề như các người, xem ra các người cũng là dân có nghề. Phải không?”

Bạch Dực lập tức lắc đầu: “Chúng tôi chỉ là hai khách du lịch bình thường, không phải ‘dân chuyên nghiệp’.”

Trường sam tháo mũ ra, gỡ gỡ đầu, sau đó tìm một chỗ đất trống nằm xuống. Tôi thấy ông ta dường như đã ngủ, liền nhẹ giọng hỏi Bạch Dực: “Lão Bạch, ông ta thật sự là cần thi à? Vậy thứ phía sau cửa kia thực là thi thể sao?”

Vừa nói tôi vừa len lén liếc mắt nhìn người cao to mặc áo đen đứng im trong góc tường kia, trên trán đã bị dán một đạo bùa dài, đứng thẳng tắp như bức tượng không hề nhúc nhích, quả thực nhìn rất giống một cương thi.

Bạch Dực khẽ lắc đầu: “Cần thi rất hiếm gặp, hơn nữa ba mươi sáu công phu truyền lại trong giới bọn họ cực kỳ quý dị, nhất là ‘Hoàn hồn công’, cho tới giờ ngoại trừ những đồ đệ được trực tiếp truyền thụ lại thì không còn ai biết cách làm nữa.”

Nghỉ lại trong nghĩa trang đã là chuyện kinh dị, vậy mà lại còn vô tình gặp được nghề cần thi trong truyền thuyết. Tôi nuốt nước bọt, ánh mắt không hề rời khỏi cái thi thể đứng thẳng kia. Bạch Dực cũng không còn cái vẻ thờ ơ như trước nữa mà dùng ánh mắt chăm chú tỉ mỉ quan sát nhất cử nhất động của thi thể.

Sắc trời dần dần chuyển sáng, ngoài cửa sương mù vẫn tràn ngập, nhưng đã có một vệt tia sáng len lỏi qua mái nhà mà chiếu xuống nền đất ẩm ướt. Tôi thở phào một tiếng, đêm dài rốt cuộc đã trôi qua. Trên mặt hai chúng tôi đều đầy mệt mỏi. Người mặc trường sam vẫn không hề động đậy, dường như đang ngủ rất say. Thi thể đứng cả đêm vẫn không động đậy nửa bước, y hệt như tượng sáp, nhìn nó, không biết trong lòng cảm thấy sợ hay là có hơi thất vọng...

Dù sao cũng là không quen không biết, chỉ có duyên cớ tá túc dưới một mái nhà một đêm, tôi và Bạch Dực chỉ lẳng lặng thu xếp hành trang sau đó lặng lẽ đi, không nói một tiếng. Cần thi chỉ đi buổi tối, ban ngày nghỉ ngơi, đó cũng là lý do người thường hiếm khi nhìn thấy bọn họ.

Ra khỏi khách sạn tử thi rồi, đột nhiên cảm thấy một thứ áp lực tối tăm nà đó vừa nhẹ nhàng rời khỏi người, dù trên người vẫn còn mang theo một mùi hôi thối đặc trưng. Chúng tôi dựa theo trí nhớ quay trở về con đường nhỏ mà đêm qua đã nhảy xuống khỏi xe, vì đang là ban ngày nên trông nó không âm u kinh khủng như đêm, hơn nữa còn có xe cộ qua lại. Đây đã là thời hiện đại, cho nên rất nhiều thanh niên trẻ không hề tin tưởng vào mấy chuyện “âm lộ”, do đó chúng tôi rất nhanh chóng tìm được một cái xe đẩy. Tài xế rất vui lòng chở chúng tôi tới tận nơi, điện thoại di động của Bạch Dực cũng đã gọi được. Hóa ra sống

điện thoại ở đây không phải không có, mà là rất chậm chạp, cho nên đôi khi bị mất sóng gọi không được. Khi người nhà Bạch Dực tới ga đón chúng tôi thì chúng tôi đã đi mất tiêu, hai bên không gặp được nhau. Lúc này biết chúng tôi bình an sắp tới, bọn họ cũng thở phào một hơi nhẹ nhõm.

Khi xuống xe bước vào trại, tôi mới thấy đây quả là một khu định cư điển hình của dân tộc Thổ Gia. Một dãy nhà sàn dài, trên mặt đất là đường đất trải đá, tuy khu trại có hơi cũ nhưng vẫn có rất nhiều người cư ngụ. Trong khu trại cũng có điện, nhưng thông tin thì không hiện đại lắm, nói thẳng ra là ở chỗ này viết thư còn chắc chắn hơn gọi điện thoại.

Các cô gái đều mặc áo cánh ngắn, tay áo dài có thêu những hoa văn hình thù khác nhau cùng với quần lụa rộng, nhìn rất yếu điệu. Thấy hai người lạ từ xa tới đều che miệng cười khúc khích. Một ông chú lớn tuổi thấy chúng tôi tới liền lập tức bước ra, vỗ vỗ vai Bạch Dực: “Ai, cuối cùng cháu cũng tới rồi, lại đây cho ông chú nhìn kỹ xem nào!”

Bạch Dực có hơi bối rối, ông chú cứ vỗ vai anh ta liên tục, anh ta cũng chỉ biết gật đầu không ngừng. Tôi đứng ngoài nhìn thấy có hơi buồn cười, Bạch Dực đúng là hoàn toàn không biết cách đáp lại sự nhiệt tình của người khác, cho nên ngoại trừ cứ trả lời nhát gừng từng câu một được hỏi thì cũng không biết làm gì khác.

Có thể thấy ông chú này là người có địa vị cao, có uy tín trong khu trại, rất có thể là người đứng đầu bản gia, tất cả mọi người đều có vẻ tôn kính ông ta. Ông ta nhiệt tình đón tiếp chúng tôi, đưa chúng tôi vào phòng riêng. Tầng dưới của nhà sàn không ở được vì đã chất đầy bếp ăn, nên chúng tôi lên lầu hai, ở đó có một bà lão đội khăn xếp trao cho chúng tôi hai chén canh dầu.

Tôi cầm chén canh uống một hớp, tấy bớt hơi lạnh ám vào người từ đêm qua, sau đó buông chén. Ông chú chờ tới lúc đó mới hỏi: “Tiểu Dực, cậu thanh niên bên cạnh cháu là...?”

[1] Huyện Lô Khê thuộc tỉnh Hồ Nam

22. Chương 21: Tương Tây Thi Cổ (hạ)

Để ngăn chặn Bạch Dực nói bậy bạ gì thêm, tôi vội vàng cướp lời: “Cháu tên An Tung, là đồng nghiệp và bạn cùng phòng của anh Bạch Dực ạ.”

Bạch Dực không kịp mở miệng, cũng chỉ gật gật đầu ý nói đúng là vậy. Ông chú mỉm cười gật đầu, đẩy đĩa hồ đào ra trước mặt chúng tôi. Bạch Dực lên tiếng hỏi: “Ông, lúc nào lễ giỗ bắt đầu?”

Ông chú hơi cau mày, nét mặt trở nên cực kỳ đau buồn: “Ồ... chắc là các cháu phải đợi... đợi thẳng con của ông... ài~”

Vừa nói tới đây thì ông chú đã nước mắt ngấn dài, hóa ra con của ông đi làm xa, lâu lắm không về thăm nhà, sau lại nghe nói không biết vì lý do gì mà đã truyền tới tin dữ nói là anh ta đã chết. Vì thế theo đúng quy tắc của khu trại, ông chú thuê dân bản địa đưa xác con mình về. Dù sao cáo chết cũng quay đầu về núi, người chết cũng phải mang về quê hương mai táng nơi phần mộ tổ tiên.

Tôi và Bạch Dực sững sờ nhìn nhau, lồng ngực khẽ nảy lên, lẽ nào tay cầm thi mà chúng tôi gặp trên đường... lại là thay ông chú đưa thi thể con trai về?

Danh tiếng của ông chú trong vùng này rất tốt, hướng chỉ lại chính là bản gia, con trai của bản gia qua đời, chuyện này không thể sơ sài, cho nên ngay cả lễ giỗ mười năm của ông cố cũng phải dời lại, chỉ ít chờ đứa con tha hương này được đưa về nhà rồi mới cử hành lễ tang luôn thể.

Bởi vì tôi là người ngoài, danh nghĩa chỉ là đi cùng Bạch Dực tới đây tham quan nên chỉ biết nói một câu chia buồn, ngoài ra không làm được gì khác. Ông chú còn có nhiều việc phải chuẩn bị, vừa phải lo lễ tang cho con trai vừa phải lo lễ giỗ cho ông cố nên chỉ kịp ngồi với chúng tôi uống một chén cháo rồi lại phải vội vã đi.

Cả đêm hôm qua không được chợp mắt, lại phải đi quá nhiều, nên hiện giờ tôi không còn sức lực đâu mà du sơn ngoạn thủy nữa. Huống chi vì có lễ tang nên không khí xung quanh cũng rất khó thở, hoàn toàn không có chút nào vui mừng của dịp đầu năm mới. Tuy thế, những gia đình cư ngụ trong khu trại cũng tiếp đón chúng tôi rất chu đáo, không hề bê trễ.

Tôi thấy mọi người xung quanh bận rộn qua lại, chỉ biết ngồi chờ ra một chỗ cạnh Bạch Dực nói chuyện. Ăn xong bữa trưa, cũng có đi chung quanh khu trại tham quan một chút, khắp nơi trong trại đều dựng nên những căn lều to nhỏ khác nhau để chuẩn bị lễ diễn. Tuy nói bây giờ đã hiện đại lên nhiều, nhưng ở vùng này vẫn duy trì tập quán mời thổ ty tới cử hành những nghi lễ quan trọng, chỉ có quả phụ và phụ nữ có thai là không được phép tham dự. Những người ngoài như tôi chỉ được đứng ngoài nhìn, không thể cùng những người trong trại tham gia hay chuẩn bị cho nghi thức.

Thời gian trôi qua trong buồn chán, phong cảnh xung quanh thực sự rất đẹp, nhưng tôi không có sức đi quá xa. Nghi thức bên ngoài càng hấp dẫn hơn, nhưng người ngoài lại không được can thiệp. Bạch Dực cũng bị coi như khách, chỉ đi thăm vài người họ hàng rồi thôi, không có chuyện gì làm, hai chúng tôi đành đi dạo loanh quanh gần khu trại.

Cho đến khi có người gọi chúng tôi về ăn cơm chiều, chúng tôi mới theo mấy đứa trẻ trong khu trại quay về, bữa cơm rất phong phú, toàn là đặc sản Tương Tây: có thịt khô xào rau dương xỉ, bắp rang, huyết ba áp[1], cá chua cay, đặc biệt là những món cá của bọn họ, cực kỳ ngon miệng. Nhưng có lẽ là do ngày mai cần thi sẽ tới nơi nên mọi người đều có hơi bồn chồn, đặc biệt là ông chú, giấu không được sự đau khổ. Có lẽ chúng tôi và con trai ông không cách nhau bao nhiêu tuổi, nên khi nhìn chúng tôi mắt ông ta lại nhòe đi, lúc uống rượu lại dùng tay áo âm thầm gạt nước mắt.

Chúng tôi cũng không biết phải nói gì, dù sao người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh cũng là một nỗi đau khổ khó sánh trong thiên hạ. Ăn xong, chúng tôi quay về gian phòng ngủ đã được chuẩn bị ینh, chúng tôi không thể ngụ lại trong khu nhà chính vì trong đó bây giờ đã được trang hoàng sửa soạn cho lễ tang, đầy đồ vàng mã, không ai dám cho chúng tôi ngủ cùng nơi với những đồ vật của người chết, nên chúng tôi được chuẩn bị ột gian phòng ở mé sau. Tuy nói là nhà sau, nhưng được quét tước dọn dẹp sạch sẽ, chăn nệm đều là đồ mới.

Tôi hoạt động cả một ngày đêm, nên cơm nước tắm rửa xong là lập tức chui về phòng nằm duỗi dài người không muốn động dậy nữa. Toàn bộ cơ thể lúc này mới ẩn ẩn đau nhức không thể cử động lấy một ly, chỉ có cái miệng thở đều đều, trông rất giống một con cá mắc cạn.

Có người nói là một ngày đêm trước khi cần thi đưa thi thể về tới nhà, thân nhân của người chết sẽ nằm mơ thấy người chết về nói cho người nhà biết thi thể của mình đã trôi dạt lợi suối về nhà để gia đình chuẩn bị lễ tang. Kỳ thực phong tục của người Thổ Gia thường quan tài trong nhà vài ngày trước khi đem chôn, nhưng nếu là do cần thi mang về thì phải lập tức hạ táng ngay, vì thi thể hư thối rất nhanh, mùi hôi thối đó người sống không thể chịu nổi.

Chỉ trong vòng một ngày đêm mà tôi đã được tận mắt chứng kiến hai nghề nghiệp quái lạ nhất Tương Tây là cổ độc và cần thi, cho nên lúc này trong đầu vẫn còn quay cuồng suy nghĩ, huống chi ngoài cửa người qua lại vẫn còn tấp nập, đèn đuốc sáng trưng, cho thấy bọn họ bận rộn tới mức nào. Tuy không phải là con cái ruột thịt trong nhà, nhưng tất cả những gia đình trong khu trại đều là sinh hoạt gần nhau, con cái cũng lớn lên bên cạnh nhau, con người khác cũng như con của mình, sao có thể làm ngơ lúc này?

Tôi nằm thườn thượt trên giường như con cá chết, xung quanh là một bầu không khí xa lạ, nhưng lại rất yên tĩnh. Nhìn qua khung cửa sổ vuông vức trên đầu, thấy bên ngoài đã tối sẫm. Ngọn đèn trường mệnh thấp xa xa như dẫn lối cho linh hồn tha hương quay về quê nhà. Trong phòng ăm ắp, chăn nệm cũng thoải mái, tôi nặng nề trở mình, mí mắt dần dần díp lại. Mơ hồ nghe có người đẩy cửa vào, tôi nhắm mắt, biết là Bạch Dực, nghe anh ta nhẹ nhàng hỏi: “Ngủ rồi à?”

Tôi ậm ừ một tiếng, sau đó ý thức dần dần chìm vào cơn buồn ngủ ập tới như sóng triều.

...

Nửa đêm tôi đột nhiên tỉnh lại. Không biết tại sao, rõ ràng là rất mệt mỏi rất buồn ngủ, vậy mà tự nhiên không sao ngủ tiếp được nữa, tôi đứng dậy, nhìn thấy Bạch Dực đang ngủ rất say trên cái giường sát vách.

‘Hay là tại lạ chỗ...?’ Tôi nghĩ thầm, mặc thêm áo khoác ra bên cửa sổ đẩy chân song ra, một cơn gió lạnh lập tức thốc vào. Tôi siết chặt thêm y phục, nơi này quả là một nơi thế ngoại đào nguyên xa rời đô thị đông đúc chật chội, nhưng lại đơn độc tồn tại giữa một vùng trời nước bao la, tự nhiên khiến người ta có cảm giác bức bí bé nhỏ. Bốn phía đen như mực, ánh trăng lẻ loi xa xa không đủ để soi sáng, trời nặng tầng tầng mây, không khí bị sự yên lặng tuyệt đối ngự trị. Tôi hít sâu mấy hơi, chuẩn bị đóng cửa vào ngủ lại, nhưng lúc tay đặt lên khung cửa lại đột nhiên phát hiện dưới ngọn đèn trước cửa lều tang có một bóng người, tôi thầm nghĩ, giờ này còn có người vất vả ở dưới, quả nhiên là lễ long trọng.

Nhờ ánh trăng nhàn nhạt, tôi có thể nhìn thấy ít nhiều mọi chuyện diễn ra dưới đất, vì thế nỗi lòng hiếu kỳ, nheo nheo mắt chăm chú quan sát bóng người dưới ánh đèn, nhưng vừa nhìn thấy kỹ thì tôi đã sợ tới mức giật nảy cả người. Thứ đang lang thang dưới kia... không thể gọi là “con người” được, đầu và tứ chi của nó là người, nhưng thân thể ở giữa đã biến dạng tới mức thê thảm cực kỳ. Tôi cố nén cảm giác buồn nôn cuộn cuộn trong dạ dày, nhưng thứ kia quả thực quá mức ghê tởm, thân thể của nó căn bản chỉ là một đồng thịt nhầy nhụa, ruột lòi cả ra ngoài, thậm chí có thể thấy những phần xương sườn trắng hếu lộ ra ngoài qua đồng da thịt nham nhở, trông còn kinh khủng hơn cả zombie. Nó dường như đang lang thang vô mục đích xung quanh mấy căn lều ở dưới, miệng há hốc ngáp ngáp như đang gào thét cái gì, nhưng không hề phát ra thanh âm. Được một lúc, nó lao đảo chạy ra trước nhà lớn liêu mạng dập đầu lia lịa, da thịt trên người cũng theo đó mà rơi rụng. Trên mặt đất xung quanh nó đã đầm đìa máu, trông cực kỳ quỷ dị lẫn ghê rợn.

Tôi chưa từng bao giờ gặp phải cảnh tượng kinh hoàng đến thế, cả người run bần bật bấu chặt vào tấm màn cửa sổ nhìn. Khi tôi run rẩy chuẩn bị đóng cửa sổ để khỏi nhìn thấy nữa thì... trên bệ cửa sổ chợt xuất hiện một... cái đầu! Tôi quỳnh lên nhìn xuống thân người dưới mặt đất, nó vẫn đang dập đầu, nhưng đầu... đầu không còn nữa!

Cái đầu đặt trên cửa sổ sưng phù, to lớn khác thường, bảo đó là cái đầu chi bằng nói nó là một đồng thịt còn đúng hơn. Hai mắt nó đảo ngược trắng dã nhìn tôi, từ cái đầu tỏa ra từng trận mùi hôi kinh người. Miệng nó há hốc ra, bên trong lúc nhúc những con sâu đen bóng bò lổn ngổn, vì trong miệng toàn là sâu, nên dường như nó không nói được, chỉ thấy sâu đen phun ra không ngừng.

Cảm thấy cái đầu to tướng này chẳng qua chỉ là một cái ổ sâu không hơn không kém, tôi bùm chặt miệng liêu mạng thối lui về phía sau, chỉ sợ có con sâu nào bò lên người. Đột nhiên tấm bùa mà ông lão trên xe lửa đã cho tôi để trong túi áo trước bất thành linh bốc cháy. Tôi hốt hoảng móc ra vứt ra ngoài, tất cả những con sâu đựng phải lá bùa đều xèo xèo bốc cháy theo, đám còn lại hốt hoảng chạy ngược lại về phía cái đầu, sau đó cái đầu chao một cái lặn ra khỏi cửa sổ rơi xuống dưới rừng cây bên dưới, chỉ còn nghe thấy những tiếng lộc cộc trong đêm khi nó lặn đi càng lúc càng xa.

Đột nhiên tôi cảm thấy cả căn phòng dường như rung lắc dữ dội, hai bên má truyền tới cảm giác đau đớn, bên tai nghe thấy tiếng Bạch Dực mơ hồ mà cấp thiết: “Này! Tỉnh! Tỉnh mau!”

Khi tôi mở mắt ra, nhìn thấy lão Bạch đang ngồi bên cạnh, một tay đỡ đầu tôi dậy, tay còn lại đánh mạnh lên hai bên má tôi. Cảm giác đau tê dại trên mặt khiến tôi thoáng chốc tỉnh lại, nhìn quanh bốn phía không còn cái đầu nào nữa, cũng không có những con sâu màu đen bò lúc nhúc, tôi vẫn đang yên ổn nằm trên giường mình.

Hành động đầu tiên của tôi sau khi lấy lại ý thức là... vươn tay tát Bạch Dực một cái, vì anh ta rõ ràng là đang nhân cơ hội đánh tôi mà! Tôi đẩy mạnh Bạch Dực ra, bùm mặt gào lên: “Sao tự nhiên đánh tôi!”

Anh ta phát điên che bên má bị đánh mà gằn lại tôi: “Câu đó phải là tôi nói mới đúng! Nếu tôi không đánh cho cậu tỉnh lại thì lúc này cậu đã té lặn xuống giường rồi! Làm sao vậy hả?! Gặp ác mộng gì?”

Tôi lấy tay đè huyệt Thái Dương đang nhức bưng bưng, đầu óc vẫn còn hơi choáng váng, nhưng cảm giác rõ ràng xung quanh có vẻ có thực hơn lúc này. Tôi nhìn ra ngoài cửa sổ, hướng về phía căn lều có ngọn đèn treo trước cửa, dưới ánh đèn tù mù không có bóng ai, chỉ có một hai con thiêu thân bị ánh sáng đèn hấp dẫn mà bay về về xung quanh.

Cả người vì quá sợ mà đầy mồ hôi lạnh, tóc cũng ướt sũng, tôi đưa tay chậm chậm vuốt mặt mình, lại nhin không được mở miệng ra kiểm tra xem có con sâu nào bên trong hay không. Tuy chỉ là một giấc mơ, nhưng là một giấc mơ quá mức chân thực, thật không hiểu vì sao lại làm ra giấc mơ kinh dị đến như thế.

Tôi đại ra ngồi chờ trên giường, Bạch Dực đi rót cho tôi một ly trà, đến lúc đó tôi mới phát hiện ra lá bùa cất trong túi áo ngoài đã hóa thành một đồng tro tàn tự lúc nào, nhưng y phục không hề bị ảnh hưởng mấy may, làm như lá bùa tự thiêu cháy vậy. Bạch Dực cũng nhìn thấy, nhưng vẫn không nói gì. Tôi uống một hơi cạn sạch ly nước ấm, nhưng vẫn cảm thấy cổ họng khô khốc, vì thế Bạch Dực lại đứng lên rót thêm cho tôi một ly nữa.

Tôi nhỏ giọng kể lại toàn bộ giấc mơ lúc nãy cho Bạch Dực nghe, anh ta trầm ngâm ngồi bên cạnh giường tôi, càng nghe chân mày càng cau lại. Cuối cùng, tôi lo lắng hỏi: “Lão Bạch... chẳng lẽ tôi trúng phải cổ độc rồi sao...?”

Bạch Dực lắc đầu: “Không, hình như không phải, đây là một loại báo mộng, nhưng mà...”

Anh ta không nói hết câu, chỉ vỗ vỗ đầu tôi nói: “Thôi đi ngủ tiếp đi, chắc không còn gì xảy ra nữa đâu.” Tuy nghe anh ta nói thế, nhưng trong lòng tôi vẫn phập phồng run sợ, hướng chỉ cảm giác cả người như nhũn ra sau khi gặp ác mộng làm tôi cảm thấy lạnh hơn hẳn, chỉ cuộn chăn bao kín người nằm nghe ngóng, không dám ngủ lại. Nghiêng đầu sang nhìn Bạch Dực, tôi thấy anh ta cũng không ngủ, ánh mắt lạnh lùng điềm tĩnh đến đáng sợ cho thấy anh ta đang suy nghĩ rất lung về cái gì đó. Nhìn anh ta như thế, lòng tôi càng thêm sợ hãi: rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra vậy?

Chẳng bao lâu thì có người tới gõ cửa, báo là con trai của ông chú đã “trở về”. Tôi và Bạch Dực giật mình nhìn nhau, sau đó vội vàng mặc quần áo cùng nhau ra ngoài xem.

Trước cửa khu trại đã chật ních người đứng chờ, bây giờ vẫn còn là giữa đêm, đám đông người bao xung quanh khe khe bàn tán với nhau. Có người nhịn không được đã bắt đầu bật khóc thút thít, ngoài đường, người cản thì một tay vung chuông đồng, một tay rải tiền âm phủ đang chậm chậm tiến tới. Mọi người vừa nhìn thấy thì thể phía sau thì đã có người bắt đầu gào khóc thảm thiết. Rằng quả thực con trai của ông chú đã trở về...

Người cản thì nhận ra hai chúng tôi giữa đám đông người, nhưng chỉ nhìn một cái rồi không nói không rằng đưa con trai ông chú về phía lều chứa quan tài. Tôi bấu lấy cánh tay Bạch Dực thì thào: “Quái vật tôi nằm mơ thấy ban tối... hình như... hơi giống con trai ông chú...!”

Bạch Dực khẽ giật tay ra, thì thầm trả lời: “Đừng nói ra, nghề cản thi ở đây được coi trọng lắm, ngay cả Đại thổ ty cũng phải nể ông ta vài phần đấy.”

Quả không sai, cả ông chú lẫn thổ ty đều đích thân ra nghênh đón, hai vợ chồng ông chú vừa nhìn thấy thi thể thì đã bắt đầu khóc rống lên. Nhưng đứa con trai của bọn họ chỉ theo tay cản thi đi thẳng về phía gian phòng chuẩn bị lễ tang cho cậu ta mà không buồn nhìn cha mẹ mình lấy một cái.

Quá trình khâm liệm chỉ có thể do một mình người cản thi đích thân thực hiện, người bên ngoài tuyệt đối không được nhìn trộm, ngay cả thân nhân của người chết cũng không được ngoại lệ, lúc đem thi thể “đỡ tới” quan tài cũng chỉ được thực hiện giữa đêm khuya, không được cho ai thấy. Nghe nói là do lúc nhập liệm, cản thi phải thực hiện nghi thức “khởi hồn”, nếu lúc đó có người sống đứng bên cạnh thì có thể khiến thi thể bị động, gọi là “kinh thi”, người sống có thể không được an bình, chưa kể tới khả năng người chết hóa thành cương thi.

Thế nhưng tôi càng nghĩ càng thấy không ổn, người trong mộng kia nhất định là thi thể này, mà tại sao cậu ta lại phải báo mộng cho tôi?

Mọi người đứng chờ ngoài phòng, khắp nơi đều là tiếng khóc nức nở, tôi và Bạch Dực đứng ngay kề cửa nhìn chăm chăm vào cánh cửa đóng kín, đây chính là vị trí mà tôi mơ thấy quái vật lang thang đêm qua. Ngọn đèn đã chấp chờn muốn tắt, xung quanh lạnh hẳn đi, tiếng khóc than xung quanh càng vì thế mà ai oán bi thương. Lúc này là lúc đêm sâu nhất, bốn phía đen thui như mực, ngay cả mảnh trăng khuyết ban tối cũng đã bị che khuất bởi tầng tầng mây đen, trong lòng tôi càng lúc càng bất an, nghĩ thầm chắc hẳn có gì quỷ dị ở đây.

Qua hồi lâu, cản thi đi ra, Đại thổ ty bước tới để trả công cho ông ta, người nhà cũng cho tiền lì xì, cản thi nhận tiền xong liền bảo mọi người có thể vào xem mặt người chết. Ông chú kích động vội vã chạy vào, đoàn người bên ngoài, có cả chúng tôi cũng học tốc theo sau, thi thể nằm trong quan tài lúc này đã không

còn cảm giác quỷ dị như lúc nãy nữa, mà thực sự biến thành một thi thể bình thường, nằm ngay ngắn, sắc mặt trắng nhợt lạnh như băng, trông như vừa đặt lưng xuống ngủ.

Vợ chồng ông chú vừa nhìn thấy đúng là con trai mình lập tức lăn ra khóc, nhưng tôi vẫn cảm thấy quang cảnh có gì đó hết sức kỳ quái. Cẩn thi đứng tựa lưng vào cửa, vẻ mặt thản nhiên lãnh đạm như thể đã nhìn mãi thành quen. Bạch Dực vẫn nhìn thi thể chăm chú, đột nhiên dường như phát hiện ra cái gì, anh ta nhanh chóng xăm xăm bước tới định đụng vào tử thi, cẩn thi lập tức quát lên: “Không được đụng!”

Tròng kính của Bạch Dực thoáng xẹt qua một tia hàn quang, anh ta cười nhạt hỏi: “Sao lại không được?”

Trường sam vốn là một gã đàn ông xấu xí, lúc này cặp mắt ốc bươu trũng to càng giống như hung thần muốn giết người, tất cả mọi người nín bật không dám lên tiếng, chỉ oán hận nhìn Bạch Dực, nhưng vì chúng tôi là khách của bốn gia nên bọn họ không dám cả tiếng mắng. Ông chú hai mắt đỏ ngầu tập tễnh bước ra, khàn giọng hỏi: “Tiểu Dực, có chuyện gì vậy?”

Bạch Dực đưa tay đẩy gọng kính, lạnh lùng cười: “Ta nên gọi người là ‘sư phụ’, hay là ‘tên lừa đảo’ đây?!”

Gương mặt xám xịt của trường sam lộ ra vẻ hung dữ khác thường, hấn tàn bạo gầm lên: “Đồ nhãi ranh không biết nặng nhẹ! Dám đụng vào xác chết để cho nó hóa thành cương thi, tất cả người trong khu trại các người đều phải chết!”

Mọi người vừa nghe tới cương thi thì toàn bộ khu trại đều cả kinh, bắt đầu xì xào bàn tán, ông chú vội vàng kéo Bạch Dực lại nói: “Cháu ơi là cháu, đừng gây sự nữa, đây là đại sự ảnh hưởng tới toàn khu trại đó!”

Gương mặt tuấn tú của Bạch Dực hiện lên vài phần tức giận, rất ít khi tôi nhìn thấy anh ta để lộ ra vẻ mặt đáng sợ đến vậy, anh ta trừng trừng nhìn trường sam, hỏi tôi: “Tiểu An, có biết tại sao cậu lại nằm mơ như vậy không?”

Nhắc tới giấc mơ ban tối, cả người tôi lại run lên, ánh mắt mọi người trong khu trại đồng loạt chĩa sang tôi, tôi bị mọi người chú mục nhìn, cảm thấy có hơi lúng túng, bèn cắn răng hỏi lại: “Vì sao?”

Trường sam vừa nghe thế thì thoáng giật mình, vẻ mặt kinh hãi trừng trừng nhìn tôi như thể đang tự hỏi vì sao tôi lại còn sống đứng đây vậy. Bạch Dực chỉ chờ có thế, liền nhanh chóng tiến tới bên quan tài, lúc mọi người còn đang trợn mắt chưa kịp phản ứng thì anh ta đã nhanh như chớp vươn tay tới, giật mạnh áo liệm ra.

Chúng tôi lập tức kinh hoàng đến không thốt nổi lời nào, tất cả mọi người đều há hốc miệng, bà thím hét lên một tiếng ngã lăn ra ngất xỉu. Mọi người chung quanh cũng theo đó mà bắt đầu gào thét nhốn nháo. Thi thể nằm trong quan tài... rõ ràng chỉ là một khối gỗ. Chỉ có tứ chi và cái đầu là đúng là của thi thể.

Mọi người đều hét lớn hoặc khóc òa lên. Những mẫu tay chân bị cột chặt vào bốn mấu gỗ, mặc áo liệm ra bên ngoài, thoạt nhìn không thể biết bên trong là cái gì. Bạch Dực lạnh lùng gần giọng: “Đây chính là nguyên nhân cậu gặp ác mộng đấy!”

Lại nhìn trường sam một cái, anh ta tiếp tục: “Bởi vì ông ‘sư phụ’ này... à không, phải nói là hai người mới đúng, bọn họ không phải là dân cần thi, mà chỉ là những kẻ khiêng xác chết mà thôi!”

Trường sam thối lui muốn đào tẩu, nhưng cánh cửa đã lập tức bị mấy thanh niên Thổ Gia lực lưỡng đứng chặn lại. Ánh mắt lạnh lùng của Bạch Dực nhìn chăm chăm về phía hắn, tiếp tục nói: “Người để cho đồng bọn của mình đội cái đầu của thi thể lên, sau đó giả vờ như thi thể đi trên đường. Tới nơi rồi thì các người đem tay chân giấu trong bao ra cột vào đầu gỗ giả làm xác chết, còn thi thể thực sự chắc đã bị các người ném vào một nơi hoang vu nào đó rồi nhỉ!”

Trong cổ họng trường sam chợt phát ra những tiếng lục cục gầm gừ, một lúc sau, chợt nghe hắn cười gần một tiếng: “Hừ, không ngờ lại bị hai thằng nhãi ranh lật tẩy, bắt quả xác chết kia ta không có đem vứt đi, mà là... dùng vào việc khác có lợi hơn rồi!”

Ông chú tức giận tới mức run bắn cả người, ngón tay chỉ vào trường sam hồi lâu, cuối cùng chỉ rít được một tiếng duy nhất: “...Đánh!”

Tất cả mọi người như bị châm lửa, hét lên một tiếng rồi xông lên, thi thể của cậu con trai coi như đã mất, cho dù bây giờ có bắt tên lừa đảo kia trả lại thi thể thì cũng đã bị phân năm xẻ bảy, làm sao còn có thể gọi

là di thể được nữa?

Ông chú trợn mắt to tới mức sắp rách mí, đám thanh niên Thổ Gia đều xắn tay áo vác gậy gộc hò la xông tới, chuẩn bị tóm lấy tên can thi vô lương tâm mà dấn ột trận.

Tôi kinh hoàng đứng nhìn, thầm nghĩ nếu không nghĩ cách can ngăn kịp thì chắc chắn sẽ có án mạng, vì thể chuẩn bị lên tiếng ngăn đám người Thổ Gia lại, nhưng Bạch Dực đã kéo tôi ra sau, tôi thấy anh ta vẫn chăm chăm nhìn trường sam một cách đầy cảnh giác mới để ý, rõ ràng có một đồng người hùng hổ xông tới chuẩn bị tóm lấy hắn, vậy mà hắn vẫn cứ thản nhiên đứng yên đó, ánh mắt liếc về phía mọi người ẩn chứa cái nhìn thâm độc.

Nói là nhìn mọi người, nhưng thực ra là nhìn hai chúng tôi, trong mắt đầy ý cười lạnh lẽo khiến người ta phải bất an. Lúc tôi nghĩ hắn chuẩn bị đánh trả, thì một thanh niên Thổ Gia đã dùng gậy gỗ đập một cái thật mạnh lên vai hắn. Cây gậy đập vào mục tiêu vang lên một tiếng “bộp”.

Lập tức cặp mắt của trường sam đảo ngược lên, lộ ra tròng trắng, từ trong miệng hắn học ra một đám khói đen mùi tanh hôi lợm mửa. Bạch Dực vừa thoáng thấy thế, lập tức hét lên: “Mau lui lại, đừng đụng tới hắn!”

Đoàn người rất có ý thức cảnh giác, vừa nhìn tay can thi bắt đầu biến đổi là lập tức tránh ngay ra xa, không ai dám tới gần nữa. Thân thể của trường sam thoát cái nhũn ra như một cái túi da ngâm nước, tròng mắt hắn đảo bốn phía, trong cổ họng sinh ra tiếng lục cục, trên cổ đùn lên một đồng những cục u nho nhỏ chuyển động không ngừng, dường như có cái gì đang chạy bên trong vậy! Trên mặt hắn vẫn lộ vẻ tươi cười, ánh mắt cuối cùng dừng lại trên mặt chúng tôi, trong mắt tràn đầy uy hiếp.

Bạch Dực đỡ người tôi, lạnh lùng nói qua: “Kỳ thực người chỉ là một tên cổ nhân mà thôi, đồng bọn của người chính là một ả vu bà, kẻ hạ cổ độc cho người cũng chính là ả ta, đúng không? Thi thể đã bị ả đem đi chế cổ rồi chứ gì? Người bắt quá chỉ là một thứ con rối mà thôi!”

Gương mặt chảy nhũn ra của trường sam càng cười tươi hơn, hắn khanh khách bật cười to. Hai bên má của hắn dần dần sưng phồng lên, lõn nhõn cục u, khoang miệng há hốc ra, trong nháy mắt, từ trong miệng hắn phun ra một đồng sâu, nhiều tới nỗi trong thoáng chốc đã bao trùm hết cả gương mặt hắn, chỉ còn một đôi mắt độc ác vẫn nhìn chúng tôi chăm chăm. Dân trong khu trại đều nhốn nháo bỏ chạy, những người ở bên trong thì ép sát người vào những góc phòng, run sợ ôm chặt người, chỉ sợ đám sâu này bám lên mình. Ông chú đứng cạnh chúng tôi đã sợ tới mức té lăn ra đất, không chạy nổi nữa.

Nhưng Bạch Dực vẫn thản nhiên nhìn kẻ kia dần dần hóa thành một bãi sâu. Anh ta lấy trong túi áo ra tấm bùa ông lão trên xe lửa đã cho chúng tôi, rì rầm vài lời, tấm bùa lập tức tự bốc cháy, tỏa ra một mùi thơm lạ lùng. Bạch Dực ném lá bùa vào giữa đám sâu, lập tức đám sâu chạm phải lá bùa đang cháy cũng bùng cháy theo, dần dần hóa thành một đám lửa vĩ đại đốt toàn bộ đám sâu xung quanh, kể cả cái xác nhẵn nhụi của trường sam.

Mọi người kinh hoàng đứng lặng nhìn cảnh tượng đáng sợ trước mắt, trường sam nhanh chóng bị thiêu hết chỉ còn một đám thịt cháy. Một lớp khói đen đặc tỏa ra, hôi thối ghê người. Có nhiều phụ nữ không chịu nổi, lập tức che miệng ối. Cảnh tượng cực kỳ hỗn loạn.

Tôi cũng bị đám khói hun đến nghẹt thở, bưng kín mũi miệng, cố hết sức kiềm chế không nôn ra.

Bạch Dực vẫn nhìn chăm chăm vào đám lửa đang lụi dần, sau đó mới nói với tôi: “Đây chính là thứ mà truyền thuyết gọi là thi độc cổ nhân, nếu không có lá bùa do vị cao nhân trên xe lửa cho, thì rất khó đối phó.”

Không khí trước mắt tôi đã mờ đi, thứ này quả thực còn độc hại hơn cả chất thải công nghiệp, khói của nó khiến tôi gần như không mở nổi mắt. Vất vả lắm tôi mới trấn tĩnh lại được, Bạch Dực vỗ vỗ lưng tôi vài cái, tôi lập tức khoát khoát tay, ra hiệu không việc gì.

Tôi thở dài nhìn một đám tro than lẫn lộn đen ngòm, không còn phân rõ đâu là người đâu là sâu nữa. Thật khó lòng tưởng tượng chỉ mới vài phút trước thôi, nó còn là một con người hoàn chỉnh.

Rõ ràng mọi thứ đều đã được trời an bài từ trước, đã cho chúng tôi gặp được vị cao nhân nọ trên xe lửa. Mà đứa con trai của ông chú cũng không chịu nổi nỗi đau đớn bị đem ra chế cổ, nên suốt đêm quay về báo

mộng. Cho nên trong giấc mơ, thi thể của cậu ta mới ghê rợn như vậy. Nhưng tại sao lại là tôi?

Cảm thán cùng nghi hoặc xoay vần trong đầu, tuy tất cả mọi người vẫn còn đang bàng hoàng, nhưng phía chân trời đã bắt đầu hừng sáng. Mấy con gà trống trong khu trại cũng cất tiếng gáy vang, xua tan không khí âm u bốn phía. Bạch Dực quay lại tìm ông chú, ông vẫn còn run lẩy bẩy dựa cả người vào quan tài. Bạch Dực vội vàng tới nâng ông ta dậy, quay lại nhìn thi thể mà nói: “Ông chú, con trai của ông vẫn cần phải hạ táng chu đáo, để cho cậu ta được an tâm mà siêu thoát. Còn đám than ngoài kia, cho người dùng xẻng đào hố chôn thật chặt, tuyệt đối không cho phép bất kỳ ai được chạm vào, vì thi cổ là một loại cổ độc rất âm hàn, sinh lực cũng rất ngoan cường. Tuy cháu đã đốt hết, nhưng có thể ở giữa vẫn còn có một hai con chưa cháy.”

Ông chú vừa nghe thấy thế liền lập tức đứng bật dậy, vội vã gọi mấy thanh niên quanh đó: “Mau! Mau! Đi lấy cái xẻng đào đất chôn hết chỗ tro này cho ta! Sau này không ai được phép tới chỗ này nữa!”

Mấy thanh niên Thổ Gia gần đó gật đầu, nhưng xem ra ai cũng sợ, chỉ nhìn nhau mà không dám ra tay. Mãi mới có người dùng hết dung khí đào một cái hố to, mọi người cùng nhau lấp kín đồng tro lại, tuyệt không để nó lộ ra ngoài.

Ông chú chờ cho đến khi mọi việc xong hết, mới quay lại nước mắt ngấn dài nói: “Con trai của ta quả thực số khổ mà!” Rồi lại ngã xuống bên quan tài khóc một lúc lâu, mãi mới có người tới dìu vào nhà.

Bạch Dực nhìn xung quanh một hồi, rồi mới gật đầu ra hiệu chúng tôi có thể đi. Lúc tôi chuẩn bị rời đi, chợt khước mắt trái của tôi vô tình thoáng liếc qua cái đầu của thi thể con trai ông chú. Từ trong miệng bò ra một con sâu đen bóng, nhanh như chớp nhảy ra ngoài mất dạng, mà khước miệng của người chết, trong nháy mắt, nhếch lên thành một nụ cười quỷ dị...

“Đa số côn trùng các loại có thể tích trữ dùng làm lương thực qua ngày, duy chỉ có một thứ côn trùng độc hại người, tức thị là cổ, biến hóa khó lường, một ngày ăn nhầm phải, tất biến thành hậu họa.” ——[Chư bệnh nguyên hậu luận – Cổ độc hậu]

Tương Tây thi cổ – Hoàn

Chú thích về nghề cản thi (Dịch từ bài có cùng chủ đề trên trang web Baidu):

“Cản thi” là một loại phép thuật trong truyền thuyết của dân tộc Miêu Cương có thể sai khiến thi thể hoạt động. Người Miêu chia phép thuật ra làm hai loại: hắc vu thuật và bạch vu thuật, trong đó cản thi thuộc về bạch vu thuật.

“Cản thi” tức là điều khiển thi thể nhảy từng bước từng bước theo sau lưng pháp sư để quay về cố hương. Nhưng không phải là đem thi thể về tới tận nhà, mà chủ yếu chỉ là đưa thi thể đi qua những khu vực núi non hiểm trở, đường xá gồ ghề mà thôi. Đến khi xuống tới những nơi bằng phẳng thì có thể cho thi thể vào quan tài đưa tiếp về nhà.

Cản thi thực ra không ngại ban ngày hay ban đêm, chỉ là để tránh làm người qua đường hoảng sợ cho nên dân cản thi thường chọn ban đêm mà đi, lại càng khiến cho nghề này được khoác thêm một tầng bí ẩn khiến người ngoài sợ hãi.

Cản thi thông thường cần hai người mặc áo bào pháp sư, cho dù có bao nhiêu thi thể đi nữa thì cũng chỉ cần hai người bọn họ (sư phụ và đồ đệ) điều khiển. Hai người không được thấp đèn lồng, trong tay cầm chuông nhiếp hồn, vừa đi vừa rung để người đi đường biết mà tránh xa, nhà nào có nuôi chó thì biết mà xích chó lại. Nếu số thi thể nhiều hơn một thì dùng dây thừng nối các thi thể lại với nhau, mỗi thi thể cách nhau khoảng 6, 7m, lúc đi đêm, các thi thể đều đội mũ lông chiên cao, trên trán dán một đạo bùa vàng.

“Khách sạn tử thi”: Trên đường có những khách sạn tử thi, loại “khách sạn” này thực chất là một nơi để cản thi và thi thể dừng lại nghỉ. Cửa khách sạn quanh năm đều mở rộng, nhưng người sống không bao giờ bước vào. Bậu cửa của những nơi này đều rất cao, nên thi thể không thể bước qua được, chỉ dừng lại ở sau cửa, đứng yên ở đó. Cản thi ban ngày thì vào khách sạn tử thi nghỉ lại, ban đêm lại đi tiếp, có khi gặp trời mưa to gió lớn phải dừng lại mấy ngày.

Phạm vi hoạt động của nghề cần thi thực ra rất hẹp, chỉ gói gọn trong phạm vi khu vực Tương Tây. Tương Tây nằm ở phía tây Hồ Nam, bao gồm bốn khu vực chính là Nguyên Lăng, Lô Khê, Thần Khê và Tự Phổ. Thứ nhất là vì chỉ có Tương Tây là có khách sạn tử thi, thứ hai là vì dân Tương Tây nghe hiểu tiếng chuông, nghe thấy tiếng chuông tự biết tìm cách tránh đường, thứ ba là vì Tương Tây có những con đường bên ngoài khu dân cư, còn các tỉnh thành khác đường đi chủ yếu vẫn là xuyên qua thôn xóm, dễ làm người sống kinh sợ, nên nghề cần thi chỉ thịnh hành ở khu vực này.

Điều kiện hành nghề: Ở Tương Tây từ xưa đã coi cần thi như một nghề quang minh chính đại, muốn học nghề này phải bái sư. Lúc bái sư phải đáp ứng được hai yêu cầu: thứ nhất là can đảm, thứ hai là khỏe mạnh. Muốn học nghề, đầu tiên phải bị thật xấu xí, càng xấu càng tốt. Hơn nữa còn có thử thách. Thử thách thứ nhất là sư phụ sẽ đem người muốn học xoay mạnh vài vòng, xoay xong yêu cầu người muốn học phải lập tức nhìn lên mặt trời mà đoán xem đâu là đông tây nam bắc; nếu không đoán được thì khi đi cần thi ban đêm sẽ không phân nổi phương hướng, không có tư cách cần thi. Thứ hai là phải có khả năng khiêng vác được vật nặng, vì khi gặp những sườn núi quá dốc, thi thể không thể tự mình leo lên được, thì người cần thi phải tự công thi thể từng bước từng bước một leo lên. Thử thách cuối cùng là sư phụ sẽ đem một mảnh lá bằng đồng giấu trong một nhà mồ hoang vắng, yêu cầu người học việc tới lấy nó về. Nếu không làm được thì không đủ can đảm để làm nghề cần thi. Nếu vượt qua tất cả những yêu cầu trên thì có thể chính thức bái sư học nghề.

Bình thường, dân cần thi cũng giống hệt người thường, làm nghề nông. Chỉ có những lúc có ai cần cần thi, mới tìm đến họ, hỏi: “Sư phụ, xin mời hành một lần cước” hoặc “Sư phụ, xin mời đi hành cước”. Lúc đó họ mới đem ra một tờ giấy màu vàng đặc chế, cho người thân của người chết ghi tên tuổi và ngày sinh – ngày mất của người chết lên đó, lại đem ra một lá bùa khác dán lên tờ giấy đó và cất kỹ trong người.

Khi hành nghề, cần thi lúc nào cũng phải ăn mặc giống nhau: đi giày rơm, mặc trường sam bằng vải bố màu xanh, thắt đai lưng màu sậm, đầu đội mũ vải cao, trong túi cất một đồng bùa.

Sư phụ dạy đồ đệ, đầu tiên là dạy vẽ bùa. Loại bùa đặc thù này được viết bằng mực đỏ trên nền giấy vàng, lúc gặp chuyện cần kíp có thể dán lên cửa hoặc một thân cây nào đó nằm ở phía tây, hoặc cũng có lúc đốt lên hòa vào nước rồi uống. Kế tiếp là dạy ba mươi sáu loại công phu, thứ nhất là “trạm lập công”, giúp thi thể đứng thẳng lên, thứ hai là “hành tẩu công”, giúp thi thể di chuyển được; thứ ba là “chuyển loan công”, giúp thi thể đi trên đường có thể xoay chuyển; ngoài ra còn có “hạ pha công” (để xuống núi); “quá kiều công” (để qua cầu); “ách cầu công” vân vân. Ách cầu công dùng để cho chó ven đường nhìn thấy thi thể khỏi sủa, vì tiếng chó sủa có thể khiến thi thể bị hoảng hốt, dễ sinh ra biến; chưa kể chó nhìn thấy thi thể sẽ lập tức chạy tới cắn xé. Cuối cùng là “hoàn hồn công”, một loại công phu đặc biệt có thể giúp thi thể di chuyển dễ dàng linh hoạt như người còn sống, với điều kiện hồn phách của thi thể phải còn. Loại công phu này trên thực tế là xoa lên người chết một loại thảo dược đặc thù chỉ có ở Tương Tây.

Phương pháp: Khi có người vừa qua đời, bạn bè của người chết sẽ tìm tới cần thi để thương lượng giúp đưa thi thể về quê nhà. Khi pháp sư tới, việc đầu tiên là hỏi thăm ngày sinh và ngày tử của người chết xem có xung khắc gì hay không. Tiếp theo, pháp sư sẽ niệm chú rồi dùng hết sức đâm cây kiếm gỗ đào của mình vào tấm ván giường của người chết. Nếu kiếm gỗ xuyên qua được, tức là người chết đồng ý cho pháp sư điều khiển, pháp sư lúc đó mới tiếp nhận vụ cần thi. Nhưng nếu kiếm không xuyên qua được hoặc bị gãy thì pháp sư sẽ lập tức quay lưng bỏ đi không tiếp, vì thi thể không chấp nhận cho hắn điều khiển, nếu cứ cố tình ra tay thì có khả năng xảy ra sự biến. Tiếp nhận rồi, cần thi cũng không lập tức lên đường mà chờ thêm vài ngày, cho đến khi có khoảng bốn năm thi thể mới tập trung lại đi một lần. Nhưng thi thể mà pháp sư đã làm phép kỳ lạ là không hề hư thối, mặc kệ khí trời thế nào. Lúc lên đường, pháp sư dán lên các thi thể một đạo bùa, thi thể lập tức bật dậy đi theo phía sau pháp sư.

Vén màn bí mật:

a. “Gọi người chết”: Người viết bài này (tức là người viết nó trên Baidu – Lục Minh) đã có lần nhặt được một tờ giấy trên đường, trên đó ghi “Xin cho Gọi người chết đi qua”, sau này lại tận mắt được chứng kiến một chuyện kỳ lạ có liên quan tới nghề này. Gọi người chết, cũng tức là cần thi, nhưng phải dùng giọng nói, hét to ra lệnh cho người chết phải đi thế nào. Kỳ thực lúc nhặt được tờ giấy tôi không hề tin, nhưng vào cuối năm 1949, lúc đó tôi là nhân viên quản lý vận tải đường sông ở Tứ Xuyên. Một ngày kia sau giờ Ngọ, tôi đi trên đường cái ngoài vùng núi Bành Sơn, có một người đi ngang qua tôi, tôi lập tức chú ý tới, vì người

đó bước chân rất quái dị, cứng còng không tự nhiên. Tôi dừng lại nhìn kỹ, bên tai có một người qua đường nhỏ giọng nói: “Là Gọi người chết đấy!” Anh ta nhìn thấy vẻ mặt ngơ ngác của tôi nên cố tình đánh động. Tôi nghe thế, càng cố gắng quan sát kỹ hơn: “người chết” mặc trường bào đen, không có ống tay áo, nhìn có hơi cao to hơn bình thường, toàn thân cứng còng nhưng đi một cách rất có tiết tấu tiến về phía trước. Phía trước người chết có một người mặc áo cánh ngắn, bên tay trái xách một cái giỏ cũ, tay phải cầm một cây đèn cũ. Người mặc áo cánh ngắn cũng đi rất kỳ lạ: luôn luôn hơi nghiêng người xoay nửa mặt về phía người chết, ánh mắt nhìn theo người chết chằm chằm, chỉ thỉnh thoảng mới quay về phía trước nhìn đường. Đi một chút anh ta lại thả một tờ giấy lên mặt đường, tôi nghĩ ngay đó là “tiền mãi lộ” dùng để mua đường đi của dân cần thi. Bị lòng hiếu kỳ thôi thúc, tôi đi theo hai bọn họ một đoạn khá xa, những lúc phải leo dốc hay xuống dốc, leo lên cầu hay xuống cầu, người mặc áo đuôi ngắn liền hô to cho người mặc áo đen biết, người áo đen cũng cứ nghe theo hiệu lệnh mà tiến. Lúc đó, tôi nghĩ: Gọi người chết thực ra là “dẫn người chết” thì đúng hơn. Hôm đó đáng tiếc có việc không thể theo tới cùng, sau đó có người kể lại cho tôi biết đoạn kết: Hóa ra chiều tối hôm đó bọn họ đến một quán trọ, người trong quán trọ vừa thấy thì đã biết bọn họ làm nghề gì rồi, vì bọn họ tìm chỗ ngủ rất sớm, khách thường còn chưa tới thì họ đã tìm chỗ trụ lại rồi. Chưởng quỹ liền reo lên: “Hi thần tới!” Ông chủ quán nhìn thấy người mặc áo đen phía sau thì vừa mừng vừa sợ: sợ là sợ người chết, mừng là vì “Hi thần” là điềm phát tài, bèn dọn cho bọn họ một phòng thật kín đáo, lúc đưa cơm phải đưa thêm một cái bô nước tiểu, vì “Gọi người chết” phải canh thi thể không thể ra ngoài. Đưa cơm phải đưa hai phần, một phần là để cúng Hi thần. Nhưng lúc đó Tứ Xuyên vừa giải phóng, có mấy người bộ đội đồn trú ở đó đi kiểm tra nhân khẩu, ông chủ quán cứ thế nói thực, mấy người bộ đội liền tới gõ cửa phòng, yêu cầu mở cửa. Lúc mở ra quả nhiên thấy một người cao to mặc áo bào đen đứng yên trong phòng, trên bàn có hai phần cơm đã hết, chén dưa vừa mới rửa còn ướt. Người mặc áo cánh ngắn khai rõ tên tuổi của người chết, bảo là bọn họ đi từ phương bắc tới.

Nhưng sáng hôm sau, mấy người bộ đội cảm thấy kỳ quái nên lên quay lại theo dõi, thấy hai người kia rời quán trọ từ rất sớm, hai người bộ đội thấy người mặc áo cánh ngắn lúc này lại là một thanh niên trẻ, trong khi đêm hôm qua là một người hơn năm mươi, liền lập tức yêu cầu bọn họ về đồn điều tra. Lúc đó mới biết được sự thật: Hóa ra bọn họ có hai người, thi thể cũng là có thật, một người đóng vai “Gọi người chết” đi trước dùng giọng nói dẫn đường, người còn lại công thi thể trên lưng, giấu toàn bộ cơ thể trong chiếc áo bào đen vừa rộng vừa dài, không nhìn thấy đường, chỉ dựa vào cái lỗ tai mà tiến về phía trước, đồng thời còn phải ra sức giữ cho lưng thật thẳng, quả thực là một nghề vất vả! Bọn họ phải đi suốt ngày đêm, chỉ dừng lại ăn cơm có một lần, vì việc công người chết quá cực nhọc nên bọn họ phải thay phiên nhau, do đó mới có chuyện anh bộ đội kia nhìn thấy hai khuôn mặt khác nhau. Người bình thường không thể biết, vì bọn họ đi quá sớm, vả lại làm gì có ai đi theo họ từ ngày này sang ngày khác để kiểm chứng xem có bao nhiêu người? Nghe xong, mấy anh bộ đội cũng khâm phục sức khỏe và khả năng to lớn của bọn họ, vả lại nghĩ bọn họ cũng chỉ khổ cực dùng sức lao động kiếm ăn, liền chỉ khuyên bọn họ không nên dùng ma quỷ lừa gạt người khác mà nên đường hoàng làm việc.

b. Khiêng người chết:

Âm mưu này cũng cần hai người, một đóng vai cần thi, một giả dạng người chết. Một người đi trước rải “tiền mãi lộ”, người đi sau mặc trường bào, mặt mày che khuất, trông có vẻ cực kỳ quái dị, khiến người bên đường sợ mà không dám đi theo nhìn. Thực ra, mãi lộ tiền là một loại biển báo giúp người phía sau có thể bước lên mấy tờ tiền giấy mà an toàn tiến tới trước.

Trước khi tới nơi hai ba ngày, bọn họ báo cho gia quyến người chết, chuẩn bị tốt quan tài khâm liệm. Sau khi tới nơi là lập tức nhập liệm, quá trình này hoàn toàn do một mình cần thi chịu trách nhiệm, không cho bất kỳ ai tới gần hay nhìn trộm, nói là vì nếu có người khác bên cạnh thì có khả năng sẽ bị biến thành cương thi, mà quá trình “đỡ người chết ra khỏi quan tài” cũng phải tiến hành lúc nửa đêm. Khâm liệm xong xuôi mới cho người thân vào, người thân nhìn thấy đúng là mặt mũi của người chết liền khóc than thảm thiết, không ai có thể ngờ đó chỉ là một âm mưu.

Thực ra, sự thực nằm ở dưới lớp áo liệm. Dưới đó chỉ còn có cái đầu và tứ chi của người chết mà thôi, bị cột chặt vào mấy đầu mấu gỗ, nhìn từ bên ngoài thì không thể phân biệt được. Còn phần còn lại của thi thể, không biết đã sớm bị bọn họ quăng đi đâu mất rồi!

[1] Món thịt vịt đặc biệt của vùng Tương Tây, cách làm là khi giết vịt thì hứng huyết vào bột nếp, sau đó dùng bột nếp pha máu vịt đó đồ thành bánh, xào với dầu cải rồi hấp chung với thịt vịt.

23. Chương 22: Tiệc Vườn Đào Dưới Trăng (thượng)

Đến Tương Tây một chuyến về, tôi và Bạch Dực đều mệt mỏi tới mức chỉ có thể nằm gục trong nhà. Chắc không có ai trên đời này đi du lịch mà lại chật vật như chúng tôi được đâu nhỉ, thực lòng mà nói, từ sau khi trở về chỉ cần nhìn thấy con gián con sâu thôi là da đầu tôi lại run lên. Đương nhiên, không thể cho Bạch Dực biết...

Về tới ký túc xá được vài ngày, chúng tôi mới bắt đầu hoàn hồn, nhưng mặt khác, nhờ giúp cho khu trại một việc lớn như vậy nên nghiêm nhiên trở thành đại ân nhân của ông chú, mọi người tặng cho chúng tôi rất nhiều đặc sản. Số đặc sản này không thể dễ dàng mua ngoài chợ, vì trong đó có vài món chỉ được dùng để đem cúng tổ tiên mà thôi.

Bạch Dực thực ra nấu ăn khá ngon, chỉ có điều anh chàng này lười chảy thây, thà đi bộ xuống dưới lầu mua đồ ăn hàng ngày cũng không thích tự mình vào bếp. Nhưng từ khi số đặc sản quý hiếm này vào nhà, anh ta bắt đầu thích ra tay, tôi được ăn ngon, ngày nào cũng mặt mũi tươi hơn hớn.

Mà cũng không hẳn chỉ có ăn, bởi vì trước nay ăn ngoài quá nhiều nên trong nhà không có đầy đủ gia vị. Cho nên người ăn chực như tôi có trách nhiệm phải ra ngoài mua tương gạo mắm muối.

Một tay cầm chai dầu ăn, một tay xách túi gạo, tôi vội vã trở về, trong lòng suy tính đến chuyện tìm mua một cái xe đạp mới.

Người trên đường đông như trẩy hội, thậm chí còn có thể nhìn thấy mấy ông hòa thượng đầu bóng lưỡng mặc áo cà sa đi lại ngoài đường. Miếu Hạ Hải là ngôi miếu đông người lui tới đèn nhang nhất ở thành phố này, miếu không quá lớn, nhưng nghe đồn năm xưa khi Trịnh Hòa sang phương Tây^[1] có dừng lại chỗ này tu sửa đội thuyền, lúc thuyền rời bến liền lập ở đây một cái miếu, ban đầu là để thờ Long Vương cùng tổ tiên, nhưng sau này không hiểu vì sao dần dần trở thành một ngôi chùa Phật giáo. Tuy nhiên điều đó cũng không hề ảnh hưởng gì tới lượng khách thập phương đến viếng.

Tôi cố tình đi chậm lại, chỉ sợ đụng nhầm người qua đường. Vì trong số những người tới thấp hương thì người già cả là nhiều nhất, chẳng may đụng phải thì chẳng khác nào tự động nhận về một bà cổ ngoại mà hầu hạ.

Nhưng phàm là càng muốn tránh cái gì thì càng dễ xảy ra cái đó, đang đi thì tôi bị một người mặc áo khoác đen băng len, mang kính râm bản rộng đụng phải. Túi gạo của tôi bị hất rớt xuống lòng đường, tôi còn chưa kịp mở miệng thì gã kia đã gào lên trước: “Đồ chết tiệt, đi đường cái kiểu gì vậy hả, con mắt mọc trên đỉnh đầu à!”

Tôi nhặt túi gạo lên, cũng không chịu nhường: “Là anh đi không có mắt, bị quỷ bám sau người thì có!”

Vừa nghe tới hai chữ “quỷ bám”, người kia chợt giật thót mình như bị điện giật, cả người co rụt lại. Rồi lại như vừa nhận ra cái gì mà dùng dùng nổi giận, vươn tay chộp cổ áo tôi. Trên hai tay tôi nào là dầu nào là gạo nên không thể đánh trả, trong lòng thầm nghĩ: nếu biết muốn đánh nhau thì đã buông hết mấy thứ này xuống đất rồi, cứ như vậy chỉ có chịu đòn thôi. Nghĩ thế, tôi nhắm chặt hai mắt lại, chuẩn bị chịu một đấm trước cái đã, rồi sẽ cho tên khốn này một trận sau.

Thế nhưng chỉ thấy hần cứ thế nắm chặt cổ áo tôi mà không ra tay, tôi liền mở mắt ra nhìn, thấy phía sau cặp kính bản rộng kia là một đôi mắt nhắm tít, cái miệng toét cười hết cỡ. Sau đó từ cái miệng đó thốt một câu: “Anh hùng đi trên đường! Bên hông mang bảo đao!”

Tôi dờ ra nhìn, nhưng vẫn theo quán tính trả lời: “Lục lâm làm hảo hán! Can đảm lưỡng Côn Lôn!”

Chờ tôi vừa dứt lời, anh chàng đeo kính râm đã phá lên cười ha ha, tôi cảm giác như hai bên đang đóng phim võ hiệp cổ trang vậy, nhưng lại rất quen thuộc, dường như đã từng nói với ai đó những lời như vậy...

Người nọ tháo kính râm ra, thân mật vỗ vỗ vai tôi: “Ây, mới có vài năm không gặp mà cả lão sư huynh đây cũng quên rồi sao?”

Tôi gãi gãi đầu cố gắng lục lại trong trí nhớ xem người này là ai, thế nhưng nghĩ mãi vẫn không nhớ ra, lại nhìn người kia trước sau vẫn tươi cười không đổi, tôi không muốn làm hấn ta mất hứng, đành vờ vịt hỏi: “Ừa! Hóa ra là sư huynh! Xin lỗi, trí nhớ của tôi tệ quá, sao lại tới chỗ này?” Dù sao cũng là người ta nhận mình trước, có nhận sai thì cũng là người ta phải xấu hổ trước.

Về mặt của hấn chợt thoáng cái mà sầm hấn xuống, tôi nhìn xuống cái túi ni lông hấn cầm trên tay, thấy bên trong là một đồng bùa lộn xộn, còn có cả một bức tranh “Quan Âm tổng tử”.

Hấn nắm chặt chuối tràng hạt trong tay nói: “Ai dà... nói ra dài lắm, sư huynh đệ chúng ta mấy năm không gặp rồi, vậy đi, để tớ mời khách, chúng ta kiếm một quán ăn nào đó vừa ăn vừa nói chuyện?”

Tôi nhớ tới bữa cơm Bạch Dục đã làm sẵn sàng ở nhà, nếu không về ăn anh ta sẽ giận, hơn nữa tôi cũng không có ý lãng phí một bữa ngon như vậy, liền lắc đầu nói: “Không cần, bạn cùng phòng của tôi nấu cơm sẵn rồi, hay cùng về nhà ăn một bữa?”

Hấn gật đầu, không hề khách khí mà đỡ giúp tôi túi gạo ra ý cho tôi dẫn đường.

Hai bên nói chuyện một lúc tôi mới nhớ ra anh chàng này là ai, tên hấn là Thương Lạc Tử, lúc nhỏ cùng tôi học chung một lớp hội họa do trường Mỹ thuật mở gần nhà, chúng tôi ai cũng gọi hấn là Lục Tử, ai bảo tên của hấn quá khó đọc làm gì. Lúc xưa hai chúng tôi từng bị xưng là Hồn Thế Ma Vương, trò nghịch ngợm nào cũng từng thử qua. Nhưng đã rất nhiều năm không có liên hệ gì với hấn rồi, hấn được coi là một thiên tài trong ngành chúng tôi, lúc tôi còn đang học vẽ tĩnh vật thì hấn đã học đắp tượng thạch cao, mà khi tôi còn đang lo mọ nguyệt ngoạc vẽ màu nước thì hấn đã theo giáo sư học vẽ tranh thủy mặc. Sau đó có tin là hấn tham gia một khóa học đào tạo chuyên sâu mà đã chuyển nhà, từ sau đó không còn liên hệ gì với đám nhóc chúng tôi nữa.

Đột nhiên có thể chạm mặt nhau ở một thành phố xa lạ, cả hai đều có cảm giác có duyên phận, hai anh em đương nhiên đều cực kỳ mừng rỡ, nhưng sao tôi cứ có cảm giác Lục Tử đang có gì đó lo lắng sợ hãi, cứ đi vài bước hấn lại dừng lại ngó ngang ngó dọc. Khiến tôi cũng phải tự hỏi là liệu đã có chuyện gì xảy ra cho hấn chăng?

Khi chúng tôi về tới nhà thì Bạch Dục dường như đã nấu xong cơm, từ xa đã nghe thấy một mùi thơm ngát mũi, kích thích dạ dày người ta. Tôi đẩy cửa ra nói với Bạch Dục: “Lão Bạch, tôi về rồi nè. Tôi dẫn theo một người bạn cũ tới ăn cơm nữa.”

Bạch Dục đang đem thức ăn sắp ra bàn, ngoảnh lại nhìn chúng tôi một cái, không thềm nói gì mà chỉ hơi gật đầu. Kỳ thực tôi rất thấp thỏm, vì vốn biết tính Bạch Dục không thích người ngoài bước chân vào nhà, ngay từ đầu anh ta cũng đã giao hẹn với tôi là không được tùy tiện dẫn người lạ vào nhà. Nhưng lần này quả thực không có cách nào khác. Tôi đến trước mặt anh ta lặng lẽ giải thích: “Lão Bạch, đúng là tôi có hơi đường đột, nhưng anh ta là bạn học cũ của tôi, giao tình rất sâu, đã nhiều năm không gặp, hôm nay lại tình cờ gặp lại trên đường nên... Anh thông cảm nhé, hỗ trợ tôi một chút.”

Bạch Dục thở dài một cái, cầm áo khoác xăm xăm bước ra cửa như muốn ra khỏi nhà, tôi thất kinh vội vàng kéo anh ta lại: “Không, không cần nhường phòng cho chúng tôi, hình như cũng không có gì quan trọng đâu mà, bên ngoài lạnh lắm, cơm còn chưa ăn, anh ra ngoài làm gì?”

Lục Tử thấy chúng tôi giằng co trong góc phòng, liền chủ động tươi cười tiến tới lên tiếng với Bạch Dục: “Tôi tên Thương Lạc Tử, hi hi, là bạn học cùng khoa với Tiểu An trước đây, xin chào.”

Bạch Dục thoáng nhúu mày, tôi vội vàng nháy nháy mắt với anh ta, ý nói anh ta đừng để bụng, cũng hi vọng anh ta nể mặt mũi tôi một chút mà đừng phá hư bầu không khí.

Tôi thành thạo đem dầu ăn và gạo cất vào góc phòng, sau đó định cầm lấy cái túi của Lục Tử để cất vào một xó cho hấn, để hấn ngồi chơi được thoải mái, ai ngờ tôi vừa chạm vào cái túi thì hấn đã giật nảy người lên níu lại: “Ấy ấy, cái này... cái này để mặc tớ, bùa này vừa được khai quang hết rồi, người ngoài không chạm vào được...”

Tôi ngẩn người, cảm thấy hấn có hơi quái dị, hình như không còn giống với Lục Tử của trước đây nữa. Tôi chằm chằm nhìn hấn hồi lâu, hấn vội tránh mắt đi, không dám nhìn thẳng tôi.

Khi tôi còn đang hoài nghi về hắn thì Bạch Dực đã bới ra ba chén cơm nói với chúng tôi: “Vây ăn cơm cái đã, ăn xong thì nói chuyện.”

Ba người chúng tôi ăn cơm trong trầm lặng, trong bữa cơm, Lục Tử chỉ hỏi tên Bạch Dực và vài chi tiết linh tinh khác rồi cúi đầu lặng lẽ ăn. Tôi và Bạch Dực nhìn nhau, cả hai đều đã phát hiện người này quả thực dường như đang sợ cái gì, lúc nào cũng nơm nớp như chim sợ cành cong, chỉ ăn một bữa cơm mà trông cũng hẫ hẫ như vậy. Nhưng dù sao cũng là bạn cũ, tôi cũng không tiện nói gì thêm. Cuối cùng bữa cơm cũng xong. Hắn uống một ngụm trà, tôi nhìn vào nồi cơm trống không tới đáy mà thầm cảm thán, sợ mà còn có thể ăn tới mức này? Hay là đã mấy ngày hắn không ăn uống đàng hoàng?

Hắn nhìn tôi, cười đầy xấu hổ: “Ây da, không ngờ anh Bạch Dực nấu ăn lại ngon như vậy, còn ngon hơn cả ngoài tiệm...”

Bạch Dực ngồi lên ghế, cầm chén trà đẩy về phía tôi mà điềm nhiên trả lời: “Chỉ là vài món ăn bình thường, không đáng nhắc tới. An Tung, đi dọn chén đi.”

Cách trả thù của anh ta đúng là luôn rất thực tế, muốn anh ta nguôi giận thì mau đi rửa chén. Chờ tôi rửa chén xong quay lại, thấy cả hai người vẫn duy trì một thứ im lặng hết sức kỳ quái, một người bình thản đọc báo uống trà, một người ngồi đối diện dờ ra, hoàn toàn không có ý định bắt chuyện với nhau.

Vì thế tôi đành xoa xoa tay hỏi Lục Tử: “Lục Tử, cậu tới miếu Hạ Hải làm gì vậy, lúc trước cậu đâu có tin mấy cái này?”

Trông hắn lại càng xấu hổ hơn: “Thì bây giờ tin không được sao, hề hề...”

Tôi cảm thấy tên này chắc chắn đã xảy ra chuyện gì rồi, chỉ vì không dám nói cho nên còn chờ tôi tới hỏi mà thôi. Tôi đành thở dài ngồi xuống đối diện với hắn: “Lục Tử, có phải xảy ra chuyện gì phiền phức rồi đúng không? Trông cậu kìa, chẳng còn chút uy phong nào của ngày xưa cả!”

Hắn vuốt vuốt mặt, rụt rè đánh giá tôi một lúc, sau đó do dự hồi lâu rồi mới thử thăm dò: “Ây da, Tiểu An, cậu thông minh hơn hồi xưa nhiều đó, bị cậu nói trúng rồi, tổ đạo này gặp phải một chuyện... kỳ quái...”

Vừa nghe hắn nói thế tôi đã cảm thấy hơi khó chịu, theo cách hắn nói thì lúc xưa tôi rất ngu xuẩn sao? Ngay cả chuyện rành rành như vậy mà cũng nhìn không ra?

Bạch Dực vẫn không nói tiếng nào, chỉ lật báo uống trà, hoàn toàn tỏ ra thờ ơ với chuyện chúng tôi đang nói. Tôi gắng hỏi Lục Tử: “Chuyện kỳ quái gì? Sao lại làm cậu ra nông nổi này?”

Hắn nhíu chặt mày, trên mặt xuất hiện một tia tối tăm, nhấp một ngụm trà rồi mới e dè nói: “Chuyện này quả thực khó mở miệng...” Rồi chợt hắn thấp giọng lại như thì thầm: “Phỏng chừng lần này tổ chộc phải quý thật rồi! Mà lại còn là một con nữ quỷ mới chết chứ!”

Tôi càng nghe càng khó hiểu, tên ngốc này làm sao vậy? Bệnh thần kinh à? Hay là thực sự gặp phải thứ không được bình thường? Ăn nói gì mà kỳ quái vậy? Khóe mắt tôi hơi nheo lại, cố giữ giọng thật bình tĩnh mà hỏi lại: “Vây rốt cuộc là cậu chộc nhầm thứ gì?”

Hắn không nghe được vẻ khó chịu trong giọng nói của tôi, nghe tôi hỏi thế ngược lại như được cõng tấm lòng, lập tức thao thao nói tiếp: “Kỳ thực tổ theo một ông chú buôn bán tranh cổ. Có lúc cũng gặp được những thứ thực sự quý giá, mà những bức tranh cổ như vậy thì khi nào vào tay cũng tới tả rách nát nát, cho nên cần phải có người phục chế lại. Tổ chính là người phụ trách việc phục chế sửa chữa cho chúng.”

Nói đến đây tôi mới nhớ, tôi theo chuyên ngành Mỹ thuật tạo hình bình thường, còn hắn theo chuyên ngành Quốc họa thư pháp, cho nên sau này cũng không thường gặp chúng tôi nữa.

Thực ra nghề phục chế tranh cổ là một loại nghề có từ xưa, các trường phái khác nhau có những tuyệt chiêu riêng, đại bộ phận đều qua bốn bước là yết, tẩy, bổ, toàn. Trong số đó đặc biệt bước đầu tiên, yết, là quan trọng nhất. Chu Gia Trụ[2] trong “Trang hoàng chí” cũng có viết: “Toàn bộ tính mạng của tranh cổ đều nằm trong bước yết.” Bước này đòi hỏi phải có sự cẩn thận tỉ mỉ đến tuyệt đối, mới có thể sửa chữa ột bức tranh sắp bị hủy hoàn toàn trở thành một bức gần như mới, đồng thời vẫn phải bảo lưu được toàn bộ tính túy thần thái vốn có của tranh.

Tôi hỏi: “Vây phiền phức lần này của cậu là đến từ bức tranh nào à?”

Hắn lắc đầu: “Tớ cũng không dám chắc, nhưng dạo này bọn tớ mới có được một bức “Tiệc vườn đào dưới trăng”, theo chuyên gia giám định cho chú tớ thuê về báo lại thì nó chính là một bức tuyệt phẩm thời trung kỳ Minh triều, mà lại còn là do chính tay đại danh đỉnh đỉnh Từ Vĩ vẽ ra cơ đấy!”

Tôi thất kinh, nếu thực là tranh của Từ Vĩ, thì chẳng phải là văn vật chí bảo cấp quốc gia rồi hay sao?! Đến đây thì ngay cả Bạch Dực cũng ngẩng đầu lên kinh ngạc nhìn Lục Tử.

Tuy tôi không có nhiều kiến thức lịch sử, nhưng xuất thân từ Mỹ thuật tạo hình đương nhiên phải biết những kiến thức liên quan tới ngành này, nếu không làm sao dám đi làm giáo viên? Từ Vĩ, tự Văn Trường, lúc già được xưng là Thanh Đằng đạo sĩ, cùng với Trần Đạo Phục đại danh đỉnh đỉnh, đệ tử của Văn Trưng Minh, cùng đồng xưng là Bạch Dương Thanh Đằng. Là một nhân vật trọng yếu kế thừa tinh hoa của “Ngô Môn phái”, bút pháp phóng túng ngông cuồng của ông sau này được coi như bước khai sáng mới cho nghệ thuật vẽ tranh chữ. Kiệt tác lúc già của ông ta, “Mặc hoa”, hiện nay đang được giữ gìn ở bảo tàng Bắc Kinh. Như thế có thể tưởng tượng thấy nếu đúng là tác phẩm của ông ta thì quý giá biết chừng nào!

Tôi chăm chăm nhìn Lục Tử, trong bụng thầm nghĩ, anh chàng này không nói đùa đó chứ, tranh giả tranh nhái thời này không hề thiếu, đừng hòng cầm đồ giả tới đây lừa người! Hắn dường như thấy được sự hoài nghi của tôi, liền nghiêm trang nói: “Tiểu An, là cậu không biết đó thôi, đa phần đồ quý giá trân phẩm đều được cất giấu trong những bộ sưu tập cá nhân, có những thứ mà nếu chủ nhân của nó chịu trưng ra thì đủ để khiến cho cả giới mỹ thuật lẫn sưu tập phải rúng động chứ không chơi! Chúng tớ có chuyên gia giám định chuyên môn, theo giám định của bọn họ, đó đích thực là một tác phẩm từ thời còn trẻ của Từ Vĩ đã bị thất lạc từ lâu, trên đề từ của bức tranh có chép là tặng cho Trần Đạo Phục, lúc đó đã rất nổi tiếng!”

Hắn tiếp tục nói: “Lúc chúng tớ mới có nó trong tay, nó quả thực rách mướp tới mức sắp hư hỏng hoàn toàn, nhưng khi chú tớ vừa nói đó là tranh của Từ Vĩ thì tớ đã dồn hết toàn bộ công sức ra để phục chế nó. Chỉ mới giai đoạn đầu tiên là bôi được liệu chống phân hủy, ngăn côn trùng cùng một vài bước chuẩn bị thôi mà đã mất tròn hai tuần lễ liền. Ban đầu thì vẫn không thấy gì kỳ quái, chỉ thấy bức tranh thực sự rất sinh động, giống như dưới tầng tầng lớp lớp tán hoa đào có thể thấy bóng hai người nâng chén đối ẩm dưới ánh trăng, nét mực đã đạt tới cảnh giới siêu phàm, có thể thấy rõ tác giả của nó phải là một thiên tài mới làm nổi!”

Đích xác, công việc phục chế tranh cổ, trên thực tế giống như một cuộc trò chuyện với tác giả từ thời cổ đại, không chỉ phải bao quát được bố cục lẫn thủ pháp của bức tranh, mà quan trọng hơn là phải hiểu được tính cách của tác giả, cùng với tình cảm gửi gắm trong tranh. Chỉ có như thế mới có thể phục hồi lại hoàn toàn thần thái ban đầu của tranh. Toàn bộ quá trình, tựa như một buổi lễ gọi hồn.

Tôi nghiêm túc hỏi: “Vậy trong quá trình phục chế đã xảy ra chuyện gì sao?”

Bạch Dực đã bỏ tờ báo xuống từ lúc nào, cả người dựa sát vào tôi mà chăm chú lắng nghe.

Lục Tử nhéo nhéo mũi, nói đầy vẻ mệt mỏi: “Ngay cái đêm tớ chuẩn bị yết bức tranh đột nhiên có một cô gái xuất hiện. Thực ra mà nói chuyện này cũng không có gì là lạ, câu thấy đấy, con gái ai chẳng thích một người lãng tử nghệ sĩ lại đẹp trai như tớ đúng không!”

Tôi liếc hắn một cái, kỳ thực trong lòng thầm mắng, có mà đầu trâu mặt ngựa thì có! Cùng là đẹp trai, nhưng hắn và Bạch Dực hoàn toàn không thể so sánh với nhau. Bạch Dực là anh khí mười phần, đẹp thực sự; còn Lục Tử, nhìn sao cũng thấy lưu manh thế nào ấy.

Tôi cắt ngang lời tự khen say sưa của hắn: “Đại ca, tôi biết cậu sát gái nổi tiếng rồi, tiếp tục vào chuyện chính cho người ta nhờ! Chúng tôi không phải tuần san báo lá cải, không cần nghe tiểu thuyết tình cảm ba xu!”

Hắn ho khan vài tiếng, xấu hổ nói: “Rồi rồi, nói vào chuyện chính, thực ra cô gái đó ăn mặc không rõ theo một triều đại nào cả, nói chung cả người quần áo trắng toát, chân mang một đôi giày đen, tóc dài cấp lưng, mặt không trang điểm nhưng nước da trắng nõn, chỉ nhìn thôi cũng đủ thấy là một giai nhân, hơn nữa dáng người cũng không tồi... Cô ta tới tìm tớ, nói là muốn làm quen, muốn kết bạn. Tớ cũng rất vui, thực ra lúc đó tớ vừa chia tay cô bạn gái thứ tư, có một người đẹp như thế tới làm quen, đàn ông ai mà không động lòng, đúng không?”

Tôi day day huyệt Thái Dương, lạnh lùng nói: “Không nói vào việc chính, lão Bạch, mở cửa, tiễn khách!”

Hắn lập tức xua xua hai tay hốt hoảng nói: “Ấy, tớ đang nói theo quá trình đấy chứ! Rồi rồi, vấn đề chính là cô ta rất kỳ quái, cảm giác có hơi... siêu thực, sau đó ngày nào cũng tới tìm tớ, không ăn cũng không uống, chỉ nói chuyện phiếm với lại... hì hì... chúng tớ thường hay bàn luận về tranh cổ và thư pháp, cô ta cực kỳ tài hoa, đặc biệt am hiểu sáu kim thể, có vài chỗ thậm chí còn tinh hơn cả tớ là người đã học về hội họa suốt mấy chục năm. Nhưng mỗi lần muốn dẫn cô ta ra ngoài, cô ta lại từ chối. Cô ta chỉ ở trong phòng tớ đợi, mà chỉ lúc nào có mình tớ ở nhà mới xuất hiện. Có lúc tớ còn tưởng cô ta là gián điệp của công ty đối thủ, nhưng cô ta lại hoàn toàn không có hứng thú tới mấy thứ của tớ, cũng không bao giờ bước vào phòng làm việc của tớ cả. Đối với cô ta, thực ra là tớ bắt đầu có cảm giác yêu.”

Nói đến đây, trên mặt hắn xuất hiện một loại thần tình rất mâu thuẫn, có thể thấy lần này Lục Tử thực sự nghiêm túc, hắn suy nghĩ một lúc rồi tiếp: “Công việc của tớ vẫn tiến triển bình thường, nhưng chuyện quái dị cũng theo đó mà xuất hiện, ví dụ như mỗi lần làm việc, tớ lại có cảm giác như bên cạnh có thêm ai đó, đôi khi nghe như có ai đó thì thầm bên tai, toàn là nói về những chỗ quan trọng nhất của bức họa, nhưng khi quay đầu lại thì chẳng nhìn thấy ai cả; những khi tớ muốn chấm bút lông vào nghiên mực thì phát hiện cây bút lông tớ cần đã gác sẵn trên thành nghiên, mà tớ nhớ rõ ràng là đã cắm nó vào giá bút rồi...”

Lục Tử nói tới đây thì bắt đầu tỏ ra kích động, hắn hít sâu một hơi rồi mới tiếp tục nói được: “Cô gái kia hầu như đêm nào cũng xuất hiện, nhưng tớ có cảm giác mỗi lần xuất hiện thì vẻ mặt của cô ta lại thay đổi một ít, hình như... thay đổi gương mặt vậy, nhưng nhìn kỹ thì vẫn có dáng dấp giống như lần đầu tiên gặp mặt, cho nên tớ nghĩ là có lẽ do quen nhau lâu rồi nên không còn cảm giác xa lạ nữa chẳng...”

Tôi rụt rụt cổ, đưa tay sờ sờ sau gáy, thực ra chuyện này cũng không có gì đáng sợ cho lắm, những chuyện mà tôi và Bạch Dực đã trải qua, chuyện nào cũng có thể khiến anh chàng trước mặt này phải sợ tới phát điên. Chuyện nhỏ cỡ này tôi đã sớm miễn nhiễm rồi, ngược lại còn cảm thấy hơi... thất vọng, vì tôi chờ đợi một câu chuyện kinh dị hơn cơ. Tự nhiên lúc đó tôi đã nghĩ, hình như cậu chàng này nhiễm “Liêu Trai chí dị” quá nên tự mình là Ninh Thái Thần cũng không chừng.

Nhưng đôi mắt của Bạch Dực thì lại cực kỳ chăm chú nhìn thẳng vào người ngồi đối diện, anh ta càng nghe càng tỏ ra có hứng thú, đến mức dựa hẳn vào người tôi mà nghe không sót lời nào. Tôi có hơi ngạc nhiên, lại cảm thấy có phần ngại ngùng, định kiếm cớ nào đó đẩy anh ta đi.

Nhưng Bạch Dực đã lên tiếng trước: “Sau lại thế nào?”

Lục Tử càng suy nghĩ lung hơn, gương mặt quanh năm không đứng đắn bất ngờ lộ ra một vẻ âm khí lạnh lạnh, hắn nói: “Vì công tác đòi hỏi cho nên phòng ngủ của tớ nằm trong phòng làm việc luôn, để ăn uống ngủ nghỉ gì cũng có thể ở lý trong phòng làm việc mà tự lo được, có thể là do lần này lượng công việc quá lớn, mà từ khi gặp cô gái nọ, sức khỏe tớ cứ càng lúc càng kém đi, cho nên có một lần tớ phát sốt, tự nhốt mình trong phòng ngủ, định ngủ một giấc rồi dậy uống thuốc. Đang lúc tớ mơ mơ màng màng, tự nhiên có một bàn tay lạnh buốt sờ lên trán. Tớ giật nảy người, mở mắt nhìn lại thì thấy cô ta ngồi bên giường, vẫn mặc áo trắng tinh từ đầu xuống chân, tớ an tâm lại một chút, bảo cô ta là người có bệnh, cô ta cũng an ủi tớ, bảo tớ phải từ từ dưỡng bệnh. Thế nhưng ngay lúc đó tớ mới nhận ra một vấn đề! Đó là... tớ đã khóa cửa ngoài rồi cơ mà! Cô ta... làm sao mà cô ta vào được?! Mà từ trước tới giờ cô ta đã vào nhà tớ bằng cách nào?!”

Nói tới đây Lục Tử kích động tới mức nắm chặt hai tay: “Đột nhiên ý thức được điểm ấy rồi, tớ mới nhận thấy xung quanh cô ta toàn là những chuyện kỳ dị, da của cô ta quá trắng, trắng tới mức gần như trong suốt, cô ta lúc nào cũng im lặng nhìn tớ, nhưng lần này sự im lặng của cô ta làm tớ sờn cả gai ốc! Khóa nhà tớ là khóa Thụy Sĩ được đặt làm riêng theo yêu cầu, cho nên có thể nói chỉ cần tớ khóa cửa là cả căn nhà hóa thành một tòa pháo đài ngay, trừ phi cô ta là không khí, còn nếu không thì tuyệt không thể nào lên vào được, khả năng duy nhất đó là... cô ta vốn ở ngay trong nhà tớ, chưa bao giờ đi ra ngoài!”

Nói xong, Lục Tử run run rút từ trong túi áo ra một bao thuốc, rút ra một điếu, châm lửa rít mấy hơi thật mạnh, sau đó mới từ từ nhả khói như muốn tự trấn tĩnh, hắn đưa bàn tay giữ điếu thuốc lên dùng ngón tay cái day day trán: “Tớ nằm trên giường, mà cô ta chẳng nói một tiếng nào, chỉ dùng đôi tay lạnh như băng mà sờ lên mặt tớ, giây phút đó tớ sợ đến run người, chỉ muốn nhanh nhanh chạy ra ngoài thôi. Cô ta cảm thấy tớ muốn chạy, thế là mặt mũi bắt đầu vằn vẹo nhăn nhó, nước da trắng mịn tự nhiên trở nên khô vàng như củi vậy! Ánh mắt của nó cũng thoát cái hóa thành ác độc, nó nhe răng ra, từ trong miệng nó chảy ra rất nhiều mực đen... vậy mà nó còn cúi xuống mặt tớ đòi hôn! Má nó ới, tớ thét lên một tiếng! Lúc cái mặt

nó ghé sát tới, tớ ném thẳng cái gối vào mặt nó. Ánh mắt nó càng trở nên oán độc hơn, hỏi tớ tại sao không thích nó, nó không đẹp sao! Tớ lúc đó nhìn nó chỉ muốn ới thôi, đẹp cái đầu ấy!

Nó càng tỏ ra tức tối hơn, lao tới người tớ, bóp chặt cổ tớ ghì xuống... mạnh tới mức không giống con người! Đầu lưỡi tớ học cả ra, lúc mắt tớ cũng sắp trợn trắng lên thì trong áo tớ rơi ra một viên cổ ngọc, là quà tặng ông chú tặng tớ lúc mới nhập môn. Nó nhìn thấy viên ngọc, lập tức giật người lên chạy ra ngoài.

Thế là tớ lão đảo choàng dậy mặc quần áo, bỏ chạy luôn. Sau đó không dám về nhà nữa. Nói thật, bức tranh cổ kia tớ mới phục chế được có một phần ba! Sau đó tớ cứ như phát rồ, đi mua hết bùa này đến pháp nọ, chỉ mong con nữ quỷ đó đừng bám lấy tớ nữa!”

Tôi cúi đầu suy nghĩ, rốt cuộc là loại yêu quái gì thế nhỉ, nhưng suy nghĩ mãi vẫn không ra, đành ngẩng đầu lên nhìn Bạch Dực, chỉ thấy anh ta đang vuốt vuốt cằm, mắt nheo lại, cái nhìn mông lung, chứng tỏ đang suy nghĩ rất lung. Dù sao tài năng và năng lực của anh ta tôi rất tin tưởng, cho nên lúc này chỉ quan tâm tới Lục Tử đang bồn chồn ngồi đối diện mà vỗ vỗ vai hân: “Lục Tử, huynh đệ nhiều năm không gặp, nhìn cậu hóa thành cái bộ dạng này tôi cũng không đành, vậy đi, bây giờ cậu về trước kiểm chỗ nào đó ở tạm. Chờ tớ... và anh Bạch Dực nghĩ ra cách rồi quay lại kiểm cậu sau?”

Lục Tử nghe tôi nói thế thì suýt khóc, vội vàng nói như cầu xin: “Đừng mà, Tiểu An! À không! Anh Tung! Nếu cậu giúp được thì mau mau cứu tớ đi! Nếu không đối phó xong với cái thứ đó thì bức tranh ‘Tiệc vườn đào dưới trăng’ của tớ tiêu mất, nếu tớ không hoàn thành nó đúng hạn thì từ nay không còn làm việc được nữa, danh dự cũng mất trắng đó!”

Tôi lườm hân một cái, biết thế thì khoan nhận lời giúp vội. Nhưng dù sao cũng là bạn bè nhiều năm, trước đây còn sống cạnh nhau, cũng không thể nhìn người ta thân bại danh liệt. Vì thế ngẩng đầu quay lại nhìn Bạch Dực: “Lão Bạch, anh xem... thế nào?”

Lục Tử không hổ là làm gian thương lâu năm, thoáng liếc qua là biết ngay tôi không có ký lô nào, người quan trọng chính là Bạch Dực, lập tức thay đổi sách lược quay sang Bạch Dực cười cầu tài, còn kín đáo đưa cho anh ta một điều thuốc: “Anh Bạch, vừa nhìn em đã biết anh là người có bản lĩnh mà, chỉ cần anh giúp em lần này, sau này em nhất định đền đáp xứng đáng mà, chỉ cần anh nói một câu thôi, thì Lục Tử này cho dù có lên núi đao xuống biển lửa cũng tình nguyện theo anh làm việc mà!”

Bạch Dực cầm lấy điều thuốc sau đó nói với Lục Tử: “Bức tranh của cậu để ở đâu? Tôi muốn đến xem.”

Hân có vẻ hơi sững sốt khi nhìn thấy vẻ hứng thú của Bạch Dực, nhưng rất nhanh chóng hoàn hồn: “Bức tranh còn để trong phòng làm việc của em, hai người có thể tới coi.”

Bạch Dực mặc áo khoác vào, sau đó quay sang tôi: “Cậu có muốn đến xem luôn không?”

Tôi nghe thế liền gật đầu, OK, tôi đây cũng không còn nhát gan như hồi xưa nữa đâu nha, đi xem thì đi chứ, vì thế cũng vớ lấy cái áo khoác, sau đó phẩy phẩy tay nói: “Đi! Cùng nhau đi xem, xem có phải bức tranh thành tinh hay không!”

[1] Nguyên văn là “Trịnh Hòa hạ Tây Dương”, là để chỉ chuyện Trịnh Hòa thời Minh phụng mệnh đi sứ sang các nước phía Tây bảy lần bằng đường biển, không chỉ nâng kỹ thuật hàng hải của Trung Quốc lên một tầm ới mà còn giúp đẩy mạnh quan hệ kinh tế, văn hóa giữa Trung Quốc và các nước châu Á khác. Từ năm 1405 đến năm 1433, ông đã mang theo hơn 240 chiến thuyền, 27400 binh sĩ và thuyền viên đến rất nhiều nước ở Thái Bình Dương và Ấn Độ Dương, được coi là một nhà hàng hải vĩ đại của thế giới.

[2] Một nhà sưu tầm cổ vật đời nhà Minh, tác phẩm chính là “Trang hoàng chí”

Trong này có nhắc đến nhiều vấn đề thuộc về thư pháp và thư họa, Lục Minh không tiện ghi chú từng phần một. Chỉ nói qua là Văn Trưng Minh, Trần Đạo Phục và Từ Vị đều là những thư pháp gia nổi tiếng của Trung Quốc. Đặc biệt là Từ Vị, được coi như một thiên tài điên, tựa tựa như Van Gogh của phương Tây, bút pháp phóng túng mới mẻ, rất được coi trọng.

Còn dưới đây là “Mặc hoa”, tác phẩm của Từ Vị được nhắc tới trong bài. Nói cho đúng, đây là tác phẩm thuộc thể loại “thư họa”, tức là vừa có tranh vừa có thơ đề. Và nó cũng không phải là một bức tranh duy

nhất, mà là một chùm tranh gồm nhiều bức, nhiều loại hoa.

24. Chương 23: Tiệc Vườn Đào Dưới Trăng (trung)

Thực ra căn phòng của Lục Tử trông rất bình thường, nhìn bên ngoài chỉ giống như hàng ngàn vạn căn hộ tiêu chuẩn khác khắp Trung Quốc. Hấn giải thích với chúng tôi: “Hai người không biết đấy chứ, những người sưu tầm buôn bán cổ vật như chúng tôi sợ nhất là phô trương để cho người ta biết, hay nhất là mình làm gì đừng có ai hay, bằng không không làm sao ngăn nổi trộm đạo cướp bóc. Phòng làm việc của cả công ty tổ tất cả đều nằm trong những khu dân cư bình thường, bên ngoài không thấy có gì đặc biệt, kỳ thực bên trong khóa kỹ như ngân hàng Thụy Sĩ vậy!”

Nói xong hấn rút ra một cái chìa khóa đặc chế, xoay qua xoay lại vài lần trong ổ khóa, mới mở được cửa, chúng tôi thò đầu vào nhìn thử, bên trong rất vắng lặng, có cảm giác lạnh lẽo khác thường, các cửa sổ đều đóng chặt, trong nhà u ám, rất có cảm giác của một ngôi nhà có ma.

Hấn đóng cửa lại sau lưng chúng tôi, cởi giày, rồi mang chúng tôi vào thư phòng bên trong. Đây mới chính là chỗ làm việc chính yếu của hấn, trông còn rộng lớn và tiện nghi hơn cả phòng khách, trong góc là cái kết sắt lớn, bên cạnh nó là một cái bàn làm việc rất rộng, trên bày đầy bút lông và nghiên mực, còn có những dụng cụ trông rất hiện đại tinh vi, ngay cả kính hiển vi cũng có, có thể thấy trong nghề này hấn là một tay chuyên nghiệp tới mức nào, nếu không thì cũng sẽ không được giao vào tay một tác phẩm của Từ Vị.

Hấn đeo một đôi bao tay giải phẫu vào, mang khẩu trang, đưa cả khẩu trang cho chúng tôi, rồi nhẹ nhàng mở kết sắt lấy ra một cuộn tranh được bọc rất kỹ, sau đó cẩn thận bày nó ra trên một tấm bản gỗ (dùng để giữ tranh) mài nhẵn được phủ bằng một lớp véc ni đặc biệt.

Bức tranh thực sự rất rách nát, trông giống như một bia tàu hũ ki, Lục Tử nương nhẹ từng ngón tay mà từ từ mở nó ra. Mãi vài phút sau, cả bức tranh “Tiệc vườn đào dưới trăng” mới hoàn toàn lộ ra dưới con mắt của chúng tôi.

Cảm giác đầu tiên là bức tranh có một kết cấu cực kỳ khác thường, dưới tầng tầng tán hoa đào dày đặc, thấp thoáng nhìn thấy hai bóng người ngồi dưới trăng mà đối ẩm, một người đang đứng, ngẩng đầu nhìn ánh trăng, một người ngồi nâng chén rượu. Bố cục phóng túng, khí thế thoải mái, không câu nệ khung cách. Cái này cho dù có là hàng giả đi nữa thì cũng tuyệt đối là một tác phẩm thượng thừa!

Lục Tử vừa lúi húi vuốt vuốt phải phải bức tranh vừa giải thích sơ về nó cho chúng tôi nghe, tranh vẽ bằng giấy Tuyên Thành, cả bức tranh dài chừng 194 cm, bề ngang mép trên là 54 cm, mép dưới là 53 cm. Nhưng đã bị tổn hại hết sức nghiêm trọng, đặc biệt bị sâu mọt gặm gần hết, việc phục chế cực kỳ vất vả.

Bạch Dục nhìn chăm chú bức tranh hồi lâu, đột nhiên trong mắt hiện lên một tia sáng kỳ dị, anh ta chỉ vào người đang ngồi nâng chén hỏi chúng tôi: “Hai người xem, người này hình như đang nâng chén nói chuyện với một người thứ ba khác thì phải?”

Chúng tôi đều đổ dồn mắt vào bức tranh, quả nhiên, người đang ngẩng đầu nhìn trời dường như đang ngâm thơ, nhưng người đang nâng chén kia quả thực không hề nhìn người đang đứng, mà là nâng chén hướng về phía rừng hoa đào, nét mặt cực kỳ nhu hòa, như đang mời rượu một người bằng hữu thân thiết nào đó vậy.

Tôi hỏi: “Lục Tử, trong bức tranh này còn có người thứ ba nào không?”

Lục Tử cắn môi, chặc chặc lưỡi hai cái, sau đó tỉ mỉ quan sát lại một lần, cuối cùng đáp: “Không, trong tranh quả thực chỉ có hai người, theo giám định thì dường như hai người này chính là Bạch Dương Thanh Đằng, tức là Trần Đạo Phục và chính Từ Vị đấy. Người lớn tuổi hơn đang ngẩng đầu ngắm trăng kia chắc là Trần Đạo Phục, còn người nâng chén rượu chắc hẳn chính là tác giả bức tranh, Từ Vị, Từ Văn Trường.”

Tôi nhú nhú mắt nhìn chăm chăm bức tranh, cảm giác trong tranh thực sự còn một người thứ ba nữa, không phải là hai người đối ẩm, mà là ít nhất phải có ba người, mà có thể còn là rất nhiều người, cảm giác cực kỳ quỷ dị.

Nhìn vào tầng tầng hoa đào, chợt trong óc tôi nảy ra một ý, quay ra nói với hai người kia: “Hai người xem, Từ Vị đang nâng chén hướng về phía rừng đào, phải chăng đây chính là người thứ ba? Từ Vị bình sinh tiêu sái phóng túng, lúc niên thiếu càng ngông cuồng thoải mái. Hai người nghĩ thử xem, có khi nào người ông ta đang nâng chén mời thực ra không phải người, mà chính là hoa đào hay không?”

Lục Tử nghe thế, hơi giật mình hỏi: “Vậy chẳng lẽ nữ quỷ kia không phải quỷ mà thực ra là tiên nữ hoa đào? Trong Liêu Trai không phải có rất nhiều chuyện trong tranh có tiên sao, vậy ra, ha ha, xem ra tổ lần này là đào hoa nha!”

Tôi nhú nhú mày, lạnh lùng cắt ngang: “Cậu cứ nghĩ là không phải quỷ thì không đáng sợ thật à? Nói cho cậu biết, yêu tinh quỷ mị vân vân đều có thể lấy mạng cậu đấy, cho dù hoa đào người ta có muốn kén cậu làm rể đi nữa thì e chỉ có nước chôn cậu dưới gốc cây của người ta thôi!”

Lục Tử vuốt mặt hì hì cười, nhưng chợt nụ cười của hắn đông cứng lại. Hắn run run chỉ ra cửa: “Hai người, lúc hai người tới... có ai mang giày vải màu đen không...?”

Tôi nghĩ thầm, thời buổi này là thời nào, không phải diễn hí kịch, có mang cũng phải mang giày da bình thường chứ? Tôi cũng theo tay hắn chỉ nhìn ra ngoài cửa, ngoài trừ mấy đôi giày của chúng tôi, quả nhiên còn có một đôi giày vải đen thêu rất khéo, chỉnh tề sắp bên cạnh. Tôi nhìn sang Lục Tử, trông hắn chẳng có vẻ gì là đang đùa cả, bèn thì thào vào tai hắn: “Lục Tử, hình như tiên nữ hoa đào tới tìm cậu rồi kìa...”

Hắn chạy vội ra cửa nhìn, sau đó sợ tới mức mặt trắng nhợt ra, quay lại nói với chúng tôi: “Hai vị, xin nghĩ cách giúp tôi mau đi, tôi thà chết chứ không lấy vợ quỷ đâu ~”

Bạch Dực rất bình tĩnh, chỉ chăm chú quan sát bức tranh rách nát trên bàn, tỉ mỉ xem xét từng phân từng phân một, mặc kệ chúng tôi nhón nháo về đôi giày đen trước cửa cũng không thấy anh ta ngẩng đầu lên, dường như đã sớm biết sẽ xảy ra chuyện này vậy, chỉ có chúng tôi thấp thỏm lo sợ.

Tôi vô thức xích lại gần Bạch Dực, kéo kéo tay áo anh ta mà nói: “Lão Bạch, ở đây có cái gì thật ấy, đừng nhìn tranh nữa, thử nhìn xung quanh xem!”

Bạch Dực bị tôi kéo kéo đành ngẩng đầu lên: “Cậu cho tôi là đạo sĩ hàng yêu thật đấy à? Cầm gương bát quái đi chiếu khắp phòng? Ít ra hiện nay cô ta còn không có hứng thú với chúng ta, hoặc là không có ý tấn công chúng ta, chúng ta lo lắng làm cái gì, dù sao tất cả vấn đề đều nằm hết trong bức tranh này rồi.”

Lục Tử sợ tới mức cuống quýt cả lên, hắn thấy chúng tôi cũng không biết phải làm sao, vì thế hấp tấp nói: “Vậy chúng ta nên đi ra thôi, thứ kia coi chừng còn ở trong nhà!”

Chưa để cho hắn kịp nói xong thì ngoài cửa đã nhoáng qua một cái bóng trắng, Lục Tử sợ tới mức run bắn lên trốn biệt vào sau lưng Bạch Dực, tôi cũng nuốt nước bọt đánh ực một cái, nhưng chỉ nghe thấy vài tiếng chân vội vã, đợi mãi cũng không thấy chuyện quái lạ nào phát sinh.

Lục Tử dường như đã tới cực hạn rồi, hắn mồ hôi lạnh đầm đìa, lắp bắp nói: “Chúng ta đi, đi thôi, đi ngay, tranh này tổ không sửa nữa. Ai muốn làm thì cứ, cứ làm, đây, đây chỉ muốn toàn mạng thôi!”

Bạch Dực lên tiếng cản Lục Tử, nhưng đôi mắt vẫn chỉ nhìn chằm chằm vào bức họa: “Nếu cậu tin chúng tôi thì để chúng tôi ở lại đây một đêm đi, chúng tôi nhất định có cách giúp cậu!”

Lục Tử còn chưa kịp đồng ý thì tôi đã nhảy dựng lên, cái gì! Căn nhà ma này mà đòi tôi ở lại?! Tôi lập tức chen vào: “Lão Bạch, anh thấy đấy, tôi không làm được cái gì giúp anh đâu! Tôi về trước đi. Ở đây chỉ cần mình anh là đủ rồi còn gì!”

Bạch Dực lắc đầu: “Đây là chuyện của bạn cậu, lẽ nào cậu muốn đổ hết lên người tôi?”

Lục Tử lập tức quay lại nhìn tôi, ánh mắt tội nghiệp năn nỉ, tôi nhìn căn nhà khắp lượt, trong ngực vẫn cứ phập phồng bất an. Lục Tử lập tức nói: “Tiểu An, chúng ta chẳng phải gần như là lớn lên bên cạnh nhau sao? Còn nhớ khi còn bé cậu làm vỡ kính cửa sổ nhà số 15, cuối cùng là tổ nhảy ra chịu thay cho cậu chứ à! Còn nữa...”

Tôi lập tức bịt miệng hắn lại, nếu không thì dám hắn sẽ đem chuyện tôi lúc nhỏ bắt nạt cô bé ở tầng trên cũng lôi ra mà kể lể mất. Không còn cách nào khác, đã đụng phải hai vị ôn thần này thì chỉ còn cách liều

mình bồi quân tử mà thôi. Tôi chán nản gật đầu: “Rồi rồi, coi như là tôi vì cậu mà làm vậy! Đừng có mang mấy chuyện lúc tôi còn nhỏ ra mà tỉ tê nữa!”

Bạch Dực nghe thế liền bật cười: “Quen cậu lâu vậy mà chưa thấy cậu nghĩa khí thế này bao giờ! Xem ra lúc còn bé cậu quả thực rất ghê gớm nhỉ?”

Tôi trừng mắt với anh ta, sau đó quay sang hỏi Lục Tử: “Chúng tôi ngủ đâu bây giờ? Chỗ cậu cả cái sofa cũng không có, làm sao mà ngủ?”

Lục Tử thoải mái đáp: “Hi, đừng nói chỉ có hai người các cậu, có mà ba người tớ vẫn tiếp được như thường, lại đây!”

Nói xong dường như chợt nhớ ra là ngoài hai chúng tôi quả thực còn một “khách không mời”, hần bèn ngậm tăm dẫn chúng tôi vào gian phòng ngủ bên cạnh, cách bố trí rất sang trọng, đặc biệt nhất chính là một cái giường khổng lồ trông có vẻ cực kỳ sang trọng, quả thực là cho dù có là ba người vẫn đủ chỗ lăn qua lăn lại thoải mái trên đó.

Tôi hỏi: “Sao phải mua cái giường gì mà lớn quá vậy?”

Hần đáp: “Thì dễ dễ dàng hơn cho chuyện hàng ngày chứ sao...” Đột nhiên lại cười một cái rất tà, chết tiệt, tên khốn này hóa ra là thường đem gái về đây ngủ, bây giờ còn bảo chúng tôi cứ lên đó nằm? Tôi khinh bỉ nhìn hắn, hắn bèn ho khan vài tiếng, nhìn ra chỗ khác lảng tránh ánh mắt của tôi.

Đi qua lại chỉ cho chúng tôi vị trí của vài thứ cần thiết xong, Lục Tử chạy ra khỏi nhà như bỏ trốn, trước khi đi hắn còn nói: “Tớ đành phải nhốt hai người trong nhà khóa cửa ngoài, chìa khóa chỉ có mình tớ có, xin lỗi hai người. Chỉ vì mấy thứ trong nhà, nếu mất bất kỳ món nào thì tớ cũng chết!”

Lòng tôi sôi sục tức giận, tên khốn này còn dám nghi ngờ chúng tôi! Cái cuộn tranh nát như bã đậu của hắn, có trộm về cũng chỉ để vác nợ thôi chứ được cái gì! Nhưng Bạch Dực vẫn có vẻ hết sức tự nhiên, không hề khách khí mà pha một ấm trà Thiết Quan Âm, sau đó vừa uống trà vừa ngồi trong thư phòng đọc sách về tranh chữ.

Tôi cảnh giác nhìn bốn phía, muốn tìm vị trí của nữ quỷ kia, nhưng ngoại trừ tiếng Bạch Dực thỉnh thoảng lật trang sách, ngoài ra không còn động tĩnh nào khác. Cảm giác thật giống như trong tác phẩm “1408” của Stephen King[1], trong đó cảm giác kinh khủng nhất không đến từ sự uy hiếp của những thế lực bí ẩn, mà chính từ bầu không khí đầy áp lực lẫn cảm giác hoang mang sợ hãi không biết cái gì sẽ xảy ra tiếp theo.

Ngày hôm nay Bạch Dực có vẻ yên lặng bất thường, anh ta vốn đã không thích nói nhiều, hiện tại lại im như thóc, chỉ chăm chú uống trà đọc sách. Tôi bèn đến ngồi xuống bên cạnh anh ta, nói: “Lão Bạch, thứ kia có khi nào chỉ bám theo Lục Tử mà mặc kệ chúng ta không? Lúc nãy mới ồn ào là vậy mà Lục Tử vừa đi là yên tĩnh lại ngay?”

Bạch Dực rót cho tôi một ly trà rồi thủng thẳng nói: “Thực ra chuyện này có thể không nằm tại bức tranh, cũng không nằm tại nữ quỷ. Mà là nằm tại chính bản thân câu chuyện.”

Tôi nghe anh ta nói như vệt nghe sấm, phải hỏi lại: “Nằm tại chính bản thân câu chuyện? Là cái gì?”

Anh ta nhấp một ngụm trà, sau đó đẩy kính mắt, nói: “Nói với cậu bây giờ cậu cũng không hiểu, dù sao cậu cũng chỉ cần nhớ ở bên cạnh tôi là được, đừng hỏi lung tung.”

Tôi cảm thấy tức đến nổi xém chút nữa là đập bàn hất đổ trà rồi, anh ta quả thực quá coi thường tôi đi, làm như tôi là một đứa vô dụng không làm gì nên hồn không bằng! Nói gì thì nói, tôi cũng theo anh ta vào sinh ra tử bao nhiêu lần rồi chứ bộ, cái gì mà còn chưa thấy qua?!

Anh ta không chịu nói, tôi cũng không thêm hỏi lại. Tôi liếc nhìn anh ta một cái, sau đó đứng lên vào phòng ngủ trước.

Trong phòng ngủ có máy vi tính, tôi mở máy lên mạng xem phim, lúc này đương nhiên tuyệt không phù hợp xem phim kinh dị... Bộ phim rất buồn chán, tôi xem một lúc thì bắt đầu gà gât... khi vừa nhắm mắt lại, tự nhiên cảm giác có ai đó khẽ chạm vào vai, rất nhẹ nhàng. Tôi tưởng Bạch Dực, liền bấu môi hất vai ra, lúc này không phải là lúc làm hòa, ai bảo anh ta coi thường tôi làm chi!

Thế nhưng cảm giác đè nặng lên vai vẫn không mất đi, dần dần tôi cảm thấy rợn người... vì trên vai không phải là tay... mà là giống như một... cái đầu... Bạch Dực không thể nào dựa đầu vào vai tôi... tôi thuận tay sờ sờ... một gương mặt con gái, lạnh như khắc từ băng đá... tóc rất dài... dựa trên vai tôi. Tay tôi lập tức như bị điện giật mà rút mạnh về, nhưng vẫn tiếp tục nhắm tịt mắt, không dám mở ra. Trọng lượng đè trên vai vẫn không hề giảm bớt, âm nhạc trong máy vi tính cũng tự nhiên thay đổi, biến thành một khúc nhạc xưa cực kỳ quái dị, vắng vắng tiếng tỳ bà ai oán, chỉ nghe bên tai tiếng ngâm nga khe khẽ bằng một thứ ngôn ngữ cổ xưa mà tôi không hiểu...

Tôi biết, có một người đang ghé đầu vào vai tôi... hay là... chỉ có cái đầu?!

Bạch Dực vẫn đang ngồi trong thư phòng, tôi không dám gọi anh ta, cổ họng run lên, đôi mắt vẫn nhắm thật chặt. Tiếng hát rất chậm rãi rất nhẹ nhàng, nhưng tôi hoàn toàn không có cảm giác cái đầu trên vai động đậy chút nào, tiếng hát dường như chỉ đơn giản là thoát ra từ cái đầu, giống như một cái hộp phát nhạc vậy. Miệng nó dán sát vào tai tôi, nên tiếng hát cứ như xuyên thẳng vào tai.

Bởi vì cũng đã từng trải qua quá nhiều chuyện, nên lúc này tôi lập tức nghĩ ra cách nếu không thể hét lên thì phải làm sao tạo ra được âm thanh để đánh động Bạch Dực ở phòng bên cạnh biết là tôi đang gặp chuyện, vì thế tôi cắn răng thả người cho cơ thể rơi tự do xuống khỏi ghế, vai đập một cái “rầm” xuống sàn nhà, cả người tôi nhất thời tê dại đi. Cũng may cái ghế rơi xuống đất, vang lên một tiếng rất to.

Tôi cắn chặt răng rên lên vì đau, nhưng vẫn nhất quyết không mở mắt ra, chỉ nghe bên tai một tiếng thở dài rất nhẹ, tôi cảm giác thứ kia dường như đã đi, sau đó là tiếng bước chân vội vã của Bạch Dực. Khi một đôi tay mạnh mẽ vươn tới đỡ nửa người tôi lên, tôi liền từ từ mở mắt, nhưng... rơi vào mắt tôi là một gương mặt tóc tai bù xù che khuất cả gương mặt, cả mặt bị chôn vùi trong mớ tóc không biết là nam hay nữ, chỉ cảm thấy cực kỳ gầy yếu. Mắt tôi hoa lên, sợ tới mức hét lên một tiếng, đẩy bật kẻ kia ra mà ù té chạy tới cửa, vừa đúng lúc Bạch Dực đi vào, cả người tôi liền húc thẳng vào anh ta. Tôi không dám quay lại, chỉ đưa tay run rẩy chỉ vào trong phòng: “Quý, quý, thật là quý đó!!!”

Bạch Dực vỗ vỗ lưng tôi: “Trong phòng không có gì hết.” Từ từ mở mắt ra nhìn lại, quả thật không có ai. Cái ghế ngã chổng chơ trên đất, máy vi tính vẫn tiếp tục phát bộ phim tình cảm nhảm chán. Bản nhạc xưa đã biến mất. Vậy thứ kia đã tới bằng cách nào nhỉ?

Tôi sợ tới mức phát sắc, vừa ho khụ khụ vừa ra sức hít thở, Bạch Dực đỡ tôi về thư phòng, tôi mới từ từ bình tĩnh lại được, nhưng hai chân cứ run run không kiềm nổi. Lúc này mới thấy tôi coi thường Lục Tử, chế nhạo hắn là nhát gan, nhưng thực ra tôi cũng chẳng hơn gì được người ta.

Vì vậy tôi cũng ngoan ngoãn lại, an tĩnh ngồi chờ bên cạnh Bạch Dực. Dù sao ngẫm lại, tất cả những chuyện trước giờ gặp phải, đâu có chuyện nào thực sự tự giải quyết được đâu, toàn là nhờ tới Bạch Dực ra tay phút cuối, quả thực không có tư cách giận anh ta. Lòng tin vừa được bơm phồng không được bao lâu thoáng chốc đã xẹp xuống, tuy uất ức vì bản thân quá yếu đuối, nhưng cuối cùng thì nỗi sợ đã chiến thắng toàn bộ sĩ diện. Bạch Dực xem sách một lúc, sau đó thở dài một cái, dường như cảm thấy sự buồn bã của tôi mà hạ sách xuống nói: “Thực ra chỉ vì tôi không muốn đợi một mình, có thêm cậu thì dễ chịu hơn mà thôi.”

Tôi ngạc nhiên hỏi lại: “Lão Bạch, anh cũng sợ quý sao?”

Anh ta lắc đầu, nhìn tôi trả lời: “Đôi khi, cô độc một mình còn đáng sợ hơn cả quý. Cái cảm giác bị mọi người quên lãng chính là thứ cảm giác dễ sợ nhất.”

Tôi ngơ ngác nhìn, trong lòng tự hỏi lão Bạch đã trở thành nhà thơ từ lúc nào? Tôi đành vỗ vỗ vai anh ta nói: “Yên tâm, anh đẹp trai như vậy, lại có bản lĩnh, cảm giác tồn tại mạnh hơn tôi nhiều!”

Anh ta cười cười đứng lên, tôi thấy anh ta muốn đi, cũng vội vàng đứng bật dậy định theo, nhưng anh ta nhẹ nhàng nói: “Tôi chỉ đi đổi quyển sách khác đọc mà thôi, cậu muốn xem sách gì không?”

Tôi bối rối ngồi xuống ghế, liếc nhìn anh ta, anh ta liền đưa cho tôi một cuốn sách: “Trước hết đừng vào phòng ngủ, bỏ lên mạng đi, đọc cái này, là tiểu thuyết đời Đường đấy, có khi làm cậu có hứng thú.”

Cuốn sách này tôi đã xem qua lúc còn đang học đại học, triết lý dễ hiểu, những bài học đưa ra rất gần gũi, năm đó là do một người bạn học khoa Văn học vứt lại trên giường tôi, cho nên lúc không có chuyện gì làm tôi cũng mở ra xem.

Ở giữa có một câu chuyện kể về hoa đào, kể lại chuyện một nhà thơ nổi tiếng đời Đường là Thôi Hộ, một ngày kia đi qua Nam trang ở Đô Thành, vô tình nhìn thấy dưới tán hoa đào một nữ tử dung mạo cực kỳ xinh đẹp. Ông đem lòng yêu nàng, nhưng lúc đó còn đang bận công danh nên đành đi gấp. Sau đó ông đỗ tiến sĩ, nhận chức quan Tiết Độ Sứ Lĩnh Nam, vì thế quay lại chốn xưa muốn tìm người con gái năm nào, nhưng dưới gốc hoa đào năm ấy nay chỉ còn thấy một lá cờ tang trắng toát mà không còn cô nương xinh đẹp dưới hoa nữa. Sau này mới biết, người con gái ấy không sống tới lúc đợi ông trở về đã sớm hương tiêu ngọc vãn.

Vì lẽ đó, Thôi Hộ mới viết nên bài thơ lưu truyền thiên cổ: Khứ niên kim nhật thử môn trung. Nhân diện đào hoa tương ảnh hồng. Nhân diện bất tri hà xứ khứ. Đào hoa y cựu tiếu đông phong.

Bạch Dực nghe tôi khe khẽ ngâm bài thơ này, đột nhiên ghé sát tới hỏi: “Lúc này vừa ngâm cái gì thế?”

Tôi nói cho anh ta biết về bài thơ “Đề Đô Thành Nam trang” và diễn tích của nó, anh ta chợt gật mạnh đầu, quay trở lại bên bàn làm việc.

Lục Tử lúc này bỏ chạy rất vội vàng nên chưa kịp cất bức tranh đi. Bạch Dực cầm lấy kính lúp, chăm chú quan sát lại bức tranh một lần nữa thật tỉ mỉ.

Sau đó, anh ta chậm rãi buông kính lúp xuống, nhìn tôi mỉm cười: “Xem ra bản lĩnh ăn may của cậu đúng là khó ai bì kịp đấy!”

Tôi tự nhiên được khen một câu chẳng đâu vào đâu, đầu tiên là theo phản xạ cười hì hì, nhưng sau đó càng nghĩ càng thấy khó hiểu: “Rốt cuộc chuyện này là sao vậy?” Anh ta vui vẻ nói: “Cứ chờ tới tối, cậu tự hỏi ‘cô ta’ là biết ngay ấy mà!”

Tôi trừng mắt lườm anh ta, hỏi, có mà hỏi cái đầu anh ấy! Nếu có gan thì anh cứ nhìn thẳng vào gương mặt bù xù đó của nó mà hỏi xem, cô em định ở chỗ này chờ ăn cơm tất niên sao, coi chừng tên Lục Tử kia không chịu cho ăn ké đâu...

Nhắc đến ăn chúng tôi mới chợt cảm thấy đói, đã tới giờ cơm tối rồi. Trong tủ lạnh nhà Lục Tử có rất nhiều đồ ăn, hẳn là một kẻ ăn xài hoang phí, những kẻ buôn bán cổ vật và tranh hiếm như bọn họ kỳ thực rất giàu có, vì chỉ cần bán được một món hời thôi là có thể ăn nhiều năm rồi. Cái này gọi là ba năm không làm việc, làm việc ăn ba năm.

Bạch Dực xào một chảo mì, nấu một bát canh rồi đuổi tôi ra ngoài. Nhưng căn nhà lúc này quá ư quỷ dị, tôi không dám rời anh ta một tấc, cho dù anh ta đi toa lét cũng nhất quyết đòi đi theo.

Phòng ngủ trở thành khu vực cấm, Bạch Dực không hề ghé mặt vào đó lấy một lần, máy vi tính bên trong vẫn cứ mở, bộ phim đã chiếu hết từ lâu, gian phòng tối mò mò chỉ có ánh đèn màn hình vi tính lấp lóe như trêu ngươi. Yên lặng, yên lặng đến kỳ quái. Không có bất kỳ chuyện quái dị nào. Chỉ có đôi giày vải đen thui ngoài cửa vẫn lẳng lẳng xếp đó, nói cho chúng tôi biết “vị kia” vẫn còn ở trong nhà.

Trời nhanh chóng tối sầm lại, tôi vội vàng đi mở hết đèn trong nhà lên, toàn bộ thư phòng trong nháy mắt sáng rõ lên dưới ánh đèn huỳnh quang trắng lóa. Lúc này tôi mới chú ý đến một bức tranh mỹ nữ treo trong góc phòng rộng chừng vài tấc, ánh mắt của cô gái trong tranh dường như tự tiểu phi tiểu, đôi lúc còn có cảm giác là cô ta đang... nhìn tôi nữa.

Tôi giật mình nghĩ: tên khốn Lục Tử này, sao lại không treo tranh thần Chung Quỳ hay tượng phật gì đó mà lại treo cái thứ quỷ này!

Bạch Dực buông cuốn sách thứ năm xuống, vẻ mặt vẫn bình tĩnh thoải mái cứ như dấu cho trời có sập xuống cũng vẫn có thể chống đỡ, vì thế tôi hi vọng hỏi: “Anh có phải biết cách trừ con quỷ này rồi phải không? Nếu biết thì làm mau mau đi rồi về nhà, khỏi cần ở lại đây qua đêm mà!”

Anh ta uống thêm một chén Thiết Quan Âm đã pha đến loãng, nhú nhú mày trả lời: “Cô ta không chịu ra, theo cách Lục Tử nói thì có lẽ chỉ khi nào ở một mình mới có thể gặp cô ta mà thôi. Nói cách khác là chỉ khi nào chúng ta không phòng bị, hay là khi ở một mình thì cô ta mới ra. Nhưng theo lời cậu kể lúc này thì không thể chờ lâu hơn được nữa, chờ nữa cô ta sẽ tích tụ thêm oán khí càng lúc càng sâu, cuối cùng hóa thành lệ quỷ, lúc đó thì chỉ uống trà đọc sách như chúng ta bây giờ tuyệt không phải là đối thủ của cô ta.”

Nói xong, anh ta lại quay lại cuốn sách mới lấy trên tay. Tôi ngoan ngoãn ngồi bên cạnh anh ta, cảm nhận bầu không khí càng lúc càng yên tĩnh một cách quỷ dị, những suy nghĩ trong đầu cũng càng lúc càng hỗn loạn. Tôi nhéo nhéo mũi, soát lại toàn bộ vấn đề từ đầu đến cuối.

Trong bức tranh có quỷ, nhưng Bạch Dực nói chuyện này không phải tại bức tranh, cũng không phải tại con quỷ, mà là tại bản thân câu chuyện nó như thế. Tôi quả thực không hiểu nghĩa câu nói này. Thực ra nếu bức tranh không có quỷ thì nó cũng chỉ là một bức tranh bình thường mà thôi, nhưng sau khi đã phát hiện bí mật kỳ lạ ẩn sau nó rồi, thì tự nhiên cảm thấy cả bức tranh cũng dường như lạ lùng hẳn lên, như thể đang ẩn chứa một bí ẩn nào đó chờ được công bố vậy. Nếu Từ Vị thực sự đang mời hoa đào uống rượu, vậy phải chăng ông ta có quen biết yêu tinh hoa đào này? Mà lại còn là bạn thân thiết là đằng khác. Còn nếu Từ Vị không phải đang mời hoa đào, vậy thì người thứ ba trong tranh là ai? Chuyện này có quan hệ gì tới chuyện bây giờ?

Trong đầu tôi nảy ra hàng loạt câu hỏi, mỗi lúc mỗi khó trả lời hơn.

Đang khi âm thầm suy nghĩ, chợt bả vai bị ai đó vỗ mạnh một cái, tôi giật nảy người nhìn lên thì thấy Bạch Dực đã đứng lên từ lúc nào, chỉ chỉ vào phòng ngủ mà nói: “Tối giờ đi ngủ rồi.”

Tôi nhìn anh ta, rồi lại nhìn lại gian phòng u ám như một vùng cấm địa kia mà lắc đầu quầy quậy: “Không đi không đi! Có thể thứ kia còn ở trong đó, làm sao tôi ngủ được với nó?”

Bạch Dực ngáp một cái, vẫy vẫy tay: “Vậy cứ chờ ở đây đi nhé, tôi đi ngủ trước. Hôm nay cũng mệt quá rồi.”

Nói xong lập tức đi thẳng vào phòng ngủ, tôi ngồi phía sau ầm ỨC hừ một tiếng, nhưng rồi lại vô thức liếc nhìn qua bức tranh mỹ nữ treo trên tường, tự nhiên cảm thấy sống lưng gai gai lạnh. Nhớ tới lời Bạch Dực bảo con quỷ chỉ xuất hiện khi nào có người ở một mình, tôi lập tức bật dậy lật đật chạy theo sau anh ta.

25. Chương 24: Tiệc Vườn Đào Dưới Trăng (hạ)

Phía sau cánh cửa phòng ngủ, mọi thứ vẫn rất bình thường, máy vi tính dừng lại ở cảnh cuối cùng khi hai diễn viên chính ôm nhau, nam cười đến tận mang tai, nữ khóc đến sắp trôi mascara. Trong phòng ngủ có một toa lét riêng, cửa sổ và cửa mở ra ban công đều bị bịt kín lại. Có vẻ đúng như lời Lục Tử nói, trông bên ngoài thì giống như một căn nhà dân bình thường, nhưng bên trong chẳng khác nào một ngân hàng cỡ nhỏ.

Bạch Dực ngồi lên giường vỗ vỗ gối vài cái, sau đó có vẻ thỏa mãn mà đặt đầu xuống nằm luôn, không buồn cời cả áo ngoài. Tôi trông chừng anh ta có vẻ muốn ngủ tới nơi, liền kéo tay anh dậy cau mày nói: “Thần kinh anh bị đơ hay là thực sự không sợ quỷ thế? Đã biết trong phòng có cái gì đó mà còn dám ngủ tỉnh bơ vậy?”

Bạch Dực kéo ngược lại một cái, làm tôi ngã luôn lên giường nằm cạnh anh ta, tiếp theo nhanh như chớp kéo chăn đắp cho tôi rồi bình thản nói: “Cứ đắp chăn kín cả người thì còn sợ gì nữa, nếu không thì để tôi ôm cậu ngủ nhé?”

Thực sự đoán không ra đầu óc anh ta làm bằng cái gì? Bộ trùm chăn kín đầu thì sẽ không bị quỷ bắt chặc? Vậy bao nhiêu người chết trên giường đó là vì cái gì? Tôi gạt cánh tay ôm hờ bên thắt lưng mình của anh ta ra, định ngồi lên. Nhưng đột nhiên lại cảm thấy sau lưng có một cái gì đó cồm cộm, tôi vận lưng, đưa tay ra sau kiểm tra, chạm vào thì thấy nó là một cái hộp giấy, tôi ngạc nhiên, cái gì đây nhỉ? Tò mò lấy ra nhìn thử... chết tiệt! Tên khốn Lục Tử kia dám nói cái giường này sạch sẽ?! Vậy chứ cái hộp bao cao su này nằm đây làm gì? Để tối thối lên làm bong bóng chơi chặc?!

Bạch Dực nhìn bàn tay run run nắm chắc cái hộp giấy của tôi bèn hỏi nó là cái gì, tôi liền vung tay ném thẳng nó vào góc phòng, trùm chăn kín đầu bực tức trả lời: “Kẹo ngọt, anh không thích ăn đâu.”

Tôi quá sợ không dám đưa lưng về phía Bạch Dực ngủ, nên đành xấu hổ mà day mặt lại đối mặt với anh ta. Tuy có hơi khó xử, nhưng ít ra nếu có chuyện gì xảy ra thì còn kịp gọi đối phương. Tối đây tự nhiên

nhớ lúc còn nhỏ tôi cũng rất nhát, hay trốn trong ổ chăn của bà nội mà ngủ, không dám đưa lưng lại mà lúc nào cũng xoay mặt về phía bà mà ngủ. Giống như chỉ cần nhìn thấy một gương mặt quen thuộc thì có cảm giác an tâm hơn vậy.

Dần dần tôi cảm thấy mắt nặng trĩu xuống, bất giác cũng nhắm mắt lại ngủ. Nhưng tôi ngủ rất chập chờn, vẫn căng thẳng căng tai lên nghe ngóng động tĩnh xung quanh. Bạch Dực ở bên cạnh ngủ say đến không biết trời đất gì nữa, tôi thực sự bội phục anh ta, thần kinh cứ như dân sao Hỏa ấy, sau này nếu không làm giáo viên nữa có thể cân nhắc đi làm nghề trông nhà xác được.

Ngoại trừ tiếng máy điều hòa rì rầm thổi gió và tiếng thở đều đặn của Bạch Dực, xung quanh vắng lặng như tờ. Tinh thần căng thẳng của tôi nhờ đó cũng bắt đầu thả lỏng ra, tự dỗi mình là chỉ cần có hai người ở đây thì thứ kia sẽ không dám xuất hiện... sau đó, bậm bậm môi kéo kéo chăn, yên tĩnh chìm vào giấc ngủ.

Ban ngày có lẽ suy nghĩ cùng lo lắng quá nhiều, nên ban đêm nằm mơ rất hỗn loạn, có hoa đào, có tiệc rượu, có người thứ ba đang đứng đối diện...

...Dường như tôi cũng đã nhập vào tiệc rượu nọ, mùi hương rượu thơm nồng, hòa cùng mùi hương của hoa đào. Xuyên qua tầng tầng hoa đào phơ phất, thoáng như nhìn thấy một khuôn mặt tươi cười đẹp như hoa. Từ Vị vươn tay vẫy vẫy, nụ cười kia càng thêm nở bừng diễm lệ. Nhưng khi nàng còn đang tươi cười nhìn Từ Vị thì ông đã đột ngột xoay người đi, gương mặt tươi cười dần dần hòa làm một cùng gương mặt của mỹ nữ trên bức tranh dán trên tường phòng khách, ánh mắt không còn trong trẻo mà ngập đầy một loại oán độc, một loại oán hận của trăm năm cô độc.

Tôi muốn bước xuyên qua tầng tầng hoa đào mà đi về phía đó để xem người nọ là ai, nhưng cành cây xung quanh đột ngột như có sự sống, tự động quấn chặt lấy thắt lưng, nhìn cây cối xung quanh hoa đào đã rụng hết, chỉ còn những cành cây khô cằn trơ trụi. Bên tai vang lên một khúc nhạc xưa ai oán như khóc như than. Từ từ, chậm rãi, tôi bắt đầu có cảm giác trở lại, từ trong mộng mị thoát dần ra thế giới bên ngoài, cảm thấy ôm chặt lấy tôi không phải là cành cây, mà là một đôi tay...

Bàn tay đó đang... cởi thắt lưng quần của tôi! Đầu tôi như nổ “bùm” một tiếng, lập tức hét lên: “Lão Bạch khốn kiếp, anh định làm gì tôi?!”

Nhưng ngay lúc đó, Bạch Dực cũng cùng lúc ngẩng đầu lên, giận dữ chất vấn: “Cậu định làm gì tôi vậy?!”

Chúng tôi mở to mắt nhìn nhau, thứ xuất hiện ở đó làm tôi sợ tới mức suýt chút nữa cắn phải đầu lưỡi mình! Giữa chúng tôi là một nữ nhân mặc y phục toàn trắng, mẹ ơi! Gương mặt của nó cứ như bị tạt axit vậy, lam nham lỗ nhỏ, gần như bị tàn phá toàn bộ; tôi chỉ nhìn thấy phần nửa gương mặt của nó, nhưng trông nó cứ như một thi thể nằm sòng sọc giữa hai chúng tôi vậy, đôi mắt nhìn chằm chằm lên trần nhà, khóe miệng nhếch lên thành một nụ cười oán độc. Đây rõ ràng là gương mặt tôi đã nhìn thấy trong mơ, chỉ trừ việc nó đã bị hủy hoại tan nát rồi.

Tôi và Bạch Dực cùng đồng thời lăn một vòng lao xuống khỏi giường, mà đáng chết nhất là, quần của tôi bị nó cởi phân nửa, tuột xuống tới đầu gối nên căn bản là chạy không được, chỉ đành buông người ngã lăn xuống đất, vai lại đập xuống sàn đau thấu tới óc. Tôi nhăn nhó thầm nghĩ: cứ té thế này thêm vài cú nữa chắc xương bả vai của tôi nát bấy mất...

Hiển nhiên là Bạch Dực cũng không khá hơn tôi bao nhiêu. Tôi không khỏi mắng thầm: Mẹ nó, bộ nữ quỷ này cô đơn lâu quá nên đàn ông nào cũng muốn sao? Chết tiệt, cứ tưởng chỉ có nam quỷ mới háo sắc, ai ngờ nữ quỷ mà háo sắc lên thì còn quá hơn, một mình nó mà muốn cả hai chúng tôi?

Chờ chúng tôi lấy lại tinh thần nhìn lại trên giường thì hoàn toàn không còn nữ quỷ đâu nữa. Tôi nhìn sang Bạch Dực ở bên kia giường, anh ta trông còn thảm hơn tôi, hai hàng cúc áo đã bị mở bung ra hết, cũng may quần vẫn còn ở đúng vị trí, anh ta nhìn tôi dùng hai tay giữ quần, vẻ mặt vẫn bình tĩnh như không hề cảm thấy xấu hổ.

Tôi chớp thời cơ kéo lại quần, không khỏi tự cảm thấy bản thân quá mức chật vật. Vừa vất vả xốc lại quần, tôi vừa hỏi Bạch Dực: “Chết tiệt, nó biến đâu mất rồi?! Con nữ quỷ này quá đáng thật, còn trơ trên hơn cả mấy con nhò ngoài tiệm mắt xa nữa!”

Bạch Dực vuốt vuốt mặt hỏi tôi: “Cô ta có làm gì cậu không?”

Tôi lắc đầu: “Không có, may mà tôi cảnh giác, vừa thấy có ai nắm lấy quần của mình là lập tức tỉnh lại ngay. Nếu không thì...”

Trông Bạch Dực rõ ràng có vẻ trấn tĩnh hơn tôi nhiều, chỉ bình tĩnh đứng đó vuốt cằm suy nghĩ cái gì đó, thậm chí còn không buồn cài lại cúc áo. Tôi nhìn dáng vẻ thản nhiên như không của anh ta mà hỏi: “Vậy anh cũng không sao chứ...? Thiệt tình, nữ quỷ đó quả thực quá sức xấu xí mà, vậy mà Lục Tử còn khen là một mỹ nhân! Cái mặt của nó quả thực có thể đem ra làm ví dụ cho hậu quả của việc tạt a xít chứ chẳng chơi!”

Bạch Dực hơi ngẩn ra rồi nói: “Đâu có, mặt cô ta rất bình thường mà, đâu có gì kinh khủng đâu?”

Tôi nghe thế lập tức ngừng tay ngơ ngác nhìn anh ta, sau đó vừa hươ chân múa tay làm điệu bộ vừa giải thích: “Không mà, tôi nhìn thấy rõ ràng là một khuôn mặt da chảy xệ hết cả xuống, mắt mũi đều méo mó vẹo vọ kia!”

Bạch Dực cũng không cãi lại, giữa chúng tôi rơi vào một không khí trầm lặng, chúng tôi chỉ chăm chú nhìn nhau hồi lâu, cuối cùng Bạch Dực chậm rãi nói: “Tiểu An, nếu như sợ thì tuyệt đối đừng nhìn lên trần nhà.”

Tôi nghe mà ù ù cạc cạc, trần nhà? Mà thói đời là càng bảo người ta đừng làm gì đó thì người ta lại càng phản xạ làm theo ngay, vì thế tôi... bất giác ngẩng đầu nhìn lên, sau đó, là sợ tới mức chỉ kịp hét lên một tiếng the thé, cả người nhất thời sụm xuống sàn. Hèn gì mà nữ quỷ biến mất nhanh như vậy, hóa ra là nó đang dán sát người trên trần nhà, dưới ánh trăng bàng bạc, má ối, gương mặt của nó quả thực là kinh dị vượt quá mức chịu đựng của con người! Một nửa xấu đến kinh khủng, một nửa thanh tú mỹ lệ, xấu và đẹp chen lẫn vẹo vọ giành giật nhau trên khuôn mặt của nó, hèn gì mà Bạch Dực lại nói là mặt nó không có gì đáng sợ.

Nữ quỷ trông giống hệt một con thần lằn to, dán sát vào trần nhà. Ánh mắt một hồi thì ôn hòa dịu dàng, một hồi thì oán độc tàn bạo, cả hai loại cảm xúc trái ngược nhau cũng đang quay cuồng trên nét mặt nó.

Bạch Dực nín thở chờ đúng thời cơ thuận lợi, nhảy phóc một cái vượt qua mặt giường chạy tới bên cạnh tôi. Tôi vội ôm chặt lấy cánh tay anh ta lùi lại phía sau vài bước.

Nữ quỷ dường như đang dùng hết sức để khống chế chính bản thân mình, qua một hồi lâu, vẻ cổ quái trên mặt nó cũng dần dần dịu đi, tuy một bên mặt vẫn rất ghê người, nhưng ánh mắt của nó đã bình tĩnh như hòa trở lại, chỉ có điều là dường như nó rất sợ chúng tôi, vẫn dán sát trên trần nhà mà không dám xuống.

Nó sợ sệt e dè nhìn chúng tôi, vẻ mặt giống hệt như một thiếu nữ yếu đuối thơ ngây. Tôi lắc đầu than thầm, ta mới là người bị người dọa đến suýt phát khóc đây này, vậy mà nhìn người thì cứ như chính người mới là nạn nhân vậy!

Miệng nó không hề cử động, nhưng âm thanh vẫn phát ra, nó nói: “Xin các vị đừng làm hại ta, ta cũng rất khổ sở.”

Bạch Dực nhần nhần mặt nói: “Chúng ta không muốn làm gì người cả, chỉ có người đã dọa cậu nhóc này sợ phát khiếp lên thôi.”

Nghe thế, nó liền quay bên mặt nham nhở lại phía tôi, tôi lập tức nhìn ra chỗ khác, tuy nói là không bao giờ được phép chê một cô gái là xấu xí, nhưng vị này... thật sự quá ngưỡng chịu đựng của tôi rồi.

Nó lại nhìn sang Bạch Dực, chúng tôi và nó cứ thế nhìn nhau một lúc, sau đó nó chậm rãi phát ra tiếng: “Ta không phải người, cũng không phải quỷ... ta là một vết mực mà Văn Trường tiên sinh đã để lại.”

Tuy có thuyết nói rằng vạn vật đều có khả năng biến thành tinh thành mị, nhưng chẳng lẽ cả mực tàu cũng có thể sao? Tôi nghi ngờ nhìn sang Bạch Dực, anh ta bèn gật đầu xác nhận: “Đúng, thứ này không phải quỷ, mà là mị. Thực ra chỉ cần có hình người, ví dụ như được vẽ lại trong tranh chẳng hạn, qua thời gian dài tích lũy năng lượng mặt trời mặt trăng là có thể hóa thành mị. Mà phương pháp nhanh nhất để mị có thể thành tinh là hấp thu tinh khí của đàn ông, cho nên mới có câu nói là trong côi người thì đàn ông là háo sắc nhất, mà trong côi yêu thì mị là háo sắc nhất. Vì thế sức khỏe của bạn cậu mới mau chóng xuống dốc như vậy, nếu cậu ta không nhận ra sớm thì coi chừng mất mạng hồi nào không hay rồi.”

Tôi ngơ ngác hỏi thêm: “Nhưng trong bức tranh đâu có người thứ ba nào đâu, vậy nó lấy đâu ra hình người mà hóa thành mì?”

Nữ mì giải thích: “Những nét bút trong tranh đưa qua lại họa thành một cây hoa đào, những cành cây dọc ngang vô tình họa thành một gương mặt người, đó chính là bản thể của ta. Ta chỉ dựa vào nó để có thể được giải thoát khỏi bức tranh đã giam cầm ta suốt mấy trăm năm nay.”

Nó âm trầm nói tiếp: “Văn Trường tiên sinh cực kỳ yêu thích vẽ tranh, cũng thích kết giao với những văn nhân nhà sĩ nào biết thưởng thức tranh của ông ấy. Ông ấy chưa bao giờ câu nệ hay bó buộc hình thức, cho nên phong cách vẽ tranh cũng cực kỳ đặc thù. Thực ra... người thứ ba mà Văn Trường tiên sinh nâng chén mời rượu chính là người nào đang thưởng thức bức tranh đó đấy. Ta... bắt quá chỉ là một mì quỷ ngẫu nhiên mà thu được chút linh khí mà thôi.”

Tôi vừa nghe lập tức vỡ lẽ, cảm thán Từ Vị quả không hổ là thiên tài trăm năm chỉ có một. Bối cục tinh tế mà thông minh như thế, e là ngay cả những họa sĩ hiện đại cũng khó lòng mà nghĩ tới, huống chi là vào một thời kì mà lễ giáo phong kiến nghiêm khắc như thời của ông.

Ý nghĩa sâu sắc của bức tranh này chính là sự đồng điệu đồng hoan của tác giả bức tranh cùng với người ngắm tranh, còn nữ mì chỉ là một sự hình thành ngẫu nhiên do nét mực tạo thành. Vậy lẽ nào có thể hiểu là, tất cả những chuyện này xảy ra chỉ là bởi vì nữ mì mang lòng ghen ghét đối với những người thưởng thức tranh như chúng tôi? Cho nên mới sinh ra ý định tấn công?

Bạch Dực nhìn nữ mì: “Nhưng cho dù là như vậy đi nữa thì người cũng cần gì phải biến thành cái dạng này? Chỉ cần bức tranh này còn, thì người vẫn còn có thể tiếp tục sống trong tranh, không bao giờ biến mất kia mà?”

Nữ mì thấp giọng nghẹn ngào nói: “Bởi vì ta đã đợi trong rừng hoa quá lâu quá lâu rồi... Đã lâu như vậy, Văn Trường tiên sinh đã sớm không còn trên nhân thế nữa, nhưng không có một ai, ngay cả chính tiên sinh, nhận ra trong bức tranh còn có một người là ta, một người vẫn kiên nhẫn chờ đợi giữa tán hoa đào, vẫn chờ, chờ người kia quay đầu lại nhìn thấy, chờ người kia nâng chén lên mời ta, mà không phải là những kẻ sẽ nhìn vào bức tranh này... Nhưng mà...”

Tôi thở dài một hơi, không tưởng tượng nổi câu chuyện này quả thực lại giống như một câu chuyện tình Liêu Trai như thế. Lại hỏi: “Vậy sao người lại đi trên chóc Lục Tử làm gì?”

Ánh mắt nữ mì thoáng chút ngại ngùng, nó nói: “Thương tiên sinh có tài hoa, hơn nữa nếu có thể hướng dẫn hần một chút, hần có thể giúp ta thực sự trở thành người thứ ba trong bức tranh. Ta không muốn chỉ làm một cái bóng tạo thành vì nét mực nữa. Mà nếu thực sự không được, vậy ta sẽ hấp thu hết tinh khí của hần, ta muốn...”

Đột nhiên gương mặt của nó vặn vẹo đi, cả cơ thể nó cũng bắt đầu run rẩy bầy. Bạch Dực cũng cảm thấy không ổn, bởi vì anh ta dùng cơ thể của mình che chắn trước người tôi. Cả hai chúng tôi chăm chăm nhìn nữ mì đang càng lúc càng trở nên quái dị kia, ánh mắt nó thoát cái trở nên vô cùng tàn ác, cảm giác của cả người nó cũng thay đổi hẳn. Về mặt nó càng lúc càng nóng nẩy, cả người cong lên, tỏa ra một làn sương đen đặc như mực lan, trần nhà màu trắng trong phút chốc bị nhuộm thành một màu đen loang lổ.

Nó đột nhiên hét lên: “Ta muốn biến thành người! Ta muốn người kia nhìn ta! Ta không phải là mực! Ta là người!!!”

Bạch Dực thì thầm với tôi: “Xem ra cô ta không khống chế được bản thân nữa rồi, nếu không còn cách nào khác thì có lẽ chúng ta phải hủy bức tranh đi thôi, cô ta cũng sẽ biến mất cùng bức tranh luôn!”

Tôi giật thót người, hủy tác phẩm của Từ Vị?! Vậy vấn đề không còn là ngồi tù hay không ngồi tù nữa đâu, mà là trực tiếp bị xử bắn đó!

Tôi run run nói: “Lão Bạch, anh nghĩ biện pháp khác để nó bình tĩnh lại không được sao, chỉ cần nó đừng kích động là được, có gì từ từ thương lượng mà! Chứ hủy tranh... nghiệp chướng lắm!”

Nữ mì bắt đầu kích động lắc đầu như điên, những nơi tóc nó quệt qua đều để lại những vết mực dài, từ người nó mực đen cũng nhỏ xuống long tong, nhuộm đen khắp cả cái giường. Cảm giác cả người nữ mì cứ như một viên gạch to, liên tục sóng sánh trần mực ra ngoài vậy.

Bạch Dực thở dài nãy nê: “Cậu nghĩ có thể giữ cô ta nổi sao? Có lẽ bây giờ chỉ có Từ Vị tái thể mới không chế được cô ta mà thôi!”

Nói đến Từ Vị tôi đột nhiên tỉnh cả người, đúng vậy, vì sao nó không hề dám đặt chân vào gian phòng đang đặt bức tranh chứ! Bởi vì nó không muốn, hay nói đúng hơn là không dám nhìn Từ Vị! Tôi lật đặt nủ Bạch Dực lại thì thào: “Anh xem có thể giữ chân nó được bao lâu?”

Anh ta nghiêm túc suy nghĩ một lát rồi trả lời: “Chỉ ba phút, không lâu hơn được nữa đâu.”

Tôi gật đầu: “Hay lắm, anh giúp tôi cầm chân nó ba phút, tôi sẽ có cách cho nó bình tĩnh lại!”

Nói xong tôi lập tức xoay người chạy về phía cửa phòng, Bạch Dực dường như cũng đã hiểu ra ý của tôi, anh ta lập tức xông lên trước yểm trợ, nữ mị điên cuồng quất tóc tới, mái tóc đen dài như một sợi roi mảnh. Tôi nhìn lại phía sau, Bạch Dực đã bị đám tóc đỏ quấn chặt, tôi sợ tới mức chạy ù té nhanh về phía phòng làm việc, trong lòng thâm cảm thán: hóa ra anh đảm bảo với tôi ba phút là thời gian mà một người có thể nín thở trước khi chết ngạt! Đồng Tồn Thụy[2] thật nha!

Tôi hấp tấp đá bung cửa phòng làm việc, lao như chớp tới bên bức tranh, nâng cả tấm gỗ nặng muốn chết đang giữ bức tranh lên. Bởi vì trong tay là vật phẩm cấp quốc bảo nên tôi không dám chạy quá nhanh, chợt nghe Bạch Dực bên kia gào lên: “Còn lẽ mề cái gì đó! Mau tới không tôi bị bóp cổ chết bây giờ!!!”

Ý thức được là Bạch Dực đang gặp nguy hiểm, tôi cũng bất chấp bản vẽ trong tay có thể bị hư hại gì hay không, mạng người dù sao vẫn quan trọng hơn, huống chi, đây lại chính là mạng của Bạch Dực chứ! Tôi phóng trở về phòng ngủ, vừa kịp nhìn thấy Bạch Dực đã bị trói chặt thành một cái kén bằng tóc đen thui. Tôi giơ cao bức tranh lên, chạy thẳng về phía nữ mị. Nữ mị đang phát cuồng, vừa nhìn thấy bức tranh thì cứ như nhìn thấy kính chiếu yêu, lập tức thét lên một tiếng chói tai, cả mái tóc kinh khủng cũng lập tức rụng hết lại.

Bạch Dực thở hổn hển lao bước sang chỗ tôi, chúng tôi vẫn xoay cho bức tranh chiếu thẳng vào nữ mị, nó dần dần trở nên an tĩnh lại, chỉ lắc đầu điên cuồng không dám nhìn thẳng vào Từ Vị trong tranh, làm đám mực nước trên người tí tách rỏ xuống sàn.

Nó bị ai khóc lóc: “Tiên sinh, u u, tiên sinh đừng nhìn ta, ta không muốn người nhìn thấy bộ dạng này của ta... Ta không muốn thành người nữa, ta bỏ cuộc...”

Tôi đột nhiên có một loại ảo giác, như thể trong tay tôi lúc này không phải là một bức tranh của Từ Vị mà là một pho tượng Phật vậy. Tiếng rên rỉ của nữ mị càng lúc càng thê lương, nó ở trong bức tranh lâu đến vậy, kỳ thực đơn giản chỉ là mong tác giả của bức tranh quay lại nhìn mình một lần. Đáng tiếc hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình. Thê thảm như nó lúc này, thật khiến người ta không nhìn được phải cảm thấy thương tâm.

Bạch Dực nhẹ nhàng nói: “Tích niên kim nhật thử môn trung, nhân diện đào hoa tương ánh hồng, nhân diện bất tri hà xứ khứ, đào hoa y cựu tiếu đông phong. Bài thơ này, Từ Vị có bao giờ ngâm qua chưa?”

Nữ mị nghe Bạch Dực hỏi thế, đột ngột ngơ ngẩn cả người quay lại nhìn bức tranh, sau đó dường như chìm sâu vào hồi ức.

Bạch Dực nhìn nó, chậm rãi tiếp tục nói: “Người thực sự cho rằng vài nét bút của Từ Vị chỉ là để vẽ hoa đào thôi sao? Với tài năng của ông ấy, không có khả năng ‘lỡ tay’ tạo ra người. Ông ấy vẽ bề ngoài là hoa đào, nhưng thực ra là muốn vẽ người ẩn trong hoa đào đó! Sao người có thể nói ông ấy không để ý tới người kia chứ?!”

Nữ mị vừa nghe thấy những lời ấy, lập tức như vừa nghe sét đánh ngang tai, đã mấy trăm năm rồi, chưa từng có ai nói cho nàng biết những lời này, nàng vẫn chỉ biết oán hận với người thứ ba đang đứng ngoài thưởng thức tranh, mà thật không ngờ tài hoa của tiên sinh lại tinh diệu tới mức đó, tinh diệu tới mức khiến nàng vừa ái vừa hận suốt mấy trăm năm.

Dần dần, dung mạo của nàng bắt đầu thay đổi, một nửa mặt nhàm nhở dần dần khôi phục lại diện mạo ban đầu, thanh lệ như hoa xuân, nàng phiêu nhiên hạ xuống từ trần nhà, hướng về phía bức tranh. Dường như đang đáp lại tiếng gọi từ phía Từ Vị, nàng nhẹ nhàng cất tiếng hát, lần đầu tiên tôi có thể bình tĩnh nghe cho đến hết khúc, là một khúc “Xuân giang hoa nguyệt dạ”.

Nàng dần dần chìm hẳn vào bức tranh, ngay khi cơ thể nàng và bức tranh nhập vào nhau, tôi đột nhiên nhìn thấy Từ Vị đưa tay ra đỡ lấy bàn tay nữ mị. Tôi lập tức run tay, nhưng may mà vẫn còn nhờ đây là bức tranh có giá trị tới mức nào, nếu nó thực sự rớt xuống đất thì có lấy mạng ra cũng đền không nổi.

Rốt cuộc mọi thứ cũng trở về yên tĩnh, chúng tôi cùng đi vào phòng làm việc nhẹ nhàng đặt bức tranh lại trên bàn, chỉ sợ có gì sơ suất. Sau đó, tôi ngồi phịch xuống ghế, uống cạn chén trà để qua đêm lạnh ngắt, quay sang Bạch Dực hỏi: “Có thật là Từ Vị đã cố tình vẽ nàng ta không?”

Bạch Dực liếc nhìn sang tôi lạnh lùng đáp: “Cậu nghĩ tôi là Từ Vị chắc? Sao tôi biết được, nhưng mà lời nói dối thiện ý đó đã cứu mạng hai chúng ta đấy. Bằng không cứ để cô ta lang thang bên ngoài thêm ít lâu nữa, hấp thu thêm một ít tinh khí là có thể hoàn toàn thoát khỏi bức tranh hóa thành tinh rồi!”

Tôi nhất thời tự nhiên cảm thấy thương cảm cho nữ mị kia, chỉ vì một bài thơ cổ cùng với mấy lời giải thích lừa tình của Bạch Dực mà lại quay trở về với bức tranh nơi đã giam giữ mình suốt mấy trăm năm nay. Nhưng nghĩ kỹ lại thì cuối cùng rõ ràng Từ Vị đã đưa tay ra với nàng, cho nên có lẽ giả thiết trên cũng thực sự có lý.

Mà dù sao đi nữa thì nhân diện hay đào hoa cũng chỉ chờ đợi những tài tử tài hoa lại hữu tình như Từ Vị mà thôi, những kẻ phàm phu tục tử như chúng tôi làm sao mà hiểu được. Nghĩ tới đây, lại đột nhiên cảm thấy bài thơ Đường kia như có thêm một tầng nghĩa nữa, nhân diện đúng là không biết đã đi đâu mất, nhưng chẳng phải hoa đào năm ấy vẫn tiếp tục nở rộ chờ đợi Thôi Hộ trở lại hay sao? Mà biết đâu, giữa tán hoa đào cười trước gió xuân đó lại chẳng có một yêu mị cũng si tình biết mấy?

Sáng sớm ngày hôm sau, Lục Tử đến rất sớm, lúc vào nhà còn lấm la lấm lét như sợ cả hai chúng tôi đều bị quỷ vật chết rồi vậy. Vừa thấy hai chúng tôi còn sống, hắn lập tức thở phào nhẹ nhõm. Nhưng khi vừa vào phòng ngủ, sắc mặt hắn lại lập tức hóa thành xấu hổ, sau đó quay lại quan sát chúng tôi một cách quái dị một lúc, trầm mặc cả nửa ngày mới bật ra một câu: “Tiểu An, sao giường ngủ đầy chất dịch gì đó màu trắng như thế...?”

Chúng tôi cả đêm không bật đèn, hơn nữa cái giường vốn đã bị nữ mị rầy mực ướt hết, cũng không còn chỗ ngủ, cho nên cả đêm đều ngồi trong phòng làm việc, cho tới khi Lục Tử tới. Vì thế khi nhìn đám mực đen đêm qua tự nhiên biến thành màu trắng thì cũng cực kỳ ngạc nhiên. Ánh mắt Lục Tử chợt chuyển sang hộp bao cao su bị bóp nát vứt trong góc nhà, đột nhiên kinh hoàng quay phắt lại nhìn chúng tôi, chằm chằm nhìn một cách đánh giá, như thể mới vừa quen tôi ngày đầu vậy.

Tôi bị hắn nhìn tới mức nổi da gà, liền hỏi: “Lục Tử, xảy ra chuyện gì? Có vấn đề gì sao?”

Dường như đột nhiên ý thức được cái gì, hắn lập tức giật nảy người phản ứng lại: “Không có gì, không có gì. Ha ha, cùng lắm thì để tớ thay bộ drap mới là xong ấy mà, hèn chi cậu hỏi kỹ là chần nệm có sạch sẽ hay không kỹ như vậy, ai mà biết... Tiểu An cứ yên tâm, tớ không có kỳ thị gì đâu, thời này chuyện đó cũng phổ biến lắm mà...”

Tôi nghe hắn nói mà cứ như lạc trong sương mù, nghĩ thầm, tên khùng này đang lăm nhăm gì vậy? Bèn quay lại Bạch Dực, chỉ thấy trong mắt anh ta cũng đột nhiên toát ra một thứ cảm xúc gì đó rất quái dị, tôi hỏi thành tiếng: “Anh có biết tên khùng này đang nói cái gì không?”

Bạch Dực nhẹ nhàng vỗ vỗ vai tôi: “Không có gì, được rồi, người cậu còn... đau không?”

Nghe anh ta hỏi mới nhớ ra, đánh nhau với nữ mị lâu như vậy, trên người toàn là vết thâm tím, tôi liền gật gật đầu: “Đau chứ, đêm qua kịch liệt như vậy, cả người tôi lúc này toàn là vết bầm không!”

Lục Tử lập tức lấp bắp hỏi: “Tiểu... Tiểu An, hóa ra, hóa ra cậu là cái người, người, người ở dưới... sao?”

Tôi liếc nhìn hắn, đang định mở miệng hỏi mới sáng sớm ra đã nói nhảm cái gì vậy, nhưng Bạch Dực đã nhanh miệng xen vào trước: “Ừ, đêm qua không đơn giản, kịch liệt cực kỳ. Cậu cũng đừng hỏi nữa, có nói cậu cũng không hiểu đâu, chỉ có hai chúng tôi hiểu rõ mà thôi. Còn bức tranh, tôi đảm bảo từ nay không còn vấn đề gì nữa, cậu cứ yên tâm mà phục chế.”

Tôi cũng gật đầu: “Ừ, Lục Tử cậu cứ yên tâm đi, nhưng mà chuyện tối qua...”

Lục Tử lập tức gật đầu lia lịa: “Yên tâm yên tâm, chuyện của hai người tớ sẽ không hé răng với ai đâu, tớ vẫn còn biết điều lắm mà! Chỉ là thật không ngờ...”

Lục Tử quả nhiên là người thông minh lại hiểu chuyện, loại chuyện này có nói ra cũng không có ai tin, ai lại nghĩ rằng mực trong tranh có thể hóa thành mị kia chứ? Dù sao thì chuyện cũng đã kết thúc rồi còn gì, coi như giúp được ông bạn cũ một ơn huệ to. Trong lòng thoải mái, tôi cũng toét miệng cười: “Vây là tốt rồi, vậy tội này không làm phiền nữa, nói thật, cả đêm tớ không được ngủ...”

Lục Tử tự nhiên nhìn tôi một cách thật thương cảm: “Cậu thật không dễ dàng nhỉ...”

Bạch Dực vỗ vỗ lưng tôi, ý bảo đã đến lúc về, không nên quấy rầy công việc của Lục Tử nữa, dù sao hẳn cũng đã rất trễ so với kế hoạch rồi, chỉ có nước làm ngày làm đêm mới mong hoàn thành bức vẽ đúng hạn mà thôi.

Bạch Dực cũng dùng uy tín của mình mà cam đoan nữ mị sẽ không quay trở lại nữa. Thấy Lục Tử gần như rạp sát đất cảm ơn rối rít, anh ta cũng không hề khách khí mà nhân dịp nã của hẳn mấy cuốn sách cổ có giá trị. Lục Tử tiếc nuối đưa sách cho chúng tôi, mặt nửa cười nửa mỉa mà rằng: “Sách này cũng là đồ cổ đó, bản này lại là bản duy nhất, anh phải giữ gìn cẩn thận đó nha, một đồng tiền của người ta đó...”

Bạch Dực nhanh chóng nhận sách, gật đầu rồi kéo tay tôi ra cửa, tại cửa, Lục Tử tiễn chúng tôi bằng cặp mắt lo lắng, còn nói riêng với tôi: “Tiểu An, nếu thực sự đau quá thì nhớ bôi thuốc mỡ, đừng có cố chịu...”

Tôi vỗ vỗ vai hẳn: “Tớ đâu có yếu ớt tới vậy đâu, nói cho cậu biết, chuyện này tớ quen rồi, chẳng sợ nữa đâu. Không có việc gì hết, gặp lại sau.”

Bạch Dực nghe đoạn đối thoại của chúng tôi, chẳng biết vì sao mà đột nhiên phì cười, anh ta cố nhịn mà nói: “Vây, ha ha, chúng tôi cáo từ. Mong cậu sớm thành công với bức tranh.”

Lục Tử ngơ ngác đứng ở cửa, máy móc vẩy vẩy tay, nét mặt chỉ có một từ: kinh hoàng.

...

Mọi chuyện như thế là kết thúc. Lục Tử phục chế bức tranh rất thành công, ông chủ nhà hẳn bán bức tranh ột thương nhân Hoa kiều, mức giá cao tới nỗi nghe nói ông chủ hẳn cười tươi tới mức trẻ ra thêm mấy tuổi.

Nhưng thương nhân kia cũng là một người có lòng, mua được tranh rồi lập tức tặng cho viện bảo tàng, nói là muốn cống hiến cho nền văn hóa cổ, coi như tấm lòng của một đứa con Hoa Hạ. Trên TV quảng cáo về bức tranh này suốt một thời gian dài, nào là tác phẩm thất truyền của Từ Vị, nào là bố cục tinh tế, phóng túng vượt xa tư tưởng hiện đại. Bởi vì là người phục chế nên cũng có một thời gian Lục Tử rất nổi tiếng trên truyền hình.

Nhìn hẳn cười toe toét tự hào như thế xem ra nữ mị cũng khôn còn quay lại tìm hẳn nữa. Tôi và Bạch Dực vẫn sống một cuộc sống bình lặng như cũ, ngoại trừ việc nhờ tôi thuyết phục mà anh ta bắt đầu chính thức giữ chân nấu ăn trong nhà thì không còn thay đổi nào nữa. Bất quá bữa ăn dạo này ngon hơn rất nhiều.

Có một ngày tôi nhận được điện thoại của Lục Tử, mời chúng tôi tới tham quan bức tranh, nói để đánh giá xem hẳn phục chế tranh thế nào, đồng thời cũng muốn nói lời cảm ơn. Tôi quay lại hỏi Bạch Dực, anh ta cũng gật đầu: Ừ thì đi.

Thế là chúng tôi hai người đến viện bảo tàng, ông bảo vệ vẫn còn nhận ra chúng tôi, chính là người chứng kiến chúng tôi suýt đánh nhau lần trước. Chúng tôi nhìn một vòng, sau đó chuyên chú đi tìm Lục Tử.

Lục Tử mặc một thân áo tàu, trông như Thành Long vậy, thấy chúng tôi, hẳn vội vàng xun xoe chạy tới đón, mang chúng tôi tới khu triển lãm tranh, vừa đi vừa tự hào khoe khoang, nào là bức tranh được hẳn phục chế sinh động rực rỡ ra sao, nào là ngay cả các lão chuyên gia cũng phải gật gù khen ngợi thế nào... còn khen là tay nghề có thể sánh ngang cùng Từ Vị vân vân.

Tôi âm thầm khinh bỉ hẳn nói quá lời, nhưng lúc đi tới trước bức tranh, mới nhận ra tên khốn này quả thực có cơ sở để mà tự mãn. Nếu không được nhìn thấy nguyên bản bức tranh trước kia có thể không biết, nhưng sau khi đã cầm trong tay tờ giấy rách nát kia rồi bây giờ nhìn lại bức tranh hoàn chỉnh trước mặt, mới thấy nó quả thực rực rỡ, phần được sửa chữa vẽ lại hoàn toàn hòa thành một thể với phần nguyên bản. Có thể thấy tay nghề của Lục Tử quả thực rất cao.

Người tham quan rất nhiều, Lục Tử nhanh chóng bị giới truyền thông kéo sang một bên, bỏ lại tôi và Bạch Dực vừa ngắm tranh vừa tấm tắc khen ngợi. Đột nhiên bên cạnh chúng tôi có một cậu bé đứng nhìn tranh, sau đó chỉ vào giữa tán hoa đào: “Ba, ba coi kìa, có phải ở đây có một tiên nữ rất xinh đẹp không!”

Cậu bé có lẽ được cha mẹ mang đi xem triển lãm tranh để tài bồi tâm hồn nghệ thuật, cậu hồn nhiên nhìn bức tranh, trong tranh, giữa rừng hoa đào um tùm nở rộ, có vài nét bút phác họa thành dung mạo một thiếu nữ mỹ lệ nhu hòa, hoa đào lộng lẫ xung quanh tựa như trang sức trên tóc nàng. Từ Vị đang ôn nhu mời thiếu nữ uống rượu, hai người nhìn nhau, nhân diện hoa đào, như từ muôn năm trước, vẫn hoàn động nhân mỹ lệ.

Tiệc vườn đào dưới trăng – Hoàn

[1] Một truyện ngắn kinh dị của Stephen King, kể về một căn phòng bị ma ám trong khách sạn, được Mikael Håfström chuyển thể thành phim điện ảnh năm 1997, được biết đến ở Việt Nam dưới cái tên “Căn phòng bí ẩn”

[2] Anh hùng dùng thân mình lấp lỗ cốt của Trung Quốc =. = Ý bạn An là bạn Bạch thiết là cảm tử quân ~

26. Chương 25: Thủ Hồ (nhất)

Trò chơi là một thứ không cần phải dốc nhiều tâm huyết cho lắm, có thể đắm mình trong một thế giới tưởng tượng mà cảm nghiệm một chút hưng phấn của cuộc sống tiểu ngạo giang hồ. Mặc dù trong trò chơi chúng tôi có thể là một nhóm anh hùng hào kiệt võ công cao cường ngày đêm rong ruổi sa trường hành hiệp trượng nghĩa, nhưng ngoài đời bất quá cũng chỉ là một đám nghiện game đến mất ngủ lơ đãng ở trong phó bản mà đánh trang bị cùng kinh nghiệm mà thôi.

Tôi có tổ chức một nhóm nhỏ chuyên đánh phó bản, là đoàn ong thợ chuyên gom trang bị cho cả công hội, suốt ngày vì công hội – cũng tức là ong chúa – mà liều mạng lăn qua lăn lại các phó bản. Mà Lục Tử dạo này tự nhiên thân thiết hơn với chúng tôi, cũng bắt đầu tham gia vào công hội. Hơn nữa, khác với tầng lớp cùng đinh chúng tôi toàn là phải vất vả luyện account từ đầu, hắn rất thoải mái bỏ tiền ra mua một account trên mạng, thậm chí không hề biết một khái niệm nào để chơi game mà đã hùng hổ đi kiếm những người có đẳng cấp cao để gây sự lên mặt anh hùng, làm hại tôi lúc nào cũng phải ra mặt xin lỗi giùm, xấu hổ không biết để đâu cho hết. Thực sự tôi không có khả năng suốt ngày đi theo kèm hắn, cho nên nhân lúc đoàn ong thợ thiếu một chân, tôi bèn lôi ngay hắn vào trám chỗ trống.

Nhưng đó có thể coi là sai lầm lớn nhất của tôi cũng không chừng, khiến một bữa nợ tôi phát điên tới mức suýt chút nữa là giang tay đập nát cái máy vi tính của Bạch Dực. Tên Lục Tử khôn kiếp này đã dẫn tới một cảnh giới mà tôi không sao hiểu nổi, tên khùng đó, ai đời vất vả lắm mới đánh xong một con boss cơ bự mà cứ đứng trơ ra đó nhìn, để một thanh bảo kiếm cấp anh hùng cứ thế biến mất trước mắt mọi người. Mặc kệ chúng tôi hò la gào thét thúc giục, hắn vẫn cứ giữ nguyên tư thế đánh boss mà không chịu nhát đòn. Tôi bắt lực hết to một tiếng trước cái máy vi tính, làm Bạch Dực giật nảy người phải chạy tới hỏi tôi có làm sao không.

Tôi ôm đầu, nhìn trừng trừng vũ khí cực phẩm kia vẫn ở lại phó bản, còn cả đội đều bị tổng ra ngoài, sau đó không chờ nói chuyện với Lục Tử qua cửa sổ chat nữa mà trực tiếp lao tới điện thoại, điên cuồng bấm số, rồi điên cuồng gào thét: “Mẹ kiếp! Tên khốn nhà người muốn đùa với bọn ông chắc?! Vũ khí cực phẩm tới mức đó có khi mấy tháng nữa cũng đừng hòng mà đào ra được... Sau này đừng hòng ông đây cho người đi phó bản chung nữa!!!”

Lục Tử im thin thít bên kia đầu dây điện thoại hồi lâu, cuối cùng phun một câu: “Thì ai biết đâu, cứ tưởng đánh boss xong là xong luôn chứ, có ai bảo tớ đánh xong phải chờ lượm đồ đâu. Tại lúc đó tớ mắc quá, phải chạy vào toa lét gấp...”

Mắt tôi tròn to tới mức muốn lồi hẳn ra ngoài, một vũ khí cấp anh hùng đó nha, đó là thứ mà bao nhiêu người chơi đều mơ mà không có được đó nha...! Lúc này tự nhiên tôi cảm thấy cảm thông sâu sắc cho những

người trong hiện thực vì một món vũ khí bí mật nào đó mà đánh nhau loạn xà ngầu. Vì lúc này tôi cũng đang điên tiết lên đây, chỉ còn thiếu điều thổ huyết nữa mà thôi.

Bạch Dực lắc đầu nhìn tôi, lạnh lùng nói: “Cắm thổ huyết ra tường, bằng không tự mà đi quét sơn lại!”

Tôi quay lại trừng mắt với anh ta, bên kia điện thoại Lục Tử lú lú nói: “Ồi dà, cần gì phải điên lên như thế, chỉ là mấy thứ không có thật thôi chứ gì! Ở đâu có bán, tớ mua trả lại là xong, ha!”

Tôi cắn răng rít vào điện thoại: “Mua! Làm quái gì có chỗ nào bán mà mua, hả!”

Bên kia đầu dây im lặng một chốc, cuối cùng nói tiếp như chợt dạ: “Hay vậy đi, tớ có hai phiếu nghỉ dưỡng ở khu du lịch hồ Thủ Nguyệt, bao ăn bao ở, còn cá miễn phí, ăn hải sản miễn phí, hơn nữa xung quanh hồ còn rất nhiều di tích lịch sử đặc sắc, nghe nói vẫn còn con hào bảo vệ thành từ thời Xuân Thu Chiến Quốc cơ đấy. Tớ tặng cho cậu với anh Bạch Dực, coi như xin lỗi vụ này, OK?”

Tôi lúc này đang bốc hỏa, đâu có nghe vào chữ nào, thậm chí chỉ bằng hai cái vé mà đòi bỏ qua? Cho nên quát vào điện thoại: “Tên khốn kia, người cho là đây là chuyện cá nhân chắc? Có biết làm việc tập thể là cái gì không? Có biết vì thanh kiếm này mà bao nhiêu người chết trong phó bản, chỉ mỗi mắt trông chờ chúng ta đoạt được nó hay không?! Chỉ bằng hai cái vé đi hồ Thủ Nguyệt mà coi như là xong sao hả?!”

Nhưng khi tôi chuẩn bị ngắt điện thoại thì Bạch Dực đã nhẹ nhàng tiếp lấy ống nghe, nói nhỏ với Lục Tử cái gì đó. Tôi bực tức ngồi phịch xuống ghế, vừa nhìn thấy tin là công hội khác đã đoạt được thanh kiếm kia thì lập tức tắt màn hình.

Sau đó quay lại hỏi Bạch Dực: “Tên ngốc kia nói gì với anh đó?”

Bạch Dực bình thản đáp: “Tôi nói với hắn là hai cái vé chúng ta nhận, hai ngày cuối tuần sẽ đến đó chơi.”

Vừa nghe thế, tôi đã nổi trận lôi đình với Bạch Dực: “Ai cho anh nhận! Anh đi thì đi, tôi thềm vào! Chỉ cần nhìn thấy thằng ngốc đó là lại cảm thấy tức cho thanh kiếm rồi...”

Bạch Dực mặc kệ tôi tự khóc tự rống một hồi, cuối cùng mới nhàn nhạt cắt ngang chỉ bằng một câu: “Chỉ vì một thanh kiếm giả mà khóc lóc lẩn lộn, có điên không? Chẳng thà tới chỗ đó câu cá, tuần sau có cá ăn dần còn thực tế hơn!”

Tôi day day trán, nghe tới đồ ăn thì cơn tức cũng xẹp đi quá nửa, liền hỏi anh ta: “VẬY anh biết câu cá không?”

Anh ta khẽ nhếch miệng cười: “Chút chút.”

Ha, chỉ mới xem phim thôi chứ gì, vậy mà đã khoe khoang với tôi rồi, để tôi chống mắt lên xem “chút chút” của anh là thế nào!

Thứ bảy hôm ấy, khí trời tươi tắn khác thường, bầu trời trong xanh cao vợi với chỉ gợn vài đám mây nhỏ. Hồ Thủ Nguyệt rất lớn, mặt nước trong suốt, nhìn ra xa có thể trông thấy từng cánh chim chao nhanh trên mặt nước bắt cá. Đây là một hồ nước ngọt, cho nên cá tôm rất dồi dào lại to ngon, có thể coi là một chốn đất lành “hồ rộng tám trăm dặm, tôm cá bắt không hết”.

Ở đây đời đời đều sống dựa vào hồ, nuôi cá nuôi tôm vẫn là nghề chính của cư dân nơi đây, làm du lịch chỉ là một ngành phụ mà thôi. Tôi không biết hóa ra Bạch Dực lại thích câu cá như vậy, hay nói đúng hơn, hình như mọi sở thích của anh ta đều có hơi bất thường. Bất quá nếu anh ta cam đoan có thể câu đủ cá ăn cho cả tuần sau thì tôi cũng mở to mắt mà trông chờ, nếu không được thì càng có cơ hội chọc anh ta một phen chứ gì!

Thật không ngờ tên khốn Lục Tử cũng dám vác mặt tới, vừa nhìn thấy hắn thì mắt tôi đã trợn lên tức giận, đối với tôi, hắn coi như đã trở thành tội nhân thiên cổ từ lâu, thấy hắn cười câu tài chạy tới, tôi chỉ hận không thể lấy cần câu đâm cho hắn mấy nhát. Nhưng mà vé là vé của hắn, tiền là hắn bỏ ra, tôi cũng chỉ có thể nhịn. Vì thế đành xách cần câu quẩy giò theo sau Bạch Dực, không thềm nhìn tới hắn nữa, dù sao thì bữa trưa nay cũng là hắn mời.

Thật ra câu cá là một loại hình giải trí rất thích hợp để rèn luyện tính kiên nhẫn, cực kỳ phù hợp cho những người cả ngày chỉ thích ngồi một chỗ trầm tư không cần nhúc nhích. Truyền thuyết kể rằng Ngũ Tử Tư đời

Xuân Thu đặc biệt thích câu cá, từ câu cá mà lĩnh ngộ ra không ít mưu lược binh pháp. Nhưng ngoài ra thì ngày xưa, câu cá vẫn chỉ được coi như là một nghề như bao nghề khác, trông chờ vào sự độ lượng của ông trời để kiếm tiền độ nhật.

Đó chính là những suy nghĩ của tôi khi mặt trời dần dần đứng bóng, tôi buồn chán ngồi nháp nhồm trên cái ghế tựa nông choẹt chỉ ngồi được nửa cái mông, nháp nháp cần câu, ánh mắt dần dờ dãi cả ra. Về sau thì cả cái cần câu cũng lặng đi không nhúc nhích được nữa. Ngồi đồng suốt cả một buổi sáng mà tôi chỉ câu được vài con cá nhép đáng nhét kê răng ềo, không có lấy một con nào xứng đáng được coi là “có thu hoạch”.

Tôi chống cằm, khẽ lắc lắc cái cổ mỗi nhừ, vô tình liếc sang xô đựng cá của Bạch Dực ngồi cạnh bên, lập tức hiểu ngay tại sao trong xô của mình chỉ có mấy con cá mini như vậy, là vì bao nhiêu cá to đều chui hết vào xô của anh ta rồi, trời ạ! Tôi hừ một tiếng đảo mắt nhìn anh ta một cái, anh ta liếc sang cái xô của tôi, khóe miệng nhếch lên một chút, không nhằm vào đâu được, là một nụ cười khẩy tự kiêu tự đại.

Tôi nhất thời mất hoàn toàn hứng thú ngồi câu cá, vì cho dù có ngồi thêm nửa ngày nữa chắc cũng chỉ được mấy con cá ềo ần là cùng, chẳng lẽ phải làm giống như tên ngốc giàu có Lục Tử, ra chợ mua vài con cá thật to về nhét vào xô để cứu vớt thể diện?

Mà nhắc tới Lục Tử mới nói, tên khốn này căn bản không tới đây để câu cá mà là để câu gái! Chỉ trong vòng nửa tiếng đồng hồ ngắn ngủi mà đã làm quen ngay được với một cô em bốc lửa ngồi bên bờ sông trò chuyện, cần câu gác thẳng lên ghế, trong xô nước trong leo lẻo, cả một con cá con ềo ần như tôi cũng không có. Dù sao vé câu cá lần này là hần mua, tôi cũng không cần tiếc tiền, không muốn câu cá thì thôi, đi dạo quanh hồ một chút. Lúc này đang là tiết Vũ Thủy, tuy cây cối vẫn còn chưa nẩy mầm hết, nhưng một số loại cây cũng đã bắt đầu đâm những chồi non mịn màng đầu tiên, trong không khí tản mát một mùi hương tươi mát của buổi đầu xuân. Lạnh thì vẫn còn lạnh, nhưng lại khiến người ta cảm thấy nhẹ nhàng khoan khoái, như vừa hít đầy buồng phổi hương bạc hà mát lạnh vậy.

Bạch Dực thấy tôi đứng lên, liền cười hỏi: “Không câu nữa à?”

Tôi lắc lắc hai chân tê cứng, xua xua tay với anh ta: “Cá to cá nhỏ đã chui hết vào xô của anh rồi, tôi còn câu cái gì? Anh cứ tiếp tục câu, tôi đi dạo một lúc.”

Bạch Dực gật đầu, lại chuyên chú ôm cần câu, vừa lúc tôi nói dứt lời thì anh ta lại giật lên một con cá bông lau to nữa. Nhìn thấy thế, những tay câu cá lão luyện ngồi bên cạnh cũng giật mình, đứng bật dậy bưng xô của mình đi chỗ khác. Tôi âm u nhìn anh ta, lòng thầm nghĩ: lẽ nào là thần câu cá tái thế?

Khi tôi lấy lại tinh thần chuẩn bị đi, Bạch Dực chợt lên tiếng: “Lúc đi dạo nhớ đừng tới quá gần hồ. Ở đây... hình như không sạch sẽ lắm.”

Tôi quay lại ngó vực nhìn anh ta, rồi lại nhìn ra mặt hồ phẳng lặng xa xa, hệ sinh thái ở đây rất tốt, cảnh sắc tứ bề liễu rủ hoa mọc, bốn phía là nhà cửa của nông dân, khói bếp lượn lờ, mặt nước phản chiếu ánh sáng lung linh, khoe màu xanh trong suốt. Gió nhẹ khê thổi, mặt nước khê gợn. Một quang cảnh tràn đầy tình thơ ý họa như vậy mà anh ta bảo là không sạch sẽ?

Thế nhưng ở chung với nhau bao nhiêu lâu như vậy, tôi bắt đầu biết chú ý tới những điều Bạch Dực căn dặn, vì tuy những gì anh ta nói không bao giờ mang bằng chứng khoa học mà toàn là những chuyện quái dị ma quỷ không, nhưng những loại chuyện này xuất hiện ở chỗ chúng tôi cũng chẳng phải mới ngày một ngày hai. Vì thế tôi cũng bắt giác mà lâm vào suy tư, tâm cũng trầm xuống lo lắng.

Bước trở về bên cạnh anh ta, tôi ngồi xuống hỏi: “Lão Bạch, anh nghĩ chỗ này có thứ gì đó... không bình thường sao?”

Cơ thể anh ta vẫn duy trì một tư thế câu rất thả lỏng, đôi mắt chăm chú quan sát cần câu, chỉ có cái miệng khê động: “Đúng vậy, nhưng chỉ cảm thấy một loại oán khí u uất không thể giải thích thôi. Tuy nó rất nhạt, nhưng mà... tôi cũng không biết nữa...”

Tôi lắc đầu đứng dậy, nếu Bạch Dực không cảm thấy rõ ràng, thì có lẽ lần này là thần hồn nát thần tính rồi. Phỏng chừng là do lão Phan hời hợt dạy này bắt anh ta phải chủ nhiệm một lớp, cho nên làm anh ta phiền muộn một thời gian dài, tâm tình cũng không được tốt lắm, nhìn cái gì cũng thấy oán khí...

Anh ta quay lại nhìn vẻ mặt nghi ngờ của tôi, cười cười: “Cứ đi dạo đi, lúc này là ban ngày chắc cũng không có gì lạ lùng đâu. Tôi cầu thêm một lát, tuần sau có thêm đồ ăn.”

Nghe anh ta nói thế, tôi cũng cảm thấy nhẹ nhõm hơn, vẫy vẫy tay tiến về phía bờ hồ phía tây.

Hai tay rút túi áo, tôi đi dạo lảng quăng dọc theo bờ hồ thoải mái, chợt nhận ra từ lúc vào đại học dường như chưa hề có thời gian dạo mát thư thái thế này. Ban đầu tôi còn tưởng khu này giống như những khu du lịch sinh thái khác, nhưng tới rồi mới biết, làng này vẫn là một làng làm nông chính hiệu. Nghề chính của dân trong làng vẫn là đánh cá nuôi tôm. Nhưng chỉ vì dạo này mô hình “làng du lịch” đang thịnh vượng, nên cán bộ trong thôn cũng hô hào vận động mọi người biến làng thành khu du lịch, chứ thực ra, gần như toàn bộ làng vẫn giữ nguyên những nét vốn có của nó, thậm chí còn có nhà cuốc vài khoảnh ruộng nhỏ, trồng rau củ quả nữa. Có thể nói, ngoại trừ dịch vụ cho câu cá và ít nhà trọ quán ăn ra thì còn lại đều không có gì thay đổi. Đương nhiên, loại khu du lịch nguyên sơ này giá tiền cũng dễ chịu hơn rất nhiều so với những khu du lịch chuyên nghiệp khác.

Tuy nói là nói vậy, nhưng đi bộ giữa một vùng không gian quê kiểng thân thuộc, cộng với tiết trời mát mẻ thanh tân buổi đầu xuân, cho nên ngược lại khiến người ta cảm nhận được cảm giác vui vẻ nhẹ nhàng của cái thuở “tháng hai nước hồ xanh, mọi nhà chim xuân hót” xa xưa. Tôi hít sâu đầy lồng ngực, ngẩng đầu nhìn những cành liễu xanh rủ xuống sát mặt nước hồ, chim én có lẽ cũng sắp về, nhắc đến chim én, lại nhớ tới bác Tôn trong căn biệt thự cổ kia, không biết mùa xuân năm nay, hương hồn của ông ấy và tiểu thiếu gia nhà ông ấy có thể nhìn thấy chim én hay không?

Tôi chậm rãi đi hết con đường ngoằn ngoèo, thấy phía trước còn một con đường trải dài típ tấp hướng vào rừng, nhưng lại bị mấy bức tường bằng nhựa ngăn lại. Tôi nheo mắt nhìn sang, xuyên qua tầng tầng cây rợp bóng phía trước dường như nhìn thấy một loại bia đá nào đó, màu đá xám trắng loang lổ ẩn dưới tàng cây xanh mướt trông có vẻ cực kỳ huyền bí, nếu không phải thị lực tôi vốn hơn người thì đã không trông thấy rồi. Đột nhiên nhớ tới lời Lục Tử nói ở làng này có nhiều di tích lịch sử lâu đời, vì thế tôi bèn ôm lòng hiếu kỳ, quyết định phá rào, vượt qua bức tường chắn mà bước sâu vào trong rừng.

Tôi cúi lom khom người cố vượt qua những bụi cây um tùm dày đặc để tiến đến bên cạnh tấm bia, phát hiện nó đã sứt mẻ gần hết, trên mặt bia có thể thấy mờ mờ vết khắc, còn lại đều mờ mịt, kể cả con thần thú khắc trên đỉnh bia cũng trông không ra là con gì. Tôi dùng tay xoa xoa mặt bia, một vài hàng chữ khắc hằn vào đá hiện ra, nhưng hình như là văn tự cổ, tôi nhìn không hiểu, hơn nữa chỉ có vài hàng ngắn ngủi, xem chừng cũng không phải là người nào quan trọng. Trải qua bao nhiêu năm tháng như vậy, có lẽ cả dòng họ của người này cũng đã quên mất sự tồn tại của tấm bia rồi. Cũng cảm thấy có chút bi thương, nhưng quả thực, không phải mộ của hào kiệt anh hùng, thì không hoa đăng cũng chẳng rượu cúng. Tôi dạo qua phía sau tấm bia, bất chợt phát hiện trên mặt bia có rất nhiều vết cào của dã thú, dường như là động vật linh trưởng, vết tích rất sâu, giống như có rất nhiều loài thú hoang cùng tới đây cào móng vậy. Trừng trừng nhìn những vết cào hồi lâu, tôi bắt đầu cảm thấy lo lắng: chẳng lẽ ở đây có dã thú thường lui tới? Vậy mà còn dám hình thành khu du lịch? Không sợ khách du lịch gặp tai nạn chết người sao?

Ngay khi tôi đang cảm thấy lo lắng cho vấn đề an toàn ở khu du lịch này, đột nhiên từ phía sau lưng truyền tới những tiếng khóc than đau khổ bi ai, dường như là từ bờ sông cách đó không xa. Tôi cau mày, thậm chí chẳng lẽ vừa nhắc Tào Tháo Tào Tháo tới liền sao, thực sự có người rơi xuống sông?! Vì vậy cũng nhanh chân bước vội ra phía bờ sông đang trước xem thử. Tôi đưa tay gạt cành cây chắn lối, bước tới một chỗ bờ nước cạn, nhìn thấy rất nhiều dân làng đang vây thành một vòng tròn chặt cứng, có vài người đang đỡ một thiếu phụ trung niên đang khóc lóc kêu gào tới mức muốn lả đi, tiếng khóc la rợn người lúc này là từ bà ta. Tôi hiếu kỳ xen vào đoàn người, dường như bọn họ đang cực kỳ hoảng loạn nên thậm chí không hề nhận ra là tôi là người lạ, không có ai tới ngăn cản tôi cả.

Tôi cúi xuống thoáng nhìn, sau đó lập tức giật nảy người kinh hoàng, hóa ra là một xác người chết đuối, mà không ngờ chỉ là một đứa bé con. Không biết lúc còn sống đứa bé này trông thế nào, nhưng lúc này cái đầu của nó đã trương phồng lên bằng hai đầu người bình thường, da đã chuyển thành màu tím đen, mắt mũi đều biến dạng không còn trông ra hình người nữa, dường như khi chết nó rất sợ hãi hay rất kinh hoàng về cái gì đó; vẻ mặt của nó cực kỳ dữ tợn, giống như đang cố hết sức mà hít lấy không khí. Hai bàn tay nắm chặt như thể đang muốn giữ lấy vật gì đó, tay chân đều cong lại cứng ngắc. Thân thể của nó cũng phồng to ra, y phục tả tơi lại gần như bị thân thể trương lên xé rách hết. Có lẽ đã chết được một thời gian khá lâu

rồi, toàn bộ thi thể như một miếng bọt biển hút nước căng phồng, tỏa ra một mùi tanh lờm lờm.

Dù sao tôi cũng không phải pháp y, đang đi dạo lại tự nhiên gặp phải một thi thể đáng sợ như vậy, đương nhiên không kịp chuẩn bị tâm lý, dạ dày lập tức cuộn lên, tôi hấp tấp bịt chặt miệng, luống cuống lui lại phía sau vài bước, trong lòng tuy không phải không cảm thấy thương tiếc cho đứa bé bị tai nạn, nhưng cũng không khỏi cảm thấy có hơi... xui xẻo, vì sao lại gặp phải loại chuyện này vào cuối tuần. Khi tôi đang gấp gấp lui bước, chân chợt đạp lên một cái gì đó cộm cộm khiến cả người thoáng chốc lảo đảo. Tôi vội vàng bám lấy cây cối xung quanh, cúi đầu nhặt một thứ từ dưới đất lên, nó là một thứ trông có vẻ rất cổ quái, dường như là một thứ đồ bằng đá có hình chữ nhật hơi cong lên quanh mép, trông có vẻ xưa cũ lắm rồi, bên trên nhìn kỹ còn có một ít hoa văn hình mây cuộn, có vẻ là một loại đồ cổ nào đó. Nhưng một thứ thế này vì sao lại rơi bên hồ? Có quan hệ gì với đứa bé đã chết hay không? Tôi lật qua lật lại nó trên tay, dùng ngón chà chà mặt trên, có thể trông thấy trên mặt khối chữ nhật có hai chữ triện nho nhỏ. Tôi không phải chuyên gia về lĩnh vực này, nên quyết định mang về cho Bạch Dực và Lục Tử xem thử. Một người là giáo viên lịch sử, một người là dân buôn bán cổ vật chuyên nghiệp, chắc chắn sẽ biết đây là thứ gì.

Ngay lúc tôi chuẩn bị đi, chợt vô tình liếc nhìn qua bờ hồ, bất thần phát hiện trong bụi cỏ lau dày bên hồ có một thứ gì đó đang động đậy, bởi vì vừa bị dọa cho sợ phát khiếp nên tôi cũng không chắc có phải mình hoa mắt hay không, bèn dụi dụi mắt nhìn kỹ lại, quả thực giữa đám cỏ lau có một đôi mắt hung ác đang trừng trừng nhìn sang, một thứ gì đó có gương mặt đầy lông đen thui đang lạnh lùng nhìn tôi chằm chằm, nó khẽ lay động theo dòng nước, cứ như đang nổi lên bềnh trên đó vậy. Thoáng chốc tôi cảm thấy sợ run cả người, nhưng vẫn không dám chắc, liền kéo kéo mấy người đứng gần đó nhất mà hỏi: “Các vị nhìn coi, có phải trong đám cỏ lau có cái gì đó đang chuyển động không?”

Bọn họ ngẩng đầu nhìn về hướng tay tôi chỉ, nhưng nhìn một lúc vẫn không thấy con quái vật lúc nãy đâu, quả thực giống như tôi đã nhìn thấy ảo giác vậy. Vì thế mọi người đồng loạt quay lại nhìn tôi, ánh mắt cảm tức như thể vừa bị trêu chọc, dường như đứa bé đã chết là thân thích của bọn họ, bọn họ đang thương xót lại đột nhiên bị một người xa lạ như tôi chen vào chọc tức, vì thế bao nhiêu tức giận đau thương đều chuyển hết lên người tôi, có vài người đã bắt đầu hầm hè xông tới, tôi sợ hãi lùi lại, thật sự nếu không mau chóng giải thích thì có khi đám người này sẽ xông vào đánh tôi một trận cho hả dạ mất.

Tôi vội vàng hoa chân múa tay, dùng mọi khả năng mình có để miêu tả lại thứ vừa nhìn thấy lúc nãy, vừa nghe tôi kể lại đầu đuôi, những người đó chợt thay đổi hẳn sắc mặt, ánh mắt cảm tức bất chợt hóa thành một loại vừa kinh hoàng vừa lo sợ. Tôi ngơ ngác dừng tay nhìn bọn họ, lòng nghĩ sao những người này có thể thay sắc mặt còn nhanh hơn cả Jim Carrey[1] thế không biết? Vì thế có chút chột dạ mà e dè hỏi: “Tôi... tôi nói sai cái gì sao...?”

Người phụ nữ đang khóc thê thảm trên mặt đất chợt choàng dậy kéo tay tôi, kích động kêu gào: “Cậu chạy mau! Đừng tới đây nữa! Chạy đi! Nếu không cậu sẽ bị khỉ nước lôi đi bây giờ! Giống... giống như con tôi vậy... Thử hỏi gia gia ơi! Xin ngài thương xót... đừng... đừng kéo người xuống nước nữa...!” Nói xong bà lại giãy mạnh thoát khỏi tay những người dân làng đang giữ chặt mình, chỉ thẳng vào mặt bọn họ mà mắng: “Chỉ tại các người! Các người bị tiền làm mờ mắt! Thử hỏi gia gia đã không muốn cho bất kỳ ai được tới mé tây hồ, vậy mà các người còn đòi mở cái khu du lịch chó má này! Giờ thì hay rồi, Thử hỏi gia gia nổi giận rồi, sớm muộn gì ngài cũng lôi cả cái làng này xuống hồ, đi làm khỉ nước hết!!!”

Nói xong lại giậm chân khóc lóc thảm thiết, tôi vội lùi về phía sau mấy bước, ngạc nhiên nhìn bà ta, một đám người nhanh chóng kéo bà ta ra chỗ khác, lúc tôi còn nghi hoặc bất an nhìn theo thì một người đeo kính, ra vẻ là cán bộ thôn đã tiến tới vuốt mồ hôi trên trán mà nói với tôi: “Cậu đây đừng sợ, thím hai nhà họ Trương là mẹ của đứa bé vừa mới mất, cho nên tinh thần có hơi kích động chút thôi.”

Tôi ngoái nhìn người phụ nữ nọ, bà vẫn sụp người bên cạnh xác chết, cái đầu lắc qua lắc lại theo một cách thật điên cuồng, lại nhớ tới thứ quái vật nấp trong bụi lau lúc nãy, tôi chợt cảm thấy có một cảm giác thương xót kỳ lạ đối với đứa bé nằm chết ở kia: “Sao đứa bé này lại tự nhiên chết đuối được, hay là tại công tác giữ an toàn của các vị còn chỗ hở?”

Vừa nhắc tới vấn đề an toàn, ông ta lập tức trở nên khẩn trương, vội nhìn tôi mà xua xua tay: “Không có không có, làng này sống dựa vào hồ lâu nay kia mà, chỗ nào dành cho khách du lịch tham quan đều có lan can phòng hộ hết, còn chỗ này vốn chỉ là chỗ cho ngư dân neo thuyền đánh cá thôi...” Sau đó ông ta nhìn tôi chằm chằm, nghi ngại hỏi: “Mà cậu đây... hồng phải phóng viên chứ?”

Hóa ra ông cán bộ này sợ phóng viên đăng chuyện có người chết đuối ở chỗ này lên báo, nên tôi lập tức lắc đầu: “Tôi không phải phóng viên, chỉ là du khách tới đây tham quan thôi.”

Ông ta an tâm gật đầu, sau đó thở dài nói tiếp: “Mà đám trẻ con ở đây, có đứa nào không biết bơi đâu chứ, sinh ra bên hồ, lớn lên trong hồ mà. Nhất là thằng con này của thím hai nữa, bơi giỏi như cá vậy, chúng ta ai cũng gọi nó là con rái cá con[2] Tiểu Trương Thuận. Vậy mà một đêm mấy bữa trước, nó thay ba nó đi thu lưới cá, tới giờ chưa thấy về. Ai mà ngờ lại chết đuối bỏ mình chứ, mãi tới hôm nay nó nổi lên mới biết... chắc là do thủy triều đánh dạt vào đây.”

Tôi vẫn còn hơi lẩn cẩn về cái tên “khỉ nước” mà lúc nãy người phụ nữ kia nhắc tới, liền hỏi thăm: “Vậy hai cái tên ‘khỉ nước’ với ‘Thủ hồ gia gia’ mà thím hai họ Trương nhắc tới là cái gì vậy?”

Ông ta cười khẩy trả lời: “Ôi dào, toàn là mớ mê tín dị đoan của đám ngư dân ven hồ thôi ấy mà! Nói cái gì mà người chết đuối đều biến thành thủy quỷ, tìm cách tha người khác xuống sông chết thay để bản thân được đi đầu thai vân vân. Còn ‘Thủ hồ gia gia’ gì đó cũng chỉ là truyền miệng mà thôi, gì mà như là đại yêu quái thống lĩnh đám thủy quỷ ở trong hồ này vậy đó! Hà hà, cậu đây người thành phố, chắc cũng không tin ba cái thứ nhảm nhí này đâu hả!”

Tôi cũng cười cười gật đầu, nhưng trong lòng thì cực kỳ sợ hãi. Thực ra cái tên “khỉ nước” tôi cũng từng nghe qua, là cách gọi dân gian của thủy quỷ, hay có nơi còn gọi là móc câu nước. Người Trung Quốc không thích nhắc tới từ “quỷ”, nên dùng những cái tên giàu hình tượng khác để thay thế, ví dụ như khỉ nước, là vì bề ngoài của loại quỷ này cũng lông lá đen thui như khỉ thật vậy, nhưng thực ra là do linh hồn những người chết đuối biến thành. Theo ghi chép trong “U minh lục”[3], thứ này thời cổ đại gọi là “thủy trùng”, có nơi gọi là “thủy tinh”. Chúng có khả năng biến hóa, có thể biến thành đủ thứ khác nhau, dụ dỗ những người không phòng bị ra sát mép nước, sau đó nắm cổ chân họ kéo thẳng xuống đáy sông hồ, mạnh không thể chống lại nổi. Chỉ cần bước lên bờ là bọn chúng lập tức hóa thành yếu ớt, còn không bằng một đứa bé. Nhưng khi ở dưới nước, thì chúng là những u hồn lệ quỷ thuộc loại kinh khủng nhất. Lúc này tôi chỉ nghĩ, đừng nói là nó đã “chấm” tôi, chọn tôi làm người chết thay đó nha...

Cán bộ thôn thấy tôi không phải phóng viên, cũng chẳng giống công an, hướng chỉ tôi chết hay sống hoàn toàn không liên quan gì tới ông ta, mà ông ta cũng là loại người chẳng thêm tin có thần có quỷ, cho nên cũng không thêm quan tâm gì tới tôi nữa mà quay lại lo trấn an dân làng. Tôi liếc mắt nhìn thím Trương, thấy bà ta đang nhìn tôi một cách cực kỳ sợ hãi, làm như tôi sắp chết giống như con bà ta rồi vậy. Tôi bị ánh mắt đó làm cho rùng mình, xương sống lạnh cứng, liền rửa thềm một câu rồi lập tức rời khỏi bến nước, trong lòng cực kỳ hối hận vì đã đến đây.

[1] Diễn viên hài hình thể người Canada.

[2] Nguyên tác là “giống như cành cây trôi trên sóng”, ý là bơi giỏi và tự nhiên, cho nên Lục Minh chuyển thành thể này cho dễ hiểu.

[3] Là tập tiểu thuyết thời Nam triều Tống (420 ~ 589) kể lại những chuyện quái dị. Bao gồm 20 cuốn, do Lưu Nghĩa Khánh (403 ~ 444) biên soạn.

27. Chương 26: Thủ Hồ (nhị)

Khi tôi trở lại khu câu cá, Bạch Dục đã đứng lên xếp cần câu, nhìn xô cá đầy nhóc, tâm tình tôi mới thoải mái hơn một chút, vì chỉ ít Bạch Dục có thể nấu mấy món rất ngon với đám cá này. Tham ăn có thể nói là tật xấu lớn nhất của tôi, chỉ cần nghĩ tới đồ ăn là không còn lo lắng như lúc nãy nữa. Anh ta vẫy vẫy tay với tôi, ý bảo tôi tới giúp, tôi liền xắn tay áo tiến tới định giúp anh ta xách xô cá, nhưng vừa tới gần thì anh ta đã bịt mũi nhủu mày nhìn tôi: “Tiểu An, đi đâu về mà cả người lại có mùi tanh tanh thế?”

Tôi kéo góc áo lên mũi ngửi ngửi, quả nhiên nghe thấy mùi đất ngai ngái, tôi ngạc nhiên suy nghĩ, rõ ràng sáng nay mới tắm, sao cơ thể lại bốc mùi... đành vùng vằng cãi lại: “Cả người anh cũng đầy mùi cá đó thôi, ai mà nhận ra anh làm nghề giáo viên nữa, chẳng thà xuống đây đổi nghề làm ngư dân cho rồi!”

Anh ta không tin, bèn dí sát mũi vào cổ tôi ngửi ngửi. Lúc này Lục Tử đang cao hứng bưng bưng trở về, nhìn thấy hai chúng tôi, tự nhiên mặt lại ngệt ra như vừa nhìn thấy phim người lớn không dành cho con nít vậy, quay đầu lập tức đi thẳng. Tôi vội vàng hét lên sau lưng hắn: “Lục Tử, chạy đi đâu đó! Quay lại mau!”

Hắn vừa nghe tôi gọi liền do dự một chốc rồi mới quay lại, lúc tới cạnh chúng tôi còn cọt nhả một câu: “Ây da, người ta sợ làm phiền hai người mà!”

Tôi càng nghĩ càng cảm thấy tên ngốc này dường như đã hiểu nhầm cái gì đó, liền liếc hắn nói: “Quấy rồi cái gì, tôi còn sợ quấy rối cậu kia... người đẹp kia đâu?”

Hắn không mang người đẹp về, dừng tay giữa chừng? Hình như có hơi không giống tác phong trước giờ của Lục Tử lắm. Nhưng hắn chỉ xua xua tay nói: “À, về với chồng người ta rồi! Còn để lại cho tớ số điện thoại của cô ta nữa cơ, để tớ lúc nào rảnh rồi thì gọi.”

Tôi rùng mình hỏi: “Phụ nữ có chồng mà nhà người còn dám động thủ? Không sợ chồng người ta tìm tới đánh cho què chân à?!”

Hắn đáp như đùa cợt: “Yên tâm yên tâm, tớ tự biết chừng mực. Thôi đi ăn cơm đi, coi như tớ tạ lỗi với các anh em. Tớ đặt bàn sẵn luôn rồi.”

Lục Tử vươn người tới định kéo chúng tôi tới nhà hàng, nhưng vừa dí sát mặt tới gần người tôi thì đột nhiên cau mũi hỏi: “Tiểu An, bộ vừa đánh rắm hay sao mà thối quá vậy?”

Tôi lập tức đập cần câu lên đầu hắn, phần nộ nói: “Có mà nhà người đánh rắm ấy, ăn nói gì mà thô bỉ thế hả!”

Lục Tử lại vươn người tới nghe nghe, sau đó sờ sờ mũi nói: “Không phải... trên người cậu đúng là có một mùi hôi hôi... nhưng mùi này tớ đã ngửi thấy ở đâu rồi ấy nhỉ...”

Mắt Bạch Dực chợt lóe lên, đột nhiên hỏi: “Có phải cậu đang cầm cái gì đó không?”

Bọn họ nhắc tới tôi mới nhớ ra, trong túi còn cục đá kia còn gì. Vì thế vội vàng lôi nó ra, cặp mắt Lục Tử vừa nhìn thấy nó lập tức đã trợn to lên, nhìn chăm chăm vào khối đá mà hít hà: “Oa, cừ thật! Đây hình như là một khối kiếm cách[1] bằng ngọc đỏ nha!”

Nói xong lập tức nhét lại cục đá vào túi tôi, nhìn trước nhìn sau một hồi không thấy có ai để ý tới, mới thì thầm: “Tiểu An, đây là đồ cổ đó, cậu kiếm đâu ra được vậy?”

Tôi kể lại sơ lược chuyện lúc nãy cho bọn họ nghe, nghe xong, cả hai đều hơi cúi đầu như suy nghĩ, sắc mặt Bạch Dực càng thêm nghiêm nghị khác thường, đây cũng chính là nguyên nhân làm tôi cảm thấy sợ. Vì mỗi lần anh ta tỏ ra căng thẳng, là câu chuyện lại có xu hướng phát triển theo hướng xấu ngay.

Cuối cùng cũng chính Lục Tử là người phá vỡ sự im lặng nặng nề giữa chúng tôi, hắn cắn cắn môi dè dặt nói: “Kỳ lạ thật... một vật thể này sao lại xuất hiện trong một làng chài bình thường như vậy được? Nếu nó đúng là bảo vật văn hóa thì sẽ không bị đối xử lạnh nhạt thế này đâu... Nếu không phải tớ nhìn cổ vật quen rồi thì căn bản nhìn không ra nó là một khối ngọc nha... Thôi bỏ qua đi, đi ăn trước cái đã. Ở đây tai vách mạch rừng, nếu có người biết chúng ta tìm được thứ quý giá như vậy thì coi chừng bị bắt nộp lên bây giờ.”

Tôi nhìn sang Bạch Dực ra ý hỏi, nhưng thấy anh ta vẫn cau mày im lặng, trong lòng tôi vẫn cảm thấy lo âu, nhưng ít ra ngay lúc này cũng chưa có chuyện gì quái dị phát sinh, nên cũng gật đầu mà đáp: “Đúng vậy, đi ăn cái đã. Lúc về phòng rồi sẽ từ từ nghiên cứu lại sau.”

Nhà hàng thực ra cũng là chỗ chúng tôi ở trọ, nói cho đúng ra là một biệt thự nhỏ của một hộ nông dân. Tầng dưới cùng dùng làm nhà ăn, mấy gian phòng trên lầu cho khách du lịch thuê. Có rất nhiều hộ gia đình ở đây chọn cách kinh doanh này, vừa phục vụ chỗ nghỉ vừa phục vụ cơm nước, đồ ăn thì đều là những món ăn làm từ chính nông sản địa phương, ví dụ như canh gà ta, cơm chiên tôm, cá hấp vân vân. Ăn xong rồi khách có thể lên lầu nghỉ ngơi, rất tiện lợi. Gian phòng của chúng tôi ở vị trí tốt, mở cửa sổ ra có thể nhìn thấy mặt hồ trước mặt.

Nhưng bao nhiêu tâm tư của chúng tôi đều để hết ở chỗ khối ngọc và chuyện quái dị lúc nãy, nên không còn lòng dạ nào thưởng thức hương vị của món ăn. Hơn nữa trên người tôi vẫn bám theo cái mùi khó ngửi đó,

cũng không muốn ở lâu trước mặt người khác để người ta phải dị nghị, cho nên cả ba vội vàng ăn cho xong bữa cơm, sau đó lập tức lên lầu. Vào phòng đóng cửa lại rồi, Lục Tử húng háng vài tiếng rồi nói: “Tiểu An, đem thứ kia ra đây xem nào.”

Quả thực mùi hôi kỳ lạ kia toát ra từ chính khối ngọc, còn phảng phất một mùi máu tanh rất nặng hòa cùng mùi đất gai gai mũi, thực sự rất khó nghe. Lục Tử lấy ra một cái hộp nhỏ, bên trong có vài cái bàn chải nhỏ và khăn lau, là thứ mà hắn thường dùng để chùi con dấu. Hắn vừa cẩn thận nâng niu khối ngọc trong tay vừa nói với chúng tôi: “Đây đúng là cái mùi đặc thù của đồ cổ. Nhất là ngọc, để càng lâu thì ngọc càng tỏa ra một mùi hôi khó ngửi, cho nên rất nhiều kẻ làm giả cổ vật thường ném những khối ngọc còn mới vào bồn cầu để làm giả thành ngọc xưa. Nhưng loại thủ pháp vụng về đó thường không qua mắt được dân chuyên nghiệp.”

Tôi thử để sát mũi vào ngửi ngửi, hèn gì mà Bạch Dực vừa nghe đã biết tôi đang giữ cái gì trong người. Quả nhiên thứ này có vẻ rất nhiều tuổi đấy, chờ Lục Tử lau sạch nó xong là có thể biết nó là cái gì.

Lục Tử cầm bàn chải nhỏ, tỉ mỉ chải từng chút một dọc theo những vân hoa văn. Bạch Dực cũng ngồi bên cạnh chăm chú nhìn, vừa khi một góc hoa văn lộ ra là anh ta đã lặng lẽ nói: “Thứ này thuộc thời Ngô quốc.”

Lục Tử làm việc rất cẩn thận chu đáo, trong lĩnh vực này hắn quả thực là chuyên gia. Hắn nhìn qua hoa văn, cũng gật đầu: “Đúng vậy, khối kiếm cách bằng ngọc này là của Ngô quốc. Hoa văn này đúng là loại hoa văn thịnh hành thời cuối Xuân Thu, đầu Ngô. Cái âu khai quật được trong kho tàng Tư Đồ ở thành phố Đan Dương tỉnh Giang Tô năm 1976 cũng mang những hoa văn đan chéo nhau phức tạp giống thế này.

Hắn dùng bàn chải chải sạch khối ngọc xong, rồi dùng vải mềm chà nhẹ qua, khối ngọc liền hiện ra ánh sáng nguyên bản của ngọc cổ, đó là một màu giống như màu đá Moldavite[2], giữa sắc xanh lục sậm vẫn vện những vân màu đen mảnh, hình chữ nhật bo tròn ở hai đầu. Một đầu có đục lỗ, dùng để tra chuỗi kiếm vào, chính giữa mặt ngọc có khắc hai chữ triện “Câu Nguyệt”, nét chữ mạnh mẽ khí khái. Nếu có thêm cả chuỗi lẫn lưỡi kiếm, chắc chắn không phải là một thanh kiếm tầm thường. Nếu có thể cầm trong tay một thanh kiếm như thế ra trận, thì quả là một hình ảnh cực kỳ oai phong!

Lục Tử đặt khối ngọc lên bàn, Bạch Dực lập tức cầm lên, lấy tay miết nhẹ lên chữ khắc trên mặt ngọc mà kích động thì thầm: “Trên này khắc hai chữ ‘Câu Nguyệt’ này! Chẳng lẽ đây chính là thanh kiếm ‘Câu Nguyệt cổ kiếm’ đã thất truyền từ lâu của Ngô quốc hay sao?!”

Lục Tử vừa thu dọn mọi thứ đi uống nước, nghe Bạch Dực nói thế thì lập tức phun hết nước ra mà ho khan, tôi sợ hắn phun nước lên khối kiếm cách, vội vàng kéo hắn lại. Hắn kích động nắm chặt hai tay tôi mà phun nước bọt như mưa lên mặt tôi: “Có làm không vậy chứ!! Chẳng lẽ... chẳng lẽ chính là thanh kiếm lưỡi vàng chuỗi ngọc mà Ngô vương Phù Sai đã dùng để bức tử Ngũ Tử Tư hay sao?!!!!”

Hắn vừa nói thế, tôi cũng lập tức sợ ngây người, quên mất cả nước miếng phun phèo phèo trên mặt mình mà ngây ra nhìn khối kiếm cách bằng ngọc trong tay Bạch Dực. Tục truyền Ngô vương có một thanh “Câu Nguyệt cổ kiếm”, cùng với thanh “Vương giả chi kiếm” của Việt vương Câu Tiễn hợp thành một đôi hi thế bảo kiếm được xưng là “Thiên hạ xưng bá thành vương”. Thanh kiếm của Câu Tiễn được gọi là “Thành vương”, còn Câu Nguyệt được gọi là “Thủ quốc”. Ngô vương Phù Sai dùng nó để bức tử Ngũ Tử Tư, sau đó khi Việt quốc tấn công Ngô quốc thì bóng dáng của Câu Nguyệt cũng theo loạn lạc mà bị phủ mờ trong suốt chiều dài lịch sử, không còn ai biết tung tích. Nghe kể rằng những bậc vương giả có được thanh kiếm này trong tay, sau khi chiếm được thiên hạ rồi, sẽ được kiếm phù trợ cho được thiên hạ thái bình, thịnh thế muôn đời, thiên thu vạn đại.

Ba người chúng tôi đều lặng người đi bàng hoàng, cuối cùng vẫn là tôi e dè lên tiếng trước: “Thứ này... thực sự là một bộ phận của thanh cổ kiếm đó sao? Nói vậy thì phải chăng... thanh kiếm vẫn còn lưu lạc gần đây?”

Bạch Dực đẩy gọng kính, neho neho mắt nhìn khối kiếm cách mà trả lời: “Cũng khó nói, nhưng tôi có cảm giác cái này và tấm bia đá cậu nhìn thấy cùng với chuyện khỉ nước nhất định có liên quan. Thế này đi, Lục Tử, cậu ở đây giữ kiếm cách, Tiểu An, dẫn tôi ra chỗ tấm bia đá xem sao.”

Tôi lập tức gật đầu, nghĩ ở một làng chài bé nhỏ hẻo lánh như thế này mà lại có thể có một phát hiện chấn động đến thế, cũng thực sự có chút hứng khởi. Nhưng bên cạnh đó là một loại bất an không gạt đi nổi, trực

giác nói cho tôi biết, chuyện này không đơn giản như vậy.

Còn Lục Tử trước hết vẫn là một thương nhân, hần lập tức suy nghĩ theo góc độ của một vụ buôn bán, vừa nghe tới tấm bia đá đã lập tức nói: “Hai người đi xem đi nhé, có thể tấm bia đó cũng có giá trị, nếu thực sự có liên hệ với thanh kiếm này là tôi lập tức gọi người tới bán liền, tới lúc đó không quên tiền hoa hồng cho hai người đâu!”

Khi chúng tôi quay lại bên hồ, trời đã ngả về chiều, khu du lịch đầy những đôi trai gái nắm tay nhau đi dạo quanh hồ ngắm phong cảnh, nhưng chúng tôi không còn lòng dạ nào ngắm hoàng hôn, chỉ mãi miết đi về phía tây. Quả nhiên khu vực đó là một “điểm mù” an ninh của khu du lịch này, cho tới bây giờ vẫn không có ai tới canh gác. Chúng tôi cúi gập người chui vào bụi cây, từ đây có thể thấy rõ chỗ nước cạn nơi phát hiện xác chết ban ngày. Thi thể đã được đem đi, nhưng theo tập tục của ngư dân ở đây, vẫn để lại một cây nến sáp ong, bốn phía bày đầy những vật dụng lúc sinh tiền của người chết, với ý nghĩa là để dẫn hồn phách lưu lạc trong nước quay về, tránh cho người chết biến thành quỷ nước.

Hồ nước róc rách tiếng nước triều đều đặn dâng lên rồi lại hạ xuống, nghe như hơi thở của thiên nhiên. Triều dâng rồi triều dạt, có lẽ tấm bia đá kia đã chứng kiến cả ngàn năm thủy triều lên xuống thế này rồi nhỉ. Tôi nhìn mặt hồ một cái, sau đó quay đi bước theo Bạch Dực tới chỗ bia đá. Đột nhiên nghe anh ta khẽ hô lên một tiếng: “Thấy rồi.”

Tôi bước nhanh tới, quả thực là tấm bia đá vô danh tôi đã nhìn thấy ban ngày. Bạch Dực phủi hết lá cây bám trên mặt bia, quan sát một lúc rồi nói: “Quả nhiên là đồ có từ thời nhà Ngô.”

Tôi hỏi: “Trên đó viết những gì vậy? Sao chỉ có vài dòng ngắn ngủi thế?”

Bạch Dực mím chặt môi nhìn tấm bia một lúc lâu khiến tôi càng tò mò, giục anh ta mau nói.

Ánh mắt Bạch Dực có hơi kỳ lạ, anh ta quay sang tôi lặng lẽ nói: “Tấm bia này thực ra là do người chết làm cho chính mình.”

Tôi ngăn người ra, cái gì cơ? Tự lập bia ỳnh? Kẻ đó biết mình sắp chết nên tự lập bia ỳnh sao?

Tôi gãi gãi đầu chỉ vào tấm bia: “Thì trước hết anh cứ dịch tấm bia này ra cho tôi nghe xem nào, sao kẻ đó chỉ ghi lại cho chính mình có vài hàng như vậy? Cổ nhân luôn luôn coi trọng hậu sự, một tấm bia sơ sài thế này không hợp với lễ giáo lúc đó chút nào!”

Bạch Dực vuốt dọc những dòng chữ khắc mà khẽ đọc: “Nó viết là ‘Sĩ vi tri kỷ giả tử, thiên cổ nhất hận, duy hữu thủ nguyệt.’”

Văn học cổ luôn luôn là điểm yếu của tôi, suy nghĩ mãi mà tôi vẫn không biết tấm bia nói thế là có ý gì, đành quay qua hỏi Bạch Dực: “Anh hiểu kẻ này muốn nói gì không? Tôi chỉ biết câu ‘Sĩ vi tri kỷ giả tử, nữ vi duyệt kỷ giả dung’[3] thôi à...”

Bạch Dực khẽ cười cốc đầu tôi một cái: “Bây bạ, cái gì mà ‘nữ vi duyệt kỷ giả dung’ ở đây? Câu đầu đúng là có ý là ‘kẻ sĩ chết vì tri kỷ’. Còn ‘thiên cổ nhất hận’, tôi cũng không biết là hận gì, ‘duy hữu thủ nguyệt’ có hai cách hiểu, cách thứ nhất là chỉ cái hồ Thủ Nguyệt này, cách hiểu thứ hai là chỉ thanh kiếm Cầu Nguyệt.”

Người thời cổ thường lời ít mà ý nhiều, phần nhiều là để cho người nghe tự suy ngẫm, dựa vào chính khả năng của mình mà lãnh hội. Nếu có ngộ tâm, tất sẽ tự hiểu người ta đang nói cái gì, còn nếu không có ngộ tâm, thì xin lỗi, có nhìn đám chữ đó tới mức thổ huyết cũng đừng hòng hiểu ra. Tuy không thể hiểu hết câu này có ý gì, nhưng xem ra chắc chắn có liên quan nào đó tới Cầu Nguyệt cổ kiếm.

Bạch Dực thấy đám chữ này cũng không cung cấp được thêm cái gì cho chúng tôi, liền bước ra phía sau tấm bia xem thử. Tôi càng không hiểu gì, vì thế liền quay ra phía sau lưng nhìn lại chỗ nước cạn nơi thi thể được tìm thấy, nhưng lại đột nhiên phát hiện ngọn nến sáp đã... biến mất, chỉ để lại những vệt sáp trắng nhạt. Trên mặt cát lưu lại một loạt dấu chân ướt sũng, nhìn là biết tuyệt đối không phải dấu chân người, mà cứ như những dấu chân vịt khổng lồ vậy.

Tôi cảm thấy mặt mình tê rần lên, vội vã xoay người gào lên với Bạch Dực: “Lão Bạch lão Bạch, ngọn nến mất tiêu rồi!”

Bạch Dực ngẩng đầu lên khỏi mặt sau tấm bia, đột nhiên anh ta cũng trừng to mắt, thoáng cái kéo lấy tay áo tôi giật mạnh lại, kéo tôi về phía sau tấm bia. Vì lực kéo quá mạnh, mặt tôi liền đập thẳng vào mặt đá, tôi chỉ cảm thấy mũi đau thốn lên, đau tới mức rên rĩ: “Anh bị mắc cái chứng gì vậy, mũi tôi bị đập gãy bây giờ!”

Nhưng Bạch Dực không thèm để ý tới, chỉ nhanh như chớp nhảy phắt ra chặn trước mặt, kéo tôi ra phía sau lưng mình. Tôi bưng chặt mũi nhìn lên, vừa kịp thấy một cái bóng đen nhoáng cái chui vào trong rừng cây dày đặc, tốc độ cực nhanh. Bạch Dực chỉ cẩn thận quan sát bốn phía, âm trầm nói với tôi: “Chỗ này không an toàn, về thôi!”

Không cần anh ta phải nói tôi cũng biết chỗ này lạnh ít dữ nhiều, thứ đen thui lúc này rất có khả năng chính là vị khí nước ban sáng, đúng là bám dai như đĩa vậy. Tôi bỏ bàn tay đang bịt mũi ra, nhìn thấy một màu đỏ ghê người của máu tươi, nghĩ thầm, Bạch Dực đúng là ra tay quá mạnh, nếu anh ta mà cố tình một chút thì không chừng cả cái mặt tôi cũng dẹp lép mất rồi. Anh ta nhìn gương mặt của tôi, cũng có hơi hối hận, liền lấy trong túi quần ra một cái khăn tay chuẩn bị giúp tôi lau mũi. Nhưng tôi vội vàng ngăn bàn tay anh ta lại, cầm lấy cái khăn tự mình lau. Anh chàng này mạnh tay như vậy, bây giờ mà lau một cái dám cái mũi của tôi cũng rớt ra theo quá. Tôi lườm anh ta một cái, bưng mũi nói: “Về trước cái đã, hiện tại không phải là lúc quan tâm tới vấn đề mặt mũi, có xấu đi chút cũng còn hơn là xuống hồ làm khí nước!”

Trên đường trở về tôi vẫn bưng chặt mũi, Bạch Dực leo đèo theo phía sau. Những người trên đường nhìn mặt tôi, tưởng tôi vừa bị ai “đạy dỗ”, đều chỉ trỏ thì thầm với nhau. Tôi cúi thấp đầu, thầm mắng cả mười tám đời tổ tông nhà Bạch Dực tôi tở.

Một người đàn ông trung niên tiến tới từ phía xa, tôi nhận ra ông ta là một trong số những ngư dân ban sáng. Ông ta tiến thẳng tới trước mặt tôi, thấy phía sau tôi còn có thêm một người, hơi ngây ra một chút, thế nhưng lại lập tức đi tiếp. Trên thắt lưng của ông ta có cột một sợi dây xô gai màu trắng, bởi vì người chết là đứa nhỏ trong nhà, nên người lớn không cần mang vải tang màu đen mà chỉ cần cột một sợi dây trắng bên hông, biểu thị trong nhà có trẻ con qua đời là được.

Ông ta vội vàng nói với tôi: “Cậu nhóc, đừng ở lại đây nữa, sớm muộn gì cũng gặp xui cho coi. Tui biết cậu không tin, nhưng khí nước ở chỗ này khá với những chỗ khác, có thể lên tận trên bờ mà tha người xuống nước đó, tất cả những ai đã trông thấy nó đều sẽ bị nó kéo xuống nước hết đó!”

Tôi nhìn ông ta, cảm thấy có thể tìm hiểu được nhiều điều từ người này, bèn lén nháy mắt với Bạch Dực một cái rồi làm ra vẻ ngây thơ nói với ông ta: “Đại ca, không phải tôi không tin, nhưng mà anh nói chuyện cũng mập mờ quá đi. Tôi không hiểu gì hết, mà khí nước là cái gì?”

Ông ta nhìn chúng tôi một chút rồi thở dài: “Hai người không phải người trong thôn, không biết khí nước lợi hại tới mức nào đâu. Thằng con nhà tui trước khi gặp nạn cũng nhìn thấy khí nước, sau đó mới bị nó lôi xuống hồ. Nhất là những lúc thủy triều, đám khí nước ở đây cứ như trúng ma, đều chực chờ bèn mặt nước, thấy ai là kéo người đó xuống hồ cho chết đuối liền. Những lúc thủy triều lên xuống, làng này không ai dám ra hồ bắt cá cả. Ai... chúng ta đều biết, bị khí nước lôi đi rồi là thế nào cũng phải trở thành một trong số chúng... thương cho con tui...”

Bạch Dực đứng bên cạnh chăm chú lắng nghe, tới đây đột nhiên chen vào hỏi: “Vùng này có truyền thuyết gì về cái hồ này không? Càng xưa càng tốt!”

Ông ta suy nghĩ một chút rồi trả lời: “Những chuyện cổ ở đây nói chung đều là về cái hồ này, nhưng chuyện xưa nhất... có lẽ là chuyện kể là ngày xưa đã từng có một quý tộc nhảy xuống sông tự vẫn, không ai biết lai lịch của người đó ra sao, nhưng nghe đồn ông ta biết pháp thuật, tự sát rồi cũng không có cá tôm nào dám rĩa xác của ông ta, hơn nữa... hình như là ông ta còn ôm theo một thanh kiếm nhảy xuống hồ nữa.”

Tôi và Bạch Dực quay phắt lại nhìn nhau, cảm thấy có đầu mối, vì thế hỏi ông ta kể chi tiết hơn. Người đàn ông già già tóc suy nghĩ rồi kể: “Ông nội tui bảo, thân thể của người này rất đặc biệt, nghe nói ông ta chết rất trẻ, lúc chết lại ôm oán hận quá lớn, oán khí không tan nổi, cho nên biến thành Quỷ Vương của thủy quỷ, mà cả thanh kiếm của ông ta cũng rất đáng sợ. Thủy quỷ đều phải nghe lệnh ông ta, mà cái vị ‘Thủ quốc gia gia’ này đặc biệt không thích người ta tới mé tây hồ, kẻ nào dám tới lập tức sẽ bị khí nước bắt đi hết. Cho nên chỗ đó biến thành chỗ cấm của làng này. Nhưng sau thời cải cách văn hóa, khách du lịch bắt đầu tìm tới, ban ngày chúng tui cũng bạo gan vài lần tới câu cá. Nhưng gần đây thì đám khí nước càng lúc

càng hung tợn khác thường, hình như là do oan hồn của vị gia gia này quấy phá, tui tui cũng cúng cho hồ rất nhiều lần, nhưng không ăn thua gì. Thằng con tui tối bữa trước ra mé tây hồ rồi cũng không còn trở về nữa...”

Bạch Dực hỏi tiếp: “Vậy các vị có biết người này là người thời nào, tên gì không?”

Ông ta chặc chặc lưỡi đáp: “Cái đó thì không biết, nghe nói là người trước cả thời Tần Thủy Hoàng, tên gọi... không biết tên là gì, nhưng tui tui đều gọi ông ta là ‘Thủ quốc công’, những cái khác... quả thực không biết.”

Tôi xem chừng không còn hỏi thêm được gì nữa, bèn chào hỏi qua loa rồi cùng Bạch Dực về phòng trọ. Dọc trên đường, Bạch Dực đều rất trầm tư như đang suy nghĩ rất lung, lúc chúng tôi vào phòng, thấy Lục Tử vẫn đang nghiên cứu khối kiếm cách bằng ngọc kia. Chúng tôi vừa vào cửa, hắn đã đứng dậy hỏi có thu hoạch gì không.

Tôi tự rót ỉnh một ly nước, kể lại chuyện ông ngư dân kia đã nói cho hắn nghe. Hắn gõ gõ lên bàn, thở dài: “Tư liệu như vậy vẫn còn quá ít, chẳng biết thêm được gì cả.”

Bạch Dực lắc đầu: “Chưa chắc, hai người suy nghĩ thử xem, Phù Sai bức tử Ngũ Tử Tư rồi, sau đó bảo kiếm có thể rơi vào tay ai? Một thứ quan trọng như vậy, Ngô vương Phù Sai có ngốc đến mấy cũng không thể giao vào tay người ngoài. Cho nên chắc chắn lúc đó giữ kiếm phải là thân tín, hoặc là trực hệ của Ngô vương.”

Chính xác, nghe rất có lý. Tôi gật đầu, đồng ý với ý kiến của Bạch Dực: “Nói đúng lắm, vậy người nào có thể vừa là thân tín của Phù Sai lại vừa biết pháp thuật nhỉ?”

Lục Tử cắt ngang: “Không thể tin theo lời ông ngư dân kia nói mà nghĩ rằng người đó nhất định phải biết pháp thuật, làm sao có chuyện hoang đường tới mức đó được. Người thời cổ thường cho những hiện tượng tự nhiên dị thường đều là pháp thuật cả, nếu cậu bây giờ mà quay về thời cổ đại móc ra một cái bặt lửa là lập tức tất cả mọi người, coi chừng cả lão hoàng đế cũng phải quỳ xuống trước mặt cậu nữa là.”

Tức là, ngoại trừ khối kiếm cách cộng với một câu chuyện truyền khẩu không đầu không đuôi thì chúng tôi không có gì khác trong tay cả. Kỳ thực, điều làm tôi quan tâm nhất chỉ là làm sao để không bị khỉ nước lấy mạng mà thôi, vì nếu như lời ông ngư dân kia nói là thực, bất kỳ ai nhìn thấy khỉ nước đều phải chết, vậy chẳng phải tôi chết chắc rồi sao?

Bạch Dực nhìn thấu lo lắng trong lòng tôi, liền vỗ vỗ vai khuyên nhủ: “Tôi cảm giác chuyện này vẫn chưa ngã ngũ, hơn nữa chỗ này cũng xa hồ, khỉ nước không thể nào dám tới tận đây mà tìm cậu được đâu, cùng lắm thì mai chúng ta về thành phố, lẽ nào nó có thể đuổi theo cậu tới tận đó?”

Nhưng lần này thì ngay cả những lời bảo đảm của Bạch Dực cũng không làm tôi bớt lo hơn chút nào. Trong lòng dường như luôn luôn có một tảng đá khổng lồ đè nặng, không sao nhẹ nhõm được. Tôi nhìn ra ngoài cửa sổ, trời đã tối đen lại, mặt hồ ánh lên một sắc xanh sẫm pha đen huyền ảo, một vầng trăng tròn trặn lững lờ giữa bầu trời không gợn áng mây. Một khung cảnh tĩnh tại đẹp đến thế, vậy mà lúc này nhìn lại không hiểu sao cứ cảm thấy có hơi quỷ dị.

Chợt từ xa truyền tới từng đợt thanh la xập xòe cộng với tiếng tụng kinh đều đều của hòa thượng. Ngoài bến sông, ngư dân đang tổ chức lễ cúng cho đứa trẻ vừa chết, bọn họ đốt một đồng quần áo mà nó thường mặc khi còn sống bên bờ sông, từ xa vẫn có thể nghe thấy mùi cháy khét lẹt.

Tiếng khóc của người phụ nữ ban sáng lại lần nữa vang lên thảm thiết. Tôi bắt đầu thực sự phát sợ, tay run run vội vã đóng cửa sổ lại, bất an quay lại ngồi lên ghế, ỉu xiu nói với hai người còn lại: “Tôi mặc kệ hết, sáng mai chúng ta về đi! Bọn khỉ nước này thực sự quá đáng sợ mà, tính mạng quan trọng hơn thanh kiếm kia nhiều!”

[1] Kiếm cách là một khối (thường là) hình chữ nhật nằm ở vị trí giữa chuôi kiếm và lưỡi kiếm, có tác dụng bảo vệ tay.

28. Chương 27: Thủ Hồ (tam)

Bạch Dực mân mê chén trà trong tay, không nói gì; Lục Tử tuy có vẻ như muốn ở lại tìm tung tích của thanh cổ kiếm, nhưng nhìn dáng vẻ lo sợ của tôi cũng không dám ép. Đột nhiên ánh mắt Bạch Dực như lóe lên, dường như tự đắc vì đã nghĩ ra cái gì đó vậy, nhưng sự biến hóa này chỉ xẹt qua đáy mắt anh ta rất nhanh rồi nhanh chóng biến mất, trở lại vẻ lạnh nhạt như cũ, trước sau vẫn không mở miệng.

Tôi vốn định hỏi anh ta đã nghĩ ra cái gì, nhưng anh ta đã khéo léo dùng ngón trở của bàn tay đang cầm chén mà đặt nhẹ lên môi, ý bảo tôi đừng lên tiếng. Để không cắt đứt dòng suy nghĩ của anh ta, tôi cũng đành nhin mà im lặng, chờ anh ta suy nghĩ cẩn thận đâu ra đó rồi chắc chắn sẽ giải thích. Buồn chán, tôi bèn lơ đãng nhìn ra ánh lửa xa xa ngoài cửa sổ, nghĩ thầm, quả nhiên là những người sinh ra bên hồ, lớn lên trong hồ, cuối cùng cũng gửi thân xác lại trong hồ, đó cũng có thể coi như một sự trở về. Tôi thở dài một hơi, u ám nhìn lướt qua mặt hồ đen đặc rộng lớn. Đột nhiên, giữa mặt hồ, tôi nhìn thấy... một cái bóng người trắng toát!

Lòng tôi trong phút chốc hoảng lên, thân hình của kẻ nọ rất mờ nhạt, ánh trắng chiếu lên người hắt làm thành một đường viền nhàn nhạt. Tôi không khỏi nghi ngờ, người này biết phép đi trên mặt nước hay sao? Bởi vì trông cái bóng thực sự như đang lướt trên mặt nước, nhưng vẫn hoàn toàn không làm ắt nước xao động, toàn bộ thân hình như tĩnh lại, kéo theo không khí xung quanh hắt cũng như ngưng đọng theo.

Một ý nghĩ toát ra trong đầu tôi, người này rất có thể chính là “Thủ quốc công” mà ông ngư dân ban chiều đã nhắc tới, nghĩ vậy, tự nhiên cảm thấy một cảm giác khao khát mãnh liệt muốn nhìn thấy hắt tận mắt, làm như nếu nhìn thấy người này thì có thể giải được hết mọi bí ẩn vậy. Mặc kệ hắt là thiện hay ác, là thần hay quỷ, thà tìm thấy hắt trước còn hơn chờ hắt tới tìm, không phải sao!

Để nhìn thấy rõ hơn, tôi vội vã tiến ra trước cửa sổ, nhìn chăm chăm vào cái bóng trên mặt hồ, cái bóng như được phủ mờ bởi tầng tầng ánh trắng huyền ảo. Đột nhiên tôi có cảm giác thật muốn, thật sự muốn lao đầu ra khỏi cửa sổ... bàn tay tôi đã nắm lên bờ cửa, nhưng khi tôi vừa mở rộng cửa ra, thì từ bên ngoài, một cái bóng đen thui đã chồm lên. Khỉ nước! Nó nhẹ nhàng trợn mắt nhìn tôi, trợn mắt đỏ rực như máu. Tôi giật người lùi lại, nó đã xô mạnh vào vai tôi mà nhảy xổ vào phòng. Đang lúc cả đám người chúng tôi còn đang trở tay không kịp, trong phòng lại đột ngột... cúp điện! Lục Tử và Bạch Dực đều la lên. Chuyện xảy ra nhanh như một cái chớp mắt, ba người chúng tôi căn bản không kịp động đậy, vì ánh sáng bất thành linh biến mất nên chúng tôi cứ như ba kẻ mù, tôi vội vã giơ tay ra trước hốt hoảng gọi: “Bạch Dực, Lục Tử! Hai người đâu rồi!”

Đột nhiên cảm thấy đụng phải một người, tôi tưởng là Bạch Dực, liền vội vàng nắm lấy tay người đó, nhưng chạm vào rồi mới thấy, đây tuyệt đối không thể là Bạch Dực được, vì tay áo hắt dài thượt, không phải quần áo của người hiện đại, mà cả người hắt lại ướt đầm, cứ như... cứ như vừa bước lên từ dưới hồ vậy!!!

Tôi giật tay lại rút lui liền mấy bước, đụng phải ghế, lập tức ngã nhào xuống. Đôi mắt dần dần quen với bóng tối, tôi bèn nhìn chăm chăm vào bóng người đang đứng cạnh cửa sổ kia. Hắt mặc một chiếc áo dài thượt, rộng thùng thình, một tay đang vươn ra về phía tôi, lòng bàn tay mở rộng như đang đòi vật gì đó. Tôi lập tức hiểu ngay, hắt đang đòi lại khối kiếm cách ngọc! Đột nhiên cả người bị ai đó ôm chặt lấy, kéo về phía sau, tôi mất đà ngã vào lòng ngực người ấy. Nhìn lại thì phát hiện là Bạch Dực, trong lòng lập tức yên tâm, liền run run chỉ cho anh ta thấy người bên cửa sổ kia: “Hắt... dường như muốn lấy lại khối kiếm cách hay sao ấy!”

Lục Tử thì đang co người trốn dưới gầm bàn, cả người hắt run tới mức khiến cho cả cái bàn cũng run bần theo, trong miệng liên tục lẩm nhẩm A di đà phật. Nhưng vấn đề là khối kiếm cách ngọc trên bàn đã không còn ở đó nữa, lẽ nào con khỉ nước lúc này đã cướp đi rồi sao? Chợt nghe Bạch Dực từ sau lưng nhẹ giọng thì thầm: “Thứ đó trong tay tôi, yên tâm đi.”

Tôi meo máo nói: “Chi bằng...chi bằng trả lại cho người ta đi, chúng ta còn giữ nó thì còn không được bình an!”

Cái bóng kia vẫn giữ nguyên tư thế như trước, không thêm động đậy. Toàn thân hắt tỏa ra một thứ hơi lạnh tiêu điều u tịch, ánh trắng chiếu xuyên qua người hắt, hắt lên mặt đất chút ánh sáng lơ mờ. Bạch Dực

đỡ tôi đứng dậy, người kia cũng như một con rối, xoay người theo động tác của chúng tôi, cánh tay vẫn giơ ra, dường như hẳn biết khối ngọc kia đang nằm trên tay Bạch Dực vậy.

Kỳ thực, so với bóng người không biết tên tuổi này, tôi còn sợ con khỉ nước không biết đang lẫn lút ở đâu trong phòng kia hơn. Nó không biết đang trốn trong xó xỉnh nào, bởi vì Bạch Dực không hề mở cửa phòng, cho nên nó cũng cứ thế giả hoạt mà giấu mình trong bóng tối, chờ cơ hội nhảy ra.

Tôi liếm liếm đôi môi khô khốc, hỏi: “Người... người là ai?” Giọng nói khàn tới mức ngay cả tôi nghe thấy cũng giật cả mình.

Bóng người vẫn không hề lay động, cũng không thêm trả lời, từ người hẳn có thể cảm thấy một loại khí độ lạnh ngạo đến cực điểm. Bạch Dực phía sau cũng bắt đầu thở gấp, có thể thấy ngay cả anh ta cũng bắt đầu lo lắng. Đúng lúc này, Lục Tử đột ngột hét to lên một tiếng, như thể vừa bị ai đó tóm được vậy. Tôi vừa nhìn thấy thì tim cũng gần như ngừng đập, con khỉ nước kia không dám ra tay với chúng tôi, mà lại chọn đúng Lục Tử thân cô thế yếu để tấn công, bọn quỷ này, quả thực là quá hiểm độc mà!

Lục Tử dường như bị bóp cổ, tiếng la trở nên gián đoạn lại khò khè, tôi lo lắng quay sang Bạch Dực: “Không ổn rồi! Lục Tử sắp chết tới nơi rồi, chi bằng chúng ta trả thứ đó lại cho hắn đi, cầu xin hắn cho chúng ta một con đường sống!”

Bạch Dực chỉ suy nghĩ trong chốc lát, một tay cẩn thận ôm chặt lấy tôi, tay còn lại nắm khối kiếm cách ném thẳng ra ngoài cửa sổ. Chỉ nghe Lục Tử hét thảm một tiếng, con khỉ nước lông lá đen ngòm kia đã nhảy phắt ra khỏi cửa sổ, bóng người màu trắng cũng thoáng cái biến mất.

Ba người chúng tôi ngồi phịch xuống đất thở hổn hển, mãi một lúc lâu sau khi có người tới gõ cửa mới hoàn hồn lại. Đứng trước cửa là ông chủ quán trọ, ông ta nói câu dao tổng không biết bị ai chơi ác đóng lại, cho nên cả nhà trọ mới bị cúp điện. Lại nghe tiếng chúng tôi hét trên này nên lên xem thử, vừa nói xong thì gian phòng cũng đúng lúc sáng lên. Chỉ có một cái ghế ngã chổng chơ trên sàn, Lục Tử thì cuộn tròn người dưới bàn, bưng cái cổ ra sức thở hào hển.

Tôi vội vàng lên tiếng giải thích với ông chủ đang há hốc miệng ngạc nhiên: “Bạn của tôi lúc nhỏ gặp tai nạn, cho nên bây giờ cứ mỗi lần cúp điện đột ngột là lại như vậy đó, đây là một loại bệnh tâm lý thôi, không sao hết!”

Ông chủ nghe thế cũng gật đầu: “Là vậy sao, thật không phải, đột nhiên xảy ra chuyện này tui cũng rất xin lỗi, có cần tui tui đưa bạn cậu tới bệnh viện không?”

Tôi vội vã xua tay: “Không, không cần đâu ạ, cậu ta chỉ cần nghỉ ngơi một lát là khỏi ngay ấy mà. Bác cứ đi lo công chuyện đi, ở đây không còn gì phải lo nữa đâu.”

Ông chủ lo lắng nhìn lại Lục Tử thêm một lần nữa, nhưng không nói thêm gì mà vội vã rời đi. Tôi lập tức đóng chặt cửa, nói với Bạch Dực: “Thứ kia có được khối ngọc rồi, chắc sẽ không quay lại nữa đâu nhỉ?”

Lục Tử đã bắt đầu bình thường trở lại, hẳn lão đảo đứng lên bước tới ngồi phịch xuống ghế, bưng ngực thều thào: “Đúng đó, trả lại cho hắn là đúng, có chủ nhân hung ác như vậy, thứ kia mà mang về cũng chỉ mang tới tai họa thôi...”

Bạch Dực trầm mặc nhìn chúng tôi hồi lâu, mãi sau mới thản nhiên nói: “Tôi chưa trả thứ đó lại cho hắn.”

Chúng tôi vừa nghe thấy, liền trợn mắt lên nhìn anh ta, không sao tin nổi, giọng của Lục Tử cũng run lên: “Ồi đại ca ơi! Sao anh còn giữ lại cái thứ gây tai họa này làm cái gì!!! Anh đâu phải là loại người vì nghĩa mà quên mạng đầu hử? Hử?!”

Tôi cắt ngang màn quỷ rống của Lục Tử, vì biết Bạch Dực làm thế chắc chắn có lý do của anh ta, cho nên tôi chỉ cố gắng giữ bình tĩnh mà hỏi: “Lão Bạch, anh giữ lại thứ này làm gì? Dù sao nó cũng đâu có quan trọng với chúng ta lắm?”

Bạch Dực lấy khối kiếm cách từ trong túi quần ra mà đáp: “Nếu trả lại nó rồi, coi chừng không quá ba ngày sau chúng ta đều phải ra ma hết, ai cũng chạy không thoát. Chỉ có giữ nó lại mới có đường sống.”

Bạch Dực nói thế tôi mới sực nhận ra, người này thực sự sẽ không cho chúng tôi được sống sót. Vì sao hẳn lại không để ai bước chân tới mé tây hồ? Vì sao đứa bé kia lại bị khỉ nước tha xuống chết đuối? Cách giải

thích duy nhất là vì đứa bé đó chính là người đầu tiên bắt được khối kiếm cách. Cho nên nó phải chết. Mà người kế tiếp giữ kiếm cách trong tay là tôi liền biến thành mục tiêu truy sát của kẻ nước. Vì kẻ đó muốn giữ kín bí mật của cổ kiếm, cho nên ra sức phong tỏa mọi tin tức dẫn tới kiếm, nếu chúng tôi còn sống thì tức là mối đe dọa vẫn còn. Cho nên, chỉ có cách tốt nhất để giữ bí mật, đó là khiến cho ba người chúng tôi vĩnh viễn câm miệng, vì người chết là loại người duy nhất sẽ không bao giờ để lộ bí mật ra ngoài.

Lòng tôi lạnh toát, bất giác quay lại nhìn Bạch Dực. May có anh ta, may mà anh ta nghĩ ra, không bị tình huống nguy hiểm tức thời làm bối rối tinh thần, bằng không nếu lúc này giao ra lá bùa hộ mệnh duy nhất này rồi thì tiếp theo đúng là chỉ còn có nước chờ chết.

Lục Tử rốt cuộc cũng hiểu ra tình hình, thở dài một tiếng nói: “Vậy bây giờ chúng ta phải làm sao? Chẳng lẽ cứ ở đây chờ người kia quay lại tính sổ? Hẳn mà biết chúng ta lừa hắn, đảm bảo sẽ không để chúng ta yên lành rời khỏi đây đâu!”

Bạch Dực ngẩng đầu nhìn mặt hồ ngoài cửa sổ, đáp: “Cho nên chúng ta phải chủ động đi tìm hắn, ra điều kiện!”

Nguyên cả đêm đó chúng tôi không sao chợp mắt nổi, Lục Tử nắm chặt khối khai quang cổ ngọc mà sư phụ hắn cho trong tay, niệm kinh lầm rầm cả đêm. Tôi ngồi canh bên cửa sổ, dùng cây móc áo chặn chặt cửa sổ lại, không cho kẻ nước phá cửa xông vào. Bởi vì tôi có cảm giác, lũ kẻ nước này vẫn giữ được trí thông minh của con người, chỉ hình dạng bên ngoài là bị biến đổi mà thôi. Đã là như thế thì những trò như cạy cửa sổ chắc chắn cũng không thể không biết.

Nhưng đáng lo nhất lại chính là Bạch Dực, cả đêm anh ta nắm khối kiếm cách trong tay, không biết suy nghĩ gì mà trầm tư, mặt mày nghiêm trọng kinh khủng. Lục Tử mấy lần gọi, nhưng anh ta đều không nghe thấy. Tôi xua xua tay với Lục Tử, ra hiệu cho hắn đừng làm phiền Bạch Dực. Bởi vì tình huống lúc này của chúng tôi, ngoại trừ trông cậy vào khối ngọc trong tay anh ta để cứu mạng thì không còn cách nào khác.

Một đêm ngủ không yên, phương đông đã hừng sáng tự lúc nào. Ánh trăng trút xuống những lớp sáng nhạt cuối cùng, dần dần bị thay thế bởi những tia nắng chói lọi của vầng thái dương. Ánh sáng ban ngày có hơi chói mắt, tôi động dậy cơ thể, gãi gãi đầu tỉnh giấc, hóa ra cuối cùng vẫn là trụ không được, ngủ thiếp đi tự lúc nào. Trên người tôi đắp cái áo khoác của Bạch Dực, anh ta vẫn đang ngồi bên bàn mà nhìn chăm chăm khối kiếm cách trong tay, trông mắt đỏ quạch, dường như cả đêm không ngủ.

Lục Tử còn nằm yên trên giường ngủ say như chết, miệng há hốc ngáy khò khò, trong tay còn nắm chặt khối ngọc của hắn không dám buông. Tôi lắc lắc cái cổ cứng đờ, bước tới hỏi Bạch Dực: “Thế nào? Có biện pháp gì chưa?”

Anh ta thấy tôi đã tỉnh, liền cầm lại áo khoác của mình, sờ sờ cằm mà nói: “Xem ra muốn giải quyết dứt điểm thì buộc phải tới bên hồ một lần nữa. Khối ngọc này thế nào cũng phải trả lại cho hắn, nhưng chúng ta cũng phải buộc hắn hứa không được làm hại chúng ta mới được. Nếu không có ngày chết chìm trong bồn rửa mặt nhà mình mất.”

Chúng tôi thực sự không ham muốn thứ này, dù sao với tôi mà nói cả câu chuyện này chỉ là một lần gặp chuyện không may mà thôi, nếu như được lựa chọn tôi thà không bao giờ bước chân tới chỗ này. Nghĩ đến đây, tôi lại không khỏi lườm cái kẻ đầu sỏ gây chuyện kia một cái.

Bạch Dực nhìn tôi, bình thần nói tiếp: “Biện pháp của tôi lúc này cũng chỉ dựa trên sự suy đoán, cho nên chắc chắn là có nguy hiểm. Tỷ lệ thành công có khi chỉ có 50%, cho nên tôi định chuyện này để một mình tôi giải quyết được rồi, cậu về trước với Lục Tử đi. Nếu như...”

Tôi lập tức chặn ngang không cho anh ta nói nữa. Lại bắt đầu cái bệnh anh hùng cá nhân rồi, đây có phải là chuyện cá nhân của anh ta đâu? Đã nguy hiểm như vậy thì càng cần phải có người giúp đỡ chứ? Hơn nữa chẳng lẽ anh ta cho rằng tôi về nhà sẽ an toàn sao? Nếu lỡ mà anh ta thất bại, tôi vẫn như cũ chết đuối trong bồn rửa mặt chứ ích gì? Vì thế, tôi kiên quyết hăm he: “Tôi không quay về, tôi ở lại với anh! Thăng nhóc Lục Tử này nhất lắm, đá cậu ta về trước đi!”

Bạch Dực lắc đầu: “Lần này tôi quả thực không dám cam đoan là có thể bảo vệ tốt cho cậu, nếu chẳng may... chẳng may cậu xảy ra chuyện gì... tôi... tôi làm sao ăn nói với cha mẹ cậu...?”

Tôi trừng mắt với anh ta một cái, anh ta khinh tôi là con nít lên ba sao? Vì thế cố tình nói bằng một giọng nặng nề hơn: “Đừng nói loanh quanh, muốn chê tôi vô dụng thì cứ nói thẳng đi! Tôi thì tôi nói thật nhé, anh nghĩ tôi không muốn chạy chắc?! Nhưng vấn đề ở đây là nếu anh thất bại thì tôi có thể chạy đi đâu nào? Hung tinh đêm qua anh cũng thấy rồi đó, anh xem chạy thoát nổi không?!”

Anh ta khẽ nhún vai, ý nói tôi cũng có lý. Suy nghĩ một chút, cuối cùng anh ta nói: “Cậu nói phải, vậy cậu ở lại đi, nhưng phải nghe theo lời tôi đây.”

Tôi vội vã gật đầu. Anh ta nhìn tôi thở dài một tiếng, lắc lắc đầu nói: “Ngày hôm trước lúc mới tới đây tôi đã nhận thấy ở đây có một luồng oán khí rất nặng, nhưng lại thấy phong thủy không có vấn đề nên cũng không dám chắc. Nhưng nay xem ra, đúng là không có lửa làm sao có khói.”

Anh ta mân mê khối kiếm cách ngọc trong tay, tư lự một chút rồi nói tiếp: “Thực ra chúng ta đều có thể đoán được, tất cả cũng chỉ là vì kẻ đã nhảy xuống hồ tự tử kia, mà tấm bia đá trong rừng có lẽ chính là thứ cuối cùng hắn lưu lại trước khi chết.” Dừng một chút, anh ta tiếp lời: “Hắn chết thì ôm theo thanh cổ kiếm này, vậy chắc hẳn phải là quý tộc Ngô quốc, hơn nữa nhất định có quan hệ tới Ngũ Tử Tư.”

Tôi hoàn toàn hiểu được cách suy luận của Bạch Dực, đích xác là nếu Phù Sai vẫn còn giữ Câu Nguyệt cổ kiếm trong tay thì chắc chắn thiên hạ cũng không rơi vào tay Câu Tiễn.”

Tôi nói: “Trên tấm bia nói hắn là ‘sĩ vi tri kỉ giả tử’, lẽ nào hắn là vì Ngũ Tử Tư mà nhảy hồ tự vẫn? Mà ôm theo Câu Nguyệt cổ kiếm là vì để trả thù Ngô vương nghe lời gian thần đêm pha mà hãm hại trung lương?”

Bạch Dực lắc đầu: “Cái này không biết, nhưng nếu hắn có thể chết vì tri kỉ thì có thể coi như một người nghĩa sĩ. Cần phải đến đó để xem xem hắn rốt cuộc vì nỗi khổ gì mà giữ hồ này lâu đến vậy còn không tan nổi oán khí, nói không chừng đó mới là cơ hội cứu mạng của chúng ta.”

Tôi sững sờ nhìn anh ta, cuối cùng cũng hiểu hết, tất cả những gì Bạch Dực suy đoán này giờ đều chỉ là dựa trên một tiền đề, đó là kẻ dưới hồ kia phải là một con quỷ “lương thiện”. Phải đi bàn bạc với một con quỷ “có nhân nghĩa”, “có tính người” để hi vọng nó mở cho chúng tôi một con đường sống... Thảo nào mà Bạch Dực muốn tôi về nhà trước, nhiệm vụ này... thật sự quá sức, cho dù là đối với bất kỳ ai.

Bạch Dực nhìn ra suy nghĩ của tôi, xấu hổ húng hắng ho, rồi đến bên giường lay lay Lục Tử dậy. Tên khốn Lục Tử này thật xấu nét ngủ, há hốc miệng ra chảy nước miếng đầy mặt. Bị Bạch Dực đẩy, hắn lăn người một cái, dựng phắt dậy gào thét trong vô thức: “Có khí nước! Có khí nước tới!!!”

Tôi tát cho hắn một cái vào ót, hắn làm mất mặt tôi quá, chẳng còn nhỏ nhút gì mà sao nhát gan thế không biết! Tôi thở dài nói: “Lục Tử, tôi và anh Bạch Dực bàn xong rồi, cậu về nhà trước đi, ở đây để kệ tụi tôi tự xử lý.”

Hắn cuối cùng cũng tỉnh táo ra, ngồi lại trên giường chùi chùi nước miếng mà nói: “Hai người liệu giải quyết nổi không? Nếu không được thì tớ có biết một ông đạo trưởng Long Hồ Sơn, hay là thỉnh ông xuống giúp hai người một tay?”

Bạch Dực lắc đầu: “Nước xa không cứu được lửa gần, huống chi có thỉnh ông đạo trưởng đó tới có khi cũng chỉ là hại người ta bị kéo xuống nước thôi. Loại chuyện này nên tự giải quyết thì hơn.”

Lục Tử cúi đầu ngẫm nghĩ một chút, cuối cùng nói: “Thôi được, tớ ở lại đây cũng không giúp được gì, vậy đi, để tớ trở về tra tìm tư liệu về cái hồ này đã, cho dù có phải quật ba thước đất cũng phải biết chuyện về cái hồ quỷ này!” Nói xong không thèm đánh cả răng, chỉ lau lau cái mặt vài cái rồi mặc quần áo biến mất. Nhìn theo bóng lưng của hắn, tôi thực sự không biết hắn là nóng lòng muốn tra tư liệu, hay là vội vàng đào tẩu đây...

29. Chương 28: Thủ Hồ (tứ)

Sau khi Lục Tử bỏ chạy rồi, trong phòng chỉ còn tôi và Bạch Dực. Anh ta mặc áo khoác, bước ra mở cửa sổ, tiếng chim hót ríu rít liền tràn vào phòng. Tôi loay hoay chuẩn bị vài thứ, mà thực ra là cũng không biết phải mang theo cái gì, vì thế hết nhét cái này vào lại bỏ cái kia ra, chờ Bạch Dực ra rồi cùng đi. Bạch Dực quay lại nhìn tôi, bật cười: “Cậu mang theo nhiều thứ thế làm gì?”

Tôi ra sức nhét một cái cờ lê sắt to vào túi xách, ngẩng đầu đáp: “Chuẩn bị chứ làm gì, vậy chừng nào chúng ta đi kiểm người kia?”

Anh ta nhìn tôi lắc đầu đầy vẻ bất đắc dĩ, dở khóc dở cười mà nói: “Muốn gặp cũng phải chờ đến tối, chứ ban ngày ai mà thêm ra cho cậu gặp. Tôi chuẩn bị đi câu cá đây, muốn đi cùng không?”

Tôi xấu hổ bỏ cái cờ lê ra, mặc áo khoác theo Bạch Dực xuống nhà ăn. Ban ngày người qua lại rất tấp nập, nào là ngư dân giăng lưới đánh cá, nào là những sạp hàng bán đồ lưu niệm nho nhỏ tranh nhau mở cửa. Cảm giác sợ hãi thấp thỏm cũng tan đi ít nhiều nhờ vào bầu không khí náo nhiệt đầy sức sống này. Bạch Dực có vẻ cực kỳ bình tĩnh, gần như không có vẻ gì là bị chuyện đêm qua dọa, kiếm cách cuối cùng vẫn là nằm lại trên người tôi, vì theo Bạch Dực nói, nếu thực sự cuối cùng mà thất bại thì cứ cầm chắc khối ngọc mà cao chạy xa bay, dựa vào chuyện đêm qua cũng có thể thấy, chỉ cần trong tay chúng tôi có ngọc thì hẳn không thể trực tiếp uy hiếp tới chúng tôi được, coi như là một cơ hội cuối cùng.

Chỉ nhìn vẻ bề ngoài thì dường như chúng tôi là hai du khách nhàn nhã đi câu cá như mọi người, thế nhưng có trời mới biết sắp tới có thể xảy ra những chuyện kinh khủng gì. Giữa đám dân làng có mấy người thất dãi xô trắng bên thắt lưng, tất cả bọn họ đều cố tình tránh mặt chúng tôi, đến nhìn còn không dám nhìn, làm như sợ bị xui vậy.

Hồ nước vẫn trong suốt hữu tình, Bạch Dực vẫn câu cá thần sầu như cũ. Nhưng tôi không có hứng quan sát, chỉ cúi đầu ra sức suy nghĩ để mong có thể tìm ra cách gì trong mớ bùi nhùi này chẳng, nhưng vẫn không có kết quả gì.

Tôi đột nhiên cảm thấy sự yên tĩnh lúc này mới là đáng sợ nhất, đó là một cảm giác hoàn toàn bất lực trước một thế lực vô hình, một loại phó mặc cho số trời. Thời gian trôi qua chậm khủng khiếp, mang theo một cảm giác áp lực kỳ lạ, khiến tôi càng lúc càng cảm thấy như bản thân bị đè bẹp dưới một khối sợ hãi cùng bức bí. Dạ dày tôi chẳng hiểu vì sao mà tự nhiên nhói đau, Bạch Dực thấy tôi biến sắc, vội lo lắng hỏi tôi làm sao vậy.

Tôi không muốn cho anh ta thấy sự yếu đuối của mình, chỉ vì chút áp lực này mà đau dạ dày, liền cắn răng nói: “Không sao cả.”

Anh ta buông cần câu nói: “Vào trong đình ngồi đi, ngoài này gió lớn. Dù sao còn lâu mới tới tối.”

Tôi gật đầu. Mặt hồ đang phẳng lặng chợt gợn gió, mặt nước đập chồm dâng cao lên, nhưng ngư dân ở đây dường như đã quen với hiện tượng này, nên vẫn thản nhiên gỡ lưới, không thêm để ý tới sóng gió. Gió cuốn theo những hạt nước li ti từ mặt hồ hất tung lên trời, khiến không khí càng thêm ẩm ướt. Nhiều du khách đều đứng dậy thu thập đồ dùng quay về nhà trọ, tôi cùng Bạch Dực cũng thu dọn bước vào căn nhà gỗ nhỏ dùng làm chỗ cho khách nghỉ chân trước nhà trọ. Nơi này thực ra là một căn đình nhỏ, tên đặt cũng cực kỳ phong vận cổ xưa: “Chấp thủ đình”. Bên trong có quầy bán một ít đồ ăn vặt. Nhìn thấy nó, tôi mới nhớ cả ngày hôm nay chưa ăn gì, thảo nào dạ dày lại đau. Bên tới quầy bán hàng, mua một đĩa bánh bao, ăn một cái, cảm giác cả người đều ấm áp hẳn lên.

Nhưng khi tôi quay lại định hỏi Bạch Dực có muốn ăn không thì đột nhiên phát hiện, anh ta đã biến mất đi đâu rồi! Lòng tôi hoảng lên, lập tức đảo mắt nhìn xung quanh tìm kiếm, lại bất thành nhìn thấy bóng Bạch Dực đang chạy thẳng về phía hồ, dường như đã nhìn thấy cái gì đó vậy. Tôi sốt ruột, vội buông đĩa bánh bao xuống, xóc ba lô trên lưng rồi xông ra ngoài đuổi theo.

Gió gào thét mạnh mẽ, tiếng sóng cuộn ào ạt trên hồ tạo thành một thanh âm tràn đầy cuồng nộ lẫn đe dọa. Tôi chạy dọc theo bờ sông thoải mái, không thêm quan tâm đã đụng phải bao nhiêu người trên đường đi. Nhưng dần dần thế lực của tôi cũng cạn kiệt, đành nửa ngồi nửa đứng trên đất mà thở hồng hộc. Chờ một

lúc cho lại sức, tôi gạt mồ hôi lạnh trên trán, muốn tiếp tục chạy theo thì mới nhận ra, Bạch Dực đã hoàn toàn biến mất.

Tôi nhất thời cảm thấy cả sự tồn tại của mình cũng như chao đảo bất an. Vì Bạch Dực rất hiếm, rất hiếm khi bỏ tôi lại một mình. Chỉ khi nào nhìn thấy cái gì đó cực kỳ khẩn cấp, cực kỳ nguy hiểm mới có thể khiến một người bình tĩnh như Bạch Dực phải hốt hoảng. Lúc này chỉ còn có một mình, đột nhiên sự bất an tràn lên. Tôi đứng lên, nhìn bốn phía. Chỗ này là đầu cùng của khu du ngoạn, xung quanh không có bóng khách du lịch. Ngay khi chuẩn bị quay lưng chạy về, tôi lại thấy bóng dáng Bạch Dực đứng bên cạnh tấm bia đá dưới tàng cây trong rừng, trong lòng tôi ngạc nhiên, anh ta tới đó làm gì nhỉ?

Nhưng lúc này đã tìm được anh ta, lòng tôi cũng nhẹ nhõm không ít, vội nghiêng người nhảy qua hàng rào bảo vệ tiến tới bên cạnh Bạch Dực. Cảm giác dưới chân bùn đất ướt nhơm nhớp, nên mãi một lúc sau tôi mới lép nhép lê người tới được. Bạch Dực đang đứng trước tấm bia, xoay lưng lại phía tôi, nên tôi không nhìn thấy vẻ mặt anh ta lúc này, nhưng đoán rằng cuộc chạy việt dã lúc nãy của anh ta phải có lý do chính đáng, nhưng khi tôi vừa định đưa tay kéo tay Bạch Dực về phía mình, chợt từ phía sau... truyền tới một tiếng hét to của Bạch Dực?! Trong tích tắc, mồ hôi lạnh túa ra ướt đầm trán. Giọng nói phía sau là của Bạch Dực, vậy... vậy bóng lưng trước mặt tôi đây là... ai?!

Bạch Dực vẫn không ngừng gọi to sau lưng, nhưng đầu óc tôi lúc này đã mụ mị cả ra, căn bản không nghe được anh ta đang nói gì! Chỉ biết dần người ra đứng chính giữa, giữa hai người Bạch Dực! Thân ảnh đang đưa lưng về phía tôi chợt bắt đầu run lên. Tôi giật thót mình, cảm giác như có một dòng điện vừa truyền vào người mình, từ miệng hắt truyền ra một giọng nói hoàn toàn không giống chất giọng thanh lãnh của Bạch Dực. Tôi cảm thấy, như để đáp lại chất giọng đó, từ bốn phía trong rừng cây có rất nhiều thứ đang sột soạt, sột soạt bò tới. Từng bóng từng bóng đen thui lướt qua, tốc độ nhanh như ma quỷ, trước khi tôi kịp hoàn hồn thì một con khỉ nước đã nhanh như chớp lao vút từ trong bụi cây ra, nhảy xổ vào người tôi. Gần như cùng lúc đó, tôi cũng bị Bạch Dực từ phía sau lưng nhảy tới xô té lăn ra đất. Tôi bị đè dưới người anh ta, cả mặt đập xuống đất, miệng đầy bùn đất. Tôi hốt hoảng nhìn lại phía sau, đúng là Bạch Dực, đang lo lắng nhìn tôi. Tôi lập tức ngẩng lên nhìn về phía tấm bia đá, phát hiện “Bạch Dực” đứng trước đó vẫn không hề động đậy, chỉ có rất nhiều, rất nhiều nước đang tràn ra dưới chân hắn, hắn lúc này giống như một cái bình chứa đầy nước.

Bạch Dực vội kéo tôi dậy, dường như rất ái ngại cho cái mặt đầy bùn của tôi, nhưng hoàn cảnh hiện tại không phải lúc lo lắng chuyện bẩn sạch, Bạch Dực giả trước mặt chúng tôi vẫn không có động tĩnh. Vì thế Bạch Dực liền nháy mắt với tôi một cái, chúng tôi chậm rãi từ từ lùi về phía sau từng chút một, ánh mắt tôi không hề rời khỏi bóng lưng trước mặt, phát hiện từ người hắn toát ra một loại cảm giác bí ẩn vì xuống dốc nào đó. Từ trong rừng phát ra một tiếng hú của khỉ nước thê lương rợn cả người, khắc sâu vào màng não của tôi, tựa như tiếng rên rỉ cầu cứu cuối cùng của một linh hồn vừa dọa vào lòng nước thăm.

Tôi run bắn lên, nắm chắc khối kiếm cách ngọc trong túi, thấp giọng hỏi Bạch Dực: “Sao anh bảo ban ngày hắn không ra được kia mà!”

Bạch Dực rõ ràng cũng rất ngạc nhiên, anh ta đã đánh mất vẻ bình thản thường ngày, giọng nói cũng hơi run lên: “Người này thực sự điên rồi, hắn căn bản là không muốn sống nữa mà, muốn xuất hiện ban ngày một lần là tiêu hao biết bao nhiêu nguyên khí chứ!”

Từ kẻ nọ thoát ra một tiếng thở dài, như thể đã biết ván cược cuối cùng của mình cũng đã thất bại rồi vậy. Nhưng hắn quả thực quá nguy hiểm, nói như Bạch Dực thì khác nào hắn đã chuẩn bị tinh thần cùng chúng tôi đồng quy vu tận? Loại quỷ cực đoan tới mức này tôi cũng mới thấy lần đầu. Nếu hắn là con người thì cũng là một kẻ căm tử! Tôi e dè nói: “Lão Bạch, anh cho rằng chúng ta có bao nhiêu phần trăm có thể thoát ra ngoài an toàn?” Tôi không phải không sợ, nhưng chẳng hiểu vì sao lúc này lại cảm thấy điềm tĩnh đến thế. Dường như càng nguy hiểm, con người càng bình tĩnh hơn thì phải? Hay là... đây chính là cảm giác chờ chết...?

Bạch Dực chỉ im lặng chốc lát, sau đó thở dài, làm như đã quyết định xong một điều vô cùng khó khăn vậy. Anh ta gạt đầu, nói: “Thứ này đã không còn bao nhiêu năng lực của ngày trước nữa, có lẽ toàn bộ nguyên hồn của hắn vốn là bám trên thân kiếm, cổ kiếm bây giờ không được toàn vẹn, cho nên chỉ bằng chút oán khí hiện nay của hắn cũng không đủ để duy trì sức mạnh.” Nói xong, anh ta không lùi lại nữa mà ngược lại, quyết định kéo tay tôi tiến về phía trước. Tôi vẫn rất sợ, chỉ để mặc cho Bạch Dực kéo cả người mình tới.

Con quỷ vẫn đứng đưa lưng về phía chúng tôi, nhưng dường như hắn đang kiêng kị cái gì, vì hai bờ vai càng run dữ dội hơn. Trong lòng tôi có hơi lo lắng, nhưng vẫn để ý chặt bọn khỉ nước lẩn lút xung quanh. Con quỷ này dường như không thể tấn công chúng tôi trực tiếp, cho nên mối đe dọa lớn nhất chính là lũ khỉ nước đang chực chờ xông lên này.

Thế nhưng điều không ngờ nhất là, lũ khỉ nước vừa nhìn thấy con quỷ kia thất thế là từng bước từng bước, bộ dạng vô cùng nôn nóng, nhe nanh múa vuốt tìm cách xiết chặt vòng vây xung quanh hắn, rống từng hồi tức giận. Thanh âm của chúng chói tai tới mức tôi phải nổi hết da gà. Thấy cảnh đó, tôi ngạc nhiên nên kéo tay Bạch Dực hỏi: “Lũ khỉ nước này không phải thuộc hạ của hắn sao? Sao lại có cảm giác như chúng có thâm thù đại hận với hắn vậy?”

Bạch Dực lạnh lùng nhìn xung quanh, vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc. Anh ta nói: “Đương nhiên là thâm thù đại hận rồi, đám khỉ nước này kỳ thực chỉ hận không thể cắn chết người này ngay lập tức mà thôi, hắn hại những linh hồn bị chết đuối không được siêu sinh, vĩnh viễn phải ở lại làm khỉ nước bảo vệ cái hồ này cho hắn. Nói theo cách của người phàm trần chúng ta là chế độ độc tài, quan ép dân làm phản đó mà.”

Tôi không hề quan tâm tới cuộc khởi nghĩa nông dân của đám quỷ này, lúc này mạng sống là quan trọng nhất, vì thế bèn nói với Bạch Dực: “Nhân cơ hội chúng nội chiến với nhau, chúng ta chạy mau!”

Nhưng Bạch Dực làm như không nghe thấy, chỉ kéo tôi tới sát bên người, sau đó quay sang nói với con quỷ kia: “Hiện tại, nếu ngươi muốn an toàn thoát hiểm chỉ có cách là lấy lại khối kiếm cách ngọc này mà thôi, đúng không?”

Nam quỷ nghiêng người gật đầu, cho dù bị nhiều khỉ nước vây quanh như vậy mà trông hắn vẫn không có vẻ hốt hoảng nhiều cho lắm, ngược lại có một loại khí phách thấy chết không sờn, khiến tôi không khỏi cảm thấy kính phục vị Quỷ Vương này.

Nhưng vừa nghĩ thế thì một con khỉ nước đã nhảy xổ ra, liều mạng xông tới định cắn hắn. Con quỷ phản ứng cực nhanh, lách mình một cái tránh sang một bên, sau đó ánh đao trên tay hắn lướt qua, con khỉ nước liều lĩnh đã bị hắn chém đứt đầu. Cái đầu vẫn còn nguyên vẻ hung dữ, cái miệng há hốc như muốn rống lên, nhưng tiếng rống đã bị tắc nửa chừng trong cổ họng chỉ còn phát ra một tiếng “hộc” đau đớn, sau đó nó rất nhanh biến thành một bãi nước đen ngòm, đồng thời cả người con khỉ nước cũng tan chảy, chỉ còn một ít nước loang trên đất.

Đám khỉ nước xung quanh nhìn thấy đồng loại chết thảm, đều kêu gào thảm thiết, nhưng không có con nào dám xông lên nữa. Mặc dù tôi phải nói rằng, tuy Quỷ Vương này võ công rất cao, chỉ một cái vung tay đã lấy đầu một con khỉ nước, nhưng nếu cả đám cùng xông lên thì mặc kệ hắn có là Độc Cô Cầu Bại đi nữa cũng chỉ có thể bị xé thành từng mảnh mà thôi.

Bạch Dực chỉ liếc nhìn đám nước một cái, không hề tỏ ra sợ hãi giống tôi, trong mắt kiên định thêm vài phần, như thể những phán đoán trước đây của anh ta nay đã được xác thực vậy. Bạch Dực trấn tĩnh quay lại kể kia nói: “Đã như vậy, cả hai bên chúng ta đều là tiến thoái lưỡng nan, chúng ta trả thứ kia lại cho người, nhưng người phải thả chúng ta đi, đối với chúng ta mà nói thứ kia bất quá chỉ là một cục đá mà thôi.”

Tôi thật không ngờ Bạch Dực dám ra điều kiện một cách thẳng thừng như vậy, nhưng hiển nhiên nam quỷ có vẻ rất cân nhắc những lời này, hắn cúi đầu suy tư một chút rồi lên tiếng, giọng nói của hắn còn rất trẻ, nhưng ngữ điệu cực kỳ cổ quái, nếu không phải đang ở trong hoàn cảnh này thì chắc tôi đã phá lên cười, nhưng lúc này, từng lời từng chữ của hắn đều quyết định vận mạng của chúng tôi.

Thế nhưng điều kỳ quái nhất là tiếng nói của hắn dường như phát ra từ tấm bia đá, chứ không phải từ chính cái bóng của hắn, hắn lạnh lùng nói: “Trả thần vật cho mình.[1]”

Tôi nghe như hắn đang diễn tuồng, nhưng cũng may là còn hiểu được, nếu hắn mở miệng, tức là còn cơ hội thương lượng với nhau. Vì thế tôi cũng tiếp lời: “Thần vật mà ngươi nhắc tới phải chăng chính là khối kiếm cách bằng ngọc trên thân Cầu Nguyệt cổ kiếm?”

Hắn gật đầu, từ từ xoay người lại, khi tôi nhìn thấy khuôn mặt của hắn, hắn đã không còn mang dáng dấp Bạch Dực nữa, mà là mặc một thân trường bào trắng toát, bên hông thắt đai lưng theo kiểu người cổ đại. Trên đầu hắn đội lễ quan phục sức kiểu thời Xuân Thu, hai sợi tua thả hai bên, cột lại dưới cổ. Gương mặt

hắn có thể nói là còn rất trẻ, dường như còn nhỏ hơn tôi vài tuổi, nhưng tại thời cổ đại có lẽ đã qua tuổi nhược quán[2], chỉ có điều trên gương mặt trẻ trung là vậy mà lại mang theo một vẻ tang thương không thể hiểu nổi. Tay phải hắn cầm một thanh kiếm mục nát hoen gỉ như đồng nát, thực sự không dám tin đó chính là thanh kiếm đã chém đứt đầu con khỉ nước lúc này. Hắn lạnh lùng nhìn chúng tôi, nhưng khi nhìn sang Bạch Dực, đột nhiên cả người hơi sững lại, rõ ràng là giật mình. Nhưng cũng rất nhanh khôi phục lại vẻ bình thản ngạo nghễ trong mắt.

Cơ thể hắn vẫn tiếp tục rỉ nước, đất xung quanh đã bị hắn làm cho ướt sũng. Bạch Dực lạnh nhạt nói với hắn: “Người chính là con trai út của Phù Sai, Ngô Cô Miệt phải không?”

Tôi vừa nghe lập tức sững sờ, đứng trước mặt tôi đây chính là đứa con cuối cùng của Ngô vương Phù Sai từ mấy ngàn năm trước ư? Như vậy, hắn chính là vương tử của Ngô quốc rồi?

Hồn ma nghe thấy có người gọi đúng tên của mình bèn hơi run lên, nhưng dù vậy thì hắn vẫn đĩnh đạc mà đứng yên, trong tay nắm chặt thanh Câu Nguyệt cổ kiếm đã loang lổ. Hắn nhìn chúng tôi, trong mắt ẩn ẩn hoài niệm, bắt đầu lên tiếng kể cho chúng tôi nghe một câu chuyện có từ thời Ngô quốc.

Ngô vương lúc đó điên đảo vì Tây Thi, tin tưởng gian thần mà tước hết mọi quyền hành của Ngũ Tử Tư. Còn hắn tuy là vương tử của Ngô vương, nhưng lại không phải là trưởng tử, không có bao nhiêu quyền hành, cuối cùng chỉ biết trở mặt nhìn vị thầy học đáng kính của mình là Ngũ Tử Tư bị tước hết binh quyền, sau đó lại bị bức tử, thi thể cũng bị quăng vào chiếc đem vớt xuống sông. Hắn lúc đó không quyền không thế, tuy muốn cứu thầy, nhưng cũng không có cách nào lay chuyển nổi quyền lực của đám gian thần, không có cách nào cảnh tỉnh được phụ vương đã bị tửu sắc làm mờ mắt.

Hắn nghĩ tới những lời cuối cùng của Ngũ Tử Tư, rằng ông còn thì Ngô quốc còn, ông mất thì Ngô quốc vong, lại nhìn quê hương lay lắt như ngọn đèn trước gió, vận mệnh quốc gia sắp mất, vì vậy vừa mang tang thầy, vừa sắp mất nước, hai chấn động nặng nề đối với vị vương tử trẻ tuổi của nhà họ Ngô———rất cuộc, hắn đã mang theo hi vọng cuối cùng, Câu Nguyệt cổ kiếm mà nhảy xuống sông tự vận. Hắn mong muốn có thể bảo vệ được thanh kiếm này dưới hồ, bảo vệ trụ cột cuối cùng của quốc gia, dùng thần binh lợi khí giữ lấy mong ước cuối cùng, lưu lại ranh giới thiên lý mà các bậc tiền nhân đã dày công chiếm giữ.

Hàng trăm hàng ngàn năm sau đó, hắn vẫn một mình thủ giữ một khoảng hồ mệnh mông, giữ kiếm, đó đã trở thành ký thác cuối cùng của linh hồn hắn. Dần dần, linh hồn hắn và kiếm đã hòa thành một thể, mà tất cả những oan hồn chết đuối trên sông, vì oán khí thiên cổ không tán tích tụ trong kiếm mà đều không thể siêu sinh, vĩnh viễn hóa thành khỉ nước làm con rối cho hắn điều khiển. Khỉ nước có được linh khí từ kiếm, có thể theo thủy triều mà lên bờ. Hắn dùng lũ khỉ nước này để bảo vệ cho giang san Ngô quốc đã sớm tan thành mây khói từ lâu. Trong mắt hắn, đất này vẫn là đất Ngô, mà hắn, vẫn là vương tử của nó. Chỉ bất quá, sự bi ai của hắn bị thời gian làm éo mó, đã sớm biến thành oán khí. Mà oán khí cũng trở thành bức tường bảo vệ cuối cùng cho bảo kiếm, bất kỳ ai thấy được, hay cầm được bảo kiếm trong tay đều bị vị vương tử lãnh khốc này kéo xuống hồ chết chìm, lại tiếp tục hóa thành khỉ nước, bảo vệ cho thanh kiếm.

Tôi cảm thấy có chút bi ai đối với hắn, nhưng vẫn không thể không đề phòng, bởi vì sự tàn khốc của hắn không khỏi làm tôi lạnh cả xương sống. Chỉ bởi vì một thanh kiếm hoen gỉ, hắn đã giết không biết bao nhiêu người từng tiếp xúc với kiếm, ngay cả đứa bé vừa qua đời không bao lâu kia. Tôi kéo tay Bạch Dực từ từ lùi lại phía sau, tìm một vị trí để bỏ chạy nhất. Nhưng giọng nói cũng bất giác mà ôn hòa hơn nhiều, tôi nói với hắn: “Nếu người muốn bảo vệ cổ kiếm, ta có thể dùng chính mạng mình ra đảm bảo sẽ không bao giờ để lộ tin tức kiếm đang ở đây đâu. Thứ đó vĩnh viễn là của người.”

Vừa nói tôi vừa nhìn Bạch Dực, thấy anh ta gật đầu. Bạch Dực cũng quay sang nói với vương tử: “Thứ kia là của người, ta dám dùng linh hồn mình mà đảm bảo. Người cứ tiếp tục bảo vệ quốc gia của riêng người, hoàn thành mộng anh hùng đi.”

Quý vương tử nghe thấy Bạch Dực đảm bảo, lúc này mới gật đầu, chia lòng bàn tay ra, có vẻ như muốn cùng chúng ta đặt thành khế ước. Trong lòng tôi không khỏi có chút ảm ức, vì sao lời của Bạch Dực thì lại đáng tin như thế, mà lời tôi nói lại không có kí lô nào là sao?!

Bạch Dực lấy khối kiếm cách ngọc từ tay tôi, hướng về phía người kia mà ném sang, lần này là ném thật. Tôi nhìn theo khối ngọc bay một đường vòng cung, cuối cùng rơi vào lòng bàn tay người kia. Hắn vừa nắm được nó trong tay, lũ khỉ nước xung quanh liền như nhìn thấy cái gì đó cực kỳ kinh khủng mà nhốn nháo

bỏ chạy hết vào trong hồ, vừa chạy vừa nhìn theo chúng tôi rống lên đầy oán hận. Nhưng không có con nào dám can đảm ở lại. Ngô Cô Miệt vẫn chăm chú cầm khối ngọc trong tay, nhìn theo đám khỉ nước đang hốt hoảng bỏ chạy, dần dần trên gương mặt tái nhợt của hắn chảy xuống một dòng nước mắt, run rẩy lên tiếng: “Ta chỉ muốn trở thành một anh hùng giống như các tổ phụ, bắn rơi thiên hạ, bá nghiệp ngàn thu. Nhưng mà nay, chỉ còn là một oan hồn, ta đã chờ ở đây quá lâu rồi... cũng mệt mỏi quá rồi, cuối cùng, vẫn không sao trở thành một anh hùng được. Thế nhưng ta không thể buông tay, đã không còn buông tay được nữa. Chúng nó chỉ có thể cùng ta bảo vệ cái hồ này, cho dù phải mang theo oán hận nặng nề tới mức nào đi nữa, ta vẫn phải tiếp tục trấn thủ ở đây! Thanh kiếm này, ta sẽ không để cho nó xuất hiện lần thứ hai trên đời này nữa!”

Nói xong gương mặt của hắn bắt đầu biến đổi, gương mặt vốn thanh tú đột nhiên trũng xuống, dần dần tan chảy hết chỉ để lộ bộ xương vàng ệch bên trong, tóc cũng biến từ màu đen sáng thành khô vàng như cỏ cháy, từ người hắn tràn ra một mùi xác chết rất khó ngửi, cuộn lại với nhau thành một lớp sương mù đen đặc bao quanh người. Nhưng ánh mắt của Ngô Cô Miệt vẫn cao ngạo điềm tĩnh như cũ, hắn nắm chắc thanh kiếm trong tay, nhìn chúng tôi chăm chú như thể nhắc cho chúng tôi nhớ về lời hẹn ước. Dần dần bàn tay nắm thanh kiếm cũng hóa thành một lớp xương khô. Bảo kiếm thoát khỏi tay, rơi xuống nền đất ẩm.

Bạch Dực nhìn hắn bằng một cái nhìn phức tạp, cuối cùng, mở miệng nói: “Thanh kiếm này vĩnh viễn thuộc về người, sẽ không ai trong chúng ta lấy nó đi đâu, bởi vì thời này không còn cần anh hùng nữa.”

Cuối cùng, vị vương tử Ngô quốc chỉ còn là một bộ xương khô được bọc trong y phục. Lời hứa cuối cùng của hắn là sẽ không tìm tới chúng tôi nữa. Tôi nghi ngờ nhìn sang Bạch Dực, nhưng chỉ thấy anh ta gật đầu: “Hắn cho dù đã chết thì vẫn là một vị vương tử, đồng thời, còn là một anh hùng rất cố chấp với lý tưởng của mình.”

Đúng là như thế, cho dù đã biến thành quỷ, hắn vẫn mang theo một bản tính cao ngạo trời sinh. Ta không hiểu sự ngạo mạn này là vì cái gì, nhưng dù sao hiện giờ hắn cũng chỉ còn là một làn khói xanh, để lại bảo kiếm xác xơ nằm chổng chơ trên đất. Nhưng chúng tôi vẫn phải tuân thủ theo đúng lời hứa với hắn, nếu không chẳng biết lúc nào sẽ bị hắn kéo chân chết đuối, biến thành khỉ nước vĩnh viễn không thể siêu sinh nữa.

Bạch Dực bước sang, cầm lấy cả bảo kiếm lẫn kiếm cách, dùng sức ném mạnh nó vào hồ, kiếm rơi vào trong hồ, vang lên một tiếng rung kỳ lạ rồi từ từ chìm vào lòng nước. Tôi không biết liệu có ngày nào nó còn có thể nhìn thấy ánh mặt trời lần nữa hay không, nhưng chí ít nó còn có một người vì nó mà không quản ngày đêm thủ hộ. Vì bảo kiếm, linh hồn cô độc đáng thương đó sẽ không biết còn muốn thủ hộ đến bao giờ. Hay cũng có thể, từ đầu kiếm đã không cần có người bảo vệ, vì với kiếm mà nói, thế giới này có biến hóa ra sao căn bản cũng không có gì quan trọng.

Tôi ngơ ngẩn nhìn mặt hồ hồi lâu, thỉnh thoảng bị Bạch Dực gõ lên đầu một cái. Còn chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra đã nghe anh ta tức giận mắng: “Thấy bóng người là lập tức chạy bổ sang, bảo cậu ngốc, chỉ bằng bảo cậu không có đầu óc còn đúng hơn!”

Tôi vuốt vuốt chỗ bị cốc, nhìn dáng vẻ tức giận của Bạch Dực, hóa ra chỉ là vì chuyện này. Tôi lườm anh ta một cái nói: “Đương nhiên phải đuổi theo chứ, lỡ như anh xảy ra chuyện gì thì chẳng lẽ tôi phải một mình gánh chịu sao!”

Khóe mắt Bạch Dực hơi giật giật, chuyện này rất hiếm khi xảy ra, muốn một kẻ mặt đơ như anh ta nổi giận cũng cần phải có tài năng lớn. Tôi tiếp tục nói: “Mà lẽ nào thấy bóng dáng của tôi anh lại không chạy theo sao?”

Nghe thấy tôi nói thế, Bạch Dực tự nhiên ghen lời. Tôi đột ngột nhớ ra, vội vàng nói với Bạch Dực: “Chết bà, tôi bỏ lại đĩa bánh bao mua hơn mười tệ ở chỗ đình rồi! Tôi còn chưa kịp ăn mấy cái mà!!!”

Nói xong lập tức kéo Bạch Dực chạy về, trong lòng chỉ nghĩ đến bánh bao nên chỉ nghe loáng thoáng Bạch Dực nhẹ nhàng nói: “Nếu tôi không buông tay, cậu sao có thể chạy thoát khỏi tôi chứ!”

Tôi quay lại nhìn về mặt thần nhiên của anh ta mà nhần nhó nói: “Ừ thì tôi chạy không thoát, nhưng nếu bánh bao của tôi mà mất là anh đền cho tôi đấy, chạy nhanh lên!” Bạch Dực bị tôi lôi theo đột nhiên trở tay cầm lấy tay tôi, nhẹ giọng bật cười, tăng tốc độ kéo tôi cùng chạy về phía căn đình ban này.

Thủ hồ – Hoàn

[1] Ở đây nguyên tác là “ngô”, là cách xưng hô của giới quý tộc thời xưa tại Trung Quốc, Lục Minh cố tình thay bằng “min”, là cách xưng hô cổ của người Việt. (Truyện Kiều có câu “Thôi thôi cướp sống chồng mình đi rồi” của Hoạn Thư)

[2] Tức khoảng 20 tuổi. Ngày xưa còn tính cả tuổi ta, cho nên 20 tuổi ngày xưa chỉ chừng 18, 19 bây giờ.

30. Chương 29: Kẻ Báo Tử (thượng)

“...Con người không có cách nào thay đổi tương lai, chỉ có thể nhìn bánh xe vận mệnh từ từ lặn mà không có cách nào thay đổi. Sâu róm cho dù cuối cùng có biến thành bướm đi nữa thì chờ đợi nó ở cuối đường vẫn chỉ là cái chết. Đứng trước cái chết, bất kỳ ai cũng cảm thấy bất lực, yếu ớt đến tội nghiệp...”

Rầm! Tiếng đập bàn vang lên từ cái bàn làm việc sát bên cạnh tôi, cả phòng giáo viên liền ngẩng lên hướng về phía cô giáo Lâm đang tức giận đỏ cả mặt.

“Trẻ con bây giờ sao mà toàn viết những thứ vớ vẩn thế này không biết, đúng là suy nghĩ quá tiêu cực mà!”

Cô giáo Lâm là một cô giáo lớn tuổi, đã dạy học ở trường này mấy chục năm rồi, có thể nói là giáo viên có thâm niên nhất chỉ sau Phan Hối, cũng là giáo viên có tiếng nghiêm khắc nhất. Năm nay là lần thứ tám cô có cơ hội được nhận danh hiệu “Nhà giáo ưu tú”, nhưng cơ hội này xem ra đã sớm hóa thành bọt nước với một bài văn như vậy.

Đứng đối diện cô là một cô bé học lớp Tám 4. Hai đầu vai cô bé run nhè nhẹ, hiển nhiên là bị vị giáo sư thịnh nộ trước mặt làm cho sợ mất mặt, chỉ biết cúi đầu đỏ mặt, nhìn rất đáng thương. Cô giáo Lâm lạnh lùng nhìn cô bé chằm chằm, cao giọng nói: “Nhạc Lan! Em tuổi còn nhỏ như vậy, làm sao có thể suy nghĩ tiêu cực như thế được! Tôi thì không cần danh hiệu Nhà giáo ưu tú gì đó cũng được, nhưng em! Em cứ như thế thì tương lai sau này biết thế nào!”

Cô bé có tên Nhạc Lan kia ban đầu là sợ giật cả mình, sau đó cắn chặt môi, không nói gì mà chỉ gật gật đầu, ra vẻ cố nghe. Cô giáo Lâm, để đối phó với loại học sinh không muốn lên tiếng thường có một chiêu là “mời phụ huynh”, sau đó sẽ nói với phụ huynh những dự đoán thê thảm về tương lai của học sinh, để phụ huynh có thể thay thế cho cô mà về nhà “giáo dục” lại con em mình.

Quả nhiên, lần này cô cũng trừng mắt với Nhạc Lan, lạnh lùng nói: “Ngày mai gọi cha mẹ em lên nói chuyện với tôi!”

Nhạc Lan ngẩng phắt đầu lên, trong mắt tự nhiên toát ra một tia lạnh lẽo, nhưng sau đó lập tức quay về vẻ ngoan ngoãn sợ sệt mà nhẹ giọng đáp: “Thưa cô, mẹ em... mẹ em bị bệnh không tới được...”

Cô giáo Lâm ra vẻ không quan tâm, hừ lạnh một tiếng, lật sổ giáo án mà nói: “Vậy gọi cha em tới, để tôi hỏi cha em xem là nên làm gì với em bây giờ! Nhỏ như vậy đã suy nghĩ kiểu đó, lớn lên chẳng biết còn ra thế nào nữa!”

Khi Nhạc Lan còn đang do dự như không biết phải nói sao thì Phan Hối đã đẩy cửa bước vào, lão nhìn thấy Nhạc Lan, lập tức quay sang nói với cô giáo Lâm: “Cô Lâm, cô bé này có hơi đặc biệt chút, vậy đi, trước tiên để Tiểu An đưa cô bé về nhà đã, bảo cô bé viết bài văn khác nộp cho cô, còn tôi có chuyện cần nói với cô một chút.”

Tôi đang cầm sách vở chuẩn bị về, tự nhiên lại rước phải phiền toái mang tên “đi thăm hỏi gia đình học sinh” này. Đối với nhiều giáo viên, việc đến thăm gia đình học sinh chẳng khác nào một loại tăng ca biến tướng. Có nhiều học sinh ở rất xa, vậy mà còn phải lê thân tới, mục đích là báo cáo tình trạng không tốt của học sinh cho phụ huynh biết, vậy mà thái độ còn phải thành khẩn, giọng nói phải chân thành, bằng không phụ huynh sẽ khó chịu. Nói không chừng đi nửa ngày, tới nơi chưa được đãi chén trà nào đã bị hốt ra cửa. Lòng tôi chán nản cảm thán nghĩ thầm: quả nhiên lão già này toàn đem phiền phức tổng hết lên

người tôi thôi. Tôi liếc sang Bạch Dực, không ngờ ngay giờ khắc quan trọng này mà anh ta lại gục mặt lên bàn, chơi trò giả ngủ với tôi! Tôi cảm tức nhìn anh ta, đúng là trước nguy hiểm sinh tử thì bạn bè đều là đồ bỏ mà! Tôi do dự đứng lên bước sang bàn làm việc của cô Lâm, Nhạc Lan vẫn cúi thấp đầu nhìn chăm chăm vào cái khăn quàng đỏ trên ngực, trông rất đáng thương.

Phan hỏi sai bảo tôi đã quen, nên lập tức vẫy vẫy tay kêu tôi tới vỗ vỗ lên bài làm văn của cô bé mà nói: “Thầy An, thầy đưa trò này về nhà, nhân tiện chỉ cho cô bé viết lại bài văn khác. Trò này có hơi đặc biệt một chút, coi như nhân tiện kiểm tra xem thầy có đảm đương được trách nhiệm của một giáo viên hay không!”

Tôi cầm lấy bài văn, trong lòng thầm chửi một câu thật độc, nhưng ngoài mặt vẫn nghiêm túc gật đầu bảo chúng với cô giáo Lâm: “Xin thầy cô yên tâm, tôi sẽ chỉ bảo cho em ấy cẩn thận.”

Nói xong bèn khoác ba lô, ôm sách vở ra khỏi phòng làm việc, Nhạc Lan leo đèo theo phía sau, đầu vẫn cúi thấp. Kỳ thực lúc này vẫn còn 5 phút mới tới giờ tan học, nhưng lại phải đeo theo trách nhiệm “sửa đổi” cho tư tưởng tiêu cực của cô bé này. Tôi khẽ thở dài chán nản, loại chuyện này thường không tới phiên tôi làm, nhưng không hiểu sao Phan hỏi có vẻ kiêng dè cô bé này, nên cứ theo lệ cũ bắt nạt ma mới mà quẳng gánh sang cho tôi. Nói là kiểm tra, chẳng qua là nếu tôi có làm sai đi nữa, bị mắng cũng không làm ảnh hưởng tới danh tiếng của lão.

Theo thói thường mà nói, một đứa bé như thế này sẽ bị Phan hỏi mắng xối xả, nhưng hôm nay lão lại đích thân đứng ra làm hòa, lại còn muốn tôi đưa cô bé về nhà. Vì thế tôi không nén được tò mò mà quay sang nhìn Nhạc Lan, sắc mặt cô bé tái nhợt, có vẻ rất yếu ớt, mái tóc khô vàng rồi bù buộc thành một cái đuôi ngựa sau gáy, đồng phục có hơi bẩn, trên ngực áo có mấy vết dơ. Mà quái dị nhất là vàng trán của cô bé có hơi cao hơn những đứa bé cùng tuổi khác, nên nhìn hơi kỳ quặc. Tôi không thể nhìn thấy được mắt cô bé, cả cái đầu của cô bé cứ như một khối cầu tròn đặt trên cái cổ vậy.

Đưa cô bé về tới lớp, lúc này có mấy bạn đang ở lại trực nhật sau giờ học, Nhạc Lan yên lặng bước vào phòng lấy cặp, tôi đứng bên ngoài cửa đợi, chợt nghe tiếng nói chuyện từ bên trong phòng vọng ra.

“Nhạc Lan, đừng ăn nói bậy bạ nữa, đúng là đồ phù thủy!”

“Đúng, thấy mà ghê, cậu xem nó kìa, vừa xấu vừa bẩn như vậy, sao lại cho nó vào lớp tụi mình không biết nữa à!”

“Thấy ghét, làm hại Lâm lão thái chửi lây sang cả tụi mình, bảo nó làm văn, nó lại viết ba cái thứ quái dị đó!”

Nhạc Lan làm như không hề nghe thấy gì, đeo túi xách lên lưng, vừa đi vừa nhét vội mấy cuốn sách vào túi, nhanh chóng ra khỏi phòng học, sau đó ngẩng đầu lên nói với tôi: “Chúng ta đi thôi ạ, em biết thầy cũng không muốn đưa em về nhà, không sao đâu, thầy đưa em tới cửa trường là được rồi ạ.”

Vừa nghe thấy những lời này, đúng với ý mình hết sức, nhưng càng vì thế mà càng cảm thấy xấu hổ, bị một cô bé mới có tí tuổi đầu bắt nạt đúng là quá sức mất mặt.

Tôi ho khan hai ba tiếng, làm ra vẻ nghiêm túc mà nói: “Thầy thực sự muốn tới nhà em xem thử mà, xem xem vì sao em lại viết văn như vậy!”

Nhạc Lan không thềm giả vờ tội nghiệp nữa, sắc mặt thoáng một cái chợt trở nên rất lạnh lùng, suy nghĩ một chút rồi nhặt nhéo nói: “Em chỉ nói sự thực thôi mà, nói dối thì còn có ý nghĩa gì nữa chứ? Hừ, ai đời lại ra đề bài là ‘Nếu có thể thấy trước tương lai’! Đề bài ngu ngốc như vậy đúng là chỉ có cô Lâm mới nghĩ ra được. Thầy có thể nhìn thấy được tương lai sao? Mà nếu thấy đi nữa thì có thể thay đổi được cái gì?!”

Tôi nghe cô bé hỏi mà sững cả người, chỉ biết ngơ ngác theo chân cô bé ra cửa. Cô bé ngừng bước, quay lại nói: “Thầy An, thầy về đi, em tự về được rồi.”

Nói xong lại cầm đầu đi tiếp, tôi nhìn theo đứa bé này, lòng ngập tràn quái dị, những lời vừa rồi lại được thốt ra từ miệng của một cô bé học tiểu học sao? Rất cực đoan, nhưng lại rất chân thực. Huống chi nếu không chịu tới nhà gặp phụ huynh, chắc sẽ bị Phan hỏi dũa chết mất...

Nghĩ vậy, tôi nhìn theo Nhạc Lan đang đi càng lúc càng xa, lập tức nhanh chân chạy theo. Tuy tôi không phải là người tốt tới mức nhiệt huyết tràn đầy làm chuyện bao đồng, nhưng dù sao cũng là công tác cấp

trên giao cho, chỉ có thể hoàn thành mà thôi. Huống chi một thầy giáo mà bị học sinh nói cho như vậy, cũng không xứng làm thầy người ta.

Ai ngờ Nhạc Lan tự nhiên dừng lại, dựa hẳn nửa người vào cột điện mà trượt dần xuống. Tôi hết hoảng nghĩ thầm: cô bé này có bệnh à, rồi vội vàng chạy tới đỡ.

Gân xanh trên trán Nhạc Lan hẳn hết cả lên, mồ hôi hột túa ra như tắm. Tôi kéo cô bé dậy, nhưng cô bé đã khoát khoát tay: “Em... em không sao... em bị tuột huyết áp, thầy có mang theo kẹo không?”

Tôi là một đại nam nhân, đâu có bao giờ mang theo kẹo ra khỏi nhà, mà nhìn cô bé sắc mặt càng lúc càng tái đi, cũng không biết phải làm sao, đành cuống quýt nói: “Em cứ vậy không được đâu, để thầy đưa em đi bệnh viện!”

Nhưng cô bé đột nhiên hoảng hết cả lên, lắc đầu như điên, cắn răng đẩy mạnh tôi ra, chỉ ra sức dựa vào chính sức lực của mình mà đứng lên, cương quyết nói: “Không đi! Em không sao! Thầy đi đi!”

Tôi gãi gãi đầu, nhìn xung quanh đó, đã có mấy người qua đường hiếu kì đứng lại xem, tôi bối rối nhìn tứ phía một lúc, phát hiện bên kia đường có một quán đồ ăn nhanh, bèn nhanh chóng quyết định: “Lúc này em cũng không có sức ma về, chúng ta sang bên kia đường ăn một chút đi, ít ra có thể giúp em đỡ mệt.”

Nhạc Lan nhìn sang quán ăn, vẫn có vẻ cực kỳ do dự. Tôi phải làm ra vẻ “em mà không ăn là thầy gọi cấp cứu” mới khiến cô bé run rẩy gật đầu đồng ý. Vì thế tôi lập tức đỡ cô nhỏ, nhanh chân chạy tới quán.

Tôi gọi một vài món có nhiều đường, sau đó quay lại đưa cho Nhạc Lan. Cô bé lúc này yếu tới mức không có đủ sức để xé giấy gói, nhưng khi tôi định đưa tay ra giúp cô bé mở thì cô bé đã trừng mắt với tôi, run run dùng hàm răng mình xé bao gói ra. Tôi tròn mắt kinh ngạc nhìn: một cô bé con mà có thể quật cường tới như vậy!

Lúc này trong quán có rất nhiều khách, đa phần đều là học sinh về học ghé qua ăn quà vặt, tiếng cười lảnh lót như chuông bạc vang khắp quán. Chỉ có cô bé đang ngồi trước mặt tôi đây, sắc mặt tái nhợt như vừa từ trong quan tài chui ra, vì yếu quá nên ngay cả sức nhai cũng không có, chỉ có thể từ từ cắn từng chút từng chút một, khó khăn nuốt xuống, nhưng nhờ có đồ ngọt mà sắc mặt cũng dần dần khá hơn trước, không tới nỗi dọa người như lúc nãy.

Lúc này tôi mới có thời gian để ngắm tỉ mỉ cặp mắt của cô bé, một đôi mắt khác thường, dù đôi mắt của tôi cũng không giống mắt người bình thường lắm, mắt trái có màu nhạt hơn mắt phải, pha thêm một chút màu xanh lam. Ba tôi nói là do di truyền, mắt bà nội tôi, trước khi bị mù cũng có màu xanh đen như vậy. Nhưng đôi mắt của cô bé này hoàn toàn khác biệt. Nhìn lâu vào mắt cô bé, người đối diện sẽ phải cảm thấy một cơn sợ hãi khác thường, thấy cả người như lạnh buốt. Đôi mắt của cô bé đặc biệt đen thẳm, hơn nữa gần như không hề phản chiếu ánh sáng, nhìn vào cứ như hai cái động không đáy, lộ ra một vẻ vô hồn đến lạ lùng.

Lúc này cô bé đã khỏe lại chút ít, sức ăn cũng dần dần nhanh hơn, cả bao khoai tây chiên cũng đã ăn gần hết. Tôi có cảm giác dường như đứa bé này đã bị đói lâu ngày, cho nên ra mua thêm cho cô bé thêm hai phần nữa, để cô bé từ từ ăn. Ăn được nửa chừng, Nhạc Lan ngẩng đầu lên hỏi tôi: “Thầy An, sao thầy không ăn ạ?”

Tôi sờ sờ đầu, cười: “Có người ở nhà nấu cơm rồi, thầy mà ăn bây giờ sợ lát nữa ăn không vào mắt.”

Trong mắt cô bé thoáng hiện lên một tia ước ao, chậm rãi nói: “Thật tốt, là thầy Bạch nấu cho thầy ăn đúng không ạ?”

Tôi cười cười gật đầu: “Đúng vậy, thầy Bạch Dục nấu ăn ngon lắm đó, bữa nào em cũng đến ăn thử đi, có khi còn ngon hơn cơm ba mẹ nấu ấy chứ!”

Nghe tới hai chữ “ba mẹ”, cô bé tự nhiên run lên, đôi mắt đen thẳm lần đầu tiên nhìn thẳng vào tôi, sau đó nhẹ nhàng nói: “Thầy rất thích thầy Bạch, đúng không ạ?”

Tôi đột nhiên cảm thấy bối rối, một câu hỏi thế này thì nên trả lời ra sao đây? Thích? Một người con trai thích một người có cùng giới tính với mình? Sao nghe thế nào cũng như “sai lầm” ở đâu ấy nhỉ? Tôi vuốt

vuốt tóc, dời ánh mắt ra ngoài cánh cửa kính mà đáp: “Em hỏi lạ thật đấy. Ý em là quan hệ của chúng ta thân thiết lắm à?”

Cô bé cắn một miếng bánh, lắc đầu: “Không phải, mà là nếu như thầy để ý tới bữa cơm mà người đó nấu ỉnh như vậy, tức là thầy rất thích người ấy.”

Tôi nghe thế, lập tức đỏ bừng mặt, vờ ho khan vài tiếng, xấu hổ nhìn lên bức tranh trang trí treo trên tường. Trong đầu tôi hiện lên vài lần Bạch Dực cứu tôi, trong lòng có một thứ cảm tình không thể diễn tả thành lời. Nhưng thứ cảm tình này... dường như còn có pha lẫn thêm một chút khác lạ nào đó. Tôi chỉ biết lấy ngón tay miết miết cánh mũi, che gương mặt đỏ hồng của mình mà cười cười: “Nói vậy... ha ha... vì thầy Bạch Dực và thầy đã từng vào sinh ra tử bên cạnh nhau, cho nên đương nhiên phải... thân thiết rồi. Đương nhiên rồi...”

Nhưng Nhạc Lan có vẻ như không quan tâm đến những gì tôi nói, chỉ máy móc nhai đồ ăn trên tay, tiếp tục lẩm bẩm một mình: “Có người chờ thầy về nhà ăn, mà thầy cũng vui vẻ trở về. Thật tốt, như vậy sẽ không có đơn...”

Tôi còn chưa kịp hiểu cô bé đang nói gì thì Nhạc Lan đột ngột hỏi ngược lại tôi: “Thầy, nếu như thầy Bạch chết đi, thầy có cảm thấy đau lòng không?”

Lần này không phải chỉ là giật giật khóe mắt mà cả gương mặt của tôi đều nhăn nhúm lại, con bé này sao toàn suy nghĩ những chuyện quái gở vậy không biết? Tôi có hơi giận, liền không nhịn được mà hơi cao giọng: “Thầy ấy làm sao chết được, thần Bạch Dực còn khỏe mạnh bình thường như vậy, làm sao có thể tự nhiên lăn ra chết? Sao trong đầu em toàn những suy nghĩ khó hiểu như vậy?”

Ánh mắt Nhạc Lan có hơi thất vọng, làm như không thấy tôi khóc lóc bảo rằng mình sẽ đau lòng thì con bé không được vui vậy, chỉ hơi lắc lắc đầu: “Thầy không biết đâu, thực ra, có thể thấy trước tương lai là một chuyện rất kinh khủng...”

Tôi cũng cảm thấy muốn thay đổi suy nghĩ của cô bé này không phải là chuyện một sớm một chiều, bèn nhìn đồng hồ đeo tay rồi nói: “Ừm, vậy đi, nếu em đã đỡ mệt rồi thì để thầy đưa em về nhà.”

Cô bé lấy khăn lau miệng, cầm túi xách, bỏ chỗ thức ăn còn thừa lại vào đó rồi đứng lên bước ra đường, có ý bảo tôi đi theo.

Nhà Nhạc Lan đúng là rất xa, cô bé dẫn tôi lên chuyến xe bus quen thuộc, đi tới một căn ngõ cũ, nhà cửa ở trong đó phân nửa đã bị dỡ bỏ, có vài nhà còn bị dán lên cửa tờ giấy ghi dòng chữ “Nhà bị cưỡng chế di dời”, phía bên trong toàn là những khu nhà lụp xụp làm chỗ trọ cho những người tỉnh khác tới thành phố làm ăn. Cột điện dùng để phơi chăn, thậm chí có vài nhà còn không biết xấu hổ mà phơi cả đồ lót nữ ra ngoài. Tất cả bọn họ đều làm như không thấy Nhạc Lan, thậm chí có người vừa nhác thấy cô bé từ xa bước tới đã hốt hoảng chạy vào nhà đóng chặt cửa lại.

Nhạc Lan chỉ nhìn thoáng qua, không nói gì. Chỉ thành thực mở cánh cửa sắt, dẫn tôi bước vào một căn phòng tối như mực, phía sau cửa sắt là một cánh cửa sơn son cũ xỉn, nước sơn đã phai hết, khi Nhạc Lan đẩy nó ra, liền phát ra tiếng kêu kệt ghê người. Loại nhà này rõ ràng là nếu xảy ra hỏa hoạn thì rất khó chạy, đây cũng là vấn đề chung của những con ngõ nhỏ kiểu xưa.

Hành lang hoàn toàn không có đèn dóm gì cả, tôi bị phủ chìm trong bóng tối, chỉ biết dò dẫm dùng đầu ngón chân dò đường đi. Nhưng Nhạc Lan có vẻ đã rất quen, nhanh chân bước lên lầu. Chờ đến khi tôi bò lên tới lầu hai thì Nhạc Lan đã vào phòng, cánh cửa để mở cho thấy cô bé cho phép tôi bước vào. Tôi nghĩ, hóa ra nhà Nhạc Lan lại khó khăn đến thế, chẳng biết cha mẹ cô bé làm nghề gì mà để con gái suy dinh dưỡng như vậy.

Trong phòng cũng rất tối, hầu như không khác hơn ngoài hành lang là bao, chỉ có một cái bóng đèn tròn vàng vọt không sáng hơn ngọn nến. Trên đèn ám đầy bụi mờ, ánh sáng nó phát ra cũng làm người ta cực kỳ khó chịu. Nhạc Lan bước tới bên bàn, bỏ trong túi xách ra cái bánh và mấy miếng khoai tây chiên mà tôi mua cho cô bé lúc này vào một cái chén rồi đẩy báo lên. Tôi phát hiện trong chén là mấy miếng đậu tương và dưa muối đã mốc meo. Ăn uống kham khổ như vậy, chẳng trách đứa bé này lại yếu ớt đến thế.

Cả phòng rất lạnh, Nhạc Lan buông túi xách cầm cái ly, dùng tay áo lau lau miệng ly rồi dốc ẩm định rót

nước cho tôi, nhưng cả hai bình thủy đều không còn giọt nước nào. Tôi xấu hổ nói: “Không sao đâu, thầy không khát, em khỏi cần lo. Cha mẹ em đâu rồi?”

Nhạc Lan rút từ dưới gầm bàn ra một cái ghế đẩu cho tôi ngồi, rồi cầm ấm đi nấu nước, vừa đi vừa nói: “Ba em mất sớm rồi, bây giờ em sống với mẹ thôi.”

Vừa nghe thấy, tôi lập tức cảm thấy đồng cảm với cô bé này, thảo nào nghe cô giáo Lâm đòi mời cha mẹ lên nói chuyện thì mặt cô bé lại biến sắc như vậy. Xem ra đứa học trò này quả là một trường hợp khó khăn đặc biệt, cho nên Phan hoi mới đặc biệt can thiệp như vậy.

Tôi nhìn quanh bốn phía, thấy trong nhà đồ đạc lộn xộn, vả lại bày biện cứ như một linh đường, trong góc phòng chắt một đồng vòng hoa tang, trên mặt đất còn vài tờ vàng mã. Một ít hóa vàng hương nến vẫn còn vút lung tung trên nắp rương. Tôi đang vắt óc đoán xem nhà này đã xảy ra chuyện gì thì chợt từ phòng trong vang lên tiếng cái chén rơi xuống đất.

Tôi nghĩ có thể là mẹ của Nhạc Lan, nếu thế thì ít ra nên vào chào hỏi cho phải phép, liền đứng lên hỏi Nhạc Lan: “Trong phòng trong là mẹ em à? Để thầy vào chào mẹ em được chứ? Yên tâm, thầy không kể chuyện bài làm văn của em đâu, chỉ muốn biết rõ hoàn cảnh của em hơn thôi.”

Nhưng Nhạc Lan có vẻ rất do dự, cô bé cắn môi ngập ngừng nói: “Mẹ em... bị bệnh... không tiện gặp khách đâu...”

Tôi không biết vì sao cô bé phải kiêng dè như vậy, nhưng nghĩ rằng thân là giáo viên, đã tới thì phải chào phụ huynh một tiếng, cho nên ngay lúc tôi định mở miệng chào, thì đột ngột lại nghe vài tiếng lạch cạch, quay lại nhìn thì thấy ở khe cửa có một đôi mắt lạnh lùng nhìn chúng tôi, thấy tôi quay lại, đôi mắt đó nhanh chóng biến mất.

Tôi chỉ vào phòng trong: “Hình như thầy vừa thấy ở khe cửa có người nhìn, là mẹ em à?”

Nhạc Lan giật mình, sau đó cúi đầu: “Vâng ạ...” Cô bé cân nhắc một chút, rồi lại tiếp tục nói: “Thầy muốn gặp mẹ em thì vào gặp cũng được.”

Nhạc Lan bước tới mở cửa phòng trong, tôi theo cô bé đi vào, phát hiện bên trong còn tối hơn cả bên ngoài, hơn nữa còn một đồng đồ đạc chất lung tung khắp nơi, khó lòng tưởng tượng nổi có ai lại sống được trong một không gian thế này. Tôi nhìn quanh quất xung quanh mãi mới phát hiện một bóng người ngồi thu lu trong góc phòng, im thin thít, cả người run lẩy bẩy.

Nhạc Lan bước tới định đỡ người đó dậy, nhưng đột nhiên người đó nhảy dựng lên, điên cuồng cào cấu xung quanh, Nhạc Lan không sao tới gần được, tôi kinh ngạc nhìn người nọ mà hỏi: “Đây là... mẹ em sao?”

Nhạc Lan khổ sở đáp: “Vâng, mẹ em bị điên, cho nên em mới nói thầy không gặp mẹ em được đâu mà.”

Cả người dơ bẩn, đầu tóc rối nùi thành một cục, y phục xộc xệch rách rưới, cả người bà ta hiện lên vẻ “bất bình thường”, vừa nhìn thấy Nhạc Lan, người đàn bà đã rống lên: “Mày cút ngay, đồ sao chổi! Mày đã hại chết bao nhiêu người, bây giờ còn muốn hại cả tao à, cút, mày cút đi!!!”

Cảnh tượng điên cuồng trước mắt quả thực khiến người ta phải kinh hoàng. Tôi xông tới định giúp Nhạc Lan, thì người đàn bà điên chợt gầm gừ với tôi, hai mắt trợn trừng, cả người bốc mùi hôi thối, vừa mở miệng ra thì một mùi hôi đã xông thẳng ra, làm tôi phải nhíu mày quay đi, không biết bà ta đã bao nhiêu lâu chưa tắm rửa cho đàng hoàng rồi.

Bà ta nhảy lên tấm ván giường, co rúm người chỉ vào Nhạc Lan mà gào: “Mày là quỷ! Mày là quỷ! A ha ha ha, mày quay đầu lại mà nhìn đi! Nhìn đi! Cha mày bị mày hại chết đang nhìn mày kia, đang nhìn mày kia! Mày xem, nhìn mày!”

Tôi bị bà ta dọa sợ chết khiếp, vội quay đầu lại phía sau nhìn, quả nhiên sau một tấm vải đen có một khuôn mặt trắng nhợt, trên môi là nụ cười nhạt đang nhìn chúng tôi. Tôi giật bắn mình vội quay cả người lại nhìn kỹ, thì hóa ra là một cái bàn thờ phủ vải đen. Sau tấm vải là một tấm di ảnh. Nhưng tấm ảnh bình thường đó lại bị bao bởi một khung tranh đen, cho nên nụ cười bị bóp méo thành ra quái dị. Đôi mắt còn lộ ra một thứ gì phẳng phất như tử khí, ánh mắt vô hồn đó giống Nhạc Lan như đúc.

Lúc này, người đàn bà điên chợt đổi giọng cười hề hề: “Lan Lan, tới đây tới đây ẹ xem, mẹ dạy con vẽ tranh con nhớ không? Hì hì, mau vẽ cái xe ẹ xem nào...”

Mặt Nhạc Lan càng trắng bệch ra, khóe mắt dường như đã rớm nước, cô bé cố nén khóc mà quay lại đẩy đẩy tôi: “Thầy ơi ra thôi, thầy thấy mẹ em rồi còn gì, thầy mau mau đi, đừng tới đây nữa.”

Khi Nhạc Lan và tôi còn đang đẩy nhau thì giọng nói của bà mẹ chợt cao lên, vừa điên cuồng cào xé tóc mình vừa rống lên: “Tao bảo mày vẽ cái xe! Sao mày lại vẽ nhiều người chết như thế chứ hả! Tại sao mày tô hết toàn bộ bút sáp màu đỏ rồi!!! Cả bức tranh tại sao đều là máu?! Mày vẽ cái gì vậy! Mày là con quỷ! Mày hại chết tất cả chúng ta!!!”

Tôi bị cảnh tượng trước mặt dọa tới ngất người, để mặc cho Nhạc Lan vừa kéo vừa đẩy ra tới ngoài cửa, ánh mắt của cô bé đầy van xin, mà tôi vốn không có đủ kinh nghiệm để ứng phó với những chuyện thế này nên cũng đành chạy ra ngoài. Chỉ nghe “Cạch” một cái, cánh cửa đã bị đóng sầm trước mặt. Ở trong phòng, mẹ Nhạc Lan vẫn tiếp tục gào thét, ở giữa còn nghe tiếng khóc thút thít của Nhạc Lan.

Tôi gõ cửa liên tục, nhưng tiếng ồn ào trong phòng đã hoàn toàn nhấn chìm tiếng đập cửa của tôi, toàn bộ quang cảnh trở nên cực kỳ điên cuồng. Tôi đập cửa đến đau cả tay, qua hồi lâu, trong phòng dần dần im ắng trở lại, không còn tiếng gào thét của bà mẹ, không còn tiếng khóc của Nhạc Lan, im lặng tới mức đáng sợ. Tôi mặc kệ cái tay đau mà tiếp tục đập cửa, nhưng dưới thang lầu đột ngột xuất hiện một bà lão, bóng dáng bà ta in trên hành lang tối đen trông cực kỳ mờ nhạt. Bà lão chậm chạp bước tới cạnh tôi, trên người bà ta toát ra mùi đàn hương, cộng với sự u ám trong căn nhà, càng trở nên âm lạnh hơn. Bà lão chỉ nhìn vào cánh cửa sau đó quay sang nói với tôi: “Nhóc con, đừng tới gần con bé nhà này, nó là một ngôi sao chói đó. Miệng lưỡi nó ăn mắm ăn muối lắm.”

Tôi nhẹ giọng thưa: “Thưa bà, cháu là giáo viên của Nhạc Lan, lần này tới đây thăm hỏi gia đình em ấy.”

Nhưng ánh mắt bà lão vẫn cực kỳ u ám, hung hăng nhìn tôi mà nói: “Đừng có lo cho nó nữa! đã bảo nó là quỷ mà lại! Quỷ hại người đó! Cậu xem ba má nó đó, tất cả đều là do nó làm hại! Từ khi nhà nó tới khu này, xung quanh đây có biết bao nhiêu người chết rồi! Nếu cậu còn muốn sống thì lùi xa nó ra, càng xa càng tốt! Bằng không, chết chắc đó!”

Nói xong liền như điên lên mà dùng gậy chống đuổi tôi ra khỏi nhà, tôi gần như là bị bà ta đánh đuổi ra. Lúc này sắc trời đã tối sầm, gian phòng bị rèm cửa che kín, lập lòe ngọn đèn nhỏ xíu vàng vọt, càng hắt ra một thứ không khí quỷ dị. Tôi lo lắng nhìn vào cánh cửa sổ đóng chặt, nghĩ thầm nhất định phải phản ánh lại trường hợp của cô bé này với nhà trường. Nhưng đột ngột từ sau rèm cửa, hiện lên bóng dáng của một người, một người cực kỳ cao to, không giống Nhạc Lan hay bà mẹ cô bé. Lẽ nào nói, trong phòng còn ai khác nữa sao?

Tôi đang do dự xem có nên quay lên tìm hai mẹ con họ hay không thì chợt phía sau có người vỗ nhẹ lên vai, tôi giật mình quay lại, không ngờ lại là Bạch Dực. Bèn xoay người lại hỏi: “Sao anh lại tới đây?”

Anh ta lạnh lùng nhìn tôi, vẻ nghiêm khắc: “Cậu mang hết chìa khóa nhà theo rồi còn đâu, tôi đâu có vào nhà được, đành phải tới đây tìm cậu thôi!”

Lúc này tôi mới nhớ ra, sáng sớm nay lúc đi làm vội vàng vàng, vợ đại chùm chìa khóa trên bàn, hóa ra là chùm chìa khóa của Bạch Dực. Tôi gãi gãi đầu cười ngượng nghịu: “Anh xem, tôi đểnh đoảng quá đi mất. Mà ở đây... À mà thôi, đi về trước đi, vừa đi tôi vừa kể anh nghe!”

31. Chương 30: Kẻ Báo Tử (trung)

Dọc đường về tôi kể hết cho Bạch Dực nghe, cả cái bóng đen lúc cuối cùng tôi thoáng nhìn thấy nữa. Bạch Dực nghe rất chăm chú, khiến tôi cao hứng kể tỉ mỉ tới mức suýt cắn nhầm đầu lưỡi mấy lần. Nghe xong, Bạch Dực đưa tay sờ sờ cằm, chân mày nhíu chặt lại, chìm vào trầm tư mà không nói chuyện, tôi hỏi gì

cũng không trả lời. Tôi cảm thấy chán nản, giống như cảm giác đánh vào cái bị bông, cho nên cũng kệ mặc anh ta.

Về tới nhà, tôi nằm phịch ra giường, nhớ lại hoàn cảnh của Nhạc Lan mà âm thầm xót xa, nghĩ thầm không thể để cô bé ở bên cạnh một người mẹ điên như thế lâu hơn nữa. Giờ mới hiểu vì sao cô bé lại tạo cho người ta cái cảm giác âm trầm như vậy, hiện tại ngấm lại thì cũng là đương nhiên, nếu mỗi ngày phải đối mặt với một bà mẹ như vậy, ở trong một ngôi nhà như vậy thì một đứa bé yếu đuối hơn một chút đã sớm gục ngã rồi. Nghĩ tới đây, tôi lại cảm thấy vừa nể phục, vừa lo lắng cho cô bé.

Tôi ưu phiền trở mình, đột nhiên nhớ tới cái bóng đen ở trong phòng mà tôi nhìn thấy qua tấm rèm cửa, cái bóng dường như thuộc về một người thứ ba, một người đàn ông nào đó ngoài hai mẹ con. Người đầu tiên tôi nghĩ tới là cha cô bé, nhưng cha Nhạc Lan chẳng phải đã mất lâu rồi sao?

Những ý nghĩ lung tung trong đầu cứ vẩn xoắn vào nhau, tôi không nhịn được lại ngồi dậy đi xuống bếp. Bạch Dực cũng không phải là người tình nguyện ngày nào cũng nấu ăn, hẳn lười được là anh ta lười, ngày hôm nay cũng vậy, anh ta đang ở dưới bếp chiến cơm với trứng, mà tôi đã phải ăn cơm trứng chiên cả tuần nay rồi.

Tôi tiến tới bên cạnh anh ta, dựa người vào tường, hai tay khoanh lại trước ngực mà trầm tư nói: “Anh nói xem, hai mẹ con nhà đó biết làm sao bây giờ!”

Bạch Dực không thèm ngẩng lên nhìn tôi, chỉ nhanh tay đảo cơm trong chảo mà hời hợt đáp: “Có gì lạ đâu, thì là trường hợp đặc biệt khó khăn thôi, chuyện này cậu cứ báo cáo lên trên, xin miễn giảm học phí cho nó là xong.”

Tôi nghi ngờ nhìn anh ta, khả năng nói dối của Bạch Dực đúng là còn rất tệ, thái độ giấu đầu hở đuôi như vậy mà dám bảo là không có gì lạ. Anh ta chiên cơm xong, bới cho tôi một chén rồi nghiêm túc dặn dò: “Đừng nghĩ tới chuyện của cô bé đó nữa, loại người như cậu lần nào cũng gây chuyện rắc rối, nên nhớ, không phải lúc nào tôi cũng giúp được cậu đâu.”

Tôi khinh thường nhìn anh ta, không ngờ Bạch Dực lại là con người ngại khó ngại khổ như vậy? Một cô bé con thì có thể gây rắc rối nhiều tới mức nào cơ chứ? Nhưng Bạch Dực ngược lại trừng mắt nhìn tôi như đe dọa, rõ ràng anh ta hoàn toàn không đồng ý cho tôi liên can gì tới chuyện này. Tôi giờ hai tay như đầu hàng, ý nói đồng ý với anh ta, nhưng trong lòng thì âm thầm tính toán xem nên làm thế nào. Ít ra thì ngày mai phải đi tìm hiểu qua một chút, nếu không phải tìm Nhạc Lan hỏi thăm kỹ càng mới được. Đương nhiên, không nên nói cho “bà mẹ” Bạch Dực lắm chuyện hay lo này làm gì.

Ngày hôm sau vào giờ ra chơi, tôi cố tình tìm tới lớp Nhạc Lan hỏi thăm tin tức. Tôi gọi đại diện lớp giờ mỹ thuật của lớp Nhạc Lan ra. Cô bé đại diện này không hẳn là học sinh vẽ đẹp nhất lớp, nhưng thành tích học tập rất nổi bật, hơn nữa gia đình cũng gia giáo, cô bé đảm nhiệm rất nhiều chức đại diện của các môn khác nhau, cũng nằm trong ban cán sự lớp, là nhân vật rất có năng lực của lớp này.

Cô bé đang ôm một đồng sách, thấy tôi liền đẩy đẩy gọng kính hỏi lễ phép: “Thưa thầy An, thầy tìm em có việc ạ?”

Tôi nhìn lên vào phòng học, không thấy Nhạc Lan đâu mới yên tâm hỏi: “Trong lớp các em có một bạn vừa chuyển trường tới tên Nhạc Lan phải không? Hôm qua thầy vừa tới nhà bạn ấy thăm, nên hôm nay muốn tới hỏi các em kỹ hơn về bạn ấy.”

Cô bé có hơi nghi hoặc nhìn tôi, mà cô bé không cần nhìn tôi cũng hiểu, một giáo viên môn phụ như tôi thì quan tâm nhiều đến thế mà làm gì? Tôi húng hắng vài tiếng, cô bé mới giật mình tỉnh người mà lập tức trả lời: “Dạ Nhạc Lan ạ... bạn ấy đúng là mới chuyển trường tới chưa được bao lâu, mà bạn này... em không biết phải nói thế nào...”

Cô bé nghi ngại nhìn bốn phía một lúc, biết rõ Nhạc Lan không có trong phòng mới ghé sát vào tai tôi thì thầm: “Bạn này... miệng rất xui!”

Hử? Miệng rất xui? Cô bé thì thào: “Dạ vâng, miệng rất xui, bạn ấy vốn không có gì đặc biệt, bọn em cũng không phải bài xích học sinh mới, cũng không ai bắt nạt bạn ấy. Nhưng chỉ nghĩ là bạn ấy rất quái gở, không thích nói chuyện. Nếu không phải tại chuyện lần đó...”

Tôi hỏi dò: “Chuyện gì?”

Cô bé gật đầu lia lại nói: “Bạn ấy... bạn ấy có khả năng báo trước cái chết của người khác đó thầy! Thầy thấy có đáng sợ không chứ!”

Tôi vừa nghe liền lập tức cảm thấy như quay về thời kỳ xem tiểu thuyết “Vệ Tư Lý”[1]. Tôi nuốt nước miếng hỏi: “Làm thế nào mà dự đoán được?”

Cô học trò nhìn thấy tôi có hứng thú, cũng hăng hái kể: “Thưa thầy, lúc bạn ấy mới tới, ngồi bên cạnh bạn ấy có một bạn nam rất nghịch ngợm, hay chọc người ngồi cùng bàn, cho nên Nhạc Lan cũng thường bị trêu chọc đến thảm. Có một lần người hiền lành không bao giờ lên tiếng như Nhạc Lan cũng nổi giận, lúc này em nhớ tới vẻ mặt lúc đó của bạn ấy còn cảm thấy nổi da gà, ánh mắt của bạn ấy giống hệt như một con quỷ, bạn ấy lạnh lùng nói bạn nam kia không sống được tới hết tuần sau, nói bạn kia sẽ bị điện giật mà chết. Ngay cả tình huống lúc chết, khi chết mặc cái gì cũng nói rất rõ ràng.

Bọn em vừa nghe thì cũng thấy sợ, nhưng không ai tin hết. Nhưng mà chỉ vài ngày sau, khi bọn em đều đã quên hết chuyện này thì bố của bạn nam kia tự nhiên vào trường báo tin bạn kia đã chết! Giống hệt như Nhạc Lan đã nói, một tuần sau đó bạn nam đó bị điện giật chết, hơn nữa chết rất đột ngột. Từ đó về sau không còn ai dám nói chuyện với bạn Nhạc Lan nữa, cũng không có ai chịu ngồi cùng bàn với bạn ấy. Nhưng sau đó bạn ấy còn nói ra nhiều người chết nữa, mà miêu tả rất tỉ mỉ, cho nên mọi người rất sợ bạn ấy mở miệng, vừa thấy bạn ấy là chạy hết rồi!”

Tôi bây giờ đã hiểu tại sao mọi người vừa nhìn thấy Nhạc Lan thì đã vội vàng kiêng kị tránh né, cô bé này không khác gì một quả bom nổ chậm, bất kỳ lúc nào cũng có thể đột ngột lên tiếng định đoạt số mạng của người khác. Thảo nào mà Nhạc Lan mới nói là biết trước tương lai là một chuyện hết sức kinh khủng. Nhưng nếu vậy sao cô bé không im lặng? Nếu không thể nói dối được thì cứ im lặng đừng nói ra chẳng phải sẽ dễ dàng hơn sao? Rất nhiều nghi ngờ quay vòng vòng trong đầu tôi, cho tới lúc cô học trò đứng trước mặt chợt nhìn ra phía sau lưng tôi chớp chớp mắt rụt rè thì tôi mới quay đầu lại, lại thấy Bạch Dực đứng phía sau từ lúc nào, ánh mắt cực kỳ lạnh lùng, đôi môi mím chặt nghiêm khắc nhìn tôi.

Xem ra những gì tôi và cô học trò nói với nhau lúc này anh ta đã nghe thấy hết rồi, tôi gãi gãi đầu, trong lòng cực kỳ nghi ngờ anh chàng này có theo dõi tôi. Cô học trò thấy tình huống có vẻ không ổn, liền lấy có công việc mà bỏ chạy mất.

Bạch Dực nhìn tôi có vẻ bức bối, nhưng tôi cũng không sợ, ưỡn ngực mà nói với anh ta: “Không sai, tôi hỏi thăm đó, rồi sao nào! Tôi lo lắng cho cô bé đó thôi, tại tôi nghĩ mọi chuyện không đơn giản như vậy!”

Bạch Dực trừng mắt nhìn tôi, tôi cũng kiên trì trừng lại. Qua hồi lâu, cuối cùng anh ta thở dài: “Chuyện này không dễ dàng, sao cậu lại đi bới tung mọi chuyện lên như thế chứ!”

Thấy anh ta nhẹ giọng, tôi cũng nhẹ nhàng theo: “Lão Bạch, anh không thấy nên không biết đó thôi, cô bé này gia cảnh thảm lắm. Tôi không biết vì sao có cảm giác có thứ gì đó bám bên người cô bé. Hơn nữa...” Nói tới đây tôi có hơi xấu hổ, lí nhí tiếp: “...Hơn nữa, cái cảm giác của cô bé này tôi hiểu, lúc còn nhỏ tôi cũng bị người ta gọi là quái nhân, bảo tôi là quái thai...” Nói xong, tôi ngại ngùng chạm lên mắt trái của mình.

Bạch Dực vỗ vỗ trán mình, thở dài một cái: “Chuyện này để tôi cùng tìm hiểu. Đừng tự mình đi tìm đứa bé đó. Tôi đã thấy nó vài lần, con bé đó mang theo một cảm giác rất bất thường.”

Tôi vừa nghe Bạch Dực nhận lời giúp đỡ, trong lòng cũng yên tâm lên nhiều. Không để ý thấy cô học trò lúc này đang cùng mấy người bạn châu đầu thì thảo cái gì đó, vừa nói vừa nhìn lên sang chúng tôi, thấy tôi nhìn lại, lập tức bỏ chạy không còn tầm hơi, chỉ nghe vài tiếng líu ríu thoảng trong gió: “Thầy Bạch quả nhiên là công nha!”

“Đúng đúng, An Tung chỉ xứng làm thụ thôi hà!”

Tôi đen cả mặt lại, thực sự bắt đầu hoài nghi về uy nghiêm của bản thân ở cương vị một giáo viên, không biết trong đầu con nhóc kia tôi có đáng vẻ như thế nào nữa! Nhưng khi vừa lơ đãng quay đầu lại, bất thành linh thấy Nhạc Lan đã lù lù đứng sau lưng tôi từ lúc nào! Cô bé này xuất hiện mà một chút âm thanh cũng

không có, ngay cả Bạch Dực cũng bị nó dọa. Một cô bé nhỏ nhắn xinh xắn như vậy, mà bước đi không hề để lại nửa tiếng bước chân.

Tôi có hơi hoảng, bối rối nhìn sang Bạch Dực, Bạch Dực cũng lạnh lùng trừng trừng nhìn Nhạc Lan. Lúc tôi định mở miệng hỏi chuyện ngày hôm qua thì thấy trên cổ cô bé có hai vết cào rất sâu còn bầm máu, có thể là do bà mẹ của cô bé lúc lên cơn để lại. Nhạc Lan để ý thấy tôi nhìn vào cổ mình, liền nhanh tay che vết thương lại, lạnh lùng hỏi: “Thầy An, thầy hỏi thăm chuyện của em làm gì?”

Tôi bị hỏi trúng, nhất thời xấu hổ không biết phải trả lời thế nào, chỉ biết gãi gãi đầu, sau đó hít sâu một hơi giải thích: “Nhạc Lan, tuy thầy không biết lúc trước có chuyện gì xảy ra cho em, nhưng hiện tại quả thực em không nên tiếp tục sống như vậy nữa. Em nên đi gặp thầy cô chủ nhiệm để xin giúp đỡ, mẹ em cũng phải được đưa vào bệnh viện.”

Cô bé lạnh lùng bật cười một tiếng, chỉ chỉ vào hai mắt mình mà nói: “Thứ em nhìn thấy không giống như mọi người nhìn thấy, bên cạnh em mà nói, người chết còn nhiều hơn người sống, thầy hiểu không!”

Tôi nghe thế, cảm thấy vô cùng căng thẳng, chỉ là một đứa bé, vậy mà lại nói ra những lời già dặn mà tuyệt vọng đến thế, không biết phải có một quá khứ như thế nào? Tôi định tiến tới chạm vào người cô bé, nhưng bị Bạch Dực kéo giật về phía sau. Quay lại nhìn, tôi giật mình thấy ánh mắt của Bạch Dực tràn đầy vẻ nghiêm túc lạnh lùng. Anh ta lần đầu tiên mở miệng hỏi Nhạc Lan: “Vậy sao? Không giống ở chỗ nào?”

Cô bé mở to đôi mắt vô hồn nhìn trừng trừng Bạch Dực, đôi môi hơi giật giật, sau đó cúi đầu đáp: “Em có thể nhìn thấy những người tới số chết...”

Giọng của cô bé rất nhỏ nhẹ, nhưng bốn chữ “người tới số chết” lọt vào tai tôi chẳng khác nào sấm động. Cô bé ngẩng đầu, ánh mắt phức tạp nhìn chúng tôi: “Nhưng không sao, em sắp không còn thấy nữa rồi...”

Vừa nghe thế, trong lòng tôi đột nhiên có cảm giác bất an mãnh liệt, chuyện này quả nhiên không đơn giản, cô bé nói thế là có ý gì chứ?!

Nhạc Lan cố gắng lắm mới nặn ra được một nụ cười méo mó: “Vì hôm qua em đã nhìn thấy cái chết của chính mình rồi.”

Tôi và Bạch Dực đều giật thót người. Cái gì?! Cái chết của chính mình? Tôi kinh ngạc nhìn Nhạc Lan, còn cô bé thì cứ như vừa trút được gánh nặng nào đó khỏi vai, thở phào một hơi dài, sau đó yên lặng quay về chỗ ngồi. Vị trí của cô bé nằm trong góc lớp, bên cạnh không có ai ngồi cùng.

Tôi định xông vào lớp hỏi lại cho ra lẽ, vì sao phải tự nguyện rửa mình? Biết bao nhiêu suy nghĩ nghi ngờ quay cuồng trong đầu, mà cả người cứ run lên vì một hơi lạnh lạ lùng nào đó. Nhưng một lần nữa tôi lại bị Bạch Dực ngăn cản, tôi dờ ra nhìn anh ta, chỉ thấy trong đôi mắt của anh ta cũng thấp thoáng một ít lo âu hiếm thấy. Anh ta kéo tôi đi, vừa đi vừa nói: “Chuyện này muốn hỏi cho rõ phải chờ tới cuối giờ học. Còn về phần đôi mắt của con bé...”

Tôi không nghe được nửa câu còn lại của Bạch Dực, chỉ yên lặng gật đầu, mơ màng để mặc cho anh ta kéo tôi đi đâu thì đi. Tiếng chuông vào học vang lên chói tai, những học sinh còn đang đứng ngoài hành lang lục tục chạy về lớp hết, chỉ một lát sau, đây đó vang lên những tiếng chào to “Nghiêm! Chào thầy/ cô ạ!” Những tiếng hô trong trời của đám trẻ con với lời thì thầm về cái chết của Nhạc Lan lúc này như nhòe làm một trong đầu tôi, nhức nhối bất an.

Cả buổi sáng tôi chỉ nghĩ tới chuyện của Nhạc Lan, mỗi lần lên lớp hồn cũng như để đâu đâu, chỉ giảng như một cái máy qua buổi chiều. Chờ tới lúc vừa tan học, tôi lập tức quay về phòng giáo viên kéo Bạch Dực đi tìm Nhạc Lan. Nhưng khi vừa mở cửa phòng ra thì đã thấy Nhạc Lan đứng chờ sẵn ở trước cửa từ lúc nào, vẫn im lìm không lên tiếng như cũ.

Cô bé đeo túi xách trên vai, cúi đầu bước vào phòng giáo viên, tay cầm bài tập làm văn nộp ra trước mặt cô giáo Lâm. Cô Lâm xem chừng sau lần nói chuyện với Phan Hối cũng đã hiểu ra ít nhiều, đối với cô bé này cũng khách khí, không nghiêm khắc như lần trước mà chỉ khuyên vài câu rồi cho về. Cô bé hơi cúi đầu chào, sau đó quay người ra khỏi phòng, không hề nhìn chúng tôi một lần nào, hay phải nói đúng hơn là cô bé cúi đầu suốt từ đầu đến cuối, rõ ràng là không muốn nhìn thẳng vào bất kỳ ai!

Tôi và Bạch Dực thoáng nhìn nhau một cái, lập tức theo cô bé ra ngoài. Tôi gọi tên cô bé từ phía sau, nhưng Nhạc Lan dường như không hề có ý dừng lại, cuối cùng tôi đành chạy lên trước mặt chặn đầu cô bé, còn Bạch Dực thì chặn phía sau lưng. Nhạc Lan dùng ánh mắt phiến não nhìn chúng tôi, còn tôi thì trong lòng tràn đầy một cảm giác bất lực, cô bé này nói chuyện thì hàm hồ, hành vi thì quái dị, chúng tôi nóng lòng lo cho nó như vậy, còn nó thì cứ thản nhiên như không có chuyện gì! Đang khi tôi không biết phải mở miệng thế nào thì Bạch Dực đã lên tiếng trước: “Em có thể nói hết cho chúng tôi nghe mà, chắc em cũng không muốn chết mà không ai biết đúng không?”

Quả nhiên là Bạch Dực, một khi lên tiếng thì ngoan độc khỏi chê. Tôi nhìn anh ta thoáng trách cứ, sau đó nhẹ giọng nói: “Cho dù có chuyện gì xảy ra đi nữa, chỉ cần em chịu nói ra thì hai thầy đều tin mà, chỉ cần em chịu nói, hai thầy sẽ lắng nghe!”

Nhạc Lan bất thần ngẩng phắt đầu dậy, trừng đôi mắt vô hồn đen thẳm kia nhìn chúng tôi: “Các thầy sẽ tin sao? Sẽ không sợ sao?”

Tôi cố gắng giữ nét mặt thật bình thản mà gật đầu: “Vậy đi, quán ăn lần trước cũng không tệ lắm phải không? Thầy mời em tới đó ăn, em có thể vừa ăn vừa kể vậy?”

Ánh mắt Nhạc Lan cuối cùng cũng dịu lại, quả nhiên trẻ con là phải vừa dụ vừa dỗ mới được. Tôi đắc ý liếc sang Bạch Dực, chỉ thấy anh ta chán nản nhìn tôi lắc đầu. Tôi cũng không thêm nói gì thêm mà nhanh chân kéo cả hai người bọn họ tới quán ăn lần trước.

Trong quán vẫn ồn ào huyên náo như cũ, bọn nhỏ hình như ngày nào cũng tập trung hết ở đây ăn hàng tán chuyện hay sao ấy. Chúng tôi chọn một góc khuất nhất quán, hiển nhiên là vì hai người ngồi cạnh tôi đây đều là loại người thích yên tĩnh. Nhạc Lan có vẻ rất thích đồ ngọt, cô bé dường như đặc biệt thích bánh táo (apple pie) ở đây. Chúng tôi nhìn cô bé chậm rãi ăn, cũng không vội hỏi chuyện.

Chờ đến lúc no nê rồi, Nhạc Lan mới dùng khăn giấy chùi miệng rồi nói: “Ngày hôm qua em đã nhìn thấy ngày chết của mình rồi, cho nên em biết em không còn sống bao lâu nữa.”

Cô bé nói rất thản nhiên, giống như cái nhìn trong đôi mắt lạnh nhạt kia, thản nhiên cứ như thể không phải đang nói về chính mình vậy. Tôi có hơi kinh ngạc, nhưng Bạch Dực đã khoanh tay hỏi trước: “Sao em khẳng định là những gì mình nhìn thấy nhất định sẽ thành hiện thực?”

Nhạc Lan buông cái bánh trên tay xuống, nét mặt trầm lại như vừa rơi vào hồi ức, cất giọng nói nhỏ như thì thầm: “Lúc em còn nhỏ, ba mẹ rất thương em, tuy em không xinh xắn hơn ai, nhưng ba mẹ vẫn mua cho em rất nhiều quần áo đẹp, mua kem cho em ăn... em thích ngồi trên đầu vai của ba, nhìn ra thật xa thật xa... nhưng sau đó, em bị bệnh...”

Cô bé sờ sờ hai mắt mình, sau đó nắm chặt hai tay lại mà kể tiếp: “Lúc đó em phát sốt rất cao, bác sĩ nói hai mắt em sẽ bị hư, không nhìn được nữa, ba em đi khắp nơi tìm bác sĩ, Trung y Tây y gì cũng thử qua hết, nhưng đáng tiếc là thị lực của em cứ càng ngày càng giảm đi. Cuối cùng, ba em dùng hết tiền tiết kiệm trong nhà mua cho em một đơn thuốc rất đặc biệt, nói là chỉ cần uống vào em sẽ khỏi bệnh ngay. Nhưng cái thứ thuốc đó rất khó uống, vừa uống vào bụng là cảm thấy như có hàng ngàn mũi kim châm vào dạ dày, đau đớn kinh khủng. Nhưng sau đó thì mắt em thực sự nhìn thấy được. Ba em thở phào nhẹ nhõm, nhưng từ đó mắt em trở nên rất kỳ quái, em tự nhiên phát hiện ra rằng có những người em từng gặp qua trước đó, tuy em không biết chuyện của họ, nhưng sau đó trong đầu em cứ tự động hiện lên những hình ảnh về họ, mà hình ảnh cuối cùng lúc nào cũng là cái chết.”

Cô bé cắn cắn môi đề nén xúc động rồi tiếp: “Mẹ không thích em nói đến chết chóc, nhưng mỗi lần bị kích động em lại nói ra, mẹ lại đánh em, ba lúc nào cũng xông vào can thiệp. Nhưng ba thực ra cũng sợ, em cảm thấy vòng tay ba ôm em cũng run run... chính em cũng sợ... nhưng có một ngày em nhìn thấy một vụ tai nạn giao thông... cả người ba bị phủ trong vũng máu... Sau này em mới biết, thứ thuốc mà em đã uống vào, thực ra là... là... tro cốt của những đứa trẻ chưa đầy một tuổi! Em đã uống vào rất nhiều rất nhiều tro cốt của trẻ con... tất cả chúng tập trung hết vào mắt của em, ngày ngày nguyên rửa em...”

Cô bé cúi đầu, từng giọt nước mắt rơi trên mu bàn tay: “Em vốn muốn ngăn ba lại, em nói cho ba mẹ biết, để họ đừng đi ra ngoài, em kéo tay ba lại, nói ba đừng đi, nhưng ba vẫn đi, ba nói tất cả đều do ba gây ra,

ba phải đem mạng mình ra đổi lấy tương lai cho em. Em và mẹ ngăn ba không được... Cuối cùng mẹ em cũng phát điên, cả nhà em đã bị đôi mắt của em phá hoại hết.”

Giọng nói của cô bé càng lúc càng thấp, chúng tôi phải đồng hai tai lên, chăm chú lắng nghe lắm thì mới nghe được cô bé nói gì. Cô bé gần như bị mộng du vậy, tôi có cảm giác đây chính là lý do cô bé có muốn nói ra cũng không dám nói, vì nói tới đây thì cô bé cứ như rơi vào một trạng thái như bị thôi miên, không thể khống chế nổi bản thân. Tôi lo lắng nhìn Bạch Dực, nhưng anh ta chỉ nắm tay tôi lại, lắc lắc đầu ý nói đừng lên tiếng. Tôi thở cũng không dám thở mạnh, cô bé cúi thấp đầu làm chúng tôi trông không rõ mặt cô bé lúc này, Nhạc Lan bắt đầu lẩm nhẩm như bị quỷ nhập: “Ngày hai mươi tám tháng hai... buổi chiều bốn giờ ba mươi sáu phút... em sẽ đi qua đầu phố, đúng lúc một chiếc xe tải chở thép chạy qua... lúc đó...”

Trong cổ họng Nhạc Lan chợt vang lên tiếng khùng khục khe khẽ, dường như có cái gì nghẹn lại ở hầu vậy, trên trán bắt đầu đổ mồ hôi hột như tắm, giọng nói của cô bé tự nhiên thay đổi, biến thành một giọng đàn ông thô ráp, cái giọng đó gầm gừ tiếp lời: “...Lúc đó Nhạc Lan băng qua đường dành cho người đi bộ, xe tải tránh gấp... nên dây buộc thép trên xe bung ra, cây thép xuyên thẳng qua người Nhạc Lan... làm vỡ nội tạng, chảy máu quá nhiều mà chết...”

Miệng tôi há hốc ra, mắt trừng to tới mức phát đau, sau một hồi, chợt nghe Nhạc Lan ho khù khụ. Cô bé ôm chặt cổ, tôi thấy các dây thần kinh xung quanh mắt cô bé đều vằn hết lên, cảm giác như vô số khối u chạy dài tới mắt, căng phập phồng như muốn lao hẳn ra ngoài qua đôi tròng mắt đen nhánh mở to. Cô bé dùng tay bưng chặt mắt, nước nở đau đớn.

Bạch Dực lập tức dốc hết ly nước đá lên cái khăn tay, dùng khăn bưng mắt cho Nhạc Lan. Vừa đụng tới đôi mắt cô bé, tay anh ta cũng run lên, quay lại nói với tôi: “Đôi mắt của Nhạc Lan nóng lắm, các dây thần kinh xung quanh cũng run lên.”

Tôi lo lắng bồn chồn nhìn cô bé, dần dần hơi thở của Nhạc Lan cũng quay về bình thường, cô bé ngẩng lên nhìn chúng tôi, đôi mắt mờ đục như tro nguội nay vằn đầy tia máu, cảm giác đáng sợ vô cùng.

Cô bé bình tĩnh nhìn chúng tôi hồi lâu, sau đó nói bằng giọng thản nhiên như ban đầu: “Đó là tất cả những gì em nhìn thấy.”

Tôi cảm thấy cổ họng khô khốc lại, nuốt nước bọt cũng cảm thấy bị nghẹn, ngực như bị một khối đá đè nặng, bức bối khó thở, ngồi ngẩn ra đó không nói được câu nào, chỉ biết liếc sang nhìn phản ứng của Bạch Dực, thấy anh ta cũng ngẩn người ra. Hai chúng tôi kinh dị nhìn Nhạc Lan trần trối, nhưng cô bé cứ như chưa có chuyện gì xảy ra vậy, thản nhiên tiếp tục ăn bánh. Chỉ có điều, đôi bàn tay cầm bánh cứ run lấy bầy.

Tôi có thể cảm nhận được sự quật cường của cô bé con này, dùng hết toàn bộ sức lực mà ngăn chặn sự sợ hãi tội đồ của mình. Có ai mà không sợ chết chứ? Huống chi còn là biết trước, thì cái cảm giác chờ đợi trong dằn vặt và sợ hãi tội cùng đó làm sao có thể tả nổi? Chưa kể thời thơ ấu của cô bé đúng là một quyển tiểu thuyết kinh dị hạng nhất.

Sự trầm lặng cuối cùng bị Bạch Dực quyết định phá vỡ, anh ta bình tĩnh hỏi: “Vậy, gần đây em có cảm giác gì... lạ lùng không?”

Nhạc Lan vừa máy móc ăn vừa lắc đầu: “Không có, chỉ có là...”

Vừa cảm thấy Nhạc Lan lại muốn giấu gì đó, tôi lập tức xen vào: “Nhạc Lan, chuyện của em thực ra không phải là do bẩm sinh mà là do số tro cốt kia tạo thành, cho nên bất kỳ chuyện lạ lùng nào em cảm thấy cũng có thể là một đầu mối quan trọng giúp cứu mạng em. Huống chi từ giờ tới ngày 28 chẳng còn bao lâu nữa đâu!”

Nhạc Lan khổ sở cười mà đáp: “Thực ra em có cảm giác là dường như có ai đó ở bên cạnh, buổi tối lúc đi ngủ cũng cảm thấy dường như trong phòng còn có một người nữa, nhưng không bao giờ trông thấy. Trước đây em sợ lắm, nhưng giờ thì quen rồi...”

Tôi lập tức nhìn sang Bạch Dực, quả nhiên thấy trong mắt anh ta cũng lóe sáng. Tôi vội vàng hỏi thêm: “Vậy bây giờ em có cảm thấy người đó ở đây không?”

Tôi thực sự cảm thấy thần kinh mình đã được rèn luyện mạnh mẽ hơn rất nhiều rồi, nếu là trước đây thì nghe tới chỗ này dám tôi đã bỏ chạy mất dép, nhưng bây giờ thì chẳng sao nữa, ngay cả Bạch Dực nghe tôi hỏi cũng phải liếc sang tôi tán thưởng. Cô bé lắc đầu: “Không, em không thấy. Chỉ những khi nào chỉ có một mình, em mới cảm thấy có người mà thôi.”

Tôi còn muốn hỏi nữa, nhưng lại bị Bạch Dực ngăn lại. Tôi thở dài, tự biết bản thân đang kích động. Kỳ thực tôi vẫn còn có chút nghi ngờ không biết chuyện này có thực hay không, dù sao cũng không phải đang đóng phim kinh dị Mỹ, làm gì có nhiều chuyện quái dị đến thế cho chúng tôi “vô tình” đụng phải thể này được, nhưng cảnh tượng lúc này quả thực quá sức đáng sợ. Quá khứ nuốt sống tro cốt trẻ con, cùng với giọng nói thô thấp của một kẻ khác, chỉ cần nhớ lại là đủ để tôi nổi da gà rần rần rồi.

Bạch Dực hỏi: “Mọi chuyện em từng dự đoán đều trở thành hiện thực sao? Chẳng lẽ chưa từng có ai nghe thấy mà không tìm cách tránh đi sao?”

Nhạc Lan lắc đầu: “Mỗi lần em nói ra không có ai chịu tin cả, mà có tin cũng không trốn thoát được.”

Bạch Dực trầm tư một lát, rồi gõ gõ ngón tay lên bàn nói: “Nói cách khác là cho dù có nói cho đối phương biết, đối phương biết mình sắp chết thế nào, vậy mà cuối cùng vẫn không thoát được?”

Nhạc Lan gật đầu, bình thản nói với chúng tôi: “Vâng, cho nên em muốn chết thật nhanh. Có thể đây là lần cuối cùng em nói chuyện với hai thầy.”

Nói xong, cô bé vơ hai cái bánh trên bàn nhét vào túi xách, gật đầu chào chúng tôi rồi cúi thấp đầu rời khỏi tiệm.

[1] “Vệ Tư Lý hệ liệt” là tác phẩm dài nhất và nổi tiếng nhất của Nghê Khuông. Là một tác phẩm khoa học viễn tưởng, nhân vật chính là Vệ Tư Lý, một người hào sảng, thích lo chuyện bao đồng.

32. Chương 31: Kẻ Báo Tử (hạ)

Bạch Dực vẫn ngồi nguyên chỗ cũ dùng ngón tay gõ gõ mặt bàn, lạnh lùng nói: “Con bé này còn giấu chúng ta vài thứ.”

Tôi khẽ run lên, sợ hãi hỏi: “Là cái gì?”

Bạch Dực không nhìn tôi, bàn tay mân mê gọng kính trên sống mũi, vừa như phân tích vừa như tự thuật mà nói: “Nhạc Lan không phải mới sinh ra đã dự báo được cái chết, mà là từ sau khi uống phải một số lượng lớn tro cốt trẻ con mới biến thành như thế. Nhưng tôi chú ý nhất là câu mà nó nói: Nó nhìn thấy người chết nhiều hơn hẳn người sống. Tôi nghĩ... câu này, đúng ra phải hiểu là: Tất cả những ai đã từng tiếp xúc với Nhạc Lan đều lần lượt phải chết!”

Tôi giật bắn người, cả người lạnh buốt như vừa bị dầm trong một khối băng lớn, hấp tấp bưng ly cà phê lên uống một ngụm lớn, cố gắng trấn tĩnh lại tinh thần. Bạch Dực chỉ bình tĩnh tiếp lời: “Tuy nói thế này thì không hay cho nó, nhưng cô bé này quả thực là một tai họa, sự sống của nó chỉ đơn giản là để đem đến cái chết cho người khác mà thôi. Mà tất cả những người kia, cho dù có biết cũng không sao tránh khỏi. Có thể nói là...”

Nói tới đây Bạch Dực đột nhiên im lặng, nhìn sâu vào mắt tôi, tôi bị anh ta nhìn đến nổi cả da gà, vội vàng giục: “Có thể nói là cái gì?!”

Bạch Dực nhíu mày: “Con bé thấy nhiều hơn, nhưng cố tình giữ lại một phần mà không nói cho chúng ta biết, cho nên có lẽ... chuyện đó có quan hệ tới... tôi, hoặc là cậu!”

Tôi cảm thấy có cái gì như vừa nổ tung trong đầu mình, một ý nghĩ kinh khủng chợt nhen lên, rồi không ngừng sinh sôi lớn lên trong óc, tôi cố rặn ra một nụ cười cứng ngắc: “Không phải là... không phải là cái chết của...chúng ta đó chứ...?”

Bạch Dực không trả lời, nhưng sự yên lặng của anh ta còn khiến tôi sợ hơn, cuối cùng, Bạch Dực vỗ vỗ vai tôi thở dài: “Sự sống chết của cô bé này không phải là thứ chúng ta có thể xen vào nổi đâu, cậu đừng suy nghĩ về nó nữa, nếu không sẽ tự ném mình vào vòng xoáy kinh khủng đó đấy, chính vì thế này cho nên tôi mới muốn cậu tách xa khỏi con bé đó ra.”

Tôi thở dài, chuyện này trước sau là do tôi tự rước vào thân, vả lại dù sao cũng chưa chắc là nhất định sẽ bị hại đến người mà, nếu lúc này vì sợ mà bỏ cuộc thì quả thực quá nhất gan. Nhưng Nhạc Lan thì chỉ còn có vài ngày nữa là đến đại nạn, nếu buông tay thì theo “tỉ lệ” dự đoán trước giờ của chính cô bé thì cô bé phải chết là cái chắc. Sợ mà rút lui, vậy chẳng khác nào khoanh tay nhìn đứa bé đó chết trước mặt mình...

Bạch Dực nhìn thấu tâm tư của tôi, nhẹ bật cười: “Biết ngay là cậu không bỏ được mà, nhưng tôi nói trước là tôi chỉ thử thôi đó nhé, có thể thành công hay không còn không biết, dù sao tử khí bám trên người cô bé này quá nặng, thật giống như một dòng nước đen ngòm chảy liên tục... Còn đôi mắt của nó nữa, dường như tôi đã gặp qua ở đâu đó thì phải... Chỉ là không ngờ, bằng cách đó mà cũng rước phải cặp mắt La Sát...”

Mấy ngày sau đó, Nhạc Lan cố tình tránh mặt chúng tôi, tôi cũng chỉ biết lặng lẽ theo dõi cuộc sống của cô bé, phát hiện những khi ở trong lớp, cô bé cứ lôi ra một tờ giấy trắng nhìn chằm chằm vào đó, viết viết, rồi lại xé đi. Tôi cũng không quản việc cô bé cứ tới tiết của tôi là cúp học nữa, vì với Nhạc Lan mà nói, lúc này học hành tuyệt đối không phải là quan tâm hàng đầu. Tôi đoán tờ giấy kia có lẽ là di chúc. Một đứa bé nhỏ xíu, tự mình viết di chúc ình, cái cảm giác đó kinh khủng tới mức nào? Khi ấy đã không còn bao nhiêu thời gian, tôi nhận thấy sắc mặt của Nhạc Lan cứ càng ngày càng tái đi, không có giấy nào khác nào không khiến cho cô bé nhớ tới cái chết đang lù lù tiến tới, còn chúng tôi – những người duy nhất biết chuyện – cho dù rất muốn can thiệp nhưng lại chẳng biết phải làm thế nào. Chỉ biết một cách duy nhất là làm bộ lơ đi, không cố tình nhắc cho Nhạc Lan sự thực này nữa, có lẽ, đối với cô bé mà nói thì “quên đi” là giải pháp tốt nhất hiện nay. Từng ngày từng ngày cứ lừ đừ trôi qua, cho tới ngày hôm nay – ngày 28 – tôi nhìn tờ lịch, lòng đau như bị ai cắt.

Bạch Dực vỗ mạnh vào gáy tôi, đánh thức tôi từ trong những suy nghĩ rối rắm. Đang chăm bài vẽ cho học sinh, bị anh ta đánh, tôi giật mình đánh rơi cây bút đang cầm trong tay xuống đất đánh “cạch” một tiếng. Tôi oán giận liếc anh ta một cái, nhặt cây bút lên, lại chìm vào trầm tư, Bạch Dực gõ mạnh lên bàn: “An Tung đồng chí, biết chuyện mới hay là cậu lo lắng cho Nhạc Lan, chứ không biết thì... dám nghĩ là mùa xuân tới rồi cậu lại mộng xuân kia đấy!”

Tôi lúc này đã hoàn hồn trở lại, vừa nghe thế lập tức giật mình, chỉ sợ những đồng nghiệp khác nghe thấy, đành hạ giọng mà găm gù: “Có anh mới mộng xuân ấy, mùa xuân tới rồi, chẳng biết trong đầu anh là mỹ nhân nào đấy!”

Tôi vốn chỉ là nói cho có, ai ngờ anh ta hăng hái đáp lại: “Phải phải, trong đầu tôi toàn là hình ảnh của cậu không đó nha!”

Tóc gáy tôi lập tức dựng hết cả lên, biết là nói giỡn, nhưng vẫn đỏ mặt, vờ như ho khan vài tiếng rồi cao giọng mắng anh ta: “Bạch Dực đồng chí, anh ăn nói cẩn thận đấy! Còn nữa, có nghĩ tới cách nào cứu Nhạc Lan chưa! Còn chờ nữa thì hư xối hư chè hết bây giờ!”

Anh ta uống một ngụm trà, quay về với vẻ nghiêm túc thường nhật, môi mím chặt lạnh lùng, suy nghĩ một lúc rồi mới nói: “Có nghĩ tới một cách, nhưng vẫn không nắm chắc lắm... nhưng dù sao cũng phải thử xem.”

Tôi vừa nghe thế, lập tức vươn người tới đồng tai lên: “Cách gì??”

Bạch Dực lắc lắc ngón tay mỉm cười nhìn tôi: “Không thể nói.”

Quả nhiên, hi vọng vào anh chàng này chẳng khác nào tự hành hạ mình, nếu không phải xung quanh còn có người thì tôi đã xông vào cho anh ta một trận rồi. Nhưng thực ra, nếu Bạch Dực nói đã có cách thì tôi cũng yên tâm hơn một nửa rồi.

Bạch Dực nhìn đồng hồ, chốt hạ: “Tới giờ lên lớp của tôi rồi, đi trước đây, nhớ sau giờ tan học ở lại đây chờ nhé.”

Tôi gật đầu, không cần anh ta nói tôi cũng không dời đi đâu nửa bước. Tôi lo lắng nhìn lên đồng hồ, ngực bắt đầu thấp thỏm, lúc này cách giờ chết mà Nhạc Lan tiên đoán chỉ còn thời gian chưa đầy một tiết học,

tôi căng thẳng thần kinh lắng nghe tiếng đồng hồ tích tắc từng khắc từng khắc một báo hiệu thời gian trôi qua, lúc này trong phòng giáo viên chỉ còn mình tôi và một giáo viên khác, ngoài hành lang truyền tới tiếng trẻ con đọc bài thật to. Tất cả những đứa trẻ khác đều vô âu vô lo tận hưởng tuổi thơ của mình, chỉ có Nhạc Lan không giây phút nào không bị ám ảnh bởi cái chết sắp tới. Tôi nhớ lại bài văn đầu tiên của cô bé, sự tuyệt vọng như xuyên thấu qua từng con chữ mà trào ra ngoài. Tôi bất lực buông bút, chăm chú nhìn đồng hồ. Tôi rất tin tưởng Bạch Dực nhất định có cách cứu cô bé, vì tuy cách ăn nói có hơi thẳng thừng tàn nhẫn, nhưng anh ta chính là người duy nhất mà tôi đặt trọn niềm tin trên đời này, chỉ cần anh ta hứa, nhất định sẽ thực hiện cho bằng được. Vậy mà sao vẫn cứ thấp thỏm lo âu, hăm rằng không kiểm được mà run lên đánh lách cách, cảm thấy như nhiệt độ xung quanh giảm đi mất mấy độ?

Tôi quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, ngoài kia, thế giới vẫn bình thường, như thể mọi thứ vẫn quay theo quỹ đạo của nó. Đang khi tôi còn ngơ ngẩn suy nghĩ, chợt ngoài hành lang vang lên tiếng la lối ầm ĩ, tôi lúc này không muốn nghe những âm thanh quá lớn nên vô thức bóp bóp trán cau mày, nhưng lại thấy Bạch Dực vẻ mặt giận dữ dùng dằng đi thẳng vào phòng, tôi còn chưa kịp kinh ngạc thì đã thấy theo sau anh ta là Nhạc Lan, vẻ mặt đầy oan ức. Tôi lại càng thêm ngơ ngác, anh chàng này muốn diễn trò gì đây nhỉ?

Tôi tiến tới, chợt nghe Bạch Dực nghiêm khắc nói: “Không ngờ tuổi còn nhỏ thế này mà đã dám gian lận rồi!”

Tôi càng nghe càng ngạc nhiên, Nhạc Lan lúng túng đi vào, Bạch Dực nổi giận dùng dằng ngồi phịch xuống ghế, sau đó buông bài kiểm tra trong tay xuống, quay sang nói với giáo viên còn lại: “Xin lỗi thầy Trình, thầy có thể thay tôi trông giúp lớp đang làm kiểm tra được không? Tôi ở lại xử lý trường hợp gian lận này!”

Thầy Trình tuy cực kỳ không tình nguyện, nhưng nhìn vẻ mặt lạnh như băng của Bạch Dực cũng sợ, nên nhanh chóng gạt đầu ra khỏi phòng giáo viên. Vẻ mặt tức giận của Bạch Dực thực sự rất kinh khủng, rất đáng sợ, cả người dường như toát ra một thứ sức mạnh cuộn trào mà tàn bạo nào đó, tôi ở bên cạnh cũng im thin thít, không dám lên tiếng.

Bạch Dực quay sang Nhạc Lan nghiêm khắc nói: “Em, ở lại đây làm lại bài thi cho tôi! Tôi sẽ trông chừng em cẩn thận, để xem em còn cách nào gian lận nữa không!”

Nhạc Lan cả người run bắn lên, dường như là vì tức giận, nhưng lại không dám lên tiếng chống đối, vẻ mặt oan khuất như thể oan Thị Kính[1] vậy. Cô bé cắn chặt môi nhìn Bạch Dực, sau đó thấp giọng hừ một tiếng, cuối cùng vẫn cầm bài làm ra một góc ngồi làm bài. Bạch Dực chỉ lên đồng hồ nói: “Chuông reo hết giờ thì nộp bài! Dám gian lận ngay trước mặt tôi, khinh tôi là không khí chắc!”

Anh ta tức giận tháo mắt kính xuống xoa xoa Thái Dương, tôi sững sốt tới giờ này vẫn không biết phải nói gì, mãi mới gom hết bình tĩnh mà lặng lẽ hỏi nhỏ: “Lão Bạch, anh đang diễn trò gì vậy? Tôi không hiểu...”

Bạch Dực vừa nghe thể lập tức hét lên: “Dám gian lận bài kiểm tra ngay trước mặt tôi! Đương nhiên tôi phải xử lý nghiêm rồi, cho nó ra đây làm bài tiếp đã là nhân nhượng lắm rồi đấy!”

Tôi bị giọng hét của anh ta dọa sợ chết khiếp, cả người cũng run lên, Bạch Dực thấy tôi sợ, liền nhanh chóng nhẹ giọng nói: “Nhạc Lan trong giờ kiểm tra của tôi dám mở tài liệu, bị tôi bắt được còn nhất quyết không nhận tội!”

Tôi ngạc nhiên nhìn Bạch Dực, vì tôi biết rõ tính cách của anh ta, phương châm của anh ta là dễ dàng, cho dù có học sinh gian lận, anh ta lúc nào cũng nhân nhượng cho học sinh đó một cơ hội, thậm chí có lần sau kỳ thi cuối học kỳ chính mắt tôi còn thấy anh ta lẳng lặng ở lại sau giờ thi giúp học sinh tiêu hủy chứng cứ nữa.

Tôi không hiểu chuyện gì đang xảy ra, Bạch Dực lắc đầu, nên tôi cũng biết ý không hỏi tiếp nữa, chỉ biết cúi đầu tiếp tục chấm bài của mình, bầu không khí quay về với sự tĩnh lặng khó thở. Bạch Dực khoanh tay nhìn Nhạc Lan chăm chăm. Tôi không biết vì sao Bạch Dực phải làm thế này, nhưng tin tưởng anh ta đã là thói quen của tôi rồi, nên lần này cũng vậy, tôi chỉ nhìn Bạch Dực ra ý hỏi, nhưng anh ta không thèm liếc tôi nữa con mắt, mặt mày vẫn cau có như còn giận dữ lắm.

“Chẳng lẽ thực sự là gian lận?” Tôi thầm nghĩ. Tôi biết, tâm trạng Nhạc Lan lúc này cực kỳ hỗn loạn, cô bé biết thời hạn của mình càng lúc càng tới gần, cho nên cho dù chỉ còn có một tiết đi nữa thì cô bé vẫn muốn có mặt, vì sợ sau này vĩnh viễn không còn cơ hội đến lớp nữa. Sắc mặt của cô bé tái nhợt kinh người,

lúc này sự sống đối với cô bé có lẽ càng lúc càng xa tầm tay với, bản năng của cô bé là tin tưởng vào những gì mình tiên đoán, cho nên dự đoán lần này chính là lời dự đoán tàn khốc nhất đối với Nhạc Lan.

Thế nhưng đứa bé này vẫn kiên gan tới cùng, cho tới lúc này, cô bé vẫn cắn chặt răng chịu đựng, hoàn toàn không có chút hoảng loạn nào thể hiện ra bên ngoài, cũng là đối mặt với cái chết, vậy mà so với tôi là một người trưởng thành, cô bé thực sự còn kiên cường hơn rất nhiều. Có người nào lại không tiếc mạng mình, Nhạc Lan cũng vậy, cũng muốn được một cơ hội để sống sót, cho dù chính cô bé đã phủ nhận cơ hội đó của mình.

Đồng hồ điểm từng giây từng giây một, trán tôi cũng ướt đầm mồ hôi, hơi thở càng lúc càng gấp. Về mặt của Bạch Dực cũng từ từ căng thẳng hơn, trong căn phòng chỉ còn tiếng ngòi chữ chạy trên giấy loạt soạt, cùng với tiếng tích tắc của đồng hồ. Bàn tay cầm bút của tôi bắt đầu run lên, lúc tôi thả bút xuống, mới nhận ra trong lòng bàn tay toàn là mồ hôi. Bạch Dực lo âu nhìn tôi một chút, nhưng vẫn giữ im lặng.

Dần dần, Nhạc Lan cũng bắt đầu run lên, vì thời gian nộp bài đã gần đến. Khóe mắt cô bé đã bắt đầu ướt, tinh thần của cô bé dường như đã tới cực hạn. Mặc cho Nhạc Lan có kiên cường tới đâu đi nữa thì cảm giác chờ chết vẫn là một thứ cảm giác kinh khủng tới cực độ, ngay cả một người lớn còn có thể bị nó làm cho phát điên, đừng nói chỉ tới một đứa trẻ con. Tôi căng thẳng nhìn đồng hồ, từng giây trôi qua trong mắt tôi dường như đều tàn nhẫn tới tột cùng. Khi cô bé run lấy lấy nâng bài kiểm tra lên nộp cho Bạch Dực, tôi thấy trên trán cô bé cũng toát đầy mồ hôi hột, cô bé nhắm nghiền mắt, cổ trấn tĩnh lại, sau đó ra sức giữ cho giọng nói của mình đừng lạc đi mà nói: “Thưa thầy, em làm xong rồi... em về được chưa ạ...?”

Ngay giây phút đó, chúng tôi chợt nghe từ phía ngoài cửa sổ vang lên tiếng động ầm ầm. Chúng tôi tất cả đều run lên, riêng tôi cảm thấy như giây phút đó, tim mình đã hẫng mấy nhịp. Tôi hốt hoảng bưng ngực chạy ra trước cửa sổ nhìn ra ngoài xem có chuyện gì, thì chỉ thấy ở góc đường một chiếc xe tải lật nghiêng chổng chơ, vẫn còn nháy đèn, tài xế đang bị một đám người lôi ra ngoài. Dường như bị thương, đang to tiếng chửi ầm lên.

Trong khoảnh khắc, cả người tôi gần như trượt xuống. Nhạc Lan ngơ ngác nhìn chúng tôi, rồi lại quay sang nhìn ra cửa sổ, trên gương mặt tái nhợt đa phần là kinh ngạc, còn một phần nhỏ bé còn lại là nhẹ nhõm, nhẹ nhõm vì đã thoát được kiếp nạn, làm lại từ đầu!

Tôi vẫn còn chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra, chỉ run run đưa tay gạt mồ hôi lạnh trên trán, quay sang hỏi: “Bạch Dực, chuyện gì vừa xảy ra vậy? Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra vậy?!”

Bạch Dực thở phào một hơi dài nhẹ nhõm, rõ ràng trước đó anh ta cũng rất căng thẳng. Anh ta uống một ngụm trà rồi trả lời: “Tôi đã chỉnh lại đồng hồ trong trường chạy chậm 10 phút. Chuông reo tan học cũng bị tôi cắt mất rồi, đừng có để lộ ra, bằng không tôi để cho trường trừ lương của cậu đấy!”

Đầu óc tôi chạy theo không kịp, về mặt Nhạc Lan cũng ngơ ngác, nhưng dù sao cũng thoát chết, cả hai chúng tôi đều thư thái hẳn ra, rốt cuộc lời nguyên chết chóc của Nhạc Lan cũng đã bị phá vỡ! Tôi bần rần ngã người lên ghế, mồ hôi ra như tắm, cổ họng có hơi khô nên chỉ muốn uống nước. Tôi bèn liếm liếm môi hỏi: “Vậy sao anh không nói trước cho bọn tôi biết?”

Bạch Dực cầm bài kiểm tra của Nhạc Lan để lên bàn mà đáp: “Vì không thể để Nhạc Lan biết được.”

Nhạc Lan ngơ ngác nhìn chúng tôi, còn tôi tuy cũng có hiểu chút chút nhưng vẫn còn nhiều chi tiết chưa hiểu hết, nên cả hai chúng tôi đều đồng lòng nhìn sang Bạch Dực ra ý hỏi, anh ta thở dài một tiếng rồi nhẹ nhàng giải thích: “Theo cách miêu tả của Nhạc Lan thì mọi tiên đoán đều rất chi tiết, ngay cả thời gian chết cũng rõ ràng, vì thế vô hình chung đã khiến Nhạc Lan đóng đinh cái khái niệm ‘biết rõ lúc nào sẽ chết’ vào đầu rồi.”

Tôi gật đầu: “Đúng, vì lần nào Nhạc Lan cũng nói ra nên người chết ai cũng biết thời gian chết của mình.”

Bạch Dực bóp bóp trán nói tiếp: “Cho nên tôi liều một phen, để thời gian chạy sai. Nếu thời điểm mà Nhạc Lan chờ đợi ‘vẫn chưa đến’, nhưng trên thực tế là ‘đã trôi qua rồi’ thì có thể tránh khỏi cái chết hay không? Mà bản thân hoàn toàn không biết thời gian có sự sai lệch, cho nên có thể dựa vào đó mà tránh đi, người ta gọi là vô tình mà tránh khỏi.”

Tôi nhìn Bạch Dực hỏi lại: “Chẳng lẽ màn kịch vừa rồi là để anh kéo dài thời gian sao? Để Nhạc Lan vẫn cứ chờ đợi thời gian tử vong ‘chưa tới’, trong khi trên thực tế thì nó đã ‘trôi qua mất rồi’?”

Bạch Dực gật đầu: “Đúng vậy, nếu cho Nhạc Lan biết trước kế hoạch này thì trong lòng cô bé sẽ tự hiểu rằng đây chỉ là thời gian giả tạo; còn nếu giấu cô bé tới phút cuối thì tinh thần của cô bé vẫn sẽ giữ nguyên ở trạng thái ‘chờ chết’ mà không thay đổi gì. Chúng ta cần là cần điểm đó.”

Nhạc Lan lần đầu tiên kích động nở nụ cười, cô bé che miệng cười thoải mái, nước mắt tràn qua mi nhỏ xuống sàn, tôi nhìn gương mặt non nớt lần đầu tiên xuất hiện đủ mọi cảm xúc khác nhau, lần đầu tiên cô bé không kiềm chế nữa mà để mặc cho bản thân khóc to lên, còn tôi và Bạch Dực chỉ yên lặng nhìn cô bé kiên cường này khóc nức nở để xả hết mọi ức chế đau khổ bấy lâu trong lòng. Dù sao cũng chỉ là tránh được một lần, cuộc sống sau này vẫn là một gánh nặng khủng khiếp đối với Nhạc Lan, cô bé vẫn là một người phải thường xuyên nhìn thấy trước cái chết.

Bạch Dực nhìn Nhạc Lan khóc tới tả người, bèn đứng lên vỗ vai tôi, ý bảo tôi và anh phải dìu cô bé này ra cổng trường thôi. Tôi gật đầu, giúp Nhạc Lan thu dọn sách vở, đưa cô bé ra khỏi phòng giáo viên. Lúc ra tới cổng, nét mặt Nhạc Lan đã quay lại vẻ lạnh nhạt như mọi ngày, nhưng trong đôi mắt sưng húp đỏ bừng kia đã bắt đầu mang theo những tia sáng mới. Đi tới cổng, cô bé vẫy vẫy tay chào từ biệt chúng tôi, tôi nhìn theo cô bé an toàn qua khỏi ngã tư đường xa xa, cũng thở phào nhẹ nhõm, Bạch Dực cũng mím môi nhìn theo bóng dáng khuất dần của Nhạc Lan, sau cùng thở dài: “Rồi, về nhà thôi, nhớ đấy, cấm không được hé ra chuyện tôi cắt dây chuông dây, bằng không tôi đánh cậu thật thì đừng có trách!”

Tôi cười cười: “Trời, anh hai, đang dọa tôi đó sao! Sức anh thì đè nổi ai mà làm tàng!”

Anh ta cũng cười: “Đủ đối phó với cậu là được rồi! Không nói nhảm nữa, về thôi.”

Tôi gật đầu, quay lại nhìn theo bóng dáng nho nhỏ kia lần cuối rồi mới theo Bạch Dực về nhà.

Sau chuyện này, mọi thứ lại quay về với quỹ đạo bình thường. Tôi yên tâm tiếp tục dạy môn mỹ thuật của tôi, Bạch Dực yên tâm tiếp tục chơi mèo vờn chuột với Phan Hối, từ chối làm chủ nhiệm lớp. Mỗi lần nhìn thấy vẻ mặt nhăn nhó của anh ta, tự nhiên trong lòng có một cảm giác gì đó gần như là thỏa mãn. Nhạc Lan vẫn không thay đổi gì mấy, vẫn ít nói vẫn trầm lặng như cũ, chỉ một mình cô đọc, trong mắt tràn ngập vẻ lạnh lùng. Tôi nghĩ, có lẽ đây mới chính là Nhạc Lan thực sự, rất khép kín, rất kiên cường, kiên cường đến tội nghiệp.

Ngày hôm nay phòng giáo viên vẫn vắng lặng như cũ, Bạch Dực và tôi chán nản lật báo, đọc đi đọc lại mấy mẩu tin cũ xì. Tôi vẫn còn chút nghi ngờ đối với khả năng dự báo cái chết của Nhạc Lan, nhưng dù sao đại nạn lần trước cũng đã qua đi. Cô bé kia còn có cả một tương lai dài dằng dặc trước mặt để mà lo lắng.

Tôi khẽ chạm lên mắt trái của mình, trong lòng lại bắt đầu băn khoăn về sự tồn tại của chính mình. Một kẻ từ khi sinh ra đã nhìn thấy nhiều điều quái dị như tôi, cũng từng có thời bị người xung quanh chế nhạo lánh xa. Đó chính là nguyên nhân chính khiến tôi đặc biệt quan tâm tới Nhạc Lan như vậy. Con người lúc nào cũng theo bản năng mà sợ hãi những thứ không giống mình; không biết trước tương lai, thực sự là một loại hạnh phúc.

Đột nhiên bàn tay lật báo của Bạch Dực run lên, anh ta quay phắt lại nhìn đồng hồ trên tường, vẻ mặt càng thêm kích động. Tôi ngạc nhiên nhìn, một người mặt lạnh muôn thuở như Bạch Dực mà cũng có lúc kích động như vậy? Tôi buông báo hỏi: “Anh làm sao vậy?”

Sắc mặt Bạch Dực trắng bệch ra, trên trán đổ mồ hôi như mưa. Tôi lập tức cũng bất an theo, anh ta run run chỉ vào tờ báo ngày hôm nay, giọng nói cũng lạc cả đi: “Chúng ta đều nhầm rồi! Kỳ thực hôm nay cũng là ngày 28! Ngày 28 Âm lịch! Chết tiệt! Năm nay là năm nhuận, có hai tháng trùng nhau, trời ạ!!!”

Nói xong lập tức đứng dậy lao ra ngoài, tôi lập cập cầm tờ báo lên nhìn lướt qua, vừa đúng bài giới thiệu về tháng nhuận năm nay. Lúc này mới thành linh vỡ lẽ, năm nay là năm nhuận 4 năm mới có một lần, thế nào cũng sẽ dư ra thêm một tháng, mà tháng nhuận năm nay... lại chính là tháng hai! Nói cách khác, ngày hôm nay rất có thể mới là ngày chết của Nhạc Lan! Tôi ném tờ báo đi, phóng theo sau Bạch Dực chạy về phía phòng học của lớp Tám 4. Trái tim như đã muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, nhưng tôi vẫn cố tự trấn an mình: “Không sao, không sao, chúng ta đã thấy cái xe tải đó lật rồi mà!!!”

Bạch Dực cắn răng, lo lắng nói: “Nhưng mà trên cái xe đó... không có chỗ thép! Chúng ta quá mừng nên quên mất!”

Tôi nhất thời lạnh cứng cả sống lưng, cái cảm giác nặng nề mà khủng bố khi cái chết từ từ tới gần này lại làm cho tôi gần như không thể làm gì nổi. Trên đồng hồ đeo tay chỉ thời gian chỉ còn cách cái chết dự đoán đúng 6 phút ngắn ngủi, mà lúc này lại chính là giờ tan học!

Tôi chửi bậy một câu, cùng Bạch Dực chạy vào phòng học, chỉ để thấy vị trí của Nhạc Lan trống trơn, tôi tóm lấy một học sinh, gắt giọng hỏi: “Nhạc Lan đâu! Cô bé đâu!”

Học sinh kia bị tôi dọa sợ run bắn lên, không nói được tiếng nào, nhìn ra ngoài cửa sổ, tôi thoáng thấy cái bóng của Nhạc Lan đã sắp bước ra khỏi cổng trường, liền thô bạo đẩy học sinh kia ra mà chạy thẳng xuống dưới, cảm giác sợ hãi chưa từng có len lỏi trong từng đường gân thớ thịt, bao phủ cả cơ thể tôi chìm trong tuyệt vọng. Tôi gần như không còn nghe thấy tiếng tim mình đang đập như nổi trống, chỉ phát cuồng mà phóng thẳng ra ngoài, va phải biết bao nhiêu người cũng mặc kệ, bị đẩy ngã thì bậm môi đứng dậy chạy tiếp, bị mắng thì bưng tai làm như không nghe.

Chỉ chăm chú cầu nguyện, cầu nguyện cho đứa bé đó dừng bước ra đường. Lúc tôi chạy tới cổng trường thì thấy Nhạc Lan dừng lại trước cửa tiệm thức ăn nhanh lần trước nhìn vào trong chốc lát, trong mắt đầy vẻ ước ao ngọt ngào. Tôi muốn dùng hết sức mà hét lên, mà gào to lên, em dừng đi, dừng bước qua đường.

Nhưng cuộc chạy này giờ đã rút hết sức lực của tôi, tôi không cất nổi giọng, mà Nhạc Lan đã quay đầu hướng ra đường. Tôi ngã sấp mặt xuống đất, giây phút cuối cùng, dùng hết sức rướn người lên mà hét to: “Nhạc Lan! Quay lại!!!”

Cô bé quay đầu nhìn lại, lần đầu tiên mỉm cười với tôi, nụ cười ngọt ngào của một đứa bé bình thường, ánh mắt không còn lạnh như tro mà tràn ngập sức sống mà một đứa bé nên có. Nhưng đột nhiên, bên viền mắt của cô bé chợt hiện ra rất nhiều cái bóng, hàng trăm gương mặt nhăn nhó vằn vẹo của trẻ con hắt bóng trong đôi mắt đen thẳm đó, như đang rít gào từ dưới đáy sâu địa ngục, tôi chết sững nhìn vào đôi mắt kinh khủng đó. Cùng lúc ấy, một chiếc xe tải chở thép chạy vụt qua, thắng gấp trước mặt Nhạc Lan, hình ảnh cuối cùng còn in dấu trong võng mạc của tôi là một dòng máu đỏ tươi phun tung tóe, nhuộm đỏ cả đường nhìn, cùng với một tiếng hét thảm thiết của cô bé gái.

Tôi trợn tròn mắt, miệng há hốc, muốn hét lên, muốn gọi to, muốn gào thét cái gì, nhưng tôi không nghe thấy gì nữa, không còn bất kỳ âm thanh nào nữa. Trước mắt chỉ còn có máu, máu đỏ tươi, trong đầu chỉ còn có tiếng hét, tiếng hét thảm thiết.

Tôi quỳ rạp người trên đất, mắt nhòa đi. Hình ảnh cuối cùng là một cái bóng đen thui như quỷ mị nhanh như chớp lẩn ra khỏi vũng máu của cô bé, đó là ý thức cuối cùng trước khi tôi bị phủ chìm trong bóng tối.

Khi tôi mở mắt ra, đã ở trong bệnh viện, trên tay đeo ống truyền dịch. Tôi cố gắng mở to hai mắt, Bạch Dực đang ngồi yên bên cạnh nắm tay tôi, tôi chỉ có thể cảm thấy hơi ấm duy nhất là từ bàn tay anh ta truyền sang. Tôi giật giật ngón tay, Bạch Dực vội vàng ghé sát tới: “Thế nào, đỡ hơn chưa?”

Đỡ hơn chưa... tôi tự nhiên muốn cười, sao có thể đỡ nổi đây, nhìn thấy một sinh mạng biến mất ngay trước mắt mình là một chuyện khổ sở tới mức nào chứ? Đỡ hơn chưa... nghe buồn cười thật đấy. Tôi lặng lẽ nhìn Bạch Dực, vẫn muốn nghe thấy một tin tức mà chính mình cũng biết là tuyệt vọng, nhưng vẫn khàn khàn hỏi: “Cô bé... còn sống không...?”

Ánh mắt Bạch Dực tối sầm lại, lòng tôi cũng lạnh đi. Tôi nuốt nước miếng, phát hiện cổ họng khô khốc đau gần chết, Bạch Dực cố sức nắm tay tôi càng chặt, không nói gì hết, chỉ nắm chặt tay tôi, rồi kéo tôi lại ôm chặt tôi vào lòng, tôi tự nhiên cảm thấy sợ lạnh, bởi vì lạnh tức là đã chết. Nhạc Lan, cô bé có sợ lạnh không nhỉ?

Lúc này đột nhiên cảm thấy sợ cái chết vô cùng, vì sinh mạng của con người quả thực chỉ là một món đồ chơi trong tay Tử thần, không có kẻ nào có thể chạy trốn lưỡi hái của cái chết. Tôi chỉ cần một hơi ấm ngay lúc này mà thôi, cho nên tôi ôm Bạch Dực thật chặt, vùi đầu vào lòng anh, tiếng tim đập của Bạch Dực cũng rất gấp, tôi biết anh lo lắng, cũng biết anh rất đau lòng, như tôi vậy. Tôi thực sự muốn bật khóc, nhưng nước mắt không sao tuôn ra được. Chỉ ra sức níu chặt lấy Bạch Dực, chỉ sợ sự ấm áp duy nhất này cũng tan biến.

Bạch Dực cúi đầu hôn lên tóc tôi thật sâu, nhẹ giọng nói: “Đừng sợ, còn có tôi đây.”

Tôi nhắm nghiền hai mắt, đột nhiên nhớ lại cái bóng đen thoát ra khỏi người Nhạc Lan khi cô bé chết, cộng với những hình ảnh kinh khủng trong mắt Nhạc Lan vào phút cuối, bèn mở choàng mắt ngẩng đầu lên kể hết cho Bạch Dực nghe, Bạch Dực không nói gì, nhưng ánh mắt càng lúc càng lạnh đi, vòng tay ôm cũng càng lúc càng siết chặt. Cuối cùng, chỉ nghe anh liên tục lẩm bẩm: “Không có việc gì, không có việc gì đâu, còn có ta ở đây, còn có ta ở đây...”

Vài ngày sau đó, sinh hoạt của tôi và Bạch Dực vẫn không có gì thay đổi, Nhạc Lan chỉ là một học sinh chuyển trường, ngoại trừ chúng tôi không ai cảm thấy thương xót cho cô bé nhiều lắm, ngược lại còn có vẻ thoải mái hơn nhiều, như thể mối đe dọa thường trực bấy lâu nay đã biến mất. Tôi đột nhiên cảm thấy bức tức vì thái độ đó, có một đạo tâm trạng rất xấu. Nhưng Bạch Dực vẫn kiên trì dỗ dành, còn làm rất nhiều món tôi thích ăn. Tôi đột nhiên thích ăn bánh táo của tiệm đồ ăn nhanh kia, phát hiện bánh ngọt của nó thực sự rất ngon, ngọt ngọt, rồi lại chua chua. Hèn gì mà lần nào tới đây, Nhạc Lan cũng phải mang theo mấy cái về. Thực ra là cô bé muốn để dành ẹ mình, đứa bé thiện lương đó, cho đến chết vẫn rất nhớ tới bà mẹ luôn luôn hận mình.

Sau nữa, mẹ của Nhạc Lan cũng được bệnh viện tới tiếp đi, nói là sẽ có dàn xếp thỏa đáng. Mẹ Nhạc Lan lúc biết tin con gái mình chết rồi thì lúc khóc lúc cười, ngờ nghệch hát vài bài, rồi lại một mình lẩm bẩm gọi tên Nhạc Lan. Trong mắt bà tràn ngập tuyệt vọng của một người đã mất đi tất cả. Tôi không có cách giúp bà, mà bà ta cũng không cần tôi giúp, đã không còn ai trên đời này có thể đi vào lòng người đàn bà này nữa. Bà ta chưa chết, nhưng linh hồn đã chết từ lâu rồi.

Điều làm tôi lo lắng nhất là có người nhận lấy vòng mạng của Nhạc Lan mang đi, nói là muốn hiến cho những bệnh nhân cần ánh sáng khác. Tin này làm tôi thấp thỏm suốt một thời gian dài, vì người nào có được đôi vòng mạng đó có lẽ sẽ không bao giờ nhìn thấy ánh sáng mà mình mong mỏi, ngược lại, chỉ có bóng tối vô hạn của chết chóc... Nhưng khi tôi muốn hỏi tung tích của đôi vòng mạng đó thì bệnh viện giấu rất kỹ, lý do là vì muốn bảo vệ đời tư cho người được hiến tặng. Tôi không dám nói cho bọn họ biết đó là một đôi mắt quý, một đôi mắt La Sát có thể nhìn thấy người chết. Bọn họ cũng sẽ không tin đâu, thậm chí còn có thể tổng tôi vào bệnh viện tâm thần cũng không chừng. Cho nên tôi chỉ biết ôm đầy sầu lo mà đi ra khỏi bệnh viện.

Cuộc sống vẫn tiếp diễn, con người chỉ cần một ngày còn sống là còn phải bôn ba với đời. Tôi vẫn đứng giờ đến trường, đứng giờ tan tầm, các nữ sinh vẫn châu đầu vào nhau lén nhìn theo tôi và Bạch Dực. Tôi cũng bắt đầu quen với những ánh mắt tò mò của các cô bé. Chỉ là bắt đầu lo lắng cho đôi mắt mình. Nó cũng là một tồn tại bất thường, trong trí nhớ của tôi, mắt trái lúc nhỏ còn xanh hơn lúc này rất nhiều, lúc đó cả nhà tôi cũng rối tung lên, ba mẹ tôi cũng suốt ngày âu sầu. Nhưng tôi may mắn hơn, vì người nhà của tôi vẫn dốc lòng bảo vệ tôi, chưa bao giờ nhắc đến chuyện đôi mắt khác người này, vì sợ tôi bị ám ảnh.

Sau khi trải qua chuyện của Nhạc Lan rồi, có đôi khi tôi lại vô thức sờ sờ lên mắt mình, trong lòng còn lo lắng sợ hãi hơn xưa nhiều. Nhưng có một lần, lúc tôi đang đứng trước gương ra sức dụi dụi mắt trái thì phía sau đã vang lên giọng nói nhẹ nhàng của Bạch Dực: “Đừng dụi nữa, dụi nữa đau mắt hột bây giờ. Yên tâm đi, chỉ cần có tôi ở đây, cậu sẽ không có nguy hiểm gì đâu, tôi sẽ không để cậu thành Nhạc Lan thứ hai đâu.”

Chẳng hiểu vì sao khi nghe những lời đó tự nhiên cảm thấy an toàn lạ, tôi cúi đầu bật cười, hít sâu một cái, rồi quay lại cố tình thở dài một tiếng đầy khoa trương: “Vậy cảm ơn nha, người anh em, phải dựa vào anh rồi đó.”

Trong mắt Bạch Dực chợt lóe qua một tia sáng lạ lùng, anh cũng nhẹ nhàng mỉm cười: “Vậy thì trả tiền bảo vệ cho tôi đi.”

Chúng tôi nhẹ nhàng mà đùa giỡn nhau, tuy trong lòng còn mang theo lo lắng chưa nguôi, nhưng còn sống là còn phải dũng cảm mà tiến tới. Nhạc Lan bé bỏng mà còn có thể kiên cường đến vậy, huống gì là chúng tôi!

Kể báo tử – Hoàn

[1] Nguyên tác là “như Đậu Nga vậy”, Lục Minh sửa lại thể này cho dễ hiểu hơn.

33. Chương 32: Ăn Thịt (nhất)

Con người là động vật ăn tạp, nói khó nghe một chút thì là cái gì cũng ăn. Người Trung Quốc, đặc biệt dân tộc Hán, vốn có truyền thống nghiêng về ăn chay, thức ăn chính là ngũ cốc. Thời xưa cũng có một câu nói, “tích cốc phòng cơ”, ý nói chỉ cần có đủ ngũ cốc là an toàn hạnh phúc. Thế nhưng người Trung Quốc còn mang một tình cảm đặc biệt dành ỏn thịt. Gia súc gia cầm, nhỏ từ con gà, lớn tới con bò, từ thời cổ, thịt đã mang một tính chất quan trọng hơn hẳn các sản phẩm trồng trọt, tới nỗi có hẳn một thứ dụng cụ tế lễ dành riêng cho thịt—cái đỉnh, lúc đầu, các tư tế thường hay giết gia súc rồi đựng vào đỉnh dâng lên cho thần linh. Cho đến sau này khi ý nghĩa tế lễ được xác định rồi thì đỉnh trở thành một thứ dụng cụ tế lễ nói chung, không nhất định là phải đựng thịt nữa. Tuy nhiên vào thời Xuân Thu Chiến Quốc, cho dù có nghèo đến đâu đi nữa thì trong nhà cũng phải có thứ đồ dùng đặc biệt này để đựng thịt, và vào những dịp tế tổ hàng năm không thể thiếu được ba thứ thịt cơ bản là heo, bò và dê.

Tôi cũng thích ăn thịt, mỗi lần ăn thịt là vô vậ y như hổ đói. Bạch Dực vẫn rất tò mò là tôi ăn bao nhiêu chất đạm như vậy mà vì sao vẫn không cao to lên được tí nào? Thực ra tôi cũng rất đau khổ về chuyện này, mọi người cứ thử nghĩ xem, đường đường một gã đàn ông mà lại nhỏ nhắn như tôi thì làm sao được coi như nam tử Hán? Không thể làm người ta có cảm giác an toàn đúng không? Khó trách tới từng tuổi này mà tôi chưa từng có một cô bạn gái nào, có nhiều khả năng là do về ngoài gây ra.

Ngày hôm nay nhóm đi phỏ bản chúng tôi họp hậu cần lần cuối cùng để chuẩn bị cho chuyến phỏ bản lần sau, Lục Tử vẫn là một tên hành vi quái gở không đỡ nổi như mọi lần, làm tôi đôi khi cũng phải thắc mắc, học thư họa bao nhiêu năm mà sao không thể thay đổi nổi sự thô tục của tên ngốc này? Nhưng dù sao thao tác của hắn cũng không tệ, năng lực khống chế trò chơi rất tốt, mọi người sớm đã quên “tội ác” trước đây của hắn mà hồ hởi đón chào hắn chính thức gia nhập vào đoàn ong thợ của chúng tôi, cùng nhau xưng huynh gọi đệ đánh phỏ bản kiếm trang bị rồi.

Các thành viên khác trong nhóm thì đều là người chơi lâu năm, không hiếm người tài. Có người còn là người chơi chuyên nghiệp, được xưng là “người chơi cao cấp”. Trong số bọn họ, tuy tôi không phải là người có kỹ thuật cao nhất, nhưng xét về khả năng hậu cần thì không tồi, có thể coi như một nửa quân sư quạt mo. Khi tôi còn đang say sưa bàn luận với mọi người về thuộc tính và tuyệt chiêu của BOSS phỏ bản lần này thì Bạch Dực từ phía sau đột nhiên lên tiếng: “Này, tù lạnh hết thịt rồi, cậu ra ngoài chợ mua thêm ít thịt ba chỉ đi.” Ngữ điệu y chang những lần ba tôi mở miệng sai mẹ tôi đi chợ.

Tôi nhất thời cảm thấy mất hứng, không thèm quay đầu lại mà đáp: “Không rảnh, anh đi mua đi, lúc về tiền cửa đôi.”

Bạch Dực không có phản ứng, chỉ nghe tiếng anh ta lật giấy soàn soạt, cuối cùng lạnh nhạt phán một câu: “Vậy bữa tối ăn mì nước trong. Mà nhà hết mì luôn rồi, đi mua mì về đây đi.”

Suy nghĩ bị mấy cái chuyện nhỏ nhặt vớ vẩn này cắt đứt làm tôi có hơi bực mình, hướng chỉ mấy lần bị Bạch Dực sai vặt, cho nên tôi vốn đã âm ức lâu ngày nay càng thêm âm ỉ tức giận. Tôi gạt ghế đứng phắt lên, cảm tức quay sang Bạch Dực gào to: “Anh cho anh là ai, cái gì cũng sai tôi làm là sao!” Tôi trừng to mắt, vươn thẳng người, cổ gồng làm ình trông cao to hơn.

“Sai cậu? Cậu nghĩ cơm ăn hàng ngày của cậu là ai nấu?!” Bạch Dực hừ lạnh một tiếng, vút cuốn sách sang một bên, đứng bật dậy, hai tay đút vào túi quần chăm chăm nhìn tôi lạnh lùng, thái độ cực kỳ kiêu ngạo. Tôi không khỏi mắng thầm trong lòng: đồ khốn, đã coi người ta như cu li mà sai vặt lại còn ra vẻ ta đây, muốn động tay động chân thật đấy à?

Tôi cũng không tỏ ra yếu kém, cao giọng quát anh ta: “Đừng tưởng biết nấu ăn là giỏi lắm! Vậy chén bát ai rửa? Đồ ăn ai rửa? Là ông đây chứ ai!” Bạch Dực vừa nghe thế liền bình tĩnh bước tới gần, tôi lập tức đề phòng, nghĩ thầm: thực sự muốn đánh nhau thật phải không? Đừng nghĩ tôi sợ anh, tôi đã sớm chuẩn bị rồi, anh mà đánh nhau với tôi là đảm thứ nhất tôi sẽ giọng thẳng vào mặt anh đấy!

Cứ như vậy, hai người chúng tôi trừng mắt nhìn nhau cả nửa buổi anh ta cũng không ra tay. Tôi vẫn duy trì tư thế phòng thủ, nhưng thực ra cả người đều run run lên, thực sự hận bản thân không được cao, thảo

nào người ta đều nói “đàn ông không có sức vóc là tàn phế” mà. Khi đánh nhau thì việc duy trì tư thế mất đối mắt, mũi đối mũi rất quan trọng, nếu thấp hơn đối thủ thì toàn bộ khí thế đều mất hết. Nhưng vì vấn đề danh dự, chỉ còn cách tiếp tục cắn răng trừng nhau. Bạch Dực gạt gạt sống kính, lạnh nhạt nói: “Có giỡn thì lần sau cầm bỏ quần đùi vào đồng quần áo của tôi bắt tôi giặt đi!”

Tôi vừa nghe thế, lập tức bùng nổ. Đúng là có vài lần không để ý vô tình để chung quần áo của mình vào đồng quần áo của Bạch Dực mà quên lấy ra. Vốn tưởng nếu anh ta thấy thì sẽ bỏ ra, nhưng Bạch Dực không nói gì cứ thế cầm hết đi giặt luôn, không ngờ chờ tới lúc này lại đem nó ra chất vấn tôi.

Trong lòng tôi thầm thề lưỡi làm mặt quỷ với anh ta, nhưng ngoài mặt thì vẫn hăng máu cãi lại: “Chết tiệt, tôi để chỗ đó thì để mặc tôi tự giặt đi, ai bảo anh lúc đó lo chuyện bao đồng xen vào việc của người khác?! Còn nữa, bộ anh tưởng tôi chưa từng giặt cho anh chắc?!”

Dường như Bạch Dực cũng thực sự bị tôi làm cho tức điên, sắc mặt đen lại. Anh ta bất thành linh đẫy mạnh tôi một cái, tôi vốn đứng đã không vững, nay bị đẩy một cái lập tức ngã ngửa người ra sau, Bạch Dực thuận thế xốc tới xách cổ áo của tôi ghì lại sát mặt mình, mũi tôi gần như chạm tới cằm anh ta, nghe Bạch Dực gầm gừ: “Đi. Mua. Thịt. Mua về thì tối nay ăn thịt kho măng, còn nếu không mua, cả tuần sau cả hai cùng ăn mì nước trong. Tôi một món cũng không đụng tay vào làm. Tự suy xét đi!”

Tôi bị anh ta nắm áo, ngoài mặt vẫn hung hăng trừng mắt, nhưng thực ra trong lòng đã muốn giương cờ trắng đầu hàng. Tuy cực kỳ mong chờ vào đợt phó bản lần này, nhưng nghĩ tới cả tuần chỉ ăn mì trong, trời ạ, đó không phải là thực đơn dành cho người đâu! Tôi ho khan vài tiếng, nội tâm cực kỳ mâu thuẫn, liếc sang nhìn mấy vi tính một cái, sau đó làm như tù binh thất trận mà ngán ngẩm gờ cả hai tay lên trời nói với Bạch Dực: “OK, OK! Tôi đi mua, chết tiệt! Không phải chỉ là mấy miếng thịt thôi sao, cần gì phải làm dữ như vậy! Thiệt tình, cứ như vợ chồng cãi nhau vậy!” Nói xong gạt tay anh ta ra, mặc quần áo, nhưng thực ra hai tay vẫn còn run run.

Gương mặt hắc ám của Bạch Dực rốt cuộc cũng dịu đi, anh ta vỗ vỗ vai tôi: “Bây giờ mới biết à, đúng là vợ chồng son cãi nhau chứ còn gì nữa. Đừng vui đầu vào game online hoài, chịu khó ra ngoài trời nhiều một chút, chứ coi cơ thể cậu đó, tôi đẩy một cái là té, vậy mà còn đòi đánh nhau với tôi? Tôi còn sợ cậu khóc kìa!”

Tôi vùng vằng đẩy tay anh ta ra, nhìn vẻ mặt tự cao tự đại đắc ý đó mà chỉ muốn cầm chổi phang lên đầu cho anh ta một cú. Nói thẳng ra là anh ta làm dữ với tôi như vậy, chẳng qua chỉ là vì không muốn phải ra ngoài trong tiết trời này mà thôi. Bởi vì ngoài trời đã hai ngày nay mưa phùn sùi sụt, làm gì có ai tự nhiên tự lành muốn ra đường hứng mưa vào lúc này cơ chứ! Chẳng phải là tự tìm phiền toái sao! Thế nhưng thể trạng của tôi không bằng Bạch Dực, nếu thực sự động tay động chân thì thua anh ta là cái chắc. Vì thế cũng chỉ còn cách nhanh chóng ra ngoài mua thịt, lúc về có khi còn kịp cuộc họp lần thứ hai.

Vì vậy tôi vội vàng gõ vài dòng, nói Lục Tử và các anh em khác cứ bàn bạc tiếp, chừng nào tôi về sẽ nghĩ chiến lược sau. Dặn dò xong, vẫn chưa thôi ám ức, liền nhân lúc Bạch Dực đang ngồi đó đọc sách mà đi qua đánh cho anh ta một cái thật mạnh vào sau gáy, sau đó lập tức vơ áo khoác cầm dù chạy thẳng ra cửa, chỉ nghe phía sau giọng Bạch Dực gào to: “Nhóc con khá lắm, có giỡn thì đừng có mà về đây, bằng không tôi cho cậu một trận!!!”

Vừa ra khỏi cửa mới nhận thấy bên ngoài lạnh tới mức nào. Lúc này sắp qua tiết Kinh Trập, nhưng mấy ngày nay mưa không dứt nên không khí cực kỳ ẩm ướt, cộng thêm cái rét tháng ba cầm cầm, vừa bước ra ngoài đã đối diện với một bầu trời âm u tối tăm, mưa như trút nước, gió lạnh ào ạt thổi thốc vào những bóng người co ro lẻ loi bước trên đường.

Nhưng cũng là vì mùa xuân sắp tới, nên cây cối bên đường đều đang nảy mầm đâm chồi, vài bông hoa dại nhỏ nhỏ màu vàng ven đường cũng đã lục tục nở đón xuân. Tôi đi trên đường, trong lòng cũng có chút cảm thán, chờ qua mùa mưa này là đón mùa Thanh Minh. Nên mua nhiều nhiều đồ ăn một chút, ít ra vài ngày đỡ phải đi mua. Cho nên cố tình vòng lại chọn một cái chợ đông đông, chuẩn bị mua nhiều đồ ăn một chút về tích trữ.

Lúc này đã quá trưa nên cả dãy chợ đều có vẻ vắng vẻ, nhiều quầy hàng đã đóng cửa, trời mưa làm tầm nhìn không được tốt. Chỉ còn có một bác gái bán măng rêu vài tiếng để bán nốt mớ rau cuối cùng, với

một vài người bán thủy hải sản ngồi co chân nhàn nhã cắn hạt dưa buôn chuyện phiếm. Trên mặt đất toàn là bùn đất cùng với nước hắt ra từ mấy chậu đựng cá, cực kỳ trơn trượt khó đi.

Tôi mua rất nhiều thứ, còn cố tình chọn những thứ để được lâu, để nếu có gì còn xoay xở được. Ví dụ như trứng gà không dễ hư, mua nhiều một chút, nếu cùng lắm thì... cơm chiên trứng.

Chờ tới lúc mua được gần đầy đủ rồi tôi mới nhớ ra là lần này ra chợ chủ yếu là để mua thịt, vì vậy vội vàng quay lại một quầy bán thịt trông có vẻ khá khang trang ở trước chợ. Khu vực đầu chợ này hầu hết đều đóng cửa hết, chỉ còn nhà bán thịt này còn treo bảng giá trước cửa, ý bảo còn kinh doanh, nhưng không hiểu sao mà có vẻ rất quạnh quẽ chứ không đông đúc sầm uất, cứ như không ai tới đây mua bán gì cả vậy. Tôi nhìn vào bên trong thăm dò, miệng gọi to hai ba tiếng, nghĩ thầm, cửa hàng này lạ quan thật đấy, để mặc thế này không sợ có ai thừa cơ nâng mất cái chân giò nào hay sao? Ở đây ánh sáng kém, trên cái bàn thép bóng loáng toàn là máu đông với mỡ thừa của heo, trông rất bẩn thỉu. Một cái cân điện tử ngay ngắn nằm bên cạnh phần, trên cái thớt gỗ to cắm phập một con dao phay sáng loáng, lưỡi dao hơi cong vào, chứng tỏ cái dao cũng được sử dụng khá lâu rồi. Qua một hồi lâu, cuối cùng từ trong nhà bước ra một người đàn ông trung niên mặc quần áo bảo hộ lao động màu xanh. Ông ta lùn tịt, hơn nữa lại còn béo phịch, chân đi khệnh khạng, cho nên nhìn rất thô lỗ cục mịch. Đường như là do nghề bán thịt heo nên tôi có thể cảm thấy từ người ông ta truyền tới một mùi hôi thum thum của mỡ, trên tóc thậm chí còn dính một ít thịt vụn, thực sự nhìn rất ghê người.

Ông bán thịt nhướn đôi mắt tam giác ti hí lên liếc tôi, nhưng ánh mắt không hiểu sao có chút né tránh, ra vẻ tâm sự nặng nề, làm như một bệnh nhân suy nhược thần kinh vậy. Ông ta khàn khàn giọng hỏi: “Chú em, muốn mua cái gì?”

Tôi nhìn qua ngó lại, muốn chọn một ít thịt thật ngon, nhưng ông chủ ục ịch này dường như rất vội, gắt giọng giục: “Cậu rút cuộc muốn mua cái gì? Tui còn công việc đó! Đừng sẫm soi nữa, thịt nhà tui chất lượng tốt lắm!”

Tôi vốn định chọn kỹ hơn, nhưng bị cản nhằn như vậy rồi nên cũng chỉ biết nói: “Vậy cho ba ký thịt ba chỉ, chọn chỗ ngon ngon một chút.”

Nghe thấy thế, ông ta lập tức nhấc cái dao phay trên thớt ra, thành thạo kéo một súc thịt to trên xiên sắt xuống, chặt thành từng miếng nhỏ, động tác rất nhanh chóng, nhưng không hiểu vì sao cứ làm cho tôi có cảm giác là ông ta không phải đang chặt thịt heo, mà là xả xuống người kẻ thù không đội trời chung vậy.

Tôi không muốn nhìn ông ta chặt thịt tàn bạo như vậy nữa, nên nhìn sang chỗ khác, đột nhiên thấy ngay bên trong tấm màn sáo ngăn cửa tiệm với gian nhà trong dường như có cái gì đó được đặt ngay đó, có hình dáng giống như một người đang ngồi co chân, nhưng trắng bốp, lại dường như giống với heo đã được cạo lông. Tôi không khỏi tò mò mà hỏi: “Ồ, ông chú, ông giết heo ngay trong quầy hả?”

Nghe tôi hỏi thế, ông chủ tiệm chợt ngưng tay, ngẩng đầu nheo nheo đôi mắt ti hí nhìn tôi toét miệng cười, hàm răng vàng ệch, mang theo một mùi hôi khó ngửi xông thẳng vào mặt tôi: “Đúng đó, tui thường mua heo cả con đem về xả thịt ngay sau quầy tùy theo yêu cầu của khách hàng, cho nên thịt chỗ tui là tươi lắm!”

Nói xong ông ta đảo dao phay vài cái, chỗ thịt đã được cắt gọn ghẽ nhẹ nhàng lọt xuống quầy. Ông ta chỉ vào chỗ thịt mà tính: “Ba ký thịt heo, mỗi ký mười ba tệ tám, tính cậu tổng cộng bốn mươi tệ được rồi, ăn ngon thì lần sau nhớ ghé lại mua nữa nghe.”

Tôi cầm túi xộp đựng thịt nhấc nhấc mấy cái, cảm giác cũng đủ cân, liền trả tiền cho ông chủ quầy. Ông ta dùng một cái khăn tay đầy mỡ lau sơ tay rồi đưa tay nhận tiền. Đột nhiên tôi nhận ra da của người này có hơi kỳ lạ, thô ráp thì không nói làm gì, nhưng dường như còn hơi bầm xanh. Hơn nữa trong kẽ móng tay còn bám đầy máu khô, dường như là khi chặt thịt không rửa tay. Tôi cau mày nghĩ thầm: chết tiệt, bao lâu chưa rửa tay không biết, cứ như thế dám đi chặt thịt đưa cho người ta ăn mà không sợ dơ à?

Ông ta cầm tiền đếm đếm, cười nói: “Bàn tay chú em đúng là giống hệt như vóc người nha, thon thon nhỏ nhỏ lại trắng trẻo, thật là thanh tú. Nhưng có hơi gầy đó. Chịu khó ăn nhiều thịt một chút, mới cao to ra được.” Tôi vốn không thích nghe ai khen mình trắng trẻo thanh tú, nhưng từ này dùng trên các cô gái mới hợp, chứ đàn ông con trai mà nghe thế thì chẳng vui chút nào. Mặt tôi thoáng cái sa sầm xuống, không muốn lằng nhằng với ông ta nữa, chỉ cầm thịt rồi quay người lại định về. Nhưng vô tình liếc qua sau tấm

mảnh, lại thấy cái bóng trắng trắng lúc này đã biến mất tự lúc nào, chỉ còn để lại dưới sàn một vũng máu, trong lòng nghĩ có lẽ trong tiệm còn có thợ khác chăng? Ngay khi còn đang nghi hoặc, chợt từ sau mảnh truyền tới một tiếng động rất kỳ quái, rôm rốp rôm rốp, cứ như có cái gì đó đang nhai nuốt vậy. Tôi định dừng lại nghe kỹ hơn, thì ông chủ béo phì kia đã lập tức chắn cả người trước mặt. Tôi thấy người ta rõ ràng không muốn mình nhìn thấy, nên cũng nhanh chóng bỏ đi, không nhìn nữa.

Tôi một tay xách túi lớn túi nhỏ, một tay cầm dù mà vẫn ướt mất nửa người, gấu quần thì sũng nước bùn. Đây chính là lý do Bạch Dực có chết cũng không chịu ra khỏi nhà vào thời tiết này, vì anh ta hơi bị bệnh sạch sẽ thái quá, rất ghét những nơi dơ dáy như chợ, lại còn cái gì mà thức ăn mặn trọc khí quá nặng, anh ta không thích.

Lúc trở về tới nhà thì gần như toàn bộ người tôi đã ướt đầm, tóc cũng ướt nước, quần đầm nước nên nặng chình chịch, tôi giao hết đồ ăn cho Bạch Dực rồi nhanh chóng vào nhà thay quần áo, nếu không thì nhiễm lạnh mất. Anh ta vừa nhìn tôi cười chọc quê vừa mở túi thịt ra xem thử. Lúc anh ta đưa mũi vào túi ngửi thử, đột nhiên nhú mày hỏi: “Sao thịt này có mùi khó ngửi vậy?” Nói xong đưa sang cho tôi ngửi.

Tôi ghé mũi vào ngửi một cái, quả nhiên có một mùi hư thối rất khó diễn tả từ bên trong xông ra, nhưng không giống như mùi thịt ôi thiu do để lâu ngày, mà giống như thể nó bị ngấm vào một thứ gì đó khác độc hại vậy. Thế nhưng lúc ông chủ quầy đưa cho tôi quả thực nó chưa hề có mùi gì khác thường kia mà, chẳng lẽ là do cả quầy thịt quá hôi nên lúc đó ngửi không ra? Bạch Dực thắt chặt miệng túi lại rồi bỏ nó sang một bên, kiên quyết nói: “Không nên ăn, chắc là nó bị ôi rồi, ngày mai để mang ra mắng vốn chủ quầy đòi tiền lại!”

Tôi kéo quần lên, cười nhạt một tiếng: “Xì, anh nghĩ trời lúc này trong xanh ẩm áp lắm chắc? Cái quần lúc này của tôi chắc ba ngày sau cũng khô không nổi quá. Lần này anh đi đi!”

Anh ta lắc đầu, lại đưa lên mũi ngửi cái nữa, nhăn mặt rồi nói: “Chắc chắn bị ôi, cùng lắm mai tôi đi với cậu, chứ ông ta không biết tôi là ai, nếu cậu không đi lỡ ông ta không chịu nhận thì thế nào?”

Tôi xem xét cái túi nọ lông vài lần, đúng là tới mấy chục tệ, bỏ đi thì thật là đáng tiếc, xem ra chỉ có thể quay lại một lần vậy. Đột nhiên lại nhớ tới ông chủ quầy cứ khẳng định thịt nhà mình rất tươi, quả nhiên dân buôn bán đều là đồ gian thương! Đang khi lơ đãng, tự nhiên tôi nghe từ trong cái túi vang lên tiếng... loạt soạt, thấy cái túi nhúc nhích, dường như bên trong không phải là thịt heo mà là một con cá còn sống đang quẫy vậy!

Tôi lập tức kéo tay Bạch Dực chỉ vào túi: “Lúc này cái túi vừa động đấy kìa, như là bên trong có cái gì đó vậy?!”

Bạch Dực nghi ngờ quay đầu lại, cởi túi ra, đổ số thịt heo bên trong ra nhìn nhìn, không có cái gì động đấy cả, toàn bộ chỉ là thịt heo bình thường, ngoại trừ mùi tanh hơi quái dị kia ra thì chẳng còn gì khác.

Bạch Dực lấy tay chọc chọc vào miếng thịt, sau đó lại cột chặt túi lại: “Chắc lúc này tôi để không đành lòng nên túi bị sụp chứ gì, cậu đừng có sợ hoảng, nếu thịt heo mà còn có thể động đấy thì thịt luộc nấu trong nồi chắc có thể bay hết lên trời quá!”

Trong lòng tôi vẫn chưa an tâm lắm, nhưng nghĩ Bạch Dực nói cũng phải, một túi thịt heo sao có thể động đấy được chứ? Tôi cào cào tóc, lại sức nhớ ra là còn cuộc họp đi phó bản, lập tức chạy về phía máy tính.

Ngày hôm sau trời vẫn tiếp tục mưa dầm không ngớt. Cái quần ướt hôm qua phơi ngoài lan can đến hôm nay vẫn không sao ráo nước nổi, cuối cùng tôi đành kiếu một túi chườm nước nóng ra hơ cho nó bay hết hơi nước. Phía nam không thể so với phía bắc, mùa này càng thể hiện rõ ràng hơn, người phương bắc vốn chịu lạnh rất giỏi nhưng chắc chắn cũng không chịu nổi cái lạnh ẩm ướt này của phương nam.

Ăn xong bữa trưa, tôi kiểm tra lại cái quần vẫn chưa khô, đành kiếu một cái khác ra mặc. Bạch Dực mang túi thịt ra. Vì mùi của nó quá khó ngửi nên chúng tôi đồng lòng treo nó vào nhà tắm. Lúc Bạch Dực cầm lấy cái túi, chợt trầm giọng “hử?” một tiếng, tôi hỏi có chuyện gì, anh ta lắc lắc đầu, về mặt ngạc nhiên giờ cái túi lên nói: “Lạ ghê, sao cảm giác như nhẹ hẳn đi thế này?”

Tôi mặc xong y phục, cũng tiến tới nhắc nhắc thử túi thịt, quả nhiên có hơi nhẹ hơn hôm qua. Mở ra xem thử, thật kỳ lạ, cái mùi hơi quái lạ hôm qua đã biến mất, trái lại bên trong tỏa ra một mùi như mùi hạnh

nhân. Thế nhưng chỗ thịt thì đã biến dạng hoàn toàn, vừa nhừ vừa nát thành một đồng lộn xộn, hơn nữa còn chảy ra một thứ dịch màu xanh sẫm. Tôi hiểu kỳ định lấy tay chạm thử vào thịt, chợt Bạch Dực nhanh như chớp nắm chặt lấy tay tôi hất ra, sắc mặt anh lạnh băng nhìn túi thịt, sau đó cấp tốc dốc thẳng chỗ thịt vào bồn cầu, giật nước trôi hết vết tích.

Tôi còn chưa kịp lên tiếng hỏi thì Bạch Dực đã nghiêm giọng nói: “Sau này tuyệt đối không được tới cái chợ đó nữa, cần gì thì cứ vào siêu thị mà mua. Còn cái quây thịt đó...” Anh ta không nói hết, đôi mắt mông lung nhìn về phía xa, tôi thắc mắc nhìn Bạch Dực, vẻ mặt của anh ta lúc này rõ ràng là cũng có nghi hoặc chưa rõ. Nhưng chỗ thịt lúc nãy quả thực bất bình thường, Bạch Dực nhanh chóng cầm cái túi nylông bỏ lên bếp đốt sạch. Tôi thấy thái độ như thể đang tiêu độc chống bệnh truyền nhiễm của anh ta mà tự nhiên nhớ ra anh ta hình như cũng đã chạm vào thịt, vì thế lo lắng hỏi: “Lão Bạch, có chuyện gì xảy ra vậy? Không phải là cái gì không lành chứ? Ngày hôm qua anh cũng đã chạm vào nó, liệu... có sao không?”

Anh ta khoát khoát tay với tôi, vẻ mặt cũng không âm u lắm, tôi cũng an tâm hơn một chút, dù sao nếu có chuyện gì không lành thì Bạch Dực cũng tự biết cách xử lý thỏa đáng. Cuối cùng chúng tôi cũng không tìm tới quây thịt kia nữa, Bạch Dực chỉ dặn tôi mấy lần là không được tới đó, cũng không nói gì thêm.

Cứ như thế vài ngày sau chúng tôi không ăn thịt, trong lòng tôi quả thực có hơi khó chịu, nhưng Bạch Dực thì cực kỳ thoải mái nhẹ nhàng, đôi lúc tôi có cảm giác anh ta dường như không có hứng thú gì lắm với việc ăn uống, ăn thế nào cũng được không chấp nhất nhiều. Thế nhưng tôi thì không chịu được, thực sắc tính đã[1], bắt tôi cả ngày ăn mì chay thì tôi sẽ biến thành hòa thượng mất. Vì thế nhân một hôm trời ngớt mưa, tôi tranh thủ thời gian chạy ra chợ. Cùng lắm thì không héo lánh qua hàng thịt đó là được chứ gì, quây thịt có đầy chợ, nếu mua không được thịt thì cùng lắm mua vài khúc dồi về nấu lẩu ăn đỡ, cũng coi như an ủi cái dạ dày.

Lúc tan tầm, tôi cưỡi xe đạp chạy thẳng ra chợ. Lúc này người qua lại trong chợ đông đúc hơn hẳn lần trước, tiếng cãi vã kì kèo ồn ào hòa cùng đủ thứ mùi hợp lại thành một bản hòa tấu kinh khủng. Tôi cau mày, muốn mua thật nhanh để còn về nhà. Nhưng vì túi tiền lần trước, lần này tôi không dám bước đến đầu chợ, chỉ chọn đại một quây thịt bên ngoài mua đỡ.

Lần này tôi chọn rất kỹ, thậm chí còn đưa thịt sát lên mũi ngửi, ông chủ quây thấy bộ dạng kỳ quái của tôi bèn phá lên cười nói: “Ai da da, cậu có ngửi mấy cũng thế thôi à, thịt chỗ tui chất lượng bảo đảm cực kỳ luôn đó, không tin cậu đi hỏi thử đi, quây thịt Tiểu Chu này là nổi tiếng thịt ngon xưa nay nha!”

Tôi xác định thịt không có vấn đề xong, bèn cột túi lại rồi nói với ông ta: “Đừng nói nữa, lần trước mua thịt trong cái sạp trong kia, ông chủ cũng vỗ ngực xưng là thịt ngon, mà ai dè hôm sau hóa thành tương hồ hết, tôi còn chưa tính đó!”

Ông ta vừa nghe tới quây thịt kia thì giật bắn mình như thể vừa nghe thấy cái gì cấm kỵ, lấy tay khum khum che miệng, nhìn đảo dác xung quanh rồi mới thì thào với tôi: “Cái quây đó, không mua được đâu!”

34. Chương 33: Ăn Thịt (nhị)

Tôi rụt cổ hỏi lại: “Tại sao?”

Ông ta nhìn tôi có vẻ có hứng thú, bèn ngẩng đầu suy nghĩ một chút, sau đó trả lời: “Thịt của nhà đó lúc nào cũng ôi như vậy hết, hơn nữa trong thịt còn có giòi, cậu nói có ghê không chứ? Ban đầu có người còn tới đó mua, nhưng dần dần không còn ai đến hết. Nghe nói quanh nhà đó lúc nào cũng có một mùi gì đó rất hôi, không giống như mùi tanh của thịt mà giống như một mùi thối rửa nào đó vậy!”

Nghe ông ta kể, ánh mắt tôi chợt phải nhắm nghiền vì mùi hôi nồng nặc trước mặt, tự nhiên cảm thấy buồn nôn, không còn muốn ăn thịt nữa. Vì thế cũng bỏ đi ý định hỏi thăm tiếp mà trả tiền rồi vội vàng bỏ đi. Thế nhưng cái tính tò mò không bỏ được, lại thêm phần nghi hoặc, nên trước khi đi tôi vẫn không nhịn được mà nhìn lại lần nữa về phía cái quây thịt kinh khủng bên kia, vẫn u ám tối tăm như trước, quả thực không có một ai tới đó mua bán. Tôi không khỏi thắc mắc: vì sao lại để việc buôn bán sa sút tới mức này

mà vẫn không chịu thay đổi bán thịt cho hàng hoàng? Một cái chợ thế này chủ yếu dựa vào những khách hàng quen, chỉ cần buôn gian bán lận một lần, sau này sẽ không còn ai tới mua lần nữa.

Lúc tôi còn đang phân vân xem có nên tìm quản lý chợ phản ánh về chất lượng thịt của quầy này hay không thì tự nhiên thoáng nhìn thấy từ khe cửa của căn nhà đó tự nhiên... vươn ra một bàn tay đầy máu, năm ngón tay vằn vẹo dữ dội như muốn kêu cứu, thế nhưng trong nháy mắt đã rút trở lại! Tôi run bắn cả người lên, định đi tới xem cho rõ, lại nghe từ trong cái quầy đó thoát ra vài âm thanh như thể cái gì đó đang quất vùn vụt trong không khí. Nhưng cũng chỉ trong khoảnh khắc, tất cả lại im lặng trở lại, dường như tất cả những gì vừa xảy ra chỉ là tưởng tượng. Tôi cảm thấy thực sự sợ hãi, nghĩ cái cửa hàng này quả thực không được bình thường, trong lòng không khỏi lạnh đi, lập tức quay đầu đi thẳng một nước, cố gắng không nghĩ tới bàn tay máu kinh khủng lúc này nữa.

Trên đường trở về bãi để xe đạp, bao tử tôi cứ nhộn nhạo, trong đầu không khỏi liên tưởng tới những hình ảnh kinh khủng, ví dụ như chuyện bán thịt người chẳng hạn. Nói thật, tôi đã bắt đầu nghi ngờ cái quầy đó liệu có phải là bán thịt người hay không! Thế nhưng lúc này đã là thời hiện đại, đã sớm thoát khỏi thời kỳ mông muội đói kém phải ăn thịt người rồi, làm sao còn có thể những quán trọ lừa khách rồi giết để ăn thịt như trong Thủy Hử, phải không?

Tôi cười cười tự trào trí tưởng tượng quá mức phong phú của mình, có lẽ dạo này gặp hơi nhiều chuyện quái dị nên đầu óc có phần thoát ly hiện thực. Lúc này mặt trời đã lặn tới đường chân trời phía tây, sắc trời cũng sẫm dần, Bạch Dực có lẽ cũng đã về tới nhà, nghĩ thế, tôi cũng rảo bước nhanh hơn về phía nhà để xe đạp. Con chó mực lần trước đang lười biếng nằm dài ra trước nhà để xe sưởi nắng, thấy tôi tới gần, nó lập tức dựng đứng người dậy như vừa nhìn thấy quái vật mà chạy cuống quýt bỏ trốn. Tôi nhớ tới chuyện chén máu lần trước, thật không ngờ nó lại thù dai tới vậy... Vừa bật cười, tôi vừa lục trong túi quần ra cái chìa khóa xe, nhưng trong nháy mắt khi tôi vừa mở khóa xe đạp, chợt cảm giác... sau gáy đau thốn lên, dường như có một vật gì đó vừa đập thẳng vào sau cổ... sau đó, trước mặt lập tức tối sầm lại...

Lần thứ hai mở mắt ra, tôi phát hiện mình đã nằm trong một nơi cực kỳ xa lạ mà quỷ dị, xung quanh được thấp sáng bởi rất nhiều nến, nhưng vẫn tối tăm lù mù trông không rõ mọi thứ xung quanh. Chỉ thấy lơ mờ trên tường dán rất nhiều tranh thần phật cổ quái, có thể nói phàm là những vị thần nào được thờ cúng trong đền miếu đều có mặt ở đây hết, nhưng không hiểu sao những vị thần trong tám hình ở đây lại cực kỳ âm tà, không hề hiền lành thánh thiện như trong các nơi thờ phượng khác, mà... nhuốm đầy tà khí, cứ như ác quỷ dưới địa ngục đội lốt vậy. Phía trước có một bàn thờ, nhưng bên trên thờ cái gì không trông rõ lắm.

Tôi vừa kinh hoàng vừa bối rối, vội vã tìm cách đứng lên, nhưng vừa nhồm lên thì đã lập tức ngã sấp xuống, đến lúc này mới nhận ra mình đã bị trói chặt cả tay chân. Tôi ra sức giãy, nhưng những nút buộc ở đây dường như là loại gút thắt thường dùng của giới thủy thủ, càng giãy lại càng thắt chặt hơn. Vì thế tôi cũng không phí sức vô ích nữa, muốn tìm cách lôi cái điện thoại trong túi quần ra, nhưng lại nhận ra cả điện thoại lẫn ví tiền đều đã biến mất! Đến lúc này tôi mới lạnh người ý thức được, mình đã bị bắt cóc thật rồi! Nhưng vấn đề là tôi chỉ là một thằng nghèo kiệt xác, ba tôi cũng chỉ là một ông chủ tiệm sách nho nhỏ, nhìn sao cũng không giống đối tượng lý tưởng để bắt cóc tống tiền kia mà! Đang khi còn cố sống cố chết giãy dụa, hi vọng có thể nới lỏng dây trói ra phần nào thì đột nhiên đụng phải cái gì đó ở phía sau, quay đầu nhìn lại thì... má ơi, đó là một gương mặt tái nhợt, mắt toàn tròng trắng, vẻ mặt nhẩn nháy sợ hãi đang trừng trừng nhìn tôi! Tôi sợ tới mức ngã vật sang một bên, phản xạ dùng chân đạp mạnh một cái, đột nhiên gương mặt... rớt xuống... lăn thẳng tới bên người, lắc lư mấy cái mới dừng lại hẳn, bên trong bò ra một con gián cực to... nung ánh nến tù mù, tôi mới nhận ra, hóa ra... đó là một cái đầu người chết!!! Trên đỉnh đầu có một lỗ thủng to, não tủy đã bị lấy ra hết, tuy tôi có cảm giác là đã có xử lý qua cho khỏi thối rữa, nhưng lúc này cũng đã có dấu hiệu phân hủy, thảo nào sâu bọ lúc nhúc bên trong.

Tôi xém chút nữa ói ngay tại chỗ, sợ tới nỗi hét to một tiếng, rút người vào một góc thật xa mà gục đầu nôn. Đột nhiên nghe có tiếng mở cửa, tôi mở to mắt, mím môi, chú ý lắng nghe, thấy có hai tiếng chân, rõ ràng không chỉ có một thủ phạm. Bọn chúng đang nói chuyện với nhau, một giọng nghe có vẻ trẻ hơn, một giọng còn lại rõ ràng là giọng ông chủ quầy thịt.

Lão chủ quầy khà khà nói: “A Hác, chuyện này nên kết thúc đi thôi, ta sợ lắm rồi, nếu còn làm thế này nữa chúng ta chỉ có nước xuống địa ngục hết!”

Giọng trẻ hơn bật cười ghê rợn: “Ông sợ cái quái gì, giết người cũng giống như giết heo, đều là sát sinh, đều phải xuống địa ngục hết! Chỉ có dựa vào cách làm của tôi thì chúng ta mới có thể sống sót mà thôi! Mà còn sống thì sợ quái gì địa ngục, hả!”

Tôi cắn chặt răng không lên tiếng, chỉ chăm chú nghe bọn chúng trò chuyện, vừa nghe vừa tưởng tượng tới những tổ chức tà giáo vốn có rất nhiều ở nước ngoài, chẳng lẽ ở Trung Quốc cũng có? Tôi nín thở, nằm vật ra trên đất làm bộ như còn bất tỉnh, chỉ dựa vào tiếng động mà phán đoán hành động của hai kẻ kia. Bất chợt cảm giác có ai đó ngồi xổm xuống bên cạnh nắm cầm tôi kéo giật lên, lực mạnh tới mức muốn bóp nát cả cầm tôi. Gã âm hiểm nói: “Nhãi con đừng giả bộ nữa, đã có nhiều kẻ bắt chước như mày rồi, tao còn lạ gì?”

Tôi thấy đã bị vạch trần, liền thẳng thắn mở to mắt, nhìn thấy trước mặt mình là một gã đàn ông có vẻ ngoài cực kỳ u ám, tuy tuổi tác có vẻ không chênh lệch với tôi bao nhiêu, nhưng gương mặt tái nhợt, môi mỏng quệt, thấy tôi mở mắt, gã âm tà nở nụ cười: “Ồi chà, lần này ông tìm khá đấy, cậu nhóc này đẹp hơn đám người lúc trước!” Nói xong còn vuốt vuốt mặt tôi sờ sờ, tôi vừa nhìn tới ánh mắt gã là bao nhiêu lông tơ trên người đều dựng đứng hết lên. Nhưng cũng không muốn dễ dàng chịu thua, nên vội hét lên: “Các người bắt ta làm gì? Các người rốt cuộc là ai?!”

Ánh mắt lão chủ quầy nhìn tôi có vẻ bối rối lảng tránh, nhưng tên thanh niên kia vẫn nhìn thẳng vào tôi đầy hứng thú, rồi quay lại cười ha hả với lão chủ quầy: “Hê hê, không ngờ tên nhãi này lại có lá gan to như vậy, thấy mấy thứ ở đây rồi còn có sức hét to thế!”

Tôi nhìn chằm chằm vào bọn chúng, lão chủ quầy thật chỉ cười cười lấy lệ rồi tránh mắt nhìn sang bên kia, rõ ràng là không dám nhìn thẳng vào tôi, làm như nhìn kỹ quá thì tôi sẽ biến thành lệ quỷ đòi mạng lão vậy.

Tên thanh niên gọi A Hác kia thở dài một cái, sau đó như phát đại mà vuốt vuốt tóc tôi: “Tiểu mỹ nhân đáng yêu, mày phải cảm thấy may mắn mới phải, được lựa chọn là phúc của mày, cũng giống như những kẻ trước mày vậy.” Nói xong gã chỉ vào những góc phòng còn lại, tôi vừa nhìn thì hơi thở cũng tắc lại trong khí quản, tổ tiên ơi, chỗ nọ chất ba bốn cái đầu người, trong đó có hai cái đã thối rữa hoàn toàn chỉ còn lộ xương trắng, còn da thịt gì đều rửa thành nước lênh láng dưới sàn hết! Tôi lập tức hiểu ngay thứ người đang đứng trước mặt mình đây, rõ ràng là một kẻ biến thái cuồng sát mà!

Gã có vẻ rất thỏa mãn chứng kiến vẻ mặt kinh hoàng của tôi, vỗ vỗ má tôi mà cười: “Chờ tao thành tiên rồi, bọn họ cũng sẽ cùng đắc đạo với tao, đứng trong hàng ngũ của thần tiên bất tử, mày nói xem, có phải chúng mày cực kỳ may mắn hay không nào, ha ha!”

Gã mỉm cười nhìn đồng đầu người, sau đó quay lại nhìn tôi, ánh mắt như nhìn con mèo nhỏ nhà mình nuôi làm tôi sởn gai ốc. Sau đó gã đứng dậy đi châm thêm vài ngọn nến nữa, làm cả gian phòng sáng sủa thêm không ít. Lúc này tôi mới nhìn thấy cả gian phòng, kỳ thực đây có vẻ là một căn hầm ngầm, trong phòng chất một đồng thứ kỳ quái linh tinh, nhưng quái lạ nhất là ở ngay giữa hầm có một cái ang rất lớn, loại ang to dùng để đựng nước mà tôi thường thấy ở nông thôn trước đây. Trên nắp ang chặn một cục đá rất to, có thể mơ hồ nghe thấy những tiếng lục súc trong ang nước, rất giống như những âm thanh tôi đã nghe thấy lúc trước.

Tôi chú ý tới lão chủ quầy thật từ đầu đến cuối đều có vẻ sợ sệt day dứt, vẻ mặt đầy bất đắc dĩ, so sánh với nhau thì rõ ràng tên thanh niên tên A Hác kia đáng sợ hơn rất nhiều. Tôi cho rằng có thể lợi dụng điểm này để làm lão lung lay, liền mở miệng nói: “Các người làm thế này là trái pháp luật, là giết người đó! Các người sẽ bị tử hình cho coi! Chi bằng thả ta ra, còn mong được pháp luật khoan hồng! Nói không chừng thoát khỏi án tử hình!”

Nói xong tôi nhìn chằm chằm vào lão bán thịt, dù trong lòng thực sự không chắc chắn lắm, vì tên A Hác kia rõ ràng là một tay bệnh tâm thần phân liệt mức độ nghiêm trọng, có khi tôi chết cũng không khiến gã bị thương tới mạng. A Hác cảm thấy lão bán thịt có hơi dao động, lập tức xốc tới đá cho tôi một cú thích đáng vào giữa bụng, đau tới mức làm tôi phải cong gập người lại, thậm chí không có đủ sức để mà rên rỉ, chỉ biết há hốc miệng thở dốc, trên trán toát đầy mồ hôi lạnh.

Gã lại kéo giật tóc tôi lên, gí sát mặt gã vào mặt tôi, ánh mắt của gã không còn giả vờ vui vẻ như lúc này nữa mà long sông sọc đầy điên cuồng, tơ máu đỏ ngầu, gã rít lên: “Mày thì biết cái gì? Mày thì biết cái

quái gì, hả?! Tao muốn đắc đạo thành tiên, tương lai có thể trường sinh bất tử, còn chúng mày có thể trở thành một phần của tao, sau này cùng tao sống đến vạn kiếp, có gì là không tốt nào?! Đừng làm tao phát điên, tao sẽ không ngần ngại làm thịt mày ngay bây giờ đâu đấy!”

Tôi cắn chặt môi, cố hết sức mà gào lên: “Mày đúng là điên rồi, đắc đạo thành tiên?! Mày xem Phong Thần Bảng đến ngu người ra rồi hả?! Nếu như mày mà còn có thể thành tiên thì thế giới này biến thành địa ngục rồi!!!”

A Hác ngưng bật lại tàn bạo nhìn tôi, lúc này tôi mới cảm thấy hối hận vì đã nói ra, lỡ như thực sự chọc giận gã, gã đem tôi ra giết thật thì làm thế nào? Ngay khi tôi bất an nhìn gã thì chợt gã bật cười, thỏa mãn gật gật đầu mà rằng: “Nhãi con can đảm đấy, ha ha, mày cứ yên tâm, tao chưa giết mày ngay đâu, còn phải chờ tới ngày rằm là ngày mai, cho nên đêm nay mày còn chưa chết được. Mày ngoan ngoãn ở lại đây cho tao đi, tao sẽ không làm gì mày, bằng không... mày dễ thương như vậy... đem ra ‘làm’ chắc cũng không thua gì đàn bà đâu, hả?”

Nói xong lại tà ác nhìn tôi từ trên xuống dưới, ánh mắt cuối cùng dừng lại trên đùi tôi. Tôi hiểu ra gã đang ám chỉ cái gì, cả người lập tức nổi hết da gà! Mẹ nó, gớm chết đi được, đồ biến thái! Nhưng tôi cũng không dám chọc gã thêm nữa, sợ nếu gã điên lên thì tôi phải lãnh đủ, nên cắn răng cúi đầu không nói gì nữa, chỉ có điều, trong đầu vẫn không ngừng suy tính cách đào thoát, dù sao gã cũng đã nói đêm nay tôi chưa chết, dường như còn cần một thứ nghi thức nào đó, mà chỉ cần chưa chết thì vẫn còn cơ hội chạy thoát, đúng không?

A Hác thấy tôi không giãy dụa nữa, bèn buông tóc tôi ra, quay lại nói với lão chủ quầy thịt: “Ông trông chừng nó thật chặt cho tôi, nếu thằng nhóc này mà chạy thoát ra ngoài báo cảnh sát thì chúng ta chết chắc đó. Đồ ăn thức uống gì đó cứ chuẩn bị đầy đủ cho nó, tử tù còn được hưởng bữa ăn cuối cùng, chúng ta cũng phải nhân đạo chút chứ, phải không nào? Ha ha.”

Nói xong đứng dậy bước tới trước bàn thờ, rút mấy nén nhang mà nghiêm túc châm lửa, cúi thấp đầu lễ bái, dáng vẻ trang nghiêm thành kính như bọn xã hội đen ra mắt đại ca. Cảnh đó làm tôi không khỏi chửi thầm trong đầu: Đồ biến thái đầu óc đen như mực tàu, còn muốn thành tiên? Có mà xuống mười tám tầng địa ngục làm quỷ còn chưa hết tội kia!

Gã thấp hương xong, phúi phúi quần áo rồi ra ngoài, lão chủ quầy phục phịch kia cũng không còn muốn ở thêm phút nào nữa, lập tức cũng theo ra ngoài. Tôi phát hiện lão thực sự rất sợ cái thứ ở trong ang nước, bởi vì hơn cả khi nhìn những cái đầu người, ánh mắt lão khi nhìn vào cái ang còn sợ sệt hơn, như thể bên trong là yêu ma quái thú gì không bằng.

Hai kẻ kia ra khỏi cửa xong, tôi còn nghe tiếng xích sắt khua loảng xoảng, sau đó là tiếng khóa bập đánh cách. Tôi cố hết sức đè ép trái tim đang đập điên cuồng trong lồng ngực, nỗi sợ hãi cùng hoảng loạn đã làm đầu óc tôi quay cuồng như sắp điên, nhưng chỉ ít lúc này tôi vẫn còn sống, không thể buông tha khát vọng sống sót được! Tôi cố tự nhủ một cái tát, cố trấn an bản thân tuyệt đối không được phát cuồng, phát cuồng rồi sẽ không thể nắm chắc cơ hội chạy thoát được, bây giờ phải giữ được bình tĩnh, ổn định tâm tình, kiên trì tìm cách, mới có cơ may thoát chết.

Nhưng nghĩ là nghĩ vậy thôi, thực ra tôi đang sợ tới mức cả người đều run bắn lên. Đặc biệt là lúc này, chỉ có một mình đối diện với một đám đầu lâu, cộng với một thứ còn chưa biết là cái gì trong ang nước. Tôi cắn chặt răng, cố tình đập đầu vào tường một cái để đầu óc tỉnh táo lại chút đỉnh, tự nhiên trong óc nảy ra một mong ước điên rồ, ước gì có Bạch Dực ở đây, anh sẽ cứu tôi, nếu là anh thì nhất định sẽ nghĩ ra cách gì đó... nhưng tới đây lại lập tức tự cắt đứt suy nghĩ của mình, tôi đập đầu vào tường thêm mấy cái, trong miệng lầm bầm tự mắng: “Chết tiệt! An Tung, mày điên rồi hay sao, lúc này còn mong chờ có người tới cứu! Cho dù Bạch Dực có biết mày mất tích đi nữa thì mày bảo anh ta phải tìm mày bằng cách nào?! Làm sao anh ta biết mày bị nhốt trong cái hầm ngầm không có bóng mặt trời rọi tới này?!” Lúc này quả thực tôi cảm thấy khinh ghét sự yếu đuối của bản thân mình đến tột cùng.

Từ từ lắc lắc đầu qua lại cho tỉnh táo, tôi dán sát người vào vách tường, dường như có thể nghe thấy loảng thoảng tiếng động bên ngoài, hơn nữa cố hết sức chú ý còn có thể ngửi thấy một mùi đặc trưng của khu chợ. Tôi cảm thấy ở đây thực ra rất gần với cái chợ lúc này, hơn nữa, trực giác cho tôi biết là rất có thể tôi đang ở dưới một tầng ngầm chứa hàng nào đó của khu chợ. Dù sao tôi cũng vẫn là một người sống, không thể

ngất xỉu quá lâu, điều kiện cũng không cho phép bọn chúng đem tôi đi xa lắm. Vì thế tôi bèn trấn tĩnh lại kiểm tra thử xung quanh, không chờ ngõ ngách nào, đột nhiên phát hiện ở trong đồng giẻ rách chất trong một góc chợt lộ ra tia sáng. Tôi bèn dùng cả cơ thể mình trườn dưới sàn, từ từ nhích người về phía cái góc nọ. Chỉ có một khoảng cách ngắn ngủi, vậy mà tôi mệt tới mức thở dốc. Cố hết sức gơ bàn tay đang bị trói lên, gạt đồng giẻ ra, tôi phát hiện đó là một cánh cửa sổ ngầm dưới đất, qua lớp kính thủy tinh có thể nhìn thấy mặt đất, trên mặt đất còn có vài tấm da heo vứt lộn xộn. Tôi biết mình đoán không nhầm, liền húng khởi cố hết sức đẩy cửa sổ ra, nhưng cửa sổ đã bị bịt chặt, hơn nữa rất nhỏ, tôi hoàn toàn không có cơ hội bò qua đó mà thoát ra ngoài được. Tôi tuyệt vọng dùng chân đá mạnh vào cửa sổ, thủy tinh nhanh chóng bị đập nát, nhưng bên ngoài nó còn một lớp song sắt, không có khả năng thoát thân qua nó. Chờ đá vỡ hết cánh cửa sổ, tôi mệt tới nỗi quỳ rạp trên mặt đất thở dốc từng hồi. Lúc này từ đáy lòng mới từ từ mọc lên một cảm giác chờ chết tuyệt vọng, tôi ngậy đại nhìn cái ang nước chầm chầm, không biết thứ nghi thức quỷ quái kia là thế nào, dù sao nhất định là bọn chúng sẽ không để tôi sống mà quay về rồi, bọn chúng cũng đã giết một số người, nhưng vì sao chỉ còn có đầu lâu? Còn thi thể đâu? Mà bọn chúng còn giữ lại đầu lâu để làm gì kia chứ?

Nói đến đầu lâu, tôi quay đầu lại nhìn vào những cái đầu đang dần dần thối rữa kia, chúng bị vứt lung tung trong một góc, trong số đó chỉ có một cái được xử lý sơ để chống phân hủy, còn lại đều bị thối rữa nghiêm trọng, có thể nhìn thấy một đồng giò bọ lúc nhúc bò bên trong. Không biết vì sao khi nhìn vào những cái đầu ấy, tôi lại đột nhiên rớt nước mắt, tôi sụt sịt mũi, dùng cánh tay chặt vật lau nước mắt, trong lòng cũng âm thầm quyết định tình huống xấu nhất, đó là cho dù có phải chết, tôi cũng không thể để hai tên điên loạn này tiếp tục hại người được nữa. Nhất định phải tìm cách tuồn được cái gì đó ra ngoài, dù cuối cùng chỉ có thể còn lại cái đầu của tôi thôi thì cũng phải bắt hai kẻ biến thái này ra trước công lý.

Nghĩ tới đây tôi lại nhớ tới cái cửa sổ gắn song sắt kia, tuy không thể thoát ra ngoài, nhưng lại hoàn toàn có thể tuồn được cái gì đó ra, mà có thể đây cũng là cơ hội duy nhất. Trên người, thứ duy nhất có thể chứng thực thân phận của tôi chỉ có một vật trang sức tôi thường đeo trên cổ, là một tấm bùa hộ mệnh bằng vàng ròng của Mật tông, nó đặc biệt tới nỗi ở khắp thành phố này cũng khó mà cầu được một cái thứ hai giống hệt, cho nên tôi coi nó như bảo bối, lúc nào cũng đeo bên mình. Những lúc tắm Bạch Dục cũng đã từng trông thấy, chắc chắn anh ta sẽ nhận ra nó. Tôi khó khăn tháo tấm bùa ra khỏi cổ, cắn răng dứt đứt dây, đang định tìm cái gì đó để viết lại vài chữ thì cảm giác có người quay lại, vì thế tôi hoảng loạn vợ vội mở giẻ rách lúc nãy lấp cánh cửa sổ lại, vùi cả tấm bùa vào mớ giẻ, sau đó lập tức lẩn sang phía khác.

Lại là lão già ục ịch kia đi vào, lão nhìn tôi một cái, sau đó cảnh giác nhìn xung quanh một vòng, thấy không có gì bất thường mới từ từ tiến về phía tôi. Lão mang theo cơm nước, lại còn một ít nước và khăn để rửa mặt, chưa kể cả bô đi vệ sinh cũng mang theo, thật đúng là coi như nhân đạo một chút. Lão ném cái cặp lồng đựng cơm cho tôi, ý bảo tôi ăn mau, tôi cũng không khách khí, tốt xấu vẫn phải bảo đảm thể lực mới chạy được chứ. Lão mập không cho tôi dưa, chỉ có một cái muống nhựa. Hai tay tôi bị trói chặt, ăn uống rất khó khăn, yếu ớt xúc từng muống từng muống một. Cảm giác này làm tôi cực kỳ khó chịu, càng cực kỳ phần hận, hận tới mức không thể lập tức xông tới cắn chết tên thủ phạm kia.

Lão nhìn tôi ăn gần xong, liền cho tôi một chai nước, tôi hưng hăng giật lấy chai mà uống ừng ực, trông lão có vẻ cực kỳ áy náy, thở dài một cái rồi mới nói: “Cậu đừng trách tội tui, muốn trách thì tự trách mình số không may, ai bảo lúc cậu tới mua thịt lại bị thằng con tui vô tình nhìn trúng, bằng không tui cũng đâu có muốn hại cậu!”

Tôi thiếu chút nữa phun hết nước trong miệng ra, ngạc nhiên nhìn lão già mập mập xấu xí này, tuy tên khốn kia thực sự rất âm độc, nhưng dù sao lớn lên cũng coi như dạ thú mà vẫn có mặt người, ai ngờ lại là con trai của lão già này.

Lão cũng không ngại vẻ kinh ngạc của tôi, chỉ khổ sở phân bua: “Con tui là nghiên cứu sinh lặn, là niềm tự hào của tui đó. Từ lúc bà nhà tui qua đời, nó là niềm mong đợi cuối cùng của tui. Vì nó, cho dù có phải giết người nào tui cũng không ngại, ai bảo nó là con tui làm chi!”

Nói xong lão lau lau mặt, sụt sịt mũi tiến tới thu cặp lồng cơm. Tôi lạnh lùng nhìn lão nói: “Con ông làm như vậy, kết quả chỉ có thể là chết không có chỗ chôn, nếu ông thực sự vì hân thì đáng lẽ ra nên bảo ban hân ngưng lại mới đúng. Chẳng lẽ ông tin rằng thứ tà thuật ma quỷ này có thể giúp người thành tiên thật sao?!”

Lão đầu tiên là ngẩn ra, dường như đây cũng là vấn đề mà lão không trả lời được, sau cùng chỉ cười một cách tuyệt vọng: “Giết một người cũng chết, giết một đồng người cũng chết, nếu thực sự đúng như con tui nói, thứ trong ang kia có thể giúp thành tiên... vậy cũng coi như là một cơ hội. Còn nếu bị bắt, hai chúng tui chỉ có nước bị tử hình!”

Nói xong cũng không ở lại nhiều lời với tôi nữa, chỉ để lại hai bình nước với đồ dùng rửa mặt là lật đật chạy ngay. Lúc đi ra cửa, tôi để ý thấy lão cố hết sức tránh thật xa cái ang. Tôi có một cảm giác rất khó diễn tả, rõ ràng lão già này cũng không muốn làm ra những chuyện như vậy, bất quá lão lại rất bao che cho thằng con, coi lời đứa con trời đánh đó là thánh chỉ, cho nên chắc chắn sẽ không vì hối hận mà thả tôi ra đâu, mấy người đã chết trước kia chắc hẳn cùng từng cầu xin lão, kết quả chẳng phải đều mất mạng đó sao!

Chờ lão vừa đi khỏi, tôi lập tức bò lại bên cửa sổ, lão mập còn để lại cho tôi một tờ khăn giấy để lau miệng, cho nên tôi quyết định dùng nó làm giấy. Nhưng lại không có bút, chẳng lẽ bắt chước người xưa viết huyết thư? Tôi nhìn ngón tay mình một lúc, sau đó cắn răng há miệng cắn một cái thật lực vào đầu ngón tay, đau tới nỗi rớt nước mắt mà ngón tay chỉ bị xước một đường, không được bao nhiêu máu. Tôi thối thối ngón tay sưng vù, buông tha cách làm không thực tế này. Người cổ đại xem ra phải cắn đứt cả ngón tay mới đủ máu viết cả một bức huyết thư dài dằng dặc như thế ấy chứ. Mà đến mức đó thì tôi quả thực không đủ dũng khí, huống chi nếu vết thương quá lộ liễu sẽ bị hai tên kia phát hiện mất.

Đột nhiên tôi lại nhớ tới mấy que diêm mà tên biến thái A Hác kia dùng để đốt nhang lúc nãy. Có thể dùng đầu diêm đã đốt thành than thay mực để viết mà, chẳng phải đó chính là cây bút chì sơ khai sao! Tôi ngẩng đầu hướng về phía bàn thờ xa xa kia, muốn bò tới đó chắc chắn không tốn ít công sức, mà lại còn phải cẩn thận không để đụng vào thứ này thứ kia nữa chứ, nếu không ai mà biết được trong phòng này có thứ quý quái gì đang được nuôi hay không! Tôi cẩn thận nhích từng chút từng chút một, chỉ thoáng chốc trên người đã dính đầy bụi, bò một lúc lại nghỉ một lát, cứ như vậy rốt cuộc bò tới được bên bàn thờ, tôi ngồi phịch xuống đất thở hổn hển, xương đầu vai trầy xước do cọ sát với nền nhà thô nhám mà vừa đau vừa xót, hai tay bị trói khiến ngay cả đưa bàn tay lên xoa xoa vai tôi cũng không làm được. Tôi thở dài não nuột, ngẩng đầu cẩn thận không chế thắng bằng mà đứng dậy, dựa cả sức nặng của mình vào cái bàn thờ. Vốn dĩ tôi hi vọng có thể phát hiện cả hộp diêm kia, nhưng quả nhiên là đã quá xem thường chúng rồi, ngoại trừ vài cây diêm đã đốt cháy đen đầu ra, còn thì chúng không hề để lại cây diêm mới nào. Tôi vớ lấy vài xác diêm nắm chắc trong tay. Lúc này mới có thời gian nhìn lại, thì thấy bàn thờ này thờ một thứ gì đó được trùm dưới một tấm vải đỏ thẫm, nhìn thấy thứ quái đản nọ, lòng hiếu kỳ nhất thời trỗi dậy, tôi định xốc tấm vải lên để nhìn cho rõ phía sau là cái gì, nhưng ngay lúc đó thì thứ đó bắt đầu rung lắc dữ dội dưới tấm vải, như thể vật sống nhận ra có người tới gần vậy! Tôi sợ hãi ngã vật ra sau, cả người đập thẳng xuống đất, đau tới mức nhăn nhó mặt mày.

Thứ này quá quý dị, nhất định là một thứ tà vật nào đó, cho nên tôi lập tức vội vàng tránh xa nó càng xa càng tốt. Tôi từ từ bò lại về phía cửa sổ, móc khăn giấy ra, gại gại đầu diêm lên khăn thử vài cái, không thấy chút vết đen nào, bèn dùng đầu lưỡi liếm liếm đầu diêm. Sau đó nhân lúc nó còn ướt, vội vàng viết loáy ngoáy vài từ để cầu cứu. Trong lúc viết còn phải cố hết sức nường nhẹ, chỉ sợ miếng khăn giấy mỏng manh rách mất. Cuối cùng, mấy chữ xiên xiên xẹo xẹo thành hình rồi, tôi vội xếp cái khăn lại cẩn thận, dùng dây đeo cổ cột tấm bùa vào khăn, sao cho chỉ cần mở dây ra là có thể thấy được những chữ tôi viết. Tấm bùa này bằng vàng ròng, nên hi vọng có thể khiến cho người qua đường chú ý tới. Mọi thứ chuẩn bị xong, tôi bèn chờ, chờ cho tới sáng mai khi người qua lại chợ đông đúc một chút, sẽ thấy nó ra ngoài. Còn lúc này, nó được tôi giấu sau song sắt cửa sổ, dùng giẻ rách đắp lên che kín.

Chờ làm xong tất cả việc chuẩn bị này thì cả người tôi đều bủn rủn, mệt đến đứt cả hơi. Ngồi yên hồi lâu, lúc này tôi mới nhận ra là trong căn hầm này có cả hệ thống sưởi. Lại nhìn chung quanh một chút, mắt vô tình chạm phải đồng đầu lâu xếp trong góc phòng, những gương mặt nhăn nhó hãi hùng thể hiện toàn bộ sự kinh hoàng cùng phần nộ của chủ nhân chúng trước lúc chết, tôi không còn cảm thấy sợ hãi như lúc nãy nữa, mà ngược lại, cảm thấy một cái gì gần như là đồng cảm. Nếu trốn không thoát, tôi cũng sẽ trở thành một trong số chúng ngay ngày mai thôi. Tôi liếm liếm đôi môi khô nẻ, để mặc cho bóng tối dần dần phủ kín ý thức.

[1] Con người thì có hai thứ quan trọng căn bản là “ăn” và... ờ... “sắc”

35. Chương 34 : Ăn Thịt (tam)

Mơ hồ cảm giác trong phòng có động tĩnh, nhưng cả người cứ như rã ra thành nước hết, cả mắt cũng mở không lên. Xung quanh cực kỳ ẩm áp, ẩm áp theo một kiểu giả tạo như thể được ai đó cố tình chỉnh nhiệt độ thật cao vậy, đầu đó trong góc phòng vang lên những tiếng loạt soạt khe khẽ, lắng nghe thật kỹ còn có thể nghe tiếng những con côn trùng ăn xác chết đang nghiêng hàm rào rào. Nằm giữa một đồng đầu lâu đương nhiên đừng mong được ngủ ngon, nhưng ý thức cứ chấp chờn thế nào, không sao tập trung nổi. Tôi cố tập trung tinh thần cho tỉnh táo hơn, lúc này mới cảm thấy trong phòng còn có một sự tồn tại khác. Ngọn nến lay lắt sắp tàn, hắt lên gian phòng một thứ ánh sáng ảm đạm đang dần dần bị bóng tối nuốt mất. Tôi nín thở nhìn chằm chằm khắp phòng, đột nhiên phát hiện ở góc đông nam cũng có một đôi mắt đang mở to trừng trừng nhìn lại tôi. Tôi lập tức rụt người, bản năng gào thét bỏ chạy, nhưng cơ thể lại đang bị trói chặt, ngay cả nhúc nhích còn khó. Tôi không trông rõ thứ nọ là gì, nhưng ánh mắt màu xanh lục đang phát sáng một cách quái đản kia nhất quyết không thể là người sống được! Trong tay không có lấy một tác sát, chỉ biết run rẩy lên tiếng hỏi: “Người là ai? Là người... hay quỷ?”

Hỏi xong mới thấy bản thân thật quá mức khinh suất, lỗ như nó quả thực là thứ quỷ quái nào đó, mà nghe tôi gọi thẳng tên mình như vậy chẳng phải sẽ nổi điên lên sao? Nhưng ánh mắt nọ vẫn chằm chằm nhìn tôi không chớp lấy một lần, khiến tôi trong khoảnh khắc chột nghĩ nó thật giống như hai cái bóng đèn. Lúc tôi còn đang mãi nhìn nó, chợt bên cạnh người thỉnh thoảng vang lên tiếng sột soạt rất khẽ, tôi vô thức cúi đầu nhìn xuống, lại lập tức hét lên lùi về phía sau, run rẩy nhìn một cái... bàn tay tái nhợt đang viết lên mặt đất những chữ bằng máu đỏ thẫm. Tôi ngạc nhiên trong tích tắc, không hiểu đâu đâu ra nhiều máu cho nó viết đến thế chứ, nhưng nhìn kỹ lại thì máu dường như đang chảy từ trong chính bàn tay ra. Tôi cảnh giác trừng trừng nhìn bàn tay đầy máu đang ngo ngoe trên đất, nó chỉ có một bàn tay, hay phải nói đúng hơn, tôi chỉ có thể nhìn thấy một bàn tay.

Nó viết: “Tôi là bạn học của Liên Vĩnh Hác, cũng là kẻ đầu tiên bị nó giết hại, tôi và cậu cũng như nhau, cũng bị bắt cóc. Nhưng điều khác biệt duy nhất là tôi thì đã chết, còn cậu thì chưa...”

Tôi nuốt nước miếng đánh ực, thầm nghĩ tên Liên Vĩnh Hác kia quả thực mất hết nhân tâm, phát rồ tới mức ngay cả bạn học cũng không tha. Lại đột nhiên liên tưởng tới Nghiêm Thừa, quả nhiên trên đời này lòng người là khó dò nhất.

Những chữ viết bằng máu phát sáng trong bóng đêm, trông cực kỳ phi thực, nó tiếp tục viết: “Chúng tôi đều là nghiên cứu sinh chuyên nghiên cứu về thực vật học và sự biến đổi gen của thực vật thời cổ đại. Lúc đó Liên Vĩnh Hác là một người rất cầu tiến, rất chăm chỉ, các thầy cô trong phòng nghiên cứu đều ưu ái nó. Nhưng trong lòng nó vẫn âm thầm tự ti về xuất thân của mình... cha nó lúc trước ở dưới quê nuôi heo, sau vì Vĩnh Hác mới theo nó lên thành phố. Nó vẫn luôn bị ám ảnh rằng người thành phố khinh thường những trí thức xuất thân nông thôn như mình, chỉ có điều, nó thực sự rất thương mẹ nó. Sau này nhà bọn họ xảy ra chuyện, tôi cũng không biết rõ lắm, chỉ biết mẹ nó qua đời vì nhiễm trùng đường tiểu, từ đó nó càng thêm khép kín, lời nói cũng trở nên rất cực đoan.

Tôi cứ tưởng nó từ từ sẽ biết tìm quên trong nghiên cứu, thoát khỏi nỗi đau khổ mất mẹ. Nhưng sau này nó chẳng biết từ đâu lại kiếm ra một thứ, thứ kia cực kỳ tà ác. Nó đến tìm tôi, muốn tôi cùng nó nghiên cứu thứ quỷ đó, nó nói thứ này có thể giúp con người thành tiên, trường sinh bất tử. Nó muốn tôi giúp nó một tay, nhưng tôi thực sự quá sợ thứ đó, tôi khuyên nó giao thứ đó cho phòng nghiên cứu, không nên giữ lại làm một mình. Nhưng nó không nghe. Tôi biết sự nguy hiểm của thứ này nên mới cảnh cáo nó, nói nếu nó không giao thứ đó ra cho quốc gia nghiên cứu tôi sẽ tố giác nó. Tuy lúc đó tôi đã thoáng thấy một tia tàn độc trong mắt nó, nhưng tôi vẫn nghĩ rằng mình là người bạn thân nhất của nó, là người hiểu nó nhất, cho dù thế nào nó cũng sẽ không hại tôi, bèn không cảnh giác với nó... Thực ra chỉ một mình Liên Vĩnh Hác tuyệt đối không thể nghiên cứu được thứ đó... vì nó là hóa thân của ác ma... đáng lẽ ra đã bị chôn vùi trong lịch sử rồi mới phải... Nhưng không ngờ Liên Vĩnh Hác lại lừa tôi, nó nói thứ này xảy ra biến dị, nó đang gặp nguy hiểm, cho nên tôi đã chạy tới... Nhưng tất cả chỉ là quỷ kế của con quỷ Liên Vĩnh Hác, sau đó... tôi chết... mà thứ tà ác này vẫn còn tồn tại...”

Những dòng chữ bằng máu tới đây thì ngưng lại, tôi hồi hộp chờ đợi bàn tay viết tiếp, nhưng nó không nhúc nhích nữa. Thở mạnh cũng không dám thở, tôi chỉ nhìn chăm chăm vào cái tay, thì thào: “Sau đó? Sau đó thì thế nào? Thứ quý kia đang ở đâu?!”

Đột nhiên cái ang nước rung lắc dữ dội, làm như có vật gì đang đập kịch liệt muốn phá hủy khối đá to chặn trên mặt vạy. Tôi há hốc miệng, kinh hoàng nhìn cái ang, chẳng lẽ thứ tà ác nọ trước giờ vẫn nằm ngay trong đó sao?! Tôi cúi đầu định hỏi thêm vài câu với cái tay, nhưng những dòng chữ đã biến mất tự lúc nào, cả cái tay cũng không thấy nữa. Tôi hãi hùng ngẩng lên nhìn chăm chăm khối đá đang bị đẩy ra từng phân từng phân một... đôi chân như bị dán chặt xuống sàn, muốn chạy cũng không sao nhấc nổi chân lên mà chạy... tim đập thình thình đến phát đau cả lồng ngực, ngay cả sức gào to cứu mạng cũng không có, chỉ biết há hốc miệng thở dốc.

... Từ trong ang nước tuôn ra một dòng khói mù đen đặc, giữa đám khói vang lên rất nhiều tiếng kêu la khóc than thảm thiết của nhiều người, làm như thể cái ang chính là đường nối tới địa ngục nơi những ác quỷ đang rít gào đòi thoát lên dương gian vậy. Tôi yếu ớt giơ tay lên, nhưng bàn tay vừa đụng vào khói đen lập tức rã thành xương cốt trắng xóa, tôi kinh hãi nhìn lại mình, cả nửa người dưới đã hóa thành xương khô tự lúc nào, xung quanh máu chảy đầm đìa. Tôi hoảng kinh muốn hét to lên, nhưng phát hiện cổ họng mình cũng không còn phát ra âm thanh được nữa, vì cả người tôi đã dần dần tan chảy thành xương trắng...

Đột nhiên đâu đó vang lên một tiếng mèo kêu nào nùng trong đêm, cả người tôi lập tức nhảy dựng lên. Tôi vội vàng giơ tay lên xem, bàn tay vẫn bình thường. Vội vàng dùng tay vuốt vuốt mặt, tuy trán đầm đìa mồ hôi lạnh, nhưng gương mặt vẫn không mất đi miếng thịt nào, trên mặt đất không có những dòng chữ viết bằng máu, không có khói đen ở đâu cả. Lúc này tôi mới nhận ra là mình vừa gặp ác mộng. Tôi lập cập quệt mồ hôi, nhận ra cả lưng cũng đã ướt đầm, cổ họng như bị tắc cái gì, rất khó thở.

Theo bản năng cơ người thành một khối tròn, tôi bất chợt cảm thấy sợ từng góc ngách trong căn phòng này, sợ bất kỳ góc nào không thể nhìn thấy. Lúc này chỉ còn vài ngọn nến leo lét, tranh tối tranh sáng. Bên ngoài kia dường như lũ mèo hoang đang bắt chuột, tiếng kêu ầm ĩ náo động nên cũng khiến tôi an tâm hơn một chút. Nhưng chẳng bao lâu thì lũ mèo không còn kêu nữa, tất cả lại quay về sự an tĩnh lúc ban đầu, chỉ có tiếng sâu nhai rau rầu cùng với những tiếng quấy đập trong ang nước. Tôi mở to mắt sợ sệt nhìn cái ang như thể đang nhìn vào hiện thân của ác quỷ, may mà cục đá to vẫn vững vàng chắn bên trên miệng ang, vẫn chưa dịch chuyển mấy mảy.

Giấc mộng này quá thực, thực tới nỗi làm tôi sợ đến hồn muốn lìa khỏi xác luôn, nếu còn bị dọa thêm vài lần thế này nữa thì tôi chết là cái chắc, dù sao cũng không dám ngủ lại nữa, tôi bèn tập trung đầu óc suy nghĩ về giấc mộng này, và cách nào để chạy trốn ngày mai. Vì bị trói quá lâu nên tay chân tôi lạnh cóng cả, tuy trong hầm có hệ thống sưởi nhưng vì máu không được lưu thông tốt nên hai tay tôi tái nhợt đi như tay xác chết, cái cảm giác bị trói gô như một con vật thể này quả thực không dễ chịu tí nào. Tôi dựa lưng vào tường, nghĩ đến thứ tà vật mà oan hồn trong giấc mơ đã nhắc tới, rõ ràng là nó đang nằm trong ang nước kia, nhưng đương nhiên là tôi sẽ không dại dột tới nỗi bước tới mở ra xem, tôi còn chưa muốn chết đến mức đó!

Cứ như vậy, tôi mở to mắt chấp chờn suy nghĩ tới hừng đông, trong đầu hỗn loạn hàng trăm câu hỏi, rồi lại không biết mình đang tự hỏi cái gì. Thậm chí tôi còn ảo tưởng rằng, giả như tất cả những việc xảy ra hôm nay chỉ là một cơn ác mộng thì tốt biết bao, ước gì nghe thấy tiếng chuông báo thức ngay lúc này, nghe giọng Bạch Dực gọi tôi thức dậy... nhưng toàn bộ ước ao đã nhanh chóng bị cắt đứt bởi tiếng chìa khóa lạnh canh tra vào ổ. Tôi ngẩng phắt đầu dậy, quả nhiên có người quay lại, nhưng không phải là lão bán thịt mà chính là tên biến thái Liên Vĩnh Hắc chết tiệt. Gã nhìn thấy bộ dạng của tôi, tặc tặc lưỡi thương tiếc nói: “Tiểu mỹ nhân, sao chỉ qua một buổi tối mà đã sa sút thế này? Bộ đêm qua không ngủ ngon sao?”

Tôi cúi đầu không thèm nhìn gã, gã vẫn cứ tự lắm bả: “Chắc chắc, mày cần gì phải phản ứng tiêu cực như vậy? Con người ai mà chẳng phải chết, còn mày chỉ cần hi sinh thân thể là có thể thành tiên, mày xem, đó chẳng phải là cơ hội ngàn năm một thuở sao?”

Tôi nghe tiếng cười hề hề điên dại của gã, liền cười khẩy đáp lại: “Cơ hội? Cơ hội mà mày đã đem ra ‘ban’ cho người bạn thân đầu tiên ấy à? Thực sự là quá tốt bụng nha.”

Vừa nghe tôi nói đến những lời này, gã lập tức biến sắc, trợn to mắt nhìn tôi, sau đó quay phắt lại nhìn

đám đầu lâu trong góc phòng, trong mắt chợt xẹt qua những cảm xúc phức tạp, như sợ hãi, như kinh ngạc, lại còn có gì đó như là... hổ thẹn?

Gã tóm lấy cổ áo tôi kéo tôi lại gần, cau mày nhìn tôi một lúc, như thể muốn tìm cái gì đó trong mắt tôi, đột nhiên ánh mắt gã tối sầm lại, chỉ nghe gã lầm bầm gì đó trong miệng không rõ, sau đó gã đẩy tôi té sấp xuống đất, gầm gừ: “Không đúng, tất cả các người đều không hiểu, không hiểu, con người thực ra rất yếu ớt... bọn chúng không thể nào thắng nổi cái chết... tao có nói sao nó cũng không hiểu, không hiểu được ta... ta là... ta là...” Nói tới đây gã thét lên một tiếng, sau đó xông thẳng tới bên đồng đầu lâu, sống chết đá đập lung tung, nhưng không phải là vào đồng đầu, mà chỉ giậm chân thình thình lên sàn nhà.

Tôi xem chừng gã đã muốn phát điên, nhưng lại không có cách chạy, cho nên chỉ len lén nhích người đến bên cửa sổ, nhẹ nhàng lấy tấm bùa hộ mạng giấu kín ra khỏi đám giẻ, dùng hết sức tàn ném nó thẳng ra ngoài qua chỗ cửa sổ vỡ, trong lòng cầu khẩn trời đất, có thể sống sót qua ngày hôm nay hay không chỉ còn trông vào nó, nếu không có ai chú ý tới nó, đầu của tôi nhất định sẽ rơi vào tay gã điên này.

Gã đột nhiên quay lại nhìn tôi trừng trừng, tôi giật thót mình, tưởng kế hoạch đã bị bại lộ nên chỉ biết mở to mắt nhìn gã từ từ tiến tới gần. Nhưng gã chỉ xốc tới kéo tôi đứng lên rồi xềnh xệch tới chỗ gần cái ang nước mà chỉ vào đó nói: “Mày có biết trong này là cái gì hay không?! Ha ha, một kẻ tầm thường như mày sẽ không thể tưởng tượng ra đâu, trong này là thần vật mà ngay cả Tần Thủy Hoàng cũng không mơ tới nổi đó!”

Tôi nín thở hỏi: “Trong này... là cái gì?”

Gã mỉm cười nhìn tôi, trả lời đầy thỏa mãn: “Trong này là tiên vật, chỉ cần bỏ thân thể của mày vào, là mày sẽ lập tức được trở thành một với nó. Ha ha, vui không nào?!”

Tôi dựng cả tóc gáy nhìn vào cái ang nước to, bên trong nó vẫn vang lên những tiếng quất vùn vụt chói tai, nghe mơ hồ như tiếng khóc của oan hồn. Gã cúi đầu, hưng phấn nhìn tôi: “Ha ha, tao đặc biệt ưu đãi mày, nói ày biết trong này là cái gì nhé!”

“Đây chính là Cửu Bộc Phệ Hồn Cức trong truyền thuyết của Viêm quốc Vân Nam đấy! Năm xưa Tần Thủy Hoàng xây dựng ‘Ngũ xích đạo’, nói là để thông đường tới vùng Tây Nam, nhưng trên thực tế chỉ là để đi tìm bộ tộc Bộc tộc[1] huyền bí, mà loại thực vật này chính là ‘chủ thần’ của bộ tộc đó! Bọn họ từ xưa đã tôn sùng loại thực vật này, duy trì hình thức cúng bái cho nó, hơn nữa còn truyền nhau rằng kẻ nào có được trong tay quả của loại cây này—Huyết thảo linh chi, ăn vào thì có thể trường sinh bất tử, cho dù là kẻ sắp chết ăn vào, cũng lập tức cải tử hoàn sinh!”

Vì ở cạnh Bạch Dục cũng khá lâu nên tôi cũng tiêm nhiễm được một ít kiến thức lịch sử, nhắc tới Bộc tộc, tôi cũng biết quả thực có một bộ tộc thiểu số có cái tên này, bọn họ nổi tiếng trong lịch sử là nhờ tập tục Huyền quan (treo quan tài lên vách núi). Vào thời nhà Tần có tồn tại một nước chư hầu nhỏ là Bộc hầu quốc, ngày nay nằm ở địa phận Nghi Tân thuộc tỉnh Tứ Xuyên. Chỉ biết trước đây Bộc tộc cũng từng giúp Chu Võ Vương trong trận chiến Mục Dã nổi tiếng. Thế nhưng, nhóm người Bộc cổ nhất có lẽ đã từng sống ở khu vực mà ngày nay gọi là Viêm Trì thuộc Vân Nam. Trong tác phẩm “Lễ ký Vương Chế Thiên” có nhắc tới từ này đầu tiên, coi chữ “Bộc” đồng nghĩa với chữ “Cức”, bằng chứng là có câu “Bình định những nơi xa, nơi phía tây gọi là Cức”. Còn trong phong thủy cũng có câu “Hình như thành lũy, phía sau trải dài, phía trước khuất khúc lại, là đất cửu cức tam hòa”, tất cả đều biểu thị cho quan hệ sâu xa của Bộc tộc với thực vật[2].

Tôi lắc đầu nói: “Nhưng cho dù thật là như thế đi nữa thì tất cả cũng chỉ là truyền thuyết không có căn cứ, chẳng lẽ mày đoán chắc nó có thể giúp mày thành tiên hay sao?!”

Liên Vinh Hác liếc nhìn tôi cười lạnh: “Mày thì biết cái gì, Tần Thủy Hoàng đã có cả thiên hạ trong tay, ông ta còn thiếu cái gì nữa nào? Chính là phương pháp giúp ông ta có thể trường sinh bất lão, đắc đạo thành tiên! Cái cây Cửu Bộc Phệ Hồn Cức này chính là cây thần trời ban, trong sử ký thời Tần cũng có ghi chép lại, chỉ có điều muốn nuôi nó cần có một phương pháp hơi đặc thù một chút mà thôi... Hơn nữa tao đã thực sự nuôi được Huyết ngọc của nó, cũng đã thử lên thịt heo, sự thực đã chứng minh là nó có tính kháng oxy hóa rất mạnh, nói một cách đơn giản là nó có thể giữ tế bào của mày khỏi tiếp xúc với không khí, do đó tránh được hiện tượng lão hóa!”

Gã nói xong, tà ác nhìn tôi, sau đó tiến tới móc trong túi ra một cái khăn mặt lau lau mồ hôi trên trán tôi mà nói: “Mày xem mày kìa, thanh tú như vậy, trở nên chật vật thế này trông đáng thương lắm. Yên tâm, mày không cần phải sợ, sau này thành tiên rồi thì còn cần tới cái thân xác thối tha này làm gì?!”

Trong lòng tôi gào thét mắng to: Thối tha cái đầu mày, cứ luôn mồm nói không cần thân xác, trong khi bản thân cũng muốn trường sinh bất tử đó thôi? Cái gì mà thành tiên, tất cả đều là vớ vẩn, có mà thánh mới tin nổi mày!

Tôi không thèm nhìn gã nữa, chỉ trợn trừng mắt sống chết nhìn cái ang nước, bây giờ tôi đã biết bên trong nó là cái gì rồi, là Cửu Bộc Phệ Hồn Cức mà ngay cả Tàn Thủy Hoàng cũng không chiếm được. Tôi chưa từng nghe nói đến loại cây này bao giờ, nhưng nếu nó cần tới thịt người để sinh trưởng thì không thể gọi là cây thần được, mà phải gọi là cây quỷ mới đúng.

Thừa lúc Liên Vĩnh Hác nắm cổ áo tôi, tôi nhìn thoáng qua cái đồng hồ trên cổ tay gã, biết lúc này đã hơn 9 giờ sáng. Người qua lại chắc hẳn rất đông đúc. Tôi chỉ không biết lúc nào bọn chúng định ra tay với mình, nên ngẩng đầu hỏi: “Ê, các người định tổ chức nghi thức đó lúc nào?”

Vừa nghe tôi hỏi thế, đầu tiên gã sững sốt, nhưng sau đó lập tức ha hả cười: “Ha ha, khó có được một người như mày, biết phải trái lắm. Yên tâm, nghi thức cần phải chờ tới khi mặt trời vừa lặn được một khắc mới tiến hành, lúc đó nhật nguyệt cùng tồn tại, dương tàn mà âm thịnh, âm dương tương hòa, mới có thể bắt đầu nghi thức được.”

Tôi mặc kệ mấy lời lảm nhảm vô nghĩa của gã, chỉ quan tâm tới thời gian, ít ra tôi biết là mình còn một ngày để đợi, nếu cuối cùng vẫn không có ai tới cứu thì coi như tôi phải cam chịu chết. Lúc đang thấp thỏm bất an trong lòng thì lão bán thịt cũng vào, lão cúi đầu nói nhỏ gì đó với Liên Vĩnh Hác, gã nọ gật đầu, cũng nhỏ giọng đáp lại vài câu. Sau đó gã tiến tới bên bàn thờ, mở một cái ngăn kéo ngầm ra, lấy ra một cái chén đựng gì đó màu đỏ tươi như máu, cái chén vừa được lấy ra thì trong ang nước chợt vang lên những tiếng ầm ào như có thứ gì đó vừa thức giấc. Gã hờ hững nhìn cái ang, dường như tuyệt không có chút sợ hãi nào, chỉ chậm rãi tiến về phía tôi, ngồi xổm xuống trước mặt mà nói: “Nghi thức cần tiến hành theo đúng tập quán của người Bộc, đây là máu của ‘tể phẩm’ lần trước, tao cần dùng nó vẽ bùa lên người mày, như vậy mới đảm bảo sau khi mày chết rồi thì linh hồn có thể hòa làm một với Cửu Bộc Phệ Hồn Cức.”

Còn chưa kịp nghe hiểu gã nói gì thì gã đã sấn tới giật áo tôi ra! Tôi hoảng hốt nghĩ chứ không phải tên biến thái này đột nhiên nổi cơn thú tính muốn làm gì tôi đó chứ, tội nghiệp thân tôi hơn hai mươi năm chưa từng cầm tay con gái chẳng lẽ lại bị một tên tâm thần tiền dâm hậu sát hay sao?! Tâm thần đồng tử này chẳng lẽ hôm nay đành bị phá?! Đùng, đùng có hòng à, công lý nằm ở đâu chứ???

Tôi cố sống cố chết túm chặt áo, dùng cùi chỏ thúc thẳng vào mặt gã ngăn gã không thể tới gần. Gã thấy tôi tự nhiên phản kháng kịch liệt như vậy, cũng thúc thủ, đành đưa mắt nhìn lão mập. Lão mập lập tức rút ra một con dao nhỏ, roẹt một cái, cái áo mới toanh của tôi đã bị rách một đường dài. Lão tiến tới giữ chặt hai tay tôi, tôi không chống trả nổi cả hai người bọn chúng hợp sức lại, chỉ giãy dụa được vài cái rồi bị kìm chặt, nhanh chóng bị bọn chúng lột sạch, may mà chúng còn để lại cho tôi cái quần đùi, chưa tới mức bắt tôi trần như nhộng.

Tên Liên Vĩnh Hác thở hổn hển lập tức quăng cho tôi một cái tát như trời giáng, mắng to: “Mẹ nó, sớm biết thế đã bỏ dối mày ày biết thân rồi! Gì mà khỏe như trâu vậy! Giữ chặt nó cho tôi, nó mà còn cựa cựa thì cứ đâm cho nó vài nhát!”

Vừa nghe bị đâm vài nhát là tôi lập tức sợ tới mức cả người cứng đờ, không dám nhúc nhích nữa, chỉ trợn to mắt hung hăng quát: “Chết tiệt! Đồ biến thái nhà mày, định làm gì tao?! Tao nói ày biết, mày mà dám đụng vào một sợi tóc của tao thì có thành quỷ tao cũng không tha ày!”

Nghe tôi dọa, gã chỉ cười khẩy một cái rồi đá ngay cho tôi một cái vào giữa bụng, sau đó nhúng ngón tay vào chén máu bắt đầu vẽ lên mặt tôi. Lão mập không hổ là tay mổ heo chuyên nghiệp, hai tay khóa cứng như thép nguội. Liên Vĩnh Hác vẽ mặt cực kỳ nghiêm túc chăm chú vẽ lung tung lên người tôi những thứ bùa chú kỳ dị, vừa vẽ vừa lầm bầm trong miệng như đang niệm chú. Còn tôi thì chẳng khác nào một con dê chuẩn bị đem hiến tế, chỉ biết để mặc cho gã bôi bôi trét trét lên người mình.

Trong lòng vừa tức vừa sợ, đến nỗi khóe mắt tôi cũng run lên. Cho đến khi hoàn tất, gã mới buông bút, tí

mỉ kiểm tra lại một lần xem có vẽ sai chỗ nào không, sau đó mới bảo lão mập thả hai tay tôi ra, nhưng vẫn không quên đe dọa: “Nếu mày dám lau bùa chú vẽ trên mặt, lau một vết nhỏ tao đâm mày một dao, lau một mảng lớn tao lập tức chặt tay, cho nên biết điều thì ngoan ngoãn đó!”

Cái cảm giác bị máu người dính nhơm nhớp khắp cơ thể này khiến tôi gớm đến muốn ói, chưa kể mùi máu tanh tươi còn xông thẳng vào não khiến tôi xây xẩm, dù sao đây vẫn là máu người chết chứ không phải máu y tế, nên cảm giác sợ hãi cùng căm kị thực sự không biết phải diễn tả thế nào. Chỉ lát sau, lớp máu này bắt đầu đông lại, dính rin rít trên da, có cảm giác như có thêm một lớp màng trên da cần loại bỏ, hay như khi để lòng trắng trứng dây lên tay vậy. Lão mập thấy lớp máu đã khô hẳn, liền bọc tôi vào một cái chăn, sau đó quay sang Liên Vĩnh Hác hỏi: “A Hác... mày rốt cuộc còn muốn giết bao nhiêu người nữa đây...?”

Liên Vĩnh Hác đang ngồi tư thế thiền bên cạnh cái bàn thờ, nghe thế liền ngẩng phắt đầu lên gay gắt đáp: “Giết bao nhiêu nữa ấy hả? Hừ, ông quan tâm tới con số làm cái gì?! Chỉ cần Cửu Bộc Phệ Hồn Cốt còn chưa có kết quả, thì còn phải tiếp tục giết nữa! Ông mà còn sợ giết người?! Đừng quên, nếu năm xưa ông chịu bỏ tiền ra ghép thận ẹ tôi, thì mẹ tôi đã không phải chết! Chính ông, chính ông là người đã hại chết mẹ tôi!!!”

Khóe mắt lão mập thoáng ướt nước, quay lại nhìn tôi một lần, thở dài một cái rồi cúi đầu ra khỏi hầm, khóa cửa lại. Liên Vĩnh Hác nhìn theo lão ta ra ngoài, ánh mắt thoáng một chút kỳ dị, nhưng cuối cùng vẫn tục tằn chửi một câu “lão mắch dịch” rồi quay đi tiếp tục ngồi thiền.

Nói cho đúng ra, mối quan hệ giữa cha và con trai là một mối quan hệ rất kỳ lạ. Tôi và ba tôi cũng vậy, có lúc hai bên tưởng chừng như đối lập với nhau một trời một vực, nói chuyện với nhau chỉ vài ba câu là bắt đầu nổi nóng; nhưng cùng lúc đó, tôi cũng rất muốn được ba thừa nhận, không muốn bị xem thường. Cho nên, giữa hai cha con dường như có vẻ rất gay gắt, nhưng cũng chỉ là vẻ ngoài mà thôi, kỳ thực, đứa con trai luôn luôn có một sự kính yêu và khâm phục nhất định dành cho cha mình. Trong lòng tôi, ba luôn luôn là trụ cột đáng tin cậy của cả gia đình, một trụ cột kiên cố không thể lay chuyển. Nhưng kẻ ở trước mặt tôi đây thì ngược lại, gã căm hận và khinh thường cha mình từ tận đáy lòng, cho nên có thể thấy Liên Vĩnh Hác đã đánh mất một chút lương tâm căn bản cuối cùng mà gần như hóa thành quỷ dữ luôn rồi.

Gã cũng không thêm lên tiếng, chỉ toàn tâm toàn ý ngồi thiền, dường như muốn chờ cho tới lúc giờ tiến hành nghi thức đến. Tôi nôn nóng cảm thấy từng giây từng phút chậm chạp trôi qua, tuy không biết chính xác bây giờ là mấy giờ, nhưng cứ lắng nghe tiếng tim đập từng nhịp từng nhịp một mà cảm nhận thời gian cứ từng khắc từng khắc rút dần đi, mà cứu viện tôi đang chờ đợi thì mãi không thấy đến, không thể tránh khỏi cảm thấy càng lúc càng tuyệt vọng. Nghĩ tới tấm bùa bằng vàng lớn như vậy, có lẽ nào không ai nhìn thấy? Lỡ như có ai cầm tấm bùa lên nhưng lại vứt tờ giấy đi thì thế nào? Lỡ như người đó tưởng là trò đùa của đứa nhóc nào đó thì thế nào? Mà khùng khiếp nhất, lỡ như không có ai bắt được thì làm thế nào?! Càng nghĩ càng thấy sợ, vẫn biết nếu chỉ dựa vào tấm bùa nhỏ bé kia thì hi vọng rất mong manh, nhưng mà... đầu tôi bắt đầu nhức bưng bưng, sợ tới bủn rủn cả người, tôi thử nhảy nhảy sợi dây, muốn giãy dụa lần cuối cùng.

36. Chương 35: Ăn Thịt (tứ)

Liên Vĩnh Hác nghe thấy động tĩnh, quay lại nhìn thấy tôi đang giãy dụa liền cười nhạo nói: “Mày khỏi cần, dây này là dây leo núi chính hiệu đấy, mày nghĩ rằng mày cắn đứt nổi sao?”

Tôi thở hổn hển, cảm giác lúc này dường như đã qua buổi trưa, khoảng 1, 2 giờ chiều gì đó, nói chung không còn cách giờ mặt trời lặn bao lâu nữa. Hi vọng sinh tồn càng lúc càng mỏng đi, tôi cũng càng lúc càng trở nên tuyệt vọng. Gã nhìn ánh mắt không cam lòng của tôi hồi lâu, lạnh lùng nói: “Dù sao cũng phải chết, cần gì phải làm khó coi như vậy! Yên tâm, khó có được một đứa xinh xắn như mày, mày chết rồi tao sẽ lo xử lý chống phân hủy cho cái đầu của mày, không để mày thối rữa đâu.”

Tôi không ngăn được bản thân muốn gào to lên, dù sao thế nào cũng phải chết thì còn sợ gì mà không chửi cho gã một trận đích đáng? “Đồ khốn kiếp, mày nghĩ mày có thể thành tiên thật sao? Chỉ vì để bản thân không chết, mà mày dễ dàng cướp đoạt mạng sống của người khác như vậy... mày có gì khác với súc sinh

đâu?! Tao nói ày biết, mày không thành tiên được! Tao có chết cũng sẽ chờ mày trên đường xuống địa ngục! Tất cả mọi người mày đã giết cũng sẽ chờ mày dưới đó! Chờ mày xuống cắn xé mày tới chết!!!”

Tôi uất hận tới mức cả người run bần bật, nhưng tên khốn kia nghe thế chỉ cười nhạt, như thể hoàn toàn không lo lắng gì tới những lời đe dọa của tôi cả. Gã chỉ thương hại nhìn tôi như nhìn một kẻ ngu xuẩn, lắc đầu với tôi như thể tôi là một đứa trẻ hư, mỉm cười nhìn đồng hồ rồi nói với tôi: “Lúc này là 4 giờ 45 phút, còn khoảng 3 tiếng nữa, mày thích thì cứ chờ cho đã đi, nhưng tao khuyên mày, mày yên tĩnh một chút thì trước giờ chết tao sẽ ày uống ít rượu. Hê hê, cái đứa trước mày trước lúc chết còn muốn hút một điếu thuốc nữa kia, cho nên mày cứ yên tâm, tao có thể thỏa mãn chút yêu cầu nhỏ nhỏ đó của mày.”

Nói xong, cả hai bên đều im lặng. Thời gian cứ tích tắc trôi qua, lòng tôi cũng cứ theo đó mà nhói lên từng cơn. Liên Vĩnh Hác đi vòng quanh cái ang vẽ vẽ gì đó, rồi lại ngồi xuống lăm nhăm, giống hệt như pháp sư chuẩn bị dâng đàn làm phép. Đột nhiên gã âm trầm mở miệng: “Cửu Bộc Phệ Hồn Cức không tiêu hóa được cái đầu, vì trong đầu có sóng điện. Cho nên đầu tiên tao sẽ chặt đầu mày trước, sau đó mới ném xác mày vào cho nó, mày không cần sợ bị đau.”

Gã nói rất thần nhiên, cứ như đang bàn việc làm thịt một con heo vậy, tôi nghe thế, tự nhiên nhớ tới một câu: khi con người bắt đầu không còn biết sợ hãi trước cái chết của đồng loại, cũng là lúc ác ma sinh ra. Đúng vậy, kẻ đứng trước mặt tôi quả thực đã đánh mất hết cả nhân tính. Làm xong công tác chuẩn bị, gã bước tới trước mặt tôi ngồi xổm xuống thở dài một cái, rút một điếu thuốc ra châm cho tôi: “Hút đi.” Nói xong bản thân cũng rút một điếu ra hút, ngồi bên cạnh tôi mà gã làm như là ngồi bên cạnh một người bạn lâu năm hút thuốc nói chuyện phiếm vậy, khiến tôi phải rùng mình tự hỏi không biết tính cách của gã còn có thể biến thái tới mức nào.

Gã phả một hơi dài, sau đó nghiêng đầu nói: “Cái đầu bên kia là thằng bạn tốt nhất của tao, tên là Sở Lỗi, là bạn cùng học chung đại học. Mục tiêu của chúng tao là phát triển ngành thực vật học nước ta, bỏ khuyết những chỗ còn trống trong bảng thực vật cổ đại Trung Quốc.”

Gã điểm điểm lên điếu thuốc cho tàn thuốc rơi xuống đất rồi kể tiếp: “Tao không biết bằng cách nào mà mày lại biết chuyện của nó, có thể nó thực sự đã báo mộng ày. Nhưng giết chết nó là ngoài kế hoạch của tao, vốn tao chỉ định giam nó ở đây, ai ngờ trên người nó có vết thương hở, mà Phệ Hồn Cức rất mẫn cảm với mùi máu, cứ nghe thấy máu là xông ra tấn công. Cho nên hôm sau khi tao quay lại thì nó đã hóa thành một đồng thịt bầy nhầy rồi, chỉ còn có cái đầu vẫn chằm chằm nhìn tao không nhắm mắt. Đó là lần thứ hai tao cảm thấy sự khủng khiếp của cái chết, lần đầu là khi mẹ tao qua đời. Cho nên tao chỉ có thể chờ, chờ cho tới khi nó sinh ra Huyết thảo linh chi, sau đó thứ nhất là tao có thể thành tiên, thứ hai là dạy cho đám nghiên cứu bắt tài kia thấy, thế nào là nghiên cứu thực tiễn.”

Nói tới đây, gã trầm mặc một hồi lâu, chỉ cúi đầu hút thuốc, cuối cùng gã dập tàn thuốc, đứng lên chuẩn bị làm gì đó. Cùng lúc ấy, cánh cửa sắt nặng nề ngoài kia vang lên tiếng loảng xoảng của xích sắt bị kéo ra, tôi cả kinh nhìn lại, quả nhiên là lão mập, chứ chẳng phải quân cứu viện mà tôi đang mong đợi. Lão mang theo một bình rượu lớn, lần này lão mặc bộ quần áo lao động màu xanh thường mặc để giết lợn, sắc mặt rất u ám, từ từ rút trong túi plastic ra một con dao phay to. Tôi rùng mình một cái, xem ra số tôi đã tới lúc tận.

Liên Vĩnh Hác đứng đó nhìn lão mập hồi lâu, trên gương mặt lão là một cảm xúc rất bi ai, lão tự rót một chén rượu lớn uống một hơi sạch trơn, uống đến mặt mũi đỏ lựng lên như gan heo, sau đó rót một chén cho tôi: “Nhãi con, uống đi, uống rồi sẽ không thấy sợ nữa. Lúc tới chỗ Diêm Vương nhớ nói cho rõ là Liên Đại Dân này giết cậu, đến lúc đó cho dù có phải rơi xuống 18 tầng địa ngục, vào vạc dầu hay lên núi đao cũng là Liên Đại Dân này, không có quan hệ gì với con ta!”

Liên Vĩnh Hác nghe thế, đầu vai rõ ràng là cứng lại một chút, nhưng sau đó gã đã lập tức gạt lên: “Nói nhiều quá mà làm gì, nhanh nhanh kéo thằng nhãi này ra coi! Tới giờ cử hành nghi thức rồi!”

Nói xong gã bèn cung kính thấp một nén nhang lên bàn thờ, cúi đầu lăm rằm khấn vái gì đó hồi lâu, rồi giơ tay cẩn thận bưng cái bệ phủ vải đỏ ra. Vừa cảm thấy có người chạm tới mình, cái thứ quái dị dưới lớp vải lại lập tức gãy dựa. Liên Vĩnh Hác nhẹ nhàng giật tấm vải ra, phía dưới là một khối gì đó trông giống hệt như một cục đá lớn trong suốt màu huyết dụ, có cảm giác giống giống như ngọc, nhưng tỏa ra một mùi máu tanh hăng mũi. Gã nâng cục đá trong tay bái lạy đủ bốn phương tám hướng, nhìn thấy cái nhìn căng

thằng của tôi, liền mỉm cười độc ác nói: “Đây chính là hình thái đầu tiên của quả cây Cửu Bộc Phệ Hồn Cức – Huyết ngọc đấy. Nhờ có nó, tao mới có thể hoàn thành nghi thức này được.”

Liên Vĩnh Hác đốt hết số nến trong hầm, lại xông một thẻ đàn hương lên bàn thờ, bản thân thì lúi húi mặc ra ngoài một cái áo thụng màu vàng, trên tà áo thêu đầy phù chú quái gở. Gã nhìn về phía lão mập hất hất cằm, ý bảo lão lôi tôi sang bên kia.

Tôi bị ép uống quá nhiều rượu cùng một lúc, cổ họng lúc này như bốc cháy, lại bị lôi một cách thô bạo tới bên cạnh cái ang, cả người đều run lấy bầy như trúng gió, nước mắt nước mũi ràn rụa. Liên Vĩnh Hác thấy tôi khóc, bèn nóng nảy quát to: “Đừng có khóc trôi bùa của tao, coi chừng tao bầm vằm mày ra ném vào ang bây giờ!”

Nói xong gã vận hết sức dời khối đá to nặng chặn trên nắp ang sang một bên, tiếng lục súc trong ang cũng theo đó mà âm ỉ hơn, cùng lúc đó, trong không khí tản mát một mùi ngòn ngọt mà kỳ dị, một mùi lờ lợ khiến sống lưng lạnh toát, cả người phát run. Liên Vĩnh Hác dời khối đá sang một bên, rồi từ từ mở nắp ang ra, trong nháy mắt tôi đã hiểu ra cái tiếng quất vun vút và tiếng lục súc sao nghe thấy mấy ngày nay là cái gì —— hóa ra chúng là tiếng thực vật ma sát vào nhau, một đồng dây leo xanh thẫm chen chúc uốn éo, loáng thoáng có thể nhìn thấy những bộ xương trắng ớn phía dưới, không dính một chút thịt nào.

Liên Đại Dân đá mạnh vào đầu gối tôi làm tôi quỳ rạp xuống đất, trong cơn hoảng hốt chỉ nghe lão hét to một tiếng vung dao lên, chuẩn bị chém thẳng xuống cổ tôi. Tôi nhắm chặt mắt, không còn can đảm lẫn khí phách để mà phản kháng, chỉ biết bất lực chờ đợi cái chết thê thảm sắp tới gần, như dê sắp bị đem ra hiến tế.

Nhưng ngay thời khắc sinh tử đó, tôi chợt nghe một tiếng nổ lớn, cửa hầm bị phá bung ra, gây đổ loảng xoảng! Có mấy bóng người chạy ào vào, mà dẫn đầu... chính là Bạch Dực và Lục Tử! Vừa nhìn thấy hai người bọn họ, tôi đột nhiên có cảm giác như vừa gặp nhau ở kiếp sau, nước mắt cũng không ngừng được tuôn như suối, tôi vội hướng về phía bọn họ gào thét cầu cứu.

Bọn họ nhìn thấy thảm cảnh của tôi lúc này, cũng hoảng hốt mà sựng lại một giây, nhưng chỉ cần một giây đó đã đủ cho Liên Đại Dân kịp kéo xóc tôi lên kê sát dao vào cổ tôi. Liên Vĩnh Hác chỉ biết kinh hoàng ngơ ngác trốn tiệt sau lưng Liên Đại Dân, tôi nghe lão gào to: “Đừng tới đây! Tới đây tao lập tức làm thịt nó!!!”

Bạch Dực không thềm chần chừ một giây, vung tay bắn cái gì đó trúng cổ tay lão mập, dường như làm lão rất đau, nên tay cầm dao lập tức buông lơi, bàn tay còn lại đang giữ chặt tôi cũng lỏng ra một chút. Tôi thừa cơ hội, lập tức buông người ngã thẳng về phía trước, thoát khỏi gọng kềm của lão. Nhưng cả hai tay hai chân đều vẫn bị trói, nên cả người cứ té dài dưới đất, muốn chạy cũng chạy không thoát. Liên Vĩnh Hác thấy thế, nhanh chóng móc trong người ra một con dao nhỏ, không thêm nói nửa lời đã xóc tới định giải quyết tôi. Tôi vội dùng cả hai tay giữ chặt tay gã lại, chặn mũi dao trước mặt mình, nhưng vì hai tay bị trói chặt nên căn bản là không ra sức được. May mà Liên Vĩnh Hác cũng chỉ là một tên một sách yếu ớt, trong tình huống đó mà gã cũng không sao đâm thẳng vào người tôi được, mũi dao dừng lại cách ngực tôi vài tấc, run lấy bầy.

Tôi nghiêng đầu về phía đám người Bạch Dực, ra sức gào to: “Mau! Mau tới cứu tôi với, tôi không giữ được nữa!!!”

Bạch Dực thấy thế vội chạy tới, nhưng nửa đường lại bị Liên Đại Dân chặn lại, Lục Tử và mấy người còn lại cũng xông vào, nhưng Liên Đại Dân lúc này dường như đã hoàn toàn phát điên, lão hét lên một tiếng quơ dao xông thẳng vào bọn họ mà chém tới tấp. Trông lão lúc này thực sự không còn giống người, mà giống ác quỷ Atula phát cuồng vì say mùi máu vậy.

Chỉ một giây phân tâm, Liên Vĩnh Hác đã thừa cơ vung tay còn lại đâm cho tôi một đâm vào ngay giữa mặt làm cánh mũi tôi rất bỗng lên, nhất thời không còn sức chống cự. Ngay lúc gã định đâm vào ngực tôi, chợt Bạch Dực dùng ngón tay bắn thẳng một viên gì đó về phía tôi, không ngờ anh ta còn có tuyệt chiêu này? Thứ đó đập thẳng vào lưng Liên Vĩnh Hác, tôi cũng thuận đà cung tay đâm cho gã một cú vào cằm. Hai người chúng tôi cứ như dưng sĩ giác đầu La Mã cổ đại, lẫn lộn đánh đấm hăng say dưới sàn, tôi còn bị trối cứng, chứ nếu không thì đảm bảo tôi đã cho gã ra bã từ lâu rồi!

Tình thế căng thẳng, tôi cũng không còn sức quan tâm tới cục diện bên kia, chỉ cảm thấy Liên Đại Dân quả

thực có khiêu làm đồ tể, đám Bạch Dực đông hơn mà cũng không cách nào thoát khỏi lão ta mà chạy sang đây được. Ngược lại, Liên Đại Dân dường như có khuynh hướng càng lúc càng áp sát về chỗ chúng tôi hơn, tôi lo lắng vô cùng, chỉ một gã một sách trói gà không chặt mà tôi đã chặt vật thể này, nếu có thêm ông bố kinh khủng của gã thì tôi làm sao mà thoát nổi? Ngay lúc đó, tôi đột nhiên cảm thấy có thứ gì đang sột soạt bò bên cạnh, bèn nhìn lên – và lập tức sững người: Mẹ nó ơi, đám dây leo uốn éo kia tự lúc nào đã bò ra khỏi ang mà vươn dài tới đây rồi?! Hoàn toàn rơi vào thảm cảnh trên đe dưới búa, đột ngột toàn bộ ý chí sinh tồn như bùng lên cùng một lúc, tôi gào to một tiếng nắm chặt tay cầm dao của Liên Vĩnh Hác mà đâm ngược con dao về phía gã! Ngay cả tôi cũng không ngờ mình có thể làm thế, mà Liên Vĩnh Hác còn kinh ngạc hơn, chỉ trở mắt nhìn con dao quay ngược về phía mình.

Liên Đại Dân thấy con trai sắp gặp nguy tới nơi, đột nhiên bứt khỏi những người khác mà xông tới vùng dao định chém thẳng xuống người tôi. Tôi hốt hoảng tìm cách nghiêng người né, nhưng vẫn không thoát khỏi lưỡi dao sượt qua người, một dòng máu mảnh bắn tung lên, rơi thẳng vào đám dây leo quấn quít lúc nhúc dưới sàn. Trong tích tắc, đột nhiên cả căn hầm lặng đi, sau đó sắc mặt Bạch Dực tái mét, anh ta thét lên: “Chạy mau!!!”

Tôi nghĩ thầm, bộ anh tưởng tôi không muốn chạy sao, nhưng tay chân bị trói chặt thế này bảo tôi phải chạy thế nào? Nhảy như thỏ ấy à? Đang lúc còn đang mờ mịt không biết chuyện gì vừa xảy ra, thì đám dây leo trong ang vừa cảm nhận được mùi máu của tôi thì đã điên cuồng lồng lộn lên như rắn độc tỉnh giấc, “Vèo” một cái lao vút tới, quấn chặt lấy một bên cánh tay của tôi! Mà cánh tay bị cuốn lấy lập tức có cảm giác như bị axit tạt thẳng vào da, bốc khói trắng xèo xèo, sợi dây trói hai tay trong tích tắc bị ăn mòn đứt tung! Thoáng cái tôi đau tới thấu xương thấu óc, cảm giác như bị hàng nghìn lưỡi dao đâm thẳng vào da, cơn đau dữ dội như bị thiêu sống này làm tôi điên cuồng giãy dụa.

Tôi muốn dùng tay còn lại để kéo đám dây leo ra, nhưng tay còn lại thoáng chốc cũng bị chúng trói nghiêng lại! Tôi hoảng loạn gào thét không ngừng, trong đầu chỉ còn duy nhất một cảm xúc: sợ, sợ quá, không ngừng giãy dụa như phát rồ, nhưng càng giãy lại càng bị quấn chặt hơn, cuối cùng gần như cả người tôi đều bị quấn cứng lại, chỉ còn thừa phần đầu không đụng tới. Vốn tôi tưởng rằng cái chết là rất đáng sợ, nhưng lúc này mới biết, được chết sớm là một ân huệ, vì cái cảm giác bị nhai sống từ từ này quả thực còn tuyệt vọng còn đau đớn hơn cả luyện ngục.

Cả người tôi toàn là dây leo, đau đớn rát bỏng đã thành chết lặng, chỉ mơ hồ nghe tiếng những sợi dây quất vun vút trong không khí như tiếng quỷ khóc thần sầu. Ngay khi tôi sắp buông tay phó mặc cho cái chết, thì chợt cảm thấy đám dây leo trên người buông lỏng ra, rụt lại, có những giọt gì đó rơi xuống mặt, cùng lúc đó, cảm thấy như mình được ai đó kéo ra. Tôi ra sức mở mắt, nhưng trước mắt đã thành một màn mờ mờ, mọi âm thanh cũng dường như bị vặn xoắn đi thành méo mó, chỉ có tiếng dây leo quất vun vút là rõ ràng, không ngừng rền rĩ trong đầu.

Phải cả phút đồng hồ, ý thức của tôi mới dần dần quay về, mới nhận ra cả cơ thể mình đau như vừa bị lột một lần da, khắp người đều là vết bỏng ngang dọc, đặc biệt là ở ngay động mạch cổ. Tôi ngẩng đầu nhìn kỹ lại, người đang ôm tôi trong lòng không phải ai khác, chính là Bạch Dực. Vết mặt của anh ta cực kỳ phần nộ, trên cánh tay là một vết thương sâu hoắm, chảy máu chưa cầm. Tôi cảm giác cả người anh ta đều đang run lên, anh ta cắn chặt răng, trong mắt bất ngờ lộ ra một loại sát khí âm u mà kinh khủng, nếu bảo anh ta sắp sửa giết người chắc cũng chẳng ai dám nghi ngờ.

Tôi yếu ớt nghiêng đầu nhìn sang bên kia, Lục Tử và hai người nữa tôi không nhận ra đang giằng co với hai cha con họ Liên, Liên Đại Dân sức khỏe kinh người, một mình mà áp đảo cả ba người bọn họ, còn Liên Vĩnh Hác chỉ đứng đó trân trối nhìn sang chúng tôi, trong mắt là kinh ngạc cùng không cam lòng.

Gã run rẩy hỏi: “Người... người là ai! Người là ai mà máu của người... lại có thể... lại có thể đẩy lùi cả Phệ Hồn Cúc?!”

Bạch Dực hừ lạnh một tiếng, chỉ vào đám dây leo dưới sàn: “Chỉ bằng một cái cây Phệ Hồn Cúc bé bằng cái lỗ mũi này của người mà đòi tạo ra Huyết thảo linh chi?! Vậy người có biết Bộc tộc năm xưa vì cái gì mà diệt cả tộc không? Đó là vì bọn họ dùng gần như toàn bộ sinh mạng của người trong tộc, cũng chỉ có thể sinh được một quả Huyết thảo linh chi duy nhất, mà cũng bị Tần Thủy Hoàng cướp lấy đem về luyện đan! Vậy mà cuối cùng thì Tần Thủy Hoàng có được trường sinh không?! Cái thứ này căn bản không phải là cây thần cây quý gì cả, mà chỉ là một thứ công cụ giết người thuần túy thôi!!!”

Hai cha con họ Liên run bắn lên, những lời này dường như đã khiến bọn họ hoàn toàn rơi vào tuyệt vọng.

Nhưng tôi chỉ cảm thấy dường như Bạch Dực có cái gì đó khác thường, không thể nói rõ là cái gì, nhưng dường như cảnh vật bốn phía cũng vì anh ta mà biến ảo theo. Tôi muốn mở miệng nói, nhưng vết thương trên cổ quá nặng, mở miệng là chạm tới vết thương, đau tới nỗi co quắp cả người, phải nhờ tới cánh tay Bạch Dực đang giữ chặt mới chống đỡ mà đứng được. Mà không chỉ có tôi, tất cả mọi người có mặt ở đó đều cảm thấy thần sắc dị thường của Bạch Dực, anh ta dường như không phải là Bạch Dực mà tôi vẫn biết nữa. Ngay cả Liên Vĩnh Hác cũng kiêng kị e dè, chỉ đứng nguyên một chỗ sợ hãi nhìn anh ta chằm chằm.

Cả người Bạch Dực tản mát ra một loại áp lực cực kỳ lạnh giá, ngay cả đám Lục Tử cũng sợ hãi mà rụt lại. Liên Đại Dân đỡ Liên Vĩnh Hác, người sau sợ hãi nhìn Bạch Dực, sắc mặt trắng bệch. Tôi vội vàng giắt giắt tay Bạch Dực, hành động đơn giản đó khiến cả người tôi không kìm được mà run bắn lên, vì sợ, mà còn là vì đau. Bạch Dực vẫn phớt lờ, chỉ lạnh như băng nói tiếp: “Muốn trường sinh bất tử, hừ, các người nghĩ mình có đủ bản lĩnh sao?!”

Liên Vĩnh Hác dường như đã suy sụp hoàn toàn, những lời Bạch Dực nói đã thô bạo lôi gã ra khỏi giấc mộng ôm ấp bấy lâu, khiến niềm tin thâm căn cố đế trong lòng gã sụp đổ nát bấy. Gã thều thào hỏi: “Người... rốt cuộc... là ai?”

Bạch Dực cảm ghét liếc nhìn gã, trong mắt thấp thoáng một tia sát ý. Anh ta không trả lời, chỉ ôm tôi, rồi ra hiệu cho đám Lục Tử mau chóng thoát ra ngoài. Đám Lục Tử cũng cảm thấy sự tình không ổn lắm, lập tức chạy về phía cửa. Bạch Dực hất cằm về phía cái ang, nói: “Các người không xứng đáng biết tên ta, đáng lý ra ta muốn các người phải đền tội cách khác kia, nhưng nếu đám Phệ Hồn Cức này đã ném được máu của cậu ta, thì...”

Bạch Dực còn chưa nói dứt lời, thì trong ang dường như có cái gì đó cuộn trào xông tới như vũ bão, Phệ Hồn Cức một lần nữa phát điên, tất cả đám dây leo đều điên cuồng giãy dụa lao vun vút tới trong không trung. Tôi sợ hãi ôm chặt Bạch Dực, tôi biết sự lợi hại của chúng, biết cảm giác như bị axit phun thẳng vào người ăn mòn mọi thứ của chúng! Không chờ tôi kịp phản ứng thì toàn bộ đám dây leo đã lao thẳng về phía cha con họ Liên, cũng có vài dây muốn tấn công chúng tôi, nhưng cứ tới gần Bạch Dực là lại tự động rụt lại.

Những phần xương còn thừa cũng theo đám dây leo mà bị hất tung ra ngoài, trên vài phiến lá còn sót lại những miếng thịt vụn chưa tiêu hóa hết, nhưng cũng lập tức bị cuốn chặt lấy, phân hủy, nuốt trọn. Liên Vĩnh Hác ôm chặt Huyết ngọc trong tay như bùa hộ mạng, nhưng vô ích, cái cây quái quỷ kia hoàn toàn không sợ thứ nắm trong tay gã.

Nhìn thấy tình cảnh đó, Liên Đại Dân bất thành linh hét lớn một tiếng, đẩy Liên Vĩnh Hác ra, lập tức bị đám dây leo quấn chặt lấy. Lão gầm rú điên dại, còn Liên Vĩnh Hác chỉ dờ ra đó, ngơ ngác nhìn Liên Đại Dân giãy dụa trong hoàn cảnh chết không bằng sống, vậy mà tới chết còn ra sức chặn hết những sợi dây leo muốn quấn tới Liên Vĩnh Hác. Gã run lấy lấy quay lại nhìn, đột nhiên run rẩy thốt lên một tiếng: “Ba!”

Liên Đại Dân nghe một từ đó, đột ngột phá lên cười, rồi nôn ra một vũng máu lớn, dùng hết sức bình sinh hét to: “Con trai! Chạy mau!” Chỉ một giây sau đó, lão đã bị chôn vùi trong tầng tầng dây leo chằng chịt, không còn thốt ra được một âm thanh nào nữa, chỉ còn những tiếng xiết chặt rắc rắc của đám dây. Liên Vĩnh Hác nước mắt nước mũi ràn rụa, bần rần nhìn kết cục của cha mình, rồi đột nhiên quay người định chạy. Nhưng ngay lúc đó, một cái gì đó rơi đánh “Cộp” xuống sàn nhà, gã nhìn lại, hóa ra là cái đầu lâu của Sở Lỗi đã được xử lý chống phân hủy. Trên đầu lâu hé ra một nụ cười quái gở, lộ ra khoang miệng đen ngòm. Trong nháy mắt từ bên trong cái đầu, một thân cây Cửu Bộc Phệ Hồn Cức lao vút ra, trong nháy mắt quấn chặt lấy cái cổ Liên Vĩnh Hác, mà đám dây leo phía sau cũng đã đuổi kịp tới, nuốt trọn nửa người dưới của gã. Liên Vĩnh Hác trừng trừng nhìn cái đầu kia, biết rằng mình không thể thoát chết. Nhưng trong mắt tôi lúc này, đang bám chặt lấy gã, không cho gã chạy thoát không phải là đám cây, mà là linh hồn của tất cả những người gã đã giết hại, những cái bóng đen thui của bọn họ gào rú những tiếng thê lương, quấn chặt lấy tay chân Liên Vĩnh Hác kéo gã lại phía sau. Gã ngẩng đầu lên nhìn chúng tôi lần cuối, trong mắt đầy van xin, nhưng không thốt nổi tiếng nào. Đám Phệ Hồn Cức giống như một tấm lưới khổng lồ, úp chụp lên gã, sau đó, chỉ còn là những tiếng xiết chặt và gãy vụn.

Tôi trợn mắt nhìn chằm chằm cảnh tượng trước mặt, cả người như dại ra. Bạch Dực cảm thấy tôi đang run

rầy kích liệt, liền thở dài nói: “Cũng không còn cách nào, gieo nhân nào gặt quả đó thôi. Con người không nên tham lam những thứ ngoài tầm với.”

Tôi nghĩ tới thân cây Phệ Hồn Cức cuối cùng vươn ra khỏi cái đầu lâu, đột nhiên cảm thấy như cổ họng nghẹn bứ lại, mãi mới thoát được nên lời: “Không thể nào... Liên Vĩnh Hác đã nói là trong đầu người có sống điện... Phệ Hồn Cức không thể ăn đầu được kia mà...”

Bạch Dực nhìn xuống cánh tay mình, lắc đầu một cái nói: “Xem ra gã thực sự không biết gì. Đúng là Phệ Hồn Cức không ăn đầu người, nhưng đó là vì chúng luôn để lại hạt giống của mình trong não của những nạn nhân, dùng não người làm dưỡng chất, dần dần lớn lên thành một gốc Phệ Hồn Cức mới.” Nói xong nhẹ nhàng đỡ tôi ra ngoài, tôi ngoái đầu lại nhìn lần cuối, phát hiện giữa màu xanh lục ma quái trải rộng trong căn hầm, thấp thoáng một đốm nhỏ màu đỏ tươi, nhưng chỉ trong nháy mắt, lại biến mất giữa tầng tầng dây leo rậm rạp.

Chúng tôi nhanh chóng tiến tới cửa hầm ngầm, Bạch Dực nhanh chóng đóng cửa khóa lại, nghe thấy tiếng thực vật đánh lộp bộp lên phía sau cửa, anh ta liền dùng máu trên tay vẽ một ký hiệu gì đó lạ lẫm lên cửa, đảm thực vật lập tức yên tĩnh lại, chỉ còn tiếng quạt vun vút không ngừng bên kia cánh cửa.

Bạch Dực cởi áo khoác khoác lên vai tôi, tôi lúc này trông kinh khủng cứ như vừa thoát khỏi chiến địa, cả người rách mướp, toàn thân không có chỗ nào lành lặn, có vài chỗ vẫn còn chảy máu, lại còn một đoạn dây vẫn còn cột lủng lẳng trên chân. Lục Tử vội vàng chạy tới: “Lão Bạch, em đã gọi 110 và 120 rồi, đợi lát nữa đưa Tiểu An tới thẳng bệnh viện luôn. Nhưng hai tên kia thế nào rồi? Mẹ nó, dám hành hạ Tiểu An ra tới mức độ này, có cảnh sát đó em cũng phải cho chúng nó một trận nên thân!”

Bạch Dực nhìn tôi một cái, rồi ngẩng lên đáp: “Lúc cảnh sát tới, nhớ nhắc bọn họ bên trong có thực vật ăn thịt biến dị, cần phải rắc vôi bột cho nó chết hẳn. Còn hai tên kia thì, ác giả ác báo, tự làm tự chịu rồi. Cảnh sát mà vào đó lúc này... chắc chỉ còn thấy thịt thừa với hai cái đầu của chúng thôi.” Nói xong, cúi đầu xuống ôn tồn hỏi tôi: “Cậu còn chịu nổi không?”

Tôi gật nhẹ đầu, nhìn cánh tay anh ta chăm chăm, rồi ngược lên nhìn anh ta, hi vọng anh ta hiểu được ý hỏi trong mắt tôi lúc này. Bạch Dực âu sầu nhìn tôi hồi lâu rồi mới nói: “Đáng lẽ ra tôi nên sớm đoán ra mới phải. Lúc đầu nhìn thấy mớ thịt thối đó, tôi đã ngỡ là Cửu Bộc Phệ Hồn Cức, nhưng loại cây này chỉ có thể tồn tại ở Vân Nam, vì chúng cần khí hậu ẩm áp, hơn nữa chỉ toàn ăn thịt những thanh niên trẻ tuổi. Đáng lẽ ra thứ cây quỷ này phải biến mất cùng với tộc người Bộc ở sâu trong Vân Nam từ lâu lắm rồi mới đúng... Không ngờ bọn chúng lại có thể xây một ngôi nhà kính ương được một gốc Phệ Hồn Cức trong đó...” Nói chưa hết câu đã che miệng ho khan.

Lục Tử nói gì đó với hai người đi kèm, hai người kia nhìn chúng tôi một chút, gật đầu rồi tản đi trước. Hắn quay lại chạy tới cạnh tôi hào hứng nói: “Trời đất quỷ thần ạ, không ngờ gặp phải chuyện thế này! Ấy da, lão Bạch, vết thương trên tay anh cũng cần băng bó nhanh đi, chứ không để chảy máu nhiều quá không tốt đâu... Tiểu An, tớ nói cho cậu hay, toàn bộ là nhờ công của anh ấy hết đó, cậu mất tích anh ấy bỏ ăn bỏ ngủ chạy đi tìm cậu cả đêm, cuối cùng cũng chính là Bạch Dực nghĩ ra khả năng là cậu không chịu ăn mì với rau nữa mà chạy tới chợ rồi, cho nên tụi này mới tới đó tìm, mà ai ngờ tìm được cái xe đạp của cậu, với cái chìa khóa rơi dưới đất, tụi này sợ có chuyện không hay gì đó đã xảy ra, cho nên tớ mới đi kiểm thêm mấy anh em tới tìm phụ, cho tới khi tìm thấy cái bùa bằng vàng của cậu dưới đất đó nha! Tớ chậm chút nữa chắc tớ mất một người anh em tốt rồi quá...!” Nói xong, khóc mắt cũng ướt ướt, tôi nghe thế, cũng cảm thấy trong lòng ẩm áp hẳn lên, cảm động nhìn Bạch Dực và Lục Tử, khàn khàn giọng nói: “Lão Bạch... làm khổ anh rồi... còn Lục Tử nữa... nếu không có hai người, chắc lúc này tôi... đầu lìa khỏi cổ rồi... cả xác cũng chẳng còn nữa...”

Xe cảnh sát và xe cứu thương nhanh chóng hú còi chạy tới, vây chặt khu chợ nhỏ hẹp. Máy y tá chạy ào tới đỡ tôi lên cáng chuyển thẳng vào xe cứu thương, Bạch Dực cũng đi theo, ngồi một bên tóm lược cho bác sĩ nghe một cách vắn tắt về tình trạng thương tích và tình huống đại khái của tôi, bác sĩ vừa nghe vừa sợ hãi than thở như đang nghe tiểu thuyết kỳ ảo.

Còn Lục Tử ở lại cho cảnh sát lấy lời khai, không theo kịp. Hắn là người biết ăn nói, hắn biết cái gì nên kể, còn cái gì nên giữ lại vì có nói ra cũng không có ai tin. Nhưng cho dù là vậy thì chắc chắn ngày mai chuyện này cũng phải leo lên trang nhất các báo mất thôi, nào là loại thực vật ăn thịt đã tuyệt chủng từ thời cổ

đại, nào là mấy thanh niên dũng cảm chống trả bọn bắt cóc hung hãn...

Bác sĩ trên xe cứu thương giúp tôi khử trùng và băng bó đơn giản, một y tá giúp Bạch Dực băng bó cánh tay bị thương, vết thương quá sâu nên sau này chắc chắn để lại sẹo, nghe thế, trong lòng tôi cực kỳ áy náy. Bác sĩ nói với tôi, “May mắn là thương tích toàn là ngoài da. Mà cơ thể cậu cũng thật kỳ diệu, hình như có thể đặc biệt chịu được loại tổn thương này hay sao ấy, chỉ bị thương lớp biểu bì mà thôi, chứ nếu đối lại là người khác thì coi chừng lúc này đã lâm vào tình trạng nguy kịch rồi.”

Tôi chớp chớp mắt ngạc nhiên, còn Bạch Dực ngồi một bên nhìn tôi, trong mắt dường như có chút suy tư. Tôi nghĩ đến giây phút cuối cùng, đã chuẩn bị tinh thần bị nuốt sống trong đám dây leo của Phệ Hồn Cúc, nhưng nhờ có máu của Bạch Dực mà chúng nó thối lui, mới tránh được một kiếp. Thế nhưng sau đó đám thực vật lại đột nhiên phát cuồng, là vì cái gì? Lẽ nào máu tôi thực sự có tác dụng bất thường nào đó? Tôi trầm nghĩ, chuyện này nhất định sẽ tìm một dịp thuận tiện hỏi lại Bạch Dực cho rõ, anh ta chắc chắn biết điều gì đó. Nhưng bây giờ, điều quan trọng nhất là phải từ từ tỉnh dưỡng đã, lúc này tôi hoàn toàn không còn sức lực đâu mà truy cứu bất cứ chuyện gì nữa.

Tôi nhắm mắt lại, trong đầu vẫn là hình ảnh của giây phút cuối cùng đó, Liên Vĩnh Hác cuối cùng vẫn bị đám oan hồn tha đi mất. Gã có thể không tính toán sai, nhưng chỉ có một điều gã không biết, đó là những linh hồn bị Cửu Bộc Phệ Hồn Cúc giết chết sẽ vĩnh viễn bám lại trên thân cây. Cho nên tôi mới ba lần bảy lượt nhìn thấy những cảnh tượng ma quái trước cửa tiệm, và cả giấc mộng do những nạn nhân báo mộng cho tôi nữa. Thế nhưng Liên Vĩnh Hác đã tìm thấy Phệ Hồn Cúc ở đâu? Làm thế nào gã lại biết phương pháp trồng cây kinh khủng đó, chẳng lẽ gã lại là hậu duệ của Bộc tộc? Tổ tiên của gã phải chăng là tể tự của Bộc tộc?

Có quá nhiều nghi vấn cũng theo cái chết của cha con họ Liên mà mất đi đáp án, nhưng tiếng gọi “Con trai” cuối cùng đó, quả thực là tiếng lòng tuyệt vọng của người làm cha dành cho đứa con của mình. Không biết linh hồn méo mó của Liên Vĩnh Hác dưới địa ngục có vì thế mà được cứu chuộc hay không nhỉ? Không ai biết được. Nhưng con người, có đôi khi tuyệt đối không thể tham lam những thứ không thể thuộc về mình. Ví dụ như, trường sinh bất tử.

Ăn thịt – Hoàn

[1] Người Bộc vào thời Hán đại khái là coi như đồng nghĩa với người Đê (cũng là một bộ tộc cổ đại của Trung Quốc), tới thời Minh thì được coi như tổ tiên của dân tộc Bạch (một dân tộc thiểu số Trung Quốc) hiện nay. Ngoài ra có một số tài liệu nói người Bộc cũng nằm trong họ Bách Việt (tức là có quan hệ nhân chủng học tới người Việt chúng ta ha ha). Ngày nay hậu duệ của người Bộc xa xưa còn lại trong các dòng họ là Đoàn (Đoàn Dự Đoàn Dự ^^), Dương, Cao, Duẫn. Bộ tộc này nổi tiếng nhất là tập tục treo quan tài lên vách núi, gọi là huyền quan.

[2] Chỗ này có hơi khó hiểu một chút, cần nhìn vào nguyên bản thì mới hiểu được. Chữ “bộc” viết là 勃, còn chữ “cúc” viết là 菊, tức là chỉ khác nhau bộ “nhân” chỉ người ở dưới. Ý của đoạn này là Bộc tộc có mối quan hệ cực kỳ mật thiết tới loại thực vật có tên là “cúc” (tức là cây táo gai, thuộc họ dây leo). Trong câu của “Lễ ký Vương Chế Thiên”, câu này chỉ người 勃, nhưng lại viết chữ 菊 thay thế cho người luôn. Còn câu dưới trong sách phong thủy thì lại ngược lại, viết là 勃 nhưng thực ra lại là chỉ thực vật, cây 菊. Còn đất “cửu cúc tam hòa” ý chỉ đất làm quan to.

37. Chương 36: Giường (nhất)

Đung đưa bà ngoại dung đưa, bà gọi bé cưng bà ơi, kẻo một bao, quả một bao...

“Ha ha, trông này, con gái tôi có xinh không cơ chứ!” Một người đàn ông hưng phấn ôm chặt cô bé gái mới sinh trong tay, dường như cô bé chính là kết tinh của toàn bộ ước mơ cùng kỳ vọng của anh ta vậy. Trên chiếc giường bên cạnh, một thiếu phụ nằm yên, mái tóc dài màu hạt dẻ rối tung xõa trên gối, gương mặt

còn nguyên vẻ mặt mệt mỏi kiệt sức sau cuộc sinh nở khó nhọc, nhưng vẫn không thể giấu nổi sự vui mừng lẫn tự hào.

Thiếu phụ yếu ớt mỉm cười nhìn chồng, ánh mắt khê ra hiệu một cách kín đáo sang vị bác sĩ đứng bên cạnh, người chồng lập tức hiểu ngay ý vợ mình.

“Cảm ơn bác sĩ Triệu rất nhiều, ha ha, tôi được làm cha rồi!” Người đàn ông hào hứng nắm chặt tay vị bác sĩ – một người đàn ông trung niên mặc áo blouse trắng – mà cảm ơn rối rít, người kia cũng mỉm cười gật đầu, nói một lời chúc mừng khách sáo. Nhưng lúc ông ta rút tay lại, trong tay đã lộ ra một góc phong bao lì xì đỏ tươi, bàn tay nhanh như chớp đút vào túi áo. Từ lúc đó, nụ cười của vị bác sĩ càng trở nên thân thiện, lời chúc mừng càng chân thành hơn.

Tôi nhìn qua cửa kính chứng kiến từ đầu đến cuối, trong lòng tự nhiên cảm thấy vui buồn lẫn lộn, chẳng biết là vui hơn hay buồn hơn. Dù sao đi nữa thì một sinh mạng mới được sinh ra trên đời luôn luôn là một chuyện đáng mừng. Đối với cặp vợ chồng trẻ kia, đứa con này là máu thịt của họ, là lời đảm bảo cho huyết thống và dòng họ của họ có thể tiếp tục truyền lại cho đời sau. Nhưng sống trên đời này quả thực không thể cứ mãi ngây thơ như khi còn bé được, con người luôn luôn bị hoàn cảnh thay đổi.

Tôi dựa nửa người trên gối, quay đầu đi, cặp mắt chăm chú quan sát bình nước biển nhỏ giọt chậm rãi đã hơn hai tiếng đồng hồ còn chưa truyền xong trên tay mình. Vậy mà ban đầu cô y tá hứa hẹn mới ngọt ngào làm sao chứ, nào là chỉ cần chưa tới một tiếng đồng hồ là đủ này nọ, bây giờ thì để nó chảy nhỏ giọt thế này... Tôi vươn tay lên, không nhin được mà định chỉnh lại kim truyền cho chảy nhanh hơn, nhưng chợt nghe Bạch Dực ho khan một tiếng, lạnh lùng cảnh cáo: “Chỉnh nhanh hơn coi chừng bị đau tim bây giờ.”

Tôi thở dài náo nức, tiếp tục quay đầu nhìn lên trần nhà đếm thời gian trôi. Từ lúc được cứu ra đã hơn hai ngày. So với đáng về thăm hại như sắp vào quan tài nằm tới nơi lúc đầu thì bây giờ coi như đã tốt lắm rồi. Bạch Dực vì bị mất máu quá nhiều, hơn nữa vết thương có dấu vết bị nhiễm trùng nên cũng phải nhập viện theo dõi. Lúc đó anh ta vì xông vào cứu tôi nên cũng bị Cửu Bộc Phệ Hồn Cước làm bị thương, tuy không đến mức nghiêm trọng như tôi nhưng cũng không phải là nhẹ. Nghĩ tới đây lại thấy buồn, tôi nợ anh ta quá nhiều, cho dù có dùng cả kiếp sau cũng chưa chắc trả hết được.

Sau khi mọi chuyện kết thúc, nghe nói người ta đã đào ra được thi thể của cha con họ Liên ra khỏi đám cây, nhưng thực ra cũng chỉ còn là một đám thịt thừa, phải cho vào túi đem đi mai táng. Nhưng cái gốc Cửu Bộc Phệ Hồn Cước đầy mùi máu tanh kia thì lại được đám người của Sở nghiên cứu coi như bảo bối trời ban mà nâng niu đem đi mất rồi. Chuyện này được xếp vào dạng cực kỳ bí mật, nên bị chính phủ tìm mọi cách chìm xuống, không cho xuất hiện trên mặt báo. Báo chí cũng chỉ dám đăng một cách hời hợt là hai người chúng tôi vì dũng cảm chống lại bọn bắt cóc mà bị thương, chứ không dám nói thật. Bất quá cũng phải, một thứ như cái cây đó là một phát kiến vĩ đại của cả ngành khảo cổ lẫn sinh vật học, có thể khiến cho đám nghiên cứu của cả cái nước này phải phát cuồng. Nếu nó bị công khai, có thể sẽ thu hút mọi sự chú ý từ mọi thành phần, nếu không nói là có thể gây khủng hoảng trầm trọng trong xã hội.

Lợi ích duy nhất mà chúng tôi được hưởng là nằm viện miễn phí, bao nhiêu phí tổn tính hết trên đầu Sở nghiên cứu, hơn nữa hai ngày nay còn được đủ loại lãnh đạo các cấp mang hoa tươi trái cây tới thăm hỏi tới tấp. Tuy nói là thăm hỏi, nhưng thực ra là để điều tra xét hỏi một vài vấn đề, và bóng gió xa gần yêu cầu chúng tôi không được tiết lộ chuyện này ra ngoài. Tôi và Bạch Dực lại càng không muốn gây sự, nếu quan đã nói thế thì dân đen cũng chẳng ngu tới mức cãi lại. Tuy nói là miễn phí, nhưng lúc này các phòng bệnh đều đầy nghẹt bệnh nhân, nên chúng tôi đành phải chuyển xuống phòng bệnh đặc biệt dưới tầng một. Nói một cách đơn giản thì ở tầng này, mỗi khoa đều được dành ột phòng bệnh bố trí đặc biệt, dùng trong trường hợp khoa đó hết phòng chính thức. Cho nên có thể thấy bệnh nhân khoa thần kinh nằm chung với khoa bóng và khoa hô hấp vân vân. Nhưng đối diện phòng chúng tôi, trời ạ, lại chính là khoa sản! Ngẩng đầu lên nhìn kỹ có thể thấy các bà các chị mang thai nằm đủ đáng bên phòng bên cạnh, có nhiều lúc ngượng không chịu được.

Đang khi tôi suy tính xem có nên nằm xuống giả chết không thì chợt nghe ngoài cửa có tiếng người cao giọng gọi: “A Tung! Con bị thương làm sao?!”

Giọng nói rất quen thuộc, lại còn mang theo ngữ điệu thân thương. Tôi hơi ngẩn ra một chút, là mẹ, mẹ đã cất công đi từ Thượng Hải tới thăm tôi! Nhìn là có thể biết chắc chắn mẹ đã ngồi tàu chạy suốt đêm đến,

bọng mắt sưng húp còn muốn to hơn cả mắt, thở hổn hển chạy vội tới bên giường tôi. Trong lòng tôi chợt đau thốn lên, để ẹ phải lo lắng đến mức này, làm con như tôi quả thực bất hiểu.

Tôi vội vàng xoay sở ngồi thẳng dậy, Bạch Dực nằm bên cạnh cũng lo lắng ngồi lên. Mẹ tôi tay xách nách mang một đồng bao to bao nhỏ chạy tới, trên người tôi có không ít vết thương, tuy chưa tới mức thành xác ướp, nhưng mẹ tôi vừa trông thấy tôi lúc này thì cặp mắt đã ướt nước, muốn sờ mặt tôi, rồi lại sợ làm tôi đau, nên cuối cùng kích động tới mức tay chân lóng ngóng. Tôi vừa xấu hổ vừa đau lòng, bèn cười khề: “Mẹ, mẹ ở xa như vậy mà chạy tới đây làm chi? Ba đâu? Ba có tới với mẹ không?” Nói xong tôi vội nhìn ra cửa, chỉ sợ lúc này ba mẹ tôi mà tự nhiên quyết định họp đại hội gia đình trong phòng bệnh này thì xấu hổ với Bạch Dực chết mất.

Mẹ tôi thở dài: “Ai~ nhận được tin của vợ con báo, nói con đang nằm viện mẹ hết cả hồn, phóng lên xe lửa tới đây liền! Ba cũng muốn tới, nhưng đi rồi thì ai coi nhà sách? Cho nên chỉ có mẹ tới thôi.”

Tôi thở phào nhẹ nhõm, Bạch Dực vẫn chăm chú ngồi bên cạnh nhìn, không hề lên tiếng. Tôi xấu hổ quay sang nhìn anh ta cười cười giới thiệu: “Bạch Dực, đây là mẹ tôi, mẹ, anh ấy là...”

Mẹ tôi lập tức buông túi nói: “Mẹ biết, con là Bạch Dực đúng không, cảm ơn con cứu mạng con trai dì, con chính là đại ân nhân của cả nhà dì đó! Dì là dì coi con như con trai rồi, từ nay về sau chúng ta là người một nhà đó nha!”

Bạch Dực nghe thế, thoáng cái cũng ngẩn người, xấu hổ không biết nói sao mà quay lại nhìn tôi một cái, sau đó quay sang mẹ tôi khách khí nói: “Dì khách sáo rồi...”

Mẹ tôi không thêm nghe hết câu, lập tức cúi xuống mở hết túi này túi kia ra, lấy ra một đồng bình giữ nhiệt mà nói: “Ai~ coi hai đứa đó, bị thương thảm như vậy ~ nhất định phải bồi bổ thật tốt nha. Bạch Dực, con đừng có khách sáo với dì, dì nhìn là biết con khỏe hơn thằng con nhà dì nhiều mà! Lại đây lại đây, đây là bột đậu đỏ dì tự sao đó, uống nhiều một chút, bổ khí huyết nha!”

Nói xong lập tức mở bình thủy định dứt Bạch Dực ăn canh. Tôi nhìn bà mẹ yêu quý từ xưa tới nay có cái tật niềm nở thái quá dọa Bạch Dực sợ tới mức sắc mặt thoát trắng thoát đỏ mà thở dài ngao ngán, vội vàng ngăn lại: “Mẹ, mẹ đừng có kích động như vậy, tốt xấu con mới là con ruột mẹ đây này! Đúng đúng, mẹ đừng có kinh ngạc, con trai mẹ chưa mất cái chân cái tay nào đâu...”

Mẹ tôi vừa nghe tới đó, lập tức nghiêm sắc mặt xua tay lia lịa: “Phủi phui cái mồm mày đi, ai bảo nói gở thế hả con! Ai da~ sao mà chỉ có mày không làm ẹ bớt lo đi chút nào được vậy hả...”

Bạch Dực thấy bầu không khí thoát trở nên nghiêm trọng, vội nói như đàn hòa: “Dì, thực ra chuyện này chỉ là tai nạn thôi. Hơn nữa cháu cũng có trách nhiệm...”

Tôi vốn cảm thấy nợ Bạch Dực đã đủ nhiều, bây giờ nghe anh ta nói thế lại càng thêm khó chịu, đành lập tức chuyển hướng câu chuyện: “Mẹ, con với Bạch Dực truyền xong nước biển rồi, mẹ gọi bác sĩ tới giùm tụi con đi.”

Mẹ tôi nhìn chai nước biển trên tay tôi, thực ra vẫn còn lại một chút, nhưng tôi thực sự sắp chịu hết nổi rồi, về mặt cầu xin nhìn mẹ. Mẹ tôi biết tôi ghét nhất là truyền dịch, đành thở dài gật đầu: “Rồi được rồi, để mẹ đi gọi y tá tới, đừng nhúc nhích đó, coi chừng chạm tới vết thương.” Nói xong lập tức bỏ ra ngoài, mà không hề để ý trong phòng bệnh thực ra có tồn tại một thứ được gọi là cái chuông gọi.

Bạch Dực lập tức bật cười: “Ha ha, mẹ cậu cưng cậu thật đó!”

Tôi xấu hổ quay sang nói với anh ta: “Anh đừng để bụng, bị mẹ tôi dọa sợ rồi phải không, tính mẹ tôi vậy đó.”

Anh ta cười khề mấy tiếng, lắc đầu: “Không đâu, dì rất tốt. Nhưng đúng là cả nhà cậu giống tính nhau thật đó. Thực ra mẹ cậu lo cho cậu lắm.”

Nhưng có những lúc không cần phải thể hiện hết ra ngoài một cách... “mạnh mẽ” như vậy. Tôi hiểu ẩn ý của Bạch Dực, cúi đầu xấu hổ, ném cho anh ta một trái quýt: “Dù sao thì trong mắt mẹ tôi bây giờ anh mới chính là con ruột của bà rồi!”

Anh ta chụp trái quýt cười gian tà: “Thì lúc nào mẹ vợ chẳng thương con rể hơn!”

Tôi trừng mắt nhìn, vì trên người quá nhiều vết thương nên đành thúc thủ, chứ nếu không nhất định tôi đã cho anh ta một trận nên thân rồi, nhưng lúc này thì đành gậm cổ lên mắng lại: “Đừng có nói bậy à nha, con mắt nào của anh nhìn ra tôi là vợ anh hả!!!”

Trong miệng anh ta toàn là quýt, nên trả lời có hơi lúng búng: “Thì cả hai con mắt chó mầy, tôi cũng đâu phải Độc Nhân Long!”

Ngay khi tôi bưng tay chặn vết thương chuẩn bị đứng lên ăn thua đủ với Bạch Dực thì chợt bên ngoài vang lên tiếng nhốn nháo ồn ào, không phải là tiếng hoan hô ăn mừng, mà là vừa có tiếng chửi mắng đánh nhau vừa có tiếng khóc lóc nức nở, nghe cực kỳ chói tai. Trong phòng bệnh của chúng tôi cũng có nhiều bệnh nhân khác lập tức ngẩng đầu nhìn sang xem có chuyện gì, tôi cũng tò mò áp mặt vào tấm kính nhìn sang bên kia, thấy có mấy người mang bao tay đen, mặc sắc phục lam sẫm đang đứng đó cãi nhau với mấy bác sĩ, chẳng mấy chốc mà biến thành ẩu đả, màu sẫm màu trắng lộn xộn thành một núi với nhau. Các y tá đứng bên cạnh muốn can nhưng không sao can nổi. Cô y tá trông chừng việc truyền dịch cho tôi đẩy cửa bước vào, vì bên ngoài có ẩu đả nên trông cô cũng cau kỉnh hơn thường lệ.

Tôi gơ cánh tay ra cho cô ta, hỏi: “Bên ngoài có chuyện gì vậy? Sao lại khóc lóc đánh nhau như thế?”

Y tá mang một cái khẩu trang rất to, không thấy nửa mặt dưới của cô ta, nhưng trong mắt vẫn tràn đầy bức tức, cô ta đáp bằng một giọng không hài lòng: “Đối diện là phòng bệnh phụ sản, có một cô gái vừa qua đời, gia đình đang làm âm lên.”

Cô ta nhanh chóng rút kim tiêm ra khỏi mạch máu của tôi, dùng đầu ngón tay dè chặt lên vết tiêm nói tiếp: “Thai ngoài tử cung nguy cơ cực kỳ cao, mà cô gái này hi sinh cả tính mạng mình cũng chẳng giữ nổi anh chàng đó. Cho nên mới nói đàn ông toàn là một lũ không dám nhận trách nhiệm, cuối cùng chịu khổ chỉ có người con gái thôi, một xác hai mạng.” Nói xong còn đặc biệt hướng về phía tôi và Bạch Dực một cái nhìn cảnh cáo, sau đó kín đáo đưa cho tôi miếng bông băng để chặn lên vết tiêm rồi đi ra ngoài. Tôi và Bạch Dực đỡ khóc đỡ cười nhìn nhau, tôi nghĩ thầm, cả hai chúng tôi đều độc thân, ngay cả bạn gái còn không có, đi chỗ nào mà làm mấy chuyện không có trách nhiệm đó được đây?

Mẹ tôi nhân lúc tôi thay thuốc mà đi rửa trái cây, lúc này mới mang mấy quả táo trở về, ngồi xuống bên cạnh giường vừa gọt táo vừa chặc lưỡi kể: “Chặc chặc, tội nghiệp quá. Bà mẹ bên đó khóc tới chết đi sống lại luôn rồi. Đường như cô gái đó cũng mới ngoài hai mươi thôi hà, ai ~ chết sớm quá ~”

Tôi hỏi: “Mẹ, xảy ra chuyện gì vậy?”

Mẹ tôi cắt quả táo làm hai phần, chia cho tôi và Bạch Dực mỗi người một nửa, sau đó kể tiếp: “À, là một cô gái, có thai trước khi cưới, ai ngờ thai lại là thai ngoài tử cung, cuối cùng không kịp cứu cả mẹ lẫn con!”

Mẹ tôi nhìn quanh một vòng, sau đó quay lại nhìn chúng tôi một cách thần bí mà thì thầm: “Thực ra còn có một tin đồn nữa nha!”

Tôi biết tính mẹ mình, bà thuộc cái loại tò mò, không biết hết đến chân tơ kẽ tóc là cảm thấy khó chịu, hơn nữa còn đặc biệt thích đưa chuyện. Tôi nhìn Bạch Dực cười khổ hỏi: “Vậy mẹ còn nghe được cái gì nữa?”

Mẹ tôi thấy chúng tôi chịu nghe, mừng rỡ kể: “Ai~ phòng bệnh bên đó nghe nói có một cái giường tuyệt đối nằm không được nha!”

Tôi cắn quả táo một cái “rộp”: “Là sao?”

Mẹ tôi hất cằm về phía cửa phòng bệnh đối diện nói: “Cái giường gần cửa ra vào nhất bên ấy ấy mà, người ta đồn là ai nằm lên đó thế nào cũng chết! Người nào nằm lên cái giường đó, cho dù là đến chờ sinh hay đến chờ phá thai cuối cùng cũng sẽ gặp chuyện không may cho coi. Đám hộ lý xì xầm về chuyện đó suốt, bảo là nó vì thế mà lúc nào cũng trống, mà người nào không biết chuyện tới nằm giường đó, nhất định đừng mong còn sống mà xuất viện!”

Tôi nghe mẹ kể đến mức rợn da gà, nghĩ lại bản thân mình cũng đang nằm trên giường bệnh còn gì, Bạch Dực thấp giọng hỏi mẹ tôi: “Chẳng lẽ gia đình người vừa qua đời cũng nghe được tin đồn này nên mới tới làm âm lên sao ạ?”

Mẹ tôi bóc quả cam đưa cho Bạch Dực rồi mới gặt đầu: “Ừa, sau khi chết thân nhân phải tới nhà xác nhận mặt, đúng không nào? Người thân của cô gái đó vô tình nghe thấy các nhân viên nói chuyện với nhau, nên lúc này đang làm ầm lên ngoài kia, nói là bệnh viện cố tình hại con gái họ. Nhưng dĩ nhiên chuyện này phần lớn là do số mạng cô gái đó không tốt thôi, chuyện sinh nở này ấy mà, vốn là chuyện sống chết trong đường tơ kẽ tóc.”

Tôi im lặng ăn trái cây, giữa không gian tĩnh lặng có thể nghe thấy tiếng phụ nữ khóc la không ngừng bên ngoài, trong ngực cũng có chút ám ảnh. Đúng thế, bệnh viện là một nơi sống chết là chuyện thường. Trong thế giới này, những người thường xuyên tiếp xúc với người chết nhất chính là nghề bác sĩ, bọn họ mỗi ngày đều nhìn thấy cái chết, đồng thời, cũng nhìn thấy sự sống mới được sinh ra. Thế nhưng có nhiều người nhìn quen một thời gian đã bắt đầu lạnh lùng với sống chết, chỉ cần người chết không phải là người thân của mình, các bác sĩ có lẽ có cái nhìn hơi khác người bình thường về cái chết một chút. Đối với bọn họ đó chẳng qua chỉ là một công việc, cứu người là một dạng nghĩa vụ.

Tôi gặt mớ suy nghĩ hỗn độn đó sang một bên, lại nghĩ đến cái giường bệnh vì vừa có người chết mà lại trống đó. Phải chăng sẽ sớm có một người khác vào nằm lên nó? Tuy nói những chuyện này có lo lắng cũng vô ích, nhưng những gì từng thuộc về người chết lúc nào cũng có chút kiêng kỵ. Bạch Dực lẳng lẽ nhìn tôi nhẹ nhàng nói: “Đừng nhìn nữa, có cái giường nào trong bệnh viện mà chưa từng có người chết đâu. Chuyện này nghĩ tới sẽ cảm thấy khó chịu đấy.”

Anh ta vừa nói thế, tôi lại càng cảm thấy nhột nhạt không nằm tiếp được, cứ vô thức mà xoay trở người. Bạch Dực nhìn tôi nhăn mặt, liền nghiêng người nhẹ giọng hỏi: “Nếu cậu sợ như vậy thì tối nay chúng ta ngủ chung?”

Trong đầu tôi vẫn còn trăn trở không ngừng về vấn đề giường bệnh nên không còn kịp suy nghĩ gì khác, chỉ thuận miệng ừ ngay: “Ừ, anh đừng nói nữa, tôi thực sự còn sợ lắm...” Đột nhiên nghe Bạch Dực phì cười, tôi mới kịp nhận ra là mình vừa bị anh ta chọc, bèn tức giận nói: “Tôi mà sợ cái gì! Có chuyện quái quỷ gì mà tôi chưa từng gặp đâu chứ! Ông đây chính là Vệ Tư Lý đời thứ hai đây!”

Mẹ nghe tôi và Bạch Dực cãi qua cãi lại một hồi, cũng vui vẻ cười. Bà chuẩn bị đồ ăn cho chúng tôi, thu dọn quần áo phẳng phiu xong, đột nhiên như sực nhận ra cái gì mà nhìn lên cái đồng hồ trên cổ tay, thở dài nói: “Ai, mẹ phải về bây giờ đây, đã xin nghỉ công ty mấy bữa nay rồi. Đáng lẽ ra không nên cho con đi xa như vậy mới phải, nếu không đêm nay mẹ có thể ở đây canh bệnh được rồi!”

Tôi biết mẹ thương tôi vất vả, lại càng cảm thấy đáng lòng, vội vàng nói: “Mẹ, mẹ đừng lo cho con làm gì, mẹ xem con cũng không có thương tích gì nặng nề lắm, hơn nữa con bị thương là vì làm chuyện phải làm, đấu tranh với bọn bất công cơ mà! Lúc về nhớ đem khoe khắp nơi nha, coi chừng còn được thành ủy tặng huân chương chiến công cơ đấy! Hi hi...”

Mẹ tôi cười mắng tôi là nói hươu nói vượn, nhưng thấy tôi quả thực không bị thương nặng lắm, cuối cùng cũng dịu sắc mặt, yêu thương nhìn tôi vài lần rồi mới mặc áo khoác chuẩn bị đi. Đột nhiên nhớ ra cái gì, bà lại quay sang nói với Bạch Dực: “À, Tiểu Dực, con giúp dì trông coi A Tung với nha, nó làm cái gì cũng bộp chộp, đụng đâu hỏng đó, từ bé đã là như vậy rồi, lúc nào cũng phải cả người đầy bùn đất mới chịu về nhà, nói nó đừng chạy lung tung, vậy mà nó đi đứng thế nào để ngã vào đám cỏ cao, bị sâu cắn đây người nữa cơ! Thật là...”

Tôi nhìn mẹ vẻ mặt cầu xin dừng lại, nhưng cái máy hát của mẹ tôi một khi đã mở đài thì trừ phi chính bà nói tới mức mệt rồi thì thôi, bằng không không ai cản lại nổi, cuối cùng tôi cũng chỉ còn biết cúi thấp đầu câm lặng chờ mẹ tôi nói cho hết. Dù sao đi nữa thì những bệnh nhân trong phòng này chắc cũng đã nhìn cười tới sặc hồng cả rồi, lịch sử quang vinh hồi tôi còn nhỏ bị mẹ tôi thoáng chốc lột trần hết, Bạch Dực nghẹn ngào khó khăn nói với mẹ tôi: “Dì yên tâm đi, cháu sẽ... sẽ bảo vệ cậu ấy... không để... để cậu ấy rơi vào bụi cỏ nữa... đâu...”

Mẹ tôi còn muốn nói tiếp, nhưng lại sợ trễ xe lửa, cuối cùng đành luyến tiếc vừa nhìn tôi vừa đi ra cửa. An tĩnh chừng vài giây, chợt nghe Bạch Dực phá lên cười, vì chạm phải vết thương nên trông anh ta cười còn khó coi hơn cả khóc: ôm chặt cánh tay bị thương, cười tới mức cả người đều run lên bần bật. Tôi vớ lấy mớ vỏ quýt ném thẳng vào mặt anh ta.

Anh ta lau nước mắt nói: “Ha ha, Tiểu An ơi là Tiểu An, cậu lúc còn nhỏ đúng là hài thật đó! Ha ha, lần sau còn cơ hội nhất định phải nhờ di kể nhiều thêm một chút, còn hơn coi tấu hài nhiều!”

Tôi không thêm đôi co với anh ta, hơn nữa chờ anh ta cười nhiều quá, não thiếu dưỡng khí, thế nào cũng có cơ hội bị đem xuống khoa thần kinh cho coi!

Tôi vỗ vỗ giường nói: “Đủ rồi đấy, anh còn cười nữa đừng trách tôi trở mặt đánh anh à!”

Anh ta nghe thế càng không nhịn được, cười càng dữ dội, vung vẩy nắm đấm trước mặt anh ta cũng không ăn thua gì. Tôi nhịn không được quát to: “Tôi không cho phép anh cười nữa! Mẹ tôi nói anh chỉ nên nghe một nửa thôi, biết chưa! Sở trường của mẹ tôi là phóng đại đó, chuyện nhỏ như con kiến mẹ tôi có thể kể thành con voi! Không chừng chuyện cái giường bệnh bên kia cũng chỉ là chuyện mẹ bịa ra mà thôi!”

Một hộ lý ngồi bên cạnh bưng cặp lồng ăn cơm, vốn cũng đang vừa nghe chúng tôi nói chuyện vừa cười phụ họa, nghe tới đây chợt nghiêm sắc mặt ghé sát vào chúng tôi thì thầm: “Cậu trẻ này, mẹ cậu kể chuyện đó không phải bịa đâu!”

Dù sao cũng có cơ hội nói lảng sang chuyện khác, tôi lập tức chớp thời cơ hòa theo bà ta: “Như vậy thật có chuyện ma quỷ gì ở đó sao?”

Bà hộ lý là một phụ nữ trung niên phốp pháp, bà ta húp mì một cái “rột”, nuốt xuống đánh ực rồi mới nói: “Chứ còn gì nữa, tui là tui sợ phát khiếp lên được ấy chứ, mấy cậu trẻ đây có thể không tin, chớ trong làng tui cũng có những chuyện như vậy, gọi là quỷ bám giường, tức là ma quỷ đứng ở đầu giường nhìn người ta chằm chằm đó, mà thường chỉ gặp khi người đó lâm chung sắp chết thôi!”

Tôi bật cười: “Tôi mới chỉ nghe qua người ngủ ngày không chịu rời giường, chứ chưa nghe quỷ mà cũng bám giường không chịu dậy bao giờ, hi hi.”

Bà ta thấy tôi có vẻ không tin, liền lườm tôi một cái rồi nói tiếp: “Cậu đừng có nói vậy, tui thực sự nhìn thấy rồi!”

Quay lại nhìn ông già mình có trách nhiệm trông nom một cái, thấy ông ta đang ngủ, mới an tâm kéo cái ghế xích sang chỗ chúng tôi, trong mắt thoáng một tia sợ hãi mà chậm rãi kể: “Hồi trước tui từng trông coi một bệnh nhân nằm ngay cái giường đó luôn, cô gái đó rất là xinh, đáng tiếc nha, không biết suy nghĩ, ai đời lại bằng lòng làm bé ột lão, cuối cùng cái bụng to lên. Nếu như chịu đi giải quyết sớm thì đâu có gì phức tạp, nhưng mà cô ta tính dựa vào cái thai làm áp lực bắt cha nội kia ly dị vợ mà cưới mình, mà cha kia nhất định không chịu, cuối cùng vẫn là không cưới được, mà cái bụng cứ càng ngày càng lùm lùm lên, nếu không chịu phá thì đành phải sinh ra. Mà đến lúc đó thì còn đâu là danh dự nữa? Cho nên không còn cách nào, cô ta bị cha mẹ vừa đánh vừa mắng đưa đến bệnh viện nhờ phá thai, bác sĩ đã bảo không được, sợ có biến chứng vì thai quá to rồi. Nhưng cha của cô gái đó cũng là dân có tiền, nên hối lộ cho bác sĩ một cái phong bì đồ chót, nhờ bằng bất cứ giá nào cũng phải phá đứa bé đó!”

Tôi ngạc nhiên hỏi lại sao ở trong bệnh viện lại có thể có chuyện như vậy xảy ra? Chẳng phải đã nghiêm cấm không được tặng quà tặng tiền cho bác sĩ hay sao? Bà hộ lý khinh miệt xì dài một cái đáp: “Làm gì có ông bác sĩ nào lại đi chê tiền đâu? Nói cho các người biết, người ta lúc nào cũng đưa tiền nhận tiền ngay trong thang máy, các người nhìn không thấy được, chứ nếu không ai mà dám nhận? Cuối cùng bác sĩ đó đồng ý, bảo đầu tiên cứ để cô gái nhập viện theo dõi xem sao, sẽ có cách giúp cô ta giải quyết cái thai. Vì thế cô ta nằm lại trên cái giường đó, ngay ngày hôm đó đã nằm mơ thấy ác mộng, nói cả nửa người dưới của mình đều là máu, còn nói có người đứng dưới cuối giường cô ta hát nhạc thiếu nhi, cái gì mà bé cưng, cái gì mà đừng đưa gì đó. Nhưng cha mẹ cô ta cho rằng cô ta không muốn phá thai nên mới nói dối, bèn mắng cô ta rất dữ, bảo nhất định phải phá đứa bé đi. Vào buổi tối ngay trước ngày cô ta vào phòng mổ phá thai, là tui trông nom cô ta. Thực ra vào ban đêm tui cũng tranh thủ chớp mắt một chút, nhưng không dám ngủ say, sợ bệnh nhân kêu mà mình không biết. Cho nên đêm đó tui thực sự nghe thấy, giọng nói rè rè như kiểu băng cũ vậy đó! Tui tưởng nửa đêm rồi còn có ai lên nghe đài, nên đứng lên định đi tới nhắc nhở. Ai dè... tui nhìn thấy từ phía sau... đứng trước giường cô gái là một người đàn bà mặc áo đen thui... bà ta chắc chắn không phải người, vì mặt mũi trắng bệch như vôi vậy đó, cái cổ lại dài thượt... Tui sợ quá đâu có dám bước tới! Chỉ thấy bà ta đứng trước giường cô gái cười khanh khách, mà tui còn nghe rõ ràng dưới giường cô ta có tiếng trẻ con khóc. Ngày hôm sau lúc cô ta được đẩy vào phòng giải phẫu, tui vẫn thấy bà ta đứng giữa đám đông y bác sĩ, vẫn khanh khách cười, nhưng dường như mọi người xung quanh đều không

hề nhìn thấy! Cuối cùng cô gái đó bị xuất huyết ồ ạt, chết cả mẹ lẫn con. Chuyện xảy ra rất nhanh, tất cả những nhân viên tạp vụ khác mà tui hỏi thử đều bảo không nhìn thấy bà ta, hơn nữa cấp trên cấm nhắc lại chuyện này, cho nên cuối cùng càng nói càng mơ hồ. Đây là lần đầu tiên tui đem chuyện này ra kể với người khác đó, dù sao hai cậu cũng là thanh niên, sắp ra viện rồi, chắc cũng sẽ không đem chuyện này đi nói lung tung đâu.”

Bà ta nói xong, cả tôi lẫn Bạch Dực đều lâm vào trầm mặc, không ai tiếp lời, bà ta thấy chúng tôi không có phản ứng, lại vừa kịp ông già bên kia bỗng cất tiếng ho khan, bà hộ lý liền quay lại trông coi bệnh nhân. Tôi nhìn sang Bạch Dực thì thầm: “Người đàn bà mặc áo đen đó có thể là ai?”

Anh ta nằm xuống giường, nói một câu băng quơ: “Thực ra một người mới sinh ra là do một linh hồn chuyển hóa mà thành. Nếu con người dùng biện pháp bên ngoài chặn lại quá trình chuyển hóa tự nhiên đó, sẽ khiến oan hồn ấy bị tắc lại ở ngay miệng cổng sinh tử.”

Tôi cúi đầu suy nghĩ những lời anh ta vừa nói, sắc mặt cũng bất giác mà càng lúc càng trầm trọng hơn. Bạch Dực quay lại nhìn tôi nói: “Tiểu An, tuy tôi nói thế này có khi cậu không thích nghe, nhưng có nhiều chuyện cậu gặp phải không nằm trong tầm khống chế của chúng ta. Cậu đã không còn khả năng nắm chắc mọi thứ nữa, mà lại không ngừng bị những thứ kia hấp dẫn, cho nên, không nhìn tới, không thêm biết tới chính là phương pháp an toàn nhất đối với cậu lúc này đây!”

Tôi cũng biết bản thân mình không có bản lĩnh đối phó với toàn bộ những nguy hiểm không biết tên này, nhưng không hiểu sao cứ thường xuyên gặp phải những chuyện quỷ ma như vậy chứ? Những lúc nguy hiểm nhất hầu như đều phải trông chờ Bạch Dực tới cứu, chỉ cần một điểm này thôi cũng đủ làm tôi phải mang nợ anh ta suốt đời. Tôi xấu hổ gật đầu nói: “Ừm, nhưng anh cũng biết đó, tôi từ xưa đã hay gặp mấy chuyện kỳ quặc rồi, thực ra còn sống đến ngày nay cũng đã là may mắn lắm rồi. Thực ra chính anh mới phải cẩn thận đó, đừng nên ở gần tôi quá, tôi chỉ sợ...”

Bạch Dực nghiêm mặt cắt ngang lời tôi: “Tôi vẫn sẽ cùng cậu đi tới cuối cùng, lời này trước đây tôi không nói, sau này cũng sẽ không nói lại, nhưng cậu nghe cho kỹ này, mạng của cậu tôi sẽ ra sức bảo vệ. Tôi tuyệt đối sẽ không để cậu lại một lần nữa bị...” Nói đến đây, chợt anh ta sực nhận ra mình vừa lỡ lời gì đó, cả người chợt ngẩn ra như chìm vào một hồi ức sâu xa nào đó, sau đó chậm rãi nằm xuống không nói thêm gì nữa. Nhưng tôi vừa nghe thế, trong ngực đột nhiên có một cảm giác gì đó thật an tâm, cũng thật ấm áp, liền mỉm cười, nhẹ nhàng nói cảm ơn, Bạch Dực chỉ ừ một tiếng nhẹ bằng coi như trả lời.

Chiều hôm đó, Lục Tử mang cơm tới. Từ khi tôi và Bạch Dực nằm viện, hắn vẫn quan tâm đến chúng tôi, lo lắng trước sau hết sức chu đáo. Lúc trước đã nghĩ tên này cũng nghĩa khí, bây giờ càng nghĩ hắn quả thực là một trong số ít người tôi có thể coi như bạn bè thực sự. Hắn bảo thức ăn bệnh viện không ngon, người không có bệnh ăn vào cũng muốn đổ bệnh nữa là bệnh nhân, nên mỗi ngày đều chịu khó mang cơm nước tới. Nhưng khi tôi còn chưa kịp cảm động, thì đã thấy hắn buông hộp cơm, vội vàng vàng chạy sang chỗ mấy cô y tá. Đến lúc này tôi mới hiểu hắn chịu khó như vậy là vì cái gì, sự cảm kích trong lòng thoáng cái xẹp mất một nửa, không khỏi lẩm bẩm mắng thầm: “Đúng là giang sơn dễ đổi bản tính khó dời, suốt ngày đi kiếm con gái!”

Cơm nước xong, tôi định đi qua đi lại một chút cho dễ thở, dù sao người mà không chịu thường xuyên vận động sẽ bị lả người đi, nhưng Lục Tử mắt nhắm không thấy bóng dáng, cuối cùng Bạch Dực thở dài nói: “Để tôi đi với cậu, dù sao chân tôi cũng không bị thương. Hơn nữa tôi cũng muốn đi lại một chút.”

Tôi chủ yếu bị thương ngay cổ chân, còn Bạch Dực chỉ có vết thương ở trên cánh tay, nên hai kẻ thương tích chúng tôi anh không ra anh, em không ra em nâng đỡ lôi kéo nhau từ từ bước ra khỏi phòng bệnh.

38. Chương 37: Giường (nhị)

Nói là vận động, chứ thực ra cũng chỉ là đi qua đi lại vài bước ngoài hành lang mà thôi, cũng coi như giãn gân giãn cốt. Bạch Dực ôm một bên vai tôi, tôi dùng tay còn lại đỡ lan can chậm chạp bước từng bước, ở trong góc hành lang đột nhiên phát hiện ra Lục Tử đang nháy mắt trên ghẹo cô y tá, cô kia vừa tức vừa thẹn đỏ mặt mắng hắn “Đồ lưu manh”. Chúng tôi ngán ngẩm nhìn, cũng không muốn quấy rầy “nhã hứng” của hắn, liền đỡ lan can chậm rãi đi về. Nhưng lúc đi ngang qua cửa phòng khoa phụ sản, chợt nghe tiếng

tranh cãi âm ỉ. Tôi vừa chớm nghĩ chỗ này quả thực náo nhiệt không thôi, chắc các bác sĩ y tá cũng sắp ra giải quyết, vừa ghé mắt nhìn vào, hóa ra có một cô gái mới vừa vào viện. Đó là một cô gái trông tuổi còn rất trẻ, mặc áo lông màu đen bó sát người, vóc dáng cực kỳ thon thả cân đối, chỉ có ở chỗ bụng có hơi mập ra. Đứng bên cạnh cô ta là một người đàn ông trông có vẻ rất nhã nhặn. Gương mặt của cô gái vẫn còn vài nét ngây thơ của trẻ con còn chưa kịp tan hết, có khả năng chỉ mới là học sinh cấp ba, cô ta chỉ thẳng vào người đàn ông kia mà mắng: “Anh đi chết đi, đúng là đồ không có lương tâm!” Người đàn ông nọ đeo kính mắt, nghe thấy cô gái cao giọng mắng mình, trong mắt chợt lóe một tia hung ác, nhưng nhanh chóng bình tĩnh trở lại, gã thấp giọng nói vài câu, cô gái nghe xong chợt ngẩn người ra, sau đó bụm mặt nức nở khóc. Gã đàn ông cũng không có ý định đỡ cô ta, chỉ để mặc cô ta khóc, cuối cùng cô gái ngẩng đầu nhìn lên, lớp trang điểm trên mặt nhoe nhoẹt hết cả, trông cực kỳ đáng sợ. Cô ta nhìn thấy chúng tôi, chợt ngẩn người, sau đó nhìn Bạch Dực gọi to: “Đó không phải là Bạch đại ca sao!”

Tôi ngạc nhiên, cô gái, à không, cô bé này lại biết Bạch Dực? Cô bé chạy tới trước mặt chúng tôi nói với Bạch Dực: “Anh không nhớ em à, em là Hiểu Mai, Tàn Hiểu Mai đây! Em ở lầu dưới phòng chị Nguyệt Linh đây mà!”

Bạch Dực chăm chú nhìn cô ta một lúc rồi đáp: “À, biết rồi, là cô bé nhà họ Tàn ở dưới phòng chị Nguyệt Linh.”

Bạch Dực cũng không nói gì thêm, chỉ chăm chú nhìn cô gái một lúc, tôi thấy gã đàn ông kia trông có vẻ cực kỳ bối rối, đương nhiên là vì không ngờ gặp phải người quen trong này. Gã đang định bỏ đi thì đã bị Tàn Hiểu Mai kéo lấy, cười cười giới thiệu với chúng tôi: “Đây là bạn trai em, tên là Triệu Hiên. Hi hi, còn đây là em trai của chị Nguyệt Linh ở trên lầu, tên là... tên là...”

Tôi bật cười, ngay cả cái tên cũng gọi không ra, vậy mà có can đảm tới nhận người quen, cô bé này thật đúng là thú vị. Bạch Dực nhẹ nhàng nhắc lời: “Tên là Bạch Dực.” Sau đó quay sang tôi giải thích: “Trước khi đến ở trong ký túc xá, tôi có ở nhờ nhà chị Nguyệt Linh một thời gian.”

Gã đàn ông tên Triệu Hiên kia thực lòng không muốn nói chuyện với chúng tôi trong hoàn cảnh này, nên chỉ xấu hổ chào một câu, sau đó rút tay khỏi tay Tàn Hiểu Mai, nói có việc gấp mà nhanh như chớp chạy khỏi bệnh viện. Chờ gã đi khỏi, trong mắt Tàn Hiểu Mai ánh lên một cái nhìn rõ ràng là đau khổ, cô bé cắn môi, đôi mắt hơi ươn ướt, nhìn chúng tôi cười gượng: “Ha ha... anh ấy bận rộn lắm...”

Sau đó cô bé nghiêng đầu nhìn tôi: “Anh đẹp trai này là ai thế ạ?”

Tôi lần đầu tiên mới có người khen là đẹp trai, lập tức đỏ bừng mặt, cảm thấy cả người như nhẹ bồng đi, cười cười nói: “Anh là An Tung, đồng nghiệp của Bạch Dực. Em là...?”

Tàn Hiểu Mai kỳ thực là một cô bé rất khả ái, mái tóc quăn dài xõa tung, gương mặt còn lấm chấm tàn nhang. Nhưng cái bụng hơi hở ra của cô bé cho tôi biết rất rõ, cô bé này vậy mà đã là mẹ của một mầm sống nhỏ. Tàn Hiểu Mai luồn tay vào tóc mình, thở dài: “Ai~ không còn cách nào khác, không ngờ em lại lỡ có bầu. Triệu Hiên bắt em phải phá, anh ấy cũng đang là sinh viên, hơn nữa người nhà anh ấy không thích em với anh ấy quen nhau. Anh ấy nói chúng em còn trẻ quá, không nên có con. Chứ thực ra em muốn sinh nó ra cơ... dù sao thì...”

Cô bé hít một hơi thật sâu, làm ra vẻ dễ dãi mà nói: “Dù sao tụi em cũng vẫn còn trẻ mà! Chờ tốt nghiệp xong có công việc ổn định còn sinh được đứa khác mà!”

Tôi nhìn kỹ cô bé trước mặt, cảm thấy suy nghĩ của cô ta đúng là còn rất trẻ con, thế nhưng nếu đó là quyết định của chính cô ta thì cô ta cần phải trả một cái giá tương xứng với sự dễ dãi của mình. Bạch Dực không nói gì thêm, anh ta vốn rất lãnh đạm với những người chỉ quen sơ sơ, rất ít lời. Tàn Hiểu Mai thấy chúng tôi cũng không phản đối gì, liền chỉ vào cái giường kê sát cửa mà nói: “Em ngủ trên cái giường đó. Vốn phá thai là một việc rất nhanh, nhưng cơ thể em lượng tiểu cầu quá thấp, nên bác sĩ yêu cầu phải nhập viện ít ngày theo dõi cho ổn định đã rồi mới phá thai sau.”

Quả nhiên là cái giường của thần chết. Tôi lo lắng nhìn Bạch Dực, thấy anh ta cũng nhăn nhu mày. Tôi thấp giọng quay sang nói với cô bé: “Em không nên nằm cái giường đó đâu, bảo người ta đổi giường đi, thực sự không đổi được thì đừng phá thai nữa.”

Cô bé cười hì hì nhìn tôi, nháy mắt với tôi một cái ngọt ngào làm tôi thoáng cái xầm cả mặt mày, may là có Bạch Dực đỡ sau lưng mới không bị té làm mất mặt. Cô bé dịu dàng nói: “Anh Tiểu An quan tâm tới em như vậy em cảm ơn, nhưng người ta không còn cách nào khác mà, không phá thai, lỡ như bị ba má biết thì em sẽ bị mắng thảm lắm. Hơn nữa A Hiên cũng không chịu đâu, chẳng lẽ lại bảo đứa bé này là con anh Tiểu An?”

Tôi vừa nghe thì đã lập tức lắc đầu lia lịa như trống bỏi, nói nó là con tôi?! Chuyện nghiêm trọng như vậy tôi không dám nhận đâu nha! Cô bé bật cười ngây thơ nói tiếp: “Mặc kệ người ta nghĩ sao thì nghĩ, em chỉ cần A Hiên ở bên cạnh là đủ, con cái sau này còn có thể có mà.”

Đột nhiên tôi cảm thấy giọng nói của cô bé chợt biến đổi, đặc biệt là khi cô bé nói câu “con cái sau này còn có thể có”, rõ ràng trong giọng nói có điệp âm, như thể có ai đó đang đồng thanh cùng cô bé nói vậy. Tôi ngẩn người ra, Tần Hiểu Mai gọi tôi vài cái tôi mới giật mình tỉnh lại. Đang lúc định kể cho cô bé nghe tin đồn về cái giường kia thì bác sĩ đã tới kiểm tra cho cô bé, hai chúng tôi không thể cứ đứng hoài ngoài cửa phòng bệnh khoa phụ sản, đã có mấy bà mấy cô mang thai tò mò nhìn chúng tôi chằm chằm, chắc là nghi ngờ một trong hai chúng tôi chính là “tác giả” cái thai trong bụng Tần Hiểu Mai rồi. Để tránh nghi ngờ lung tung, chúng tôi cũng đành từ biệt Tần Hiểu Mai, sau đó vội vàng rời đi.

Trước khi đi tôi rõ ràng còn nghe thấy điệp âm vang vọng đâu đó trong không khí, con cái sau này còn có thể có...

Cánh tay Bạch Dực đang đỡ vai tôi chợt miết mạnh một cái, kéo tôi ra khỏi suy tư. Ánh mắt anh ta nhìn tôi rất phức tạp, dường như muốn nói gì, rồi lại thôi, chỉ thở dài một mồi. Tôi biết anh ta lo lắng tôi đi gây sự, liền gãi gãi đầu ngượng ngùng nói: “Hi hi, lần này tôi hứa tôi sẽ không xen vào nữa đâu, yên tâm đi.”

Nửa đêm hôm đó, tất cả mọi người đều ngủ say, không gian yên tĩnh một cách đặc biệt. Bệnh viện là nơi không bao giờ có thể hoàn toàn yên lặng được, lúc nào cũng có những thứ tiếng động nho nhỏ nào đó, tiếng nước dịch truyền nhỏ tí tách, tiếng ho khan, tiếng ngáy, tiếng máy dưỡng khí, tiếng điện tâm đồ, và tiếng động của biết bao thứ máy móc không biết tên khác. Nhưng so với ban ngày, bệnh viện ban đêm mang theo một thứ cảm giác tĩnh lặng đến bất an, giống như sự chờ đợi pháp phòng không ngừng, chờ cho đến khi có một biến cố kinh hoàng nào đó chợt xảy ra, ví dụ như một người bệnh chợt lâm vào tình trạng hiểm nghèo chẳng hạn, khi đó cả gia đình đều đổ xô tới phòng bệnh, ồn ào, náo nhiệt, hốt hoảng, rối rắm như ban ngày.

Cả ngày gần như đều dán chết lên giường bệnh, ăn, truyền nước biển, kiểm tra, ngủ. Lúc đầu tôi bị mất máu nhiều nên ban đêm còn mơ màng ngủ thiếp đi được, nhưng bây giờ khỏe hơn một chút lại đặc biệt mất ngủ. Chưa kể những vết khâu trên người bắt đầu kéo da non, cực kỳ ngứa ngáy khó chịu. Tôi xoay qua trở lại một lúc vẫn không ngủ đi được, đầu óc thanh thoi lại bắt đầu nghĩ tới những chuyện ban ngày. Mẹ lúc này hẳn đã về tới nhà. Tên Lục Tử kia thực sự phải dạy dỗ lại, nếu không có ngày ra đường bị người ta đánh thì khổ! Nghĩ đi nghĩ lại, lại nghĩ tới chuyện cái giường và chuyện Tần Hiểu Mai. Cô bé con không hiểu sự đời, chưa kể tên Triệu Hiên kia nhìn cũng không phải người tốt, hiện tại Tần Hiểu Mai đã mang thai gã không thể hiện trách nhiệm làm đàn ông của mình, lại còn thực sự làm cho những người đàn ông phải mất mặt, loại bạn trai như vậy chẳng thà chia tay sớm một chút còn tốt hơn, đúng là loại ích kỷ nhỏ nhen chỉ biết có mình. Cuối cùng, tôi không nhịn được lại nhớ lại chuyện của người đàn bà mặc áo đen nghe lúc chiều, bà ta rốt cuộc là cái thứ gì? Lẽ nào là một bệnh nhân đã chết trên giường đó trong quá khứ, bây giờ quay lại ám những người tiếp theo?

Ánh trăng xuyên qua cửa sổ chiếu vào phòng, nhuộm căn phòng tối đen thành một màu xanh nhạt u ám. Ngoài hành lang đèn sáng trưng, nhưng chính vì thế mà càng khiến người ta cảm thấy chói mắt. Các y tá có trách nhiệm chỉ đi kiểm tra một hai lần lúc đầu buổi tối, còn lúc khuya khoắt này thì không còn thấy mặt mũi đâu, đúng như lời bà hộ lý ban chiều đã nói, ban đêm, mọi người đều ngủ. Bốn bề an tĩnh. Bạch Dực khê trở mình, đưa tay kia gãi gãi cánh tay bị thương, xem ra vết thương của anh ta cũng bắt đầu gây ngứa.

Nửa đêm ngủ không được có khả năng lớn nhất là do mắc tiểu, cần phải đi vệ sinh. Tôi ngẩng đầu nhìn bình nước biển còn chưa truyền hết, chậm rãi ngồi dậy định mang cả giá truyền theo. Có thể là do gây tiếng động, hoặc Bạch Dực căn bản là chưa từng ngủ, anh ta ngồi dậy nhìn tôi hỏi: “Cậu đang làm cái gì vậy?”

Tôi thấy anh ta cũng tỉnh, vừa lúc có thể giúp tôi cầm chai thuốc, hơn nữa WC cũng xa, muốn đi tới đó coi

chùng vết thương trên chân chịu không nổi mất, liền bảo anh ta giúp tôi đi toa lét. Bạch Dực lau lau mặt, cầm lấy cặp kính để trên đầu tủ, mặc áo khoác bước xuống giường tới đỡ tôi.

Tôi cũng khoác một cái áo khoác, đồ mặc trong bệnh viện có nhược điểm là chống lạnh kém, tuy trong phòng bệnh có máy sưởi, nhưng ngoài hành lang thì cần phải duy trì sự thông gió, nên vừa ra khỏi cửa là lập tức không khí lạnh buốt ủa tới, lạnh tới mức cả hai lập tức run lẩy bẩy.

Tôi cà nhắc cà nhắc chạm từng bước nhỏ trên mặt đất, tay khoác qua vai Bạch Dực, cố hết sức đứng thẳng người. Sau đó quay sang xấu hổ cười với anh ta: “Xin lỗi anh nha, ngày mai tôi kiếm một cái xe lăn, khỏi cần phiền phức thế này.”

Dường như chạm phải vết thương trên tay, anh ta cũng cắn chặt răng thấp giọng nói: “Cậu cũng đừng dựa hết lên người tôi như vậy, cố gắng tự giữ thăng bằng một chút.” Nhưng cả hai chân tôi đều bị thương, bảo tự giữ thăng bằng là giữ thế nào cơ chứ?! Hừ, giả như mình mà là con gái thì chắc anh ta chẳng khó chịu như vậy đâu nhỉ, đau đến mấy vẫn có thể cười đến nở hoa ấy chứ! Nghĩ thế, tự nhiên tôi cảm thấy tức, liền cố tình dè cả nửa người dựa hẳn lên người anh ta. Đường như tôi đã làm hơi quá, vì tay Bạch Dực run lên, tôi thấy mình đùa quá trớn, liền vội vã dùng một tay đỡ tường, cố hết sức giảm sức nặng đè lên người Bạch Dực. Cứ như thế, hai kẻ tàn tật chúng tôi vừa diu vừa đỡ nhau ra khỏi phòng bệnh. Mỗi tầng chỉ có hai nhà vệ sinh, tầng này có khoa sản nên WC nữ thì rất gần, nhưng WC nam thì xa tít tận cuối hành lang.

Ngoài đèn ngoài hành lang hắt ánh sáng lên lớp gạch men sáng bóng trên tường, tạo thành một thứ ánh sáng trắng lóa mắt. Giống như lúc này tôi đã nói, ngoài hành lang có hệ thống thông gió, nên trên đỉnh đầu chúng tôi gió lạnh cứ thế thốc qua dữ dội, tôi có mặc áo khoác mà còn thỉnh thoảng run mình vì lạnh. Nhưng đoạn đường này chỉ cần đỡ lan can mà đi, cũng khá thoải mái. Đi tới bên phòng y tá trực, phát hiện trong phòng chỉ có một cô y tá dường như đang cúi đầu xem tiểu thuyết, thỉnh thoảng thấy cô ta bật cười. Lúc chúng tôi đi ngang qua, cô ta chỉ hơi ngẩng đầu lên nhìn một cái, sau đó lại cúi đầu chăm chú đọc.

Đi qua phòng y tá trực không còn phòng bệnh mà là phòng kiểm tra và phòng chứa đồ tạp nham. Ngoài cửa để mấy cái giường đẩy, bên trên chất chần và đệm dơ. Đoạn này không dễ đi chút nào, thường gặp phải chướng ngại vật, tôi phải tránh tránh né né rất khổ cực. Phải đến mười phút sau chúng tôi mới tới được cửa nhà vệ sinh, tôi không khỏi nghĩ thầm: may mà không gấp đi lắm, nếu không cầm chắc chết nửa đường rồi.

Ngoài cửa nhà vệ sinh chất một đống rác, trong bể nước có một cái thùng bằng nhựa, đồ lau nhà chất đống lộn xộn ngáng cả cửa ra vào. Tôi vừa nhìn thấy thế đã muốn khóc, cái này chẳng phải là thách thức cực hạn của tôi sao? Tôi đưa mắt nhìn Bạch Dực, anh ta nhìn lại tôi bằng ánh mắt “nhìn tôi làm cái gì”, tôi đáp lại bằng vẻ mặt tuyệt vọng. Cuối cùng tôi bĩu môi, đành từng bước tiến tới trước, bị Bạch Dực ngăn lại, anh ta thở dài, cầm theo bình nước biển tiến tới, vừa đi vừa dùng chân đá văng mấy thứ cản đường qua một bên. Tôi bội phục nhìn anh ta, cái loại biện pháp này mà cũng nghĩ ra cho được, không hổ là người có học thức nha (!)

Sau khi sà nhà đã gọn gàng hơn, Bạch Dực cũng theo tôi vào nhà vệ sinh. Tôi xấu hổ nhìn anh ta cười, ý bảo anh ta quay lưng lại, nhưng anh ta đã nhướn mày giục: “Cậu mau mau lên đi, cái bình nước biển này cầm mỗi tay lắm đó.”

Tôi lườm anh ta một cái, nhưng nghĩ lại thấy anh ta nói không sai, đều là đàn ông con trai, tôi có anh ta cũng có, tôi không có anh ta cũng không có, mà lúc tôi dưng cảm tề bậy ngoài sông Hoàng Phố[1] thì chắc anh chàng này còn đang ru rú học trong nhà kia! Vì thế lập tức quay sang giải quyết vấn đề cá nhân, cái này là thứ con người không nên nhin, nếu không sẽ bệnh mất.

Khi tôi giải quyết xong định trở về thì chợt thấy ánh mắt Bạch Dực thốt nhiên biến đổi, tôi chỉ cảm thấy sau lưng mình một luồng khí lạnh toát xốc tới, tóc gáy lập tức dựng thẳng đứng lên. Mơ hồ từ xa nghe thấy tiếng bánh xe chuyển động, tôi vừa định quay đầu lại nhìn thì Bạch Dực đã kéo mạnh tay tôi một cái, trên tay còn kim tiêm nên tôi đau đến mức lạnh cả óc. Trong lúc hoảng hốt, lại nghe được một mùi thơm rất quen thuộc, mùi hương này... dường như đã nghe thấy trên người ai đó...

Tiếng bánh xe... mùi hương thơm... lẽ nào bà già quý đó đang lảng vảng quanh đây? Chết tiệt, bà ta muốn tìm tới tận nhà vệ sinh nam mà bán với buồn ả?!

Tôi hoảng hốt hỏi: “Lão Bạch, chẳng lẽ lại chính là...?” Quả nhiên còn chưa hỏi xong thì đã nghe tiếng bánh

xe từ xa vắng lại lúc có lúc không. Nhất thời tôi quên bém cả cây kim cắm trên tay, cho tới khi Bạch Dực cúi đầu xuống áy náy hỏi: “Lúc này chạm phải kim trên tay cậu rồi à?”

Tôi nhìn lại cánh tay đã bắt đầu xuất huyết, bèn thẳng thắn yêu cầu Bạch Dực rút luôn cây kim ra, dù sao thì vị trí của kim đã bị lệch, nếu còn để nó ở đó thế nào lát nữa chỗ đó cũng sưng phồng lên thôi. Bạch Dực nheo nheo mắt, do dự hỏi: “Rút ra thật à?”

Tôi nghĩ thầm: có đau cũng là tôi chứ có phải anh đâu, nếu không rút ra lúc này, chờ tới lúc lão quỷ bà đó tìm tới tôi làm sao chạy cho kịp? Tôi cắn răng, cố tỏ ra anh hùng mà nói: “Rút đi, ông đây đã sớm muốn rút từ lâu rồi, thứ quỷ này cứ dán trên tay thật sự rất khó chịu...”

Nhưng Bạch Dực không chờ cho tôi diễn hết vở kịch anh hùng đã lập tức tóm lấy tay tôi, rút mạnh một cái. Lập tức máu và dịch truyền từ lỗ tiêm trào ra, đau tới mức tôi muốn rút nước mắt, cắn chặt răng đóng tròn vai anh hùng cho tới phút cuối. Nhưng trong lòng thầm mắng: Chết tiệt, anh có thể nhẹ tay hơn được không chứ, chí ít cũng phải rút từ từ! Quả nhiên tay chân đàn ông thì không thể nhẹ nhàng như phụ nữ được mà! Bạch Dực không thèm nhìn tôi đau đớn, mà chỉ bưng kín miệng không cho tôi phát ra tiếng động mà nói: “Đừng lên tiếng, chúng ta coi như không nghe không biết gì hết, dù sao thì bà ta có thể xuất hiện ở khắp nơi mà, nơi nào có người bà ta đều sẽ có mặt.”

Tôi gật đầu, trên tay không còn kim tiêm nên di chuyển cũng thuận lợi hơn, Bạch Dực gần như bế hẳn tôi ra ngoài. Ngoài hành lang không có thứ gì khác, tiếng bánh xe cũng đã biến mất, tuy vẫn còn thấp thoáng hương thơm, nhưng cũng bị mùi cồn tiêu độc và vị thuốc át đi gần hết.

Tôi một tay vẫn đỡ lan can, tay kia khoát lên vai Bạch Dực. Nhưng đường trở lại của chúng tôi dường như có cái gì đó... không đúng, Bạch Dực hẳn cũng đã nhận ra sự khác thường ở đây. Vì màu ánh đèn đã thay đổi, lúc này là màu trắng sáng chói cả mắt, còn bây giờ là một màu da cam vàng vọt lại chớp tắt dường như thiếu điện hay bị hỏng dây gì đó.

Tôi trợn mắt nhìn quanh quất bốn phía, cảm giác sự thay đổi rõ rệt của cảnh vật xung quanh, trong lòng càng lúc càng hoảng, trên trán đã bắt đầu toát mồ hôi lạnh, tôi lắp bắp hỏi: “Lão Bạch... anh có cảm giác... bây giờ với lúc này không giống nhau lắm không...?”

Tôi đã từng nghe nói tới hiện tượng “quỷ giả tường”[2], nói nào ngay, chính tôi cũng từng gặp phải rồi. Nhưng nó toàn là xuất hiện ở những nơi đông không mong quạnh, hay là ở những địa phương hẻo lánh, sao có thể gặp phải ngay trong bệnh viện được kia chứ? Lẽ nào muốn chúng tôi vừa chửi thật to vừa chạy ào ra? Bạch Dực không phản ứng gì, nhưng hẳn nhiên là anh ta cũng đã nhận thấy sự dị thường xung quanh, ở đây căn bản không phải là nơi chúng tôi đã tới, bởi vì nó đã biến dạng hoàn toàn rồi!

Tuy khung cảnh xung quanh đã thay đổi nhiều, nhưng căn bản vẫn là bệnh viện, xung quanh tràn ngập một mùi thuốc gay mũi. Hành lang bệnh viện biến thành một màu xanh lá mạ cũ kỹ, đèn cũng là loại đèn bóng tròn cách đây mấy chục năm, tất cả làm tôi có cảm giác như thời gian đã lùi lại hai mươi năm trước vậy. Tôi nhìn Bạch Dực, cái này gọi là gì nhỉ? Trên internet bây giờ rất thịnh hành một “xuyên qua”, lẽ nào chúng tôi cũng rơi vào hoàn cảnh tương tự rồi?!

Lúc này chúng tôi lại nghe tiếng bánh xe chuyển động, lần này gương mặt Bạch Dực hiện rõ vẻ tức giận lẫn mất kiên nhẫn, anh ta vỗ vai tôi nói: “Đi! Đi tìm bà lão quỷ kia hỏi chuyện! Tôi chịu hết nổi rồi, cứ để bà ta tự tung tự tác thế này có ngày chúng ta bị tâm thần phân liệt hết!”

Nói xong gần như túm tôi lôi đi xềnh xệch dọc hành lang dài. Chân tôi còn băng bó nên đi rất chậm, cho nên Bạch Dực tức đến mấy cũng không thể đuổi kịp tiếng bánh xe, mà tôi thì đã bị kéo đi đau hết cả hai chân rồi. Tôi bèn kéo tay anh ta lại: “Lão, lão Bạch... tha cho tôi đi, tôi đi không được nữa đâu, cứ thế này nữa thì hai chân gãy mất. Đừng đuổi theo nữa, nghĩ cách trở về đi...” Nói xong tôi trượt người ngồi bệt hẳn xuống đất. Bạch Dực cũng ngồi xuống, vuốt cằm suy nghĩ một lát rồi nói: “Cậu xem, cách bố trí chỗ này cũng không khác gì mấy, nói cho đúng ra chỉ có thiết bị là được đổi mới mà thôi. Có thể thấy nó vẫn là cái bệnh viện đó.” Nói xong ngẩng đầu nhìn lên những tấm áp phích dán trên tường, phong cách y hệt như những loại áp phích vẽ hồi những năm 70, tuyên truyền phòng chống bệnh đau mắt hột. Tôi ngẩng lên nhìn theo, mẹ ơi! Năm 1978! Năm đó tôi còn chưa sinh ra nữa kìa!

Tôi nhìn Bạch Dực trân trối lắp bắp: “Cái này... cái này không phải là một dạng hồi ức đó chứ? Anh lớn

hơn tôi, có khi nào năm này là năm anh sinh ra, tiềm thức của anh muốn nhìn thấy cảnh bản thân mình ra đời cho nên cố tình đẩy chúng ta về thời điểm này hay không...?”

Tôi lúc này đúng là bị dọa cho đến hồ đồ, đầu óc rối tinh rối mù, nghĩ cái gì nói cái đó, căn bản không kịp có thời gian suy nghĩ xem khả năng đó có xảy ra được hay không. Bạch Dực chỉ lắc đầu: “Không phải, hm? Đừng lên tiếng, lắng tai nghe thử đi!”

Tôi im lặng lắng nghe, nghe mơ hồ văng lại từ ngoài hành lang một giọng hát của nữ giới, hát một bài đồng dao, giọng hát nghe cực kỳ mờ ảo, đặt trong hoàn cảnh hiện tại càng có vẻ kỳ bí hơn.

“Dung đưa bà ngoại dung đưa, bà gọi bé cưng bà ơi, kẹo một bao, quả một bao, bà ngoại mua con cá về nướng...”

Bài đồng dao này lúc còn nhỏ tôi cũng từng nghe qua, vào mùa hè bà nội tôi thường hay hát ru tôi ngủ. Đó là một bài đồng dao xưa lắm rồi. Bạch Dực đỡ vai tôi, khe khẽ nói: “Đi qua đó xem, chú ý sự thay đổi xung quanh đấy!”

Càng đến gần, tiếng hát càng vang vọng, cuối cùng chúng tôi phát hiện mình đã đứng trước cửa phòng bệnh khoa phụ sản, nhưng đối diện lúc này vẫn chưa có phòng bệnh mà chúng tôi đang nằm. Tôi và Bạch Dực nhìn nhau, rồi đưa tay từ từ đẩy cánh cửa phòng bệnh ra, cánh cửa cũ phát ra tiếng kêu kẹt, ngay lập tức, tiếng hát ngưng hẳn.

Trong phòng bệnh có tổng cộng sáu cái giường, nhưng không hề có bệnh nhân, chỉ có những tấm rèm cửa sổ cùng màu chăn trắng muốt đơn điệu khiến thần kinh con người tự nhiên cảm thấy căng thẳng. Chung quanh tràn ngập mùi thuốc khử trùng kiểu cũ, sáu cái giường, bên trên chăn nệm đều được gấp gọn gàng.

Tôi đưa mắt nhìn Bạch Dực, ý hỏi tiếng hát liệu có phải thực sự phát ra từ đây hay không? Anh ta không trả lời, chúng tôi tự động chia nhau đi lục tung từng ngõ ngách trong phòng, nhưng căn phòng này thực sự chỉ là một căn phòng rất đơn bình thường, có hơi cũ một chút, chậu rửa mặt in hoa văn kiểu xưa hơn hai mươi năm về trước, còn có một bình cắm hoa bằng thủy tinh màu đỏ rất thịnh hành thời bấy giờ. Ở thời hiện đại xem ra chúng đã rất lỗi thời, nhưng vào hai mươi năm trước, hầu như gia đình nào cũng có một bình hoa hình cầu như thế này. Đám hoa cắm chướng cắm trong bình đã bắt đầu úa vàng.

Tôi buồn bực nói: “Căn phòng này chẳng có ai cả mà, hơn nữa tôi có cảm giác nó không được sử dụng từ lâu rồi, anh xem, hoa trong bình cũng héo rũ cả ra rồi!”

Bạch Dực đỡ tôi ra trước cửa sổ, cẩn thận từ từ vén rèm lên. Ngoài cửa sổ đen kịt một mảnh, không thể trông thấy bất cứ thứ gì, cảm giác tĩnh lặng đến đáng sợ, không hề có động tĩnh, có cảm giác như cả lá cây cũng không động đậy. Đột nhiên ngoài cửa chợt vang lên tiếng kêu kẹt, Bạch Dực hoảng hốt túm tôi lôi ra trốn vào góc phòng. Chúng tôi vừa kịp ngồi xuống thì đã có người đẩy cửa bước vào. Bước vào là một nam một nữ, người phụ nữ mặc áo blouse trắng, người đàn ông mặc quần kaki và một cái áo lông rất thịnh hành thời bấy giờ, cả hai đều trông có vẻ cực kỳ kích động. Người phụ nữ không kể đến hình tượng mà huơ chân múa tay loạn xạ, người đàn ông muốn tóm lấy cô ta nhưng không được. Cuối cùng người phụ nữ bật khóc nức nở lao người về phía người đàn ông, người kia không đề phòng, thuận tay đẩy người phụ nữ một cái, cô ta liền ngã đập đầu vào cạnh giường bệnh, máu tuôn lai láng. Cô ta kinh hoàng ôm trán, ánh mắt trong tích tắc đã thay đổi, thất vọng, tan vỡ cùng cực, cô ta mở to mắt chỉ vào gã đàn ông quát: “Tôi sẽ đi tố giác anh!” Gã nọ nghe thấy thế, đột ngột sắc mặt tái mét đi, lập tức quay lại vớ lấy cái bình hoa điên cuồng đập lên đầu người phụ nữ. Cô ta vốn bị thương khá nặng lại còn bị đánh, cuối cùng gục chết ngay tại chỗ bên cạnh giường bệnh. Cái giường trắng phau trong nháy mắt nhuộm thành một màu đỏ tươi gai người, ở giữa còn loang lổ sắc khô vàng của những cánh cắm chướng đỏ đã ngả màu. Gã đàn ông đỡ dẫn nhìn người phụ nữ đã tắt thở hồi lâu, mãi sau, dường như sức tỉnh, gã mới giật mình run run ôm chặt đầu ngồi sụp xuống đất, sau đó đưa ngón tay run rẩy bấy từ từ tới bất động mạch trên cổ người phụ nữ, chỉ thấy ngón tay gã vừa chạm vào cổ cô ta thì đã giật thót lên như điện giật mà rút ngay lại. Gã hoảng hốt đứng bật dậy, đi qua đi lại trong phòng một lúc, cuối cùng như đã hạ quyết tâm, vội vàng vàng kéo xác người phụ nữ lên một cái giường, sau đó lập tức đẩy cái giường đó ra khỏi cửa. Tiếng bánh xe kin kít nghiêng trên mặt sàn nghe đặc biệt chói tai, căn phòng trong khoảnh khắc chợt ngập tràn một mùi hương hoa cắm chướng thơm ngát ma mị.

Đột nhiên tôi chợt nhận ra, tiếng cái giường bị đẩy đi lúc này rất giống với tiếng bánh xe ban đầu chúng tôi

nghe thấy, còn mùi hương... đúng rồi! Mẹ tôi có một chai nước hoa mùi hoa cẩm chướng, trước khi ra khỏi nhà lúc nào cũng xức một chút... Lẽ nào khi này chúng tôi nghe thấy không phải là Tá Thọ bà, mà là... đầu tôi nhanh chóng rồi thành một núi, mãi mà không hiểu nổi chuyện gì đang xảy ra. Chờ tiếng xe khuất hẳn, Bạch Dực mới kéo tôi ra khỏi chỗ nấp, hai chúng tôi nhìn nhau, phát hiện trong mắt đối phương biết bao nghi ngờ cùng hoang mang. Cuối cùng vẫn là Bạch Dực phản ứng trước, anh ta nhẹ nhàng vỗ vỗ vai tôi, chậm rãi đẩy cánh cửa ra nhìn ra ngoài. Trời ạ, lại một phen choáng váng nữa! Chẳng biết tự lúc nào mà tôi và Bạch Dực đã lại quay lại nhà vệ sinh nam, trên mặt đất vẫn còn bình nước biển và mớ dây truyền mà Bạch Dực giúp tôi rút ra lúc này, vẫn tiếp tục rỉ nước ra sàn. Bạch Dực nhặt bình nước biển lên, nhìn ngó bốn phía, lăm bằm cái gì đó trong miệng, sau đó quay lại đỡ tôi nói: “Đi thôi, ra ngoài trước rồi tính.”

Lần này chúng tôi đi cực nhanh, thậm chí tôi còn quên cả vết thương trên chân, chỉ sợ lại lạc vào không gian của hai mươi năm trước nữa thì khổ. Hành lang trở lại màu trắng tươi như cũ, đèn là đèn nê – ông chói mắt, không còn thứ ánh sáng vàng vọt tù mù, cũng không còn những tấm áp phích xưa nữa. Chúng tôi nhanh chóng nhìn thấy lại cô y tá xem tiểu thuyết trong phòng trực, lúc đó mới cảm thấy yên tâm hẳn, rốt cuộc đã trở về được rồi. Cô y tá ngẩng lên nhìn thấy chúng tôi, lập tức kinh hãi bỏ cuốn tiểu thuyết xuống mà chạy vội ra: “An Tung, anh đang bị thương ở chân mà, sao lại chạy? Còn anh Bạch Dực nữa, tay anh còn chưa lành mà, ối trời, sao hai người lại rút ống dịch truyền ra? Hai anh thật đúng là hồ đồ!”

Nói xong lập tức cùng Bạch Dực đỡ tôi về phòng, khi đi ngang qua cửa phòng bệnh khoa sản, tôi vô thức liếc mắt nhìn vào, thấy trong căn phòng tối đen lờ mờ một bóng người, không khí xung quanh tản mát một mùi hương cẩm chướng như có như không.

Tôi thầm mắng xui xẻo, lập tức cúi đầu đi một nước, lồng ngực lạnh toát như trong hầm băng, cái cảm giác này, dạo này trở nên cực kỳ quen thuộc với tôi thì phải? Lúc quay lại yên ổn nằm trên giường rồi, y tá giúp tôi nối kim dịch truyền lại. Tôi nhìn Bạch Dực một cái, rồi quay sang cô y tá sẽ hỏi: “Cô y tá, cho tôi hỏi... dường như phòng bệnh khoa phụ sản đối diện phòng chúng ta đã có từ hơn hai mươi năm trước thì phải?”

[1] Sông Hoàng Phố là tên một con sông nổi tiếng ở Thượng Hải, quê của Tiểu An.

[2] “Quỷ đả tường” là hiện tượng khi chúng ta đi một mình ở những nơi rộng rãi hoang vắng vào ban đêm, dễ bị mất phương hướng, cuối cùng có khuynh hướng đi thành một vòng tròn lớn. Nói là quỷ, thực ra là đi lạc. Trong tiếng Việt có một khái niệm tương tự là “bị ma dắt”.

39. Chương 38: Giường (tam)

Nữ y tá treo lại bình nước biển lên giá đỡ hoàng rồi quay lại nhìn chúng tôi một cái, sau đó mới nói: “Cũng không biết nữa, tôi mới về bệnh viện nên cũng không rõ lắm, chỉ có điều...”

Bạch Dực trừng trừng nhìn tôi một lúc, cuối cùng dường như chịu thua, đành thở dài quay sang cô gái hỏi lại: “Chỉ có điều thế nào?”

Cô y tá dường như rất thích Bạch Dực, chỉ ít bản thân tôi cảm thấy loại người như Bạch Dực rất xứng đáng làm bạch mã hoàng tử trong mộng tiêu chuẩn của các cô, đương nhiên, ngoại trừ những người có khiếu thẩm mỹ ngang bằng Đặng Thiên Ngọc[1] thì không nói làm gì. Cô gái làm ra vẻ bí ẩn mà nói: “Cách đây mấy năm lúc sửa chữa bệnh viện có phát hiện bên trong tường có một bộ xương khô của phụ nữ!”

Lòng tôi giật thót một cái, vội vàng hỏi lại: “Thật không? Chẳng lẽ ở đây từng có án mạng sao?”

Cô y tá có vẻ rất thích tán chuyện, thảnh thơi ngồi hẳn xuống bên giường hăng hái bàn luận: “Cái đó cũng không biết, vì giết người đâu có nhất định phải ở đây, cũng có khả năng là giết ở đâu đó xong mang vào đây phi tang cũng không chừng đó, trong tiểu thuyết trinh thám cũng thấy đấy mà, hiện trường phạm tội và hiện trường phát hiện thi thể không phải lúc nào cũng là cùng một chỗ đâu. Theo logic thì không ai dại tới mức bỏ xác lại chỗ cũ cả... Nhưng vấn đề quan trọng là ở chỗ, kể từ khi đào ra bộ xương đó, trong bệnh viện bắt đầu xuất hiện rất nhiều chuyện kỳ quái... lại còn sinh ra lời đồn đại về cái giường của tử thần nữa chứ!”

Tôi liếc sang Bạch Dực, thấy mắt anh ta cũng sáng rực lên, hẳn nhiên cũng đang nghĩ như tôi là hai việc này rõ ràng có liên quan với nhau. Tôi vừa định mở miệng hỏi thì Bạch Dực đã cướp lời: “Cái giường của tử thần chẳng phải chỉ là một lời đồn nhảm thôi sao? Lẽ nào nội bộ bệnh viện cũng tin?”

Tôi hiểu ngay là Bạch Dực đang có ý định khích tướng cô y tá này để cô ta kể thêm cho nên mới cố tình hỏi ngược lại như thế. Quả nhiên cô gái vội vàng phân bua: “Tin chứ, nói thật chứ không ai dám nói thẳng ra, nhưng ai cũng thấy quái dị hết, hơn nữa thỉnh thoảng có người còn nghe tiếng ai hát nhạc thiếu nhi nữa... Nói cho cùng, bệnh viện mà, những chuyện thế này... không thiếu gì. Nhưng trường khoa cứ bảo là tin đồn ác ý do các bệnh viện đối thủ khác cố tình tung ra để làm mất uy tín bệnh viện chúng tôi, nên không cho các bác sĩ y tá được bàn luận, cũng không cho chúng tôi hé răng với các bệnh nhân, bằng không sẽ bị đuổi việc mất!”

Nghe thế, tôi có hơi sợ, sinh mạng của con người mà lại có thể coi rẻ đến thế ư? Thế nhưng nghĩ kỹ lại thì cũng có thể hiểu được, nếu chuyện này đồn ra ngoài, lỡ như bị người khác hỏi “VẬY QUỶ Ở ĐÂU?” thì ai mà trả lời cho được? Cho nên tốt nhất là đừng để lộ ra ngoài, đỡ phải gánh thêm phiền phức. Cô y tá còn hăng hái kể thêm mấy câu chuyện ma trong bệnh viện nữa, tới nửa đêm kìm không được một cái ngáp dài mới chịu đứng dậy ra ngoài, trước khi ra khỏi cửa dường như lại sực nhớ ra cái gì, vội quay lại hỏi: “À này, lúc hai anh đi vệ sinh, khi đi ra có phải phía sau lưng còn một người nữa đứng không?”

Tôi và Bạch Dực ngơ ngác nhìn nhau, sau đó cùng ngơ ngác lắc đầu, cô y tá cắn cắn môi, nhú mào nói: “Thế thì lạ nhỉ, tôi thấy rõ ràng sau lưng hai anh còn một bóng người nữa cơ mà, tôi còn tưởng cũng là bệnh nhân nữa đêm đi nhà vệ sinh chứ!” Nói xong lập tức ra ngoài. Nhưng tôi và Bạch Dực đều rất rõ ràng, sau lưng chúng tôi tuyệt đối không có khả năng có thêm ai khác, vì nhà vệ sinh nam nằm ở đầu cùng hành lang, chúng tôi đi thẳng từ đó ra, mà trong nhà vệ sinh không hề có người thứ ba, như thế, trừ phi kẻ đó chui từ trong tường chui ra, hay rơi từ trên trời xuống, nhưng nói thế thì vô lý quá. Nói cách khác, đây là chuyện tuyệt đối không thể xảy ra theo logic thông thường...

Tôi nhìn tám chắn trắng toát, trong đầu nghĩ tới hai con người trong không gian quái dị kia, có lẽ đó chính là người phụ nữ bị giết hại giấu xác trong tường bệnh viện. Như vậy, kẻ đã giết cô ta bây giờ ra sao, vẫn còn lẩn trốn trong bệnh viện này hay đã sớm bị bắt?

Mà chuyện xưa đó có liên quan trực tiếp gì tới câu chuyện cái giường bị ám kia? Chẳng lẽ là vì cô ta đã chết trên chính cái giường đó sao? Bạch Dực cũng chìm trong im lặng, mãi một lúc mới chột thốt lên một câu không đầu không đuôi: “Chẳng lẽ là thuật gọi hồn? Đạo này chuyện quái dị thật đúng là chỉ có tăng chứ không có giảm!”

Tôi nghe mà không hiểu, nên hỏi lại: “Thuật gọi hồn là cái gì?”

Bạch Dực tháo kính mắt, lắc lắc cổ cho đỡ mỏi rồi nằm xuống gối như chực ngủ, nghe tôi hỏi liền hừ nhẹ nói: “Bây giờ có giải thích cậu cũng không hiểu, yên tâm, chỉ cần mình đừng xen vào thì không có gì nguy hiểm đâu, phải nghỉ ngơi thật khỏe để còn sớm sớm rời khỏi cái viện này cho lành.” Nằm xuống được một lúc, anh ta lại thêm: “Cậu cũng đi ngủ sớm đi, mai còn phải đi kiểm tra.”

Trong đầu tôi tuy tràn ngập thắc mắc, nhưng nhìn ra ngoài trời cũng thấy, nếu không tranh thủ ngủ một chút thì trời sáng bạch mất. Vì thế tôi cũng cởi áo khoác, đắp chăn thật kỹ. Không biết vì sao mà tự nhiên cảm thấy nhiệt độ xung quanh giảm hẳn, hay là máy điều hòa trong phòng không đủ ấm? Trong lúc còn đang mơ mơ màng màng, lại đột nhiên nghe văng vẳng đâu đó một vài đồng dao xưa cũ, nhớ lại lúc còn nhỏ, bà nội vừa dùng quạt hương bồ quạt cho tôi vừa hát ru tôi ngủ. Xung quanh thấm đẫm một mùi hương ngan ngát dễ chịu, dần dần đậm thành mùi hoa cẩm chướng nồng nàn, giọng hát ấm áp của bà nội tự dưng trở nên cao vút. Tôi nhìn thấy mình nằm gối đầu trên đùi của một người phụ nữ, cô ta có gương mặt rất đẹp, ánh mắt mơ màng nhìn xa xăm. Phía xa xa đó có một bóng người mờ ảo, không biết là chuẩn bị tiến tới gần hay sắp đi xa. Cô ta hát đi hát lại bài hát thiếu nhi kia, tôi cảm thấy trên mặt mình có cái gì đó nhỏ trùng, từng giọt từng giọt một, ngẩng đầu lên, tôi hoảng kinh phát hiện người phụ nữ kia cả gương mặt đầy máu, cười quái dị nhìn tôi.

Tôi hít sâu một hơi, cả người gần như giật phắt dậy, trợn mắt nhìn bốn phía, trời đã sắp sáng, tiếng chim kêu riu rít khiến tâm trạng kinh hoàng của tôi dần dần bình tĩnh lại. Bạch Dực còn đang ngủ, trong phòng bệnh chỉ có mấy cô hộ lý làm việc buổi sớm đang nhẹ nhàng qua lại. Tôi thở hổn hển, dùng tay bưng kín

miệng, trong đầu ngoại trừ người phụ nữ kinh khủng kia còn có cái bóng người xa xa nọ, cái bóng mờ mờ ảo ảo không trông rõ là người nào. Tôi nằm trở xuống, nhưng lần này không dám nhắm mắt lại nữa, mà trong đầu rối loạn hàng nghìn hình ảnh ký ức cùng những suy nghĩ lung tung. Dần dần ngoài hành lang bắt đầu vang lên tiếng người làm việc, nói chuyện ồn ã, các bác sĩ cũng bắt đầu công tác của mình, đến từng bệnh nhân khám sớm. Bạch Dực cuối cùng cũng tỉnh giấc, ánh mắt ngái ngủ nhìn tôi: “Sao thức dậy sớm thế?”

Tôi xoa xoa mặt, môi dưới giật giật, cuối cùng vẫn đem giấc mộng lúc này kể hết cho anh ta nghe. Bạch Dực vẫn không mang kính, đôi mắt sắc lạnh chăm chăm nhìn tấm chăn dưới chân mình không chớp, trông anh ta lúc này thực sự lạ lẫm, không giống như Bạch Dực mà tôi vẫn biết nữa. Chờ tôi nói xong, anh ta mới ngẩng đầu nhìn tôi nói: “Xem ra trốn tránh một cách tiêu cực hoàn toàn không phải là cách thích hợp đối với cái thể chất dính như nam châm này của cậu, chà...” Anh ta vò vò tóc, nhìn lên trần nhà suy nghĩ một hồi lâu rồi nói tiếp: “Thôi được rồi, để lát nữa sang tìm Tần Hiểu Mai hỏi xem, chắc con bé đó cả đêm qua cũng ngủ không yên.”

Tôi ghen ngào trân trối nhìn anh ta, lâu thật lâu mới dám hỏi: “Nếu như... nếu như tôi không gặp phải chuyện này, lẽ nào anh định... cứ thế bỏ mặc cô bé đó?”

Anh ta mang kính vào, nói bằng một giọng cực kỳ nghiêm túc nhưng tôi nghe xong chỉ muốn ới máu: “Tôi sẽ trực tiếp nói chuyện này cho cha mẹ của Tần Hiểu Mai biết, bọn họ sẽ biết phải làm thế nào.” Thông qua cách nói gián tiếp này, anh ta đã khéo léo thừa nhận với tôi, đúng, anh ta vốn không định nhúng tay vào...

Khi chúng tôi còn đang trù trù không biết nên đi tìm Tần Hiểu Mai lúc nào thì cô bé đã tự động tìm tới trước, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, mái tóc rối bù, hôm nay không trang điểm nên nhìn gương mặt có vẻ nhẹ nhõm thanh thoát hơn, nhưng thần sắc hoảng loạn lại khiến người ta hiểu ngay rằng cô bé này đang sợ hãi tới cùng cực.

Vì đang có thai nên cô bé không chạy nhanh được, đành run rẩy xiêu xiêu vẹo vẹo bước vào phòng bệnh của chúng tôi, chưa kịp nói gì đã òa lên khóc trước, khiến các bệnh nhân nằm xung quanh đó đều hiếu kỳ quay lại nhìn. Tôi xấu hổ cười cười liên tục giải thích rằng cô bé là em gái, không phải vợ tôi!

Tần Hiểu Mai vẻ mặt cầu xin nức nở nói: “Bạch đại ca, An tiểu ca, hai anh nhất định phải cứu em với! Chính các anh nói em đừng nằm trên cái giường đó còn gì! Hu hu, đáng lẽ ra... em phải nghe lời các anh mới phải, cái giường đó, quả nhiên có... có ma!!!”

Phản ứng của cô bé hoàn toàn nằm trong dự tính của chúng tôi, chỉ có điều không ngờ nhanh như thế mà cô bé đã phải chạy tới đây khóc lóc kể lể rồi. Đôi vai gầy gò run lấy bầy, trên mặt trên cổ toàn là mồ hôi lạnh, tóc ướt dính bết vào má, rõ ràng là sợ đến thất hồn lạc phách.

Tần Hiểu Mai chùi chùi nước mắt, vừa nức nở vừa kể nhanh lại những gì đã gặp phải đêm qua, không ngoài dự đoán, quả nhiên vẫn là người phụ nữ quái dị mặc áo đen đứng đầu giường hát nhạc thiếu nhi cùng với tiếng khóc của trẻ con. Cô bé cắn chặt môi nói thêm: “Thực ra em không nhất, nếu chỉ có thể thì em cũng không tới nỗi sợ thành thế này, nhưng ngoài ra em còn trông thấy một cảnh tượng kinh khủng lắm kia!”

Tôi nhìn thoáng qua Bạch Dực, thấy anh ta vẫn ngồi im lặng mím chặt môi, không tỏ ra kinh ngạc, chỉ lặng lẽ chờ Tần Hiểu Mai kể cho hết. Tần Hiểu Mai thì dường như vừa nhớ ra thứ gì đó kinh khủng cực độ vậy, run run nói: “Em nhìn thấy... rất nhiều, rất nhiều người chết bò từ dưới gầm giường ra... các cô ấy cả người toàn là máu, sắc mặt tái nhợt như thạch cao vậy! Nhưng khủng khiếp nhất là... bọn họ tất cả đều đang có thai! Mẹ nó ơi, cả một đám phụ nữ có thai mặc áo đen như mực bò dưới gầm giường...!”

Nói xong dường như quá sợ hãi, cô bé khóc tướng lên, lần này ngay cả bác sĩ trực ngoài cửa cũng bị đánh động đi vào, quay sang trách cứ chúng tôi: “Các người đang làm gì vậy, mới sáng sớm đã gây chuyện ồn ào, các bệnh nhân khác làm sao mà chịu nổi?”

Chúng tôi vừa định mở miệng giải thích thì Tần Hiểu Mai đã đứng phắt dậy, hét lên với bác sĩ: “Tôi muốn đổi giường!!! Không! Tôi phải đổi phòng!!! Cái bệnh viện này là cái chỗ quỷ gì chứ, chỗ các người toàn là quỷ!!!”

Tiếng gào thét ồn ào của cô bé nhanh chóng thu hút một đám đông người vây xung quanh chỉ trở, bác sĩ thực tập tuổi còn quá trẻ, đương nhiên không thể lập tức xử lý vụ ồn ào này, cậu ta muốn lôi Tần Hiểu Mai ra ngoài, nhưng cô bé lại đang mang thai, không thể mạnh tay được, đành chỉ biết ghen tị mặt khuyển

lớn van vớ cô ta không được nói bậy bạ đặt lung tung. Nhưng Tần Hiểu Mai thuộc loại “cá tính mạnh”, lúc dịu dàng thì rất đáng yêu, nhưng lúc khốc lốc om sòm lên thì chẳng ai địch lại nổi. Cô bé tay chống nạnh chỉ thẳng vào phòng bệnh khoa phụ sản đối diện mà gào lên: “Tôi đã hỏi thăm hết rồi! Cái phòng đó có khác gì phòng chờ xuống địa ngục đâu?! Đã vào đó rồi có mấy ai lành lặn thoát ra nổi chứ?! Cuối cùng cũng chết tức chết tươi chứ gì? Chết tiệt! Các người muốn hãm hại bà đây hả?! Nói cho các người biết, bà đây không thêm đợi trong này nữa, bà đây còn muốn đem chuyện này tung hô hết lên cho thiên hạ biết kìa! Tôi muốn đi tố giác các người!”

Câu nói cuối cùng của cô gái chợt lại nghe vang vọng như có tiếng trọng âm, tôi lập tức nhớ ra, người phụ nữ đêm qua cũng từng nói những lời này, “Tôi sẽ tố giác anh”. Lẽ nào là... Tôi quay phắt lại nhìn Bạch Dực, anh ta quả nhiên cũng nghĩ tới việc này, vì thế con người này giờ vẫn giữ im lặng là Bạch Dực lần đầu tiên lên tiếng: “Hiểu Mai, đừng kích động vội. Chắc là ban đêm cô nằm mơ thấy ác mộng, ác mộng quá chân thực làm cô có cảm giác có thật thôi.”

Tần Hiểu Mai lắc đầu muốn cãi, nhưng tôi đã nhanh trí kéo tay cô bé lại thì thào vào tai: “Lúc này làm căng quá không có lợi đâu, sự tình thế nào, trong lòng chúng ta đều biết rõ mà, trước tiên cứ nhịn xuống đã, để Bạch Dực ra tay!”

Tôi vội vàng quay lại nhìn Bạch Dực van lơn, anh ta vội vàng quay qua nói với bác sĩ: “Bác sĩ, cô bé này là hàng xóm nhà tôi, để tôi khuyên cô bé cho. Cậu cứ đi đi, tôi đảm bảo cô ta không làm ầm ĩ nữa đâu.”

Cậu bác sĩ vốn đã chịu hết nổi Tần Hiểu Mai, nghe có người tình nguyện gánh đỡ ỉn thì vội vã gật đầu, mặt mày xám xịt quay sang khám cho những bệnh nhân khác. Nhưng cậu ta vừa xoay người thì Tần Hiểu Mai đứng phía sau lưng đã thốt lên một câu chữ tục “đúng tiêu chuẩn”, bác sĩ trẻ điên tiết quay phắt người lại, Tần Hiểu Mai liền lè lưỡi nhìn cậu ta trêu tức. Trông thấy cảnh đó, tôi lặng lẽ lắc đầu, trong lòng lo lắng không biết đứa bé do cô gái này sinh ra rồi sẽ thế nào.

Chuyện ồn ào trong bệnh viện tới nhanh đi cũng nhanh, chẳng mấy chốc mà đám người đã tản hết. Tần Hiểu Mai vẫn sợ chết khiếp nhất định không chịu quay lại phòng mình, tôi thấy cô ta có thai không tiện đứng tới đứng lui nên nhờ hộ sĩ mang tới ột cái ghế, lại đưa cho cô bé ly sữa sáng nay tôi chưa kịp uống để cô ta bình tĩnh lại.

Uống xong ly sữa nóng, sắc mặt Tần Hiểu Mai dần dần hồng lên. Tôi và Bạch Dực vẫn giữ im lặng, tôi thì đem toàn bộ chi tiết từ đầu đến cuối xâu chuỗi lại, nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng nghĩ ra một câu chuyện có vẻ khả dĩ hơn cả, đó là người phụ nữ bị giết hai mươi năm trước nay đã biến thành hồn ma báo oán, trút hận lên tất cả những người phụ nữ nằm trên cái giường nơi cô ta bị giết hại năm xưa. Trước đây Bạch Dực từng nói cho tôi biết, lệ quỷ đáng sợ nhất là ở chỗ, chúng chỉ có một mục đích duy nhất là khiến cho những người khác phải lặp đi lặp lại sự đau khổ và tuyệt vọng mà chúng từng gặp phải trước khi chết. Trong mắt chúng, ai nằm trên cái giường đó cũng vậy cả, chỉ cần không phải là những pháp sư cao tay ẩn thì đều là “con mồi” hết.

Tôi đem ý nghĩ đó nói cho hai người còn lại nghe, Bạch Dực hơi gật đầu rồi lại chìm vào suy nghĩ, còn Tần Hiểu Mai thì hoàn toàn không còn khống chế được nữa, cô ta đem chuyện này kết chuỗi lại với chuyện hồi đêm, vong linh chú oán vân vân, cuối cùng kết luận là mình chết chắc rồi, môi run lên, rồi lại bưng mặt chực khóc.

Tôi vội vàng an ủi: “Cũng không nhất định là phải chết đâu mà, loại này thực ra quan trọng là ở chỗ giải quyết thế nào kia, toàn bộ đầu mối của chúng ta đều tập trung vào người phụ nữ mặc áo đen kia, cho nên tôi thấy chúng ta nên bắt đầu từ bà ta.” Nói xong tôi nhìn sang Bạch Dực ý hỏi nói thế có đúng không? Bạch Dực gật đầu: “Không sai, toàn bộ mũi tên chỉ đường đều chỉ về phía bà ta cả, nên bắt đầu giải quyết từ bà ta. Chỉ có điều... à mà thôi quên đi, dù sao hiện tại cũng chỉ có thể làm như thế...”

Vì vậy ăn cháo sáng xong, Bạch Dực và Tần Hiểu Mai đi tìm cho tôi một cái xe lăn, ngồi xuống rồi, tôi tự nhiên có một loại ảo giác như mình đang là quân sư quạt mo bày mưu tính kế, cảm giác hào hùng kích động như sắp làm nên nghiệp lớn tới nơi không bằng, nhưng trên thực tế, ba chúng tôi, một thì không đi được, một bị thương cánh tay, một là phụ nữ đang mang thai. Cái tổ hợp này... nếu là trên các phương tiện giao thông công cộng chắc chắn người ta đã đứng dậy nhường chỗ cho đám bệnh tàn chúng tôi ngay rồi.

Phương án đầu tiên là tìm cách hỏi chuyện từ những y tá lớn tuổi. Dựa vào khuôn mặt của Bạch Dực, chúng

tôi hoàn toàn có lợi thế bắt chuyện, nhanh như chớp đã “tóm” được một nữ y tá nhìn rất có thâm niên. Bà y tá vừa chuẩn bị thuốc cho từng giường bệnh vừa hỏi chúng tôi: “Các vị hỏi về chuyện đó làm gì?”

Tôi liếc nhìn Bạch Dực, ý nói anh ta xuất trận đi. Bạch Dực cũng không từ chối, tiến tới mỉm cười một cái thật mê hồn mà nói: “Không có gì, chỉ là đêm qua chúng tôi gặp vài chuyện lạ, nên muốn hỏi thăm cho biết mà thôi.”

Bà y tá nhìn nụ cười của Bạch Dực, hai gò má hơi đỏ lên, nhưng nhìn sang Tần Hiểu Mai, dường như hiểu chúng tôi muốn hỏi gì, trong mắt lại hiện lên vẻ do dự. Tôi thấy đã đến lượt mình ra tay, liền cười tươi như hoa nở mà nói: “Chị y tá, em vừa nhìn là biết ngay chị đã có thâm niên ở đây mấy chục năm rồi, mấy chuyện này các cô y tá trẻ mới vào nghề làm sao mà rõ bằng chị được...” Càng nói tôi càng ngạc nhiên nhận ra sắc mặt bà ta tối sầm đi, đến lúc đó tôi mới sực nhận ra mình vừa lỡ miệng chê người ta già, vì vậy đành xấu hổ cười hì hì làm hòa, nhưng càng cười càng thấy mình ngớ ngẩn...

May mà bà y tá cuối cùng chỉ thở dài một cái, sau đó dẫn chúng tôi tới một góc tối của hành lang, ánh mắt kiên quyết như vừa quyết định chuyện gì trọng đại lắm mà nói: “Tôi biết, các vị là vì cô đây mới tới hỏi chuyện chứ gì?” Nói xong lại thở dài nữa: “Kỳ thực cấp trên ra lệnh giấu kín việc này, hôm nay tôi nói ra có khi bị đuổi việc cũng không chừng, nhưng quả thực chuyện này chỉ còn mấy người có thâm niên như tôi còn nhớ, người khác hoàn toàn không biết, tôi cũng chỉ là nghe những người đồng nghiệp cùng kể lại, mà bọn họ thì đã sớm quyết định sẽ im lặng mặc kệ rồi.”

Hồi tưởng lại một chút, bà ta lại tiếp: “Người phụ nữ các vị muốn hỏi tới kia thực ra từng là một bác sĩ khoa phụ sản chúng tôi. Họ Lâm, tên gì tôi cũng quên mất rồi, chỉ nhớ là bà ấy từng là trụ cột của khoa phụ sản này hai mươi năm trước. Vốn bà ấy có cơ hội ra nước ngoài tu nghiệp nữa cơ, nhưng chẳng hiểu sao đột ngột mất tích, hai mươi năm trước, kỹ thuật phá án đâu có được hiện đại phát triển như bây giờ, nên tìm thật lâu mà vẫn không tìm được... Không ngờ mấy năm trước bệnh viện sửa sang lại, bất ngờ phát hiện ra bà ấy trong tường, xét nghiệm từ hàm răng thì đúng là bác sĩ Lâm.”

Bạch Dực hỏi: “Vậy chuyện cái giường xui xẻo kia bắt đầu từ lúc nào?”

Y tá đáp: “Cũng từ lúc sửa chữa bệnh viện xong. Vốn dĩ cái phòng đó không phải là phòng bệnh phụ sản, nhưng do bệnh viện sửa lại hết nên mới biến thành như thế.”

Tôi cảm thấy mọi việc càng lúc càng trở nên rõ ràng, toàn bộ chi tiết đều xâu chuỗi với nhau một cách hợp lý. Bạch Dực lại hỏi: “Vậy trưởng khoa phụ sản hiện tại là bác sĩ nào?”

“À, là bác sĩ Triệu, người lớn tuổi, hơi mập mập ấy.”

Nhगे thế, tôi lập tức nhớ tới con người ngày hôm qua tôi đã nhìn thấy thu tiền lì xì, trong lòng liền hơi có ngờ ngợ một đáp án, nhưng vẫn chưa dám khẳng định. Tôi ngẩng đầu nhìn Bạch Dực, thấy sắc mặt anh ta cũng dần dần giãn ra như đã hiểu ra cái gì. Chúng tôi thấy không còn hỏi thêm được gì nữa, liền lục tục quay về. Tần Hiểu Mai tuy cá tính có hơi ngông cuồng, nhưng con gái dù sao vẫn có tính nhạy cảm của con gái, cô bé cau mày nói: “Em cảm thấy bà y tá này có vấn đề.”

Hai chúng tôi nghiêng người lại hỏi: “Vấn đề gì?”

Cô bé trả lời: “Không nói được rõ ràng, nhưng em cứ thấy bà ta quái quái thể nào ấy.”

Tôi không hiểu ý cô bé, định hỏi lại nhưng Bạch Dực đã chen vào: “Ý cô là làm sao bà ta lại có thể biết chuyện người phụ nữ áo đen kia, phải không?”

Tần Hiểu Mai gật đầu: “Đúng, em cứ có cảm giác là bà ta đang muốn dẫn dắt chúng ta theo ý mình vậy.”

Tới đây tôi liền hiểu, cho dù bà ta biết chúng tôi tới để hỏi về chuyện ma quái của căn phòng bệnh kia đi nữa, thì làm thế nào mà bà ta lại biết chúng tôi muốn hỏi về người phụ nữ áo đen cơ chứ? Lại còn trực tiếp kể lại chuyện hai mươi năm trước nữa. Điều đó chứng tỏ, người ngoài không có khả năng kể cho chúng tôi một câu chuyện logic đúng lúc như vậy, trừ phi bà ta biết nhiều hơn chúng tôi tưởng.

Tôi tự nhiên cảm giác tất cả chuyện này dường như là một vấn đề cấm kỵ của cả cái bệnh viện này, không ai dám nói tới cũng không ai dám ra giải quyết. Nhưng chết người hàng loạt là một vấn đề nghiêm trọng, chẳng lẽ bệnh viện không bị áp lực sao?

Bạch Dực đi bên cạnh tôi, Tần Hiểu Mai giúp tôi đẩy xe lăn, chúng tôi lần hồi quay trở lại phòng bệnh. Tần Hiểu Mai không muốn cũng phải quay lại phòng bệnh của mình để khám, còn chúng tôi cũng phải đi thay băng. Dù sao chúng tôi cũng chỉ là bệnh nhân mà thôi, bệnh nhân thì có trách nhiệm phải nghe lời bác sĩ nói, bằng không sẽ chỉ tự làm mình bị giam trong bệnh viện lâu hơn mà thôi.

Cô y tá thay băng lần này rất nhanh nhẹn lại khéo léo, chỉ chốc lát đã thay xong. Nhưng đang lúc cô ta đang thay băng cho tôi thì tôi nhìn thấy Bạch Dực len lén giấu một cuộn băng gạc xuống dưới chân, cô y tá đương nhiên không phát hiện ra, chỉ kiểm tra lại chúng tôi một lần rồi hài lòng rời khỏi phòng. Tôi chờ cô ta đi xa rồi mới hỏi: “Anh trộm cuộn băng đó làm gì?”

Bạch Dực liếc nhìn tôi tinh quái nói: “Trộm cái gì mà trộm, cái này gọi là mượn thôi, biết chưa, thứ này tối nay sẽ có tác dụng, buổi tối có lẽ chúng ta sẽ vất vả đấy, còn Tần Hiểu Mai nữa, lát nữa nói cho cô ta, tối nay 12 giờ đêm ra chờ chúng ta ngoài hành lang.”

Tôi nhìn bộ dạng đã chuẩn bị mọi thứ của anh ta, xem ra anh ta đã quyết định ra tay rồi. Nhưng Bạch Dực vẫn là Bạch Dực, tôi hỏi thêm mấy cũng không chịu hé răng nửa lời. Tôi cũng ngán ngẩm mặc kệ anh ta, nếu tối nay bận rộn thì lúc này chẳng thà cố ngủ thêm một chút, dù sao cũng là người bị thương, muốn giữ vững tinh thần phải nghỉ ngơi đầy đủ, tối nay mới có sức đương đầu với những chuyện chưa biết trước này.

Tôi vừa đặt mình xuống thì đã ngủ thẳng tới chiều tối, nếu không phải vì đói bụng thì chắc chắn còn có thể ngủ tiếp nữa. Đối với người bệnh, cảm giác thường xuyên nhất là thiếu ngủ, dường như ngủ nhiều thế nào cũng vẫn còn thiếu. Tôi vừa tỉnh lại đã thấy Bạch Dực từ ngoài đi vào, không biết trong lúc tôi ngủ anh ta ra ngoài đã điều tra ra thêm được cái gì, nhưng sắc mặt trông có vẻ cực kỳ nghiêm túc, như đang tự hỏi vấn đề gì đó cực kỳ quan trọng vậy. Anh ta cúi đầu nhìn tôi hỏi: “Lục Tử chưa tới nữa à?”

Tôi nghĩ anh ta hỏi Lục Tử vì muốn nhờ hắn giúp đỡ, liền đáp: “Còn chưa thấy, nếu anh cần thì để tôi gọi điện thoại cho hắn, bảo hắn mang thêm vài thứ phòng thân vào?”

Bạch Dực ngạc nhiên nhìn tôi: “Mang cái gì? Tôi chỉ hỏi hắn chừng nào đưa cơm vào thôi mà. Nhưng nếu cậu thích hắn ở lại hỗ trợ thì cứ việc.”

Tôi nghe anh ta hỏi ngược lại cũng cứng họng, xem ra là do tôi lo lắng thái quá rồi, sau đó xoa xoa miệng nói tiếp: “Toàn bộ chuyện này có vẻ đã hoàn chỉnh rồi, nhưng vấn đề cuối cùng là làm sao đối phó với nữ quỷ áo đen kia thôi!”

Bạch Dực lắc đầu: “Không, thực ra sự tình vẫn còn rất nhiều nghi vấn, tôi cảm giác như chúng ta đang bị người ta dắt mũi dẫn đi vậy!”

Tôi cũng gật đầu đồng ý: “Tôi cũng cảm thấy thế, dường như nội bộ bệnh viện này thực ra biết nhiều hơn chúng ta tưởng. Mà ví bác sĩ họ Lâm kia chẳng lẽ thực sự là nữ quỷ hay sao? Bởi vì chúng ta chưa từng chứng kiến tận mắt chuyện những người phụ nữ mang thai kia bị giết hại thế nào, chỉ nhìn thấy hiện trường vụ án của hai mươi năm trước mà thôi.”

Bạch Dực gật đầu khen ngợi: “Cậu đã chỉ ra những chỗ quan trọng nhất rồi đấy. Được rồi, cứ chờ tới tối nay khắc biết, mà Lục Tử lúc nào mới vào ấy nhỉ, tới giờ ăn cơm rồi còn gì!”

Quả nhiên ban ngày chớ nhắc tới người, ban đêm chớ nhắc tới quỷ[2]. Vừa nhắc tới Lục Tử là đã thấy hắn lò dò đi vào mang theo cặp lồng cơm, hắn vừa đặt cơm xuống bàn là lại định lượn đi ve vãn mấy cô y tá, nhưng lần này bị tôi kéo lại. Tôi phát phát tay nói với hắn: “Huynh đệ cần cậu hỗ trợ một chút, chuyện này có thể có hơi quái dị nha.”

Ánh mắt Lục Tử lập tức xuất hiện vẻ chán chường, hiển nhiên là kinh qua bao chuyện, hắn đã dần dần trở nên sợ quỷ hơn ai hết. Đe dọa trực tiếp đánh đấm âm âm thì hắn có thể chịu được, chứ những chuyện mơ hồ kỳ lạ thế này, hắn hoàn toàn không làm được cái gì cả. Nhìn thấy hắn muốn chuồn, tôi lập tức bày ra bộ dạng khinh bỉ, cười nhạt với hắn: “Lục Tử à Lục Tử, không ngờ cậu lại hèn như vậy, thế nào? Sợ à? Không sao, huynh đệ đây cũng không ép cậu!”

Vừa nghe thế, hắn đã cố nói cứng: “Không phải là vấn đề sợ hay không sợ! Nếu cậu gặp phải lưu manh ác bá gì đó cần tớ giúp một tay, nói thật chứ tớ không bao giờ từ chối, nhưng nếu... nếu vấn đề là mấy chuyện khó hiểu này...”

Bạch Dực lắc lắc đầu: “Không sao, có lẽ cũng không nguy hiểm gì đâu.” Nhưng cách nói của Bạch Dực lại càng làm cho Lục Tử nghĩ bản thân mình không phải không có nghĩa khí, cũng không phải vì sợ, mà là không có năng lực.

Ngay lúc đó, Tần Hiểu Mai đã từ ngoài lặc lè đi vào, thấy một hộp đầy đùi gà cùng pizza thịt bò chất trên bàn đã vội vàng tiến tới lấy đôi đũa trong tay tôi ăn ngấu nghiến. Lục Tử ngăn người nhìn Tần Hiểu Mai chăm chăm, Tần Hiểu Mai cũng tự biết đồ ăn là do hắn mang tới, nên mỉm cười quyến rũ hỏi: “Anh đẹp trai, em ăn ké một chút không sao chứ?”

Lục Tử hào hiệp cười toe toét: “Ây, người đẹp này trước giờ chưa từng gặp qua nha, cô em biết Tiểu An và Bạch Dực à? Cứ ăn hết mình đi, nếu thiếu tôi ra ngoài mua nữa cho, em là phụ nữ có thai cần phải ăn nhiều một chút!”

Tần Hiểu Mai lanh lẹ khua đũa, ngọt ngào nói: “Vâng, em là hàng xóm trước đây của Bạch đại ca, tên là Tần Hiểu Mai. Còn anh?”

Lục Tử lập tức bày ra dáng điệu ta đây đàn ông chân chính, nhưng chưa kịp lên tiếng đã bị tôi thừa dịp cắt ngang, không cho hắn có cơ hội ba hoa chích chòe: “Hắn tên Lục Tử, nghề nghiệp thì, nói cho văn hoa ra là phục chế tranh xưa, còn nói thẳng ra là buôn bán đồ cổ đó!”

Mặt Lục Tử nhăn nhúm lại, định phản bác, nhưng Tần Hiểu Mai căn bản là không quan tâm tới chuyện của hắn. Cô ta tới chỉ vì chuyện cái giường bệnh tử thần kia mà thôi. Ăn no rồi, cô ta mới nhỏ giọng nói với Bạch Dực: “Bạch đại ca, em không chờ được tới nửa đêm đâu, phòng đó thực sự không ở được nữa. Mà lúc này em cũng không thể về nhà được, anh xem em có thể chờ bên phòng các anh tới đêm được không?”

Lục Tử tới cạnh tôi thăm thì vào tai: “Đây là chuyện quái dị mà cậu nói tới đó hả? Cô bé xinh đẹp này gặp nguy hiểm? Hay là cô ta ban ngày là người, ban đêm biến thành quỷ thế?”

Tôi nhướn mày đáp: “Có cậu ban ngày là người, ban đêm biến thành sói ấy! Cô nhóc này gặp chuyện không may, thế nào, có phải muốn làm anh hùng ra tay cứu mỹ nhân rồi không? Có chịu giúp tụi này không nào?”

Lục Tử nhìn tôi, rồi nhìn sang Tần Hiểu Mai: “Thế có nguy hiểm không?”

Đó cũng là chuyện tôi muốn biết nhất hiện giờ, cả hai cặp mắt của chúng tôi không hẹn mà cùng nhìn sang Bạch Dực. Anh ta đang ăn cơm, thấy bản thân trở thành trung tâm của mọi ánh nhìn, nhất thời cũng ngần ra, dừng một chút mới nói: “Cứ chờ đi, chờ đến tối khắc biết. Lúc này tôi có nói mọi người cũng không hiểu mà, với lại có vài chi tiết cần chứng minh lại cái đã. Được rồi, Hiểu Mai, về phòng mình nghỉ ngơi đi, cô ở lại chỗ này thực sự không tiện. Nếu sợ thì tụi tôi cho Lục Tử đi theo cô, được không Lục Tử?”

Lục Tử vội vã gật đầu, kỳ thực vừa biết chuyện này có liên quan tới người đẹp là lá gan của hắn đã to ra vài phần rồi. Tần Hiểu Mai vẫn không thoải mái lắm, nhưng rõ ràng để cô ta lại đây là chuyện hoàn toàn không thể. Bạch Dực không hổ là biết cách dùng người, chỉ ít thêm vào một người khỏe mạnh là chuyện tốt. Lúc cần thiết hắn hoàn toàn có thể giúp chúng tôi bảo vệ Tần Hiểu Mai, bằng không một người mang thai như cô ta kể ra cũng không được yên tâm lắm.

Thấy mọi chuyện đều đã được sắp xếp đâu ra đó, chỉ còn chờ tới lúc tìm ra đáp án cuối cùng, tôi cũng cúi đầu ăn thêm một chút, bổ sung thể lực mà lặng lẽ chờ đêm xuống.

[1] Là một nhân vật trong “Phong Thần bảng”, lấy một ông chồng vừa già vừa xấu vừa ục ịch. Khiếu thẩm mỹ ngang bằng Đặng Thiển Ngọc ý nói những người không có mắt thẩm mỹ, hoặc có nhưng hơi khác người.

[2] Vì nhắc Tào Tháo Tào Tháo sẽ tới liền ^^

40. Chương 39: Giường (tứ)

Các bệnh viện buổi tối đều sẽ có người nhà bệnh nhân tới thăm hoặc tới ngủ lại, nhưng nói chung hễ cứ sau mười giờ đêm là không còn mấy ai qua lại nữa, ngoại trừ những y tá trực có trách nhiệm cứ vài tiếng

đồng hồ lại phải đảo qua một lần, ngoài ra chỉ còn những bệnh nhân an tĩnh chìm trong giấc ngủ. Tôi và Bạch Dực nằm xuống giường giả bộ ngủ, còn Lục Tử canh bên phòng Tần Hiểu Mai. Tôi choàng kín chăn, mắt chăm chăm nhìn màn hình huỳnh quang phát sáng xanh lè trong đêm của màn hình điện thoại, y như đêm trước ngày đổ bộ Normandy, tôi vừa trách Bạch Dực trộm băng gạc, nhưng cuối cùng cũng nhân lúc y tá không để ý mà rút một cái nhíp giấu vào người. Kỳ thực cũng biết hành động này của tôi vừa buồn cười vừa vô dụng, để đối phó với những thứ ma quỷ quái dị, những vật nhỏ như cái nhíp này phỏng có tác dụng gì? Nhưng dù sao có cái gì đó mang trong người vẫn cảm thấy an toàn hơn hẳn. Bạch Dực nằm thẳng người nhìn lên trần nhà, không biết đang suy nghĩ cái gì, nhưng tôi cảm giác anh ta vẫn còn rất nhiều nghi vấn chưa có lời giải đáp, hay chuyện này quả thực còn nhiều điều người ngoài không biết tới?

Đêm đã điểm mười một giờ khuya, các y tá cũng không qua lại nữa, cả các hộ lý cũng lục tục lúi lúi giường xếp ra ngủ lại. Rốt cuộc tới gần 0 giờ, Bạch Dực cẩn thận bước nhẹ xuống giường, giúp tôi ngồi lên xe lăn, hai người chúng tôi lén lút nhẹ nhàng ra khỏi phòng bệnh. Lục Tử và Tần Hiểu Mai đã chờ sẵn bên ngoài, nhưng điều làm tôi kinh hãi nhất là tên khốn kia đang hút thuốc! Thấy chúng tôi tới, hắn vội vã diệt tàn thuốc tiến tới, tôi mắng gắt: “Tôi biết cậu là tay nghiện thuốc nặng, nhưng cũng phải biết đường mà nhin một chút chứ! Đây là bệnh viện, bệnh viện đó, muốn hút để kéo y tá hộ lý tới hút cả đám về đấy à!”

Hắn cười hềnh hếch xin lỗi, tôi cũng không thèm để ý, Bạch Dực nhìn đồng hồ rồi nói: “Lúc này chúng ta cần đi tiếp nữa, vừa qua lúc y tá thay ca, cho nên cần đi nhanh, nếu không bị phát hiện bây giờ!”

Chúng tôi gật đầu. Một đám đàn ông vào nhà vệ sinh nam là chuyện bình thường, nhưng một đám đàn ông cộng với một phụ nữ có thai đi vào nhà vệ sinh nam là chuyện không thể giải thích được. Bạch Dực đẩy xe cho tôi, Lục Tử đỡ Tần Hiểu Mai, bốn chúng tôi rón rén nhẹ nhàng đi hết dãy hành lang, lúc này nó vẫn là một hành lang phủ gạch men trắng đèn nê – ông chói mắt, nhưng cuối dãy, là một vùng đen kịt. Lúc đi qua phòng trực của y tá, quả nhiên phòng trực đang vắng người. Vì tôi ngồi xe lăn nên không hề mất thời gian, lần này chúng tôi nhanh chóng tiến được tới nhà vệ sinh nam. Tôi xấu hổ nhìn Tần Hiểu Mai một chút, không biết cô bé có dám vào hay không, nhưng hiển nhiên cô nàng hoàn toàn không có chút ý tứ nào, thản nhiên vào như không, trong mắt lại còn ẩn chứa cuồng nhiệt cùng kích thích vì được thám hiểm nữa chứ. Cô bé liếm liếm môi hỏi: “Vào được đến đây rồi thì làm gì? Gọi hồn? Chơi cầu cơ trong này à?”

Ba người đàn ông chúng tôi trợn mắt nhìn cô bé, đúng là trẻ con, tưởng là muốn gặp quỷ nhất định phải cầu cơ sao? Tuy cách nghĩ của Tần Hiểu Mai rất ấu trĩ, nhưng cả tôi cũng muốn biết phải làm gì tiếp theo, nên ánh mắt của tất cả chúng tôi lần thứ hai chia thẳng vào Bạch Dực. Cuối cùng nghe Bạch Dực bình tĩnh nói: “Cũng không phải, tôi cũng không chắc phải làm thế nào, nhưng có thể khẳng định người phụ nữ áo đen kia lúc nào cũng đi theo chúng ta, hay phải nói đúng hơn là bà ta lúc nào cũng ở cạnh chúng ta, chúng ta cứ làm theo đúng những gì đã làm đêm qua là được. Đầu tiên là chờ tiếng bánh xe, hoặc là tiếng hát đồng dao.”

Chúng tôi theo Bạch Dực quay lại nhà vệ sinh nam. Mùi trong này thực sự khó ngửi, vốn người chúng tôi đành nhịn, ngậy ngốc chờ trong đó hồi lâu. Tần Hiểu Mai dù sao vẫn chỉ là một cô bé, thực sự chịu không được, nhăn mũi nói: “Chúng ta phải chờ trong này bao lâu vậy, hơi quá!”

Bạch Dực làm tư thế im lặng, ánh mắt chăm chăm nhìn ra cửa. Dần dần bốn phía im lặng hẳn đi, trong nhà vệ sinh ngoại trừ tiếng nước chảy nhỏ giọt thì không còn âm thanh nào nữa. Từng giọt nước tích toát rơi theo một nhịp điệu đều đều, dần dần như hòa làm một với nhịp đập của tim. Đột nhiên trong tiếng nước rơi, tôi dường như nghe thấy một tiếng bánh xe như có như không, tiếng động càng lúc càng rõ ràng, cùng một mùi hương hoa cẩm chướng nhàn nhạt theo tới. Vì thế tôi liền biết, người phụ nữ áo đen kia, bà ta đã tới.

Chúng tôi tám mắt nhìn nhau một cái, Bạch Dực gật nhẹ đầu, ý bảo chúng tôi chỉ chờ tới lúc này Anh ta móc ra một cuộn băng vải, cột một đầu vào vòi nước, sau đó kéo nó ra đồng thời quay lại nói với chúng tôi: “Chúng ta phải bám theo nó ra ngoài, bởi vì cuộn băng này là vật có thật, chỉ cần nắm chắc nó trong tay, chúng ta mới không bị lạc đường.” Hóa ra đây là lý do vì sao anh ta lại mang theo nó, mấy cuộn băng vải thể này dư sức đủ cho chúng tôi đi hết dãy hành lang và quay lại. Chúng tôi an tâm gật đầu, Bạch Dực đi đầu, Lục Tử thay anh ta đẩy xe cho tôi, Tần Hiểu Mai đi cuối cùng. Bốn người chúng tôi vừa ra khỏi cửa nhà vệ sinh, lập tức lại lạc vào không gian của hai mươi năm về trước.

Tôi và Bạch Dực không giật mình như hai người Lục Tử, vì đã tới một lần, hơn nữa lần này còn là cố tình.

Cho nên hai chúng tôi dốc toàn lực chăm chú quan sát bốn bề, chỉ thấy xung quanh tĩnh lặng đến đáng sợ, tiếng bánh xe mơ hồ văng vẳng từ đâu đó, như đang dẫn đường cho chúng tôi. Bạch Dực dùng hết cuộn băng vải này lại thay một cuộn khác, cứ như thế chúng tôi nhanh chóng tiến về phía cửa phòng bệnh phụ sản. Tôi run run lấy cái nhíp trong túi ra, cảm giác tình huống hôm nay vẫn giống như hôm qua, nhưng lần này không có ai hát nhạc thiếu nhi nữa, điều đó làm tôi tự nhiên có cảm giác bất an. Bạch Dực cau mày đẩy cửa ra, bên trong vẫn là những dãy giường chần nệm xếp chỉnh tề, bình hoa cắm chướng khô vàng tỏa ra một mùi hương uế oải, đúng là khung cảnh ngay trước khi vụ án xảy ra.

Chúng tôi đợi mãi đợi mãi, nhưng không có ai tiến vào, tôi ngạc nhiên tự hỏi liệu mình có đi nhầm phòng hay không? Bạch Dực cũng ngạc nhiên lắc lắc đầu, rõ ràng anh ta cũng không hiểu ra làm sao. Nhưng chúng tôi cũng đã tới đây, chỉ có nước đợi hai đương sự tới hỏi cho ra lẽ. Lục Tử sớm đã muốn bỏ cuộc, đến lúc này liền run run nói: “Mọi người, nếu không thì chúng ta cứ về trước đi...” Nói xong hần quay lại nắm cuộn dây định quay về, nhưng lại bất thành linh hét lên một tiếng kinh khủng. Chúng tôi bị tiếng hét của hần làm cho kinh hãi, liền cũng quay lại nhìn, thấy Tần Hiểu Mai như thể bị trúng tà đứng đó, đôi môi méo xệch nhếch thành một nụ cười quỷ dị, tôi sợ tới mức cả người như muốn rúm lại, vì nếu nhìn kỹ thì chúng tôi mới phát hiện ra sau lưng Tần Hiểu Mai, hóa ra còn một người nữa! Chúng tôi hoàn toàn không phát hiện ra kẻ đó, vì kẻ đó trốn sau lưng Tần Hiểu Mai, không phát ra một tiếng động nào, mà cơ thể nó thấp hơn Tần Hiểu Mai một chút, nên chỉ lộ ra hai chân, nhìn không thấy bộ dạng. Nhưng điều kinh khủng nhất là chúng tôi nhìn thấy kẻ đó trong tay ôm một đồng băng vải! Lúc này tôi mới cảm nhận được toàn bộ sự bất an này giờ của mình do đâu mà có, Bạch Dực dùng sức kéo dây vải, thoáng cái lôi ra từ phía sau lưng Tần Hiểu Mai một phụ nữ cả người mặc đồ đen, cái cổ vươn dài đến đáng sợ, bà ta đã trốn sau lưng Tần Hiểu Mai này giờ, trong tay ôm toàn bộ số băng vải dùng để trở về của chúng tôi!

Người phụ nữ nọ động tác cực nhanh, vội ném số băng vải xuống đất rồi phóng ra ngoài cửa, cử động cứ như một loại động vật họ mèo nào đó. Bạch Dực xoay người đuổi theo bà ta ngay lập tức, vừa đuổi vừa gào với chúng tôi: “Mau đuổi theo! Đó chính là bác sĩ Lâm đã bị giết đấy, theo bà ta đừng để bà ta chạy thoát!” Nữ quỷ áo đen vừa thoát khỏi sau lưng Tần Hiểu Mai thì cô bé đã hồi phục ý thức, còn chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra cũng theo bản năng chạy theo chúng tôi, tôi để Lục Tử chăm sóc cho Tần Hiểu Mai, đừng để cô bé chạy quá sức, còn bản thân dùng hai tay đẩy bánh xe vội vã theo sau Bạch Dực.

Tốc độ của nữ quỷ rất nhanh, trên người Bạch Dực có thương nên đuổi theo cũng khá vất vả. Nhưng tôi nghĩ bà ta cố tình muốn dẫn chúng tôi đi, quẹo ngang quẹo dọc một hồi, chúng tôi đã không còn biết mình đang ở đâu nữa. Tôi cảm giác nữ quỷ này có gì đó muốn nói với chúng tôi, vì muốn bỏ rơi chúng tôi giữa chừng là điều cực kỳ đơn giản, nhưng bà ta lại cố tình dẫn chúng tôi chạy theo mình. Lục Tử cắn răng chạy theo chúng tôi một lúc, nhưng dần dần mặt hần tái nhợt đi, lộ ra vẻ cực kỳ kinh hoàng, hần hét lớn một tiếng, chúng tôi đều dừng lại, hần tức giận nói: “Không ổn, không ổn rồi! Chúng ta căn bản không còn ở trong bệnh viện nữa rồi! Bệnh viện thế quái nào mà lại có nhiều lối rẽ thế chứ! Cái này thì phải gọi là mê cung rồi chứ không à!”

Hần nói tới đây chúng tôi mới nhận ra, quả đúng như vậy, chúng tôi không biết đã quẹo qua bao nhiêu ngã rẽ, quả thực không được bình thường! Nghĩ kỹ lại thì chẳng phải chúng tôi vừa đâm thẳng vào tường mà quẹo sang hay sao! Nghĩ tới đây da đầu tôi tê rần vì sợ, đầu óc cũng đại đi. Bạch Dực cũng ngừng lại suy nghĩ, Tần Hiểu Mai vừa sợ vừa rồi, lại thêm đang mang thai nên cũng không chạy nổi nữa, chỉ dựa hần vào Lục Tử thở dốc. Chúng tôi quay đầu lại định quay về, thì phát hiện mình đã ở trong một dãy hành lang xa lạ, cuối hành lang có rất nhiều người qua lại, nhìn ra ngoài cửa sổ, thì thấy lúc này đang là ban ngày. Chết tiệt nó, đang nửa đêm kia mà, sao lại thành ban ngày rồi? Tôi ngẩn người nhìn xung quanh, nó mang dáng vẻ của bệnh viện thời hiện đại, nhưng không còn là dãy tầng trệt nơi chúng tôi đang nằm nữa. Bức tường trắng bệch cùng những ngọn đèn vô cảm hắt ánh sáng chói rọi vào đó làm chúng tôi chói mắt.

Bốn người chúng tôi chỉ biết ngẩng người đứng nhìn, phía sau đột nhiên vang lên tiếng bánh xe, một đám bác sĩ y tá đang đẩy một phụ nữ trên giường bệnh, chúng tôi lập tức tránh sang hai bên. Cô gái nằm trên giường gào khóc đau đớn, chúng tôi cũng lần mò theo đoàn người tiến về phía trước. Lúc tôi đang định mở miệng hỏi một người trong số họ xem có chuyện gì đang xảy ra thì tôi chợt nhận ra, bọn họ căn bản không hề nhìn thấy chúng tôi! Chúng tôi có gọi thế nào bọn họ cũng không nghe không thấy! Tôi toát mồ hôi lạnh nhìn cánh cửa phòng giải phẫu chợt hé ra, một cánh tay vươn từ trong ra, hướng về chúng tôi ngoắc ngoắc.

Bạch Dực chậm rãi đẩy xe của tôi về phía đó: “Cứ vào xem sao, có lẽ sự thực đang nằm bên trong đó.”

Bốn người chúng tôi như bốn cái bóng vô hình lặng lẽ tiến vào phòng giải phẫu. Trên bàn phẫu thuật nằm một cô gái, cô ta kinh hoàng nhìn chúng tôi như thể có thể trông thấy chúng tôi vậy, nhưng miệng cô ta bị chụp ống thở, ngay cả việc hô hấp cũng đã đủ khó khăn rồi. Ánh mắt cô ta cố sức hướng về chúng tôi một cái nhìn cầu cứu cùng van xin, đột nhiên có một nam bác sĩ tiến tới, đeo khẩu trang nên không nhìn thấy rõ mặt mũi. Về mặt cô gái tràn ngập sợ hãi, cô ta cố lắc đầu lia lịa như muốn phản kháng, hoặc như muốn cầu xin.

Người đàn ông ngừng lại một chút rồi nói: “Cô cũng đừng trách ta, cô không nên dùng cái thai này uy hiếp Trương tiên sinh, ông ấy đã nói với ta chỉ cần cô và cái thai này thần không biết quỷ không hay chết đi rồi, thì tất cả phiền phức của ông ta cũng sẽ kết thúc!”

Mấy cô y tá đẩy bàn đựng dụng cụ phẫu thuật tới, cô gái tuyệt vọng nhìn một đám người vây quanh mình, chỉ một lúc sau, máy đo điện tâm đồ vốn đang nhảy những nhịp lên xuống chợt giãn thành một đường dài thẳng tắp. Ánh mắt cô gái dần dần dại đi, cuối cùng chỉ còn một sắc đục nhờ nhờ của người chết. Mọi người mặt lạnh như tiền lặng lẽ thu dọn xung quanh, sau đó mở cửa phòng phẫu thuật thông báo cho những thân nhân của cô gái đang lo lắng chờ bên ngoài là cô ta đã chết. Tiếng khóc lập tức cất lên ngoài kia, nhưng trong đám người có một gã đàn ông thỏa mãn nhìn tên bác sĩ nọ gật đầu. Tên bác sĩ chậm rãi mở khẩu trang, đúng là trưởng khoa Triệu!

Bác sĩ Triệu lại tiến tới bên bàn giải phẫu, bắt đầu rửa tay. Trong miệng còn thâm thì cái gì, dường như là lần này gặp phải tên keo kiệt chỉ trả cho gã có bốn trăm ngàn, sau này phải đòi thêm nữa vân vân. Đột nhiên nước trong vòi tắc lại, bác sĩ Triệu ra sức lắc lắc vòi nước, nhưng từ trong vòi chỉ chảy ra máu loãng, cùng một đồng tóc đen dài bít nghẹt cả bồn rửa. Gã kinh hoàng lui về sau mấy bước, run lẩy bẩy nhìn lại phía sau lưng. Đương nhiên gã không nhìn thấy chúng tôi, cho nên nhanh chóng xác định là trong phòng không có ai, đành lấy khăn lau vội tay định bỏ chạy ra ngoài. Chợt một mùi hương hoa cẩm chướng ủa tới tràn ngập cả căn phòng, trên bàn giải phẫu ngồi sừng sững một người phụ nữ mặc áo đen, trong tay bà ta ôm một đồng thịt máu chảy đầm đìa, trong miệng lẩm nhẩm bài đồng dao quen thuộc. Bà ta đưa bàn tay vuốt ve đồng thịt trong tay, còn bác sĩ Triệu thì kinh hãi nhìn bà ta như nhìn thấy ma, mà bà ta cũng thực sự chính là một con ma...

Gương mặt của tên họ Triệu nhăn nhúm, những đường nét trên gương mặt dóm đó vào nhau, gã xông tới cửa định đẩy cửa bỏ chạy, nhưng cửa đã bị khóa kín. Cúi đầu xuống nhìn dưới chân, rất nhiều rất nhiều những cái thai chết non đang nằm la liệt chặn ngang cửa, họ Triệu trông như một con chuột bạch lủi chạy khắp nơi, muốn tìm chỗ đào thoát, nhưng góc phòng nào cũng có hồn ma của những phụ nữ mang thai gương mặt tái nhợt nhìn gã cười âm hiểm. Đường cùng mặt lộ, bác sĩ Triệu đành quay hẩn người lại quỳ sụp xuống, cố sống cố chết dập đầu lạy nữ quỷ trên bàn giải phẫu như tể sao.

Ngay khi gã định mở miệng cầu xin, đột nhiên nghe thấy từ dưới bụng mình vang lên những tiếng động vô cùng kỳ quái, họ Triệu ôm bụng gào khóc âm ỉ, chúng tôi nhìn thấy từ cái bụng của tên bác sĩ độc ác này có cái gì đó cứ lồi lên, trướng to, cựa quậy không ngừng, to đến nỗi xé rách cả y phục, hẩn kinh hoàng nhìn cái bụng to như cái trống của mình, vội vàng dón hết sức tàn bỏ tới bên bàn giải phẫu. Tôi nhìn thấy phía sau lưng gã có rất nhiều bóng dáng phụ nữ, tất cả đều xoa tóc rối tung, cười khanh khách nhìn theo gã. Còn nữ quỷ ngồi trên bàn giải phẫu vẫn vuốt ve cục thịt trong tay, trong miệng cũng phát ra những tiếng cười ghê rợn. Họ Triệu gian nan bỏ tới bên bàn giải phẫu, rống to: “Đau quá, ta đau... đau quá!!! Đau chết mất!!!” Nói xong tự cầm lấy dao mổ để trên bàn đâm thẳng vào bụng mình, từ trong ổ bụng gã tuôn ra từng dòng từng dòng tóc đen nhánh, gã tự lúi đâm tóc ra khỏi bụng mình, cái áo blouse trắng nhuộm đầy máu đỏ ngầu.

Nhìn thấy cảnh tượng trước mặt, tất cả mọi người chúng tôi đều nghẹn ngào chỉ biết trân trối đứng nhìn, còn Tần Hiểu Mai thì ngay từ đầu đã bịt chặt mắt, không dám hé mắt ra nữa.

Chúng tôi định xông tới cản gã, dù sao nếu cứ để mặc gã như vậy chắc chắn gã sẽ đâm mình đến chết mất, nhưng Bạch Dực đã xông tới cản lại: “Đừng tới, đây là thứ mà nữ quỷ muốn chúng ta chứng kiến.” Nói xong anh ta nhìn sang nữ quỷ bên kia, nữ quỷ cũng ngẩng cái cổ dài thượt nhìn chúng tôi một cái, sau đó ánh mắt đọng lại chăm chú trên người Tần Hiểu Mai, cô bé cứ như bị chiếu tướng, thở cũng không dám thở. Nữ quỷ nhìn một lúc, sau đó lại cúi xuống vuốt ve cục thịt trong lòng, thanh âm khàn khàn hát đi hát lại một bài hát cũ rích:

“Đưng đưa bà ngoại đưng đưa, bà gọi bé cưng bà ơi,

Kẹo một bao, quả một bao, bà ngoại mua con cá về nướng,

Đầu đã chín, đuôi đã sém, cá nằm trong chảo xèo xèo kêu, ăn vào bụng lộp bộp nhảy

Nhảy nhảy đi, nhảy đến tận chân cầu, bé cưng thích thú ha ha cười...”

Hát xong, cúi xuống vắn vẹo cười với cục thịt trong tay, nhưng ánh mắt tràn ngập bi ai lẫn bất lực vô hạn.

Nhìn đến đây, Bạch Dực liền lặng lẽ đẩy tôi ra khỏi phòng. Tôi muốn mở miệng nói cái gì, nhưng phát hiện cổ họng như nghẹn đắng lại, không sao thốt nên lời. Lục Tử đi bên cạnh cũng mím chặt môi, xoa xoa miệng rồi đỡ Tần Hiểu Mai. Ngoài cửa đã không còn những đứa bé chết non chặn cửa nữa, chúng tôi nhẹ nhàng đẩy cửa ra, nhìn thấy bên ngoài chính là nhà vệ sinh nam, một cuộn băng vải còn cột trên vòi nước, một đầu khác chơ vơ nằm ngoài cửa. Vậy mà Bạch Dực rõ ràng đã dùng hết cả bao băng vải chứ không ít. Ngoài cửa sổ vẫn tối đen như mực. Chúng tôi như vừa thoát khỏi một mảnh hỗn loạn, nhìn nhau trân trối mà không ai nói được câu nào. Chỉ có ánh mắt của Bạch Dực là cực kỳ bình tĩnh, dường như đã biết toàn bộ sự thực.

Đột nhiên lúc này Tần Hiểu Mai như bị cái gì đánh gục, cả người run bắn lên rồi nước mắt trào ra, cô bé bỗng nhiên kích động cắn chặt môi, sau đó chỉ vào bụng mình mà khóc nức lên: “Đứa bé trong bụng em là con cháu nhà họ Triệu đó! Vậy mà hắn, hắn đang tâm đưa em vào đây, là hắn muốn em chết cho rồi sao?! Ha ha ha, cái gì mà yêu với chả thương! Hắn là một tên khốn! Cả nhà hắn đều là một lũ khốn mà!”

Tôi thấy Tần Hiểu Mai tự nhiên trở nên kích động như thế, liền lo lắng hỏi: “Làm sao vậy?”

Tần Hiểu Mai nước mắt chảy dài, nhưng khóe môi lại vẽ thành một nụ cười tự giễu: “Làm sao ư? Tên đao phủ giết người không gớm tay trong kia chính là ông bố của Triệu Hiên anh à! Chính là ông bác Triệu lúc nào cũng ra vẻ đạo mạo nghiêm túc đó! Bây giờ em mới hiểu mọi chuyện, cái gì mà phòng bệnh tử thần, cái gì mà lời nguyện của nữ quỷ chứ! Toàn bộ đều là trò khỉ mà lũ khốn nhà họ Triệu bịa ra để che mắt chuyện giết người của mình thôi!”

Bạch Dực lạnh lùng gật đầu: “Không sai, ngay từ đầu tôi đã nghĩ chuyện này thật không bình thường, làm gì mà có con quỷ nào nghiêm túc tới nỗi phải chờ tới lúc vào phòng giải phẫu mới chịu ra tay giết người? Hơn nữa lúc tôi đi điều tra mới phát hiện ra, tất cả những ca bị chết đó đều là do bác sĩ Triệu tự tay điều trị. Nói cách khác là gã đó đã khéo léo dựa vào chuyện ma quái để ngụy trang cho tội ác của mình.”

Tôi lập tức liên tưởng tới vụ án hai mươi năm trước, liền hỏi: “Vậy có phải cũng chính là gã đã giết hại bác sĩ Lâm hai mươi năm trước không?”

Bạch Dực chỉ lắc đầu: “Không phải đâu, tên sát nhân kia không phải tay họ Triệu này, sau đó tôi có tìm được một bà lao công lớn tuổi làm việc lâu năm ở đây, bà ấy biết nhiều hơn những câu chuyện ma mị mà chúng ta đã nghe.”

Bạch Dực bắt đầu kể cho chúng tôi nghe sự thực đã xảy ra hai mươi năm trước là như thế nào. Lúc đó bác sĩ Lâm là một bác sĩ đỡ đẻ nổi tiếng số một số hai trong bệnh viện, tôn chỉ của bà là dốc hết sức mình để bảo vệ sự an toàn của từng bà mẹ từng em bé. Tính cách của nàng khiến các bác sĩ khác và toàn thể bệnh nhân đều phải kính phục, bà chưa bao giờ nhận tiền biếu xén, mặc kệ là cán bộ hay dân thường, nhà giàu hay nông dân, chỉ cần là phụ nữ có thai do bà điều trị, bà sẽ làm hết trách nhiệm không hề nề hà.

Nhưng ngay cả một người phụ nữ tài đức song toàn như vậy mà cũng có nỗi khổ riêng. Lúc còn rất trẻ bà đã gả ột bác sĩ nhi khoa. Những ngày đầu tiên của cặp vợ chồng son cũng khá hạnh phúc, sau đó bác sĩ Lâm cũng mang thai. Vốn chuyện này nên là chuyện đáng mừng, nhưng không ai đoán được số trời, ông chồng của bà tự nhiên đâm ra nghiện ma túy. Những năm đó, chuyện nghiện hút cũng là một vấn đề khá phổ biến, nhưng có thể tiếp cận với ma túy cũng không phải là một điều đơn giản, chứng tỏ ông bác sĩ nhi khoa kia cũng thuộc loại có tiền có thế. Nhưng dẫu sao thì ma túy tàn phá cả gia đình, thân thích họ hàng biết nhà họ có người nghiện hút, liền tuyệt giao hết, cuộc sống của gia đình họ ngày một sa sút nhanh chóng. Bác sĩ Lâm thực lòng yêu chồng mình, yêu đến nỗi nhẹ dạ, đến nỗi chấp nhận tìm cách trộm thuốc giảm đau trong bệnh viện cho chồng mình. Nhưng bao nhiêu đó làm sao có thể thỏa mãn cơn nghiện càng ngày càng tăng của con nghiện nặng? Ông chồng kia bắt đầu tham ô công quỹ, bắt đầu dùng danh nghĩa của bác sĩ Lâm để thu tiền lì xì. Bác sĩ Lâm hoàn toàn tuyệt vọng, lúc này bà đã mang thai ba tháng. Bà muốn gặp chồng lần

cuối để khuyên răn, mong hẳn có thể vì đứa con chưa ra đời của bọn họ mà nghĩ lại, nhưng ai ngờ hẳn ta không nghe lời vợ mình thì chớ, còn bảo bà tiếp tục trộm Dolatin[1] cho hẳn. Cũng chính hẳn đã ra tay sát hại vợ mình, giấu xác trong tường bệnh viện. Nghe nói sau đó cuối cùng hẳn hít thuốc phiện quá liều, chết bên cạnh thùng rác bệnh viện, một gia đình đáng lẽ ra phải rất hạnh phúc lại thành nhà tan cửa nát. Mãi đến sau này khi bệnh viện sửa chữa, mới tìm được di hài của bác sĩ Lâm. Bệnh viện nghĩ chuyện này mà đồn ra ngoài thì thật không hay, nên mới tìm cách phong tỏa tin tức, ai ngờ càng cấm càng đồn bậy, chẳng mấy chốc mà hóa thành tin đồn giường bệnh có ma.

Còn tên bác sĩ Triệu kia mãi sau này mới xuất hiện, tay nghề rất cao lại biết cách “giao tế” nên nhanh chóng leo lên chức trưởng khoa. Ở vị trí đó, gã lại quen với rất nhiều nhân vật tai to mặt lớn trong thành phố, trong số đó có không ít những kẻ ăn chơi trác táng, nhưng ăn chơi thì thường để lại hậu quả. Cho nên gã trở thành công cụ giải quyết những cô gái lỡ có thai và những đứa con trong bụng họ thay cho những tên vô trách nhiệm kia. Họ Triệu không biết nghe ở đâu được chuyện của bác sĩ Lâm đã bị giết chết trong chính gian phòng đó, cho nên gã lập tức thuê dệt nên một câu chuyện ma quỷ về phòng bệnh có ma. Khi mọi người còn đang mải chú ý đến cái giường bị nguyên rửa, thì gã ở một bên ung dung giết chết những cô gái vô tội và những đứa con còn chưa kịp ra đời của các cô. Tần Hiểu Mai, là hậu quả cho chính thằng con Triệu Hiên của gã gây ra. Vì thế gã quyết định cho Tần Hiểu Mai nhập viện, muốn dựa vào tin đồn giải quyết luôn cô bé có khả năng uy hiếp đến tiền đồ của con trai mình. Chỉ có điều cuối cùng lại ra thế này...

Tôi nghi ngờ hỏi: “Vậy bà ta cần gì phải làm thế này? Ngay từ khi gã giết cô gái đầu tiên, bà ấy có thể hiện ra xử gã luôn cho rồi cũng được mà?”

Bạch Dực trầm ngâm một lát rồi mới nói: “Bà ta luôn luôn tìm cách cảnh báo cho các cô gái nằm ở đây, cô gái nào cũng gặp ác mộng, đó là một loại cảnh báo của bác sĩ Lâm. Bà ta muốn dùng cách đó để ngăn bọn họ đừng phá thai, nhưng lại không ai hiểu được... Bác sĩ Lâm, đến cuối cùng vẫn là một người nhẹ dạ... Bà ấy chỉ biết dùng những cách bị động đó để mong ngăn cản họ Triệu thôi, ai ngờ lại càng để lại nhiều hậu quả hơn.”

Tôi gật đầu đồng ý. Nhưng dù sao đó cũng chỉ là suy đoán của chúng tôi, không ai có thể hiểu nổi cách suy nghĩ của một con quỷ, mà quỷ, đôi khi thật sự là một loại tồn tại vừa bất lực vừa đáng thương. Nhưng ít ra, bà ấy cũng đã cứu được Tần Hiểu Mai, nếu không cả cô bé nữa cũng đã trở thành vật hi sinh cho câu chuyện ma quỷ về cái giường tử thần kia rồi. Người thường sợ ma, nhưng chính ma cũng rất sợ người, ví dụ như một kẻ độc ác lòng lang dạ sói như tên họ Triệu kia chẳng hạn, dám lợi dụng cả chuyện ma quỷ để giết người, những kẻ như gã chẳng phải còn đáng sợ hơn cả ma quỷ hay sao?

Bốn người chúng tôi đều im lặng quay về phòng, khi đi ngang qua phòng trực của y tá, nhìn thấy cô y tá trực hôm qua vẫn hăng say coi tiểu thuyết, lần này thậm chí còn không phát hiện ra chúng tôi. Trước mặt cô, một lọ hoa cắm chướng đang nở rộ, Bạch Dực cười nhẹ nói: “Hoa cắm chướng đại biểu cho tình thương bao la của người mẹ, là loài hoa dành ẹ.”

Tôi không thể cảm nhận rõ ràng bác sĩ Lâm là người thế nào, bà có mềm yếu, có vô tư, bà là một người mẹ, cũng là một bác sĩ có tấm lòng, nhưng lại không quyết đoán, dung túng cho cái ác, nếu từ đầu bà biết nghiêm khắc ngăn cản chồng mình, có thể mọi chuyện không đến mức này chẳng?

Ngày hôm sau, trong bệnh viện nổi lên tin đồn bác sĩ Triệu chết bất đắc kỳ tử trong chính khu hoa viên nhà mình. Khi người làm phát hiện ra thì gã đang ghé người vào bên bàn ăn, cái bụng đã bị chính gã đâm nát, trong tay còn cầm một cái dao ăn, kết quả khám nghiệm pháp y là tự sát. Trong phòng ngủ của gã, người ta phát hiện một số lượng lớn tiền mặt và một đồng băng ghi âm, tất cả là do chính gã chuẩn bị để tổng tiền những “khách hàng” của mình sau này. Phòng bệnh có ma nhờ đó mà hoàn toàn sáng tỏ. Tần Hiểu Mai dứt khoát chia tay với Triệu Hiên, cô bé quyết định không phá thai nữa, mà chuẩn bị sinh hạ đứa bé ra, dằn lòng chịu trách nhiệm về những lầm lỗi tuổi trẻ của mình.

Về phần bác sĩ Lâm, sau này nghe đồn một bệnh nhân cũ của bà, bây giờ là một thương nhân giàu có, biết được hoàn cảnh bi thảm của bà, liền bỏ tiền xây một pho tượng lớn đặt trong khuôn viên bệnh viện. Pho tượng của một phụ nữ rất trẻ mặc áo blouse trắng có đôi mắt cực kỳ dịu hiền, xung quanh bà, hoa cắm chướng nở rộ. Bà cứ thế dịu dàng nhìn vào bệnh viện, như thể sẵn sàng bảo vệ cho tất cả mọi người bên trong.

Tôi và Bạch Dực hồi phục rất nhanh, chẳng bao lâu liền xuất viện. Khi chúng tôi mang đồ đạc xuất viện, lại nghe thấy một mùi hương cảm chương dịu dịu lan tới, tôi vừa hốt hoảng đề phòng quay lại thì phát hiện hóa ra là cô y tá thường xem tiểu thuyết trong phòng trực đang cầm một bó cảm chương lớn đặt trước bức tượng của bác sĩ Lâm. Chúng tôi đến sau lưng cô, chỉ nghe cô nói rất nhỏ: “Cảm ơn bác sĩ Lâm, em là đứa bé mà bác sĩ đã cứu khỏi tay thần chết hai mươi năm trước đây, nhờ có bác sĩ em mới lớn được thành người. Hôm nay em cũng là một y tá, em muốn giống như bác sĩ, hết lòng vì từng bệnh nhân!” Nói xong cúi đầu chào thật sâu.

Cô y tá trẻ quay đầu lại nhìn thấy chúng tôi, sững sờ một thoáng rồi lập tức mỉm cười: “Hai anh xuất viện rồi sao, chúc mừng nha!”

Tôi mỉm cười: “Đúng vậy, còn cô, đang làm gì vậy?”

Cô y tá trẻ mỉm cười đáp: “Bác sĩ Lâm là bác sĩ đỡ đẻ của tôi, lúc đó mẹ tôi khó sinh, ai cũng bảo là nhờ bàn tay thần y của bác sĩ Lâm, nếu không giờ tôi cũng không thể đứng đây được rồi.

Bạch Dực gật đầu lặng lẽ nói: “Bà ấy là một bác sĩ tốt, cũng là một người mẹ tốt.”

Gió thổi qua bồn hoa, những cánh cảm chương khẽ gợn lên theo chiều gió, như những lời chúc phúc thầm lặng mà chân thành dành đến tất cả mọi người phụ nữ sắp được trở thành mẹ.

Giường – Hoàn

[1] Dolatin là một loại thuốc giảm đau được sử dụng trước đây, được tính tương tự như morphin, có khả năng gây nghiện.

41. Chương 40: Khách Dưới Trăng (nhất)

Mùa xuân là mùa trăm hoa đua nở, khoe sắc muôn hồng nghìn tía, mọi người vừa trải qua một mùa rét đậm, đến lúc này có thể ưỡn ngực hít sâu một hơi dài, tận hưởng hương thơm tràn ngập ẩm áp khắp nơi. Nhưng tôi không có cái phúc đó, với một người bẩm sinh đã bị dị ứng với phấn hoa như tôi, mỗi lần đến mùa xuân, đi ngang qua bồn hoa hoặc dưới tàng cây đều phải nhắm mắt bưng mũi bỏ chạy thật nhanh, nếu lỡ hít phải dù chỉ xiu xiu phấn hoa thôi cũng đủ hắt hơi đến đầu óc quay cuồng mất.

Vì sao tôi lại đột nhiên nhắc tới bệnh dị ứng của mình ư, đó là vì bên cạnh tôi lúc này là một cặp tình nhân vô cùng tình tứ, anh chàng nọ cứ như muốn khoe của, tặng cho cô nàng của mình một bó hoa hồng còn to gấp ba cái đầu của cô ta, một mùi hoa nồng nặc tỏa lan tứ phía, khiến tôi hắt xì không ngừng. Cũng may bọn họ tới sớm hơn chúng tôi, ăn nhanh hơn chúng tôi, chỉ càn chịu đựng chừng nửa tiếng đồng hồ là cặp chàng chàng thiếp thiếp nọ đã dắt díu nhau ra khỏi quán cà phê theo quả bom màu đỏ chói kia, nếu không người ta nhìn tôi vừa ho vừa chảy nước mắt vừa hắt xì dám hiểu nhầm tôi là trái tim bên lề lắm.

Ngày hôm nay họp mặt với mấy người bạn cũ, mọi người đều là thâm giao, hơn phân nửa lại cùng sống trong một thành phố, trong số đó đương nhiên cũng có Lục Tử. Mấy ly bia cạn sạch, tôi bắt đầu kể chuyện, đem mấy chuyện ma quái mình từng gặp ra thêm mắm dặm muối cho ly kỳ dự dội hơn để lòe đám bạn, đương nhiên phải làm nổi bật sự gan dạ thấy chết không sờn cùng anh minh cơ trí của mình lên. Bởi còn người đều có bệnh chung là thích cái lạ, nên người trẻ tuổi gần như ai cũng thích nghe chuyện ma quái rùng rợn. Lục Tử ngồi bên cạnh cũng gật vào, đáng tiếc thằng nhóc này chỉ rành buôn bán chứ không rành bịa chuyện ma, kể một hồi đầu với đuôi đánh lộn với nhau, mọi người nhanh chóng nghe ra là chúng tôi đang tấu hài. Nhưng không tin cũng chẳng sao, một đám người tụ họp, thích nhất là náo nhiệt. Các anh em lại đã lâu không được gặp nhau, uống tràn hát tràn kể chuyện trời nam đất bắc, hỏi thăm tình hình gần đây của nhau, không khỏi thổn thức trong lòng. Kỳ thực nếu không phải sáng mai còn phải đi làm, tôi còn muốn giống như khi học đại học, mang theo mấy chai bia chạy lên nóc nhà uống rượu bàn chính sự, nghĩ tới tương lai. Khi ấy trong đầu chỉ lo đàn ghita sao cho hay, hát sao cho vang, thời niên thiếu lòng bóng hoàn toàn không lo sầu năm tháng.

Rượu quá ba tuần, tôi bắt đầu buồn ngủ, mí mắt trĩu nặng xuống, nhìn sang đồng hồ treo tường trong quán thì cũng đã hơn 11 giờ. Chuyến tàu cuối cùng chắc chắn đã lỡ, lúc này phải chịu khó đi bộ thêm một quãng đường khá xa để bắt chuyến tàu đêm, nếu lúc này còn không chịu về, lỡ ngày mai ngủ quên một cái thì chắc chắn bị Phan hói cạo đầu mất. Vì vậy tôi bèn đứng dậy khoác áo, vỗ vỗ vai mấy người bạn chúc họ ở lại vui vẻ, gọi phục vụ tới tính tiền phần mình rồi chia tay đám bạn ra về.

Vừa bước ra khỏi quán, bầu trời bên ngoài đã trải rộng đen đặc trước mắt, trên đường hầu như không còn người qua lại, có người cũng chỉ còn là những người làm ca đêm, nét mặt lạnh tanh qua lại như những cái bóng, tuy không có vẻ vội vàng lo âu như những người làm việc ban ngày, nhưng ngược lại, cái vẻ lạnh lùng đến gần như chết lặng này lại khiến người ta phải liên tưởng đến những cái xác không hồn. Một năm tứ quý mỗi mùa đều để lại cho đêm những hương vị riêng biệt, đêm mùa xuân mang theo một cảm giác ấm áp ôn hòa rất lạ, gió rất lạnh, nhưng trong không khí vẫn còn lưu luyến dư vị nắng ấm của buổi ban ngày.

Tôi kéo khóa chiếc áo khoác lại cho kín, vội vã băng mình vào đêm, chưa đi được bao xa thì trời bắt đầu rắc mưa bụi, lất phất rất nhỏ, chỉ dưới ánh đèn đường mới phảng phất nhìn thấy những hạt mưa mảnh như sợi chỉ khẽ giăng giăng trong không khí. Con đường này có nhiều quán ăn đêm, ngoài cửa chớp lóe những ngọn đèn chói mắt đủ màu, nhưng bên trong cánh cửa cũng tối thui, một vài cô phục vụ viên ăn mặc như chẳng có đứng ngoài cửa thản nhiên hút thuốc uống rượu, gương mặt hắt ánh sáng đèn đường nên trông có vẻ xám ngắt, đứng tựa cửa lạnh lùng nhìn ra ngoài đường. Nếu không nhờ ánh mắt thỉnh thoảng đảo qua lại thì trông bọn họ giống hệt như những con búp bê vô hồn. Có người không chờ được, ra hẳn ngoài đường đón khách, vừa nhìn thấy tôi lập tức xáp tới nháy mắt đưa tình. Tôi vừa nhìn thấy vẻ hung hăng như hổ cái của bọn họ, lập tức sợ tới mức quay đầu bỏ chạy trốn chết, chỉ nghe văng vẳng phía sau tiếng con gái cười khanh khách chọc quê.

Trạm xe đêm nằm trong một góc đường hẻo lánh, nếu không phải trước đây đã nhớ kỹ vị trí của nó thì giờ này chưa chắc đã tìm ra. Tôi nhìn đồng hồ đeo tay, ngừng đầu đối chiếu với bảng giờ tàu chạy, phát hiện còn phải chờ thêm mười phút nữa mới có một chuyến xe.

Vì vậy tôi đành bất đắc dĩ lôi cái MP3 trong túi ra, đeo tai nghe, đứng tựa vào bảng hiệu trạm xe mà chờ đợi. Nhạc toàn là nhạc không lời tải từ game online xuống, không biết rõ tên là gì, nhưng giai điệu nào cũng cực kỳ trữ tình, hợp tình hợp cảnh. Âm nhạc chậm rãi mà da diết gần như hòa làm một với bầu không khí băng lạnh xung quanh, làn mưa cứ rơi thánh thoát khi thưa khi mau, nhìn xa xa có thể trông thấy một lớp khói mờ sương phun ra từ ống khói của một nhà xưởng nào đó, trong không khí vẽ lên những hình thù kỳ lạ, rồi dần dần tan vào bầu trời đêm đen thẫm phía trên.

Tôi đưa ống tay áo lau mặt, cảm thấy trên mặt mình đã bám một lớp nước mỏng. Nhìn cảnh sắc ở xa một lúc cũng cảm thấy mệt mỏi, vì thế tôi quay đầu nhìn lại lối đi bộ bên kia đường, nhìn thấy một bãi cỏ mênh mông, tỏa vào không khí một mùi cỏ xanh sạch sẽ tươi mát hòa cùng mùi ngai ngái ẩm ướt của đất trồng. Tôi chợt cảm thấy không khí mùa Thanh minh càng lúc càng tới gần. Rất nhiều người không biết kỹ, chỉ biết Thanh minh là quỷ lễ, thực ra không phải. Vào thời cổ, tiết Thanh minh là lễ mừng mùa xuân mới đã tới, cũng là ngày lễ cúng trời đất vạn vật chuyển hóa âm dương, là một trong hai mươi tứ tiết, đối với nông nghiệp là một khoảng thời gian quan trọng cực kỳ vì nó bắt đầu vụ mùa xuân. Lý do người ta liên hệ tiết Thanh minh với cõi âm là vì trước ngày Thanh minh chính là ngày Hàn thực, nghe nói là để tưởng nhớ chuyện Tản Văn Công thương tiếc Giới Tử Thôi. Từ đó về sau mọi người có thói quen nhập hai ngày lễ Hàn thực cùng Thanh minh làm một, Đường Huyền Tông năm Khai Nguyên thứ hai mươi đã ra chiếu chỉ cho thiên hạ là “Hàn thực viếng mộ”, vào ngày này dân chúng lũ lượt tìm tới phần mộ tổ tiên hoặc từ đường của dòng tộc để dâng hương cúng bái, cho nên ngày Thanh minh tràn ngập những người đi tảo mộ, mà thức ăn cũng là thức ăn lạnh, không được dùng đồ ăn nóng. Cho tới ngày nay vẫn còn một món truyền thống là cơm nắm xanh, mang theo một mùi cỏ thơm nhàn nhạt. Từng nắm gạo nếp xanh mượt bao bên ngoài bột hoa hồng nhỏ mịn bên trong. Nghe mùi rất thơm, nhưng tôi không thích ăn, vì cứ có cảm giác thứ này chỉ nên cho người chết ăn mà thôi. Cảm giác “lạnh”, đối với người sống là một dạng trải nghiệm cảm giác của cõi âm. Cho nên tôi luôn luôn cảm thấy ngạc nhiên vì sao mọi người cứ đem ngày xuân ấm áp đẩy sức sống cột chặt với truyền thống tế bái người chết? Chẳng trách mà tiết Thanh minh từ từ biến thành một ngày quỷ lễ, đây có thể nói là một trường hợp mà văn hóa truyền thống của Trung Hoa bị hiểu sai và xuyên tạc.

Đang khi còn suy nghĩ miên man, chợt thấy trong bụi cỏ bên kia đường có một người nào đó đang bước tới bước lui, phản ứng đầu tiên của tôi là chẳng lẽ lại là trộm? Nhưng cũng không phải chứ, đối diện là một

công trường thi công, nhà còn chưa xây xong thì trộm cái gì? Chẳng lẽ muốn lấy cắp vật liệu xây dựng? Nhìn người nọ dáng người lom khom, lật từng tắc từng tắc cỏ nghe loạt soạt, tôi có phần nghi hoặc, nhưng lại nghĩ nếu thật là ăn trộm thì tôi nên đóng tròn vai trò công dân tốt, ra đó xem thử xem sao, nếu là đúng thì phải nhanh chóng đi báo cho dân phòng. Vì thế tôi chọn lúc đường vắng vẻ không có xe, nhanh như chớp chạy ào qua đường, sau đó từng bước từng bước tới gần người kia, trong lòng lúc này mới nghĩ nếu kẻ này thực là ăn trộm thì có khả năng mang theo vũ khí, bụng cũng hơi sợ nên đi rất rón rén. Nhưng khi tiến tới gần thì chợt mũi ngửi lên, một mùi hoa nồng nàn vừa xộc thẳng vào cánh mũi, lập tức nhận không được đánh mấy cái hắt hơi liền. Người kia đang cúi rạp xuống đất vội đứng thẳng người lên nhìn tôi. Tôi run lên nghĩ mình xong đời rồi, chắc sắp bị diệt khẩu mất. Nhưng người kia hoàn toàn không có ý định tấn công tôi, cũng không có vẻ muốn chạy. Trái lại chỉ hơi ngẩn ra, sau đó chậm rãi tiến tới gần tôi. Nương theo ánh đèn, tôi mới nhìn người nọ được rõ hơn. Ánh đèn từ mù trong công trường hắt một thứ ánh sáng nhàn nhạt lên gương mặt hơi tái của anh ta. Đại khái là một thanh niên chừng ngoài hai mươi, nhìn còn rất trẻ, gương mặt khá điển trai. Nhưng trên người lại mặc một bộ quân phục cũ xì rách bươm, tôi không ngờ thời buổi này còn có người mặc quân phục màu xanh lá, khoác một cái túi xách vải buồn cũng màu xanh nốt, trông giống như những Hồng vệ binh trong tranh vậy. Động tác của anh ta rất chậm, khi anh ta đứng thẳng người dậy, tôi mới phát hiện anh ta to cao hơn tôi nhiều, cơ thể cường tráng rắn chắc lại thêm bộ quân phục trên người, trông giống như một anh lính biên phòng điển hình.

Thanh niên gãi gãi đầu, cười bên lên: “Ha ha, tôi đang tìm vài thứ thôi.”

Tôi vừa nhìn thấy bộ quân phục thì đã nhẹ nhõm hơn rất nhiều rồi, quần chúng nhân dân nên tin tưởng ai nhất? Đương nhiên là những chiến sĩ rồi. Tôi vừa nhìn thấy đây là một quân nhân liền lập tức cảm thấy kính trọng hẳn lên, vội hỏi: “Đại ca, anh đang tìm gì vậy?”

Trông anh ta có vẻ rất giản dị, là một vẻ hàm hậu mà đặc biệt các quân nhân hay có, giọng nói pha khẩu âm phương bắc rất nặng, khi cười cặp mắt híp thành hai đường bán nguyệt, vui vẻ đáp: “Cũng không có gì quan trọng, chắc đêm nay tìm không được rồi.” Nói xong nhìn tôi cười cười rồi chậm chạp bước qua đường. Tôi cũng đứng lúc muốn quay lại đó chờ xe, nên cũng theo anh ta sang đường. Cả hai chúng tôi cùng đứng chờ dưới trạm, nhưng tôi cũng không thích nói chuyện nhiều với người xa lạ lắm, nên lại tiếp tục mang tai nghe vào nghe nhạc tiếp. Lúc này không dừng máy nghe nhạc, nên lúc này đã nhảy qua mấy bài, đang phát một bài hát có tiết tấu cực kỳ chậm rãi, hát về một câu chuyện trên thảo nguyên, ca tụng công đức của Cách Tắt Nhĩ Vương[1]. Tiếng hát ngân nga hào sảng, cùng tiếng đàn ngựa tung vó hí vang, mang theo âm hưởng hùng tráng mà trữ tình của thơ ca hàng nghìn năm về trước.

Đang lúc một giọng nữ cao vút ngân khúc Trường Sinh thiên, đột nhiên tôi nhận ra trong bài hát chợt lẫn vào một vài tạp âm nho nhỏ, tôi thử chỉnh lại tai nghe, nhưng vẫn không hết được. Ban đầu tôi cho rằng đây có thể là tạp âm rè rè của cái máy MP3, nhưng nghe thật kỹ có thể thấy đó là tiếng người đang nói chuyện, dùng một loại ngôn ngữ rất kỳ quái, hơn nữa thanh âm già nua khàn khàn, lại bị trộn với bài hát nên nghe càng khó, nghe không kỹ còn tưởng là do MP3 bị hư. Tôi nín thở lắng tai nghe để xem rốt cuộc ai đang nói cái gì, nhưng lại nghe không hiểu, chẳng lẽ là đang nói tiếng Anh? Tại vì nghe không giống như mật mã lắm. Chỉ nghe những tạp âm xè xè mà đứt đoạn, không thể hiểu được người đó đang nói gì. Tôi cau mày định thử nghe lại lần nữa thì anh quân nhân kia đã lên tiếng, báo cho tôi biết xe đã tới. Tôi ngẩng đầu lên nhìn, ngoài trời mưa bay lất phất nhìn không rõ, chỉ thấy hai ánh đèn xe như hai ngọn lửa ma trời từ từ tiến tới gần. Chờ đến lúc xe tiến tới trước mặt, tôi mới thấy rõ nó là một cái xe buýt công cộng, vì thế cũng tắt máy nghe nhạc nhét vào túi, chờ đến lúc về tới nhà sẽ kiểm tra lại một lần, nếu lúc đó còn có tạp âm thì phải mang ra chỗ tiệm bán MP3 mang vốn mới được!

Người quân nhân hơi nghiêng người nhường tôi lên xe trước, tôi vừa gật đầu cảm ơn vừa nhấc chân lên xe. Trong xe chỉ có vài hành khách, tất cả mọi người đều ngồi riêng mỗi người một ghế, cho dù bên cạnh còn chỗ trống cũng không ai tình nguyện ngồi xuống bên một người xa lạ. Đó chính là tính cách kỳ lạ của con người, rõ ràng là động vật quần cư không thể sống xa đồng loại, mà lại vẫn cảnh giác giữ một khoảng cách với những người khác. Có lẽ phải nói rằng ở một phương diện nào đó thì con người có bản năng bài xích những thứ xa lạ với mình. Tôi cũng thế, nên chọn một băng ghế sát bên cửa sau, để xuống xe cho dễ. Anh quân nhân kia cũng ngồi xuống bên cạnh.

Tài xế cho đóng cửa xe, bóp kèn hai lần rồi mới cho xe lăn bánh. Tôi biết hành động này thực ra cũng là một hành động mê tín của giới tài xế, bởi vì phải chạy xe ban đêm nên trước khi cho xe chạy, bóp kèn hai

lần như để nhắc nhở các cô hồn dã quỷ trên đường rằng đây là xe của người sống, nên tránh ra không nên tìm cách làm phiền lái xe, coi như cũng là một loại cầu khẩn được lên đường bình an.

Xe chạy rất nhanh, dù sao cũng là đường đêm không lo bị kẹt xe. Dọc đường đi ngoại trừ mấy lần dừng lại vì đèn đỏ, còn thì xe chạy bon bon, trên xe tính luôn cả tài xế cũng chỉ có bảy người. Mọi người đều im phăng phắc, chỉ nhẹ nhàng lay động theo nhịp rung lắc của xe, ánh mắt bình thản mà vô cảm. Vị quân nhân bên cạnh tôi thì ngồi thật thẳng, so với anh ta, trông tôi thật là bê tha.

Anh ta mở miệng hỏi: “Đồng chí là người địa phương này à?”

Trong lòng tôi thầm buồn cười, dạo này người ta gọi nhau là anh đẹp trai, là anh em, là tiên sinh, chứ chẳng còn ai gọi nhau là đồng chí thế này nữa. Tôi lắc đầu: “Không, nghe khẩu âm của anh dường như là người miền bắc?”

Anh ta gật đầu: “Vâng, tôi người Trường Xuân.”

Đã thế này thì cũng phải hỏi han nhau một chút, nếu không thì mình quá lạnh lùng, hơn nữa đối phương rõ ràng là người trong quân ngũ, thật thà chất phác có gì mà phải sợ? Lúc này khi chờ xe anh ta đứng dưới tán cây nên lúc này trên tóc còn vương lại mấy chiếc lá khô khiến tôi có hơi buồn cười, ống quần vương đầy bùn đất, thoạt nhìn còn tưởng là nông dân trồng rau. Lúc này tôi mới phát hiện ra hai bàn tay của anh có hơi lạ, da tay nhăn nheo lại trở những vết tròn nâu nâu như những vết đồi mồi trên da người già.

Người quân nhân thấy tôi đang nhìn tay mình thì có hơi bối rối nắm chặt tay lại, sau đó chất phác cười: “Ha ha, tay tôi bị làm sao à? Mà tên tôi là Vi Thỏa, trước đây là lính pháo thủ, còn tiểu đồng chí tên là gì?”

Quả nhiên là cách nói chuyện của quân nhân, lúc nói chuyện cũng không quay đầu lại, tôi nghĩ thầm, hóa ra là lính pháo thủ, có lẽ do thường xuyên tiếp xúc với hỏa dược nên màu da mới bị biến đổi như thế, cho nên mới nói, mỗi chiến sĩ đều là một bức tường thành mà! Tôi lúc nhỏ cũng thích gia nhập quân đội, nhưng vóc dáng thể trạng không đạt yêu cầu, kiểm tra sức khỏe không đủ tiêu chuẩn nên đành thôi. Nghĩ đến đây, lại nhìn một người lính thực thụ trước mặt, trong lòng không khỏi cảm thấy kính phục. Vì thế cung kính đáp: “Tôi tên An Tung, lúc trước cũng từng muốn đi lính.”

Vi Thỏa cười to, nhưng vẫn không quay đầu lại. Xe chạy trên đoạn đường hơi gập ghềnh, ngoài cửa sổ động đầy nước mưa, tôi quay sang hỏi mấy thứ về quân sự, lại hỏi cảm giác cầm đại pháo trong tay thế nào vân vân, nghe tôi hỏi, Vi Thỏa bật cười ha hả, nói: “Tiểu đồng chí đúng thật là muốn đi lính nhỉ?”

Tôi gỡ gỡ tóc, ngượng ngùng nói: “Thì anh thấy thể chất của tôi rồi đấy, thấp bé nhẹ cân thế này nên không lọt qua vòng kiểm tra sức khỏe, trừ phi có ‘gửi gắm’, nếu không thì súng cũng không được cầm.”

Vi Thỏa đáp: “Cũng không phải là không được, trong quân của tôi lúc trước có một binh nhất, cậu ta cũng đặc biệt nhỏ con, ăn ít như mèo, nhưng cuối cùng vẫn trở thành một chiến sĩ xuất sắc đó.”

Tôi ước ao nhìn anh ta, nhưng lúc này tham gia quân ngũ cũng không còn là mơ ước thực tế nữa, tôi cũng không còn chấp nhận với nó như lúc còn nhỏ.

Chỉ thấy ánh mắt của anh ta trong thoáng chốc chợt trở nên mơ màng, như thể đang nhớ về quá khứ: “Lúc đó mọi người đều gọi cậu ta là Hạt Đậu, nhưng cậu ta cũng không giận, vì ở quê cậu ta, Hạt Đậu và Hạt Giống là đồng nghĩa, cho nên cậu ta luôn luôn tin rằng mình là một hạt giống sau này có thể trở thành một cây cổ thụ to lớn. Mà sau đó cậu ta quả thực trở thành một chiến sĩ khiến người ta phải nể phục.”

Tôi gật đầu, biểu lộ sự đồng tình. Nói đến đây cần phải nói thật là từ đầu tới giờ tôi luôn nghĩ thấy một mùi là lạ tỏa ra từ người Vi Thỏa, không thể nói là mùi hôi, nhưng vẫn rất quái lạ. Cũng có thể là do lúc này anh ta cứ sục sạo trong bụi cỏ cũng không chừng. Tôi những muốn hỏi anh ta thực ra muốn tìm cái gì, lúc này đã là nửa đêm, nếu ánh sáng không đủ tìm không thấy thì chẳng bằng để sáng mai hãy tìm không được sao?

Anh ta nghe tôi nói thế cũng không nói gì, chỉ bảo là nếu kể cho tôi nghe tôi sẽ cười anh ta ngu ngốc mất. Mà nếu người ta đã không nói, tôi cũng không tiện hỏi lại. Tôi và anh ta nói chuyện phiếm đàm ba câu, chẳng mấy chốc xe đã băng ra đại lộ. Vi Thỏa đứng dậy báo xuống xe, trước khi đi anh ta trao cho tôi một cái gói nhỏ nói: “Coi như chúng ta hữu duyên, tôi không có gì tặng cậu được, thôi thì cái này là hạt giống hoa, trồng mùa này là hay nhất. Cậu xem...”

Tài xế xem chừng là người nóng nảy, cửa vừa mở một chút đã dợm muốn đóng. Vi Thỏa chỉ nói được tới đó liền vội vàng vẫy tay xuống xe. Tôi sững sờ ngồi lại, tình huống này rất giống như một bộ phim hoạt hình Nhật Bản mà em họ tôi lúc nhỏ thường hay xem, gọi là cái gì nhỉ... “Hana no ko Lunlun”[2]? Nhưng trong phim đó nhân vật chính là một cô bé tóc vàng cơ. Vì thế tôi càng hiếu kỳ bên trong cái gói nhỏ này là hạt giống của loài hoa gì. Cái gói được làm bằng giấy cũ rất bướm ngả vàng, bên trong là những hạt giống xanh lục như hạt đậu. Chỉ nhìn quả thực không biết là loài hoa gì, tôi định sẽ đem về cho Bạch Dực xem, có thể anh ta nhìn sẽ biết. Mà nếu anh ta cũng không biết thì cứ trồng thử vào chậu xem sao, nở hay không nở cũng tùy ý trời. Vì thế tôi nhét cái gói vào túi áo, quay đầu lại phía sau nhìn về phía Vi Thỏa vừa xuống xe. Xe chạy quá nhanh nên đang khi tôi còn nghiêng cứu về cái bao hạt giống thì bóng dáng Vi Thỏa đã biến mất rồi, thế nhưng ở phía xa xa đằng sau có một bóng người màu trắng, lẳng lặng đứng ở vệ đường, không động đậy cũng không đi. Tim tôi hơi giật lên một cái, nhưng không nói gì. Trên xe kị nhất là nói ra những điều ma quái xui xẻo, coi chừng bị mọi người mắng chết.

Nhưng có vẻ như cả tài xế cũng đã nhìn thấy cái bóng trắng đó qua kính chiếu hậu, tôi thấy ông ta lăm lăm chữm một câu xui xẻo, sau đó nhấn chân ga cho xe phóng nhanh hơn. Hành khách vẫn đứng đưa qua lại theo nhịp lắc của xe như mấy con lật đật, tôi nhìn ra ngoài cửa sổ xe, ngoài trời vẫn tối đen như mực, những ngọn đèn đường không đủ để soi sáng cảnh vật bên ngoài. Xe chạy được một lúc lâu, tôi chỉ thấy những đường nét loang loáng chạy qua trước mặt, ngoài ra không trông rõ được gì. Nhưng chẳng hiểu sao tự nhiên tôi cảm thấy phập phồng bất an kỳ lạ, trong lòng có một dự cảm chẳng lành, tôi thử nhìn sang những hành khách khác, nhưng bọn họ dường như chẳng có vẻ gì là phát hiện ra cái thứ kia, chỉ lẳng lẽ ngồi yên trên xe. Tôi đành ép mình ngồi yên, trong lòng không ngừng tự an ủi mình: “Không sao, sáng nay ra ngoài có nhìn lịch mà! Đại cát đại cát, không cần kiêng kị, không gặp chuyện xui mà!” Lại âm thầm niệm mấy câu A di đà phật.

Nhưng dần dần tôi nhận ra tốc độ của xe càng lúc càng chậm, chậm tới nỗi rề rề như sắp dừng hẳn lại vậy, nhưng vẫn không trông rõ khung cảnh trước đầu xe. Xe chạy chậm như thế một cái xe tang. Không khí xung quanh đột nhiên như lạnh đi hẳn, tôi ngồi đó mồ hôi lạnh đổ ràn ràn, cứ theo cái đà này coi chừng đến sáng mai cũng chẳng tới trạm nổi. Tôi nhìn xung quanh muốn biết chỗ này là chỗ nào, nên dùng bàn tay xoa xoa khung cửa kính mờ hơi nước, lại bất thành linh phát hiện, cái bóng trắng! Không biết tự lúc nào mà nó đã dán sát vào cửa sổ chỗ tôi ngồi rồi! Nhìn không ra hình dạng của nó là cái gì, chỉ thấy một tay của nó âm thầm vung vung rải rải xuống đường như đang rải tiền vàng mã cho người chết vậy! Chết tiệt, xe tui tôi không phải là xe tang! Không ngờ theo tới đây. Trong mắt tôi ngập tràn bất an, nhưng những hành khách khác dường như chẳng nhận ra cái gì bất thường cả, chỉ có tài xế chạy xe cứ càng lúc càng chậm, hơn nữa, càng lúc xe càng rung lắc dữ dội. Cuối cùng tôi thực sự ngồi không nổi nữa, đành đứng lên đi tới bên cạnh tài xế nhỏ giọng hỏi có chuyện gì vậy?

Ánh mắt tài xế lúc này cũng đã kinh hoảng lên rồi, trên trán mồ hôi cũng đổ lấm tấm. Ông ta thì thầm nói: “Coi mời bị ‘lộ quỷ’ bám theo rồi. Cậu muốn xuống xe bây giờ tôi cho cậu xuống?”

Tôi nghe không rõ lắm, nên hỏi lại: “Là thế nào cơ?”

Ánh mắt tài xế vẫn dán chặt trên đường như thể sợ rằng chỉ cần dời mắt đi một giây là đủ gặp tai họa vậy: “Cái thứ trắng trắng kia coi chừng là một con ‘lộ quỷ’, là thứ hay bám theo để gây tai nạn cho các tài xế. Hiện tại nó đang bám theo cái xe này.”

Tôi gào lên: “Vậy mọi người cùng nhau bỏ xe chạy thôi chứ!”

Tài xế ngạc nhiên hỏi lại tôi: “Cái gì? Hôm nay hành khách trên xe chỉ có mình cậu thôi mà...?”

[1] Là một anh hùng trong truyền thuyết của dân tộc Tạng, cả đời trừ gian diệt ác, truyền bá đạo Phật

[2] Là một bộ shoujo manga của Shiro Jinbo, được chuyển thể thành anime bởi Toei Animation năm 1979, có thể coi là tiên phong của thể loại anime có những nữ nhân vật chính biến hình thành anh hùng (kiểu như Sailor moon ấy, nhưng sớm hơn hẳn 10 năm). Chủ đề chính xoay quanh cuộc chiến của cô bé Lunlun Flower và ý nghĩa của các loài hoa

42. Chương 41: Khách Dưới Trăng (nhị)

Câu nói đó của ông ta vừa thốt lên tóc sau gáy tôi đã dựng đứng lên hết, tôi không dám quay đầu nhìn lại sau xe, chỉ run run hỏi lại: “Ông... ông nói gì thế... còn tới 4 người khách nữa cơ mà...?”

Giọng nói của tài xế lúc này cũng trở nên hơi kỳ lạ, ông ta đáp: “Không có mà, từ đầu chỉ có một mình cậu thôi à. Cái xe này nhiều năm nay không có người sống nào bước lên cả...”

Lời này dường như một chậu nước đá tạt thẳng vào mặt tôi, nhất thời tôi cảm thấy xung quanh mình tối sầm lại như vừa rơi vào địa ngục. Người sống? Nói vậy tức là sao chứ? Lẽ nào ý ông ta là trên cái xe này không có ai còn sống cả sao...? Vậy còn chính bản thân tài xế thì sao...? Tôi cúi đầu len lén quan sát, không nhìn đã đỡ, vừa nhìn tôi đã sợ tới mức suýt nữa thì buột miệng hét lên! Ông tài xế hoàn toàn không còn bộ dáng như ban đầu nữa, cái đầu của ông ta đã thối rữa tới mức sắp lòi hết xương, thoạt nhìn tựa như một trái khố qua thối... mấy sợi tóc thưa thớt dính lại trên trán, trên mặt còn mấy vết máu đen thui bết lại. Một bên trông mắt đã lòi hẳn ra ngoài. Qua kính chiếu hậu, tôi nhìn thấy bốn hành khách còn lại mà lúc này tôi đã miêu tả là lác lư như lật đật, thực ra chỉ là bốn khối thịt nhầy nhụa không ra hình dáng, chỉ có đôi trông mắt vẫn nhìn thẳng trừng trừng về phía trước!

Cái miệng của tài xế đã gần như biến dạng hoàn toàn, làm giọng nói cũng méo mó hẳn đi: “Thôi xong, bị đuổi kịp mất rồi. Cậu xuống không thì bảo, đừng đứng đó nói chuyện nữa. Gần đây có một cái miếu, có thể vào đó trốn một lúc.”

Tôi lúc này đã gần phát điên, ai mà ngờ chạy một hồi hóa ra xung quanh đây chỉ có mình tôi còn sống? Hay lẽ nào ngay cả tôi cũng đã chết mà không biết? Tôi lập tức đề hết mọi hoảng kinh cùng nghi ngờ trong lòng mà gào to một câu cốt tử: “Tôi muốn xuống! Cho tôi xuống mau!”

Tài xế quay cái đầu như trái khố qua thối sang nhìn tôi một cái, cuối cùng chậm chạp dùng một bàn tay máu me bết bết bấm vào nút mở cửa xe. Tôi không dám ngoảnh đầu nhìn lại, cũng không quản mình đang chạy hay đang nhảy đại xuống xe, chỉ cốt làm sao thoát khỏi đó càng nhanh càng tốt. Trong đầu chỉ còn văng vẳng những lời Bạch Dực đã từng giảng về những chuyến xe ma, tất cả mọi người trong xe đều chết trong một tai nạn giao thông cùng nhau, cho nên bọn họ cứ dính chặt vào cái xe đó, vĩnh viễn lặp đi lặp lại chuyến xe cuối cùng của đời mình, lặp đi lặp lại tất cả những hành vi cùng những lời nói của mình ngày hôm đó. Cũng may số mạng của tôi tốt đến mức không thể tốt hơn được nữa, bởi vì lúc đó có khả năng từng có một người cũng từng nói với tài xế những lời như vậy, sau đó một hai đôi xuống xe, mà tài xế cũng mở cửa một lần cho người đó xuống. Nếu không thì tôi lúc này đã trở thành một hành khách vĩnh viễn của chuyến xe ma quái đó, làm hành khách ma thứ sáu luôn rồi.

Xe lại nhanh chóng chạy đi. Lúc này tôi mới để ý nó không có bánh xe, mà gần như là lướt trên mặt đường. Thân xe móp méo rỉ sét như thể đã từng bị tông một cú thật lực. Tôi nuốt nước miếng, đột nhiên lại nhớ tới cái bóng trắng vẫn đang bám theo cái xe này giờ, liền lập cập run rẩy đứng dậy rồi bất kể mọi thứ xung quanh mà chạy như bị ma đuổi, không cần biết là chạy đi đâu, chỉ cần sớm rời xa cái chỗ quỷ quái này là tốt rồi! Tôi chạy không ngừng trên đường, chỉ có tiếng tim đập như trống trận cho biết bản thân lúc này quả thực vẫn còn sống.

Trời mưa tầm tã, trước mặt nhòe nhoẹt một mảnh nhìn không rõ, tôi thỉnh thoảng đưa tay gạt bớt nước đập vào mặt, vất vả chạy như muốn chực té, hoàn toàn chỉ dựa vào bản năng mà bỏ chạy trốn chết. Đột nhiên trước mặt tôi lại xuất hiện một cái bóng trắng, lòng tôi lạnh toát, chẳng lẽ bám vào cái xe ma kia chưa đủ giờ tới tìm tôi ư?! Tôi định quay đầu bỏ chạy về hướng ngược lại, nhưng chân tay tê cứng không sao cử động nổi nữa, chỉ biết đứng tại chỗ giậm chân không ngừng trong hoảng loạn như một thằng điên. Bóng trắng dường như đã nhìn thấy tôi, chậm rãi tiến tới gần, hình dáng cũng càng lúc càng rõ ràng, có chân có tay, còn che một... cây dù? Cây dù nọ nhìn lại cực quen mắt, cái bóng nhìn cũng cực quen mắt. Chẳng lẽ là yêu quái biến hình lừa người? Tôi thầm nghĩ thôi thế là xong đời rồi, quả nhiên là theo tôi tới. Nhưng ngay khi tôi chuẩn bị nhắm mắt chờ chết, chợt nghe giọng Bạch Dực lạnh lùng gọi: “Nhóc con này cậu có bệnh à? Mưa thế này mà chạy đi đâu vậy?”

Nghe thấy giọng nói thân thuộc đó tôi mới sực nhận ra quang cảnh xung quanh cũng rất quen thuộc, chính là trước cửa chung cư nơi chúng tôi ở. Lẽ nào bản năng của tôi tốt tới vậy, chạy loạn mà cũng chạy đúng về nhà? Bạch Dực một tay cầm dù, một tay xách túi rác. Hóa ra cái bóng trắng ma quái lúc này đúng là

tên khốn này, ai dạy anh ta nửa đêm nửa hôm còn xách dù đi đổ rác vậy không biết?! Mà như thế chẳng lẽ là cái trạm mà tôi tông bừa xuống lúc này đúng là trạm dừng lẽ ra tôi nên dừng? Đúng đúng, miếu Hạ Hải, chính là trạm của tôi rồi! Đột nhiên tôi chỉ muốn quỳ rạp xuống đất gào to tạ ơn trời đất phù hộ mà thôi! Tôi gạt nước mưa trên mặt, mà cũng có thể là mồ hôi lạnh cũng không chừng, run run lảo đảo bước về phía Bạch Dực. Một chút men say lúc ban tối cũng bị một trận này làm cho tỉnh hẳn cả người. Sau khi xác nhận người này đúng là Bạch Dực, liền lập tức kích động nắm tay anh ta: “Người anh em, An Tung cuối cùng cũng sống sót quay về gặp được anh rồi!!!”

Nói xong lập tức nhào tới ôm chặt lấy người trước mặt, cái ôm nồng cháy không thua gì cái ôm chặt của người nhà gặp lại nhau sau mười năm nội chiến. Chỉ có điều lúc này cả người tôi bị nước mưa làm ướt như chuột lột, Bạch Dực lo lắng vỗ vỗ lưng tôi: “Làm sao mà trông thảm như vậy, bị lưu manh rượt theo à?”

Tôi nuốt nuốt nước miếng, lúc này một đường chạy liên tục không ngừng nghỉ, lúc này tôi đã gần như kiệt sức thở không ra hơi, chỉ còn đủ sức hươ hươ tay yếu ớt: “Vào nhà đã, từ từ... từ từ cho tôi thở... một cái...”

Vào được trong phòng ký túc xá, đến lúc này tôi mới có cảm giác đã đặt chân về lại dương gian, nhớ lại toàn bộ chuyện lúc này quả thực cứ như một hồi ác mộng xa xăm. Tôi muốn nằm vật xuống giường nghỉ ngơi, nhưng Bạch Dực đã xốc cổ áo tôi đứng lên, hừ giọng nói: “Cắm gối, trông cậu đó, ướt chẳng khác nào thủy quỷ vậy, đi thay quần áo trước cho tôi!”

Tôi vung vẩy tay: “Đừng, để tôi nghỉ ngơi cái đã, anh không biết tôi vừa nhìn thấy cái gì đâu, nếu không phải tôi hên tận mạng thì đêm nay chắc bỏ xác luôn rồi!”

Anh ta đẩy đẩy kính mắt nhìn tôi: “Lại có chuyện gì xảy ra nữa?”

Tôi dần dần hồi phục tinh thần, bình tĩnh lại mới cảm thấy cả người lạnh buốt, tôi rùng mình một cái, cầm mở quần áo khô lên nói: “Đừng hỏi nữa, gặp phải xe ma đấy! Cụ thể để tôi tắm một cái đã rồi kể, lạnh thế này tôi bị cảm mất!” Nói xong lao vào nhà tắm tắm nước nóng.

Tôi vận nước nóng hết cỡ, chà xát nhiều lần cho đến lúc toàn thân đỏ ửng lên mới ra. Dùng khăn lông xoa xoa tóc, có Bạch Dực ngồi bên cạnh rót cho chén trà nóng, tôi nhấp một ngụm, cuối cùng mới cảm thấy hoàn toàn quay về dương thế, liền vội vàng kể hết mọi chuyện rùng rợn lúc này cho Bạch Dực nghe.

Bạch Dực nghe được một lúc, tự nhiên đầu gục xuống ngực, tôi nhìn lên... chết tiệt! Anh ta đang ngủ?! Ông đây vừa mới trải qua một trận kinh hoàng sống không bằng chết, vội vàng ra kể cho anh nghe mà anh coi đó như chuyện cổ tích ru cho anh ngủ sao?! Tôi lay lay anh ta, thiếu chút nữa lay tới nỗi làm anh ta rớt kiếng. Anh ta thẳng thắn bỏ kính ra gạt gạt tay tôi nói: “Biết rồi biết rồi, chỉ cần biết cậu an toàn về được tới nhà là đủ chứ gì.”

Tôi trợn mắt một cái, anh ta sờ sờ cằm, lại cầm ly trà trên bàn lên uống một hơi dài mới hơi tỉnh tỉnh ra một chút. Tôi cũng nhận thấy lúc này đã quá muộn, mà người này tính thích ngủ sớm, có thể chờ tôi đến lúc này đã coi như là kỳ tích rồi. Đột nhiên lại nghĩ tới bao hạt giống hoa trong túi áo, nếu nói người trên xe đều là người chết, vậy Vi Thỏa chẳng lẽ cũng thế ư? Không thể nào, anh ta có xuống xe trước cả tôi cơ mà. Anh ta chắc chắn cũng là người sống... Dù sao tôi có ấn tượng tốt với con người thật thà đó, thực sự không hi vọng anh ta cũng là một oan hồn trong cái xe ma đó. Tôi móc bao hạt ra đưa cho Bạch Dực xem: “À này, có dịp thì thử trồng hạt này xuống xem nó thành hoa gì, cái tính già trước tuổi của anh chắc biết trồng hoa chứ?”

Anh ta nhận gói hạt giống mở ra, nói: “Ồ, là hạt giống hoa quỳnh đây mà. Thứ này không dễ trồng đâu, đặc biệt là ở giữa thành phố, trừ phi trong nhà có nhà kính trồng cây!”

Tôi đã biết là Bạch Dực thế nào cũng biết thứ này là thứ gì mà! Bèn vội vàng hỏi lại: “Hoa quỳnh? Là loài hoa mà tương truyền... hoàng đế Càn Long rất thích ấy à?”

Anh ta lắc đầu: “Không phải, thứ kia là quỳnh hoa, hay còn gọi là mộc tú cầu, chứ không giống loại này. Có một số nơi gọi hoa quỳnh và quỳnh hoa là một thôi, như quê của cậu chẳng hạn.”[1]

Anh ta gói bao hạt giống lại: “Thứ này khó chiều lắm, hử chút là chết liền, nó yêu cầu độ ẩm rất cao. Tôi không rảnh chăm sóc mấy thứ này, muốn trồng thì cậu tự trồng đi.” Sau đó trả lại cho tôi. Đột nhiên như

nghĩ ra cái gì, anh ta lại hỏi lại: “Mà lúc này cậu có nhắc tới một quân nhân tên Vi Thỏa phải không? Cậu bảo anh ta đang tìm cái gì mà?”

Tôi gật đầu, nhớ lại gương mặt của anh lính pháo binh nọ, kể lại chi tiết cho Bạch Dực nghe. Anh ta trầm ngâm một lát, sau đó thì thầm: “Hoa quỳnh bùng nổ, chỉ vì Vi Đà.”[2]

Tôi ngạc nhiên hỏi lại: “Là sao? Hoa quỳnh nổ chỉ vì anh pháo binh kia à? Anh cũng tưởng tượng quá lố rồi đi?”

Anh ta khinh bỉ nhìn sang tôi, ánh mắt y hệt như mấy gã đàn anh ỷ học lớp trên to con giỏi giang hơn mà bắt nạt đàn em: “Nói chuyện với cậu đúng là thà đi nói với cái đầu gối còn hơn. Cậu kia rút ra từ điển tích Phật giáo, Vi Đà chứ không phải Vi Thỏa pháo binh, là Vi Đà tôn giả đệ tử của Phật tổ, biết chưa!”

Anh ta thở dài một cái rồi nói: “Mà thôi không nói nhiều nữa, đi ngủ đã, sau này còn về trễ thì nhớ báo trước một tiếng, khỏi chờ.”

Tôi đứng sau lưng anh ta làm mặt khinh bỉ, nhưng thực ra trong lòng vẫn có cái gì đó lẩn cấn nghi hoặc không thôi, mà lại không thể nhớ ra là cái gì. Hoa quỳnh ư? Mặc kệ nó là loài hoa thế nào, nếu cả lão Bạch cũng không rảnh chăm cho nó thì tôi làm sao có thể siêng năng hơn được? Tôi vừa đặt mình xuống giường là lập tức ngủ ngay, trận mưa khi này đến cũng nhanh mà đi cũng nhanh, lúc này đã tạnh hẳn, ngoài trời, mảnh trăng lộ ra sau tầng tầng mưa bụi, tỏa ánh sáng nhàn nhạt dịu dàng.

Ngày hôm sau, quả nhiên dậy muộn. Dù sao đi nữa thì da mặt cũng dày lắm rồi, mặc kệ lão Phan hói cứ mắng cho đã, tôi ngoài mặt ra vẻ hời hợt chăm chú tốt cùng, nhưng trong lòng chỉ âm thầm chờ đến giờ nghỉ trưa. Cái “khả năng” này luyện thành chẳng biết có đáng tự hào không hay nên đáng buồn đây? Nói chung, cuối cùng Phan hói mắng nhiều quá rất cổ, cũng để tôi quay về làm việc tiếp.

Xuân miên bắt giắc hiểu[3], quả nhiên học sinh của tôi có quá nửa đang gục đầu xuống bàn tiếp tục say sưa giấc xuân còn bỏ lỡ, đến phút cuối gần như chỉ còn có mình tôi đối mặt với cái máy lọc nước phía cuối lớp mà giảng bài. Ngay cả bản thân cũng bị lấy thành buồn ngủ, tôi cố hết sức giảng nốt mớ lý thuyết nhảm chán, sau đó nửa tiết còn lại cho học sinh lấy giấy ra tự vẽ. Tôi ngồi vào bàn thủng thẳng giả vờ báo ra liếc qua, báo chí là phần tiêu chuẩn do trường chuẩn bị mỗi sáng, nên cả tôi lẫn Bạch Dực đều có một tờ giống nhau. Đầu tiên liếc qua trang nhất một chút, thấy không có nội dung gì hấp dẫn, liền mở trang giữa ra xem mục tin tức xã hội.

Nói đến tin tức xã hội kể cũng lạ, những bài viết nào được giật tít ngoài trang đầu hầu hết đều là những bài nhảm chán chẳng ai buồn đọc, ngược lại những tin tức lật vặt bên trong càng khiến cho người ta cảm thấy hiếu kỳ hơn, vì chính chúng mới gần gũi với sinh hoạt của người dân. Tôi liếc đám học sinh dưới lớp, sau đó yên tâm lật tờ báo ra một cách nhẹ nhàng nhất để tránh ảnh hưởng tới học sinh, bắt đầu bình yên đọc. Khi tôi xem sắp xong, nghĩ chẳng còn gì để xem nữa, định gấp báo lại xuống kiểm tra thành quả của đám học sinh, thì chợt nhìn thấy dưới góc trái tờ báo có một tin tức rất nhỏ, “mời nhận diện xác chết” như sau: Sáng sớm nay trên đường lộ gần miếu Hạ Hải, cảnh sát phát hiện một xác nam vô danh, suy đoán thời gian tử vong đã ngoài 12 tiếng đồng hồ. Bàn tay cầm báo của tôi run bắn lên, trong lòng kinh hoàng nghĩ: Gần nhà chúng tôi đến thế ư? Phát hiện ra thi thể, tức là đạo này tình hình an ninh không được ổn lắm không phải sao? Vì thế chăm chú xem tiếp, ở dưới viết: Đặc điểm nhận dạng: xác chết mặc quân phục xanh lục, cao 1.84m, trên người không có tài sản, chỉ có một túi hạt giống hoa. Trên người có mấy vết thương, không loại trừ khả năng bị giết hại, cảnh sát đang tiến hành điều tra.

Tôi vừa đọc những dòng miêu tả này lập tức lạnh toát sống lưng, sao lại giống hệt như Vi Thỏa thế này? Trong đầu không khỏi liên tưởng đến những chuyện ma quái đêm qua. Vì một người đang yên đang lành, sao tự nhiên trong một đêm có thể lẫn ra chết đột ngột như vậy được? Chưa hết, kỳ quái hơn nữa là rõ ràng nửa đêm hôm qua tôi đã nhìn thấy anh ta yên bình xuống khỏi xe trước miếu Hạ Hải mấy trạm, mà trên báo lại bảo là anh ta đã chết được ít nhất là một ngày. Vậy chẳng lẽ cái tôi nhìn thấy đêm qua thực ra là hồn ma của anh ta?

Tôi cố gắng xua những ý nghĩ kinh khủng này ra khỏi đầu, đúng rồi, cứ cho là trang phục tướng mạo giống nhau, trên người mang theo hạt giống hoa như nhau đi nữa cũng đâu có nhất thiết phải đúng là cùng một người? Tôi vẫn bất an buông tờ báo xuống, trong đầu rối như tơ vò, ngay lúc đó, tiếng chuông tan học chợt đúng lúc vang lên, khiến tôi run bắn cả người, lập cập bảo học sinh nộp bài vẽ.

Trở về phòng giáo viên, tôi thấy Bạch Dực đã ngồi sẵn đó đọc báo, chân mày cau lại, bàn tay vuốt vuốt cảm trầm tư. Không cần hỏi cũng biết, anh ta nhất định cũng đang nghi ngờ cái xác chết vô danh kia có thể là Vi Thỏa.

Tin trên báo anh ta cũng đã đọc, chuyện đêm qua tôi cũng đã kể cho anh ta nghe, vì thế lúc này, tôi thực sự rất muốn nghe suy đoán của Bạch Dực.

Tôi buông sách vở xuống bàn làm việc hỏi Bạch Dực: “Lão Bạch, chuyện này anh thấy thế nào?”

Anh ta nhìn tôi chăm chú một hồi, dường như đang lo lắng cân nhắc, cuối cùng mới nói: “Xác chết kia, rất có khả năng chính là Vi Thỏa.”

Tôi vẫn không muốn tin, cho nên cố hỏi: “Nhưng không thể nào mà, tôi qua... tôi qua anh ta còn nói chuyện với tôi, hơn nữa còn xuống xe trước miếu Hạ Hải mấy trạm mà... Nếu anh ta chết rồi, hôm qua tôi chỉ nhìn thấy hồn ma của anh ta, vậy xác anh ta phải nằm ngay chỗ anh ta xuống xe chứ? Chẳng lẽ...”

Tôi lo lắng nhìn Bạch Dực, trong đầu lại xẹt qua hình ảnh cái bóng trắng toát vẫn bám theo xe đêm qua. Đột nhiên chợt nghĩ ra một khả năng, tim tôi hẫng một cái, bàng hoàng nhìn Bạch Dực, anh ta dường như cũng biết tôi vừa nghĩ đến cái gì, liền nhỏ nhẹ nói: “Đó cũng chỉ là một khả năng, nhưng chính là khả năng lớn nhất đấy...”

Tôi ngờ ngẩn lắc đầu, chuyện này chắc chắn có nhầm lẫn ở đâu đây mà, tuy tôi là con người, tôi không thể hiểu được suy nghĩ của những hồn ma, nhưng anh ta dù sao cũng từng là một con người kia mà, cần gì phải chạy theo sau xe như vậy, để làm gì kia chứ? Tôi nhất quyết phủ định suy đoán này, nhưng lại càng lâm vào thế bí chẳng hiểu ra làm sao nữa.

Ngay khi hai chúng tôi càng lúc càng rơi vào ngõ cụt thì chợt ngoài cửa xuất hiện một cái bóng mặc cảnh phục, vừa vào đã hỏi người nào là An Tung. Hành động đột ngột của người nọ làm cả phòng giáo viên ngẩng lên chú ý, tôi xấu hổ vội đứng dậy bước ra cửa: “Là tôi, anh tìm tôi có chuyện gì?”

Anh ta nhìn tôi chăm chú, trong mắt lộ ra vẻ đề phòng, như thể tôi làm anh ta cảm thấy khó chịu lắm vậy. Một lúc sau, anh ta mới ho khan vài tiếng, chỉ chỉ tay ra ngoài hành lang nói: “Chúng tôi có một vụ án, cần sự hợp tác của anh. Mời anh qua đây cho tôi hỏi vài vấn đề!”

Tôi quan sát anh ta vài giây, lại định mở miệng hỏi anh ta cần biết chuyện gì, nhưng ánh mắt của anh ta rõ ràng không phải đang nhìn một nhân chứng, mà là đang nhìn một kẻ bị tình nghi. Ngay lúc đó Bạch Dực cũng trở tới định đi qua, tôi hướng về phía anh một cái nhìn cầu cứu, vì thế Bạch Dực lập tức ngừng lại hỏi: “Xin chào, xin cho hỏi đồng nghiệp của tôi xảy ra chuyện gì vậy?”

Viên cảnh sát mở to mắt nhìn Bạch Dực cả buổi, cuối cùng kích động thì thào: “Anh là... anh là Bạch Dực phải không? Sinh viên cao học ngành khảo cổ? Bạch Dực?”

Bạch Dực gật đầu đáp phải, ánh mắt của viên cảnh sát chợt trở nên hiền hòa vui vẻ hơn rất nhiều: “Tôi là bạn học của cậu đây mà, tên là Kỷ Thiên đây! Hai chúng ta hồi đó cùng tham gia Hội sinh viên, nhớ không?”

Bạch Dực không đáp lại, hiển nhiên là đang vất óc tự hỏi cái tên “bạn học” này chui ở đâu ra, mà lại còn cùng tham gia Hội sinh viên nữa chứ? Tôi thấy hai người bọn họ không ai nhớ tới vấn đề của mình, liền tự mình tới hỏi cho xong: “Vị đồng chí cảnh sát này, anh tìm tôi tóm lại là vì cái gì thế? Tôi đâu có phạm tội gì đâu!”

Anh ta nhìn tôi nửa ngày, lại nhìn sang Bạch Dực, cuối cùng thấp giọng nói: “Có chuyện, mọi người cùng nhau ra ngoài hãy nói đi.”

Tôi rất ác ý đánh giá là anh chàng này nhất định có vấn đề, trong đầu có bết tắc gì đó. Chúng tôi đi thẳng xuống khỏi tòa nhà dạy học, đi tới ngã rẽ dưới cầu thang lớn, trong suốt khoảng thời gian đó, anh ta không ngừng lên lút quan sát tôi từ đầu xuống chân, lại từ chân lên đầu, phải đến bảy tám lần, cứ như thể tôi là một thứ quỷ ma gì đó biến thành người vậy. Đến cuối tôi nhin không nổi nữa, không có người nào bị quan sát kiểu đó mà lại không nổi điên lên cả, bèn thẳng thừng dừng lại hỏi thẳng anh ta là rốt cuộc có chuyện gì thì cứ nói đại ra, không có thì biến.

Anh ta mở to mắt nhìn tôi vài phút, rồi mới chậm rãi hỏi: “Có biết một người tên Vi Thỏa không?”

Anh ta vừa hỏi, tôi đã lập tức xác nhận quả nhiên xác chết kia chính là Vi Thỏa. Nhưng sao cảnh sát lại biết tôi biết Vi Thỏa? Tôi cũng trừng to mắt nhìn lại anh ta hồi lâu, sau đó mới đáp: “Đúng, tôi biết một người tên như thế.”

Về mặt của anh ta lập tức trở nên cực kỳ quái dị, dường như vừa xác định trước mặt mình lúc này không phải người mà chính là ác quỷ đội mồ sống dậy vậy, lại còn chập choạng lùi ra phía sau vài bước như sợ hãi, tôi nhìn sang Bạch Dực vẫn im lặng nãy giờ, thấy anh ta không phát biểu gì, cũng không thay tôi lên tiếng, cho nên đành tiếp tục: “Người này tôi mới chỉ gặp có một lần đêm qua, cũng chỉ làm quen nói chuyện hai ba câu mà thôi. Sau đó anh ta xuống xe mất tiêu, còn tôi...” Tôi không biết có nên nói chuyện chuyện xe ma ra không, dù sao cảnh sát thường không tin mấy chuyện này, hơn nữa bây giờ mà kể ra lại càng giống như tôi đang bịa chuyện để chối tội. Thế nhưng, câu hỏi tiếp theo của viên cảnh sát đã khiến tôi trong khoảnh khắc khiến tôi tức đến muốn ói máu.

Anh ta hỏi: “Cậu khẳng định là cậu có lên xe?”

Bạch Dực và tôi đều không hiểu ý câu này, cuối cùng cũng chính là Bạch Dực dường như đã ngộ ra cái gì đó, “À ~” lên một tiếng rồi quay sang viên cảnh sát hỏi: “Rốt cuộc mọi chuyện xảy ra thế nào?”

Kỷ Thiên nhìn chúng tôi hồi lâu, cuối cùng dường như đã khẳng định là chúng tôi thực sự không biết gì mới từ từ mở miệng nói. Mà nói thực lòng, tôi cứ có cảm giác anh ta là vì Bạch Dực nên mới khách sáo như vậy nãy giờ, nếu không thì tôi đã sớm bị tóm về đồn công an lấy lời khai từ đời tám hoánh nào rồi.

Nếu người ta đã là cảnh sát, thì chúng tôi – dân đen – tốt nhất chẳng nên cãi lại, mà cứ ngoan ngoãn ngồi nghe chuyện của anh ta cái đã.

Thế nhưng, câu chuyện của anh ta quả thực làm tôi không thể ngờ tới nổi.

Câu đầu tiên, anh ta nói trong tiếng thở dài: “Thực ra, suốt đêm qua, tôi luôn theo dõi phía sau Vi Thỏa.”

Tôi phải kiềm chế lắm mới không bật ra một câu chữ bậy, chỉ nhìn anh ta chằm chằm, nghĩ chẳng lẽ Vi Thỏa mới chính là kẻ bị tình nghi phạm tội? Vậy sao lại đột nhiên tử vong? Cảnh sát theo dõi suốt phía sau mà, chẳng lẽ cảnh sát đều là một đám vô dụng?

Anh ta nhìn cặp mắt tròn trĩnh như muốn lọt tròng của tôi, vội vã tiếp tục: “Xin đừng hiểu nhầm, toàn bộ chuyện này cực kỳ quỷ quái, có thể nói là nó đã phủ định hoàn toàn tư tưởng từ trước đến giờ, thay đổi hoàn toàn cách nhìn từ trước đến giờ của tôi.”

Bạch Dực cắt ngang: “Thế thì rốt cuộc lại là có chuyện gì? Tại sao cậu theo dõi người kia? Chuyện này thì có quan hệ gì tới An Tung?”

Viên cảnh sát lại bắt đầu cau mày lí nhí gì đó trong cổ họng, quả nhiên trong lòng có chuyện bế tắc. Tôi bắt đầu cảm thấy người này đáng ghét, có cái quái gì mà không thể nói thẳng ra cho rồi? Hai mắt anh ta nhú chặt vào nhau hồi lâu, cuối cùng ngập ngừng nói: “Thực ra, thi thể của Vi Thỏa lần đầu tiên được phát hiện không phải ở gần miếu Hạ Hải, mà là ở một... thành phố khác kia.”

Tôi chỉ hơi giật giật khóe mắt, còn Bạch Dực vẫn bình tĩnh im lặng lắng nghe, Kỷ Thiên thấy chúng tôi không phản ứng gì quá đáng, không biết là nhẹ nhõm hay là thất vọng mà dừng lại một chút, húng hắng vài cái lấy giọng rồi mới kể tiếp: “Thành phố kia cách chúng ta cũng một khoảng khá xa, lúc phát hiện thi thể là vào buổi sáng sớm. Theo đúng quy tắc, chúng tôi mang xác tới chỗ pháp y để xét nghiệm, thế nhưng đêm đó, cái xác đột nhiên... biến mất. Qua một đêm nữa, lại được phát hiện ở một địa phương khác.”

“Lúc đó mọi người đều nghi ngờ liệu có phải là một đường dây trộm xác hay buôn bán nội tạng không? Nhưng sau này, toàn bộ mọi chuyện dần dần chuyển thành một câu đố cực kỳ quỷ dị, cái xác đó... dường như là đứng lên tự làm một cuộc hành trình dài vậy. Hơn nữa... kể từ lần phát hiện đầu tiên tới nay đã ngoài nửa năm, theo lẽ thường thì...”

Bạch Dực tiếp lời: “...Thì xác chết lẽ ra phải phân hủy rồi mới đúng.”

Viên cảnh sát gật đầu: “Không sai, phải là như thế mới đúng. Cho nên ban đầu chúng tôi có điều tra theo hướng buôn bán nội tạng, nhưng sau khi xét nghiệm pháp y xong lại cho ra kết luận là Vi Thỏa chết vì

nguyên nhân tự nhiên, hơn nữa nội tạng đều đã suy kiệt hết cả, anh ta từng bị bệnh tim rất nặng, các cơ quan đều thoái hóa nghiêm trọng, nói một cách đơn giản, là chết già.”

Tôi vừa nghe thế, lập tức phản đối: “Không thể nào! Lúc gặp anh ta tôi thấy anh ta rõ ràng còn rất trẻ mà?! Sao có thể là chết già được?”

Tôi nói đến đây, viên cảnh sát cuối cùng cũng chịu nhìn tôi một cách “bình thường”, nhẹ nhõm nói: “Chúng tôi cũng không sao hiểu nổi, nhưng kết quả khám nghiệm tuyệt đối không có nhầm lẫn. Nói thật, chúng tôi không tin chuyện hoang đường này lắm, cái xác không phải bị người ta giết, cũng không có người nhà tới nhận, lại thường xuyên tự biến mất, tất cả những yếu tố đó làm chúng tôi rối lên chẳng biết phải làm sao, cuối cùng những cảnh sát có kinh nghiệm nhất cũng đành mặc kệ nó, dồn quan tâm sang những vụ án khác.”

Bạch Dực hỏi: “Vậy vì sao đột nhiên cậu lại đi theo dõi cái xác đó?”

Người kia móc ra một gói thuốc lá, châm thuốc, rít mạnh vài hơi, cuối cùng mới kể ra nguyên nhân vì sao anh ta lại biết tôi có liên quan tới Vi Thỏa. Hóa ra sự tình là thế này, đêm qua, cái xác này cuối cùng được chuyển tới nhà xác của cục cảnh sát chỗ bọn họ. Ngày hôm đó đúng lúc là phiên trực của anh ta. Nói thật lòng, cảnh sát cứ mười người thì hết chín là nghiện thuốc lá nặng, anh ta cũng không phải ngoại lệ, nhưng trong phòng làm việc cấm hút thuốc, nên chỉ nhân lúc giữa đêm không người len lén chạy tới góc hành lang dưới tầng trệt hút vài điếu đờn nghiện mà thôi, trong giới cảnh sát gọi là đi “điểm hương”. Đêm hôm qua lúc anh ta đi điểm hương, đang khi vui vẻ tận hưởng điếu thuốc, chợt nghe xa xa có tiếng bước chân. Phía đó là khu vực pháp y, chỉ có phòng pháp y với nhà xác thôi. Dần dần anh ta lại thấy một bóng người tiến tới, ban đầu tưởng là nhân viên pháp y muốn tới “điểm hương” chung với mình cho vui, nhưng ngay khi anh ta định cất tiếng chào thì giọng nói đã tắc nghẹn đầu đó trong cổ họng. Bởi vì anh ta phát hiện người kia chính là Vi Thỏa, cái xác Vi Thỏa vừa được mang tới lúc chiều trong một cái bao bố trắng, do chính anh ta dùng cáng khiêng vào, vậy mà bây giờ lại đang đi đi lại lại thản nhiên trong cục cảnh sát!

Kỷ Thiên lúc đó kinh hoàng muốn chết ngất, làm cảnh sát cũng đã vài năm, thấy qua không ít chuyện kinh khủng, nhưng chưa bao giờ anh ta lại cảm thấy lạnh ớn xương sống dựng tóc gáy như lúc đó, mãi cho đến lúc đầu thuốc cháy tới sát ngón tay, anh ta mới giật mình phản ứng. Nhưng đến đây thì lòng hiếu kỳ lại đột nhiên trỗi dậy, anh ta chợt cảm thấy cực kỳ thắc mắc không biết cái xác này muốn đi đâu? Muốn đi gặp ai? Dù sao cảnh sát vẫn dừng cảm hơn người thường nhiều, hơn nữa anh ta lại thuộc loại có máu tò mò cùng ham thích chuyện lạ một cách đặc biệt. Anh ta suy nghĩ một lúc, rồi cũng lặng lẽ theo ra ngoài. Cũng may tốc độ di chuyển của cái xác rất chậm, anh ta chỉ chạy một lúc đã đuổi kịp Vi Thỏa.

Nói thật, nếu chỉ nhìn bề ngoài tuyệt không ai nhận ra trước mặt mình là một cái xác. Nhưng anh ta phát hiện cái “người” tên Vi Thỏa này rất kỳ quái, chỉ đi dọc theo những bãi cỏ ven đường, mà tư liệu trước giờ cũng nói rõ Vi Thỏa thường bị phát hiện gần những nơi có cây xanh. Đi gần nửa tiếng đồng hồ, người kia dừng lại trước một công trường đang thi công, tiến vào bãi cỏ mà bắt đầu sục sạo. Kỷ Thiên trốn vào góc đường đối diện chăm chú theo dõi, sau đó mọi chuyện xảy ra đúng như những gì tôi đã biết, tôi cho rằng Vi Thỏa là ăn trộm tới trộm vật liệu xây dựng, cuối cùng cả hai đều leo lên chuyển xe ma nọ. Nhưng trong mắt Kỷ Thiên thì không có cái xe nào hết. Câu chuyện theo phiên bản của anh ta nghe còn kinh khủng hơn rất nhiều, theo anh ta nghĩ, tôi chính là người mà Vi Thỏa muốn hẹn gặp, hơn nữa cuối cùng lúc hai chúng tôi đi ra giữa đường, Kỷ Thiên chỉ thấy xung quanh chợt nổi lên một cơn gió lạ, thấy hai chúng tôi nhấc chân lên, sau đó... biến mất. Anh ta không kịp trở tay, chỉ biết sững sờ nhìn chúng tôi tan biến vào khoảng không. Đến bây giờ tôi mới hiểu vì sao anh ta lại nhìn tôi sợ hãi cùng đề phòng như vậy. Sau đó mọi chuyện lại đi theo quỹ đạo cũ, thì thế lại được tìm thấy. Anh ta tra cứu tư liệu, nhìn thấy Cửu Bộc Phệ Hồn Cức, liền đoán ngay trong đầu là tôi bị hóa thành quỷ rồi, cho nên hôm nay tới tìm tôi. Ai ngờ lại gặp lại được bạn học cũ là Bạch Dực.

Có thể thấy viên cảnh sát này có vẻ cực kỳ thân thiết với lão Bạch, nếu không nói là gần như sùng kính, thậm chí còn không ngần ngại mời Bạch Dực tới xem thử xác chết, còn bảo nó hiện tại đang ở trong hòm. Tôi nhìn sang Bạch Dực, hỏi anh ta nghĩ sao. Anh ta chỉ lắc đầu: “Cái này tôi cũng không hiểu, không giống như cương thi hay xác chết sống lại, nói thế nào nhỉ... Nếu không có hại gì tới ai thì tôi nghĩ cứ để mặc anh ta đi tiếp theo ý mình, thế nào cũng có lúc đến đích.”

Tôi có hiểu cảm giác của Bạch Dực lúc này, gặp phải quá nhiều chuyện lạ, sẽ hiểu rằng có vài thứ thực sự

không nên dây vào là tốt nhất, cho nên lần này tôi hoàn toàn không phản đối. Nhưng không ngờ viên cảnh sát này nhiệt tình nhậy hơn chúng tôi tưởng, có thể anh ta cho chúng tôi là những nhân vật thần bí cao thâm lợi hại lắm, nên cứ theo chúng tôi nói bóng nói gió mãi, hàm ý là yêu cầu chúng tôi ra tay. Tôi biết bản thân mình được bao nhiêu tài phép, nên từ chối ngay, dù sao tính mạng vẫn là quan trọng nhất. Tôi từ chối, cộng với bản lĩnh giả ngu của Bạch Dực, chỉ có một mình viên cảnh sát kia đương nhiên không sao địch nổi.

Tuy trước sau tôi vẫn rất thắc mắc rốt cuộc Vi Thỏa đang đi tìm cái gì, vì sao lại phải cố chấp như vậy, nhưng tôi không hề nói với Kỷ Thiên, cuối cùng, anh ta nhìn hai chúng tôi mặt trời như đá, vững như đồng, đành không còn cách nào khác mà lạnh nhạt rút thêm một liều thuốc. Nhưng vừa châm lên thì lại sực nhớ ra cái gì, vội vàng diệt đầu thuốc hỏi tôi: “Đúng rồi, tôi quên kể cho hai người thêm một việc, sau khi cậu đây và Vi Thỏa kia biến mất không bao lâu, tôi nhìn thấy một cái bóng trắng theo sau hai người.”

Tôi ngạc nhiên hỏi lại: “Cái bóng?”

Kỷ Thiên gật đầu: “Ừ, đúng thế, cái bóng, không thấy rõ là hình thù gì, không biết mặt mũi ra sao hay ăn mặc thế nào, dường như là cố tình làm cho không thấy vậy, hoặc cũng có thể là do tôi lúc đó sợ quá nên trong đầu có hơi rối loạn, nhưng...”

Tôi oán ghét nghĩ con người này quả nhiên làm người ta tức chết, chờ cả nửa buổi cũng không nói xong được đoạn kết thế nào, nhưng tôi không thể dùng nỗi giận với một cảnh sát, nên chỉ có nước ghen đỏ mặt chờ anh ta nói hết. Chỉ nghe anh ta rời rạc nói: “Việc này nói thế nào nhỉ, tôi nghĩ... cái bóng theo sau hai người đó là một cô gái...”

Nghe tới đây, không biết là do tức quá hóa ghen hay do bất ngờ quá hóa ghen, tôi cười nhạt hỏi ngược lại: “Đại ca, lời anh nói có mâu thuẫn kìa! Cậu trước còn bảo nhìn không rõ, mà câu sau đã nói là một cô gái?”

Anh ta cũng lườm tôi: “Cậu đừng có gấp, tôi còn chưa kể xong mà!”

Tôi trợn trắng mắt, này giờ mà còn chưa kể xong? Muốn chờ anh kể cho hết còn phải chờ đến quá bữa trưa chắc?! Bạch Dực thấy không khí giữa hai chúng tôi càng lúc càng khó chịu, đành xen vào: “Thế rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?”

[1] Quỳnh hoa là một loài hoa trắng, mọc thành cụm như cụm hoa tú cầu, tỏa hương thơm ngát (nghe nói vậy), thuộc họ cây gỗ nên rất cao to, nhìn từ xa như những đám mây hoa. Còn hoa quỳnh (đàm hoa) chỉ mọc về đêm nên còn có một cái tên mỹ miều là “Nguyệt hạ mỹ nhân”.

Đây là quỳnh hoa:

[2] Chữ “đà” âm đọc là [tuó] còn chữ “thỏa” âm đọc là [tuổ] => đồng âm => Tiểu An nhà ta hiểu lầm

[3] “Xuân miên bất giác hiểu

Xứ xứ văn đề điệu

Dạ lai phong vũ thanh

Hoa lạc tri đa thiếu”

(Xuân hiểu – Mạnh Hạo Nhiên)

Bản dịch:

Giác xuân không buồn thức,

Khắp nơi chim ríu rít.

Đêm qua gió mưa về,

Hoa rụng nhiều hay ít?

(Dịch :Lâm Xương Diệu)

43. Chương 42: Khách Dưới Trăng (tam)

Kỷ Thiên bực tức không thềm nhìn tôi nữa mà chuyển hẳn người hướng về phía Bạch Dực mà nói: “Đó là tại vì tôi cảm thấy cái bóng đó cực kỳ thanh mảnh, một người đàn ông không có khả năng mảnh mai được như thế, ngoại trừ...” Nói đến đây, anh ta lén nhìn sang tôi một cái, tôi lập tức nổi điên chuẩn bị giơ nắm tay lên cùng anh ta ăn thua đủ, nhưng Bạch Dực đã kịp thời ngăn tay tôi lại: “Nếu theo đúng như cậu nói thì có một cô gái đi theo sau bọn họ?”

Kỷ Thiên định đáp lại thì chợt điện thoại di động của anh ta reo lên, anh ta gật đầu ý bảo chúng tôi chờ một chút, còn mình thì đứng lên đi tiếp điện thoại. Nói chuyện qua lại vài phút, anh ta quay lại nhìn chúng tôi nói: “Cháu gái của Vi Thỏa vừa tới, bảo là tới nhận xác ông nội.”

Tôi và Bạch Dực đều ngẩn ra nhìn anh ta, cháu gái? Nói vậy thì anh chàng Vi Thỏa thoát nhìn còn rất trẻ kia quả thực là một ông già? Kỷ Thiên để ý thấy nét tò mò thoáng hiện trong mắt chúng tôi, lập tức nhướn mày nói như khiêu khích: “Thế nào? Muốn tới cùng không? Nên nhớ người bình thường tụi này không bao giờ cho vào dễ dàng thế đâu.”

Tôi trừng mắt lại với anh ta: “Anh nghĩ mình đang quảng cáo đây à? Cái gì mà ‘người bình thường không được vào’ chứ? Xì, chung quy cũng chỉ là muốn người ta giúp mình một tay thôi chứ gì, đừng hòng, khỏi khích tướng vô ích!” Tôi vốn cũng rất tò mò chuyện lạ lùng này, nhưng lại thực sự không thích kẻ tên Kỷ Thiên, cho nên anh ta càng cần chúng tôi giúp đỡ tôi càng muốn từ chối.

Bạch Dực khề cau mày, có lẽ còn đang tự hỏi về sự xuất hiện của cô gái kia. Vì tôi là lối ồn ào quá nên anh ta mới sực tỉnh. Tôi thấy anh ta không muốn can thiệp vào chuyện này, nhưng dường như lại rất có hứng thú với bí ẩn phía sau nó. Đang lúc Kỷ Thiên chuẩn bị giơ cờ trắng đầu hàng quay về cục cảnh sát, đột nhiên điện thoại di động của anh ta lại reo lên. Kỷ Thiên tiếp điện thoại, nghe một chút, đột nhiên trong mắt tràn ngập kinh ngạc, chỉ thăm thì nói vào điện thoại vài câu, rồi quay sang chúng tôi nói: “Cháu gái của Vi Thỏa muốn gặp cậu, nói là có chuyện cần bàn với cậu. Thế nào? Giờ thì đồng ý đi được chưa?”

Tôi nhất thời ngạc nhiên chờ người ra, trong đầu thông tin vừa nhiều vừa rối rắm, mà không có cái nào nói với cái nào cả. Sao cô cháu gái này lại biết tôi? Sao lại muốn gặp tôi? Nhưng dù sao con gái nhà người ta đã gọi đích danh tới gặp, nếu tôi không đi chắc chắn sẽ bỏ lỡ chân tướng sự thực ngay tại đây. Con người tôi có hơi khác thường ở điểm này, nếu người ta kéo tôi ra thật xa thật xa sự thực, tôi có thể bỏ qua không cần quan tâm tới nữa; nhưng nếu ngay khi chuẩn bị tiếp cận với sự thực mà tự nhiên kéo tôi ra, thì tôi sẽ có cảm giác cứ như ngậm đất trong miệng vậy, muốn nhổ ra cũng khó mà nuốt vào lại càng không được.

Tôi đành nhìn sang Bạch Dực mấy lần, anh ta vuốt vuốt cằm suy nghĩ một lát, cuối cùng nói: “Kỷ Thiên, cậu đi xin cho chúng tôi nghỉ nửa ngày đi, nhớ kỹ phải nói là chúng tôi là nhân chứng quan trọng đấy nhé, chứ đừng biến tụi này thành kẻ bị tình nghi!”

Kỷ Thiên có vẻ hơi ầm ức, dường như tức giận là tại sao mình năn nỉ ỉ ôi nửa ngày mà Bạch Dực không đồng ý, ngược lại chỉ cần một cái nhìn của tôi mà anh ta lại sẵn sàng nhận lời như vậy? Nhưng dù sao đây thực ra là sự tò mò chung của tất cả mọi người, nên anh ta cũng đành “Ừ” một tiếng chán nản rồi quay lại tìm Phan hối xin cho chúng tôi được nghỉ.

Ba người chúng tôi không kịp ăn trưa, học tốc chạy về đồn công an. Kỷ Thiên dắt chúng tôi đi thẳng vào một căn phòng nhỏ đặt ngoài đại sảnh. Trong phòng có một cảnh sát trung niên đang ngồi, thấy Kỷ Thiên vào liền tiến tới bắt chuyện. Ngồi đối diện là một cô gái trẻ cực kỳ xinh đẹp. Không cần phải giới thiệu cũng biết cô chính là cháu gái Vi Thỏa, vì trên gương mặt hai người có nhiều nét phẳng phất giống nhau. Thấy chúng tôi, cô lập tức đứng dậy hỏi người nào là An Tung.

Tôi tiến tới trước đáp là mình, cô ta quan sát tôi một chút, rồi cười nói: “Thảo nào ông nội lại bắt chuyện với anh.”

Tôi nghe thế hơi ngẩn người ra ngạc nhiên, nhưng lập tức hiểu ngay, có lẽ là do tên gốc Kỷ Thiên này đã đem chuyện của tôi giải thích sơ qua cho đồng nghiệp hiểu, cho nên bây giờ cả cháu gái nhà người ta cũng

nhìn tôi như nhìn một nhân vật đặc biệt tầm cỡ! Cái này cũng quả thực quá oan ức cho tôi đi?! Nhưng chúng tôi cũng nhanh chóng nói vào chuyện chính, cô gái có tên là Vi Đàm, tôi vừa nghe tên này đã nhớ tới bọc hạt giống hoa quỳnh mà đêm đó Vi Thỏa đã ỉnh, cùng với câu nói còn chưa nói hết kia.

Vi Đàm nhìn tôi nói: “Ông nội khi còn sống thích nhất là hoa quỳnh, mà nhà chúng tôi ở miền bắc, vốn dĩ không thích hợp trồng loại hoa này, nhưng ông nội vẫn kiên trì gieo hạt, dù nhiều lần thất bại, dù bao nhiêu năm hoa quỳnh vẫn không nở hoa. Sau đó ông nội lại bỏ công lai giống mãi, cuối cùng đã có thể tạo ra một loại hoa quỳnh có thể nở hoa ở phương bắc. Lúc đó ông nội cười tươi, gọi tên nó là Lãnh Mỹ Nhân.”

Sở thích trồng hoa của người già tôi có thể hiểu, nhưng có thể cố chấp đến mức đó cũng phải coi như một tinh thần thép, mà đằng sau nó chắc chắn còn phải có nội tình gì đó. Tôi kiên trì chờ Vi Đàm nói xong, cô gái thở dài một cái, hỏi chúng tôi: “Các vị có tin trên đời này thực sự có kiếp sau không?”

Tôi hoàn toàn không có ý tưởng gì về chuyện này, không biết thực sự có hay không, còn Kỷ Thiên thì khỏi nói, chắc chắn theo chủ nghĩa vô thần. Cho nên có thể trả lời câu hỏi này của cô gái chỉ có Bạch Dực, người hiểu rõ những chuyện thế này nhất. Anh ta chăm chú nhìn cô gái một lúc, sau cùng nhàn nhạt đáp lại: “Hồn cũ gửi nơi tam sinh thạch. Ngắm trăng đón gió chẳng buông lời. Lén ngắm người xưa xa tít tắp. Về ngoài dẫu khác, vẫn là tôi.”

Ánh mắt cô gái ngưng đọng lại trong tích tắc, sau đó mỉm cười nói: “Đúng vậy. Kiếp trước kiếp sau đây vẫn vương. Nhân thế trần duyên lắm đoạn trường. Giang sơn Ngô Việt đã thay đổi. Mái chèo khua sóng mắt rưng rưng.”[1]

Tôi đứng bên cạnh vừa cảm khái học thức của cô gái, vừa nghĩ câu hỏi vừa rồi của cô ta chắc chắn có nguyên do đặc biệt; cho nên không xen vào mà chỉ kiên trì chờ hai người xướng họa xong. Kỷ Thiên rót cho chúng tôi ly trà, rồi cũng ngồi xuống cùng nghe chuyện. Cô gái lễ phép nhận ly trà, uống một ngụm rồi nói: “Tôi đã đi nhận mặt, cái xác đó đúng là ông nội tôi, người đã chết cách đây nửa năm.”

Tôi vuốt vuốt mặt, khê khàng cất ngang: “Xin lỗi, cô Vi, cô nói ông nội mình đã qua đời cách đây nửa năm, vậy vì sao còn chưa hỏa táng? Còn nữa, nếu đó đúng là ông nội của cô thì hẳn hiện nay cũng phải trên dưới sáu mươi chứ nhỉ?”

Kỷ Thiên gật đầu đồng ý, mà cô gái cũng có vẻ hoàn toàn không ngạc nhiên với những nghi vấn của tôi, chỉ là trong mắt chợt lộ ra một thoáng thần bí. Tôi chợt nghĩ, cô gái tên Vi Đàm ngồi trước mặt chúng tôi đây thực ra không hề đơn giản. Suy nghĩ đó cũng đồng thời hiện lên trong mắt Bạch Dực. Cô gái mỉm cười nói: “Chuyện là thế này, ông nội tôi từng tham gia cuộc chiến viện trợ Triều Tiên chống Mỹ.”

Trong lòng tôi âm thầm thở dài, thảo nào Vi Thỏa lại mặc đồ quân nhân như vậy. Trước đây tôi giỏi nhất là phần lịch sử Trung Quốc cận hiện đại, cho nên cũng biết ít nhiều về trận chiến này. Ngày 25 tháng 6 năm 1950, nội chiến Triều Tiên bùng phát, Mỹ cùng một số nước phương Tây lập tức can thiệp. Ngày 19 tháng 10, lực lượng hải lục không quân của quân giải phóng Trung Quốc quyết định tham chiến ủng hộ Triều Tiên, chiến tranh kéo dài hơn hai năm. Tổng thống nước Mỹ lúc đó là Harry S. Truman ra lệnh cho hải quân không quân của Mỹ ở Viễn Đông đều tham chiến, trợ giúp cho Hàn Quốc, khí thế khùng khiếp đáng sợ. Có thể nói trận chiến này danh nghĩa là viện trợ Triều Tiên, nhưng trên thực tế là bảo vệ đường biên giới sông Áp Lục, coi như là bảo vệ lãnh thổ Trung Quốc. Lúc đó có rất nhiều thanh niên nghe theo lời hiệu triệu của Mao chủ tịch, tự nguyện tham gia đoàn dân quân tình nguyện.

Vi Đàm nói đến đây cũng có vẻ rất tự hào, quả nhiên trong mắt cô ấy, danh hiệu quân nhân của ông nội mình cũng là một danh hiệu đáng tôn kính cùng tự hào. Cô tiếp tục kể: “Ông nội tôi lúc đó tham gia quân tình nguyện khi còn rất trẻ, chia tay cha mẹ lao vào chiến trường, âu cũng là tâm lý chung của đa phần thanh niên khi đó. Nhưng chiến tranh dù sao vẫn là một hiện thực tàn khốc, chiến tranh chỉ mang tới tử vong cùng hủy diệt. Ngày 28 tháng 7 năm 1953, trận chiến tàn bạo này cuối cùng đã chấm dứt, rất may mắn là ông nội tôi còn sống sót quay về quê nhà, còn được tặng thưởng rất nhiều huân chương và bằng khen. Nhưng ông nội bắt đầu bộc lộ sự chán nản, lý do cụ thể tôi không biết, dù sao cũng là chuyện quá xưa rồi, chỉ biết lúc đó ông nội tình nguyện bỏ công tác đây hứa hẹn trước mắt, lặng lẽ quay về quê làm một công nhân hầm than, cũng chưa bao giờ tự hào khoe với ai mình từng đi lính. Sau đó ông quen bà nội tôi, lập gia đình, sinh con cái, ba tôi đặt cho tôi cái tên Vi Đàm, bởi vì ông nội yêu hoa quỳnh nhất.”

Vi Đàm lấy trong túi xách ra một cuốn sổ tay cũ sờn, trên trang bìa còn khắc mấy câu khẩu hiệu của Mao

Trạch Đông. Cô có vẻ rất nâng niu trân trọng nó, còn dùng bao ny lông bọc lại cho khỏi bị hư. Cô nhẹ nhàng tháo bao ra, mở cuốn sổ, có vài trang giấy lập tức rơi ra bay xuống nền nhà, tôi phát hiện chất giấy giống hệt như tờ giấy đã dùng để bọc mớ hạt giống hoa quỳnh mà Vi Thỏa trao cho tôi hôm qua, trong lòng có hơi run lên một chút.

Vi Đàm mở cuốn sổ nói: “Đây là cuốn nhật ký ghi chép lại những chuyện mà ông nội gặp trong thời kỳ chiến tranh, trong đó luôn xuất hiện một nhân vật.”

Vi Đàm cẩn thận để cuốn sổ lên bàn, tiếp lời: “Năm đó vì vấn đề chính trị nên trong quân có rất nhiều loại người, miền nam miền bắc đủ cả. Có thể nói suy nghĩ của những thanh niên ấy trước khi tòng quân đều chỉ có lý tưởng viễn vông, sau khi trực tiếp đối mặt với chiến tranh chết chóc rồi, mới biết sinh tử hoàn toàn không nằm trong tay mình quyết định.”

Cô gái mở ra một trang giấy ở giữa sổ, nói: “Sự thực các vị muốn biết nằm hết trong này. Vì cuốn sổ này kể lại rất nhiều chuyện, nên những chỗ quan trọng nhất tôi đã đánh dấu trước cả rồi, các vị có thể tự xem.”

Ba người chúng tôi lập tức châu đầu vào, những nét chữ đã nhòe mực, màu xanh lam của bút máy cũ không thể coi là đẹp mắt, nhưng được nhuộm thêm một tầng thời gian nên nhàn nhạt bi ai. Có thể thấy Vi Đàm là một cô gái cẩn thận tỉ mỉ tới mức nào, cứ chốc chốc lại thấy những chú thích và đánh dấu chu đáo của cô bên lề, theo hướng dẫn của cô, chẳng mấy chốc chúng tôi đã xem qua hết cả câu chuyện.

Trong cuốn sổ kể lại một đoạn thời gian dài trong chiến tranh, trong từng đoạn từng câu chữ đều xuất hiện một bóng người. Người này đối với Bạch Dực và Kỷ Thiên có thể hoàn toàn xa lạ, nhưng tôi vừa đọc thì đã nhận ra người đó rồi, đó chính là binh nhất Hạt Đậu trong câu nói lửng lơ đêm đó của Vi Thỏa, tên thật của người đó là Trần Kiến Quân. Thời đó tên tuổi của những cậu thanh niên quả thực như rút thẳng ra từ những khẩu hiệu tuyên truyền ngoài đường phố, thứ nhất là Kiến Quân, thứ nhì chắc hẳn là Kiến Quốc.

Cậu ta là người miền nam, còn Vi Thỏa đến từ phía bắc, nhưng cùng đi lính một chỗ, nên mọi người cũng thích tụ họp lại một chỗ nói chuyện phiếm. Giữa bầu không khí hạn hẹp mà đặc thù của thời kỳ đó, mọi người hầu hết đều nhanh chóng trở thành tri kỷ, bởi vì trên chiến trường, mọi người đều là chiến hữu cùng vào sinh ra tử. Vi Thỏa và Hạt Đậu nhanh chóng trở nên thân thiết, cũng là thanh niên, nhưng khác với những thanh niên thời đại chúng tôi, bọn họ nói chuyện với nhau theo một cách rất “chính trực”, ở giữa có ghi lại một đoạn trò chuyện của hai người bọn họ.

“Sao cậu cứ mang theo một túi hạt đậu bên người thế? Chả trách người ta gọi cậu là Hạt Đậu!”

“Anh không biết đó thôi, đây là hạt giống hoa, trồng xuống đất có thể nở thành những bông hoa rất đẹp rất quý!”

“Chắc chắn, nhìn cái mặt cậu kìa, đúng là cái vẻ tiểu tư sản mà! Tôi nói cho cậu biết, chúng ta bây giờ là Trung Quốc hiện đại, Mao chủ tịch bảo chúng ta phải ra sức phấn đấu, chủ nghĩa vô sản nhất định thắng lợi!”

“Đó là đương nhiên, chờ chiến tranh kết thúc, tôi nhất định trồng một loại hoa đẹp nhất quý nhất gửi ra Bắc Kinh! Tặng cho Mao chủ tịch, để ngài ấy cũng có thể ngắm được Nguyệt hạ mỹ nhân!”

“Gì mà mỹ nhân ở đây? Còn bảo là không phải tiểu tư sản? Cách nói chuyện của cậu chẳng ra dáng cách mạng tí nào cả! Đúng là giọng lưỡi cái lương!”

“Bởi vậy mới nói anh không có hiểu biết không có học vấn, nhìn là biết ngay chưa đọc được mấy quyển sách mà, nói cho anh biết, hạt này là hạt giống hoa quỳnh, còn có tên khác là Nguyệt hạ mỹ nhân, biết chưa! Loài hoa này chỉ nở trên quê hương của tôi thôi, khí hậu phương bắc nhà anh lạnh muốn chết, hoa không nở được!”

“Được rồi! Chờ khi khoa học kỹ thuật của chúng ta phát triển là có thể trồng ra loài hoa đẹp nhất thế giới, sau đó phổ biến đến khắp mọi nơi chứ gì! Đừng nói là hoa quỳnh, hoa thần hoa thánh gì cũng không thể làm khó được các đồng chí cách mạng vô sản chúng ta!”

“Đúng thế, tôi tin tưởng một ngày nào đó cũng có thể nhìn thấy hoa quỳnh nở giữa trời đông giá, ha ha.”

“Vậy còn mang theo nó trong người làm gì, ban đầu tôi cứ tưởng cậu mang theo một túi đậu nành để đem xào chứ, còn định lấy một mớ ăn cho đỡ thèm đây!”

“Không phải mà, thật là... Ai, không nói với anh nữa. Tôi cũng không biết vì sao, nhưng lúc nào cũng nghĩ chết chóc trong chiến tranh là chuyện thường, nếu tôi chết trận, tôi muốn làm theo truyền thống của quê tôi là nương theo bóng hoa tìm về nhà. Tôi mang theo hạt hoa quỳnh là vì trên đường có thể rải xuống cho nó tự nở, chỉ cần nó nở hoa, là tôi có thể nương theo bóng hoa tìm về quê nhà, không làm một vong hồn chết tha hương đất khách quê người.”

“Đồng chí Trần Kiến Quân! Tôi cực lực lên án tư tưởng ủy mị của đồng chí! Không bao giờ được nói là mình sẽ chết! Cái chết không dành cho giai cấp vô sản chúng ta! Còn nữa, cậu đã bảo hoa này không mọc được ở nơi khác ngoài quê cậu mà, cứ rải xuống thế lãng phí lắm, chi bằng chúng ta xuống bếp ăn hỏi có muối với tiêu không, đem xào ăn quách cho rồi! Nhìn nó cũng giống đậu nành, chắc ăn cũng không tệ đâu hả?”

“Đồng chí Vi Thỏa, đừng có hồng tưởng tượng đến cảnh đem xào mớ hạt giống của tôi đây! Tôi nói cho anh hay, cấm động tới mớ hạt của tôi, nếu anh dám xào nó ăn, vậy từ nay về sau chúng ta phân rõ cách biệt giai cấp à xem!”

Cả đoạn văn dài được viết lại dưới dạng đối thoại, cho thấy khi viết những dòng này Vi Thỏa đang hoài niệm cùng nhung nhớ tới mức nào. Nhưng chỉ cần đọc thêm vài trang nữa, sẽ nhìn thấy những đoạn kể lại cái chết của Hạt Đậu.

Giữa cuộc nội chiến Triều Tiên, quân Triều Tiên và Trung Quốc tiến hành một chiến dịch chuyển từ phòng ngự sang tấn công – chiến dịch Thượng Cam Lĩnh. Trong chiến dịch này, quân Mỹ Hàn sử dụng rất nhiều vũ khí hạng nặng, hơn 300 khẩu đại bác, 27 xe tăng, 40 máy bay, dưới làn đạn của những vũ khí này, không bị bắn chết cũng là bị đâm nát. Lúc đó đại đội của Vi Thỏa đóng ở dưới chân núi Ngũ Thánh ở Sơn Nam, nhận được chỉ thị tới chi viện cho Cam Lĩnh. Tuy phải chiến đấu trước áp lực nặng nề của vũ khí từ đối phương, quân Trung Quốc vẫn theo đúng mệnh lệnh “phòng ngự vững vàng, đoạt từng tấc đất”, cho nên dù hỏa lực không đủ, vẫn nhất định giữ vững trận địa không chịu lùi.

Hạt Đậu và Vi Thỏa đều được ra lệnh ở lại cầm cự, nhưng đến cuối cùng không thể cầm cự hơn được nữa, cấp trên ra lệnh cho người trẻ nhất trong đơn vị là Hạt Đậu chạy về hậu phương báo cáo tình hình và tìm kiếm viện trợ. Hạt Đậu tự biết mình không biết lái xe, nên nhường cho Vi Thỏa vị trí lái xe, còn mình thì nhận vị trí pháo binh của Vi Thỏa, để Vi Thỏa đi làm liên lạc viên.

Sau này trong nhật ký có một đoạn Vi Thỏa bổ sung như sau: “Hành động của Hạt Đậu rõ ràng là muốn nhường quyền sống sót cho tôi. Vi pháo binh là phải cố thủ ngay tuyến đầu, bằng không không thể giữ vững thế giằng co với đối thủ được. Trong hoàn cảnh lực lượng hai bên chênh lệch đến ghê người như thế, pháo binh thật chẳng khác nào quân cầm tử, buông tha sinh mạng của mình để kéo dài thời gian cho đồng đội.”

Vi Thỏa ban đầu không đồng ý, nhưng cũng không còn cách nào khác, thời gian đã không cho phép bọn họ do dự thêm nữa. Hạt Đậu nắm lấy cây súng nhảy lên tiền tuyến, Vi Thỏa chấp hành mệnh lệnh lập tức chạy về báo cáo tình hình. Anh ta không có thời gian suy nghĩ gì, chỉ biết dốc hết sức chạy thật nhanh về hậu phương, cứ mỗi giây đánh mắt, là có thể có thêm một đồng đội ngã xuống.

Nhưng Vi Thỏa rút cuộc vẫn tới chậm. Đại đội của họ không còn một ai sống sót, nhưng đã thành công kéo dài thời gian, dù phải dùng toàn bộ mạng sống của các chiến sĩ! Vi Thỏa điên cuồng tìm kiếm trong đồng thi thể, trong đầu tâm niệm một hi vọng có thể có cơ may Hạt Đậu còn sống. Nhưng đến khi đào ra được một xác chết máu me đầm đìa của Hạt Đậu, thì nước mắt cũng rơi xuống. Nếu không nhờ bộ quần áo cùng bao hạt giống Hạt Đậu luôn mang theo bên người thì quả thực Vi Thỏa không thể nhận ra đây chính là cậu ta. Anh ta giữ lấy bao hạt giống, đứng lặng giữa chiến trường ngập tràn tiếng khóc than, khói thuốc súng mù trời, cũng không thể tìm lại mạng sống cho bạn mình nữa.

Tôi đọc tới đoạn này, bàn tay lật sách cũng hơi run lên, chậm rãi lật thêm vài tờ nữa, đã thấy những dòng chữ cuối cùng. Chữ viết có vẻ mới hơn, dường như mới được thêm vào gần đây, viết rằng: “Cho tới bây giờ, trồng hoa quỳnh trở thành một cách an ủi tinh thần của tôi. Hoa quỳnh mỗi năm chỉ nở một lần, chỉ vài giờ đã tàn, nhưng mỗi lần nó nở bừng những giây phút rực rỡ nhất, tôi có thể phảng phất nghe thấy tiếng những đồng đội của mình cùng hát khúc hành quân dưới chân núi Ngũ Thánh, nhìn thấy cảnh tượng mọi người cùng nhau vui vẻ nói cười. Gần đây tôi cảm thấy cơ thể mình ngày càng suy bại, đêm nào cũng mơ

thấy những chiến hữu đã chết, bọn họ vẫn y hệt như xưa, vẫy tay gọi tôi, trung đội trưởng ngồi ngay đó đàn một khúc rất dễ nghe bằng đàn accordion, ở giữa còn có Hạt Đậu. Hạt Đậu vẫn thấp bé như xưa, trong tay ôm một chậu hoa quỳnh còn chưa nở hoa. Tôi muốn đến gần bọn họ, muốn nói cho cậu ấy biết tôi bây giờ đã là một chuyên gia trồng hoa quỳnh rồi, nhưng bọn họ đều dần dần rời xa tôi, cây hoa trong tay Hạt Đậu vẫn không nở...”

“Gần đây tôi đã cảm thấy cái chết đối với con người là một thể lực kinh khủng tới mức nào. Tôi thường xuyên nhìn thấy những cái bóng đen đi lại trong nhà, có lúc hình dạng không rõ, có lúc mặt mũi giống hệt như những chiến hữu đã chết, tôi biết tôi đã sắp đi hết cuộc đời mình. Tôi đột nhiên nghĩ không biết linh hồn Hạt Đậu đã về được quê cũ hay chưa? Hay vẫn còn lang thang ở đâu đó? Không, tôi muốn đi tìm cậu ta, cho dù có chết, tôi cũng muốn nói với cậu ấy tôi đã thành chuyên gia trồng hoa quỳnh rồi, tôi muốn nói cho cậu ấy biết, tôi đã làm cho hoa quỳnh nở hoa ở phương bắc này rồi...”

Đó là những câu cuối cùng. Chúng tôi khép lại trang nhật ký, không khí chợt trầm xuống đến khó thở, cuối cùng Vi Đàm lên tiếng: “Thực ra lúc đó ông nội tôi đã bị bệnh tim rất nặng, cũng là do di chứng chiến tranh, nhưng ước nguyện của ông vẫn là làm sao đến Triều Tiên một lần. Trong nhà đều phản đối, vì mọi người đều biết với sức khỏe của ông, lần này ra đi có thể vĩnh viễn không về nữa. Nhưng từ đó chuyện lạ cũng bắt đầu xảy ra...”

Cô gái dừng lại nhìn tôi một chút rồi kể tiếp: “Ông nội bắt đầu trẻ lại, chúng tôi phát hiện mái tóc bạc phơ của ông dần dần trở lại màu đen. Chúng tôi đều giật mình, nhưng ban đầu lại nghĩ là sức khỏe của ông đang hồi phục, bác sĩ vẫn chẩn đoán ông bị bệnh tim nặng, nhưng chỉ có chúng tôi chứng kiến ông càng ngày càng trẻ lại, như thể cải lão hoàn đồng vậy...”

Bạch Dực “À” lên một tiếng, dường như đã nghĩ ra cái gì, nhưng vẫn không lên tiếng, Vi Đàm tiếp tục kể hết: “Sau đó ông nội đột ngột bỏ nhà ra đi, chỉ để lại một phong thư, bên trong là di chúc phân chia tài sản vãn vãn. Nói cách khác, ý ông là chúng tôi đừng đi tìm ông nữa, ông bảo muốn đi tìm một vị cố nhân, lại nói có thể sẽ tìm được.”

Tôi im lặng một lát rồi lên tiếng hỏi: “Vậy làm sao cô biết được ông nội mình đã chết thế nào?”

Ánh mắt Vi Đàm trở nên cực kỳ bi thương: “Đó là bởi vì tôi cũng nằm mơ thấy hoa quỳnh, trong mơ có một thiếu niên tay ôm một chậu hoa quỳnh còn chưa nở hoa, người đó nói ông nội tôi vẫn còn đang lang thang trên đường...”

Tôi và Bạch Dực nhìn nhau, cùng đồng thời ngẫm hiểu rằng Vi Đàm còn giấu gì đó chưa nói hết, bất quá người ta không muốn nói, chúng tôi cũng không thể cố hỏi được. Bạch Dực lại hỏi tiếp: “Vậy cô tìm An Tung làm gì?”

Vi Đàm lặng lẽ nhìn chúng tôi: “Tôi hi vọng hai người có thể giúp ông nội tôi hoàn thành tâm nguyện, giúp ông được thấy thứ ông vẫn đang tìm, để ông có thể an tâm yên nghỉ.”

Chúng tôi từ lúc nào đã chuyển nghề làm nghề siêu độ linh hồn thế này? Nhưng dù sao mọi thứ đã có Bạch Dực chuyên gia, tôi chỉ cần nghe đầu làm vậy là được. Nhưng Kỷ Thiên thì khác, vừa nghe đến đây anh ta lập tức mở to mắt, vội vàng hỏi lại: “Giúp thế nào? Làm cái gì bây giờ?”

Tôi ho khan một tiếng, quay sang Bạch Dực nói: “Lão Bạch, lại phiền tới anh ra tay rồi.”

Bạch Dực bật cười hỏi lại: “Chẳng lẽ cô muốn chúng tôi làm cho hoa quỳnh nở hoa trong tiết trời này hay sao? Ha ha, cái này, cô không nên tìm chúng tôi mới phải.”

Vi Đàm suy tư một lát, cuối cùng làm như đã quyết định, mới nói: “Tôi có một gốc hoa quỳnh, là cây hoa cuối cùng mà ông nội trồng trước khi ông mất, nhưng dù sao hoa quỳnh vẫn là hoa quỳnh, không trồng xen với những cây cỏ tầm thường khác được, cho nên tôi hi vọng các vị có thể giúp tôi dẫn ông nội tới nơi đó, chỉ cần để ông được nhìn thấy nó là tốt rồi.”

Kỷ Thiên xen vào: “Nhưng vấn đề là nếu ông nội cô không chịu theo chúng tôi thì sao?” Tôi cũng gật đầu: “Đúng vậy, nếu ông nội cô cứ nhất quyết chỉ đi về phía trước thì thế nào? Ông ấy lúc này đang là cái xác nằm trong kia, cô có thể đem cái xác đó đi thẳng tới chỗ cây hoa đặt ông ấy bên cạnh nó, để ông ấy vừa vùng dậy là... Tada~ tìm được rồi, như vậy không phải đơn giản hơn nhiều sao?”

Bạch Dực bình thần nói: “Nhưng ý cô là muốn cho ông ấy có thể tự mình tìm thấy hoa quỳnh, đúng không?”

Vi Đàm gật đầu: “Đúng, cho nên tôi mới muốn các vị dẫn đường cho ông, chỉ cần để ông nhìn thấy hoa, thì có thể ngủ yên rồi.”

Tôi lại hỏi: “Cần dẫn ông ấy về đâu? Cục cảnh sát này à?”

Vi Đàm nhìn ra ngoài cửa sổ, giọng nói xa xăm: “Không, tôi mong muốn ông nội có thể tìm thấy hoa quỳnh ông muốn gặp ‘trên đường.’” Nói xong cô chỉ vào một vị trí trên tấm bản đồ treo trên tường trong phòng, nói, là ở đây, tôi muốn các vị dẫn ông nội tới đây.

Tôi vội vàng hướng ánh mắt về phía Bạch Dực hỏi ý, anh ta không nói gì, chỉ lẳng lặng nhìn Vi Đàm hồi lâu, cuối cùng hỏi: “Cô làm như thế, có đáng không?”

Vi Đàm nhàn nhạt nở nụ cười, trong mắt thoáng một tia xao động ước ước: “Không cần biết có đáng hay không, hoa quỳnh bừng nở, chỉ vì Vi Đà.”

[1] Truyền thuyết về “Tam sinh thạch” (Đá ba kiếp) thực ra là một câu chuyện tình đầy xúc động. Ấn sĩ Lý Nguyên đời Đường làm bạn tri kỷ cùng trụ trì Viên Trạch. Có một ngày, bọn họ hẹn nhau cùng đi du ngoạn núi Thanh Thành và Nga Mi ở Tứ Xuyên. Lý Nguyên muốn đi bằng đường thủy, còn Viên Trạch lại đòi đi bằng đường bộ. Lý Nguyên không chịu đi đường bộ, nên Viên Trạch không còn cách nào khác ngoài việc băng lòng. Tới bên bờ Nam Phổ, thuyền dừng lại, hai người nhìn thấy một người phụ nữ mang thai mặc áo hoa ngồi bên sông giặt áo, Viên Trạch liền khóc, nói với Lý Nguyên: “Đây chính là lý do vì sao ta không muốn đi bằng đường thủy, vì sợ gặp phải bà ấy. Ta vốn phải đầu thai làm con trai bà ấy, nhưng lại không chịu đi, cho nên bà ấy mang thai đã ba năm mà chưa sinh được. Nay đã gặp phải, chắc chắn không thể tránh khỏi, xin người dùng phù chú giúp ta đầu thai nhanh, ba ngày sau tắm cho đứa trẻ, người nhớ đến thăm ta, ta sẽ cười để chứng minh. Mười ba năm sau vào đêm trung thu, hẹn người tới Hàng Châu ngoài chùa Thiên Trúc, ta nhất định tới cùng người gặp mặt.” Nói xong, lập tức viên tịch. Ba ngày sau Lý Nguyên vào làng thăm hỏi, qua nhiên đứa bé mới sinh nhìn thấy ông liền mỉm cười.

Mười ba năm sau, Lý Nguyên đi khắp núi non sông hồ, chờ đến lúc gặp lại Viên Trạch. Lúc đi tới tảng đá lớn dưới chân đỉnh Phong Hoa, tinh thần còn đang hoảng hốt thì chợt thấy xa xa một mục đồng chậm rãi đi qua, xướng một bài thơ: “Tam sinh thạch thượng cự tình hồn, thường nguyệt lâm phong bất yếu luận. Tầm quý tình nhân viễn tương phóng, thử thân tuy dị tính thường tồn.” (Bài trên do Bạch Dực ngâm lại, Lục Minh tạm dịch)

Mục đồng nói mình đúng là Viên Trạch, nhưng nay trần duyên còn chưa hết, không thể ở lại lâu cùng Lý Nguyên, nên xướng bài thơ thứ hai: “Thân tiền thân hậu sự mang mang, dục thoại nhân duyên khủng đoạn trường. Ngô Việt giang sơn du dĩ biến, khước hồi yên trạo thượng cù đường.” rồi lặng lẽ quay người bỏ đi. (Bài dưới do Vi Đàm ngâm, Lục Minh tạm dịch)

Từ đó, “tam sinh thạch” liền trở thành vật tượng trưng cho ước hẹn ba kiếp, nhiều người Trung Quốc coi tình yêu không phải là tình cảm bắt đầu từ lúc gặp nhau, mà là duyên nợ từ kiếp trước, cho nên ngày nay, chúng ta mới có cụm từ “duyên định tam sinh” (ước hẹn tam sinh).

Lời người biên tập: Cái truyền thuyết “ước hẹn tam sinh” này chẳng phải rất đậm chất Đam mỹ sao? *mất tròn mắt dẹt*

44. Chương 43: Khách Dưới Trăng (tứ)

Đến lúc này tôi vẫn chưa hiểu đầu cua tai nheo gì cả, nhưng nếu Bạch Dực đã nhận lời vậy cũng không còn gì phải suy nghĩ nữa, vạn sự có anh ta gánh vác. Huống chi có những điều không phải cứ hỏi tới cùng, biết tới cùng là có thể giải quyết được. Vi Đàm tạm biệt chúng tôi, nói cần phải đi chuẩn bị một chút, buổi tối sẽ quay lại gặp chúng tôi, lúc đó cô ta hi vọng chúng tôi đã dẫn ông nội cô tới chỗ bông hoa quỳnh sẽ nở rồi.

Ba người còn lại trong phòng đều nhìn nhau, anh nhìn tôi tôi nhìn anh một lúc, cuối cùng đều nhìn hết sang Bạch Dực, Bạch Dực mỉm cười: “Nhìn tôi làm gì chứ?”

Tôi đáp: “Sao cô ta biết chắc chúng ta có thể giúp được cô ta chứ? Rốt cuộc vì nguyên nhân gì mà cô ta tìm tới chúng ta?”

Kỷ Thiên lúc này mới xấu hổ cười cười: “Tại đêm qua tôi thấy cậu với Vi Thỏa cùng biến mất, cho nên cứ cho là... cậu thuộc loại... thuộc loại có năng lực khác thường chứ, hi hi...”

Trong lòng tôi âm thầm chửi bới, quả nhiên là tên khốn này truyền ra, liền lạnh lùng hỏi lại: “Đừng bảo là anh đi tuyên truyền khắp nơi rồi nha!”

Nụ cười của anh ta lại càng thêm đáng ghét: “Đâu có, mới nói ấy đồng nghiệp với nhân viên pháp y thôi à.”

Bạch Dực khoanh tay nói: “Nhưng cảnh sát các người cũng thân nhiên thật đó chứ, để mặc ột cái xác đi lang thang nhiều ngày như vậy, nói ra thì đây cũng thuộc loại hồ sơ mật Xfiles của Trung Quốc chứ chẳng chơi.”

Tôi cũng thừa cơ chọc Kỷ Thiên thêm vài câu, anh ta tự biết đuối lý, đành cười gượng bỏ đi làm công việc của mình. Cả phòng khách chỉ còn tôi và Bạch Dực, tôi mới gãi gãi tóc hỏi: “Bây giờ phải làm thế nào đây?”

Bạch Dực tháo kính, vuốt vuốt sống mũi nói: “Không khó lắm, nhưng lại hơi phiền phức một chút. Nhưng lần này quả thực là trong họa có phúc đấy.”

Nói xong mấy câu không đầu không đuôi này, anh ta lập tức bỏ ra khỏi phòng. Chúng tôi đã xin nghỉ nửa buổi nên buổi chiều nay coi như được nghỉ, chúng tôi trở về ký túc xá. Bạch Dực nấu cơm ăn uống xong xuôi, bèn nói có việc biến ra khỏi cửa. Tôi ở nhà một mình cũng buồn, nên lên mạng chơi trò chơi, dạo một vòng tin tức trên diễn đàn. Nhưng dù bận rộn đến mấy, trong đầu vẫn bồn khoăn nghĩ đến những chuyện tối nay, dù sao hôm qua nói chuyện với Vi Thỏa là vì cứ nghĩ anh ta là người, còn hôm nay thì đã xác định anh ta là một cái xác chết kỳ quái rồi.

Thế nhưng một cái xác làm thế nào mà có thể cử động được chứ? Đáng lẽ ra phải già cỗi nhăn nheo, đầu tóc trắng xóa, thì lại là một người trông còn trẻ đến thế, chuyện này không phải quá bất bình thường sao? Bạch Dực thực sự có bản lĩnh, nhưng tôi vẫn tự hỏi anh ta sẽ giải quyết chuyện này thế nào. Dù sao anh ta là loại người chưa bao giờ nói cho tôi biết cách làm của mình, cho nên tôi không cần phí sức đi hỏi thăm, đến lúc cần thì sự thực sẽ tự mình hiện ra. Đó dường như đã thành quy ước ngầm trong cuộc sống chung của chúng tôi, tôi không hỏi nhiều, anh ta không nói nhiều, mọi chuyện cứ theo một quy luật bất di bất dịch nào đó mà tự phát triển.

Lên mạng làm thời gian trôi qua rất nhanh, khi Bạch Dực quay về trời đã về chiều. Tôi dụi dụi mắt hỏi anh ta đã đến giờ chưa, anh ta chỉ lắc đầu: “Vẫn chưa, nhưng bây giờ chúng ta đi cũng vừa rồi, đi giúp Kỷ Thiên một tay.”

Vừa nghe lại sắp phải đi gặp tên cảnh sát hâm hâm kia, lòng tôi đã khó chịu, liền dằn dỗi nói: “Vậy anh đi một mình đi, tôi ở đây chờ.”

Bạch Dực ngồi xuống bên cạnh tôi hỏi: “Dường như cậu không thích bạn học cũ của tôi lắm thì phải?”

Tôi không thèm ngẩng đầu lên: “Không nói tới thích hay không thích, chỉ cần vừa gặp đã thấy tên này có vấn đề thần kinh!” Tôi đột nhiên sực tỉnh, liền ngẩng lên nhìn anh ta hỏi lại: “Mà anh hỏi nhiều như vậy làm gì? Tôi không ưa cái mặt anh ta, quan hệ gì tới anh?”

Bạch Dực nhướn mày nhìn tôi một lúc, cuối cùng buông lại một câu rồi đứng lên: “Đúng là không thành thật, rõ ràng là ghen mà.”

Lòng tôi đang sẵn khó chịu, nghe anh ta nói thế, tự nhiên lại mọc đầu ra một cơn tức lạ lùng, bèn cau mày sẵn giọng hỏi: “Anh nói cái gì?”

Anh ta không đáp lại, chỉ lấy một cuốn sách trên giá, lật qua lật lại vài trang rồi mới nói: “Còn nhớ điển tịch Phật giáo mà đêm qua tôi nói cho cậu nghe không?”

Tôi cũng không có tâm tình đi gây sự, thấy anh ta chủ động nói sang chuyện khác cũng vội vàng hưởng ứng: “Nhớ gì mà nhớ chứ, anh có nói hết đâu?”

Anh ta ngẩng lên nhìn tôi, ho khan vài tiếng để thể hiện sự xấu hổ, rồi nói: “Chưa nói thật à? Có lẽ là do đêm qua mệt quá nên quên mất, thực ra điển tích đó có ý nghĩa là những thứ chỉ xuất hiện trong một chớp mắt rồi biến mất.”

Tôi ngạc nhiên: “Câu đó có ý gì?”

Anh ta mở cuốn sách trên tay, chỉ vào một đoạn trong đó: “Câu đọc sẽ hiểu, câu đó có nghĩa là câu có thể vì người ta mà làm những gì, mà người ta có thể hiểu được sự hi sinh của câu bao nhiêu. Cả hai bên đều là ý trời, có khi chờ đến khi người kia hiểu ra những gì câu đã làm ỉnh, thì vật đã đổi mà sao cũng đã đời.”

Tôi bật cười, cầm lấy quyển sách mà nói bằng giọng như chọc quê: “Ôi trời, lão Bạch thực sự không đơn giản nha, có phải là đã từng thất tình, hôm nay nhớ về chuyện tình xưa lâm li bi đát cho nên cảm thán thốt lên những câu rợn da gà như thế hay không?”

Nhưng Bạch Dực lần này không nói gì, chỉ cúi đầu chăm chú nhìn hai bàn tay mình. Tôi giật mình nhận ra lần này dường như mình đã thực sự đâm trúng chỗ đau của người ta, liền vội vàng sửa lời: “Chuyện này ấy mà, cũng không phải tuyệt đối là như thế đâu, ví dụ như điển tích này tôi xem không hiểu lắm, cổ văn cũng không phải thể mạnh của tôi, nhưng tôi nghĩ, tình cảm trên đời này một khi đã cho đi thì tốt nhất đừng nên cố chấp phải được nhận lại, dù sao cũng phải thứ buồn bán được kia mà... được rồi người anh em, nếu thực sự anh có chuyện bị thương như vậy thì tốt nhất là nên quên hẳn đi, con người phải luôn nhìn về phía trước mới được...”

Bạch Dực vẫn không thèm ngẩng lên, tôi thầm nghĩ chứ không phải nghiêm trọng đến thế đấy chứ, bèn bỏ sách đến định vỗ vỗ vai anh ta, nhưng anh ta đột nhiên ngẩng phắt đầu lên nhìn tôi, làm tôi sợ tới cứng lưỡi, cuối cùng chỉ nghe anh ta lạnh lùng nói một câu: “Có một số việc một người đã quên hết, nhưng không có nghĩa là người khác cũng đã quên.” Anh ta dùng tay áo gạt qua mặt mình, thay đổi giọng mà ôn hòa nói: “Có nói bây giờ cậu cũng không hiểu, được rồi, tôi đi nấu cái gì ăn, ăn xong chúng ta cùng đi tìm Kỷ Thiên.”

Nói xong lập tức bỏ đi nấu cơm, còn tôi cả người vẫn cứng đờ, ngẩn ngơ vài giây mới hoàn hồn, lại nghĩ dường như mình vừa bị anh ta đùa giỡn, liền quay đầu lại gào to: “Chết tiệt! Cái gì mà tôi không hiểu còn anh hiểu rõ chứ, đại ca, có phải tiếp theo anh sẽ nói là vì anh ăn muối còn nhiều hơn tôi ăn cơm hay không vậy hả?!” Bạch Dực không trả lời, tôi nhỏ giọng lầm bầm một câu “Đồ điên!” rồi tiếp tục xem sách. Nhưng phải nói thật, không biết tại sao nhưng những gì anh ta vừa nói dường như tôi đã nghe ở đâu đó rồi, có lẽ phải nói là đâu đó trong... tiềm thức cũng nên. Tôi lắc mạnh đầu, không muốn nhìn đám chữ dày đặc chỉ chít trước mắt nữa, nên cũng bỏ sách sang một bên tiếp tục chơi game.

Ăn cơm tối xong, hai người chúng tôi vội vã đến cục cảnh sát. Bảo vệ vừa nghe nói chúng tôi tới tìm Kỷ Thiên là lập tức không hỏi hai lời đã cho chúng tôi vào thẳng bên trong. Chúng tôi lại đi vào căn phòng khách ban sáng, Vi Đàm chưa thấy đâu, chỉ có một mình Kỷ Thiên vừa hút thuốc vừa dậm dậm chân sốt ruột trong phòng. Thấy chúng tôi vào, anh ta lập tức tiến lên hỏi dồn: “Hai người chuẩn bị thế nào rồi? Có cần tôi mang theo súng không? Hay là dùi cui điện cũng được?”

Bạch Dực lắc đầu: “Không cần, cậu thích thì cứ đi theo, nhưng tuyệt đối không được lên tiếng. Nếu lần này chúng ta may mắn, có thể sẽ được nhìn thấy Nguyệt hạ mỹ nhân thực thụ đấy.”

Tôi đứng bên cạnh tuyệt không xen miệng vào, thứ nhất là vì tôi không thích Kỷ Thiên, thứ hai là trong lòng tôi vẫn còn nhiều nghi vấn, nhưng lại không dám đi hỏi. Cách làm việc của Bạch Dực từ trước tới nay vẫn là như vậy, chỉ cầm cúi làm chuyện của mình, nếu không phải vạn bất đắc dĩ sẽ không bao giờ giải thích cho người khác mình sắp làm gì. Cho nên tôi đã tập thành thói quen chỉ cần lặng lẽ đứng cạnh nhìn, sau đó cứ hành động tự nhiên theo diễn tiến của sự việc. Cho dù là chuyện đơn giản hay phức tạp, chỉ cần biết thân biết phận hành động theo từng bước từng bước, thì cuối cùng nhất định sẽ nhìn thấy kết quả, ít ra, không phải xấu mặt như Kỷ Thiên bây giờ.

Khi chúng tôi đang nói chuyện thì Vi Đàm bước vào phòng, tay ôm một chậu hoa quỳnh chỉ thấy toàn lá. Chậu hoa là sứ Thanh Hoa trấn Cảnh Đức, bên ngoài dùng vải lụa trắng bao kỹ xung quanh, lá cây gần như bị lớp vải trong mờ bao kín. Tuy chưa nhìn thấy hình dáng hoa quỳnh thế nào, nhưng chỉ cần nhìn lá cây

cũng có thể thấy chắc chắn cây hoa này rất hiếm quý. Cô gái cẩn thận từ từ tiến về chúng tôi, nói: “Đây là chậu Lãnh Mỹ Nhân cuối cùng mà ông nội lưu lại, nó nở hoa sớm hơn những cây hoa quỳnh thông thường, lại còn có thể nở hoa trong khí trời giá lạnh. Nhưng chỉ đáng tiếc là nếu những cây hoa quỳnh khác có thể ra hoa mấy tiếng đồng hồ, thì loại quỳnh này chỉ duy trì nở hoa được chừng mười phút thôi, có cổ kéo dài lắm cũng chỉ được không quá hai mươi phút.”

Tôi vừa nghe thế đã lập tức hiểu ngay vấn đề: “Ý cô là chúng tôi phải làm sao để cho Vi Thỏa nhìn thấy nó trước khi nó kịp tàn?!”

Vi Đàm gật đầu: “Đúng vậy, chỉ có mười phút đồng hồ ngắn ngủi, tôi đã ủ nước nóng dưới gốc và dùng vải bao kín hoa lại, để nó có thể nở lâu hơn một chút, nhưng vẫn rất vội.”

Bốn người chúng tôi đều không ai nói câu nào, tất cả mọi người đều hiểu muốn dẫn đường ột cái xác gần như chỉ còn một ý thức đi tìm thực vật đơn thuần đến bên cạnh một gốc hoa quỳnh chỉ nở vồn vẹn có mười phút, chỉ nghe thôi đã cảm thấy bất khả thi rồi. Cuối cùng Bạch Dực hỏi: “Vậy cô biết hoa chừng nào sẽ nở không?”

Vi Đàm chăm chú nhìn cây hoa một lát, nói: “Ừm, tôi nghĩ là tôi biết.” Cô gái nhẹ nhàng xóc lớp vải trắng bao chung quanh chậu hoa lên, chúng tôi nhìn thấy một nụ hoa quỳnh chênh vênh nở ngay trên lá cây, trông mong manh tới mức dường như chỉ cần chạm vào là rơi. Thảo nào mà hoa quỳnh lại yếu ớt khó trồng đến như vậy. Cô gái nhẹ nhàng nói: “Có lẽ mười hai giờ đêm nay hoa sẽ nở, khi nó vừa nở tôi sẽ gọi điện báo ngay cho các vị, các vị nhất định phải dẫn ông nội tôi tới đúng giờ nở hoa của nó nhé.”

Nhiệm vụ này quả thực quá trắc trở đi, chúng tôi chăm chú nhìn Vi Đàm hồi lâu, cô gái chỉ tập trung nhìn Bạch Dực, lặng lẽ nói: “Nếu là anh thì chắc chắn làm được, mang ông nội tôi tới nơi tôi đã chỉ.”

Bạch Dực mím chặt môi không nói gì, nhìn chăm chú vào chậu hoa một lúc rồi thận trọng đáp: “Có thể.”

Tôi và Kỷ Thiên đều nhìn lại Bạch Dực một cách hoài nghi, nhưng anh ta không nhìn sang chúng tôi, chỉ nhìn chậu hoa. Kỷ Thiên dường như không nhin nổi, định mở miệng hỏi lại, nhưng đã bị tôi nhanh chóng ngăn lại, tôi lắc đầu với Kỷ Thiên, ý bảo đừng có hỏi, dù sao có hỏi cũng vô dụng mà thôi.

Vi Đàm lại chỉ vào một điểm trên bản đồ, đó là một công viên mới xây dựng, nhắc lại: “Chính là ở chỗ này, xin hãy mang ông nội tôi tới đây.”

Sau khi nói xong, cô gái bỏ ra ngoài trước, trước khi cô kịp đi, Bạch Dực lại tiến tới sát bên cạnh cô hỏi nhỏ: “Cô thực sự cho là đáng làm sao?”

Vi Đàm vẫn chỉ mỉm cười: “Đáng. Bởi vì hoa quỳnh bùng nở, chỉ vì Vi Thỏa.” Sau khi nói xong đã bỏ đi mất. Tôi nhìn Bạch Dực, thấy ánh mắt anh ta đầy dăm chiêu, nhưng rất nhanh đã quay sang chúng tôi nói: “Thời gian còn lại không ít không nhiều, chúng ta cứ chờ tới khi Vi Thỏa sống dậy, Kỷ Thiên cứ theo sau anh ta như lần trước, Tiểu An, cậu đi theo tôi.”

Tôi còn chưa kịp hỏi gì thì Bạch Dực đã dợm ra khỏi phòng, cho nên chỉ biết vội bước theo anh ta. Bên ngoài sắc trời đã tối sẫm, Bạch Dực vừa đi vừa hỏi tôi: “Còn nhớ trạm dừng xe của chuyến xe ma kia không?”

Sao lại nhắc tới chuyến xe đó nữa? Tôi hơi run trong lòng, ngập ngừng đáp lời: “...Còn, nhớ kỹ. Nhưng anh hỏi làm cái gì?”

Bạch Dực mỉm cười: “Đương nhiên là muốn nó mang chúng ta tới chỗ Vi Đàm rồi.”

Mặt tôi thoáng chốc trắng bệch ra, hình ảnh những cái xác thối rữa của ông tài xế và đám hành khách một lần nữa hiện lên trong óc, tôi hoang mang hỏi: “Có thể không lên được không?”

Bạch Dực vỗ vỗ vai tôi, tiếu nuối đáp lại: “Không thể.”

.

Đến khi tôi đưa Bạch Dực tới trạm chờ xe bus nọ thì trời đã tối đen như mực. Tôi nhìn đồng hồ đeo tay, biết còn một lúc nữa chuyến xe ma đó mới tới, nên hai chúng tôi người ngồi người đứng lặng lẽ chờ xe trong đêm. Một chiếc xe bus sáng trưng từ trong nhà ga nhẹ nhàng lướt qua, nhưng chuyến xe chúng tôi đang chờ còn chưa tới.

Gió càng lúc càng lạnh, tôi kéo cao cổ chiếc áo khoác, cổ rút cổ thật sâu vào lớp lông cổ áo. Người qua đường càng lúc càng thưa thớt, công trường đối diện cũng ngừng làm việc, ở xa xa, những lọn khói xám nhờ tuôn ra từ ống khói nhà máy, tất cả như chìm đi, tĩnh hẳn lại trong đêm. Thỉnh thoảng mới có một hai người vội vàng lướt qua, liếc qua hai chúng tôi một cái rồi lại lập tức đi mất. Tôi cảm thấy cả người gần như chết lặng, bèn đưa tay lau mặt, rồi cũng đứng dậy dựa vào bảng hiệu trạm chờ.

Dần dần, chúng tôi nhìn thấy từ xa một bóng người cao lớn từ từ tiến lại, trong lòng tôi bất chợt căng thẳng vì đã đoán được người đó là ai. Quả nhiên chính là Vi Thỏa đang thong thả chậm rãi bước trên đường, ngày hôm qua không chú ý nên không thấy, hiện tại mới phát hiện, cử động của anh ta thực sự chậm chạp hơn người thường rất nhiều, bảo là tập tễnh cũng không sai. Tôi nhìn sang Bạch Dực ra ý bảo người kia đã tới. Bạch Dực gật đầu nhìn Vi Thỏa chằm chằm, tôi còn phát hiện xa xa phía sau đó là Kỷ Thiên cũng đang lén lút đi theo. Anh ta mặc cảnh phục màu sẫm nên gần như chìm trong đêm, nhìn không ra.

Dáng điệu của Vi Thỏa rất kỳ quái, chỉ chọn đi bên cạnh những bồn cây hoặc thảm cỏ xanh, thoạt trông giống như một người làm vườn tận tụy. Cuối cùng anh ta băng qua đường, sục sạo trong bụi cỏ một lúc, bộ dáng giống hệt như đêm qua, chỉ có điều lần này trông có vẻ nôn nóng hơn. Bạch Dực thấy sắp tới lúc, bèn kéo tay tôi băng qua đường tới bên cạnh Vi Thỏa lên tiếng hỏi: “Anh đang tìm cái gì vậy?”

Giống như đêm qua, cơ thể Vi Thỏa cũng hơi run lên, chậm rãi quay đầu lại, khi nhìn thấy tôi liền mỉm cười: “Tiểu đồng chí lại tới nữa à, hạt giống hoa đã trồng xuống chưa?”

Tôi hôm qua có thể nói chuyện bình thường với anh ta là vì vẫn nghĩ anh ta là người bình thường, còn bây giờ nhìn sao cũng thấy anh ta là một xác chết, trên cổ hiện cả những đường mạch máu màu than chì, da cũng màu trắng bệch tái ngắt, chưa kể cái mùi kỳ quái toát ra từ trên người anh ta nữa, tôi chỉ biết ậm ừ cả nửa ngày mà run rẩy không sao thốt nên lời, cho nên Bạch Dực thẳng thắn chen ngang: “Anh vẫn còn đang tìm hoa quỳnh sao?”

Câu hỏi này quả thực cực kỳ thẳng thừng, cực kỳ có phong cách của lão Bạch. Ánh mắt Vi Thỏa bỗng chốc lạc đi, môi mím chặt không nói gì. Tôi có phần lo lắng, dù sao anh ta cũng không phải là người sống, nhưng anh ta chỉ đáp lại Bạch Dực: “Tiểu đồng chí, cậu không hiểu một người lính già đã từng lăn lóc trên chiến trường như tôi muốn nhìn thấy cái gì nhất trước khi chết đâu.”

Vi Thỏa quay sang nhìn tôi, trên tay đều là bùn đất và cỏ dại, anh ta chỉ vào một phương trời xa xa mà nói: “Năm đó chiến trường của chúng tôi nằm ở hướng đó, chiến tranh đã trôi qua, nhưng những người đã chết chưa bao giờ bị quên lãng. Hạt Đậu nói chỉ cần nhìn thấy hoa quỳnh nở rộ, là có thể tìm được đường về nhà. Cậu ấy thực ra rất nhớ nhà, đêm nào cũng trốn trong chăn âm thầm khóc...”

“Vậy anh nghĩ mình có thể tìm thấy hoa thật sao?” Bạch Dực hỏi lại.

“Tìm được, tôi cảm thấy thế, trồng xuống biết bao hạt giống như vậy chẳng lẽ lại không có hạt nào nảy mầm đơm hoa sao? Chỉ cần một bông cũng đủ mà!”

Nói xong ánh mắt Vi Thỏa như nhòe đi, giọng nói của anh ta thực ra đã có hơi nghèn nghẹn, nhưng anh ta đã là người chết, người chết thì không có nước mắt để rơi như người sống.

Bạch Dực thở dài: “Vậy để chúng tôi tiễn anh một đoạn cuối cùng được không?”

Vi Thỏa không nhận lời, nhưng cũng không cự tuyệt, ngược lại, vẻ mặt của anh ta tràn đầy sự thần nhiên. Anh ta lau hai bàn tay đầy bùn rồi ra khỏi bụi cỏ. Bạch Dực và tôi cũng không nói gì, chỉ lặng lẽ theo sau. Lúc này Kỷ Thiên cũng bước ra từ sau phòng đợi, trong mắt anh ta nhìn Vi Thỏa tràn đầy sự căm kị cùng sợ hãi, nhưng Vi Thỏa cũng không thèm để ý tới. Kỷ Thiên bắt kịp chúng tôi, nhỏ giọng hỏi: “Có chuyện gì vậy? Hai người đã nói gì với ông ta?”

Chúng tôi cũng không buồn trả lời, nên ba người một xác cứ thế không nói với nhau tiếng nào mà im lặng qua đường, cùng nhau chờ chuyến xe ma đi qua.

Bạch Dực vẫn chăm chú quan sát vòng quay của mặt trăng trên bầu trời, nhà máy đằng xa lại một lần nữa nhả khói, nhuộm bầu trời đen thẫm trong khoảng khắc thành một màu xám mờ mịt. Xa xa chợt truyền tới tiếng động cơ xe xích xích chậm rãi, chỉ có mình Kỷ Thiên không nghe thấy cũng không nhìn thấy gì. Xe càng lúc càng tới gần, khi nó xích lại cạnh chúng tôi, Vi Thỏa nhìn hai chúng tôi một cái, Bạch Dực ra

hiệu cho anh ta cứ lên trước, rồi quay sang nói gì đó với Kỷ Thiên, sau đó chỉ vào điện thoại di động ý bảo giờ xuống xe, rồi nắm tay tôi leo lên xe.

Trong xe giống hệt như ngày hôm qua, vẫn là mấy người hành khách cũ, tài xế lúc này vẫn còn bình thường, nhưng tôi biết chỉ cần cái bóng trắng xuất hiện một cái là dáng vẻ của ông ta sẽ lập tức thay đổi rất thâm trầm. Cho nên tôi tuyệt không dám nhìn thẳng vào ai, Bạch Dực bỏ vào máy tính tiền bốn đồng xu, chúng tôi ngồi phía sau Vi Thỏ, một mình anh ta ngồi băng trên, ánh mắt anh ta vẫn tập trung nhìn thẳng về phía trước, dáng ngồi thẳng băng, cứng ngắc.

Trong lòng tôi biết không qua mấy trạm nữa Vi Thỏ sẽ xuống xe sớm, đến lúc đó có kịp dẫn anh ta tới chỗ hoa quỳnh không đây? Mà dù sao đây cũng là một cái xe ma, chúng tôi có thể an toàn thoát khỏi nó không? Tôi cũng tự nghĩ chuyện lúc này thật là buồn cười, may mắn lắm mới thoát khỏi cái xe này một lần, rồi hôm nay lại tự động đâm đầu lên. Thật đúng với cái câu “thiên đường có cửa không thêm đi, địa ngục không lối tự chui đầu” mà. Không, cũng không đúng, thiên đường cũng không phải nơi để cho người sống tìm đến... Tôi chăm chú quan sát động tĩnh bốn phía, nhìn những hành khách lác lác theo nhịp xe như những con rối, rõ ràng là hoàn toàn không có tri giác. Tôi thở dài chán nản, không hiểu hôm qua vì sao mãi không nhìn ra bọn họ không bình thường nhỉ? Ngay lúc đó, chợt điện thoại của tôi rung lên, tôi vội mở ra nhìn, là Vi Đàm, cô nhắn cho chúng tôi là hoa quỳnh sắp nở.

Không thể chần chừ thêm phút giây nào nữa, tôi đưa tin nhắn cho Bạch Dực đọc, anh ta nhìn đồng hồ, sau đó lấy điện thoại của mình ra nhanh chóng nhắn một cái tin gửi đi. Tài xế vẫn lái xe câm lặng như lái một cái xe tang, hành khách vẫn lung lay ngồi, ánh mắt không nhúc nhích một mảy may, trong xe hơi lạnh thấu xương. Hai người chúng tôi như thể hai kẻ túc trực bên linh cửu trong một chuyến xe tang, nhìn một đám người chết la liệt bên cạnh. Cảnh sắc bên ngoài nhòe nhoẹt, không biết là vì mặt kính cửa sổ hay là vì chúng tôi đang thực sự đi qua một không gian khác, chỉ biết ngồi yên tại chỗ nắm chặt điện thoại di động trong tay, cùng đợi tới phần tiếp theo của câu chuyện.

Điện thoại di động rung lên lần nữa, Vi Đàm gửi thêm một tin nhắn, nói hoa đã nở. Cảm giác gấp gáp lo lắng tràn ngập trong tôi, tôi nghĩ mình căng thẳng muốn đổ mồ hôi hột, nhưng bên trong cái xe lạnh âm u này thật sự không sao thoát mồ hôi nổi, tôi liếm liếm đôi môi khô khốc, nhìn sang Bạch Dực, thấy anh đang nhìn ra ngoài cửa sổ, chẳng biết nghĩ cái gì.

Tôi thấp giọng lên tiếng: “Đại ca, còn chưa có động tĩnh gì sao, hoa quỳnh nở rồi kìa! Làm sao mà để trễ giờ đi!”

Tôi có cơ sở để mà lo lắng, vì tôi phát hiện chuyến xe lần này không giống như hôm qua, tài xế không hề dừng lại ở bất kỳ trạm nào, mà cứ cho xe chạy mãi. Cái bóng trắng phía sau cũng không thấy đâu. Xe có vẻ an tĩnh hơn hôm qua rất nhiều, thế nhưng thời gian vẫn cứ lừ lừ trôi đi. Nếu như nó không chịu dừng lại, thì chắc tôi phải dẫn Vi Thỏ ra hẩn ngoại ô ngắm ruộng hoa cải dầu đỡ quá.

Bạch Dực nheo mắt nhìn tôi lo lắng quá mà cắn môi mình tới trắng bệch, nhẹ giọng an ủi: “Sắp tới rồi. Nói đúng ra là chúng ta còn phải cảm ơn cái xe ma này đó, nếu không thật không biết phải đi làm sao cho kịp giờ nữa.”

Bạch Dực vừa nói xong, tài xế đã nhẹ nhàng dừng xe lại, Vi Thỏ đứng bật dậy chuẩn bị xuống xe. Tôi lúc này chỉ hận không thể túm lấy anh ta sống chết kéo lại, nhưng Bạch Dực rất thần nhiên, nhanh chóng theo chân Vi Thỏ xuống xe luôn. Tôi không còn cách nào, cũng chỉ biết theo sau, ba người chúng tôi lần lượt xuống xe. Chân vừa chạm đất, tôi ngẩng lên nhìn, lập tức ngỡ ngàng nhận ra đây không phải là nơi cái xe này đáng lẽ nên dừng.

Vi Thỏ cũng có hơi kinh ngạc, nhưng vẻ mặt anh ta bất chợt trở nên đầy kích động, cả thân thể đều run lên. Tôi nghĩ anh ta bị trúng gió, cơ thể (già nua) chịu không nổi, nên tiến tới định đỡ anh ta, nhưng bị Bạch Dực ngăn lại.

Tôi lúc này mới quan sát bốn phía, không sai, đây chính là công viên nơi Vi Đàm đã hẹn với chúng tôi ban chiều, ở chính giữa có một cái hồ nhân tạo rất lớn, vì trời quá tối nên thoát đầu tôi nhận không ra. Ban ngày, cảnh vật ở đây chắc chắn cực kỳ hữu tình hợp lòng người, nhưng lúc này chỉ đen thui một màu, tôi vừa nghĩ tới bệnh dị ứng phấn hoa của mình, lập cập bưng kín mũi. Nhưng xung quanh chỉ tản mát một mùi hương lạ lùng mơ hồ, không nồng nàn đập thẳng vào mũi như những loài hoa khác nở vào mùa xuân,

trái lại còn nhạt tới mức gần như không thể nghe thấy, nhưng chỉ cần nghe được một lần, sẽ lập tức ghi khắc ngay mùi hương đặc thù ấy. Tôi hoàn toàn không có cảm giác gì với mùi của những loài hoa khác, nhưng lại bị mùi hương lạ lùng này quyến rũ ngay lập tức.

Chúng tôi theo sau lưng Vi Thỏa, cử động của anh ta vẫn cực kỳ chậm chạp, nhưng có thể thấy anh ta đang nôn nóng tới mức nào, chỉ mong đi sao cho thật nhanh. Rốt cuộc ba chúng tôi bước tới một sườn đồi mọc đầy cỏ, giữa bãi cỏ xanh rờn, vươn ột đóa hoa quỳnh độc nhất. Đây chính là lần đầu tiên tôi được nhìn thấy hoa quỳnh, và ngay lập tức bị vẻ diễm lệ tuyệt đối của nó làm cho sững sốt đến không sao thốt nên lời. Dưới ánh trăng, một đóa hoa cô độc trắng tinh trắng mịn như không nhiễm lấy một hạt bụi, phẳng phất như trên đời này không có bất kỳ một sợi màu sắc mỏng manh nào có thể mảy may chạm tới hoa, sắc trắng thuần của nàng không thêm pha tạp với bất kỳ màu sắc nào khác, chỉ có ánh trắng thuần khiết trong sáng vô trần may ra mới có thể xứng với vẻ cao nhã thuần túy của nàng. Thảo nào có người gọi hoa quỳnh là khách tiên dưới trăng, quả nhiên không có chút nào quá đáng.

Vi Thỏa gần như không còn bước tiếp nổi nữa, ánh trăng kéo cái bóng của anh ta lan dài lan dài trên mặt đất, tựa như chính sinh mệnh bất thường của anh ta vậy. Dưới ánh trăng, đóa hoa quỳnh lẳng lặng phô sắc trắng, không sáng lạn, không phô trương, không xa hoa, không lộng lẫy. Chỉ có cao thượng, cùng thuần thành.

Lúc này Kỷ Thiên cũng đứng lúc chạy tới, trán đầy mồ hôi, có thể thấy anh ta đã phải chạy rất lâu. Trong tay anh ta còn cầm một đồng nển và một cái chìa khóa xe đạp. Nhưng khi vừa nhìn thấy đóa hoa đẹp đến không gì sánh nổi đằng kia, Kỷ Thiên cũng sững ra, chỉ biết dùng ngón tay run run chỉ vào hoa, rồi lại nhìn chúng tôi, Bạch Dực phải ra dấu cho anh ta im lặng. Dưới ánh trăng tĩnh lặng, Vi Thỏa lặng lẽ tới gần hoa, không dám đụng vào, mà chỉ ngồi bệt xuống đất, sau đó bật cười to sang sảng, lấy từ trong cái túi vải buồm cũ kỹ ra một cái kèn armonica cũ xì, anh ta nhìn hoa quỳnh, trong mắt tràn đầy sự thỏa mãn. Dùng tay áo lau sơ qua cái kèn, anh ta đưa nó lên môi, một khúc nhạc êm ái chợt vang lên trong đêm sâu tĩnh lặng. Tôi đã từng nghe thấy bài hát này, là một bài hát Liên Xô rất xưa, tên là “Cây bạch dương”, bài hát kể chuyện một đôi tình nhân yêu nhau mãnh liệt giữa thời chiến tranh, trải qua những năm dài đằng đẵng, cho dù cả hai đều qua đời, nhưng linh hồn của hai người yêu nhau cuối cùng vẫn tìm lại nhau dưới tán cây bạch dương xưa. Lúc nghe bài hát này, tôi chợt nghĩ, có thể với chúng tôi nó chỉ là một bài hát cảm động, nhưng với Vi Thỏa, nó còn là một bài hát chứa chứa kỉ niệm cùng đồng cảm sâu sắc.

Anh ta thực lòng yêu thương những chiến hữu cũ của mình. Có đôi khi cố chấp không phải là vì một lời thề, nhưng là vì một tình cảm không sao bỏ xuống được. Nỗ lực không phải vì mong được nhận lấy, nhưng là vì muốn thông qua nỗ lực thể hiện tình yêu của mình. Vi Thỏa không phải là một người thổi kèn xuất sắc, ở giữa có nhiều lỗi vấp vấp, nhưng hoàn toàn không làm ảnh hưởng tới tâm tình xúc động của những người ngồi đây lắng nghe. Thời gian cứ thế chậm rãi trôi qua, tiếng kèn cũng sắp đi hết bài hát, mà đóa hoa quỳnh duyên dáng yêu kiều kia, đúng như lời Vi Đàm nói, chỉ có thể nở tươi được hơn mười phút. Hoa quỳnh thoáng cái mất đi ánh sáng tinh tuyền rực rỡ của mình, không còn đẹp tới đoạt hồn câu phách, mà dần dần trở nên tàn úa nhạt nhòa. Tiếng kèn armonica cũng ngưng bật, Vi Thỏa cúi thấp đầu không hề động đậy, dường như còn chìm đắm trong tiếng nhạc và hương hoa thoang thoảng đâu đây.

Chúng tôi cứ thế đợi mãi đợi mãi, rất lâu vẫn không thấy Vi Thỏa nhúc nhích, cảm thấy có vấn đề, liền tiến tới xem sao. Vi Thỏa xoay lưng về phía chúng tôi, trong đêm đen không trông rõ mặt mũi anh ta lúc này, Kỷ Thiên bèn ngồi xổm xuống tỉ mỉ quan sát một chút, bất chợt kinh hoàng hét lên một tiếng, trong mắt tràn đầy ngạc nhiên. Tôi và Bạch Dực chạy tới nhìn, mới thấy trước mặt chúng tôi không còn là Vi Thỏa mà chúng tôi quen thuộc hai ngày nay nữa, mà là một ông lão tóc bạc phơ, vẻ mặt tang thương, đôi môi chuyển màu tím ngắt, trên người lấm tấm thi ban, nhìn là biết chết đã lâu.

Bạch Dực bình tĩnh nói: “Đừng kêu to, đây mới chính là Vi Thỏa đấy. Là Vi Thỏa đã từng tham gia trận chiến Triều Tiên mấy chục năm về trước, rốt cuộc đã có người đến đưa ông ấy đi rồi. Ông ấy đã hoàn thành tâm nguyện của mình.”

Trong lòng tôi đã biết sẽ có chuyện này từ trước, nhưng nhìn tới dáng vẻ tiều tụy của Vi Thỏa lúc này cũng cảm thấy vô cùng đau lòng. Cố gắng nghĩ tới những chuyện mà mình còn chưa hiểu, tôi quay đầu lại hỏi Bạch Dực: “Sao chúng ta lại theo xe ma mà đến được tận đây?”

Bạch Dực ngồi bệt xuống cỏ, vỗ vỗ chỗ bên cạnh ra hiệu cho tôi cũng ngồi xuống. Kỷ Thiên vẫn còn sợ tới

mất hồn bên kia, không còn nghe chúng tôi nói gì.

Bạch Dực xoa xoa trán nói: “Chiều nay tôi đi tìm hiểu lộ trình trước đây của chuyến xe ma này, sau đó làm một chút thủ thuật che mắt ở ngay những trạm xe của nó, nói cách khác là phải làm sao cho tài xế ma kia chạy theo lộ trình của chúng ta. Tài xế chỉ là một hồn ma, hoàn toàn không có khả năng tự nhìn đường mà chỉ chạy theo những tín hiệu có sẵn mà thôi. Thủ thuật này cần tới sự giúp đỡ của Kỷ Thiên, đó chính là những ngọn đèn chong. Đèn chong cần xuất hiện liên tục trước mặt dẫn đường, cho nên tôi mới nhờ Kỷ Thiên chạy trước chúng ta một đoạn, cắm những cây nến trên đường để dẫn lối cho xe chạy.”

Tôi hoàn toàn không ngờ mọi việc chỉ có thế, liền sững sốt hỏi lại: “Chỉ đơn giản thế thôi ư?”

Bạch Dực nhìn chăm chăm vào chậu hoa quỳnh đã héo tàn mà đáp: “Đúng, chỉ có như vậy. Bởi vì đã có một người nguyện hi sinh cả tính mạng của mình trong đêm nay chỉ để hoàn thành tâm nguyện của một hồn ma rồi.”

Tôi ngơ ngác một chút, rồi lại hỏi tiếp: “Như vậy vì sao anh ta lại trở lại?”

Bạch Dực nhìn ánh trăng nhẹ nhàng đáp: “Có rất nhiều, rất nhiều khả năng. Sức mạnh tinh thần của con người rất kinh khủng, nếu đạt tới một trình độ nhất định, có khả năng có thể đem toàn bộ sinh mệnh một đời, thậm chí cả kiếp sau chỉ để dùng vào một việc.”

Tôi không hỏi thêm gì nữa, qua hồi lâu, Bạch Dực đứng lên vươn tay ra cho tôi nắm: “Về thôi, lúc nào rảnh rồi thử trồng những hạt giống hoa kia xem sao. Xem ra cũng không khó lắm.”

Tôi nhìn lại những cánh hoa héo rũ bên cạnh cái xác khô cứng queo mà thở dài một hơi, nắm tay Bạch Dực đứng lên rồi cùng nhau về nhà. Xe cảnh sát đang tới, mà lần này, Vi Thỏa sẽ không còn đi tìm kiếm cái gì nữa.

Ngày hôm sau, tôi ngủ quên dậy muộn, nhưng viện cố giúp đỡ cảnh sát phá án nên Phan hói không sao nói được câu nào, dù sao hôm qua quả thực có cảnh sát tới xin nghỉ cho chúng tôi thật kia mà! Lão vừa tò mò định hỏi chuyện thì tôi đã lập tức giả ngu bảo mình chỉ là một nhân chứng, làm hết phận sự của công dân mà thôi. Phan hói vừa nghe tới cảnh sát liền ngậm miệng ngay, trong lòng tôi lúc đó sung sướng không sao kể xiết!

Tôi an toàn thoát khỏi phòng làm việc của Phan hói, tâm tình cực kỳ khoái trá, nhưng vừa vào phòng giáo viên thì đã thấy Kỷ Thiên đang ngồi đúng chỗ của tôi nói chuyện với Bạch Dực. Không biết vì sao tự nhiên tôi cảm thấy khó chịu, lạnh lùng bước tới bên cạnh bọn họ nhặt nhèo hừ một tiếng, bảo Kỷ Thiên xê ra cho tôi chấm bài. Kỷ Thiên thấy tôi, sắc mặt cũng đen đi, nhưng cuối cùng vẫn nói với tôi: “Nói cho cậu biết một chuyện cậu không thể ngờ nổi đâu!”

Tôi chẳng buồn ngắt đầu lên: “Chuyện gì?”

Anh ta hỏi tiếp: “Còn nhớ Vi Đàm không?”

Tôi ừ một tiếng cụt ngủn.

Anh ta hạ giọng thì thào: “Cô gái có tên Vi Đàm kia, thực ra đã chết từ lúc mới lên mười hai tuổi rồi... Có cả giấy chứng tử đầy đủ kia!”

Đến lúc này tôi mới ngẩng lên, đầu tiên là nhìn Bạch Dực, sau đó mới quay sang Kỷ Thiên: “Cái gì? Chết từ lâu rồi? Vậy cô gái chúng ta đã gặp là ai?”

Anh ta lắc đầu: “Có trời mới biết, còn tôi quyết chí làm theo phương châm của các đàn anh, mấy chuyện này quyết không đi tìm hiểu làm gì ệt ộc, chỉ tới báo với hai người một tiếng.”

Nói xong liền đứng dậy đi. Tôi chăm chú nhìn Bạch Dực, trong một thoáng, có cái gì như vỡ ra trong đầu. Bạch Dực chỉ im lặng nhìn xa xăm, cuối cùng buông một câu: “Hoa quỳnh bùng nở, chỉ vì Vi Thỏa. Cô ấy cũng chỉ làm việc mà bản thân cô ấy cảm thấy đáng làm mà thôi.”

Khách dưới trăng – Hoàn

45. Chương 44: Linh Viên (nhất)

“Yến yến oanh oanh” là cụm từ người Trung Quốc thường dùng để hình dung giọng nói thánh thót riu rít của các thiếu nữ, thế nhưng nếu cùng lúc có một đám đông các cô gái trẻ tụ lại với nhau cười nói, chắc chắn người ta phải nhăn mặt gọi là “tạp âm”. Lỗi tai tôi tuy đã được nhét kín bằng tai nghe máy nghe nhạc, nhưng vẫn bị các thanh âm lúc cao lúc thấp ấy dội vào đến phát đau. Đột nhiên trong đám thanh âm lừ lừ chợt một chất giọng cất cao vút lên, một tiếng hét tông giọng cực cao đủ sức làm rách màng nhĩ người bình thường, tôi nhăn mặt quay hẳn lại nhìn, hóa ra là các cô nàng tụ lại với nhau dưới cuối xe kể chuyện ma, cô bé vừa cao giọng hét lên cũng tự biết mình thất thố, vội che miệng lè lưỡi thấp giọng giục người kể tiếp mau.

Tôi dùng ngón tay gõ gõ lên đệm ngồi, nói: “Lục Tử, đừng kể chuyện nhảm nhí nữa đi, các cô bé này đều là học sinh, cậu mà nói vậy là tôi cho cậu xuống xe đi bộ về nhà bây giờ! Thật là, không biết bao nhiêu tuổi rồi mà còn không biết dè dặt hoàng, cư xử như người lớn xem nào!”

Người đang hăng say kể chuyện không phải ai khác, chính thị là tên khốn vô công rồi nghề Lục Tử. Có thể là do trong xe quá ồn nên Bạch Dực đang ngồi ngủ bên cạnh tôi cũng chậm rãi cựa mình, mắt nhú nhú như muốn dậy. Lục Tử nhô đầu lên đáp: “Tớ chỉ đang kể lại những chuyện tụi mình mắt thấy tai nghe thôi mà, chuyện nào cũng có thật trăm phần trăm, nói vậy là nói vậy thể nào được!”

Vừa nhìn thấy tên khốn này lộ mặt ra, tôi vội vàng vươn người tới nói nhỏ: “Đừng có cái quỷ gì cũng nói lung tung, nói cho cậu biết, các cô bé này đều là học trò của chị Nguyệt Linh cả đấy, nếu lỡ có chuyện gì không may thì cậu tự mình tới tìm mỹ nhân cao quý kia mà xin lỗi, đừng trông cậy vào tụi này!”

Lục Tử vừa nghe nhắc tới Bạch Nguyệt Linh, cặp mắt lập tức sáng lên như đèn pha, cười hềnh hếch thật bỉ ổi: “Đừng nói nữa mà, tớ thật không biết lão Bạch có một thân nhân xinh đẹp tới mức đó đó nha, mẹ nó chứ, tớ gặp qua không biết bao nhiêu nàng rồi, mà thực chưa có ai đẹp đến được như vậy nha!”

Tôi diên tiết ghì chặt cổ áo của Lục Tử tới gần, xém chút nữa làm hắn té sấp về phía trước mà găm gừ: “Đừng có mà tìm cách đỡ trò, ta nói i biết, mi tán tỉnh bao nhiêu cô nàng rồi ta không quan tâm, nhưng mở to mắt ra mà nhìn đi! Đạo hạnh cỡ như mi có khi chỉ bằng cái móng tay của người ta, đừng có mà nhắm mắt nhắm mũi xông bừa vào làm xấu mặt! Huống chi chị ấy là cô họ của Bạch Dực, chúng ta tuy gọi chị ấy là chị, nhưng xét thân phận mi còn phải gọi người ta một tiếng ‘dì’ kia! Chết tiệt nhà mi, chẳng lẽ mi với dì của mình mà cũng sinh nổi tà tâm hả?!”

Lục Tử cười gượng định nói thêm cái gì, chợt Triệu Vân Vân lúc trước gặp phải Tang Hỉ quỷ sát cũng lộ mặt lên, hỏi chúng tôi đang nói gì mà lâu thế. Tôi thấy cô bé, cũng không tiện nhe nanh múa vuốt nữa, đành cười hi hi nói: “Không có gì, các bạn kể chuyện tiếp đi.” Sau đó thuận tay vỗ vỗ vai Lục Tử, chỉ có điều vỗ rất thật lực, coi như cho hắn lời cảnh cáo cuối cùng.

Triệu Vân Vân nhìn Bạch Dực đang ngủ gà ngủ gật bên cạnh tôi, sau đó quay sang nói với tôi: “VẬY anh Tiểu An cũng sang đây nói chuyện với tụi em đi, Bạch đại ca hình như ngủ say rồi mà.”

Tôi khoát khoát tay: “Thôi khỏi, xe chạy xóc quá, tôi muốn ngồi chứ không muốn đứng lên đâu. Các bạn cứ nói chuyện đi, chừng nào tới nơi gọi tôi một tiếng, tôi giúp các bạn xách hành lý.”

Triệu Vân Vân nhìn tôi cười cười rồi rút đầu xuống, những tiếng cười lạnh lạnh như băng tan ngọc chạm lại dần dần vang lên. Tôi đang chuẩn bị đeo tai nghe nhắm mắt ngủ một chút, chợt nghe tiếng Bạch Dực vang lên, chẳng biết đã dậy từ bao giờ: “Tối đâu rồi?”

Tôi nhìn ra cảnh vật bên ngoài, phát hiện đã ra khỏi thành phố, xung quanh là những ruộng hoa cải dầu vàng rực, có lẽ sắp qua ngoại thành, đi đến miền quê rồi, bèn đáp: “Còn chưa tới đâu, chắc phải ít lâu nữa.”

Bạch Dực ồm ồm một tiếng, hơi vươn thẳng người dậy cầm chai nước khoáng tu một hơi, im lặng ngắm nhìn màu hoa vàng rực ngoài cửa sổ, rồi đưa tay mở cả cửa kính ra. Gió lập tức thổi thốc vào, không lạnh lắm, vừa vắn thổi đi mọi phiền toái ồn ào lúc này, còn mang theo một mùi hương cỏ xanh mát dịu. Một hồi lâu mới nghe anh ta nói nhỏ: “Lẽ một tháng năm còn phiền cậu đi làm cu li, xin lỗi.”

Tôi biết anh ta đang nhắc tới đợt lưu diễn của đoàn kịch lần này, vốn dĩ khó khăn lắm mới có một kỳ nghỉ dài nhân dịp mừng một tháng năm, tôi định về nhà thăm ba mẹ, nhưng khi tôi chuẩn bị đi mua vé xe lửa thì Bạch Nguyệt Linh đã xuất hiện, nói muốn nhờ chúng tôi theo hỗ trợ đợt lưu diễn của đoàn kịch Lê Viên của chị ấy. Mà chúng tôi một là không biết hát, hai là không biết diễn, vừa nghe là biết ngay đi theo chỉ có làm phụ khuôn vác.

Bất quá mỹ nhân cao quý vừa mỉm cười một cái, tôi đã theo phản xạ gật đầu, thậm chí còn chẳng kịp suy nghĩ được cái gì. Bạch Dục là vai cháu, đương nhiên không thể chối từ, nhưng chưa hết, Bạch Nguyệt Linh tới tìm chúng tôi cũng thật đúng lúc, nhằm ngày Lục Tử tới nhằm nhe ăn tiệc. Thế là mọi sự xong xuôi, trong mắt Bạch Nguyệt Linh, Lục Tử là lực lượng lao động bổ sung; còn trong mắt tên ngốc Lục Tử, đây là cơ may chuột sa chính gạo trời cho.

Nói là đi lưu diễn nhưng số người không nhiều, còn chưa bằng một lớp học sinh trường tôi đi tham quan viện bảo tàng, nói thẳng ra là tổng cộng chỉ có bảy tám cô nương. Trong số đó có Triệu Vân Vân đã từng được chúng tôi giúp đỡ lúc trước, cô bé có vẻ là một học sinh được Bạch Nguyệt Linh yêu thích. Huống chi loại trình diễn nhỏ lẻ này cũng chỉ là trình diễn vài trích đoạn ngắn, không cần tập những vở Kinh kịch dài nên cũng không cần nhiều diễn viên. Ngay cả ban nhạc cũng không mang theo, chỉ cần tới nơi trình diễn tập với ban nhạc của sân khấu địa phương vài lần là được. Vì thế chị Bạch Nguyệt Linh đã đến chỗ đó trước để sắp xếp chỗ ăn chỗ nghỉ cho cả đoàn, còn chúng tôi chịu trách nhiệm theo xe hộ tống các cô bé này tới nơi chuẩn bị trình diễn.

Tôi thấy Bạch Dục cũng đã tỉnh, liền tháo tai nghe tò mò hỏi: “Lão Bạch, các cô bé này cũng chỉ mới là học sinh, vậy mà đã đi trình diễn rồi sao?”

Bạch Dục dường như còn chưa tỉnh táo hẳn, lắc lắc đầu mấy cái mới có sức trả lời: “Chị Nguyệt Linh thỉnh thoảng tự mình tổ chức mấy hoạt động trình diễn phục vụ quần chúng, trường học cũng tán thành, thứ nhất là có thể giúp các học sinh tích lũy thêm kinh nghiệm diễn xuất, thứ hai là có thêm một chút thu nhập. Chỉ có điều không phải là sân khấu chuyên nghiệp, toàn là biểu diễn nhỏ, cho nên có lúc chị Nguyệt Linh còn phải tự bỏ tiền túi thuê xe và chỗ trọ nữa.”

Tôi ngẩn ra một chút, thảo nào mà cần đến đó trước chuẩn bị, hóa ra là do chị ấy tự mình tổ chức tất cả, đúng là một giáo viên mẫu mực! Tôi ho khan một chút đầy xấu hổ, trong lòng tự hỏi có nên chọn một ngày nào đó đưa học sinh của mình ra công viên vẽ cây xanh không nhỉ? Bạch Dục thức thời liếc nhìn tôi một cái: “Đừng mơ mộng lung tung, cậu cho Phan hỏi là ông phỗng đá à? Nhưng dù sao cũng cảm ơn cậu hôm nay nhận lời giúp đỡ, nếu không một mình tôi khiêng đám rương hòm này chắc chết mất.”

Tôi nghe anh ta nói khách sáo, tự nhiên cảm thấy xấu hổ, liền khẽ huých khuỷu tay vào người anh ta một cái bông đùa: “Anh em bạn thân bao lâu nay, anh còn khách sáo như thế làm gì! Huống chi đây có thể coi như một chuyến du lịch không tồi, đúng không?” Tiền bạc không phải lo, hơn nữa còn có một đám thiếu nữ xinh xắn làm bạn, tôi còn tưởng mình vừa lạc vào Đại Quan Viên trong Hồng Lâu Mộng kia.

Bạch Dục cũng lặng lẽ mỉm cười, đột nhiên lại nghĩ ra cái gì, bèn móc một vật từ trong túi áo sơ mi ra nói: “À phải, lúc trước cái bùa hộ mệnh bằng vàng của cậu bị tôi làm hư rồi, tôi đền cho cậu cái này, cầm lấy.”

Tôi cầm lấy nhìn, phát hiện đó là một thứ trông rất kỳ quái, không phải những loại bùa hộ mệnh làm bằng vàng bạc thường bán ở thành phố, mà là một loại hóa thạch nào đó, có hình tròn, ở giữa còn có những đường rạn mảnh, màu vôi xỉn nhàn nhạt, còn có vài chỗ ngả vàng. Bạch Dục đã dùng một sợi dây xuyên qua thành dây đeo. Tôi cầm lấy thứ đó hướng về phía ánh mặt trời nhìn cho kỹ, nhưng vẫn không nhận ra đây là cái gì. Bèn hỏi: “Lão Bạch, thứ này là cái gì vậy? Sao cứ có cảm giác như là một miếng xương thế? Đừng nói là anh kiếm một khúc xương gà về làm bùa hộ mệnh cho tôi đó nha!”

Tôi cũng không nhìn sang Bạch Dục mà chỉ chăm chăm nhìn vào vật nhỏ bé đặt trong tay, chợt nghe Bạch Dục lên tiếng: “Ừ, nó là một miếng xương. Nhưng nó tuyệt đối có công hiệu hơn cái bùa cũ của cậu đấy, mà có lẽ trên thế giới này chỉ có được một mảnh như thế này mà thôi.”

Tôi vừa nghe cục xương này đáng giá như vậy, lập tức dúi nó lại vào tay Bạch Dục: “Thôi đi, đại ca, thứ này quý giá như vậy, tuy cái bùa cũ của tôi bằng vàng nhưng mà e là chẳng đáng gì so với cái này hết, đúng không? Mất rồi thì thôi đi, lần sau để tôi bắt Lục Tử kiếm ột cái mới, thứ quý giá như vậy anh giữ lại là hơn.”

Anh ta nhìn tôi một lát, rồi cởi sợi dây đeo ra đeo vào cổ cho tôi, sau đó nói: “Cứ mang đi, nói nó đáng giá là vì nó hữu hiệu, chứ thứ này mà đem đi bán thì may ra chỉ có chợ đồng nát nó mua!”

Nghe anh ta nói thế tôi càng thêm tò mò với cái bùa này, liền hỏi: “Vậy đây rốt cuộc là cái gì? Đừng nói là... là... xương người chết đó nha...”

Bạch Dực lắc đầu, đưa sát mặt tới nhìn sâu vào mắt tôi nói: “Không phải xương người chết đâu, tôi còn chưa thiếu đạo đức tới mức đó, cứ yên tâm mà mang, dù sao thì bây giờ nói ra cậu cũng không hiểu. Chỉ có điều sau này tuyệt đối không được cởi nó ra, có đi tắm cũng phải mang nó trên cổ, nói chung cấm không được cởi ra, biết chưa?”

Bạch Dực luôn luôn làm việc rất bí hiểm, nhưng có thể khẳng định một điều là anh ta không bao giờ làm những việc vô ích không đâu. Ở cùng anh ta biết bao lâu, gặp không biết bao nhiêu chuyện quái dị, nhưng trong mắt Bạch Dực mọi thứ đều chuyển động theo một quy luật hết sức rõ ràng và chắc chắn, một người như anh ta, về phương diện tình cảm có thể hơi khô khan, nhưng nếu xét những vấn đề thuộc về phạm trù phân tích và xử lý thông tin thì dám cá đầu óc anh ta hoàn toàn có thể so sánh với một bộ vi xử lý lõi kép hai nhân. Huống chi ngay chính tôi cũng cảm thấy những chuyện quái dị xảy ra bên cạnh mình càng lúc càng nhiều, có cảm giác như một thứ gì đó vừa bị khởi động, một cái bánh xe quan trọng nào đó vừa bắt đầu quay đều. Thế nhưng Bạch Dực không nói gì với tôi, có thể là không muốn tôi sợ hãi, hoặc cũng có thể anh ta cũng như tôi, chỉ có cảm giác mơ hồ thế thôi. Chỉ có là anh ta không làm được như mấy diễn viên nam chính trong phim truyền hình, nói một câu vừa nghiêm túc vừa đáng đánh: “Ta có cảm giác không ổn.” mà thôi. Nhưng nói gì thì nói, trên cổ đeo một mảnh xương vẫn thấy rất kỳ cục, tôi phải đưa tay vuốt vuốt nó mấy lần mới tạm cảm thấy quen.

Tài xế cho xe leo lên đường cao tốc, tốc độ lập tức tăng lên, gió thổi cũng rất hơn. Hai bên đường là những thảm xanh trải dài liên tiếp, chỉ trông một loại cây duy nhất, trên lá cây phủ bụi trắng xóa, che lấp cả màu xanh nguyên bản. Bạch Dực cho tôi cái bùa hộ mệnh xong, lại ngoẹo đầu chuẩn bị ngủ tiếp. Tôi thay anh ta đóng cửa sổ lại, cũng sửa lại tư thế nằm ra ngủ một lúc, dù sao khi tới nơi đám Lục Tử cũng sẽ biết đường mà hú chúng tôi dậy thôi mà, đến lúc đó còn phải ra sức khiêng đồ, chi bằng lúc này tranh thủ nghỉ ngơi một chút.

Xe khẽ khàng lắc lư qua lại, tôi cũng theo đó mà lúc tỉnh lúc mơ, không biết đã bao lâu, tới khi bị Bạch Dực lay tỉnh, tôi ngồi dậy dụi dụi mắt nhìn ra ngoài cửa sổ thì trời đã sắp về chiều. Xe dừng trước một dãy nhà cổ kính, nhìn dãy phòng trước mặt là biết đã có tuổi, lớp sơn son ngoài cổng lớn đã tróc lở gần hết, nhìn cánh cổng vì thế mà lem nhem nham nhở như một kẻ bị bệnh da liễu. Những lớp sơn mới cũ ngoặc chồng chất lên nhau ột cảm giác rất khó chịu. Bốn phía trồng rất nhiều cây cối, xanh tươi um tùm như muốn bao kín cả tòa nhà trong cái bóng âm u của nó, lại thêm sắc trời loang lổ chiều tà càng khiến cho cả tòa kiến trúc mờ nhạt thành một cái bóng xám nhòa nhòa. Tôi vuốt vuốt mặt, Bạch Dực đã bắt đầu cùng mọi người vận chuyển hành lý vào trong, tôi cũng vội vàng tới xách hai cái túi du lịch to theo bọn họ xuống xe.

Bước chân xuống khỏi xe rồi mới có thể ngắm kĩ toàn bộ tòa nhà, có vẻ là một tòa tư gia xưa, không rộng lắm, quy mô cũng không khác mấy với những tòa nhà xung quanh, nhuộm thêm ánh hoàng hôn nhàn nhạt càng thêm có vẻ tiêu điều. Chung quanh đưa tới mùi cơm chiều và mùi bánh trái, mùi thức ăn hòa cùng thứ mùi ẩm mốc đặc trưng của những căn phòng cũ thành một thứ mùi lạ lùng, mang cảm giác ngày ngày cực kỳ khó chịu. Bạch Nguyệt Linh đang đứng nói chuyện với một bà lão mặc xường xám bằng lụa màu đen, thấy chúng tôi đã xuống xe liền ngừng lời mà tiến về phía chúng tôi. Chị ấy nói cho chúng tôi biết căn nhà này chính là nơi chúng tôi sẽ nghỉ lại, ở sân sau còn có một khu sân trống để cho các cô bé có thể tập luyện.

Lục Tử nhìn vào căn nhà cũ nát, nhú mày nói: “Chị Nguyệt Linh, căn nhà này có thể chứa nổi bằng này người không? Tôi cứ tưởng chúng ta sẽ tìm một khách sạn hay quán trọ nào đó chứ?”

Bạch Nguyệt Linh cười tươi: “Đây là chỗ rạp hát giới thiệu, ưu điểm là miễn phí đó. Đừng thấy nó xập xệ như vậy mà coi thường, bên trong thực ra rất rộng, sương phòng ở hai bên đông tây đều rộng rãi, để chị sắp xếp một chút, một phòng ở hai người chắc không vấn đề gì. Ba cậu đều là đàn ông, ở chung một phòng cũng được chứ?”

Lục Tử quay lại nhìn hai chúng tôi: “Ba chúng ta cùng ở một phòng?” sau đó không biết vì sao lại cúi

xuống cắn cắn môi lầm bầm gì đó nghe không rõ. Tôi xách hai cái túi đi ngang qua hẳn nói: “Chị Nguyệt Linh cứ xem rồi sắp xếp đi, ở chung thì ở chung, nếu bí quá tụi em có thể trải chiếu ra sàn nằm đỡ cũng được mà.”

Bạch Nguyệt Linh thấy chúng tôi không ai phản đối, liền cười cười giới thiệu bà lão đứng sau lưng mình với chúng tôi, bà ta vẫn mỉm cười ôn hòa nhìn chúng tôi tay xách nách mang mà không hề lên tiếng hỏi câu nào, khiến tôi tự nhiên có cảm giác hơi cách biệt. Nhưng dường như đây cũng là hiện tượng chung của những người lớn tuổi mà thôi. Nhìn bà ít nhất phải ngoài bảy mươi, những nếp nhăn như hằn sâu trên gương mặt, nhưng sắc mặt cũng khá tươi tắn hồng hào, cộng thêm cách ăn mặc rất trang nhã, một bộ xường xám lụa màu đen, không đeo thêm trang sức, chỉ cài thêm một cái gài áo hình hồ điệp trước ngực làm bà trông như một quý phu nhân tao nhã của một thời thư hương xưa cũ.

Bạch Nguyệt Linh nói với chúng tôi: “Đây là bà Trương, căn nhà này cũng có thể coi như là của bà ấy, các cậu có cần gì thì cứ hỏi bà, nhớ cẩn thận đừng để hư hao món nào trong nhà, vì ngôi nhà này ngày xưa từng là phủ trạch của một vị quan to thời Quốc dân đảng đấy. Xưa hơn nữa vào thời Đạo Quang[1] đời Thanh nó có tên gọi là ‘Linh viên’, là tài sản của một phú thương buôn bán muối họ Trần, nghe nói ông ta cất tòa nhà này để tặng ột người thiếp của mình, cho nên bài trí trong nhà rất có giá trị lịch sử đó nha.”

Nghe thế, tôi bèn ngẩng đầu tỉ mỉ quan sát lại tòa nhà một lần, tuy cũ thì rất cũ, nhưng quả thực những chi tiết kiến trúc thì lại rất tinh xảo, trên hoành phảng (cái xà ngang trên cổng hoặc cửa ra vào, cách gọi theo trường phái kiến trúc Huy phái) khắc hình bách tử hi hi (các trẻ em vui đùa), các em bé được điêu khắc rất sinh động, hai bên khuôn cửa khắc tích bát tiên mừng thọ, trên vách tường đá xanh cũng khắc những hình hoa cỏ bốn mùa hoặc chim thú, trên những đầu hồi cong vút và những lớp ngói âm dương tỉ mỉ khắc những hoa văn cực kỳ tinh tế, nào là chim sa cá lặn, nào là hoa nhường nguyệt then, lại còn đủ loại thi từ hoa cảnh mà tôi có thể nhớ được tất tất đều tề tựu cả trong một khu đình viện con con, quả thực là điển hình phong cách kiến trúc Huy phái. Giá như được bảo tồn tôn tạo một chút, nhất định ngôi nhà này có thể tỏa sáng toàn bộ vẻ quý phái kiêu sa của một tư dinh sơn son thiếp vàng từ mấy trăm năm trước. Trong nhà, nhiều nhất là hình vẽ hoặc tượng của những mỹ nhân xinh đẹp đủ mọi dáng vẻ phong tư, quả xứng là lầu son gác tía của một mỹ nhân.

Lục Tử không hổ là dân chuyên nghiệp, xem con mắt hẳn thì có lẽ đang bắt đầu đi một vòng đánh giá xem trong nhà có đồ cổ nào đáng giá hay không, sờ sờ mấy viên ngói, gõ gõ khung cửa gỗ, trong miệng không ngừng lầm bầm gì đó. Nếu tôi không nhanh tay túm hẳn kéo đi thì không chừng hẳn còn mê mẩn cả một ngày đêm. Bạch Dực không nói gì, chỉ xắn tay áo vắt đầu công cuộc vận chuyển hành lý rương hòm. Bạch Nguyệt Linh đã mang đám cô nương đi vào phòng từ lúc nào, trong sân chỉ còn chúng tôi và ông tài xế, ông ta cũng là người dễ tính, thấy chúng tôi nhiều đồ đạc liền hào sảng ở lại giúp cả bọn khiêng đồ.

Bạch Dực xách một cái bao bố vĩ đại đi ngang qua người chúng tôi nói: “Dọn mau lên, nhìn sắc trời sợ lát nữa đổ mưa mất.”

Thế là chúng tôi vội vàng khuân hết đồng hòm xiềng vào tới đại sảnh. Thực ra hành lý không tính là nặng, ngoại trừ mấy cái rương đựng đạo cụ diễn xuất ra thì còn lại đều là quần áo, chỉ hơi cồng kềnh chứ không nặng lắm. Chỉ cần chuyên tâm một lát là xong ngay. Lục Tử kín đáo dúm cho ông tài xế một bao thuốc nguyên, thanh toán tiền xe rồi tiễn ông ta về.

Đám cô nương dường như rất thích khu nhà cũ này, tốp năm tốp ba cùng nhau đi thăm thú xung quanh. Nhưng ba chúng tôi sau khi làm cu li khiêng đồ xong thì quả thực mệt muốn đứt hơi, không còn sức chạy qua chạy lại nữa, chỉ lê thân vào tới phòng khách rồi liền kiếm chỗ ngồi bệt xuống. Tôi nhìn một vòng quanh phòng, cảm thấy trong này còn lạnh hơn ngoài sân vài phần, nóc nhà rất cao lại còn tối, nhìn không thấy trên rầm nhà có những gì, mà trần nhà cao thế này thực sự cũng không phù hợp treo đèn. Ánh sáng mặt trời lúc này đã chớm tắt, phòng khách càng thêm u ám lạ, dưới rầm nhà dường như có treo một tấm ảnh trắng đen cũ, hình người trong ảnh mờ mờ nhạt nhạt, thậm chí còn không rõ là nam hay nữ. Lục Tử gạt gạt mồ hôi trên trán, nói: “Căn nhà này quả thực đặc sắc, rõ là phong cách điển hình của kiến trúc Huy phái thời cuối đời Thanh, chỗ chúng ta đang ở đây hẳn là phòng khách.” Hẳn chỉ vào cánh cửa ba gian nói: “Tuyệt vời chưa, cánh cửa này không ngờ làm bằng gỗ hoàng lê hảo hạng cơ đấy, nếu có cơ hội nhất định tôi phải mang được nó về mới cam lòng.”

Bạch Dực rừ rừ bụi trên cánh tay bổ sung: “Nhưng hai người không thấy có điểm gì kỳ lạ hay sao?”

Lục Tử và tôi đều nhìn quanh quất, nhưng mãi mà không thấy gì bất thường. Cuối cùng, cũng là Lục Tử có kinh nghiệm hơn, phát hiện ra trước, “A!” lên một tiếng rồi nói: “Là bố cục không đúng, vì sao trong phòng không có cái gương nhỉ?”

Lúc này tôi mới sực nhận ra, đúng vậy, trong một căn nhà bày biện theo lối Huy phái có một điểm đặc thù quan trọng, đó là trong phòng khách nhất định phải bày một cái gương, một cái chuông đồng và một bình hoa. Trong những phong cách kiến trúc khác, cái gương và cái chuông là hai thứ cấm kỵ không nên bày biện trong phòng khách, nhưng với Huy phái thì cách bài trí này có ý nghĩa đặc biệt, hầu như đã là kiến trúc Huy phái là nhất định không thể thiếu. Bởi vì mỗi khi tiếng chuông vang lên, sẽ cùng với cái gương xếp bên trái và bình hoa xếp bên phải nó hình thành một cụm từ có ý nghĩa rất tốt lành: “chung thanh bình kính” (đồng âm với “chung thân bình tĩnh”, có nghĩa là một đời bình yên), dùng để cầu cho gia đình một đời bình an phú quý. Nhà này chỗ nào cũng chiếu theo kiến trúc Huy phái mà xây dựng, lại không phạm phải cấm kỵ gì về phong thủy, vậy mà tại sao trong phòng khách lại quên không đặt gương nhỉ?

Khi ba chúng tôi còn đang nhìn quanh nhìn quất một cách tò mò như già Lưu ngày nào vừa vào phủ Đại Quan Viên thì Bạch Nguyệt Linh và bà lão lúc nãy đã đẩy cửa bước vào, trong tay bà lão còn bưng theo một khay trà mời chúng tôi uống. Đây cũng là lần đầu tiên nghe bà lên tiếng, giọng nói rất dịu dàng. Chúng tôi nhận ly trà, uống một ngụm, rất ngon, quả nhiên là trà Kim Ngân hảo hạng, có thể thấy bà ta là người rộng rãi lại chí tình. Tôi hỏi: “Chị Nguyệt Linh, hành lý đưa vào nhà hết rồi, còn cái gì cần giúp nữa không?”

Bạch Nguyệt Linh mỉm cười lắc đầu: “Hết rồi, để bà Trương đưa các cậu về phòng đi. Chị còn phải dặn dò các em vài điều trước khi biểu diễn, nên các cậu tắm rửa xong thì cứ ăn cơm trước đi nhé.”

Bạch Dực nhấp thêm một ngụm trà rồi đứng dậy xách hành lý ý bảo chúng tôi cũng nên theo bà Trương đi về phòng là vừa. Bạch Nguyệt Linh vỗ vỗ vai tôi ra ý cảm ơn, tôi khoát tay ý bảo không có gì, rồi vội vàng lật đật chạy theo sau Bạch Dực. Trước khi đi, nhìn ra phía sau, tôi thấy Lục Tử còn có ý muốn quán lấy Bạch Nguyệt Linh, nhưng tôi cũng mặc kệ không lo lắng lắm. Bạch Nguyệt Linh tuyệt không giống như các cô nàng tầm thường hần từng quen trước đây, chị ấy dư sức đối phó với con khỉ Lục Tử này. Còn với Lục Tử mà nói, lần này cũng nên cho hắn đập gai một lần cho nhớ, nghĩ đến đây, tôi cũng thở phào một cái, thần nhiên theo Bạch Dực đi.

Bà lão này già thì có già, nhưng đi đứng lại cực kỳ nhẹ nhàng nhanh nhẹn. Tôi gần như phải chạy theo hai người bọn họ. Vừa đi, bà ta vừa nói: “Ba cậu là đàn ông con trai không tiện ở gần các cô gái, cho nên tôi dọn cho các cậu một căn phòng hơi xa một chút ở mé sau nhé.” Giọng nói của bà rất trầm, nhưng không mang theo sự lạnh lùng xa cách, mà lại có cảm giác thập phần ôn hòa tử tế, chỉ có điều bà mặc một màu đen từ đầu đến chân nên thoạt nhìn có hơi tối tăm mà thôi. Ngoại trừ phòng khách, các gian phòng còn lại đều có bắt đèn điện, nhưng trông vẫn không sáng sủa hơn được chút nào. Tôi cảm thấy có hứng thú với căn nhà trần đầy hơi thở lịch sử này, liền hỏi bà ta: “Bà Trương, cả căn nhà này là của bà sao ạ? Bà có thể kể cho chúng cháu nghe một chút về lịch sử của nó được không ạ?”

Bà Trương mỉm cười trả lời: “Không phải của tôi đâu, tôi chỉ là người trông coi nó mà thôi. Căn nhà này vốn thuộc về tiểu thư nhà tôi, chỉ có điều tiểu thư đã qua đời từ lâu rồi.”

Tôi hơi giật mình một cái, bà ta lại tiếp: “Tiểu thư nhà tôi là em họ của vị quan thời Quốc dân đảng ấy, cả căn nhà này là tài sản của cô ấy. Nhưng sau này cô ấy nhiễm bệnh... rồi đột ngột qua đời...”

[1] Là niên hiệu vua Tuyên Tông nhà Thanh (1821 – 1850)

46. Chương 45: Linh Viên (nhị)

Cơ mặt tôi giật giật, chẳng lẽ ý bà ta là cái chết của của cô tiểu thư họ thực ra có nhiều điều uẩn khúc? Hay là bà ta không có chuyện gì làm cổ tình kiếm mấy chuyện ma quái làm chúng tôi sợ? Chỉ có điều đối với tôi lúc này mà nói, chuyện cỡ này hoàn toàn không có chút đáng sợ nào nữa, chỉ khiến có phần tò mò mà thôi, dù sao cũng là rảnh rồi, để thời gian nghe chuyện xưa cũng thú vị. Bà Trương thấy chúng tôi không sợ, liền

hăng hái kể tiếp: “Ha ha, dù sao cũng chỉ là một tin đồn mà thôi, nói tiểu thư bị hồn ma người thiếp thời nhà Thanh kia giết chết.”

Quả nhiên... thế nào cũng thành ra thế này mà... nội dung cũ xì. Trong lòng tôi có hơi... thất vọng, nhưng bà lão dường như không hề phát hiện ra, cứ thế kể tiếp: “Người tiểu thiếp kia nghe nói có dung nhan cực kỳ xinh đẹp, vốn được chọn đưa vào cung làm tú nữ, nhưng sau này cảnh nhà suy tàn, đành phải gả cho thương gia buôn muối nợ làm vợ bé, vào nhà rồi lại suốt ngày hục hặc với chính thất. Thương gia kia cũng chiều nàng ta, bèn xây cho nàng ta tòa dinh thự này để một mình nàng ta ở, tránh cho việc ngày ngày va chạm với vợ chính. Nhưng sau này thương gia nợ lại cưới thêm một người vợ bé nữa, mà người mới này còn đẹp hơn, còn trẻ trung hơn người thiếp cũ, cho nên địa vị của nàng ta nhanh chóng bị người mới chiếm mất.”

Tôi dựa trên suy đoán thông thường hỏi tiếp: “Vậy có phải cuối cùng người thiếp đó đau khổ quá đã thất cổ tự tử trong căn nhà này không?”

Bà lão chợt nở một nụ cười âm u quái dị: “Cậu nhóc này xem nhiều phim truyền hình quá nên bị lạm rồi sao? Làm gì có chuyện dễ dàng thất cổ tự tử như vậy? Sau này nàng ta bị ghẻ lạnh, nhưng thương gia kia vẫn nhớ tình xưa nghĩa cũ, cho nên cũng cho nàng ta một căn phòng đằng hoàng, hàng tháng cấp bạc cho chi tiêu. Nàng ta có tiền, lại có thời gian, mà lại hận không đủ xinh đẹp để hấp dẫn đàn ông, nên dùng toàn bộ tiền bạc để chăm sóc quần áo trang điểm, cho nên người thương gia kia phát hiện nàng thiếp của mình càng ngày càng đẹp lên, xinh đẹp phong vận hấp dẫn hơn hẳn các thiếu nữ trẻ, cho nên nàng ta một lần nữa chiếm được sự sủng ái của phu quân, thương gia nợ lại càng không tiếc tiền điểm trang cho nàng ta.”

Tôi nhìn sang Bạch Dục, thấy anh ta chỉ điềm tĩnh nghe, không tỏ ra hứng thú cũng chẳng lộ vẻ quan tâm. Vì thế tôi chán nản hỏi: “Một lần nữa chiếm được tình cảm của thương gia kia, vậy chẳng phải là vạn sự thái bình, kết thúc có hậu sao?”

Bà lão cười híp mắt, đưa tay đẩy cánh cửa một gian phòng nhỏ ra mà nói: “Ha ha, mọi chuyện cũng không đơn giản như vậy. Sau nữa, nàng ta không biết gây ra chuyện gì mà làm cho thương gia kia nổi trận lôi đình, bị đánh chết tươi ngay tại chỗ. Lúc nàng ta chết, nghe nói đang mặc một bộ quần áo đỏ rực từ đầu đến chân. Cho nên từ đó về sau trong căn nhà này chưa từng yên tĩnh ngày nào, thường xuyên có người nhìn thấy một cái bóng phụ nữ mặc áo đỏ mang giày đỏ đi lại trong nhà. Thương gia kia có tiền nên thỉnh đạo sĩ về nhà trừ tà, nhưng cũng không được, cho nên cuối cùng đành phải đóng chặt cửa ngôi nhà này lại không cho ai ở nữa. Mãi cho đến lúc tiểu thư nhà tôi dọn vào. Dù sao mấy chuyện này cũng là chuyện xưa mà những người già kể lại, chuyện cụ thể tôi cũng không biết rõ lắm... Được rồi, gian phòng của ba cậu là ở đây nhé, đi thẳng xuống dưới cuối hành lang là nhà vệ sinh, các cậu sắp xếp một chút rồi xuống ăn cơm đi nhé.”

Nói xong bà ta lập tức xoay người bước ra ngoài, không lưu lại nửa tiếng bước chân. Tôi thầm nghĩ bà lão này quả là có hơi kỳ lạ, người khác thường tự hào nhà mình sạch sẽ thoải mái, còn bà ta ngay từ câu đầu tiên lại cố tình kể chuyện ma cho chúng tôi nghe. Bước vào phòng, tôi mới thấy căn phòng này nằm trong góc sâu nhất của dãy phòng phía tây, lúc này mới chỉ hoàng hôn mà trong này không có lấy một tia ánh sáng, ngay cả mọi âm thanh cũng dường như tan biến đi mất. Bạch Dục mở đèn điện mới có thể nhìn rõ quang cảnh bên trong hơn. Căn phòng có thể coi như rộng rãi, trong ngoài kê hai cái giường. Cái giường ở gian trong rõ ràng là lớn hơn, sang trọng hơn, trên đầu giường khắc hoa văn hoa cỏ, vách giường treo một vài xâu tiền cũ dường như để trừ tà, bên cạnh giường có một chiếc bàn trang điểm nhỏ kiểu cũ. Tôi mở thử ngăn kéo ra xem, bên trong chỉ có mấy tờ giấy lộn cùng mạng nhện giăng tứ tung, xem ra đã lâu trong phòng không có hơi người.

Bạch Dục lôi mấy thứ đồ dùng cá nhân ra để lên mặt bàn trang điểm, còn lại để nguyên trong bao. Hiếm khi được ở trong một căn phòng cổ thế này, đáng lẽ tôi phải rất hào hứng mới đúng, nhưng chỉ vì câu chuyện vừa nghe được lúc này mà tự nhiên cũng có hơi chột dạ, cuối cùng người thiếp kia là phạm vào tội gì mà lại bị người chồng đang sủng ái mình như vậy đánh đến chết? Chẳng lẽ là có tình nhân bên ngoài? Người thời xưa khe khắt nhất là vấn đề trinh tiết của phụ nữ, mà thậm chí cho dù có là thời hiện đại đi nữa đây cũng là chuyện đàn ông khó tha thứ.

Tôi cười nói với Bạch Dục: “Này, anh nghĩ cô vợ bé kia cuối cùng đã làm ra chuyện gì vậy? Chẳng lẽ lại là tương tự một anh kép hát nào đó, hồng hạnh xuất tường sao?”

Bạch Dực khinh bỉ liếc tôi một cái: “Cậu đúng là thừa hơi, có khi chuyện này chỉ là do người ta bịa ra để câu khách thôi. Sau này đừng ăn nói vớ vẩn như vậy nữa.” Anh ta xếp gọn quần áo sạch lên đầu giường, sau đó quay lại nói tiếp: “Đừng suy nghĩ nữa, cái đầu của cậu không thể dùng để lo lắng chuyện khác được sao, sao mà y như con gái, suốt ngày hóng chuyện vậy!”

Tôi vừa nghe tới câu cuối cùng, lập tức lạnh lùng nói: “Anh nói cái gì, có gan nói lại lần nữa xem nào?” Mắng tôi thế nào cũng được, nhưng tuyệt đối không được nói tôi giống con gái, chỉ cần chạm tới điểm này là tôi y như bom đã bị kích nổ vậy. Bạch Dực thấy vẻ mặt nghiêm trọng của tôi, biết đã hơi quá lời, bèn vội vàng dần hòa: “Rồi rồi, là tôi sai, là tôi ngu dốt không phân biệt được nam nữ, được chưa, thu dọn mau mau rồi đi ăn cơm.”

Chạy qua chạy lại cả ngày, lúc này tôi nhăm chững bản thân chẳng còn sức lực mà đi ra khỏi căn phòng này nữa, liền xua xua tay: “Anh đi mua cái gì về phòng mình ăn đại đi, tôi không ra ngoài nổi nữa đâu.”

Bạch Dực thực sự cũng không muốn đi ra ngoài, bất quá hai chúng tôi đều đói mềm, nhìn thấy tôi nằm dài trên ghế với tư thế chết sống cũng không chịu nhấc chân lên, anh ta đành thở dài đi mua đồ ăn. Bạch Dực vừa ra khỏi cửa, tôi lập tức cảm thấy hai bên mí mắt mình díp cả lại, xa xa từ đâu không rõ dường như văng vẳng tiếng hát, nhưng nhờ nhoẹt lòng bùng như nghe qua một tầng bông dày, càng có vẻ quái dị thế nào. Tôi bước tới nằm lên chiếc giường lớn, mơ màng nhắm mắt lại.

Bất tri bất giác lại nằm mơ một giấc mơ thật kỳ dị. Bên tai không còn tiếng hát mơ hồ như có như không, mà là một thứ tiếng ù ù rào rạt như tiếng thác đổ. Tôi chậm rãi mở mắt, trong mơ không nhận ra mình đang ở nơi nào, không khí xung quanh âm trầm mà nặng nề. Bước một bước về phía trước, cảnh vật xung quanh lập tức thay đổi, trời đất quay cuồng một trận, tôi nhận ra mình đang ở trong một căn phòng kỳ quái, mọi thứ xung quanh làm bằng đá, còn có một ngọn đèn lạnh như băng và một tên hầu cứng ngắc không có lấy một hơi thở. Tôi lập tức nhận ra đây là một ngôi mộ, tôi... đang ở trong một ngôi mộ? Một cảm giác tịch mịch trống trải tới vô cùng, dường như những ý nghĩ đang quay cuồng trong đầu cũng có thể phát thành tiếng dội vào lòng vách đá thình lạng tuyệt đối. Tôi quay đầu lại nhìn con đường sau lưng mình, chỉ thấy xung quanh một màu đen tuyền không có lấy một tia ánh sáng, nhưng ngay khi khóe mắt tôi lướt qua thăm chừng động tĩnh chung quanh, chợt phát hiện phía sau tên hầu giả còn có một bóng người đứng đó. Tuy biết rõ đây hoàn toàn không phải là hiện thực, vẫn không thể ngăn mình thôi hoảng sợ, không thể không tự hỏi người này đã đứng sau lưng mình từ bao giờ? Y (Nàng) ta là ai? Sao không hề phát ra nửa tiếng động nào? Tôi nghĩ đây có thể là người đất thường hay được đặt trong các lăng mộ để tống táng theo người chết làm người tiếp đón dưới âm cho linh hồn người đã khuất. Nhưng người đất sao có thể để lung tung thế này được? Cái này không thể gọi là tiếp đón, mà phải gọi là canh chừng mới đúng! Nhưng dù sao tôi cũng không dám bước tới gần xác minh lại, vì nơi này quả thực cho tôi một cảm giác quá sức quỷ dị. Cứ như thể có hàng ngàn hàng ngàn cặp mắt xuyên thấu qua trần nhà, qua vách tường nhìn tôi chằm chằm. Đột nhiên vang lên tiếng cánh cửa đá bị đẩy sang một bên, ngoài cửa truyền tới tiếng người hít thở. Tôi nhẹ nhàng lùi lại một bước, để phòng nhìn về phía bóng người vẫn đứng im lìm ở góc phòng mà từ từ nhích người về phía cửa.

Thế nhưng khi tôi vừa di chuyển thì khung cảnh xung quanh lại một lần nữa thay đổi, cảm giác choáng váng làm tôi có huyền tưởng như đang chơi vơi trong những chiều không gian khác nhau, đang khi còn lắc lư thì cả người đã bị đẩy vào một cảnh tượng hết sức quái dị, là một nơi tôi chưa từng nhìn thấy bao giờ, nhưng chẳng hiểu sao lại có cảm giác thân thiết đến kỳ dị. Một đám hình ảnh quay tròn xung quanh tôi như lồng đèn kéo quân, tôi hoa mắt một trận, chân cũng lão đảo đứng không vững, cả người lập tức ngã nhào xuống đất. Tôi vội vàng quờ quạng muốn ngồi dậy, thấy mọi thứ xung quanh cuối cùng cũng chịu dừng lại, trong lòng không khỏi thầm mắng: Chết tiệt, nếu còn quay quay nữa thì đến phải ói ra mất. Tôi day day trán, định thần lại mới phát hiện đây là một căn phòng, đúng, không còn là huyết mộ nữa, mà đang nằm trên một cái giường lớn. Khi tôi vừa định đứng lên tìm đường ra cửa, phía sau lưng đột nhiên vươn tới một cánh tay, kéo tuột tôi trở lại.

Tôi ngẩng mặt lên nhìn, không trông rõ gương mặt của người kia, nhưng mái tóc dài thướt, còn dài hơn cả Bạch Nguyệt Linh, chẳng lẽ là một cô gái? Tôi định nhắc người dậy nhìn cho rõ hơn, nhưng không ngờ người trông không rõ mặt mày đó đột nhiên đẩy tôi ngã ra rồi nhanh như chớp khóa chặt lên trên. Tôi sợ tới mức suýt chút nữa cắn nhầm phải đầu lưỡi mình, bất quá lúc này có thể xác nhận rõ người nọ tuyệt đối là một gã đàn ông, phụ nữ không thể có sức lực khủng khiếp đến thế này, trừ phi là vận động viên cử tạ hay

nữ siêu nhân. Mà nếu y đã là đàn ông, vậy không cần phải thương hương tiếc ngọc làm gì nữa, có đánh cho sưng mặt cũng không cần áy náy. Nghĩ thế, tôi lập tức nắm chặt tay chuẩn bị cho y một đấm giữa mặt, thế nhưng tốc độ của y còn nhanh hơn, nhanh tới mức làm tôi phải nghi ngờ chẳng lẽ y là bộ đội đặc chủng, y nhẹ nhàng tránh khỏi tay tôi, đồng thời khéo léo ghì chặt cả hai tay tôi xuống phần. Cả hai chân tôi cũng bị ép chặt không thể cựa cựa, kỹ năng này nếu không phải được huấn luyện bài bản tuyệt không thể làm được. Trong lòng tôi hốt hoảng nghĩ thầm: tiêu, gặp phải võ lâm cao thủ trong đám lưu manh rồi...

Y cũng hoàn toàn không có ý định muốn tấn công tôi, nhưng một tay nặng nề vuốt dọc lên ngực tôi... Hành động này... Mồ hôi lạnh lập tức túa ra sau lưng, loại hành động này chẳng phải chỉ xuất hiện trong những mối quan hệ nam nữ, tục xưng là “bá vương ngành thượng cung” (cường bức) hay sao?! Hay là y chuẩn bị móc đầu đó ra một cái dao sau đó cho tôi vài nhát? Trong hoàn cảnh này, tôi thực sự ao ước đó là khả năng thứ hai... Tôi gian nan nuốt nước miếng, trong lòng suy tính cách thoát thân, nhưng thực ra trong lòng cũng không quá sợ, với lý trí cho tôi biết mình chỉ đang nằm mơ mà thôi, dù cho đó là một giấc mơ quái dị, nhưng tôi không khỏi tự hỏi làm thế nào lại mơ thấy mình bị một gã đàn ông khác áp đảo thế này?! Chỉ cần tỉnh lại, chỉ cần tỉnh lại sẽ vô sự – tôi tự an ủi chính mình. Nhưng vấn đề là lúc nào mới tỉnh kìa! Kể kìa đã to gan tới mức sờ tới mông tôi rồi! Tôi cảm thấy một cảm giác ghê tởm dâng đầy trong miệng mình như vừa phải nuốt cả trăm con ruồi, những nơi bị y sờ tới lập tức nổi da gà da vịt rần rần. Nếu lúc này mà còn không tỉnh lại thì chẳng thà cho tôi chết đi còn hơn! Có thể thấy y đang lăm bằm cái gì đó, tôi muốn nghe cho rõ, nhưng cứ như đang ở trong lòng nước nghe âm thanh dội lại từ trên, thực sự không nghe được cái gì. Y đang nhẹ nhàng... cởi áo của tôi ra, lúc này tôi mới phát hiện mình đang mặc một bộ đồ tang, thứ quần áo mà chỉ có người chết mới mặc. Lẽ nào tôi đã chết? Tôi ngơ ngác nhìn lại cơ thể mình, dường như cũng không giống cơ thể của tôi lắm... rất xa lạ... đây mà lại là tôi sao? Tôi hỗn loạn tới mức không thể suy nghĩ gì thêm, cũng không kịp nhận ra mình đã bị cởi hết, y cũng không khách khí nhào người tới cắn lên cổ tôi. Cảm giác phần nộ trào tới làm cho cả cơ thể phát run, nếu có vũ khí trong tay tôi sẵn sàng giết y chết ngay tại chỗ, sau đó có phải ngồi tù cũng đáng! Cẩn rằng dồn sức giãy khỏi người y, nhưng người kia cứ như một khối đá nặng trình trịch, không sao nhích nổi một ly. Tôi hoảng hốt cổ trăn trăn, cuối cùng cũng run lấy bầy thốt ra một câu rời rạc không đầu không đuôi: “Đồ... biến thái chết tiệt... người... người là ai...?” Người kia dừng động tác, bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve má tôi, đôi mắt dừng lại nhìn tôi thật lâu, không thể trông rõ gương mặt của hắn, nhưng chẳng biết vì sao trong lòng chợt ngập đầy một nỗi bi ai khó hiểu... Khung cảnh chung quanh lại chập chờn chao đảo muốn thay đổi, cuối cùng chỉ nghe y nói như thở dài: “Tứ khổ rơi xuống, cục sắp động rồi...” Tôi còn chưa kịp hiểu y nói gì, thì cả người dường như cũng biến thành khói sương mà tan mất, gương mặt của y cũng nhòe đi trước mắt.

Tôi muốn vươn tay ra nắm lấy, dù không biết mình muốn giữ lại cái gì, thì đột nhiên cảm thấy có người đang nắm lấy tay mình, bàn tay ấm áp, còn có mồ hôi. Tôi mở choàng mắt, rồi đột nhiên kinh hoàng hét to lên, cái mặt của Lục Tử đang kề sát mặt tôi, cười nhả nhổ. Tôi đẩy mạnh hắn ra, gào lên: “Nhãi con, làm gì đó?!”

Hắn ngơ ngác nhìn tôi: “Chết tiệt, tớ thấy cậu nằm mơ rên rĩ cái gì mà biến thái chết tiệt nên mới tới coi cậu bị làm sao thôi mà!”

Tôi bưng chặt trán, mắt trái ần ần đau đớn, trả lời: “Không sao hết, gặp ác mộng thôi. Lão Bạch chưa về sao?”

Lục Tử tự rót một ly nước oán giận nói: “Còn chưa về đâu. Người anh em, đáng lẽ tớ phải nghe lời cậu từ đầu mới phải, mẹ nó, Bạch Nguyệt Linh thật đúng là biết cách sai phái người khác nha, ông đây một ngụm trà còn chưa được uống, mà nay khiêng rương hòm mai đi giúp bọn họ sửa cái này chỉnh cái kia, còn phải rửa đạo cụ, phát truyền đơn túi bụi cả lên. Mãi mới có một lúc rảnh rỗi, vừa định ngỏ lời cùng các cô ấy ăn tối thì Bạch Nguyệt Linh đã bị một cuộc điện thoại tha đi mất dạng! Ai... quả nhiên đạo hạnh cao cường hơn tớ nhiều...”

Tôi liếc hắn một cái, bước xuống giường định đi rót ly nước uống mới phát hiện hai chân mình vẫn còn run lấy bầy, đành ngồi sụp xuống ghế, dùng cả hai bàn tay đè lên đầu gối mình mà trả lời: “Lúc này mới biết à? Cậu cũng phải ngâm chút vị đắng cho biết chứ, bằng không chắc còn tưởng con gái trên đời này đều là ngực bự náo rỗng hết!”

“Ngực có bự hay không không quan trọng, nhưng con gái càng cao ngạo càng khiến con trai cảm thấy thêm

kích thích, biết không? Nhưng mà thôi, trông sắc mặt cậu trắng bệch như giấy kia, đi ngủ sớm đi, mà cậu với lão Bạch ngủ cái giường lớn bên trong nhé, để tớ ngủ giường ngoài cho.”

Tôi khoát khoát tay, cầm ly trà lên uống một ngụm, bình ổn lại tinh thần, lại nhớ tới huyết mộ cùng bóng người bí ẩn kia, càng nghĩ lại càng thấy rờn rợn. Tôi muốn tìm cái gì để tự kéo mình khỏi ám ảnh, nên tìm cách lôi kéo Lục Tử nói chuyện phiếm thêm một lúc. Hồi lâu sau Bạch Dực đẩy cửa và, tay cầm một cái túi nylon lớn. Thấy sắc mặt tôi, anh ta ngẩn ra, rồi hỏi: “Sao sắc mặt tệ quá vậy?”

Tôi vô thức sờ sờ lên mặt: “Chỉ gặp ác mộng thôi, không có gì. Anh mua cái gì vậy?”

Anh ta mở bao, bên trong là mấy hộp mì xào với một vài món ăn khác. Lục Tử không khách khí vớ lấy một cái đùi gà nhai rau rầu, làm tôi đột nhiên liên tưởng tới cái cảnh bị tên biến thái trong mơ cắn vào cổ, lập tức cảm giác chán ăn ủa tới, tôi cau mày quát Lục Tử ăn uống đàng hoàng.

Bạch Dực mở to mắt nhìn sang tôi, tôi xấu hổ nhìn sang chỗ khác, lập cập mở hộp thức ăn cầm cúi ăn. Lục Tử dường như nhớ ra cái gì, đột nhiên lên tiếng: “Phải rồi, lúc này khi đang làm cu li cho các cô nàng tớ có nghe tin đồn về cái nhà này, hai người có hứng thú nghe không?”

Tôi cũng cầm lấy một cái đùi gà hỏi: “Nói nghe xem thử nào, có phải cũng là chuyện về cô vợ bé thời nhà Thanh không?”

Lục Tử ngẩn ra một chút rồi lắc đầu: “Không có vợ bé nàng hầu nào cả, chỉ có chuyện cô em họ của vị quan thời Dân quốc thôi.”

Tôi nhìn sang Bạch Dực, không ngờ Lục Tử vừa vặn lại nghe được phần kế tiếp của câu chuyện dở dang ban chiều, liền hăng hái hỏi: “Ồ? Tức là chủ nhân của tòa nhà này ấy à?”

Lục Tử lau miệng, rót một ly nước vừa uống vừa trả lời: “Nghe nói chủ nhân của căn nhà này cũng là một vị mỹ nhân, lúc chiến tranh bộc phát, vùng này bị Nhật xâm chiếm, mà quân Nhật trước khi vào đóng quân đã thả vào vùng này mấy trái bom, cô tiểu thư kia vừa vặn ở ngoài đường, cho nên bị bom tạc nát bấy cả gương mặt, sau đó may mắn giữ được mạng, nhưng gương mặt xinh đẹp thì bị biến dạng thành như ma như quỷ vậy, nghe nói cuối cùng còn bị hủy hôn.”

Tôi tò mò hỏi: “Cũng tức là dung nhan của cô tiểu thư đó từ đó về sau bị hủy hoàn toàn?”

“Không! Không những bị hủy, mà sau này lại trở nên càng lúc càng xinh đẹp!”

Tôi cười nhạt: “Lẽ nào ở thời đại đó mà nước ta còn giỏi hơn ngành giải phẫu thẩm mỹ của Hàn Quốc bây giờ sao?”

Lục Tử có vẻ rất thỏa mãn khi nghe tôi hỏi vậy, hần gật đầu: “Cái đó thì không biết, nghe đồn cô ta gặp được hồ ly tinh, được nó giúp cho càng ngày càng đẹp ra. Còn có tin đồn cô ta gặp đạo sĩ, được truyền cho phép thuật. Nhưng chuyện kỳ quái nhất lại không nằm ở đó...”

Hắn nhìn chúng tôi đăm đăm một lúc, cuối cùng nhìn sang Bạch Dực: “Hai người không biết sao, ở vùng này có một truyền thuyết, là ở đây từ trăm năm trước đã có hồ ly tinh quấy phá rồi! Cho nên cái thôn này năm xưa có tên gọi là Hồ trấn. Mọi người còn nói, kẻ nào dám bước vào căn nhà này sớm muộn sẽ bị Hồ tiên quyến rũ thành kẻ chết thay hết!”

Hắn uống một ngụm trà rồi cười tiếp lời: “Nhưng cũng không cần lo lắng, đây chỉ là đồn đãi thôi mà, thôn nào trấn nào mà chẳng có vài câu chuyện ma quái bí hiểm chứ!”

Tôi gãi gãi đầu, quay sang nhìn Bạch Dực cười gượng: “Ha ha, tớ mới thấy đây quả là một nơi thú vị đấy nhỉ?”

Bạch Dực vẫn nhìn tôi chằm chằm một lúc, cuối cùng lạnh lùng nói: “Đi ngủ sớm một chút, đừng suy nghĩ lung tung nữa!” Nói xong soạn đồ dùng vệ sinh vào phòng tắm. Lục Tử nhìn tôi hỏi: “Anh ấy làm sao vậy? Sao có cảm giác sợ sợ thế nào ấy?”

Tôi lườm hắn một cái: “Cái gì không nên hỏi thì đừng có mà hỏi, không nên nghĩ tới thì đừng có nghĩ! Còn nữa, sống an phận một chút, đừng có hòng nổi tà tâm, nghe đây, đêm nay cầm tìm tới dãy phòng phía đông của mấy cô bé, hiểu chưa? Dám cả gan đến đó thì chuẩn bị tinh thần mà lê lét tàn tật cả đời đi!”

Đêm đó, đúng như lời Bạch Dực dự đoán, trời đổ mưa như trút. Gian nhà xưa không có người sửa sang tôn tạo cũng bị dột lỗ chỗ, ba người chúng tôi thay nhau tìm đủ thứ thau chậu hứng nước mưa, trong phòng tí tách tiếng nước rơi không ngừng. Nằm trên chiếc giường ván cổ xưa, mỗi lần trở mình lại nghe tiếng gỗ kêu ca kêu kẹt, cửa sổ cũng không sao đóng kín vào được, thỉnh thoảng giữa đêm khuya thanh vắng lại vang lên một tiếng “rầm” rất to của cánh cửa gỗ bị gió thổi đập vào khung cửa trống hoác. Vì thế cho dầu mệt đến sắp chết, tôi vẫn không sao chợp mắt nổi, cứ thế mở to mắt nhìn trần trần lên trần nhà. Bên ngoài chỉ nghe tiếng mưa ào ạt không ngớt, tôi nằm đó, lại vẫn nhớ tới ác mộng kỳ lạ lúc nãy. Đường như giấc mộng này muốn cảnh báo điều gì đó cho tôi thì phải... Thứ nhất là nơi chốn trong mộng cực kỳ xa lạ, tôi dám khẳng định mình chưa bao giờ đặt chân tới đó. Thứ hai, kẻ xuất hiện trong mộng là ai, chẳng lẽ y tưởng nhầm tôi là con gái? Không thể nào, trên đời này làm gì có cô gái nào ngực phẳng lì như vậy, nếu thực sự có thì chắc cô gái đó cũng đau khổ đến chết mất? Nếu đã là không hiểu nhầm, vậy có gì lại làm thế với tôi? Hơn nữa, đối với y, chẳng hiểu sao tôi lại có một cảm giác căm hận khó giải thích... Thứ ba, vì sao tôi lại ăn mặc quái dị như vậy? Giống hệt như một người đã chết?

Đang lúc nào tôi sắp mệt đờ ra, chuẩn bị “tắt nguồn” đi ngủ thì từ sau lưng chợt nghe Bạch Dực thầm thì từ phía sau lưng: “Rốt cuộc có chuyện gì xảy ra với cậu vậy?”

Tôi giật mình vì phát hiện anh ta chưa ngủ, có lẽ là muốn chờ cơ hội hỏi lại giấc mơ lúc nãy, nhưng biết phải giải thích với anh ta làm sao đây? Nói tôi đường đường là đàn ông con trai lại bị một gã đàn ông khác đè xuống trong mơ sao? Chết tiệt, chuyện mất mặt như vậy làm sao có thể nói ra được?! Vì thế tôi chỉ biết ậm ừ: “Không có gì đâu... ác mộng thôi mà... có thể có chuyện gì được kia chứ?”

Bạch Dực không chờ tôi nói hết câu đã mạnh tay kéo cả người tôi xoay lại đối mặt với anh ta, tôi ngạc nhiên nhìn vào mắt anh ta, phát hiện đôi mắt đó dường như tỏa ra một thứ cái nhìn hết sức kỳ lạ, trong phút chốc tôi chợt cảm thấy Bạch Dực lúc này quá xa lạ, không phải là nỗi sợ hãi một thứ hoàn toàn xa lạ, mà là nỗi sợ một thứ mà mình cứ tưởng là đã quen thuộc từ lâu chợt nhen nhóm trong tôi, Bạch Dực lúc này cho tôi một cảm giác âm u cực kỳ hãi hùng! Tôi bất an nhìn anh ta, bốn mắt cứ thế trừng trừng nhìn nhau hồi lâu, cho tới khi một cơn gió to chợt thổi thốc tới, mở bung cả hai cánh cửa sổ, tiếng mưa gió ào ạt từ ngoài tràn vào, phảng phất như tiếng quỷ khóc thần gào. Tôi giật thót mình, vội ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy ngoài cửa bầu trời đen kịt một mảnh tựa như một cái động sâu không đáy. Tôi trừng trừng nhìn nó hồi lâu mới dần dần lấy lại bình tĩnh, chậm rãi nằm lại, kéo chăn che kín đầu, không buồn nhúc nhích động cửa sổ cũng không dám nhìn mặt Bạch Dực nữa, trong lòng chợt âm ỉ oán hận tiếng mưa. Bạch Dực không nói gì thêm, chỉ cảm thấy cơ thể anh ta đang run lên nhẹ nhẹ, như đang sợ cái gì. Mãi một lúc mới nghe anh ta nói một cách khó khăn: “Nếu có chuyện gì nhất định phải cho tôi biết, tôi đã nhận lời nhất định sẽ bảo vệ cậu!”

Tôi nghe anh ta lải nhải mãi cũng có phần khó chịu, liền mau miệng đáp: “Biết rồi khổ lắm nói mãi, anh đừng lải nhải nữa được không? Tôi không phải con gái liễu yếu đào tơ trời gà không chặt, anh có lòng như vậy thì để dành sau này mà đối đãi với chị dâu tương lai ấy!” Vừa nói chưa hết câu đã lập tức hối hận, nhưng cái cảm giác bức tức vì sự quan tâm thái quá đến gần như canh chừng của Bạch Dực vẫn làm tôi khó chịu không thôi... Đột nhiên tôi chợt nghe tiếng hát mơ hồ từ đâu vang lại, phản ứng đầu tiên là tức giận, chẳng hiểu là kẻ nào điên rồ tới nỗi chờ tới nửa đêm ra luyện giọng? Thế nhưng tôi dần dần phát hiện ra, đó không phải là tiếng hát từ bên ngoài... mà là một thứ tiếng động quái dị sinh ra từ ngay trong tai tôi, tiếng động như thể xuyên thẳng qua màng tai mà dội thẳng vào não!

Khi tôi định đưa tay ngoáy ngoáy lỗ tai để nghe rõ hơn, tưởng mình bị viêm tai giữa hay sao đó, thì Bạch Dực chợt thành linh xốc chân của tôi lên, xoay người một cái khóa chặt trên người tôi! Mọi việc xảy ra quá nhanh, tôi còn chưa kịp phản ứng thì gương mặt Bạch Dực thoáng một cái đã dán sát tới, ánh mắt anh ta làm tôi sồn cả gai ốc. Đôi môi lạnh băng nhanh như chớp đặt lên cổ tôi... không thể gọi là hôn mà phải gọi là cắn mới đúng... Chờ tới lúc hai tay anh ta lần tới định cởi áo tôi thì tôi mới sực tỉnh, vội vả lấy tay ngăn anh ta lại. Bạch Dực thẳng thừng hất tay tôi ra, tôi nổi điên định cho anh ta một đấm, nhưng đôi mắt của anh ta lúc này rất vô hồn, dường như bị thứ gì đó khống chế vậy, tôi do dự nửa buổi vẫn không đành xuống tay, kết quả là chỉ vài giây do dự đã làm bản thân bị rơi vào thế hạ phong, chân tay không sao cựa cựa nổi nữa, chỉ còn biết cố hết sức ngăn chặn Bạch Dực, không cho anh ta lấn tới.

Tiếng động quái lạ trong tai tôi lúc này nghe càng thê lương, nghe như tiếng gào thét thảm thiết tê khàn của một người con gái. Tiếng nài nỉ càng thê lương, Bạch Dực càng có vẻ điên cuồng hơn, tôi chỉ còn biết

mở mắt trừng trừng nhìn anh ta như đang phát điên trên người mình. Đánh anh ư, chúng tôi đến lúc này đã như anh em bằng hữu vào sinh ra tử, hơn nữa anh ta lúc này rõ ràng là bị người ta điều khiển, bản thân anh ta cũng đâu có biết mình đang làm gì, tôi làm sao có thể đành lòng ra tay? Nhưng cũng không thể duy trì cục diện đáng xấu hổ này được nữa... thế nhưng lại không biết chuyện này là do cái gì gây ra... trong đầu tôi lúc này quay mòng mòng, không biết ngoài cách đánh anh ta ngắt xỉu thì còn cách gì cứu vãn tình hình được hay không?!

... Đúng rồi, còn Lục Tử! Tôi đột nhiên nhớ ra, trong phòng còn có Lục Tử còn gì? Bị hành động của Bạch Dục dọa sợ tới mức quên mất sự hiện diện của hắn! Tôi định gọi hắn dậy kéo Bạch Dục ra, nhưng vừa chực mở miệng lại lập tức do dự, để Lục Tử nhìn thấy tư thế của chúng tôi lúc này, chẳng biết hắn sẽ còn hiểu lầm tới mức nào nữa! Tên khốn kia giỏi nhất là suy diễn lung tung, sau này làm sao có thể ngày ngày nhìn mặt Bạch Dục được nữa chứ? Xấu hổ chết đi được!

Đang khi còn cân nhắc xem có nên gọi Lục Tử dậy hay không, bất thành linh tôi nhìn thấy bên ngoài cửa sổ có bóng một người con gái mặc áo đỏ rực đứng đó nhìn chúng tôi chằm chằm, ánh mắt lạnh lùng, nhưng ban đêm không đủ ánh sáng, tôi chỉ có thể nhìn thấy một bóng người mờ nhạt.

Chẳng lẽ là do con quỷ này bày trò? Là vong hồn của nàng thiếp kia hay chính là hồ ly tinh? Giọng hát trong tai chợt yếu đi, sau đó truyền tới tiếng đánh thùng thùng, tôi nhìn lại thì thấy Bạch Dục đang dùng nắm tay tự đánh vào đầu mình, dường như tỉnh ra chút ít, đã không chế lại được bản thân...?

Tôi vội vàng nắm tay anh ta lại: “Đừng... đừng đánh nữa... anh... anh làm sao vậy...?”

Anh ta khó khăn đáp lại: “Tiếng hát đó... không ổn... Trước tiên, tìm cách... đánh tôi ngắt xỉu đi... mau lên...”

Tôi đã sắp bật khóc, nhưng lại không dám làm ồn, chỉ cố hạ thấp giọng nói: “Anh... anh muốn tôi... phải làm sao...?!”

Anh ta khốn khổ nói: “Cậu nghĩ... tôi có cách tự... tự đánh mình được sao...? Cứ... cứ đánh đại lên đầu tôi ấy... nhanh nhanh lên... nếu không tôi cũng chỉ có nước... xin lỗi cậu...”

Loại đối thoại này nếu đặt trong phim truyền hình nhiều tập thì quả thực nghe muốn nổi da gà, nhưng tôi biết rất rõ, Bạch Dục có thể không chế đến mức này đã là cực hạn rồi, ngay cả tôi còn phải kính nể nghị lực của anh, vừa định mở miệng khuyên anh ta cố nhịn xuống, thì ánh mắt tôi lướt qua cửa sổ, phát hiện người con gái kia dường như đang tiến sát tới bên cửa sổ, động tác nhanh tới mức không thể gọi là người mà phải gọi là một con thú mới đúng. Thanh âm thê lương lại bắt đầu vang lên, Bạch Dục đột ngột cúi xuống, môi ép chặt lấy môi tôi, làm tôi chỉ biết gào khóc trong lòng: Anh quả thực là cầm thú mà!

Tuy Bạch Dục không được tính như thầy trừ tà chuyên nghiệp, nhưng ít nhiều cũng được coi như có bản lĩnh, vì sao lần này lại bị khống chế dễ dàng đến thế? Quả thực kỳ quái, lẽ nào có liên quan gì đó tới “tứ khổ chi cực” nhắc tới trong giấc mơ của tôi sao?

Nhưng nếu anh đã bảo tôi cứ ra tay vậy tôi không cần lo lắng nhiều nhé! Tôi nắm tóc Bạch Dục cố sức kéo anh ta ra, nhưng anh ta chẳng hề có ý dừng lại chút nào, dường như đã mất hẳn cảm giác đau đớn thì phải?! Miệng tôi bị anh ta bưng kín, cũng không thể cắn được, mà anh ta cũng hôn tôi tới mức làm tôi muốn xỉu vì thiếu dưỡng khí rồi, anh ta mà ép thêm chút nữa thì phiền phức là cái chắc! Trong tai không còn nghe ra âm điệu gì nữa, chỉ toàn giọng nữ chói tai gào thét vô nghĩa. Tôi thực sự không còn cách nào, không biết làm gì khác hơn là nắm chặt tay hướng về phía trung khu thần kinh sau gáy Bạch Dục đánh mạnh một cái. Chiêu này có thể làm cho não của người bị đánh bị chấn động tạm thời, mạnh hơn chút nữa là có thể đánh cho người ta ngắt xỉu, là một đòn cực kỳ nguy hiểm, ra tay không biết nặng nhẹ có thể làm đối phương bị liệt như chơi. Chính ba tôi đã dạy tôi làm đòn tự vệ trong trường hợp nguy hiểm, nhưng lần này ra tay, người bị đánh là Bạch Dục nhưng cuối cùng vẫn là tôi bị thiệt, vì chỉ nghe anh ta kêu lên một tiếng đau đớn, sau đó cả người đã dờ ra dề thẳng lên người tôi. Qua hai ba giây, tiếng hát trong tai hoàn toàn biến mất, bên cửa sổ cũng đã vắng bóng người, nhưng vẫn văng vẳng nghe tiếng cười hiểm ác của người con gái nọ ở đâu đây. Tôi vội vàng đẩy Bạch Dục ra, anh ta vẫn cứ dờ ra nhìn tôi như bệnh nhân tâm thần, làm tôi hết hồn tưởng mình đã đánh quá mạnh. Tôi lo lắng nhìn anh ta, vài giây sau, thấy anh ta đưa tay sờ sờ lên gáy, đột nhiên lại như sự tỉnh mà chửi thề một câu, nhưng nhìn sang tôi lại phá lên cười. Bạch Dục đứng lên mặc áo, quay lại nhìn tôi thấp giọng nói: “Đòn này hay đấy, nhưng sau này đừng dùng nữa nhé, lỡ như tôi bị cái gì thì hại cậu phải vào tù đấy. Tôi còn có chuyện phải làm, đi ngủ trước đi!”

Tôi nắm tay anh ta kéo lại: “Quay lại đây! Anh đang nghĩ cái gì vậy? Chuyện này rốt cuộc là sao hả?!”

Anh ta quay đầu lại đáp: “Việc này có hơi hỗn loạn một chút, ở yên đây đợi, đừng chạy lung tung!” Sau đó vỗ nhẹ má tôi mấy cái, quay người đi thẳng. Rõ ràng có vẻ rất vui, chỉ ít là vui hơn tôi!

47. Chương 46: Linh Viên (tam)

Tôi không ngăn cản anh ta, mà thực ra cũng không biết phải mở miệng nói gì. Tất cả những chuyện vừa rồi xảy ra quá nhanh, đầu óc tôi lúc này trắng xóa, chẳng suy nghĩ được cái gì cả. Cho đến khi nghe tiếng Bạch Dực đóng cửa lại sau lưng một cái “cạch”, tôi mới sực tỉnh nhận ra anh ta đã đi ra ngoài. Lục Tử vẫn nhắm mắt ngáy khò khò, không biết trời trăng mây gió gì, nhưng cũng may, may mà hấn ngủ như chết, nếu không để hấn nhìn thấy bộ dạng tôi lúc này chẳng biết sẽ bị trêu chọc tới mức nào nữa. Tôi mệt mỏi ngã người xuống gối, trên cổ lộ ra cái bùa Bạch Dực đeo cho ban sáng. Chẳng lẽ căn nhà này thực sự có ma như lời bà lão họ Trương đã nói lúc chiều ư? Người con gái đứng bên cửa sổ ban này là nàng thiếp thời nhà Thanh? Nhớ lại... lúc này giả như Bạch Dực không tự tỉnh lại thì... chắc tôi cuối cùng cũng sẽ không chống cự được... Tôi vội vàng tự tát mình mấy cái, thăm rửa bản thân không ra gì.

Tiếng mưa rơi bên ngoài càng lúc càng lớn, trong căn phòng vắng lặng ngoại trừ tiếng mưa ầm ừ cũng chỉ còn tiếng kéo gỗ của Lục Tử. Gian nhà cũ nát càng lúc càng ẩm thấp, tỏa ra một mùi hôi mốc nghén nghét. Đang khi còn đang suy nghĩ vẩn vơ, đồ mặt tía tai đầu óc mông lung, chợt bên ngoài vang lên tiếng đập cửa khẩn thiết, ngay cả Lục Tử ngủ như lợn chết mà cũng bị đánh thức. Tôi hấp tấp trở dậy chỉnh lại y phục lộn xộn, mặc thêm áo khoác ra mở cửa, phát hiện ngoài cửa chính là Bạch Nguyệt Linh chỉ mặc mỗi một cái áo ngủ phong phanh đứng đó, mái tóc dài ướt đầm nước mưa lẫn bùn đất. Tôi vội vã kéo chị vào phòng, Lục Tử vừa nhìn thấy Bạch Nguyệt Linh lúc này đã trơn to mắt há hốc miệng nhìn say đắm, tôi liền tiết tât cho hấn một cú như trời giáng để hấn tỉnh lại, rồi lập tức quay sang hỏi: “Chị Nguyệt Linh, đã khuya thế này, làm sao vậy?”

Nguyệt Linh lo lắng đáp: “Tiểu Nghiên biến mất rồi, nó tự đi đâu đó không rõ nữa!”

Tiểu Nghiên tên thật là Chu Nghiên, là một cô bé rất xinh đẹp. Giữa đám bạn bè xinh tươi như hoa, cô bé vẫn là một nhan sắc nổi bật. Nhưng lại là một cô bé rất nhút nhát, ngại nói ngại cười, lúc nói giọng cũng lí nhí như muỗi kêu, ngay cả Lục Tử cũng chưa nói được với cô bé quá hai câu.

Tôi nhìn sang Lục Tử, thấy hấn cười hề hề nói: “Chị à, có thể nào cô bé đi vệ sinh rồi không?”

Nguyệt Linh lắc đầu: “Không, không phải, nó mặc một bộ quần áo đỏ rực, cả đôi giày cũng đỏ thẫm, cứ như vậy đi thẳng ra ngoài mà...”

Đầu óc vốn đã rất lộn lộn của tôi nghe đến đây càng thêm mù mịt, càng lúc càng có cảm giác như mình đang ngu đi, chết tiệt, chẳng lẽ một mùa xuân năm nay của các cô là y phục cổ trang màu đỏ sao?! Tôi đỡ đầu nhìn chị Nguyệt Linh: “Có thể nào là cô bé tự ra ngoài tập kịch một mình không?”

Nguyệt Linh cả người đang run lên bần bật, tôi bèn cởi áo khoác ngoài khoác lên cho chị, Lục Tử thoáng nhìn thấy dấu hôn đỏ thẫm trên cổ tôi bèn “Oái!” một tiếng, tôi xấu hổ bưng kín cổ áo, tàn bạo nhìn hấn: “Nhìn cái gì hả!” Bạch Nguyệt Linh nắm chặt tà áo, nói một cách âm u: “Thật sự rất quái dị... Tiểu Nghiên không ngủ cùng phòng với chị, nhưng lúc này chị đi vệ sinh thì thấy nó mặc một thân đồ hồng chói lọi đi qua đi lại ngoài sân. Chị tưởng là nó đang luyện tập, bèn gọi nó... nhưng khi nó quay lại nhìn chị thì ánh mắt nó... lạ lắm... cứ như... cứ như ánh mắt của hồ ly tinh vậy... Vì thế chị vội đuổi theo, nhưng ai ngờ từ phía sau lưng có ai đó đột ngột đẩy chị một cái rất mạnh, chị té sấp xuống đất, lúc ngẩng đầu lên thì Tiểu Nghiên đã biến mất rồi.”

Lục Tử vuốt vuốt cổ, tặc lưỡi nói: “Chuyện này hai đứa em đâu có rành, chị hỏi cháu trai chị ấy, có vẻ còn dễ hơn... Mà ủa, Bạch Dực đâu rồi? Còn ngủ sao?” Nói xong nhìn sang tôi một cách mờ ám.

Vừa nghe nhắc tới Bạch Dực là da mặt tôi đã như căng ra, gương gao nói: “Anh ấy... đi ra ngoài rồi... đi vệ sinh... Mà thôi thì chúng ta cứ đi xem cô bé đã trở về phòng chưa, có thể là cô bé bị mộng du, lúc này có khi đã về phòng ngủ ngon rồi mà chúng ta không biết đấy.”

Thế là ba người chúng tôi men theo mái hiên đi, không cầm theo đèn mà quay lại căn phòng của cô bé Tiểu Nghiên. Gõ mãi gõ mãi mà không thấy ai ra mở cửa, vậy là thực sự cô bé chưa về? Đến lúc này thì cả ba bắt đầu cảm thấy lo lắng thực sự. Bạch Nguyệt Linh muốn chạy đi báo cảnh sát, nhưng tôi kéo chị lại nói: “Chị Nguyệt Linh, lúc này chị có báo cảnh sát cũng không nhận vụ này đâu, Tiểu Nghiên cũng không phải người thiếu năng hay khuyết tật không có năng lực điều khiển hành vi dân sự, nếu chưa quá 24 tiếng thì người ta không coi là mất tích đâu. Em thấy hay là thế này, chúng ta cứ tự đi tìm cái đã, vừa tìm vừa hỏi, để xem cô bé có chạy sang phòng những bạn khác hay không?”

Bạch Nguyệt Linh gật đầu đồng ý, tôi bèn cho Lục Tử theo chị ấy, để bọn họ đi sang các phòng khác hỏi thăm, còn bản thân thì một mình chạy sang khu phòng khách xem thử. Một cô bé không thể đi đâu quá xa trong màn mưa xối xả này, nhưng tôi vẫn không an tâm, vì căn nhà này quả thực không “an toàn”, hơn nữa, theo đúng như lời chị Nguyệt Linh kể, thì kẻ nào đã đứng sau lưng đẩy chị ấy? Tôi chau mày, trong tay không có đèn pin, chỉ có cái điện thoại di động trong túi áo, nhưng ánh sáng của nó thì quả thực có cũng như không, mọi vật xung quanh bị thứ ánh sáng nhàn nhạt này chiếu thành một màu xám ngắt, lạnh lẽo ghê người.

Đại sảnh tĩnh lặng tới mức ngay cả tiếng chuột kêu cũng không nghe thấy, tôi vừa chạy quanh tìm kiếm vừa nhỏ giọng gọi tên Tiểu Nghiên, nhưng vì bản thân cũng rất sợ nên âm thanh phát ra cũng run run. Gọi liên mấy tiếng mà không có ai thưa, tôi bèn im lặng luôn cho đỡ phiền. Qua lại mấy vòng mà một bóng người cũng không thấy, nên tôi chuẩn bị chuyển sang chỗ khác, nhưng khi vừa đi ngang qua phòng khách, chợt từ trên trần nhà rớt xuống một đồng gì đó nhằm thẳng vào đầu. Tôi không kịp tránh, chỉ biết theo bản năng đưa tay bắt lấy, cảm giác vừa mềm vừa nhẹ, khi tôi vừa đưa điện thoại chiếu tới xem thì, mẹ ơi, là một đồng tóc người!!! Tôi kinh hoàng lật bật ném nó đi, nhưng trong đầu lại sực nhớ ra, Tiểu Nghiên cũng có một mái tóc rất dài, vì thế lại lập tức quỳ rạp xuống lom khom tìm kiếm, nhưng lạ lùng là sờ soạng cả nửa ngày mà chỉ vớ thấy bụi với rác, còn thì không thấy gì nữa. Một đám tóc lớn như vậy, mà ném đi một cái là biến mất ngay sao? Ngay khi tôi còn đang quỳ rạp trên nền nhà sờ soạng lung tung như thầy bói mù, thì khé mắt chợt liếc sang cái ghế bành rộng dành cho chủ nhân ở giữa nhà... dưới chân ghế là một đôi chân thiếu nữ, trên chân mang hài đỏ tươi, gấu váy dài bằng lụa đỏ thướt tha phủ kín hết cả bàn chân... Một màu đỏ rực rỡ đến chói mắt...

Mồ hôi lạnh trong phút chốc đổ như mưa, tôi cúi đầu không dám nhìn lên trên, cũng không dám nhúc nhích một ly. Mà người con gái mặc váy đỏ mang hài đỏ không biết là người hay quỷ kia cũng vẫn ngồi im không động đậy. Cứ như thế giằng co một lúc, đột nhiên từ dãy nhà sau vang lên một tiếng hét chói tai của con gái, giọng đúng là giọng của cô bé nghe chuyện ma mà hét lên trên xe lúc ban chiều. Tôi hoàn hồn nhìn lại ghế bành thì, bóng người váy đỏ hài đỏ kia đã biến mất! Lòng tôi thầm mắng: Chết tiệt! Đây rốt cuộc là cái chốn quỷ ma nào vậy chứ! Vẫn không tìm lại được đám tóc kinh dị kia, mà lại lo lắng cho các cô bé ở nhà sau, tôi bèn đứng dậy chạy bổ đi.

Vừa đẩy cửa phòng ra thì đã thấy đây chính là phòng của Tiểu Nghiên, lần này cửa không có khóa. Cô bé vừa hét lên nhìn thấy tôi lập tức chạy ủa tới gục vào lòng tôi, cô bé chỉ mặc một cái áo ngủ lụa mỏng tang có dây đeo, cơ thể xinh xắn sau lần áo ngủ nửa kín nửa hở khê run lên, tôi thoáng cái cũng bối rối không biết phải nhìn vào đâu chạm vào đâu cho ổn. Dù sao các học sinh mà Bạch Nguyệt Linh mang theo cô bé nào cũng quá xinh xắn đáng yêu, nhưng lúc này cô bé tóc tai bù xù, quần áo xộc xệch meo máu, ngón tay run run chỉ vào bệ cửa sổ: “Quỷ... có quỷ!!!”

Tôi vội vàng nhìn qua, nhưng không thấy gì bên cửa sổ cả, bèn vỗ vỗ vai cô bé ôn tồn nói: “Không có quỷ mà, có phải em nhìn nhầm rồi không?”

Nhưng cô bé chỉ lắc đầu như trống bỏi, không dám nhìn thẳng lên mà chỉ run rẩy nói: “Có mà, có quỷ đó! Một con nữ quỷ mặc áo đen như than, có quỷ mà! Nó muốn giết em!”

Tôi nghĩ thầm có phải cô bé này đã sợ tới mức thần kinh bán loạn rồi không nhỉ, nếu là có quỷ thì phải là một con quỷ mặc áo đỏ mới đúng chứ nhỉ? Sao lần này lại là áo đen? Chẳng lẽ con quỷ này muốn trình diễn thời trang cho chúng tôi xem? Hay đây mới chính là kẻ đã bắt Tiểu Nghiên đi? Lúc này Nguyệt Linh

và Lục Tử nghe tiếng la cũng ủa tới, cô bé vừa nhìn thấy Nguyệt Linh thì lập tức bỏ tôi lại mà chạy ủa tới bên cô giáo. Tôi nhìn hai bàn tay trống trơn run rẩy bầy của mình, cảm thấy có hơi hụt hẫng, rồi vụng về đút tay vào túi áo. Lục Tử quăng cho tôi cái áo khoác, hỏi: “Xảy ra chuyện gì vậy?”

Tôi lắc đầu: “Cô bé này bảo là có quỷ, mà bạn cùng phòng của cô ta cũng không thấy đâu.”

Bạch Nguyệt Linh nhìn cảnh tượng trước mắt cũng bần thần cả người, tôi mặc thêm áo khoác vào rồi nói: “Thôi thế này, tất cả mọi người tụ tập lại một chỗ đi, không nên đi lung tung nữa, chị Nguyệt Linh, vậy còn bà Trương kia đâu? Có ở ngay đây không?”

Lục Tử xen vào: “Đừng nhắc tới bà ta nữa, thật chẳng hiểu ra làm sao cả, phòng bà ta khóa trái, mà tớ cảm thấy trong phòng dường như cũng không có ai cả!”

Tôi nghe thế liền cau mày, sau đó đem những chuyện đã nhìn thấy ngoài đại sảnh kể lại cho họ nghe, các cô gái vừa nghe vừa run người, tôi cũng hiểu không nên kể thêm nữa, liền bảo tất cả mọi người tập trung lại trong một phòng. Về mặt tất cả mọi người đều hoang mang sợ sệt. Tôi không dám nói thêm nhiều, sợ mọi người càng nghe càng sợ, mà con người nếu sợ quá không khống chế được bản thân có thể điên lên lao bừa ra ngoài, đến lúc đó càng khó tập trung lại. Huống hồ lúc này đã thiếu một người... Chợt tôi sực nhận ra một việc, cả người dường như trong nháy mắt bị dầm trong một hồ băng buốt giá, cả người tôi run lên, nắm chặt tay Lục Tử mà lắc: “Còn... Bạch Dực... Cậu có thấy Bạch Dực đâu không?! Có thấy anh ấy đâu không hả???”

Lục Tử cũng bị tôi dọa thất thần, mặt thoáng chốc trắng bệch đi, lắc lắc đầu: “Không... chẳng phải cậu nói lão Bạch đi vệ sinh sao...? Chẳng lẽ anh ấy chưa về...?”

Tôi đau khổ chỉ muốn tự mình một đám, nhưng lại không dám nói thật với bọn họ. Lúc này trong đám con gái đã có mấy cô bé bật khóc nức lên, có người bảo nhìn thấy yêu quái, có người kể nhìn thấy ma ngồi bên đầu giường trừng trừng nhìn mình, còn có người bảo nhìn thấy bóng ma thất cổ trắng toát đứng đưa trên xà nhà giữa phòng, ánh mắt ai nấy đều như dại đi, tràn ngập kinh hoàng lẫn bất an.

Nguyệt Linh cố gắng trấn an các cô bé, nhưng vô ích, cứ như một cơn đại dịch, các cô đều lần lượt rơi vào hoảng loạn, có mấy cô còn ôm chặt nhau cùng gào khóc nức nở. Tiếng khóc của bọn họ làm tôi căng thẳng, nhớ tới tiếng khóc la của người con gái đã nghe thấy trên giường, lúc này lại nghe thấy, càng khiến tâm lý tôi lâm vào bất ổn. Nguyệt Linh quay lại bắt lực nhìn chúng tôi: “Kinh khủng quá. Gần như ai cũng nhìn thấy mấy thứ ma quỷ kinh dị này nọ, có người còn nằm mơ thấy ác mộng nữa chứ! Chẳng biết rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra? Còn Bạch Dực nữa, nó đi đâu rồi không biết?”

Vừa nghe đến hai chữ “ác mộng”, tôi liền nhớ đến giấc mơ quái dị của mình, cùng với chuyện hoang đường xảy ra sau đó với Bạch Dực. Hoàn cảnh hiện tại thực sự làm tôi muốn tuyệt vọng, nhưng ở đây chỉ có tôi và Lục Tử là đàn ông, lẽ nào có thể để bản thân mình rơi vào hoang mang lo sợ như các cô bé ở đây được? Tôi cố vắt óc suy nghĩ, mà nói là suy nghĩ chứ thực ra là chờ người ra một lúc, cuối cùng quay lại nói với Bạch Nguyệt Linh: “Bạch Dực tự mình ra ngoài, lúc này em cũng không biết vì sao anh ấy chưa trở về, thôi thì thế này, để Lục Tử ở lại trông coi mọi người, em... em ra ngoài lần nữa tìm hai người kia...”

Bạch Nguyệt Linh lập tức lắc đầu: “Không được không được, nếu lỡ như cả cậu cũng không thấy về thì biết phải làm sao? Bằng không để chị đi với cậu, chị là giáo viên, lại cũng là người thân của Bạch Dực, chị có trách nhiệm.”

Tôi không muốn cả Bạch Nguyệt Linh cũng gặp nguy hiểm, nhưng lúc này tìm không ra hai người kia tôi quả thực không thể ngồi yên, bèn nhìn sang Lục Tử căn dặn: “Lục Tử, cậu trông coi các cô bé cho tốt, tôi và chị Nguyệt Linh đi tìm hai người còn lại, cậu phải cam đoan bảo vệ các cô bé không để lạc thêm bất kỳ ai nữa hiểu không, là anh em thì hứa với tôi đi!”

Hiếm có khi nào trông Lục Tử lại nghiêm túc như lúc này, hần mót khối cổ ngọc đeo trong người ra đưa cho tôi: “Cầm lấy, cái này có khả năng trừ tà rất tốt, tớ hứa với cậu, có chết cũng không để các cô bé ở đây gặp phải bất kỳ nguy hiểm gì!”

Tôi lắc lắc đầu: “Cậu cứ cầm đi, căn nhà cổ này chỗ nào cũng ma quái, tất cả các cô bé ở đây đều cần cậu trông nom, không thể để xảy ra bất kỳ sơ suất gì, hai chúng tôi sẽ tìm khắp một vòng, nếu tìm không được

thì chúng ta thoát ra báo cảnh sát, nói chung mặc kệ là có chuyện gì, chỉ cần nhất quyết không để thiếu thêm ai nữa là tốt rồi!”

Bạch Nguyệt Linh cũng gật đầu dặn dò vài câu rồi cùng tôi ra khỏi phòng. Bên ngoài trời vẫn mưa xối xả, hơn nữa trời lại tối tới mức giờ bàn tay lên không nhìn thấy ngón, chúng tôi chỉ biết tìm loanh quanh từng chỗ từng chỗ một. Tôi lại không dám để Bạch Nguyệt Linh đi một mình, nên chúng tôi di chuyển rất chậm, tới mức chúng tôi phải lao ra giữa sân hét gọi to tới khan cả cổ, nhưng chỉ nghe tiếng bản thân mình vang vọng lại từ bốn bức tường, ngoài ra không còn giọng của bất kỳ ai khác. Tôi quay lại nói với Bạch Nguyệt Linh: “Cách này không được rồi, gọi to như thế mà không có ai đáp lại, chắc là không có ở đây thật. Vậy đi, trước tiên vào đại sảnh tìm một lần, sau đó lần lượt vào từng phòng kiểm tra một cái. Dù sao trời cũng sắp sáng, đến lúc đó chắc an toàn hơn.”

Tôi đợi mãi, nhưng không nghe chị Nguyệt Linh trả lời, bèn quay đầu lại nhìn, phát hiện đứng bên cạnh mình hoàn toàn không còn là Bạch Nguyệt Linh nữa, mà là một phụ nữ mặc quần áo đời nhà Thanh, cô ta rất đẹp, nhưng gương mặt trắng bệch như thạch cao, hốc mắt lại tối ngòm ngòm, trên cổ có một dấu dây siết bầm tím, mặc áo ngoài đỏ rực đứng nhìn tôi trân trân. Tôi kinh hoàng hét to một tiếng, chưa kịp làm gì thì người phụ nữ nọ đã dợm chạy về phía tôi, mà tôi làm sao dám dừng lại chờ, chỉ biết lật đật sắp ngựa bỏ chạy thực mạng.

Chạy hồi lâu, tôi đẩy mạnh một cánh cửa lớn ngã thẳng vào, mới phát hiện đây chính là gian phòng ngủ của mình, lúc này toàn thân tôi đã ướt đẫm, lạnh buốt tới mức hàm răng đánh vào nhau lập cập. Tôi vội vã chạy thẳng vào trong, bên trong phòng vẫn y nguyên như lúc chúng tôi ra ngoài, trên bàn còn dính vụn mì xào. Lúc này bình tĩnh lại được một chút, tôi mới sực tỉnh nhận ra là Bạch Nguyệt Linh cũng đã mất tích, lúc này coi như chỉ còn một mình tôi chiến đấu, vốn tưởng muốn đi tìm người, ai ngờ tìm không được lại còn mất thêm một người... Tôi mệt mỏi đưa tay cào cào tóc để rũ hết nước mưa khỏi đầu, cố gắng sắp xếp lại mọi việc theo trình tự, sau đó cố suy nghĩ xem vì sao mọi chuyện lại ra nông nỗi này. Nhưng càng nghĩ càng thấy rối, hoàn toàn không thấy tia sáng cuối đường hầm.

Tôi gõ gõ trán, chuyện này ngay từ đầu đã vô cùng lộn xộn, hoàn toàn không thể dự đoán nổi, mọi người dường như đều bị lên cơn, ngay cả Bạch Dực cũng như phát điên.. không, chuyện nay hoàn toàn không đơn giản chút nào. Tôi nuốt nuốt nước miếng, nghĩ tới nhóm Lục Tử, không biết Bạch Nguyệt Linh có khi nào đã tìm về lại đó rồi hay không? Nghĩ thế, tôi liền rời khỏi phòng mình, tìm lại căn phòng nơi mọi người tập trung lúc này.

Tôi vừa băng qua hành lang vừa cảnh giác nhìn chằm chằm xung quanh, chỉ sợ có gì đó biến hóa trước mắt, nhưng hoàn toàn không có chuyện gì lạ xảy ra cả, tôi nhanh chóng tìm về được căn phòng cũ, gõ cửa mong chờ Lục Tử xuất hiện, nhưng lạ thay, chẳng có ai ra mở cửa cả! Lúc này thần kinh tôi đã căng tới mức cũng sắp suy sụp, không còn lo lắng được nhiều nữa bèn dùng vai đẩy mạnh cửa, may mà cửa gỗ kiểu xưa không còn chắc mấy, vừa chạm vào là bung ra ngay, làm cả người tôi cũng mất đà té sắp xuống sàn, xém chút nữa là đập đầu xuống đất.

Tôi quỳ rạp trên mặt đất ngẩng mặt lên nhìn, không nhìn thấy đám người Lục Tử. Lúc này mới nhận ra căn phòng này hoàn toàn không phải là phòng của bọn họ, nhưng tôi rõ ràng đã đi đúng đường kia mà, vậy đây là đâu?! Tôi thử đứng lên, nhưng chưa kịp đứng vững thì lại té sắp xuống đất. Nhờ khoảng thời gian dài tìm kiếm trong đêm mà lúc này mắt tôi gần như đã quen với bóng tối hoàn toàn, dù trong phòng không có đèn đóm gì, nhưng tôi có thể nương theo những tia sáng mờ nhạt hắt vào mà nhìn thấy những đường viền lờ mờ của đồ vật bên trong. Phòng này thực sự không phải căn phòng mà cả đám đã tập trung lại lúc này, có cảm giác như thư phòng hay đại loại như thế. Tôi vận hết sức đứng lên, nhưng căn phòng bé tối om om này lại chất quá nhiều đồ đạc, vừa đứng thẳng người thì đầu gối đã đụng phải một thứ gì như cái rương vậy, tôi vội vàng đưa tay sờ thử, hóa ra đây là căn phòng ở dãy nhà ngang mà chúng tôi để đồ cụ diễn xuất ban chiều. Lẽ nào tôi chạy ngược đường? nghĩ tới đây, tôi liền ngồi hẫng xuống, không đi lung tung nữa mà bắt đầu tập trung suy nghĩ.

Dựa theo logic mà nói thì chuyện chúng tôi gặp phải từ tối tới giờ hoàn toàn không đi theo bất kỳ một lý lẽ nào cả, nói cách khác dường như chúng tôi vừa lọt vào một vòng xoáy chết luẩn quẩn, tôi soát lại một lần mọi chuyện xảy ra kể từ lúc đặt chân vào căn nhà này, nhưng hoàn toàn không thấy có gì khác thường, chỉ duy nhất có bà lão mặc sườn xám kia là có hơi quái dị, nhưng cảm giác bà ấy đem lại cho chúng tôi là

cảm giác hiền hòa ôn nhu, đầu có giống như ma quỷ yêu quái gì, như vậy nếu bà ấy đã là người, thì chỉ còn lại hai khả năng: một là có sự tồn tại của một con quỷ khác, hai là có ai đó giả ma giả quỷ dọa người, tuy nhiên, có thể làm giống y như thật đến mức này thì phải gọi là sự phụ.

Tính tới tính lui, chỉ còn cách nghi ngờ bà lão kia. Đặt giả thiết thực sự là do bà ta làm, vậy mục đích của bà ta là gì? Việc bà ta cố ý tiết lộ quá khứ của ngôi nhà này cho chúng tôi có ý nghĩa đặc biệt gì không? Câu chuyện cũng không hoàn chỉnh lắm, trên căn bản là còn thua xa những câu chuyện ma ghê rợn trong các trường học. Nhưng chỉ vì vậy mà chúng tôi bắt đầu sinh ra những hành động quái dị, như cơn ác mộng của tôi, như thái độ bất bình thường của lão Bạch chẳng hạn. Nhân phẩm của Bạch Dực tôi hiểu rất rõ, tuyệt đối không phải là loại người làm những chuyện kỳ quái như vậy, bằng không làm sao tôi còn có thể an bình tới giờ này? Đó là chuyện đáng ngờ thứ nhất, tiếp theo là chuyện tất cả mọi người đều nhìn thấy quỷ, mà lại không phải chỉ có một con quỷ. Những người mất tích không biết có nhìn thấy gì không, nhưng nếu theo như lời Nguyệt Linh nói thì cô bé Tiểu Nghiên là tự động chạy ra ngoài. Vì sao? Cả Bạch Dực cũng tự ý rời khỏi phòng. Mà nếu nhìn từ một góc độ khác thì tôi cũng là tự mình chạy ra ngoài, dưới con mắt của những người còn lại, tôi lúc này cũng đã trở thành một người mất tích.

Lúc này ngạc nhiên nhất là tôi hoàn toàn không còn cảm giác sợ hãi nữa, mà đầu óc càng lúc càng sáng suốt hơn, nếu giả thiết trên không sai, vậy những người kia chắc hẳn cũng giống như tôi mà thôi, chỉ là bị vây trong một căn phòng trống đầu đố trong căn nhà chằng chịt này. Đã là như vậy thì cứ bình tĩnh mà chờ, không nên đi lại lung tung nữa, cứ chờ tới hừng đông, chỉ cần trời sáng thì mọi mưu ma chước quỷ xảo thuật che mắt cũng sẽ tự động mất tác dụng.

Tôi cố gắng ngăn mình không suy nghĩ vẩn vơ nữa mà dựa thẳng vào cái rương, ngồi nhắm mắt nghỉ ngơi. Nhắm mắt lại rồi có cảm giác lỗ tai cũng thính hẳn lên. Bà nội từng nói với tôi, năm giác quan có liên quan với nhau, mà điều khiển chúng lại chính là tâm, hiện tại tôi đem toàn bộ cảm giác của mình đặt lên thính giá, nên có thể nghe thấy rất nhiều âm thanh mà bình thường không nghe thấy. Ngoài gian phòng mưa vẫn trút ào ạt, nhưng giữa tiếng mưa ồn ã không ngớt còn loáng thoáng nghe thấy những âm thanh khác, có tiếng như ai đó thở dài, cùng tiếng bước chân rất nhẹ.

Những tiếng động ấy rất nhạt, nhưng lại lần chần không dứt hồi lâu. Tôi tập trung lắng nghe tới mức nhẩn cả mặt lại, nhưng thanh âm ấy vẫn cứ chơi vơi thế nào. Cuối cùng, có cảm giác trời đã ngớt mưa, một lúc sau, tiếng gà gáy chính thức đánh vỡ sự thính lặng chết chóc đầy bất an trong gian nhà. Tôi chậm rãi mở mắt ra, cảnh vật xung quanh đã sáng lên trong ánh bình minh đầu ngày. Cả đêm bao trong mớ quần áo ướt sũng, nên lúc này cả người tôi lạnh toát mà nặng như chì, cổ họng đau như bị lửa đốt. Tôi ho khan mấy tiếng, lúc đứng lên cả người lập tức loạng choạng như muốn té, chỉ có cách chống tay vào tường lần từng bước ra ngoài sân. Vừa bước ra ngoài, đã phát hiện Bạch Nguyệt Linh ngã sóng soài ngoài góc vườn, nhìn còn thê thảm hơn tôi gấp mấy lần, tôi vội vã chạy tới nâng chị dậy, phát hiện trán chị nóng hầm hập. Lại vội vã day day huyết Nhân trung cho chị, mới thấy Nguyệt Linh vì đau mà từ từ mở mắt, vừa tỉnh dậy đã hét toáng lên: “Có ma! Nhà này có ma!!!”

Tôi cố sức giữ chặt chị lại, cảm giác có được lúc này khi nghe thấy hai chữ “có ma” không phải là sợ hãi, mà là tức giận tới cực độ. Tôi hỏi: “Có chuyện gì xảy ra vậy? Chẳng lẽ chị đã nằm đây cả đêm sao?!”

Nhưng chị ấy dường như không còn khả năng nói chuyện nữa, tôi thấy chị sắp ngất xỉu tới nơi, liền vừa kéo vừa dìu chị về căn phòng chung. Vừa bước vào phòng đã thấy tất cả mọi người đều ngồi đó, mắt ai cũng đỏ ngầu, thấy Nguyệt Linh như vậy, các cô bé vội ủa tới chăm sóc. Lục Tử nhìn tôi nói: “Chết tiệt, đây là đêm kinh khủng nhất đời tôi! Cái nhà này tuyệt đối có vấn đề, nếu không làm sao chỉ trong một đêm mà các cô ấy đem toàn bộ phim kinh dị coi được từ trước tới giờ ra thấy hết một lần như vậy! Tổ cứ như bị xích cùng với một đám người điên ấy!” Nói xong hần gơ cánh tay lên cho tôi xem, trên tay có mấy vết rướm máu, sau đó nói với tôi bằng giọng đầy oán thán: “Các cô nàng này xem tổ như cái bao cát để luyện võ không bằng, cứ hễ nhìn thấy bất kỳ cái gì là bắt đầu xông tới vừa đánh vừa cào tổ túi bụi! Nếu cậu không trở về thì đám tổ bị đánh chết tươi mất!”

Tôi vỗ vỗ vai hần an ủi: “Không sao! Để khi nào về rồi tôi nhất định bắt các cô bé này mỗi người xướng cho cậu nghe một khúc, mà nếu không được thì cùng lắm... tổ hát cho cậu nghe một bài anh hùng ca, hả!”

Hần tàn bạo lườm tôi một cái, sau đó làm bộ làm tịch vuốt vuốt cánh tay mình. Tôi lại vỗ vỗ vai hần, chứ thực ra lúc này tôi cũng sắp xỉu tới nơi rồi, đừng nói là hát, chỉ hừ hừ mấy cái tôi còn phải gắng hết sức

nữa là.

Trời đã sáng hẳn. Bạch Nguyệt Linh cũng từ từ tỉnh lại, câu đầu tiên là hỏi tôi đã tìm được người chưa. Tôi điểm danh lại một lượt, người mất tích vẫn hoàn mất tích, nhưng cũng may là không còn ai biến mất nữa. Lúc này đúng là chỉ còn nước báo cảnh sát, các cô bé vừa nhìn thấy trời đã sáng, lập tức nhấp nhồm muốn bỏ căn nhà quái dị này. Tôi thấy các cô bé cũng như sắp phát điên hết cả, liền đập đập vai Lục Tử nói: “Sự tình lúc này có vẻ không ổn rồi, cậu nghĩ cách an bài cho các cô bé này với chị Nguyệt Linh nhé, tôi quay vào tìm lần nữa, nếu như tìm vẫn không được thì cho dù chưa đủ 24 tiếng cũng cứ báo cảnh sát.”

Nói xong tôi yêu cầu mọi người thu dọn đồ đạc, Bạch Nguyệt Linh vừa làm vừa nói với tôi: “Để Lục Tử lại giúp cậu đi, một mình chị ở đây cũng được.”

Tôi đáp: “Chị hai ơi là chị hai, chị cũng đừng làm mọi người lo lắng nữa, lúc này có chị cùng đi lại hóa thành thế này còn gì. Chị cứ yên tâm đi, lúc này trời sáng rồi kia mà, em nghĩ sẽ tìm được thôi, dù sao em vẫn nghĩ họ còn kẹt trong nhà.”

Bạch Nguyệt Linh trầm ngâm một chút, dường như nhớ ra cái gì, lập tức nói: “Phải rồi, lúc đó khi hai chúng ta loanh quanh ngoài sân ấy, cậu tự nhiên trông như phát rồ lên, chị ngăn không được, mà cậu còn hét tướng lên là ‘Có quỷ, có quỷ’ nữa chứ! Lúc đó sau lưng cậu tự nhiên chị cảm thấy có một bóng con gái mang giày màu đỏ nha...”

Chết tiệt! Lẽ nào... Tôi háp tấp hỏi: “Sau đó, sau đó thì thế nào ạ?!”

48. Chương 47: Linh Viên (tứ)

Bạch Nguyệt Linh suy nghĩ một chút rồi nói: “...Trông cậu lúc đó cũng kỳ quặc lắm, không bình thường như lúc này...”

Tôi ngờ nghếch nhìn chị hồi lâu, đột nhiên nghĩ ra một việc, vội vàng kéo Lục Tử lại khẩn thiết nói: “Người anh em, cậu giúp tôi một việc với, mau mau đi hỏi thăm lai lịch của bà lão kia, xem bà ta có phải là người từ nơi khác đến đây không! Biết rồi thì lập tức gọi điện thoại cho tôi biết nhé!”

Tôi lại nhìn sang Bạch Nguyệt Linh, cuối cùng cũng có cảm giác như mọi chuyện dần dần sáng tỏ hơn, tuy nhiên vẫn cần phải chứng minh lại. Tôi có hơi kích động quay sang Bạch Nguyệt Linh nói: “Chị Nguyệt Linh, chị mang các cô bé tới chỗ khác ở tạm đi. Nếu em không nhầm thì chỉ cần rời khỏi chỗ này là mọi người an toàn ngay.”

Bạch Nguyệt Linh vẫn áy náy lo lắng cho Bạch Dực và Tiểu Nghiên, lòng tôi cũng sốt ruột không kém, nhưng lúc này có gấp cũng không làm được chuyện gì, chỉ bằng trước tiên đi kiểm tra lại giả thiết vừa nảy ra trong đầu cái đã. Tôi vỗ vỗ nhẹ vai chị: “Chị yên tâm đi, em sẽ tìm được bọn họ.”

Vì thế mọi người chạy như chạy giặc ra khỏi nhà, cuối cùng chỉ còn một mình tôi ở lại. Kỳ thực tôi cũng không biết làm thế này có đúng không, nhưng chỉ cần mọi người rời khỏi đây an toàn, thì tôi cũng sẽ không còn phải lo lắng vướng bận cho ai khác nữa. Trong lòng tôi lúc này cực kỳ bình tĩnh, hay phải nói đúng hơn, là tức giận tới cực điểm.

Hiệu suất làm việc của Lục Tử quả nhiên cao cường, chỉ một chút đã nhấn lại cho tôi. Tôi quay lại gian phòng đêm qua đã ngủ, lấy giấy bút ra ghi chép lại những thông tin đến trong tin nhắn của hắn, phát hiện ra căn nhà này có mấy điểm quan trọng sau: thứ nhất là chuyện người thiếp đời Thanh, chuyện này đúng là có thật, nhưng nơi này hoàn toàn không phải là nhà riêng của người thiếp nọ, mà phải gọi đúng hơn là nhà riêng của một cô kỹ nữ. Kỹ nữ cuối cùng bị bệnh hoa liễu mà chết, hoàn toàn không giống chút nào với câu chuyện của bà lão kia, điểm chung duy nhất là cô kỹ nữ này cũng càng ngày càng đẹp ra.

Thứ hai là chuyện của cô tiểu thư em họ vị quan thời Dân quốc, chuyện này Lục Tử đã từng kể qua, so với chuyện thật cũng không khác mấy, điểm tương tự của nó với câu chuyện thứ nhất là cô tiểu thư này cũng càng ngày càng đẹp lên.

Thứ ba là xuất thân của bà lão. Bà ta đúng là sinh ra ở đây, nhưng tổ tiên không phải là người Hán mà là người dân tộc Duy Ngô Nhĩ. Ngày xưa dường như làm nghề thương nhân chuyên buôn bán cây cỏ và da thuộc. Mọi chuyện dần dần ngã về phía giả thiết của tôi.

Tôi một lần nữa xốc lại tinh thần đi tìm một vòng quanh nhà, vẫn không thấy bóng dáng ai. Nhưng khi đi tới dãy nhà chính, lại thấy cánh cửa lớn ở phòng khách đã mở tự lúc nào. Trong đại sảnh dường như truyền tới tiếng thở dài nhẹ nhõm của phụ nữ. Tôi tới gần đẩy nhẹ một cái, phát hiện cửa bị khóa trái từ bên trong, tôi thử huých vài cái, dường như bên trong cài then, có đẩy cũng vô dụng. Vì thế tôi bèn nheo mắt lại, thẳng thừng nhìn trộm vào trong qua khe cửa hẹp. Trong phòng rất tối, toàn bộ ánh sáng chỉ lọt vào phòng qua khe mái ngói cong cong. Căn phòng vẫn giống hệt như những gì chúng tôi đã nhìn thấy hôm qua, dường như không có bóng ai, ngay lúc tôi chuẩn bị bỏ đi chỗ khác, đột nhiên giữa khe cửa... xuất hiện một gương mặt tràn đầy tử khí của một người phụ nữ! Tôi chỉ vừa cảm giác dạ dày mình co thắt đau đớn một trận, sợ tới mức không thốt nên nổi một tiếng kêu la, chỉ biết dờ người ra mà nhìn. Gương mặt từ từ lùi ra xa, lúc này tôi mới nhận ra đó chỉ là một tấm hình chụp, chính là tấm di ảnh để trên xà nhà, gương mặt của một bà lão, tóc búi sơ sau gáy, tóc phía trước gần như rụng hết, nhìn thoáng qua có thể nhầm là bị trọc. Ánh mắt của bà ta không lạnh không nhạt nhìn thẳng về phía trước, vừa lúc chạm phải mắt tôi, lúc này tôi đột nhiên cảm thấy bà ta thực sự rất giống một ai đó, gương mặt này đã gặp ở đâu nhỉ... rất giống, rất giống bà lão họ Trương mặc sườn xám kia! Chết tiệt! Vậy là bà ta đã chết?!

Khi tấm hình lùi lại càng lúc càng xa, tôi mới nhận ra một đôi bàn tay gầy gò xương xẩu đang cầm tấm ảnh, cảm giác như thể con cháu đang nâng di ảnh của người quá cố đi trong đám tang... nhưng chỉ có điều người đang cầm tấm hình không phải ai khác, mà chính là người đàn bà mặc sườn xám đen đó! Tôi lật đặt lùi tuốt ra sau, vấp chân té ngã ra đất, ra sức hít thở thật sâu thật sâu, nhưng trên mặt trên lưng toàn là mồ hôi lạnh, lạnh tới mức cả người như sắp nhũn ra, nhiệt độ cơ thể giảm hẳn. Tôi đưa tay lên trán, chết tiệt, sợ tới mức cả người gầy gò sốt mất rồi. Cái nhà này quả thực càng lúc càng điên loạn, nếu tấm ảnh chụp cũ kỹ kia chính là bà ta, vậy... vậy bà ta thực sự là ma sao? Nhưng nếu là ma quỷ sao có thể thoải mái giao tiếp với con người như vậy?

Khi tôi sắp ngất xỉu đến nơi thì đại sảnh truyền tới tiếng cửa gỗ kéo kẹt, cửa đã mở.

Bà lão vẫn ôm tấm di ảnh đứng trong đại sảnh lạnh lùng âm u nhìn tôi, cuối cùng, méo mó nở nụ cười: “Cậu nhóc đến đây làm gì?”

Tôi há hốc miệng nhìn bà ta từ từ từng bước bước ra khỏi cửa mà vuốt vuốt ngực âm thầm chuẩn bị, lúc này mà bà ta tự nhiên phun ra cái gì thì tôi cũng đến nôn ra mật xanh mật vàng mất.

Bà lão cười khặc khặc vài cái rồi lên tiếng: “Sao lại chỉ còn mình cậu? Những cô bé kia đâu cả rồi? Đi biểu diễn hết rồi sao?”

Tôi khó khăn chống cả người đứng lên, thấy trong tay bà ta cầm một mảnh vải bố, bèn lạnh lùng hỏi: “Những chuyện ma quái xảy ra trong nhà này, bà có biết không?”

Bà ta nở nụ cười nhạt, dùng vải bố lau lau tấm hình trong tay, sau đó trở vào phòng khách treo lại tấm ảnh lên xà nhà, rồi mới quay lại nói: “Chuyện ma quái? Ở đây không có ma quỷ.”

Tôi nhìn bà ta hồi lâu mới tiếp: “Nhưng tất cả chúng tôi đều nhìn thấy, bà giải thích thế nào?”

“Cậu nhóc hoa mắt đó thôi. Trên đời này làm gì có quỷ.”

“Đúng vậy, nếu trên đời này không thể có quỷ, vậy tức là có người giả trò. Đúng không, bà Trương? Hay tôi phải gọi bà là thừa tiểu thư?”

Tôi cảm thấy rõ ràng bà ta hơi run lên, nhưng lập tức mỉm cười quay đi: “Tôi không biết cậu đang nói gì, tôi chỉ là một bà lão trông coi căn nhà này mà thôi.”

Tôi nhìn theo bà ta chầm chậm, chỉ sợ có sai lầm: “Được, bà nói bà chỉ là người trông coi căn nhà này, vậy bà bắt Tiểu Nghiên và Bạch Dực đi để làm gì?”

Bà lão xoay lại, trong tay đã cầm một cái chổi lông gà nhẹ nhàng phủi bụi cho đồ vật xung quanh: “Tôi không hiểu cậu nói gì, tôi chỉ là một bà lão già cả, làm gì được ai chứ?”

“Đúng, bà không làm gì cả, nhưng bà có thể đầu độc những gì chúng tôi uống tối qua. Hôm qua khi chúng tôi vừa mới tối, bà đã cho chúng tôi uống trà.”

“Khách đến nhà thì phải mời trà chứ, sao vậy, uống không ngon sao?”

Tôi cười nhạt một tiếng, gật đầu: “Uống ngon, ngon lắm, ngon tới nỗi sau đó mọi người đều nhìn thấy ảo giác, ngon tới nỗi sau đó mọi người đều như phát điên! Tất cả quỷ ma trong nhà này trước sau vẫn chỉ là trò tiêu khiển bà dành cho chúng tôi chứ gì!”

Bà lão bật cười: “Cậu thanh niên, bệnh đa nghi của cậu nặng quá đó, đó chỉ là trà Kim Ngân thông thường, sao có thể làm cho các cậu thấy ma thấy quỷ được chứ?”

“Kim Ngân trà, bà Trương, đừng biện hộ vô ích nữa. Thứ kia, nếu tôi không nhầm thì chính là một loại thực vật rất đặc thù chỉ có trên sa mạc Gobi, dân bản xứ gọi là ‘Túy Mê Thảo’. Có rất nhiều người đi qua sa mạc lúc đói khát đã tưởng nhầm nó là loại thực vật ăn được, cuối cùng nhìn thấy đủ mọi ảo giác kinh khủng, bị ảo giác giết chết.”

Loại cỏ này tôi cũng chỉ mới nghe ông nội kể lại. Ông tôi năm xưa sống trên sa mạc mấy năm, nghe được về loại cỏ này từ dân địa phương, loại cỏ này bị dân chăn nuôi sa mạc gọi là “Hoa ác mộng”, qua cái tên có thể tưởng tượng nó có hại tới thần kinh người ăn nhầm phải đến mức nào. Tuy nhiên nó chỉ tồn tại trên sa mạc, những nơi khác không xuất hiện. Mà người nhà của bà lão này lại chính là người Ngô Duy Nhĩ, dân chăn nuôi trên sa mạc chuyên buôn bán những sản phẩm từ cây cỏ. Có thể suy ra ngay bà ta kiểm thử cỏ này từ đâu.

Tôi tiếp tục: “Đáng lẽ chúng tôi phải phát hiện ra mình đang gặp ảo giác từ đầu mới phải, chỉ là một căn nhà nho nhỏ, làm sao có thể sinh ra đủ mọi loại ma quỷ yêu quái như thế được? Ngay từ đầu bà đã cố tình kể câu chuyện ma kia cho chúng tôi nghe là vì muốn gieo rắc sợ hãi trong lòng chúng tôi, để chúng tôi trong tiềm thức nghĩ rằng ngôi nhà này có ma. Đương nhiên, tôi và Bạch Nguyệt Linh chẳng hề nhìn thấy ma quỷ gì cả, mà chỉ là nhìn thấy nhau mà thôi, nhưng ý thức bị ảo giác che kín, không sao không chế bản thân được. Người duy nhất chưa từng có cơ hội được uống trà là Lục Tử, đó là lý do hẳn hoàn toàn không thấy ảo giác gì cả, chỉ nghe thấy từ chúng tôi mà thôi!”

Bà lão nhìn tôi sẫm soi hồi lâu, nụ cười trên môi vẫn không tắt, cuối cùng mới lãnh đạm nói: “Cậu nhóc rất thông minh, không sai, ta đã cho các người uống loại cỏ đó. Các người vốn không nên ở lại đây, ta chỉ muốn các người sợ quá mà bỏ chạy thôi.”

Tôi không còn muốn cùng bà lão này chơi trò trinh thám, nên nóng nảy nói: “Hừ, sợ chạy cái gì mà sợ chạy chứ, mọi người đã đi thì còn có tôi ở lại đây, bà đừng nói nhiều nữa, giao Bạch Dực và Tiểu Nghiên ra đây cho tôi mau!”

Bà lão lắc lắc đầu: “Ta không bắt ai cả, ta chỉ hi vọng các người đừng có mặt ở đây thôi.”

Tôi cố gắng kìm lửa giận trong lòng, gần từng chữ: “Vì sao?!”

Bà lão thần nhiên đáp lại: “Vì tiểu thư sắp trở về rồi.”

Tôi nghe đến đây, đột nhiên có cảm giác như bị người ta coi như con nít mà lừa gạt chạy vòng vòng, bèn trợn mắt hỏi lại: “Bà đừng có nói nhảm, muốn dọa ma người khác cũng phải nói cho thuyết phục vào chứ, chẳng phải bà bảo tiểu thư nhà bà đã treo cổ tự vẫn rồi sao? Sao bây giờ còn quay về? Hiện hồn về chắc?!”

“Đúng, cô ấy đã trở về.”

Tôi chắn ngang đường bà ta, nôn nóng nói: “Đừng ăn nói lung tung nữa, tóm lại bây giờ tôi chỉ muốn tìm hai người bạn của mình thôi, nếu không tìm thấy là tôi lôi bà lên cảnh sát nói chuyện đấy! Có lẽ cảnh sát cũng sẽ thích nghe chuyện tiểu thư nhà bà trở về thế nào!”

Lần đầu tiên trên gương mặt của bà ta mất đi vẻ tươi cười, mà lạnh hẳn đi như thể trút khỏi một lớp mặt nạ. Tôi cảnh giác nhìn chằm chằm bà ta, bà ta vẫn chỉ đứng im như tượng, nhưng thoát một cái, bàn tay bà ta vẩy ra một thứ bột gì đó trắng vào mắt tôi. Tôi không ngờ bà ta còn có chiêu này, hất tro vào mắt người khác, nên chờ khi tôi dụi được mắt mở ra bình thường thì bóng dáng bà ta đã sớm mất tích. Tôi vội vã chạy thẳng ra hành lang nhìn qua nhìn lại, nhưng quả thực bà ta đã biến mất hoàn toàn, như một bóng

ma tan vào không khí. Tôi điên cuồng lật tung cả mấy căn phòng gần đó lên, chạy qua chạy lại một lúc đến không còn sức mà chạy nữa, đành ảo não dựa người vào tường, trong lòng chỉ tự hận bản thân vô dụng. Nhưng ít nhất hiện giờ có thể xác định, sự... bất thường của lão Bạch đêm qua chỉ là do tác dụng của Túy Mê Thảo mà ra thôi, nó và Kim Ngân có mùi vị giống nhau, lại còn là loại thực vật hiếm có như vậy, nó có khả năng biến những nỗi sợ hãi sâu kín nhất trong lòng mỗi người thành hiện thực, có thể đem những cơn ác mộng của con người hóa thành ảo giác, cũng có thể khiến cho người ta không sao không chế được bản thân mình nữa. Hơn nữa, Bạch Dực tuy rất minh mẫn với những vấn đề siêu nhiên, nhưng đây lại thuộc về lĩnh vực ức chế thần kinh, đương nhiên không thoát được. Nếu như lúc ấy ngăn anh ta lại thì có phải tốt hơn nhiều rồi không... tự nhiên cảm thấy mình sao mà yếu ớt đến đáng khinh...

Càng nghĩ càng giận, tôi nắm chặt tay dầm thẳng vào bức tường trước mặt. Đột nhiên nghe tiếng động vang vọng bên trong, rõ ràng bên kia tường rỗng ruột! Tôi dấn sát tai vào vách, gõ gõ thêm vài cái, rõ ràng là rỗng, dường như bên trong còn có một gian phòng ngầm nữa. Tôi lui lại phía sau một chút, phát hiện bức tường này quả thực không giống như những chỗ khác, nếu như không có nó tồn tại ở đây thì quả thực chỗ này phải là một gian phòng. Thảo nào bà lão kia biến mất nhanh như vậy, hóa ra là chơi trò địa đạo!

Vì thế tôi bèn cẩn thận men theo tường, từng tắc từng tắc một kiểm tra những nơi mép tường giao nhau, cuối cùng phát hiện ra một khe hở gần như không thể thấy được. Tôi bèn vội vàng cố sức xô bật tường ra, bức tường giả này chỉ là mấy tấm ván ghép lại với nhau, nên chỉ cần dùng sức một chút là vỡ nát ra, để lộ một khoảng trống đen ngòm, bên trong quả nhiên là một lối đi nhỏ. Bước xuống vài bước là thấy một cái cầu thang khác làm bằng gỗ, tôi chưa từng bao giờ thấy một loại hành lang ngầm nào thế này, nhưng cũng đoán chắc là bà lão kia nhất định phải xuống đây, hơn nữa, Bạch Dực và Tiểu Nghiên cũng nhất định phải ở đây. Hành lang cực kỳ chật hẹp, nếu gặp người nào to con một chút chắc chỉ có nước nghiêng người mà đi vào, nhưng nếu là một phụ nữ thì đúng là không cần phải lo lắng gì, tôi tuy rất sợ có bẫy rập hay gì đó, nhưng cũng không còn cách nào khác là phải xuống tới cùng.

Lối đi ngầm này hoàn toàn ngoài mọi dự đoán của tôi, vì chỉ cần đi bốn năm bước là bắt đầu ngửi thấy một cái mùi gì đó rất kinh khủng, vừa ngậy vừa thối. Tôi bóp chặt mũi cố gắng đi tiếp, có cảm giác như vị trí của mình lúc này là nằm ngay dưới tầng ngầm của ngôi nhà bên trên. Cuối con đường chật hẹp là một cánh cửa, tôi sờ soạng một chút, trên mặt cửa cũng dính đầy mỡ ghê ghê tay, khi đẩy cửa ra tôi phát hiện phía sau cửa là một cái nhà kho, dường như đã được xây dựng cùng thời với căn nhà. Có nhiều gia đình giàu có danh giá thời xưa xây dựng những căn phòng ngầm thế này để trữ thực phẩm vân vân, nhưng trong căn phòng này hoàn toàn không thấy bóng thịt cá rau quả gì cả, chỉ có một dây vò rất to sơn màu đỏ sẫm, cái nào cũng được làm rất khéo, có mấy cái còn to như cái ang.

Còn có rất nhiều y phục và tóc giả, mà nổi bật nhất là một tấm gương đồng cực lớn dựng trong góc nhà. Toàn bộ căn nhà rõ ràng không có lấy một mảnh gương, vậy mà dưới này lại có hẳn một cái gương to khủng khiếp như vậy. Tôi đến đứng trước gương, nhìn gương mặt mình phản chiếu trong đó, trông tôi lúc này cực kỳ chật vật, có thể thấy buổi tối hôm qua đã hành hạ tinh thần tôi đến mức nào. Tôi nghĩ rằng căn phòng này có người ở, vì cả căn nhà to lớn trên kia quả thực trống rỗng, nhưng ở đây, chẳng hiểu sao lại có cảm giác như đang lọt vào giữa một đồng người, cứ như thể trong căn phòng tí tẹo này có rất nhiều, rất nhiều người khác nhau đang cùng ngồi một chỗ vậy.

Tôi lại nghĩ tới lời của bà lão kia nói, rằng tiểu thư đã sắp trở về. Lẽ nào thực sự có ma?... Đột nhiên nghe tiếng bước chân chậm rãi từ cái cầu thang hẹp té trên kia bước xuống, trong phòng không có chỗ nào để trốn, tôi bèn thẳng thừng đứng nguyên đó, mở to hai mắt trừng trừng nhìn bóng người đang tới gần, nhưng lại không phải là ai khác, mà chính là... cô bé Tiểu Nghiên đã mất tích từ hôm qua? Cô bé mặc một bộ y phục đỏ chói, thấy tôi, lập tức chạy ủa tới ríu rít: “An... tiểu ca, rốt cuộc cũng tìm được anh rồi!”

Tôi nhìn thấy Tiểu Nghiên đương nhiên cực kỳ vui mừng, mà trông cô bé cũng có vẻ rất kích động, cô bé bảo mình đã ở trong căn nhà này chờ từ lâu rồi. Tôi hỏi cô bé gian phòng này của ai, cô bé trả lời là của bà lão họ Trương. Thấy cô bé an toàn, có vẻ không bị thương không bị làm sao cả, tôi cũng yên tâm không ít, vội hỏi: “Vậy em có nhìn thấy Bạch Dực không? Anh ấy có ở đây với em không?”

Tiểu Nghiên lắc đầu: “Không, em vừa tỉnh dậy thì đã thấy mình nằm trên giường của bà lão, y phục cũng bị thay. Em đi ra tìm mọi người, nhưng không còn ai ở đó cả. Sau đó em tìm thấy ở đây có một con đường ngầm nên đi vào xem sao.”

Tôi vỗ vỗ vai cô bé, chuẩn bị đem cô ra ngoài, Bạch Dực có thể quay lại lần nữa tìm sau. Nếu không tìm ra anh ấy, cả đời về sau của tôi có lẽ sẽ phải sống trong bất an cùng tự trách móc. Tiểu Nghiên rất ngoan ngoãn, không khóc lóc không tức giận không làm ầm ĩ, tôi cũng để cho cô bé đi trước. Bất chợt dưới góc áo của cô bé rơi xuống cái gì đó, tôi chợt cảm thấy da đầu tê dại đi, vì nhận ra đó là một cọng Túy Mê Thảo. Tôi lập tức trở nên cảnh giác, cô gái này quả thực rất khả nghi, đột nhiên lúc này điện thoại di động lại rung lên, khiến tôi bất giác sợ đến run người. Chu Nghiên đứng lại. Tôi lấy điện thoại ra đưa lên tai nghe, bên kia, là giọng chị Bạch Nguyệt Linh thẳng thốt kích động: “An Tung, lập tức rời khỏi nơi đó mau!!! Nơi đó không ở được!!!”

Tôi còn chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra thì đầu dây bên kia đã vang lên những tiếng ồn ào xôn xao, rồi nghe tiếng Lục Tử truyền tới, trong giọng nói của hắn đầy lo lắng: “Tiểu Tung, đừng ở trong đó nữa! Nhà đó có ma thật đấy! Bà lão họ Trương đó kỳ thực đã chết từ lâu rồi! Bạch Dực đã mang Tiểu Nghiên đang hôn mê thoát ra ngoài từ đêm qua kia! Cậu mau mau chạy đi!”

Vừa nghe đến đây, đầu tôi thoáng cái như muốn nổ tung! Vậy đứa con gái này... là ai?! Vì sao lại trông giống hệt Tiểu Nghiên như vậy?! Tôi run rẩy nhìn vào cái bóng chập chờn của người trước mặt, thấy cô ta cũng dừng lại, rồi từ trên cầu thang, bà Trương kia chậm rãi hiện ra, trong tay cầm một cái hộp từ từ bước xuống. Lúc này tôi mới nhận ra là từ cơ thể của cô ta tản mát ra một thứ mùi rất thối, tựa như mùi hôi chồn vậy.

Tôi cảm thấy cơ mặt mình giật giật một cách căng thẳng, đừng nói người con gái này chính là cô “tiểu thư” đó đó nha! Trong điện thoại vẫn truyền tới tiếng Lục Tử la hét, tôi cố lấy hết bình tĩnh giờ điện thoại lên tai, bình tĩnh đến mức ngay cả tôi cũng phải kinh ngạc: “Đừng làm ồn nữa, bọn họ đang đứng trước mặt tôi đây này.” Nói xong tắt điện thoại ngay. Cô gái cũng quay người bước xuống, nhìn bà lão ra vẻ oán giận: “Bà Trương, bà cũng sợ sẩy quá đó, làm người ta đuổi theo tới tận đây này.”

Bà lão để lộ một nụ cười hết sức quái dị, sau đó kính cẩn đáp lại: “Tiểu thư, đáng tiếc để để cho đám người đó chạy mất rồi, cả Bạch Dực lẫn cô gái kia đều thoát hết.”

Bà ta quay lại nhìn tôi, trong mắt không hề mang theo chút ý cười nào. Nhưng cô nàng “Chu Nghiên” kia thì cười tươi như hoa, khiến tôi trong khoảng khắc nhớ tới Anh Ninh[1] trong “Liêu trai chí dị”, nhưng người này hiển nhiên không đáng yêu được như nhân vật trong sách kia. Chân chừ hồi lâu, tôi quyết định lên tiếng lần đầu tiên: “Các người... rốt cuộc là ai?”

Tiếng cười của cô gái lại lạnh lạnh vang lên như chuông bạc, cô ta mỉm cười nói: “Đám người kia bỏ chạy rồi thì thôi, chẳng phải còn một anh đẹp trai ở đây sao?”

Cô ta không lúc nào ngừng nụ cười, nhưng ánh mắt cứ lạnh như băng: “Chỉ có điều không ngờ hai người các người lại có quan hệ đó... ai... vì sao những người đẹp trai một chút đều là như vậy nhỉ?”

Quả nhiên bóng người đứng đầu giường ngoài cửa sổ không phải là ảo giác, mà chính là cô ta.

Rồi quay lưng thoải mái bước vào gian phòng một cách quen thuộc, tôi định thừa cơ hội bỏ chạy, nhưng cầu thang đã bị bà lão kia chặn kín. Cô gái mở một cái hộp gỗ sơn son nhỏ, bên trong có thứ gì đó trông như dầu nhờn, cô ta chấm một chút lên đầu ngón tay út rồi cẩn thận điểm lên đôi môi đỏ mọng như anh đào, lập tức trong gian phòng xông lên một mùi hôi thối lợm mửa. Cô ta lẩm bẩm: “Thứ duy nhất mà con gái không thể thiếu... chính là nhan sắc. Điểm này những thằng đàn ông như các người đương nhiên không thể hiểu, cũng không cần hiểu làm gì...”

Cô ta mỉm cười với bóng mình trong gương: “Người có muốn nghe câu chuyện hoàn chỉnh nhất không? Bà Trương, lấy cho y cái ghế đi, trông y có vẻ như nhấp nhồm đứng ngồi không yên kia, ha ha~ Nhìn bộ dạng này, chắc Bạch Dực sẽ thương tâm lắm đó nha~”

Cô ta buông mái tóc dài xuống, rồi cẩn thận chải từng nhát lược một. Nhìn thẳng vào trong gương, cô ta bắt đầu nói: “Ngày xưa có một thời gian ta sợ nhất là nhìn vào gương, trong nhà của ta tuyệt đối không cho phép để bất kỳ một cái gương nào cả. Nhưng bây giờ thì ta lại rất thích. Rồi, ta nên kể cho người nghe từ đoạn nào đây...?”

Cô ta buông lược, khéo léo cài lên đầu một cây trâm bằng bạc, nghiêng nghiêng mặt ngắm bóng mình trong gương hồi lâu, sau đó cứ giữ nguyên tư thế xoay lưng về phía tôi mà bắt đầu kể, kể một câu chuyện hoàn chỉnh.

49. Chương 48: Linh Viên (ngũ)

“...Lan Linh, ả kỹ nữ kia có tên gọi là Lan Linh. Ả là chủ nhân đầu tiên của ngôi nhà này, giống như tất cả những ả kỹ nữ dè tiện khác, chỉ cần ai cho ả tiền là có thể ngủ với ả, một con đàn bà dơ bẩn như vậy mà lại có một sắc đẹp phi phàm, đúng là chuyện đáng cảm hận, đúng không? Sau này có một thương gia muốn chuộc thân cho ả, hỏi xin ả ngày sinh tháng đẻ để mang về nhà làm thiếp, nhưng Lan Linh cho không được. Người có biết vì sao không?”

Cô gái cầm lấy một cây bút vẽ chân mày, cẩn thận đưa lên mắt: “...Đó là bởi vì tuổi thật của ả ta tuyệt đối có thể xứng đáng làm bà cố nội của thương nhân kia nha~ Lúc đó ả ít nhất cũng đã ngoài sáu mươi rồi, ha ha. Nhưng ả hoàn toàn không già đi, mà ngược lại, càng lúc càng xinh đẹp hơn. Chuyện này tuyệt đối không thể nói cho thương nhân kia biết, vì chỉ có ả ta cùng với một bà lão bọc thân tín biết rõ mà thôi. Huống chi ả cũng không cần hoàn lương, thực ra ả hoàn toàn không hứng thú với cuộc sống bình lặng yên ả làm thiếp cho người ta, cái ả muốn là một cuộc đời ngập trong vàng son, loại đàn bà này đương nhiên không thể chết tử tế được. Nhưng ả ta không ngờ còn có một đứa con gái, sau cùng bà lão bọc kia bán con gái ả ột thương nhân chuyên buôn bán da thuộc, ông ta mang theo con gái của Lan Linh chạy ngược xuôi khắp nơi sinh sống, tuy vất vả, nhưng đứa con gái đó vẫn từng ngày lớn lên, cuối cùng kết hôn với thương nhân nọ định cư ngoài đại mạc, sinh con đẻ cái, trôi qua những tháng ngày gian khổ mà đơn điệu. Nhưng vậy cũng tốt... đứa con gái đó thành phụ nữ, sinh mấy đứa con, dần dần quên mất ngôi nhà cũ nơi cố hương, quên cả người mẹ thường bị người ta gọi là hồ ly tinh kia... Dòng máu của bà ta tiếp tục sống từng đời từng đời ngoài sa mạc, cho đến khi nhà Thanh bị diệt, Quốc dân đảng làm cách mạng, đến lúc đó hậu duệ của Lan Linh ma xui quỷ khiến thế nào lại quay lại thành phố này, sống tại căn nhà này. Vì thế những chuyện quái dị lại tiếp tục phát sinh, khắp nơi đều đồn đãi là linh hồn của Lan Linh quấy phá. Chỉ có cô tiểu thư em họ của vị quan Quốc dân đảng kia là ở được trong ngôi nhà ma ám này. Nhưng thời đó quá mức khốc liệt, Nhật Bản xâm chiếm, hậu duệ của Lan Linh ở trong ngôi nhà này bị đạn tạc hủy hết dung mạo xinh đẹp, nàng không còn ý chí sống sót nữa, bèn thắt cổ tự tử ngay trong nhà. Thế nhưng nàng không chết hẳn, giữa lúc hấp hối, nàng đã phảng phất nhìn thấy lịch sử suốt mấy trăm năm của căn nhà này, Lan Linh lừa những kẻ lạc đường vào nhà thế nào, lúc đang cùng họ mây mưa liền dùng trăm gài tóc trên đầu giết chết họ ra sao, cuối cùng, bí mật bất lão bất tử của Lan Linh đã bị hậu duệ của ả nhìn thấy...”

Cô ta quay đầu lại, trang điểm xong, dung nhan của cô ta trông như một bông hoa thuốc phiện đang nở rộ, ngay cả tôi cũng phải đờ cả người, cô ta mỉm cười: “Chỉ cần ăn vào mỡ của những con người đó, có thể giữ mình mãi mãi ở độ tuổi xuân sắc, hơn nữa, còn có thể càng ngày càng xinh đẹp hơn!”

Nghe cô ta nói, tôi lập tức cảm thấy buồn nôn đến choáng váng, lẽ nào... cái mùi mỡ ngây ngấy tanh tanh ở đây chính là mỡ người?! Tôi ghê tởm nhìn cô gái vẫn tươi đẹp như đào lý kia, nhưng cô ta chỉ tiếp tục kể: “Bí mật đó đã dùng cách này mà quay về trong tay của hậu duệ Lan Linh. Mang theo lòng nửa ngờ nửa tin, hậu duệ của ả lại đi theo đúng con đường của tổ tiên mình, đi giết chết một quả phụ vừa mới chết chồng. Quả phụ đó là một người đàn bà béo núc, vừa đâm ột dao thì máu hòa cùng với mỡ cũng tuôn ra hết. Người hậu duệ đó dùng những cái vò sơn son giống như Lan Linh chứa hết đồng mỡ đó, sau lại dùng phương pháp riêng để chế chúng thành sơn môi và thuốc bôi ngoài da. Phần còn lại chỉ cần ném ra ngoài chỗ chiến địa là xong, thời đó quân Nhật giết chóc nhiều như vậy, không ai nghi ngờ nàng. Sau đó hậu duệ Lan Linh dần dần thay đổi, lớp da bị hoại tử càng ngày càng hồi phục, lại thêm một thời gian nữa ăn mỡ càng nhiều, nàng càng xinh đẹp hơn cả lúc trước. Hơn nữa, trong quá trình này, nàng lại phát hiện thêm một khả năng kỳ diệu của thứ thuốc này nữa, đó là nàng có thể khống chế cả dung mạo bên ngoài của mình, chỉ cần nghĩ tới gương mặt của một người là có thể biến thành cho giống hệt, ví dụ như... ta của lúc này vậy.”

Tôi bưng chặt miệng trừng trừng nhìn cô ta, cổ hết sức để không ói hết ra, sau đó khó khăn lên tiếng: “Cô thật quá biến thái, làm như thế còn là con người sao!”

Cô ta mỉm cười mê hồn: “Sao lại không được? Ở nước ngoài có Bloody Mary[2] còn gì, nhưng bà ta chỉ có thể giữ mình chậm già yếu, còn ta, ta có thể vĩnh viễn bất lão, chẳng lẽ không lợi hại hơn sao?”

Cô ta nhìn chằm chằm đôi bàn tay mình, nhẹ nhàng nói: “Có thể ta thực ra cũng không còn là ta nữa, lúc

treo cổ trên xà nhà có lẽ ta thực ra đã chết, ta lúc này thực ra là Lan Linh, mà Lan Linh chính là ta! Cho nên ta có thể tiếp tục giữ gương mặt xinh đẹp của mình rồi, ha ha! Ta chính là Lan Linh!”

Tôi hoàn toàn không quan tâm kẻ biến thái trước mặt mình lúc này rốt cuộc là ai, tôi chỉ nghĩ cách làm sao để chạy thoát. Cho nên làm bộ lo lắng hỏi: “Các người muốn làm gì với ta?”

Cô ta nghiêng đầu sang nhìn tôi: “Đúng vậy... Ta nên làm gì với người bây giờ...?”

Tôi ghét bỏ nhìn cô ta, cười lạnh lùng đáp lại: “Trong mắt người có lẽ những người khác bất quá chỉ là nguồn cung cấp mỡ người cho người mà thôi, nhưng trong mắt ta, người cũng chẳng khác nào một thứ quái thai!”

Cô ta nhìn tôi rồi chợt phá lên cười, sau đó quay sang nói với bà lão: “Bà Trương, y gọi ta là quái thai kia. Còn bà thì sao, có muốn thứ son ngon lành này của ta không nào?”

Ánh mắt bà lão chợt hóa thành cực kỳ tham lam, bà ta gật đầu lia lịa: “Có, có, tiểu thư, xin ban cho tôi một chút đi, để tôi cũng không phải già đi, xin coi như niệm tình tôi đã làm nhiều việc đến thể cho tiểu thư...”

Cô gái khinh bỉ nhìn bà già, chỉ sờ sờ cái vòng tay trên tay mình, sau đó đứng lên, mỉm cười nhìn tôi nói: “Ta không thể ở mãi một chỗ này, vì ta bắt lão bắt tử, nếu không già đi thì sẽ làm cho người ta nghi ngờ, cho nên ta chỉ biết lưu lạc khắp nơi. Tuy nhiên cũng may ta có thể biến thành bất kỳ gương mặt nào ta nghĩ tới trong đầu, điểm đó thực sự rất có lợi. Lần này trở về ta vốn định bắt con bé Chu Nghiên kia lấy mỡ, ai ngờ lại bị Bạch Dục của người nỡ chừa phá hỏng tất cả.” Cô ta bước tới bên một cái hộp sơn rất to, mở ra rồi cười tươi: “Nhưng dù sao ta vẫn còn rất nhiều mỡ dự trữ, mỡ người rất dễ bảo quản, hơn nữa ta cũng không cần phải tự tay giết người, bà Trương đây là trợ thủ đắc lực của ta.”

Trong hộp đầy mỡ màu ngà ngà, ghê tởm không thể nói hết. Thứ quỷ quái này đừng nói là ăn vào người, chỉ nhìn thôi cũng đã đủ buồn nôn rồi.

Tôi hỏi thẳng thừng: “Vậy người muốn làm gì ta? Biến ta thành đồng mỡ này để sử dụng dần sao?”

Vóc dáng của cô ta cực kỳ thu hút, dường như rất thích y phục màu đỏ tươi, thỉnh thoảng lại điệu dàng phát lên váy dài, nếu không phải như chuyện trước đó đã thổ lộ, chắc chắn cô ta trong mắt mọi người là một cô gái xinh đẹp tuyệt trần quyến rũ vô hạn. Cô ta mỉm cười nhìn tôi, sau đó quay sang bà Trương: “Đem y đi giết đi, ta không muốn nhìn thấy mặt y nữa, kinh tởm lắm, một gã đàn ông mà lại để ột gã đàn ông khác đè mình ra. Còn nữa, giết xong nhớ giữ mỡ lại.”

Khi nói những lời tàn nhẫn này, gương mặt cô ta vẫn giữ nguyên vẻ tươi cười. Bà lão dạ một tiếng, chuẩn bị ra tay. Chết tiệt, một bà già và một con nhóc mà đòi giết tôi?! Nếu để cho bọn chúng ra tay thì hoặc là tôi bị khùng hoặc là bọn họ nằm mơ! Hơn nữa cái gì mà để cho đàn ông đè mình ra? Con ả này dám sỉ nhục tôi, hoàn toàn đủ lý do để tôi đánh chết nó rồi! Tôi vội vàng thối lui về phía sau mấy bước, đường thoát thân đã bị bà già chặn mất, muốn chạy về phía trước là hoàn toàn không thể, huống chi bà ta còn rút từ trong hộp ra một con dao kiểu xưa, trên dao loang lổ vết máu đông, có vẻ đã kết liễu tính mạng của không ít người. Bà ta nhe răng quái dị cười, nói là người, không bằng phải gọi là hồ ly mới xứng.

Tôi thấy bà ta đã dụng tới dao thớt, mà bản thân mình không có gì để chống lại trực tiếp, lập tức thay đổi chiến thuật chuyển sang kế “rút củi dưới đáy nồi”, nghiêng người một cái lập tức lao tới giữ chặt con bé kia, cùng lúc nhanh tay rút cái trâm cài tóc của cô ta ra kề ngay vào cổ chủ nhân nó, quát to: “Đừng làm vậy, ta chỉ cần run tay một chút là cái cổ chủ nhân nhà người có thêm một lỗ thủng ngay bây giờ!”

Bà già thấy tôi uy hiếp chủ nhân của mình nên cũng không dám tiến tới nữa, nhưng trong mắt hoàn toàn không có vẻ tức giận như tôi chờ đợi, mà là hoàn toàn lạnh lùng lãnh đạm nhìn. Điều này làm tôi có hơi chợt dạ, bèn bóp chặt cái cổ của cô ả kia mà quát: “Mau mau tránh ra cho ta! Bằng không ta cho chủ nhân nhà người đi theo tổ tiên biến thái của ả!”

Cô ả chỉ mỉm cười ngược lên nhìn thẳng vào tôi, thậm chí còn dựa hẳn vào người tôi nữa chứ, chỉ cần cúi đầu là nghe thấy một mùi mỡ tanh ngậy ngậy rờn rợn từ người cô ta vẳng tới, nhưng cô ta lúc này chính là bùa hộ mệnh của tôi, cho dù có hơi hơn nữa cũng không được thả ra. Cô ta chợt bật cười: “Tiểu An ca,

anh làm thế này với con gái có phải hơi quá đáng không? Còn nữa, đừng cho là con gái bọn em dễ đối phó như vậy ~”

Tôi còn chưa kịp phản ứng kịp thì đã nghe bụng mình đau nhói lên, cúi đầu nhìn xuống mới thấy chẳng biết cô ta đã đâm cho tôi một dao tự lúc nào, tôi đau tới xây xẩm mặt mày, té thẳng xuống đất, máu tuôn xối xả. Cả hai tay tôi đều là máu, tôi đưa ngón tay run run chỉ thẳng vào con ả kia, không thốt lên được lời nào, còn cô ta vẫn chỉ đứng đó đắc ý mỉm cười.

Bao nhiêu sức lực của tôi như cũng thoát hết ra ngoài qua vết thương vậy, dường như bắt đầu nghe thấy ảo thanh, tiếng cười chói tai của con gái hóa thành tiếng niệm chú rì rầm, âm thanh trầm đục như tiếng chuông chùa, như muốn kéo cả linh hồn tôi cũng thoát khỏi xác mà bay đi mất, thần kinh tôi bắt đầu mụ mị đi, cơn đau kinh hoàng làm tôi gần như không trông thấy gì trước mắt nữa, thế nhưng lúc này chỉ cần nhắm mắt lại, chắc chắn mất hoàn toàn cơ hội sống sót... Vì thế tôi giữ chặt chỗ bụng mình, cố hết sức không để cho ruột chảy ra ngoài mà đỡ tường lần mò đứng lên nhìn đứa con gái kia, trong đầu bắt đầu quay cuồng một tiếng nói kỳ quái, tiếng nói đó dường như bắt tôi phải mở miệng nói theo nó, chứ tôi của bây giờ thực ra ngay cả sức lên tiếng còn không có nữa là.

Tôi bắt đầu ngơ ngẩn lăm lăm những câu mà ngay cả bản thân cũng hoàn toàn không sao hiểu nổi, nhưng trực giác nhận biết tất cả chúng đều quay xung quanh những chuyện quái dị đã gặp phải gần đây. Tôi lẳng lặng thì thầm: “Tử, nước mắt người chết; sinh, đau khổ luân hồi; lão, oán niệm cố chấp...”[3]

Đứa con gái thấy tôi còn có thể đứng lên, cũng kiêng kị mà không dám tới gần, chỉ gào thét bà già mau tới bắt tôi, tôi vẫn cố gắng trụ vững, dù trước mặt lúc này đã là một màu đỏ hỗn loạn không rõ, dưới bụng không còn cảm giác đau, ngược lại trong đầu lại đau đớn kịch liệt, còn dữ dội nhức nhối hơn cả một dao lúc nãy, tôi có cảm giác như đầu mình như bị ai đó dùng sức xé đôi ra, cả người nghiêng ngửa bên này bên kia, trên căn bản là không còn sức đâu mà quan tâm tới hai kẻ đang muốn ra tay giết mình trước mặt cả.

Tôi ngẩng đầu mờ mịt nhìn bọn chúng, thấy cả hai người đều kinh hoàng nhìn tôi, con dao trong tay còn run lên. Tôi hoàn toàn không hiểu vì sao, nhưng phát hiện đứa con gái cũng không còn mang hình người nữa mà như một khối sáp trắng sắp tan chảy thành nước tối nơi, gương mặt méo mó chảy dài, nó hét lên: “Bà Trương, mau giết y, giết y!!!”

Tôi lại nhìn sang bà Trương kia, thấy bà ta dường như cũng sợ tới cứng cả người, đứa con gái gào mãi gào mãi bà ta mới gờ dao lên định bổ xuống đầu tôi. Tôi vội vã dùng tay còn lại cố ngăn, bà ta đột nhiên rú lên một tiếng khủng khiếp, sau đó điên cuồng la hét dữ dội, đứa con gái thấy thế liền quay lưng định bỏ chạy. Bà Trương kinh hoàng hướng về phía nó kêu gào không ngớt, nhưng chủ nhân của bà ta căn bản là bỏ mặc bà ta tự sinh tự diệt. Tôi nhân cơ hội lập tức chớp lấy con dao trong tay bà ta, vừa xoay người nhìn lại bóng hình mình trong gương, mới phát hiện trong đó là một cảnh tượng vô cùng kinh dị. Bóng hình tôi trong gương... là một bóng đen đặc, nắm trong tay không phải một con dao mà là một đồng hồ cát. Tôi kinh hãi giật ngược lại nhìn bà già, thì thấy từ mắt mũi miệng của bà ta thoát ra một đồng hồ cát đen ngòm, đồng thời xông tới một mùi hôi thối tanh nồng lợm mửa. Tôi chết sững tại chỗ không biết phải làm gì nói gì, thất thần buông cánh tay bà già ra. Bà ta lập tức giống như một cái túi da chứa chất độc đen thui trượt dài trên sàn, tôi ngồi xuống lật bà ta lên kiểm tra: bà ta đã tắt thở.

Tôi lại nhìn vào gương, trong gương bản thân vẫn chỉ là một cái bóng đen không trông rõ hình hài, trên mặt đất là một đồng hồ xương trắng. Tôi lật bật lui về phía sau, bưng chặt hai mắt mình, đôi mắt đau đớn đến muốn khóc. Con bé kia cũng chưa chạy thoát, vì xung quang không hiểu sao chợt ngập đầy mỡ, nó trốn trong góc phòng, ôm mặt kinh hãi nhìn tôi, cứ như thể trông tôi lúc này còn đáng sợ hơn cả nó vậy. Tôi sờ xuống bụng mình, không có vết thương, không có đau đớn, làm như cơn đau lúc nãy chỉ là một cơn ác mộng.

Ngay lúc đó, tất cả những cái vò trong phòng bắt đầu rung lên dữ dội, từ bên trong tràn ra một thứ chất lỏng trắng ngà ngà nhầy nhụa, từ vách tường cũng trào ra cùng một thứ, con bé muốn chạy trốn, nhưng không sao nhấc chân lên chạy được, cuối cùng ngã lăn ra té nhào xuống bên cạnh thi thể của bà già, trong gương phản chiếu hình ảnh bộ xương khô kia đưa bàn tay xương xẩu của mình ra nắm chặt lấy cổ chân đứa con gái, như thể ôm chặt một đồng thịt. Nhưng nó chạy không được không có nghĩa là tôi cũng không chạy được, tôi vội vã tuôn người về phía cầu thang, cả gian phòng lúc này đã ngập chìm trong thứ chất lỏng ghê sợ kia, mùi mỡ thối càng nồng nặc gấp mấy lần ban đầu.

Thế nhưng sàn nhà lúc này đã nhầy nhụa mỡ, thực sự rất khó đi, bước một bước lại bị đóng chất lỏng đó nhấn chìm chìm lại, như thể tất cả những oan hồn bị giam giữ ở đây không muốn thả cho bất kỳ kẻ nào còn sống thoát ra vậy. Tôi quay đầu lại nhìn đứa con gái, trông nó còn thê thảm hơn tôi lúc này, vì bao nhiêu chất lỏng đều tập trung vây quanh nó, nó đưa tay về phía tôi như muốn được cứu mạng, nhưng bàn tay đầy mỡ, nắm không được bất kỳ thứ gì. Toàn bộ cảnh tượng như một loại phản ứng lên men quá đà... Tôi thấy chất lỏng càng lúc càng nhiều, trên tường đã đóng lại một lớp màng nhầy nhầy, thấy trước mắt mình chính là cầu thang, bèn cố sống cố chết với tới cánh cửa cứu mạng phía trước... nhưng cả căn phòng đầy mỡ đột nhiên như nghiêng đi, tôi mất đà, té sấp xuống sàn, cả người ngập trong đám chất lỏng lầy nhầy.

Nửa tỉnh nửa mơ co người chết lặng trên sàn, toàn thân dính đầy mỡ, may mắn nhất là không té xuống gần chỗ hai kẻ kia, bằng không có lẽ càng thêm ghê người mất... Có cảm giác như xung quanh là một đồng người, ai cũng ngồi xuống tham lam ngấu nghiến đám mỡ trên sàn, lẽ nào đã lọt vào dạ tiệc của một đám ma đói sao...? Muốn đứng thẳng lên, nhưng cả người nặng trĩu... trong não vẫn quanh quẩn tiếng niệm chú không ngừng, càng nghe càng đau đầu, cuối cùng, tôi nhắm mắt, hoàn toàn chìm vào hôn mê.

...

Lần thứ hai mở mắt ra, tôi vẫn nằm trong căn nhà cũ đó, nhưng nằm trên giường, quần áo đã được thay mới sạch sẽ. Tôi chậm chạp mở mắt, ánh mặt trời chói chang xuyên thấu qua cửa sổ ủa vào phòng, căn phòng đầu tiên mà chúng tôi ở. Từ từ cử động tứ chi, đầu lập tức đau thốn lên, tôi thấp giọng mắng một câu, Bạch Dực ngồi trên ghế nhìn tôi, chỉ có điều ngược sáng nên tôi không nhìn thấy vẻ mặt của anh lúc này.

Tôi thử gọi một tiếng, anh ta mới đứng dậy từ từ bước tới, tôi có rất nhiều, rất nhiều điều muốn hỏi, nhưng cuối cùng câu thốt ra khỏi miệng lại là: “Anh không sao chứ?”

Anh ta nhìn tôi lặng lẽ nói: “Tôi trước sau vẫn rất an toàn.”

Quả nhiên vẫn đáng đánh như trước, tôi che mặt hỏi: “Sao anh trốn được vậy? Mọi người thế nào rồi?”

Anh ta lắc đầu: “Chuyện dài lắm, nói chung mọi người vẫn an toàn.”

Tôi rùng mình một cái, nghĩ tới đồng mỡ dưới sàn, liền sốt ruột hỏi: “Vậy còn hai con quái vật kia thì sao? Anh có nhìn thấy không?”

Anh ta trả lời: “Lúc tôi tìm tới căn phòng ngầm đó thì chỉ thấy một mình cậu nằm úp sấp ở đó...” Ánh mắt anh ta thoáng qua một chút kiêng kỵ, không biết anh ta đã nhìn thấy thứ gì, nhưng anh ta rõ ràng có ý định giấu diếm.

Tôi vẫn trân trân nhìn Bạch Dực: “Lẽ nào hai kẻ đó bỏ chạy rồi sao? Rốt cuộc là có chuyện gì?”

Bạch Dực tiến tới trước mặt tôi, ánh mắt không giống như bình thường, anh ta lạnh lùng nói: “Cục đã bị khởi động rồi, tôi đến chậm một bước. Chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo đến tôi cũng không biết nữa.”

“Cục gì? Anh đừng có đem mấy cái thể trận quân sự ra dọa tôi nha? Mà thôi, đừng lo chuyện đó, trước tiên nói cho tôi biết hai người... à không, hai con quái vật kia biến đâu mất rồi? Chạy trốn rồi à?” Kỳ thực tôi cũng muốn biết liệu “thể cục” mà anh ta nhắc tới có phải “Tứ khổ chi cục” đã nhìn thấy trong mơ hay không, nhưng mối quan tâm đầu tiên của tôi lúc này là tung tích của hai con quái vật kia.

Bạch Dực dùng tay đỡ mắt mình, thở dài nói: “Tôi cũng không biết phải nói sao, lúc tôi tới không thấy ai khác cả, chỉ có một mình cậu mà thôi. Lúc đó... tôi đã biết trong trà có vấn đề, nên ra ngoài đi tìm bà già kia, vừa kịp lúc thấy bà ta bắt Chu Nghiên, nên cố tình theo bà ta đi. Ai ngờ lại bị phát hiện, bị một kẻ nào đó đánh ột cú vào sau đầu, mãi đến sáng nay tôi mới thoát ra được. Cho nên tôi nghĩ những gì tôi biết chưa chắc nhiều bằng cậu đâu. Tôi vất vả lắm mới cứu được Chu Nghiên chạy ra ngoài, ai ngờ gặp được đám Lục Tử mới biết kẻ gốc nhà cậu vẫn còn đang lòng vòng trong nhà, thế là lại phải quay lại tìm...”

Tôi nghi ngờ nhìn Bạch Dực, câu chuyện này sơ hở nhiều như sao trên trời, trình độ bịa chuyện của Bạch Dực từ lúc nào lại xuống cấp như vậy? Nhưng tôi cũng không vặn lại, vì đầu lúc này vẫn quá đau, lại hỗn loạn vô cùng. Đành co tròn người lại, vùi đầu vào giữa hai cánh tay. Kỳ thực chuyện lúc đó chỉ còn nhớ lờ mờ, rất nhiều chi tiết đã quên mất. Đột nhiên lại nhớ tới những câu lúc đó mình đã thốt lên, bèn thì thầm lại một lần: “Tử, nước mắt người chết; sinh, nỗi khổ luân hồi...”

Bạch Dực nghe thế, lập tức bật dậy nắm chặt tay tôi: “Cậu nói cái gì?!”

Tôi nhìn anh ta, có lẽ anh ta cũng không ngờ tôi biết tới đây, nhưng dù anh ta che giấu tôi rất nhiều chuyện, tôi vẫn đem toàn bộ những gì mình biết kể lại cho anh ta nghe, ngay cả câu chú ngữ quái dị này nữa. Bạch Dực nghe xong, thần thờ buông tay tôi thì thầm: “Lão, oán niệm cố chấp; cầu bất đắc, tội lỗi đam mê...”

Tôi ngược mắt nhìn anh ta, cùng lúc chạm phải ánh mắt anh ta cúi xuống nhìn mình, chúng tôi cứ thế nhìn nhau hồi lâu, cuối cùng anh ta nói: “Thế cục này... tránh không được nữa rồi, chỉ còn biết trông theo ý trời thôi...”

Tôi há hốc miệng “A?” cả nửa ngày vẫn không hiểu gì. Bạch Dực hơi cau mày, bước đến ngồi xuống bên cạnh tôi, ngược mắt nhìn lên trần nhà mà nói: “Chỉ ít vẫn có tôi theo cậu tới cùng, điểm ấy cậu không cần lo lắng.”

Tôi biết có một số việc thế nào cũng phải xảy ra, thế nhưng không biết bản thân phải làm gì bây giờ, tôi suy nghĩ hồi lâu vẫn không biết mình muốn nói gì, mà cũng hiểu bản thân không còn lời nào để nói, đành im lặng gật đầu. Anh ta tiếp tục nói: “Tôi có một câu muốn hỏi cậu.”

“Hỏi đi.”

“Lúc đó, tại sao lại không phản kháng?”

Tôi cũng đưa mắt nhìn lên trần nhà: “Ai biết, chắc là sợ quá hóa ngu đó.”

Bạch Dực vuốt vuốt tóc tôi: “Ừ, cái đó tôi tin... thói quen đó sau này cứ giữ lại nhé, đừng đổi.”

Tôi quay lại khó hiểu nhìn anh ta, suy nghĩ mãi cả nửa ngày mới hiểu ra, lập tức đỏ bừng mặt hét lớn: “Anh đừng có mà vọng tưởng!”

Anh ta cũng nhìn tôi chằm chằm, cuối cùng nhin không được phì cười, rồi thẳng thừng phá lên cười ha ha, cười đến nước mắt giàn dụa. Anh ta vỗ nhẹ lưng tôi nói: “Đó, cậu phải như vậy tôi mới thấy yên tâm. Ha ha, đứng dậy đi thôi nào, đi gặp đám người Nguyệt Linh, cậu lúc này đã thành anh hùng trong lòng bọn họ rồi đó nha!” Sau đó, lại đột ngột lấy lại vẻ mặt nghiêm túc, nhẹ giọng thì thầm: “Về phần thế cục kia, cứ xem số mạng chúng ta liệu có đủ để vượt qua kiếp nạn này hay không...”

Linh viên – Hoàn

[1] “Anh Ninh” là tên nhân vật chính trong một câu chuyện cùng tên nằm trong “Liêu Trai chí dị” quyển thứ 12, là con gái của hồ ly, có tính thích cười và cực kỳ yêu hoa.

[2] Ở đây dường như tác giả có sự nhầm lẫn, nếu tác giả muốn nhắc đến nữ bá tước dùng máu con gái tắm để giữ dung nhan tươi trẻ thì phải là Elizabeth Báthory ở Hungary mới đúng. Còn Bloody Mary là truyền thuyết về bóng ma sẽ hiện ra trong gương nếu bạn đứng trước gương và gọi tên cô ta ba lần.

[3] “Bát khổ” của Phật giáo: sinh, lão, bệnh, tử, ái biệt ly (yêu thì chia lìa), oán tăng hội (ghét thì gặp mãi), cầu bất đắc (muốn mà không có được), ngũ ấm xí thành (phải đương đầu với dục vọng).

50. Chương 49: Quỷ Chú (nhất)

Đã là con người đều phải đau khổ, ý niệm vừa sinh ra đã khổ, khi tâm hồn dao động càng khổ hơn. Khi truy tìm hoan lạc, tất đến ngày phải vì chính dục vọng của mình mà trả giá. Vì thế sinh ra làm người, đến thế giới này khác nào sa vào cõi hồng trần ta bà, thế sự vô thường, chớp mắt đã qua, không có chút nào thuộc quyền khống chế của con người. Do đó mà trên đời này mới có bát khổ: sinh, lão, bệnh, tử, ái biệt ly khổ, oán tăng hội khổ, cầu bất đắc khổ, ngũ ấm xí thành khổ.

Đây là ý niệm chung của cả Phật giáo lẫn Đạo giáo, là con người thì tất yếu cần phải chấp nhận đau khổ. Bà nội khi xưa từng dạy tôi, con người luôn luôn bị ràng buộc, không ai có khả năng thoát khỏi số phận, bởi vì kể từ ngày được sinh ra đời thì con người đã bị định trước kết cục sẽ là cái chết, buông tay cũng là chết, không buông tay cũng vẫn là chết.

Cuối cùng khi về tới được phòng ở, vừa bước hành lý xuống là tôi lập tức gục luôn, không còn muốn làm gì nữa, chỉ nằm ườn trên giường như một con mèo lười, lúc này mới biết, hóa ra được an toàn nằm trên giường của mình lại hạnh phúc và yên bình đến thế. Tôi nhắm mắt lại, muốn cảm nhận trong chốc lát sự thanh bình hiện tại, nhưng khi nhớ tới “thế cục” vừa được mở ra kia, lại lâm vào sự bất an thường trực, nằm trên giường mà vẫn thấy cả người không yên.

Thế nhưng tình huống cũng không phát triển theo hướng tôi phán đoán. Những ngày sau đó cứ thế trôi qua trong bình tĩnh. Bạch Dực sắp xếp xong chuyện của Bạch Nguyệt Linh và đám cô nương rồi, chúng tôi lại quay về với sinh hoạt bình thường, không ai nhắc tới thế cục vừa mới bị khởi động kia, tất cả dường như lại quay về như khi chưa tới Linh viên. Kỳ thực, sự yên ổn này của chúng tôi hoàn toàn dựa vào sự bình thần của Bạch Dực, nếu như anh ta không có phản ứng gì quá lớn đối với những chuyện trong tương lai, thì tôi cũng có thể an tâm bỏ đi lo lắng canh cánh trong lòng, nếu không, sống trong lo âu quả thực quá căng thẳng. Bạch Dực cũng không bao giờ giải thích vì sao lần ấy lại làm thế với tôi, chỉ có điều tôi cảm thấy mối quan hệ giữa chúng tôi càng lúc càng trở nên khác lạ, có nhiều lúc tôi cứ bất giác mà để tâm đến từng lời nói từng cử chỉ nhỏ của Bạch Dực, dù vẫn biết như thế là rất buồn cười – mình dù sao cũng không phải là con gái, cái loại cảm giác bối rối rụt rè như thế thật không giống bản thân chút nào. Nhưng anh ta không nói ra, tôi cũng không có cách nào chủ động mở miệng hỏi. Cả hai bên đều đã trưởng thành, tình cảm không thể cứ ngây ngây thơ thơ như hai đứa trẻ con, huống hồ... chúng tôi cùng giới tính, nói thật lòng, điều này vẫn làm tôi có phần lẩn tránh. Có rất nhiều điều, một khi nói ra thì tuyệt không còn đường lui, hơn nữa tôi cũng hiểu rõ, sống chung với nhau như thế này lại hợp với chúng tôi nhất.

Hai từ “huyênh đệ” vì thế mà trở nên chệnh vênh.

Cứ thế mà mấy tháng chớp mắt đã trôi qua, bên cạnh tôi hoàn toàn không có lấy nửa chuyện quái dị, khiến tôi trở nên hoài nghi không biết “cục” mà Bạch Dực nhắc tới thực sự có tồn tại trên đời hay không? Con người là như thế, rất sợ tai nạn sắp đến, nhưng khi nó không đến đúng hẹn, thì không hiểu sao lại cảm thấy có hơi mất mát.

Ngày hôm nay là ngày nghỉ của tôi, Bạch Dực đã đến trường. Tôi một mình trong phòng mở máy vi tính, sau một trận đánh đấm tưng bừng, BOSS đã bị hai mươi lăm chiến sĩ oai hùng đánh ngã. Kỳ thực dạo gần đây tôi bắt đầu có cảm giác như mình đã già, không thể vui chơi bất cần như thời còn trẻ tuổi lông bông được nữa, chỉ cần chơi game vài tiếng đồng hồ đã thấy muốn bệnh. Vì thế bèn châm một điếu thuốc, ngả đầu vào thành ghế phía sau mà nhắm mắt nghỉ ngơi. Thực ra, tôi cũng biết hút thuốc, nhưng không thích, cũng không nghiện, lúc còn học đại học ở trong ký túc xá thỉnh thoảng hút với bạn một điếu nói chuyện phiếm, hoặc vào những khi đặc biệt mệt mỏi mới tự châm một điếu xả khói cho vơi bớt phiền muộn trong lòng. Nhưng kể từ khi đến đây, thấy Bạch Dực dường như không bao giờ hút, nên tôi cũng gần như bỏ luôn. Cho đến hôm nay, chẳng biết vì cái gì, tự nhiên lại thấy thèm một điếu thuốc.

Muốn vào phó bản một lần nữa cần chờ thêm một lúc, tôi ngậm điếu thuốc đứng dậy vào nhà vệ sinh. Nhìn vào cái gương trong nhà tắm, mới phát hiện tóc mình càng lúc càng dài. Mái tóc này dài ra cũng quá là nhanh đi? Mới mấy ngày trước vừa đi cắt về kia mà, chẳng lẽ bây giờ phải đi cắt đầu đinh? Nhưng nghĩ lại cũng không phải không thể... chẳng thà nhìn bặm trợn một chút còn hơn bị người ta nhìn nhảm thành con gái! Chăm chú quan sát bản thân một chút, thấy mình trông có vẻ như gầy đi, nhưng thực ra khi cân thử thì có tăng cân một chút... xem ra hoàn toàn là nhờ công chăm bữa ăn uống của Bạch Dực.

Quay lại bàn vi tính mở mấy trang mạng ngẫu nhiên, thấy nội dung cực kỳ nhàm chán, không có thứ gì đáng để quan tâm, bèn lặng lẽ quay đi rút một ngụm khói, lại bỗng chốc nhớ tới thế cục kia. Tôi lúc này đã hoàn toàn không còn cảm thấy chút sợ hãi bất an nào, dù sao chỉ cần không có chuyện quái dị gì xảy ra là đủ an toàn rồi, nguyên tắc sống của tôi trước giờ vẫn rất đơn giản, không hề muốn làm phức tạp hóa mọi chuyện lên. Cho nên, nếu có cơ hội nói chuyện với Bạch Dực thì hỏi thử xem sao, lúc này rảnh rỗi dư thời gian thì tranh thủ lên internet tra cứu thêm vài tư liệu có ích là được.

Tôi và Bạch Dực tính cách không giống nhau, anh ta luôn luôn tìm tòi tra cứu trong sách cổ, còn tôi trực tiếp lên Baidu, Google và Yahoo để tìm kiếm thông tin, có thể nói, internet chính là nguồn thông tin duy nhất của tôi. Tôi dùng từ khóa “tứ khổ” để tìm kiếm thử, nhưng không thấy thứ mình thực sự muốn tìm, vì thế thay đổi một chút, tìm bằng từ “bát khổ”. Quả nhiên tìm được rất nhiều kết quả, nhưng mở một vài trang ra xem thì thấy chúng chẳng có quan hệ gì tới những chuyện tôi đã gặp phải cả... Nghĩ rằng chương

trình tra cứu tư liệu này không có hiệu quả, thử mở cửa sổ của những chương trình kia lên xem thử, nhưng kết quả hiện ra vẫn là như nhau.

Mãi đến chập tối Bạch Dực mới trở về, vừa kịp lúc nhìn thấy tôi tra cứu mấy thứ này trên máy, nhưng anh ta chỉ nhìn hồi lâu mà không nói gì, chỉ theo thói quen ngồi xuống cái ghế sau lưng tôi đọc sách.

Tôi tra Baidu cả buổi trời vẫn chỉ thấy vài ba tin tức chẳng rõ ràng gì, chỉ biết đây là tám loại đau khổ mà con người bất buộc phải chấp nhận theo quan niệm của Phật giáo và Đạo giáo, nhưng hoàn toàn không có liên hệ gì tới cái gọi là “cực” cả. Phàm là con người nhất định phải chịu khổ, nào có gì đáng phải tìm hiểu đâu, cùng lắm chỉ có thể biết thêm ít kiến thức về tôn giáo thôi.

Nếu internet đã không thể trả lời cho tôi, vậy đương nhiên phải tìm người nào có thể trả lời rồi... ví dụ như Bạch Dực, anh ta chắc chắn phải biết ít nhiều vấn đề trọng tâm. Tôi quay đầu lại gọi Bạch Dực, anh ta ngẩng đầu lên nhìn tôi đầy nghi hoặc, cái nhìn của anh ta làm tôi chẳng biết phải làm sao để mở lời, nhưng không hỏi thì lại thấy cả người khó chịu. Vì thế, tôi đành ho khan vài tiếng, rụt rè hỏi: “Còn nhớ ‘thể cực’ mà anh nói cho tôi biết mấy bữa trước không? Thứ đó rốt cuộc là cái gì vậy? Dù sao nó cũng là xảy ra với tôi, tôi nghĩ mình có quyền được biết.”

Bạch Dực chắc không ngờ đã qua mấy ngày tôi còn nhắc lại chuyện này, nên nhất thời cũng dờ ra. Bất quá suy tư một chút rồi, anh ta cũng thẳng thắn đóng cuốn sách cầm trên tay lại, rồi cứ thế chăm chăm nhìn hai bàn tay mình. Tôi không thúc giục anh ta, chỉ im lặng chờ đợi anh ta tự lên tiếng, cứ thế vài phút sau Bạch Dực mới ngẩng đầu lên nói: “Nó chính xác là một ‘cực’, nhưng thực ra nên gọi nó là một lời nguyện thì đúng hơn.”

Nghe đến hai chữ “lời nguyện”, tôi lập tức ớn lạnh toàn thân, lời nguyện luôn luôn làm tôi liên tưởng tới ác quỷ, phim kinh dị Nhật Bản, nào là Juon, nào là Ringu này nọ... Mà kết thúc luôn luôn là tâm trạng chờ chết của nhân vật chính, quả thực còn khủng khiếp hơn cả việc nghe lãnh án tử hình. Tôi ngơ ngác hỏi lại: “Không phải gọi là cực sao? Sao lại biến thành lời nguyện rồi? Anh nói rõ lại xem nào!”

Anh ta liếc nhìn tôi cười khẩy: “Cậu nghĩ cứ là lời nguyện là phải chết người à? Đừng ngắt lời, nghe tôi cho hết đã. Thực ra cái số xui xẻo của cậu phải gọi là tới cực hạn luôn ấy, kinh khủng tới nỗi ngay cả tôi cũng phải bái cậu làm sư phụ luôn. Bởi vì thứ cậu gặp phải lần này chính là ‘Bát khổ khởi niệm trần’ mà ngày xưa chỉ có những vị chân nhân tu sĩ mới gặp phải thôi. Mà người ta là dùng nó là để đắc đạo, còn cậu chỉ là một người phàm cho nên nó mới biến thành một loại lời nguyện cực kỳ khủng khiếp, hơn nữa, bản thân cậu cũng... rất hấp dẫn mấy thứ quỷ quái này.”

Mặt mã, anh ta nhất định là đang nói bằng mặt mã, hoặc là đang kể chuyện cổ tích! Cái gì mà tu chân? Cái gì mà đắc đạo? Anh ta còn nói nữa thì tôi phải nghi ngờ không biết anh ta có lời cả Thục Sơn quần hiệp truyện ra kể hết lại một lần hay không! Tôi trong lòng nghi ngờ, nhưng lại không dám cắt lời, chỉ đành im lặng nghe anh ta đến cuối, bằng không với cá tính của Bạch Dực chắc chắn lần sau có cây miệng cũng đừng hòng anh ta nói thêm lời nào nữa. Tôi khoanh tay ôm đầu gối hỏi: “Theo cách nói của anh thì dường như nó cũng không có gì nguy hiểm? Vậy sao lúc đó trông anh dễ sợ vậy?”

Bạch Dực nhìn thấy tôi đang hoài nghi, liền ho khan nói: “Cậu không tin tôi tôi cũng đành chịu, nhưng trận pháp này là khảo nghiệm cuối cùng dành ột người tu chân chân chính, sau khi người đó ngũ cốc giai tị rồi, thì phải nghiền tiếp trận pháp này. Trận pháp chia làm tám giai đoạn, dùng để loại trừ lần lượt tám loại đau khổ của con người, cuối cùng giúp người đó đạt được tới cảnh giới vô ngã vô tướng, thoát khỏi lục đạo luân hồi, cũng tức là thành tiên đấy.”

Tôi càng nghe càng nhập tâm, thể loại huyền huyền trước giờ vẫn là sở thích của tôi, nhưng nói đến đây thì Bạch Dực lại đột nhiên ngừng lại, nhìn tôi chăm chăm. Tôi không phản ứng kịp, chỉ biết ngệt mặt ra hỏi: “Chuyện đúng là rất hay, nhưng có liên quan gì tới tôi?”

Bạch Dực nhú nhú mày, dường như có vẻ rất bất mãn với thái độ của tôi, tôi vội vàng lấy vẻ mặt nghiêm túc chân thành học hỏi nhất mà nhìn anh ta, anh ta đành lắc đầu: “Ngay từ đầu tôi cũng không ngờ chúng ta sẽ gặp phải loại trận pháp này, vì nó chỉ gặp phải nơi những cao nhân đạt tới cảnh giới cao nhất của việc tu hành mà thôi, nếu xảy ra với người thường chẳng phải sẽ hại chết người đó sao? Mà thực ra loại trận pháp này cũng chỉ có những người tu đạo mới có thể tự mở ra, nếu cảm thấy không vượt qua nổi thì cũng chính họ sẽ đóng nó lại, tuy phải trả giá bằng toàn bộ tu vi tích tụ được từ trước tới giờ. Đây là một

loại tu hành cực kỳ nghiêm khắc, nhưng cậu – cậu lại đừng phải nó, làm tôi cũng chẳng biết phải nói thế nào.” Trầm lặng một chút, anh ta lại tiếp lời: “Nhưng dù sao thì chúng ta cũng đã bình yên vượt qua được bốn trận rồi, còn bốn nữa thôi, chà chà, nói không chừng cậu còn có cốt tiên thì sao?”

Tôi bật cười, hậm hực nói: “Tiên cốt? Anh hai ơi, theo cách mà anh nói thì thứ này chỉ dành cho các vị cao nhân mà thôi, tôi đây chỉ là người trần mắt thịt, làm sao mà chịu nổi? Hơn nữa người ta còn có cách tự dừng nó lại, còn tôi gọi nó dừng nó sẽ chịu dừng sao?!”

Bạch Dực cũng không phản đối, chỉ im lặng gật đầu chứng tỏ đồng ý với cách nhìn của tôi. Thái độ trầm lặng này của anh ta làm tôi tự nhiên bất an, vốn dĩ muốn chờ anh ta ra tay cho tôi một con đường sống, nhưng xem ra chuyện này càng lúc càng mơ hồ. Tôi ngẫm nghĩ một chút rồi hỏi: “Vậy trên đời này không biết đã từng có ai vượt qua trận pháp này chưa nhỉ? Đường nhiên là trừ các vị thần tiên ra...”

Bạch Dực sờ sờ cằm nhướn mắt nhìn lên trần nhà suy nghĩ rất lâu, tôi cũng cứ thế kiên nhẫn chờ, cuối cùng anh ta nhìn xuống thần nhiên đáp: “Không có, ít ra là trong trí nhớ của tôi không hề có người nào như vậy. Cho nên tôi mới cứ thắc mắc tại sao nó lại tìm đến cậu... Nhưng chắc cũng không phiền phức đến mức mất mạng đâu nhỉ...”

Tôi có cảm giác anh ta còn gạt mình điều gì đó, vì thế vẫn hỏi tiếp không thôi: “Vậy anh có tính toán được trận pháp kế tiếp sẽ xảy ra lúc nào không?”

Bạch Dực thoáng nhìn tôi một cách khinh bỉ, lắc lắc đầu: “Cậu nghĩ tôi là ai, thầy tướng số chắc? Tuy nhiên nếu muốn tính thì thực ra cũng có thể tính được...”

Nói xong vỗ vỗ vai tôi, ý bảo tôi cùng anh ta tiến tới bên bàn làm việc. Anh ta lấy trên giá sách ra vài quyển sách, sau đó rút ra một cây bút, mở cuốn sách chỉ vào một đoạn trong đó mà nói: “Trong này có nhắc tới ‘Bát khổ’ của Phật giáo, thực ra Đạo giáo cũng thế, chỉ có cái khổ cuối cùng là có hơi khác nhau mà thôi. Cái gọi là ‘Bát khổ’, cậu cứ hiểu như là một quá trình liên tục vậy, chúng lần lượt phát sinh trong đời một con người. Ví dụ như một sinh linh, sinh ra làm người, sau đó lần lượt chịu bệnh tật, chịu già nua, sau cùng là cái chết, trong quá trình đó sẽ có thêm các loại khổ ái ly biệt, oán tắng hội, cầu bất đắc, ngũ âm xí thịnh các loại, nhưng tổng thể vẫn có quy luật nhất định, cho nên những người tu hành đầu tiên vẫn là chịu trận pháp ‘Sinh’, thể nghiệm nỗi khổ thai ngục...”

Nghe đến đây tôi bất chợt cảm thấy không đúng, liền lập tức cắt đứt lời anh ta: “Nếu đúng như anh nói thì trận pháp đầu tiên nhất định phải là ‘Sinh’ sao? Nhưng tôi chưa từng cảm nhận được cái gì như là nỗi khổ thai ngục mười tháng cả?”

Anh ta ngẩn ra, sau đó nghi hoặc hỏi tôi: “Trước giờ cậu chưa từng trải nghiệm cảm giác bị giam giữ trong một nơi chật hẹp suốt một thời gian dài bao giờ sao? Cảm giác giống như quỷ đả tường các loại ấy?”

Tôi vắt óc suy nghĩ cả nửa buổi, quỷ đả tường cũng từng gặp phải, nhưng không giống như cách Bạch Dực miêu tả... vì thế tôi lắc đầu: “Không có đâu, nếu có tôi đã nhớ kỹ rồi, anh nghĩ xem, những chuyện khủng khiếp như thế nhất định sẽ để lại ấn tượng rất sâu đậm, làm sao nói quên là quên được?”

Bạch Dực ngẩn người há hốc miệng hồi lâu, dường như là do không ngờ đến câu trả lời của tôi, cuối cùng anh ta hoàn hồn, lại bắt đầu lăm bằm gì đó trong miệng một lúc, vẫn chưa từ bỏ hi vọng mà hỏi lại tôi lần nữa: “Thực sự chưa từng gặp qua?”

Tôi cũng không trả lời, chỉ mím chặt môi nhìn anh ta. Rốt cuộc Bạch Dực chịu thua thở dài một tiếng, lại cau mày viết đủ “Bát khổ” xuống tờ giấy trên bàn, rồi dùng nhiều mũi tên gạch ngang gạch chéo nối từ cái này sang cái kia, vẽ ra rồi lại xóa đi, rồi lại thử cách nối tiếp khác, rồi lại viết ra những từ khó đến nỗi tôi cũng không đọc được, rồi lại gõ gõ bút xuống bàn, cau mày xóa đi.

Tôi cũng thở dài náo nuột: “Có khi nào chúng ta đều hiểu lầm rồi không, có thể hoàn toàn không có thể cục nào cả, chỉ là do ở Linh viên chúng ta bị trúng Túy Mê Thảo nên gặp ảo giác thôi...?”

Nghe thấy những lời này của tôi, sắc mặt của Bạch Dực lại đột nhiên tái nhợt đi, tôi thậm chí có thể cảm thấy cơ thể anh ta đang run lên nhẹ nhẹ, mà trong miệng không ngừng lẩm bằm: “Không phải cục, không phải trận pháp...” Cuối cùng anh ta buông bút, đỡ trán mà nói: “Tôi suy nghĩ tới một khả năng... mà khả năng này quả thực có thể xảy ra với cậu. Nếu tôi đoán không nhầm, thì thứ cậu gặp phải không phải là

trận pháp ‘Bát khổ’ tu chân, mà là một lời nguyên thực sự... Một loại quỷ chú đáng lẽ ra không được quyền tồn tại! Trời đất quỷ thần ơi, nếu quả thực là ‘thứ đó’, vậy lần này chúng ta gặp rắc rối to rồi!”

Bạch Dực lập tức đứng lên lục tung mớ sách của mình lên, lại rút từ dưới giường ra một quyển sách dày cộp, đọc đọc hồi lâu rồi lại nhìn nhìn tôi. Cuối cùng cau mày lắm bầm: “Không thể nào... Tại sao lại có thể như vậy chứ... Thứ quỷ quái này lẽ ra không thể nào tồn tại kia mà..!”

Theo đà lật sách càng lúc càng nhanh, trông anh ta lại càng thêm hoảng loạn, trán cũng bắt đầu rịn mồ hôi lạnh. Nhìn anh ta căng thẳng, tôi cũng bất giác mà sợ hãi theo, trong lòng bất an suy nghĩ lung tung... Thứ mà ngay cả Bạch Dực cũng không có tự tin đối mặt, quả nhiên sẽ là một trở ngại kinh khủng. Cuối cùng chỉ thấy anh ta buông sách xuống, vớ lấy áo khoác nói: “Cậu đi nghỉ trước đi, tôi ra ngoài một chút, có lẽ đến khuya nay mới về... Không, có thể tới sáng mai mới về cũng không chừng, nói chung không cần lo lắng.” Nói xong vỗ nhẹ vai tôi một cái rồi đi mất.

Tôi ngơ ngác nhìn theo bóng lưng của Bạch Dực, vội vàng đi tới mức ngay cả cửa cũng không thèm đóng, vừa định mở miệng nói với anh ta vài câu thì đã nghe tiếng chân anh ta đi xuống thang lầu. Tôi đành quay lại bàn làm việc, cầm lấy tờ giấy Bạch Dực đã viết khi nãy lên xem, trên tờ giấy ngang dọc mũi tên, trông cực kỳ lộn xộn, thoáng nhìn tưởng như một bức tranh trừu tượng, tất cả các mũi tên sau rốt đều chỉ vào cái “khổ” cuối cùng, nhưng Bạch Dực cũng đã dùng bút mà thô bạo gạch hết đi, chứng tỏ anh ta cảm thấy nó không đúng. Nói cách khác thứ trận pháp mà anh ta giảng cho tôi nghe lúc đầu thực tế là chưa từng xảy ra, vậy anh ta hoảng hốt như vậy là vì cái gì? Tôi buông tờ giấy, vẫn cảm thấy mơ hồ như cũ.

Trên ghế còn ngổn ngang đăm sách mà Bạch Dực đã đem ra để tra cứu nãy giờ, vì thế tôi cũng thuận tay cầm lên liếc qua một chút, phát hiện đây là một cuốn sách nói về thuật kỳ môn độn giáp thời cổ đại. Tôi nhớ lại lời Bạch Dực nói, ban đầu bảo đây là một trận pháp, sau đó lại đổi giọng bảo là một lời nguyên thực thụ. Lật qua vài trang, cũng chỉ có thể đọc nổi một đoạn nhỏ trong đó, viết rằng: “Thiên cửu, địa nhất, phong nhị, lôi bát, sơn lục, trạch tứ, thủy thất, hỏa tam, vạn vật đều có lưỡng nghi mà biến hóa, sau thành tứ tượng, lại thành bát quái. Mà vạn vật đều có thể thay đổi không ngừng, núi non sông ngòi, càn khôn càn ly, tất đều vì biến hóa mà biến, vô chừng vô hạn, vì thế con người mới có bát khổ, khó khăn không ngừng, không thể tính toán, cũng không thể nắm bắt, nếu nhập vào mà không bị diệt, cũng chỉ có thần.”

Nói thật lòng là tôi cũng không hiểu ý nghĩa của mớ từ này lắm, nhưng theo tôi giải nghĩa từ vốn hiểu biết của bản thân cùng thiên can địa chi bát quái mà nói thì, dường như ý của nó là “tất cả mọi thứ trên thế gian này đều liên tục biến hóa, mọi vật đều là vì biến hóa mà vận động. Điều này cũng giống như con người gặp phải bát khổ vậy, cũng không theo bất kỳ một quy luật nào, bởi vì bát khổ vốn không có quy luật, nó chỉ là một loại biến hóa của vận động thế giới, chỉ có cách bài trừ toàn bộ bát khổ, lý giải những vi diệu bên trong nó, mới có thể thực sự đắc đạo thành tiên.”

Tôi đóng cuốn sách để sang một bên, dù sao đối với phong thủy tôi cũng chỉ hiểu biết sơ sơ, không thể sánh bằng Bạch Dực. Cho nên rất có khả năng những gì tôi hiểu trên này cũng là hiểu nhầm, vì người thời cổ đều nói năng rất mơ hồ, chỉ mười mấy chữ cũng có thể khiến cho người ta phải hao hết tinh lực cả một đời, sự uyên thâm đó không phải là thứ mà những người sử dụng tiếng Hoa hiện đại đơn giản có thể hiểu thấu được, cho nên cũng không cần phải lãng phí thời gian làm chuyện mất công đó. Tôi bất đắc dĩ ngẩng lên nhìn đồng hồ, phát hiện đã tới giờ ăn tối, vì thế ngao ngán xuống lầu mua đại một chén hoành thánh coi như cho xong bữa. Trong lòng tôi lúc này nghi hoặc vẫn nhiều hơn sợ hãi, mãi cho đến tận thật lâu sau này nhớ lại, mới cảm thán bản thân lúc đó quả thực quá ngờ nghệch không biết lo lắng không biết nghĩ suy, bởi vì những chuyện sau đó đã phát triển theo một hướng hoàn toàn không thể tưởng tượng nổi, bất quá, đó là chuyện sau này.

Ăn no xong trở về phòng, trời đã tối tự lúc nào. Trong phòng vẫn tối đen, chứng tỏ Bạch Dực vẫn chưa về, vì thế tôi lại mở mạng chơi game thêm một lúc. Được cùng đám bạn game cười nói vui vẻ một hồi, cũng tạm quên tất cả những chuyện quỷ quái sau lưng. Cho đến khi khuya trở khuya trật, đám bạn cũng lần lượt nói lời tạm biệt logout đi ngủ, tôi mới bất đắc dĩ tắt máy vì tính đi tắm. Thực ra có nhiều lý do tôi không muốn tắt máy, thứ nhất là vì không dám nghĩ tới thứ cực quái dị kia, thứ hai là vì thực lòng có hơi sợ, Bạch Dực không có nhà, trong phòng chỉ có một mình tôi, cảm giác như trống trải vắng vẻ đi rất nhiều, lại dường như cảm giác có ai đó đang đứng sau lưng mình chăm chăm nhìn theo. Tuy tôi không phải loại đặc biệt yếu bóng vía, nhưng thái độ và vẻ mặt kinh khủng của Bạch Dực ban ngày đã làm tôi sợ chết khiếp,

thực sự không dám nghĩ tới có thứ gì trên đời này có thể làm một Bạch Dực luôn lạnh lùng bình tĩnh như một khối băng lại phải sợ đến thế!

Xem ra, chuyện này tuyệt không đơn giản.

Tôi vừa nói câu được câu chăng với những bạn chat trên QQ vừa ghi lại những chuyện đã xảy ra từ sáng tới giờ vào blog riêng của mình làm nhật ký. Cho tới khi cái nick cuối cùng trên QQ cũng mờ đi, tôi đành bỏ máy chuẩn bị đi ngủ. Nằm trên giường lại bắt đầu không nhin được mà suy nghĩ về những chuyện khiến bản thân bất an, cũng may quả thực đã quá mệt mỏi, nên suy nghĩ không được bao lâu liền thiếp đi.

... Hoặc cũng có thể là do mệt quá, nên ngủ chỉ được chốc lát lại đột nhiên bừng tỉnh. Cảm giác này quả thực rất khó chịu, vì suy nghĩ quá nhiều, nên không ngủ được thẳng giấc, chỉ cần gió thổi cỏ lay cũng đủ làm cho giật mình. Tôi nhú nhú mắt, định xuống giường uống một ly nước rồi quay lại ngủ tiếp. Một hồi cầm lấy cái ly, “ừm ực” uống hai ba ngụm nước lạnh, cánh cửa sổ dường như bị gió thổi hé ra một chút, phát ra tiếng kẽo kẹt nhẹ nhàng. Bạch Dực vẫn chưa trở về, lúc này đã là hơn 2 giờ đêm, tôi không khỏi có chút lo âu không biết anh ta ra ngoài làm gì, nhưng rồi lại lập tức thương mình, lăn lộn cả một ngày, mà đêm đến ngủ chưa được một tiếng đồng hồ đã tỉnh.

Đêm đó gió bắt chợt thổi mạnh, làm những cánh cửa sổ chưa khép kỹ ngoài hành lang không ngừng vang lên những tiếng càn cạch. Tôi gãi gãi tóc, than thở vài câu rồi lại mơ màng quay về giường. Nhưng có lẽ là do uống nước lạnh, nên bất giác mà cảm thấy lạnh buốt trong bụng, tôi vô thức dèm chăn thật chặt, chỉ để lộ nửa gương mặt để hô hấp. Qua hồi lâu, tiếng động ngoài hành lang dịu đi dần, gió cũng ngớt, nhưng trên nóc nhà lại không ngừng truyền tới những tiếng lách cách như có thứ gì tròn rơi trên nền nhà, giữa màn đêm yên tĩnh càng đặc biệt diếc tai. Tôi trở mình một cái, bất mãn nghĩ thầm: “Tên nào ở tầng trên cũng thật điên, nửa đêm rồi còn chơi bắn bi?!” Nhưng không ngờ khi tôi vừa nghĩ thế, thì tiếng động cũng bất thành linh biến mất, dường như người bên trên nghe thấy câu nói bất mãn của tôi vậy. Tôi thấp giọng lầu bầu: “Đúng là kỳ lạ”, nhưng rồi chẳng mấy chốc mà cảm thấy ý thức mình bắt đầu dần dần trôi đi, từng chút một tiến vào cõi mộng. Lần này, tôi biết mình sắp ngủ rất sâu, sẽ không thức dậy nửa chừng nữa mà có thể một giấc tới hừng đông, nghĩ thế rồi, cảm thấy vô cùng thỏa mãn.

Lại trở mình một cái. Cảm giác thân thể hoàn toàn thả lỏng, tôi thoải mái duỗi thẳng hai chân. Nhưng lần này lại phát hiện mình không thể duỗi chân ra được, dường như có thứ gì chặn dưới chân vậy. Tôi vô thức đá đá vào nó mấy cái, nhưng thứ kia cứng như đá, cứ lù lù ở đó không dịch chuyển một ly. Tôi thử vươn cao đầu, nhưng phát hiện trên đầu mình là đầu giường không nhích lên được nữa. Chẳng lẽ trong một đêm tự nhiên cao lên? Cái này phải nói là phép màu trời ban rồi? Tôi bị ý nghĩ của mình làm cho vui vẻ, liền bật cười mở mắt nhìn xuống, nhưng trong tích tắc đó, nụ cười vừa thoáng hiện trên môi cũng lập tức đông cứng lại, cặp mắt trong thoáng chốc mở to, không dám tin vào những gì mình đang thấy.

Trời đất ạ, không phải là do tôi cao lên, mà là do dưới chân tôi có một người đang ngồi kia!

Ánh sáng quá mờ nhạt chỉ có thể nhìn thấy đại khái, nên tôi lại dùng chân thử chọc chọc vào nó, phát hiện thấy nó cứng như một khối đá. Bằng cảm giác của mình, tôi dám thề kẻ đó không phải là Bạch Dực, vóc dáng cũng không giống. Nó cho tôi cảm giác rất nhỏ, như là một đứa bé... Một đứa bé?!

51. Chương 50: Quỷ Chú (nhị)

Tôi lập tức giật nảy cả người lên như bị điện giật. Thật kỳ quái, tôi lăn qua lăn lại trên giường này giờ, nếu đứa nhỏ này là một đứa bé... bình thường thì nó phải đánh động tôi chứ, sao chỉ biết im lìm ngồi một chỗ như vậy? Lẽ nào... nó cũng là một phần của tứ khổ? Vậy, nó có thực là con người hay không? Đau khổ nhất là, Bạch Dực lại nhè đúng lúc này mà vắng mặt, bên cạnh tôi hoàn toàn không có ai hỗ trợ... Nhưng mà nghĩ lại thì cho dù lúc này anh ta có mặt ở đây chắc cũng chẳng giúp được gì, lẽ nào muốn hai chúng tôi đem đứa bé này đến công viên chơi đu quay ngựa gỗ?

Tôi chỉ có thể nhìn thấy đứa trẻ nọ từ sau lưng, tấm lưng vừa gầy vừa nhỏ, lúc ngồi còn hơi còng xuống. Lúc này đột nhiên tôi cảm thấy bóng lưng này sao có phần quen thuộc đến thế, dường như đã từng gặp qua ở đâu... tự nhiên lại nghĩ chẳng phải rất giống Nhạc Lan sao... Không! Không thể nào! Cô bé đã qua đời rồi kia mà, sao có thể quay lại ngồi trên đầu giường nhà tôi được!

Tôi kinh hoàng ngồi bật dậy, không dám tiến tới xác nhận suy đoán của mình... Nhiệt độ trong phòng đột nhiên trong khoảnh khắc chợt hạ xuống đột ngột, tôi thậm chí có thể cảm thấy gió ngoài cửa sổ cũng ngừng bật, trên nóc nhà, lại bắt đầu vang lên những tiếng lạch cạch khe khẽ. Bóng người nhìn rất giống Nhạc Lan kia bỗng nhiên ngừng đầu nhìn lên trần, chợt vang lên những tiếng gào thảm thiết như tiếng vượt hủ, sau đó, những tiếng lạch cạch cũng biến mất. Tôi thấy nó không làm hành động nào khác, liền nhỏ giọng run rẩy hỏi: “Là... là Nhạc Lan đấy à?”

Nhưng bóng lưng kia không hề động dậy, chẳng lẽ không phải cô bé? Tôi vô thức liếc liếc môi định hỏi lại, chợt từ bóng lưng nọ truyền tới giọng nói quen thuộc: “Vâng...”

Quả nhiên là cô bé... Nhưng không thể nào! Cô bé thực sự đã chết rồi mà, lúc hỏa táng cho cô bé, tôi cũng có mặt ở đó mà! Chết tiệt, chẳng lẽ là chết rồi còn hiện hồn về thăm tôi? Hay là... hay là muốn dẫn tôi theo? Trong lúc tôi còn đang hoảng loạn suy nghĩ lung tung, thì cô bé vẫn cứ im lìm ngồi yên đó, không hề có ý định quay đầu lại. Tôi suy tính mãi, cảm thấy cảm tình của mình với cô bé không tệ, nếu có oán có hận tuyệt đối cũng không đến tôi phải gánh, vậy bây giờ quay lại tìm tôi là vì cái gì? Vì thế, tôi cố tỏ ra bình tĩnh hỏi lại: “Em... em không phải đã chết rồi sao...?”

Thân thể Nhạc Lan không hề động dậy một ly, nhưng giọng nói vẫn cứ đều đều phát ra: “Vâng...”

Sao chỉ có một từ “vâng” duy nhất thế này? Tôi muốn hỏi kỹ hơn, nhưng lại sợ hỏi phải những câu không nên, nên đành im lặng nhìn bóng lưng của cô bé.

Qua một hồi, bất chợt Nhạc Lan lên tiếng: “Thưa thầy... thầy có khả năng sắp gặp nguy hiểm, hơn nữa có khả năng sẽ mất mạng... Lần này em đến là để nói cho thầy biết những điều cuối cùng em đã nhìn thấy...”

Tôi nhớ lại lúc đó khi cô bé nói với chúng tôi là nhìn thấy cái chết của chính mình, tiếp theo đó là tôi và Bạch Dực dùng hết mọi cách muốn cứu cô bé mà không thành công, cô bé vẫn là một nữ thần báo tử đáng sợ. Vì thế lần này chỉ một lời của cô bé, đã khiến cho tôi như nghe phải án tử hình, cả người lạnh toát như nhiễm sương, một nỗi sợ hãi chậm rãi từ đáy lòng sinh sôi, lạnh lẽo lan tràn. Bất quá, hay ý của cô bé là cái chết của nó còn có uẩn khúc gì khác? Nó đến đây, là để nói cho tôi biết oan ức của mình?

Nghĩ thế, tôi vội vàng hỏi: “Cái gì? Em còn nhìn thấy cái gì nữa? Có gì em cứ nói đi, có thể giúp được em thầy nhất định sẽ cố gắng hết sức...”

Nhạc Lan đáp: “Là về cái chết của thầy.”

Mặc dù đã có chuẩn bị tâm lý, nhưng lòng tôi vẫn run bắn lên. Mặc dù cũng đã đoán đến mức này, vì dấu sao thì toàn bộ những chuyện quái dị gần đây đều xoay xung quanh trận pháp đáng sợ kia, lần này Nhạc Lan tới đây, có lẽ, cũng là để mang tôi theo? Tôi cúi đầu, lần đầu tiên trong đời cảm nhận trực diện nỗi kinh hoàng khi đối mặt với cái chết dần dần tới gần mà không sao ngăn cản nổi, giống như một kẻ phạm tội vừa lãnh án tử hình. Một thứ cảm giác gần như là cảm hận số phận bất công chợt trào lên đắng nghét trong lòng, khiến tôi không khỏi tự giễu mà nghĩ thầm: A, quả nhiên cái số của mày chỉ đưa đến đường này thôi mà, không biết có nên đem chuyện đời viết thành kịch bản bán bán ấy nhà làm phim hay không?!

Nghĩ đến đây, tôi vuốt mặt cười nhẹ: “Nếu em bảo thầy sắp chết, vậy lần này em đến là để làm gì? Định đưa thầy đi cùng sao?”

“Thầy là người cuối cùng em nhìn thấy, cũng là người duy nhất em không thể nói rõ hoàn cảnh thời gian khi chết, nên em đến nói cho thầy biết cảnh tượng mà em nhìn thấy.”

Tôi dùng bàn tay đè chặt lên huyệt Thái Dương đang âm ỉ đau đớn mà hỏi: “Vậy thầy chết như thế nào?”

Giọng nói lạnh như băng của cô bé lại cất lên, kể lại những gì cô bé đã nhìn thấy trước khi chết: “Em thấy một đám khói đen khổng lồ, giữa đám khói có rất nhiều rất nhiều những gương mặt vàng như sáp nến, bọn họ mang theo đủ loại biểu cảm trên gương mặt, cả đám khói đen đều vây chặt xung quanh thầy, những gương mặt đó cũng vây lấy nhìn chăm chăm thầy... Cuối cùng thầy bị một cây trường mâu rất lớn đâm xuyên qua cơ thể, rồi dần dần bị khói đen biến hóa thành một trong số những gương mặt kia, mặt của thầy... cũng xuất hiện trong số những gương mặt thống khổ chìm trong đám khói đen đặc...”

Tôi chỉ biết ngơ ngác nghe cho hết những lời của Nhạc Lan, nhưng lần này giọng của cô bé không biến khàn như những lần tiên đoán khi còn sống, mà vẫn giữ chất thanh tao bình thường, chỉ có điều trong giọng nói

vẫn lạnh lùng thờ ơ như thế, không có lấy một chút cảm tình.

Nói xong, Nhạc Lan lại im lìm ngồi yên lại bên đầu giường, không cử động thêm nữa, tôi chợt nghĩ, vì sao cô bé không chịu quay lại nhìn tôi nhỉ? Nói chuyện phải đối diện mà nói, nó ngồi xoay lưng lại như thế làm tôi bất chợt nảy sinh lòng nghi ngờ, không biết đứa bé này có thực là Nhạc Lan hay không? Hay phải nói đúng hơn là, kỳ thực, tận đáy lòng tôi vẫn là không muốn tin những gì nó nói. Vì thế, tôi cảnh giác hỏi lại: “Nhạc Lan, sao em cứ quay lưng về phía thầy như thế?”

Nhạc Lan lặng im hồi lâu, mãi sau mới nói: “Vì em đã chết rồi... Thầy sẽ sợ...”

Tôi không đáp lại, vì lúc này tôi càng hoài nghi hơn, người này tuy có giọng nói rất giống Nhạc Lan, nhưng dù sao tôi cũng chỉ mới quen biết cô bé có vài tháng, huống chi bóng người này quả thực không giống như một “con người” bình thường, có thể nào là một kẻ khác giả dạng Nhạc Lan tới truyền lệnh chết cho tôi, hay là, hay là chính nó là một phần của “thế cục”? Tôi vừa cố gắng bắt chuyện với nó, vừa cẩn thận nhích từ từ tới gần, nếu như không thể xác nhận thân phận của đứa bé này, vậy không cần phải tin nữa chứ nó nói rồi!

Tôi hỏi: “Vì sao lại phải sợ? Thầy và em cảm tình không tẻ, em cũng đâu có oán hận thầy phải không? Còn nữa, em nói thầy sẽ chết ở chỗ nào?”

“Thầy sẽ chết, nhưng chết ở một nơi rất kỳ quái, nơi đó không nằm trong thành phố này. Nơi đó tứ phía đều là khói đen, giống như một ngôi mộ...”

Nghe đến đây, bất thần nhớ tới giấc mộng đáng sợ đã từng gặp, làm tôi cực kỳ kinh ngạc. Nếu chính là nơi đó, vậy đứa bé này nếu không phải Nhạc Lan thì nhất định cũng biết rất nhiều bí mật, nghĩ đến đây, tôi kích động nắm chặt vai nó mà xoay người nó về phía mình. Một gương mặt vô cùng quỷ dị đập thẳng vào mắt tôi. Tôi lập tức há hốc miệng hét to một tiếng, thiếu chút nữa trật cả khớp hàm. Đó là một gương mặt vàng vọt nhăn nheo như giấy cũ, mà trên đó kinh khủng nhất chính là đôi mắt, bởi vì nó hoàn toàn không có đôi tròng mắt, chỉ có hai hốc đen tối sẫm xung quanh trải đầy tơ máu, và một đôi môi nhăn nheo như vỏ quýt khô không có chút sắc máu.

Thế nhưng, cũng chính là gương mặt của Nhạc Lan.

Cho dù đã biến thành tình trạng vô cùng khủng khiếp, nhưng đường nét gương mặt vẫn không hề thay đổi, chỉ là đổi thành một sắc vàng ệch như sáp mà thôi. Tôi lắp bắp “Em... em...” cả nửa buổi vẫn không sao thốt lên được một câu hoàn chỉnh. Nhạc Lan lại nhẹ nhàng xoay lưng lại: “Em không còn đôi mắt nữa, cho nên cũng không còn bị nguyên rửa nữa đâu ạ. Vì vậy thầy không cần phải thương cảm cho em, em đã được giải thoát. Nếu em mà còn sống, thì đã thực sự biến thành quỷ mất rồi...”

Nhạc Lan vẫn cứ quan tâm đến người khác như thế, cho dù đã qua đời vẫn không làm thay đổi bản tính lương thiện của cô bé. Tôi lặng người ngồi thần thờ sau lưng Nhạc Lan, lúc này đã biết chắc chính là cô bé, cũng hiểu rõ bản thân mình quả thực đã gặp phải kiếp nạn chết người. Không biết là vì sợ đến điên hồn, hay là vì biết chắc không có ai cứu nổi mình nên đành phó mặc buông xuôi, mà tôi chỉ cảm thấy cả hơi thở của mình cũng dường như yếu hẳn đi, cảm giác vô tư lự ban ngày cũng bị quét sạch chẳng còn lại chút tự tin nào, thay vào đó, là một sự kinh hoàng ngấm ngấm mà độc địa chưa từng cảm thụ bao giờ. Cả cơ thể chợt không rét mà run, máu trong huyết quản cũng như đông cứng hoàn toàn thành đá, lạnh đến mức tôi chỉ còn biết nắm thật chặt hai tay, dùng hết toàn bộ sức mạnh tinh thần mà ngăn cản bản thân đừng kích động hay phát điên.

Nhạc Lan vẫn cúi thấp đầu, đều đều nói: “Thế nhưng em còn biết thêm một việc nữa, là cảnh tượng em nhìn thấy khi lần đầu tiên gặp thầy. Lúc trước em không hiểu nó có nghĩa là gì, nhưng lúc này em nghĩ, có thể nó liên quan tới một cách có thể cứu mạng thầy cũng không chừng. Em đã đem nội dung cụ thể của nó viết thành một bức chúc thư gửi lại cho thầy, sau đó vì ngại thơ tin rằng mình đã thoát được cái chết, nên em lại đem bức thư đó đặt dưới tấm bia mộ của cha em rồi. Lúc đó em chỉ nghĩ, nếu thực sự thoát nạn, em nhất định đưa thầy tới thăm mộ cha em, sau đó, chọn một thời điểm thích hợp đưa cho thầy xem. Vì em cứ sợ... sợ nếu em nói ra, thầy cũng sẽ giống như những người khác ghét bỏ em...”

Tôi muốn đưa tay xoa đầu cô bé, nhưng không biết vì sao chợt cảm thấy do dự, cuối cùng, lại bỏ tay xuống. Chỉ nhẹ nhàng nói: “Không đâu, em vĩnh viễn là cô học trò ngoan của thầy, là người bạn tốt của thầy, có

thể quen biết em, thầy cảm thấy rất vui.”

Cô bé sẽ gật đầu, rồi chậm rãi đứng lên. Đến lúc này tôi mới nhận ra là Nhạc Lan mặc bộ quần áo ngày khâm liệm đã mặc, trong tay còn nắm chặt một khối đá to. Viên đá Thái Sơn này là do thân thích của cô bé bỏ vào mộ, vì nghĩ cô bé khi còn sống không được bình thường, nói là để chôn cùng, nhưng thực ra là do sợ cô bé hóa thành quỷ quấy phá. Nhạc Lan chết đi rồi cũng vẫn không được người đời chấp nhận, viên đá nắm chặt trong tay cô bé mang theo một thứ cảm giác bất đắc dĩ vô cùng thâm lương. Nhạc Lan khẽ nói đã đến giờ, rồi tiến ra mở cửa phòng, nhưng lại dừng lại một chút ngay trước thềm. Cô bé khẽ nghiêng người cúi thấp đầu, nhẹ nhàng nói một câu: “Thầy, bảo trọng.”

Tôi vốn muốn đáp lại một câu gì đó, nhưng cổ họng cứ như bị thứ gì chặn tắc nghẹn, không sao thốt nên lời. Tôi biết mình không có khả năng gặp lại Nhạc Lan lần nữa, trừ phi là chết, nhưng đến lúc đó mà gặp lại chẳng biết đã thành cái dạng gì rồi? Tôi cảm thấy từng đợt đau thắt dâng lên trong lòng, đến mức gần như phát điên, chỉ biết điên cuồng cào rứt tóc, trong lòng không ngừng gào thét: Không, không muốn chết, không thể chết, không muốn không còn được nhìn thấy ánh mặt trời, không muốn không thể tiếp tục nở nụ cười, không muốn... không muốn không thể ăn cơm Bạch Dực nấu nữa... Không muốn chỉ còn lại một bình tro tàn cốt lạnh, làm một u hồn mờ mịt chốn hư vô!

Cái chết thật quá khủng khiếp, quá đáng sợ, tôi nằm co mình trên giường vừa run lấy bầy vừa tưởng tượng miên man. Gió ngoài cửa vẫn gào thét lạnh căm căm, cánh cửa sổ ngoài hành lang theo gió đập lạch cạch, từng tiếng từng tiếng một như đập thẳng vào đáy lòng. Hóa ra, tôi cũng là một kẻ sợ chết đến vậy...

Cứ như thế mơ mơ màng màng, nửa tỉnh nửa mê đến buổi trưa hôm sau tôi vẫn nằm trên giường, cả đi làm cũng không màng. Cuối cùng miễn cưỡng xốc lại tinh thần uể oải rời giường, tôi mới nhận ra bản thân mình lúc này thế thảm đến thế nào. Cả cơ thể giống như mất ngủ trọn một đêm, mệt mỏi hư thoát lảo đảo bước trên sàn nhà như đang bước trên mây. Tôi lau mặt một cái, rồi nhìn vào gương, phát hiện bóng phản chiếu trong gương của mình như thực sự bị nguyên rửa không bằng, sắc mặt tái nhợt đến dọa người, mái tóc dài thướt che khuất cả một bên mắt. Tôi không khỏi chút giật mình thẳng thốt, gương mặt này mà thực là mình sao? Vội vàng vớt nước đắp thật nhiều lên mặt, tự nhắc nhở bản thân phải thật tỉnh táo thật bình tĩnh, nếu không còn chưa kịp chết vì bị lời nguyên đeo bám thì đã chết vì sợ hãi quá mức rồi. Lại nắm chặt tay cố sức dấm một cú vào tấm gương, đương nhiên cũng không dùng hết sức, chỉ là tìm cách giải thoát những cảm xúc tiêu cực trong người mà thôi. Chỉ có những cơn đau đớn từ nắm tay truyền tới mới chứng minh cho tôi biết, mình vẫn còn đang sống. Một hồi lâu sau, rốt cuộc đã khôi phục lại được sự điềm tĩnh bình thường, tôi bèn lấy khăn lau khô nước trên mặt, tỉ mỉ vệ sinh lại một chút, mới ra khỏi nhà vệ sinh.

Bạch Dực không hiểu sao vẫn chưa thấy về.

Tôi rót một ly sữa uống vài hớp, thấy bao thuốc đêm qua còn để lại trên bàn vệ tính, liền rút ra một điều châm lửa rít mạnh vài hơi, nhất thời cảm thấy bình tĩnh hơn hẳn. Chậm rãi ngồi xuống ghế, đầu óc lập tức tự động nhớ tới những chuyện xảy ra đêm qua, gặp lại Nhạc Lan có lẽ chỉ là báo mộng, vì cửa trước vẫn khóa chặt, cô bé chắc chắn không thể vào được. Nhưng cũng chính vì thế mà tôi vẫn còn chút nghi hoặc, Nhạc Lan đã biết được những gì, mà giấc mộng đó liệu có đáng tin hay không?

Hút thêm vài hơi, cảm thấy cổ họng đắng nghét, tôi bèn uống thêm chút sữa rồi mở máy vệ tính. Vừa mở tài khoản QQ, liền thấy có mấy tin nhắn này ra, nào là sao không thấy vào trò chơi, hoặc nói dăm ba câu chuyện phiếm. Duy chỉ có một tin nhắn làm tôi cảm thấy cực kỳ có hứng thú, là của một người bạn cùng học trung học, vì xa nhau đã lâu nên bình thường ít khi liên lạc. Tin nhắn của cậu ta là thấy trong blog QQ của tôi có viết những điều thú vị, nên muốn tìm tôi kể cho nghe một chuyện.

Đêm qua tôi đem mấy chuyện về “Bát khổ”, “Khởi niệm trận” vân vân viết hết lên QQ, thứ nhất là để bớt buồn chán, thứ hai cũng là để lưu lại những thông tin cho bản thân sau này phòng khi cần tới. Cậu bạn này thấy nhật ký của tôi, bèn cũng gửi lại một ít tư liệu mà cậu ta có được. Hóa ra sau khi tốt nghiệp, cậu ta liền vào bảo tàng làm hướng dẫn viên, cậu ta nhớ là gần đầu có một cuộc triển lãm, trong đó có thứ có liên quan tới những nội dung tôi đã ghi trong nhật ký. Cuộc triển lãm chủ yếu trưng bày một thứ lễ khí (đồ dùng để tế lễ) làm bằng Thanh đồng (đồng xanh) và thời Thương Chu, trên lễ khí có khắc những nội dung có liên quan tới “Bát khổ khởi niệm trận” mà tôi muốn tìm hiểu. Phía dưới trận pháp này có ghi lại rất nhiều cái tên, nhưng không phải tên của những vị tiên đắc đạo, mà toàn là tên của những ác quỷ đã

hóa thành oán quỷ. Những cái tên của quỷ này bị khắc lên lễ khí Thanh đồng, dùng để trấn giữ ở ngay giữa đoạn sông nguy hiểm phong ba nhất. Người xưa cho rằng ác quỷ là những loại tồn tại mà ngay cả thần linh cũng phải kiêng dè ba phần, cho nên đây giống như là một cách đáp trả lại những vị thần “thờ ơ” làm con người cầu nguyện mãi mà vẫn không linh nghiệm. Cách suy nghĩ này cũng là thông thường đối với người cổ đại, ví dụ như những khi đại hạn dữ dội thì đem Long vương ra phơi nắng chẳng hạn.

Theo ý kiến của cậu ta thì những con ác quỷ này đã bị con người bắt được bằng cách nào đó, sau đó bị nhốt trong trận pháp đời đời không được siêu sinh, cho nên oán khí của chúng cực kỳ khủng khiếp. Lũ ác quỷ này khi còn sống đều đã sắp đả đạo thành tiên, nhưng chỉ vì sai một ly mà đi một dặm, từ thiên đường hạ thẳng xuống địa ngục. Kết quả là không thể thành thần, mà chỉ thành quỷ.

Vừa đọc thấy tin nhắn này tôi lập tức nhắn tin lại cho cậu ta, hỏi cậu ta có thể nói rõ hơn được không. Hai mươi phút sau di động của tôi reo lên, vội vàng mở ra nghe, quả nhiên là cậu ta. Cậu ta bảo giải thích bằng QQ không rõ ràng lắm, nên muốn nói chuyện trực tiếp.

Bên kia điện thoại vang lên giọng cậu ta: “A lô, là An Tử đấy à?”

Tôi bước tới bên cửa sổ nói: “Tớ đây, Ngưu Bì Đường (da trâu đường – ý nói dai như kẹo kéo) đấy à... Ờ rồi rồi khi nào có thời gian nói chuyện nhằm hãy cãi nhau sau, lúc này tớ có chuyện quan trọng cần hỏi đây. Cậu bảo cái lễ khí Thanh đồng khắc tên ác quỷ đó còn ở lại viện bảo tàng chỗ cậu đúng không? Vậy cậu chịu khó chụp cho tớ một tấm hình, nếu có thêm ít tư liệu thì càng tốt, được không? À, gửi tới địa chỉ mail của tớ ấy!”

“Cái này... ừ thôi cũng được, khi nào tan ca tớ sẽ thừa dịp chụp cho cậu một tấm, nhưng mà tớ nói trước, cái thứ quỷ đó thực sự rất là tà đạo nha. Từ lúc nó tới đây cái viện bảo tàng này chưa có ngày nào được yên cả... Mà cậu cần nó là vì cái lời nguyện gì đó trên blog của cậu đúng không? Ban đầu tớ còn tưởng cậu chán chơi game mà chuyển qua viết tiểu thuyết huyền huyền chứ!”

Tôi thực sự không muốn nói nhiều về chuyện này, nhưng dù sao cũng là có việc phải nhờ người ta, nên tôi cũng úp mở vài câu cho qua chuyện, những gì quan trọng nhất thì giữ kín. Dù sao đi nữa thì có thêm cậu ta biết chuyện cũng chẳng giúp được gì, nhưng ngược lại, thứ lễ khí Thanh đồng kia có thể lại giúp tôi được rất nhiều.

Cậu ta nói: “Thôi được, nếu cậu cần giúp đỡ thì tớ cũng sẵn lòng, nhưng cậu phải chờ một lúc đấy. Dù sao thì quy định cũng đã nói rất rõ ràng là trong viện bảo tàng không được phép chụp ảnh, cho nên tớ cũng chỉ phải chờ đến khi mọi người về hết rồi mới có thể lén chụp cho cậu một tấm được. Cho nên cậu đừng có hỏi, chờ tớ chụp được rồi sẽ gửi cho.”

Tôi vội vàng cảm ơn cậu ta rồi rít, hứa sau này nhất định sẽ đền ơn xứng đáng.

Quả nhiên có quan hệ rộng rãi cũng là một chuyện rất tốt, cuối cùng cũng có được chút đầu mối, tôi cũng từ từ khôi phục lại được sự bình tĩnh thường lệ. Chuyện này vẫn cần bản thân phải tự tìm cách giải quyết là chính, chỉ có chủ động tìm hiểu, mới không lo sau này bị rơi vào thế bị động. Ngay lúc đó Bạch Dực cũng nhắn tin về, bảo là anh ta sắp về tới nhà. Anh ta xem chừng rất vất vả, nghe nói là đang ở trên xe lửa, đang trên đường về. Tôi không biết phải nói sao, chỉ đành đáp là ở đây tôi cũng đã tìm ra vài điều, chờ anh ta nhanh nhanh trở về cùng nhau nghiên cứu.

Tắt điện thoại di động, tôi lại xuống nhà tìm đại thứ gì đó ăn đỡ, sau đó lại quay lại dán mắt vào máy vi tính bồn chồn chờ tin tức từ người bạn. Nhưng ai ngờ cậu ta cũng thật lười, tôi đợi mãi từ trưa đến chiều khi mặt trời sắp tắt mà cậu ta vẫn chưa hề có nửa phần tin tức. Cuối cùng, khi tôi sắp đợi hết nổi chuẩn bị đi ngủ, thì màn hình QQ im lìm mới nhảy ra một tin nhắn với file đính kèm. Tôi kích động lập tức tải xuống, nhưng tốc độ tải hơi chậm, tôi nôn nóng đến mức muốn cắn răng cắn lợi, chân nhিপ nhíp căng thẳng chờ nó tải xong. Tải xong rồi, lập tức vội vã giải nén, mở file ra xem, bên trong có vài bức ảnh chụp một thứ đồ Thanh đồng, cậu chàng này chụp hình vốn không chuyên nghiệp, nhiều tấm vì ngắm sai tiêu cự nên nhìn cứ nhòe nhòe lèch lèch, rõ ràng là chụp trong tình trạng cực kỳ khẩn trương. Cuối cùng tôi phải đem hết mớ hình vào chương trình photoshop chỉnh lại độ nét, mới có thể nhìn thấy những chi tiết trên hình. Trong hình là một cái vỏ hoa văn rồng cuộn, bốn phía chạm bốn con quỷ long[1] đuôi dài, trên thân vỏ cũng có những hoa văn quỷ long biến thể. Hai bên hông vỏ có khắc rất nhiều văn tự cổ, tôi đọc không được, nhưng

may mắn là bạn tôi có gửi theo một số tài liệu nội bộ của viện bảo tàng bọn họ, trong đó giải thích tất cả những điều mà cậu ta có thể biết được.

Quả nhiên đây là một loại lễ khí dùng để tế tự, khai quật được từ khu vực khảo cổ ở Trúc Ngõa huyện Bành tỉnh Tứ Xuyên, niên đại khoảng đầu thời Tây Hán, trong số những cái tên trên hông vò thì chỉ mới tìm hiểu được một cái tên, là Phàn Nhuế, là một người tu hành hơn 70 tuổi. Truyền thuyết nói ông ta có khả năng hô phong hoán vũ, lên trời gặp tiên, ông ta được ghi chép lại trong lịch sử là vì ông ta là một cao nhân cực kỳ có tiếng tăm thời bấy giờ, triều đình từng nhiều lần muốn vời vào làm quan, nhưng những văn nhân kẻ sĩ thời xưa hầu như đều có cùng một cái bệnh, là “không ăn thóc nhà Chu”[2]. Cho nên một con người lợi hại như vậy mà chỉ thoáng lướt qua trong lịch sử như một ánh nhàn nhạt, sau đó lập tức tan biến, không ngờ đến bây giờ lại xuất hiện trên cái vò này.

Bạn tôi còn đính kèm một bản báo cáo tình hình lúc khai quật được cái vò này. Nó được phát hiện ở sông Vị Thủy, từ lúc khai quật trời đột nhiên đổ mưa không ngừng, có nhiều nông dân ở trong vùng đều nói rằng đã nhìn thấy rất nhiều bóng người mờ mờ ảo ảo lướt qua trong mưa, còn nói có thể là âm binh mượn đường, nên đều đổ về nhà tìm vải đỏ cột ngang thắt lưng rồi mới dám quay lại đào. Khi đào ra được thứ nọ, họ bèn giao lại cho chuyên viên nghiên cứu, nhưng không ngờ khi mở ra thì cất giữ bên trong không phải là rượu ngon rượu quý gì cả, mà là một đồng tiền nhầy không biết là cái gì màu đen thẫm, mùi hôi thối đến lợm mửa, làm không biết bao nhiêu người có mặt ở đó phải nôn thốc nôn tháo. Mọi người chịu không nổi, bèn đổ hết đám đen đen đó ra phong kín lại chờ xét nghiệm sau, còn cái vò thì mang về nghiên cứu. Nhưng chuyện lạ cũng từ đó mà liên tục phát sinh. Nhóm chuyên gia đầu tiên bắt tay vào nghiên cứu cái vò nọ đều lần lượt gặp tai nạn trong quá trình khai quật, không có một ai còn sống trở về. Nhóm chuyên gia thứ hai được phái tới lại gặp phải tai nạn xe cộ trên đường. Cho nên không ai phái thêm nhóm thứ ba nào nữa. Nhưng dù sao cái vò vẫn là một món vật quan trọng, huống chi sau đó cũng không xảy ra chuyện gì đáng tiếc nữa, bèn được đưa tới viện bảo tàng triển lãm, nhưng từ khi nó xuất hiện ở bảo tàng, những người ở đó chưa từng có một ngày yên ổn. Đôi khi sẽ nhìn thấy bóng rất nhiều người vây quanh nó khóc lóc, nhưng những kẻ đó lại hoàn toàn không phải là người, chưa kể thỉnh thoảng từ cái vò còn phát ra những trận hơi tanh tưởi. Giám đốc bảo tàng cũng là người hiểu biết, nhận ra cái vò này sát khí quá nặng, liền dùng hai thanh kiếm Thanh đồng thời Tây Chu trấn hai bên, mũi kiếm chĩa thẳng vào cái vò, mới chặn lại được những chuyện kỳ quái nọ.

Tôi vừa đọc xong hết mở tài liệu thì Bạch Dực cũng vừa vặn đẩy cửa bước vào, trông anh ta như đã vất vả cả đêm nên nhìn có vẻ rất mệt mỏi. Tôi thực sự cảm thấy áy náy, liền ân cần ngã cho anh ta một ly trà, để anh ta nghỉ ngơi. Nhưng vừa uống một hai hớp, Bạch Dực liền mở miệng hỏi ngay: “Cậu bảo có phát hiện mới quan trọng, là cái gì thế?”

Tôi cho anh ta xem mấy tài liệu trước, sau đó cả hai chúng tôi cùng châu đầu vào quan sát mấy tấm hình trong máy tính. Anh ta chỉ vừa nhìn lướt qua, đã lập tức khẳng định: “Thứ này quả thực là một loại ‘trần hà quỷ khí’ (dụng cụ ma quỷ dùng để trấn áp các con sông dữ). Ngày xưa người ta rất sợ cũng rất ghét nạn hồng thủy, cho nên thay vì dập đầu cúng tế cầu xin các vị thần linh cho khỏi nạn, thì bọn họ lại chọn cách thẳng thừng uy hiếp thần linh. Trần hà quỷ khí là một phương pháp uy hiếp thần linh điển hình. Đúng thế, thế cục kia hoàn toàn không phải là ‘Bát khổ khởi niệm trần’, mà là một loại lời nguyện làm ột người hoàn toàn hóa thành ác quỷ... Không giúp cho người ta thành tiên, mà là đẩy người ta thành ma.”

Tôi cau mày nhìn hình một lúc lâu, cuối cùng lại nghĩ vẫn còn một vấn đề, liền hỏi: “Tức là thứ tôi gặp phải chính là lời nguyện này đó sao? Nhưng ở đây cũng rất kỳ quái này, anh xem, cái tên duy nhất mà chúng ta còn tra cứu được trên cái vò ấy mà, trong số tư liệu về ông ta tôi cảm thấy có một điểm rất bất thường. Đó là ông ta vốn là một tương táng... Tôi tìm hiểu thì thấy nghề tương táng tức là giúp người ta chọn đất để mai táng người chết hoặc xem phong thủy, nói thẳng ra là một ông thầy địa lý chuyên xem đất. Tuy tôi không hiểu lắm, nhưng tôi nghĩ những cái tên này chắc hẳn phải có điểm chung gì đó với nhau, nếu không sao lại bị chôn cùng nhau một chỗ thế này?”

Bạch Dực gật đầu, bổ sung thêm: “Nói đúng lắm, từ đó mà suy ra, giữa bọn họ chắc chắn có điểm chung nào đó, nhưng tiếc là những cái tên khác chúng ta không biết là ai. Đám khảo cổ không phải là không có năng lực, nếu bọn họ không tìm ra thì chúng ta cũng khó mà tra ra được. Nhưng hiện tại ít ra có thể xác định, thứ cậu bị trúng phải chính là Bát khổ chú biến dị này.”

Xem tài liệu xong, tôi lại nhớ đến đầu mỗi thứ hai, chính là giấc mộng mà Nhạc Lan thác cho tôi, còn phong thư cứu mạng mà cô bé nhắc tới nữa. Tôi vội vã kể sơ lược cho anh ta biết, nhưng ai ngờ Bạch Dực vừa nghe thế thì bao nhiêu bình tĩnh bấy giờ đều như bay biến đâu mất, anh ta gần như nhảy dựng lên, lo lắng hỏi tôi: “Còn gì nữa, nó còn nói gì nữa không?!”

[1] Quỷ long: một loại động vật có hình dáng giống rồng trong truyền thuyết xưa.

[2] Bá Di và Thúc Tề trung thành vua Trụ, không chịu ăn thóc nhà Chu mà ăn rau để sống. Sau có người bảo rau đó mọc trên đất Chu, cũng là của nhà Chu, liền nhịn đói mà chết.

52. Chương 51: Quỷ Chú (tam)

Tôi lắc đầu trả lời: “Đó chỉ là một giấc mộng thôi mà, có nhiều chi tiết tôi cũng không nhớ kỹ lắm, chỉ nhớ cô bé dặn tôi nhất định phải đi lấy bức thư đó. Nó nói đó là hi vọng sống còn duy nhất của tôi, có thể thoát hiểm hay không là phải dựa vào đấy.”

Bạch Dực cau mày nâng chén trà uống cạn, vớ lấy áo khoác nói: “Đi, đi lấy thư.”

Tôi há hốc miệng “A...” hồi lâu mới hoàn hồn kéo tay anh ta giật lại: “Đại ca, anh biết bức thư đó nằm đâu không?”

Anh ta đã khoác xong áo, gật đầu nói: “Thì ở trong nghĩa trang... À, quên mất hỏi mộ của cha Nhạc Lan nằm ở khu nào rồi...”

Nghe anh ta thản nhiên nói thế, mắt tôi cũng muốn trợn trắng theo, vội vã nhắc nhở: “Người anh em à, anh nhớ bây giờ là mấy giờ rồi không vậy? Lúc này mà tìm tới nghĩa trang là tối mịt mù luôn ấy, lẽ nào anh định ra mộ tìm đồ giữa đêm tối sao?”

Nhưng anh ta dường như chẳng buồn nghe vào tai, chỉ khoát khoát tay ra vẻ không sao. Tôi định khuyên thêm vài câu, nhưng anh ta đã đưa ngón tay lên môi ra hiệu im lặng, sau đó gọi điện thoại đi đâu đó, thậm chí vài câu rồi quay lại nhìn tôi: “Ngày hôm nay bỏ dạy à? Cậu thật là... Tôi ít ra còn xin nghỉ, còn cậu mới đúng là càng ngày càng to gan đấy!”

Lúc này tôi mới nhớ ra là cả ngày hôm nay đều trốn trong nhà không đi làm, cả xin nghỉ cũng không xin, chắc chắn lúc quay về thế nào cũng bị mắng tới tỗi, nhưng lúc này trong lòng tôi quan trọng nhất vẫn là chuyện làm thế nào để tìm ra bức thư ngoài mộ kia hơn. Bạch Dực mặc xong áo rồi bèn lục ra một cây đèn pin rồi hất cằm với tôi ra hiệu cùng đi. Tuy nghĩ đến nghĩa trang giờ này trong lòng cũng có phần hốt hoảng, nhưng dù sao cũng là chuyện sống còn của bản thân, Bạch Dực cả ngày hôm nay vì tôi mà đã bỏn ba khắp nơi rồi, lẽ nào lúc này tôi có tư cách co vùi rụt cổ?

Tôi hít sâu một hơi lấy can đảm, đi rửa qua mặt rồi vớ áo khoác, tắt máy vi tính cùng Bạch Dực ra cửa. Trong lòng tự trấn an mình, lúc đầu sôi lửa bỏng này không nên đem hai chữ “cấm kỵ” ra tự hạn chế mình, không hành động lúc này sẽ không còn cơ hội nữa đâu. Tôi liếc sang Bạch Dực, thấy vành mắt anh ta đã viền đen, mái tóc rối bù, chẳng biết cả đêm qua đã lăn lộn những đâu. Thấy sắc mặt mệt mỏi của anh ta, tôi thực sự cảm thấy băn khoăn, chần chừ mãi vẫn chỉ dám hỏi một câu: “Lão Bạch... đã ăn tối chưa?”

Anh ta dường như không ngờ tôi sẽ hỏi như vậy, ngẩn ra một lúc mới trả lời: “Chưa. Cậu cũng chưa ăn phải không, thôi để lên xe rồi mua đại thứ gì đó giải quyết tạm thôi. Lúc này không phải lúc lo lắng mấy thứ đó, chúng ta đã gặp phải một loại quỷ chú rất xưa rồi, thứ này vô cùng nguy hiểm, nếu không xử lý tốt sợ cậu thực sự không qua khỏi mất.”

Tôi vô thức gật gù đầu, kỳ thực tôi cũng không muốn hỏi câu kia, nhưng cụ thể muốn nói gì thì ngay cả bản thân tôi cũng không rõ nữa. Chúng tôi tạt qua siêu thị mua vài thứ ăn vặt cùng mấy ổ bánh mì, khi vừa lên xe đã mở ra ăn, không quản ánh mắt của mọi người xung quanh. Bạch Dực ăn rất vội, trông đáng vẻ như thể cả ngày hôm nay chưa có cái gì vào bụng. Nhìn anh ta như thế lòng tôi chợt đau nhói, cả mắt cũng thoáng ướt đỏ. Những lúc thế này còn có được một người tốt như vậy ở bên cạnh, quả thực là ông trời

quá biệt đãi tôi rồi. Tôi sứt sứt mũi vài cái, quay sang nói với Bạch Dực: “Bạch Dực, thật sự cảm ơn anh, tôi không biết phải nói thế nào nữa... tôi, tôi thực lòng...”

Bạch Dực đang gặm cái bánh bao, nhìn tôi nhẹ cười: “Không cần phải suy nghĩ nhiều như vậy, cũng đừng nói những câu khách sáo rợn da gà nữa, dù sao tôi cũng có quan hệ tới chuyện này mà. Chúng ta lúc này đều ở trên cùng một con thuyền, thuyền lật thì ai cũng không thoát chết. Hơn nữa cậu là nương tử của tôi mà, không giúp cậu tôi còn giúp ai nào?”

Nghe anh ta nói thế mặt tôi thoáng chốc đỏ bừng, bèn loay hoay mở cửa sổ để mong thoát khỏi bầu không khí xấu hổ. Tuy ngoài miệng mắng anh ta ăn nói lung tung, nhưng trong lòng tôi thực ra vẫn rất đau khổ. Bạch Dực nói không sai, chuyện này làm không khéo cũng sẽ ảnh hưởng tới anh ta, nếu cả hai muốn sống sót thì quả thực không nên khách sáo với nhau. Người một nhà không cần phải khách khí, chính vì Bạch Dực chưa bao giờ coi tôi như người ngoài, cho nên anh ta không muốn tôi cảm ơn, cũng không cần tôi báo đáp. Nghĩ tới đó, lòng tôi chợt dâng lên chua xót, không thể nói rõ là cảm giác gì, chỉ biết miếng bánh mì trong miệng cũng hóa ra nhạt nhẽo hẳn, ăn mà cứ như nhai rơm.

Xe nhanh chóng đến trạm nghĩa trang, bình thường không có mấy ai dừng lại ở đây nên tài xế cũng không định ngừng, nhưng chúng tôi đã vội vã đứng bật dậy xin xuống xe. Tài xế nhìn chúng tôi kinh dị hồi lâu rồi mới từ từ mở cửa, còn chúng tôi cũng chỉ cảm cuội lo xuống xe, không nói thêm gì. Đi được một đoạn, nhận thấy gió ở đây mạnh đến rất mặt, chúng tôi bèn khóa chặt áo rồi vội vã hướng về phía nghĩa trang. Ở đầu nghĩa trang có cổng lớn, nhưng không cần mua vé này nọ mà cứ thế bước qua là được. Cổng xây thành hình đèn thờ, trên bức hoành có khắc hai chữ “Tưởng nhớ” rất to. Trước cổng xây ba cây cầu đá, hai bên bày mười hai bức tượng cẩm thạch tạc hình mười hai con giáp, làm tượng giữ lăng. Tuy nói lúc này đã cách thời Cải cách văn hóa cũng vài thập kỉ rồi, nhưng xem ra người Trung Quốc vẫn giữ nếp truyền thống ma chay cưới hỏi của tổ tiên, bằng chứng là những cây cầu và những bức tượng này đều là phỏng theo lối cổ mà làm. Ngày xưa, ở những khu mộ lớn người ta vẫn khắc những bức tượng thần thú giữ lăng bằng đá thể này, những cây cầu hàm ý chỉ hai bờ thế giới.

Hai người chúng tôi rón rén bước qua cầu vào cổng, bên trong có một căn phòng nhỏ dành cho bảo vệ, nhưng lúc này không thấy ai ở trong trông coi. Có lẽ là do lá gan kinh qua bao thử thách đã dày dặn lên nhiều, nên chúng tôi cũng cứ thế mà thẳng lưng bước tới phía trước. Phía bên trong có rất nhiều căn đình tạ bằng đá cùng với những bãi cỏ xanh mướt nhân tạo, nếu chỉ nhìn sơ qua quả thực sẽ cảm thấy hóa ra nghĩa địa cũng không có gì đáng sợ lắm, ngược lại còn có phần u nhàn thanh tĩnh nữa.

Tôi không dám to tiếng, chỉ dám hỏi thì thầm: “Lão Bạch, cha của Nhạc Lan nằm ở khu nào nhỉ?”

Bạch Dực nhìn quanh hồi lâu mới mở đèn pin chiếu đường đi mà trả lời: “Hình như đây mới chỉ là khu bên ngoài dành cho bảo vệ, nghe nói cha cô bé nằm ở lô số M – 12 khu Ngọc Lan. Chúng ta trước tiên vào trong khu vực chôn cất cái đã, rồi tìm khu Ngọc Lan.”

Đúng như Bạch Dực đã nói trước, vừa vượt qua khu đất bên ngoài, chúng tôi liền thấy ngay từng dãy từng dãy bia mộ, cùng với từng dãy từng dãy cây cối trồng ngay hàng thẳng lối tách những khu mộ khác nhau ra. Ở đây hoàn toàn không có đèn, giờ bàn tay lên chắc cũng chẳng nhìn thấy ngón. May mà Bạch Dực có mang theo đèn pin, bằng không hai người còn sống đường hoàng mà lại sờ soạng trong bóng đêm giữa nghĩa địa đi tìm thứ này thứ kia quả thực là một hình ảnh quá mức quái đản cùng kinh dị.

Thế nhưng đây không phải khu Ngọc Lan. Chúng tôi lại lén vào nên không dám đi trên lối đi thẳng thớm bên ngoài sợ có bảo vệ đi kiểm tra, chỉ dám men theo những loại cây trồng xung quanh mà đoán khu mộ, quá trình này quả thực đã làm thần kinh tôi căng thẳng. Sắp mò mẫm cả mười lăm phút đồng hồ, mà lại phải lom khom cúi thấp người vừa đi vừa tìm, nên không ít lần phải nhìn thẳng vào những tấm ảnh chụp khảm trên bia. Ban ngày nhìn thôi đã đủ thấy lạnh lạnh, huống chi đến ban đêm thì những nụ cười cứng ngắc méo mó của những người chết này thực sự khiến tôi dựng hết cả tóc gáy.

Tôi kéo tay Bạch Dực nói: “Lão Bạch, chúng ta ra ngoài lối đi mà tìm bảng chỉ đường thôi, đi kiểu này sợ quá!”

Bạch Dực ngẩng đầu nhìn ánh trăng, thấy mặt trăng hôm nay chỉ còn là một quầng sáng mờ mờ ảo ảo, mà gió thì càng lúc càng lớn, thổi tóc chúng tôi bay tán loạn, liền gật đầu: “Nói phải, tôi cũng có cảm giác

mình lạc đường rồi... Vậy đi, chúng ta ra ngoài đường nhìn một chút, nếu không có ai thì cứ theo đường lớn mà đi vậy. Chứ cứ nhấp nhộm thế này sợ tìm đến sáng mai cũng chẳng ra.”

Thế là hai chúng tôi quay ngược lại, trở về con đường lớn nơi có bảng chỉ dẫn. Thực ra khu này cũng không khác gì một cái công viên, đều chia thành từng khu từng khu riêng biệt nối tiếp nhau, cho nên chỉ cần nhìn bảng chỉ dẫn một cái là sẽ rất dễ dàng tìm được vị trí cần tìm. Nhưng lúc này điều tôi lo lắng nhất chính là không biết lá thư kia có còn ở lại chỗ cũ hay không, dù sao từ đó đến nay cũng đã qua một thời gian, mà khu mộ này thể nào cũng có người tới quét dọn thường xuyên, lỡ như bức thư bị bọn họ lấy đi mất rồi thì tôi đây quả thực chỉ có tào lao. Nhưng nghĩ đi rồi lại phải nghĩ lại, nếu Nhạc Lan vốn ghi bên ngoài bức thư là gửi cho tôi, thì người nào bắt được hẳn đã gửi đến chỗ tôi rồi? Tôi chưa nhận được thứ gì, có lẽ là bức thư hãy còn ở đây.

Khi chúng tôi trở lại đường lớn vẫn thấy vắng tanh không một bóng người, bèn an tâm thoải mái ra xem bảng chỉ đường. Kết quả là phát hiện khu Ngọc Lan hóa ra nằm ngay phía sau cái khu mộ lúc nãy chúng tôi đã đi qua, đành phải lần nữa ngược trở lại. Nhưng lúc này không cần cúi người men theo mộ tìm kiếm, mà là thẳng đường mà bước thẳng lưng mà đi, cho nên chẳng mấy chốc đã tìm tới lối rẽ nhỏ dẫn vào khu Ngọc Lan bên trong. Lối rẽ này rất hẹp chỉ vừa một người bước, nhưng tôi không có can đảm đi phía sau Bạch Dực, nên cứ kiên gan sòng bước bên cạnh anh ta. Vì lối đi hẹp quá, nên mấy lần sẩy chân đạp cả lên những ngôi mộ hai bên, tôi đành phải vừa đi vừa âm thầm cầu xin: “Các vị đừng trách tôi, tôi không còn cách nào khác, đặc tội đặc tội...”

Bạch Dực nhìn thấy bộ dạng thấp thỏm của tôi, thở dài một cái rồi quàng tay qua vai tôi kéo sát tôi vào lòng anh. Tôi thành ra dựa sát vào lồng ngực Bạch Dực mà đi, tuy thoát nhìn tư thế có vẻ hơi kỳ quái vì trông giống một cặp tình nhân đi dạo, nhưng khác chính là chúng tôi không dạo công viên mà lại dạo nghĩa địa; huống chi quả nhiên cách này làm tiết kiệm được không ít thời gian, hơn nữa vì kề sát nhau mà cảm thấy trong lòng yên tâm hơn hẳn. Tôi cảm kích ngẩng đầu nhìn Bạch Dực, anh cũng cười cười vỗ nhẹ vai tôi, ý bảo đi mau.

Khu nghĩa địa vốn đã hoang vắng, mà bia mộ bốn phía dường như lại còn hút hết mọi âm thanh gây ra, xung quanh chỉ còn tiếng bước chân và hít thở khe khẽ của chúng tôi. Đây là lần đầu tiên tôi dám ra thăm mồ vào ban đêm, nên nhịp thở rất gấp gáp, trống ngực đập bình bịch, nhưng đáng ngạc nhiên là vì sợ hãi thì ít mà vì hưng phấn thì nhiều. Chung quanh tối đen như mực, ánh sáng của đèn pin chỉ đủ soi rọi khoảng hai thước trước mặt, còn xa xa chỉ có một màu đen u ám nhè nhoẹt. Được chôn dưới này là tro cốt đã được hỏa thiêu, nên trong nghĩa địa không có những ánh lửa ma trời lập lòe như những nghĩa địa chôn xác ở nông thôn, nhưng xa xa vẫn thấp thoáng những cái bóng nhấp nhòe loang loáng, nhìn lại lần nữa thì lại chẳng thấy cái gì. Tim tôi trầm xuống, quả nhiên vẫn là chạm phải những thứ không nên, vì thế tôi không nhìn lên nữa, chỉ chăm chú xuống lối đi dưới chân mình phó mặc cho Bạch Dực dẫn đi.

Rốt cuộc cũng tới được khu Ngọc Lan, khu này dành cho những phần mộ độc táng (chôn một mình) nên khác xa với khu phụ thê hợp táng ở phía trước, cũng có nhiều phần mộ là của những người chưa kết hôn hoặc ra đi khi còn trẻ. Chúng tôi lại len sát vào từng tấm bia mà tìm kiếm, nhưng khu này cách đường ngoài rất xa, có lẽ bảo vệ cũng hiếm khi tìm tới, cũng không sợ nữa chừng bị quấy rầy. Tra theo từng tấm từng tấm bia một, chỉ chốc lát đã tìm thấy phần mộ của cha Nhạc Lan. Ánh mắt của ông ta đúng là giống con gái như đúc, chỉ có điều còn lạnh lùng và cổ chấp hơn nhiều, đây chính là người đã tạo ra bi kịch cả đời mình và cho con gái mình. Tôi không muốn nhìn đi ảnh của ông ta nữa, lẳng lặng quay tứ phía tìm chỗ có thể cất bức thư.

Mà nhắc tới cũng cảm thấy thật thê lương, một người sống rành rành khỏe mạnh như vậy, sau khi tạ thế rồi lại chỉ gửi toàn bộ những gì còn lại của mình vào một cái hộp con con, tro bụi bám đầy, không nhang đèn cũng chẳng hoa tươi cúng bái, chỉ còn lại một tấm bia cẩm thạch trơ trụi, sao mà thê thảm.

Nhưng tìm quanh mộ một lúc, vẫn không thấy gì.

“Cậu xem kia, chỗ kia có phải tự nhiên dư ra một ngôi mộ không?”

Tôi khẽ run lên một cái, quay đầu nhìn lại, rồi lập tức hít mạnh một hơi, giữa một khu đất bằng phẳng lẽ ra phải trống trơn, quả nhiên dôi ra một nấm mộ. Vì mộ xung quanh đều được sắp xếp quá sức chỉnh tề, nên khi tự nhiên dư ra một phần giữa khu đất trống trải, tự nhiên có cảm giác thật quỷ dị.

Tôi run run định nói gì đó, nhưng lại không thốt nổi nên lời. Chỗ đó dù sao cũng chỉ là thêm một phần mộ thôi, nên nói cái gì bây giờ? Có khi chỗ đó sắp khai phá cũng không chừng... Vì thế lại vỗ vỗ mặt mình quay lại tiếp tục công cuộc tìm kiếm. Cuối cùng, ở cái khe giáp giữa tấm bia với cái bệ đá, tôi mò được một cái gì đó gói cẩn thận trong bao nylon, lấy ra xem, quả nhiên là một bức thư. Tôi thấy đã tìm được bèn mừng rỡ quay đầu lại phía sau định nói cho Bạch Dực biết, chợt rợn người phát hiện... sau lưng không có ai cả. Tôi run bắn người, lúc này rõ ràng còn nghe tiếng anh ta sau lưng kia mà, sao bây giờ lại biến đâu mất?! Bất thành linh ai đó vỗ mạnh vào vai tôi một cái, tôi nhất thời kinh hoảng đến giật nảy cả người, cơ thể mất cân bằng ngã chúi về phía trước. May thay có ai đó kịp ôm tôi lại, tôi mới không tới nỗi dùng lỗ mũi ăn trầu té bái cha Nhạc Lan. Từ phía sau nghe tiếng Bạch Dực kinh hoảng gọi: “Nhìn đi đâu vậy hả, tìm được rồi thì đi thôi chứ!”

Tôi còn chưa kịp đứng vững đã bị Bạch Dực kéo mạnh lên, thấy tôi có vẻ lạ lùng, anh ta dường cũng hiểu ra cái gì đó, cúi đầu mắng nhỏ một câu rồi ôm chặt lấy vai tôi kéo đi. Tôi nhịn không được quay lại đằng sau len lén nhìn ngôi mộ lẻ loi kia một cái, phát hiện trước mộ lúc này... có một bóng người đang ngồi xồm ở đó, đang nhìn về phía hai chúng tôi! Tôi hấp tấp quay phắt đi, trong dạ dày trào lên cảm giác như muốn nôn. Bèn run run hỏi: “Lúc này anh ở bên trái tôi kia mà, sao sau đó lại đổi thành bên phải?”

Bạch Dực dừng lại một chút: “Không, từ đầu tôi vẫn luôn ở bên phải cậu.”

Câu trả lời của anh ta làm gương mặt tôi cứng đờ, mãi sau mới rặn ra một nụ cười méo xệch: “Nhưng sau lưng tôi khi này đúng là có người mà, còn nói cho tôi biết chỗ kia có một ngôi mộ...”

Tôi đợi Bạch Dực lên tiếng giải thích, nhưng anh ta chỉ nhìn tôi mà kiên trì lặp lại: “Tôi chỉ ở bên phải cậu.”

Đủ rồi, tôi cũng không quan tâm bên trái hay bên phải nữa, lúc này chỉ mong làm sao sớm thoát ra khỏi đây. Chúng tôi đi gần như chạy ra khỏi khu mộ, cho tới khi đứng trước cổng nghĩa địa, Bạch Dực chợt dừng lại hỏi tôi: “Có mang tiền lẻ không?”

Tôi móc trong túi ra mấy đồng tiền xu, Bạch Dực cầm trên tay lăm răm mấy câu thần chú, lại rút bật lửa ra hơ hơ mấy cái trên đồng tiền rồi ném thẳng ra sau lưng. Nhưng tôi chờ mãi mà không hề nghe thấy tiếng tiền rơi, nên định quay đầu lại nhìn xem. Bạch Dực vội vã nắm chặt vai tôi, rít khe: “Đừng quay đầu lại, đó là tiền mãi lộ tặng cho bọn cô hồn dã quỷ để chúng đừng theo chúng ta nữa!”

Nói xong liền túm chặt tay tôi lôi ra ngoài, cho đến khi thoát hẳn khỏi cánh cổng nghĩa địa, chúng tôi mới thở phào được một cái. Thực ra lá gan của tôi có thể nói là được Bạch Dực tôi luyện qua nhiều phen nay cũng đã lớn hơn nhiều, gặp chuyện kinh khủng thế này cũng không quá sợ hãi, chứ nếu là ngày xưa thì e là đã sớm chạy ra đây ngồi nôn thốc nôn tháo rồi. Nghĩ vậy, tôi lại vô thức siết chặt thêm cái bao đựng lá thư trong tay. Bạch Dực chà chà hai tay vào nhau cho đỡ lạnh và bảo tôi: “Gọi taxi thôi, chứ ở đây sợ không có phương tiện giao thông công cộng.”

Đúng vậy, tuyến xe bus đã chở chúng tôi tới đây hết xe rất sớm, lúc này đã không còn chạy nữa, nếu muốn về quả thực chỉ có nước đón xe taxi. Chúng tôi đứng ra bên vệ đường lớn chờ mãi, gần hai mươi phút đứng chịu gió lạnh mới có một chiếc xe trở tới. Tài xế nhìn chúng tôi đầy vẻ nghi ngại, có lẽ rất thắc mắc vì sao hai người chúng tôi khuya thế này còn lảng vảng gần nghĩa địa, từ vẻ mặt của anh ta thậm chí còn có thể thấy anh ta rõ ràng đang nghi ngờ chúng tôi có phải là người hay không nữa. Tôi bèn vội vàng giải thích: “Anh ơi, tụi tôi là nhân viên bảo vệ nghĩa trang, ngày hôm nay phải tăng ca nên mới ra trễ thế này.”

Anh ta còn bán tín bán nghi, nhưng chúng tôi cũng không quan tâm nữa, chỉ mau mau lên xe cho anh ta địa chỉ bảo anh ta đi nhanh nhanh, chứ đứng trước nghĩa địa quá lâu quả thực không tốt.

Về tới nhà rồi cũng không buồn nghỉ ngơi, tôi vội vã tháo bao nylon lấy bức thư ra, lúc này mới nhớ lại là khi Nhạc Lan còn sống, đã mấy lần tôi nhìn thấy cô bé cặm cùi viết viết xóa xóa cái gì đó, tờ giấy khi ấy rất giống phong thư này... lẽ nào kể từ lúc đó nó đã chuẩn bị bức thư này cho tôi sao?

Bạch Dực cầm thư bắt đầu đọc ngay. Cả ngày anh ta đã phải khẩn trương vất vả một hồi, lúc này trên trán hầy còn mồ hôi lấm tấm. Tôi dù sao vẫn còn đỡ hơn vì được ngủ tới trưa, nên lúc này tôi bèn đi rót cho Bạch Dực một ly trà, sau đó ngồi xuống bên cạnh cùng đọc thư.

Nét chữ của Nhạc Lan rất ngay ngắn đường hoàng, từng nét từng nét cứng cỏi rõ ràng viết đầy cả trang giấy.

Dưới đây là nội dung bức thư:

Thưa thầy An,

Khi thầy đọc thấy bức thư này thì có lẽ em đã không còn trên đời này nữa. Em là một đứa trẻ không hạnh phúc, những người đã từng tiếp xúc với em cũng không may mắn. Vì em nhìn thấy trước cái chết, giống như đã nhìn thấy cái chết của cha, và cả cái chết của chính mình, nhưng lại chỉ có thể đứng một bên bất lực, cho nên mọi người xung quanh đều nhìn em ghét bỏ và khinh bỉ.

Thầy An là một trong số rất ít người đối xử tốt với em nhất, cho nên em thực sự không muốn nói cho thầy biết chuyện này, nhưng lại không thể không nói. Em dần vật rất lâu rất lâu, nhưng nếu không nói cho thầy biết, em nghĩ em sẽ có lỗi với thầy. Cho nên trước khi chết, thể nào cũng phải viết bức thư này, đây là di chúc của em, cũng là dự báo cuối cùng của em.

Em nhìn thấy cái chết của thầy... Đúng, em đã nhìn thấy thầy chết, hơn nữa còn là chết vô cùng quái dị. Ngay lúc này đây nhớ lại em còn cảm thấy đáng sợ, em không thể xác định thời gian, cũng không thể xác định nơi chốn hay nguyên nhân vì sao thầy chết. Nhưng em đã nhìn thấy một cái bóng đen, nó vẫn luôn theo sát bên cạnh thầy.

Nó ở bên cạnh thầy, luôn luôn ở bên cạnh.

Tiếp theo em sẽ kể cho thầy biết những gì em nhìn thấy. Em thấy rất nhiều rất nhiều nước, trong nước đầy tràn tiếng khóc than; còn có rất nhiều cánh cửa, từng cánh từng cánh lần lượt mở ra; bên trong là một cái động sâu rất đen rất tối. Trong động chất đông thi thể, tất cả đều đã thối rửa đen ngòm, không khí chung quanh lạnh như băng, lạnh tới nỗi làm người ta nghĩ tới mộ phần. Thầy nằm trên một cái quan tài bằng đá, cả người đều là máu, mắt mở trợn trừng, miệng há hốc cũng toàn máu, giống như đã nhìn thấy thứ gì đó rất kinh khủng trước khi chết vậy... Trên bốn phía vách động đều là những bức họa kì quái màu đỏ rực, nhìn không hiểu là cái gì. Em muốn tiến đến gần quan tài chỗ thầy, nhưng không sao bước về phía đó được, mà kinh khủng nhất là bên cạnh thầy có một con quái vật... Một con quái vật rất đáng sợ. Nó cứ chờn vờn xung quanh đó, nhìn thầy chăm chăm, nhưng em không nhìn thấy rõ diện mạo của nó, vì xung quanh nó phủ đầy khói đen. Ở trong động còn một người nữa, là thầy Bạch Dực, thầy ấy ngồi dưới đất, cả người cũng đầy máu, thầy ấy bị thương rất nặng, nhưng chưa chết. Thầy ấy cũng cố gắng hướng về phía thầy mà nhích đến nhưng cũng không thể tới gần được. Còn một người nữa, trong động còn một người nữa! Em nhận không ra người này, nhưng anh ta cũng sắp chết.

Em nhìn thấy một điều rất quái lạ, đó là, em đã thấy đôi mắt của mình! Không sai, trong số những hình vẽ quái lạ trên vách, em đã nhìn thấy một đôi mắt mà từ trong đó vươn ra rất nhiều rất nhiều bàn tay, xung quanh nó đều là xương khô, thực sự rất giống đôi mắt của em.

Những bức họa ấy đều được sắp xếp theo một trình tự nào đó, bên cạnh đôi mắt của em là hình vẽ một gốc cây rất to, trên cây treo đầy đầu lâu. Có hai người cưỡi bái trước cái cây.

Bức họa thứ ba vẽ rất nhiều phụ nữ mang thai bò từ trong một cái động đen ngòm đi ra, trên mặt họ đầy vẻ tuyệt vọng. Bọn họ giống như bị trói chặt ở ngay cuống rốn của mình, muốn trốn mà trốn không thoát.

Em muốn nhìn bức thứ tư, nhưng nó đã bị máu đỏ đỏ lờ mờ, chỉ có thể loáng thoáng nhìn thấy một cô gái, một cô gái đang ngồi trước gương trang điểm. Sau đó không nhìn thấy cái gì nữa.

Khi em tỉnh lại từ trong ảo giác thì thấy bản thân vẫn còn ngồi trong lớp học, thầy đang giảng bài bên trên, chủ đề là học về những bức bích họa (tranh trên tường) trong hang động... Màu đỏ của những bức họa thầy giảng quả thực giống hệt như những bức họa em đã thấy...

Đó là toàn bộ những gì em nhìn thấy. Tuy nói ra có thể thầy không tin, nhưng xin thầy hãy nghe em: tuyệt đối đừng tới gần nước, tuyệt đối đừng rời xa thầy Bạch Dực. Thầy ấy là người duy nhất có thể cứu thầy, còn nữa, cái bóng đen kia vẫn luôn ở bên cạnh thầy, có thể là bất kỳ ai xung quanh. Vì thế thầy đừng nên dễ dàng tin tưởng người nào, hãy dùng chính mắt mình mà xét đoán mọi việc. Những việc này liên tiếp với nhau, tiếp theo còn có thể có nhiều chuyện phát sinh. Có thể thầy sẽ thoát, vì em cảm thấy cái chết của thầy quá kỳ quái, dường như một thứ nghi thức vậy, loại này, cứ như thể tế thần ngày xưa!

Cuối cùng, em muốn cảm ơn thầy vì thầy đã luôn giúp đỡ em, dù rằng có lẽ em cũng không còn cơ hội trực tiếp nói với thầy lời cảm tạ nữa...

Nhạc Lan vĩnh biệt.

Bạch Dực chậm rãi buông bức thư xuống nhìn chằm chằm nền nhà như muốn dùng ánh mắt mình đào một cái lỗ thủng trên đó luôn vậy. Tôi cầm lấy thư xem xét, thấy Nhạc Lan còn vẽ lại những hình ảnh mà mình đã nhìn thấy nữa, nhưng cảnh trong tranh đều rất mơ hồ, dưới con mắt của tôi chẳng khác nào những đồ án kỳ quái của các dân tộc thiểu số. Nhưng nội dung của chúng thì có thể đại khái nhìn ra được. Xem hết thư xong, chỉ cảm thấy đầu nhức bưng bưng, cảm giác như bị ai đó thít chặt cổ không sao thở được vậy. Vì thế, tôi cởi bớt cổ áo, xoa xoa cái cổ đã toát đầy mồ hôi lạnh mà hỏi Bạch Dực: “Anh có ý kiến gì không?”

53. Chương 52: Quỷ Chú (tứ)

Qua hồi lâu, Bạch Dực mới chậm rãi trả lời: “Có biết cả ngày hôm qua tôi đã đi đâu không?”

Tôi lắc đầu. Anh ta gấp lá thư lại bỏ vào trong bì thư, thở dài: “Tôi đến chợ quỷ, tìm Tá Thọ bà.”

Đây là câu trả lời tôi hoàn toàn không ngờ tới, vì thế liền nhìn Bạch Dực chằm chằm run run hỏi: “Anh đi tìm bà ta làm gì?!”

Anh ta đáp: “Vì tôi biết ‘quỷ chú’ không phải là thứ thuộc về nhân gian, sự tồn tại của nó đã cách đây lâu lắm rồi, thậm chí còn xưa hơn cả thời Tây Hán rất nhiều. Khi ấy thuật phù thủy vô cùng hưng thịnh, các biện pháp liên lạc với thần linh ma quỷ đều bị sử dụng triệt để, trong đó, có cả những phương pháp cực đoan dùng ác quỷ khống chế thần linh.”

Anh nhấp một ngụm trà, ngưng một chút rồi hỏi tôi: “Tiểu An, tôi hỏi cậu, cậu nghĩ ‘thần’ là một loại tồn tại thiện hay là ác?”

Tôi vốn không có hứng thú với những vấn đề tâm linh thế này, nhưng chẳng phải người ta thường nói: ngẩng đầu ba thước hướng thần linh đó sao? Như vậy, thần linh làm sao có thể là ác được?

Dường như cảm nhận được suy nghĩ của tôi, Bạch Dực liền lắc đầu nói: “Không hẳn đâu. Thần hay quỷ, thực ra cũng như nhau cả thôi, đều chỉ hành động vì lợi ích của riêng mình, không có trách nhiệm tạo phúc cho bất kỳ ai cả. Nhưng con người thì nghĩ rằng, thần sở dĩ được gọi là thần, là vì bọn họ có được sự sùng bái và cung phụng của con người, vì thế bọn họ cũng phải có trách nhiệm thực hiện những mong muốn của con người. Nếu họ không đáp ứng nguyện vọng của con người, vậy thần linh cũng chẳng khác gì ác quỷ, đối với con người mà nói, chẳng có gì khác nhau.”

Tôi đồng ý gật đầu, nghĩ thâm quả thực như thế, con người cầu thần bái phật, rốt cuộc cũng chỉ vì lợi ích của riêng mình mà thôi, nếu không được đáp ứng, cũng chẳng ai thềm cúng bái nữa.

Bạch Dực lại tiếp: “Vì thế mới sinh ra những thứ ‘quỷ chú’ dùng để uy hiếp thần linh, mà ‘Bát khổ quỷ chú’ chính là một loại trong số đó. Người đã sáng tạo ra nó, chẳng phải ai khác mà chính là Chu Văn Vương Cơ Xương. Ông ta có một sức mạnh đáng sợ, thậm chí đạt tới mức thông thần (liên lạc được với thần linh). Cho nên cũng chỉ có ông ta mới nghĩ ra loại chú pháp uy hiếp thần linh khủng khiếp đến vậy, đó là chọn ra ba mươi sáu người có năng lực thật tài giỏi, dùng tám cách thức cực kỳ tàn khốc giết chết, sau đó đem nhốt tất cả oán linh của bọn họ vào một ‘quỷ khí’ (dụng cụ của quỷ). Phương pháp này thực sự không khác nào một quả bom, vì con số 36 là con số của chòm sao Bắc Đẩu, mà 36 linh hồn này lại là của những địa linh nhân kiệt thiên tài hiếm có, cho nên người ta bảo, lượng oán khí sinh ra từ đó thì quả thực cả thần linh cũng không thể chịu nổi.

Nhưng ngược lại cũng không thể tìm 36 người tình nguyện chịu chết, nói cách khác phải tìm những kẻ nào không muốn chết nhất, thì mới có thể sinh ra oán hận. Cho nên sau này phương pháp này chỉ truyền lại một cách bí mật trong vương thất, cái vỏ ban ngày cậu cho tôi xem chính là một ‘quỷ khí’ chứa lời ác chú này, ai bắt được là kẻ đó phải gặp xui.”

Tôi nhớ lại cái vò đen thui dơ dáy ban chiều, nghi hoặc hỏi: “Nhưng cho dù là vậy thì anh tìm tới chợ quỳ để làm gì chứ? Lúc trước anh đã bảo người sống không nên tìm tới đó mà.”

Anh ta nhìn tôi xấu hổ ho khan vài tiếng: “Vì tôi nghi ngờ chuyện lần này có liên quan tới vụ Huyền Hoàng Bích lần trước.”

Tôi nhú mào cố gắng nghĩ xem có thể có dây mơ rễ má nào giữa chuyện lần này với cái thứ kia hay không, nhưng chỉ nhớ tới cảm giác kích thích đáng sợ mà nó mang lại, Huyền Hoàng Bích lạnh như băng, lạnh đến xương tủy cũng muốn đông cứng lại, may mà cuối cùng cũng chính nó cứu chúng tôi một mạng.

Bạch Dực hỏi: “Cậu có nhớ khi bắt được Huyền Hoàng Bích trong tay, có cảm giác gì bất thường không?”

Tôi lắc đầu: “Lúc đó lạnh quá, đầu óc tôi lại đang bị kích thích cao độ... Thực sự tôi không còn nhớ rõ chuyện khi đó như thế nào nữa kia, thực sự không biết có gì bất thường không.”

Bạch Dực vuốt nhẹ cái ly trong tay: “Nhưng tôi thì chú ý tới một chi tiết.”

Tôi vội vàng hỏi lại: “Là cái gì?”

Bạch Dực ngẩng đầu lên nhìn tôi: “Khoảnh khắc đó, ánh mắt cậu hoàn toàn không còn là bản thân cậu nữa, nó cực kỳ oán độc.”

Tôi ngơ ngác nhìn anh ta, anh ta tiếp tục nói: “Ban đầu tôi tưởng là do cậu bị kích thích quá nên mới làm ra vẻ mặt như vậy, nhưng sau này nghĩ lại, ánh mắt đó hoàn toàn không phải là thứ cảm xúc mà một con người có thể thể hiện được. Cần phải mang trong lòng biết bao nhiêu oán hận mới có thể mang ánh mắt thâm độc tàn nhẫn tới như vậy? Nhưng tôi không nói cho cậu biết, thứ nhất là để khỏi dọa cậu sợ thêm, thứ hai là bản thân tôi cũng không chắc.”

Tôi sờ sờ hai mắt của mình, chờ Bạch Dực nói hết.

“Lần này tôi đi tìm quỳ bà bà kia cũng là để xác nhận lại chuyện này. Quả nhiên vấn đề không phải ở Huyền Hoàng Bích, mà là nằm tại cái hộp chứa nó kia. Cái hộp đó... cũng là một ‘quỳ khí’, hơn nữa bà ta cũng biết con người tuyệt đối không thể chạm vào hộp, nhưng bà ta bảo là vì không ngờ chúng ta sẽ đi mở nó ra, cho nên cũng không biết gì nhiều hơn chúng ta. Tuy tôi nghĩ bà ta thực ra còn giấu diếm chúng ta rất nhiều việc, nhưng ít nhất có thể khẳng định một việc là cái hộp này ban đầu không thể dùng để chứa ngọc. Vậy thì ai là kẻ đã đánh tráo nó? Mà nếu đó là một loại ngòi nổ, vậy quả bom nằm ở đâu? Cũng chỉ biết vậy, vì tư liệu trong tay chúng ta còn ít quá.”

Về mặt anh ta tràn đầy ảo não nhìn tôi: “Ai... lúc đó tình hình quá gấp gáp, chúng ta chỉ chăm chăm quan tâm tới Huyền Hoàng Bích mà không để ý tới gì khác, huống chi nếu trên mặt ‘quỳ khí’ không khắc tên 36 ác quỷ, thì quả thực trông chúng chẳng khác nào những đồ cổ Thanh Đồng bình thường. Tôi trước đó không hề ngờ tới chuyện này... nên khi cậu cầm lấy cái hộp đó, cũng đồng thời mở ra ‘Bát khổ chú’ mất rồi.”

Tôi “Ừ” một tiếng, sau đó trầm ngâm suy nghĩ. Nếu sự thực đúng như lời Bạch Dực nói, vậy quả thực tôi là kẻ xui tám kiếp, đụng trúng ngay một tai họa dễ sợ như vậy. Những người đã phát hiện ra cái vò khắc hình rồng cuộn kia có lẽ cũng là vì ‘Bát khổ’ khởi động mà chết, thật giống như lời nguyên Tutankhamen bên Ai Cập vậy. Nhưng những gì tôi đã gặp phải và bọn họ cũng không giống nhau.

Tôi đem nghi vấn đó nói với Bạch Dực, anh ta cũng ngần ra một chút rồi mới nói: “Cũng có thể là do từng người khác nhau có lời nguyên khác nhau chẳng, hoặc là thứ quỳ chú trên cái vò kia không phải là loại quá lợi hại. Còn Huyền Hoàng Bích thì khác, bản thân nó là thần vật, thậm chí còn cao hơn Hòa Thị Bích[1] trong truyền thuyết một bậc, cho nên thứ quỳ chú chứa trong cái hộp kia chắc chắn cũng không thể tầm thường.”

Tôi nghĩ dường như Bạch Dực còn giấu mình cái gì, anh ta không dám nói hết, có lẽ là vì sợ nếu nói thật ra thì tôi sẽ không chịu nổi chẳng? Bất quá nếu anh ta đã không nói thì cũng là vì tốt cho tôi mà thôi, tôi cũng không muốn ép anh ta, liền quay về hiện thực: “Vậy chúng ta phải làm gì bây giờ?”

Bạch Dực thở dài một cái, đứng lên bước tới bên bàn làm việc lấy tờ giấy hôm qua đã viết ra, chọn một chỗ giấy trống rồi viết tên của tôi vào giữa. Sau đó cầm bút nói: “Nếu suy đoán của tôi không sai, Bát khổ mà cậu gặp phải không tuân theo thứ tự bình thường, mà là theo một loại quy tắc đặc thù nào đó. Đầu tiên,

tôi đoán chính là tử. Tử ứng với chuyện của Nhạc Lan. Cậu có nhớ những dòng thơ đã nghe được trong lúc đầu óc rối loạn không?”

Tôi ngẫm nghĩ hồi lâu: “Có phải ý anh là câu, tử, nước mắt người chết... hay không?”

Anh ta gật đầu, viết vài chữ “Tử”, “nước mắt người chết”, “Nhạc Lan” lên giấy. Rồi tiếp tục nói: “Đây là bước đầu tiên của lời nguyện, ứng thẳng vào tử vong, cho thấy nó gần như trái ngược hẳn với ‘Bát khổ khởi niệm trần’ thông thường. Cơ ác mộng phải từ tử vong mà sinh, theo đó như những gì Nhạc Lan đã ghi trên giấy, thì tiếp tục là cầu bất đắc, tội lỗi đam mê. Ứng với tội này không ai khác chính là hai cha con thờ cúng cây Cửu Bội Phệ Hồn Cức. Chuyện sau đó là về cái giường có ma, cũng tức là sinh, nỗi khổ luân hồi. Chuyện cuối cùng chúng ta gặp phải là hai người phụ nữ trong khu Linh viên, đó chính là lão, oán niệm cố chấp. Phần còn lại trong thư nói đã bị máu đồ loang lổ không xem được nữa, có thể nói là quá sức xui xẻo. Vì bốn kiếp nạn này chúng ta đều đã trải qua cả rồi, cho dù lần nào cũng hung hiểm nhưng chung quy cũng đã qua, chỉ là không biết tương lai còn có thể xảy ra những gì... Bức thư này, thực ra chẳng có mấy tác dụng.”

Đột nhiên điện thoại di động của tôi reo vang, khiến cả hai chúng tôi cùng giật nảy người. Tôi tức giận nhắc điện thoại, nhưng vừa a lô thì bên kia đã vang lên giọng nói gấp gáp của Ngưu Bì Đường, cậu ta dường như đang cực kỳ hoảng loạn, giọng nói cứ như lạc cả đi, gần như hét vào điện thoại: “A lô, An Tử hả... cái... cái vò đó kinh khủng quá! Còn nhớ ông giám đốc viện bảo tàng tổ kể không, tối nay ông ấy vừa chết rồi, chết bên cạnh cái vò đó rồi! Lại còn là dùng chính thanh kiếm Thanh Đồng bên cạnh nó mà tự sát chứ! Lúc chết... ông ấy trông còn như đang cười ấy, tớ sợ... cả đời tớ cũng không quên được nụ cười ấy mất... dễ sợ lắm... cậu, cậu thực sự đang có phiền phức gì với cái thứ đó sao? Cậu phải cẩn thận đấy, cái vò đã bị sở nghiên cứu quốc gia mang đi rồi... chuyện này bị phong tỏa rồi, giấu kín rồi, cậu... cậu nhớ đừng nói với ai... tớ chỉ muốn cho cậu biết...”

Ngay lúc cậu ta còn định nói gì đó, chợt bên kia điện thoại vang lên một tiếng rít rất chói tai, nghe như đường truyền tín hiệu có vấn đề, sau đó, điện thoại cũng bị cắt đứt. Tôi vội vàng tìm cách gọi lại, nhưng bên kia đã tắt máy. Tôi từng sờ quay lại nhìn Bạch Dực trần trối, Bạch Dực cũng chăm chăm nhìn tôi nhưng không nói gì. Kỳ thực cũng không cần phải nói gì, nhìn vẻ mặt tôi lúc này chắc chắn anh ta cũng đã đoán được chuyện vừa xảy ra hoàn toàn không phải là chuyện tốt. Tôi dứt dứt tóc kể lại cho Bạch Dực nghe, ánh mắt anh ta càng nghe càng lạnh đi. Cuối cùng cả hai chúng tôi đều chìm vào im lặng, bầu không khí cũng lạnh như băng.

Một lúc lâu sau, Bạch Dực dứt khoát đứng lên nói: “Đừng nghĩ nữa, đi ngủ cái đã. Mọi chuyện tính sau.”

Tôi vội vã gật đầu, cởi áo ngoài lên giường nằm, vừa đặt lưng xuống mới cảm nhận cả cơ thể mình cứ như bị mấy trăm cân đè lên, cứ nặng trĩu như chì. Tôi uể oải nhắm mắt, dần dần chìm vào giấc ngủ.

Ngày hôm sau tôi quả thực không muốn dậy, nhưng bị Bạch Dực kiên trì tha lời vào nhà vệ sinh, rửa cái mặt u ám như u hồn. Bạch Dực dường như cũng không ngủ ngon lắm, trông mắt đỏ ngầu, nhưng vẫn theo đúng như lệ thường ngày ngày dậy sớm để còn ra ngoài mua báo. Tôi thần người ngồi bên cạnh anh ta, cầm một cái bánh quẩy nhét vào miệng, sau đó ngoắc ngoắc tay ra hiệu cho tôi mượn tờ báo. Nhưng Bạch Dực chỉ nhìn tôi một cái mà không đưa. Tôi mệt mỏi, bèn mở miệng hỏi: “Không mua báo mới à?”

Anh ta chăm chăm nhìn thẳng vào mắt tôi rất lâu, cuối cùng mới mở miệng: “Cậu bạn học làm ở viện bảo tàng của cậu... chết rồi.”

Cái tin này đến làm tôi cứ như bị sét đánh trúng, máu trong người thoáng chốc như muốn chảy ngược, cái bánh trong tay rớt xuống đất lúc nào cũng không hay. Chỉ biết run rẩy hỏi: “Cái gì? Chết? Đã chết? Chết thế nào?!”

Anh ta mở tờ báo ra, chỉ vào một cái tin trong đó mà nói: “Cậu đọc đi, tối hôm qua, tại khu triển lãm đồ Thanh Đồng, một nhân viên viện bảo tàng đã đánh vỡ lồng thủy tinh rút trong đó ra một thanh kiếm Thanh Đồng cổ tự sát chết.”

Tôi lập tức vồ lấy tờ báo, quét qua một lần, sau đó ngẩng đầu lên kinh hoàng nhìn Bạch Dực: “Nhưng không thể nào! Tối qua cậu ta còn gọi điện cho tôi mà! Thực sự quá kỳ quặc rồi, cậu ta bảo người tự sát là giám đốc cơ mà?! Sao bây giờ lại thành cậu ta?!”

Bạch Dực gỡ kính mắt xuống, vuốt vuốt mũi, nói: “Có nhớ tối qua cậu ta nói gì không? Cái chết của giám đốc đã bị bưng kín.”

Tôi nghĩ ra một khả năng, vội hỏi: “Ý anh là... cả hai cùng chết, mỗi người dùng một thanh kiếm tự sát?”

Anh ta im lặng nhìn tôi, cuối cùng mới nói: “Đó cũng chỉ là một suy đoán, tình huống cụ thể thế nào tôi cũng không dám chắc. Nhưng cái chết của cậu ta quá mức đột ngột, ngay khi cậu ta định nói cho chúng ta biết cái gì đó, cậu không thấy... việc này quá mức quái dị sao?”

Tôi dờ dẫm nhìn tờ báo trong tay, thực tình không còn muốn nhìn thấy gì nữa, trong đầu chỉ còn văng vẳng những lời Bạch Dực đã nói: việc này quá mức quái dị. Hơn nữa, trong lòng tôi còn là cảm giác vô cùng ân hận, giống như chính tay tôi đã hại chết người bạn cũ của mình. Ngưu Bì Đường là một đứa bạn tốt, lúc trước có thể coi như bạn thân. Tuy tốt nghiệp rồi mỗi đứa đi một hướng, nhưng lúc nào cũng giữ liên lạc, vậy mà chỉ trong phút chốc, thành ra biển trời cách mặt. Tôi đột nhiên cảm nhận sâu sắc nỗi khổ “Bất khổ” của con người, nỗi khổ nhìn thấy vận mệnh của mình lại không nằm trong tay mình.

Đây là lần đầu tiên từ khi ra đời, tôi cảm thấy sự khủng khiếp của số phận. Trước đây cũng có nhiều chuyện đáng sợ xảy ra, nhưng chỉ cần có Bạch Dực ở bên, tôi liền vô thức mà an tâm rằng chuyện gì rồi cũng sẽ qua. Nhưng lần này thì không phải. Lần này, tôi cảm thấy một cảm giác gần như là tuyệt vọng, đột nhiên lại chỉ muốn phá lên cười thật to, vì thậm chí còn không biết sau hôm nay có còn an lành mà đón ngày mai tới hay không.

Nghĩ tới đây, tôi giật mình hoảng hốt nắm chặt tay, cố làm bản thân bình tĩnh lại, bằng không ngoại trừ ngồi chờ chết thì quả thực không còn cách nào khác nữa. Tôi nhìn sang Bạch Dực, thấy ánh mắt anh ta cũng như người sáng. Bạch Dực gật nhẹ đầu như muốn an ủi tôi: “Đường có gian nan cũng phải đi cho đến hết, hơn nữa tôi nghĩ, chúng ta đang càng lúc càng tới gần chân tướng hơn. Chẳng lẽ cậu không muốn biết mục đích cuối cùng của lời nguyện này là gì ư?”

Nghe anh ta nói thế, giống như đột ngột bị xối ột chậu nước lạnh, tỉnh hẳn người. Đúng vậy! Lời nguyện ban đầu bị phong trong cái hộp chứa Huyền Hoàng Bích, nhưng rõ ràng đã từng bị ai đó đụng vào. Tuy tin tức này là do Tá Thọ bà nói, nhưng cũng có thể thấy nó khá đáng tin. Bởi vì nếu là bà ta muốn chúng tôi chết, vậy căn bản không cần phải vòng vèo như thế làm gì. Còn cái bóng đen mà Nhạc Lan nhắc tới trong thư nữa, đó là ai? Chẳng lẽ là kẻ chủ mưu thực sự? Hắn sẽ xuất hiện khi tôi sắp chết, hay là đã sớm ở bên cạnh tôi rồi? Vậy kẻ đó là ai? Tuy những đầu mối chúng tôi biết được lúc này vẫn còn là quá ít, nhưng đã trải qua tứ khổ, chúng tôi cũng có thể phần nào tìm hiểu được cách “vận hành” của quỷ chú này, bằng không thì đến chết cũng không biết vì sao mình chết mất. Cho nên việc có thể làm lúc này chỉ là chờ đợi... chờ tứ khổ tiếp theo, hay phải nói cho đúng là, thử thách kiên nhẫn, thử thách lòng tin với một con quái vật vô hình... Để xem, trước khi cái chết đến, chúng tôi có thể kiên trì vạch trần chân tướng sự thật hay không...

Bạch Dực vỗ nhẹ lên tay tôi, tôi ngẩng đầu lên nhìn anh ta, thấy vẻ mặt anh ta cũng tràn đầy kiên định. Chúng tôi không biết nguy hiểm kế tiếp sẽ là cái gì, không biết nó khi nào sẽ đến, thế nhưng vì sống sót, chúng tôi phải chờ; chỉ cần có một tia hi vọng, sẽ tuyệt đối không buông tay.

Quỷ chú – Hoàn

[1] Hòa Thị Bích (viên ngọc nhà họ Hòa) là tên một viên ngọc trong truyền thuyết, là nguyên nhân gây ra cái chết cho người đã tìm ra nó. Sau này danh từ này trở thành một thứ ước lệ cho những loại vàng ngọc quý giá và... xui xẻo.

54. Chương 53: Tắm Ảnh (thượng)

Trí nhớ của con người thật vô cùng kỳ diệu. Chuyện rất nhiều năm về trước cũng có thể nhớ rõ từng ly từng tí. Nhưng nhiều khi điều chỉ vừa xảy ra một ngày, hay một giờ, thậm chí là một giây trước thì một chút ấn tượng cũng không có. Nói ví dụ như tôi đi, tôi hiện tại thật muốn nhảy lầu cho rồi. Bất quá, đây mới là lần hai thôi, nhảy xuống chưa chắc gì chết được, mà lại bị gãy vài cái xương thì khổ.

“Bắt được rồi nhá! Cái cậu này, không ngờ lại trốn ở đây mà nhàn nhả như vậy!”

“Nhàn ông nội anh ấy, tôi không phải đang tìm sao, nói nhảm như vậy làm gì. Có giỏi thì tự mình tìm đi.”

“Tôi không rảnh cùng cậu đôi co! Nếu không có thứ đó chắc chắn sẽ phiền lắm đấy. Đến lúc đó, tôi với cậu chỉ còn nước chạy trốn chết thôi.”

Tôi tức giận chui từ gầm giường ra, vừa lắc lắc cái đầu vương vãi mảng bụi vừa khoát khoát tay nói: “Không có dưới gầm giường đâu. Tôi nhớ mang máng hình như là đã để vào ngăn tủ nào đó rồi nha. Giờ tìm không thấy tôi đành bó tay thôi. Anh dù có chặt tôi ra làm mấy khúc cũng không có cách nào đâu.”

Bạch Dực đang dốc ngược cái rương ra, nghe thế liền dừng ngay tay lại. Tôi liền lập tức cảm thấy là mình tốt nhất nên ngậm ngay miệng lại thì hơn. Nếu không ăn đấm là cái chắc. Nhìn Bạch Dực giờ đây đang giận đến xanh xám cả mặt, nói không chừng chỉ một chút tác động nhỏ thôi cũng có thể nhào đến cắn tôi lắm àh.

Hắn là, mọi người rất muốn hỏi tại sao chúng tôi phải làm như vậy? Căng thẳng như thể sắp sửa ra chiến trường cũng không bằng. Mà nguyên nhân thật sự phỏng chừng có thể làm người khác cười đến rụng răng chứ chẳng chơi. Chính là tôi đã đánh mất chứng minh nhân dân của Bạch Dực rồi nha.

Chuyện này cũng thật rối rắm quá đi mất. Tôi muốn làm một cái thẻ hội viên để được ưu đãi mà chơi mấy trò miễn phí ấy mà. Nhưng quy định thật biến thái nha, chỉ chấp nhận người đã qua 26 tuổi thôi. Ngay lúc này tôi làm gì có đủ tuổi chứ, đành phải mượn đỡ chứng minh của Bạch Dực dùng tạm. Dù sao cũng đâu cần phải nhận mặt, chỉ cần lại là được rồi. Thế là tôi vội vã đem cái thẻ ấy đi photo, sau khi về không hiểu sao lại quên mất đã để nó ở đâu. Một chút ấn tượng cũng không có luôn mới chết chứ.

Quả nhiên, đến bước đường cùng là xóc tung cả rương đồ của tôi lên cũng chẳng tìm được gì cả. Đã vậy sau lưng còn có đôi mắt trừng trừng sắc như dao nữa chứ. Tôi vội lau mồ hôi nói: “Lão Bạch à, thôi vậy đi, tôi cùng anh đến tiệm photo, nói không chừng lạc ở đó cũng nên. Nếu....chỉ là tôi nói nếu như không thấy, thì anh hãy đi báo mất giấy tờ đi...”

Mặt Bạch Dực nghiêm lại, đen đến không thể đen hơn, bậm môi rít từng tiếng qua kẽ răng mà nói: “Vậy cậu còn nhàn hạ ở đây làm gì, mau đi tìm đi.”

Vốn mình bị đuối lý, nên đành phải nhịn nhục cái loại giọng điệu gây sự như thuốc súng kia. Bạch Dực thường ngày vốn bình thản như một bình nước nguội, nếu không gặp phải chuyện, sẽ không tự nhiên nổi nóng như thế. Anh ta vô cùng ghét người khác tự tiện chạm vào bất cứ đồ vật gì của mình. Giờ tôi chỉ còn biết tự trách mình nóng vội làm càn thôi.

Tôi trừng mắt với anh ta một cái rồi vợ lấy áo khoác, chuẩn bị ra ngoài tìm. Thật là có miệng cũng không thể nói, đành phải cúi đầu mà chịu thôi. Không ngờ vừa ra đến khỏi cửa, Bạch Dực đã ngăn tôi lại. “Muộn rồi, bỏ đi, ngày mai lại tìm tiếp.”

Tôi liếc mắt nhìn trời bên ngoài, quả nhiên, đã tối đen. Lòng bỗng nhiên cảm thấy áy náy. Cái người tên Bạch Dực này luôn lo lắng tôi, sợ nửa đêm ra ngoài sẽ gặp phải chuyện kỳ quái. Ấy vậy mà tôi suốt ngày cứ gây chuyện, thật giống như một đứa trẻ vô tri ấy. Lúc này hận một nỗi là mặt đất không thể nứt ra một cái hố nào để tôi chui xuống cho rồi. Nhưng mà, câu sau của Bạch Dực lại làm tôi tức đến độ xem phải sắc máu ra ngoài.

Anh ta nói: “Nếu cậu vẫn không tìm thấy, thì ngày mai tự mình đến đồn công an mà báo mất giấy tờ đi. Có gì không biết thì điện thoại hỏi tôi nhé. Tôi lười đi lắm.”

Tôi không nói không rằng quăng luôn cái áo xuống, sau đó nhấc tay phải của mình lên, duỗi ngón giữa ra. Bạch Dực cũng vì thế là liếc xéo tôi một cái. Tiện thể tôi nhấc chân, bỗng nhiên cả hai chẳng ai nhường nhịn nữa mà dần nhau một trận cũng không nhỏ ngay lúc đêm hôm khuya khất thế này.

Chúng tôi vẫn hay đùa như thế, nói thách ra là giỡn hơi mạnh tay chút thôi. Giờ đây thì ai cũng cho rằng chuyện của mình là tệ hại lắm rồi ấy. Nhưng tay chân của Bạch Dực vốn không mấy khi chuẩn mực, thế là anh cứ tự nhiên giật ngay khuỷu tay vào một bên miệng của tôi, làm nó bầm xanh hết một mảng. Bất quá, anh cũng ngay lập tức ý thức được mình vừa dùng sức hơi mạnh, liền nhanh chóng gỡ tay tôi ra xem sao. Tôi đang che miệng, nhân lúc anh không để ý cũng thôi ngay vào mũi anh một đấm. Ông đây cũng không

phải đàn bà con gái, dễ xoa xoa vài ba cái là xong việc sao? Tốt nhất vẫn là đánh trả lại, để trên mặt tên kia cũng phải bầm như mình mới hả dạ nha.

Kết quả là sáng hôm sau, hai người chúng tôi mặt mày đều đổi màu cả. Mũi của Bạch Dực thì có một mảng xanh xanh, còn bên miệng của tôi cũng bầm đen bầm đỏ không kém. Vì vậy, mà mới sáng sớm, hai chúng tôi chẳng ai nói với ai lời nào cả, cứ lẳng lặng ăn điểm tâm rồi, vội vàng đến trường dạy học. Bất quá tôi cũng chưa chịu bỏ qua chuyện mình bị đâm ột cái đâu áh.

Tối giữa trưa, tôi thật muốn tìm giúp anh ta chứng minh nhân dân một chút. Quân tử dù thù hằn cách mấy cũng phải nói đạo nghĩa chứ. Thứ đó là do tôi làm mất đương nhiên phải có trách nhiệm rồi. Thế là thừa dịp nghỉ trưa, tôi vội vàng chạy ngay đến tiệm photo nọ.

Quả nhiên, tôi thấy được chứng minh của Bạch Dực trong tiệm. Bà chủ cũng là người nhiệt tình, biết tôi đến tìm giấy tờ liền đem ra giao cho tôi ngay, còn dặn thêm vài câu nữa. Tôi vội nói cảm ơn. Cầm lấy chứng minh, thấy gương mặt hiền lành đến chết người của Bạch Dực đang đập vào mắt mình. Hình này chắc chụp lúc anh còn trẻ lắm, nói không chừng so với tôi bây giờ còn nhỏ hơn nhiều nữa. Tuy nhiên vẫn tạo cho người khác một loại cảm giác không đối. Tốt xấu gì cũng phải nhìn vào ống kính cười một cái chứ, giờ nhìn thử xem, cái tên trong hình cười so với khóc còn khó coi hơn nữa kia. Chỉ có thể hình dung là nụ cười đó thật lạnh lùng chẳng âm chẳng dương chút nào cả.

Tôi khoát khoát tay ý chào bà chủ, vừa ra khỏi cửa liền va phải một người. Thật ra người này thật giống tụi móc túi ngoài đường đi. Chiêu thức đó tôi rành quá mà, sau khi móc lấy ví thì gọi người ta lại nói: Anh bạn àh, ví tiền này phải của anh làm rơi không. Chúng ta chia nhau một nửa đi...

Vốn tưởng gặp phải lừa đảo, không ngờ vừa ngẩng đầu lên liền thấy người đó lại là một phụ nữ, vẻ mặt vô cùng hoảng sợ, giống như sau lưng cô ta có lưu manh đuổi theo vậy. Cô ta nhìn tôi cũng ngạc nhiên một lúc. Tôi liền nhận ra người này chính là cô giáo dạy toán chung trường với mình, cô Lỗ.

Tôi vội vàng chào hỏi: “Là cô Lỗ àh, sao cô lại đến đây, lúc này va phải có bị đau ở đâu không?”

Cô ta cứ khoát khoát tay nói: “Không sao, không sao, tôi gấp lắm, thầy cũng đến lấy hình àh.”

Vừa nghe cô nói xong, tôi sực nhớ ra là sát vách này chính là tiệm chụp hình. Liền vội lắc đầu nói mình đến lấy đồ bỏ quên hôm qua. Cô liếc tôi một cái, thái độ có chút kỳ lạ nói: “Tiểu An à, có thể giúp mời Bạch Dực giúp tôi một chuyện cần thiết lắm không?”

Tôi xoa xoa bên miệng đang bầm tím, lòng hầy còn giận tên kia xuống tay quá tàn ác đi. Bất quá cô Lỗ cũng là người tốt lắm. Tuy đã qua trung niên, nhưng tuyệt không hề cựa mình già mà lên mặt, cô đối với bọn trẻ chúng tôi cũng rất hay giúp đỡ nữa. Tôi liền quan tâm hỏi: “Cô Lỗ à, cô đến lấy hình và tìm Bạch Dực là có liên quan đến nhau sao?”

Ánh mắt của cô Lỗ như đang chạy trốn thứ gì khủng khiếp lắm vậy. Cô cứ vừa vuốt vuốt cổ, vừa lắc lắc đầu nói: “Tôi cũng không biết nói thế nào. Nhưng mà....nhưng mà, tôi hình như bị trúng tà ấy. Tôi cũng không biết sao nữa...”

Tôi còn chưa kịp phản ứng, thì cô bỗng nhiên như sực nhớ ra gì đó, vội vàng lao vào tiệm ảnh. Tôi cũng vội vàng chạy theo vào.

Vừa vào trong, nhân viên trong cửa hàng liền nhận ra cô Lỗ ngay. Dường như cô chính là khách rất quen nên cô nhân viên này vô cùng nhiệt tình tiếp đón. Cô Lỗ thật sốt ruột, vừa thấy người liền hỏi ngay: “Tiểu Trương, lần trước chị có gởi một bức ảnh ở đây, giờ còn không?”

Nhân viên lễ tân có vẻ khó xử nói: “Là chị đã khẳng khẳng bỏ đi, mọi chuyện chúng em đều đã làm xong hết rồi. Lâu như vậy chị mới đến, làm sao chúng em có ngay được ạ?”

Cô Lỗ như vô cùng thất vọng mà ủ rũ tựa hẳn lên thành quầy. Tôi thấy cô thật không bình thường chút nào, liền dò hỏi: “Cô Lỗ àh, bức ảnh kia thế nào mà cô lại bỏ đi vậy?”

Cô nhân viên có chút uất ức nói: “Anh này không biết rồi, bức ảnh kia đã chụp được nửa tháng. Hơn nữa, lúc đó cô Lỗ nói là ảnh này không phải chụp mình, chắc là bất cẩn bị nhầm rồi. Chúng em đợi mãi cũng không ai đến lấy, vừa mới xử lý xong...”

Ánh mắt của cô Lỗ lúc này có chút mất mát. Cô nắm lấy cánh tay của tôi mà lẩm bẩm: “Thôi rồi, tiếp theo là tôi, tiếp theo chính là tôi...”

Tôi thấy dù cô có đợi mãi ở đây cũng chẳng làm được gì, thế là vội giúp cô về lại trường. Đưa người đến văn phòng, lúc này mặt cô đã không còn chút máu nào, cứ nhìn chăm chú chăm chăm xuống sàn nhà, không biết là đang nghĩ gì nữa.

Qua một lúc lâu, cuối cùng tinh thần của cô đã có chút dịu lại, vừa lau lau mồ hôi lạnh đang ứa trên trán vừa nói với tôi: “Tiểu An, tôi đi dạy đây, tôi rất mong lúc tan học mình có thể nói chuyện được với Bạch Dực. Hy vọng hai người có thể giúp được tôi.”

Giờ đang ở trường học cũng không tiện nói nhiều. Thế là tôi liền gật đầu đồng ý. Cô Lỗ vội vuốt lại đầu tóc đang rối bời, cầm lấy sách giáo khoa rồi đi dạy. Chiều nay tôi không có tiết, vừa vào văn phòng đã thấy Bạch Dực ở đó. Anh ta quét qua tôi chỉ bằng nửa con mắt nói: “Đưa đây.”

Tôi ném chứng minh nhân dân đến trước mặt anh, sau đó ngồi xuống hậm hực nói: “Đó, giấu cho kỹ đi, đừng để người ta thấy được cái mặt thối như mấy tên phản diện trong phim thời xưa ấy.”

Đôi mắt lạnh lùng kia lại liếc thêm cái nữa, cũng chẳng màng đến tôi, thật tự nhiên cầm lấy chứng minh như đó là thói quen đọc sách thường ngày của anh. Tôi cũng chán cùng anh cãi vã, vội rót một ly trà, rồi xuống xem lại giáo án. Một lúc sau, lại nhớ đến chuyện của cô Lỗ, còn phải nhờ anh ra tay mới xong. Vì thế chỉ còn cách là xuống nước thôi. Không khí nặng nề chậm rãi lưu thông, tôi thật không biết nên mở miệng thế nào đây nữa.

Tôi ho khan vài tiếng. Bạch Dực cũng chẳng động đậy gì cả. Đợi tôi đứng lên ngồi xuống vài lần nữa, cuối cùng anh cũng lên tiếng: “Có chuyện gì thì nói đi, nếu không tôi còn tưởng cậu bị viêm phổi, nên ngại mở miệng vì sợ lây bệnh đó.”

Anh đã mở lời như thế, vậy thì cũng chẳng ngại ngừng gì cho lắm. Vốn chẳng có chuyện gì lớn lao, làm người lớn sao lại để bụng lâu thế kia? Thế là tôi liền kéo ghế ngồi bên cạnh anh, đem toàn bộ chuyện hôm nay xảy ra giữa mình và cô Lỗ kể lại, còn nói muốn chúng tôi chiều nay đến gặp cô ấy một chuyến nữa. Vì hôm nay mũi anh có chút bầm, nên không mang kính, bất quá vẫn theo thói quen mà đưa tay đẩy đẩy ngay sóng mũi của mình, cau mày nói: “Nói tóm lại.... Cậu chuyện gì cũng chưa hỏi rõ đã đồng ý người ta mất rồi?”

Tôi hiểu ý anh, nói tôi chuyện gì cũng gật đầu đồng ý là quá vội vàng. Đã có không biết bao bài học xương máu rồi, quanh tôi hẳn còn nhiều chuyện kỳ bí lắm. Trước kia, có vài lần giấy trước tôi đồng ý, giấy sau đã hối không kịp. Cảm thấy thật giống như vết sẹo vừa lành đã bị cào ra cho đau lại, tôi lộ ra vẻ mặt khó xử, nhìn Bạch Dực không biết nên làm sao, nhưng dù có xấu hổ cũng cứng đầu mà bao biện: “Lão Bạch, có vài chuyện tôi không nói không có nghĩa là không quan tâm đâu. Tôi biết anh lo lắng cái gì. Nhưng mà tục ngữ có câu: phú quý do trời, sinh tử có mệnh. Chúng ta cứ thần hồn nát thần tính mãi cũng không phải là cách hay đâu. Chỉ bằng cứ sống thoải mái như bình thường vậy, thế có hơn không?”

Anh khoát khoát tay, nhìn là biết chẳng thể nào đồng ý với lý do khoái thác của tôi. Nhưng cũng chẳng nói thêm gì cả. Chỉ bình thần mà nói: “Chỉ cần không chuốc lấy nguy hiểm ình, thì cũng chẳng có gì phiền phức. Nếu không dù có mấy cái mạng cũng không đủ để chúng ta đem ra giỡn chơi đâu. Hơn nữa, cậu cũng cảm thấy được, chuyện chúng ta gặp phải có chút quái dị. Nó xảy ra không hợp với lẽ thường chút nào đâu. Nên nói thế nào đây, như là có chút ép buộc vậy. Tôi thấy điều này tuyệt không phải liên quan đến đến bất khổ quỷ chú đâu. Mà cũng có thể là lời nguyên nào đó mà chúng ta không biết đến. Giờ đây tin tức chúng ta biết được thật quá ít đi. Vấn đề tiếp theo sẽ không biết chừng nào mới xảy ra nữa....”

Tôi cũng rơi vào yên lặng. Nhưng ngay cả bản thân đã như vậy, tôi thật cũng không nỡ từ chối người ta. Nhớ lại, thật muốn nghe thử xem rốt cuộc là chuyện gì. Nếu như chỉ mấy việc vặt vãnh, Bạch Dực hoàn toàn có thể giải quyết triệt để. Nói không chừng còn có thể phát hiện ra manh mối gì đó để đầu một lần với số mệnh nữa nha. Vấn đề hay có câu — lời nói gió bay, người sống đồng vàng [1] mà. Nghĩ đến đây tôi cũng không lo lắng nhiều lắm, cứ nói thẳng suy nghĩ của mình cho Bạch Dực nghe. Anh ra vẻ chẳng đồng ý nhưng cũng không hề phản đối. Ít nhất cũng nên đợi cô Lỗ nói cho chúng tôi biết chuyện gì đã, rồi mới quyết định sau.

Anh lại nhìn thoáng qua miệng của tôi rồi nói: “Hôm qua tôi lỡ tay, không ngờ là lại dùng sức mạnh như thế. Miệng cậu chắc không có sao chứ?”

Tôi hơi trẻ môi một chút. Mấy vết thương cõn con này, vốn dĩ chẳng thấm vào đâu khi so với những chấn thương lúc tôi thường chơi bóng rổ. Tôi liền khoát khoát tay, giọng cũng dịu lại mà nói: “Bị thương vặt ấy mà! Anh đừng có coi tôi như con gái nha. Mấy chuyện này đừng để ý đến làm gì. Nhưng thật ra.....tôi cũng không nên tùy tiện lấy đồ của anh như vậy.”

Anh để sách xuống, nhíu mày nói: “Có thật là không sao không đó? Tôi cũng chẳng lo lắng gì cho cậu nhiều đâu. Dù gì thì cậu cũng đã đem đồ trả lại cho tôi rồi. Nếu không có là quý mới biết được ở đâu áh.”

Chuyện này tôi hoàn toàn đồng ý. Tôi thường hay quên đầu quên đuôi, hề cần thứ gì lên thì y như rằng bạ đâu để đấy. Không biết đã bao nhiêu thứ bị tôi quẳng đi phương nào rồi quên mất....Tôi nghĩ đây chính là tật xấu thiên bẩm thật đáng giận. Tôi có thể bỏ được thói xấu này hay không thật chỉ có trời mới biết mà. Tôi bỗng nhiên lại nghĩ ra một việc liên nói: “Lão Bạch, anh không phải dù không mang kính vẫn thấy rõ sao. Thế thì tại sao cứ mang mãi thế?”

Anh sờ sờ hốc mắt nói: “Tôi có hơi lơ mơ. Mang kính thấy rõ hơn, với lại tôi mang do thói quen thôi.”

Tôi lại nói thầm trong bụng là thằng nhóc người thích mang để ra dáng trí thức đi. Bất quá, người nào đó mang kính nhìn cũng được lắm. Nhưng Bạch Dực lại không phải là loại người hay tùy tiện, điều này làm cho tôi bỗng sinh ra cảm giác kỳ lạ khó nói nên lời. Anh đã không xem tôi là người ngoài nữa. Thật giống như là hoàn toàn chấp nhận cùng với tin tưởng vậy. Điều này làm tôi hơi dắc ý một chút, thế là liền ra về ta đây đang thụ hưởng đặc quyền bình thường này. Nhưng mà sao bỗng dưng lại có suy nghĩ này thế kia? Tôi cứ theo bản năng thấy chuyện gì cho là tốt liền làm ngay.... Rồi khi đụng phải một đồng rắc rối lộn xộn là lại muốn bỏ cuộc. Thậm chí, dù có thể nào thì lòng vẫn không chịu thay đổi, nói không chừng còn có chút vui vẻ nữa kia.

Lúc này, ngoài cửa sổ bỗng xôn xao hân lên. Tôi vội đứng dậy, muốn xem thử bên dưới đang làm gì mà nhốn nháo thế. Cửa vừa mở ra, ngay lúc ấy có một bóng đen đang vụt rơi xuống. Tôi mở mắt thật to, đến chớp cũng không kịp nữa. Đôi mắt kia cứ nhìn trừng trừng vào tôi, trong ánh mắt tràn đầy ý cười thật âm lãnh. Như đang hả lòng hả dạ mà mở miệng trào phúng vậy. Trong khoảng khắc đó, tôi chợt nghe dưới lầu truyền đến tiếng hét thất thanh. Xung quanh nhất thời kêu lên sợ hãi không ngừng. Tôi giờ mới ý thức được là có người vừa nhảy lầu. Cả người tôi đều nhũn ra! Từ nơi này rơi xuống thì làm sao sống nổi nữa chứ!

Bạch Dực cũng vọt ngay lại, đứng cạnh bên tôi. Chúng tôi từ trên cao quan sát, thấy được trên mặt đất là một người đang nằm úp sấp xuống. Đầu đập lên nền xi măng, máu bắn ra tung tóe xung quanh. Rất nhiều học sinh khóc rống lên cùng tiếng la hét chói tai. Tôi lại vội vàng ngẩng đầu nhìn lên tầng trên, lúc này mới thấy cô Lỗ cũng đang ngây người nhìn xuống sân tập thể dục. Sắc mặt cô so với người chết còn khó coi hơn nhiều lắm.

Giờ đây, dưới lầu đã được vây chặt bởi rất nhiều người. Xe cảnh sát cũng nhanh chóng trở đến, còn có cả bác sĩ đang xách theo cáng cứu thương nữa. Lúc này, mấy cán bộ y tế kia đang nâng lên thi thể. Tứ chi của xác chết thật giống như hai chân của thanh pa vậy, có thể bung ra 360 độ mà xoay một vòng. Xương toàn thân đã bị dập nát, người nhất định vì thế mà tắt thở cũng không chừng.

Trong đám cảnh sát, tôi nhận ra bóng dáng của Kỷ Thiên. Lúc anh ta ngẩng đầu lên cũng là lúc nhìn thấy chúng tôi. Tôi quay đầu lại ý hỏi Bạch Dực là có nên xuống dưới xem một chút hay không, nhưng anh chỉ ra hiệu là nên ở lại đây nhìn thôi. Chúng tôi không ai nói lời nào đều nhanh chóng chạy vọt lên lầu. Lúc này, lớp của cô Lỗ đang có tiết đại số, cảnh sát hãy còn chưa lên đây. Lớp học gần như đã hỗn loạn. Các học sinh đều sợ đến mức chẳng biết làm sao cả. Mà hồn phách của cô Lỗ cũng như bị bay mất ra ngoài cửa sổ rồi. Miệng cô run run không biết đang nói gì nữa.

Tôi nhìn Bạch Dực, anh liền đi đến trước mặt cô Lỗ, dùng hai tay lay lay người cô. Cô Lỗ một chút phản ứng cũng không có, chỉ là ngây ra nhìn chăm chăm xuống lầu. Tôi thấy thật nguy rồi, đến nói cũng không được nữa mà. Thế là vội vàng gọi một nam sinh lại hỏi: “Các em làm sao vậy? Tự nhiên học vừa đến nửa tiết thì nhảy lầu?”

Nam sinh kia cũng bị dọa cho run rẩy, nhưng cũng tạm có thể nói chuyện bình thường được. Em ấy thở hắt ra vài hơi đứt quãng. Thì ra học sinh vừa nhảy lầu kia chính là bạn học cùng lớp đại số của em ấy, tạm coi là một học sinh vừa giỏi vừa ngoan đi. Mặt mày sáng láng, cũng không phải là hạng người hay tính toán chi li. Nhưng không hiểu sao hôm nay tự nhiên lại không làm nổi một bài tập dễ như thế. Trước đó, cậu ta đứng trước bảng đen để làm bài, còn được cô Lỗ động viên nữa. Thế mà chỉ trong chớp mắt liền thay đổi như một người khác, cứ đứng ngây ngô trên bục giảng mà cười, sau đó thì chạy như bay về phía cửa sổ. Thời tiết nóng nực, học sinh hay mở cửa sổ vốn là chuyện đương nhiên thôi. Cậu ta từ cửa sổ quay lại thì thầm câu gì đó với cô Lỗ, xong liền đẩy rộng cửa ra, mọi người còn chưa hiểu tại sao cậu ta lại cười âm hiểm như vậy thì đã nhảy xuống mất rồi.

Tôi nhú chặt mày hỏi: “Thế không có ai ngăn bạn lại sao?”

Nam sinh kia lắc đầu nói: “Vốn chẳng ai ngờ là như vậy cả. Nếu bị điên nhiều khi còn có vài dấu hiệu báo trước. Chứ như vậy thật giống như bị quỷ khiến....”

Cô Lỗ chưa nghe hết câu thì mắt bỗng nhiên trợn trừng lên. Cô thật hung tợn quát: “Nói bậy! Làm gì có quỷ hả! Trên đời này vốn không có quỷ đâu. Tôi không tin!”

Tôi nhìn Bạch Dực, quả nhiên anh vẫn lạnh lùng nhìn chằm chằm vào cô Lỗ. Cô Lỗ cũng đã phát hiện ra mình vừa phản ứng thái quá, vội vàng xấu hổ quay mặt đi, lại thần thốt nhìn chằm chằm xuống sân tập thể dục. Lúc này cảnh sát cũng vừa lên tới. Kỹ Thiên nhìn thấy chúng tôi thì ngây người ra một chút, sau đó lại nói: “Hai người ra ngoài trước đi, chuyện này cứ để cảnh sát lo liệu.”

Sau đó, anh ta thì thầm gì đó với Bạch Dực, Bạch Dực cũng trả lời lại vài câu. Còn từ phía sau của Bạch Dực liếc xéo tôi một cái nữa, ý bảo chúng tôi nên ra ngoài trước. Lúc này cửa phòng ở tầng 3 đã bị mọi người vây chặt bên ngoài hành lang. Lão Phan hồi cũng đang trợn tròn mắt, trán không ngừng túa ra mồ hôi hột.

Chúng tôi tách ra ngoài, tôi hỏi có nên đến sân thể dục xem chút không. Bạch Dực liền lắc đầu nói: “Chẳng có gì đâu, thi thể đã được mang đi rồi. Chuyện này rõ ràng là có liên quan đến chuyện cô Lỗ nhờ chúng ta rồi.”

Tôi gật đầu đồng ý với anh. Bạch Dực ra dấu bảo chúng tôi về phòng làm việc của mình trước, sau đó anh mới nói tiếp: “Cô Lỗ sợ là đã gặp phải chuyện chẳng hay ho gì rồi. Lúc này, khi đi tìm ảnh, cậu có thấy có khác thường chỗ nào không?”

Tôi vò đầu bứt tóc. Muốn nói cô chỗ nào cũng khác thường cả, nhưng thực sự khác như thế nào thì thật tình tôi cũng chẳng biết nữa. Cô Lỗ gần đây thật quá quái dị đi. Tôi bỗng nhớ đến lúc này Bạch Dực đã thì thầm gì đó với Kỹ Thiên, liền hỏi: “....Phải rồi, vừa rồi Kỹ Thiên đã nói gì với anh thế?”

Bạch Dực hớp một ngụm trà, híp mắt không chút hảo ý nói: “Cậu quan tâm chi tiết đến thế để làm gì? Hai chúng tôi không thể nói chuyện riêng tư với nhau à?”

Hai má tôi nóng lên vì xấu hổ. Không ngờ anh có thể nói như vậy, tôi hỏi một chút không được áh. Sau đó lòng tôi lại nổi lên một chút ghen tỵ lẫn mất mát.

Bạch Dực thấy tôi đổi sắc mặt, liền đẩy đẩy vai tôi nói: “Tôi chỉ bảo Kỹ Thiên điều tra chút tin tức thôi. Dù sao người quen vẫn dễ nhờ vả mà. Mới chút xíu mà mặt cậu khó coi như vậy sao? Ghen phải không?”

Tôi liếc xéo anh, mở miệng mắng: “Có anh mới ghen đó, cả nhà anh ghen ấy. Anh muốn yêu, muốn kẻ tại ai nói nhỏ thì thấy kẻ anh. Đại gia tôi thêm vào!”

Tôi vội vàng cầm mấy quyển sách, đi như chạy trốn khỏi văn phòng. Nếu chậm chút nữa thôi, thì cái mặt đỏ gay của tôi thật không biết nên giải thích làm sao nữa nha.

Này chỉ có thể chờ thẳng nhóc Kỹ Thiên kia điều tra manh mối thôi. Mà lúc này mấy học sinh cũng đã dần ổn định lại. Cô Lỗ cũng trở về nhiệm vụ thiết yếu của mình là dạy học.

Tôi vừa đi vừa suy nghĩ, chuyện này thật quá sức kỳ quái đi. Vốn ngay từ đầu đã có chút mập mờ rồi. Lúc đó cũng đã nhủ thầm nếu chẳng có gì quan trọng thì cũng chỉ giúp qua loa cho xong thôi. Nhưng giờ lại thành ra thế này, quá thể nghiêm trọng. Nếu nói không tò mò thì thật không phải cho lắm. Hơn nữa đã

chết một học trò, nếu tôi không điều tra rõ thật không an lòng mà, thế thì cũng thật có lỗi với đứa bé vừa rơi xuống kia. Cô Lỗ xem ra cũng hoang mang rất nhiều, chuyện này đã vượt xa tính toán ban đầu của tôi, tuyệt cũng không dễ dàng gì cả.

Vì đã chết một học sinh, nên trường cho tan học sớm hơn thường lệ. Tất cả mọi người dường như đều muốn chạy trốn khỏi trường học. Tôi thu dọn đồ đạc rồi cũng trở về văn phòng. Lúc này, Bạch Dực và Kỷ Thiên đang ở trong đó, nhưng hoàn toàn không thấy bóng dáng của cô Lỗ đâu cả. Tôi đứng đực ra đực một chút, rồi lại vẫy vẫy tay chào Bạch Dực. Kỷ Thiên bỗng dừng câu chuyện, nhưng tôi ra hiệu bảo anh ta cứ tiếp tục trao đổi đi.

Kỷ Thiên liền đem chuyện kể sơ qua một lượt. Anh ta cũng không biết vì sao một học sinh đang êm đang đẹp thế kia lại nhảy lầu. Đích thân anh cũng đã đi điều tra qua đám ba người. Đa số đều nói là cô Lỗ đang động viên học sinh kia cố làm bài thật tốt thôi. Sau đó thì cậu bé kia bắt đầu không bình thường, đầu tiên là hướng về bảng đen cười ngay ngô, sau đó lại nhìn mọi người cười lạnh lùng. Cuối cùng lại nói một câu: Tao muốn mày sống không bằng chết, rồi nhảy lầu ngay. Chuyện nghe qua thật quá đổi hoang đường. Nếu như là Kỷ Thiên thường ngày, anh ta thế nào cũng cho là thằng bé học hành căng thẳng vân vân,.....Nhưng mà hiện tại anh lại tin là chuyện này có thể do ma quỷ khuấy phá, nên sau khi lấy khẩu cung xong thì vội chạy đến tìm Bạch Dực bàn bạc.

Sau đó cảnh sát lại hỏi cô Lỗ một vài chuyện. Dù sao cũng là học sinh đang học giờ của cô xảy ra chuyện. Hơn hết là tình huống này cũng vô cùng kỳ quái. Tuy nói là không truy cứu trách nhiệm, nhưng mà tìm hiểu vấn đề vẫn không thể nào bỏ qua được. Bất quá lúc này tinh thần của cô Lỗ thật rất đổi sa sút, vốn đã không thể nào nghe hiểu được người khác đang nói gì. Giờ chỉ có thể để cảnh sát đưa về nhà, chờ cô hồi phục rồi lại nói tiếp.

Tôi càng nghe càng thấy rối loạn. Nếu như thằng bé bị mắng hoặc than phiền gì đó, rồi lòng bị dẫn dắt bởi học hành tệ hại thì còn có khả năng. Đằng này, là đang được khích lệ mà. Sau còn tự tử được chứ? Thế thì chẳng phải ai trên đời này chỉ vừa nghe nói mớ vài câu đã khóc lóc rồi tìm một tòa nhà cao tầng nào đó mà nhảy xuống àh? Tôi nhìn Bạch Dực, anh ta đang cúi đầu suy nghĩ, một lúc sau lại hỏi: “Cậu có biết cô Lỗ lúc tỉnh lúc mê đã nói những gì không? Mặc kệ có quái dị ra sao, nhớ được thì nói cho tôi biết đi?”

Kỷ Thiên nhú mày suy nghĩ, một lúc lâu mới nói: “Cô ấy nói gì cũng mơ hồ, chẳng hiểu gì cả. Cứ khóc như có tang ấy. Nhưng mà.....có một câu sau khi nghe xong thì tôi ớn lạnh khắp sống lưng. Cô ta nói cái gì mà bọn quỷ trong tám ảnh đến tìm cô.”

Tôi và Bạch Dực cùng đưa mắt nhìn một cái. Vậy là chuyện này cùng với tiệm chụp hình hồi sáng có liên quan với nhau rồi.

Kỷ Thiên thái độ của chúng tôi có chút kỳ lạ, liền cho rằng chúng tôi đã nghĩ ra cái gì rồi, thế là dừng lại một chút, suy nghĩ rồi nói: “Chi bằng tôi dẫn mọi người đến nhà của cô Lỗ vậy. Gặp trực tiếp hỏi han vấn hay hơn mà!”

Bạch Dực không hề từ chối, chỉ nhìn tôi thôi. Tôi cúi đầu suy nghĩ một chút, đối với chuyện này mọi thứ đều rất mờ mịt. Thật ra bản thân mình có phải rước lấy nguy hiểm hay không, tôi cũng không chắc được là mấy. Nếu là trước đây, rất có thể tôi nhất định vô cùng nhiệt tình đồng ý giúp ngay. Nhưng sau này, tôi lại ngộ ra nhiều điều, tự mình phải có năng lực gánh lấy trách nhiệm, không thể lờ mắng mãi được. Vì nếu không có người đến giúp, sợ rằng bản thân đã nguy cơ trùng trùng rồi. Mà hầu như lần nào cũng là Bạch Dực ra tay giúp đỡ hóa nguy thành an cả. Việc này phải cẩn trọng một chút mới được.

Lúc tôi còn đang do dự thì Bạch Dực đã mở miệng nói: “Đi xem đi, tôi thấy chắc cũng chẳng sao đâu.”

Bạch Dực vỗ vỗ vai tôi. Tôi hiểu, anh ta đang ngầm bảo là tôi đừng quá lo đến cái lời nguyện quỷ quái gì đó. Chuyện này vẫn đang nằm trong phạm vi khống chế của anh ta. Vì thế, tôi thật an tâm mà theo bước của Kỷ Thiên.

Thật ra thì chúng tôi cũng không biết cô Lỗ đang ngụ ở đâu. Vẫn là Kỷ Thiên hỏi mấy người đồng nghiệp mới biết được. Khi chúng tôi vội vàng vàng đến cửa, thì cũng là lúc người ta đang ăn cơm chiều. Chuyện này thật có chút ngại ngùng, ba thằng đàn ông chạy đến nhà người khác nhằm lúc đang dọn cơm, dù không muốn cũng gây nên cảm giác là đang đi ăn chực vậy. Bạch Dực lại không biết ngăn ngại gì cả. Anh cứ ăn

vào máy bộ đàm đặt trước nhà. Đây là loại máy đơn giản dùng để liên lạc trong ngoài ấy mà. Án cả nữa ngày trời, cũng chẳng thấy ai đáp lại. Thế là chúng tôi liền nhìn nhau tự hỏi: “Hay là trong nhà không có ai?”

Kỷ Thiên lắc đầu nói: “Không thể nào đâu, tôi nghe đồng nghiệp kể lại, lúc đưa cô ấy về nhà thì gần như phải khiêng cả người đi đấy. Người đến một chút sức lực cũng không có, thế thì chạy đi chỗ nào được?”

Phải qua một lúc lâu nữa, trong mi ới truyền đến âm thanh yếu ớt. Cô Lỗ nghe được tiếng nói của chúng tôi thì có chút dồn dập, vội vàng chạy ra mở cửa ngay. Chúng tôi vừa bước lên lầu, thì cô chặn ngay tại cửa cầu thang, bộ dạng có phần khùng khiếp, thật giống như bệnh nhân tâm thần đang phát cơn vậy. Nếu miệng cô mà chảy ra nước miếng, nói không chừng cả ba chúng tôi đã nói cô đang lên cơn đại loạn àh.

Chúng tôi đến bên cạnh cô, rồi lên tiếng như đang lay người khác ra khỏi cơn ác mộng, chỉ nghe giọng cô thật suy nhược nói: “Vào nhà rồi tính sau....”

[1] Nguyên văn: , (Thoại thị tử đích, nhân thị hoạt đích) ý nói: dù nói gì thì cũng vô nghĩa, quan trọng nhất là con người sẽ sống ra sao mới tốt. Bạn Hữu “chém” bừa àh.

55. Chương 54: Tấm Ảnh (trung)

Chúng tôi bước vào nhà. Bên trong vô cùng lộn xộn. Dưới đất cơ man nào là báo cũ và album, còn trên bàn thì nơi nơi đều có chén đĩa vừa mới ăn xong. Quần áo và mấy thứ linh tinh khác thì ném đầy salon cả. Cô chỉ chỉ đại một chỗ trống trên cái ghế cho chúng tôi ngồi xuống, xong lại bảo là sẽ đi pha trà. Chúng tôi thấy cô đã gần như ko đứng vững nữa nên cũng liều chết ngăn lại, khuyên cô nên ngồi xuống. Thật ra tôi cảm thấy, nếu để cô pha trà, nói ko chừng sẽ biến chúng tôi thành cống thoát nước mất.

Vốn chúng tôi còn định hỏi vài việc. Nhưng xem ra chẳng còn hy vọng gì rồi. Trên sàn nhà còn bày la liệt mấy tạp chí đầy nhóc hình ảnh, có vẽ như cô Lỗ rất thích chụp ảnh. Cô dù ngồi cạnh chúng tôi vẫn hay vuốt vuốt sau gáy mình. Có thể do cạnh mình đã có người quen nên cô hơi thả lỏng cảm xúc 1 chút. Cảm thấy cô thật ko còn mấy tự tin của trước kia nhưng đây lại chính là cô Lỗ thực sự mà chúng tôi quen biết.

Bộ cảnh phục của Kỷ Thiên có hơi chói mắt. Cô Lỗ vẫn còn chút chút kiêng kị, nhiều lần muốn mở miệng nhưng lại ngại Kỷ Thiên nên ko dám nói gì. Tôi phải vội vàng nói giúp: “Cô Lỗ, vị này là bạn thân của chúng em, xin cô cứ yên tâm. Chúng em đến vì chuyện lúc trưa cô nhờ đấy àh.”

Lúc này cô mới thả lỏng được 1 chút, thở dài nói: “Tôi cũng chẳng quan tâm là có cảnh sát đến nghe hay ko. Chỉ là, tôi sợ các cậu bảo tôi là điên rồi. Thật ra....có lẽ tôi điên thật cũng nên.” Nói xong cô lại vỗ vỗ đầu, chậm chậm kể lại một chuyện tưởng chừng như hoang đường đến cực điểm.

Cô Lỗ vì tinh thần ko ổn định, nên cứ nói chuyện đứt quãng giữa chừng. Chúng tôi phải cố lắm mới nghe cho rõ được.

Cô Lỗ là một người thích du lịch. Hàng năm cô cũng hay đi đây đi đó vài lần. Điều này, bọn tôi ai cũng biết cả. Vì hễ cô đi về. sẽ mang theo rất nhiều quà, là đặc sản của những nơi đến ọi người Nghe nói là hơn nửa tháng trước cô có đi nghỉ mát ở đâu đó, còn định đến nghỉ hè sẽ ra nước ngoài du lịch nữa. Cô thường ỉnh là lão lữ hành giàu kinh nghiệm mà. Vào những dịp nghỉ dài hạn, cô thường đi du lịch một mình. Nói là ngắm cảnh chẳng qua là chuyện nhỏ thôi. Quan trọng là khám phá mới thú vị hơn nhiều. Có lẽ vì thế mà giờ đây có nhiều khách du lịch ko thích đi theo đoàn mà tự mua vé xe, khí thế bùng bùng mà lên đường. Thế chắc cũng tiết kiệm được ko ít ấy nhĩ.

Cô Lỗ cũng có vài người bạn chung sở thích. Bọn họ chuẩn bị đi Vân Nam, chỗ gần sát bên sông Mê Kông[1] Ngoại trừ Cô Lỗ ra còn có thêm 4 người nữa. Tất cả đều là bạn thân thời đại học của cô. Chơi với nhau đã vài thập niên rồi, mọi người đều rất hợp ý nhau, và đều có chung sở thích là đi du lịch. Lần nào ra ngoài cũng chụp rất nhiều ảnh. Người trung niên đi ngắm cảnh, sẽ chẳng chụp thứ gì lớn lao cả. Chỉ đơn giản là ghi lại những cảnh vật trước mắt để làm kỷ niệm thôi. Cô Lỗ đối với chuyện này phải nói là vô cùng ham thích.

Bọn họ đầu tiên đến A Ngõa sơn huyền bí. Sau đó lại đến sông Mêkông và chụp rất nhiều ảnh. Có thể nói đối với chuyến du lịch này là vô cùng hào hứng. Nhưng những chuyện xảy ra sau này lại làm cho chuyến du lịch đáng lẽ phải rất vui vẻ lại trở nên vô cùng quái đản.

Hầu như người nào trong đoàn cũng đều đem theo máy chụp hình cả. Nhưng khi đến huyện tự trị Cảnh Mã Thái tộc, Ngõa tộc[2] thì ko hiểu sao, chỉ còn duy nhất máy của cô Lỗ là có thể sử dụng được thôi. Mọi người ngay từ đầu cũng chẳng lấy làm lạ gì, có thể chụp ảnh là tốt rồi. Thế là liền thuê 1 chiếc thuyền lá thả xuôi theo sông. Phong cảnh hai bên bờ thật xinh đẹp tuyệt trần, nên cô Lỗ cứ chụp lấy chụp để. Thuyền trôi được nửa đường, cô lại cầm máy lên, lúc đang lấy tiêu cự thì dường như nhìn thấy một vật thể màu đen đang bồng bềnh trên sông. Cứ như là tóc người vậy, dưới chân tóc còn có cả nửa gương mặt nữa kia. Cô vội vàng quăng luôn cả máy ảnh, bảo mọi người nhìn thử. Nhưng chỉ có sóng nước lăn tăn mà thôi. Tất cả đều lặng yên, vốn chẳng có mái tóc màu đen nào cả. Thế là ai nấy đều cười cô Lỗ tuổi già mất yếu. Cô Lỗ cũng chỉ lắc lắc đầu, cho rằng mình quá sức mệt mỏi rồi. Nhưng cô bỗng nhiên lại cảm thấy gáy mình như bị thứ gì đó hơi hơi giữ lấy, có chút âm ỉm như bị rong hay bèo gì đẩy đắp lên vậy. Cô liền quay đầu lại ngay, nhưng chẳng thấy gì cả, sau gáy mình chỉ dính chút nước mà thôi. Lúc này cô đã có dự cảm chẳng lành rồi, nhận thấy nơi này có thứ gì đó ko sạch sẽ, liền bảo nhà dò nhanh chóng chạy đi.

Trở lại khách sạn, Cô Lỗ luôn cảm thấy gáy mình ươn ướt, như bị dính phải nước vậy. Cô lo sợ cứ dùng khăn mặt sát liên hồi. Nhưng vẫn như cũ, cứ có cảm giác mơ hồ là gáy mình vừa ướt vừa lạnh như băng. Vì chuyện xảy ra bất ngờ nên chuyến lữ hành này đã nhanh chóng kết thúc. Nhanh đến độ cô chẳng kịp nghĩ ngợi gì nữa. Sau khi từ sông Mêkông trở về nhà, vì chỉ có cô Lỗ là chụp được ảnh thôi, nên cô liền khiên luôn việc rửa ảnh ra và phân phát ọi người.

Mấy bức ảnh thật ko tồi chút nào. Bất quá nó lại xảy ra chuyện kỳ quái. Bọn họ đã phát hiện được trong nhiều bức ảnh chụp bỗng có thêm gương mặt mờ ảo lạ lùng nào đó. Thật vô cùng quái dị mà. Vì nếu xét theo mặt mũi của cô Lỗ, thì hoàn toàn 1 trời 1 vực, gương mặt trong ảnh là mặt mâm, có chút mập mạp, miệng lại toác ra như đang cười. Người xấu đến kinh dị. Đến cô Lỗ lúc ấy còn nói đây ko phải là ảnh của cô mà là ảnh của kẻ lấu cá nào đó, rồi đem mấy bức kia trả lại cho nhân viên của tiệm chụp ảnh. Có người còn cười nhạo, nói mặt xấu như vậy mà còn chụp hình, thực làm lãng phí phim mà. Nhưng tận đáy lòng cô Lỗ lại luôn cảm thấy bất an nên chỉ âm ỉm ừm chứ ko hề đáp lại. Sau khi trở về từ Vân Nam, càng về sau cô càng cảm thấy sau gáy của mình sần sùi ko giống như bình thường một cách rõ rệt. Đặc biệt là nó lại vô cùng ngứa ngáy. Ngứa đến độ khiến cô phải gãi đến gần như rách cả da. Đi khám bệnh, thì bác sĩ chỉ bảo là da cô hơi khô, ko có trở ngại gì, rồi cho ít thuốc thoa, nói rằng sẽ nhanh chóng trở lại như cũ thôi.

Không lâu sau đó, người cha già của cô Lỗ bỗng nhiên bị tai biến qua đời. Cái tang này đối với cô mà nói là một đả kích rất lớn. Chồng cô và con gái cũng đã mất vì tai nạn giao thông. Việc này chúng tôi đều biết. Trường học, đã đề nghị cô Lỗ nên nghỉ ngơi nửa năm, để từ từ thích ứng lại. Nhưng, càng đối diện với trống vắng thì càng buồn đau hơn. Nên cô Lỗ dù đang đau đớn vẫn cố gắng chịu đựng mà đi dạy. Thậm chí như vậy, tin dữ vẫn liên tiếp đến với cô Lỗ. Theo như cô kể thì hai người bạn thân khi ấy đi cùng với mình cũng gặp phải rất nhiều sự cố rồi qua đời.

Đến lúc này thì cô Lỗ thật sự lo sợ. Cô cảm thấy toàn bộ sự việc đều có liên quan đến bộ tóc đen kia. Từ khi gặp qua đến giờ đều liên tiếp xảy ra chuyện lạ. Hơn nữa điều là bất ngờ mà đến. Cô sợ nhất chính là bọn ma quỷ quỷ oan gia kia sớm muộn gì cũng sẽ tìm đến mình. Liền bắt đầu liên tiếp nghĩ cách. Lúc này bỗng nhớ đến gương mặt lênh bênh trên ảnh chụp kia. Thế là xảy ra chuyện gặp được tôi vào sáng nay.

Hai tay cô cuộn chặt lấy nhau. Thỉnh thoảng lại vuốt vuốt gáy mình vài cái. Sau đó thật đau khổ như bệnh nhân tâm thần mà nói: “Tại sao lại là tôi. Tôi đã làm sai chuyện gì mà phạm phải mấy thứ này. Mấy đứa bé kia.....mấy đứa bé kia rất có tương lai nha. Học toán giỏi lắm. Tôi phải coi chúng như con mình mà dạy dỗ mới được nha[3].”

Kỷ Thiên chỉ hút thuốc, ko nói lời nào cả. Còn Bạch Dực khoanh tay nhìn mấy bộ sách trên mặt đất. Còn tôi thì lắc lắc đầu, cảm thấy thật giống như đang nghe kể chuyện quái dị vậy. Tôi gãi gãi đầu, bước đến cạnh Bạch Dực thì thăm hỏi: “Lão Bạch, chuyện này có liên hệ với lời nguyên quỷ quái kia có ko?”

Bạch Dực không trả lời, lắc lắc đầu rồi lại nói với Cô Lỗ: “Cô có thể cho chúng em xem ảnh mà cô đã chụp khi ấy ko?”

Cô Lỗ hơi bĩu môi, hất mắt về salon, ý nói mấy bức ảnh kia đang ở trên ấy. Chúng tôi ngồi lại cùng xem sơ qua 1 lần. Hầu như đều là những tấm ảnh chụp rất bình thường thôi.

Lúc này, điện thoại của Kỷ Thiên lại vang lên. Nghe đâu là cục trưởng đang tìm anh ta về. Chúng tôi cũng ko có thời gian xem kỹ càng được, Bạch Dực liền mở lời: “Cô Lỗ chúng em có thể mang mấy tấm ảnh chụp trong hành trình đi Vân Nam của cô về có được ko?”

Cô Lỗ lấy thêm từ dưới sàn lên một chồng ảnh chụp đưa cho chúng tôi nói: “Là nó hết đó.”

Bạch Dực cầm lấy xấp ảnh, giở sơ qua 1 chút, sau đó liền ra hiệu, ý bảo chúng tôi có thể đi được rồi. Tôi có chút ko yên tâm về cô Lỗ, cô giờ đây đã hoảng loạn đến độ ngô nghê luôn rồi. Cứ liên tiếp kiểm tra cổ mình xem còn cảm giác gì ko. Tôi lắc đầu đầy cảm thán. Một người đang yên đang lành như thế, sao bỗng nhiên lại biến thành thảm hại như thế này.

Kỷ Thiên gấp gấp rời khỏi, dường như có án mạng cần anh ta phải đến gấp. Dù sao thì tôi cũng ko có hứng muốn biết anh cảnh sát này đang làm chuyện gì, liền cùng Bạch Dực trở về ký túc xá. Anh trộn 1 tô mì rau thật to để chúng tôi ăn tạm. Sau khi ngòm ngòm như hổ đói, cả hai lại thông thả nhấp trà. Lúc này Bạch Dực bắt tay vào nghiên cứu mấy bức ảnh. Anh cứ lấy từng cái ra so đi so lại.

Tôi để trà gần bên anh, sau đó cũng ngồi xuống, cầm lấy 1 tấm lên xem xét 1 chút. Tôi hỏi: “Sao vậy? Có nhìn ra cái gì hay ko?”

Anh để tấm ảnh lên bàn gõ gõ, mãi thật lâu sau mới nói: “Cậu thấy trong tấm ảnh này có gì lạ lùng hay ko?”

Tôi cầm lên xem xem một chút. Nói thật mấy tấm ảnh này vô cùng bình thường. Kỹ thuật chụp ảnh cũng thường thường nốt. Mọi người đều thấy ống kính là cười nheo mắt phờ rảng ra. Tôi lắc lắc đầu, thú thật là mình nhìn ko ra. Bạch Dực khoanh tay đến gần tôi nhắc nhở. “Mùa này du lịch ế ẩm, làm gì có nhiều du khách như thế!”

Tôi nghe xong suy luận của anh liền vội vàng lật tấm ảnh lại xem thêm 1 lần nữa. Bỗng nhiên, cảm thấy ko hợp lý cho lắm. Loại cảm giác bất thường này khiến cho người tôi phải đổ đầy mồ hôi lạnh. Tôi phát hiện nơi này vô cùng quái dị. Đây tựa như mấy gương mặt trong phim kinh dị ấy. Nhưng cũng ko phải là chấm sáng của hồn ma. Nếu như là thứ kia, thì mắt tôi vừa xem qua đã phải phát giác ngay rồi. Chuyện này thật giống như bỗng nhiên chụp được hình UFO (~ đĩa bay) vậy. Nguyên nhân chủ yếu là do mơ hồ nên mới ko dễ gì phát hiện.

Nhưng trong bức ảnh này thật sự rất kỳ quái. Bất kể như thế nào, cũng ko có khả năng làm giả được. Vì chính tiem chụp hình đã bác bỏ luận điểm trên rồi mà!

Bạch Dực liền giải thích thêm 1 chút: “Có rất nhiều người đã cho rằng trong bức ảnh chụp xuất hiện bóng dáng mơ hồ của ma quỷ, hoặc là xuất hiện nhiều hơn 1 người. Ngay từ đầu tôi đã dựa vào cách này mà thẩm dò. Nhưng mấy bức ảnh kia thật vô cùng sạch sẽ. Ko có điểm sáng nào kỳ quái cả. Bất quá, khi xem liên tiếp mấy tấm khác trong bộ ảnh, tôi liền phát hiện ra một chỗ bất thường kỳ quái. Sự bất thường này phải tập trung toàn bộ ảnh lại mới có thể phát hiện ra.

Suy nghĩ của Bạch Dực quả thật rất thấu đáo và kín kẽ. Nếu ko phải là người có suy nghĩ sâu xa như anh, chắc chắn sẽ ko thể nào nghĩ đến điểm này được. Trước đây, cô Lỗ chính là luôn tránh những lúc cao điểm, nên thường chọn những lúc vắng khách trong năm mà du lịch. Bức ảnh nào chụp về, cũng ko thấy có mấy người xung quanh. Nhưng giờ đây trong ảnh vẫn xuất hiện một “người” rất cổ quái.

Tôi cũng ko biết đây có phải là người ko nữa, vì mỗi bức ảnh chỉ xuất hiện có 1 góc. Hơn nữa chỉ là một phần của cơ thể thôi. Ví dụ như bức này, chụp dưới tàn cây của bờ sông, thì chỉ thấy sau gáy. Nếu ko phải vì quần áo giống nhau như đúc tôi đã ko chú ý đến rồi. Nếu nói là do phản chiếu của nước gần hồ sinh ra, thật ko hợp lý chút nào. Chuyện này ko thể nào xảy ra được. Trừ khi là thứ đó vẫn đi theo bọn người của cô Lỗ. Nhưng nếu thật sự như vậy, thì hẳn là mọi người đã phát hiện ra rồi chứ. Mà bọn họ dường như ko thấy thứ đó chứ điểm nhiên chụp ảnh như ko vậy. Điểm này thật vô cùng khó tin. Điều đặc biệt là mỗi bộ phận thân thể của nó cũng ko lặp lại, tỷ như nếu nửa mặt phải xuất hiện thì tấm khác sẽ là nửa mặt trái. Đây thật làm chúng tôi cứng lưỡi ko biết nên giải thích sự kỳ quái này thế nào.

Bạch Dực nhìn mấy tấm ảnh chụp nói: “Cậu có cách nào tách mấy phần này ra rồi dựng lại được ko?”

Tôi liền nhanh như tên bắn chụp sơ lại mấy tấm ảnh chụp. Sau đó gật đầu nói: “Ko thành vấn đề, làm được ngay mà. Nhưng chẳng biết sau khi tôi ráp xong thì sẽ nhìn thấy thứ gì nữa đây....”

Nói xong tôi vỗ vỗ vai của Bạch Dực, ý bảo xem tôi làm này. Tôi chép mấy bức ảnh vào máy tính, mở photoshop lên, sau đó khoang vùng thứ ấy, cứ phóng lên đồ lại, rồi ráp thành cái mới. Này cũng chẳng phải chuyện khó khăn gì, chỉ cần có khả năng vẽ vời một chút là được rồi. Phần phức tạp nhất chính là làm sao có thể tập hợp các bộ phận rời rạc kia lại thành thân người. Tôi thật giống như đang vẽ một bản đồ kỳ quái vậy. Cuối cùng phát hiện ra thứ này ko phải là 1 người mà là 1 người lớn và đứa bé tạo nên.

Qua hơn một giờ, cuối cùng tôi đã đem tổ hợp kỳ quái kia vẽ lại hoàn chỉnh. Sau đó, ai trong chúng tôi cũng đều trợn tròn mắt. Đây là hình của 1 người phụ nữ đang ngồi xổm. Ánh mắt trắng dã hướng lên trời, vẻ mặt vô cùng đáng thương như đang cầu xin cái gì vậy. Tôi lau lau mồ hôi trên trán nói: “Lão Bạch, có khi nào là cô Lỗ đã chụp phải quỷ rồi ko...”

Anh xoa xoa cằm, híp mắt nhìn hồi lâu rồi nói: “Có thể làm kỹ hơn chút nữa ko. Tốt nhất là thấy được mặt mũi của người nọ.”

Chuyện này có chút khó khăn. Vì mặt mũi của bà ta lần nào xuất hiện cũng tối mờ mờ. Tôi cũng chỉ có thể xử lý thêm chút nữa, nhưng hiệu quả vẫn ko lý tưởng là mấy. Lúc chúng tôi chuẩn bị bỏ đi, thì di động của Bạch Dực vang lên, là Kỷ Thiên gọi đến, Bạch Dực ừ hử vài tiếng, cuối cùng cũng nói một câu: “Cậu khẳng định thế àh?” Một lát sau lại đem tắt di động đi. Anh quay đầu lại nói với tôi: “Kỷ thiên điện đến nói, cậu ta từ chỗ cô Lỗ đã hình dung được gương mặt trong bức ảnh kia rất có thể là hình chụp đặc tả của một nạn nhân chết đuối.”

Tôi àh lên đến cả nửa ngày sau. Bạch Dực giải thích: “Chính xác đó, như vậy có thể giải thích được tại sao mấy tấm ảnh này lại xuất hiện. Lời kể của cô Lỗ đối với 1 người đã quen làm việc với ảnh chụp khi khám nghiệm tử thi như Kỷ Thiên thì thật quá đối bình thường. Hơn hết tôi cũng cho rằng, chẳng ai muốn chụp ảnh như thế đúng ko?”

Tôi nghe cũng có lý, lại nhìn lại hình ảnh của hai người kia. Bạch Dực ngồi tựa vào góc bàn suy nghĩ một lúc, cuối cùng lại muốn tôi đem file của bức ảnh kia đi rửa ra. Hai người chúng tôi đến tiệm chụp hình kế bên tiệm photo hôm nọ, bảo thợ rửa gấp giùm. Khi lấy ảnh ra, bà chủ tiệm nhìn nhìn một chút rồi giật mình nói: “Người phụ nữ này.... Tôi nhớ....là đã thấy ở đâu rồi đó!”

Tôi và Bạch Dực đều có hơi ngạc nhiên. Vì trong đầu chúng tôi tất nhiên đều nghĩ người phụ nữ này đã chết rồi. Giờ tại sao bà chủ tiệm chụp ảnh này lại nói đã từng thấy qua bà ta? Tôi vội vội vàng vàng hỏi: “Dì àh, dì nhớ lại kỹ chút xem. Dì đã gặp người phụ nữ này ở đâu thế?”

Bà nhíu mày, cầm lấy tấm ảnh từ tay tôi nhìn cả buổi trời, cuối cùng làm ra vẻ đã nhận ra, ngẩng đầu lên nói: “Mẹ nó, chả nhớ rõ nữa. Người phụ nữ này mấy ngày trước ko phải luôn lảng vảng ở tiệm photo sát vách đây nha, còn dật theo một đứa nhỏ nữa đó.”

Tôi vội vàng hỏi lại: “Dì còn thấy gì nữa ko ạh?”

Bà ta làm ra vẻ như chuyên nghiệp lắm, ngẩng đầu lên nhìn chúng tôi nói: “Ừh....Bà ta mập lắm đó. Hình thể cũng thật khó coi. Hơn nữa con của bà ta cũng xấu lắm. Cảm giác như nhà toàn người mập ấy. Mà đầu thì lớn ghê lắm. Đặc biệt là cảm giác trên người họ lúc nào cũng nhếch nhác và tỏa ra mùi hôi thối.”

Bạch Dực cau mày, anh dường như đã nghĩ đến điều gì đó, nhưng ko lên tiếng. Đầu tôi cũng bắt đầu có manh mối, nhưng dù sao cũng ko bằng Bạch Dực. Tôi cầm lấy tấm ảnh vừa rửa, để nó vào trong phong thư, rồi cảm ơn bà chủ, xong liền cùng Bạch Dực trở về. Trên đường đi, hai chúng tôi ko ai nói gì cả. Tôi cũng biết chuyện này có phần quái dị. Hai người kia rốt cuộc là người hay quỷ? Bọn họ tại sao lại xuất hiện trong bức ảnh của cô Lỗ? Thứ đó và cô Lỗ có quan hệ gì ko? Cô có thật là vô tình bị hai thức đó làm hại hay ko?

Tôi đột nhiên sực nhớ đến 1 chuyện, liền dừng lại hỏi: “Anh nói.....thứ kia và ảnh chụp khi khám nghiệm tử thi giống nhau. Vậy có khi nào là cùng 1 người hay ko?”

Bạch Dực ngừng lại một chút, rồi lại cười nói: “Cậu thấy chuyện này kỳ quái nhất là gì?”

Tôi vò đầu bứt tóc, lòng có hơi giận đối Bạch Dực. Mấy loại gợi ý phức tạp này thật ko hợp với bản thân tôi. Lần nào cũng là chuyện kỳ quái phải suy nghĩ đến nứt cả đầu ấy. Tôi vì thế cũng đã bứt rứt ko biết bao nhiêu là tóc rồi. Tôi liền trề môi nói: “Việc chẳng biết lần từ đâu cả! Chuyện kỳ quái nhất mà tôi cảm thấy được là tại sao cô Lỗ lại vướng phải tai ương như thế này? Hơn nữa thứ đó có liên quan gì đến bức ảnh hay ko?”

Bạch Dực vỗ vỗ gáy tôi, tán thưởng: “Ko tồi chút nào áh. Thằng nhóc cậu, tuy ko có năng lực phân tích, nhưng trực giác thì thật rất chuẩn ấy.”

Tôi hậm hực trước cái cười lạnh của anh, tiện tay liền vỗ vỗ lên đầu anh lại nói: “Tiểu tử nhà người chắc bị ván cửa đập trúng đầu rồi chứ áh? Vờ vịt cái gì! Có chuyện gì thì nói mau, đừng câu giờ như phim trình thám nữa.”

Anh chỉ chỉ hai khoảng trống ven đường ý bảo vào đó ngồi xuống rồi nói. Xong anh lấy 1 gói thuốc lá, rút ra 1 điếu. Tôi có chút kinh ngạc, trước giờ cứ nghĩ anh ko hút thuốc. Bất quá, giờ thấy ngay trước mặt, nên cũng muốn xin một điếu. Hai người chúng tôi lặng lẽ rít thuốc. Đến giờ tôi mới phát hiện đây là bao mà tôi giấu sau giá sách mà. Lấy đồ của tôi mà chẳng thấy ngại ngần gì cả. Thật muốn dằn cho tên mượn gió bẻ măng trước mắt này 1 trận quá. Sau đó, anh liền nói ra suy luận của mình.

Suy đoán mà Bạch Dực đưa ra lại cực kỳ đơn giản. Mấy chuyện thật ra mà nói, nếu càng lo lắng sẽ càng phức tạp hơn thôi. Tóm lại tất cả chỉ khái quát lên 1 câu là —— Cô Lỗ che giấu 1 việc trọng yếu nào đó.

Anh nhổ 1 bãi nước bọt rồi nhìn tôi nói: “Đừng có trùng tôi như vậy. Tự thằng nhóc cậu trong lòng cũng nghi ra được điểm ấy. Chẳng qua là ko thèm nghĩ đến thôi. Vì dạng thực thể này liền có thể chứng minh cô Lỗ đang nói dối.”

Tôi cúi đầu ngêch cả miệng ra. Cái đầu tôi như hủ nút, cuối cùng cũng có khe sáng. Ngay từ đầu tôi đã cho rằng thứ đó chẳng sạch sẽ gì mà. Sau đó, ngoại trừ mấy tấm ảnh chụp ra, tôi đã cảm thấy cô Lỗ vẫn chưa chịu nói rõ mọi. Chuyện cô cố tình nói dối chắc rất cực đoan rồi.

Tôi ra dấu bảo Bạch Dực tiếp tục nói, nhưng trong đầu đã có một chút suy đoán. Bạch Dực phui phui tàn thuốc rơi trên áo khoác rồi nói tiếp: “Chuyện này tôi thấy có vài khả năng như thế này. Một là cô Lỗ đã gặp quỷ thật. Đây là khả năng cao nhất. Chỉ có quỷ mới có thể làm cho con người vận khí kém đến thế, thêm vào đó là người lúc nào cũng lạnh lạnh như nước nữa. Nhưng, khả năng của quỷ cũng ko thể nào quá mạnh mẽ như thế. Tôi thấy như là...”

Tôi hơi vẩy vẩy tàn thuốc, day day huyệt thái dương mà nói: “Như là oán quỷ...”

Tôi vừa dứt câu, thì di động của Bạch Dực vang lên. Mở máy nghe, quả nhiên là Kỷ Thiên. Tiểu tử kia quả thật ko muốn chúng tôi được yên mà. Có gì thì nói luôn 1 lần cho rồi đi, cứ hờ 1 chút là gọi điện, như là đang điều khiển đại đội trình thám ko bằng. Nhưng lần này, rõ ràng sắc mặt của Bạch Dực đã ngưng đọng lại. Anh ừm vài tiếng xong lại nghiêng đầu sang nói với tôi: “ Vừa mới phát hiện cô Lỗ đã tự sát. Giờ đang ở trong bệnh viện.”

Tôi lập tức ngăn cả người, mãi cho đến khi tàn thuốc rơi xuống, mới sự tỉnh. Lúc này, Bạch Dực lại vỗ vỗ bả vai của tôi. Hai chúng tôi ngoắc đại 1 chiếc xe hướng bệnh viện mà đi.

Đến bệnh viện, cô Lỗ còn vẫn còn trong phòng phẫu thuật. Chúng tôi chỉ có thể ở ngay cửa ra. Kỷ Thiên cũng đến, nhìn thấy chúng tôi liền nói: “Cách thức tự sát nói ko chừng chỉ có trong phim kiếm hiệp thôi nha. Cô dùng dao trực tiếp cắt lên mạch máu trên cổ tay mình. Nếu ko phải hàng xóm nghe được tiếng nước chảy tràn đầy ra trong toilet, tốt bụng chạy đến nhắc nhở, thì đã chết chắc rồi.”

Tôi theo bản năng sờ sờ vào cổ mình. Bạch Dực thì thâm trong miệng: “Lại là cổ...”

Phải hơn 1 giờ sau, thì cuộc phẫu thuật mới chấm dứt. Cô Lỗ cuối cùng cũng giữ lại được 1 mạng.

Chúng tôi vốn định hỏi cô vài câu. Nhưng bác sĩ nói tình trạng của cô hiện tại đến ừm vài tiếng còn khó khăn, huống chi là hỏi với trả lời. Chúng tôi giờ chỉ có thể hỏi sau vậy. Kỷ Thiên đột nhiên nhớ đến gì đó liền nói: “Người phụ nữ này, trước khi hôn mê còn đưa cho tôi chìa khóa nhà của mình. Nói nếu bọn Bạch Dực có đến thì nhất định phải bảo các cậu tới nhà cô 1 lần.”

Tôi và Bạch Dực đều vô cùng ngạc nhiên. Nhưng rất nhanh sau đó tôi liền cảm thấy dường như cô Lỗ đang giấu chúng tôi chuyện gì đó, nhưng có thể cô đã thay đổi ý định, muốn nói ra. Nhưng giờ này, dù cô có muốn cũng nói ko được. Chúng tôi chỉ có thể tự thân đi xem mà thôi. Tôi nhìn vào mắt Bạch Dực một lúc, sau đó sờ sờ cằm rồi nói: “Nếu không có gì.... Chúng ta đi xem chứ?”

Anh ko nói gì cả, chỉ cầm lấy chìa khóa rồi đi ra ngoài. Đương nhiên là lên đường đến nhà cô Lỗ rồi. Tôi cười hắc hắc hai tiếng rồi cũng theo sau. Lòng nghĩ thầm tiểu tử Bạch Dực này luôn mồm nói đừng chờ mồm vào. Thế mà chỉ theo chưa đến một nửa đã tự mình ko bỏ xuống được. Nhớ lại lần nào dạy dỗ tôi, cũng đều mặt lạnh như tiền. Nếu ko phải chuyện của cô Lỗ thật sự rất nghiêm trọng, tôi thế nào cũng vác cái mặt của anh ta đi đổi chắc cũng được vài vạn nữa nha.

Khi chúng tôi vào nhà của cô Lỗ thì trời đã khuya rồi. Vì có dẫn theo Kỷ Thiên chúng tôi chắc ko phải bị truy cứu là xâm nhập gia cư bất hợp pháp đi. Bọn tôi ai cũng lo lắng về chuyện này cả. Bước vào nhà, bốn phía đều tối đen. Vòi nước trong toilet do vặn ko chặt nên vẫn còn vang lên tiếng tí tách. Nghe như tiếng nước nhiều ra từ mái ngói ấy, âm thanh vô cùng có quy luật. Có người vừa bật đèn lên, xung quanh liền sáng bừng lên. Lúc này trên sàn nhà nhìn đầy vết máu. Bỗng nhiên tôi lại liên tưởng đến cảnh tượng tự sát của cô Lỗ, cả người liền cảm thấy căng thẳng, cổ đặc biệt hơi đau đau hơn hết thấy.

Đến phòng khách chúng tôi có chút bối rối, vì k biết nên làm gì tiếp theo. Chúng tôi đều tự mình tìm 1 chỗ trống mà ngồi xuống. Lại rơi vào tình huống lan man nữa rồi. Nhưng lần này Bạch Dực ko có tham gia phân tích cùng chúng tôi, mà tất cả sự chú ý đều đặt nơi mấy quyển album trên sàn nhà. Loại album này, nhà tôi cũng có mấy quyển. Vừa dày vừa lớn. Lúc tôi còn nhỏ, mami của tôi vẫn thường có 1 cái thú là cho tôi bạn đồ bé gái, dẫn ra công viên chơi, còn vỗ về chụp ảnh nữa. Khi ấy ngô nghê, đâu ngờ rằng chuyện này kinh khủng như thế, còn nhìn thẳng vào ống kính cười khúc khích nữa. Giờ nhìn đến mấy bức ảnh kia thật ko dám thừa nhận, con nhóc mặc áo đầm, đầu thất nơ chính là tôi nha.

Bạch Dực giở album ra, trang đầu là mấy tấm ảnh màu sắc rực rỡ. Sau đó dường như toàn là đen trắng. Cô Lỗ trong ảnh kia vô cùng trẻ trung, cắt kiểu tóc đang thịnh hành lúc bấy giờ, áo cũng là loại cánh dơi đang modern lúc đó. Xem qua 1 lượt cũng ko thấy gì bất thường. Kỷ Thiên nhìn đồng hồ, rồi lại nhìn chúng tôi mà nói: “Tôi còn phải quay về cục cảnh sát nữa, ko ở đây lâu được đâu. Nhìn xem, có gì gợi ý cho hai người hay ko?”

Bạch Dực để cuốn album xuống hỏi: “Cô Lỗ còn nói gì nữa ko?”

Kỷ Thiên suy nghĩ một chút nói: “Cô nói nêu bọn Bạch Dực có đến tìm tôi, thì để họ vào phòng tìm. Có thứ muốn cho các người xem.”

Bạch Dực nhăn chặt mày nhìn tôi nói: “Cậu nghĩ cô ta muốn cho chúng ta xem thứ gì?”

Tôi cũng vô cùng kinh ngạc. Đến nhà cô lần thứ hai là chuyện vô cùng bất ngờ. Đầu tôi gật rồi lại lắc, sau đó mở miệng nói: “Tôi cũng chẳng biết nữa. Nhưng lòng tôi thấy còn nhiều vướng mắc lắm. Ko phải cô Lỗ nói cổ mình như bị một loại bèo hay rong biển gì đó dán vào sao. Chuyện này đã kỳ lạ lắm rồi. Hơn nữa cách thức tự sát cũng là cắt cổ....”

Bạch Dực gật gật đầu, nhưng cũng ko tỏ thái độ gì, mà vầy vầy chúng tôi lại gần, mở ra 1 quyển album có hơi cũ kỹ. Anh chỉ vào lò xo nơi gáy nói: “Lúc mới đến đây tôi còn nhớ rõ đây là quyển duy nhất nằm rất tề chỉnh trên ghế salon. Hiện giờ, nó bị ném lung tung ra tận cửa. Ko biết trước đó đã xảy ra chuyện gì. Nhưng các tấm ảnh đều chụp theo trình tự từ mới đến cũ. Hai cậu xem, nơi này thiếu mất xem, chỗ này thiếu mất 1 tấm. Theo thứ tự mà tính ra, tấm ảnh phải là lúc cô Lỗ học đại học. Bởi vì sau đó chính là ảnh cô tốt nghiệp rồi.”

Chúng tôi ngồi bệch luôn xuống đất, ra hiệu cho Bạch Dực nói tiếp. Anh tiếp tục: “Mấy tấm ảnh trước và sau nó đều cũ như nhau. Tôi chỉ có thể đoán ra 1 khả năng. Tự tay cô Lỗ đã làm chuyện này. Cả căng phòng này đều bị xóc cho rối tinh rối mù lên. Chắc hẳn cô muốn nói với chúng ta bí mật nào đó. Vì thế, đây chính là manh mối đáng giá đó. Có thể giúp chúng ta hiểu được điều kỳ quái nhất trong tấm ảnh chụp của cô Lỗ.

Bạch Dực vừa nói xong, tôi liền như tìm được cửa ra. Nhưng, cẩn thận suy ngẫm lại phải hiện sau đó là ngộ cụt. Tôi nghiêng rằng cất cao giọng nói: “Lão Bạch....Dù chúng ta có được tấm ảnh ấy cũng chẳng ít gì?

Giờ cô Lỗ đang nằm trên giường bệnh đến mở mắt còn khó mà. Sao có thể hỏi cô ấy được chứ?”

Bạch Dực buông album xuống, như đang suy tư mà liếc qua Kỷ Thiên: “Chúng ta ko phải có 1 người bạn là hình cảnh hay àh? Sao ko biết lợi dụng tài nguyên thiên nhiên sẵn có, còn đi thuê thám tử làm gì?”

Kỷ Thiên nãy giờ vẫn ngồi yên, giờ nghe thế thì cau mày nói: “Aiz....Việc này tôi hãy còn lơ mơ lắm. Bạch Dực, ý của cậu là tôi phải tra ra hơn 20 năm trước. Lúc cô Lỗ học đại học đã làm chuyện gì àh? Chuyện này hơi khó giải quyết....Nhưng nhờ chút quan hệ chắc cũng có thể có được ít nhiều.”

Bạch Dực nhún vai lắc đầu nói: “Điều tra ở trường học vô ích thôi. Nếu thật sự xảy ra chuyện. Cô ấy còn có thể yên ổn làm giáo viên đến từng tuổi này sao?”

Tôi bỗng nhớ những lời này mà hiểu ngay được ý của anh, vội vàng nói: “Cần phải điều tra từ sông Mê Kông”

Kỷ Thiên àh 1 tiếng, xoay đầu lại bực mình tôi. Tôi liền nhìn Bạch Dực, sau đó đem ý nghĩ của mình nói ra: “Rất đơn giản, lúc trước tôi và Bạch Dực đã cảm thấy loại quỷ này ko phải bình thường, mà như là.... Oán quỷ! Nên tôi mạnh dạn đoán. Có phải cô Lỗ năm đó ở sông Mê Kông đã làm chuyện gì đó. Rồi thời gian trôi qua tận 20 năm, nên chính cô cũng quên sạch mất. Nhưng con quỷ kia chính là ngày ngày dõi mắt chờ mong cô trở về. Vì thế nó mới lảng vảng như thế...”

Kỷ Thiên gật gật đầu nói: “Cậu nói cũng đúng. Nhưng là sông Mê Kông đó àh. 1 năm có ko biết bao nhiêu hồ sơ, chúng ta muốn coi cũng mất hết mấy tháng mới xong nha.”

Tôi lắc đầu, sau đó từ trong túi ta tấm ảnh quái nhân mà mình tách ra được mấy bức hình của cô Lỗ. Chỉ cho anh thấy hình người phụ nữ mờ nhạt kia nói: “Chính là chỗ này, hơn nữa còn có tới 2 mạng người. Anh xem có thể tra ra gì ko?”

Kỷ Thiên nhét tấm ảnh vào túi mình. Lúc này đêm khuya vắng người, thật ko tiện ở lâu. Thế là chúng tôi, kẻ trước người sau đều rời khỏi chỗ đó. Khi rời đi, tôi còn chú ý đến toilet, bỗng nhiên cảm thấy bực mình. Bạch Dực cũng thấy tôi ko được tự nhiên lắm liền lên tiếng hỏi, tôi chỉ lắc đầu nói: “Lúc này, khi chúng ta đến đây, vòi nước còn rõ tí tách như đang nhò trên mái ngói ấy. Giờ sao chẳng nghe thấy gì nữa thế?”

Bạch Dực dừng một chút. Nhưng chúng tôi đã ra đến cửa nhà. Ai cũng ko muốn trở vào. Thế là chỉ có thể mang tâm tình quái dị rời khỏi nhà trọ của cô Lỗ mà thôi.

Qua vài ngày, Kỷ Thiên vẫn chưa tra được tin tức gì hết. Tôi có hơi giận với tốc độ quá chậm chạp của anh ta. Nói cái gì là có 1 kẻ lưu manh vừa chết, nên vẫn chưa rảnh để làm dùm chúng tôi mấy chuyện này. Chúng tôi đành phải tự tra lấy vậy. Quả nhiên, tại cùng một thời gian có đến vài vụ chết đuối. Tệ hơn nữa là tất cả đều cùng 1 chỗ. Bởi nơi đó có mạch nước ngầm. Thật dễ dàng gặp chuyện ko may. Nhưng mà Kỷ Thiên một hình cảnh tương lai rực sáng rõ ràng kia, làm việc thật có năng xuất nha. Chỉ trong vài ngày anh ta đã nhanh chóng tra ra được, một vụ vô cùng trùng khớp với tấm ảnh kỳ quái kia.

Anh ta lật tờ giấy được ghi chép thật rõ ràng ra: Nữ, 34 tuổi, người Hồ Nam. Năm 1985 nhập cư vào huyện tự trị Cảnh Mã Thái tộc Ngao tộc. Chết đuối ở sông Nam Đình, lúc ấy đứa con trai mới 6 tuổi cũng bị chết theo.

Kỷ Thiên rút 1 điều thuốc rồi lại nói thêm: “Chưa kể, thật quá kỳ quái. Bức ảnh các cậu đưa cho tôi và người phụ nữ kia có đến 9 phần tương tự. Khi tôi so qua ảnh chụp, xem chút đã nuốt luôn cả điều thuốc ấy chứ.”

Quả nhiên, Kỷ Thiên còn đưa ra tấm ảnh khác. Kia bất kể là dáng người, diện mạo đều vô cùng giống với con quỷ trong bức ảnh kia đi. Chỉ là khi đó, thân hình bà ta hơi gầy. Tôi liền ý thức được, diện mạo kỳ quái kia vốn là đặc thù của người chết đuối, đầu đặc biệt to hơn hết thấy. Thân thể cũng trương to cả lên. Vấn đề là, nếu thật sự có quỷ hồn quấy phá, vậy thì con quỷ kia hiện đang ở nơi nào? Bà ta còn tiếp tục hại người hay ko? Tôi liếc Bạch Dực một cái, xong hất cằm, ý bảo đã đến lúc anh lên sân khấu ra oai được rồi đấy.

Khi chúng tôi đến bệnh viện. Cô Lỗ cuối cùng cũng đã mở miệng trò chuyện. Giờ đây cô có thể ăn chút thức ăn lỏng. Khi thấy chúng tôi, cô vô cùng kích động, có hơi ngắc ngắc đầu lên liền cảm thấy đau đến mặt mũi trắng bệch. Chúng tôi thấy cô như thế cũng đỡ cả mồ hôi. Bị như vậy mà vẫn có thể sống được, phải nói là cô có vận khí quá tốt.

Cô Lỗ nói chuyện rất nhỏ. Chúng tôi gần như phải kề sát bên cạnh mới có thể nghe được loáng thoáng. Cô nhìn lên trần nhà nói gì đó, chỉ có thể nghe được từng từ đứt quãng. Cô yếu ớt: “Thuyền....thuyền....Ảnh chụp... Các cô đến đây... Các cô tới tìm tôi...”

Bạch Dực nhíu chặt mày nói: “Có hỏi cũng như ko thôi. Nói thêm thì miệng vết thương lại vỡ ra. Như vậy đi, Chúng tôi hỏi cô từng câu 1. Nếu như đúng thì cô nắm tay lấy tay. Còn sai thì lật lòng bàn tay ra nhé?”

Mặt cô Lỗ lúc này đã ứa ra lớp lớp mồ hôi tròn như hạt đậu. Cô nắm tay lại, ý bảo đồng ý với cách của chúng tôi.

Bạch Dực hỏi: “Cô nói đến thuyền, có phải là 20 năm trước ở sông Mêkông cô đã bị lật thuyền 1 lần rồi?”

Tay cô Lỗ khẽ nắm lại 1 chút. Tôi cảm thấy cả người cô đang run rẩy.

Tôi liền thấy có đường đi rồi, chuyện phát triển theo hướng càng lúc càng tươi sáng. Bạch Dực cũng tiếp tục phỏng đoán, hỏi: “Vậy thì có phải là có 1 đôi mẹ con bị chết chìm ko? Mà chuyện này lại có liên quan với cô?”

Cô Lỗ yếu ớt nắm tay.

Bạch Dực tiếp tục hỏi: “Các cô kia chết đuối là do cô gây ra? Cô hại chết bọn họ?”

Tay của cô Lỗ dừng lại trong khoảng thời gian rất ngắn, cuối cùng thì run rẩy xòe lòng bàn tay ra.

[1] Tên tiếng Hán là Lan Thương giang ()

[2] Ko hiểu sao, địa danh này khi bạn Hữu tra thì nó lại nói là ‘Châu tự trị’ chứ ko phải ‘huyện’ Rất có thể bạn Hữu bị hổng kiến thức về phần này, các bạn thông cảm cho Hữu chút nha.

[3] Là tác giả viết có nhiều chữ “nha” như thế chứ bạn Hữu ko có chém đâu àh :-)

56. Chương 55: Tấm Ảnh (hạ)

Tôi bình tĩnh liếc Bạch Dực một cái. Anh cũng chẳng nói gì thêm. Tiếp tục thăm dò: “Vậy cô tự tử là do sợ các cô kia đến tìm mình trả thù àh?”

Lòng bàn tay của cô Lỗ càng duỗi thẳng ra. Nói cách khác, cô ko phải là tự mình cắt cổ. Nhưng rõ ràng, cả hiện trường và vết thương đều nói lên là tự cô đã làm mà? Lẽ nào là do ma xui quỷ khiến? Tôi cảm thấy càng lúc càng kỳ quái thật rồi.

Bạch Dực ngừng một chút, lại hỏi: “Có phải cô đã xé mất 1 tấm ảnh cũ. Trong đó chụp hai mẹ con chết đuối hay ko?”

Cô Lỗ lại nắm tay.

Tôi biết rất có thể anh đang nhắc đến cuốn album cũ kỹ kia. Nếu đúng như vậy thì có thể xâu chuỗi sự việc được rồi.

Bạch Dực lại tiếp tục hỏi: “Hai quỷ kia luôn đi theo cô phải ko?”

Tôi nghe Bạch Dực tự nhiên hỏi thẳng như vậy, cũng ko khỏi giật mình mà ah lên 1 tiếng. Cô Lỗ lần này lại nhắm chặt hai mắt, cả người run rẩy, rồi lặng lẽ nắm tay lại. Cô nắm chặt đến nỗi tưởng chừng có thể nghe được đến cả tiếng rần rắc của các đốt xương đang xiết vào nhau.

Bạch Dực còn muốn hỏi nữa, nhưng giờ đây cô Lỗ bắt đầu rơi vào tình trạng khó thở cực độ. Chúng tôi vội vàng gọi bác sĩ. Cuối cùng tất cả đều bị đuổi thẳng ra ngoài. Ở ngoài cửa, tôi nhìn Bạch Dực rất lâu. Anh ko nói lời nào chỉ mím chặt môi, dường như có chuyện gì đó rất khó quyết định. Đầu óc tôi cũng trống rỗng. Thật ra tôi cũng cảm nhận được câu cuối cùng của Bạch Dực rất lạnh lùng, giống như đang hỏi bọn quỷ đang ở gần đó vậy. Thật tình chuyện của cô Lỗ làm tôi nhớ đến Nhạc Lan. Bên cạnh cô bé ấy cũng đã

từng có 1 thứ rất khủng khiếp tồn tại. Này tựa như ung nhọt trên thân của nhiều người ấy. Hơn hết, tùy theo thời điểm mà có thể chuyển thành khối u ác tính. May mắn ở chỗ, cái nhọt kia ko có ở trên người tôi, còn cô Lỗ thì phải ngày ngày đối mặt với tra tấn khủng bố như vậy.

Miệng Bạch Dực hơi giãn ra 1 chút. Anh như cũng đang muốn hỏi tôi gì đó, nhưng chưa kịp mở miệng thì nghe tiếng của các y tá trong phòng bệnh truyền đến: “Thật lạ quá, rõ ràng là vết thương đã khép miệng rồi, sao lại giống như bị xé rách ra nữa ấy? Nếu làm thêm lần nữa, người phụ nữ này chắc ko sống nổi đâu.”

Tôi nghe xong liền chạy đến hỏi thăm: “Cô y tá àh, cô vừa nói là miệng vết thương bị thứ gì xé rách sao?”

Y tá liếc tôi 1 cái, xong lại đảo qua Bạch Dực rồi nói: “Aiz, việc này cũng lạ lùng thật. Người phụ nữ này đúng là có cắt cổ mình 1 dao. Nhưng đã được cấp cứu kịp thời, thêm nữa vết thương cũng ko sâu gì mấy. Lẽ ra đã ko nguy hiểm đến tính mạng. Nhưng ko hiểu sao, sang ngày hôm sau, lúc chúng tôi thay thuốc cho cô ấy thì thấy vết thương đã vỡ ra. Cứ như là bị ai đó xé rách ấy. Chúng tôi chỉ có thể may lại thêm lần nữa thôi. Nếu cứ như vậy vài ngày nữa, người phụ nữ này nếu ko chết vì mất máu quá nhiều thì chắc cũng bị đau mà chết.”

Tôi lại vuốt cổ, cảm thấy gáy mình hơi đau đau. Không khỏi lẩm bẩm: “Aiz....Tại sao lại như vậy? Cô Lỗ một thân một mình nằm viện đã đáng thương lắm rồi, giờ còn phải vượt tội này...”

Cô y tá kia hơi nghi ngờ nhìn tôi: “Ko đúng đâu, đêm nào cũng có người đến canh hết mà. Canh cô ta lúc nào cũng có hai người, một người đàn bà và 1 đứa bé. Bất quá, cả hai đều ko nói lời nào, chỉ nhìn cô ta thôi. Chúng tôi còn tưởng là em gái hay gì đó của cô nữa chứ. Ban đêm thì đến chăm nom, còn ban ngày thì chẳng thấy tăm hơi đâu cả.”

Tôi vừa nghe xong liền ngay lập tức liên tưởng đến hai mẹ con chết chìm 20 năm về trước. Bạch Dực lúc này dường như cũng đã hạ quyết tâm mà vỗ nhẹ vai tôi nói: “Đi thôi, đến nhà cô Lỗ thêm lần nữa. Chúng ta có việc phải làm đấy. Nếu chậm trễ, sợ rằng cô ko sống qua đêm nay đâu!”

Đến chỗ cô Lỗ, nhà cửa đã trống ko được 1 quãng thời gian. Người nhà cô đều đã mất cả rồi, nên chìa khóa vẫn còn đang ở trong tay chúng tôi. Vừa bước vào thì một mùi hôi thối xộc thẳng vào mũi, trong nháy mắt một con chuột cực lớn vừa lủi đầu mất, dọa chúng tôi giật mình hết 1 lần. Phòng khách vẫn giữ nguyên như lúc chúng tôi rời khỏi lần trước. Nơi nơi đều là rác rưởi, mấy thức ăn trên bàn đã mốc meo lên cả.

Bạch Dực cầm lấy quyển album thổ thổ cho hết bụi rồi nhét vào túi. Tôi thấy bức mình, nhưng cũng chẳng biết hỏi gì cả, đành nhìn quanh quất 1 chút. Lúc này mới phát hiện một chỗ thật rất kỳ quái, liền kéo Bạch Dực đến xem. Tôi chỉ vào mấy vết nước xung quanh vết máu đã khô lại thành màu bầm đen nói: “Anh xem, nơi này có lẽ là chỗ cô Lỗ đã cắt cổ tự sát. Nhưng sau có nhiều nước như vậy chứ. Dường như có thứ gì đó vừa đổ ra ấy.”

Bạch Dực nhíu mày nói: “Chắc là vòi nước bị nghẽn đấy. Chúng ta thử lấy đũa thông thử xem.”

Nói xong chúng tôi liền chộp luôn đôi đũa đang gác trên cái tô gần đó mà tiến vào nhà tắm. Ko bới lên thì thôi, chứ khi đã lòi ra rồi thì thấy cơ man nào là tóc! Đầu tôi bỗng căng chặt lại, cảm thấy buồn nôn ghê gớm. Nước thì lờ lờ, phía trên lênh bênh rất nhiều xác chuột, trứng trùng và nhiều thứ ko biết là gì. Mới kéo một chút đã có rất nhiều tóc như vậy, tồm, tồm quá đi mất.

Tôi cau mày lại, ghê tởm nói: “Mẹ nó, ghớm chết đi được. Cô Lỗ cắt tóc cũng đừng quẳng hết vào bồn rửa mặt như vậy chứ.”

Bạch Dực lắc lắc đầu nói: “Tóc này ko phải của cô Lỗ đâu, Tóc cô được nhuộm là nâu mà. Cậu xem, mớ tóc này đen như than ấy. Tựa như là của một phụ nữ còn trẻ tuổi...”

Bạch Dực nhìn nhìn dáng điệu của tôi, do dự một chút rồi lại im bặt. Tôi thấy anh ta cứ muốn nói lại thôi mãi liền mở miệng bảo anh cứ nói: “Tôi ko có chơi ác với cậu đâu. Tôi đoán chừng mớ tóc này là từ trong cổ cô Lỗ kéo ra nha. Nữ quý vẫn đi theo Cô Lỗ mà. Chắc lúc đầu bà ta đã ở ngay trên cổ cô Lỗ cũng ko chừng. Nên trước kia cô Lỗ ko phải tự sát mà là muốn lòi mớ tóc này từ cổ ra....Hoặc là...”

Tôi còn chưa nghe anh nói xong, thì đã ko chịu nổi nữa rồi, phải 3 chân bốn cẳng chạy đến bồn cầu mà ói như điên. Nói đúng hơn là ói cho đến khi ra hết mật xanh, mật vàng mới ngưng được. Bạch Dực lập tức đến xoa xoa lưng cho tôi để lưu thông khí huyết. Sắc mặt tôi giờ chắc đã xanh mét khó coi lắm rồi. Tôi

khoát khoát tay, ý bảo anh đừng nói nữa, nếu ko chắc đến cả mặt cũng ko giữ được. Chúng tôi liền lập tức ra khỏi phòng. Lúc này, bao tử tôi đã trống rỗng, nên có chút chóng mặt. Tôi che miệng hỏi Bạch Dực: “Giờ phải làm sao bây giờ? Nếu ko xử lý, cô Lỗ sẽ chết chắc.”

Mặt Bạch Dực lập tức lạnh lại, tựa như đang phủ lấy 1 lớp sương dày. Anh trầm mặc trong giây lát rồi nói: “Chỉ có thể tiêu diệt 2 quý kia, cô Lỗ mới có cơ hội sống sót.”

Tôi cúi đầu trầm mặc một chút, vì tôi biết Bạch Dực là đang thương cho hai mẹ con kia. Nhưng chúng cũng rất quá đáng mà. Dù cô Lỗ có thật hại chết bọn họ, tốt xấu gì cũng có mình cô thôi, bọn họ lại hại nhiều người vô tội như thế. Hơn hết, dù cô Lỗ có vạ lằn ko đúng, thì giờ đây cũng đang nhận lấy hình phạt rồi. Nếu cứ tiếp tục mãi thật là nghiệp chướng.

Tôi gật gật đầu, Bạch Dực thường hay cho rằng người quý khác biệt, đường ai nấy đi, tốt nhất là đừng phạm nhau. Lần này chẳng qua cũng chỉ là 2 oán quý, nên chắc hẳn anh sẽ có cách ngay thôi. Chúng tôi về lại nhà, Bạch Dực chuẩn bị 1 vài thứ. Giờ phút này, sắc mặt anh tệ đến mức chẳng đáng để xem nữa. Tôi cũng ko nói gì thêm, chỉ đứng 1 bên mà nhìn thôi.

Ai cũng nói quý thật đáng sợ. Nhưng người người đều biết quý cũng rất đáng thương. Có quý đáng sợ, thì cũng có quý đáng thương. Nhưng xét đến cùng vẫn phải trân trọng con người nhất. Đến non nước này, chẳng lẽ chúng tôi lại mặc kệ cô Lỗ nhà tan cửa nát sao? Cả buổi chiều chúng đều ko nói lời nào, Bạch Dực để tất cả vào balô. Tôi cũng ko biết anh đang định thứ gì bên trong nữa. Dù sao cũng có cuốn album mà chúng tôi vừa mới đến nhà cô Lỗ lấy về.

Nửa đêm, Bạch Dực dẫn tôi rón rén đến bên giường bệnh của cô Lỗ. Nơi này nhiều phòng bệnh như thế, ko biết cô hiện đang một thân một mình ở nơi nào nữa. Vì buổi sáng bỗng nhiên chuyển biến xấu, nên giờ miệng của cô còn đang gắn một ống dưỡng khí. Do quá đau đớn, nên cô cũng chẳng ngủ được gì. Ngón tay cô khẽ động đậy, rõ ràng là biết chúng tôi vừa bước vào.

Chúng tôi khẽ khàng đi vào. Các cô y tá cho chúng tôi là người thân đến chăm qua đêm, nên cũng dặn vài câu cho có lệ rồi bỏ đi. Bạch Dực đi đến cạnh tủ, cầm lấy 1 cái chậu rửa mặt đưa cho tôi. Tôi nghĩ chắc anh muốn tôi mang 1 chậu nước đến cho cô Lỗ, nên cũng giơ tay cầm lấy.

Bạch Dực thì tháo gì đó vào tai cô Lỗ, xong lại mở balô, lấy ra vài cái bình linh tinh chẳng rõ là gì. Anh còn đem ra cả 1 sợi dây thừng màu đen, rồi chỉ chỉ cửa, nói nhỏ với tôi. “Cậu đi lấy một chậu nước lạnh đến đây. Đừng delay quá.”

Tôi cầm chậu nhỏ đi vào WC. Mở xong chậu nước trở về liền bị hành động của Bạch Dực làm cho giật mình thon thót! Thằng nhóc này tự nhiên lại dám ở ngay phòng bệnh của người ta mắc tạm 1 cái màn. Cũng gan cùng mình chứ!

Tôi vội vàng thì thầm hỏi: “Anh đang làm gì vậy?”

Anh liếc tôi 1 cái, đóng sập cửa lại, rồi hạ giọng nói: “Nhỏ nhỏ giọng lại chút. Yên tâm, tôi có cách của tôi, hơn nữa sẽ cho kết quả tốt nhất. Cậu đừng chen mồm vào, cứ đứng canh cho tôi đi.”

Tôi không nói ko rằng dúm chậu nước vào tay anh rồi lui ra đứng gần sát cửa. Đây thật giống như đang trộm két sắt của người ta, tôi y như tên đạo chích đang canh cửa vậy. Tôi thỉnh thoảng cũng quay đầu lại nhìn Bạch Dực, anh giờ đây đã bày xong một phòng tối nhỏ. Vì xung quanh đều đã tắt đèn, ngoại trừ ánh đèn bên ngoài le lói hắt vào chẳng đáng là bao còn lại thì tối mù mù. Chẳng nhìn rõ gì cả. Qua 1 lúc lâu, mắt cũng quen với bóng tối, lúc này tôi thấy Bạch Dực đang cầm sợi dây thừng chuẩn bị quần lên vết thương trên cổ cô Lỗ. Tôi nhìn xem mà mồ hôi lạnh ko ngừng chảy xuống cổ. Nhưng lúc này ko thể lên tiếng hỏi, Bạch Dực đang làm cái gì. Bất quá, sau nhiều lần vào sinh ra tử, tôi dường như đã quen với việc hoàn toàn nghe lời của anh rồi, anh bảo gì tôi liền làm đó. Hồi cách mấy cũng ko bằng quan sát thực tế. Tôi đột nhiên nhận thấy Bạch Dực giờ đã ko phải là điên bình thường nữa, mà là điên, con mẹ nó, quá đi mất!

Bạch Dực thấy tôi thật giống như đạo chích cũng đỡ khóc đỡ cười, lắc lắc đầu rồi tiếp tục làm việc của mình.

Miệng tôi cứ há ra rồi hợp lại, tự thấy giờ đây mình thật có chút mất mặt. Tôi thấy rất rõ tấm lưng chính trực của Bạch Dực đang lui cui chuẩn bị. Anh thật cẩn thận đem dây thừng màu đen quần quanh cổ của cô

Lỗ, dường như đã đụng phải miệng vết thương nên môi anh hơi vắn vẹo. Tiếp đến Bạch Dực đem chậu rửa mặt đặt ở ghế cạnh bên, sau khi đổ 1 lọ thuốc vào đó, thì anh cũng nhúng dây thừng kia vào nước luôn.

Mắt tôi đến chớp cũng ko dám, như sợ nếu mình ko trông chừng nữa thì Bạch Dực sẽ đem cô Lỗ mà đùa cho tắt thở cũng ko bằng. Lúc này, Bạch Dực lại thì thảo gì đó vào tai cô nữa. Mặt cô bỗng như đang đau khổ đến cực độ. Tôi thấy lòng mình rối lăm. Dù sao Cô Lỗ cũng ko còn trẻ trung gì nữa, giờ bị lão Bạch dùng dây quần quanh cổ như súc vật ấy. Thật ko biết đang làm trò gì, thật lo là cô sợ quá mà chết mất cũng ko chừng.

Tôi nắm tay lại nhìn xem chuyện sẽ tiến triển đến đâu rồi. Nhưng dần dần cô Lỗ có vẻ như ko còn đau đớn nữa. Có 1 thứ chất lỏng ko rõ là gì đang chảy lan từ cổ cô ra ngoài. Tuyệt ko phải là máu, vì trong nó xanh biếc thế kia. Chất lỏng theo sợi thừng màu đen chảy đến chậu rửa mặt. Lúc này nước trong đó đã đen tuyền như mực vậy. Bạch Dực nhìn tay tôi hơi khoa tay múa chân, ý bảo tôi đi lấy cuốn album cũ kia. Anh mở ngay trang trống ra, nhúng luôn vào chậu rửa mặt. Nước trong đó cứ như có ma thuật đang màu đen tuyền bỗng chuyển sang đỏ đậm. Hơn nữa, còn có giọng khe khẽ của phụ nữ quanh quần xung quanh chúng tôi nữa. Là giọng của nữ quỷ, chị ta đã đến đây....

Tôi lúc này thật ko có thứ gì phòng thân cả, theo bản năng liền nhích đến gần sát bên Bạch Dực. Anh nắm lấy bả vai tôi, vỗ vỗ bảo phải chú ý xung quanh. Tôi liền quay ngay lại kiểm tra thử xem âm thanh kia xuất phát từ đâu. Bỗng từ trong cổ của cô lỗ trào ra một mớ tóc đen nhiều khủng khiếp. Tôi còn chưa kịp sợ thì đã nhận ra trong chậu rửa mặt bỗng trồi lên 1 cái đầu phụ nữ. Tôi khẽ kêu lên sợ hãi, Bạch Dực ngay lập tức bịt chặt miệng tôi lại, ra hiệu như phải thật yên lặng. Tôi gật gật đầu nắm lấy tay anh, ý bảo biết rồi. Chuyện xảy ra quá bất ngờ, khiến tôi ko kịp chuẩn bị tâm lý gì cả.

Chị ta chỉ hơi he hé ra mắt. Nhưng ánh mắt này lại ngoan độc vô cùng. Lòng tôi thầm nghĩ, nếu ngày nào cũng có phụ nữ nhìn tôi với ánh mắt như thế, thôi thà mù luôn cho rồi. Bà ta cứ nhìn trừng trừng vào chúng tôi. Bạch Dực lúc này mới khe khẽ mở miệng: “Tại sao lại đối xử với cô Lỗ như vậy?”

Giọng của chị ta như được phát ra từ chậu nước. Loại âm thanh này thật kinh dị đến ko tưởng. Là vô cùng oán hận, từng tiếng một cứ rít lên. Nhưng vẫn có thể nghe ra là tiếng của một phụ nữ còn trẻ. chị ta nói: “Vì nó đáng chết!”

Bạch Dực hơi liếc về phía cô Lỗ, giờ đã bị dọa cho xanh xám mặt mày. Sau đó lại hỏi: “Tại sao đáng chết?”

Chị ta hình như muốn chuyển động, nhưng lại phát hiện ra thân thể mình ko thể di chuyển được. Cổ chị đang bị quần bởi 1 sợi dây thừng màu đen. Trong tình cảnh bị tù túng, chị tiếp tục nói: “Nó là một con đàn bà ít kỷ đến cùng cực. Hơn nữa còn rất dễ quên nữa!”

Nửa bên đầu của chị bị chìm trong nước, bắt đầu kể lại chuyện đã xảy ra hơn 20 năm về trước. Bất quá, chị ta cứ nhìn gay gắt vào cái chụp dưỡng khí của cô Lỗ, cất giọng the thé như để trừng phạt cô vậy.

Chị ta nói: “Tôi cũng chẳng biết con ả này. Tôi dẫn con mình đến Vân Nam du lịch, chỗ đó có thể thuê thuyền nhỏ, con tôi thích ngồi thuyền lắm. Lúc này, cũng có vài sinh viên vừa đến. Các cô đó nhờ tôi nhường lại thuyền cho nhóm của họ có thể ngồi cùng nhau. Tôi thấy chuyện cũng chẳng có gì. Thế là bé con sang thuyền khác. Thuyền của chúng tôi đi trước, thuyền của nhóm nữ sinh viên kia đi sau. Nhưng ko ngờ là thuyền của tôi tự nhiên lại gặp phải mạch nước ngầm. Lật mất! Tôi liền nghĩ ngay đến chuyện cầu cứu chiếc thuyền cách đó ko xa. Nhưng đám sinh viên kia, khi thấy mạch nước ngầm thì sợ hãi loạn lên, cứ để cho chúng tôi từ từ chìm dần! Nhưng tôi lại muốn con tôi sống sót! Nên đã dùng hết sức lực cuối cùng nhắc con tôi nổi lên mặt nước, hy vọng, các cô ấy thương tình đưa nhỏ này mà cứu nó đi. Nhưng chính con ả này đã làm tôi tuyệt vọng vô cùng. Nó tự nhiên đến gần người chèo thuyền! Nó muốn họ quay thuyền lại! Vì nó sợ mạch nước ngầm! Sức lực của tôi càng lúc càng cạn kiệt, chỉ có thể ôm chặt con mình từ từ chìm xuống. Nhưng tôi vĩnh viễn cũng ko quên hình dáng cuối cùng của con ả kia! Tôi muốn trả thù! Tôi dùng ko còn trên dương thế nữa vẫn sẽ nhớ mãi sự lạnh nhạt chẳng màng đến sống chết của chúng tôi! Tôi hận nó ko chịu cứu con tôi! Tôi muốn làm cho người nó yêu thương phải lần lượt mà chết! Cho nó nếm thử một chút cái gì gọi là đau lòng.”

Thì ra sự tình là như thế. Mắt tôi có chút dao động, cảm thấy đáng thương đến nói chẳng nên lời. Nhưng khi nhìn lại cô Lỗ chỉ còn nữa cái mạng đang thoi thóp thở oxi, tôi thật tình ko biết làm sao cả.

Lúc này đầu tôi lại có chút nghi ngờ, liền buồn bã hỏi: “Chị đã hận cô ấy đến thế, sao còn đợi đến 20 năm mới trả thù?”

Chị ta thật ác độc liếc tôi 1 cái. Bạch Dực lúc này mới mở miệng hỏi: “Nếu tôi đoán ko lầm. Ko phải là chị ko muốn, mà là ko thể trả thù được, đúng ko?”

Chị ta lạnh lùng nói: “Đúng vậy, vì con ả kia đã chụp ảnh giam tôi lại. Chắc nó cũng ko nhớ rõ, 20 năm trước lúc chụp ảnh ở bờ sông, đã vô tình chụp ngay hai mẹ con chúng tôi. Vì thế bức ảnh đã phong tỏa hết oán khí, khiến tôi muốn ra mà không được. Ko ngờ rằng, 20 năm sau, con ả này lại dám đến nơi đó. Tôi nhờ một cái hộp sắt ở đó giữ lại chút oán khí, cố bám vào cổ nó, còn trăm phương nghìn kế nhắc nó nhớ đến sự tồn tại của tôi. Quả nhiên! Con ả này nhớ ra rồi! Nó xem đến bức ảnh kia liền nhớ đến hai mẹ con đã bị nó hại chết đuối. Thế là nó về đến nhà liền cấp tốc đem tấm ảnh đã giam cầm chúng tôi 20 năm xé bỏ! Ngu thật, nó cho rằng như thế là có thể phủi sạch hết chuyện kia. Trăm lần vạn lần cũng ko ngờ đây chính là cách duy nhất có thể giải phóng chúng tôi. Tôi đây mới có thể để cho con ả này chân chính nếm thứ cái gì gọi là đau khổ.”

Anh mắt lúc Bạch Dực nghe nói đến cái hộp bỗng lóe lên 1 tia khác thường. Anh trầm mặc thật lâu sau mới hạ giọng hỏi: “Cô ta đã bị trừng phạt rồi....Chị lẽ nào lại ko thể bỏ được oán hận này sao? Buông tha cho người phụ nữ đáng thương này.”

Nữ nhân phát ra tiếng cười nhạo báng sắc nhọn như dao. Chị cứ như đang chế nhạo chúng tôi là một lũ thấp kém vậy: “Buông tha? Tôi chết nó có ko? Tôi muốn nó chết! Tôi muốn cả nhà nó đều chết!”

Tôi nghe xong thật ko biết làm như thế nào. Thật ra, nửa gương mặt của nữ quỷ kia cũng rất đáng thương. Nhưng lúc này đây, nếu ko phải chị ta biến mất thì cô Lỗ tất thờ. Bạch Dực đành thở dài một hơi, xong cuối đầu lạnh lùng: “Vậy thì người phải hoàn toàn tiêu tán.”

Chị ta ko biết anh muốn làm gì, chỉ đang vô cùng sợ hãi nhìn anh. Nhưng giờ chị đang bị dây thừng trói chặt lấy, nên ko cách nào chạy được. Bạch Dực lấy ra 1 tấm ảnh bìa cứng bỏ vào chậu rửa mặt. Ngay lúc đó, chị ta như bị thứ gì thiêu đốt, phát ra tiếng hét chói tay. Chất lỏng màu đỏ đậm như máu cứ tràn ra. Vì bốn phía đều tối đen, nên chỉ có thể cảm thấy loáng thoáng như có gì đang giẫy dụa dữ dội trong nước. Chị sợ hãi muốn thoát ra khỏi chậu rửa mặt, nhưng càng vùng vẫy lại càng suy yếu. Lúc này, tôi còn nghe được trong nước có tiếng trẻ con, nhưng ko hề thấy đến mặt mặt mũi của đứa bé nào cả.

Giờ đây, cô Lỗ ko biết từ khi nào đã có thể hô hấp điều đặn. Cô hơi ngẩng chiếc cổ đang băng bó của mình lên, toàn thân thể đều tựa vào thanh giường, tay vươn ra xa như muốn nắm lấy thứ gì đó. Cô thấy thứ chất lỏng màu đỏ kia như đang ăn mòn chị ta thì bỗng cất giọng đầy bi ai: “Ko phải là tôi ko muốn cứu hai mẹ con chị. Nhưng lúc ấy dù dùng cách nào cũng ko thể đi đến đó được. Thuyền của chị đã chìm gần hết, ngay dưới đó là mạch nước ngầm. Nếu chúng tôi đi tới nữa, chỉ khiến nhiều người hơn phải đắm mình trong dòng nước thôi. Trên thuyền của chúng tôi còn có một người phụ nữ mang thai. Tôi không thể....ko thể để thêm 1 người chịu cảnh chết chung như vậy....”

Một nửa mặt của chị ta đã bị ăn mòn gần hết, chị hậm hực nói: “Mày ko thể....Mày ko thể....Vĩ đại thật! Vậy thì mạng sống của chúng tao để ở đâu hả! Mạng của tao và con tao ở đâu hả! Không phải, dưới đáy sông có 1 cái hộp! Tao muốn về đó tìm cái hộp! Tao ko thể tan biến như thế này! Tao muốn ra, tao muốn ra! Con của tôi...con của tôi ko thể tan biến!”

Nữ quỷ cứ điên cuồng lắc đầu. Lúc này chúng tôi phát hiện chị đang dần chìm xuống, cảm giác giống như hòa tan vào nước vậy. Xung quanh đều bị nhuộm thành màu đỏ bầm. Chiếc màn vải đen giắt phần phật như có rất nhiều bóng người níu lấy, sau đó lại lại trở về trạng thái cực kỳ tĩnh lặng. Nhưng lúc khoảnh khắc của sự tiêu thất vừa lóe lên, nữ quỷ đã dùng con mắt còn lại nhìn trừng trừng cô Lỗ. Cuối cùng chị ta cũng chìm xuống chất lỏng màu đỏ bầm trong chậu nước, như đã rơi vào ko gian khác, biến mất ko còn tung tích gì nữa.

Lúc chúng tôi vừa thở ra nhẹ nhõm, bỗng thấy nữ quỷ trong thời điểm hoàn toàn biến mất, bỗng có đưa 1 bàn tay ra khỏi chậu rửa mặt. Trên đó đang gắng gồng đỡ 1 đứa bé ít nhất là 7, 8 tuổi gì đó. Nhưng nếu so với trẻ con cùng tuổi thì nhỏ bé hơn nhiều. Bất quá đầu nó lại quá lớn so với cơ thể, trông vô cùng kỳ dị và xấu xí. Nó cứ há hốc cái miệng đầy tham lam như muốn cắn lấy thứ gì đó trong ko khí.

Thằng nhóc kia cứ liều mạng giãy giụa. Lúc này cô Lỗ bỗng nhiên làm một chuyện khiến tôi và Bạch Dực điều giật mình kinh hãi. Cô ko màng đến miệng vết thương của mình, lập tức bắt được thằng bé kia. Mà bàn tay kia cũng đông đưa vài cái rồi cứng ngắc chìm vào trong nước. Hành động của cô Lỗ làm chúng tôi quá sức kinh ngạc. Thật chẳng thể nào ngờ được, cô lại dám cứu lấy tiểu quỷ kia? Chúng tôi ngay đến cơ hội ngăn cản cũng ko có. Giờ trong tay cô đang ôm lấy thằng bé con xấu đến dị hợm kia. Cả người nó còn dính chất lỏng màu đỏ bầm đầy nhớp nhúa, trong cứ như là quái vật vừa được vớt ra từ bể máu. Nhưng cô Lỗ cứ sống chết ôm lấy đứa bé quỷ kia, miệng cứ thì tha thì thâm: “Tôi cứu con của chị, chị buông tha cho tôi đi.....Cũng là tha cho chính chị nữa....”

Nói xong, cô liền ngất lịm đi. Bạch Dực vội vàng qua đó, hẳn là muốn trừ luôn tiểu quỷ này. Tôi ko biết vì sao lại ngăn anh lại, cứ ko ngừng lắc đầu nói “Cứ để vậy đi, chúng ta đừng làm thêm gì nữa.”

Bạch Dực trừng mắt nhìn tôi một cái: “Cậu mau buông tay! Tôi đến xem cô Lỗ có còn....thở nữa hay ko? Nếu ko hai chúng ta chắc chắn sẽ gặp phiền phức to đấy!”

Tôi giờ mới nghĩ đến hình dáng hiện tại của cô Lỗ thật kỳ cục quá đỗi. Cổ cô còn đang bị dây thừng quấn quanh, tay lại ôm một quái vật ko thể diễn tả thành lời được. Nước trong chậu rửa mặt thì đầy tràn ra. Còn có mấy mảnh vải đen chắn ánh trăng nữa! Nếu để người khác nhìn thấy, ko cho chúng tôi là sát nhân điên cuồng biến thái mới lạ. Tôi vội vàng giúp Bạch Dực gỡ dây thừng đang quấn trên cổ cô Lỗ xuống, đỡ cô nằm lại lên giường. Lúc này mới phát hiện vết thương ngay cổ của cô đã bắt đầu khép miệng. Tiếp tục thử xem cô còn thở hay ko, tuy hô hấp có hơi gấp gáp nhưng ko có gì trở ngại cả. Thế là tôi và Bạch Dực nhìn nhau 1 cái, rồi gấp gáp thu dọn xung quanh thật sạch sẽ. Chẳng ai có năng lực nhìn thấy tiểu quỷ kia cả. Khi chúng tôi sức nhớ đến điều này thì cũng là lúc các cô y tá đến thăm bệnh. Chúng tôi giờ thật giống học trò đã làm sai đang nhìn thầy giáo vậy. Tôi lén liếc về phía giường bệnh. Lúc này đã ko thấy tiểu quỷ kia đâu cả. Chúng tôi cũng chẳng có thời gian nghĩ xem nó đã trốn đi đâu thì cô y tá kia đã phát hiện ra cái chậu rửa mặt còn chưa được dọn dẹp.

Tự chúng tôi còn chưa được xem bên trong đó có thứ gì, thì tim đã đập thon thót khi thấy cô y tá nhìn chúng tôi đầy ngờ vực, rồi nghiêm mặt nói: “Hai người các anh đang làm gì thế hả? Đến nơi này rửa ảnh?”

Hai chúng tôi chỉ biết tôi nhìn anh, anh nhìn tôi. Bạch Dực chết tiệt này bỗng nhiên lại đẩy lưng tôi 1 cái. Tôi lão đảo tiến về phía trước, xem chút nữa là ngã nhào vào người cô y tá rồi. Tôi tức giận quay lại nhìn anh 1 cái. Anh mặt ko chút thay đổi nhìn lại tôi. Cứ như đang hỏi tôi đang làm sao thế vậy? Cô y tá cứ nhìn chằm chằm tôi hồi lâu, chờ đợi 1 lời giải thích hợp lý. Tôi vội vàng quơ đại 1 cái cớ: “Chúng tôi ko phải.....Chúng tôi chỉ ngán đêm dài tẻ nhạt....Bệnh nhân có hơi chán ngán, nên, nên rửa ảnh....chơi 1 chút ấy mà....”

Vừa nói xong tôi liền nghe thấy Bạch Dực đang ở sau lưng mình thở dài đầy ai oán. Lúc đó thật tôi muốn nuốt luôn lưỡi mình cho rồi. Làm gì có ai vào phòng bệnh rửa hình đâu chứ! Cô y tá nghe tôi nói xong thì đánh mặt lại, rồi cầm lấy bức ảnh trong chậu rửa mặt lên xem, xong lại hoảng sợ nói: “Các anh cho đây là hành động vì nghệ thuật hả? Gương mặt trong ảnh này quái thật! Tôi nhìn là biết đây là ảnh nghiệm thi mà. Các anh thật khả nghi lắm, tôi phải kêu bảo vệ đến.”

Tôi vừa thấy tấm ảnh kia là biết ngay có điềm gỡ rồi. Đây ko phải là tấm ảnh cô Lỗ muốn tìm ngay từ đầu sao! Tôi quay đầu lại nhìn Bạch Dực, anh cứ vỗ vỗ trán giả ngu với tôi. Tôi liền vội vàng nắm lấy cánh tay của cô y tá. Cô ta liền cho tôi là lưu manh, giáng ột bực tay vào mặt. Tôi lớn đến từng tuổi này, lần đầu tiên bị an tát của con gái, xúc động đến độ thật muốn mua đầu hủ về đâm đầu vào đó mà chết cho rồi luôn đi. Ngay lúc ko khí đang căng đến độ chẳng thể căng hơn được nữa thì cô Lỗ bỗng nhiên yếu ớt mở miệng nói: “Y tá....Bọn chúng là cháu tôi.... Tội nó thích làm nghệ thuật thật mà.. Khụ khụ không phải người xấu....Cô đừng.....đừng lấy làm lạ....”

Y tá ngay lập tức liền dời lực chú ý lên người cô Lỗ. Cô ta liền bỏ bức ảnh xuống để đến thăm bệnh. Bạch Dực ngay lúc đó đã đảo mắt ra hiệu cho tôi. Tôi vội vàng, cầm lấy tấm ảnh, rồi hối hả cùng Bạch Dực chuồn ngay ra khỏi phòng bệnh. Ra khỏi bệnh viện mới dám thở mạnh. Bạch Dực nhìn dấu tay trên mặt tôi, cố nén cười mà xoa xoa lên đó. Tôi hung hăng trừng anh 1 cái, lòng thầm đem tổ tông 18 đời của Bạch Dực ra mà hỏi thăm. Miệng lại thẳng thừng mắng: “Anh đừng có vênh váo lên như thế! Mẹ nó, toàn do anh gây ra.”

Bạch Dực một tay ôm lấy vai tôi, tay kia vẫn vuốt mặt, nụ cười vẫn ko giảm nói: “Tại tôi đứng xa quá mà. Về nhà, tôi sẽ dùng khăn nóng đắp cho cậu nha. Cô bé kia xuống tay quá độc ác rồi. Cậu xem, tôi đang đau lòng lắm đây này.”

Tôi nhớ đến lúc nguy cấp lúc này, hành động của anh thật giống như bán đứng chiến hữu ấy. Hận ko thể tìm cây cây nào đó nhằm đầu anh mà gõ cho vài phát. Thế là tôi liền dán ngay bức ảnh đang cầm trong tay vào mặt Bạch Dực. Anh bắt được tay tôi, cầm lấy tấm ảnh, nụ cười trên mặt đột nhiên biến mất. Sau đó lại thở dài 1 hơi rồi lấy ra bật lửa, chuẩn bị đốt tấm ảnh đó đi.

Tôi tuy vẫn còn giận lắm, nhưng ko hiểu sao lại cảm thấy rất bi ai. Mấy chuyện như thế này, ko thể nói người nào đúng, người nào sai được. Nếu năm đó tôi là cô Lỗ, có lẽ cũng ko dám mạo hiểm cứu người. Nhưng như thế thì hai mẹ con kia thật đáng thương quá. Tôi ngăn Bạch Dực đốt đi tấm ảnh mà hỏi: “Phút cuối chị ta có nhắc đến chiếc hộp sắt, chắc cũng là một loại quý khí. Chị ấy có thể giữ lại oán khí đến hơn 20 năm hẳn có liên hệ với chiếc hộp kia. Nếu đốt....có phải là....?”

Bạch Dực lắc lắc đầu nói: “Chuyện này cũng rất khó xác định. Hơn nữa tôi thấy chuyện này ko hề liên quan đến bát cục đầu. Bởi nó ko hề trực tiếp uy hiếp đến tính mạng của chúng ta. Lúc trước tôi đồng ý với cậu xen vào việc này, cũng là muốn thử đôi chút, xem có phải là bát cục đang dẫn dắt hay ko. Nhưng xem đi xét lại, bản thân chúng ta cũng nào có nguy hiểm gì đâu. Nhưng, tôi nghĩ cái hộp sắt kia chắc là một thứ gì đó thôi....Chuyện này cũng chẳng biết thế nào. Ngược lại, tấm ảnh này lại đang mang oán khí nặng nề, thiêu hủy sẽ an toàn hơn.”

Tôi nhú chặt mày suy nghĩ, nhưng càng nghĩ lại càng loạn. đành lắc lắc đầu nếu nguy hiểm như thế thôi cứ để anh ta đốt quách đi cho rồi. Dây dưa nhiều chỉ thêm mệt, mấy loại ảnh như thế này vừa nhìn thấy đã kinh dị lắm rồi. Bạch Dực bật lên một mồi lửa, rồi rất nhanh sau đã đốt tấm ảnh thành tro bụi, thổi tung theo gió chẳng còn gì cả. Lúc này lòng tôi mới có thể thật sự thả ra nhẹ nhõm.

Sau đó, cô Lỗ hồi phục nhanh đến chóng mặt, nhưng thần kinh của cô lại trở nên cực kỳ ko bình thường. Cô thường nhìn vào không khí rồi thì thầm gì đó. Cuối cùng cũng quyết tâm viết đơn xin thôi việc, mang theo một ít hành lý rời khỏi thành phố này. Trước khi đi, cô cố gởi cho tôi và Bạch Dực chìa khóa nhà của mình, nói hy vọng chúng tôi có thể giúp cô trông coi một chút. Cô nói có lẽ cô sẽ trở về, cũng có thể là cả đời này ko bao giờ về nữa.

Cô đi thật rất vội vàng. Trừ chúng tôi ra, thì ko ai tiễn đưa cả. Ngày đó, trời đổ mưa nhẹ. Trong làn mưa bụi lất phất ấy, chúng tôi cảm thấy như cô Lỗ đang nắm lấy tay của 1 bé trai. Nhưng ánh mắt của nó lại cực kỳ giống mẹ, rất ngoan độc. Cứ như thú săn đang nhìn chăm chăm vào con mồi là cô Lỗ.

Sau đó nữa, nghe nói là cô Lỗ đến vùng nông thôn ở Tây Bắc làm cô giáo phổ cập. Cô chuyên dạy ấy đứa bé ở nông thôn học hành. Lại rất nhiều năm sau, tôi nghe nói cô qua đời. Lúc chết bên mình chỉ có một cái máy chụp hình, mở ra xem chỉ có duy nhất tấm ảnh chụp cái bóng mờ nhạt đang bóp chặt lấy cổ của cô. Nhưng tất cả chỉ là lời đồn, tôi vẫn cứ tin tưởng rằng, cô Lỗ đang ở một vùng núi non xa xăm, làm công việc giảng dạy của mình. Có điều là dạy cho 1 đám nhóc quỳ bảy tám tuổi gì đó....

Tấm ảnh_hết

57. Chương 56: Mộ Phần Của Sâu (nhất)

Sau chuyện của cô Lỗ, tôi vô cùng thấm thía rằng mình nên rèn thêm khả năng ứng phó trước tình huống cấp bách mới được. Đến giờ tôi vẫn canh cánh về mấy chuyện rối rắm mà mình vô tình dính phải. Bởi thế mới nói, năng lực tỉnh bơ như ko thật cần thiết cho bản thân tôi trước những sự kiện vừa xảy ra kia đi. Theo tính cách của tôi mà nói, tôi cũng chẳng ham gì phiền phức, nhưng lại rất dễ sợ mít lòng người khác. Nói trắng ra là người có gan thô để nhưng lại thích gây sóng gió ấy mà. Mà đáng kinh ngạc chính là mấy chuyện cổ quái cứ như kẹo mạch nha mà dính lấy tôi. Vì vậy, xem ra biện pháp làm lơ kia cũng ko thực dụng cho lắm. Chỉ có thể tự thay đổi cách nghĩ và hành động của bản thân mình thì ít ra mới sống lâu được 1 chút thôi. Nhiều năm sau này, Bạch Dực đã hỏi tôi rằng lúc đó có phải là bị ngu đột xuất ko, khiến tôi phải phá lên cười sặc sụa. Anh lần nào cũng xoa xoa đầu tôi rồi nói: “Bà xã tôi sao ngốc thế ko biết?!”

Nhưng tôi cũng biết rõ, mấy hành động lỗ măng của mình đã phải trả giá bằng sự hy sinh càng lúc càng nhiều. Giờ quay đầu nhìn lại thật sự là quá nặng nề, nặng lắm lắm....

Hôm nay lại là thứ sáu, Lục Tử theo lệ thường đến đây để ăn cơm. Thịnh thoảng còn chiếm lấy giường ngủ trong phòng nữa. Nói là cậu ta ở trong nhà mình thật chẳng khác gì cái tử sắt, cảm thấy áp lực lắm. Chuyện ấy tôi chẳng tin chút nào cả, nhưng cũng thông cảm là 1 người mà ngày nào cũng phải ở giữa tầng tầng lớp lớp cửa bảo vệ như vậy so với ở tù có gì khác nhau đâu.

Vẫn chưa đến giờ cơm, tôi và Lục Tử cùng chơi game 1 chút. Lĩnh vực nào ko biết, chứ về phương diện này thì tôi là mạnh nhất rồi. Mấy trò chơi đánh nhau dữ dội kia chính là cách giúp tôi xả stress tốt nhất. Nên tôi hay đem mấy bức mình thường ngày quăng hết vào mấy cuộc đánh đấm. Mọi khi, thì hầu như tôi đều bảo vệ cho cậu ta đằng hoàng, nhưng lần này bỗng nổi hứng chơi ác đánh cho cậu ta tơi bời hoa lá, chẳng bao lâu thì cũng bị tôi làm cho OVER. Lục Tử ko nhịn được nói tôi xấu mặt, rân cổ mà rống lên: “Không tính! Đây là cậu ăn gian nhá. Làm lại lần nữa, làm lại lần nữa. Tôi chọn nhân vật cho cậu mà, rõ ràng như thế sao dám lừa người hử.”

Bạch Dực chẳng màn đến chúng tôi, chỉ lặng lẽ ngồi trước puter xem vài thứ linh tinh.

Tôi cũng đã xả tress xong, tay này giờ nắm chặt đến độ đỏ cả mồ hôi. Nếu đem đến nồi canh, nói ko chừng cũng thêm được chút nước đi. Bạch Dực chỉ liếc tôi bằng nửa con mắt, lạnh lùng nói: “Còn 5 phút nữa là ăn cơm.”

Tôi vội vỗ vỗ Lục Tử ý bảo cậu ta giúp dọn ra. Thật ra ba gã đàn ông ngồi ăn cơm thế này cũng có chút đáng thương. Chẳng thân nhân, ko vợ con, một móng bạn gái cũng ko. Đúng là phải muốn ăn thì lặn vào bếp, nếu ko chắc chỉ có đói chết mà thôi. Lúc đầu tôi còn có chút ngượng ngùng. Nhưng dần dà cũng đã thành quen, liền nhanh chóng dọn sạch cái bàn, sắp ra bát đĩa, cầm lên 1 cái khăn ăn chờ đến bữa. Tất cả đều như thường lệ, việc nấu ăn đều là của Bạch Dực. Nhưng thịnh thoảng tôi cũng giúp anh vài việc vặt như nhặt rau hay gói hoàng thánh chẳng hạn.

Lục tử sờ sờ bụng, quả nhiên là đang ầm ục mà dùng cơm. Cậu tay đảo đảo đĩa, cuối cùng thì cười gian xảo, mắt đầy ẩn ý nhìn chúng tôi, nói: “Hai anh lớn ạ, có biết hôm nay em mang đến trò gì ko nào?”

Tôi hậm hực vật lại: “Không phải là đang ăn cơm sao? Hay muốn luyện đánh nhau với tôi ngoài này hử.” Nói xong tôi lại cuối đầu nghĩ thầm thằng nhóc này nếu là chuyện hay ho thì chẳng bao giờ đến được tay chúng tôi. Xem ra cũng xương xẩu lắm đây, thế là thôi nhỏ giọng cảnh cáo cậu ta: “Tôi nói trước nhá, nếu có nguy hiểm gì thì tự cậu đi mà làm lấy. Đừng quăng cho chúng tôi hai bao thuốc nổ.”

Lục Tử thật nhiệt tình gấp cho tôi 1 miếng cá to, sau đó mỉm cười nói: “Mấy lời này cũng nói nữa. Chúng ta là sư huynh đệ, làm bạn bè từ trước đến giờ đến cái quần cộc còn mặc chung nữa mà. Tôi dù có lừa bà ngoại của mình cũng ko dám hại cậu đâu nha.”

Sau đó lại gấp một miếng khác đặt trong chén của Bạch Dực. Đến anh cũng ko ngờ cậu ta lại nịnh nọt như vậy, nên vô cùng trái mắt. Thế là để luôn chén xuống hỏi: “Có chuyện gì thì nói đi. Cứ để ai ăn nấy gấp.”

Lục Tử cũng buông đĩa xuống, có hơi ngập ngừng, nửa ngày sau mới gãi gãi đầu ấp úng nói: “Việc này... Tôi nói ra mấy anh em giữ bí mật giúp ạ! Nếu ko bọn tôi đi hầu tòa là cái chắc đó...”

Tôi và Bạch Dực đều ngừng lại, ko ngờ chuyện lại dính dáng đến pháp luật như thế. Vì thế mặt ai cũng trở nên cảnh giác. Lục Tử thấy chúng tôi như vậy liền vội vàng trấn an nói: “Ayda, các người thật là. Tôi đã nói là dù mình bị kiện cáo cũng ko kéo người ăn cơm tù theo mà. Nhưng mà phải giữ bí mật, dù ko giúp gì cũng đừng nói ra nha. Tôi là anh em vào sinh ra tử mới nói cho hai người biết thôi. Nếu ko sao có thể thẳng thắn như vậy?”

Cậu ta để hẳn đĩa xuống, xoa xoa cằm nói: “Anh àh, mấy thứ này các anh đều là cao thủ rồi. Đặc biệt là Lão Bạch, về thuật phong thủy cuộc đời tôi thật thấy qua quá ít người hay như vậy đi. Nói cho cùng...tôi cũng có liên quan chút ít. Bọn anh em trong nghề của tôi áh, vừa rồi có tuần đến vài thứ mình khí (~ đồ chôn theo người chết). Trong đó có mấy thứ hầy còn dính cả đất, bảo là cần người phục chế. Nói ra thật xấu hổ, chứ thực chất bọn đó biết quái gì mà giám định chứ, hể đào mộ toàn chăm chăm vào vàng bạc châu hay những vật đại loại như thế ko hà. Ngược lại đâu thêm chú ý gì đến mấy lọ sứ chôn theo đâu. Nên thường

xuyên phá hoại mấy vật bồi tán như thế. Sau này liền để mắt đến, rồi lại dính lấy tôi đòi xem xét giúp, mục đích là ngầm bảo tôi tìm đường tiêu thụ hộ ấy. Bất quá, gần đây, chúng tôi có chút phiền phức....”

Tôi nghe đến đây thì mặt đã đen lại, hạ giọng chen vào: “Thằng nhóc này! Mày chán sống rồi sao! Đây gọi là buôn bán di sản văn hóa hở! Cái gì mà có tay nghề giám định minh khí, chẳng qua là đào trộm mộ của người ta! Bắt được là ngồi tù đó con.”

Về mặt của cậu ta thật nôn nóng, đợi tôi nói xong liền khoát khoát tay tiếp tục: “Việc này vốn thành vòng oan gia, ko thể nào tránh được đâu. Với lại, làm gì có nhiều đồ cổ công khai để chúng tôi đầu cơ trục lợi được như thế chứ? Bản thân tôi khi vừa bước vào nghề này đã phải chấp nhận mở luật bất thành văn được truyền ko biết từ đời cổ tổ nào rồi. Đây gọi là tay trót nhúng chàm, sao có thể nói ko được chứ? Rửa cách mấy cũng ko sạch được! Bọn tôi vốn ko giống hai người đâu. Cũng chẳng có gì, chuyện chẳng qua là bọn tôi gặp phải một ngôi mộ kỳ quái....”

Tôi vừa nghe đến trộm mộ đã thấy vô cùng phản cảm rồi. Thật vô đạo đức mà. Vì mấy đồng tiền còm có thể đem 1 bảo vật thuộc về di sản văn hóa quốc gia giao cho người khác. Bọn họ vì tiền mà ngay đến mộ phần của ông cha mình cũng ko chịu bỏ qua. Đến giờ thì một đồng mộ cổ bị cuốc xẻng làm cho gần như đã trống rỗng. Thật đáng đem đi xử bắn hết mà.

Lục Tử thấy về mặt tôi đầy khinh bỉ liền xoay người nhìn Bạch Dực nói: “Aiz, tôi chẳng qua cũng chỉ là người làm ăn trong sạch sạch thôi mà. Thật ra tôi cũng gánh ko nổi cái tội ấy đâu. Bất quá, cũng là do hàng chuyển đến tay, đôi khi bị bắt buộc phải tiếp bọn đầu trộm đuôi cướp thôi. Chúng tôi đều gọi chúng là địa chủ đen[2]. Đây vốn là lẽ thói được truyền đời từ thời Minh lặn, đều gọi chung mấy người làm ăn buôn bán với bên ngoài là vậy. Cứ coi như là tiếng lóng đi, người ko biết sẽ ko thể nào can thiệp được để công việc luôn thuận buồm xuôi gió ấy mà. Bọn địa chủ đen chính là đối tượng thứ 2 mà dân trộm mộ giao dịch. Bọn này sẽ đem mấy thứ đồ tuần tán còn dính đất kia giao cho địa chủ đen. Mấy tên này cũng làm gì có kiến thức chứ. Bất quá do gặp qua rất nhiều đồ cổ, nên năng lực phân biệt đặc biệt cao hơn một chút. Trong một đồng lộn xộn, chỉ cần liếc 1 cái là biết ngay thứ nào thật, thứ nào giả. Nhưng chung quy lại thì thẩm định giá trị cuối cùng vẫn do những người như chúng tôi đây định đoạt. Cùng tôi giao dịch lần này là 1 gã địa chủ đen khoảng chừng trung niên có thể lực rất mạnh. Chúng tôi luôn gọi gã là Lão Lô Tử. Tôi cũng giao thiệp vài lần với ông ta rồi. Đối nhân xử thế sắc lẹm đó. Chỉ vài ba ngày trước, ông chủ trước của tôi đã chạy đến giáo sư đại học gì đó bàn luận về mấy thứ đồ bằng ngọc, để lại 1 mình tôi xem cửa hàng thì cái gã được gọi là Lão Lô Tử kia đến. Gã ta nói, gã rất nóng lòng tuần 1 thứ minh khí vào tay tôi, giá cả ra sao tùy tôi định đoạt. Chỉ cần bán ra là có người thu vào ngay. Tôi vừa nghe xong là thấy bất thường rồi. Ai cũng biết thứ này trong giới vốn ko thể tùy tiện mua bán được, tựa như là phế phẩm vậy. Tôi đây cũng là lần đầu gặp qua.

Tôi chỉ thấy gã mở ra gói vải, bên trong có một cái chén chạm ngọc. Tuy rằng miếng có chút hư hại nhưng chất ngọc thượng thừa. Nhìn thoáng qua là thời Minh mạt Thanh sơ (~ Nhà Minh suy vong, nhà Thanh bắt đầu) Thứ này tuyệt trên 20 vạn. Nếu bán thế nào cũng có rất nhiều người giành nhau mua. Tôi bảo với gã giá khoảng 35 vạn. Tôi lấy 5% coi như phí dịch vụ. Nhưng gã lại chẳng màng đến tôi đòi nhiều hay ít, chỉ cầu bán đi au thôi. Đồng tiền liền khúc ruột, ấy thế cũng ko thấy đau lòng. Lúc ấy tôi đã ngạc nhiên đến trợn tròn mắt. Bất quá tôi đây là dân cũng lăn lộn nhiều năm. Loại cao cấp thế này mà bán tháo bán đổ ắt phải có nguyên do. Thế là tôi bạo gan bảo gã phải nói rõ ràng hành trình thứ này trước khi đến tay tôi là như thế nào. Nếu ko, tôi sẽ ko dám nhận loại hàng lậu ko rõ xuất xứ đâu.

Sau đó, gã do dự rất lâu. Cuối cùng như để có thể rời bỏ món đồ kia thật sớm liền kể ra. Thì ra, thứ này là họn hẩn ở Sơn Tây, trong mộ của một cử nhân thời Thanh sơ đào ra được. Thật ra ngôi mộ kia cũng ko hoa lệ gì mấy, mấy vật phẩm chôn theo cũng thường thôi. Điều quái dị duy nhất là thi thể như chẳng hề hư thối gì cả, thậm chí là quần áo đã nát gần hết cả rồi. Bọn họ cũng ngầm hiểu là thi thể cổ xưa này thật kỳ quái, nên cũng vô cùng cẩn thận. Cuối cùng thì đem thi thể trối lại kỹ càng. Bọn trộm mộ lại xúc thêm vài nhát xẻng nữa thì phát hiện có dấu vết của đồ sứ, thế là liền thận trọng đào lên thứ được chôn giấu kia. Phỏng chừng chừng ngôi mộ này ko phải có 1 tầng. Loại này vốn chẳng dùng để chôn người, mà là giấu 1 lượng lớn đồ tán theo. Vì chôn thêm 1 thi thể dưới mộ mình là điều tối kỵ. Chẳng ai muốn nằm chung mộ phần với người lạ bao giờ cả. Nên có thể kết luận là phía dưới ắt có chôn bảo vật! Quả nhiên, bọn kia đoán chẳng sai chút nào. Vừa đào xuống 7 tám thước, thì thấy 1 cánh cửa đá được dán chặt lại bằng da trâu. Lúc này đã biết ngay là bên dưới có hàng độc! Biết bên trong có thứ tốt, ai nấy đều như hít phải

thuốc lặc[3] bắt đầu nổi điên! Cầm lấy xẻng cứ liên tiếp nạy bằng được tấm da trâu, rồi dùng sức đẩy ra cửa đá. Nhưng đi cùng bọn họ còn có một kẻ trộm mộ đã nhiều năm làm địa chủ đen. Y ta nhìn ra được 1 vài chữ khắc trên đồ vật. Lại nhìn mấy món ở hai bên thạch thất. Trên đó có viết: Thượng cổ thương hiệt, vi hoàng đế tả sử, sinh nhi tứ mục, hữu vinh đức. Kiến linh quy phụ đồ thư, đan thanh giáp văn, toại cùng thiên địa chi biến. Nhiên nhân chi vô hạn vị đạt quỳnh thai, tắc cùng kỳ âm dương biến hóa, vị khả thông thần, tự nghiêu thuấn nhi kim, nan kiến thần tích dã...

(~ Thượng cổ thương khổ, chép sử thay vua, sinh ra 4 mắt, có đức quang vinh. Thấy qua linh quy đồ thư[4], sách sử giáp văn[5], sánh cùng trời thay đất đổi. Người chưa đạt vô hạn mỹ mãn, nên theo âm dương biến hóa, chẳng thể thông thần. Từ Nghiêu Thuấn đến nay, gặp thần vốn khó....)

Mấy đoạn này thật cổ quái khó hiểu. Nó nói rất đúng: nhân loại từ khi chiếm giữ tự nhiên đến nay, dù có văn minh, thông hiểu đến đâu thì cuối cùng cũng ko thể sánh ngang với thần thánh thông lên tận trời. Vì thế, bọn trộm mộ kia muốn một bước lên mây chẳng qua chỉ là nhất thời, từ đó khiến cho người chết oán giận mà thôi. Nhưng mắng chữ nhiều nhất ở giữa đã bị bào mòn, chỉ còn lại vài câu sau cùng. Tên trộm mộ nào cũng sợ ma cả, bởi thế đoạn cuối có 7 chữ thế này: “Đến đất này, rơi vào lưới quỷ.”[6] Lòng y liền nói thầm, ko lẽ là đang đề cập đến ác quỷ đi?

Bất quá dù sao cũng là dân nặng bóng vía, sao chỉ vài ba câu là bị hù được? Vì thế ai cũng chui ngay vào. Bọn họ phát hiện ra trong thạch thất được bảo tồn vô cùng tốt. Bất quá ko gian cũng ko lớn lắm, chỉ khoảng 10m vuông thôi. Bốn phía đều thấy vẽ vờn gì đó, đã sớm ko thể nhìn ra được nữa. Tất cả đều đã nhạt màu với thời gian. Bọn trộm mộ nào phải dân khảo cổ, chỉ một lòng lo tìm báu vật, chẳng màn liếc đến mấy bức họa đó dù chỉ 1 cái, cứ chăm chăm quét dọn thật nhanh bên trong, xem thử coi có được thứ gì ko thôi. Nhưng trong này chỉ trống trơn, cái gì cũng ko có. Bọn chúng liền ko khỏi có chút thất vọng, cho rằng chắc mấy bạn đồng nghiệp của mình đã nhanh chân đến trước. Ngay lúc tưởng chừng như tuyệt vọng, thì một người trong bọn họ vô tình đập cái xẻng vào tường đá. Phát hiện tiếng vang lên cho thấy phía bên kia thạch thất này là rỗng. Hắn ta liền kêu thêm những người khác trong bọn đem thuốc nổ phá bức tường thành 1 lỗ hổng. Quả nhiên, trong vách bên còn có 1 phòng nữa. Nơi đó chứa rất nhiều bảo ngọc khiến người lòng đang giận bỗng vui như hoa nở. Thế là tranh nhau hốt lấy hốt để. Nhưng đúng lúc một tên trong bọn cầm lên món cuối cùng, hắn ta bỗng nhìn thoáng ra ngoài thạch thất phía trước. Thấy ngay góc sáng của nó dường như có 1 người đang ngồi xếp bằng. Người nọ nhìn bọn chúng thật gay gắt, miệng nhếch lên một nụ cười vô cùng lạnh lẽo và tàn ác. Lúc ấy lòng hắn rất hoảng loạn, nhìn thêm 1 lần nữa thì phát hiện chẳng qua chỉ là 1 bức họa mà thôi. Bức tranh này theo thời gian đã có chút mờ nhạt, nhưng ngược lại hình người trong đó lại vô cùng rực rỡ sống động, giống người thật như đúc vậy. Sự tình này giống như là chủ nhân ngôi mộ này đoán được là sẽ có người đến đào trộm, nên đã đặc biệt vẽ người ngồi ở đó, nhìn trừng trừng vào bọn trộm mộ đang chuẩn bị rời đi. Chỉ là, sao lúc vào đây chẳng ai nhìn thấy có bức tranh như vậy cả!

Dân trộm mộ vẫn thường hay lo sợ vớ vẩn. Thế là một người trong bọn vội vàng tặng cho bức họa kia 1 cái đập đầu thật kêu, xong liền vờ như đem mấy bộ đồ bằng ngọc kia trả về. Nghĩ thầm, làm thế để tránh phiền phức đi, sau đó thì ai về nhà nấy. Cả bọn luôn sống tụ lại thành nhóm, ngay trong đêm đó, chúng đều cùng nằm mơ thấy 1 người đàn ông ko rõ là người hay ma tựa vào lưng họ. Dáng vẻ người này có chút tương tự với quái nhân trong bức họa kia. Bọn chúng cứ như là trẻ nhỏ bị quái nhân kia ôm chặt lấy. Miệng hắn ta lại ko ngừng phun ra khói đen. Thế là liền bừng tỉnh. Sau đó tất cả đều mắc phải 1 loại bệnh cổ quái. Cũng ko cách nào chạm vào nước được. Chỉ cần dính chút nước thôi, thì da sẽ ngay lập tức thối rữa ra. Từ thân thể cho đến cả răng đều chảy ra máu. Tiếp theo thì nội tạng cũng bắt đầu hư thối. Cuối cùng như bị chính máu của mình đang ăn dần ăn mòn vậy, chết vô cùng thê thảm. Hơn nữa hình ảnh người sau khi chết đều bị rút khô lại như xác ướp. Sau đó hầu hết đồ tuần tán cũng lưu lạc nơi nào ko biết. Cái bát này cũng chính là từ mộ chủ nhân kia đào được trong tay người duy nhất sống sót chính là người đã đập đầu trước bức họa. Thế là hắn liền muốn chạy đi thật nhanh, còn cảnh báo đời sau ngàn vạn lần cũng đừng tiến vào ngôi mộ kia nữa. Cuối cùng thì đến tay Lão Lô Tử rồi tới tôi. Lão Lô Tử sau khi nhận lấy, bỗng nhiên cũng thấy quái nhân kia trong mộng. Hơn nữa, liền phát hiện sau lưng có mảnh da bị hư thối. Sau đó gã liền nghe ngóng được sự tình, mới biết được chuyện kia. Thế là lập tức như bị bỏng phải tay mà quăng ngay thứ đó ra, cho nên mới đến tìm tôi, muốn tôi nhanh chóng tìm người bán lại.”

Tôi nghe xong bỗng nhiên cảm thấy lưng mình ngứa ngứa, lại hỏi: “Thằng nhóc này, cậu đã biết thứ đó tà đến thế, chắc ko tham tiền đến độ ôm vào người chứ?”

Lục Tử kia nói xong, như đã đói thêm chút nữa, liền vợ vội đưa, xới xới mấy lua cơm lại gấp theo 1 miếng cá rồi nói: “Họa có diên mới cầm lấy thứ đó. Tôi cũng ko phải nghèo đến mặc vận mà đi bán mạng như vậy. Tôi đã ko nhận rồi, nhưng đừng 1 cái ông chủ của tôi bỗng nhiên trở về. Mà lão ta vốn là tên phát cuồng vì mấy thứ đồ bằng ngọc. Mắt lão lúc đó chỉ thấy mỗi cái chén. Chẳng thèm nói đến tiếng thứ 2 đã nhận ngay. Tôi còn chưa kịp nói đến thông tin của nó, thì Lão Lô Tử như là bị ma đuổi bỏ lại cái chén chạy trốn chết. Đến tiền cũng ko thèm nhận.”

Tôi liền vỗ vỗ trán, có chút bất lực hỏi: “Vậy ông chủ của cậu đã chết rồi àh?”

Cậu ta lắc lắc đầu nói: “Chết rồi thì đến tìm các người làm gì? Chạy thẳng đến nhà tôi, đang khóc rống lên kia kia. Lão ta bỗng nhiên bị viêm loét dạ dày. Hừ, thật ra lúc cầm lên thứ đó, tôi làm gì ko kể cho lão biết chuyện, tránh cho lão trách là biết mà ko nói sớm. Bất quá, ông chủ tôi cũng ko phải hạng thường, gần đây cũng đã nghi là liên quan đến cái chén ngọc kia. Thế là liền mời mấy cao nhân đến xem thử. Liền phát hiện dưới đáy chén thì ra còn có một lớp chìm, bên trong có mấy xác của côn trùng đã hóa thạch rồi. Vì màu sắc của nó cùng với chất ngọc cực kỳ giống nhau, nên nếu ko nhìn kỹ chắc chắn sẽ ko thể nhận ra được. Có 1 giáo sư rất giỏi chuyên nghiên cứu về chuyện này nói thật ra cái chén này là cổ mãnh (~ hộp đựng sấu). Trộm mộ vốn đã có từ xa xưa, nên người cổ đại cũng nghĩ ra nhiều cách đối phó lại. Vì người xưa cũng hiểu được phạm là có mộ liền thế nào cũng sẽ bị trộm. Thế là chế ra thứ bằng ngọc này dùng để lấy mạng người khác. Chúng mày muốn đồ tuần tán phải ko? Được thôi! Tao cho chúng mày, nhưng mấy thứ này chính là bùa đòi mạng của Diêm Vương gia. Đây chính là loại cổ độc cực kỳ âm hiểm. Nó được chế tác xen lẫn với mấy thứ chôn theo vô cùng đẹp đẽ. Nếu người nào có được nó sẽ toàn thân thối rữa.

Thế là ông chủ của tôi liền cuống lên. Nghĩ đến bà vợ cùng hai cô nhân tình đẹp như hoa như ngọc kia. Thật ko muốn chết mà. Sau đó.... Ha ha.... Cũng là người anh em như tôi đây.... Những lúc uống say đã bỏ bô lên về mấy chiến công của tụi mình. Nên lão ta liền nhớ đến hai người, muốn mời hai người đến xem thử có cách nào hóa giải ko. Bất quá, cứ yên tâm đi, tiền thù lao tuyệt sẽ ko thành vấn đề. Hai người mà cứu được ông chủ tôi thì lão ta sẽ coi như ân nhân cứu mạng đó. Thật mụ nội nó, hai người dù có muốn ăn thịt rồng, lão cũng sẽ cố bắt về à ăn.”

Tôi nhủ mày nghĩ đến mấy cơ quan thật kỳ quái trong các cổ mộ kia. Thật ko thể tưởng tượng nổi mà. Nếu ko biết đến thật rất có khả năng sẽ chôn chung với người trong đó luôn rồi. Điều này là ứng với câu thành ngữ của người xưa “Chim chết vì mồi, người chết vì tiền” mà.

Cậu ta run đưa và cơm. Sau đó lại lấy từ trong túi ra 1 sắp ảnh nói: “Nhưng lần này, thật ra ko phải ko có dính dáng đến 2 người.” Nói xong liền để mấy tấm ảnh đó lên bàn, tôi cũng buồn đưa mà xem qua. Thấy được đó là chụp lại 1 phần của mộ thất.

Cậu ta chỉ vào một bức họa trên nền đá hỏi: “tuy đã rất mờ nhạt, nhưng các người nhìn kỹ chút đi, có phát hiện thấy thứ gì ko?”

Tôi dụi dụi mắt, thật tập trung nhìn vào bức ảnh kia. Thấy trên tường đá quả nhiên có mấy bức họa, nhưng nó đã sớm ko còn hình dạng gì rõ ràng nữa rồi. Tôi liền chuyển mắt xuống bức vẽ cảnh hiến tế đầy độc ác, rồi dựa vào liên tưởng của mình mà đoán xem đây là cái gì. Đầu óc thật cẩn thận xem xét bức tranh, liền phát hiện nó ko chỉ nhiều đó! Đúng là cửu bậc phệ hồn cực[7]! Bức tranh đó chính là vẽ cảnh một Bạch tộc đang hiến tế cửu bậc phệ hồn cực. Vừa nhìn thoáng qua cứ tưởng như 1 quả đào lớn, còn cả một người tế tự mang mặt nạ hồ ly đang khắc gì đó vào mấy cái đầu đã hiến tế.

Lục Tử thật hài lòng với biểu hiện của tôi, vừa uống canh cá vừa nói: “Ảnh này là bọn trộm mộ năm đó chụp lại. Làm nghề này đều có quy cũ. Chính là nếu đào được mộ ko tên thì nhất định phải chụp lại những gì trong đó. Trước mắt là báo người khác viết đồ vật kia được đào từ đâu lên để việc định giá được dễ dàng. Cũng là để chứng minh mấy thứ đó là được đào từ đất lên chứ ko phải mò được dưới sông. Tôi lúc trước cũng có theo các cậu chinh chiến, cảm thấy chắc ko thể ko có liên hệ đến cái cây quỷ quái lần trước. Mà ngẫm lại thấy cũng có chút dính dáng như là thứ gì đó ăn dần nội tạng ấy mà. Thật trùng hợp đến kỳ lạ phải ko. Tôi cũng vì muốn tốt cho 2 người. Hơn nữa, chuyện này tất cả đều do ông chủ của tôi chi đẹp mà.”

Lục Tử vốn ko biết chuyện quỷ chú. Cậu ta chẳng qua là đã thấy qua cửu bậc phệ hồn cực nên mới đến nói với chúng tôi mà thôi. Tôi nhìn nhìn Bạch Dực, anh chắc cũng muốn hỏi gì đó, nhưng đôi mắt đã giấu sau lớp kính dày nên chẳng rõ đang nghĩ gì. Lòng tôi như có tiếng nói, ko ngừng lặp lại là chuyện này rất có thể

liên quan đến lời nguyên quỷ quái kia. Nó thật đến nỗi gần như bật thành tiếng, một manh mối khó khăn lắm mới có như vậy nếu để đứt đoạn thì thật đáng tiếc. Bất quá, tôi đã quen với việc nhìn xem sắc mặt của Bạch Dực trước, rồi mới quyết định sau, nên cũng chẳng nói năng gì, chỉ là cứ mãi nhìn chăm chăm vào tấm ảnh kia mà thôi.

Bạch Dực chống cằm suy nghĩ. Tôi đợi mãi ko thấy anh lên tiếng liền mở miệng: “Cậu khẳng định đây là cửu bạc phệ hồn cực sao? Cũng ko có gì chắc chắn....”

Không ngờ Bạch Dực bỗng nói thật dứt khoát: “Đây chính là nghi thức hiến tế cửu bạc phệ hồn cực. Các cậu xem, mặt nạ hiến tế này, thoát nhìn liền liên tưởng đến hồ ly, thực tế đó chính là một quái thú được đặc biệt thờ cúng như thần linh của Bạc tộc —— Quỷ Khôi. Loại động vật này cũng ko phải là hồ ly, vốn chẳng tồn tại trong thực tế. Mà là một loại gần giống như ác thần, tồn tại trong thần thoại trung cổ. Chúng chuyên hút máu người nên mới bị thượng đế trừng phạt, làm iệng dài nhọn ra, để ko thể há rộng mà cắn người nữa. Bất quá bọn họ lại là thần hộ mệnh của Bạc tộc. Duyên cớ cũng đã có từ ngàn xưa, cũng chẳng ai rõ nữa.”

Tôi nhất thời như bị cấm, chỉ biết chống cằm cố tập trung tinh thần nhìn vào tấm ảnh kia. Lục tử thấy tôi như vậy cũng có chút kinh ngạc. Bất quá, tôi vẫn như cũ ko muốn đem chuyện mình dính phải quỷ chú nói ra. Tôi vờ như vui vẻ, hít sâu 1 hơi, sau đó cất tiếng: “Tuy nói đây là cửu bạc phệ hồn cực, nhưng chuyện cũng qua rất lâu rồi. Trên người tôi và Bạch Dực đều ko hề có dấu hiệu thối rửa gì cả. Chắc là thứ đó xuất hiện ở đây là tình cờ thôi. Nếu chúng tôi dần thân vào thật nói ko chừng tự tìm cái chết đi.”

Lục Tử lắc lắc đầu nói: “Ko muốn đi tìm cái chết, hay là ko muốn thử xem năng lực của mình bao nhiêu. Mà ai đã từng chạm vào những đồ bằng ngọc kia mới xuất hiện triệu chứng kia thôi. Còn chúng ta đâu có đụng đến ngôi mộ nào đâu. Hay là xem thử lòng thành của người anh em này chút đi.”

Bạch Dực cầm lấy tấm ảnh, cẩn thận quan sát. Bỗng nhiên mặt anh lộ ra sự kinh ngạc, nhưng rất nhanh sau đó liền như bao phủ bởi băng giá. Anh để tấm ảnh xuống nói: “Chúng ta đi xem 1 chút.”

Tôi có hơi kinh ngạc, nhưng nhìn vào ánh mắt vô cùng kiên nghị của Bạch Dực, cũng ko biết nói gì nữa. Xem ra trạng thái bị động của chúng tôi đã có chút biến đổi.

[1] Nguyên văn là (Trùng mộ) có nghĩa gần giống như trên

[2] Nguyên văn: Hắc chương quỷ.

[3] Nguyên văn: Bạn Hữu tra được thì nó còn được gọi là adrenalin là một loại thuốc gây kích thích thần kinh. Ko biết có trùng ko nữa. Theo nghĩa của cả câu là bọn người này biết có của cải thì như uống phải thuốc đó, rất hưng phấn mà đào tới tấp. Bạn Hữu chém đại luôn, mấy bạn thông cảm nha.

[4] Là loại sách xưa được khắc trên mai rùa.

[5] Có lẽ là sách sử được viết bằng giáp cốt văn, một loại chữ xưa cổ của TQ. Nó xưa đến nỗi thời đó người ta chưa biết đến khắc trên thẻ tre, mà khắc trên xương nên gọi là giáp cốt.

[6] Nguyên văn: “ , ” (Nhập thử địa, la sát quỷ dã) đại khái là bước vào đất này, rơi vào lưới quỷ. Bạn Hữu ko nghĩ ‘la sát’ là tên loại quỷ đâu.

[7] Đại khái là 1 loại dây gai ăn thịt người đã xuất hiện trong những chương trước của truyện.

58. Chương 57: Mộ Phần Của Sâu (nhị)

Như lời Lục Tử đã nói, chúng tôi chẳng cần phải mang theo thứ gì cả. Tất cả đều có ông chủ của cậu ta cung cấp. Chúng tôi cũng là lần đầu tiên được diện kiến cái người gọi là kẻ điên trong giới mua bán ngọc ông chủ Triệu. Cũng chẳng đáng khinh như lời Lục Tử nói chút nào cả, người trái lại còn có khí chất quý phái của một giáo sư khảo cổ nữa chứ. Thân mặc áo Tàu màu lam nhạt phẳng phiu, ngón tay đeo 1 chiếc nhẫn bằng ngọc phi thủy xanh biếc. Tóc chải lẳng bóng, đến một cọng chia ra cũng ko có. Vừa thấy chúng tôi liền vô cùng phong độ mà bắt tay. Nhìn thật giống như lão đại của Hồng bang ở Thượng Hải những năm 30 ấy.

Bất quá, Lục Tử trước mặt ông ta giờ đây lại làm ra bộ dáng ngoan hiền đi qua đi lại. Về như mình có năng lực cao lắm ko bằng. Ông chủ Triệu liền mở miệng nói: “Nghe cậu Lạc nói hai vị có thể giải quyết giúp tôi chuyện phiền phức của cái chén ngọc kia. Triệu mỗi cảm kích vô cùng. Chỉ cần vượt qua kiếp nạn này, thì hai vị chính là ân nhân của Triệu mỗi. Sau này có gì phiền hà cứ việc mở miệng, chỉ cần trong năng lực của tôi, quyết sẽ ko từ chối. Bất quá lần này đi là nguy khốn trùng trùng. Triệu mỗi tại đây muốn nhắc nhở vài câu. Nhất định phải vô cùng cẩn thận. Cậu Lạc sẽ theo hai người, có gì cần thiết cứ mở miệng là được rồi.”

Lục Tử gật gật đầu thận trọng nói: “Hai vị, về phía trường học thì ko cần để ý. Ông chủ Triệu đã sắp xếp thỏa đáng cả rồi, tuyệt ko phiền hà gì đâu. Chỗ này của chúng tôi đều để cho hai vị chuẩn bị. Vì chuyện vô cùng khó giải quyết nên sáng mai sẽ xuất phát. Hành trình tôi cũng đã lo liệu, chỉ còn chờ xem tay nghề của hai người thôi.”

Chúng tôi gật gật đầu, Triệu lão bản lúc này lại dong đưa tay áo nói: “Như vậy, hai vị còn cần gì nữa ko, sẵn tiện nên nói luôn đi.”

Bạch Dực lúc này mới lấy từ trong túi áo ra 1 tờ giấy. Lục Tử nhanh chóng cầm lấy rồi đưa cho ông chủ Triệu. Bạch Dực nói: “Mấy thứ này không biết ông chủ Triệu, có thể làm giúp hay ko. Nếu đúng là cổ độc như lời kể thì cũng ko cần quá lo lắng.”

Ông chủ Triệu nhìn vào tờ giấy rồi lập tức nghiêm mặt. Thần sắc trước sau hoàn toàn khác biệt. Lão nói: “Ko ngờ tuổi còn nhỏ như vậy lại có thể biết được bí thuật trị cổ Miêu Cương! Hiếm thấy hiếm thấy! Thứ này Triệu mỗi đây cũng biết đến 1 chút. Hôm nay vẫn lần lần đầu được nhìn tường tận như thế. Có thể cho kẻ hèn mọn này được biết.... ngài đây là thần thánh phương nào?”

Bạch Dực quay đầu nhìn tôi hơi mỉm cười. Thì ra trước đây có 1 ông lão trên xe lửa đã cho chúng tôi gói thuốc. Ko thể nào ngờ được là Bạch Dực lại có thể tự phân tích ra được trong trong hỗn hợp đó có gì. Khiến cho ông chủ Triệu này chỉ cần nhìn thấy bột thuốc kia, đã trọn trùng mắt, nếu ko phải cân nhắc đến vai vế của mình đã hận ko thể quỳ xuống bái Bạch Dực làm thầy luôn rồi. Thế là ông chủ Triệu đối với năng lực của chúng tôi càng thêm tin tưởng. Lúc đầu lão còn ko chắc chắn lắm, ko ngờ chỉ vài ba câu trò chuyện ngắn ngủn, thái độ của ông già này đã thay đổi đến 180 độ, lập tức mời chúng tôi lên lầu, đem loại trà Hoàng Nha quý giá mà mình đã cất kỹ nhiều năm ra mời chúng tôi. Cấp bậc công dân quả được thăng tiến đến chóng mặt thật.

Lúc này, lão lại lấy ra 1 cái chén. Thứ này vốn được đặt trong hộp thủy tinh được bịt kín. Trong đó còn có cái giá ba chân để chống đỡ, chắc là muốn để cho chúng tôi nhìn qua. Lão nói: “Chỉ có mỗi một chén đó thôi.”

Bạch Dực cầm lấy cái chén. Tôi cũng nhìn với theo, thấy cũng chẳng phải thứ quý dị gì, chỉ có thể nói là tay nghề của thợ thật khéo léo, chất ngọc cũng rất đẹp đi. Đúng là gắn ghép mấy thứ độc địa kia và thứ xinh đẹp này thật quá sức gượng ép. Chúng muốn nhìn đến mấy xác trùng kia. Ông chủ Triệu liền mở ra chén, nó bỗng trở nên giòn tan, thoát 1 cái biến thành một đồng bột phấn. Xem ra, thông qua cái chén này để đi đến kết luận là ko có khả năng rồi. Nên đành phải ra về thôi.

Ông chủ Triệu vì thân thể không khỏe, nên cũng chẳng thể nói nhiều với chúng tôi được, cứ dặn đi dặn lại vài câu rồi đích thân tiễn chúng tôi ra khỏi cửa.

Về đến trường thì biết tất cả đều đã được sắp xếp thỏa đáng. Quan hệ của ông chủ Triệu quả thật làm chúng tôi thon thót giật mình. Lão Phan hời cũng chẳng thể nói gì. Đường như là vô cùng thuận lợi để chúng tôi có thể rời đi vài bữa.

Về lại nhà, lúc này thái độ của Lục Tử mới trở lại như trước. Cậu ta ca ngợi Bạch Dực ko tiếc lời. Có thể dọa một người lừng lẫy như ông chủ Triệu đây thật là ngoài dự định mà. Tôi một chút cũng chẳng được nhắc đến. Mà vốn dĩ tôi có làm được gì đâu mà kể. Đường như tôi rất giống người hầu của Bạch Dực. Ngày ngày leo đèo theo đuôi thật có chút bực mình mà.

Hôm sau, Lục tử lại đến. Nhưng lần này cậu ta chỉ mang theo mỗi cái túi du lịch, những thứ được dặn dò một cái cũng ko mang theo. Tôi hỏi cậu ta nó đâu rồi chỉ thấy vẻ cười cười nói: “Nhóc An này, cậu tưởng là có thể mang theo 1 đồng hàng cấm lên máy bay sao? Nơi đó được giám sát bởi tầng tầng lớp lớp cảnh sát kia kia. Mấy thứ kia đã chuẩn bị xong xuôi, các người cứ yên tâm đi.”

Thế là 3 người chúng tôi thật giống như những du khách khác, cầm 1 cái túi du lịch mà đi.

Tôi cứ tưởng là đường đi phải xa lắm chứ. Thật ko ngờ là mình có thể đi máy bay. Theo như lời của Lục Tử thì những thứ chúng tôi cần đã được công ty của ông chủ Triệu vận chuyển đến đó rồi. Đến đó sẽ có một cô gái bản địa tên là A Lan giao cho chúng tôi. Chúng tôi liền kiểm tra ba cái ba lô đi đường một chút. Có vài vật dụng để đi núi linh tinh nhưng mấy bộ đồ bảo hộ cùng mặt nạ phòng độc thì lại cực kỳ chu đáo. Thêm vào đó là một ít thứ dùng để trừ tà như bút lông[1], gạo nếp vàng vàng. Còn có ba bộ đồ leo núi chuyên dụng. Mấy bộ quần áo này vô cùng tốt. Càng lên cao ko khí càng loãng, mà ngọn núi này lại chênh lệch nhiệt độ so với khu thành phố bên dưới rất nhiều. Hơn hết là rất ẩm thấp. Nói chung mấy bộ quần áo này dùng để chống lại chuyện ban ngày nóng đổ lửa, ban đêm lạnh đông đá. Ngoài ra mớ đồ đó còn được thiết kế vô cùng tiện lợi với tay áo buộc chặt, thắt lưng gọn gàng để có thể dễ dàng di chuyển.

Lục Tử để chúng tôi thay quần áo, sau đó dùng xe chuyên dụng đưa chúng tôi ra khỏi thành phố. Đến nông thôn, lại thuê 1 chiếc xe thô tiến sát đến chân núi, lúc này chỉ có thể dựa vào chân mình mà thôi. Thức ăn mang theo chỉ có bánh mì khô khô mua bên đường. Mấy cái bánh quy và khô bò thì dùng để dự trữ, đề phòng lỡ như đi lạc trên núi thì thức ăn chính là chuyện mấu chốt nhất.

Ba chúng tôi cùng 1 người dẫn đường bản địa đã tiến lên núi. Lúc này ngược mắt nhìn lên, chỉ thấy mây mù bao quanh, mấy ngọn núi kia cứ dãy này nối theo dãy kia nhau như một con rồng lớn uốn quanh trời đất. Mấy loại cây nhiệt đới họ đậu dày đặc, cành lá xanh um che lấp cả mặt trời. Đây thật giống như cách gọi thời cổ đại là Vương Mẫu sơn, Nữ Oa sơn, hầu hết đều cao hơn 1200m so với mặt biển cả. Nhìn ra xa tí tí thật giống như một con thanh long đang cất mình bay lên ngàn dặm.

Bởi vậy mới thấy, nếu du lịch mà chỉ đi vài vòng dưới chân núi thì ko thể nào cảm nhận được vẻ đẹp đúng chất của nó rồi. Chỉ có thể đi sâu vào núi, leo lên đến đỉnh mới có thể chân chính hấp thụ được loại khí thể bồng bồng phấn chấn như muốn ôm trọn vạn vật này. Chúng tôi đi bộ hơn 1 giờ, trán bắt đầu ứa mồ hôi. Mớ thiết bị trên lưng ít nhất cũng hơn 30 cân. Leo núi trong tình trạng này thật là khảo nghiệm sức chịu đựng của bản thân đến mức tối đa mà. Lục Tử dọc đường đi đã dừng lại để nghỉ ko biết bao nhiêu lần. Chỉ còn có thể oán giận ông chủ Triệu ko phải là người kia. Cuối cùng đến sức để giận cũng ko có, chỉ biết ra dấu là mình thật đuối ko trôi nổi. Tôi cũng chẳng khá hơn là bao, càng đi thì mặt mày càng xanh mét. Người dẫn đường này cũng là do ông chủ Triệu sắp xếp, là chồng của A Lan. Anh ta chỉ vào ngọn khói bếp bốc lên xa xa phía trước nói: “Các vị đó, đi chút xíu nữa đi. Ráng tới được Dát Tử thôn, ở trong có nhà. Lúc đó có thể uống nước ngọt chảy ào ào từ núi xuống, còn được ăn thêm vài thứ dân dã nữa.”

Tôi nhìn chằm chằm vào chỗ khói bốc ra nơi sơn lâm cùn cốc mà thở dài một hơi. Bỗng nhiên nhớ đến câu chuyện Tào Tháo nói có mơ giải khát thời tam quốc[2]. Tình cảnh của chúng tôi giờ thật y như thế đi....

Sức khỏe của Bạch Dực thật cực kỳ dẻo dai. Anh ta trừ khi hỏi đường, còn lại chẳng nói lời nào cả. Tiết kiệm sức lực đến mức tối đa để leo núi mà. Nhưng điều làm tôi bất ngờ là anh cũng chẳng thêm thở dài lấy 1 tiếng. Tựa như đường núi này đối với anh chẳng mấy khó khăn là bao. Tôi có hơi bực mình liền hỏi anh. Anh liền uống 1 ngụm nước rồi nói: “Tôi học đại học ngành khảo cổ mà. Đa số đều tham gia vào các đoàn thám hiểm, khảo sát các ngọn núi cũng thường xuyên lắm.”

Điều này khiến tôi thật bất ngờ, ko nghĩ đến 1 người hướng nội như anh lại có thể tham gia hoạt động đội nhóm mang tính chất xã hội như vậy. Liền ra vẻ ngạc nhiên nói: “Ko ngờ là anh lại có thể lực tốt như vậy, nhìn anh cứ như người ru rú trong nhà chẳng làm gì nổi ấy.”

Anh cười khi 1 tiếng nói: “Bởi thế sau này đừng hờ 1 chút là dùng nắm tay với tôi. Sao ko nghĩ đến là mình có bao nhiêu lượng. Đánh đau tôi lòng cậu cũng bị thương mà.”

Tôi thật ko biết nên trả lời thế nào với lời châm chọc ấy. Mặt nhanh như chớp đỏ lên, liếc anh 1 cái nói: “Tôi cho anh hay, bọn tôi là chiến hữu chuyên đánh nhau đấy. Đừng nói tôi trời sinh đã quen dùng nắm đấm rồi. Hỏi Lục Tử thử xem, nắm tay tôi có lực ko nào?”

Lúc này Lục Tử vừa thở hắt hắt vừa nói: “Có hay ho gì đâu mà khoe khoang thế. Vũ lực giải quyết được gì nào? Đại ca àh? Còn nhớ đến trước kia cha cậu hay nhéo lỗ tai, còn mẹ cậu thì đánh cho vài cái ko nào?”

Bạn bè từ thời còn mặc chung cái quần yếm, chuyện từ thời thâm căn cố đế nào cũng biết cả. Tôi thật muốn nói dóc cũng chẳng xong. Chỉ có thể hừ 1 tiếng ngồi bệch xuống cạnh bên, nghĩ đường sức để tiếp

tục lặn lội đường xa.

Nghỉ chừng 10 phút thì người hướng dẫn đã giục dậy. Nếu ko mặt trời xuống núi, đường càng thêm khó đi. Chúng tôi gật gật đầu, tiếp tục cẩn răng mà bước.

Tiếp theo là con đường mòn ven sườn núi. Càng đi càng mệt mỏi, bất quá chúng tôi ngay lúc mặt trời xuống núi đã đến được Dát Tử thôn. Người dẫn đường ko theo cùng chúng tôi nữa mà theo đường cũ trở về. Đối với bọn họ, thì đường núi ban đêm cũng chẳng đáng ngại là bao, nên ko nhất thiết phải ở cùng chúng tôi. Lục Tử gật gật đầu nói ông chủ Triệu đã chuẩn bị đầy đủ. Chúng tôi vào thôn, thấy nơi này rất hoang tàn, đảo mắt một vòng cũng ko thấy cái gì ra dáng là nhà ở cả, còn có 1 con chó vàng xấu xí cứ trợn mắt nhe răng nhăm chúng tôi mà sủa. Lúc này sắc trời đã bắt đầu tối xầm lại. Xa xa đã có vài hộ thấp lửa. Thôn chẳng thấy 1 bóng người, vô cùng tiêu điều lạnh lẽo. Trời rất mau tối, chúng tôi ầm, chúng tôi chỉ có thể kẻ trước người sau, gõ cửa văn phòng thôn (Đó là chỗ duy nhất lợp ngói có thể tạm gọi là kiến thức nhà). Nhưng khi cửa vừa mở ra thì lại thấy 1 thanh niên tràn đầy vẻ thư sinh. Anh ta cũng nhìn chúng tôi đánh giá từ đầu đến chân. Đương nhiên, lần đầu gặp mặt, làm gì tránh khỏi nghi ngờ kia chứ.

Lục Tử vội vàng trưng ra bộ mặt vô cùng thân thiết cười cười nói nói: “Hi hi, người anh em àh, ba chúng tôi là khách du lịch, vì lỡ đi quá xa nên ko thể về ngay được. Nên muốn ở nhờ nơi này một đêm.”

Anh ta nhìn chúng tôi thật lâu, sau đó mới mở rộng cửa. Tôi giờ mới để ý, anh đang mặc đồ cách ly thật dày. Người nọ nhìn nhìn chúng tôi nói: “Vào trước đi.”

Anh ta ném cho chúng tôi 1 ít thuốc sát trùng cùng quần áo và bao tay: “Các người chắc chưa gặp qua người trong thôn chứ. Mang bao tay rồi theo tôi.”

Người này tuổi cũng xấp xỉ Bạch Dực, cũng mang 1 cặp mắt kính. Nhưng vẻ mặt lại u ám hơn Bạch Dực rất nhiều. Khi được dẫn vào sân sau, chúng tôi bỗng phát hiện xung quanh nhà này đều được quây quanh bởi những cái chụp bằng màng plastic. Đợi thấy chúng tôi khử trùng bằng cồn anh ta mới để cho vào. Bên trong bày trí hết sức đơn giản, anh ta nói: “Nơi này là an toàn nhất đó. Ko có bệnh độc, các người ngủ một đêm rồi đi ngay, qua 1 thời gian nữa, nơi này sẽ bị cách ly. Lúc ấy, có muốn chạy cũng ko được...”

Anh ta còn chưa nói hết, thì cửa bật mở, một đứa bé chạy vào, anh vội vàng dùng bàn tay đã bao bọc kỹ chặn ngay cửa lại ko cho nó vào trong. Đứa bé này vừa nói tiếng địa phương vừa khóc rống lên. Chúng tôi dù có nghe cũng chỉ loáng thoáng, chỉ biết nơi này đang xảy ra dịch bệnh. Mẹ đứa bé kia sắp ko cứu được nữa rồi, nó tha thiết nhờ người giúp đỡ. Người thanh niên kia chẳng nói chẳng rằng cầm lấy hòm thuốc đi ra ngoài ngay, cũng chẳng thêm chào chúng tôi lấy 1 tiếng.

Ba chúng tôi đều ko ngờ là lại trùng hợp như vậy nên vô cùng ngạc nhiên. Bất quá, nơi này đang bị dịch nên cũng chẳng dám đi lại gì, chỉ có thể ngồi yên tại chỗ thôi. Qua hơn 20 phút, chúng tôi bỗng nghe bên ngoài vang lên tiếng khóc. Tôi hơi vén lên tấm màng plastic, thấy 1 ông lão đang kéo 1 cái cang, chạy theo sau là 1 đứa bé. Người thanh niên kia đang đeo khẩu trang nên ko thể nhìn rõ mặt. Sau đó bọn họ khiêng người đến giữa thôn rồi châm lửa đốt. Lúc này tôi mới phát hiện ra, mấy lần khói mình thấy trước đó vốn ko phải khói bếp, mà là khói đen đốt xác chết. Ông lão kéo đứa bé ko cho nó đến gần bên đồng củi, chỉ có thể tuyệt vọng nhìn ngọn lửa đang chậm rãi nuốt dần thi thể kia thôi. Lúc này người thanh niên kia đã trở lại, anh ta trước khi vào trong đã đem bao tay đốt đi, tiếp theo lại dùng rất nhiều thuốc tiêu độc mới dám bước vào nhà.

Anh ta đóng cửa thật thành thạo, sau đó dùng ổ khóa khóa chặt lại. Nhìn nhìn chúng tôi, lại quay đầu nhìn làng sương khói kia, mặt lộ lên vẻ tuyệt vọng. Anh mệt mỏi vỗ trán nói: “Các người ko nên đến đây. Nơi này là một cái thôn đã nhiễm dịch bệnh. Tôi đã báo cáo về trên, bọn họ vẫn chưa phái người đến đây. Tôi cứ tưởng các người là chuyên gia của cấp trên phái tới chứ.”

Cách nói chuyện này khiến không khí vô cùng quỷ dị. Đường bên ngoài đang đốt xác, chúng tôi thì ngây ngốc ngồi đó. Tôi phát hiện thân thể người thanh niên này có chút tật nguyền. Tay anh ta rất nhỏ, ngón tay như thiếu mất một đốt rồi sau đó dùng thứ gì chấp lại vậy. Nhưng nó cũng chẳng quan trọng để chúng tôi chăm chăm vào. Bất quá, ko gian nơi này làm chúng tôi thật sự nghi hoặc. Tôi hỏi: “Nơi này rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Gặp tai nạn àh?”

Người thanh niên cầm lấy bánh mì trên bàn, đến nước cũng ko màng uống mà nói: “Tôi cũng ko biết nói

thể nào nữa. Tôi là bác sĩ định kỳ ở nơi này. Ba tháng trước, dân trong thôn liên tục xuất hiện hiện tượng thân thể thối rửa, hoặc dạ dày bị xuất huyết. Nơi này cái chết lại xảy ra rất thường xuyên. Tôi đến đây đã 3 tháng, có đến 76 người tử vong. Tôi ngay lập tức ý thức được đây là một loại bệnh truyền nhiễm, liền lập tức cách ly chỗ mình ngay. Ngay từ đầu tôi đã thỏa thuận với bọn họ nên giữ lại thi thể, hơn nữa còn cắt vài phần để kiểm tra. Nhưng đến giờ chỉ có thể biết rõ là bệnh dịch này lây lang thông qua tiếp xúc, cách lây cũng ko đáng sợ lắm. Tuy ko lây truyền ngoài ko khí, nhưng khi tôi nghiên cứu các mẫu vật thì khi hề thấy sự tồn tại của vi khuẩn. Ko có vi khuẩn thì ko thể kết luận được đó là loại truyền nhiễm nào, cũng ko thể tìm ra vật chủ ký sinh được nữa. Cuối cùng chỉ có thể làm theo cách tiêu cực nhất là đem toàn bộ người bị bệnh cách ly, luôn giữ thân thể của bọn họ nơi khô ráo. Nếu có xác chết thì phải lập tức hỏa tán. Nơi này thật giống như bị dính phải lời nguyền đầy quỷ dị của ác quỷ đi.”

Tôi vừa nghe đến lời nguyền ác quỷ thì lòng ko khỏi run lên. Sau đó lại nhớ đến một truyện về cái thôn quỷ chết chóc[3]. Nói cho đúng là toàn bộ người trong thôn đều mắc bệnh lạ mà chết. Cuối cùng thì xác định là do người Nhật đã chôn dưới đất chất độc khiến cho bệnh dịch lan tràn. Ko ngờ lần này lại có thể được một thôn quỷ chết chóc như vậy. Bất quá, nghe kể về sự xuất hiện của thi thể thối rửa ở mấy người miền núi này cũng với chuyện nghe được từ Lục Tử thật có chút trùng hợp kỳ lạ. Tôi nhìn nhìn hai người bọn họ, Lục tử đưa cho người thanh niên kia 1 liều thuốc, rồi cũng rút ra 1 liều. Cậu ta chỉ có thể cười gượng gạo ngậm nó vào miệng mình chứ ko dám đốt, sau đó lại hỏi: “Vậy anh ko phát hiện thấy thứ gì khác thường hết àh? Tỷ như.... Một phần cổ quái gì đó?”

Anh ta ngây ra 1 lúc, sau đó nói: “Các người nói rất đúng. Bọn họ đều là dân trộm mộ của cử nhân nhà Thanh kia.”

Anh ta để ly trà xuống, nhìn chằm chằm chúng tôi 1 chút, sau đó hừ lạnh: “Tôi còn tưởng các người là dân du lịch. Nói cả buổi, quanh đi quẩn lại cũng là phường trộm mộ thôi.”

Lục tử vội vàng nói: “Aiz....Ngàn vạn lần đừng hiểu lầm. Chúng xác thật đến nơi này là để tìm cái mộ kia. Bất quá, ko phải là dân trộm mộ đâu.” Cậu ta đem chuyện của ông chủ Triệu kể lại thật lưu loát. Nhưng đã biến tấu đi đôi chút, nói thẳng ra là thêm mắm dặm muối, đổi ngay ông chủ của mình thành Hoa kiều hải ngoại một lòng ái quốc. Vì ko muốn quốc bảo bị tổn thất mà hết lòng bảo vệ cái chén cổ trong mộ. Đưa chúng tôi thành 3 người có lòng yêu nước nồng nàn, có một nhiệt quyết thanh niên hừng hực muốn đến nơi này để cứu mạng người.

Người thanh niên bác sĩ kia vừa nghe xong, quả nhiên thái độ thay đổi hẳn ra, lập tức ngượng ngừng nhận lỗi ngay với bọn tôi: “Thật xin lỗi, bất quá, chuyện các người kể và tình hình bệnh dịch ở thôn này có liên quan đến nhau. Àh, tôi xin giới thiệu một chút, tôi là Chu Đào, là bác sĩ định kỳ nơi này. Đại khái là lần thứ hai tôi lên núi này để kiểm tra thì hầu như chẳng phát hiện bệnh tật gì cả. Nhưng vào 3 tháng trước, khi đến kỳ lên đây nữa, thì phát hiện nơi này đã xuất hiện tình trạng thân thể bị thối rửa rất phổ biến và đồng loạt. Bắt đầu là Cường Nhị Ngưu. Ông ta lúc trước cũng có tham dự vào việc trộm cổ mộ kia. Tiếp theo là những người đi cùng lúc ấy đều xuất hiện chứng bệnh đó. Sau đó tôi phát hiện thể hệ tiếp theo, chẳng rõ nguyên nhân gì cả, cứ tiếp xúc là bị lây bệnh. Cùng 1 loại là nội tạng bị thối rửa rồi xuất huyết. Mọi người ở ngọn núi này đều đồn là do hồn ma của cử nhân nợ quá quá phá.”

Quả nhiên những kẻ trộm mộ khi đó là người trong thôn này Điều này cũng ko khác với dự đoán của tôi là mấy. Dân trộm mộ rất ít khi hành động riêng lẻ, hay nói cách khác là họ thường gom thành một đội. Đôi khi có thể hợp lại thành một thôn chuyên làm nghề đó, để chẳng thể tố giác lẫn nhau được. Tôi hơi bực mình hỏi: “Vậy tại sao anh cứ ở mãi chỗ này thế?”

Chu Đào lắc lắc đầu nói: “Không phải tôi ko muốn rời khỏi đây. Mà là tôi ko dám ra ngoài. Tôi đã tiếp xúc với rất nhiều người bệnh. Chẳng biết mình có bị lây nhiễm ko. Lỡ như đây là một bệnh độc mới, chưa được xác định, thì tôi sẽ trở thành người mang mầm bệnh ra ngoài.”

Bạch Dực vẫn ngậm chặt miệng ko nói cũng ko hỏi câu nào. Tôi nghĩ ngợi 1 chút rồi lại hỏi: “Vậy ngay cả anh cũng ko thể xác định đây có phải là bệnh truyền nhiễm mới hay ko. Chúng tôi muốn ngày mai đi xem ngôi mộ kia một chút. Hy vọng anh có thể dẫn đường.”

Chu Đào nhăn mặt nhìn chúng tôi. Như anh ta đối với chuyện này vẫn còn cố kỵ. Nhưng vẫn như cũ đồng ý với yêu cầu của chúng tôi. Bất quá, anh ban ngày còn phải chăm sóc cho thôn dân bị nhiễm bệnh,

chỉ có thể rảnh rang vào buổi tối thôi. Chúng tôi buộc phải chờ đến lúc đó mới đi. Này chẳng khác nào nói là thăm mộ lúc nửa đêm mà.

Ngày hôm sau, mới sáng sớm tôi đã bị cái gáy làm cho thức dậy. Ngủ trên ghế bố thật nệm được cảnh khổ mà. Gáy tôi có chút bị sái. Ba người chúng tôi như hộp cá mòi nằm trên 2 cái ghế bố, ko có chăn chỉ có mấy bộ đồ leo núi đang bọc lấy mình. Tôi nhìn thấy Bạch Dực đang mặc đồ cách ly, liền ý thức được, trong tình huống như hiện tại, thứ này trên quý tựa áo giáp chống lại mưa bom bão đạn vậy.

Xem ra ông chủ Triệu đã đoán được nơi này rất có thể sẽ có bệnh dịch. Tôi cũng học theo Bạch Dực, đổ thuốc khử trùng ra một cái khăn tay rồi chà xát lên da, sau đó cũng mặc một bộ đồ cách ly. Quần áo vô cùng nóng nực, dường như chẳng để cho ko khí lưu thông, cả người cứ như đang bị quấn lấy bởi một gói cao su thật to. Chu Đào cũng ko để cho chúng tôi rời khỏi nhà. Ban ngày, anh ta xách hòm thuốc ra khỏi cửa là khóa trái lại, nhốt luôn cả bọn tôi trong nhà. Bản thân tôi cũng có thể hiểu được là vì sự an toàn của cả bọn. Chúng tôi ăn một ít bánh quy và Chocolate do mình mang theo. Nước uống đã được Chu Đào xử lý qua. Lục Tử quả nhiên rất nóng lòng, cứ lúi đúi đặc được trang bị ỉnh ra sữa đi sữa lại ko biết bao nhiêu lần. Bạch Dực không một tiếng động chứ nhìn chăm chăm vào chỗ củi lửa ngoài cửa sổ. Nơi đó truyền đến mùi thịt thối bị cháy xém thật cực kỳ khó ngửi hòa lẫn vào mùi của lượng thuốc sát trùng cực lớn trong nhà làm cho người ta dường như chẳng thể nào hít thở nổi nữa.

Thỉnh thoảng lại thấy 1 người điu 1 người. Tất cả bọn họ đều giống nhau là ko ngừng gào thét. Mọi người đem toàn bộ những người ko thể cứu chữa được tập trung lại 1 chỗ. Tuy rằng vô nhân đạo nhưng cũng để ngăn ngừa bệnh dịch khuếch tán. Ngoài biện pháp tuyệt vọng này ra, thật ko còn cách nào khác nữa. Trong thôn ngoại trừ tiếng gào thét ra thì chỉ còn tiếng lửa cháy lốc bốc thiêu đi xác của những người chết kia. Mặc khác, có những lúc như thật tĩnh lặng đi. Thỉnh thoảng nghe được tiếng của một người già nói gì đó. Nhưng vì ở quá xa, lại thêm là thổ ngữ địa phương nên cũng chẳng rõ họ thì thầm cái gì. Ngày này làm cho tôi biết đến cảm giác ở trong địa ngục là như thế nào.

Lục Tử thấy trời đã về chiều nhưng Chu Đào vẫn chưa trở lại. Cậu ta lại lôi những thứ đồ của mình ra kiểm tra lại lần thứ 5. Tôi thở dài tận đáy lòng, thật bội phục một người ở trong hoàn cảnh như vậy mà vẫn còn suy nghĩ cứu người thật đáng quý biết bao.

Mãi đến khi mặt trời sắp lặn, Chu Đào cuối cùng đã về. Bất quá, sắc mặt của anh ta vô cùng tái nhợt. Anh sau khi làm xong khâu tiêu độc liền nói với chúng tôi: “Trời hời....Lần này lại phát hiện ra người chết nằm trong nhóm đầu tiên. Vì ông ta sống ở nơi hẻo lánh, nên chúng tôi đã quên mất đi sự hiện hữu của ông ấy. Hôm nay vào nhà của người đó, thật sự rất khủng khiếp. Toàn thân ông ta đều chứa đầy sâu màu xanh biếc giống như là xác của 1 con trùng thật lớn ấy. Bất quá, số lượng nhiều lắm khiến cho người của bọn tôi đều sợ hãi. Tôi lại ko có cách nào đến gần thi thể. Thì ra thân thể hư thối là do trùng cắn chắt dinh dưỡng để ấp trứng!”

Anh nuốt nước bọt hỏi: “Tôi muốn nhờ người trong thôn đem thi thể và cả căn nhà kia thiêu hủy. Nhưng chẳng ai giúp cả. Các người có thể giúp tôi xử lý thi thể xong, rồi sau đó tôi sẽ dẫn mọi người đến khu mộ được ko?”

Lục Tử lắc đầu quầy quậy như trống bỏi. Thật ra lòng tôi cũng muốn từ chối nhưng vẫn còn vô cùng do dự. Cuối cùng anh ta hướng mắt nhìn về phía Bạch Dực. Bạch Dực mặt ko chút thay đổi gật đầu đồng ý ngay. Hai người chúng tôi nhất thời cũng ko biết nên làm gì, cảm thấy nếu ko giúp đỡ thật ko phải là đàn ông, cũng chỉ nhìn nhau 1 cái rồi đánh bạo đi theo. Ông chủ Triệu chắc cũng đã tiêu ko ít tiền để có thể biết được tin tức nơi này, nên trước đó đã chuẩn bị đồ cách ly phòng hộ cho chúng tôi. Loại đang mặc trên người đây chính là loại đặc dụng của quốc tế chuyên dùng trong các tổ chức nghiên cứu bệnh AIDS, hay những căn bệnh truyền nhiễm nguy hiểm nhất thế giới. Nhân viên nghiên cứu đều chuyên mặc loại này. Chúng tôi cũng nhường cho Chu Đào 1 bộ, kiêng lên củi, dầu và thuốc tiêu độc cùng nhau đi đến nhà của người tên Kiều Nhị Du kia.

Lúc này, trời đã vô cùng tối tăm, con đường trước mặt trở nên le lói. Toàn bộ thôn yên tĩnh đến đáng sợ, nơi nơi đều giăng vải trắng, còn có vài manh chiếu cũ nát, có lẽ được bọn họ dùng để cuốn lại mấy tử thi kia. Tuy Chu Đào ko hề nói đã đến, nhưng từ xa đã truyền lại một mùi thối khác thường. Một lúc sau, anh ngăn chúng tôi lại nói: “Nơi này chính là nhà của Kiều Nhị Du. Thi thể vẫn còn ở bên trong, các người phải cẩn thận. Tuyệt đối ko được để da mình chạm vào bất cứ thứ gì trong nhà này. Nói xong liền đẩy cửa

ra. Theo khe cửa vừa mới được hé, có rất nhiều sâu rơi ra, chúng tôi vội vàng tránh đi, dưới ánh sáng của đèn pin có thể thấy rõ chúng rất nhỏ, có da xanh lá mạ. Chúng tôi hung hăng hít mạnh 1 hơi, cùng anh ta bước vào nhà. Bạch Dực lúc này chững lại 1 chút, xoay người nhìn tôi mà nói: “Bên trong có thể có rất nhiều bọ sâu gì đó. Phải cẩn thận 1 chút, đừng chạm vào thi thể.”

Tôi vỗ vỗ vai anh ý bảo ko thành vấn đề, sau đó cầm chặt đèn pin, kiểm tra mặt nạ phòng hộ trên mặt mình lại 1 chút. Vừa vào nhà đã thấy sàn nhà đầy sâu xanh biếc. Sâu trải đều khắp nơi như 1 khối chất lỏng, khiến ặt đất vô cùng ẩm ướt, chúng tôi thật giống như đang trượt trên băng. Tới bên giường vốn dĩ ko nhìn được thi thể, chỉ có sâu đang chồng chất thành đồng thật lớn như thể phá toạt da người mà ra. Mùi thối cũng từ nơi này truyền đến. Chúng tôi nhất thời hoảng sợ. Số lượng sâu khổng lồ khiến cho cổ họng tôi vô cùng khó chịu, da đầu có chút run lên. Loại cảm giác này giống như đang nhìn thấy một tử thi thối rửa với đầy giòi bọ vậy. Ôn vội ổn định tinh thần, nhìn thẳng vào thi thể xanh lè kia. Nhưng sâu đầy đặt làm tôi chẳng thấy rõ thứ gì cả. Chỉ có thể hình dung giống như cái đầu trâu lúc nhúc đầy giòi bọ trong chương trình thể giới động vật mà tôi đã xem qua lúc trước. Nhưng cảm giác lúc đó ko khiếp đảm giống như bây giờ. Loại côn trùng xanh biếc này có màu sắc thật diêm lệ. Thi thể người chết giống như đang được quét lên 1 lớp sơn xanh vậy.

Lúc này chỉ còn mỗi Bạch Dực và Chu Đào là bình tĩnh. Lục Tử đã gần như nhịn ko nổi muốn lao ra ngoài mà nôn. Tôi cũng đang thở dài trong lòng vô cùng thông cảm với cậu ấy. Tôi hít sâu thêm nhiều lần nữa, cố trấn tĩnh mình. Bạch Dực xem xét thi thể nói: “Mọi người xem, tư thế của người này thật kỳ quái!”

[1] Nguyên văn (Mặc tuyền) Là 1 loại bút lông nhưng ko phải như bút lông tô màu đầu, là loại bút lông để viết thư pháp cấp tốc ấy. Nó có sẵn mực trong ống, đầu lại giống như lại bút lông hồi xưa, viết ko cần mài mực và thấm mực ^.^ Bất quá dân biết thư pháp thứ thiệt ko chuộng loại này cho lắm. Hữu nghĩ ông chủ Triệu chuẩn bị loại bút này là để dành nếu có chuyện sẽ vẽ bùa nha. Vì vẽ bùa phải vẽ bằng mực nước, hay son chứ ko thể vẽ bằng bút bi.

[2] Là câu chuyện: Tào Tháo khi đem quân đi đánh Trương Tú. Hôm ấy giữa đường hết nước uống, tướng sĩ đều khát cháy cổ, bỗng nghĩ ra một kế, bèn lấy roi ngựa trở bừa về phía trước mà nói lớn: “Kìa! Trước mặt chúng ta có rừng mai đầy quả đấy!” Quân sĩ nghe nói tới quả mai, đều thèm ứa nước miếng. Thế là ai nấy đỡ khát.

[3] Nguyên văn “Tử vong quỷ thôn” Là ngữ thường dùng để chỉ những thôn mà người trong đó chết hết do một nguyên nhân nào đó. Gần giống như “ngôi làng ma” của Việt Nam mình vậy

59. Chương 58: Mộ Phần Của Sâu (tam)

Lúc này tôi mới phát hiện, cánh tay hư thối của người chết vẫn giữ nguyên 1 tư thế là ôm chặt lấy thân mình. Thi thể đã thối rửa đến độ chẳng nhìn thấy mặt mày. Tròng mắt chuyển sang xám xịt lòi cả ra ngoài. Loại xác chết này thật khiến người ta run sợ mà. Tôi nhìn chăm chăm vào nó chẳng thể nghĩ ngợi gì cả, chờ cho Bạch Dực xấp củi xung quanh. Sau đó bốn phía đều dậy lên mùi dầu nóng nực. Lúc này Chu Đào dắt chúng tôi rời khỏi nhà đó, anh đứng cách 1 khoảng vừa phải châm đuốc đốt đi.

Lòng chúng tôi nặng nề nhìn ngọn lửa đang ngùn ngụt kia. Nơi này nếu xảy ra hỏa hoạn rất có khả năng sẽ dẫn đến cháy rừng. Chỉ có thể vô cùng thận trọng, đợi khi thứ đó cháy xong thì phải dập tắt ngay lập tức. Cháy lớn lắm, đốt được đến vài giờ, lúc này đã xác định bọ sâu cùng thi thể kia đã thành tro bụi, liên phun thuốc tiêu độc xung quanh mới bỏ đi.

Chu Đào ra dấu, bảo chúng tôi theo anh. Giờ anh đang dẫn chúng tôi đến mộ phần của cử nhân kia. Bất quá, nơi này thật ngoài dự đoán là rất gần. Đi khoảng nửa tiếng là đã ra được đường núi rồi.

Mộ phần này đã bị đào lên ko thương tiếc, bia mộ nằm chổng chơ cạnh đó. Quan tài cũng đã bị kéo ra, lúc này chúng tôi vẫn chưa thấy được xác chết ko bị phân hủy kia ở phương nào cả. Tôi lo lắng hỏi Chu Đào: “Chẳng phải còn 1 thi thể của cử nhân kia nữa sao? Đầu mất rồi ko biết?”

Anh lắc lắc đầu tỏ vẻ ko biết, lại nói thêm. “Việc này trong thôn đã ko ai dám nhắc lại nữa rồi. Tôi cũng ko biết thi thể kia rốt cuộc ở đâu. Hay là bị dã thú gần đây tha đi mất rồi. Nếu vậy, bọn chúng chắc cũng đã rình mỗi nơi này. Thế thì thật phiền mà...”

Chúng tôi phát hiện ở cạnh bên mộ phần có 1 cái động. Có thể đây là tác phẩm của dân trộm mộ cũng nên. Nếu như đào như thế, rất có thể sẽ làm đất xung quanh sụp xuống. Bất quá, chúng tôi ko phải là đám nhóc tiểu học đi tham quan các công trình kiến trúc gì đó. Quanh nơi này có rất nhiều mảnh sỏi vỡ. Bỗng nhiên Lục Tử la to lên, chúng tôi liền vội vàng chạy đến. Thì ra là bệnh nghề nghiệp, cậu ta vốn định nghiên cứu quan tài kia, nhưng lại phát hiện trong đó hầu hết đều là sâu màu xanh biếc. May là bao tay của cậu ta cực dày, nếu ko chạm vào thứ đó thật ghê tởm. Nói ko chừng là hề nhìn thấy màu xanh kia là nhớ ngay đến ấn tượng suốt đời khó quên này quá.

Chúng tôi lập tức tản ra, Chu Đào dùng bình phun thuốc lên tay cậu ta, sau đó còn đổi ngay 1 cái bao tay mới. Bạch Dực ngồi xổm xuống xem xét địa động. Anh bình tĩnh nói: “Loài sâu này hẳn là hút hơi nước mà sống. Các cậu xem, xung quanh đây câu cối đều khô héo. Trong quan tài vì đã từng có xác ươn, nên mới dư lại 1 lượng lớn sâu như thế, nhưng bên ngoài thì hoàn toàn ko thấy. Chắc là mấy người trộm mộ khi đó nhìn thấy thi thể này thì đã chạm vào mấy con sâu kia, nên mới bị lây bệnh như thế.”

Tôi hoàn toàn đồng ý với phán đoán của anh. Giờ mới thấy bốn phía ngôi mộ này hoàn toàn ko có ngọn cỏ nào cả, hơn nữa đất xung quanh đây vô cùng khô ráo, gần như bị sa mạc hóa. Chúng tôi dùng 1 lượng lớn thuốc diệt trùng giết chết mớ sâu còn lại trong quan tài. Sau đó 4 người lại ề ạch kiêng quan tài lên, đổ đồng xác sâu ra để thiêu hủy. Lúc này mới nhìn rõ bên trong của nó. Mớ vải lót bằng tơ tằm bên trong gần như nát bầy, chỉ còn vương vãi lại vài sợi bông lụa thừa, nhưng cũng có thể nhìn ra được đã từng được những người thợ kéo tay chế tác vô cùng cẩn thận. Bất quá, giờ đã hoàn toàn biến thành bể đựng sâu rồi. Vật phẩm chôn theo đã bị trộm chẳng còn lại gì cả. Chúng tôi quay mặt nhìn nhau, xong lại đưa mắt nhìn về cửa động kia, cảm thấy nó rất sâu. Cứ như nếu chúng tôi liều lĩnh xuống dưới chắc chắn sẽ chuốc lấy nguy hiểm. Nhưng làm gì còn thời gian mà đào thêm 1 cái động khác. Chưa kể chúng tôi ko phải là kiến trúc sư, nói ko chừng làm ra thứ còn tệ hơn chỗ này nữa kia.

Bốn người chúng tôi cứ 8 mắt nhìn nhau. Cuối cùng Bạch Dực thở dài nói: “Tôi xuống dưới, các cậu ở trên này chờ tôi.”

Tôi nắm chặt anh lại nói: “Tôi xuống cùng anh. Chẳng may dưới đó có gì, một mình anh cũng ko thể xử lý được. Nhiều người giúp đỡ nhau vẫn tốt hơn.”

Anh hãy còn do dự, tôi vỗ vỗ vai anh nói: “Không sao đâu, chúng ta cùng nhau xuống.”

Anh gật gật đầu, bốn người chúng tôi vội làm 1 cái thang dây đơn giản, cột 1 đầu vào thân cây. Sau đó cứ thả từ từ sợi dây từng chút 1. Mang đèn pin trên lưng, Lục Tử và Chu Đào cứ xả dây ra từng bước thả chúng tôi xuống dưới. Cuối cùng chân cũng chạm đất, hơi lắc lư 1 chút, nhưng xung quanh lại vô cùng khô ráo, đến 1 chút hơi nước cũng ko có. Tác động của chúng tôi liền làm bay lên một đồng tro bụi. Bạch Dực tiếp đất trước, dùng tay đỡ tôi xuống sau. Anh ôm lấy thắt lưng giúp tôi ổn định được trọng tâm. Tôi cuối cùng cũng nhảy xuống đất được. Quả nhiên nơi này là thạch thất rất nhỏ. Ko khí xung quanh đặc quánh lại, vô cùng mờ hồ, mắt cũng nhìn ko rõ gì cả. Đèn chiếu đến đâu là bụi đất bay ra đến đó. Trên vách tường phía bắc có 1 động nhỏ, chắc là lúc đó bọn người kia đã phá ra. Chúng tôi đến gần xem thử thì thấy có vài thứ đồ bằng ngọc đang ở bên trong. Bạch Dực ừm một tiếng, bỗng như phát hiện chuyện gì nói: “Thứ đó ko phải ngọc...”

Chúng tôi tiến vào gian bên. Ở cửa có vài khối ngọc hỗn độn, tôi muốn nhặt lên xem, nhưng Bạch Dực nắm tay tôi chặn lại nói: “Đừng chạm vào thứ này, ko phải ngọc đâu.”

Anh kéo tôi nhanh chóng rời khỏi gian bên. Tôi hỏi anh rốt cuộc đó là thứ gì? Ánh mắt anh có chút sợ hãi nói: “Đây là ấu trùng của sâu. Thứ đó gọi là Cửu Ngọc Trùng. Nó là ký sinh trùng chuyên hút nước cất trong mộ thất để sống. Thời Tây Chu đã cho ra đời 1 phương pháp có thể bảo vệ thi thể ko bị thối rữa. Đó là dùng đến Cửu Ngọc Trùng nhưng phải là nơi hoàn toàn khô ráo mới có thể thực hành được. Chỉ cần có chút hơi nước, Cửu Ngọc Trùng sẽ sinh sôi nảy nở lên đến khổng lồ, cuối cùng sẽ phát triển thành thi thể sâu. Thuật ướp xác này rất thịnh hành thời Xuân Thu Chiến Quốc, đến thời Tam Gia Phân Tấn[1] cũng hiếm ai biết đến phương pháp dụng trùng này.”

Tôi nhìn mấy hòn đá trong veo xanh biếc kia. Thật ko cách nào có thể ngờ được đó lại là loài sâu đáng sợ như vậy. Tôi nuốt nước bọt, hỏi: “Thứ này còn chống lại phân hủy? Thế thì sao thôn dân bị thối rửa như vậy?”

Anh tiếp tục nói: “Thứ này vốn ko thể khiến cho thân thể thối rửa, nhưng nếu đã lớn thành sâu thì có đặc tính rất mạnh. Còn ấu trùng thì có khả năng hút nước rất cao, có thể phòng được thi thể hư thối. Một xác chết thời cổ đại trước khi hạ táng đã được rút hết nước rất tốt. Sau đó sau đó lại được cho 1 số lượng ấu trùng lớn vào trong nhằm chống phân hủy. Vì ấu trùng ko thể phát triển thành trùng. Nhưng kỹ thuật này đến thời Chiến Quốc thì đã tuyệt tích, chẳng người nào dám lấy thi thể của ông cha mình ra làm thử nghiệm cả. Lỡ như thất bại, liền sẽ sinh ra 1 lượng cực đại Cửu Ngọc Trùng kia cùng với bệnh dịch có gì khác nhau đâu.”

Chúng tôi cẩn thận rời khỏi vách bên. Ngay lúc đó tôi phát hiện ở cạnh bên ngõ vào có hé ra 1 gương mặt. Tôi nhất thời ko chú ý, cứ tưởng là người vội vàng chạy đến nhìn một chút. Bạch Dực cũng nhanh tay nắm chạy lấy lưng tôi. Tôi cũng giữ chặt lấy tay anh chỉ chỉ vào vách tường ý bảo nhìn kìa! Nơi đó có 1 khuôn mặt!

Hai người chúng tôi đồng thời dùng đèn pin chiếu vào mộ thất. Phát hiện đó chắc là thi thể của cử nhân thời Thanh kia. Thân thể hắc một màu xanh biếc dán chặt lên tường, đưa ra gương mặt quái đản nhìn chằm chằm vào chúng tôi. Tôi còn nhớ rõ vị trí này chính là nơi Lão Lô Tử nói có bức họa người ngồi xếp bằng. Nhưng lúc này chúng tôi đến chỉ thấy cảnh tượng là nửa phần của xác chết đã hư thối đang dán vào bức tường. Hai tay ôm lấy ngực, nửa người dưới dường như đã bị vấy chặt bởi những con sâu xanh biếc. Lúc này chúng tôi bỗng phát hiện khối ngọc trong suốt như thủy tinh kia lại có vô số sâu đang động đậy. Chúng tôi nhìn thấy thế thì ko khỏi run lên sợ hãi một lúc. Tôi ko nhìn được thâm mắng 1 câu: “Ông nội mày, tao thêm vào!” rồi lập tức nắm chặt đèn pin trong tay. Tóc của xác chết như bị vật trụi, giờ lúc nhúc toàn sâu xanh biếc đang bám sâu vào trong, bò tới bò lui. Lúc này, tôi mới chú ý đến thi thể này là xác nữ. Chẳng lẽ thời đó có nữ cử nhân sao?

May mắn tôi nhanh mắt thấy được trên đầu của xác kia toàn sâu, nếu ko chắc đã té nhào xuống đất rồi. Sắc mặt của Bạch Dực lúc này cũng tái nhợt, anh nhỏ giọng nói: “Bọn sâu này đều đã thành tinh hết rồi. Chúng nó cứ xem thi thể này là ổ mà đẻ trứng. Cậu xem trên mặt xác kia toàn mụn gạo. Thật ra chính là trứng sâu đó. Kỳ quái! Xác chết này ko phải là người cổ đại đâu! Là hiện đại đó! Cậu nhìn kìa trên bụng cô ta có sẹo do sinh mổ!”

Tôi vội nhìn theo hướng anh chỉ. Thật sự dưới bụng có vết sẹo. Tại sao nơi này lại xuất hiện thi thể của người hiện đại? Thật ko thể tưởng tượng được mà. Anh lắc lắc đầu nói: “Chúng ta đi tìm bích họa trước, thử xem có tin tức gì về quỷ chú ko. Chỗ này rất tà, tuyệt đối ko thể ở lâu.” Lúc này, Bạch Dực lại vội vàng quét đèn ra xung quanh để tìm.

Tôi vô cùng đồng ý với suy nghĩ của anh, cũng phụ tìm khắp xung quanh. Nhưng vì ánh sáng có hạn, thêm vào đó là mấy bức bích họa lại rất nhạt, phải căng mắt ra tìm mới thấy được. Bạch Dực dừng lại tay, anh đã phát hiện trên tường có thứ mà chúng tôi đang tìm. Cứ chăm chú mà xem. Nơi này quả nhiên có đầy đủ bích họa mà!

Nhưng lại khác hoàn toàn so với lời của Nhạc Lan. Cảm giác như 1 loạt tranh đang tường thuật lại sự kiện nào đó. Bạch Dực nhìn chằm chằm vào bích họa, miệng anh thì thâm gù đó, tôi nghe ko rõ. Toàn bộ lực chú ý của tôi đều đặt vào chúng. Vì hình ảnh thật sự rất quái dị!

Bức thứ nhất vẽ 1 người. Hắn đang chỉ vào mặt một người khác. Vì thế mặt hắn tự nhiên rất hung tợn chẳng kém gì quỷ. Lúc này trong mắt của hắn lại vờn ra rất nhiều tay. Người kia mặt đầy hoảng sợ và kinh khiếp. Ko hề có chút tình cảm nào cả. Mà hắn chắc có địa vị rất cao. Ít nhất là cấp bậc vương hầu gì đó.

Bức thứ 2 sau đó được chúng tôi nhìn đến. Một người hiền tế mang mặt nạ của Quỷ Khôi. Quanh chỗ đó treo đầy 1 số lượng lớn đầu người. Có một người trông như nô lệ đang quỳ xuống để đao phủ chém đầu. Trong bức họa này còn có thể thấy người trong bức trước đã chết rồi. Bất quá, hình ảnh của hắn ta rất nhạt nhòa.

Bức thứ ba tả cảnh 1 người phụ nữ sắp sinh vô cùng đau đớn. Nhưng dưới giường chị ta là một hang động

đen ngòm. Trong đó trời lên rất nhiều phụ nữ khác. Biểu cảm giống như chị ta y như đức. Lúc này người vương hầu ở hình thứ nhất và mang mặt nạ hiến tế ở hình thứ 2 cũng có mặt. Bọn họ đều mờ ảo như nhau.

Bức thứ tư xuất hiện 1 cô gái xinh đẹp. Sau lưng cô ta là một cỗ quan tài. Trong đó còn lộ ra một khúc xương tay khô quắt. Lúc này người phụ nữ trong bức tranh thứ 3 đang đứng trước 3 người kia.

Thứ năm vẽ 1 thôn trang, mọi người đều đang thấp hương bái Phật. Nhưng người nào người nấy đều có những chấm đen lấm tấm trên thân thể. Thoạt nhìn thật giống như thối rữa. Quan tài chất chồng cao hơn cả nhà ở. Rất nhiều sâu bò ra từ miệng mũi của họ. Lúc này tôi liền cảm thấy ớn lạnh! Bởi vì bọn sâu kia hợp lại thành 4 thân người, 2 nam 2 nữ, giống hình vẽ trong những bức họa trước! Tôi ko khỏi nhìn lại, phát hiện Cửu Trùng Ngọc ko biết tự lúc nào đã bị ánh đèn của chúng tôi thu hút, bám đầy vào mấy bức tranh trên tường kia. Tôi vội hít một hơi, xém chút là kêu lên rồi.

Tôi cuống quýt giữ chặt lấy Bạch Dực, ánh mắt anh hoàn toàn đặt ở ba bức họa cuối cùng. Tôi vừa thì thầm gọi vừa nắm chặt tay anh. Nhưng giờ đây Bạch Dực như đang rơi vào trạng thái bị thôi miên, thân thể cứng nhắc, hoàn toàn ko có phản ứng với hiểm nguy đang cận kề quanh mình. Tôi thấy bọn sâu này thật giống như nước lũ càng lúc càng đến gần, chỉ có thể kéo Bạch Dực lùi ra sau. Lúc này bỗng thấy hình vẽ của bức tranh cuối cùng. Là một đám lệ quỷ (~ quỷ ngoan độc) đang vây lấy 1 người, người này sau cùng bị thứ gì đó giết chết. Mà sau lưng hắn lại tự xuất hiện một cầu thang. Tôi vốn chẳng thể nào xem kịp, chỉ biết kéo Bạch Dực hướng về phía góc sáng ko có sâu mà chạy. Nhưng lối đi đã bị sâu vây hòng. Lúc này trán tôi đã đổ mồ hôi lạnh. Bỗng nhiên tôi ý thức được, tuyệt đối ko thể có nước. Nếu ko đàn sâu này nhất định sẽ biến thành axit Sunfuric, ăn mòn hai chúng tôi ngay tức khắc. Tôi vội vàng lau lấy lau để mồ hôi trên trán. Bạch Dực cứ lắc lắc đầu nhìn vách tường, mặt đã xám xịt như tro bếp. Tôi dưới tình thế cấp bách chỉ còn cách dùng đèn pin chiếu thẳng vào mắt anh ta. Chiều này quả nhiên hữu dụng. Anh ah lên 1 tiếng, ruốt cuộc cũng hoàn hồn lại, hỏi tôi bị gì vậy. Tôi chỉ chỉ đám thủy triều màu lục kia, miệng chẳng biết nói gì ngoài hét lên sâu!

Anh nhanh chóng cầm lấy tay tôi, kéo tôi ra phía sau mình. Sau đó nhanh như chớp lôi tôi chạy thẳng về phía xác nữ ở gian bên. Chúng tôi tiến vào trong đó, bọn sâu dường như biết được đường đi của đối phương, cứ tạo thành những làn sóng cuộn cuộn quay lấy. Lúc này, tôi loáng thoáng nghe được tiếng la vọng xuống của Lục Tử, hỏi chúng tôi đang xảy ra chuyện gì. Tôi cũng vội vàng hét lên: “Dưới này đều là sâu!”

Cậu ta chửi tục 1 câu thật khó nghe. Chúng tôi ko còn đường lui đành phải chạ vào xác nữ kia. Mà thi thể kia chỗ nào cũng là trứng sâu. Hết cách rồi đành phải dụng vào nó thôi. Chẳng biết sẽ ra sao nữa.

Tôi bỗng nảy ra một ý, vỗ vỗ Bạch Dực nói: “Lửa! Lửa! Bọn nó sợ lửa đó!”

Bạch Dực lập tức lấy bật lửa từ trong balô ra. Nhưng chúng tôi lại ko có thứ gì để đốt. Cái khó ló cái khôn, tôi lập tức mở bung ra balô lấy ra cuộn dây thừng dự phòng. Châm lửa rồi ném qua đó. Sâu cực kỳ sợ bị đốt, nhất là khi chạm vào ngọn lửa đang cháy bùng lên kia. Điều này làm chúng tôi có thể tranh thủ chút thời gian. Tôi vội vàng lục tung balô, tất cả thứ gì có thể đốt được đều bày ra ngoài hết. Bỗng bất ngờ phát hiện 1 cái bếp dã ngoại mini, cùng 1 bình đầy ắp nguyên liệu. Tôi liền chuẩn bị quăng vào đám lửa đang trước. Bạch Dực ngay lập tức nắm lấy tay tôi lại nói: “Thứ này cháy sẽ lớn lắm. Ném ra là tôi với cậu sẽ bị thiêu chết ngay. Cứ dùng những thứ có thể đốt được, quán thành đuốc, lưng lửa của nó đẩy lùi sâu.”

Tôi lại vội vàng gom lên mấy đồ tùy thân, bên trong có 1 quyển sổ tay, vài tấm bản đồ và ít khăn tay. Giấy sẽ bị cháy rất nhanh, rất nhanh chóng sẽ biến thành tro tàn. Nhưng tôi và Bạch Dực cần phải thêm chút thời gian nữa mới có thể xong việc. Tôi gấp đến độ giơ chân, ko còn cách nào khác, đá nguyên cái balô đến đồng lửa ngay cửa động nhìn nó từ từ bén lửa. Bạch Dực cuối cùng cũng làm xong đuốc, anh đem nguyên liệu trong bình thêm thêm ở ngoài khiến cho lửa cháy bùng lên mạnh mẽ. Đám khói đen cay xè khiến chúng tôi ứa cả nước mắt. Anh vừa cầm đuốc vừa kéo tôi ra phía ngoài.

Tôi quay đầu nhìn thoáng qua thi thể kia, phát hiện nó bỗng nhiên cười thật ớn lạnh. Lúc này tay cô ta đã buông thõng xuống, cứ như là sinh vật sống vậy. Tôi bị dọa cho quay mặt đi. Nhưng chúng tôi đã coi nhẹ số sâu kia. Nhất là khi ra đến bên ngoài mới phát hiện đó là 1 lượng khổng lồ. Tôi bỗng bực bội, tại sau bọn trộm mộ trước đây lại ko gặp phải tình huống này. Chẳng lẽ vì sự có mặt của chúng tôi, nên bọn sâu kia mới bùng nổ để hoan nghênh chăng?

Bạch Dực lùi lại 2 hai bước. Như vậy cũng ko phải là cách. Nếu lui tiếp nữa, chúng tôi sẽ bị vây chết ở đây

mất. Cuối cùng cũng bị bức về lại giang vách bên. Bạch Dực nhăn chặt mày nhìn tôi hỏi: “Cậu có thuốc nổ ko?”

Lòng tôi lo sợ, chẳng lẽ muốn học Đồng Tồn Thụy[2] thà bị nổ chết cũng ko chịu thối nát? Tôi lắc đầu nói: “Ko có! Thứ gì của tôi cũng đều đã đốt hết rồi. Giờ đốt nữa chỉ còn quần áo thôi.”

Sắc mặt anh vô cùng nhợt nhạt thể hiện sự vô cùng lo lắng. Giờ mới đúng là cùng đường tuyệt lộ, chúng tôi thật ko có khả năng sống sót. Lúc này tôi lại ngửi được mùi thối đang dậy lên, biết là sâu đang chuyển hóa thành chất lỏng ăn mòn. Bước lên trước chỉ có nước tan xương nát thịt. Người ta ưa nói hủy thi diệt tích, giờ chúng tôi đã tự mình có thể chiêm nghiệm được rồi!

Bạch Dực nhíu chặt mày, sắc mặt vô cùng khó coi. Anh bỗng nghĩ đến chuyện gì đó. Vội vàng cầm đuốc dí vào thi thể kia. Mắt anh bỗng sáng lên! Tôi cứ gào lên hỏi anh đang làm gì, còn chệch phía trước chưa đủ sâu sao! Anh chẳng màn đến tôi, mà cứ liên tục hơ khô mớ ngọc ở cạnh thi thể. Vì trọng lượng nặng hơn nên nó liền rơi xuống. Tôi liền thấy xác nữ này đều đã thối rữa, bên trong còn có rất nhiều sâu nhỏ lúc nhúc. Nhưng phía sau lưng lại thật lạnh lẽo chẳng có lấy 1 con. Lòng tôi cũng nảy lên 1 ý, liền liếc Bạch Dực 1 cái xem anh đã phát hiện ra điều gì. Bất quá, anh cũng thật thất đức, dùng chân đạp một cái đá xác nữ đó ra ngoài. Xác nữ ngã ngửa trên mặt đất. Lúc này sâu đã chen chúc đầy đặt trên thi thể. Điều này khiến thời gian của chúng tôi được tranh thủ thêm chút nữa.

Lúc này trên vách tường liền xuất hiện quái nhân ngồi xếp bằng. Ánh sáng vô cùng mờ mịt. Hơn nữa trong này rất nóng, y phục của chúng tôi lại quá dày. Nói thẳng ra là nóng bức, ngột ngạt chết đi được. Đầu tôi thật sự ko thể theo kịp để hỏi nữa, chỉ có thể dựa vào bản năng xem thử hành động của anh mà thôi. Bạch Dực vuốt vuốt, anh nói: “Cậu xem, vách tường này lõm vào nha. Có 1 lớp ám khói màu đen cảm quang thật tốt. Chỉ cần hơi có chút ánh sáng, liền có thể tự hiện ra nét vẽ. Nên mới xuất hiện quái nhân ngồi xếp bằng trong bức họa kia.”

Tôi lo lắng nhìn phía sau. Bọn sâu kia đã đầy tràn thi thể, đang chảy trôi tiến tới. Tôi lo lắng nói: “Anh nói có cách mà! Là cách gì, đừng cứ mãi ngắm tranh nữa. Tại hạ giờ có được nhận chức đi gặp thượng đế hay ko đây ăh?!”

Anh lắc đầu nói: “Ko đúng, bức họa này ko hợp cho lắm!”

Anh đột nhiên lấy tay sờ sờ bức họa kia khiến bao nhiêu lông trên người chứng kiến như tôi đây đều nổi hết cả lên. Sau đó anh xoay người định đi bắt sâu. Tôi nhìn thấy, tay chân liền bủn rủn, người dường như sắp té xỉu. Máu nóng trào dâng! Anh muốn làm gì? Hy sinh thân mình cho tôi tranh thủ sống thêm chút nữa sao? Tôi mở to hai mắt hết cỡ nhìn anh. Bỗng nhiên, bỗng nhiên quên cả mình chạy lên phía trước ngăn anh lại. Nhưng ngay lúc Bạch Dực còn khoảng 3 tấc nữa là chạm đến sâu thì bọn chúng liền tránh xa anh. Lòng tôi hơi hồi hộp, cũng vội vàng lấy tay mình cọ cọ vào lớp màu trên bức tranh, rồi lại hướng bọn sâu mà đuổi ra. Mà chúng giờ đây lại như muỗi sự nhan muỗi mà tản đi bốn phía.

Anh nói: “Quả nhiên là như vậy, lúc này tôi đã cảm thấy kỳ quái. Vì sao lúc bọn trộm mộ vào đây, ko hề thấy 1 con sâu nào cả. Thì ra là do bức tranh này. Mà bọn chúng lại mang theo 1 khối ngọc nhiệm Cửu Ngọc Trùng rời đi, thi thể lại lộ ra bên ngoài, nên bọn sâu kia mới phát triển mạnh mẽ rồi tha thi thể chặn bức tranh lại. Như thế, chúng mới ko kiêng nể gì mà sinh sôi hàng loạt. Đây là bột phấn có chứa 1 lượng lớn vôi và thảo dược đặc biệt, là phương pháp khắc chế Cửu Ngọc Trùng tốt nhất. Các phương sĩ thời kỳ Tây Hán đã đem Cửu Ngọc Trùng và các loại thảo dược này ân định theo một tỷ lệ đặc thù để tạo thành một chất bảo quản thi thể tốt nhất.”

Ta nhìn thấy đường ra, vội vàng hưng phấn kéo Bạch Dực lại sát tường, cạo lấy bột màu đen kia. Để cho bức họa vẽ người kia lộ ra thứ ánh sáng huỳnh quang của thuốc màu. Đó cơ hồ là đường sống duy nhất của chúng tôi trong lúc này. Bạch Dực gói kỹ mớ bột phấn, nhét vào balô. Tôi nuốt nước miếng, giở chân bước ra khỏi cửa động. Quả nhiên tất cả sâu đều tản ra mở đường cho tôi. Tôi gật gật đầu nói: “Đi! Loại nước sơn này có thể trị được sâu! Đi! Đi nhanh đi!”

Nói xong anh đưa đuốc cho tôi, đưa bàn tay đầy bột màu ra phía trước. Sâu rút xuống như thủy triều. Chúng tôi đến cửa động rất nhanh, tôi kéo dây thừng, nhưng phía trên ko có dấu hiệu nào cả. Chúng tôi đều tự hỏi, đã xảy ra chuyện gì. Tôi nhón chân, với tay cố dùng đuốc hướng lên trên. May mắn thấy được

dây thừng vẫn bám vào mỏm đá. Thang dây dù rất sơ sài nhưng tốt xấu gì cố hết sức cũng có thể leo lên được đi.

Nhưng, đúng là tai bay họa gió[3], ngay lúc chúng tôi leo lên được 1 nữa thì ko ngờ nó lại rơi xuống.

[1] Này nói ra thật dài dòng. Nó Tất cả đều nằm trong thời Chiến Quốc tức là năm 403 đến 221 trước công nguyên. Do ko thể tách được thời Xuân Thu và thời Chiến Quốc nên người ta thường gộp chung. Trong thời gian dài như vậy, TQ bị rơi vào tình trạng Các cứ phân tranh. Người ta dựa vào nhiều tiêu chí chia ra làm “Tam gia phân tần” dựa theo sự thành lập của 3 nước Triệu, Hàn, Ngụy. Sau này lại tách ra làm 7 nước nhỏ nữa, đến 221, Tần Thủy Hoàng thống nhất TQ, chấm dứt cục diện phân chia gần 600 năm của TQ

[2] Là một người anh hùng TQ thời kháng Nhật, đã quần thuốc nổ vào người châm lửa và nhào vào quân kẻ thù

[3] Nguyên văn: Bình thường uống trà cũng bị vướng răng. Ý nói tai họa đến bất ngờ ko biết làm sao mà tránh.

60. Chương 59: Phần Mộ Của Sâu (tứ)

Từ cửa động ào ào tuôn xuống rất nhiều bùn đất. Táp cả vào mặt và đầu của chúng tôi. Tôi ở trên Bạch Dực là người đầu tiên hứng trọn. Toàn bộ cơ thể đều rơi xuống, tay nhất thời ko còn chút sức lực nào cả, thấy rõ bùn đất càng tuôn xuống nhiều hơn, giữ ấy còn xen lẫn cả đá nữa. Bạch Dực hoảng hồn, ngay lập tức ôm lấy thắt lưng tôi, bám vào chỗ lõm của các bức bích họa. Một tay anh cầm chặt dao vào tường, tay còn lại ôm chặt lấy tôi, chân dẫm lên chỗ gồ ghề bên dưới. Tay tôi nắm chặt dây thừng, cả người cũng dán vào vách động. Tôi lúc này thầm rìn mình trong lòng. Tình huống này đúng là ngàn đường tử ko có lấy 1 lối sinh mà. Tay Bạch Dực nắm chặt đuôi dao đến nỗi lộ rõ từng đốt tay. Tôi thấy hình như có 1 tảng đá lớn lắm đang rơi tiếp xuống, hơn hết còn đập trúng anh. Anh kêu lên đầy đau đớn, nặng nề đẩy tôi áp vào thành động.

Mặt tôi dường như sắp va vào cửa động. Lúc này mới biết mặt nạ bảo hộ đã rơi từ lúc nào, cả gương mặt đều lộ hết ra ngoài. Chả trách cảm thấy dễ chịu nhiều lắm. May là trên người tôi có lớp bột vôi, nếu ko chắc đã dày đặc sâu rồi. Qua chừng 2 phút, phía trên như ko còn tiếng rơi xuống nữa. Điều này làm tôi nhẹ nhõm thở hắt ra. Tay Bạch Dực cũng thả lỏng hơn 1 chút. Lúc này tôi cảm thấy vô cùng bất an. Bạch Dực nhất định đã bị tảng đá lớn kia rơi trúng rồi. Chắc sẽ có nội thương, nhưng tôi đang đưa lưng về phía anh nên chẳng có cách nào xem xét được vết thương cả. Tôi vội vàng lên tiếng hỏi: “Bạch Dực, anh ko sao chứ?”

Bạch Dực đang thở dồn dập, anh trả lời đứt quãng: “Ko sao.... Tảng đá.... Tảng đá ko đập vào nơi hiểm yếu....Mau! Thờ ỉa leo lên đi.”

Chúng tôi vội vàng chỉnh lại tư thế. Tôi kéo Bạch Dực lên trên. Anh vô cùng cố gắng nhít lên từng chút một. Tôi vừa chạm vào lưng của Bạch Dực liền nghe anh thở rút 1 hơi. Mắt lại thấy 1 đồng bùn đất khác rơi xuống. Chúng tôi lần thứ hai này thật ko chút may mắn. Một lần nữa lại đưa đầu đón thứ đang đổ ụp xuống. Tôi giữ chặt lấy dây thừng cố kéo Bạch Dực lên. Sau đó chúng tôi dùng cả 2 tay, 2 chân mà hướng lên trên. Vì lòng chúng tôi ai cũng biết rõ, nếu như đồng đất đá kia mà đổ xuống thêm lần nữa, thì hai chúng tôi chỉ còn nước chôn thân trong động này.

Cuối cùng, chúng tôi cũng thấy được ánh sáng, thế là như nổi điên mà hướng về phía đó. Khi đầu của tôi vừa lộ ra khỏi động, cũng là lúc cảm nhận được hơi gió mát lạnh rất khoan khoái. Bạch Dực vội vàng cùng tôi rời khỏi miệng hang. Được 1 quãng thì cả hai chúng tôi đều gấp gấp hít thở, tôi tham lam hít căng đầy lấy ko khí ban đêm của chốn núi rừng. Mãi cho đến khi chính mình phải ho lên mới thôi.

Chẳng biết bao lâu thì hang động bắt đầu sụp đổ hoàn toàn. Ko biết có phải do mình tưởng tượng hay ko, nhưng tôi nghe được tiếng phụ nữ cười duyên. Trong tình huống thế này, tiếng cười kia thật ớn lạnh tận xương tủy. Tôi lại nhìn Bạch Dực, chắc anh cũng đã nghe được âm thanh kia. Nhưng chúng tôi cũng chẳng còn mấy sức lực để nghĩ xem nó là thứ gì. Lúc này toàn thân đều rã rời.

Cuối cùng thì trái tim đang đập điên cuồng của chúng tôi cũng bình ổn trở lại. Giờ mới phát hiện Chu Đào đã biến mất. Tôi cố sức đứng lên, khập khiễng tìm quanh, nhưng chẳng thể nào thấy được bóng dáng của bọn họ đâu cả. Lòng bỗng dâng lên dự cảm vô cùng xấu. Bạch Dực lúc này cũng đã nhìn bốn phía. Anh nói với tôi: “Đồ mang theo đều ở đây, nhưng người lại biến mất.”

Tôi vội chạy đến, quả nhiên Balô của Lục Tử vẫn còn đây. Tôi hướng vào rừng gọi to vài tiếng, nhưng chẳng nghe âm thanh nào đáp lại gì cả. Quay đầu nhìn Bạch Dực, anh đang ngồi xổm nhìn mộ phần mà nhíu chặt mày.

Lúc tôi đặt chân đến thôn này đã biết nó chẳng bình thường chút nào rồi. Nhưng ko ngờ giờ đây đến Lục Tử cũng mất tính. Tôi ko thể mặc kệ sống chết của cậu ta được, nên ko chịu từ bỏ ý định mà gọi lớn hơn, gần như là rống lên vậy. Bạch Dực kéo tôi lại nói: “Đừng gào lên như thế. Xung quanh đây rất có thể có dã thú đấy.” Tôi nắm lấy tay của Bạch Dực hỏi: “Bọn họ sẽ ko vào đó chứ? Chắc ko xảy ra chuyện gì đi!”

Anh lắc lắc đầu, tôi chán nản buông tay anh ra. Bạch Dực bảo tôi hãy đốt lửa lên trước. Nếu bọn họ ở gần đây, thấy ánh lửa thế nào cũng sẽ tìm tới. Thêm vào đó thú sẽ ko dám đến gần. Chúng tôi nhanh chóng đi tìm 1 ít cành khô. Sau đó dùng bình nguyên liệu còn dư châm củi đốt. Bốn phía nhất thời sáng bừng lên. Chúng tôi ngồi xổm xuống cạnh ngôi mộ, ko dám đi quá xa. Tôi thật sự đứng ngồi ko yên, cứ nhìn xung quanh rồi đi tới đi lui. Lúc quay đầu lại thì thấy Bạch Dực đang xem xét quan tài trong ngôi mộ kia.

Mặt anh vô cùng kinh ngạc nói: “Quan tài này đã bị đóng lại nhiều lần!”

Tôi nghe xong, cũng ngồi xổm xuống ngay. Quả nhiên quan tài có rất nhiều vết cạy lên, hơn nữa đinh cũng nhiều lắm. Cứ như đã lắp đi lắp lại việc đóng nắp ấy. Bỗng nhiên một suy nghĩ cổ quái lướt qua đầu tôi. Tôi ngẩng đầu nhìn Bạch Dực, thái độ của anh cũng vô cùng hoang mang. Xác nữ kia ko phải thời cổ đại. Quan tài này đã bị mở ra nhiều lần.... Cái chết của bọn trộm mộ.

Một gió lạnh thổi qua cái đầu đa nghi của tôi. Tóc mai đều dựng ngược cả lên, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng. Tôi liền ý thức: “Chu Đào kia có vấn đề!”

Một cơn rùn mình. Mãi đến giờ mới phát hiện hắc quỷ quái! Thứ nhất, hắc nói đã báo cáo với chính phủ. Nhưng nếu thật như vậy, chẳng bao giờ họ sẽ bỏ mặc tình hình dịch bệnh đến một chuyên gia cũng ko phải xuống. Hắc là thầy thuốc định kỳ canh giữ khu bệnh dịch này mới 3 tháng thôi. Mà dân trộm mộ thì đã ở đây ko biết từ đời nào rồi. Hắc 3 tháng trước mới đến thì sao có thể biết được hoạt động bí mật của trộm mộ trong thôn này. Hơn nữa nói về chúng thật quá đối bình thường đi, còn dễ dàng dẫn chúng tôi đến ngôi mộ này. Chuyện gì cũng thuận lợi hết.

Bạch Dực lắc lắc đầu nói: “Người này nếu đã dẫn chúng ta đến đây, nhất định là có mục đích của hắc. Giờ cũng đã khuya ko cách nào tình người được. đành chờ đến bình minh vậy.”

Tôi cúi đầu tự hỏi mãi cũng không ra. Phát hiện thấy thật ra chuyện gì Bạch Dực cũng vô cùng cẩn thận. Anh dường như chẳng mở miệng nói chuyện, cũng chẳng xen ngang lấy 1 câu. Điều đó cho thấy ngay từ đầu anh đã chú ý đến Chu Đào này có rất nhiều điểm khả nghi. Nhưng mà, tôi cứ chủ động sẵn tới chào hỏi người ta trước, nên lòng vốn chưa từng nghĩ qua lời của Chu Đào có nhiều chỗ ko hợp lý, dường như là chẳng để phòng gì cả. Nếu lúc nãy nghe lời Bạch Dực ở trên này thì chắc đã ko lạc mất Lục Tử rồi. Thế nhưng một mình Bạch Dực ở dưới, chỉ có chết chắc. Tôi đây thật ko biết làm sao? Đầu cứ quay cuồng tưởng điên lên được.

Tôi thầm ân hận mình thật sự quá sơ suất, gặp chuyện gì cũng thì đầu cũng chẳng bao giờ tự hỏi là người ta có định làm hại mình ko. Bất quá, giờ đang ngồi cạnh bên Gia Cát Lượng mà. Mấy chuyện thắc mắc hay tự trách mình giờ đây thật chẳng có chút ý nghĩa nào cả. Hiện tại chắc anh đã nghĩ ra cách đối ứng pho rồi. Nếu Lục Tử có mệnh hệ nào thật tôi chẳng biết làm sao nữa.

Ngay lúc đó thì chúng tôi bỗng chú ý đến 1 đôi mắt sáng quắc trong rừng đang nhìn chằm chằm vào mình.

Thật ko ngờ còn xảy ra chuyện như vậy, cả hai chúng tôi đều giật mình, các dây thần kinh lại căng lên, cũng liều chết nhìn chằm chằm vào ánh mắt kia thử xem. Bạch Dực chằm chằm cầm lấy 1 cây đuốc, ánh mắt kia có chút kiêng dè ánh lửa, tựa như bóng ma mà ẩn mình vào trong rừng. Nhưng chúng tôi vẫn có thể cảm nhận rất rõ là nó đang ở chỗ đó, ko hề bị dọa lui. Bạch Dực ra dấu bảo tôi mau chóng cầm mấy thứ được trang bị lên. Tôi vội vàng mang balô của Lục Tử lên lưng, còn cái của Bạch Dực thì ôm trước ngực.

Ánh mắt kia nhanh chóng biến mất trong bóng đêm. Chúng tôi bỗng nghe tiếng kêu thật quái đản. Một bóng đen chợt nhảy xoẹt qua đầu chúng tôi. Tôi và Bạch Dực liền cấp tốc nghiêng mình tránh đi. Bóng dáng màu đen kia cũng lập tức trôi tuột vào trong khoảng không. Lúc này tôi mới phát hiện ra thứ đó là muốn đập tắt cây đuốc trên tay Bạch Dực. Xem ra cũng khá thông minh đây! Lần này chúng tôi lại rơi vào thế bị động, bóng đen kia nhanh chóng quay lại. Lần này nó chẳng thương tình, hướng mặt của tôi mà đánh tới tấp. Lòng tôi bỗng dậy lên ác độc, vội vàng cầm lấy dao mà đâm xuống. Bóng đen kia hét lên 1 tiếng rõ to rồi lại trốn ngay vào trong khu rừng tối tăm trước mắt. Tôi ngửi thấy trên dao có chút máu, mùi thoí chẳng khác gì cống ngầm cả, lòng thầm nghĩ ko biết đó là quái vật gì. Tôi cẩn thận đến gần Bạch Dực, hỏi anh có bị thương ko. Anh chỉ lắc lắc đầu nói: “Đây là khỉ Macaque, chúng ta hãy nghĩ cách rời đây mau lên. Ko chừng bọn khỉ này đã bị sâu ký sinh...”

Bạch Dực còn chưa nói xong, liền đã phát hiện trong bóng đêm kia có rất nhiều chấm mắt sáng. Chắc là nó thấy chúng tôi đánh bạn mình nên đã vây lại đây. Tình huống này thật ko ổn. Lòng tôi thầm nghĩ, có khi nào bọn Lục Tử vì nguyên nhân này nên mới chạy mất ko? Nhưng chưa kịp nghĩ ngợi gì nhiều thì đã phát hiện cái bóng đen ở giữa kêu lên 1 tiếng, những con khỉ Macaque khác cứ từng bước tiến lên như hành quân, dáng vẻ vô cùng mạnh bạo. Lúc này tôi cũng thấy rõ hình dáng của bọn nó. Trên thân phủ rất nhiều lông, xương đầu gầy nát nghiêm trọng, miệng cũng bị thối rửa tro ra hàm răng đen thui. Vì đau đớn nhưng chúng như quỷ dữ hướng bao vây chúng tôi để đánh trả lại.

Bạch Dực kéo tôi lại sát bên đồng lửa. Bọn chúng hãy còn kiêng kỵ với ánh lửa, nên ko tiến lên thêm nữa. Tôi nhờ vào ánh sáng kia đã phát hiện ra trên vuốt của 1 con khỉ đang treo lưng lửng 1 cái đồng hồ Thụy Sĩ. Tôi lập tức nhận ra ngay đó là của Lục Tử. Lúc chúng tôi đối phó với Cửu Ngọc Trùng, Lục Tử ở trên đây nói ko chừng cũng đã rơi vào tay bọn khỉ này rồi.

Tôi quét mắt dựa theo ánh sáng le lói xem thử xung quanh ruốt cuộc có bao nhiêu khỉ. Thấy rằng từ nơi này đến tận sâu trong rừng đều bị bao vây của ko biết cơ man nào là bóng đen. Nhất thời cảm thấy bản thân mình chắc đời trước đã tàn sát qua ko ít họ hàng nhà khỉ. Nên kiếp này chúng mới kéo đến để rửa thù như vậy. Tôi ko dám rời Bạch Dực quá xa, người anh hãy còn vết thương, động tác đã chậm chạp hơn rất nhiều. Tay tôi cũng cầm lên dao, thầm tính xem có cách nào chạy trốn được ko. Hang động lúc này đã sụp đổ tan tành, muốn trốn vào đó vốn là chuyện ko thể được.

Bạch Dực thì thầm bên tai tôi: “Bọn khỉ này thật chẳng bình thường. Chúng nó như đang canh chừng mộ phần này vậy. Chúng ta đừng ở chỗ này nữa, từ từ lùi về sau thử xem.”

Tôi liềm liềm môi, gật gật đầu làm theo lời Bạch Dực lùi trước. Tôi ở phía sau cầm đuốc, quả nhiên bọn khỉ chẳng hề tiến lên để tấn công. Bạch Dực ở sau lưng tôi nhìn đường lui, tôi đi về phía trước, phồng bọn khỉ đánh lén. Dần dần chúng tôi đã lùi hơn mười bước. Bọn khỉ này chỉ nghe răng rít gào chứ ko hề xông lên. Ngược lại, đó như một loại uy hiếp cùng cảnh cáo.

Đến khi lùi được hơn 20 bước, tôi liền biết bọn khỉ này ko thể lập tức tấn công ngay được, lúc này mới kéo Bạch Dực chạy như điên, mãi cho đến khi rời xa cái chốn quỷ quái kia mới dừng lại. Bạch Dực lúc này mới ôm lấy lưng mình, sắc mặt vô cùng khó coi. Tôi vội vén lên lớp quần áo cách ly của anh ta. Sau lưng có 1 mảnh bầm đen, vết thương có vẻ ko nhẹ, ước chừng đã động đến xương rồi. Tôi ngay lập tức liền lấy ra gói bột thuốc Vân Nam trút vào băng vải, xử lý qua loa cho anh.

Anh khoát khoát tay nói còn chịu được, sau đó mặc lại đồ bảo hộ vào. Tôi nhìn xung quanh, nơi này có thể nhìn thấy ánh lửa của sơn thôn, đầu đã gần như khẳng định bọn Lục Tử đã gặp phải bọn khỉ Macaque bị thối rửa kia rồi. Mà bọn này như bị yểm bùa ấy, cứ nhè những thứ xung quanh mộ mà tấn công. Mấy chuyện như thế này, là lần đầu tiên tôi gặp phải, từ xác nữ che lại bức bích họa cho đến bọn khỉ mới đây nhất.

Trang bị trên người chúng tôi đã tả tơi, nhưng Lục Tử vẫn như cũ, chưa thể tìm được. Nếu bọn họ cũng gặp phải tấn công thì có thể trốn đi được bao xa. Chúng tôi cứ quần quanh tìm kiếm, liền nhìn thấy Lục Tử bỗng chạy nhào tới, tay cầm dao, thái độ vô cùng gấp gáp. Vừa nhìn thấy chúng tôi, cậu ta thở dài 1 hơi nhẹ nhõm. Tôi nhìn theo sau cậu ta cũng ko thấy Chu Đào đâu cả, liền hỏi: “Chu Đào đâu? Các cậu chẳng phải cũng gặp được bọn khỉ Macaque sao?”

Cậu ta ngậy người 1 chút rồi nói: “Khỉ gì thế? Ko có chuyện này! Chu Đào kia vốn chẳng phải người!

Chúng ta đều bị hấn lừa rồi!”

Quả nhiên bọn khỉ này chỉ theo bản năng tấn công những người tới phần mộ kia thôi. Vậy thì tại sao chúng lại tha cho chúng tôi đi? Chẳng lẽ thứ nó tấn công cũng chẳng phải người?

Bạch Dực tựa vào người tôi, thở hổn hển hỏi: “Hai người đã gặp chuyện gì thế?”

Lục Tử nhìn nhìn, sau đó lại kéo chúng tôi đến 1 góc sáng hơn rồi nói: “Vì Chu Đào thật sự đã chết. Sau khi các người xuống, tôi bắt đầu thả dây để đưa đường, hấn chỉ ở cạnh bên nhìn. Khi cảm thấy hai người đã hoàn toàn chạm đến đáy, tôi dây mới bắt đầu buông dây. Lúc này mới chú ý đến văn bia về cử nhân Thanh triều kia. Tên đó cũng họ Chu gọi là Vinh, tự Khảm Hàn. Tôi thấy trùng hợp cũng họ Chu, liền nhìn thoáng qua Chu Đào. Phát hiện thấy ánh mắt hấn có hơi lạnh lùng, liền cười vờ trên nói chắc là ông tổ gì của anh rồi. Sau đó lại cúi đầu đọc những chữ ghi chú tiếp theo. Tôi bỗng nhiên chú ý đến 1 điểm! Trên đó ghi cử nhân kia bị chém đứt 1 ngón tay út, nên tay người kia chỉ nhỏ chừng phân nửa thôi. Tôi liền chú ý đến Chu Đào, tay hấn ta cũng nhỏ, tuy đủ cả ngón, nhưng vừa nhìn là biết đó ko phải là thật. Sau đó lại tiếp tục xem thêm, có vẻ nói rất đúng về chuyện của cử nhân kia. Năm đó đại hạn, mọi người đều đổ đi tìm quái vật gây ra hạn hán, ai nấy đều cho rằng nó ở trong cổ mộ này, vì có xác chết thể hiện điều đó. Thế là Huyện lệnh liền sai người từng chút một đào ngôi mộ kia ra xem. Cuối cùng phát hiện thi thể cử nhân trong mộ ko hề hư thối. Y phục trên người đều đã rách nát, là thân nam nhi, như vừa mới bị chôn xuống vậy. Huyện lệnh khi ấy đã hạ lệnh phá bỏ cổ cương thi này. Nhưng chẳng biết tại sao lại sinh ra nhiều chuyện quỷ quái, cuối cùng đành thay đổi, đem hấn chôn vào lại vào trong quan tài. Từ đó về sau, trên bia ko ghi thêm gì nữa cả.”

Tôi cắt ngang lời cậu ta, chen vào: “Ý cậu nói....Chu Đào chính là cử nhân họ sao? Chu Vinh?” Tôi đem chuyện trong hầm mộ cũng ko phát hiện được thi thể của Chu Vinh mà chỉ có xác nữ thời hiện đại nói cho cậu ta biết. Lục Tử nghe xong thì hoảng hốt, vội run run mà nói: “Việc này là có quỷ thật rồi! Hấn ta tuy cũng ko phải nhiều sơ hở lắm, nhưng tôi đã phát hiện ngón út của hấn có vấn đề, nên cẩn thận đề phòng.”

Hai người đoán xem cuối cùng thì sao nào? Hấn ta lại còn muốn đẩy tôi xuống. Tôi may mắn là có đề phòng, ngay đúng lúc hấn chuẩn bị đẩy thì nghiêng mình tránh được. Nếu ko ngã thẳng xuống dưới nhất định là chết chắc. Xem ra! Hấn muốn giết 3 người ngoài như chúng ta nhá!”

Ta cau mày hỏi: “Rồi sau đó? Sau đó cậu bỏ chạy àh?”

Cậu ta áh 1 tiếng nói: “Đương nhiên rồi, ko chạy, ở lại để hấn làm thịt àh? Lúc đó cái đồng hồ Thụy Sĩ của tôi cũng rơi mất. Con mẹ nó, là đồ hiệu cả đồng tiền đó!”

Tôi ko nghĩ là sẽ nói cho cậu ta biết cái đồng hồ kia hiện đang ở trên tay 1 con khỉ nào đó. Thế là quay đầu lại hỏi Bạch Dực: “Anh có cảm thấy hấn là cử nhân kia hay ko?”

Bạch Dực vừa băng bó miệng vết thương vừa nói: “Cũng ko chắc, vì cương thi ko thể hoạt động linh hoạt như người sống được. Nếu là xác sống thì lần đầu tiên gặp mặt, chúng ta đã nhận ra rồi. Nhưng hấn ta đi đứng rất tự nhiên, một chút dáng điệu giống cương thi cũng ko có. Bất quá, người này ngay từ lúc đầu đã có sự dè chừng với chúng ta. Lời nói sơ hở nhiều lắm.”

Tôi vội vàng chú ý đến 1 chuyện nói: “Bạch Dực, anh còn nhớ ko, nắp quan tài kia từng bị đóng lại nhiều lần. Tôi cảm thấy....”

Bạch Dực vẫn tiếp tục băng, gật đầu nói: “Đúng thế, nhưng vẫn chưa thể chứng minh được gì cả. Trong tay tôi có ko ít bột thuốc, ko cần phải sợ bọn sâu kia nữa. Giờ cũng đã tìm được Lục Tử, chúng ta liền lập tức về lại thôn trang dưới núi kia. Sau đó Lục Tử cậu hãy mau thu xếp người dẫn đường.”

Nói xong Bạch Dực mạnh mẽ chống tay đứng dậy. Tôi sợ anh bị động đến vết thương vội vàng chạy lại dìu anh. Tôi cúi đầu nói: “Dựa vào người tôi đi, vết thương trên lưng anh phải lập tức đến bệnh viện xử lý mới được. Nếu ko e rằng động đến xương cốt đó.”

Anh cũng chẳng khách sáo gì mà ngã ngay vào người tôi. Lòng tôi thầm nghĩ người này thật ko biết ngại ngần gì mà. Tôi giống như đang mang theo 1 cái bao tải to, bỗng nghe được Lục Tử nói rất chí lý: “Phải rồi chỗ này trước mới được. Ở đây có cả lũ khỉ điên, Bạch Dực lại đang bị thương, phải tự dựa vào mình thôi, tuyệt đối ko thể nhắm mắt chờ chết được.”

Bạch Dực ghé nhẹ vào tai tôi nói: “Cưng yêu tâm. Anh sẽ ko để cho cưng chết đâu. Anh chẳng muốn ở góa chút nào đâu.”

Tôi nghe anh nói vậy thì mặt ko tự chủ được mà đỏ lên. Sau đó liền cố làm ra vẻ chẳng hề gì, liếc anh 1 cái, nhỏ giọng nói: “Đừng nói vậy, anh còn sức nói đến thế mà, chắc ko chết được đâu. Để tôi dìu cho 1 chút, về tới rồi.... anh sẽ ko sao....” Nói xong tôi liền hét toáng lên, giục Lục Tử đi nhanh hơn nữa.

Lục Tử cuối cùng cũng quay quắt cả người lại, nhìn chúng tôi cười gian xảo, nhưng tay và lưng vẫn nhanh lẹ mang lên balô. Chúng tôi cứ như dân chạy nạn thời kháng Nhật men theo đường mòn mà đi. Ngay lúc sắp đến thôn thì thấy lửa cháy ngút trời. Lập tức chúng tôi liên tưởng đến lúc đốt nhà của Kiều Nhị Du đã ko cẩn thận làm cháy lan sang nơi khác. Nhất thời giật thót trong lòng, ko phải là chúng tôi đốt chứ! Tôi ko muốn làm tội phạm phóng hỏa đâu. Nếu nhà nước mà truy ra, chắc phải ngồi nhà đá suốt đời vì tội đốt rừng quá!

Chúng tôi vội vàng lao xuống núi. Khi này, đã có rất nhiều người lớn cùng nhau dập lửa. Chúng tôi cũng chẳng nói nhiều lập tức nhào vào phụ giúp. Rất may mắn là ko cháy lan ra rừng. Tôi nắm lấy 1 đứa nhóc đang chạy qua hỏi: “Tại sao lại cháy như thế? Là ai phóng hỏa?” Thật ra, giờ này tôi đang có tật giật mình. Bất quá hỏi cho có 1 tiếng, tốt xấu gì cũng gỡ được phần nào tội mình đã gây ra.

Đứa nhóc kia nói: “Thì là quái nhân kia đó! Đêm hôm khuya khoắt mấy người còn gõ cửa nhà hấn làm gì?”

Lòng tôi chùn xuống, bất quá thật quá tốt là ko phải do tôi đốt. Nếu ko, thật sự sẽ phiền lắm đây. Tôi hỏi: “Hấn ta ko phải là bác sĩ ở đây với mọi người àh? Sao lại gọi hấn là quái nhân?”

Thằng nhóc kia nhìn chúng tôi đầy vẻ khinh thường nói: “Ông nói bác sĩ Trình hử, đã nhiều ngày nay ko thấy cô ấy đâu rồi. Người đó đâu phải là bác sĩ của tụi tui đâu.”

Tôi như rơi vào mơ hồ. Thằng nhóc kia đẩy tôi ra, thật nghiêm túc chạy đến giúp cứu hỏa. Lòng tôi ngay lập tức ý thức được là mình đã bị lừa. Chu Đào kia vốn chẳng phải bác sĩ gì hết, xác nữ trong thạch động mới là bác sĩ thật sự. Tôi còn chưa kịp hỏi thêm thì Lục Tử đã đưa cho tôi 1 cái chậu nhỏ nói: “Mau cứu lửa! Chuyện khác khoan hãy tính!”

Tôi vội vàng cầm lấy. Nói thật tôi cũng ko biết sẽ giúp như thế nào, bởi ở đâu có nguồn nước tôi cũng ko biết nữa là. Lúc này thấy có rất nhiều gương mặt đang hốt ha hốt hải lướt qua tôi, thôn dân đã nhanh chóng khống chế được thế lửa. Bọn họ điều biết: Hỏa hoạn sẽ gây ra tổn hại khủng khiếp như thế nào đối với núi rừng. Nên ở phương diện này đều đã được giáo dục một cách nghiêm khắc, so với dân thành phố như chúng tôi thật có kỹ năng phản xạ mạnh hơn nhiều.

Cuối cùng, tôi và Lục Tử đành lánh vào 1 góc phòng nhìn ra bọn họ. Lúc này vẫn ko thấy Bạch Dực đâu cả. Người anh đang bị thương, vốn chẳng có cách nào tham gia dập lửa. Tôi nhờ người xung quanh tìm giúp, phát hiện Bạch Dực đang đứng ở 1 ngõ nhỏ. Giờ đây còn thêm 1 người nữa đang đứng cạnh anh, nhìn đáng vẻ có chút giống Chu Đào. Hấn từng bước đến gần Bạch Dực, anh cảnh giác nhắm góc sáng mà lùi về đó. Tôi vội vàng ném chậu nhỏ xuống lao ngay về hướng anh. Hiện tại trên người anh còn có vết thương, thật sự quá nguy hiểm. Nhưng, vừa chạy đến nửa đường liền đứng chững lại. Tôi phát hiện Chu Đào nói gì đó xong lại quỳ xuống trước mặt Bạch Dực. Tôi trông hấn thật quái dị, quỳ rạp trên đất tràn ngập sợ hãi. Ko hiểu sao, tôi ko đến gần hơn mà chỉ đứng xa xa quan sát động tĩnh của bọn họ.

Chu đào như bị tâm thần cứ điên cuồng dập đầu trước Bạch Dực. Nhưng anh lại chẳng động dậy gì cả. Tôi nhìn ko rõ thái độ của anh, chỉ cảm thấy thật sự rất kỳ quái. Tiếp theo là một màn làm tôi xém chút là hét toán lên rồi. Chu Đào kia ko biết làm sao lại học từ trong miệng ra rất nhiều sâu xanh biếc. Thứ này thật giống với chất lỏng mà Cửu Ngọc Trùng phân rã thành.

Vì mọi người đều đang vội vàng cứu hỏa, xung quanh ồn gần chết, khiến tôi chỉ nghe được loáng thoáng Chu Đào đang la hét gì đó. Hấn nói hấn ko cố ý, hấn cũng là hết cách rồi. Tôi thấy nếu muốn nghe thật rõ chỉ còn nước đến thật gần thôi. Mắt cứ chăm chăm dồn toàn bộ lực chú ý vào phía trước, tự nhiên quên mất dưới chân. Tôi chẳng biết tại sao lại có 1 cái ầm đồng bay vọt đến chân mình, vấp 1 cái té lăn quay ra. Lúc này bọn họ liền nhìn đến tôi. Bạch Dực làm như tôi sắp chết đến nơi mà hoảng hồn kêu lên rồi vội vàng chạy đến đỡ tôi dậy. Vừa lom khom đứng lên tôi lần thứ 2 lại đập nhằm âm nước, ngã nhào xuống đất. Cuối cùng anh như phải dùng hết cách mới kéo cả người tôi dậy nổi.

Tôi vừa đứng vững liền hỏi ngay: “Có chuyện gì thế?”

Anh thở dài 1 hơi: “Thì như cậu thấy đó.”

Tôi á khẩu cả nửa ngày, sau đó nghe anh nhíu mày mà nói: “Chu Đào đã về thôn trước chúng ta. Hẳn thật ko ngờ chúng ta vẫn có thể sống sót được. Hắn muốn chúng ta cho hắn bột phần trên bức họa. Giờ quỳ trước mặt chúng ta vốn ko phải người, gọi đây là 1 là một con Cửu Ngọc Trùng mới thích hợp nhất.”

Tôi nhướn mày hỏi: “Chẳng lẽ hắn chính là....Cử nhân nhà Thanh kia?”

Chu Đào lắc lắc đầu nói: “Thanh đại cử nhân... Không... Ta ko thuộc đời Thanh. Ta là công hầu Tấn quốc thời Đông Chu. Tính ra đã tồn tại ít nhất là hơn 2 ngàn 2 trăm năm đi.”

61. Chương 60: Mộ Phần Của Sâu (ngũ)

Nói xong hắn lại ho ra rất nhiều chất lỏng màu xanh biếc. Dừng lại lau miệng hai ba lần rồi tiếp tục nói: “Chuyện xảy ra cũng lâu lắm rồi, trí nhớ của ta cũng thập phần mơ hồ. Chỉ nhớ khi xưa hiền công vì nước đạt được hàng loạt tước vị. Rồi âm thầm trong phủ nghiên cứu ra nhiều bí thuật. Lúc đó, là ta phụ trách về cổ thuật. Các người ko thể tưởng tượng được đâu. Khi ấy, trong quốc thổ cấm kỵ nhất chính là mấy thứ âm tà như trên. Nên ta tất cả đều phải tìm tòi lên lút trong mật thất. Cuối cùng cũng phát hiện ra 1 phương pháp có thể bảo trì cho thi thể vĩnh viễn ko bị hư thối. Chính là dùng Cửu Ngọc Trùng đây. Nhưng phương thức này quá mạo hiểm, dù có hiền công cũng ko được xem trọng. Cuối cùng cũng ko thể thay thế được cách dùng thủy ngân. Triều đình lúc bấy giờ cũng ko ủng hộ ta, nên ta mới thất bại như thế. Toàn bộ thân thể đều bị 1 lượng lớn Cửu Ngọc Trùng ăn mòn. Ta cứ nghĩ mình chết chắc, vì một khi bị chiếm cứ cơ thể, con người sẽ lập tức tử vong. Thế là ta vội tìm một nơi nào đó tránh cho xác mình ko bị mất đi. Trời ko phụ người có lòng, một lần vô tình ta tìm được hang động này. Ở đó có 1 thứ có thể khắc chế Cửu Ngọc Trùng đang lớn dần, khiến chúng vĩnh viễn trở thành ấu trùng. Hơn nữa, nơi này còn có dấu vết ghi lại về Cửu Ngọc Trùng. Thế là ta ôm hết hy vọng tiến vào trong thạch thất kia, cứ đứng giờ là ăn bột phần. Nhưng cuối cùng ta vẫn phải chết. Người ở lại đều dựa theo di huấn của ta mà mai táng thật nghiêm ngặt. Nhưng việc lạ lại xảy ra. Năm thứ 2 sau khi ta hạ táng, bỗng nhiên tỉnh lại! Ta sống đến giờ! Bất quá giờ đây ta đã ko còn nhận thấy ta chính là ta nữa. Da ta thường hay có cảm giác như sâu bò vậy, cả người ngứa ngáy rất khó chịu. Ta biết trong cơ thể mình có rất nhiều sâu. Vì thế ta tìm mọi cách để trốn khỏi mộ phần. Cuối cùng thì quay lại nơi này. Bất quá ta phát hiện ra 1 chuyện, là ta đã qua hai ba chục năm ko xuất hiện, bọn chúng liền cho ta như người chết, đem ta chôn trở lại. Nhưng đến năm thứ 2 ta lại thức tỉnh, sau đó cứ lập đi lập lại quá trình này. Các người thử ngẫm xem, hơn 2 ngàn 2 trăm năm rồi ah! Càng về sau, ta càng ko thể phân rõ được rốt cuộc ta là người hay sâu.

Có vài lần ta bị đào ra nhưng chưa thức tỉnh. Mọi người khi ấy nhất định cho ta là cương thi, nhưng cũng ko gặp nguy hiểm gì. Ta biết trong cơ thể mình có sâu tàn phá, nên vẫn chọn hình thức ẩn thân mà sống. Mãi đến mấy năm trước đây, lại có người đến trộm mộ. Bọn chúng đương nhiên cũng tìm được mật thất kia, mang từ trong mộ của ta ra khối ấu thể của Cửu Ngọc Trùng kia. Ta lúc đó ko cách nào tỉnh lại được, những chuyện này đều là nữ nhân gọi là Trình Viện nói cho ta biết. Khi ta tỉnh lại đã bị.... người khác buộc chặt tay chân, còn có thêm bọn khỉ đột đang cắn xé thân thể ta. Bọn chúng cắn ta được 1 lúc thì bỗng nổi điên lên rồi chạy trốn. Cuối cùng thì nữ nhân kia đã đến chỗ ta, nàng đã cứu ta. Hơn hết còn kể là thôn nàng đang phát sinh bệnh dịch quái đăng. Ta liền nghĩ ngay đến có thể đó là Cửu Ngọc Trùng. Ta nói với nàng ta dưới hang động kia có thứ bột phần dùng để ngừa được Cửu Ngọc Trùng. Nàng ta vô cùng hưng phấn, vội xuống ngay mộ địa. Nhưng ko hiểu sao, nàng vừa vào đến hang động thì trở nên điên khùng. Cuối cùng tự nhiên lại muốn giết ta, nói ta ko phải là người....Ta biết ta có lẽ sẽ ko thể trở lại thành người.... Nhưng ánh mắt của nàng ta cứ như cho ta ko phải là người vậy. Ta thật sự ko muốn giết nàng.... Nhưng lúc đó là chuyện vạn phần bất đắc dĩ. Ta giết nàng rồi cũng ko có lòng thu dọn thi thể nàng, nên bỏ đi. Cuối cùng ta đi vào thôn trang, muốn xem thử sâu cuối cùng là hoành hành đến đâu rồi. Này so với tưởng tượng của ta thập phần nghiêm trọng. Sau đó nhờ vào mấy bộ sách của nữ nhân kia, biết được nhiều chuyện về xã hội hiện đại. Vì thế lúc các người nhìn thấy ta nhất định ko đoán được ta là 1 người chết rồi đi.”

Ta phát hiện nếu tình trạng này trở nên xấu đi, chính phủ hiện đại của các người nhất định sẽ phái người đến đây. Thân phận của ta sẽ bại lộ, vì ta ko có chứng minh nhân dân gì đó của xã hội hiện đại để xác minh.

Đến lúc đó ắt sẽ có họa sát thân. Thế là ta lại đi vào thạch thất, muốn lấy ra ít bột phấn. Nhưng ko thể nào xuống dưới được nữa. Nơi đó đã hình thành vô số sâu rồi. Tuy trong cơ thể ta cũng có, nhưng có chút khác biệt Chúng tấn công rất mạnh mẽ, tựa như đang canh giữ mộ thất ko cho người nào tới gần cả. Ta đến vài lần đều thất bại, xem chút nữa còn chết luôn trong đó. Cho đến khi các người đến, còn nói là vì bức họa trị sâu kia mà đến, nên ta nghĩ muốn mượn tay các người lấy thạch phấn. Nhưng sau đó ta lại phát hiện, nếu các người thấy xác nữ kia, nhất định sẽ nghi ngờ ta ngay. Thế là lại hối hận. Muốn.....Aiz! Điều là lỗi của ta. Sau đó ta lại về thôn này trước. Biết nơi này hẳn đã ko thể cứu được nữa, nên thăm tính hoặc là ko làm, còn đã làm thì phải làm cho đến cùng, đem toàn bộ bí mật nơi này chôn dấu. Ta sẽ có thể tiếp tục dựa theo phương thức này mà trường sinh mãi mãi. Bất quá, hành động lúc nữa đêm kia đã bị thăng nhóc phát hiện. Xem ra muốn thiêu hủy nơi này cũng ko làm được rồi....Aiz! Ta biết tất cả lỗi đều tại ta.”

Nói xong hắn liền thật ác độc mà dập đầu trước bọn tôi. Tôi ko biết hắn ăn năn được bao nhiêu, nhưng cái ý nghĩ muốn thiêu sống toàn bộ thôn này đã cho thấy kia là một người đầy hung tàn thủ đoạn. Lúc này tôi lại phát hiện da ở trong lớp quần áo đang che giấu của hắn có rất nhiều mụn gạo, cứ như bên trong có rất nhiều sâu. Lòng thăm nghĩ, đã ở cạnh người này lâu như thế, sao lại ko phát hiện ra thân thể hắn biến đổi như vậy chứ? Đã thế còn ở cả đêm với hắn nữa áh. Giờ đây nhớ lại, cả người đều cảm thấy ngứa ngáy.

Bạch Dực liền nói tiếp theo: “Tuy là nói như vậy, nhưng người hắn cũng biết, số sâu khổng lồ này là thông qua thân thể của người ký sinh rồi sinh sôi nảy nở. Chỉ cần người thật sự chết....Lũ sâu này khẳng định ko có chỗ ký sinh cũng sẽ tiêu tan theo. Còn người cũng ko cần cảm thấy mình ko phải là người nữa.”

Thân thể Chu Đào run lên, có lẽ hắn tàn trử lâu như vậy, cũng ko hề nghĩ đến là sẽ kết thúc chính mình. Nên cứ chần chờ bảo lưu số sâu này như thế, khiến chúng nó cứ sinh sản nhiều lên. Tôi nhìn ra được nội tâm đen tối và đầy ít kỷ của hắn. Điểm này cùng với cha con Vĩnh Hác vì muốn nuôi Cửu Bặc Phệ Hồn Cức để trường sinh bất tử là cùng 1 loại. Nhưng nếu hắn đã ko muốn bí mật bị bại lộ, thì tại sao lại nói cho chúng tôi biết làm gì?

Tôi phát hiện thấy Chu Đào àh ko gọi là Chu Vinh mới đúng, lòng dạ của hắn có 2 loại tính cách. Một là nhất gan sợ phiền phức, rất muốn mượn tay chúng tôi đến mộ thất để lấy bột phấn. Một còn lại là điên cuồng giết người. Thành thật mà nói, đó cũng ko phải là đa nhân cách mà do bị sâu khổng lồ chế nên thay đổi tâm tính. Như Bạch Dực đã nói, hẳn ta đã ko còn là người nữa.

Chu Đào biết chúng tôi ko muốn cho hắn một ít bột phấn, thì mắt bỗng lóe lên tia ác độc. Hắn liền nổi điên mà nhào đến. Bạch Dực túm lấy tôi xoay người 1 cái. Hắn đứng lên, tôi mới phát hiện thấy bộ đồ cách ly của hắn đã phòng lên rất nhiều, nặng nề giống như được nhồi đá bên trong vậy.

Lửa gần như đã được khống chế. Nơi này vốn rất hoang vu, nên cũng chẳng bị cháy thứ gì nhiều cả. Chu Đào thật tuyệt vọng nhìn tôi và Bạch Dực, hắn chần chờ muốn nói gì đó, nhưng rồi khôi phục lại bộ dáng như cũ, quỳ rạp trên mặt đất dập đầu tới tấp trước chúng tôi mà van xin.

Bạch Dực lắc đầu nói: “Người nhất định phải biến mất. Thế giới này ko thể dung nạp loại quái vật như người được....Ta bất lực....”

Tôi nhăn chặt mày nhìn thân thể đang càng lúc càng phình ra như muốn nổ tung tóe của Chu Đào. Lòng cũng rất cảm thông cho sự đáng thương của hắn. Bất quá như lời Bạch Dực nói. Đáng lẽ hắn nên chết từ 2 ngàn năm trước rồi.

Ánh mắt Chu Đào tối tăm càng lúc càng phát ra tia nanh ác. Miệng hắn chui ra ko biết bao nhiêu là sâu xanh biếc. Mắt hắn trắng dã lồm sấu vào. Hắn cười lạnh nói: “Các người nghĩ nếu ko cho ta chút bột phấn ta sẽ bỏ qua cho bọn người nơi này sao? Lúc đó các người sẽ cùng ta chết hết. Thậm chí có rất nhiều người cùng ta xuống suối vàng. Hơn hết, các người vĩnh viễn cũng ko biết được bí mật của mật thất trong cổ mộ là gì!”

Mắt tôi lập tức hiện lên linh cảm ko may. Lòng tôi đấu tranh kịch liệt, thăm nghĩ trước mắt hiện đang là mầm họa. Nhưng hắn nói là bí mật, cuối cùng là bí mật gì. Hang động đó ko phải từ thời Chu tồn tại đến nay sao? Thế thì sẽ ẩn chứa bí mật nào khác, có liên quan gì đến lời nguyện trên người tôi ko? Tại sao lại xảy ra ở triều Chu? Ngay lúc tôi còn đang phân vân thì Lục Tử hét lớn 1 tiếng, mắng: “Ông tổ mày! Dám giết anh em của tao hử! Ông đây muốn nghiền mày thành tro!”

Tôi liền nhìn thấy cậu ta ôm một cái cột đang cháy, nhằm thẳng vào Chu Đào mà bỏ xuống. Hắn ta ko kịp phản ứng, đã bị cột gỗ đánh cho ngã lăn ra đất, cả người nhanh chóng cháy lên ngọn lửa màu đen. Hắn ra sức phúi lấy phúi để, nhưng cả thân thể giờ đây như giấy đang bị đốt vậy. Lửa cháy bốc lên 1 đám khói màu đen. Tôi vội vàng kéo Bạch Dực sang 1 bên. Người trong lửa kia bắt đầu co giật rồi điên cuồng gào thét. Tôi cuối cùng nghe được âm thanh [xèo xèo] như tiếng sấm bị hỏa thiêu vậy.

Bạch Dực rất có thể đã bị nội thương. Anh ho khan nói: “Mau! Đợi đốt hẳn đến ko còn gì nữa thì đem tàn tro đó chôn kỹ đi! Thứ này tồn tại trong không khí cũng nguy hiểm lắm.”

Tôi cùng Lục Tử mỗi người một việc vội lấy cái cuốc gần đó, nhằm ngay chỗ tro tàn kia mà đào đất. Mãi đến khi ko còn thấy chút nào tàn dư nữa mới thôi. Đúng là....chúng tôi đã nghiền xương hẳn thành tro bụi luôn rồi.

Bạch Dực tựa vào thân cây mà thở hắt ra từng đợt. Đợi chôn xong hết rồi, tôi vội chạy đến xem tình hình của anh. Anh phun ra 1 luồng hơi mà nói: “Ko sao đâu, lúc nãy bị vật cứng đập vào, giờ vết thương ở lưng lại nhói đau.”

Tôi ra dấu cho anh đừng nói nữa, bảo Lục Tử nhanh chóng liên hệ ông chủ Triệu, nói chúng tôi đã tìm ra cách đối phó với lũ sâu kia rồi. Nhưng Bạch Dực vì thế mà bị thương nặng! nhờ ông ấy mau mau phái người đến.

Lục Tử đỡ chúng tôi vào phòng, Bạch Dực giữ chặt tay tôi nói: “Thuốc bột này có thể đuổi sâu, cậu....khụ khụ, lấy ra 2 phần 3 cho người trong thôn này. Sau đó bảo họ cùng hợp nhau lại, dùng cây cỏ gì đó đốt lên hết đi. Chỉ cần ko còn sâu, thì bệnh thối rửa này có thể trị được bằng thuốc.”

Tôi cầm gói bột từ tay anh, chia ra hai nửa, rồi dùng giấy báo gói kỹ lại đưa cho 1 cụ già trong thôn. Cụ lúc đầu còn bán tín bán nghi nhận lấy. Tôi cũng chẳng thể quan tâm được nhiều như thế, vội chạy lại về nhà. Bạch Dực giờ đây đã ho ra chút máu. Tôi đỡ anh dậy, để anh tựa vào lưng mình, hy vọng anh có thể dễ thở 1 chút. Anh dựa vào người tôi, vẻ mặt có hơi mệt lung, tựa như người trong cùng 1 lúc đã phải chịu nhiều đả kích dồn dập vậy. Lần đầu tiên tôi thấy mắt anh ngây dại như thế, anh vuốt mặt tôi nói: “Có lẽ kết thúc như vậy là tốt nhất đi....”

Tôi ko biết anh có phải nói đến chuyện vừa rồi hay không, chỉ có thể gật đầu như nghe theo anh mà thôi. Anh cười khổ thành tiếng lắc đầu nói: “Em ko hiểu, nhưng em ko hiểu cũng tốt. Như vậy anh mới có thể, có thể ở cạnh bên em.”

Tôi buồn bực nhìn anh, lòng tự hỏi ko biết anh có suy nghĩ kỳ quái như thế từ lúc nào, tôi đương nhiên vẫn sẽ ở cạnh anh mà. Bỗng nhiên bức bức họa cuối cùng lướt qua, trong đầu tôi bỗng nhớ lại hình ảnh trong bức bức họa cuối cùng, một người bị cắt ngang thân thể, sau lưng hẳn xuất hiện 1 cái cầu thang. Chẳng lẽ đây là kết thúc cuối cùng của tôi? Dự cảm chẳng lành trong lòng tôi càng rõ rệt. Giờ bát khổ đã xuất hiện được 5 ván.....Thật sự ko biết khi đi tiếp sẽ còn có thể nhìn thấy thứ gì nữa đây. Nhưng khi bước vào hang động kia, tôi có cảm giác quen lắm. Giống như đã gặp qua chỗ nào tương tự như vậy rồi.

Lúc này thì Lục Tử lại chạy vào nói: “Xe ko cách nào vào đường núi này được. Ông chủ Triệu nói, sáng mai sẽ có bác sĩ chuyên khoa đến. Nhân tiện, còn dẫn theo vài chuyên viên về bệnh truyền nhiễm nữa. Tóm lại là chúng ta cứ gắng chịu thêm 1 đêm nữa, ngày mai sẽ có người phụ trách chuyên môn đến nơi này. Chúng ta sẽ ko hề gì đâu.”

Tôi đỡ lấy Bạch Dực, cảm thấy anh ko cách nào tựa lưng vào được, chỉ có thể tựa đầu vào vai tôi đỡ một chút. Tôi thức trắng 1 đêm, chưa lúc nào tôi lại gấp gáp như thế, tựa như việc sống chết đang chỉ mình treo chuông, anh bất cứ lúc nào cũng có thể giả từ cõi đời này vậy. Bạch Dực mạnh mẽ thế kia, còn bị thương đến nông nỗi này, tôi có khả năng trốn tránh được bao lâu?

Bạch Dực lúc này lại cầm tay tôi nói: “Đừng suy nghĩ nhiều quá. Tất cả đều đã qua rồi.”

Tôi quay lại mới phát hiện Bạch Dực đang tựa lên vai mình, liền chậm chậm cúi đầu nói: “Chuyện như thế này chừng nào mới tới nữa ah? Cuối cùng chúng ta sẽ ra sao đây? Lão Bạch àh, vẫn là câu nói kia, tôi liên lụy anh.....”

Anh ho khan vài cái, hơi ngẩng đầu nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ. Mắt có chút mờ mịt, sau đó chậm rãi nói: “Đúng vậy ah.....Cuối cùng đến khi nào mới có 1 kết thúc đây....”

Tôi đoán rằng anh ko thể ngủ được do lưng đau. Muốn chỉnh lại thân mình 1 chút để anh dựa vào dễ chịu hơn. Nhưng trọng tâm ko vững, liền ngã ngửa người ra sau. Bạch Dực cũng ko giữ tôi lại, anh cứ thế chống tay nhìn xuống tôi. Tôi ý thức được tư thế này có chút kỳ cục, nhất thời tim đập nhanh thêm vài lượt. Ánh mắt anh có hơi mê hoặc, cứ chầm chậm hạ thân mình xuống thật tự nhiên. Lòng tôi bỗng hoảng sợ, anh dùng tay vuốt qua mặt tôi, cuối cùng là xoa xoa môi, mở miệng hỏi: “Được ko?”

Tôi ko biết trả lời thế nào, chỉ có thể lặng im nhìn anh. Anh thở dài thường thượt xong lại cúi xuống dùng môi dò xét miệng tôi. Lúc này tôi như bị ma xui quỷ khiến mà mở miệng mình ra. Anh cười nhẹ, sau đó tiến đầu lưỡi mình vào. Toàn thân tôi nhất thời căng thẳng, nhưng anh lại chẳng hề nóng vội, ngược lại vô cùng dịu dàng quấn lấy lưỡi tôi. Dẫn dắt tôi đáp lại nụ hôn của anh, ánh mắt anh thật diễm đam biết bao. Nhưng nó ko phải là loại diễm đam thông thường mà là phản phát ưu thương. Anh trong mắt tôi là cả một nỗi niềm bi ai. Tôi cứ bị ánh mắt của anh cuốn hút, hai tay ôm lấy đầu anh, muốn vỗ về an ủi anh. Anh thật ko ngờ tôi lại như thế, nên hôn càng thêm mãnh liệt. Lòng tôi thầm mắng: “Quả là người ko thể nhìn tướng mạo. Vừa trông thì thật thà thế kia. Hôn môi đều vượt qua kỹ thuật của trai bao! Thằng nhóc này quả ko thể khinh thường được mà.”

Ngay đúng lúc tôi ôm đầu anh đáp lại nụ hôn, còn tay anh đang ghì lấy thắt lưng của tôi thì Lục Tử bỗng từ đâu vọt đến hét toát lên: “Chịu ko nổi mà! Phòng của tôi đầy cả rết! Ông đây đã bảo là ban đêm thì đừng có hun như xông khói thịt ấy. Giờ thì....được lắm.... điều hun ra một đồng sâu....”

Tôi ko ngờ là cậu ta lại xuất hiện đúng lúc như vậy, liền lúng túng cần nhằm lưỡi của Bạch Dực, sau đó vội vàng đẩy anh ta ra. Sau lưng của anh là vết thương còn bị tôi cắn phải lưỡi, đau đớn đến độ thở rút 1 cái. Tôi ngay lúc này chẳng biết làm gì cả, mặt mày đỏ gay cũng ko biết nên nói gì, chỉ có Bạch Dực run rẩy đến nửa ngày. Anh ho khan một lúc lâu sau đó thần sắc liền trở lại như thường. Mặt anh thối như chưa từng thối hơn, quay đầu qua nhìn Lục Tử mà mát mẻ: “Thằng nhóc này, cậu chưa thấy qua rết à? Đàn ông con trai lại đi sợ mấy con sâu?”

Lục Tử ậm ừ ừ ừ cả nửa ngày, cuối cùng vừa ngượng nghịu vừa đóng cửa lại. Tôi cũng nhanh chóng mang giày chuẩn bị rời khỏi. Bạch Dực giữ chặt tay tôi lại hỏi: “Định đi đâu thế?”

Tôi cũng ấp úng nửa ngày, cuối cùng mặt mũi đỏ gay gạt tay anh ra nói: “Tôi....tôi đi bắt rết cho Lục Tử đi....” ...” Nói xong vội vàng giật tay ra khỏi Bạch Dực chạy một mạch ra ngoài, xem chút đã vướng phải giày của mình rồi.

Bạch Dực lúc này khó lòng kiềm nén để ko chửi thề vài câu. Tôi cũng ko dám nghe anh đang nói gì, vội vàng chạy thẳng ra khỏi phòng. Lòng đã sớm hoảng loạn ngay cả cha mình tên gì cũng quên mất.

Tôi ngồi xổm ở góc tường rít hết 4 điếu thuốc mới bình tĩnh lại. Thế nhưng, hơi nóng trên mặt chẳng thể nào tan được, chỉ có thể ngơ ngẩn ngậm lấy điếu thuốc tro mát ra nhìn ánh trăng.

Ngày hôm sau, liền có bác sĩ chuyên khoa đến. Ba người chúng tôi vì đã tiếp xúc nhiều lần với thôn dân nên ko cách nào có thể lập tức đưa trở về. Theo lời Lục Tử thì bác sĩ đã dặn chúng tôi nếu chẳng có chuyện gì lớn thì đừng bước ra đường. Cuối cùng thì vết thương của Bạch Dực đã ổn định lại, tôi coi như đã thở ra nhẹ nhõm được rồi. Nhưng trong lòng vẫn nặng nề. Tôi cũng biết tại sao lại như thế. Bất quá, cho đến bây giờ tôi cũng ko dám bước vào phòng anh. Sau đó một tuần, thật đúng như dự liệu, trên người chúng tôi ko hề xuất hiện dấu hiệu hư thối. Thế là vội vàng gom góp đồ đạc chuẩn bị về lại thành phố. Dân trong thôn vì có được bột phấn cộng thêm sự cứu trợ kia. Khi biết chúng tôi sắp đi liền chia tay như đưa tiễn Hồng quân công nông Trung Quốc vậy. Có bà thêm già còn dúi vào tay tôi một cái trứng ngỗng to tướng, bảo tôi để dành ăn dọc đường. Tôi đương nhiên cũng ko khách sáo mà nhận lấy.

Lục Tử như đang tận hưởng ko khí náo nhiệt của buổi tiễn đưa. Đã thật ỉnh là giải phóng quân mà nhận hậu lễ của bọn họ rồi. Tôi xem chút nữa là cười phá lên rồi đi. Bạch Dực cuối cùng cũng trở về dáng vẻ bình lặng. Nhưng trong lòng anh vẫn có chút坎 礙 với Lục Tử. Cậu ta nhiều lần muốn nhào đến lấy lòng đều bị ánh mắt lạnh lùng đuổi cho tiu ngiu về lại chỗ cũ. Bất quá điều làm anh vui vẻ chính là được dân bản xứ tặng cho 1 cây sáo làm quà tạm biệt. Tôi đã ở cùng anh lâu như vậy cũng ko biết, thì ra anh

biết thổi sáo. Nhưng mà khúc anh thổi, tôi nghe cũng ko biết. Tôi đã đề nghị anh thổi mấy khúc nổi nổi hiện tại, chứ còn cái gì mà “Ánh trăng nói hộ lòng tôi” thì tôi đành bó tay thôi....

Anh thổi xong khúc đó, liền đưa mắt nhìn tôi. Tôi biết anh vẫn còn ghi nợ chuyện tôi bỏ chạy đêm đó ko khỏi thăm mắng trong lòng. Người này bụng dạ nhỏ mọn gì đâu đó!

Tôi lại nhìn ra dãy núi xa xa, cứ kéo dài bất tận ko biết ẩn chứa bao nhiêu bí mật. Tôi lo lắng hai điều. Một là xác nữ kia, chị ta có biến thành Chu Đào thứ hai hay ko, là trở nên một dạng quái vật nửa người nửa sâu. Hai là bọn buôn lậu đã tuần 1 số đồ ngọc kia ra ngoài. Mấy thứ đó rất nguy hiểm. Bất quá, ông chủ Triệu có bột phần trong tay, hẳn sẽ ko ngồi yên nhìn thị trường đồ ngọc mà ông ta yêu quý bị bọn sâu thao túng đâu. Nhưng, tôi cứ nghĩ mãi về phiền phức của mình, cảm thấy thật ko có lòng để lo cho người khác. Lúc này tôi bỗng nhiên đưa ra 1 quyết định vô cùng hoang đường là muốn tự mình điều tra. Nhân lúc còn sống, tôi muốn biết được rốt cuộc đây là chuyện gì. Dù như thế nào tôi vẫn phải làm rõ cho được kết cục cuối cùng. Hiện tại toàn bộ sự việc đều liên quan đến triều Chu. Loại nguyên rửa quỷ quái này có vẻ xuất hiện vào thời đó. Còn có Huyền Hoàng Bích mà chúng tôi từng hiến tế cũng là lễ khí (~ đồ dùng nghi lễ) thuộc thời nhà Chu. Vì thế, nhà Chu chính là manh mối lớn nhất của tôi. Tôi hít mạnh 1 hơi, triều Chu thật sự rất mơ hồ. Nhưng tôi cứ mặc kệ, dù thế nào cũng phải tra cho ra. Bởi biết đâu tôi chẳng còn bao nhiêu thời gian nữa. Chuyện này đã gây cho tôi hậu quả ko thể tưởng tượng được. Nhưng đó là về sau. Tôi lại thở dài 1 hơi, lúc này Bạch Dực đang cầm cây sáo trong tay nói: “Cậu có rút mắc cần bàn sao?”

Tôi thấy anh chủ động làm hòa, nhưng cũng ko thể ko ngại ngùng, liền nhăn mày: “Chẳng bàn gì cả....Chi bằng....Tôi hát cho anh nghe?”

Lục Tử vội vàng ngăn lại: “Ái chà....người anh em àh, tha cho tôi đi. Cậu dù có hét rách cổ họng thì ánh trăng làm sao có thể hiểu nổi lòng cậu đây? Thôi đi....cậu đến 1 nốt nhạc cũng ko biết. Nghe cậu hát chi bằng nghe chim nó quang quác lên còn hay hơn áh.”

Tôi lườm cậu ta 1 cái rồi mắng: “Thằng nhóc nhà ngươi thì biết gì nào! Lúc cậu nghe tôi hát ko phải đang lúc dậy thì sao! Giọng điệu đương nhiên có chút khác biệt rồi. Giờ ông đây đã khác xưa nhiều lắm, là cậu vẫn ko biết đó thôi.”

Lục Tử vẫn trì hoãn: ”Được, được, cậu nên đến gần an ủi chút đi, nói ko chừng còn nhớ rõ chuyện tốt bị phá hỏng đêm đó đấy. Đàn ông thôi mà.... Tôi cũng có thể hiểu được nha. Còn nữa, cậu đừng có trước mặt tôi là già lơ. Đi thôi! Đường núi gập ghềnh lắm nha!”

Tôi nghe cậu ta nói vậy thì cũng chẳng còn lòng dạ nào nữa. Ngay lúc này tôi có chút ko cam lòng, chẳng vứt bỏ được. Tôi gõ gõ đầu mình để dừng nghĩ ngợi lung tung nữa. Chuyện đó vốn chẳng thể trách ai cả. Chẳng lẽ bị khi đang làm mấy chuyện kia bị bắt quả tang rồi còn dầy mặt làm tiếp? Xem ra chẳng ai muốn nghe tôi hát cả. Tôi đành hắng giọng mắng một tiếng thật tục: “Khốn thật, tự mình hát ỉnh nghe!”

Một phần của sâu _Hết

62. Chương 60.1: Ngẫm Nghĩ

Lời nguyên kia....vẫn lảng vảng bên cạnh tôi. Những cái chết quỷ dị quái đản ko thể tránh đi được. Nhớ lại thật luôn có những điềm nhỏ nhỏ báo trước cho chúng tôi biết. Nhưng tôi ko tài nào thoát khỏi vận rủi là do chính mình chủ quan ko chịu để tâm đến. Dẫn đến giờ đây cũng sắp thành vật hiến tế tiếp theo rồi.... Đây là một truyện kinh dị cũng cũ rồi trên internet. Kể về 1 nữ nhân vật chính vì tò mò mà mở ra một chiếc hộp bằng gỗ tử đàn đã phủ bụi của rất nhiều năm trước. Sau đó liền bị hành hạ bởi rất nhiều cách thức chết chóc thật kỳ quái. Cô ta dựa vào năng lực đoán trước của bạn trai mình mà hết lần này đến lần khác thoát được vận rủi. Nhưng lần nào, khi gần tiếp cận được sự thật cuối cùng thì lại có cái chết mới xuất hiện. Cô ta và bạn trai mình cứ mãi bị treo lơ lửng bởi nguy hiểm bên mình. Cô bé kia dần trở thành người đơn độc, lúc nào cũng đối mặt với ác linh trước mắt. Câu chuyện kết thúc chính là bản nhật ký của nữ nhân vật cũng là tiểu thuyết kia. Nhiều năm sau, một cô gái khác lại bước vào căn phòng đó lần nữa. Bên trong ko

một bóng người, chỉ còn bản nhật ký này ở lại. Cuối cùng bé gái kia có chạy thoát hay ko, chẳng người nào biết được. Sau hết, chỉ có 1 tờ giấy hồng in dấu tay dính máu. Tôi tắt trang đó đi, châm điều thuốc ngáy người trước màn hình. Đầu óc có chút mơ hồ, trong thời gian này tôi nghiện thuốc lá nặng hơn. Ngay bản thân cảm thấy mình càng lúc càng tệ, nhưng cũng chẳng màn đến làm gì. Sau khi xuống núi, sự việc cũng ko thuận lợi lắm. Đầu tiên là việc giảng dạy gặp nhiều khó khăn. Bạch Dực cũng rơi vào chuyện tương tự. Chúng tôi xin nghỉ làm quá nhiều và quá thường xuyên đã đánh động đến lãnh đạo trường. Họ đã nghiêm trọng xử phạt chúng tôi. Nếu ko phải ông chủ Triệu đã lo lắng chu toàn nói ko chừng giờ ko phải đối mặt với kỷ luật gì đó mà là trực tiếp xa thải luôn rồi. Thời tiết ngoài trời vô cùng nóng bức. Tuy buổi tối thỉnh thoảng có chút gió thoảng qua, nhưng vẫn ko thể giảm được cảm giác bức bối do không khí mang lại. Loại thời tiết này chỉ là khúc dạo đầu ủa hè mà thôi. Ước chừng chẳng bao lâu nữa sẽ bước vào mùa mưa, dầm dề rã rích. Tôi động đây phải bụi khói, nhìn nhìn màn hình máy tính, lại vùi đầu vào đó điều tra. Bạch Dực gần đây cứ đi sớm về trễ. Lúc tối thường vắng anh ta. Tôi ngủ trước, sáng hôm sau lại thấy anh nằm ở giường bên. Xem ra sớm nhất cũng phải 4 giờ sáng mới về. Tôi hỏi anh sao thế, anh nói phải đi tìm hiểu vài chuyện bảo tôi đừng lo lắng, cũng ko muốn tôi hỏi quá nhiều. Tôi lại dường như đã quen thói gật đầu ngoan ngoãn. Mặt khác, sau khi cùng Bạch Dực về đây, tôi vẫn chưa nhận được 1 lời giải thích nào về chuyện lúc ấy. Tôi cũng ko chủ động nhắc đến, tất cả đều trở về cuộc sống bình thường. Tôi vốn ko cảm thấy kia là lỗi của Bạch Dực. Nói cho đúng là, từ đầu đến cuối đều có tôi phối hợp với anh ấy. Lúc ấy, bỗng nhiên lại thế, một chút chuẩn bị cũng chẳng có. Nếu ko phải Lục Tử tiến vào, có lẽ tôi đã thực sự tiếp nhận Bạch Dực rồi, từ nay về sau chắc đã ko thể làm anh em với anh được nữa. Mà là một quan hệ mới, quan hệ tình nhân. Loại cảm xúc này thật quá mơ hồ, hẳn sẽ ko xảy ra giữ chúng tôi đâu. Đầu óc tôi có hơi hỗn loạn, nhớ đến chuyện đó mặt nhất thời lại đỏ lên. Tôi buồn bực vỗ bịch nó 1 cái. Chẳng lẽ tôi thật ko phải đàn ông sao.....Nhưng nếu là Bạch Dực, có lẽ tôi.... Tôi vội kéo suy nghĩ càng lúc càng xa tít tắp trở về, hít sâu 1 hơi tập trung lực chú ý vào máy tính. Gần đây, hễ đi làm về là tôi lại điều tra về nhà Chu. Phát hiện tin tức trên mạng thật vô cùng ít ỏi. Nhưng tuy vậy, vẫn có những tư liệu thông thường, như triều Chu chia làm Đông Chu và Tây Chu. Mọi người đều biết. Đông Chu, chắc ai cũng biết, Phụng minh kỳ san, Vũ vương phạt Trụ[1] sau đó mới có Chu triều. Thật ra, nếu nói theo cách khác, thì Tây Chu vương triều cũng ko phải đến thời Văn vương mới thành lập mà đã được góp phần khai sáng từ trước, phát triển cũng khá thịnh vượng. Sau vì ko đủ thực lực trong tranh chấp nên đã tách dần thành triều Chu đầu tiên (Nay thuộc vùng núi tỉnh Thiểm Tây) rồi thiết lập hệ thống lập pháp, quân đội. Đây chính là quá trình hình thành của triều Tây Chu. Sau đó lại truyền ngôi cho Cơ Quý Lịch, rồi tới Cơ Xương, Chu Văn Vương sau này, có thể xem là 1 thế hệ bá chủ của phương Tây. Lúc này phía đông là Thương quốc cũng đang rất cường thịnh, đã từng giam giữ Cơ Xương, sau đó ngài lại truyền ngôi lại cho con mình là Cơ Phát, sau này chính là Chu Vũ Vương, đứng lên chống lại triều Thương, cuối cùng dời đô về đất Hạo (Nay thuộc Thiểm Tây, vùng Tây Bắc). Sau đó liền bắt đầu tiêu đại dài những 800 năm, là triều đại phát triển dài nhất trong lịch sử Trung Quốc. Đây có thể xem là lịch sử kiến quốc thời Chu đi. Vào thời đó, các thứ khí cụ bằng đồng đen phát triển một cách dị thường. Có nhiều tài liệu viết về sự điều luyện sắc sảo của những đồ dùng bằng đồng này. Nghe nói, cái nào cái nấy đều là thần khí có thiên thần coi giữ đằng hoàng. Nói ko quá chứ Chu triều thì điển lễ hiển tể mới là thứ áp đảo mọi thứ. Ngay cả khí cụ đồng đen, hoặc ngọc khí cũng không lớn bằng các lễ hiến tế thần kinh thiên địa. Chuyện này tôi cũng có nghe qua 1 chút, nhưng giờ lại gặp phải 1 vấn đề lớn lao khác. Tư liệu về khí cụ đồng đen thật rất khổng lồ và vô cùng lộn xộn, thêm vào có rất nhiều thứ được lập đi lập lại nữa. Tôi xem thật lâu cũng ko tra ra thức gì có liên quan đến lời nguyên kia cả. Cuối cùng đành bực mình đánh vào vài từ quan trọng như: Nguyên rửa, ác quỷ, Tây Chu, khí cụ đồng đen, để thăm dò, thử thời vận xem có thể tìm ra được thứ gì hay ko. Ko ngờ bỗng nhiên lại xuất hiện 1 tin liên quan đến nó. Tôi liếm môi, dụi điều thuốc, đây chỉ là một bài đăng của khách qua đường thôi. Trong đó người nọ có nhắc đến 1 quan niệm, chính là lễ khí bằng đồng đen có thể hóa thần được. Điều này tôi có chút hiểu được. Vào thời Chu thì “Minh quý tiện, biện đẳng liệt, kỷ công liệt, chiêu minh đức”[2] Nên khí cụ đồng đen kia đương nhiên cũng là điển hình cho sự phân hóa cấp bậc thời Chu rồi. Tỷ như thiên tử 9 đỉnh, khanh đại phu 7 đỉnh, đại phu 5 đỉnh, sĩ vi 3 đỉnh. Tóm lại, nếu nhà nào ko có gốc gác vương hầu mà dám để 9 đỉnh sẽ bị bắt bớ ngay. Đây được thành luật rất nghiêm khắc. Người kia còn nói về cửu đỉnh được đồn đại nữa. Nghe nói người sử dụng cửu đỉnh ko ai khác chính là Đại Vũ[3]. Năm đó Đại Vũ theo mệnh trời, khai triển thần thông, kỳ trợ thành công. Đến lúc Hoàng Hà đã bình định, tứ hải thái bình, liền trở thành Vương, ếm chú vào cửu đỉnh, sắp chúng gần nhau ở 9 địa phương tối quan trọng tại vùng sông núi mù sương Hoa Hạ. Sau này xưng tụng là Đại Vũ chú sơn hà cửu đỉnh. Tôi vẫn còn nhớ rõ, nơi đó ở Thái Sơn cũng là địa điểm du lịch nổi tiếng. Thái sơn phong đỉnh đã gắn liền với rất nhiều hoàng đế trải dài qua các triều đại lịch sử.

Thứ kia như đã tạo ra một loại tâm linh, nó và hoàng đế có vài phân lượng giống nhau. Câu chữ ra vẻ là dân học thuật. Người nọ còn nói thêm về một sự kiện dã sử nữa. Năm đó, Đại Vũ trị thủy, thống nhất Hoa Hạ, nhưng tới thời Thương Chu ko được thái bình như vậy. Lúc này lại xuất hiện 1 bộ tộc mạnh mẽ gọi là Nhung thường xuyên quấy phá, tuyệt ko coi thiên tử Chu triều vào mắt, còn tín nhiệm người những người lưu vong thuộc triều thương nữa. Thực lực của hai bên đều ko thể khinh thường. Vì thế Chu Văn Đế liền khai đàn bói toán, dùng hậu thiên bát quái phối hợp với âm dương ngũ hành để thỉnh ý. Chiếm được lòng trời, nói phụng hoàng hạ sơn, minh chủ ắt được thiên hạ. Thêm vào long đằng cửu châu, xã tắc sẽ thu về 1 mối. Chu Văn Vương nghe lễ quan cạnh mình tấu lại như thế, liền theo ý trời, tu sửa lại cửu chú đỉnh ở 9 phương của Hạ Vũ, thiên hạ đều thu về ah. Từ đó có thể thấy dường như chuyện chú thành cửu đỉnh được thuật lại từ thời Chu Văn Vương. Sau cùng phổ biến trong thiên hạ như 1 lời đồn về vương thổ vậy. Nhưng khi Chu Văn Vương về già, ngài lại nằm mơ được 1 giấc mộng. Trong mộng thấy được 1 hắc long. Chu Văn Vương liền giơ kiếm trảm ngay, máu từ trong con rồng đen kia phun ra tung tóe, ướt đầm cả chín đỉnh. Hoa văn trong đỉnh lớn nhất nhuộm đầy máu đen. Chu Văn Vương giật mình tỉnh giấc, lập tức dùng mai rùa bói toán, phát hiện chính là điềm đại hung, ngày sau vương triều của ngài nhất định bị diệt. Lúc này, ngài liền lập tức sai người đập bỏ đỉnh kia đi, lại ko cho sử quan ghi chép lại việc này. Thiên địa biến sắc, trời bỗng xuất hiện mưa máu, ác quỷ nỉ non ai oán, oan hồn bất an. Sau cùng phải viện đến thiên thần trấn áp mới có thể đẩy lùi tà khí. Nhưng từ đó về sau liền bị nguyên rửa, chính là Chu tiêu ko được gặp hắc long, nếu không tất sẽ mất nước. Nay cũng không biết có thật hay ko, nhưng lịch sử lại trùng hợp bất ngờ. Tự xưng của Tần Thủy Hoàng chính là hắc long chi tổ (~ ông tổ của rồng đen), nên người chính là đại diện cho hắc long. Tần Thủy Hoàng toàn thân từ trên xuống dưới luôn mặc trang phục màu đen, bát quái tượng trưng cho quẻ khôn, cũng là con số chí tôn, cuối cùng cũng chia thiên hạ thành 6 lần 6, ba mươi sáu quận. Người này còn ghi lại 1 chuyện xưa nữa, Chu Văn Vương đã mô phỏng lại chú đỉnh của Hạ Vũ, nhưng lúc mình tuổi già lại đập bỏ đi. Suy nghĩ rộng ra, hắc long ắt sẽ diệt Chu. Điều này làm tôi có chút lơ mơ, nhưng lại ko tìm thấy được lý giải hay chú thích gì. Lúc này đã về khuya, Bạch Dực vẫn chưa về. Tôi cũng ko muốn chờ anh, liền đem ít đồ ăn hũy còn nóng hổi đặt lên bàn rồi đi ngủ. Ngày hôm sau, đến sáng sớm Bạch Dực mới gấp gáp mở cửa về lại nhà. Mặt anh đều là tơ máu, tay cầm áo khoác, mặt toàn mồ hôi. Tôi thật ko đành lòng liền nói: “Sáng nay anh nên ngủ chút đi, nếu có kiểm tra thì để tôi làm giúp cho.” Anh lau sơ mặt, để 1 cái túi nhựa xuống rồi đi vào WC. Tôi liền nghe được tiếng nước chảy, sau đó là giọng Bạch Dực nói vọng ra: “Ko sao đâu, buổi sáng còn có tiết. Để trưa rảnh rang, tôi sẽ đến văn phòng nằm nghỉ 1 chút. Ko còn sớm nữa, cậu có chuẩn bị điểm tâm ko? Ko có tôi có biết chăm sóc cái dạ dày của mình ko đó?” Tôi giở lên lồng bàn nói: “Có hai cái bánh bao, cùng ít cháo trắng, mau đến ăn đi.” Anh vừa lao mặt vừa bước ra khỏi WC, chẳng nói chẳng rằng cầm lên 2 cái bánh bao, rồi vỗ vỗ vai tôi, ý bảo cả hai cùng đi. Tôi quan sát anh nói: “Nếu đi ngay sẽ rất mệt đó. Anh cứ nghỉ ngơi 1 chút đi, hay là anh nói cho tôi biết nên điều tra thế nào, chúng ta cùng chia nhau tìm hiểu.” Anh đang cắn bánh bao bỗng chững lại 1 chút, tỏ vẻ ngạc nhiên rồi lại gật đầu nói: “Ko cần tìm hiểu làm gì, Tá thọ bà nói đầu mỗi nơi đó đã bị phong tỏa. Tôi đã thử rất nhiều lần tìm đến chợ quý vào ban đêm nhưng vẫn ko phát hiện ra tung tích của bà già kia. Giờ manh mối duy nhất chính là hồ Thiên Mục. Nhưng cũng bị cắt đứt...” Tôi hỏi: “Cắt đứt là sao?” Anh thở dài thường thục nói: “Vì nơi đó đã ko còn Huyền Hoàng Bích nữa.” “Tại sao anh biết?” Anh ho khan 1 tiếng lắc lắc đầu nói: “Hiện tại đã muộn rồi. Có chuyện gì đợi tôi về rồi hãy nói. Giờ đây phải nhanh nhanh đến trường chứ.” Hai người chúng tôi vì vừa bị xử phạt, nên ko muốn mang thêm tội danh gì nữa. Thật ra tôi vẫn thấy tiên tiếu, người có năng lực như Bạch Dực sao lại an phận làm một thầy giáo dạy lịch sử như vậy. Với khả năng của anh, dù ko làm việc cho chính phủ cũng có thể tự mình mua bán kiếm cả khối tiền đi. Nhưng mà, dù có đem nghi vấn này hỏi anh chắc cũng chẳng được gì. Nên tôi giờ đây đã dần quen với hoàn cảnh như thế, từ từ thích nghi với những chuyện quan tâm và nghi hoặc luôn tồn tại cùng nhau mà ko dám hỏi. Thà rằng tự mình quan sát rồi suy nghĩ thì hơn. Hai mắt Bạch Dực lơ lửng như cá vàng cho đến lúc nghỉ trưa. Khi trở về văn phòng, bước chân của anh có hơi loạng choạng. Tôi xem chừng thẳng nhóc này chắc sẽ chết trước tôi rồi vậy. Tôi phải nói thật rõ ràng với anh, tuy lần này chuyện thật cấp bách nhưng tôi ko muốn anh điều tra đến độ chỉ còn nữa cái mạng như vậy, sẽ mệt chết người đó. Anh uống 1 ngụm trà lấy lại tinh thần nói với tôi. “Rất có thể từ bước đầu tiên chúng ta đã mắc sai lầm rồi.” Tôi biết chắc anh đang nói đến kết quả của quá trình điều tra của mình. Hai người chúng tôi chẳng ai nói lời nào. Sau đó anh liền phá bỏ sự trầm mặc này mà nói: “Mấy ngày nay tôi luôn điều tra nguồn gốc của mọi chuyện. Có thể cậu sẽ cảm thấy rất kỳ quái, tại sao tôi luôn đi điều tra vào ban đêm như thế.” Tôi lắc đầu, nói thầm trong lòng: Anh kỳ quái đầu phải ngày một ngày hai. Vấn đề chính là tự bản thân anh cũng đã quá dị lắm rồi. Anh dừng lại 1 lúc, rồi như đang rất phân vân trong lòng. Tôi thấy thế liền trấn an để

anh anh bình ổn lại, nói: “Anh đừng lo rằng tôi có chấp nhận hay ko. Cứ nói thẳng đi. Dù chuyện có kỳ quái đến đâu cũng được mà. Dù sao bắt được con rắn còn hơn cả đời chịu ngứa!” Anh cười khò 1 tiếng tỏ vẻ hiểu được liền nói: “Tôi nào tôi cũng đều ở chợ quỉ, muốn tìm cho được Tá Thọ bà. Lần đó đi Thái Hành sơn, lúc trở về, quả thật có tìm được bà già kia. Nhưng bà ta lại vẫn cứ thoăn thoắt như trước ấy, chạy tới chạy lui khắp các ngõ ngách, thân thể cũng bắt đầu toát ra khói đen. Loại chuyện này đối với bà ta mà nói chính là dấu hiệu báo trước cho hồn phách tan biến.” Nói xong anh nhăn chặt mày như ko muốn nhớ lại bộ dáng của bà lão kia. Tiếp tục nói: “Theo bà ta nói, thứ đó một khi đã ra đi thì chẳng biết chỗ nào mà tìm về. Chỉ biết lúc trước bà chỉ là 1 cô hồn dã quỉ. Nhưng cơ duyên xảo hợp, bỗng chiếm được Huyền Hoàng Bích. Thế là bất ngờ đến lạ lùng trở thành Tá Thọ bà. Hơn hết, năng lực còn siêu phàm hơn rước. Nhưng gần đây bà ta lại có cảm giác là nơi đó sắp thay đổi.” Tôi hỏi: “Thay đổi thế nào?” Anh nói: “Điều này có thể liên quan đến địa khí, nên phong thủy đại vận mệnh nơi đó thay đổi. Làm cho chiếc hộp phong tỏa Huyền Hoàng Bích bị ảnh hưởng mà biến mất. Nên lúc đó bà ta muốn chúng ta đi xem xét 1 chút. Bất quá lần đó thật quá khổ sở. Ngay cả như vậy, chuyện vẫn có vẻ rất ổn định, khiến chúng ta bình an thật lâu. Mãi đến khi tới Linh viên mới dần biết về Bát khổ quỉ chú.” Tôi cúi đầu suy nghĩ sâu xa, nếu theo như lời Bạch Dực nói thì chúng tôi đã phạm phải 1 sai lầm rất căn bản. Đó là ngay từ đầu đã mượn một món đồ của Tá Thọ bà. Nhưng bà ta làm có bị quỉ chú nguyên rửa đầu chứ? Chẳng lẽ thứ đó chỉ có tác dụng với người sống thôi? Anh thấy tôi đang bế tắc liền giải thích: “Tôi cũng vô cùng nghi hoặc. Nhưng bà già kia nói thứ đó chỉ có 1 cái. Nếu tôi đoán ko lầm thì con quỉ trong ảnh chụp kia chính là gặp phải nó. Có thể Huyền Hoàng Bích cũng ko có bao nhiêu tác dụng, ngược lại còn bị nó bao phủ nữa. Nên tôi mới bạo gan đoán rằng thứ đó là một tà vật có âm khí nặng nề. Nên bọn quỉ hồn khi gặp nó mới mạnh lên mà nhiều loạn người sống.” Tôi ko khỏi lơ mơ, một linh vật trừ tà lại được đặt trong 1 chiếc hộp đầy âm khí như thế. Bỗng nhiên tôi chợt nhớ đến giấc mơ ở hồ Thiên Mục, chẳng lẽ mình chứng cho thứ bên trong món đồ kia có liên hệ với mình? Cảm giác thật giống như đang bước lên một con đường u ám. Dưới chân mỗi 1 hướng đi đều sâu hun hút đen tối quái dị. Tôi vỗ vỗ trán để mình có thể thông suốt lại: “Anh ko phải nói hiện tại Huyền Hoàng Bích ko thấy sao?” Anh gật đầu nói: “Đúng vậy, sau khi chúng tôi chia tay, bà già kia vẫn ko yên lòng, lại báo mộng ám chỉ bằng một người lướt qua. Người đó đã cầm đi Huyền Hoàng Bích, cậu có đoán được nó là ai ko?” Tôi lắc đầu tỏ ý ko biết. Anh cười gần 1 tiếng nói: “Ông chủ Triệu.” Đầu tôi bỗng nảy lên, ông chủ Triệu? Chẳng lẽ nói lấy đi Huyền Hoàng Bích chính là....là Lục Tử! Tôi lẩm bẩm: “Không thể nào....” Bạch Dực cười nói: “Không có gì là ko thể cả. Tôi thật ra đã cảm thấy rất kỳ quái. Lục Tử vốn là người ngoài, nhưng lần nào có chuyện cậu ta cũng đều tham dự cả. Nếu như dựa vào quen thân mà nói thì cũng rất trùng hợp đi. Có lẽ lúc cậu đang cực lực nghĩ đến ẩn tình kia, thì Lục Tử ở bên kia đã tiến hành điều tra rồi.” Tôi hỏi: “Chẳng lẽ Lục Tử cũng bị trúng phải rồi?” Bạch Dực lắc đầu nói: “Nếu theo như tình huống này mà suy ra, cậu ta cũng ko biết cậu lại xui xẻo như vậy. Cậu ta ko bị nguyên rửa, nhưng tôi ko biết cậu rốt cuộc đã biết những thứ gì. Nhưng chắc chắn là cậu ta biết cậu chính là người đầu tiên chạm vào cái hộp đó đi. Nên vẫn đang giám sát chúng ta.” Tôi àh 1 tiếng, Bạch Dực nói tiếp: “Tôi đối với chuyện Cửu Trùng Ngọc lần trước có nhiều điều nghi ngờ lắm. Nên giờ trước mắt chúng ta chỉ có 2 con đường.” “Hai con đường?” Anh uống 1 ngụm trà nói: “Một, chúng ta cùng bọn họ ngã bài. Trong tay hai phía đều có tin tức. Chúng ta cứ thế trao đổi cho nhau. Đương nhiên với điều kiện là bọn họ phải tin tưởng chúng ta. Hơn hết là ko có ngã giá tởm lợm gì kèm theo. Thứ hai là chúng ta chỉ nói 1 phần, sau đó thì lợi dụng dò xét. Xem ai có thể biết trước được sự tình, nắm giữ được cơ hội đầu tiên.” Tôi ko muốn cùng Lục Tử chơi loại trò chơi này. Bản thân tôi nghiêng về hướng thứ nhất. Tôi cảm thấy chắc Lục Tử ko muốn hại tôi đâu. Hơn nữa, tuy Bạch Dực nói bọn họ ko bị trúng lời nguyền, nhưng vẫn rất có khả năng sẽ gặp nguy hiểm như chúng tôi đi. Tôi có chút khó xử nói: “Như vậy bọn người của Lục Tử đã lấy đi Huyền Hoàng Bích.” Anh gật gật đầu: “Xét ra, bọn họ nhân lực hùng hậu, về phần tư liệu chắc chắn sẽ hơn chúng ta nhiều lắm. Tôi thấy, chỉ nên đem chuyện lúc chúng ta rời khỏi đó nói ra, tất cả còn lại đều giữ lấy, Tóm lại, chuyện này sẽ ko phát triển theo hướng cùng đường đâu. Ngược lại, chúng ta còn thêm mạnh mỗi nữa. Anh nói xong lại thở dài một hơi nữa. Chẳng nói thêm gì, chỉ nằm trên ghế, mệt mỏi nhắm mắt lại dưỡng thần. Tôi cầm di động, nhìn thật lâu, mới nhấn 1 cái tin cho Lục Tử bảo cậu ta tối nay đến chỗ chúng tôi. Quả nhiên, vừa đến tối thì Lục Tử vừa lạch đạch đến cửa đã hét toáng lên. Tôi mở cửa, lòng có chút tâm tình khác thường. Cậu ta đang đứng bên ngoài với vẻ mặt cười nham nhở. Nhưng giờ đây, tôi thấy nụ cười kia thật giả. Trong mắt cậu ta là đang giấu giếm điều gì. Cậu ta vừa vào nhà liền cười nói: “Trời nóng thế này, có gì gấp gáp mà gọi tôi đến thế? Àh, đúng rồi, đây là tiền thù lao ông chủ Triệu gởi cho hai người. Hai tờ chi phiếu, trong mỗi tờ là 80 ngàn đồng[4]. Đây cũng ko phải là nhiều nhận gì, nhưng cũng là chút lòng biết ơn với các cậu nha.” Nói xong liền đặt 2 tờ chi phiếu 160 ngàn đồng đặt xuống bàn. Nói thật, nếu

ko phải đã biết người trước mặt này đang gạt mình, tôi đã mừng rỡ khôn xiết mà nhận lấy số tiền kia rồi. Dù sao 80 ngàn đối với chúng tôi mà nói thật ko phải là con số nhỏ đi. Nhưng giờ đây tôi ko muốn lấy tiền, lòng cứ mãi ngờ vực khó chịu. Cậu ta nhìn mặt chúng tôi 1 chút vui cũng ko có, liền tươi cười mà pha trò: “Có phải là chê quá ít hay ko? Đúng là liều mạng đối lấy, bấy nhiêu tiền cũng chẳng ăn thua gì. Nhưng, ông chủ Triệu còn nói, nếu hai người ko muốn làm thầy giáo nữa, thì sau này có thể qua giúp lão. Rất trọng năng lực....” Tôi cắt ngang mấy lời ba hoa của Lục Tử, mở miệng hỏi: “Lục Tử.... Rốt cuộc thì cậu đã giấu giếm chúng tôi những chuyện gì?” Cậu ta lập tức dừng lại, ah lên 1 tiếng hỏi: “Sao.... Chuyện gì?” Cậu ta nhìn nhìn lại tôi rồi liếc Bạch Dực, cười nói: “Hai người hôm nay là uống nhầm thuốc gì thế? Nói chuyện gì tôi nghe cũng ko hiểu chi hết. Tôi đây đã gạt các người chuyện gì nào! Lúc về tôi luôn nói tốt về hai người nha! Tôi cũng ko có ăn chặn tiền công à. Phần của tôi cũng đủ thoải mái trong 1 khoảng thời gian. Hơn hết, tiền của anh em tôi ko tham đâu.” Tôi khoát khoát tay, có chút hụt hẫng nói: “Ai nói chuyện tiền với cậu? Cậu xem tôi là anh em còn kéo tôi vào mấy chuyện khó khăn như vậy? Cậu hẳn là đã đến đảo giữa hồ Thiên Mục rồi? Huyền Hoàng Bích đang nằm trên tay cậu đi.” Cậu ta nghe tôi nói những lời này, thì sắc mặt bắt đầu thay đổi. Ko còn nói năng xởi lởi như trước nữa, thậm chí trong khoảng khắc tôi còn thấy được mắt cậu lóe lên tính toán. Điều này làm tôi rùn mình, là anh em của mình ah. Thoắt cái chính anh em của mình lại bày mưu tính kế với mình. Tôi thật cảm thấy mình làm người quá thật bại đi. Cậu ta vội vàng giải thích: “Tôi.... Tôi đây làm sao biết được? Nơi đó cũng là bọn trong nghề cung cấp tin tức. Ông chủ Triệu biết đến liền huy động 1 nhóm người lấy về ình. Thế cũng tốt mà, một bảo vật như vậy, để ở đỉnh núi dầm mưa dãi nắng.... Chúng ta coi như là cứu giúp cho 1 di sản văn hóa đi.” Tôi đang định hỏi dồn cậu ta tiếp nhưng, Bạch Dực lúc này lại xen vào: “Như đã nói thì các cậu chỉ đem về Huyền Hoàng Bích, ko có mang hộp đựng về luôn àh?” Cậu ta ah lên 1 tiếng, nói: “Ồi, tôi đây.... Tôi thật ko muốn gạt hai người làm gì. Ngay từ đầu, khi biết các người đang điều tra về thứ đó, chẳng lẽ tôi lại ko nói cụ thể cho biết? Lúc đó hẳn là ko tính lừa các người đâu? Nói thật.... Tôi thật sự ko biết hai người đang điều tra về Huyền Hoàng Bích. Về phần, Bạch Dực cậu nói cái gương kia àh. Lúc chúng tôi có được khối ngọc kia, đương nhiên là muốn đem tất cả về. Nhưng cái hộp kia đến nửa đường bỗng rơi tòm xuống sông. Anh nói....Này Này biết phải làm sao bây giờ?” Tôi thấy cậu ta thật sự ko biết, nhưng dù sao cậu ta cũng làm việc cho ông già lọc lõi kia. Lời thề của cậu ta tôi nghe thúi thật thúi đi, một chút tin tưởng cũng ko có. Tôi chắc phải để tâm 1 chút. Hơn hết, nếu đã nói như vậy, ắt hẳn là có rất nhiều tư liệu. Nói cho cậu ta tin tức mà bọn tôi biết, hẳn là ko có lợi rồi. Bạch Dực gật gật đầu nói: “Ừm, ko có gì, chỉ là chúng tôi cũng đã từng đến nơi đó, nên có chút ngạc nhiên thôi. Ko sao đâu, tiền này chúng tôi nhận. Thay tôi cảm ơn ông chủ Triệu. Chuyện dùng người cứ để sau này nhân lúc thích hợp hãy nói.” Lục Tử gật đầu, cũng không có ý muốn hỏi han gì nhiều. Đặt tiền xuống, rồi ra về. Lúc đó Bạch Dực bỗng mở miệng nói: “Nhấn giúp ông chủ Triệu gần đây nên cẩn thận 1 chút. Có 1 số việc, ko phải ngài ấy cho rằng mình có thể làm được là làm được đâu.” Lục Tử nở nụ cười méo xệch, rời nhà chúng tôi ngay. Cậu ta vừa đi thì lòng tôi cũng rất nặng nề. Thằng nhóc kia chắc chắn giấu chúng tôi ko ít chuyện, nhưng chắc có ẩn tình bên trong nên cũng khó nó. Mà con người kia từ nhỏ vốn đã vậy. Cậu ta rất khôn khéo, nói thẳng ra nếu ko như vậy thì ko phải con người cậu ta rồi. Bởi cậu ta làm gì cũng luôn cân nhắc tính toán lợi hại kỹ càng cả. Bạch Dực thở dài, lắc lắc đầu cảm lấy hai tờ chi phiếu trên bàn, chán nản đẩy qua cho tôi nói: “Số tiền này, cậu định thế nào?” Nếu trong tiểu thuyết, thì chắc chắn nhân vật chính sẽ đem cúng. Nhưng, đó là tiểu thuyết mà, còn tôi đương nhiên phải giữ ình rồi. Tôi nhìn nhìn tờ chi phiếu nói: “Còn mạng hãy tính, giờ cắt trước đã.” Anh cười nói: “Với người như ông chủ Triệu mà nói, 80 ngàn thật chẳng đáng là bao. Tiền này là để lung lạc chúng ta thôi. Xem ra, chuyện rắc rối ở trường học là do lão khởi xướng, chắc đang trông chờ chúng ta thất nghiệp để tìm lão đây.” Tôi hiểu ý anh, vỗ vỗ trán hỏi: “Tiếp theo phải làm sao đây? Lục Tử này....” Bạch Dực cười gần 1 tiếng, anh nói: “Ko có việc gì, chúng ta ko phải đã nói là đã đến đảo kia rồi sao, cũng đã biết bọn họ cũng đến đó. Giờ chắc là Lục Tử đã đem chuyện của chúng ta nói cho họ Triệu kia biết rồi. Tiếp theo sẽ là bọn họ cần ngay chúng ta. Song phương lợi dụng lẫn nhau, nhất quyết phải nắm cho được tư liệu trong tay phía kia để có nhiều lợi thế. Nếu ko chỉ tự mình quần quanh thôi.” Tôi ho khan 1 chút, thật ko quen với một Bạch Dực miệng lưỡi toan tính như thế. Bất quá lòng đã hoàn toàn đồng ý với suy tính của anh. Tôi cũng ko phải đồ ngốc, nên chắc chắn sẽ ko nói tôi là người đầu tiên mở nó ra, để bọn họ biết lời nguyên áp lên người mình. Nếu ko, đối với chúng tôi mà nói, sẽ ko có lợi gì cả. Vì bọn họ sẽ biết chúng tôi đang vô cùng cần kíp để hóa giải. Thế nên chỉ có thể làm theo kế sách của Bạch Dực mà thôi. Nhưng tôi lại bực mình nói: “Anh xem, bọn họ chắc ko phải bị nguyên rửa đâu? Như vậy bọn họ sẽ gặp phải chuyện gì?” Bạch Dực cũng bực mình liếc tôi 1 cái hỏi vặn lại: “Cậu ko xem qua mấy bức bích họa trong mộ thất àh?” Tôi sững sốt, nhớ lại lúc đó thật nguy hiểm, chỉ một lòng muốn chạy nhanh đi. Cuối cùng thì 3 bức chỉ nhìn có 1 bức, mấy bức ở

giữa cũng ko kịp nhìn qua. Bạch Dực nhìn xoáy sâu vào mắt tôi, sau lại trợn mắt lăm lăm: “Nói như vậy.... bức cuối cùng cậu cũng chưa xem?” Tôi cũng ko trả lời, lúc ấy nguy hiểm cận kề làm người bán loạn cả lên, chỉ có thể thấy qua loa thôi. Anh àh lên 1 tiếng, chắc ko nhắc lại chuyện bích họa nữa đâu. Tôi định sẽ dò hỏi 1 chút, anh lúc này dù có nói hay ko, thì chuyện cũng sẽ rất nhanh được tìm ra thôi.

[1] Là tên các chương truyện trong Phong Thần diễn nghĩa, kể lại quá trình khởi nghị của Chu Vũ Vương

[2] Là câu chỉ các cấp bậc phân hóa xã hội thời Chu.

[3] Thường được gọi là Hạ Vũ, là 1 vị vua huyền thoại của TQ chuyên trị lũ lụt.

[4] Khoảng ~ 280 triệu đồng nha. Nhiều thật ấy, nhưng cho bạn Hữu nhiều tiền rồi bảo đi làm mấy chuyện giống vậy, bạn Hữu cũng ko đi đâu, ghê quá

63. Chương 61: Kính (nhất)

Cứ như vậy, tôi lo lắng hoang mang được vài ngày. Lại vùi đầu vào tra xét tư liệu, nhưng chẳng tìm được gì chi tiết hơn cả. Vì được cho 1 số tiền lớn nên định ăn chơi vài ngày, nhưng lúc này Bạch Dực đột nhiên muốn chuyển nhà. Tôi bất ngờ đến ngơ ngẩn cả người. Bất quá anh vừa nói tôi liền hiểu. Hai gã đàn ông ở chung trong 1 căn phòng ký túc xá tuc xá nhỏ xíu thế này thật ko thoải mái chút nào. Nếu dư dả một chút, đổi căn nhà rộng rãi hơn cũng tốt mà. Thật ra trước mắt chúng tôi cũng có một căn, coi như là trọ lại ngôi nhà mà cô Lỗ đã để lại đi. Nhà cô vắng vẻ quanh năm, chẳng có người nào dọn đến ở cả. Ai cũng lo sợ sẽ phạm phải thứ gì đó, nên căn nhà này bỗng chốc liền vang danh là nhà ma. Mà lúc cô Lỗ rời đi, cũng đã nghĩ ý là nhà này chúng tôi có thể đến ở bất cứ lúc nào. Coi như cảm ơn sự giúp đỡ của cửa chúng tôi ấy mà. Bạch Dực tìm được những giấy tờ liên quan, lo liệu phía trường học và những việc linh tinh khác. Vì nơi kia vẫn còn trong hợp đồng với cô Lỗ nên chúng tôi vẫn có thể thuê lại để ở. Nói cách khác, chỉ cần cô Lỗ ko đến đòi nhà, chúng tôi liền muốn ở bao lâu thì ở. Giữa cái thành phố mà tiền thuê phòng đều ở mức giá trên trời, mỗi m2 là cả đồng tiền chứ chẳng chơi, thì chỗ đó thật nằm mơ cũng chưa chắc có.

Bạch Dực nói rất có lý, nên chúng tôi liền bắt tay vào thực hiện ngay. Ngôi nhà kia thật rộng rãi thoáng đãng. Bất quá, nói thì nghe hay lắm nhưng khi bước vào cửa là nhớ ngay đến nào là tóc rối chuột gián,... Thêm vào đó, hàng xóm xung quanh thấy lâu quá ko ai đến, liền vứt đầy rác rưởi ngay trước cửa nhà của cô.

Lục Tử biết được dự định của chúng tôi cũng bảo một nhóm thợ thi công đến. Chúng tôi chỉ đại vài chỗ, tẩy như WC nên sửa lại 1 chút, nếu ko, tôi thật sự ko cách nào dùng nó được. Sau đó là quét vôi lại tường và lót lại sàn nhà vàng vọt. Nơi này thoáng chốc liền thay đổi, tốc độ sửa sang cũng rất nhanh đi. Chúng tôi vì làm lại nhà mới để ở, 80 ngàn kia ko thể nào ko dùng tới. Lòng tôi thật ra cũng đang hò hét, nếu bỏ đi số tiền này thật sự là có lỗi với bản thân quá đi. Lúc trang trí lại nhà Lục Tử cũng đến giúp, nhìn xem tiến độ thế nào. Tóm lại cậu ta hoàn toàn ko hề nhắc đến chuyện đã lấy đi Huyền Hoàng Bích. Thái độ vẫn cứ tự nhiên như cũ, chẳng có gì khác lạ hết. Nhưng tôi hãy còn nhớ rõ lời của Bạch Dực, nên lòng vẫn luôn vô cùng đề phòng. Bất quá tôi cũng cố ko tỏ thái độ gì. Đối với anh em mình mà giả tạo như vậy, thật chưa xốt ko nói nên lời mà.

Cuối cùng cũng đến ngày chuyển nhà. Tôi mặc áo lót, bắt đầu dọn mấy thứ linh kinh trong gương ra, trên vai còn vắt thêm cái khăn để lau mồ hôi, nhìn thật giống với người bán hàng rong ngoài vỉa hè. Bạch Dực so với tôi thì chỉnh chu hơn, nhưng trán anh cũng lấm tấm mồ hôi như thường thôi.

Người Trung Quốc truyền thống có 3 sự kiện lớn —— chào đời, kết hôn, qua đời. Một sự kiện lớn khác nữa chính là thăng quan tiến chức. Nên người cổ đại đối với nhà ở thì vô cùng chú ý. Trước khi dọn vào phải khổ tâm tính toán một phen: Trước hết luôn muốn chọn giờ lành tiến mà bước vào. Tốt nhất là ngày hoàng đạo. Tiếp theo phải cúng kiếng, sắp xếp ông Táo, thỉnh gia thần tổ tiên dâng hoàng. Có nhiều nơi, ở bốn góc của từng phòng ở còn đốt cả tiền mã, trên sàn nhà cũng rải ít tiền, có khi còn gõ cửa thêm vài tiếng. Làm tất cả những chuyện này điều để trừ tà đuổi tai. Vào ở rồi còn phải nổ pháo chúc mừng, ngoài ra còn mời các thân bằng quyến thuộc bạn bè đến ăn mừng tân gia. Bất quá kia đều là tập tục xưa cũ. Chúng

tôi lúc dọn vào cũng đốt một ít pháo cho có lệ. Bạch Dực nếu xét về tâm linh thì vốn là chuyên gia mà. Bất quá, anh cũng ko phải dân buôn thần bán thánh gì đó đi. Đúng ngày, chúng tôi khiêng 1 cái gương lớn vào. Tôi thật ngạc nhiên, căn phòng ký túc xá nhỏ xíu như tổ chim câu của chúng tôi, sao có thể chứa được nhiều đồ như vậy?

Chúng tôi tuy ko mời, nhưng vẫn có người lục đục đến chúc mừng. Đầu tiên là cậu mợ tôi mang theo một giỏ hoa quả đến xem chúng tôi ăn ở ra sao. Ngày hôm sau thì chị Bạch Nguyệt Linh dẫn Triệu Vân Vân đến chia vui. Lục Tử còn cầm theo 2 chai rượu nghênh ngang chạy đến. Lòng tôi lại nhớ đến thằng nhóc kia lúc dọn dẹp chẳng thấy đến phụ lấy 1 móng.

Mọi người trò chuyện với nhau thật vui, cơm chiều xong cũng chưa có ý tạm biệt. Buổi tối so với ban ngày thì mát mẻ hơn nhiều. Tôi liền mở cửa lớn cho gió thổi vào 1 chút. Bọn họ cứ dây dưa nói từ chuyện này dây chuyện khác. Lục Tử kể lại mấy chuyện cậu ta đã gặp phải, toàn là nói quá lên thôi. Đến 10 giờ, Bạch Nguyệt Linh vì muốn dẫn Triệu Vân Vân về, nên đứng dậy chia tay trước.

Sau đó chỉ còn lại 3 người chúng tôi. Ko khí chẳng biết vì sao lại chùng xuống, lạnh lẽo. Ba người cứ anh nhìn tôi, tôi nhìn anh, ai cũng ngại mở miệng trước. Cuối cùng Lục Tử cười khúc khích, giễu cợt: “Trông hai người xem, giờ đang cho tôi là một tên vô cùng xảo trá chứ gì? Aiz, tôi chỉ là một thằng làm công nho nhỏ thôi, có tư cách gì mà gạt các người đây. Như vậy đi, hai người đã ko tin tôi như thế. Tôi sẽ đem chuyện mình biết, trong khả năng nói cho các người nghe vậy.”

Cậu ta chỉ chỉ vào ly trà còn dư lại ít bã, ý bảo đổi một chiếc mới. Tôi vừa rót trà vừa cảnh giác nhìn. Cậu ta chấp tay thành chữ thập, nhắm mắt, mở miệng hỏi: “Sao hai người biết là bọn tôi cũng đã đến đảo kia?”

Bạch Dực vẫn ung dung thản nhiên nói: “Các người làm sao biết chúng tôi đến đó thì chúng tôi cũng như thế mà biết được.”

Cậu ta hạ thấp giọng lặp lại lời của Bạch Dực, rồi ngẩng đầu lên nói: “Xem ra lần này bị chiếu tướng rồi. Bạch Dực anh ko chỉ nhanh hơn tôi 1 hai bước nha.”

Tôi lơ mơ đoán rằng ông chủ Triệu chắc đã gặp phải vấn đề gì rồi. Nhưng miệng của cậu ta cũng dán niêm phong thật chặt đi. Hôm nay bằng lòng nói ra, chắc cũng có lý lẽ của riêng mình. Tôi biết cậu ấy ko phải ngày 1 ngày hai. Nên đối với con người này, tôi chắc chắn hiểu rõ hơn Bạch Dực nhiều lắm. Lúc này, cậu ta hỉ hả tán dóc với Bạch Nguyệt Linh, thật ra là diễn kịch thôi. Giờ chịu mở miệng chắc chắn là sẽ có yêu cầu với chúng tôi đây. Nếu ko, với tính cách của mình, Bạch Nguyệt Linh vừa đi thì đã chẳng chơi trò thăng thần nói toạc móng heo như thế.

Cậu ta bảo tôi ngồi xuống, ko cần đứng như thế khùng bố thế kia. Tôi nhìn nhìn Bạch Dực, anh mỉm cười ý bảo an tâm ngồi xuống. Tôi liền ngồi đại vào chỗ trống trên sôpha. Lục Tử bắt đầu kể: “Việc này thật ra cùng đám trộm mộ kia có liên quan. Nhưng chuyện phát hiện hồ Thiên Mộ lại dính dáng đến 1 giấc mơ của ông chủ Triệu. Khi ấy, nằm mộng thấy 1 bà lão nói mình là thần tiên. Bà bảo cho lão biết nơi cất bảo bối, đến nay chưa ai tìm được cả.”

Ko cần phải nói, bà lão kia chính là Tá Thọ bà. Thật chẳng ngờ tới, chúng tôi vừa quay lưng là bà ta liền đi tìm người khác. Nhưng làm thế chẳng khác gì đang vội vội vàng vàng nói cho người ngoài biết vị trí của thứ đó đâu chứ? Lục Tử lại nói tiếp: “Sau đó ông chủ của chúng tôi tự mình ra trận. Thật sự tìm được nơi như thế, cũng phải cực khổ lắm mới lên được trên đảo, lấy được khối Huyền Hoàng Bích kia. Khi thấy được, liền vội vàng mở hộp đựng ngọc ra. Nó rơi ngay ra đấy. Nhưng ông chủ của tôi là lão quái trong giới buôn ngọc mà, liếc mắt nửa cái, liền phát hiện khối ngọc này đã được lấy ra ngoài trước đó ko bao lâu rồi. Lúc này, lão bỗng thắc mắc tại sao người trước đó đến đây nhưng lại ko mang khối ngọc này đi. Nên đã phái người thăm dò 1 chút, kết quả biết được chỉ mình hai người tới, hơn nữa còn có người bị thương. Thế là chúng tôi liền xác định hai người chính là các nhân vật đã đến đó đầu tiên.”

Cậu ta hớp 1 ngụm trà nói tiếp: “Sau đó ngọc đã ở trong tay nhưng hộp đựng thì mất rồi. Cái hộp kia thật tà đi. Lúc đó, người của chúng tôi thật lo sợ, thế là chia nhau làm hai chiếc thuyền để đi. Nhưng chỉ duy nhất chiếc chở chiếc hộp kia gặp phải xoáy nước ngầm chìm mất. Người trên đó chẳng ai có thể lên bờ được. Tựa như cái hồ kia ko cho chiếc hộp rời đi vậy. Chúng tôi ko phải là ko có khả năng trục vớt mà là từ bỏ luôn. May mắn tôi và ông chủ mình ngồi ở chiếc thuyền thứ nhất nên trời yên biển lặng. Nếu ko đã chẳng ở đây nói chuyện với hai người rồi.”

Cậu ta nhìn Bạch Dực lâu thật lâu, sau đó nói thêm: “Có lẽ hai người sẽ cho rằng tôi còn giấu giếm gì đó. Thật ra chuyện tôi biết đều kể ra hết rồi. Hai người cũng đâu nói cho tôi biết tất cả mọi chuyện đúng không. Nhưng mà, tôi tuyệt đối ko chủ tâm hại hai người đâu. An Tung cậu, hay Bạch Dực đây, hai người trong lòng tôi chính là bạn bè thân thiết. Là bạn bè, tôi ko kể cho hai người nghe vì thật sự tôi ko cách nào mở miệng được. Nhưng, có thể nói nhiều với hai người như vậy cũng là ý của ông chủ tôi. Dù thế nào đi chăng nữa, thì con đường tiếp theo là bình an hay sóng gió, chỉ đành dựa vào mệnh thọ của mọi người thôi.”

Tôi và Bạch Dực cùng nhìn nhau. Cậu ta thẳng thắn như vậy, ngược lại khiến cho chúng tôi ko thể dò hỏi được gì. Nhưng chuyện đã đến nước này, cung đã lên dây, ko thể ko bắn. Tôi lúc ấy, xem chút đã xúc động mà khai ra sạch sẽ, chẳng còn ý thức được là cái gì nên nói cái gì ko nên nói. Bạch Dực ngược lại là người mở miệng trước: “Cậu đã nói như vậy, chúng tôi cũng ko hỏi ép làm gì nữa. Thế thì cậu đến đây với ý đồ gì?”

Lục Tử miệng mồm méo sệch cổ cười lên vài tiếng, mắt lộ ra vài phần bội phục. Cậu ta nói: “Việc này cũng thật quỷ dị đi...”

Chuyện phải nói đến 2 ngày trước. Lúc đó là lễ giữa năm[1], có thể nói là Trung Quốc và 1 số nước lân cận đã gần như bỏ qua lễ này, nhưng ông chủ của Lục Tử lại nói lần này cầm nhầm ác ngọc thật là điềm xấu. Theo thói quen của dân bản xứ, nếu gặp phải đại nạn thì ở ngay tết này phải làm lễ chấn tai [2] (Là ngày mùng 1 tháng 6 âm lịch, thường có tập tục bức ôn dịch, đuổi bệnh tật). Lão cứ theo đó mà mua thật nhiều nhan đèn cùng tùm lum thứ chạy lên Phổ Đà sơn mà dâng hương.

Vốn chuyện cũng rất thuận lợi. Ông chủ Triệu lại tiện đường đi Thượng Hải đến mấy nơi đấu giá xem thử 1 chút. Lúc đó đang đấu giá một cái cửu ly tầm văn đồng kính thời Tống, giá cả coi như đã định hết rồi. Ông chủ Triệu vì ngay tức khắc ko có mang nhiều tiền như thế đành ngậm ngùi nhìn món đó bị người khác cầm đi. Điều này làm cho lão có chút nhục mặt. Ngày hôm sau liền mang theo cả núi tiền tiếp tục đến phiên đấu giá kia. Bất ngờ là lão lại thấy được cái gương đó, ảnh chụp và giá cả y như cái hôm qua. Lão liền bức mình, bởi nếu đã hành nghề đấu giá, đương nhiên sẽ ko dùng ảnh giả gạt người. Hơn hết chuyện này lại cực kỳ tổn hại danh dự, thậm chí còn có thể bị hủy bỏ tư cách của hội viên đấu giá nữa.

Có lẽ chuyện Cửu Trùng Ngọc đã làm lão có chút đề phòng, nên ngày hôm đó chỉ mang về 1 cặp bình cổ, cũng ko thèm chạm đến cái gương đồng kia. Thế là nó lại được người khác ra giá mua đi mất. Lúc về khách sạn, lão lại hơi hối hận, cảm thấy mình ko quyết đoán, lòng cứ buồn bức tự nhủ nếu ngày mai còn gặp nữa, nhất định sẽ mang về dù giá trên trời cũng chịu. Dù thế nào cũng phải có nó trong tay mới được.

Quả nhiên, đến ngày đấu giá cuối cùng, cái gương kia lại xuất hiện ở đấy nữa. Điều này làm ông chủ Triệu vừa lạ vừa mừng. Lòng vẫn nghi ngờ là mình mua nhầm những cái gương đồng trước. Lúc giao dịch, nhân viên ở đó còn tăng bốc lão là người có vận khí cực tốt. Hai người mua chiếc gương đồng này trên đường về đều xảy ra chuyện, một bị tai nạn giao thông, một phá sản. Lão là người duy nhất có thể bình yên cầm lấy chiếc gương này. Việc này làm cho ông chủ Triệu kia như bị điện giật, lập tức hối hận. Bất quá, như người ở hội đấu giá nói, người mua trừ khi có lý do rất đặc biệt, nếu ko sẽ ko chấp nhận loại chuyện sĩ nhục như thế này.

Ông chủ Triệu cứ kiên quyết đem chiếc gương cổ này tống đi. Dù lòng cũng tiếc lắm chứ, nhưng nhìn thế nào thì lão vẫn cảm thấy nó là vật gỗ. Thế nên liền chuẩn bị đầu cơ trục lợi bán cho thương nhân khác. Ngay lúc này thì lão bắt đầu phát hiện điều dị thường. Vừa cầm chiếc gương kia 1 ngày thì hôm sau cảnh sát đến nói phát hiện ra chúng tôi có dính dáng đến chợ đen. Dù sao cũng là ông chủ Triệu tài lực mạnh bạo. Mấy thằng nhãi kia làm gì dám ko nể mặt lão làng kia chứ. Nhưng lão lại lo lắng là chuyện đó sẽ xảy ra lần nữa. Nên ngay hôm sau đã qua lại đến nhà chào hỏi thiết lập quan hệ ngay ấy. Đã bảo là lão đang bị xui mà, chuyện này vừa xong thì có chủ nợ đến đòi tiền lão ngay tắp lự. Lão nhìn qua thấy người này quen mặt lắm, nhưng ko nhớ nổi đó là ai cả. Bất quá, trong tay người ta thật có giấy vay nợ của lão, còn tự mình ký tên mới lạ kia đây. Mười mấy vạn với lão chẳng qua là bạc cát thôi, nên cũng chẳng muốn gây chuyện lôi thôi làm gì. Người vừa đi liền sực nhớ là bạn bè qua lại thời còn học đòi làm giàu ấy. Quan hệ cũng sớm đứt từ lâu rồi, chẳng biết vì lẽ gì mà bất ngờ xuất hiện trước mặt lão như vậy.

Giữa lúc này, lão phải mệt phờ vì đối phó với mấy chuyện ko mong muốn.... Gặp chuyện phiền phức này cũng chẳng có lấy chút thời gian mà để tâm đến chiếc gương cổ kia. Sau đó lại thấy bất an, lòng lúc nào cũng dự cảm thấy đang bị uy hiếp to lớn nào đấy, đến lúc ấy sợ có hối cũng ko kịp. Thế là nhớ đến đạo

trước Bạch Dực có nói qua là sẽ có tai họa nên phải cẩn thận. Muốn Lục Tử đến nhờ chúng tôi đến xem qua phong thủy 1 chút.

Mấy chuyện này vừa nghe qua sẽ cảm thấy thật kỳ quái. Nhưng tôi cũng hiểu được đôi chút. Trong khoảng thời gian này ngoài trừ khí cụ đồng đen thời Chu ra, tôi còn có nghiên cứu thêm về bát khổ. Nếu dựa theo những gì vừa kể trên, có thể đây chính là oán tắng hội khổ (~ghét nhau mà phải ở cùng với nhau -> khổ) Chẳng trách, Bạch Dực lại có thể đoán được thằng nhóc kia sẽ chạy đến cầu viện chúng tôi rồi dùng mấy bức bích họa mà ám chỉ.

Lục Tử thấy chúng tôi cũng chẳng ngạc nhiên là mấy, thì mắt bỗng hiện lên một chút khó chịu. Bất quá, lần này cậu ta tới là muốn đỡ dành chúng tôi giúp đỡ, nên suy nghĩ trong chốc lát rồi nói: “Thật ra hai người hỏi tôi chỉ bằng đến hỏi thẳng ông chủ Triệu luôn đi. Nếu lão hiện đang muốn nhờ vả hai người..... Tiếp theo cũng ko cần tôi nhắc phải làm gì chứ.”

Ý đồ của cậu ta đã quá rõ ràng rồi. Cầu mưa tìm Long Vương, cầu con bái Quan Âm. Chúng tôi muốn tìm hiểu chi tiết gì thì cứ việc đến hỏi thẳng người nắm đầu dây mối nhợ của chuyện này. Bạch Dực cười thành tiếng, gật gật đầu nói: “Được thôi, việc này chúng tôi đi xem trước vậy. Về giúp hay ko còn phải xem tình hình thôi.”

Lần gặp thứ hai, ông chủ Triệu thật tình ko mời chúng tôi đến gian trà thất trước kia mà vào trực tiếp chỗ của lão luôn. Vốn Lục Tử muốn chúng tôi đến ngay vào ngày hôm sau, nhưng chúng tôi lại ko thể tin tưởng cậu ta sẽ ko ngấm ngấm làm gì đó, nên quyết ko chịu xin nghỉ làm, mà đợi đến cuối tuần mới đến chào hỏi. Thế là cậu ta cũng ko nài ép thêm nữa, nói là sáng sớm chủ nhật sẽ đến đón chúng tôi.

Theo sau Lục Tử, tôi khép cửa phòng lại, quay đầu nhìn thoáng qua chiếc đồng hồ treo tường, ấy thế mà đã gần 12 giờ rồi. Mãi đến khi nghe được tiếng Lục Tử xuống lầu, tôi mới chậm rãi mở miệng nói: “Anh đã đoán được chuyện này àh.”

Bạch Dực đẩy lên mắt kính, nhần nhần mũi nói: “Một nửa, một nửa thôi. Tôi có thể biết được là do thứ đó liên quan với những bức bích họa trên tường, còn lại là tự đoán nha.”

Bạch Dực lại đẩy kính lần nữa, sau đó tiếp tục: “Hỏi đi, thắc mắc trong lòng cậu chắc cũng ko ít hơn Lục Tử đâu nhỉ?”

Tôi ho khan một chút để giấu đi sự xấu hổ của mình. Giấu giếm cũng ko tệ lắm nhưng xem ra vẫn chưa phải là cao thủ rồi. Đã vậy, tôi cũng ko ngại ngần mà mở miệng hỏi thẳng: “Sao anh biết ông chủ Triệu chính là ván tiếp theo.”

Anh hơi mỉm cười, sau đó dùng bút vẽ ngệch ngoạc sơ đồ gì đó lên giấy, lại hỏi: “Đây chính là bản vẽ của 3 ván tiếp theo đi. Thứ 6 là oán tắng hội, thứ bảy là ái biệt ly, thứ tám ngũ uẩn thịnh.”[3]

Tôi hệ thống lại để có thể hiểu theo cách đơn giản nhất. Phát hiện bọn chúng đã hợp lại thành ba cảnh tượng. Trong đó có 1 người cầm một chiếc gương đồng, hắt nhìn vào một người nào đó trong gương. Dưới nét vẽ qua quýt của Bạch Dực thì kia biểu thị là 1 dáng tròn tròn đi. Sau đó, thì người trong gương tay cầm đao muốn chém xả vào người ngoài gương kia. Tôi bỗng cảm thấy gương mặt này thật giống với gương mặt của người đàn bà trong lão khổ đang soi gương. Nhưng lạ là trong bức tiếp theo thì chiếc gương kia sao lại rơi vào tay ả ta kia chứ? Tôi nghĩ nôn nóng muốn nhìn xem trong bức thứ năm có những ai? Quả nhiên, Bạch Dực lại quẹt thêm vài nét, liền xuất hiện phòng ốc, nhìn lại hóa ra trong đó là 1 người đang soi gương.

Bất quá, đây cũng chỉ là 1 ít tin tức cơ bản mà thôi. Bạch Dực dù có tài cách mấy cũng ko thể nào dựa vào sơ đồ này mà đoán chuyện như thần được. Xem ra, anh đối với chuyện này thì câu nào nói ra cũng là lاپ nước đôi. Nói đến đây, thì người gặp rủi ro chỉ có thể là ông chủ Triệu kia mà thôi.

Bức thứ 7 là một đôi tình nhân. Bọn họ ở một chỗ nào đó trông như 1 con sông. Lúc này, sau lưng cả hai đều xuất hiện đầy cả quái nhân. Nhìn cũng đoán được là ái biệt ly (~ Yêu mà phải xa nhau) Bức thứ tám, là một người bị xuyên qua thân thể, như thế thì sao sống được nữa. Tôi nghĩ ngay rằng đây là kết quả cuối cùng của mình. Nhưng lúc này tôi lại phát hiện nơi này thật kỳ quái. Thì ra.... Bị xuyên qua thân thể là người bên cạnh mới đúng, trong này cũng ko xuất hiện các quái nhân trong bức tranh thứ 7 nữa. Bên cạnh hẳn ta có một bóng đen thật lớn, mà trên người hẳn lại xuất hiện một cầu thang nữa.

Tôi nhìn Bạch Dực nhăn chặt mày nói: “Hình như là vẽ ít quá rồi. Người trong bức thứ 8 này trong thân hình lại tự xuất hiện khổ cực.”

Bạch Dực lắc đầu nói: “Không, ko có xuất hiện. Vây quanh hẳn ko phải những người đó đâu, mà là 1 bóng đen thật lớn....”

Cổ họng tôi hơi run run nói: “Nói vậy bảy người ở những bức trước đều mất.”

Bạch Dực lắc đầu nói: “Đếm sai rồi, ko phải bảy mà là tám.”

Bỗng nhiên lòng tôi dấy lên cảm xúc chứa chan và nhung nhớ. 8 người! Đúng vậy, nếu yêu mà phải xa nhau thì phải có thêm 1 người.....Như vậy bát khổ của quỷ lại là chín! Là chín....kia chẳng phải hoàn toàn trùng với số cửu đỉnh của Văn Vương sao! Tôi run rẩy nắm lấy cánh tay của Bạch Dực, nói: “Chu Văn Vương kia làm 9 đỉnh. Chín đỉnh, chín oán quỷ. Lại là khí cụ đồng đen. Hơn hết đều xảy ra ở đời Chu. Đúng rồi! Gương đồng, gương đồng....”

Tôi buông tay Bạch Dực ra, lúc này bỗng nhiên bình tĩnh dị thường. Dù có liên hệ chút ít đi, nhưng phải bắt đầu tìm hiểu từ đâu đây? Nên nhớ là, con số 9 là con số thường xuyên được sử dụng thời cổ đại. Vì nó là đại diện lớn nhất, biểu thị ay mắn cát tường. Hơn hết, cửu đỉnh kia chắc chắn đã bị hủy từ hồi mấy ngàn năm về trước rồi. Nếu thế, ngọn nguồn của bát khổ quỷ chú.... Thật ra có mấy người.... Còn mấy cái đỉnh kia thì sao? Giả thuyết thì có rất nhiều nhưng chẳng qua cũng là giả thuyết mà thôi. Tôi cứ vô đầu bứt tóc, càng lúc càng hoang mang thì ngay lúc này Bạch Dực lại mở miệng nói: “Sơn hà cửu đỉnh....”

Tôi kể sơ với Bạch Dực về mấy tư liệu mà mình tra được trên mạng. Anh vẫn như cũ, chẳng có lấy chút ngạc nhiên nào, càng ko ra vẻ là có hứng thú với chuyện đó. Ngược lại, thái độ càng lúc càng lạnh lùng.

Anh chống cằm, lúc này đồng hồ trên tường đã điểm lên vài tiếng. Anh lại nhìn ra ngoài cửa sổ, trời tối đen, liền thở dài nói: “Lo chuyện nơi này trước đi. Ít ra cũng có 1 hướng đi. Có thể chúng ta sẽ ko phải mò mẫm điều tra đâu.”

Anh đứng dậy vỗ vỗ vai tôi. Tôi vẫn lặng thinh giữa những vô vàng những câu hỏi đang xoáy sâu cuộn trào trong lòng mình. Đầu ko tài nào bắt nó dừng lại được cả. Anh thấy tôi ko phản ứng lại, liền lay lay tôi vài cái. Lúc này tôi mới ngẩng đầu lên nhìn anh. Sắc mặt Bạch Dực có chút khác thường, nhưng nó chỉ tồn tại vồn vện khoảng 1 giây đồng hồ thôi. Ngay sau đó, mặt anh lại khôi phục lại vẻ lãnh đạm như cũ.

Tôi gật gật đầu ý bảo không sao, khoát khoát tay trở về phòng của mình. Dù nằm trên giường nhưng trước những thứ quỷ dị đang quây lấy mình như vậy, tôi ko tài nào khôi phục lại được cả. Tôi cảm thấy dường như mình đang bỏ lỡ cơ hội tiếp cận với sự thật nào đó vậy. Thế là quyết định dốc sạch túi, dùng hết sức mình lần theo xuất phát điểm này. Lúc này tôi lại vô cùng tin tưởng vào trực giác của mình. Tôi cho rằng mình đã đi đúng đường. Tuy nó vẫn vô cùng mơ hồ nhưng biết đâu đây chính là manh mối duy nhất mà tôi đang nắm trong tay. Nếu buông ra, sợ rằng sẽ ko bao giờ có lại nữa.

[1]Nguyên văn (Bán niên tiết) Là ngày đầu tiên của tháng 6 âm lịch (chứ ko phải là tết Đoan Ngọ đâu). Đây là lúc mùa hè vừa bước vào giai đoạn rực rỡ. Người ta ăn tết này để tránh nạn tai, đuổi tà ^.^

[2] Nguyên văn (Chấn tai tiết) Là lễ như nói ở trên

64. Chương 62: Kính (nhị)

Dù gì thì tôi vẫn kiên trì tìm tòi về chuyện sơn hà cửu đỉnh, xem thử ẩn sau nó có những gì. Vì sao các đế quân ở những triều đại tiếp theo lại ko thuận theo mà bỏ qua cho chú đỉnh? Chẳng lẽ bọn họ ko biết Chu Văn Vương đã đập bể những đỉnh đó rồi hay sao? Mấy chuyện như thế này cứ liên tục kéo dài trong cả mấy ngàn năm, nào phải là trò gì hay ho đâu? Tại sao bọn Lục Tử thà chết cũng ko chịu nói bí mật của Huyền Hoàng Bích? Tôi đang vô đầu bứt tóc thì Bạch Dực gõ cửa, ý bảo có thể ăn chiều được rồi. Giờ đây, đến phiên tôi tra tư liệu bắt kể ngày đêm. Ngoài việc đi dạy, nếu ko phải mệt rũ người thì đều vui đầu vào đó. Nhưng tra tới tra lui đều có vài tin thôi, cũng chẳng bước thêm được chút nào cả. Điều này khiến tôi vô cùng buồn bực.

Tôi nhanh chóng dùng bàn phím gõ vài từ cuối cùng, sau đó cũng bỏ ra ăn cơm. Tôi bước ra ngoài, dụi dụi mắt. Gần đây chắc đã vận dụng quá độ nên mắt có chút lờ mờ, xem ra đã đến lúc đeo kính rồi. Bạch Dực chỉ chỉ vào nồi cơm điện ý bảo tôi tự xới cơm ỉnh. Lúc đầu tôi còn nói cho anh biết mình đang tìm hiểu cái gì, nhưng sau thì im hẳn, tư liệu chẳng nhiều nhận gì để có thể bàn bạc. Chúng tôi nói mãi thành nhàm chẳng có gì nổi bật cả, giờ đây khi cả hai cùng dùng cơm cũng ko bàn về chuyện sơn hà cửu đỉnh nữa.

Lục Tử sau lần đó cũng ko thấy đến hay báo tin gì về ông chủ của cậu ấy cả. Ngày mai chính là cuối tuần rồi. Nói cách khác, ngày mai chính là ngày hẹn với ông chủ của cậu ta. Tôi gác đĩa xuống nói với Bạch Dực: “Tôi thấy.... Anh có thấy là ông chủ Triệu còn biết về thứ đó nhiều lắm ko?”

Bạch Dực vẫn ăn cơm đều đều nói: “Còn phải nói nữa sao, nhưng chắc chắn là bọn họ ko biết hết toàn bộ. Nếu biết tất cả, ắt hẳn đã ra tay trước nhất rồi.”

Tôi nói: “Nói vậy, bọn họ cũng biết mình đã bỏ lỡ chuyện trọng yếu?”

Bạch Dực cười cười đáp lại: “Cậu nên cân nhắc lợi hại 1 chút chứ. Đó ko phải là điều chúng ta nên quan tâm đâu. Đây như 1 bức tranh xếp hình vậy, có lẽ trong tay bọn họ có nhiều mảnh nhỏ nhưng ko thể ráp được. Bất quá, nếu chúng ta có được nó thì chắc chắn là có thể hoàn thành bức tranh, sau đó giao lại cho họ cũng giống nhau thôi mà. Việc trước mắt chúng ta phải làm là tận lực tìm cho được manh mối kia, sau thì đành phải dựa vào may mắn của mình thôi.”

Anh lại nhìn nhìn tôi lắc đầu nói: “Yên tâm đi, chuyện vẫn chưa đi đến bước cuối. Ăn cơm đi, Phải ăn thật ngon vào, nhìn cậu gầy trở xương ấy.”

Tôi nhấc tay mình lên, nhìn nhìn 1 chút rồi tiếp tục ăn, nói: “Thôi đi, tôi gầy nhưng gân cốt dẻo dai. Với lại tôi gầy, liên quan gì đến anh nào?”

Miệng anh bỗng cười thật dễ tiện nói: “Đương nhiên là có quan hệ. Cậu cho rằng ôm 1 bộ xương thì thoải mái lắm hử? Nhưng cũng đừng mập quá nha, tôi ko thích loại phì lù đâu.”

Mặt tôi lại ko chịu nghe lời mà đỏ lựng lên. Tôi vội nói với tất cả sự nghiêm túc của mình: “Cái gì mà ôm nhau ngủ? Quan hệ của chúng ta chẳng phải là ai ở phòng này phòng nọ hử? Lúc ở trên núi lần trước, tự nhiên lại để cậu trốn thoát....”

Anh nghe tôi nói xong thì bỗng cúi đầu lặng yên 1 chút rồi nói: “Nói thế là sao, tự cậu cũng rất ràng là chúng ta cũng đã ngủ cùng nhau rồi mà, cái gì mà phòng này phòng nọ hử? Lúc ở trên núi lần trước, tự nhiên lại để cậu trốn thoát....”

Tôi vốn đã lờ đi chuyện này. Hơn hết hai chúng tôi đều là đàn ông. Tôi thật sự chưa chuẩn bị tinh thần để 1 tên đàn ông khác là Bạch Dực đề mình xuống. Loại áp lực tâm lý này cực kỳ to lớn đó. Tôi chỉ chỉ vào mặt anh nói: “Đồng chí Bạch Dực, tôi nói anh nghe thật rõ nhá. Nhóc con này Đừng tưởng là tôi sẽ ngoan ngoãn để anh..... Tóm lại! Còn chưa biết là ai sẽ ở trên ai áh! Việc này ko phải chỉ một mình anh nói là được!”

Anh thật hứng thú khi thấy tôi lúng túng, hỏi: “Vậy chúng ta có cần tổ chức 1 đại diện kết thân, mời 100 khách đến đại lễ đường thảo luận thử xem là công tử hay tại hạ đây có vấn đề? Nhá?”

Tôi liền giơ chiếc đĩa trong tay hướng đầu của tên gian xảo này đánh xuống. Anh thật dễ dàng nghiêng người tránh được, lại cầm lấy bát cơm đứng lên tiến đến chỗ đối diện của tôi ngồi xuống rồi tiếp tục ăn như thường. Tôi phùng mang trợn má, nói: “Mặt anh có da ko đấy. Mấy chuyện này cũng mời người đến để thảo luận được sao. Tôi nói cho anh biết, tôi ko dễ ăn đến vậy đâu. Đừng có mơ đến ông đây nhá! Còn ko biết ai trong tay ai đâu. Cười cái gì! Thằng nhóc nhà người nghiêm túc 1 chút được ko!”

Anh ho khan vụn về ẻm xuống tiếng cười: “Được rồi, ko náo loạn nữa. Đĩa là để ăn cơm nha. Hôm nay đừng ngủ trễ quá, ngày mai chúng ta vẫn còn việc đấy.”

Tôi ko cam lòng liếc anh một cái, buông đĩa, cúi đầu nhìn xuống bàn, nói: “Anh nói thử xem ông chủ Triệu kia ghét thứ gì nhất nhĩ?”

Bạch Dực nhú mày lắc đầu nói: “Ko nói chắc được. Có thể ko có tiền chắc lão chết mất. Nhiều người xem tiền như mạng còn gì....”

Anh vẫn chưa nói xong, đã nghe được tiếng chuông cửa dồn dập. Tôi vội chạy ra mở cửa, nhào vào nhà ko phải là ai khác, chính là người có hẹn với chúng tôi ngày mai, Triệu lão bản.

Mặt mũi lão nhể nhại mồ hôi. Vì trời nóng, nên tôi có thể ngửi được mùi thum thum từ nó. Tôi hơi khịt khịt mũi nhưng lại ngượng ngùng chẳng dám nói gì. Chỉ thấy lão vọt vào nhà chúng tôi, đến giày cũng ko cởi. Bạch Dực hầy còn đang cầm chén, anh giữ nguyên tư thế gấp rau, ngờ nghếch nhìn ông chủ Triệu chạy vọt đến mình.

Tôi vội ngăn lại, lão liền ghì chặt lấy cổ áo tôi, thốt lên: “hai vị”

Tôi như bị xiết lấy cổ rất khó chịu nên gạt tay lão ra ngay. Lão lại nắm lấy bả vai tôi lắc lắc để đầy hoảng sợ. Lúc này Lục Tử cũng chạy vội đến. Cậu ta “Ah” vài tiếng, chẳng biết làm sao khi nhìn thấy ông chủ tôn kính của mình làm chuyện mất mặt như vậy. Tôi cố sức gỡ tay lão già đó ra. Nhưng chỉ vừa lơ là liền bị lão ta nắm lấy áo ngay. Liền bực mình nói: “Các người đang diễn trò quái gì thế? Còn ông chủ Triệu nữa.... ngài có chuyện gì thì từ từ nói xin đừng túm lấy cổ tôi như thế ạh!”

Bạch Dực lúc này đã rót xong hai ly nước trắng. Tôi nhìn Lục Tử ý hỏi xem rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra thế này? Cậu ta cũng lắc đầu nói: “Tôi cũng vừa mới biết tin, liền chạy đến đây ngay đây....”

Lúc này, ông chủ Triệu mới hơi bình tĩnh lại 1 chút. Lão lau lau mồ hôi trên trán, móc từ trong túi ra 1 cái hộp nhỏ nói: “Hai vị....”

Bạch Dực ra dấu bảo tôi nhận lấy thứ đó. Tôi liền cầm lên, mở ra, quả nhiên là Huyền Hoàng Bích. Song giờ đây nó lại có màu như lòng đỏ trứng, so với lần đầu tiên tôi nhìn thấy thì vô cùng khác biệt. Nhưng ngay cả như thế tôi vẫn có cảm nhận được hơi lành lạnh do miếng ngọc này truyền đến.

Ông chủ Triệu chỉ chỉ vào miếng ngọc kia nói: “Đây là thành ý của tôi, giờ nó của các người. Về phần tin tức, tôi nghĩ chỉ cần qua được lúc kinh hãi như thế này, tự nhiên sẽ tiết lộ toàn bộ.”

Lúc này, ánh mắt của Bạch Dực bỗng ánh lên tia gian xảo. Bất quá, chỉ có tôi ở cùng anh lâu như thế mới có thể nhìn ra thôi. Chuyện này, ngay cả Lục Tử cũng chưa chắc phát hiện ra đâu. Anh thật nghiêm túc ra dấu bảo tôi đem chiếc hộp kia cất thật kỹ đi.

Ông chủ Triệu thấy chúng tôi đã nhận lấy Huyền Hoàng Bích rồi mới bớt hoảng sợ đi đôi chút. Lão uống 1 hơi hết nửa ly nước nói: “Vợ của tôi đã trở về. Cô ta chết có khi đã 17 năm rồi....”

Câu đầu tiên làm tôi kinh ngạc, câu thứ hai khiến tôi choáng váng tức thì. Vợ của lão đã chết rồi? Sao còn trở về được chứ?”

Nói xong, lão lập tức đứng lên. Ánh mắt hoảng loạn mông lung nhìn chằm chằm ngoài cửa. Lục Tử bị lão làm cho giật mình thon thót, vội nhào đến cạnh tôi, tôi cũng bị lão làm cho hoảng hồn, vội quay đầu nhìn về phía cửa. Nhưng chẳng có lấy 1 bóng người. Chúng tôi đều nhìn ông chủ Triệu thật kỳ quái. Lão nuốt nuốt mấy ngụm nước miếng cho thông cổ xong, lại nói tiếp: “A Trân, tối nay anh ko về đâu.... Anh ở nhà của hai cậu trai này. Bọn họ.... bọn họ muốn anh giám định ít cổ vật.”

Nói xong, lão lại như bị điên mà chỉ chỉ vào cánh cửa trước mặt chúng tôi nói: “Còn đứng.... còn đứng đó làm gì.... Mau nói với thím[1] của mấy người là được rồi đi.”

Tôi và Lục Tử thật tình ko biết lão muốn chúng tôi nói được rồi với ai nữa. Nhưng ông chủ Triệu lại dùng ánh mắt như van nài chúng tôi. Tôi liền mở miệng nói thuận theo với cánh cửa trống không đằng trước.”

“Ah, chào dì. Bác Triệu đây là bạn lâu năm với cha của con. Hôm nay muốn nhờ bác đến để giúp chúng con vài chuyện ạh.”

Chúng tôi bỗng nghe Bạch Dực từ tốn ung dung, không nhanh không chậm nói ra kết luận rất hợp lý, cũng rất buồn cười với dãy hàng lang trống ko: “Chuyện này thì.... Dì.... Dì ạh, bác chắc tối nay phải ở lại chỗ này rồi ạh.”

Tôi lại đáp nhẹ Lục Tử 1 cái, cậu cũng hướng ra cửa nói mấy câu. Ông chủ Triệu lúc này liền phụ họa theo: “Em về trước đi, anh ngày mai sẽ về nhà ngay mà....”

Thế là tôi liền thấy ông chủ Triệu cúi đầu nói với không khí gì đó. Sau đó, lão như 1 con rối bị hỏng mà ngồi sụp xuống sofa. Tôi lơ mơ ko rõ chuyện gì cả. Cảm thấy việc này sao lại rối rắm đến thế? Đến tiểu thuyết cũng chưa chắc lý kỳ như vậy nữa nha. Tôi liền nhìn Bạch Dực hỏi: “Anh thấy ngoài cửa có thứ gì sao?”

Bạch Dực lắc đầu nói: “Cửa chẳng có gì cả. Ông chủ Triệu ko phải muốn chúng ta nói giúp mình sao. Nên thuận ý mà làm thôi mà.”

Lúc này, ông chủ Triệu thật suy sụp nói với chúng tôi: “Quả nhiên, các người cũng ko nhìn thấy cô ta. Chỉ mình tôi.... Chỉ có tôi là nhìn thấy thôi. Cô ta... cô ta vẫn y như 17 năm về trước vậy.”

Thì ra, bà vợ của lão đã mất được 17 năm rồi. Dì ta gọi là A Trân, nhưng danh hiệu thật sự phải là Sư tử Hà Đông mới đúng. Lão sợ dì ta vô cùng, hút 1 điếu thuốc cũng phải hỏi qua, chẳng bao giờ dám mơ đến mấy chuyện mèo mả gà đồng. Ngày qua ngày, dưới sự quản lý chặt chẽ của bà vợ như thế, đến lòng tự trọng còn ko có chữ đừng nói gì tới tiền tài lợi lộc. Sau đó, theo như lời lão nói dường như ông trời có mắt, xót xa cho cảnh ngộ lẻ loi của lão, cuối cùng thì con cộp mẹ này cũng bệnh nặng rồi chết, cứu lão khỏi cảnh trên đe dưới búa. Nhưng mà, bà dì này cũng coi như vô cùng giỏi giang trong việc quán xuyến nhà cửa. Mọi việc đều chăm lo cẩn thận đâu ra đó thật rõ ràng. Thật ra nếu bỏ qua bản tính quá mạnh bạo, thì vẫn có thể coi là vợ hiền được đi. Nhờ có sự giúp đỡ của dì ta mà ông chủ Triệu này trong thời gian đó thăng tiến rất nhanh, để dần dần vững chãi trong công việc như hôm nay. Bởi cha của dì A Trân chính là cán bộ cao cấp về hưu của ngành luật. Dì ta xem như là nhà có gốc gác đi. Anh trai cũng công tác trong ngành lập pháp. Đó cũng là một trong những nguyên nhân khi dì còn sống ông chủ Triệu ko thể ngóc đầu dậy nổi.

Vậy là chúng tôi đã biết ông chủ Triệu ghét nhất là thứ gì rồi. Lão tuyệt ko bao giờ muốn gặp lại người vợ kết tóc se tơ vừa nghĩ đến đã thấy kinh khủng của mình. Nhưng quá đáng ở chỗ, bà dì này đã chết 17 năm rồi, giờ bỗng nhiên xuất hiện trước mặt lão như thế. Mà lạ là trừ lão ra, ngay cả người có đôi mắt âm dương như tôi đây cũng ko nhìn thấy. Đây thật là kỳ quái đến chẳng biết làm sao.

Ông chủ Triệu nói: “Ngày đó, tôi theo lệ thường, chuẩn bị ngủ trưa 1 lúc. Ko ngờ bỗng nghe được tiếng lách cách trong thư phòng của mình. Tưởng là bọn người làm đang quét dọn, nhưng tôi đã nhấn mạnh qua với bọn họ là ko cần dọn dẹp thư phòng rồi mà. Thế là liền rời giường xem thử. Phát hiện thứ kia.... Người kia đang đứng cạnh tủ sắt của mình.”

Đương nhiên lão thừa biết kia thật quái dị nên đang phân vân ko biết có nên gọi vợ mình hay ko, thì người nọ lại phát hiện ra lão, liền lớn tiếng hỏi: “Ông già kia! Ông cất chi phiếu ở chỗ nào thế?”

Ông chủ Triệu nhất thời ko thể chấp nhận chuyện như thế. Theo bản năng liền nhìn xuống chân người đàn bà kia. Thấy cô ta đang mặc một chiếc áo sơ mi bằng vải, chân cũng mang giày da màu đen theo kiểu cũ. Một chút biểu hiện của hồn ma cũng ko có, cùng với người thường giống nhau như đúc.

Lão mở to miệng, cuối cùng hét “Ah” lên một tiếng rồi trực tiếp lao thẳng ra ngoài. Vừa chạy vừa nghĩ thâm chắc mấy ngày nay mình vì chuyện làm ăn mà sinh ra quá mệt mỏi rồi. Lúc này chỉ là một cơn ác mộng hết sức chân thật thôi. Thế là hét toáng lên, gọi thêm vài tên giúp việc can đảm vào nhà. Sau khi xông thẳng vào phòng cũng chẳng thấy quái lạ gì cả. Lão thở dài nhẹ nhõm, vừa định khoát tay bảo họ về lại chỗ cũ thì quay đầu nhìn lại đã thấy A Trân đang lạnh lùng đứng sau lưng nhìn lão bằng ánh mắt lạnh như băng đầy khinh bỉ. Ông chủ Triệu dù gì cũng chỉ là 1 lão già thôi, gặp chuyện như vậy làm gì mà ko sợ đến độ còn nữa cái mạng. Lão vội ra dấu bảo bọn người hầu tiến lên bắt con đàn bà kia. Nhưng bọn chúng cứ nhìn nhau, đều cảm thấy khó hiểu. Bởi, chẳng ai trong họ nhìn thấy người đàn bà đứng sau ông chủ Triệu cả. Từ nãy giờ chỉ mình lão đơn độc đứng đó mà thôi.

Lúc này, ông chủ Triệu dấy lên sự sợ hãi trước nay chưa từng có. Lão ko biết nên đối phó với người đàn bà kia như thế nào nữa. Sau đó thì lão lại cảm thấy dì ta dường như lúc ẩn lúc hiện, liền mượn cớ bàn chuyện làm ăn mà trốn đi. Bỗng người lại xuất hiện ngay bên cạnh lão, hỏi này hỏi nọ, bộ dáng thật giống như nữ chủ nhân của nhà này mười mấy năm về trước vậy.

Bỗng nhiên có thêm một người thật khiến lão ko biết làm sao. Hơn hết dì ta chứ bất ngờ hiện ra. Tỷ như khi lão cố tình chạy đến vùng ngoại thành rất xa, thì dì ta lại tự nhiên như ko có mặt ngay tại nhà bếp của biệt thự ở đó. Mà theo như lời của ông chủ Triệu nói, nơi này nếu ko có chìa khóa thì bất kể là ai cũng ko

thể vào được. Cách xuất hiện của dì ta ko khác gì hồn ma cả. Thậm chí còn quỷ dị rùng rợn hơn hẳn kia chứ.

Lão cuối cùng ko chịu nổi áp lực, liền nhớ đến chúng tôi. Thế là chạy đến đây để đặt cọc giao dịch. Lão sẵn sàng từ bỏ vốn liếng ban đầu, dấn dúi Huyền Hoàng Bích cho chúng tôi. Nhưng chỉ đưa mỗi ngọc mà thôi, còn lại những thứ khác 1 chữ cũng ko lẹ. Đúng là hồ ly cùng đường vẫn giảo hoạt mà.

Bạch Dực ý bảo ông chủ Triệu ngủ ở sofa trong phòng khách. Tôi đem ra 1 tấm chăn, nhưng lão ta dù thế nào cũng muốn Lục Tử ở lại đây. Cuối cùng kéo theo chúng tôi cả đêm ko ngủ, thức cùng với lão đến rạng sáng. Bên cạnh mấy chuyện lão cứ lải nhải nhai đi nhai lại ra thì có 1 chi tiết khiến tôi lạnh cả sống lưng. Chính là người đàn bà kia tối nào cũng đều chải đầu thật cổ quái. Vì hai người là vợ chồng cũng đã vài chục năm, mọi thói quen trong cuộc sống, lão đều thông thuộc. Nhưng chưa bao giờ thấy qua dì ta chải đầu như cung nữ thời xưa kỳ quái đến vậy. Cứ tháo tóc ra, chải chậm chậm từng lược 1, sau đó miệng lại rên rĩ: “Đau ah, đau quá ah!” Cũng chẳng biết là dì ta đau ở đâu nữa.

Tôi lau vội mồ hôi lạnh đang ròng ròng chảy ra. Thì thầm hỏi Bạch Dực: “Lão nói là thật hay giả vậy trời. Chúng ta mọt chút cũng ko nhìn thấy nữa mà.”

Bạch Dực ra dấu bảo tôi đừng nói nữa. Anh hơi mỉm cười nhìn ông chủ Triệu thật thản nhiên nói: “Ngài đã đồng ý với hợp đồng của chúng tôi rồi. Chúng tôi đương nhiên sẽ cố sức bảo vệ ngài an toàn. Về phần vợ của ngài, chúng tôi thật ko nhìn thấy người. Nhưng.... Tôi lại nhìn thấy bóng đấy.”

Tôi “ah” lên 1 tiếng, mà ông chủ Triệu lại như người sắp chết đuối vớ được củi khô, liền dồn dập: “Cậu....cậu nhìn thấy cô ta?”

Bạch Dực lắc đầu ý bảo ko có, sau đó lại chỉ vào mặt kính ngoài tủ âm tường của chúng tôi nói: “Tấm kính kia phản chiếu được bóng dáng của 1 người phụ nữ.”

Ba người chúng tôi đều thở rút 1 cái. Bởi, nếu đúng như lời ông chủ Triệu nói, chỉ mình lão mới thấy, thì dù tệ hại cách mấy chúng tôi cũng sẽ chẳng sao cả. Song đây lại hữu hình, hơn hết chúng tôi ko thể nhìn thấy dì ta nhưng ngược lại dì ta thấy chúng tôi rất rõ! Như thế thì vô cùng chẳng may rồi.

Ngay lúc chúng tôi bối rối nhìn nhau, thì ông chủ Triệu bỗng kêu lên kinh hãi. Chúng tôi bị tiếng gào thét của lão tra tấn tưởng chừng có thể giả từ cõi đời được đi ấy. Tiếng hét như heo bị chọc huyết của lão khiến đầu tôi ong ong cả lên. Lục Tử đang ngủ say cũng giật mình thức dậy, hỏi chúng tôi đã xảy ra chuyện gì?

Ông chủ Triệu nói: “Tiếng gõ cửa....tiếng gõ cửa....Các người có nghe thấy ko?”

Tôi lắc lắc đầu. Cuối cùng ông chủ Triệu lại đưa mắt nhìn Bạch Dực hỏi: “Cậu....có nghe thấy không?”

Bạch Dực cũng lắc đầu, bả vai của lão co rút lại, giọng run run nói: “Cô ta muốn vào đây....”

Sau đó, cánh cửa lớn ko biết sao bỗng chậm chậm mở ra. Tôi nhớ rất rõ.... Là mình đã khóa chặt nó lại rồi mà. Nhưng cách mở cửa này lại giống như có ai đó nhẹ nhàng cầm lấy nắm tay rồi đẩy nó ra, sau đó từ từ tiến vào. Tôi theo bản năng lui đến bên cạnh Bạch Dực, cùng lúc thấy Lục Tử đã trốn sau lưng anh từ thuở nào. Chúng tôi e ngại nhìn thẳng vào cửa, ko có chút gió nào nhưng có cứ chậm rãi mở ra.

Tôi nhìn chăm chăm vào khung cửa rỗng tếch, nuốt nước miếng 1 cái. Lúc này lại nhớ đến lời của Bạch Dực liền chậm chậm quay đầu nhìn phản chiếu từ mặt kính của tủ âm tường. Ngay tức thì mồ hôi liền tiếp túa ra từ trán chảy dài xuống tận cằm. Thật sự, lúc này có 1 phụ nữ đang đứng ngay trên thảm. Dì ta trên dưới 40 tuổi, tóc buộc cao lên theo kiểu đuôi ngựa quê mùa, mặc chiếc áo sơ mi bằng vải thô có in hình hoa lan với quần ống suôn. Ánh mắt thật quái dị đến nỗi ko biết nên diễn tả thế nào. Dì ghẹo đầu sang một bên đi đến.

Thế là bóng người trong mặt kính liền biến mất. Tôi lại thấy ông chủ Triệu lui về sau. Lão cứ thì tha thì thăm: “A Trần, em.... Em đến làm gì?”

“Anh ko phải đã nói với em rồi sao, anh đang....”

“Anh, anh.....anh biết, anh không....”

Lão càng nói càng lui về sau, cuối cùng thì ko thể nào lui được nữa. Tôi chẳng thể nào nhìn thấy người phụ nữ tên A Trân kia rốt cuộc là ở nơi nào. Loại cảm giác khi biết được trong phòng này còn tồn tại một người vô hình nữa, khiến cho ai cũng đều căn lên như dây đàn. Cổ tôi như bị đóng băng, cả người bắt đầu ớn lạnh từng cơn.

Ông chủ Triệu “Àh” lên một tiếng, sau đó nghiêng mặt nhìn chúng tôi nhỏ giọng nói: “Thím của các cậu.....mời các cậu đến nhà chơi 1 chút.... Cùng ăn cơm trưa luôn....”

Lục Tử cũng “Ah” 1 tiếng, phản ứng thật nhanh nói: “Ông, ông chủ,...tôi nhớ rồi! Cửa hàng vẫn chưa mở cửa nữa ăh! Hôm nay có ông chủ Tề muốn đến xem hàng.... Tôi phải đi....”

Ông chủ Triệu nghiêng răng rít lên: “Mở cái rắm ăh! Cậu là chủ hay tôi là chủ hử! Ông đây muốn mày ăn cơm, mày dám ko ăn!”

Sau đó ko khí bỗng chùng xuống rất nhiều: “Không.... Không thể phụ lòng của người khác đâu nhá. Tuổi hầy còn nhỏ vẫn nên nghiêm khắc hay hơn....”

Chúng tôi cũng ko tìm được lý do từ chối. Ông chủ Triệu nhìn chúng tôi như ngầm ám chỉ đừng quên thỏa thuận tối qua. Bạch Dực thở dài một hơi thật hợp với không khí lạnh lùng này nói: “Nếu đã như thế, chúng tôi đành làm phiền vậy.”

Rõ ràng chỉ có bốn người, nhưng lại cách nói lại như có thêm 1 người vậy. Ông chủ Triệu đương nhiên đảm nhiệm vai trò phiên dịch rồi. Chúng tôi cứ thế trò chuyện thật quý dị với nhau. Ông chủ Triệu cố làm mặt tỉnh đến đóng cửa lại. Bạch Dực về phòng mình thay quần áo. Tôi thấy vậy cũng lập tức chạy theo. Lục Tử cũng muốn đi cùng nhưng đã bị ông chủ Triệu níu lại, chỉ có thể trưng ra vẻ mặt đau khổ nhìn chúng tôi mà thôi.

Về phòng, tôi lập tức đóng sập cửa lại. Bạch Dực vẫn đang cởi ra bộ quần áo ngủ. Tôi cố hạ thấp giọng hết mức hỏi: “Đúng là có 1 người phụ nữ nha. Chúng ta còn đi ăn cơm để làm gì?”

Anh kéo ngăn tủ nói: “Hết cách rồi, lão già kia có tư liệu mà chúng ta nhất định phải có được. Hơn hết, cậu cho rằng bát khổ này ko liên quan đến chúng ta sao. Nhưng mà.... Người phụ nữ kia tại sao lại bị nghèo khổ như thế?”

Nghe anh nói vậy tôi mới chú ý đến ảnh phản chiếu của dì ta trong kính. Toàn bộ cũng ko kỳ lạ lắm chỉ là cổ của dì bị nghèo sang bên trái, cảm giác như bị liệt nửa người vậy. Chắc cũng có thể lắm chứ. Bạch Dực chỉ lắc đầu ko trả lời tôi, anh tìm được cái áo sơmi trắng, mặc vào, sau đó nói: “Mặc kệ đi, đến đó rồi nói. Khi ấy chắc chúng ta vẫn có thể thấy được gương mặt cổ quái kia trong gương mà”

Tôi gật đầu, bỗng thấy Bạch Dực đang nhìn thẳng vào mình. Lòng tôi bất an hỏi: “Anh nhìn gì thế? Dì ta vào đây rồi ăh?”

[1] Nguyên văn là (~ thăm) tức là vợ của bác hay chú ấy. Phần này, lúc nói chuyện họ xưng hô là thăm, nhưng khi dẫn chuyện thì lại gọi là ‘Dì’ () Tức là tiếng gọi thông thường chỉ mấy người lớn tuổi mới gặp.

65. Chương 63: Kính (tam)

Anh nói: “Cậu định mặc áo ngủ đi làm khách nhà người ta ăh?”

Tôi nhìn lại trang phục của mình, lúc này mới ý thức được. Vừa định về lại phòng, thì đột nhiên nhớ đến người đàn bà vô hình nọ. Ta ho khan vài tiếng xấu hổ nói với Bạch Dực: “Thứ kia....chờ anh thay rồi.... Anh theo về phòng tôi đi.”

Tôi cười hơi gượng gạo, bỗng nghe Bạch Dực nói: “Cậu sợ người đàn bà kia nhìn trộm ăh? Ko sợ tôi thừa cơ đánh lén sao?”

Tôi nghe vậy nhất thời ko thể nghĩ ra được thứ gì hay ho, chỉ tìm đại 1 câu nói: “Ko sợ! Tôi luôn rất....”

Không đợi tôi nói xong, anh cười khế, nắm chặt cánh tay tôi, cả người bị anh ép sát sát vào tường. Tay tôi giờ đang bị anh kiểm soát chặt gỡ cao lên, quả nhiên muốn hôn trộm tôi rồi. Tôi mở to hai mắt, thật ra nữa câu sau tôi muốn nói là: Tôi luôn rất sợ hãi những thứ ko nhìn thấy được.... Mắt tôi thấy anh cười thật đê

tiện, sau đó hôn cho bằng đủ rồi mới chịu buông tay tôi ra, nói: “Cậu đã ko sợ thì tôi còn sợ gì chứ! Kỹ thuật tiến bộ lắm, xem ra sau này tôi phải đánh lén nhiều hơn mới được.”

Tôi che miệng, mặt nóng cả lên, thật xấu hổ, mãi thật lâu sau mới nói được mỗi chữ “Anh” thì đã bị anh kéo tuột ra khỏi phòng rồi. Lòng tôi thầm oán: chuyện này thật ko biết nên mắng người này thần kinh tro ly hay là bản thân mình vốn chẳng biết thẹn là gì. Đến tình cảnh này còn nghĩ về mấy chuyện như vậy. Xem ra lúc yên ổn lại thì tôi nên gắn thêm ổ khóa vào phòng mình, nếu ko rất có khả năng sẽ bị mần thọt....Thật dám chắc như thế....

Chờ chúng tôi chuẩn bị xong, thì mặt mày của Lục Tử đã xám xịt lại. Cậu với ông chủ của mình thật giống bị tâm thần phân liệt. Chân của hai người đều run rẩy như thể mắc bệnh Pacrkinson. Lúc này tôi nghe dưới lầu có tiếng kèn xe, biết là ông chủ Triệu đã cho người đến. Tất cả có 2 chiếc đến đón chúng tôi. Bạch Dực và ông chủ Triệu ngồi một chiếc, tôi buộc phải ngồi chiếc còn lại cùng Lục Tử. Đợi xe chuyển bánh, Lục Tử mới thở phào nhẹ nhõm. Cậu nói: “Tôi đây chỉ là người làm công đáng thương thôi mà. Kiếm được cũng vài ba đồng bạc cắc. Còn phải chăm lo cho cả núi công việc bộn bề như vậy. Đúng rồi An Tử àh, các cậu có cách gì đối phó với thứ kia ko? Thành thật mà nói.... Tôi một chút cũng ko nhận thấy là có người. Chẳng lẽ ông chủ của tôi bị tâm thần phân liệt.”

Tôi liếc xéo cậu ta, hậm hực nói: “Có, nhưng lại vô cùng kinh dị. Là một con quỷ rất đáng sợ! Mình còn thấy bà ta híp mắt nhìn cậu khinh bỉ nữa cơ đấy. Chắc là đang quan sát xem thằng người làm nhỏ bé của chồng mình ra sao nha.”

Cậu ta nghe tôi nói xong thì mặt trắng dã ra. Bảo tôi đừng nói nhảm nữa. Tôi cũng cười đều 1 cái, ai bảo thằng nhóc nhà người chơi 2 mặt như thế, đến tao cũng dám hại. Ông mày ko nhân cơ hội này chỉnh cho vài cái, còn mang tên là An Tung sao.

Người ta thường nói người có vài ba loại, giàu cũng dăm bảy đường — Nhà của ông chủ Triệu này thật ko phải quý phái bình thường mà. Một căn biệt thự lớn như vậy, bao nhiêu tiền mới có thể mua được đây.... Ông già này thật biết hưởng thụ cuộc sống, nhưng giờ đây nhìn thật chẳng có chút tinh thần gì cả. Lão cứ gật gật đầu như đang nghe vợ mình dạy dỗ vậy. Bất quá, chúng tôi cái gì cũng chẳng nghe được.

Nhìn lão như thế thật chẳng còn đáng vẽ của giáo sư đại học nữa. Tôi thấy đáng vẽ bây giờ của lão hoàn toàn ko khác một ông già ngốc nghếch là mấy.... Nhưng lão bỗng nhìn xuống mặt đường mỉm cười thật cổ quái, tôi mở to hai mắt nhìn trừng trừng vào. Lão phát hiện thấy liền trở lại ánh mắt ngây dại như trước.

Bạch Dực từ sau đi lại nhìn chúng tôi nói: “Xem ra ông chủ của cậu thật rất sợ vợ. Vừa lên xe đã nghe lão ko ngừng giải thích và nịnh bợ. Thật là oan gia đối đầu mà.”

Anh dừng 1 chút rồi lại tự lẩm bẩm: “Cưng sau này đừng đối với anh như vậy nhá. Nói được xem nào, vợ chồng phải cùng bình đẳng nương tựa nhau sống mới tốt chứ.”

Vừa nghe tôi còn lơ mơ, nhưng khi đã hiểu dụng ý của anh thì thật sự chẳng có tâm trạng gì cả, chỉ phun ra hai 1 câu: “Tôi thềm vào áh!”

Nói thật, nếu không phải hiện giờ có 1 người vô hình đang nghe từng lời của chúng tôi, thì tôi sẽ cười vào mũi anh, chế nhạo à xem. Nhưng khi biết thứ kia đang tồn tại, cũng có thể sẽ nói chuyện với mình, thậm chí là chạm vào mình, thì dù nghe thấy gì cũng chẳng thể cười nổi.

Ông chủ Triệu như suy sụp hoàn toàn cứ đi đi lại lại. Sau đó, lại tiến về phía chúng tôi, cúi đầu nói: “Cô ấy muốn đi nấu cơm cho các cậu. Mọi người uống chút trà trước. Trên bàn có hoa quả, tự mình lấy đi.... Vợ tôi nói, các cậu cứ tùy thích, chờ cô ấy 1 chút....”

Tôi thật đồng cảm nhìn lão, sau đó nói: “Ông chủ Triệu, như vậy ko được đâu. Thứ kia....thứ kia, vợ của ngài, chúng tôi vốn dĩ là ko nhìn thấy, làm sao biết....”

Lão lắc lắc đầu, bình tĩnh nói: “Cô ta đang đứng sau cậu kia....”

Tôi “ah” lên 1 tiếng, vội quay đầu nhìn lại, vừa khéo mắt tôi đảo qua tấm kính cửa sổ, thấy rõ ràng người đàn bà kia đang đứng cứng ngắc phía sau mình. Cổ của dì ta vẫn nghẹo như cũ. Sau đó dì ta còn gật gật đầu, bỏ đi, thế là hình phản chiếu trong tấm kính liền biến mất. Lục tử nắm nắm tay, cổ không chế cảm

xúc của mình. Tôi cũng nhất thời muốn chạy thật xa. Chỉ có Bạch Dực là lạnh lùng chặn ngay cửa kẻ sát tại tôi thì thầm: “Giờ ko được đi....Bóng kia....có điều....”

Anh ấn vai tôi xuống, tôi trấn định đôi chút rồi ngồi xuống gật gật đầu ý bảo hiểu rồi. Anh lại nhìn ông chủ Triệu nói: “Chúng tôi có thể xem qua thư phòng của ngài 1 chút ko?”

Ông chủ Triệu gật gật đầu sau đó lại nói vọng vào phòng bếp: “A Trân àh, anh dẫn bọn trẻ lên phòng sách 1 chút, chúng ko muốn xem TV rồi.”

Sau đó lão “A, a” hai tiếng rồi dẫn chúng tôi lên lầu, đẩy cửa ra, nhìn Bạch Dực nói: “Sách đều ở nơi này, cậu từ từ xem đi.”

Bạch Dực hơi đẩy mắt kính nói: “thứ 14 tầng 3”

Ông chủ Triệu quay đầu lại hỏi 1 tiếng “hử?” Tôi cũng chẳng hiểu gì, chỉ thấy Bạch Dực đẩy đẩy kính, lạnh lùng nhìn lão nói: “Ko có gì tôi chỉ nói nhầm thôi.” Sau đó liền bước vào thư phòng. Lục Tử cũng muốn đi theo chúng tôi, nhưng ông chủ Triệu lại kéo cậu ta lại, nói cậu phải đảm nhận trọng trách bảo vệ mình. Đáng thương thật, Lục Tử đến thân mình còn lo chưa xong thì bảo vệ được ai, có làm bảo mẫu thì đúng hơn.

Tôi nhìn Lục Tử bị ông chủ của mình lôi đi chẳng khác chó nuôi là mấy thì thật sự có chút lo lắng cho cậu ta. Dù sao cũng là anh em, vẫn còn sót lại ít tình cảm đi.... Bạch Dực đóng cửa lại, sau đó ho khan 1 tiếng, tôi lấy lại tinh thần nhìn anh nói: “Anh là đang làm gì đấy?”

“Có việc....” Anh lấy từ trong túi tiền ra 1 tờ giấy, cứ lập đi lập lại: thứ 14 tầng 3, sau đó đếm số sách trên kệ. Anh rút 1 quyển trong đó, rồi đặt lên bàn mở ra. Tôi mới phát hiện thì ra nó rộng ruột, bên trong là một cái gương đồng cổ xưa. Nhìn thoáng qua có chút cũ kỹ. Bốn phía đều trạm trổ cừ ly tằm văn[1], giữa có tám con ly long[2] theo kiểu đầu đuôi tương liên, hình thức như một cái kết (~ nút thắt). Loại gương đồng có hoa văn như thế này thật sự chẳng mấy khi gặp qua. Ngoài ra sau lưng còn khắc 4 chữ to: Tướng do tâm sinh. Nơi nơi của chiếc gương này đều lộ ra sắc thái thần bí.

Tôi nhìn chiếc gương nói: “Đây là tấm kính cổ quái kia sao?”

Mắt của Bạch Dực khi thấy chiếc gương liền sáng rực lên. Anh “A” 1 tiếng, thản nhiên nói. “Chẳng hay rồi! Thứ này àh....”

Tôi vẫn chưa nhìn được rõ khi Bạch Dực đã ngay lập tức dùng vải bông gói kỹ nó lại, sau đó liền nhét vào balô của tôi. Tôi hỏi anh thế là sao? Anh đẩy đẩy kính nói: “Thứ này bất cứ giá nào tôi cũng ko cho cậu chạm vào đâu, cũng đừng soi gương. Tôi biết ông già kia gặp phải chuyện gì rồi. Nếu đúng như vậy, chúng ta thật chẳng thể nào giúp được họ Triệu kia đâu.

Tôi nghe qua có chỗ ko hiểu cho lắm. Nhưng xét đến cùng, mọi chuyện đều phát sinh từ tấm kính này. Tôi hỏi: “Thế thì, cuối cùng anh có.... Chắc là sẽ cứu lão được ko?”

Bạch Dực lắc lắc đầu về ko chắc cho lắm nói: “Tiếp theo có đảm đương nổi không chỉ có thể dựa vào mình lão....”

Anh suy nghĩ 1 chút lại nói thêm: “Cậu có phát hiện ông chủ Triệu ngoại trừ thấy vợ mình ra còn có hành động kỳ quái nào ko ko?”

Tôi nghi ngờ “hử?” một tiếng. Anh nói: “Lão gì kia khi vào nhà, còn hướng ra vườn hoa khoát khoát tay, nhưng nơi đó chẳng có lấy 1 người.”

Tôi cau mày đợi Bạch Dực nói tiếp, anh nói: “Xem ko chỉ đơn giản là chúng ta chẳng nhìn thấy gì ở nơi này. Nếu đã thế, họ Triệu kia muốn bảo toàn mạng sống càng thêm phiền phức. Thôi kệ vậy, chúng ta cứ đánh cược 1 phen. Nếu thật ko cứu được, cũng là do ý trời đi.”

Tôi thở dài một hơi hỏi: “Có cách gì ko?”

Anh vỗ vỗ balô trên vai tôi nói: “Chỉ là cách thông thường thôi. Nếu ko được.... thì đành dựa vào chính lão ta vậy.”

Nói xong anh nhìn quanh thư phòng, lẩm bẩm: “Lão già này thật cất toàn thứ tốt không nha. Đồ hay ho đúng là có ko ít....” Nói đến đây mắt anh bỗng lộ ra chút tham lam.

Tôi thở dài nhìn con mọt sách kia, rồi cũng bắt đầu quan sát sơ qua phòng này một chút. Bỗng cửa chậm rãi mở ra, Bạch Dực và tôi cùng ngẩng đầu lên. Chúng tôi chẳng hề thấy được bóng người nào bước vào cửa, chỉ nghe được cách vách có tiếng cửa từ từ mở ra. Bạch Dực để sách xuống, vỗ vỗ vai tôi bảo đến đó xem. Chúng tôi cẩn thận ra khỏi phòng sách, tiến vào căn phòng nhỏ kia. Thì ra nơi này là một cái kho nhỏ, chúng tôi tập trung vào những vật phẩm đang chất chồng nơi đó. Cửa đột nhiên đóng lại, sau đó nắm tay lại chuyển động, lòng tôi thầm ko ko xong, cửa bị khóa rồi!

Chúng tôi vội vàng đẩy ra, nhưng vẫn chậm một bước. Tôi quay đầu lại muốn hỏi Bạch Dực nên làm sao bây giờ, lúc này nhìn trong gương ngoài mặt của anh ra còn 1 gương mặt cứng đờ khác. Tôi vội vàng kéo anh đến cạnh mình, anh bịt miệng tôi “xuyt” ý bảo đừng lên tiếng. Lúc này, hai tròng mắt của gương mặt xa lạ trong gương kia hơi giật giật. Chúng tôi liền phát hiện có cái gì đó vừa rơi ra từ mớ đồ vật tạp nham kia. Tiến lên liền thấy, là một cái khuôn hình, bên trong có tấm ảnh đen trắng. Đường như đây là ảnh cười kiểu cũ. Ông chủ Triệu trong đó là một cậu thanh niên với nét mặt hồn hậu mang theo nụ cười rất vui sướng. Người phụ nữ bên cạnh cũng cười thật hạnh phúc. Tôi nhìn thấy hình dáng có chút giống với người đàn bà nghèo cổ kia. Nhưng lúc này, cổ của chị ta rất thẳng, tuổi cũng trẻ hơn rất nhiều.

Chúng tôi ko rõ tại sao lại ình xem ảnh này. Chẳng lẽ trong đó có ám chỉ điều gì? Bạch Dực lắc đầu, chúng tôi nhìn thứ đó thật kỹ, khi quay lại thì bóng người kia đã ko thấy đâu nữa. Lúc này cửa kho cũng đã mở ra. Tôi và Bạch Dực nhìn nhau, anh mở khuôn ảnh ra, phát hiện trong đó có một tờ lịch, ngày 21 tháng 5 năm 1968. Trên đó còn viết: Nắm tay cùng bạch đầu giai lão.

Tôi hãy còn nhớ rõ, ông bà nội tôi cũng có thói quen này. Thường giấu đi tờ lịch ghi dấu những ngày quan trọng, trên đó còn viết mấy câu làm kỷ niệm nữa. Xem ra, ông chủ Triệu lúc đầu cũng ko phải thống hận vợ mình đến thế, mà còn hạnh phúc mỹ mãn nữa nha. Quả nhiên, đàn ông có tiền liền sinh hư...

Bỗng chúng tôi nghe tiếng [cót két] cửa phòng lại mở ra. Lần này thì gần như ghe được âm thanh của người đang đi lên lầu. Bạch Dực nhanh chóng nhét tờ lịch cùng bức ảnh về chỗ cũ. Sau đó, kéo tôi ra ngoài. Vừa xuống lầu đã thấy ông chủ Triệu lên tới. Lão bảo chúng tôi có thể dùng cơm được rồi. Chúng tôi liền gạt gạt đầu cùng nhau đi xuống. Bốn người chúng tôi ngồi trước bàn ăn, lạ lùng là trên đấy cái gì cũng ko có. Tôi trợn trừng mắt nhìn chén đĩa trống không nói: “Ăn....Ăn cơm?”

Ông chủ Triệu cầm chén lên, lua lua không khí trong cái chén trống trơn nói: “Thím các cậu muốn các cậu ăn nhiều 1 chút.... Đùng khách sáo!”

Lão nói xong thì theo thói quen cầm đũa gõ gõ xuống mặt bàn. Tôi lúc này mới lấy lại tinh thần, bàn này làm bằng đá cẩm thạch. Chúng tôi thấy rất rõ ngồi cạnh ông chủ Triệu còn có người đàn bà bị ngoặt cổ kia. Lão ta như đang diễn kịch câm, cứ ăn cơm bằng không khí. Tôi cũng đành phải vờ vĩnh theo vậy. Nhưng Bạch Dực lại ko hề động đũa, anh nhìn ông chủ Triệu nói: “Ông chủ Triệu, ngài còn nhớ mình cùng phu nhân kết hôn được bao lâu rồi không?”

Tôi “A” lên 1 tiếng, lúc này ông chủ Triệu chậm rãi buông đũa xuống, lão hỏi: “Cậu nói cái gì?”

Bạch Dực yên lặng cầm lấy một chiếc đũa, sau đó thả vào trong ly thủy tinh đựng nước trong veo, chiếc còn lại thì để vào trong chén. Chúng tôi thấy rất rõ là chiếc đũa dựng thẳng đứng giữa ly thủy tinh. Sắc mặt của ông chủ Triệu hết sức khó coi, lão lạnh lùng nhìn Bạch Dực. Lục Tử lúc này cũng nín thở rón rén đến cạnh bên tôi, nhìn tôi như thể ông chủ của cậu ta bị quỷ nhập rồi vậy. Chúng tôi cảnh giác nhìn lão, Bạch Dực lại nói tiếp: “Tôi đã nói rồi mà, phương pháp này rất thông dụng, thấy quỷ ngay ấy. Ông chủ Triệu lúc vào nhà khi này đã phát phát tay. Nhưng có thể chỉ mình tôi mới thấy sự thay đổi đó. Trên xe, ông đã đưa cho tôi tờ giấy ghi nơi cất giấu cổ kính đó. Nhưng lúc vào phòng tôi có hỏi lại, ông bỗng nhiên 1 chút phản ứng cũng không có.... Nên có thể khẳng định, ông ko chỉ nhìn thấy duy nhất Triệu phu nhân còn có một, ko phải, tính cả người dẫn chúng tôi vào kho hàng có tổng cộng đến 3 người vô hình.”

Ông chủ Triệu chậm chậm cuối đầu, mặt bàn ánh lên được lão đang cười, hơn hết nụ cười kia thật vô cùng quỷ dị. Lão nói: “Không.... Bọn tao không phải là quỷ. Bọn tao cũng không phải người. Là những hồi tưởng trong ký ức mà thôi.”

Bạch Dực lặng yên thì thầm: “Tướng từ tâm sinh....”

Giọng nói kia thật ko phải là của ông chủ Triệu, so ra có vẻ già hơn nhiều. Nó như những âm thanh khàn khàn phát ra từ cổ họng. Nên thoát nghe qua thật vô cùng chói tai. Hắn tiếp tục nói: “Đúng vậy, bọn tao đều là người có muôn vàn rút mắt với tên ác ôn này. Bất quá, bọn tao đều bị hắn hại chết.”

Bạch Dực nói tiếp theo lời của hắn: “Chính xác thì các người đã dựa theo trí nhớ của ông chủ Triệu mà mô phỏng lại hình dáng. Vừa ko là quỷ, cũng chẳng phải vong hồn, các người là từ trong ký ức được phản xạ qua mặt gương mà thành. Tướng do tâm sinh.”

“Chẳng trách....” Lục Tử ở sau tôi liền mở miệng: “Đúng thế, tôi còn nhớ rõ ông chủ lúc mới có chiếc gương này thì luôn nói mình mơ thấy ác mộng. Thấy vài người quen từ thời mới làm giàu. Còn nói....quỷ đang tìm ông ta nữa.”

Lúc này trong thân thể của ông chủ Triệu lại phát ra tiếng của phụ nữ. Giọng nói lạnh căm nhưng rất nhỏ cứ lặp đi lặp lại kêu đau cổ.... đau quá....cổ của tôi đau quá.

Tôi nuốt nước bọt, “ông chủ Triệu” vẫn tiếp tục đồng bóng một cách quái đản nói: “Đau quá.... Thằng xe hỏng rồi, cổ tôi....cổ tôi bị cắt đứt....tên đó muốn hại chết tôi.”

Tôi nghĩ thầm, ko đúng rồi, sao có thể như vậy được? Ông chủ Triệu nói vợ mình bị bệnh chết mà? Chẳng lẽ cái chết của dì ta là do một tay ông gây nên? Tôi hơi cứng nhắc sờ sờ cánh tay mình, giờ đã gần tháng 5 nhưng lại lạnh tưởng chết đi được. Bất quá tôi liền biết được nguyên nhân. Ko phải do nhiệt độ quanh đây thấp mà nó được truyền từ balô ra. Hơi lạnh thấu xương được tỏa ra từ mặt gương kia.

Bỗng nhiên, TV trong phòng khách bắt đầu xuất hiện những bông tuyết trắng xóa, rồi dần dần hiện ra bộ phim trắng đen. Một người đàn ông đang sửa xe. Anh ta chậm chậm gỡ ra từng con ốc. Sau đó lại làm như không có việc gì mà đi ra ngoài. Thời gian trôi qua rất lâu, một người phụ nữ ăn mặc thật chỉnh tề bước lên xe. Đây là xe theo kiểu cũ, biển số đen đỏ dùng để chở cán bộ. Dì ta lái đi cũng không xa lắm thì hình ảnh bắt đầu run lên dữ dội. Trời đất bỗng nhiên đảo lộn. Người phụ nữ kia bị kẹt trong xe, cổ mắc vào tấm kính vỡ. Máu từ vết thương chảy xuống rất nhiều.

Trong TV, người phụ nữ kia thật yếu ớt kêu cứu. Cổ dì ta đau lắm.... Lúc này, ánh mắt dì thật đáng thương biết bao, nhìn người đàn ông kia cầu xin: “Chí Bang, cứu cứu em.... Cổ của em đau quá....”

Nhưng gã đàn ông lại chẳng hề giúp đỡ người phụ nữ đang chảy máu đầm đìa kia. Chị ta bỗng mở to mắt, đột nhiên hét lớn: “Là mày! Mày muốn hại tao. Mày muốn giết người diệt khẩu sao? Mày cho rằng không ai biết việc mình làm à? Chí Bang, đừng phạm sai lầm nữa! Đầu cơ trục lợi di sản văn hóa là tội nặng lắm! Em chỉ muốn tốt cho anh thôi!”

Gã đàn ông chậm rãi rời khỏi tầm mắt của người phụ nữ. Bất kể chị ta cầu xin thế nào, cũng chẳng màng để tâm đến.

Tôi nhìn TV, lại biến thành một mảng bông tuyết. Sau đó đột nhiên xuất hiện một gương mặt phụ nữ thật lớn, dì ta dùng tay ôm cổ mình, nghêu đầu sau một bên rên rĩ: “Đau quá, cổ của tôi đau chết mất!” Máu cũng từ cổ dì đầm đìa chảy ra ngoài.

Bạch Dực lạnh lùng nhìn ông chủ Triệu. Thân thể lão lại trở về giọng nói của đàn ông. Hắn cười tàn ác nói: “Con đàn bà ngốc nghếch, chỉ biết kêu đau. Đúng thế, là chồng mày đã ở xa xa nhìn mày tắt thở rồi mới kêu người khác đến cứu!”

TV lúc thì hiện ra hoa tuyết, lúc lại thấy người phụ nữ bị nghêu cổ kia. Hai cảnh tượng cứ không ngừng luân phiên nhau. Ông chủ Triệu lúc này lại ngẩng đầu lên. Mắt lão đã đục ngầu trắng dã như vôi, tiếp tục nói: “Ha ha, mày nghĩ có tiền sẽ không sao à? Tao là tới đòi nợ mày thiếu. Mày thiếu tao không chỉ có tiền đâu.”

Lục Tử “A” lên 1 tiếng, nói: “Ông, ông chính là người đòi nợ mà mấy hôm trước ông chủ có kể qua đây àh?”

“Ông chủ Triệu” cười khàn khàn nói: “Đúng vậy, ngay từ đầu bọn tao là cùng nhau buôn bán. Nhưng hắn một mình độc chiếm hợp đồng, còn bán đứng tao với cảnh sát. Tao là dân trộm mộ bị truy nã đã nhiều

năm rồi. Công lao nhiều như vậy, cuối cùng lại thành một ông lão già nua, không tiền, không nhà, không nghề nghiệp, đến một bà vợ cũng không có. Qua được vài năm thì bệnh chết. Hẳn biết tao đến, nhưng cũng không chịu ngửa tay giúp lấy một lần.

Trong ấn tượng của tôi, ông chủ Triệu này có khí khái của một giáo sư đại học. Thật sự không ngờ, lão lại làm nhiều chuyện dễ tiện vô sỉ như vậy.

Bạch Dực đảo mắt xung quanh, còn tôi thì lại nhìn chăm chăm vào ông chủ Triệu. Lục Tử không chịu nổi liền quát lên: “Có quan hệ gì với tôi kia chứ. Tôi chỉ là một thằng làm công nho nhỏ thôi mà!”

Ông chủ Triệu kia cũng lớn tiếng không kém: “Chẳng liên quan gì đến bọn mày cả. Nhưng bọn mày vẫn phải gánh tội thay hắn. Mày theo hắn lâu như vậy, đừng cho là tay mình còn sạch sẽ!”

Mắt Lục Tử quát lên nhìn hắn sau đó không nói thêm tiếng nào nữa.

Tôi lên kéo cậu ta một chút, thì thầm: “Đừng làm rối thêm nữa! Để xem Bạch Dực có cách gì không...” Tôi nhìn Bạch Dực ám chỉ. Anh chậm chậm đứng lên, đến sau lưng tôi. Tôi muốn đứng lên, nhưng bị anh ấn vai xuống. Sau đó đem chiếc gương từ sau balô của tôi ra ngoài. Tôi cứ nghĩ thứ trên người ông chủ Triệu kia chắc cũng e dè nó đôi chút. Không ngờ hắn lạnh lùng cười nhìn Bạch Dực lấy chiếc gương ra. Thật giống như là đã đoán được là anh sẽ làm như vậy. Tôi thấy ông chủ Triệu ngẩng đầu lên, khi hắn nhìn vào chiếc gương liền thay đổi. Cả người hắn run lên, sau đó lập tức nhắm hai mắt lại, lúc mở ra lần nữa thì ánh mắt kia đã trở lại bình thường như cũ. Lão run run nhìn xung quanh rồi lại nhìn chúng tôi, chắc là vẫn chưa biết về những chuyện quái đản vừa rồi. Cuối cùng ngẩng đầu nhìn chúng tôi hỏi: “Bạch....Em Bạch àh....Chuyện giải quyết sao rồi?”

Bạch Dực mím môi, không nói gì. Lúc này anh như đang chờ đợi chuyện gì sắp xảy ra vậy. Sau đó chậm chậm mở miệng: “Rốt cuộc có nhớ được là mơ thấy ai hay không?”

Lão lắc lắc đầu nói: “Không nhớ nữa, nằm mơ tỉnh dậy thì quên hơn phân nửa. Tóm lại.... chuyện này đã xong chưa?”

Bạch Dực hơi khép mắt lại. Lúc anh mở ra lại có chút khác thường. Tôi xem chút nữa còn tưởng là anh bị nhập nữa chứ. Nhưng khi được anh vỗ vỗ vai mới biết người này không việc gì. Anh nói: “Ông có biết tấm gương này tồn tại để làm gì không? Mặt gương này còn được gọi là Tâm kính. Trong Phật Giáo Mật Tông, còn có tên khác là Alaya[3]. Chuyện này chắc là ông cũng đã từng nghe nói đi.”

Trán của ông chủ Triệu giờ đây đã toát ra mồ hôi lạnh. Sắc mặt vừa mừng vì có chuyển biến tốt đẹp giờ lại tái mét lên. Lão lẩm bẩm: “Thức....thứ tám...”

Bạch Dực tiếp tục nói: “Tôi cứ tưởng ông chỉ có một tâm ma. Nhưng sau lại phát hiện thì ra con người ông lại không sạch sẽ chút nào. Bất quá, giờ đây ông chỉ còn cách duy nhất là cầu nguyện ỉnh đừng nghĩ đến cảnh sẽ bị những nạn nhân trước kia báo thù đáng sợ ra sao. Hoặc như lời ông nói, ông thật may mắn nên những thứ kia mới không thể chạm đến ông. Bằng không, khi chúng bị Alaya phản chiếu, đến lúc đó.... Chúng tôi cũng chẳng còn cách nào.”

Tôi nghe Bạch Dực nói xong cũng không rõ những thứ kia là gì, thì Lục Tử đứng bên cạnh tôi đã nói: “Phật viết “Bát thức tâm vương” là chỉ mắt, tai, mũi, lưỡi, thân, suy nghĩ (ý thức), manas (Ngã thức)[4], alaya (Bản tính và vọng tâm cùng hợp một thể)[5]. Còn về cụ thể thế nào thì chờ chúng ta an toàn ra khỏi đây, mình sẽ bổ túc cho cậu. Tóm lại thứ chúng ta gặp phải chính là suy nghĩ trong đầu ông chủ Triệu. Nói cách khác tại sao chúng ta chỉ có thể thông qua phản chiếu mới thấy bóng dáng. Bởi những thứ đó đều do lão ta tưởng tượng ra. Thật sự không tồn tại. Mà giờ đây, theo mấy lời kia thì trong đầu lão lại cứ luôn nghĩ đến mình sẽ chết như thế nào thôi...”

Tôi chẳng cần Lục Tử giảng giải thêm nữa cũng có thể hiểu được cuối cùng đã xảy ra chuyện gì. Chả trách Bạch Dực nói hiện tại chỉ có mình ông chủ Triệu mới có thể cứu được mình mà thôi. Cách duy nhất là đừng nghĩ đến những kẻ bị lão hãm hại trong quá khứ sẽ quay lại giết mình như thế nào. Nếu không sẽ bị ý thức của mình giết chết. Thế thì có khác gì tự sát đâu. Rõ ràng là xung đột trong tiềm thức của lão, người ngoài như chúng tôi thật không thể xen vào. Bởi vậy, cái người cúi mặt trong ý thức của lão kia chẳng hề sợ hãi hành động của Bạch Dực. Bởi ngay cả ông ta cũng là do ông chủ Triệu nhớ lại mà thôi. Hẳn cúi xuống chẳng qua cũng là được sinh ra từ tưởng tượng của lão. Bất quá.... Loại tưởng tượng này được thực thể hóa.

Ông chủ Triệu càng ngày càng rối loạn, lão nhìn chúng tôi nói: “Không đúng, không phải đâu. Đừng quên! Tao có tư liệu mà chúng mày cần nhá! Chúng mày không muốn tìm hiểu nữa à...”

Lời chưa nói hết, lão đã im bật, mắt dáo dác nhìn hai bên. Lão vuốt vuốt đầu mình, cầm lấy chén điên cuồng ném xuống mặt đất, xong liền đứng dậy chạy vội lên lầu. Xem ra, vận khí của lão đã không may mắn đến nỗi có thể tránh được kiếp nạn này. Chuyện vẫn chưa chấm dứt. Bạch Dực thử thề một câu, nói: “Chuyện quan trọng, lại bị lão già này kẹt ở giữa, chẳng hay ho chút nào.” Nói xong, anh liếc qua Lục Tử, sau đó xoay người chạy theo ông chủ Triệu. Ông chủ Triệu chạy đến phòng ngủ thì đã không thấy bóng dáng đâu nữa. Chúng tôi quay đầu tìm quanh, phát hiện lão đang ở trong buồng vệ sinh của phòng ngủ. Khéo làm sao lại quay mặt vào chiếc gương được gắn trên tường. Chúng tôi cũng nhìn vào đó, nhưng bị hình phản chiếu dọa cho không dám đến gần. Mặt của lão ở giữa bỗng tách ra thêm hai gương mặt người khác, một nam một nữ. Gương mặt nữ bên trái đau đớn khóc thét lên, gương mặt nam còn lại thì cười âm độc. Hình ảnh này tựa như quái vật của tôn giáo thần bí nào đó. Ông chủ Triệu điên cuồng lắc lư đầu mình. Bỗng lão đột nhiên phát hiện, sau đầu mình còn mọc thêm một gương mặt nữa. Lão quay đầu nhìn với lại, muốn thấy thật rõ ràng. Nhưng lại không cách nào thấy được gương mặt sau lưng mình. Thế làm càng hoảng hốt lẫn mạnh đầu hơn nữa. Cuối cùng lão tuyệt vọng, xoay người nhìn chúng tôi. Chúng tôi đều nhìn rõ gương mặt sau lưng chẳng phải ai khác, chính là lão mà thôi! Nhưng nó lại mang ánh mắt lạnh như băng không hề có chút tình cảm nào. Không vui cũng chẳng buồn, trơ trơ như trái tim băng giá. Chúng tôi đều không tự chủ được mà lui vài bước, sợ quái vật này mất kiểm soát mà lao đến đây.

Lão đập đầu liên tục vào tấm kính, dù máu chảy đau thương cũng không thay đổi được hình ảnh phản chiếu kia. Cuối cùng nhìn chúng tôi hét lên: “Bọn mày thấy gì? Sau lưng tao là cái gì?”

Chúng tôi đều không dám nói, Lục Tử run run nói: “Là.... Là chính ông.... Là mặt của ông....”

Lão “A” lên 1 tiếng, sau đó gạt chúng tôi, tông cửa xông ra ngoài. Lão vừa chạy vừa hỏi: “Mặt của tao, tại sao là mặt của tao! Vậy tao là cái gì! Tao là ai!”

Bạch Dực vội vàng kêu lên: “Không xong! Mau đi xem!”

Nhưng khi chúng tôi vừa rời khỏi phòng ngủ thì nghe được tiếng lặn dài trên cầu thang. Cuối cùng là vang lên [Ầm ầm]. Lòng tôi lạnh hẳn nói: Xong rồi, chắc tiêu thật rồi. Vội vàng xuống lầu, liền thấy ông chủ Triệu ko còn té lặn xuống nữa, mà giờ đây đang nằm dài trên mặt đất. Không biết sao lại trùng hợp như thế, đầu lão tự nhiên quay 180 độ vòng ngược ra sau, mắt trợn ngáp sợ hãi và tuyệt vọng, nhưng miệng lại đang mỉm cười. Mà gương mặt hoàn chỉnh và các bộ phận khác vẫn cứ lạnh lùng như trước. Đây không phải là thái độ của một con người mà.

Bạch Dực đỡ lấy tôi, nếu không chắc tôi đã té lặn xuống vì cái chân đang nhũn ra của mình. Lục Tử thấy ông chủ của mình chết kỳ quái như vậy thì đầu tiên là “A” lên 1 tiếng, mãi thật lâu sau mới như bị điện mà hét lên: “Xe cấp cứu! Báo nguy! Báo cảnh sát! Ông chủ chết rồi!”

Tôi nắm chặt cánh tay của Bạch Dực, hoảng sợ nép vào lòng anh. Trước kia cũng đã thấy qua không ít thi thể ghê tởm. Nhưng mà biểu cảm thể này, cái chết thể này, tôi là lần đầu tiên nhìn đến. Ôm chặt Bạch Dực, tôi run run hỏi: “Lão.... Chết rồi?”

Bạch Dực “Ừ” một tiếng nói: “Chết trong tay mình, cuối cùng thì lão đã nhìn thấy hình ảnh gì, giờ cũng chỉ mình lão biết.”

Tôi bỗng nhiên nhớ đến 1 chuyện nói với anh: “Anh còn nhớ gương mặt trong kho hàng lúc nãy không? Kia có chút giống với biểu cảm này nha....”

Bạch Dực nghe tôi nói vậy cũng dừng một chút, cuối cùng cũng chậm rãi đỡ tôi dậy, nói: “Xem ra, người lão chán ghét nhất là chính mình rồi.”

Kính_hết

[1] Phần này Hữu đã giải thích ở chương 61 rồi.

[2] Là rồng ko có sừng là mẫu trạm trở hoa văn trang trí

[3] Là thứ thức tám trong Bát thức theo quan niệm của Phật giáo Mật Tông. Các bạn có thể vào đây để xem nha:

[4] Theo nhiều tư liệu thì nó phải gọi là Chấp Ngã Thức mới đúng. (Đây là thức thứ 7 trong bát thức) Các bạn có thể vào đây để xem nha

[5] Theo nhiều tài liệu gọi là Tàng Thức.

66. Chương 64: Mật Văn (nhất)

Xe cảnh sát chẳng bao lâu thì tiến vào sân của biệt thự. Ba người chúng tôi đều bị gấn cho 1 cái tên là phát hiện hiện trường án mạng. Lúc này Lục Tử đã sợ đến không nói nên lời, mà tôi thật cũng chẳng còn chút hơi tàn nào để quanh co lấp liếm nữa. Rất may mắn, giữa mấy cảnh sát kia, chúng tôi thấy được Kỷ Thiên. Thằng nhóc này vừa nhìn thấy chúng tôi liền trưng ra vẻ mặt như gặp phải phiền phức. Anh ta cầm lấy bản ghi chép khẩu cung rồi bước đến. “Các người đang làm gì thế? Sao lại xuất hiện ở nơi như thế này?”

Bạch Dực kể sơ mọi chuyện, sau đó kết quả pháp y cũng chứng thực như vậy. Chúng tôi cũng trình chứng minh nhân dân của mình ra một chút, xong lại trở về nhà. Kỷ Thiên cũng theo chúng tôi ra khỏi biệt thự, nói cũng không phải vụ án nghiêm trọng gì không cần quá nhiều cảnh sát.

Lục Tử vì có 1 cảnh sát theo cùng nên vô cùng mất tự nhiên. Tôi đây cũng chẳng vững tâm là mấy. Dù sau còn rất nhiều chuyện đang đè nặng đầu mình. Hơn hết ông chủ Triệu kia đang đi đứng vững vàng thế kia bỗng nhiên lại té chết. Đúng là quả báo nhân tiền mà.

Ba chúng tôi đón 1 chiếc taxi về lại nội thành. Suy xét cẩn thận, thì vấn đề chúng tôi gặp phải cũng không ít hơn Lục Tử bao nhiêu. Vốn nghĩ sẽ có đột phá, nhưng không ngờ lại đột tử luôn rồi. Ông chủ Triệu sau cùng chỉ nói có 1 chữ “Hà” thật không hiểu nó là gì nữa, chẳng lẽ là Sơn hà cử đỉnh sao? Nhưng rõ ràng là lão dù chết cũng ko chịu nói kia mà. Chẳng lẽ đến phút cuối lại nhân từ đột xuất mà cho chúng tôi biết bí mật.

Tôi mang balô cho Bạch Dực, có nghĩa là đã trực tiếp đem cái gương quỷ dị kia về nhà. Lục Tử hãy còn quần lấy chúng tôi không chịu vòng về. Tôi giờ đã thấm mệt, rất muốn nhanh chóng lên giường nghỉ ngơi 1 chút, nhưng nhìn cậu ta như thế thật không biết làm sao nữa.

Lục Tử quệt quệt mồ hôi trên trán, liếc Bạch Dực một cái nói: “Bạn thân mến ơi, giờ đã tính ra nên đi bước tiếp theo thế nào chưa?”

Bạch Dực vẫn điềm nhiên đẩy đẩy mắt kính. Tôi giờ mới nghĩ đến chuyện ngoại trừ ông chủ Triệu ra, còn có người tham dự trực tiếp là Lục Tử mà. Nhưng họ Triệu kia tinh ranh như hồ ly ấy, Lục Tử này cũng chẳng kém là bao. Về gian xảo chắc cả hai cũng ngang ngửa nhau thôi. Bất quá, dù là Lục Tử thì hiện tại cậu ta cũng đã đơn độc lắm rồi. Nếu như thế bắt đầu khai thác thằng nhóc này thật là lựa chọn sáng suốt đi.

Ba người chúng tôi cứ ngốc nghếch đứng dưới lầu. Lòng đều chưa tính được bước tiếp theo nên làm thế nào. Cái chết của ông chủ Triệu đối với hai bên đều có sức ảnh hưởng quá lớn. Tất cả đều phá vỡ đi dự tính ban đầu cả rồi. Lục tử nhe răng ra nói: “Vẫn chưa ăn cơm xong mà. Tôi biết gần đây có 1 quán ăn Nhật nha. Chúng ta có thể bao một phòng, lấp đầy bao tử trước đã. Hai người thấy thế nào?”

Mặt Bạch Dực đã lộ ra sự mất kiên nhẫn, mà lòng tôi cũng bắt đầu nổi nóng. Cứ tưởng cậu ta mở miệng ra sẽ nói về thứ gì đó, thật không ngờ đến giờ phút này còn tham dự chủ nghĩa huyền bí, ăn? Nhìn thấy xác chết như vậy còn nuốt nổi cơm sao? Bất quá giờ đây cậu ta lại là lựa chọn duy nhất để hợp tác của chúng tôi. Mà thật sự thì chỉ chúng tôi mới có thể liên kết với cậu ta mà thôi. Nên chúng tôi chỉ có thể nuốt giận thêm lần nữa, đi theo Lục Tử đến phòng ăn mà cậu ta thuê. Nơi này xem ra thật kín đáo, Lục Tử cũng thật biết chuyện không gọi cả sống linh tinh gì đó, chỉ gọi vài món chiên giòn, và salat ăn kèm thôi. Ngoài ra còn kêu thêm ôi người một chén mì sợi nữa.

Lần này thì cậu ta cũng đi vào vấn đề chính: “Aiz.... Ông chủ chết bất ngờ như vậy, tôi cũng trở tay không kịp đây này. Tôi biết cũng không nhiều lắm. Thậm chí mấy chuyện trọng yếu, lão hồ ly kia cũng chẳng hề

rằng với tôi nữa.”

Tôi hậm hực hỏi: “Tình cảm chủ tớ của các người tốt lắm mà. Thế vẫn không tin tưởng nhau àh. Được, chúng ta giờ đây đều khó xử. Nói thẳng ra đi, đừng làm trò nữa. Nếu không, chắc cậu sẽ gặp ông chủ Triệu kia nhanh thôi.”

Lục Tử buông đũa, uống 1 hơi bia nói: “Aiz, các cậu cũng giấu mình nhiều thứ khác đó thôi. Thôi bỏ đi, dù sau ông chủ cũng chết rồi, mình cũng không còn dùng lui nữa.” Cậu ta uống sạch chỗ bia còn lại, làm cổ hồng hồng lên một chút, ho khan vài tiếng nói: “Lúc trước mình có kể qua. Ông chủ nằm mơ, thấy một bà lão. Thật ra chuyện này còn có ẩn tình. Lão không chỉ dựa vào giấc mơ quái đăng kia, mà còn có thêm người khác thúc đẩy nữa. Sau cùng để lấy được Huyền Hoàng Bích là một câu chuyện khác.”

Bạch Dực khoanh tay, tôi không biết Lục Tử có phải đang nói thật hay không, là đã ngã bài hay vẫn còn giấu giếm gì đây. Lục Tử không thêm nhìn đến sự biến đổi trên mặt của chúng tôi mà nói tiếp luôn: “Đây là sự thật. Bất quá sự, bất quá có thể khiến ông chủ thật sự nhúng tay vào việc này là cố vấn của lão.”

Tôi và Bạch Dực cùng nhìn nhau. Không ngờ chuyện này hãy còn người biết được. Lục Tử cũng rơi vào trầm tư nói tiếp: “Vị cố vấn này cũng thật thần bí. Chúng tôi đều chưa gặp qua hẳn. Ông chủ lần nào liên hệ với hẳn cũng là thông qua email. Aiz!.... Các cậu đừng tưởng là già rồi thì không biết dùng internet nhá.”

Tôi ho khan một tiếng, không muốn đẩy đề tài đi quá xa, nên hỏi: “Chuyện sau này thế nào?”

Cậu ta thở dài thườn thượt rồi nói tiếp: “Chắc các cậu cũng chẳng thâm nhập quá sâu vào giới khảo cổ đúng không. Nhưng thật ra, có rất nhiều bí mật của lịch sử đã được chứng thực hoặc tiết lộ. Việc này tuyệt không thể bàn đến, nếu không văn hóa mấy ngàn năm của Trung Hoa chắc chắn sẽ bị đảo điên dao động. Vị cố vấn thần bí của ông chủ tôi chính là chuyên gia trong lĩnh vực giải mã những văn tự được khắc trên đồ vật của triều Chu. Tôi cũng chẳng rõ hẳn tại sao lại giúp ông chủ, chỉ biết là phải giữ bí mật thân phận hẳn cả trăm phần trăm thôi. Thậm chí ngay cả người như tôi cũng không biết về đệ nhất nhân vật như thế kia.”

Tôi xoa xoa mũi, có hơi thất vọng hỏi: “Vậy cậu còn biết gì nữa không?”

Cậu ta nói: “Đây chỉ là phán đoán thôi. Tuy chẳng có cách nào để tìm hiểu cho rõ cả, nhưng bọn họ nếu muốn ra tay trên những báu vật hoặc tài nguyên gì đó đều phải cần chân sai vật như mình. Vì thế mình vẫn còn một ít tư liệu rải rác. Mình biết gần đây ông chủ đang đi sâu nghiên cứu tư liệu về di sản văn hóa thời Tiên Tần. Trừ chuyện đó ra, thì mọi thứ còn lại đều là vô tình có được, tóm lại có thể biết sơ qua bọn họ đang điều tra cái gì. Cái bọn họ muốn tìm chính là một cung điện chỉ xuất hiện trong thần thoại sơ khai—— Hà Bá điện. Nhưng có thể đây chỉ là ám chỉ, thứ như Long Lâu bảo điện hay gì đó. Mà chẳng lẽ lầu gác của rồng có thật àh? Đây chắc cũng là tiếng lóng thôi.”

Lục Tử vừa nói xong câu đó, bỗng nghe Bạch Dực à lên 1 tiếng không được tự nhiên lắm. Tôi hỏi anh có gì không, cuối cùng thì thấy mắt anh lóe sáng hỏi: “Nói thế, chẳng lẽ ông chủ của các cậu đang điều tra về một cổ mộ?”

Lục Tử lắc lắc đầu nói: “Không biết. Nhưng xem thiết bị mua về cũng chẳng khác là bao. Nhưng ông chủ đến giờ vẫn chưa ra tay, nên tôi cũng không thể xác định được nơi kia là gì. Còn nữa, vì nó mà ông chủ đã tổn hao không biết bao nhiêu công sức những mong đến được đó. Bất quá tôi chỉ vô tình nghe loáng thoáng là lúc nơi nọ được tiết lộ sẽ là một bí mật động trời. Lão dù phải nằm mơ nữa đời sau cũng muốn biết thứ gì đó. Chẳng bao lâu thì vị cố vấn thần bí tự nhiên xuất hiện. Điều này làm chúng tôi có chút kinh ngạc. Nhưng hẳn chỉ cung cấp ột ít tư liệu và tin tức. Thật sự đã giúp đỡ rất nhiều cho việc làm ăn của ông chủ. Lão dần dần xem hẳn là Lưu Bá Ôn[1] tái thế, việc gì cũng âm thầm bàn bạc cùng hẳn. Người như bọn tôi thì chẳng có tư cách nhìn đến nhân vật máu mặt kia đâu. Sau đó ông chủ có kể cho hẳn nghe giấc mộng cổ quái. Nhân vật kia liền cho lão bản đồ của một hòn đảo nhỏ. Còn nói nơi đó vô cùng quan trọng này nọ, bốn bên đều có sơn linh thủy quý, âm hồn ma quái đều tụ tập xung quanh. Bản vẽ kia miêu tả lại thật vô cùng quỷ dị. Thế là vị cố vấn kia liền nói với lão có lẽ có liên quan đến Hà Bá điện. Vậy là ông chủ mới vội vàng đến hồ Thiên Mộ. Khi mất lão nhìn đến Huyền Hoàng Bích thì cũng bị cái hộp thu hút. Tôi chỉ nghe loáng thoáng lão thì thầm gì đó là chuyển hồn vân vân và vân vân.... Lão cũng không trực tiếp chạm vào cái hộp kia mà muốn 1 tay thuộc hạ cầm đi. Sau đó cả người và hộp đều chìm ngấm.”

Tôi một ngụm bia cũng không uống. Nhưng nghe tới đây thì đầu đã quay cuồng, rối loạn cả lên. Đừng nói đến Hà Bá điện kia rồi cuộc là ở nơi quái nào, chỉ riêng ông chủ Triệu một mực không chịu chạm vào chiếc hộp đó, cũng đủ hiểu là lão ta đã biết đến quỷ chú rồi. Nói vậy chỉ còn một cách là chúng tôi phải trực tiếp đến được nơi thần bí kia thì mới mong có bức phá.

Lục Tử biết chúng tôi đang suy nghĩ điều gì, cậu ta liền cắt ngang nói: “Đừng trông chờ gì việc đến nơi kia....” Bỗng sắc mặt cậu ta thay đổi, mắt híp lại nói: “....Còn 1 cách chắc là được đi....”

Cậu ta liền nhớ ngay đến điểm mấu chốt: “Hai người quên rồi àh. Tên kia chuyên liên lạc với ông chủ qua internet. Vậy thì,...chúng ta chắc có thể thông qua lịch sử web mà tra ra được tư liệu còn sót lại. Dù gì vẫn có thể lần theo IP được mà, hẳn còn lưu lại ít văn bản đi. Về mặt này tôi có cao thủ giúp đỡ nhá.”

Bạch Dực buông đũa nói: “Nhưng ngôi nhà kia giờ chúng ta chẳng thể đến được nữa. Nếu không ba người chúng ta từ dạng tình nghi sẽ chuyển sang khả nghi đấy.”

Lục Tử rơi vào hụt hẫng và trầm mặc. Tôi thở dài uống 1 ngụm bia, bỗng nhiên trong đầu nhớ đến 1 người, liền thở dài nói: “Tìm Kỷ Thiên á! Thằng nhóc kia chắc dễ dàng vào hiện trường rồi. Bạch Dực, anh nhờ anh ta giúp 1 lần đi.”

Bạch Dực nhìn tôi cười cười nói: “Cậu thật là..., có việc mới nhớ đến người ta. Khi yên bình thì nhìn người ta một chút cũng không vừa mắt chứ gì?”

Tôi xác thực là chẳng ưa Kỷ Thiên cho lắm. Nhưng hiện tại chỉ cần có được cái máy tính, thì chúng tôi cũng chẳng muốn vì mâu thuẫn nho nhỏ kia mà ko chịu hợp tác. Tất cả đều để cho công việc được trôi chảy, thuận lợi mà. Tôi liếc xéo Bạch Dực một cái, anh đang gọi điện thoại, nói vài câu xong liền quay lại nhìn bọn tôi nói: “Cậu ta sẽ đi lấy, bảo chúng ta về nhà chờ đi.”

Chúng tôi ăn cơm trong gian phòng đặt riêng kia xong thì Bạch Dực nói: “Tối nay Kỷ Thiên sẽ đến chỗ chúng tôi”. Lục Tử gật gật đầu nhìn đồng hồ nói: “Giờ là 7 giờ tối. Tôi sẽ tranh thủ thời gian đến chỗ hai người lúc 9 giờ. Cao thủ tôi sẽ dẫn đến luôn, còn nữa, tôi cũng sẽ chỉnh sửa tư liệu lại cho rõ ràng. Tóm lại, tôi đã không giấu giếm chuyện gì cả. Về hai người.... Aiz.... Hai người muốn nói thì nói. Tôi đây cũng sẽ chẳng truy hỏi gì cả.”

Nghe cậu ta nói như vậy lòng tôi cứ chua xót thế nào ấy. Tôi hết nhìn Lục Tử, lại nhìn Bạch Dực. Anh gật gật đầu ý bảo tôi cứ nói cho cậu ta biết hết đi. Tôi liền đem chuyện mình đã gặp được gần đây, cùng vài chuyện linh tinh khác tất cả đều nói cho Lục Tử. Cậu ta nghe đến đâu thì trợn mắt đến đấy, mồm há to tưởng chừng có thể nhét vừa cả nắm tay. Bỗng nhiên như hiểu ra vấn đề, cậu vỗ bàn một cái nói: “Mụ nội nó! Ông già họ Triệu kia biết các cậu gặp phải nguyên rửa nha! Bởi lão muốn mình để ý xem các cậu gặp phải chuyện lạ gì! Hơn nữa lão rất kiêng dè cái hộp kia.... May mắn là mình không có chạm vào. Nếu không chắc cũng chẳng hay ho gì rồi.”

Bạch Dực chẳng hề xúc động gì cả. Nhưng nếu mọi người đã định liên kết với nhau thì chẳng khác nào là chiến hữu. Thế là tôi liền thở dài, vỗ vỗ vai Lục Tử nói: “Aiz.... Người anh em àh, mình là đơn truyền tận tám đời lận đó. Tóm lại, đường sống duy nhất của tôi là đều phụ thuộc vào việc có tra ra ngọn nguồn hay không. Nếu không, tôi tiêu đời là cái chắc. Đến lúc đó.... Nhớ chăm sóc cha mẹ tôi giúp....”

Lục Tử nghe tôi nói xong thì mắt liền đỏ lên. Dù sao chúng tôi chơi chung từ nhỏ đến lớn, tình cảm không phải là nhẹ. Cậu ta dù khôn khéo, ít kỹ ra sao, khi nghe tôi nói mấy lời như trần trời này cũng phải vô cùng kích động chứ. Cậu ta nói: “Cậu thế mà chẳng chịu nói ình biết sớm! Chuyện này dù ông chủ tôi có gây áp lực cách mấy, nhưng là liên quan đến mạng của cậu, mình sao nỡ vì tiền mà bán bạn được? Chú em này, thật khinh thường tôi rồi. Chẳng chịu xem tôi là người một nhà một chút nào cả.” Nói xong liền đấm cho tôi 1 cái. Tuy không đau, nhưng tôi biết cậu ta nổi giận thật sự.

Bạch Dực thấy chúng tôi đều mở lòng, không khí vô cùng bi tráng, nếu không tách ra sợ rằng sẽ ôm nhau mà khóc rống lên mất. Thế là liền ho khan một tiếng nói: “Chúng tôi cũng không biết các người nắm được bao nhiêu về thứ nọ. Bất quá, tôi và Tiểu An là vì bảo toàn mạng sống, còn cậu tham dự vì cái gì?”

Lục Tử nghe Bạch Dực hỏi xong thì thật không như tưởng tượng của tôi là hiên ngang lẫm liệt nói một câu đương nhiên là vì anh em rồi. Cậu ta trầm mặc trong giây lát, rồi trả lời: “Không giấu gì hai người, ông chủ Triệu chết đi, khiến tôi rơi vào tình hình vô cùng rối rắm. Tính toán chi tiết, tôi vẫn còn một số nợ nần.

Tóm lại, nếu nói vì An Tử thì cũng không hẳn là nói dối. Còn lại, tôi là nhờ thứ mà ông chủ Triệu gọi là bảo bối kia, để vượt qua ải khó này.”

Bạch Dực gật gù đầu như đồng ý bắt tay cùng nhau. Tuy nghe Lục Tử nói xong, tôi có chút thất vọng. Nhưng nếu cậu ta nói vì tôi mà dây vào chuyện này, tôi thật sự sẽ không tin đâu. Dù sao tôi hiểu tính nết của con người này còn hơn cha đẻ ra cậu ta nữa. Cậu ta ngại ngần vỗ vỗ vai tôi nói tiếng xin lỗi. Tôi nói không sao, mọi chuyện trong lòng đều nói rõ rồi, giữa chúng tôi cũng không còn gì bằng khoán nữa. Thế là ba người chúng tôi liền vội vàng tính tiền rồi gấp gáp về lại nhà. Tôi và Bạch Dực, tranh thủ thời gian tắm giặt sạch sẽ trước đã, toàn thân tôi đều nhớp nháp mồ hôi cả rồi. Tôi tắm xong thì thấy Bạch Dực đang chơi đùa với chiếc gương kia. Tôi vốn kỳ thị những thứ xui rủi, nhưng cũng tiến đến hỏi: “Chiếc gương này không ngờ lại có thể nghịch chết ông chủ Triệu. Cuối cùng toàn bộ kế hoạch đều phải đổi lại cả.”

Bạch Dực không nhìn tôi, chỉ chăm chăm vào mặt kính nói: “Con người là thế, vĩnh viễn không thể nhìn thẳng vào dự vọng trong lòng của mình. Dự vọng lại nhân lúc chúng ta không hay không biết mà bành trướng đến vô hạn. Nhưng mặt gương là chân thật nhất. Nó phản xạ mọi thứ một cách vô điều kiện. Nhân quả cũng vì thế mà được định ra. Chiếc gương này chẳng qua chỉ phản ánh suy nghĩ đen tối của ông chủ Triệu thôi. Nói trắng ra, là ông chủ Triệu chết do tự tay mình gây nên.”

Tôi ngồi cạnh anh, anh lại không cho tôi nhìn vào trong gương. Điều này làm tôi có chút hụt hẫng. Tôi cúi đầu, cầm khăn bông trong tay nhưng không lau tóc mà nhìn chăm chú vào bàn trà. Lòng luôn tự hỏi, khi Bạch Dực nói những lời này, có ẩn ý gì không, có phải đã nghĩ ra được bước tiếp theo nên đi như thế nào rồi. Trời dù rất nhanh tối, nhưng lại oi nồng, tôi chỉ mặc mỗi bộ đồ mát trong nhà. Vì mới gội đầu nên nước cứ nhỏ giọt lên tai và ngực, khiến tôi cảm thấy mát mẻ hơn rất nhiều. Thế nên tôi cởi phăng ra hai nút áo, bỗng chốc cảm thấy trước ngực lạnh lạnh thật thoải mái. Tôi khẽ kêu lên để chịu, cầm khăn lau lau tóc.

Tôi nhìn Bạch Dực nói: “Như vậy chỉ còn nhị khổ thôi. Có thể tránh được hay không chỉ còn biết dựa vào ý trời. Lão Bạch àh, anh nói Hà Bá điện kia rốt cuộc là nơi này đây?”

Anh nói: “Tôi cũng không rõ lắm.... Tóm lại mục tiêu của chúng ta là sống sót. Mấy thứ khác thôi đừng mơ đến làm gì.”

Tôi đồng ý với nhìn nhận của anh. Vẫn nên đợi 1 thời gian nữa, cho không khí dịu xuống đôi chút. Tôi còn phải tìm Lục Tử nói chuyện thật rõ, tôi thật hy vọng cậu ta không đi theo con đường của ông chủ Triệu. Như thế dù không cần nghĩ cũng biết được tương lai cậu ta sẽ chẳng ra sao đâu.

Tôi định đứng dậy để pha một ly trà, thì Bạch Dực lại bất ngờ áp mặt sát vào người. Tôi nhất thời không chú ý nên theo bản năng mà lui về sau. Anh kiên quyết nắm lấy cằm tôi. Tôi giả ngu, cười hỏi: “Nhìn gì đấy?”

Anh nhìn chăm chăm vào tôi, miệng cười đều cán: “Da cũng không tồi.... còn đọng nước này....”

Lòng tôi thầm kêu hồng rồi, nhưng vẫn cười đưa đẩy đầy lo lắng: “Anh hai à, anh cũng không nên dính sát như thế chứ. Cửa lớn vẫn còn chưa đóng kìa. Anh đừng làm loạn lên nhá.” Nói xong, tôi liền lùi lại, nhưng áo tôi bị anh nắm lấy, nên người càng lui ra xa, thì nó lại càng mở rộng, phơi bày thân thể ra, thật không ổn chút nào cả. Chẳng đợi tôi thu áo về, Bạch Dực đã không khách sáo, mạnh mẽ kéo tôi lại. Anh nhìn tôi bằng nửa mắt, cười nói: “Cưng nha, hư lắm luôn, thật không có chút tự giác nào cả.”

Không đợi tôi kịp hiểu mà trả lời, anh đã đẩy tôi ngã xuống sofa. Tôi muốn kêu lên gì đó nhưng Bạch Dực không cho tôi cơ hội, miệng của tôi hoàn toàn bị anh chặn lại. Ngay lúc này anh cũng không lơ là mà nói lỏng tay. Tôi thử đẩy ra vài lần nhưng đều vô dụng. Bất quá tôi lại phát hiện một điều đáng kinh ngạc khác. Tôi một chút ghét bỏ cũng không có. Nếu việc này xảy ra sớm hơn hai năm, tôi chắc chắn đã nện cho anh 1 đấm, nhưng lúc này đây lại có chút chờ mong.... Tôi ngoan ngoãn mở miệng, Bạch Dực dễ dàng nhận ra là tôi đã cho phép, liền nhanh chóng đưa lưỡi tiến vào. Tôi nghe được âm thanh liếm hút, cũng cảm thấy thật khô nóng, thân thể như có một mối lửa âm ỉ cháy. Loại cảm giác này thật xa lạ, giống như trước kia, khi nhìn ảnh của phụ nữ đẹp thì bắt đầu nhen nhúm lên vậy. Nhưng lần này lại thật kỳ quái mà.

Tay Bạch Dực dần men xuống, chuẩn bị mở ra quần của tôi. Tôi thật không nghĩ đến là sẽ phát triển nhanh như vậy. Lòng bỗng nhiên sợ hãi, vội vàng giữ chặt tay anh. Anh nhìn mê đắm, tôi vì lúc này hôn quá kịch

liệt nên nước mắt đều ứa ra, đành phải khịt khịt mũi nói: “Chờ, chờ một chút.... Sắp đến giờ rồi.... Nói không chừng bọn họ đã đến gần đây rồi. Mấy chuyện này thật chẳng hay....”

Bạch Dực có chút bực mình, vẻ mặt của anh hiện tại đến thẳng ngu nhìn vào cũng biết là đang tức giận: “Không nhanh như vậy đâu.” Nói xong anh lại tiếp tục hành động, thân hình tôi vẫn cứ khát khao, nên cũng không ngăn cản anh thêm nữa. Hơn hết, thật lòng mà nói, nếu bây giờ mà dừng lại, thì tôi cũng chẳng dễ chịu là bao.

Toàn bộ nút áo của tôi đều đã bung ra hết, nửa người trên trần trụi. Bạch Dực cũng đã tháo ra kính của mình. Ngay lúc chúng tôi hôn thêm lần nữa, tôi tranh thủ thời gian, ranh mãnh ngẩng đầu lên để đổi sang tư thế tựa lưng cho vững chắc. Bỗng giật mình phát hiện ngay cửa thông gió thấp thoáng gáy của ai đó. Tôi vội vàng đẩy Bạch Dực ra, anh lúc này lại không vịn chặt vào sofa nên té nhào xuống. Sự hưng phấn của anh đã bị tôi dập tắt hoàn toàn. Anh cố áp xuống cơn giận hỏi tôi sao thế, tôi nhào người khỏi sofa nói: “Cửa có người!”

[1] Là một nhân vật trong truyền thuyết, chuyên bốc quẻ đoán vận như thần.

67. Chương 65: Mật Văn (nhị)

Anh bước ra cửa với vẻ mặt rét căm căm. Tôi cũng nhanh chóng mặc quần áo vào rồi theo sau. Dứt khoát mở cửa ra thì thấy ngay gáy của Kỷ Thiên. Anh ta đang ngồi thu lu quay lưng vào trong mà hút thuốc, không dám tiến vào. Bạch Dực vừa nhìn thấy anh liền trở mặt khinh khỉnh. Kỷ Thiên ngẩng đầu, liếc tôi một cái, mặt tôi liền nhanh chóng đỏ bừng lên. Tôi biết phim cấp ba vừa chiếu lúc này anh chắc cũng xem được hết hai phần ba, nên vội nắm chặt áo, pha trò hỏi: “Kỷ...Kỷ Thiên, anh sao lại không vào nhà thế?”

Lời vừa nói xong, cả ba chúng tôi đều cảm thấy xấu hổ. Tôi hận không thể may miệng mình lại cho rồi. Bạch Dực nhất thời cũng không chống chế gì được. Thật sự nếu không phải thấy mấy chuyện đó thì ai lại ở ngoài cửa hút thuốc thế kia. Kỷ Thiên không phải Lục Tử, chắc là chưa từng xem qua cảnh nóng đến thế. Anh lại liếc tôi một cái. Tôi thêm hận là giờ đây không thể úp nguyên cái thau rửa mặt lên đầu. Anh lúng túng nói: “À, tôi cũng vừa xong, muốn hút thuốc một chút rồi hãy vào nha.” Nói xong liền nhìn vào mấy nút áo tôi đã cài sai, mặt lại đỏ thêm chút nữa.

Tôi nhanh chóng sửa lại quần áo, Bạch Dực giận chẳng nói tiếng nào, cuối cùng đành thở dài mà hỏi: “Thứ kia có mang đến đây không? Lần này làm phiền cậu vậy.”

Lúc Kỷ Thiên vừa mở miệng định trả lời gì đó, thì Lục Tử cũng vừa bước lên lầu. Cậu ta trông thấy Kỷ Thiên thì thở ra một hơi như trút được gánh nặng đi vậy. Theo sau Lục tử còn có một người. Chắc là cao thủ mà cậu ta dẫn đến. Lục Tử thấy chúng tôi đang đứng ngượng ngùng ở cửa liền hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

Tôi vội gãi gãi đầu nói: “Không có gì cả, vào nhà nói chuyện.”

Cao nhân mà Lục Tử dẫn đến là một thanh niên không cao lắm. Mặt hãy còn vương lại vài ba đốm rỗ của tuổi dậy thì. Đầu tóc rối bù như ổ quạ, xem ra chắc cũng là người lười thôi bếch bác rồi. Tay cậu ta lúc nào cũng kê kê túi đưng laptop, Lục tử chỉ vào vóc dáng thấp thấp kia nói: “Cậu ta tên Chu Xương, các người có thể gọi là Tiểu Chu. Thằng nhóc này là thiên tài ở phương diện máy tính đó.”

Tiểu Chu cười kha kha nói: “Anh Thương cứ nói quá, em cũng chẳng có bản lĩnh gì mấy. Bất quá, muốn trộm pass, hack trang nào đều là chuyện nhỏ thôi hà....”

Tôi vừa nghe nói hack pass, lập tức hiểu được ngay thằng nhóc này chuyên về những gì. Chả trách đi đâu cũng vũ trang tận răng như vậy. Tôi nhất thời nhìn cậu ta coi thường: “Chú em àh, tự nhiên lại làm chuyện này, thật kỳ quá! Mới nói thì nghe hay lắm! Chú cũng phải cho anh thử một chút chứ.... Nếu không đừng hy vọng sau này chúng ta chơi chung với nhau nữa. Có chuyện tốt như vậy, lại im thin thít, rất không có nghĩa khí nha.”

Kỷ Thiên ho khan một tiếng, anh ta nghe một chút cũng chẳng lọt lỗ tai. Chúng tôi nhìn nhau một cái rồi bắt đầu vào chuyện chính. Chúng tôi cắm điện vào máy tính của ông chủ Triệu. Nguyên đám người đều chúí mặt vào màn hình, một người đẹp tóc vàng đang mặc bikini nhìn chúng tôi kêu khích. Tôi nuốt nước

bột nói: “Ông chủ Triệu này thật khéo nhìn, lấy ngay nó làm hình nền.” Lục tử cười khắc khắc vài tiếng, Tiểu Chu nhanh chóng mở ra túi đồ nghề, sau đó nói: “Có mặt khẩu, nhưng chẳng can hệ gì. Em có thể hóa giải tất, ngoài nó ra hình như có vài văn bản bị bỏ đi. Đây mới khó đây.”

Nói xong, cậu ta liền mở máy tính của mình, tôi gật đầu nói: “Anh bạn trẻ có cần cái của tôi nữa không?”

Tiểu Chu gật gù đầu nói: “Cũng cần đến, anh mở đi.” Sau đó cậu ta bưng bình nhìn vào máy mình, vui vẻ nói: “Chẳng là gì cả. Nếu cần, em sẽ cho các anh biết, mấy loại này đối với em chỉ là thời gian thôi. Em sẽ giúp các anh khôi phục lại toàn bộ.”

Lục tử nhân lúc Tiểu Chu đang bận rộn quay đầu nhìn chúng tôi mà nói: “Lúc tôi về nhà cũng gom được chút tin tức. Lần cuối cùng ông chủ là chuẩn bị đi huyện Mã Đa, tỉnh Thanh Hải.”

Bạch Dực nhíu mày nói: “Ngọn nguồn của Hoàng Hà?”

Lục tử mỉm cười nói: “Ừm, đúng thế. Xem ra lão già này định một khoảng thời gian nữa sẽ có hành động. Bất quá, lão không giữ được cái mạng mình à. Nhưng thứ kia thì vẫn ở tại chỗ đó chờ đợi. Hai người các cậu có muốn đi cùng, kiểm soát chút đỉnh không?”

Bạch Dực lắc đầu nói: “Không, giờ quan trọng nhất vẫn là tra ra người cố vấn thần bí kia là ai.”

Tôi pha vài ly trà cho bọn họ. Kỷ Thiên cứ tránh đằng xa hút thuốc, lòng có chút không yên. Dù sao hành động của chúng tôi chính là đồng tính luyến ái. Nếu trước kia tôi nhìn thấy, nói không chừng cũng sẽ bị dọa cho quay đầu bỏ chạy. Giờ hẳn đã được người khác khách sáo gọi cho hai chữ biến thái rồi quá. Bạch Dực liếc tôi thờ dãi nói: “Giờ tất cả đều tập trung tìm cho được vị cố vấn thần quái kia rồi nói tiếp. Cậu cứ bảo bọn họ giữ lấy đi, nói không chừng sau này chúng ta nhất thiết phải đến đó một chuyến.”

Kỷ Thiên phả ra một ngụm khói rồi nói: “Các cậu rốt cuộc là đang điều tra gì thế?”

Tôi và Lục tử đều không nói gì. Bạch Dực cau mày đem mấy chuyện vừa xảy ra kể cho Kỷ Thiên. Nhưng chúng tôi biết là anh vẫn còn giữ lại một vài chi tiết, không nói ra hết. Nên cả hai đều để mặc anh, không hề liên tiếng xen vào.

Tiểu Chu xoay người nhìn chúng tôi nói: ‘Này, đến xem thử, rốt cuộc đây là trò gì vậy?’

Chúng tôi nghe vậy liền vây lại. Không ngờ thằng nhóc này đúng là dân cao thủ thật. Trong thời gian ngắn đã khôi phục được vài cái mail trong hộp thư rồi. Chúng tôi nhìn nội dung trong đó đều là những danh sách thưởng vàng hạ cam gì đó. Lục Tử a một tiếng, nói: “Đây là sổ sách riêng của ông chủ mà. Mấy thứ kia cũng chẳng quan trọng gì đâu, tôi cũng giữ lại vài bản sao.... Ừm,...Tiểu Chu, cậu tìm cách khôi phục mấy văn bản có chữ J ở đầu đi. Tôi còn nhớ ông chủ đều đánh dấu những văn kiện đặc biệt như thế để tiện mở ra.”

Tiểu Chu gật gù đầu, thật thành thạo tiếp tục công việc. Qua khoảng chừng hai mươi phút, cậu ta liền vây chúng tôi lại nói: “Thật kỳ quái mà, tôi tìm ra được mấy văn bản có đánh chữ J đều chứa mật mã lộn xộn. Chập Trước giờ chỉ có 3 lần xảy ra như thế. Một lần là ở Mỹ năm 1984 trong một máy tính của công ty nào đó, bọn họ phát hiện ra loại mã này. Ngày sau đó thì lan truyền tin tức có đĩa bay xuất hiện. Hơn hết còn có người chụp được ảnh nữa chứ. Nên người ta gọi loại mã hỗn tạp này là số hiệu UFO. Muốn phá giải loại này, nếu không dựa vào chuyên môn cao sâu thì vốn dĩ không gì mở được. Như vậy đi, em chép một phần tư liệu này vào máy của Tiểu An trước. Những thứ khác mang về từ từ nghiên cứu sau, có tư liệu gì sẽ chuyển cho anh Thương vậy.”

Lục tử vuốt vuốt đầu, ý bảo chỉ còn cách này thôi. Tiểu Chu chào rồi hện gấp lại chúng tôi. Kỷ Thiên hỏi tôi còn chuyện gì không, chúng tôi đều nói không còn. Anh ta gật đầu nói: “Như vậy, thứ này có thể gửi lại chỗ các cậu, nhưng xong rồi có trả lại cho tôi hay không? Về chuyện các cậu gặp phải tôi thật không cách nào giải đáp được. Bất quá, thân là lão hội trưởng, chuyện của cậu có gì cứ nói tôi giúp. Tin về ông chủ Triệu tôi sẽ hỏi thăm nhiều một chút cho các cậu.” Nói xong anh ta liền đứng dậy chuẩn bị rời đi. Lúc này lại ho khan hai tiếng, vô vô vai Lục tử nói: “Chúng ta cùng đi.... Đừng.... đừng làm phiền người ta.”

Lục tử a hết nửa ngày, bất quá cũng có chút kiêng nể đối với nghề nghiệp của Kỷ Thiên, nên vẫn vuốt vuốt tóc không nề hà gì mà theo anh ta đi về. Lúc ra cửa còn gơ tay làm hiệu ý nói ngày mai lại đến. Tôi nhìn

thật dễ khóc dễ cười. Bất quá người vừa đi khỏi, còn lại chúng tôi bốn mắt nhìn nhau, không khí bỗng có chút xấu hổ. Tôi nhìn đồng hồ rồi chỉ vào phòng mình: “Vây... tôi cũng đi ngủ.”

Bạch Dực nhìn tôi có chút thất vọng, anh khoát khoát tay chuẩn bị về lại phòng mình. Tuy tôi không sai, nhưng lại cảm thấy tội lỗi khó nói nên lời. Tôi ngưng ngưng nắm lại tay của Bạch Dực, cúi đầu thật lâu cũng không biết nên nói gì. Sau đó bất chợt ngẩng mặt lên khẽ chạm môi mình vào miệng anh. Anh bất ngờ đến nỗi không biết làm gì. Tôi cảm nhận anh có chút ngây người ra, liền đỏ mặt cuống quýt chạy về phòng mình, lòng đã mắng cả trăm lần An Tung mà là đồ ngốc. Loại cảm giác thơ ngây này tự nhiên lại xuất hiện giữa hai người đàn ông hơn hai mươi mấy tuổi thật muốn khóc quá mà. Tóm lại chắc đây là hành động vô cùng mất mặt mà tôi đã làm trong đời mình quá.

Cuối cùng vì quá shock, nên tôi bắt đầu gặp ác mộng. Trong mơ, tôi cảm thấy có chút khác thường, giống như được gặp lại Nhạc Lan, thân thể của em ấy có rất nhiều bóng, còn cười với tôi nữa. Nhưng tôi luôn cảm thấy em trở nên xa lạ. Cô bé này có nụ cười quyến rũ như đàn bà vậy. Một loại yêu mị xinh đẹp mà bé gái không thể có được. Em kéo tay tôi, như muốn tôi đi cùng. Tôi nắm lấy bàn tay nhỏ bé, phát hiện nó vô cùng ẩm ướt, hơn nữa lại lạnh như băng. Em vừa đi vừa nhìn tôi cười rồi từ từ dừng lại, buông tay tôi ra. Tôi nhìn về phía trước thấy giống như có 1 miệng giếng. Em đứng ngay đó đưa lưng về phía tôi. Tôi không biết lần này em xuất hiện có ý nghĩa gì, nên tiến về phía trước đặt tay lên bả vai em. Nhưng vừa chạm vào thì đột nhiên cảm thấy khác thường. Tôi nhìn chăm chăm vào cái giếng, muốn nhìn cho rõ trong đó ruột cuộc là có thứ gì. Thì thấy ngay mặt nước đang trương ra gương mặt của người chết. Có một cô gái bị chết đuối. Tôi vội vàng vồ nhẹ vào Nhạc Lan, theo bản năng muốn kéo em lùi ra xa. Nhưng Nhạc Lan một chút động đậy cũng không có. Bỗng nhiên em lại nắm lấy cánh tay tôi, sức mạnh thật kinh khủng, cả người tôi bị Nhạc Lan ném vào giếng. Ngay khoảng khắc ấy, tôi nhìn thấy một nụ cười vô cùng tà ác trên mặt em. Hay nói khác hơn đó không phải là mặt của Nhạc Lan nữa, mà là dung mạo của một người phụ nữ xa lạ.

Tôi a lên một tiếng, thân thể run lên, cuối cùng cũng tỉnh lại khỏi giấc mơ quỷ dị kia. Tôi sờ lên cổ mình một chút, thấy đã ướt đầm mồ hôi, cổ hít sâu vài hơi để ổn định cảm xúc. Vừa đúng 3 giờ đêm, tôi muốn ngủ lại, nhưng làm thế nào thì cơ thể cũng không thể yên giấc được nữa. Tôi lau mồ hôi trên mặt, ánh trăng ngoài cửa sổ vô cùng trong trẻo nhưng cũng rất lạnh lùng. Không một chút gió, sự hoảng sợ như đang bao trùm lấy. Không khí nặng nề cứ thế vây lấy tôi, khiến tôi choáng ngợp. Tôi xuống giường đi đến mở máy tính. Nhưng đã 3 giờ đêm, bạn trên mạng đều ngủ cả. Tôi nghĩ tới nghĩ lui, quyết định buộc mình chơi game online một chút. Đăng nhập trò chơi, ở vòng ngoài chờ đợi hơn 10 phút, chẳng ai để ý đến tôi cả. Bọn ở vòng trong thì vô cùng lạnh lùng, tôi mắng một tiếng chuẩn bị off để nằm lại. Không ngờ bỗng có người log vào, gia nhập đội của tôi. Giờ đội cần thêm 5 người mà chỉ có một, liền có chút thất vọng, nói cho bên kia biết hai người chúng ta chỉ có nước đi chịu chết. Nhưng kia vẫn yên lặng đứng cạnh tôi. Tôi chắc là chiến hữu này cũng ôm máy sắp ngủ rồi, liền tự động rời khỏi đội. Nhưng không ngờ ngay lúc tôi vừa thoát ra liền nhận được một cuộc trò chuyện. Đúng là nick của người nọ, chỉ có một câu: Ta biết mi là ai, ta luôn dõi theo mi.

Bình thường nếu thấy mấy câu ngốc nghếch này, tôi sẽ cho ngay thẳng đó bị điên. Nhưng giờ tôi lại có cảm giác là mình đang bị ai đó nhìn chăm chăm vào. Hấn biết tôi là ai sao? Hấn biết tôi? Tôi xem giờ, phát hiện ra mình đã tốn cho tên quái này hơn 10 phút. Có chút bực mình liền hỏi lại: “Đầu óc của mày có vấn đề hả?”

Nhân vật trong game kia vẫn đứng cạnh tôi như cũ. Lúc này tôi cảm thấy tạo hình của nó có chút khác thường, dần dần thấy được so với mấy acc khác trong game thật không giống nhau. Thế là tôi liền zoom rộng màn ảnh, phát hiện nó được thiết kế hoàn toàn khác xa với những nhân vật khác. Bởi nó dường như rất thật, giống như một cái đầu người vậy. Tôi zoom gần hơn để xem cho kỹ, xem chút đã bị dọa cho nhảy dựng lên. Khuôn mặt này tự nhiên lại giống với xác nữ dưới giếng y như đúc. Thoáng chốc tôi lại cảm thấy mình vẫn ở trong ác mộng như cũ. Tôi cẩn nhẹ lưỡi mình, biết đây không phải nằm mơ. Tôi nhìn thấy mặt của nhân vật trong game bỗng nhấp nháy một chút, đôi mắt thật quỷ dị giật giật, từ từ phun ra một câu từ miệng: Mi cũng nhìn thấy ta. Tôi thở rút một cái, vội vàng tắt trò chơi. Tôi xoa xoa đầu mình một chút, cảm thấy chắc mình đã quá mệt mỏi rồi, liền vội chạy lên giường, nằm trên đó cảm thấy quái nhân kia đang từ máy tính nhìn xuyên qua màn đêm để theo dõi nhất cử nhất động của tôi.

Tôi tuy nhắm mắt lại, nhưng vẫn thấy có vô số thứ gì đó lướt qua. Mỗi khi tôi muốn nhìn thật kỹ thì mấy thứ kia lại như bọt khí biến thành hư ảo. Đám bọt này lại dần dần rơi xuống bên người tôi. Sau đó lại như

bông tuyết biến mất không còn bóng dáng nào. Đầu tôi vẫn khắc sâu câu nói kia, quanh quẩn: Mi cũng nhìn được ta....

Bỗng trước mắt sáng lòa, tôi mở to mắt, thấy Bạch Dực đang kéo ra màn cửa. Tôi dụi dụi mắt phát hiện đã 12 giờ trưa. Bạch Dực thật nghiêm túc nhìn tôi đang ló mặt ra khỏi chăn nói: “Lục tử vừa gọi điện đến. Tư liệu đã tra ra, muốn chúng ta mau đến chỗ của cậu ta.... Còn có Tiểu Chu kia bị điên rồi.”

Tôi ah một tiếng, vội nhảy dựng lên, vọt ngay đến WC vội vàng tắm tấp rồi khoác đại một cái áo sơ mi. Bạch Dực cũng đã chuẩn bị xong, chúng tôi không ai nói lời nào đóng cửa rồi đi. Đến nhà Lục tử, cậu ta lại bối rối nhìn chúng tôi nói: “Khuya qua Tiểu Chu gọi điện cho tôi, nói đã gửi cho tôi một cái mail, nhưng khi tôi mở máy thì cậu ta lại gọi cho tôi một cú nữa. Bảo chúng ta đưa cho cậu ta thứ gì đó cổ quái. Tôi hỏi cổ quái thế nào, thì lại nói mấy thứ đó không phải số hiệu UFO gì đó. Không biết là gì, có hơi giống như chữ viết linh tinh xấu mù ấy. Sau đó còn nói thứ kia đã giúp chúng ta xử xong rồi, nhưng cậu ta không cách nào đọc được.” Cậu ta dừng lại lấy hơi: “Trong điện thoại tôi vô tình nghe được có tiếng gì đó thật chói tai. Như đang hét vọng vào tường. Thứ kia có tiết tấu giống như dấu hiệu SOS vậy. Sáng nay tôi có chút không yên lòng, nên đã đến nhà Tiểu Chu thật sớm để xem sao. Vừa bước vào liền phát hiện người đang dán sát vào puter, mặt nhìn chăm chăm vào màn hình, mắt đã hoàn toàn dại ra. Miệng còn cười thật quái dị. Hỏi gì cậu ta cũng không phản ứng, cứ thăm thì lập đi lập lại. Tôi định kéo cậu ta ra chỗ khác, thì cậu ta tựa như chó điên nhào lại cắn tôi, sau đó lại tiếp tục dán vào puter.... Trong máy đang mở một trò chơi. Nhưng cậu ta không có đăng nhập vào chỉ đang ở trạng đi vào thôi.

Nghe cậu ta nói vậy tôi liền nghĩ đến nhân vật kỳ quái trong game tối qua. Sẽ không phải là Tiểu Chu đi! Tay tôi đã đổ mồ hôi ướt đầm, nhưng vẫn cẩn thận không chen vào mà chờ cậu ta nói tiếp.

Bạch Dực hỏi: “Vậy cậu ta đã gửi mail cho cậu chưa?”

Cậu ta vồ vồ chúng tôi bảo nhìn vào máy tính. Sau đó mở một thư mục nói: “Là mấy thứ này, vốn chẳng phải tư liệu gì. Tôi xem cũng không biết là vẽ gì nữa, không biết sao ông chủ lại có thể đọc hiểu được mấy thứ này?”

Tôi nhìn vào màn hình bỗng cảm thấy trán đau vô cùng, Tôi vồ vồ trán, đầu bỗng nhiên từ từ hiện ra từ ngữ. Tôi kinh ngạc nói: “Không đúng đâu. Thứ này tôi đọc được....” Bọn họ đều nghi hoặc nhìn tôi, tôi lắc đầu nói: “Không đúng, thứ này đã nói với tôi. Nếu không tôi cũng không đọc được. Tôi dựa vào.... Thật sự rất khó dùng từ để hình dung.”

Bạch Dực nhìn biểu hiện của tôi hơi bức mình: “Sao cậu có thể biết mấy thứ này được?”

Tôi lắc lắc đầu nói: “Tôi chưa thấy, nhưng tôi biết nó có nghĩa gì. Đúng rồi, tối qua tôi chơi game có một quái nhân kết bạn. Câu sau cùng hắn nói là tôi nhìn thấy được hắn.”

Bọn họ cũng nhìn tôi vô cùng ngạc nhiên. Tôi đem chuyện mình gặp nhân vật kỳ quái trong game cùng câu nói kia kể hết cho họ nghe. Lục tử lắc đầu nói: “Không thể nào. Tối qua, tôi treo máy, chẳng thấy ai online cả. Nhưng mà.... Kia thì, tôi lại thấy máy tính của Tiểu Chu cũng đang mở game đó.”

Bạch Dực tiếp tục hỏi: “Vậy thì mấy thứ này rốt cuộc có ý nghĩa gì?”

Tôi nhìn những nét vẽ cổ quái, nhưng đầu lại đọc được từng chữ Hán một. Đây giống như lúc kiểm tra bệnh mù màu vậy. Nếu màu nào mình nhận biết được sẽ nhìn ra giữa nó có số, còn mù màu nào thì lại nhìn không ra[1] gì cả. Tôi lắc đầu nói: “Mấy thứ này chỉ biểu đạt một ý thôi. Hắn nói, hắn đang đợi, muốn chúng ta tìm hắn. Hắn biết ông chủ Triệu đã chết. Muốn biết sự thật thì phải tìm được hắn.”

Lục tử gãi đầu nói: “Không đúng, không đúng nha, tại sao chỉ mình cậu có thể thấy rõ. Cậu không nói bừa chứ. Sao chỉ có mình cậu là xem được.”

Bạch Dực vuốt cằm phỏng đoán nói: “Có lẽ vì tối qua Tiểu Chu đã đem tư liệu gốc lưu trong máy tính của An Tung. Nên khi cậu ta mở máy thì ngay lập tức bị thứ văn tự kia thu hút. Đây giống như một loại bệnh đọc, thông qua văn tự để lây truyền. Mà người bị lây liền biến thành nhân tài có thể nhìn ra nghĩa giữa đồng hình vẽ lộn xộn này.”

Lục tử nói: “Chúng ta cũng nhìn thấy mà, tại sao chúng ta không bị thu hút chứ?”

Bạch Dực cũng lắc lắc đầu, anh quay đầu nhìn bàn phím gõ vài cái, xong lại nhìn chúng tôi nói: “Giờ quan trọng nhất phải tìm ra vị cổ vấn ẩn mặt kia. Tiểu An, cậu đọc đám tài liệu này thử xem, sau đó nói cho chúng tôi biết là nó viết cái gì. Lục tử đem bút đến đây, chúng ta ghi lại toàn bộ.”

Tôi gật gật đầu, ngồi thật vững trước máy tính, mở ra một file tài liệu, chậm chậm khó khăn nói: “Nước, đá, nếu không đến, đáng khinh.... Không được không được, tôi thật cảm thấy rất không có manh mối. Mấy thứ này vốn chẳng phải tin tức gì cả.”

Bạch Dực vỗ vai tôi nói: “Tiếp tục, cậu chỉ cần đọc thôi, những thứ khác đừng động vào.”

Tôi liếm liếm môi, tiếp tục phiên dịch những hình vẽ quái dị kia. Phát hiện file thứ nhất chỉ có mấy từ ngữ linh tinh. Nhưng khi tới file thứ hai, lại là một đoạn rất đầy đủ: “Bát khổ chi cục (~ tám ván cờ của bát khổ) là đảm bảo cuối cùng. Tám ván nếu giải hết được, phải phóng thích cửu hồn. Khi đó bí mật sẽ tái hiện, tất cả sở hữu đều uống phí. Chỉ có thể hiểu rõ bát khổ mới hướng đến đoạn tuyệt. Nhưng đã là bát khổ thì nhất định sẽ có dịp tiến vào Hà Bá điện. Cơ hội này thế gian ngàn năm khó cầu.”

Tôi vội vàng mở file thứ ba, lại là từ ngữ tán loạn, phải khó khăn dịch ra: “Không ai, cơ hội, hiểu biết, nắm bắt Chẳng thể nào được....”

Tôi đỡ lấy trán, sau đó nhắm mắt dưỡng thần một chút rồi mở tiếp file thứ tư. Lần này lại là một đoạn nghiêm chỉnh, nhìn qua liền hiểu ngay, nói: “Thiết kế bao bọc bên ngoài là hộp quý, cũng để coi giữ thủ hồn. Mệnh này muôn kiếp bảo vệ hộp quý. Phải biết rằng Hà Bá điện chính là nơi mọi người sẽ hóa thành thủ hồn, thiết lập nguyên rửa không người nào hóa giải.”

Tôi mở một file nữa, quả nhiên vẫn là những văn tự lộn xộn, tiếp theo lại là một đoạn liên tục — Đường Vưu Khê, thôn Nam Viên, số 234. Tôi kêu lên kinh ngạc vì phát hiện này. Nếu biết sớm thì mở ngay nó ra luôn cho rồi. Đọc mấy loại này như đang ngồi trên mây bay lắc lư đọc báo vậy. Tôi xoa xoa trán nói: “Không được, đọc nữa chắc chảy máu não mất. Hai người đã nhớ kỹ chưa?”

Bạch Dực để bút xuống, xoa xoa cằm nói: “Nhớ rồi, nhưng những trao đổi này thật không cách nào xâu chuỗi cùng nhau được nha.”

Lục tử cũng vỗ vỗ bàn nói: “Được rồi, đừng nghĩ nữa. Chẳng phải đã có địa chỉ rồi sao. Chúng ta đến đó xem một chút. Giờ ít ra cũng biết là chúng ta sẽ phải đến nơi nào, tôi cũng muốn biết nữa....”

Bọn họ còn nói xi xào gì đó, nhưng tôi thật sự nghe không lọt tai nữa rồi, vội ôm đầu nói: “Cho tôi nghĩ chút đã. Đầu tôi muốn nổ tung rồi. Hai người sờ nguyệt thái dương tôi thử xem, sắp căng cứng hết đây. Cho tôi nghĩ chút đi, rồi hãy nói sau nha.”

Bạch Dực đỡ tôi nằm trên ghế, nhìn Lục tử nói: “Lấy khăn ướt đến, thêm một ly nước nữa.”

Tôi nhanh chóng cảm thấy đầu hơi dịu xuống một chút. Cầm ly nước lạnh Bạch Dực đưa cho, tôi uống xong mới thấy dễ chịu hơn nhiều. Nhưng tai cứ ơ ơ cộng hưởng lời của Lục tử nói: “Sao có thể như thế. Chúng ta muốn xem nội dung này lại khó khăn như vậy. Nhưng ông chủ của tôi,... cũng không phải nói quá lên chứ.”

Tôi ngồi bệch trên ghế, chỉ cần hơi động một chút là đầu lại choáng váng ngay. Nói: “Đừng nghĩ nhiều. Mấy thứ chúng ta biết hiện giờ vẫn chưa thể liên kết với nhau được đâu.”

Thế là tôi nằm rũ ra, nghĩ hết 3 giờ liền. Bạch Dực nấu cho tôi ít cháo lỏng để ăn một chút. Tôi đây đã một ngày trời có hạt cơm nào vào bụng đâu. Mãi đến khi bình ổn lại, không còn dựa vào người anh nữa, thì anh mới nói với tôi: “Chỗ kia chúng tôi đã tìm được rồi. Tự nhiên lại ở ngay ngoại thành phía nam.”

Tôi không ngờ cái người gọi là cao nhân kia lại ở cùng thành phố với chúng tôi, liền lau sơ mặt, sau đó ăn hết chỗ cháo cuối cùng: “Vậy thì đến đó xem thử đi. Tôi thấy khỏe nhiều rồi. Chẳng có việc gì đâu.”

Bạch Dực lo lắng vỗ nhẹ vào tôi nói: “Nếu không khỏe, thật sự không khỏe ấy thì cậu đừng đi.”

Tôi lắc lắc đầu nhìn anh nói: “Đã muốn anh đến, anh có thể không đến sao? Có lẽ đây là thời khắc tối quan trọng để tiếp cận chân tướng sự việc.”

Anh bật cười, tôi đứng lên vỗ vỗ mặt mình. Lục tử đã chờ sẵn ở cửa, mang theo laptop của ông chủ Triệu. Cậu ta hỏi thăm, tôi xua tay nói không việc gì. Thế là ba người chúng tôi trực tiếp đón xe đến ngoại thành phía nam. Tài xế thả chúng tôi trước một lộ nhỏ, anh ta có chút khó xử nói: “Nơi này thật không thể vào được. Đường quá nhỏ, chẳng thể chạy xe được.”

Chúng tôi cũng không ngại ngần gì mà xuống xe đi bộ. Thấy rằng nơi này quả thật không có đường xe chạy, chỉ là một ngõ nhỏ đủ cho hai người đi song song nhau mà thôi. Xung quanh đều là tường quét vôi xám ngắt với rêu xanh mướt đang bám vào mấy phiến đá trên đường. Nhưng vào đây rồi lại vô tình cảm thấy rất mát mẻ. Có lẽ nơi nhà cửa nơi này được thiết kế thông thoáng cho gió lùa vào đi. Lục tử nói: “Chỗ này lạ lùng thật. Giống như một xưởng chuyên dệt vải bông lam in hoa vậy. Người ở đây dường như trước giờ đều làm nghề này. Hiện tại đã chẳng ai dệt như thế nữa rồi. Nhưng các cậu xem, chúng ta vẫn có thể nhìn thấy vài chảo thuốc nhuộm rải rác kia kìa.”

Tôi hỏi Bạch Dực: “Đã đến địa chỉ kia chưa? Chúng ta giờ chẳng phải đi thực tế đâu. Phải nhanh chóng tìm nó mới được. Anh nhìn trời kia. Qua vài giờ nữa liền tối sập xuống đấy. Nơi này trễ một chút nữa đường sẽ không dễ đi đâu.”

Ba người chúng tôi nhanh chóng hỏi cư dân quanh đó. Hơn phân nửa trong số họ đều không biết số nhà này. Ngay cả người cư ngụ ở đây cũng đều lắc đầu bảo không có số nhà 234. Chúng tôi nghĩ chắc là người trẻ không biết. Thế là, lần dò hỏi cuối cùng liền tìm được một bà cụ đang phơi măng tre ngoài sân. Bà thấy ba cậu thanh niên chúng tôi giữa trời nắng nóng cứ đi đi lại lại trong thôn đến mấy bận thì đã sớm tò mò rồi. Chính bà ta là người mở miệng trước: “Bọn người các cậu đang tìm cái gì vậy?”

[1] Đây cũng dễ thôi. Người mù màu thì sẽ không phân biệt được hai màu nào đó. Ví dụ mù màu đỏ sẽ không phân biệt được màu đỏ và đen, nên chỉ cần viết số màu đen trên màu đỏ, nếu bị mù màu đỏ sẽ không thấy số đó, còn mù màu khác sẽ thấy :-)

68. Chương 66: Mật Văn (tam)

Lục tử sợ thính lực của bà có vấn đề liền rần cổ hét lên: “Bà à! Chúng con muốn tìm đường Vụ Khê, thôn Nam Viên, nhà số 234. Bà biết địa chỉ kia ở đâu không ạ?”

Bà lão phát phát tay nói: “Không có chỗ đó, nơi này của chúng tôi chỉ đến số 233 là hết rồi. Sao lại dư ra số 234. Hay các cậu đi lầm thôn rồi. Thôn như vậy ở phía nam ngoại thành này cũng có vài cái nha.”

Thế là bọn họ lại nhìn tôi nghi ngờ. Tôi cũng ngờ ngợ hay mình đã đọc nhầm rồi. Đầu tôi bắt đầu căng thẳng nói: “Tôi chắc không đọc nhầm đâu, tuy lúc xem đầu tôi đau lắm, nhưng cũng rất cẩn thận mà.”

Bạch Dực cau mày, anh bắt đầu đẩy kính lên nhìn xung quanh. Sau đó lại nhìn bà lão hỏi: “Bà ơi, vậy trước kia, nơi này có nhiều nhà không ạ?”

Bà lão nhướng mày lắc đầu nói: “Không có nha, nơi này của bọn tôi trước giờ đều như thế. Thứ thay đổi duy nhất là mấy gốc quế sau thôn bị người ta chặt mất. Nói xong, bà lại dùng tay xé một miếng măng rồi chỉ vào chỗ rẽ sâu trong ngõ nhỏ nói: “Là chỗ đó, còn lại những thứ khác một chút cũng không hề thay đổi.” Sau đó bà còn mở miệng muốn nói gì đó nhưng lại thôi. Chúng tôi thấy bà vẫn còn vương vấn, nhưng khi hỏi thêm thì bà lão lại tiếp tục phơi măng, chẳng thèm để ý đến chúng tôi nữa.

Chúng tôi lại thơ thẩn vài vòng, vẫn như cũ không thể tìm được biển số nhà nào như thế hết. Mắt thấy mặt trời càng lúc càng hạ xuống, chân tướng lại lần nữa mờ mịt. Chúng tôi nhíu mày, Lục tử rít một hơi thuốc nói: “Hay là chúng ta tìm nhà trọ nghỉ tạm, sáng mai lại tiếp tục? Đến mấy thôn quanh đây tìm thử xem có số nhà 234 hay không.”

Tôi phơi nắng có chút choáng đầu. Nhưng giờ mà bảo trở về thật không nói thành lời mà, thà ở đây một đêm còn hơn. Bạch Dực lau mồ hôi, ý anh cũng muốn ở lại, sau đó tìm kiếm thật kỹ. Nếu được tôi lại đọc cho họ thêm chút văn bản. Tóm lại trước mắt chúng tôi cần phải tìm điểm dừng chân đã.

Chúng tôi đến hỏi một ông lão của tiệm tạp hóa còn mở cửa bên kia đường. Ông cũng thấy chúng tôi cả ngày đi tới đi lui trong thôn, giờ còn muốn hỏi thăm nhà trọ thì lòng không khỏi nghi ngờ. Ông nhìn chúng tôi nói: “Các cậu là người ngoài đừng đi đứng lung tung trong thôn. Nếu không phải người địa phương, sẽ chẳng có ai dám ở mãi nơi này.”

Tôi bực mình hỏi: “Tại sao ạ?”

Ông nhăn chặt mày nói: “Hôm nay trăng tròn, mợ hai Kiều chắc muốn đến làm ầm lên. Tóm lại các cậu nếu có ở lại cũng đừng bước ra ngoài. Sáng mai nên rời đi sớm một chút.”

Tôi vừa nghe đến mợ hai Kiều liền cảm thấy có chút kỳ quái, muốn hỏi ông thêm vài chuyện, liền thấy bà lão phớt lờ lúc này đã đến kéo ông ra một góc thì thầm mấy câu gì đó. Ông liền ngậm chặt miệng, không nói nữa. Duy nhất chúng tôi biết là nơi này có một nơi tạm gọi là nhà trọ vậy.

Ba người chúng tôi đều tự cảm thấy vô cùng nghi hoặc. Lờ mờ nhận ra đằng sau cảm giác an nhàn vô sự của thôn này có gì đó không bình thường. Nhất là nếu để ý kỹ sẽ thấy người nơi này có hơi tránh né. Bọn họ hình như rất kiêng dè với người ngoài. Bất quá lúc đó chúng tôi lại cho rằng đây là một dạng của tính bảo thủ ở nông thôn thôi.

Nhà trọ thật ra cũng không phải là nơi để khách phương xa đến ở. Mà là mấy phòng dư ra trong nhà của dân bản xứ. Từ đầu đến cuối thôn này, chỉ tìm được một ngôi nhà 3 tầng, dư ra được lều ba mà thôi. Mở cửa sổ có thể nhìn thấy toàn bộ thôn. Chúng tôi đi thật vội vã đến kem và bàn chải đánh răng cũng không mang theo. Phòng có một cái nệm đơn không biết đã bao lâu rồi chưa giặt sạch. Chúng tôi quét dọn lại một chút, chủ nhà trọ cũng ngượng ngùng ướn vài cái bàn chải với kem đánh răng cùng khăn mặt, lại cho thêm chúng tôi ba cái chăn nữa.

Chúng tôi tự pha lấy trà, lại nhờ chủ nhà mua ít thức ăn sẵn,... Bạch Dực nhìn tôi nói: “Như vậy đi, chúng ta nhìn lại mật mã một lần nữa. Tiểu An, cậu nên chuẩn bị tâm lý trước. Dù gì cũng nên xem một ít, nếu không được nữa thì ngày mai chúng ta nghĩ cách khác vậy.”

Tôi thở dài một hơi, liền giở laptop lên. Vừa định mở máy thì ngoài cửa sổ bỗng truyền đến tiếng khuya chiêng gõ trống. Chúng tôi đều bực mình, nhìn qua cửa, thấy mọi người đều ung dung ra khỏi nhà, trong tay còn cầm nhang và cả sấp dày tiền mã. Đầu thôn còn có người mang theo một hình người bằng nộm, cùng một quan tài bằng giấy. Quan tài được làm rất giống thật, nếu không phải nghe mọi người trò chuyện, tôi còn tưởng đó là một cỗ quan tài được sơn đồ thật sự. Bọn họ gõ chiêng giống trống, đem người nộm đó để vào trong quan tài, sau đó lại nhảy múa như thầy pháp từ từ khiêng quan tài đến đầu thôn. Thôn dân còn mang cả mặt nạ rất kỳ quái. Tôi hỏi Bạch Dực biết bọn họ đang làm gì không? Anh cũng lắc lắc đầu nói không biết. Chúng tôi thấy bọn họ vừa khiêng vừa rải tiền giấy một vòng quanh thôn. Cuối cùng thì dừng lại ở cuối thôn, nơi chúng tôi đang đứng, đem quan tài đốt đi. Tất cả người ở thôn đều dập đầu cầu nguyện, có người mở miệng nhắc đến mợ hai Kiều ra đi bình an, gì gì đó....

Lục tử thấy có chút mới lạ, cậu ta tò mò nói: “Loại hiến tế này có vài phần giống với nghi thức trừ tà ngày xưa. Cách làm này tương tự như tục đuổi quỷ. Hai người xem, lúc bọn họ đốt cháy, đã không ngừng tụng niệm, gõ trống, đây cũng là một nghi lễ trừ tà.”

Đối với đuổi tà, tôi cũng chỉ biết một chút. Đó là một loại nghi thức xa xưa, có thể xem là một loại văn hóa vụ thuật thời cổ đại. “Kinh Thi_ Vệ Phong_ Trúc Can” có nói: Xảo tiểu chi tha, bội ngọc chi na. Na hưng vu chu triều, đương thì chu thiên tử thì hữu đông na, hạ na chi phân, phi thường long trọng (~ Nói cười trong sáng, đeo ngọc đuổi tà, triều Chu hưng thịnh. Đương thời Chu triều, thiên tử hành lễ, rước thần mùa đông, trừ tà mùa hạ, vô cùng long trọng.) “Luận ngữ_ Hương Đảng” cũng đã ghi lại: Hương nhân na, triều phục nhi lập vu tộ giai. (~ nông thôn đuổi tà, áo mũ chỉnh tề đứng dưới thềm trước cửa nhà phía đông). Chẳng lẽ nơi nhỏ bé này vẫn còn tập tục kia sao? Mà nếu còn thì chắc cũng chỉ diễn ra ở mấy vùng như Quý Trì, An Huy, hay là vùng núi Hồ Bắc thôi. Là vụ thuật bí truyền cũng một thời của Trung Quốc. Sao có thể xuất hiện ở nơi này?

Bạch Dực lắc đầu nói: “Không, đây không đơn thuần là đuổi tà đâu. Các cậu xem, bọn họ toàn nói là hiến tế, không hề nhắc đến trừ tà.”

Chúng tôi cẩn thận quan sát hành động của bọn họ. Chính xác là hình như đang đuổi hoặc giấu một thứ gì

đó. Cuối cùng quan tài và hình nộm đã biến thành tro tàn. Bọn họ chen nhau thu nhặt đám tro này, sau đó liền nhanh chóng về nhà mình đóng chặt cửa lại.

Tôi nhìn có chút lơ mơ. Bọn họ hành động quái dị như vậy để làm gì? Chẳng lẽ nơi này thật sự có quỷ quái phả? Bỗng Lục tử thở rút một cái nói với chúng tôi: “Các cậu xem, thứ kia kia?”

Tôi vội nhìn theo ngón tay của cậu ta, liền thấy nơi kia cái gì cũng không có. Tôi quay đầu nhìn cậu ta bằng nửa con mắt, hỏi cậu giật mình cái gì chứ, cậu ta có chút sợ hãi nói: “Không đúng, mình nhìn thấy một bóng người mà...”

Tôi nói mọi người có thể đã quá mệt mỏi, giờ đừng nghĩ đến mấy chuyện phức tạp này nữa. Việc quan trọng nhất vẫn là phải tìm ra người nọ rốt cuộc là đang ở nơi nào! Nhưng khi tôi mở mấy văn bản kia ra, thì phát hiện tôi một chữ cũng nhìn không hiểu. Bọn họ bực mình bảo tôi nhìn kỹ lại xem. Tôi xoa xoa mắt, nói chỉ thấy mấy hình vẽ quái dị, chữ xấu như gà bới, còn nội dung ẩn bên trong vẫn không thể đọc được.

Cuối cùng, chúng tôi phải nhìn nhận một chuyện, thông tin này nếu tra không ra thì manh mối coi như bị cắt đứt. Bạch Dực vẫn rất trầm mặc, từ lúc đến nơi này, dù theo chúng tôi đi lung tung, nhưng thế nào anh cũng rất kiệm lời. Giờ tôi chẳng thể đọc được mở văn tự kia. Anh cũng không có biểu hiện thái quá gì, song sắc mặt lại càng thêm lạnh lùng. Tôi hỏi anh có phải đã tìm ra thứ gì không. Anh khoát khoát tay nói: “Không, tôi cũng như các cậu thôi. Nhưng từ khi vào thôn này, tôi có cảm giác như bị người nào đó nhìn chằm chằm vào mình. Đây thật giống bị theo dõi đi.”

Nghe anh nói thế tôi cũng giật mình cảm thấy như có một người nào đó, ở một nơi nào đó đang bí mật nhìn tôi. Bất quá kia chỉ là cảm giác thoáng qua, chẳng lẽ vị cổ vấn thần bí kia đã biết chúng tôi đến đây? Lục tử nhăn chặt mày lấy một điều thuốc, nói ra suy nghĩ của mình: “Tôi cũng cảm thấy có người theo dõi. Không phải nói là có người luôn đi theo chúng ta đó.”

Bọn họ vừa nói xong tôi liền cảm thấy ớn lạnh chạy dọc sống lưng: “Mấy lời cậu nói có ý gì? Đi theo chúng ta? Chẳng lẽ còn nhóm người nào nữa?”

Cậu ta ra hiệu, ý bảo tôi nghe hết đã: “Các cậu biết không, lúc mình vừa vào thôn cũng liền cảm thấy hình như có người nào đó ở đầu thôn. Là mình nhìn thấy trong kính chiếu hậu của xe, bất quá lúc cúi đầu trả tiền xe thì bỏ lỡ, khi quay đầu lại đã không thấy bóng kia đâu. Cứ tưởng là một thôn dân bình thường, nhưng càng về sau tôi càng thấy bức bối, vì vậy mới ra mồ hôi ướt đầm cả đây.”

Cậu ta vừa nói xong thì, chúng tôi thấy bóng đèn trên trần nhà xoẹt xoẹt hai cái, sau đó thì tắt ngúm. Lục tử bị dọa kêu lên một tiếng, tôi mắng cậu ta thật vô dụng, không có gì cũng hét lên như quỷ đến thế. Nhưng lòng tôi cũng cảm nhận có chút không đúng. Bạch Dực vẫn như cũ không nói lời nào, lặng yên nhìn lướt qua tất cả. Sau đó là nghe được tiếng gõ cửa truyền đến. Lòng chúng tôi căng thẳng. Nhưng mấy loại chuyện như thế này trước đây đã trải qua không ít, dù bối rối cũng không đến nỗi bị dọa cho khiếp đảm. Tôi dứt khoát mở cửa sổ, nhờ ánh trăng đang sáng soi bên ngoài chiếu vào cũng thấy được xung quanh. Tôi ra hiệu bảo Lục tử mở cửa, tay cậu nắm chặt cán chổi đến đó. Cửa vừa mở, thì ra là chủ nhà này, cậu ta cầm đèn pin nói: “Cầu chì bị đứt rồi. Tôi đưa tạm cho các anh vào ngọn nến. Giờ thôn đang làm nghi lễ không thể ra ngoài được.”

Chủ nhà là một cậu thanh niên. Theo như cậu ta nói, cậu không phải là người trong thôn, chỉ đến đây ở rể thôi. Xem khẩu khí kia thì hình như rất không quan tâm đến hoạt động mê tín trong thôn cho lắm. Chúng tôi mời cậu ta một điều thuốc, sau đó cùng ngồi thành một nhóm tán chuyện. Hiện giờ đến TV cũng mở không được, nên mọi người đều từ từ ngồi xuống cạnh nhau. Cậu ta là người thích náo nhiệt, liền cầm một ly trà đến cùng góp chuyện với chúng tôi. Cậu nói: “Tháng sáu năm nào nơi này cũng đều phải thực hiện nghi thức như thế đến 2 lần. Nghe nói là giả lại cảnh của mợ hai, chủ xưởng lớn nhất thôn này.”

Tôi nghe xong liền hỏi ngay: “Có phải là.... Mợ hai Kiều hay không?”

Cậu ta gật gù đầu nói: “Đúng vậy! chính là Mợ hai Kiều. Nghe nói cô ta lúc bấy giờ là một ca kỹ còn trẻ, gả cho Kiều lão gia làm vợ hai. Sau đó bỗng nhiên lại để ý đến đại công tử của họ Kiều, rồi tìm mọi cách dụ dỗ nha. Chuyện này làm Kiều Lão gia chấn động, nhưng thiếu gia nọ không hiểu vì sao cứ lưu luyến cô vợ bé kia như vậy? Nghe nói Kiều lão gia thật không chịu nổi chuyện bại hoại thanh danh nên đã tìm chết mợ hai. Lại nghe sau khi mợ hai Kiều chết đuối được vài ngày thì thiếu gia nọ cũng đột ngột qua đời một

cách kỳ lạ. Sau đó, nghe đồn là vợ hai Kiều là do hồ ly hóa thành. Cô ta thật vất vả tu luyện thành người, nhưng lại bị người giết chết. Thế là ghi hận trong lòng, thường đến quấy phá. Rồi sau đó nữa, có một lão đạo cô đến đây nói nơi này quỷ khí quá nặng. Người ở đây đều bị quấy bởi loại yêu khí này. Chỉ khi nào vợ hai Kiều một thân thể, sau đó an táng long trọng, hơn hết là tất cả đều phải mang một ít tro tàn về nhà, xem vợ hai như tổ tiên của chính mình, ngày ngày cúng bái. Nói cách khác là đều mong mỗi vợ hai không hại đến đời sau của mình. Đại đa số người nơi này đều họ Kiều, nên cũng không biết làm sao cả.”

Chúng tôi liền hiểu tại sao lại có chuyện như thế. Từ đó lại nghĩ cao nhân kia nói không chừng cũng là người ở nơi này, liền dò hỏi: “Nơi này có ai tinh thông văn tự cổ đại không?”

Cậu thanh niên kia cười nói: “Ba anh nói đùa, làm gì có người giỏi như thế ở nơi này? Chúng tôi có ít người như vậy mà.”

Chúng tôi tán chuyện trên trời dưới đất thêm chút nữa. Nhưng tâm trí tôi lại không đặt vào đó. Tôi cảm thấy việc này có chút quỷ dị. Chờ chủ nhà nghỉ đi khỏi, tôi liền mở miệng nói: “Bạch Dực, anh nói vợ hai Kiều này, có phải là...”

Bạch Dực lắc đầu nói: “Thật khó nói. Bất quá các cậu không nhớ sao? Có vài văn tự tiểu An đọc được toàn những chi tiết vụn vặt, từ ngữ nhìn vào không hiểu gì cả. Tôi cảm thấy việc này có quan hệ với vợ hai Kiều kia. Hơn hết nếu vợ hai Kiều thật sự bị hại chết như lời nói thì oán khí của cô ta cũng thật lớn đấy.”

Đầu tôi như thoáng qua gì đó, liền kéo tay Bạch Dực nói: “Không đúng, lúc này cậu ta đã kể là vợ hai Kiều chết như thế nào?”

Bạch Dực nhăn chặt mày hỏi: “Cậu nhận ra được gì?”

Tôi nuốt nước bọt kể cho anh nghe giấc mơ quái quỷ kia. Còn mơ thấy Nhạc Lan dẫn tôi đến một cái giếng cổ ở nơi này, tôi còn nhìn thấy một xác nữ trong miệng giếng. Mà chủ nhà trọ này cũng có nói là vợ hai Kiều bị chìm chết. Sau đó trong game tôi lại nhìn thấy gương mặt của cô gái bị chết đuối kia.

Lục tử đột nhiên cũng nhảy dựng lên, nói: “Trước đó tôi cũng nhìn thấy kia thật giống phụ nữ.... Tóc dài lạ lùng.”

Ba người chúng tôi nghi hoặc nhìn ngọn nến, lòng bắt đầu có chút sợ hãi. Tôi lo lắng hỏi: “Vậy, Lục tử, ý cậu là nhìn thấy người đàn bà kia đi vào thôn?”

Tôi vì mấy lời hù dọa của cậu ta mà cảm thấy nhiệt độ trong không khí chợt giảm xuống, liền không tự nhiên nhìn về Bạch Dực đang ngồi đơ đờ gần đấy. Tuy mấy thứ kia tôi gặp không phải là ít, nhưng bản năng vẫn sợ hãi như cũ, luôn có cảm giác bị áp bức, kinh dị vô cùng.

Bạch Dực dùng chiếc đũa kêu kêu ngọn nến, làm cho nó sáng hơn một chút, sau đó nói: “Nếu đã như thế, thì chúng ta liền đi xác minh xem có giếng cổ hay không?”

Lục tử và tôi lại liền bắt đầu định bỏ cuộc nữa chừng. Thật ra thì tôi và cậu ta cũng như nhau thôi. Đối với mấy thứ kinh dị khủng khiếp thì bản năng liền sinh ra sợ hãi muốn tránh xa. Bạch Dực thấy chúng tôi đều lùi lại cũng chỉ lắc đầu nói: “Vậy tôi đi trước xem xét, các cậu đợi ở trong này đi.”

Lục tử gật gật đầu, nhưng tôi lại cảm thấy không được. Tuy Bạch Dực có năng lực như thần, nhưng qua nhiều chuyện đã chứng minh thẳng nhóc này cũng chỉ là người bằng da bằng thịt thôi. Nói thế nào cũng là người thường. Lỡ xảy ra chuyện, thì tiếp theo thật không biết nên làm như thế nào. Nghĩ vậy, tôi liền kéo Bạch Dực lại nói: “Sợ cái gì mà sợ. Được rồi, tôi đi cùng anh, tốt xấu gì cũng có người giúp đỡ. Lỡ như anh một đi không trở lại, tôi đây còn không chết chắc sao?”

Bạch Dực mỉm cười liếc tôi một cái. Tôi liền biết ngay thẳng nhóc này lại suy nghĩ lệch lạc rồi, liền trừng lại anh ý bảo nghiêm túc một chút.

Lục tử thấy tôi nhất định đi theo, liền do dự không biết có nên theo luôn không. Cuối cùng cũng cắn răng cùng nhau mà đi. Tôi biết cậu ta đang nghĩ thà ba người đi cùng nhau còn hơn một người thấp thỏm không yên. Tôi lấy đèn pin trong ba lô, bấm thử, thấy nó vẫn còn chiếu được, thế là chuẩn bị qua loa một chút rồi xuống lầu. Phía trước hãy còn tiếng khua chiêng giống trống. Chúng tôi liền nhớ ngay là mọi người đều đã

đi hết rồi mà. Sau đó mới phát hiện, thì ra trước cửa nhà nào ở thôn này cũng có một cái loa nhỏ, không ngừng tụng niệm kinh Phật.

Ánh trăng trong trẻo, lạnh lùng như cảm xúc đang đọng lại trong tôi. Tinh thần của tôi đang dần tiến vào ngưỡng cửa hoảng sợ. Nỗi sợ như một tấm voan mỏng mờ hồ khoác lên người. Bạch Dực vỗ vỗ người, tôi mới lấy lại tinh thần một chút. Chúng tôi giờ đây đã không cần hỏi đường nữa, ban ngày cũng đi tới đi lui được những năm vòng còn gì. Trong trí nhớ của tôi dường như có ít nhất là bốn hay năm cái giếng gì đó. Chúng tôi bắt đầu từ đầu thôn trước. Nói thật tôi cảm thấy giếng chẳng có gì khác nhau cả, mười cái như một, tôi làm gì tài giỏi đến độ biết được cái giếng có người chết trong mơ kia là ở đâu.

Lúc này thì Lục tử gần như nắm chặt lấy tay áo tôi. Tôi hỏi cậu ta đang làm gì, thì cậu ta chỉ chỉ chỗ lay động ở ngõ sau nói: “Phía trước như có bóng người vừa thoáng hiện qua.”

Tôi hỏi: “Cậu có thấy rõ không. Hay là thần hồn nát thần tính.”

Cậu ta gật gù rồi lại lắc lắc đầu. Lòng tôi thầm nghĩ: Được rồi, nếu đã ở đây thì cũng nên đến đó xem cho rõ đi. Sau đó liền đi tới nơi vừa lay động kia, không ngờ đây lại là một ngõ cụt, phía sau đã bị tường bịt kín, thêm đó còn chất đống rất nhiều những thứ bỏ đi.

Tôi quay đầu lại, muốn hỏi Lục tử có phải là nhìn thấy ở chỗ này hay không, liền thấy phía sau tôi không phải là Lục tử, mà là một người phụ nữ mặt áo ngắn ngoài màu đỏ, sườn xám màu xanh nhạt. Tóc của cô ta xổ bung ra, đang cầm trong tay một tảng đá lớn. Tôi bị dọa lùi ra sau, vội hét lớn cứu mạng, Lục tử lúc này mới chạy đến bên cạnh, hỏi: “Cậu làm sao thế, gào quan quá lên để làm gì. Muốn để thôn dân biết được, rồi cho chúng ta là kẻ trộm à.”

Trán tôi đổ mồ hôi lạnh nói: “Ông nội cậu, cậu còn không biết xấu hổ mà nói! Lúc này không phải là cậu nói ỉn biết là thấy nơi này có người sao. Mình quay lại liền thấy có một người phụ nữ theo ngay sau lưng.”

Ánh mắt của Lục tử lẩn tránh, nói: “Không đâu, tôi không hề nói như vậy. Tôi luôn ở hướng đối diện tìm giếng nước mà. Đúng rồi, cậu có thấy Bạch Dực không?”

Tôi sững sờ, vậy Lục tử lúc này là ai? Lúc này lại phát hiện Bạch Dực biến mất, không biết anh đã đi đâu mất. Hai người chúng tôi dưới tình hình như vậy càng thêm khẩn trương. Lòng bàn tay ướt đầm mồ hôi, nhưng lại vờ như bình tĩnh, ra dáng dễ dàng: “Lục tử, giờ đừng nghĩ nhiều như vậy. Phải tìm Bạch Dực trước đã, chúng ta có gì đợi đến ban ngày rồi nói, đêm tối làm việc gì cũng qua quýt.”

Tôi vừa dứt lời thì nghe sau lưng Lục Tử cười khắc khắc hai tiếng. Âm thanh này rõ ràng là của phụ nữ vọng lại, liền hỏi: “Lục tử, cậu có nghe tiếng phụ nữ cười không?”

Lúc này Lục tử cúi đầu, cảm giác vô cùng u ám, cậu ta chậm rãi ngẩng đầu lên mở miệng, phát ra một câu: “Là ta đang cười à.”

Tôi nghe xong thì da đầu như bị ai nắm chặt, cả người run rẩy, vội vàng tăng thêm cảnh giác. Lục tử lại biến về bộ dáng như cũ, ánh mắt nghi hoặc nhìn tôi hỏi: “Cậu làm sao thế? Xảy ra chuyện gì?”

Tôi lại thấy vẻ mặt lúc này của Lục Tử chẳng có gì khác thường cả. Nhưng giọng nói khi này, tôi tuyệt đối không hề tưởng tượng ra. Là tôi mắc bệnh thần kinh, hay cậu ta giả quỷ đùa tôi? Tôi nuốt nước bọt, vẫn giữ khoảng cách với Lục tử này, sau đó chậm chậm rời khỏi ngõ cụt. Vừa ra khỏi đó, tôi liền phát hiện nơi này so với lúc này thì không giống lắm. Lòng tôi thầm nghĩ: “Chẳng lẽ là, con mẹ nó quỷ dẫn đường? Thế nào cũng phải đùa chết ông mày mới chịu à?”

Tôi quay đầu lại muốn gọi Lục tử một chút, liền phát hiện trong ngõ cụt hoàn toàn không có lấy một người. Nhưng ở góc sáng đã xuất hiện một giếng cổ, những thứ bỏ đi lúc này nhiều như vậy, giờ một cái cũng không có, chỉ duy nhất một cái giếng nước trơ trọi ở chỗ đó mà thôi.

Tôi chỉnh lại tư thế, lui về sau mấy bước. Mắt đều chăm chăm nhìn xem miệng giếng có thay đổi hay không. Cái giếng chúng tôi tìm hẳn là cái này rồi. Bởi tập trung nhìn chăm chú trong thời gian dài, nên có chút mệt mỏi. Vừa thất thần trong chốc lát thì miệng giếng liền vươn lên một bàn tay. Cái tay đó đóng đưa vài cái, bỗng tôi cảm thấy vai mình bị vỗ nhẹ. Lòng tơ trên người tôi dựng ngược cả lên, tiếng cười lạnh lạnh từ sau lưng tôi truyền đến. Lúc này mắt tôi liền sáng ngời, vừa ngẩng đầu liền thấy hiện ra Bạch Dực và

Lục tử. Bọn họ đang dùng đèn pin chiếu vào mắt tôi. Hai người kia đều cảnh giác nhìn tôi, miệng tôi mở lớn lạ lùng, mồ hôi cứ chảy từ trán xuống từng hàng một.

Lục tử lo lắng nói: “Tiểu an? Cậu không sao chứ? Cậu lúc này dọa chết chúng tôi đấy.”

Tôi ngẩng cao đầu chỉ hòn đá cạnh đường, vốn chẳng có cái giếng cổ nào cả. Chẳng lẽ lúc này là ảo ảnh của tôi? Bạch Dực bóp bóp vai cho tôi, vẻ mặt tôi đầy hoảng hốt nhìn bọn họ. Bạch Dực kề tai tôi búng tay, tôi kêu a lên một tiếng. Lục tử lúc này mới nói tiếp: “Hành động của cậu lúc này có chút dọa người nha.”

Tôi bực mình hỏi lại: “Mình thì làm sao? Không đúng! Lục tử cậu lúc này mới không bình thường. Tôi.... Aiz, thật không biết nói thế nào nữa!”

Tôi vuốt trán, cảm thấy đầu óc của mình càng lúc càng hỗn loạn. Bạch Dực nhấn chặt mày nói: “Nãy giờ cậu luôn theo chúng tôi, nhưng đi đến đây thì bắt đầu đứng đó run rẩy.”

Lục tử nói tiếp: “Đúng vậy, đúng vậy! Nói quá lên một chút là cậu như lên cơn điên ấy. Không đúng nha, trước giờ không phải nhìn cậu rất giống chúng tôi sao?”

Tôi nói: “Xuống địa ngục đi. Cậu mới lên cơn điên ấy. Lúc này tôi.... Aiz, tôi cũng không biết phải kể cảnh tượng lúc này như thế nào nữa.”

Bạch Dực lúc đầu thì ngạc nhiên một chút, sau đó lại sờ soạn mặt tôi. Anh dí sát mũi mình vào đó ngửi ngửi. Tôi nói: “Đại ca àh, anh đang làm gì đó?”

Anh mở tay ra nói: “Các cậu xem, bột này là phấn thơm mà phụ nữ hay dùng, để phủ lên mặt đấy.”

Đầu tôi liền kêu ong ong một chút, tôi run run nói: “Tôi đến nước hoa còn không thèm, nói gì đến mấy thứ đặc sệt con gái như thế. Hơn nữa phấn thơm, ngay mẹ tôi, còn sử dụng nước hoa nữa kia, thời buổi này, ai còn dùng mấy thứ đồ cổ đó chứ.”

Tôi vừa dứt lời thì lòng cảm thấy có gì đó không đúng. Lục tử thì thầm nói: “Còn có.... Mợ hai Kiều dùng mà....”

Tôi cảm thấy vừa bước ra khỏi nhà trọ là chúng tôi đã tiến vào một không gian quỷ dị. Vốn đang định điều tra về cổ vấn thần bí kia, giờ lại thó ra thêm một mợ hai Kiều chết chìm. Thật là bày mấy chuyện hỗn tạp lung tung để hành hạ người ta, khiến chúng tôi chẳng thể nào xuống tay được mà.

Bất quá, trong cảnh rối loạn khi này, tôi đã biết chỗ của cái giếng kia. Tôi nói với Bạch Dực: “Lúc này tôi thật sự đã thấy được miệng giếng. Ở cuối ngõ nhỏ kia có một chỗ biến đổi. Chắc chắn là ngõ cụt, nhưng nơi đó hẳn là có giếng.”

69. Chương 67: Mật Văn (tứ)

Ba người chúng tôi đều chuẩn bị tâm lý thật tốt. Không phân nhau tìm nữa, mà đi thẳng đến cuối thôn. Thật ra nơi đó chúng tôi cũng kiểm tra qua rồi, thấy có rất nhiều rác rưởi, nên cũng chẳng vào làm gì. Lần này ba người chúng tôi đành phải không ngại bẩn bới đồng rác kia ra, khiến cho cả người đều bốc lên mùi thối nồng nặc. Nhưng thật bất ngờ, ngoài dự liệu chúng tôi bỗng nhiên tìm được số nhà 234.

Khi chúng tôi gỡ ra mảnh chiếu rách cuối cùng, thì phát hiện có một tấm ván cửa đang dè lên giếng, mà trên đó còn ghi số nhà là 234. Toàn bộ sự việc đều ăn khớp trước mặt chúng tôi. Nhưng đó không phải là một tòa nhà, mà là một cái giếng cổ bằng đá chắc cũng lâu lắm rồi. Miệng giếng bị cánh cửa có ghi số nhà 234 bịt chặt lại. Thế thì rất có khả năng vị cổ vấn thần bí kia không phải là người còn sống.

Ba chúng tôi đều đồng loạt ah lên một tiếng. Thật không thể nào ngờ được, lòng vốn không muốn thừa nhận nhưng toàn bộ nghi ngờ đều được sâu chuỗi lại rồi. Lúc này, chúng tôi đã hiểu tại sao vị cổ vấn thần bí kia chỉ có thể trao đổi với ông chủ Triệu thông qua email. Chúng tôi thấy cạnh miệng giếng có một gốc cây già xiêu xiêu vẹo vẹo, trên cành cây còn lủng lẳng một sợi dây điện thoại. Dù có chút không tưởng, nhưng tôi vẫn tin đây là nguyên nhân khiến cho ông chủ Triệu nhận được email. Trên hết, vấn đề chính ở chỗ, mợ hai Kiều kia tại sao lại biết được chuyện quý chú cùng tin tức về Hà Bá điện? Mà cô ta làm cách nào để có thể liên hệ được với ông chủ Triệu?

Ba người chúng tôi ai cũng muốn biết sự thật đằng sau bí ẩn này. Chỉ còn cách gỡ lên tấm ván cửa, sau đó nhìn xem dưới giếng là cái gì. Chúng tôi liền hợp sức lại, khiêng tấm ván khỏi đó. Bạch Dực đứng cạnh tôi tìm được một cục đá, ném xuống. Một lúc lâu sau liền nghe tiếng vọng lên. Giếng đã khô, bên dưới không có nước.

Tôi chắc chắn, biểu thị là loại chuyện này thật khó giải quyết. Nhưng giờ nếu muốn xuống dưới thì chúng tôi lại không có chuẩn bị gì cả. Do chuyện lúc nãy, nên tôi luôn cảm thấy là dưới giếng chắc chắn có gì đó. Rất có thể là mộ hai Kiều đang ở ngay phía dưới. Trước giờ, giếng luôn mang lại một chút cảm giác kinh dị. Nó giống như đường thông xuống suối vàng. Tóm lại, ngay lúc này, dù có dây thừng thật, tôi cũng không muốn xuống.

Chúng tôi hãy còn đang do dự thì tôi cảm thấy như có ai đó đẩy mạnh từ phía sau mình. Tôi lao đảo rồi rơi tôm vào miệng giếng. Bạch Dực thấy vậy, vội kéo tôi lại. Thế nên cả người tôi phải trông cậy cả vào Bạch Dực. Anh nắm tay tôi đang đưa trên miệng giếng, cánh tay tôi đập mạnh vào thành giếng, đau đến độ muốn buông ra. Bạch Dực thuận thế, ổn định lại thân người rồi dùng cả 2 tay nắm lấy tôi. Tôi dần lấy lại bình tĩnh. Anh cùng Lục Tử cùng hợp sức kéo tôi lên. Ngay khoảnh khắc tôi đang thả lỏng thân mình, thì chân lại như có thứ gì đó túm lại. Tóc gáy tôi dựng ngược, trán túa mồ hôi ròng ròng. Tôi cảm thấy thứ đang cầm lấy chân tôi là một bàn tay người. Móng tay lại vô cùng dài, bấm chặt vào mắt cá, dù gẫy thế nào cũng không buông. Tôi hơi cúi đầu nhìn thoáng qua, thấy phía dưới đen thẫm thẫm. Ngay lúc tôi không muốn nghĩ đến nữa thì trong bóng tối ấy lại từ từ lộ ra gương mặt tái nhợt. Ánh mắt cô ta rất nhỏ, nhưng miệng lại lớn vô cùng. Tôi vội liều chết dùng sức đạp chân, muốn thoát khỏi thứ kia ngay. Nhưng nó cứ nắm chặt, muốn kéo tôi xuống. Lúc này tôi lại cảm thấy như tay mình đang dần trượt ra khỏi Bạch Dực. Nước mắt tự nhiên lăn dài, tôi nhìn anh quát lên: “Chân tôi bị thứ gì đó túm lấy rồi!”

Thứ quỷ kia còn nhàn nhã đang đưa đầu như đang ung dung chờ tôi rơi xuống. Bọn Bạch Dực nếu không tìm ra cách, tôi chắc chắn sẽ té ngay xuống. Tôi vốn không biết bên dưới nông sâu thế nào, nếu không bị ngã chết cũng bị con quỷ kia cắn chết.

Nếu đều phải chết, tôi bồng sinh lòng ác muốn giẫm vào mặt nó. Liền đạp thẳng xuống làm cho gương mặt kia bắt đầu vặn vẹo. Thứ kia càng trở nên quái dị, ả vươn dài tay ôm luôn vào thắt lưng của tôi. Phần eo của tôi trước giờ vốn bạc nhược, vội vàng liều chết lắc mạnh thân người. Bỗng phát hiện ra đây chính là mục đích của ả, bởi nếu tôi cứ uốn éo, lay động như thế sẽ rất dễ vượt khỏi tay mọi người. Bạch Dực bỗng hét lớn: “Cậu đừng cử động, nhắm mắt lại.”

Tôi lập tức nhắm chặt hai mắt, đầu cảm thấy như có gì vừa rơi xuống. Bỗng lực đang nắm dưới chân nơi lỏng hẫng, một tiếng thét như mèo hoang kêu gào vang lên, thứ đó liền rơi ngay xuống giếng. Lúc này không còn lực cản, bọn họ nhanh chóng kéo tôi lên, vừa thò người ra, liền bị ôm chặt lấy rồi lôi ra khỏi giếng. Tôi bị sặc, ho khàng vài trận, nhưng vẫn tò mò, nhịn không được hít sâu một hơi. Lúc nãy là thứ gì đã túm lấy chân tôi, chẳng lẽ là mộ hai Kiều sao?

Tôi sờ sờ mặt mình, phát hiện đầu toàn là bột phấn, mũi còn ngửi được mùi kỳ quái. Thứ này là bùa hộ mệnh mà Bạch Dực đã làm đây. Tôi nhảy mũi, Bạch Dực và Lục Tử nhanh chóng đem ván cửa đóng trở lại. Ba người chúng tôi đều mới hoàn hồn, ngồi bịch xuống đất thở dốc, mãi một lúc lâu mới chậm chạp bình tĩnh lại.

Lần này không ngờ lại nguy hiểm như vậy, khiến tôi chút nữa là tè bậy ra quần rồi. Tôi vén ống quần, thấy chỗ da nơi mắt cá bị rách ra. Bạch Dực rắc lên đó ít thuốc bột, sau đó lại lấy ra một cái khăn tay băng bó cho tôi. Tôi kể sơ ọi người nghe chuyện lúc nãy, không biết kia có phải do mộ hai Kiều vẫn chưa chết? Thật không thể nào đâu, nói thế thì cô ta là cương thi rồi còn gì. Miệng tôi hết mở rồi lại khép, Bạch Dực đỡ tôi dậy nói: “Giờ đang lúc trăng tròn, đối với chúng ta rất bất lợi. Về trước đã, ngày mai lại đến.”

Bạch Dực kéo tôi lên, hỏi tôi có thể đi được không, hay để anh công tôi. Tôi nói vẫn đi được, thế là hai người kia một trái một phải kéo tôi về. Đúng lúc chúng tôi vừa quay người, thì sau lưng vọng lại tiếng thùng thùng. Âm thanh này vừa vang lên thì Lục tử liền bị dọa cho buông tôi ra. Tôi mất thăng bằng, vội nắm lấy tay áo của Bạch Dực, chỉ nghe anh nhảy mũi một cái. Tay áo anh bị tôi xé thành mảnh rách. Chuyện này vốn thật khôi hài, nhưng nếu giờ còn cười được thì đúng là đồ không có não. Chúng tôi vội vàng quay đầu lại, phát hiện thứ trong giếng đang đập mạnh vào cửa, sức lực vô cùng to lớn.

Bạch Dực nhanh chóng đỡ tôi đứng dậy. Ba người chúng tôi đều nhìn chăm chăm vào hướng kia, cuối cùng tôi chỉ tay run run bảo: “Các người còn....còn ngây ra đó làm gì. Mau tìm thứ gì đè lên đi chứ!”

Lục tử lập tức tìm mấy thứ xung quanh, cuối cùng lấy hai cái ghế hư đè lên trên. Nhưng vốn chẳng thấm vào đâu. Nó nhanh chóng bị hất tung ra. Ba người chúng tôi đều lui về sau, thấy cái giếng khô bỗng nhiên tràn nước ra ngoài, phát ra âm thanh tách tách. Tôi nuốt nước bọt hỏi: “Tại sao lại có nước?”

Bạch Dực nói tỉnh bơ như thường: “Cô ta muốn ra ngoài, hoặc muốn kéo chúng ta vào trong.”

Lục tử nắm chặt cánh tay Bạch Dực méo máo nói: “Vậy nghĩ cách cho cô ta đừng ra đi mà.” Cậu ta nói chưa xong đã thấy nước dần chuyển sang màu đen. Tôi thật tập trung nhìn, thì ra trong nước có rất nhiều tóc. Đứng hỏi sao tôi luôn dính đến tóc, đến tôi còn chẳng biết nữa là. Nhưng khi nhìn thấy những sợi đen đen đó tôi liền hoảng sợ, cổ họng như nghẹn lại. Mớ tóc đen chậm chậm chảy ra theo dòng nước, càng lúc càng nhiều. Bạch Dực thận trọng ôm lấy thắt lưng tôi. Toàn bộ thân thể tôi đều dựa sát vào người anh. Lòng tôi cũng nghẹn lại như cổ họng, cả ba người, sáu con mắt đều nhìn chăm chăm vào miệng giếng. Nhưng chúng tôi đều sai rồi, nhìn nhầm mất rồi. Không ngờ cái thứ gọi là mợ hai Kiều không có nhảy từ giếng ra mà từ được dần hình thành trong đám tóc, một hình người từ từ dựng đứng lên. Lưng cô ta hãy còn cong cong, dáng vẻ thật giống một gốc thông già, trong đám tóc kia có thể lờ mờ nhận ra sườn sạm màu xanh nhạt cùng áo ngoài nhỏ màu đỏ thẫm.

Lục tử a lên một tiếng, lập tức nhảy đến sau lưng tôi. Tôi nhìn lại thì thấy cậu ta đã bị dọa ngất đi rồi. Tôi cũng chẳng kịp quan tâm cậu ta ra sao nữa. Mợ hai Kiều đã ung dung nhìn vào chúng tôi, vươn tay ra, tiếng nói như vọng ra từ nước nói: “Thích Nhiên, đến, đến với em. Em luôn ở đây chờ anh.”

Tôi nhăn nhó mặt mày, bà cô quỷ này không phải đã xem tôi là đại thiếu gia kia chứ? Tôi sợ đến mức nép luôn vào cánh tay của Bạch Dực. Giọng của mợ hai Kiều bỗng dịu lại: “Thích Nhiên, em biết anh đến tìm em.... Không, nếu đã vậy.... hãy đến cạnh em.”

Tôi nhịn không được đáp lại: “Tôi không phải Thích Nhiên gì đó đâu, mợ nhận sai người rồi!”

Mợ hai Kiều như bị choáng mà lùi về sau mấy bước. Lúc này giọng của cô ta khốc liệt hơn nhiều, cô gầm nhẹ lên: “Mau đến đây! Đồ chó! Đến lời của ta nói mà người cũng không nghe sao!”

Tôi dựa sát hơn nữa, tôi mắc tội gì với người ta mà bị mắng là chó này chó nọ thế. Ông mày nợ gì cũng thiếu được, duy chỉ nợ tình là không nhá. Vì ông đây vốn chẳng có xú xiu vốn liếng nào đâu! Tôi làm vẻ mặt cầu xin với Bạch Dực nói: “Lão Bạch.... Giúp tôi nghĩ cách. Cô ta muốn tôi chôn chung đó.”

Bạch Dực thì thầm: “Trước làm cô ta ổn định lại đã. Xem ra, tạm thời cô ta không có ý tổn thương chúng ta đâu.” Bạch Dực ở cạnh tôi vẫn bình tĩnh, tôi liếc quanh miệng, vỗ về nữ quỷ kia như bệnh nhân tâm thần nói: “Mợ.... mợ hai Kiều à, tôi không phải Thích Nhiên gì đó đâu. Thích Nhiên của mợ cũng chết ngày đó rồi. Anh ta không có ở chỗ của chúng tôi đâu.”

Nữ quỷ nghe tôi nói như vậy rõ ràng không hề bình tĩnh, ngược lại càng trở nên kích động, cô ta gào lên: “Không! Thích Nhiên là anh mà. Anh không cần gạt em. Em biết là anh yêu em, yêu đến chính anh cũng không biết nữa. Anh còn nhớ lúc lão gia muốn thôi em không, anh đã cầu xin cho em thế nào? Anh rõ ràng quan tâm em như thế mà.”

Tôi đã có chút theo kịp vấn đề. Đầu bỗng như tái hiện lại một cảnh trong vở kịch Lôi Vũ[1]kinh điển. Rồi ren, sợ hãi, xấu hổ, bất đắc dĩ, tất cả đều là những sợi đen chồng chéo lên nhau. Nỗi lòng của nữ quỷ mặt trắng này, tôi cảm nhận được thật sâu sắc. Không biết bị dọa hay bị mắng cho lẫn lộn mà tôi bỗng nắm chặt lấy tay của Bạch Dực, nói: “Con mẹ nó, người tôi thương là hấn, mợ dứt tình đi.”[2]

Nữ quỷ kia nhìn Bạch Dực xong lại hướng về tôi, ánh mắt hoàn toàn bất đồng. Bạch Dực khề khàng cười thẳm một chút. Mặt tôi đỏ lên, đầu óc rối tinh rối mù. Bất quá, nữ quỷ kia lại tin lời tôi. Cô ta oán độc nhìn Bạch Dực, tưởng chừng có thể làm người anh thủng lỗ chỗ không bằng. Tôi có chút băn khoăn, lòng cảm thấy như mình vừa hại anh. Bạch Dực cũng không khách sáo gì mà ôm ngay lấy tôi. Tư thế này thật mờ ám, trong mắt nữ quỷ kia giờ anh đáng chết đến vạn lần chứ chẳng chơi. Cô ta điên cuồng vịn vào thân thể nói: “Người còn yêu nó. Nó có gì tốt? Có đẹp bằng ta không? Có yêu người bằng ta không?”

Tôi nhìn nữ quỷ mắc bệnh thần kinh này, tôi có thể thề là bị tâm thần phân liệt ấy. Cô ta tự nhiên nhìn

Bạch Dực thành con gái. Nữ quý kia bắt đầu cầm một tảng đá lớn nhọn đầu, trên đó hãy còn dính máu, mỉm cười nói: “Người yêu nó như vậy. Ta liền cho các người sinh tử vĩnh biệt. Không sao cả, ở tuổi vàng chúng ta sẽ thành đôi. Chúng ta có thể làm một đôi vợ chồng quý. Người nói được không?”

Lòng tôi thăm mắng: Được cái rắm! Ông mắc gì phải cùng mày toàn thân tanh tuổi. Chết không biết bao lâu còn đòi làm vợ chồng quý? Ông đây không phải Ninh Thái Thần mà có hứng thú với nữ quý nhà.

Chúng tôi thấy cô ta thật sự kích động, cũng cẩn thận lùi về sau. Nhưng Lục tử nằm chắn hết đường lui cả rồi, mà chúng tôi cũng không thể bỏ lại thằng nhóc này mà ù té chạy. Thế là chỉ còn cách đứng chôn chân tại chỗ. Bạch Dực đến lúc này mới chịu mở miệng nói chuyện: “Tại sao mợ biết chuyện quý chú?”

Anh hỏi xong tôi mới nghĩ đến. Cô ta chính là cố vấn thần bí mà chúng tôi muốn đi tìm. Cố vấn này thật sự rất ngẫu nha, tạo hình rất hợp model[3], khiến cho tôi quên ngay luôn mục đích ban đầu. Cô ta cười khanh khách, tóc toát ra mùi rất tanh. Mặt cô ngượng ngùng, dùng tay vuốt xuống rong và bèo trên đó rồi nũng nịu nói: “Để Thích Nhiên đến đây. Người buông anh ấy ra.”

Tôi vừa nghe cô ta vẫn chưa chịu dứt tình, liền cười khổ nói: “Chị hai à, chị buông tha em đi. Em thật không thích chị mà. Dù thế gian này chỉ còn mình em với chị, thì em thà làm hòa thượng phụng dưỡng Phật tổ còn hơn ấy.”

Cô ta hừ lạnh một tiếng, muốn đến gần chúng tôi. Chúng tôi liền lui về sau vài bước. Cô nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Trước đây người cũng nói mấy lời này! Ta không xứng với người sao? Tại sao người đối xử với ta như vậy! Muốn.... ta phải giết người. Nhưng ta đã dùng mạng mình trả cho người rồi. Ta cứ tưởng người và nó sinh tử ly biệt, thì sẽ từ bỏ. Không ngờ người vẫn như cũ muốn mãi cùng nó! Người rốt cuộc muốn ta phải thế nào mới hiểu được tâm ý của ta? Chẳng lẽ muốn ta moi tim ra cho người xem sao?”

Cả gương mặt cô ta đều run rẩy. Người phụ nữ này viết kịch bản còn sến hơn phim truyền hình dài tập ấy. Hạng người này khi còn sống cũng cực kỳ khó đối phó, thêm vào đó là bị tâm thần phân liệt, cộng với cố chấp đến điên luôn nữa. Cô ta luôn cho rằng chuyện mình làm dù trời đất không dung cũng là hợp tình hợp lý. Bất quá, nếu chúng tôi bắt buộc thì thế nào cũng uống công mà thôi, chỉ bằng dùng tình cảm mà cảm động cô ta. Tôi liền xối lời nói: “Chị hai.... Tôi nói chị nghe cái này. Bản thân chị cũng coi như là người lớn đi, cái người kêu Thích Nhiên gì đó, dù gì cũng là con của chị mà. Chị sao có thể yêu con mình được chứ? Đây là trái với đạo lý luân thường nha. Con của chị có quyền theo đuổi hạnh phúc của anh ấy chứ. Chẳng lẽ chị muốn cùng chết vì yêu, chỉ là chị rõ ràng là không hiểu lòng anh ấy rồi. Chị xem đi, anh ấy vốn có thể cùng cô gái mình yêu mãi mãi bên nhau, chị hà tất cố chấp như vậy, không chịu chúc phúc cho bọn họ.... Không phải vẫn thường có câu như vậy sao: Để cho người mình yêu được hạnh phúc, cũng chính là mình được hạnh phúc.”

Bạch Dực khê hỏi tôi: “Cậu làm sao biết được đạo lý cổ quái đáng ngạc nhiên như thế?”

Tôi khoát tay hấp tấp nói: “Đừng lộn xộn, đây là mấy câu kinh điển trong phim của Quỳnh Dao[4]. Tóm lại, nếu nói thế mà đối phó được nữ quý thì cứ nói.”

Mấy đạo lý này không biết có dùng được không nữa. Nhưng người phụ nữ kia chậm chậm cúi đầu, ngẫm nghĩ mấy lời tôi nói thật sâu xa, chẳng lẽ đã thật sự bị thuyết phục rồi. Thật là cảm ơn trời đất! Chúng tôi đang chuẩn bị hỏi tiếp về quý chú thì thật bất ngờ, nữ quý kia lại âm trầm nói: “Nếu hần yêu một cô gái, ta đây cũng sẽ dứt tình. Nhưng người hần yêu lại là đàn ông a!”

Tôi bỗng nghe Bạch Dực phốc một tiếng cười phá lên, rõ ràng tôi thấy vai anh đang run rẩy. Miệng tôi hết mở rồi đóng, cổ nhe răng, trừng mắt hung tợn nhìn anh, nhưng giờ thế nào thì trông tôi thật y như một tên tự kỷ. Tôi hít sâu một hơi, choáng váng thật rồi. Bạch Dực thấy tôi đã cùng đường, thì vội kéo tôi ra. Anh hạ giọng nói với nữ quý kia: “Cậu ấy không phải Thích Nhiên, cũng chẳng liên quan gì đến mi cả. Ta không cần biết mi dùng cách gì để biết về Hà Bá điện. Nhưng mi là người đã chỉ đường cho ông chủ Triệu tìm được Huyền Hoàng bích. Thế thì hần sẽ biết nhiều chuyện về quý chú và Hà Bá điện. Giờ trước mắt mi có hai con đường, một là nói cho bọn ta rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, tại sao mi biết được. Còn không, bọn ta cũng chẳng màng đến thông tin kia nữa, mi coi như cùng bí mật này tan thành tro bụi đi.”

Bạch Dực nói đến đây thì ngừng một chút. Tuy giọng không lớn lắm, nhưng lại gây được áp lực với nữ quý kia. Cô ta hung tợn nhìn chúng tôi, từ từ giãn ra một khoảng cách. Bất quá, chúng tôi không có gì đảm

bảo là cô ta không đột nhiên đánh úp lại. Tóm lại giờ đã diễn đến tường chia xa, nhưng không bên nào dám mạo hiểm nhào vào cả. Nữ quỷ dường như có chút sợ hãi với Bạch Dực. Cô ta thì thâm, mắt càng trở nên cuồng loạn: “Ta vẫn yêu hần mà. Lần nào hát hí khúc cho hần nghe ta đều hạnh phúc vô cùng. Ta hy vọng ngày nào đó hần dùng bát sĩ đại kệu cưới ta về. Ta không cần vàng bạc tơ lụa, không cần vinh hoa phú quý chi cả. Ta chỉ muốn nhìn hần cả đời, hát cho hần nghe cả đời. Như vậy là đủ rồi.”

Chúng tôi không biết cô ta nghĩ gì khi nói mấy lời này. Cô yêu người đàn ông kia nhiều nhất, cũng chính cô tự tay giết chết anh, xét cho cùng cũng thê thê thảm thảm lắm. Tôi cảm nhận được bi ai trong tình yêu của người phụ nữ này. Lúc này Bạch Dực vẫn bình tĩnh như thường với một tay vào túi áo. Tôi thấy được một phần vật mà anh sắp lấy ra. Đó là một túi gấm to thứ vẫn hay gọi là bùa hộ mệnh. Mắt anh sắc bén nhìn chằm chằm vào nhất cử nhất động của nữ quỷ.

Nữ quỷ không màng đến uy hiếp của Bạch Dực, cô ta ôm lấy thân thể đang run run của mình nói: “Ta biết ta không xứng với hần nhưng tại sao hần lại ở trước mặt ta hạnh phúc với nam nhân kia như vậy? Ta chỉ thương mình hần, cũng không muốn hần cùng chết với ta. Nên ta phải làm cho hần chết trước ta. Hần chết rồi, ta cũng không muốn sống nữa. Nhưng đáy giếng lạnh lắm, ta đợi chờ hần đến tìm ta. Đến để báo thù cũng tốt, nhưng hần trước sau vẫn không đến?”

Nữ quỷ hoàn toàn rơi vào trạng thái nhớ nhung điên cuồng, sớm đã không màng đến chúng tôi. Bất quá, cô ta làm cho tôi không thể nào xuống tay được. Ngay lúc này thì Lục tử run rẩy tỉnh lại. Cậu ta ngồi dậy, nhìn thấy nữ quỷ lại kêu má ơi, thoát cái mặt mày xanh mét. Nhưng cũng không ngất xỉu nữa, chỉ dựa theo tường mà lui tới tấp thoị. Cậu khẽ hỏi: “Sao lại thế này.... Cô ta chính là.... Có vấn đề gì? Bà nội nó chứ, nhìn bộ dạng thảm quá đi mất.”

Hành động của cậu ta thật khó đỡ[5]. Bạch Dực giở tay, nhìn trừng nữ quỷ một cái. Cô ta âm trầm nhìn chúng tôi nói: “Người thật không phải là Thích Nhiên?”

Tôi vỗ vỗ trán, trời đất chứng giám! Không ngờ mình lại giống quỷ thiếu gia kia nha. Xong lại khoanh tay trước ngực nói: “Thật không phải, chị xem, em sao có tướng làm thiếu gia chứ.”

[1] Lôi Vũ (tác giả: Tào Ngụ) là một vở kịch kinh điển rất nổi tiếng của Trung Quốc. Nó còn được đưa cả vào sách giáo khoa để học nữa đó các bạn ^.^ Nội dung nói về nhiều mối quan hệ phức tạp trong gia đình tài phiệt Chu Phác Viên, một trong số đó là mối tình vụn vỡ của mẹ kế với con chồng. Mọi người có thể xem thêm thông tin ở đây

[2] Đây cũng là một câu trong vở kịch (nhưng không có câu chữ thề lúc đầu =.=ll). Người con chồng sau thương một cô hầu gái (chứ không phải hầu trai àh :-D). An Tung vì đang rối lên cộng thêm liên tưởng đến vở kịch nên mới làm như thế.

[3] Đây là những từ (gần như tiếng lóng ấy) dùng trong chơi game. Tác giả viết chương này với không khí hài hài. Bạn Hữu không có chơi game chỉ nghe loáng thoáng nên mần đại, có ai biết thì chỉ cho Hữu với.

[4] Một tác giả tiểu thuyết tình cảm lãng mạn rất nổi tiếng ở Đài Loan. Hầu hết tác phẩm của bà đều được chuyển thành phim (Phim còn nổi tiếng hơn cả sách nữa đó) các bạn có thể vào đây để biết thêm chi tiết

[5] Nguyên văn: “chẳng kịp phản ứng” theo ngữ cảnh, nên bạn Hữu dịch như trên.

70. Chương 68: Mật Văn (ngũ)

Cô ta dường như hiểu được những lời này. Thái độ lập tức thay đổi đến chóng mặt. Lúc đầu là thất vọng, rồi dần chuyển sang phẫn nộ. Cuối cùng thì nữ quỷ lúc cười lúc khóc. Sau một lúc lâu lại cười lên thật thê lương, nói: “Ta vẫn muốn một lần nữa được nhìn lại Thích Nhiên. Ta thật muốn nói rất xin lỗi anh ấy. Ta biết anh nhất định sẽ hận ta lắm. Ta đợi dưới giếng này lâu thật lâu rồi. Không lúc nào mà không mộng. Mộng thấy Thích Nhiên gỡ lên khăn hồng của ta, chứ không phải gương mặt phụ thân của anh.

Ta lúc đó biết được anh ấy yêu thương nam nhân kia. Ghen tị lắm, nhưng trước sau vẫn không tổ giác bọn họ. Ta sợ hủy đi tương lai của anh ấy. Nhưng anh ấy lại muốn giết ta diệt khẩu. Lòng ta lạnh lùng liền thừa dịp anh ấy lơ là, ra tay trước.... Ta không có nam nhân này, ta cũng sẽ không cho bọn họ được bên nhau. Ta nghĩ chết rồi chúng ta sẽ ở cùng một chỗ. Nhưng lâu lắm rồi, sao anh vẫn chưa đến tìm em....”

Đột nhiên ánh mắt cô ta biến đổi, lóe ra tia độc ác. Lòng tôi thầm kêu hồng rồi, nữ quỷ kia chẳng nói chẳng rằng, liền giơ tảng đá hướng chúng tôi mà ném. Cứ tưởng chuyện đến lúc này, tôi có thể ít nhiều tra ra manh mối, nhưng không ngờ lại phát triển theo hướng không mong muốn như vậy. Tôi thấy cô ta lao nhanh về phía mình, mặt đón lấy mùi tanh nồng nặc thì vội vàng né đi. Nhưng chân tôi đang bị thương liền mất đà té lăn ra đất. Bạch Dực đang ôm tôi do bất ngờ cũng đứng không vững, xem chút đã bị tôi kéo ngã luôn rồi. Không may chính là lúc chúng tôi bối rối như thế thì bột phấn của Bạch Dực do sự bất cẩn của tôi mà rơi mất. Anh chặc một tiếng, nắm lấy áo của tôi chạy như bay. Tôi lúc này cũng thấy Lục tử đã sớm biến mất dạng. Nghĩa khí thật, tôi quay đầu nhìn thử xem nữ quỷ kia còn cách bao xa. Vừa mới quay lại, thoát cái, gần như chạm vào răng nanh của ả. Tôi hét a lên, Bạch Dực vẫn nắm áo kéo tôi chạy, nhờ vậy mới thoát khỏi sự tấn công của ả đàn bà kia. Tôi quên băng luôn vết thương ở chân, chẳng nói tiếng nào, cầm đầu chạy theo Bạch Dực. Đường nơi này cứ ngoắt ngoéo, chúng tôi đi đứng vô cùng bất lợi, mà nữ quỷ kia lại chẳng chần chờ, cứ như thần lằn dán vào tường lao đến.

Bạch Dực nắm được tay tôi, vì chân bị thương nên tốc độ chậm lại thấy rõ. Anh lo lắng muốn dừng lại xem sao, nhưng tôi thở hổn hển nói: “Dừng dừng lại, nữ quỷ kia đang nổi điên. Bây giờ, dù chúng ta có dập đầu quỳ lại, ả cũng không tha cho đường sống đâu.”

Hai người chúng tôi cầm đầu cầm cổ chạy, chẳng bao lâu thì đến đường cùng. Lúc tôi ngẩng đầu lên thì nhận ra đã chạy đến đầu thôn, nơi mọi người vừa đốt tiền mã và cổ quan tài kia. Mặt đất hãy còn vương lại tro tàn, thoang thoảng đưa hương trong gió. Bạch Dực chậm chậm kéo tôi lùi về phía sau. Bảo bối của anh đã bị tôi làm rơi mất, bản thân lại không có pháp lực gì để chống lại nữ quỷ kia. Hai người bọn tôi coi như xong rồi. Nhưng thật bất ngờ, chúng tôi thấy nữ quỷ kia có chút ngần ngại không tiến tới nữa. ả nghiêng chặt răng, lộ ra gương mặt nhợt nhạt, như đang sợ hãi thứ gì đó rồi bịt chặt tai lại từ từ lui ra. Tôi phát hiện thì ra là một cái loa đang tụng kinh Phật, quỷ kia nghe kinh thì vô cùng đau nhức. Tôi cũng biết kinh Phật trừ tà rất hay, vội vàng lăn đến, vịn loa hết cỡ lên. Ngay lập tức xung quanh đều vang vọng tiếng đọc kinh trang nghiêm. Nữ quỷ rống lên, lui về sau vài bước. Có vài lần ả định tiến đến nhưng đều bị loại âm thanh này ngăn trở lại, cuối cùng thì hóa thành một làn khói nhẹ. Tôi hỏi Bạch Dực ả phải chăng đã tan biến. Anh lắc lắc đầu nói: “Không mất hẳn đâu, cô ta chỉ trốn về đáy giếng thôi. Xem ra cô ta chắc chắn không chịu nói cho chúng ta biết chuyện quỷ chú rồi. Ngược lại nhìn thấy chúng ta là nhớ ngay đến cái người tên Thích Nhiên gì đó, liền muốn giết thêm lần nữa.”

Tôi gật gật đầu hỏi: “Giờ, chúng ta phải làm gì tiếp theo đây?”

Bạch Dực đẩy đẩy kính, thở dài nói: “Nếu cô ta không chịu nói, thì chúng ta đành đưa cô ta đến Tây Thiên vậy. Hải cốt của cô ta chắc vẫn ở dưới giếng, ngày mai chúng ta báo với thôn dân, giúp họ đem xác nữ này lên. Sau đó tôi tự có cách làm cho cô ta không thể quậy phá được. Nữ quỷ kia nếu tha cho lần này, sẽ rất nhanh chóng hóa thành ác quỷ. Khi đó, chúng ta thật sự sẽ không đấu lại cô ta đâu.”

Tôi nháy nháy mắt hỏi: “Anh chắc là được chứ?”

Anh ừ một tiếng, cũng không nói là sẽ làm thế nào. Tôi tiếc ột manh mối tốt như vậy lại bị cắt đứt. Nhưng mà, chính xác là nữ quỷ này đã hoàn toàn xem chúng tôi là thiếu gia gì đó và tình nhân của anh ta rồi. Oán hận không thể nghiền xương chúng tôi thành tro đi ấy. Nếu không nhân lúc trời sáng, ả yếu đi mà trừ khử, thì sớm muộn gì cũng bị ả hại chết cho xem. Tôi âm ức nói: “Thật chán mà, cứ thế này, hai chúng ta nói không chừng một đến chết luôn cũng không biết Hà Bá điện là thứ chó gì nữa.”

Bạch Dực ho khan một tiếng nói: “Không đâu, chỉ cần chúng ta biết đó là Hà Bá điện thì vẫn có thể tra ra. Đừng quên, vẫn còn một đầu mối là Lục tử. Cậu ta đã từng nói ông chủ Triệu trước khi chết đã chuẩn bị đến huyện Mã Đa, tỉnh Thanh Hải. Đó chẳng phải tin tức là gì. Hơn nữa Hà Bá điện chắc là ám chỉ của Hoàng Hà thủy thần. Đã vậy.... manh mối ắt hẳn vẫn còn ở Mã Đa. Ngoài ra còn có mấy văn tự cậu đọc được sáng nay nữa mà. Tóm lại, chúng ta vẫn chưa đến nỗi chết không nhắm mắt đâu.”

Tôi vẫn thấy chẳng có gì chắc chắn cả. Tóm lại, nữ quỷ này rất không chịu hợp tác. Thật sự ngay từ đầu chúng tôi hoàn toàn không nghĩ đến vị cổ vấn thần bí kia lại có tên gọi là hồn ma của vợ hai Kiều. Thật là, chuyện càng lúc càng hoang đường khó nói nên lời. Bạch Dực vỗ vỗ vai tôi, sau đó ra hiệu bảo tôi ngồi xuống cho anh xem xét vết thương. Tôi khoát tay bảo không sao cả, chỉ chảy chút máu mà thôi. Nhưng mà, miệng vết thương đau thật ấy, giống như bị người ta gấp than nóng để lên đó vậy. Tôi lại không muốn Bạch Dực lo lắng nên cố nén đau, giờ lòng chỉ có thất vọng mà thôi. Lúc này tôi cũng không rảnh quan tâm xem

Lục tử đã chạy đi đâu. Vừa nghĩ xong thì bỗng có một cái đầu thò ra từ sau lưng tôi như đầu khỉ vậy. Cả ba chúng tôi đều ngồi trên tảng đá đầu thôn, cũng không thấy nữ quỷ kia nữa. Cho rằng đã an toàn liền từ từ nhích lại gần nhau.

Tôi khinh bỉ nhìn cậu ta, cười lạnh rồi hậm hực nói: “Hay nhỉ, cậu, con mẹ nó, còn dám về đây sao? Hay là đến xem thử bạn mình có phải đã bị con quỷ kia bóp chết?”

Cậu ta biết tôi đang nóng giận, cũng chỉ gãi đầu đưa mặt chịu tội thôi. Tôi vừa thoát chết trong đường tơ kẽ tóc, trải qua một buổi tối mà dây thần kinh tưởng chừng đứt hết. Liền hút một hơi thuốc, mới cảm thấy thả lỏng được chút ít. Lục tử thấy mặt tôi đã dịu lại mới hỏi: “Sao rồi? Mụ quỷ kia rốt cuộc là làm sao vậy? Á có nói tin tức gì không?”

Tôi giận dữ nói: “Không hề. Á ta như thím Tường Lâm[1] cứ lải nhải kể lại tình sử bi ai của mình ấy. Từ chết thế nào rồi với thiếu gia kia làm sao. Chuyện về Hà Bá điện một chữ cũng không hớ rằng nữa. Tiếp theo chúng ta chỉ có thể trông cậy vào thông tin khác thôi.”

Lục tử thấy thái độ của tôi thật kém, cũng không dám nói thêm gì nữa, chỉ vỗ vỗ vai tôi mà thôi. Tôi run run gạt tay cậu ta ra, dừ dừ ngồi cạnh đó mà hút thuốc. Thuốc lá thật có tác dụng giảm đau, chỉ rít vài hơi liền thấy chân đỡ hơn rất nhiều.

Từ giờ đến hừng sáng chỉ còn hơn nửa giờ nữa, nhưng chúng tôi không dám rời khỏi nơi này. Vừa nghe kinh Phật vừa hút thuốc đợi trời sáng hẳn. Bạch Dực lúc này bỗng nhớ đến một chuyện, tôi cứ nghĩ đó là manh mối liền gạn hỏi. Ấy thế mà anh chỉ nhìn tôi hỏi cụt ngủn: “Cùng thương anh thật hả?”

Tôi vừa nghe xong, thì đầu tiên là ngẩn ngơ, sau đó là bị sặc khói, ho ra cả nước mắt, nói: “Tôi.... Tôi còn không phải để thoát thân sao....”

Bạch Dực nghe tôi nói thế thì ánh mắt có chút buồn bã. Tôi lại cảm thấy nếu tiếp tục phủ nhận thì thật rất có lỗi với anh. Chỉ đồ khốn không tìm không gan mới thế. Nhưng Lục tử ở ngay bên cạnh, tôi không thể ở trước mặt cậu ta nói ra từ “thương” này được. Thế là, tôi liền kể sát tai Bạch Dực thì thầm: “Giờ đang có người ngoài, nói không tiện.... Muốn nghe lời thật lòng.... Đợi trở về rồi, em nói cho anh biết.”

Anh thấy tôi giờ vừa buồn cười vừa tức giận nên cũng không trả lời tôi ngay. Chúng tôi hút hết gói thuốc, thì trời cũng sáng hẳn ra. Thôn dân dậy sớm thấy ba người toàn thân dơ bẩn đứng ở đầu thôn hút thuốc thì cảm thấy vô cùng kỳ lạ.

Bạch Dực phúi phúi bụi trên người bước đến nói cho bọn họ biết: “Mấy người chúng tôi đều có chung một giấc mơ. Thấy một cô gái sang trọng nói cô ta ở dưới giếng rất khổ, bảo chúng tôi cứu cô ta ra. Sau đó lại nghe nói thôn này có một vị phu nhân cũng chết trong một cái giếng....”

Anh đem chuyện kia sửa thành mơ hai Kiều báo mộng cho chúng tôi. Chúng tôi mất hết cả đêm mới tìm được miệng giếng kia. Mơ hai Kiều trong mơ còn bảo chúng tôi phải đến giúp. Người trong thôn vốn mê tín, hơn phân nửa đều tin là hồn ma của mơ hai Kiều quấy phá, cộng thêm vẻ mặt thành thật của Bạch Dực khi kể chuyện, mười phần liền tin đến chín, vội vàng tìm dây thừng đến giúp đỡ. Bọn họ làm một cái cán, thả Bạch Dực xuống dưới. Vì không thôn nhân nào dám xuống nhặt xác nên chúng tôi đành phải ra tay vậy. Giếng sâu vô cùng, thả thật lâu Bạch Dực mới xuống đến đáy, một lúc sau, anh lại kéo kéo dây thừng gọi: “Được rồi, kéo tôi lên đi.”

Bạch Dực cầm trong tay một túi đựng xương. Thi thể của mơ hai Kiều giờ mực rửa hết, giờ chỉ còn tro xương. Thấy trong giếng quả có hài cốt thật, thì thôn dân đã hoàn toàn tin là chúng tôi không hề nói dối. Bạch Dực leo lên, sau đó đặt bộ hài cốt ở giữa khoảng đất trống. Mấy người còn lại trong thôn vì hóng chuyện cũng chạy đến xem. Anh hỏi xin dì gần đó một gói bột nếp to. Sau đó bảo thôn dân giết một con gà trống to, cùng máu gà tưới vào xương, bỗng chốc chỗ xương kia liền thoát ra khói đen. Mọi người nhanh chóng tản ra, anh trấn an, nói đây chỉ là hơi độc của tử thi thôi, không làm hại ai hết, không cần sợ hãi. Sau đó anh lại dùng bột nếp bao lấy xương cốt. Lúc làm có chút ghê tởm, thôn dân ở đây đều muốn buồn nôn. Tôi cố nén cảm giác đang muốn trào ra. Thế mà, Bạch Dực lại đứng đưng như đang gột hồ vậy, một chút cũng không khó chịu. Sau đó, anh cùng mọi người đem tất cả đốt đi. Lúc thứ đó đang cháy, Bạch Dực còn ném vào đó một lá bùa màu vàng. Liền nghe trong lửa có tiếng phụ nữ khóc la. Nhưng âm thanh lại rất

nhỏ, thật không biết có phải đang tự huyền hoặc không nữa. Khói rất tanh hôi, nhưng lại thoang thoảng mùi ngòn ngọt của bột nếp. Tất cả mọi người đều bắt giặc lui về sau.

Bạch Dực rầm rầm vài câu, sau đó quay đi. Tôi hỏi: “Còn việc gì không?”

Anh gật gật đầu, nhìn thôn dân đang há mồm tròn mắt nói tiếp: “Cách này là do mợ hai Kiều chỉ cho chúng tôi biết. Mợ nói mình trong quá khứ không có cách gì siêu thoát được. Giờ nhờ mọi người giúp đỡ, nên sẽ phù hộ cho người trong thôn đều yên ổn. Mọi người cứ quên mọi chuyện đi. Nếu không, mợ chết thật không an lòng. Khi đó chuyện gì cũng khó.”

Vẫn là một cụ già có uy tín trong thôn chạy ra, trước mặt mọi người nói rõ là bỏ đi lệnh cấm. Chuyện này đến một cái rầm cũng không cho thả ra.

Lời nói của Bạch Dực thật có sức thuyết phục. Thậm chí đến người trẻ tuổi cũng gật đầu lia lịa. Mấy người già đã bắt đầu thấp hương và dập đầu. Tôi tận mắt chứng kiến toàn bộ quá trình biến nữ quỷ thành Bồ Tát, Bạch Dực sao không đi làm pháp sư cho rồi luôn đi. Đúng là nhân tài có tương lai sáng chói mà.

Đội việc này xong xuôi, ba chúng tôi thật giống công thần được tiễn ra khỏi thôn rất long trọng. Chúng tôi thật sự không có khí lực giả vờ nữa, vừa lên xe thì rũ xuống như bùn nhão. Về đến nhà, tôi liền lao ngay vào nhà vệ sinh, dội rửa cho sạch hết thân thể đang tanh tưởi này. Lúc tôi bước ra thì Bạch Dực đang ngẩn ngơ nhìn ra cửa sổ, tôi bảo anh đi tắm một chút, mùi kia thật chẳng tốt lành chút nào. Anh ngửi ngửi một chút, nhíu mày rồi cũng làm theo. Tôi tranh thủ gọi điện thoại cho Lục tử, bảo cậu ta nói với nhà trường giúp. Vì chuyện này, chúng tôi lại phải cuối đầu nhận khuyết điểm trước lão Phan hói. Lão ta cũng không làm khó gì cả. Tôi thấy chúng tôi rất có thể sẽ bị đuổi bất cứ lúc nào. Bất quá hình như lão vẫn chưa biết ông chủ Triệu đã mất. Phải dựa vào thân thể của một người đã chết, bỗng chốc lại dấy lên cảm giác vừa bất đắc dĩ vừa bị ai. Lúc này thật không thể quay đầu được rồi, tôi ngồi phịch xuống sofa, phát hiện ra đây là ván cờ thứ bảy: Ái biệt ly (~ yêu nhau mà phải xa nhau). Nếu như nói nữ quỷ kia cùng thiếu gia biệt ly, chi bằng nói chính tay cô ta đã khiến ột đôi tình nhân ly biệt. Nhắm mắt nhớ lại, thật sự không thấy đôi tình nhân kia. Mà nữ quỷ nhiều khi cũng có tình cảm thật sự với thiếu gia. Thế thì đó lại là sự chia lìa của một đôi yêu nhau khác. Tôi ngẫm nghĩ thấy dù thế nào thì mình cũng bị vòng lẩn quẩn này làm ưu phiền. Tôi bỗng nhận ra đây là một vòng tuần hoàn quỷ dị. Không thể phán đoán là bên này sai, hay bên kia đúng được.

Bất quá cũng chẳng quan hệ gì, chỉ là tôi cảm thấy mình đã bước đến ván cờ thứ bảy rồi. Chắc cũng sắp xuất hiện thứ gì đó có tính quyết định cuối cùng, ván cờ thứ tám. Tôi cũng không biết sau này sẽ xảy ra chuyện gì nữa, thầm rùn mình: Có thể phải chết.... đầu tôi lại nhớ đến bức bích họa kia. Cừu hồn được phóng thích, là ngày tận thế của tôi sao?

Bạch Dực tắm xong, trở lại, anh hỏi tôi lão Phan hói nói thế nào. Tôi nhún vai ý bảo chẳng sao, anh cũng thở dài một hơi. Tôi rót cho anh ly nước, anh uống cạn sạch. Lúc này, chúng tôi nhớ lại chuyện đã qua, cảm thấy tiếc rẻ vì thua cuộc. Tôi nhìn Bạch Dực nói: “Tôi muốn đi Mã Đa một chuyến. Sống chết gì cũng phải thử qua mới được.”

Bạch Dực cầm khăn mặt trằm mặc thật lâu rồi nói: “Chúng ta cùng đi, mình em không lo được đâu.”

Tôi lắc lắc đầu nói: “Không cần, anh giúp tôi quá nhiều rồi. Giờ manh mối về vị cổ vấn thần bí kia coi như đã mất. Mấy tư liệu mà tôi đọc được lúc trước đều nói phải đến Hà Bá điện mới có thể tiếp cận sự thật. Nên dù phải chết, tôi cũng hy vọng trước khi chết một giây có thể biết được tất cả mọi chuyện.”

Tay Bạch Dực run lên, anh vẫn khẳng khái nói: “Anh sẽ đi cùng em. Em đừng ngại gì cả. Anh hứa sẽ bảo vệ em.”

Tôi hơi hoảng sợ, cảm thấy không khí của cuộc nói chuyện bỗng trở nên quái dị. Tôi ho khan vài tiếng, bỗng nhớ đến một chuyện liền nói tiếp: “Ừm, trong mấy văn tự kia, tôi dịch được hình như để giải được bí mật của bát khổ chi cục thì phải bước vào Hà Bá điện. Đi Mã Đa lần này, nhiều khi lại là cơ hội cuối cùng.”

Anh ừ một tiếng, cũng không nói thêm gì nữa. Tôi thấy vẻ mặt anh vô cùng mệt mỏi và ngượng ngùng nên cũng không quấy rầy nữa, định vỗ vai bảo anh đi ngủ một chút nhưng bị anh nắm được tay. Tôi hỏi làm sao vậy, anh chỉ thần nhiên nói: “Em vẫn chưa nói cho anh biết đáp án đó.”

Tôi a lên như đang hỏi. Đáp án gì? Tôi biết đáp án gì? Anh giận dữ liếc tôi một cái hỏi: “Rốt cuộc thì em có thương anh không?”

Vậy là hỏi thẳng luôn rồi. Tôi đỏ mặt muốn giật tay về, nhưng anh cứ nắm mãi không buông. Tôi ừ, à, lúng túng đến nửa ngày cũng không văng ra được một chữ. Bạch Dực chờ câu trả lời cứ nhìn chăm chăm vào tôi. Cuối cùng tôi bị dí đến sợ hãi, chỉ nói một chữ rất nhỏ: “thương.”

Anh cười rộ lên, vỗ vỗ tay tôi nói: “Cưng còn ngượng ngùng lắm nha. Được rồi, cưng đã thương anh như vậy, anh cũng không thể có lỗi với cưng. Yên tâm đi, anh sẽ theo cưng đến tận cùng. Đúng rồi.... Miệng nói không có thành ý, cưng nên biết điều chút đi.”

Mặt tôi đen lại nói: “Biết điều cái rắm, đừng mong đến chuyện kia. Giờ để dành sức lực nghĩ xem nên tìm manh mối tiếp theo như thế nào đi. Đầu óc toàn chứa mấy chuyện đó.”

Anh nhìn tôi trừng trừng nói: “Chuyện gì? Anh chỉ muốn cưng hôn hôn anh thôi mà. Như thế cũng làm cưng hao tổn sức lực?”

Mặt tôi từ đen chuyển sang đỏ, cuối cùng vầy vầy tay nói: “Hôn cái đầu anh ấy. Tôi không có hứng làm mấy chuyện này.” Tuy nói như thế, nhưng lòng tôi lại thấy dễ chịu, như đã rũ bỏ được mấy chuyện vừa rồi vậy. Đến non nước này, không thành thật với tình cảm của bản thân mình thật không ý nghĩa. Tôi biết mình thương Bạch Dực. Tuy không thể tự nhiên nói ra miệng. Nhưng một khi đã thừa nhận thì tôi tuyệt không rút lại. Thương là thương, đàn ông đối với mấy chuyện này chẳng thể ngáp ngừng. Nếu không thì thật giống phụ nữ quá nha.

Bạch Dực nghe tôi nói như vậy thì vừa cười vừa lắc đầu giống như đã đầu hàng trước bộ dáng của tôi. Mặt anh giữ nguyên trạng thái cười tươi như vậy khoảng hơn 15 giây. Chắc cũng khó khăn lắm đây. Ít ra thì trong trí nhớ của tôi, từ trước đến giờ rất hiếm khi anh vui như vậy. Nhìn kỹ thì thằng nhóc này lớn lên cũng đẹp lắm, lúc cười rộ thì cảm thấy gần gũi hơn bình thường rất nhiều. Ánh mắt cũng dịu dàng hơn hẳn. Ngay đúng lúc tôi muốn bật cười thành tiếng thì chuông điện thoại vang lên. Cứ tưởng là lão Phan hỏi gọi đến, lòng liền thấp thỏm nghe. Thì ra không phải, là Lục tử điện tới. Tôi hỏi cậu ta có chuyện gì, thì đầu dây bên kia truyền đến tiếng thở dồn dập. Cậu ta run run nói: “Chúng ta đều nhầm hết rồi.... Nữ quỷ kia vốn không phải cổ vấn thần bí gì hết. Mình lại nhận được email. Giờ đây tự nhiên xem qua là hiểu ngay. Hắn nói hắn vẫn ở dưới giếng như cũ.... Chúng ta đều đã lầm!”

— Mật văn_hết —

[1] Là một nhân vật bất hạnh trong truyện ngắn Lễ Cầu Phúc của Lỗ Tấn. Đây là một câu chuyện giàu tính nhân văn đáng để đọc. Các bạn có thể vào đây xem nha

71. Chương 69: A Ni Mã Khanh (nhất)

Cái gì? Còn nữa hả? Tôi và Bạch Dực đều không chắc là mình có hiểu chính xác ý nghĩa trong câu nói vừa rồi của cậu ta hay không, đành phải vội vàng hỏi lại: “Chúng ta đều thấy rõ ràng là Bạch Dực đã đem thi hài của nữ quỷ kia ra khỏi giếng mà. Sao lại còn một cái nữa thế?” Nói xong tôi lại liếc về phía Bạch Dực, ý hỏi anh có nhìn thấy bộ hài cốt nào khác nữa không.

Anh lắc đầu nói: “Nơi ấy chỉ vốn vện một tác vuông, nếu có thêm thi thể, lý nào tôi không phát hiện ra.”

Tôi nghe anh nói vậy, cũng không biết nên đáp lại thế nào. Nhưng Lục Tử sợ hãi cái email vừa gửi đến không phải là ít. Cậu ta nói năng lung tung, không đầu không đuôi loạn hết cả lên. Tôi đành phải vỗ về: “Người anh em à, hay thứ kia là phi vật thể gì đó chứ không phải quỷ? Chắc gì quỷ lại nhiều đến thế....”

Lục tử vội lấp bấp cắt ngang lời tôi, nói: “Đừng.... đừng nói nữa, việc này không xong rồi. Chúng ta phải đi thêm chuyến nữa thôi. Hơn hết còn chuyện quỷ chứ....”

Tôi cầm điện thoại, quay đầu lại nhìn Bạch Dực. Anh ra dấu bảo tôi đưa ình, tôi liền chuyển qua anh, rồi ghé tai sát vào loa để nghe. Ý của Bạch Dực là chờ ngày mai. Thứ nhất hiện giờ đang nửa đêm, tối đen

chẳng làm được chuyện gì cả. Nếu thật sự có thứ kia, nửa đêm xuống giếng cổ tuyệt đối không phải là quyết định sáng suốt. Thứ hai, chúng tôi muốn đợi một chút, biết đâu đây lại là một manh mối khác.

Lục tử vẫn khăng khăng không chịu bỏ ý định. Cuối cùng chúng tôi đành nhượng bộ để cậu ta mang laptop đến chỗ mình. Điều này, tôi thật sự rất thông cảm, bỗng nhiên nhận được một email mà quái, đối với cậu ta mà nói, quả thật là một sự tra tấn thần kinh mà. Nói xong, chúng tôi tắt điện thoại. Chưa đầy nửa tiếng sau, đã nghe tiếng đập cửa. Tôi thấy Lục tử một tay xách túi, tay kia ôm một bao vàng vàng, trên đó có vẻ như được dán rất nhiều bùa chú của các môn phái khác nhau. Trán cậu ta nhăn nhai mồ hôi nói: “Này, thứ này giao cho các cậu, dù sao cũng phải trả lại anh cảnh sát kia. Mình, mình không bao giờ.... Muốn chạm vào nó nữa.” xong liền nhét ngay laptop vào tay tôi. Tôi và Bạch Dực nhìn mấy thứ lộn xộn kia thì bật cười, cậu ta hung hãn liếc chúng tôi một cái, xong ngồi tốt lên sofa hút thuốc.

Tôi đưa laptop cho Bạch Dực, anh cắm điện, mở máy, đăng nhập vào hòm thư, quả nhiên bên trong có một bức đánh chữ J. Nó với mấy email bình thường giống nhau như đúc. Nhưng chúng tôi biết được, trong đó đang chứa một loại mật mã ma quái. Loại mật mã này chỉ vào những thời điểm nhất định mới có thể đọc được. Ngay từ đầu, tôi không hiểu tại sao Lục tử lại có thể hiểu được nó. Nhưng khi tôi vừa nhìn thấy thì biết ngay tại sao Lục tử có thể đọc vanh vách mail này. Bởi nói chẳng phải văn tự quỷ dị gì hết, mà là một bức ảnh vô cùng chân thật. Đây là một tấm ảnh chụp, chúng tôi có thể thấy rõ cảnh vật dưới giếng. Thành giếng phủ đầy rêu xanh, không gian u ám chỉ có vài tia sáng mỏng manh chiếu xuống. Dưới đó có một xác nữ đã phân rã rất nhiều. Nhận định ban đầu đây chắc là hài cốt mà Bạch Dực đem lên. Nó vẫn muốn giữ nguyên tư thế đáng sợ này. Có thể tưởng tượng ra rằng, lúc cô ta rơi xuống giếng vẫn chưa chết, mà đang từ từ chờ cái chết đến với mình. Cuối cùng là cứng nhắc dán chặt vào thành giếng, hòa lẫn với bùn đất và rêu xanh. Nhìn vào màn hình, chúng tôi bỗng cảm thấy ớn lạnh chạy dọc sống lưng. Nhưng câu nhắc của Lục tử khiến cho bao nhiêu lông tơ trên người tôi đều dựng ngược cả lên. Cậu ta rít thật sâu một hơi thuốc, hạ giọng nói: “Các cậu xem động tác của xác nữ.... Nhìn cho kỹ!”

Chúng tôi cúi đầu nhìn thật cẩn thận. Sau khi hiểu được thì ngay cả Bạch Dực cũng phải thở rút lại. Còn tôi, nếu bảo sợ thật là quá nhẹ rồi. Động tác của xác nữ này phải nói là đang muốn hướng lên trên. Chính xác hơn hết là đang trốn tránh thứ gì đó dưới đáy giếng! Trong giếng có một lượng lớn bùn đất và rong rêu, nên xác kia mới có thể dán trên vách đá được. Da thịt hư thối hòa lẫn với nước bùn nhếch nhác như chất thải dưới cống, vì thế nếu không chú ý kỹ thì sẽ cho rằng đây chẳng qua là một khối bùn nhão mà thôi. Tư thế kia uốn khúc kỳ lạ như thân hình đã bị gãy vậy. Bị đánh mạnh vào đầu mà vẫn bám chặt lấy thành giếng. Lúc Bạch Dực xuống đó đem thi thể lên thì đã thành một bộ xương, nằm lơ lửng ở một góc nơi đáy giếng, còn trong hình là một xác chết đang hư thối nặng, nhưng nhìn tư thế của nó thì như cố né tránh thứ gì đang xâm hại mình vậy. Góc chụp này cũng vô cùng quỷ dị, chẳng biết ngắm từ đâu, dùng tư thế nào để có được tấm ảnh này. Vì thế có thể xác định là mối uy hiếp thật sự không phải nữ quỷ kia mà là một thứ khác. Chuyện này đến Lục tử xem xong cũng có thể hiểu được.

Lục tử quay đầu qua, nhìn thoáng qua tấm ảnh, nhưng lại nhìn ngay qua chỗ khác, rít mạnh một hơi thuốc. Sắc mặt Bạch Dực hình như rất kinh ngạc, anh có hơi không chấp nhận được. Thế là quyết định ngày mai sẽ đến nơi đó một lần nữa. Anh đóng laptop lại, ánh mắt vô cùng nghiêm túc nói: “Nhất định phải điều tra cho rõ, lần này cần mang theo vài thứ thiết yếu. Quan trọng là đèn cao áp và những thứ linh tinh khác. Chuẩn bị chu đáo, sáng mai chúng ta sẽ đi ngay.”

Về phía trường học, may là đã đến tháng bảy, thật cảm ơn trời đất. Vì như thế chúng tôi có thể đi bất cứ khi nào cũng được. Thậm chí đến những tỉnh khác tốn nhiều thời gian để điều tra hơn cũng không sao. Nếu không phải nghỉ hè, tôi thật chẳng thể bịa ra được lý do hợp lý nào để nghỉ việc trong một tháng dài như thế. Lão Phan hói chắc chắn sẽ không cho phép chúng tôi làm loạn như vừa rồi nữa. Khoản thời gian đầy bão tố lúc trước vẫn là phải nhờ người xử lý. Chuyện này cũng khiến cha mẹ tôi giật mình. Bất quá, mẹ hay tin tôi bị thương nặng, nên cũng có thể vịn vào cớ đó mà thoát thân vậy.

Tôi đưa cho Lục tử một cái chăn rồi về phòng mình ngủ. Một đêm thức trắng, tự hỏi không biết bao nhiêu chuyện trên trời dưới đất. Sang ngày hôm sau, tôi mới nhận ra là mình đã hút hơn nửa bao thuốc rồi. Quơ quàu mái tóc đang rối rùi, rồi bước ra phòng khách, phát hiện thấy Lục tử cũng ngủ không yên. Vừa thấy tôi thì dỗi rằng sao lại mua sofa cứng thế. Tôi cười nhạo: “Cậu nghĩ mình là công chúa đậu phụ à? Làn da mềm mại mịn màng như đậu phụ chắc. Ông đây còn nường tình đấy, chứ da thịt thể kia sao xứng ngủ trên sofa này.”

Cậu ta giận dữ ném tấm chăn vào tôi, chải lại tóc nói: “Chút nữa mình dẫn các cậu đi lấy thiết bị. Mấy thứ này đều do ông chủ Triệu lúc còn sống chuẩn bị. Chất lượng thượng thừa nên cứ yên tâm nha. Sau đó liền xuống ngay đáy giếng, chung quy dưới đó có gì, cũng sẽ biết ngay mà. Hơn nữa, giờ đang ban ngày, đương khí cũng thịnh, các cậu xuống dưới, nếu có quỷ thật chắc cũng chẳng bị ảnh hưởng gì đâu.”

Vừa nhớ đến hình ảnh trương sinh đêm qua, lòng tôi không kiềm được mà hơi run lên. Xem ra lần này tôi cũng phải xuống dưới giếng cổ rồi. Lúc này Bạch Dực cũng đã rời khỏi giường, anh thấy mắt của chúng tôi như hai con gấu trúc thì lắc lắc đầu, chẳng nói gì, đi thẳng vào bếp thành thạo làm chút thức ăn sáng.

Ba người chúng tôi nhai trệu traơ mấy lát bánh mì cùng vài miếng trứng chiên. Sau đó Lục tử đến kho hàng được trang bị sẵn. Nơi này gần như là một cái kho bí mật, bên trong chất chồng rất nhiều thùng hàng với nhãn dán bên ngoài. Lục tử bước đến một cái thùng gỗ quen thuộc, mở ra. Trong đó là bộ đồ dùng leo núi bằng thép hảo hạng nhưng lại rất nhẹ nhàng, dù là phụ nữ sức yếu cũng có thể sử dụng dễ dàng. Sau đó cậu ta lại cầm theo mấy cái đèn pin cũng nhẹ không kém, tiện nhất vẫn là có dây đeo để hai tay có thể tự do làm việc. Mà đèn này lại là loại cao áp 24W-168R, có thể chiếu xa đến 350 thước. Nhưng khi sử dụng phải vô cùng cẩn thận, nếu chiếu trực tiếp vào mắt là bị thương ngay. Tôi bảo Bạch Dực dùng một cái là được rồi, còn lại chúng tôi lấy loại khác có ánh sáng lạnh hơn, nhiều đó cũng có thể làm đáy giếng nho nhỏ kia sáng rực lên. Hơn hết, đáy giếng nhỏ như vậy cả tôi và Bạch Dực cùng xuống đã quá chật chội rồi.

Sau đó chúng tôi mang balô, một lần nữa đi vào Nam Viên thôn. Thôn dân nơi này thật không ngờ bọn tôi vừa cách ngày lại đến liền căng thẳng nhìn chúng tôi đầy tò mò và sợ hãi. Ông lão quản sự trong thôn cũng thận trọng hỏi chúng tôi tại sao lại đến đây, hay là lại được mợ hai Kiều báo mộng nữa rồi. Chúng tôi đang không biết nên trả lời với bọn họ ra sao thì Bạch Dực đã lên tiếng: “Chuyện của mợ hai Kiều đã xử lý thỏa đáng, chúng tôi đến đây để xem giếng cổ kia một chút. Bữa hôm đi thật vội vàng, quên mất mợ hai Kiều ở trong đó đã rất lâu rồi. Giếng chắc chắn có chút xui xẻo, chúng tôi cần đi xuống cúng tế một chút, như thế người trong thôn mới cát lợi ạ.”

Vì bữa trước chúng tôi đã làm người dân ở thôn này chấn động vô cùng. Nói quá một chút, bọn họ tôn kính chúng tôi như quỷ thần vậy. Ông lão lập tức dẫn chúng tôi đến bên giếng, giờ đây nơi này đã không còn rác rưởi nữa, xung quanh đều cắm đầy nhan đèn, còn thêm tro tàn của hàng mã bị đốt nữa. Chúng tôi tạo thành tam giác vây miệng giếng nhìn qua quít. Bạch Dực cầm đèn pin rồi trèo xuống đáy, dây thùng đã không còn nặng nữa, tôi biết là anh đã đến nơi. Tôi cũng vội mang theo cái đèn có ánh sáng mạnh, men theo dây thùng mà trượt xuống từng chút một. Chiếc đèn Bạch Dực đang cầm chiếu sáng đáy giếng nhỏ xíu. Điều này khiến gan tôi lớn lên không ít. Vốn đang lo lắng nơi này ẩn chứa ma quỷ gì, nhưng khi hai chân vừa chạm đáy thì thấy cũng bình thường thôi, ngược lại còn cho tôi chút không khí quen thuộc.

Lòng tôi ư lên một tiếng, Bạch Dực hỏi tôi làm sao thế, tôi vội lấy ra cái đèn có ánh sáng lạnh chiếu xung quanh, sau đó nhìn anh nói: “Cầm thấy vô cùng âm u lạnh lẽo, nên đem đèn cao áp cất đi, rồi dùng cái khác chiếu qua một lượt ấy mà.”

Bạch Dực gật gật đầu cũng tắt đèn của mình đi. Chúng tôi dựa vào ánh đèn sáng lạnh nhìn xung quanh, một mùi bùn đất thối rửa xộc thẳng vào mũi tôi. Nhưng lúc này, tôi nhận ra rằng mình ở đây càng lâu thì lại càng dâng trào cảm xúc mãnh liệt. Dường như cảm giác âm u lạnh lẽo này rất quen với tôi. Tôi đã từng cảm nhận qua rồi, nhưng nếu hỏi cụ thể thế nào, tôi lại chẳng nói rõ được. Nơi này thật nhỏ bé, nếu chúng tôi không chú ý là bị đụng đầu ngay. Lay quay hồi lâu cũng chẳng có phát hiện gì cả. Bạch Dực ngồi xổm xuống nhìn vào một góc nói: “Tôi phát hiện xác nữ ở đây này. Vị trí không giống với xác bị thối kia cho lắm, chẳng lẽ có thứ gì đó đã động vào xác của cô ta? Hay tự xác chết chuyển động?”

Tôi xoa xoa tay, phát hiện nơi này thật ra vô cùng lạnh lẽo, liền hỏi Bạch Dực: “Bạch Dực, anh có thấy ở đây hơi lạnh không?”

Anh dừng một chút, bình tĩnh nhìn quanh, nói với tôi: “Chắc dưới đáy giếng nên mới thấy lạnh chút thôi. Dù sao nhiệt độ cũng chênh lệch nhiều so với bên ngoài mà.”

Tôi vuốt nước miếng, lại chà xát cánh tay. Nhưng cảm giác âm lãnh vẫn không vì lời nói của Bạch Dực mà giảm bớt, ngược lại, càng ngày càng tăng. Cuối cùng tôi chỉ có thể dậm chân xát mạnh tay mới thấy ấm được. Ngược lại, trán Bạch Dực lúc này lại đầy đặc mồ hôi, anh chú ý đến vẻ khác thường của tôi, hỏi làm sao thế? Tôi run run nói với anh: “Đừng nói nữa, nơi này lạnh muốn nứt da ấy, chẳng lẽ anh không thấy gì

sao?”

Anh thành thật lắc lắc đầu, nhưng ánh mắt sau đó lại nhanh chóng mở to, nhìn chăm chăm vào tay của tôi. Tôi cúi đầu mở tay mình ra mới phát hiện ngón tay tự nhiên lại bắt đầu đóng băng. Tôi sợ hãi vội chà xát liên tục. Bạch Dực thầm kêu hồng rồi, mở miệng nói một câu: “Nơi này có thứ kia! Mau lên, cậu mau lên trên đi!” Anh nói đến thứ kia, khiến tôi lập tức liên tưởng đến loại lạnh lẽo quái gở này. Giờ đây, tôi đã biết tại sao lại thấy quen thuộc đến thế. Trước kia, khi ở hồ Thiên Mục, cũng chính là cảm giác lạnh lẽo như ăn sâu vào từng mạch máu như thế này!

Nhưng tôi đã hoàn toàn bị đông cứng. Tôi thấy máu mình bắt đầu ngưng tụ. Đầu tự hỏi đến nước này lòng tôi còn có chấp mấy chuyện kia để làm gì. Tôi như người sắp bị chết cứng, dần cảm thấy vô cùng mệt mỏi. Bạch Dực vội lấy từ trong túi ra Huyền Hoàng Bích cố sức để tôi có thể cầm lên được. Khi chạm vào nó, tôi mới thấy hơi đỡ một chút, nhưng cái lạnh vẫn ăn sâu vào tận xương cốt thật khó chịu, cứ như bị đông cứng lại vậy. Bất quá, đã giảm bớt được cơn buồn ngủ rồi.

Bạch Dực hỏi tôi: “Cậu thấy chỗ này lạnh nhất phải không?”

Rằng tôi đánh vào nhau ý nói nơi kia lạnh nhất. Anh gấp gấp lấy xẻng ra, đào được vài nhát thì nghe tiếng va chạm vào một vật cứng. Bạch Dực vội vàng ngồi luôn xuống mặc kệ người lấm lem bùn đất. Chúng tôi ngạc nhiên khi phát hiện được một thẻ đồng!

Thấy Bạch Dực chuẩn bị cầm lên thứ kia, tôi vội quát lên: “Đừng chạm vào! Vật kia bị nguyên đấy!”

Mắt Bạch Dực hơi do dự một chút, nhưng liền kiên định lại ngay, sau đó cầm lên thẻ đồng. Tôi liền thấy tay của Bạch Dực cũng đóng băng trong nháy mắt, chỉ cần qua vài giây nữa thôi chắc chắn sẽ bị đông chết. Tôi hoảng sợ há to miệng, không biết nói gì nữa. Đầu lo lắng không yên, chuyện này lão Bạch xong rồi. Bạch Dực khó khăn mở miệng nói: “Đưa ngọc cho tôi.”

Tôi lập tức cúi ngay miêng ngọc vào tay Bạch Dực. Anh chấp thẻ đồng vào nó, sau đó lại run lấy bầy lấy bùa từ trong túi áo ra. Khi anh vừa dán lên chúng thì lá bùa tự nhiên bốc cháy, tỏa ra mùi của vải sợi bị đốt. Ngọn lửa rất âm u và lạnh lẽo, vừa cháy xong thì Huyền Hoàng Bích liền tỏa ra một làn khói đen dày đặc. Tôi nhìn thấy vô cùng buồn bực, đang định lên tiếng thì Bạch Dực vừa thổi thổi tàn lửa vừa vỗ vai tôi nói: “Về trước đi, chúng ta đã tìm ra vị cổ vấn thần bí kia rồi.”

Nói xong, anh liền giục tôi leo lên trước. Đợi tôi nắm chắc, anh liền hét một tiếng, Lục tử vội vàng kéo tôi lên ngay. Cậu ta hỏi tôi chuyện dưới giếng, tôi lắc lắc đầu, đến bây giờ cũng chẳng hiểu nổi Bạch Dực đang nói gì.

Không đợi chúng tôi thắc mắc, Bạch Dực đã gọi, bảo chúng tôi kéo anh lên. Khi anh ra khỏi giếng, tôi không thấy anh mang theo thẻ đồng kia, chắc là đã cất vào ba lô rồi. Anh đưa mắt ra hiệu, bảo chúng tôi đừng hỏi nữa, xong lại phỉu phỉu râu bám trên đầu nói với thôn dân: “Xong rồi, nơi này đã chẳng còn gì không sạch sẽ nữa. Sau này không cần đến đây thấp nhàn đốt nến. Nếu được, các người hãy che miệng giếng này lại. Tuy nó không có nước nhưng lại sâu như thế, cũng có thể là một nguy hiểm tiềm tàng với mọi người.”

Mọi người nghe xong đều thấy vô cùng hợp lý. Mặc kệ kia có phải là tà vật hay không, đương nhiên chỗ này cần phải được che chắn kỹ càng. Thôn dân hỏi bọn tôi còn.... Đề nghị gì khác không. Bạch Dực lắc lắc đầu nói như vậy đủ rồi. Nhưng lúc này tôi lại cảm thấy ông lão kia như muốn nói gì đó rồi lại thôi. Không chỉ mình tôi, đến Lục tử cũng nhận thấy điều này. Lục tử vỗ như thần bí nói: “Cụ à, cụ còn chuyện gì khác sao?”

Nghe vậy. tôi cũng hòa theo làm như chúng tôi cũng biết được chút ít. Quay lại, thấy sắc mặt của Bạch Dực vẫn dừng dừng như trước. Ông lão nhìn thái độ bất đồng của ba người chúng tôi, bỗng chốc cũng không biết thế nào, chỉ run run chống gậy nói: “Ba vị, trời nóng như vậy, nếu không phiền hay đến trước nhà lão uống ít nước ô mai đi.”

Lòng tôi vừa bực mình vừa mừng rỡ. Ông lão này định đóng phim Thủy Hử à, đoạn Lỗ Trí Thâm đến Đào Hoa sơn ấy. Bất quá, hình như ông có điều trong lòng muốn nói cho chúng tôi nghe vậy. Nhìn lại thôn dân quanh đây, tôi ngờ ngợ như cụ còn biết được những chuyện khác nữa. Ba người chúng tôi liền cùng đến nơi ông đã mời.

Sau đó, chúng tôi biết được ông cũng như boss bự trong thôn này vậy. Thì ra ông là người lớn tuổi nhất trong thôn. Hơn nữa, lúc xưa còn tham gia Hồng quân công nông Trung Quốc. Ông phải chống gậy vì năm đó bị bọn quân Nhật đâm xuyên lưỡi lê xuyên qua chân. Ông bảo con cháu mình làm chút nước ô mai mật đào ướp lạnh cho chúng tôi. Đợi trong phòng khách còn lại ba người chúng tôi, ông mới hấp tấp mở miệng, vuốt chòm râu bạc thưa nói: “Ba vị thật ra đến đây không hẳn vì chuyện của mợ hai Kiều đi.”

Lòng chúng tôi giật thót một cái, nhưng chẳng ai trả lời ông cả. Cụ thấy chúng tôi không lên tiếng, cũng đã chắc hơn phân nửa, liền gờ gự chỉ chỉ về hướng miệng giếng nói: “Nơi đó không chỉ có một mợ hai Kiều đâu a.”

Tôi không ngờ ông lão này lại biết bên trong có gì đó. Vậy thì tại sao cứ ở trong thôn từ tốn nhìn Bạch Dực diễn trò mà không lật tẩy anh? Mắt Bạch Dực càng thêm sắc bén, đến tôi cũng không thể không chế tốt cảm xúc, miệng kêu lên a một tiếng, nhưng lập tức ý thức được mà ngậm chặt lại, vội vỗ vỗ trán nói: “Sao lại thế? Còn gì ở bên trong nữa ạ?”

Ông lão cười thần bí nói: “Đúng vậy nha, chuyện này cũng đã qua 50 năm.... Người biết được cũng đã mất gần hết rồi. Còn mỗi một ông già như lão đây thôi. Các cậu là người đến đây đều tra cặn nhất, có thể đoán được là vì chuyện kia mà đến....”

Bạch Dực lúc này lại hỏi: “Vậy thì ngày xưa cụ đã nhìn thấy thứ gì đó phải không?”

Ông lão nhắm hai mắt, mơ màng nhớ lại, như muốn cho chúng tôi câu trả lời thỏa đáng. Chuyện ngược về hơn 50 năm trước, lúc ấy vừa mới giải phóng, năm 1958, mới bắt đầu triển khai kế hoạch lớn. Lúc bấy giờ nơi nơi đều có đặc vụ của Quốc Dân Đảng lẫn trốn. Ông lão kia tên là Thạch Kiến Thành, là một lão binh xuất ngũ, nhưng do chân tàn tật nên chỉ được phân giúp đỡ bộ đội gác đêm thôi. Ông giờ đây đã không thể gọi là trai tráng, nhưng dù tàn phế cũng muốn cống hiến cho xã hội. Vì thế ông đã dẫn theo vài lão binh xuất ngũ như mình cùng nhau tuần tra. Nhà nước mới thành lập được vài năm thật không ổn định. Vừa phải đề phòng uy hiếp của chủ nghĩa đế quốc, còn phải tra ra được bọn đặc vụ đang ẩn nấp nữa. Nên tuần tra không phải như một bà thím bây giờ gắp phù hiệu lên tay, cầm loa rống: “Vì ngôi nhà chung, mọi người đoàn kết an toàn.” là xong việc, nếu lơ là nói không chừng sẽ có ấu đả, cũng có thể hy sinh.

Ông Thạch khi ấy cùng hai ba ông lão khác trong đội dân phòng đến cuối thôn kiểm tra thì mọi chuyện vẫn bình thường, không có động tĩnh, nên có người muốn về nhà ngủ sớm một chút. Nhưng ông Thạch lại có tinh thần cảnh giác cao hơn người thường, ông nói nên đi sâu vào hẻm kiểm tra một chút, sợ rằng có mặt thám trốn ở đó.

Một người dân phòng trong nhóm liền nói: “Nơi đó chỉ có một cái giếng cạn. Hơn nữa nghe đồn có nhiều chuyện ma quái. Còn vài ngày nữa là đến giỗ của mợ hai Kiều, đừng tự rước cái rủi vào mình.”

Nhưng ông Thạch lại là một người thận trọng. Ông nói nếu bọn họ sợ thì đừng đi, ông nhất định phải đi xem, nếu không lòng sẽ thấy không yên như không làm tốt nhiệm vụ của mình vậy. Thế là mấy người dân phòng còn lại cũng hết cách, dù sao người ta cũng là lão binh lớn tuổi, đành phải theo ông vậy.

Ngay lúc bọn họ vừa bước vào hẻm nhỏ thì nghe được giếng cổ phát ra tiếng kỳ quái nho nhỏ. Lúc này chỉ có hai suy nghĩ, một cho rằng đúng như ông Thạch nói, có mặt thám đang trốn ở đây để hoạt động, còn lại thì bảo đó chính là mợ hai Kiều hiển linh....

Ông Thạch vốn đã ăn dầm nằm dề nơi chiến trường, gặp qua không biết bao nhiêu gió tanh mưa máu. Tuy lúc này lòng cũng hơi sợ hãi, nhưng vẫn cần răng khắng khăng như cũ khiến mọi người cũng bạo gan theo ông. Nhưng khi đến giếng thì bọn họ lại cảm thấy không đúng lắm, thế là lại nghi ngờ không biết dưới đáy giếng có thứ gì đó hay không. Bất quá, lúc này bọn họ lại không có dây thừng, thêm vào chẳng ai biết chắc dưới kia có gì. Thế là liền cẩn thận tìm chỗ trốn nhìn thẳng vào miệng giếng kia. Nếu là người thì xông đến, còn là quỷ.... Thì không nhất định phải ra. Lòng ai trong bọn họ cũng căng thẳng. Nhưng dần dần tiếng động biến mất, cũng chẳng thấy ai chui từ dưới giếng lên cả.

Mọi người đều đều thâm cho là bên dưới thật sự có quỷ, vì thế ai cũng không dám lên tiếng. Qua một hồi lâu, bỗng nhiên nổi lên một trận gió to, mấy gốc quế quanh đó đong đưa sần sật, xung quanh tràn ngập sương khói, khiến người khác không thể nhìn rõ trước mặt được. Bỗng trong làn sương mờ ảo kia, bọn họ dần thấy được một chiếc bóng màu đen, chờ bóng kia đến cạnh miệng giếng, mới lơ mơ nhận ra nơi này

bỗng xuất hiện vài quái nhân mặc áo choàng đen, đầu đội mũ quan rất kỳ quái. Có tất cả là sáu bóng như thế, đều như bị ai đó trói vào nhau, cúi đầu, nắm tay từng bước từng bước một tới bên miệng giếng. Bọn họ đều không thấy rõ diện mạo, chỉ thấy mặt những người kia bị một lớp sương mù màu đen át. Chúng chẳng do dự gì cả, một tên trong đó vỗ vỗ vào miệng giếng, lúc này bọn họ đều nóng lòng có nhiều cảm xúc nói không nên lời. Kia rồi cuộc là gì. Nếu người thường không được trang bị mà nhảy xuống chắc chắn là đi tìm cái chết. Ông Thạch chuẩn bị hét lên gọi người đến cứu, thì ông lão bên cạnh vội ngăn ông lại, ra dấu bảo ông nhìn khoảng không trên miệng giếng. Lúc này bọn họ mới phát hiện khoảng không vốn đen tuyền kia đang hình thành lỗ xoáy, như muốn hút vật gì dưới đó lên vậy. Cảnh tượng kỳ quái này chỉ xuất hiện trong vài phút ngắn ngủi, sau đó mọi thứ lại trở lại bình thường. Bọn họ run run suy nghĩ, muốn xem thử dưới đáy giếng có gì, thế là vài cái đầu liền chụm lại. Nhưng dưới đó lại tối đen chẳng thấy gì cả. Hơn hết, một chút hơi thở cũng không có. Nếu là sáu người sống nhảy xuống thì tại sao một tiếng a cũng chẳng kêu lên.

72. Chương 70: A Ni Mã Khanh (nhị)

Mọi người đều tôi nhìn anh, anh nhìn tôi, gáy bắt đầu toát ra mồ hôi lạnh. Sau một lúc lâu bàn bạc thì thống nhất là về trước, đợi mai lại đến. Ngay lúc bọn họ vừa quay đầu chuẩn bị rời khỏi thì nghe được dưới giếng có tiếng cửa xe kéo, cùng với mùi điểm tâm cực kỳ thơm ngon. Bọn họ vừa ngửi được mùi này liền giống như mất hết hồn phách, thoáng chốc đều tự ai về nhà nấy. Còn ông Thạch lúc nào cũng mang theo ngọc bội tổ truyền của dòng tộc. Nghe nói có từ thời Vương Mân làm loạn, là bảo vật của một đại quý tộc thời Hán đánh rơi, cuối cùng lưu lạc chốn dân gian, trở thành đồ gia truyền của Thạch gia. Do luôn mang theo mảnh ngọc này, nên thần trí vẫn còn tỉnh táo so với người khác. Ông gọi vài câu, nhận thấy mấy người bạn trong nhóm có vẻ không nghe được. Họ cứ lúc tỉnh lúc mê thật dị thường. Lúc này ông cũng đã về đến nhà, nghĩ thầm ngày mai phải tìm người ra giếng lại xem sao. Nếu không được nữa thì phải báo cáo lên chính phủ để họ phái người đến điều tra.

Lúc này tôi lại hỏi: “Cụ à, nếu cụ không mất trí nhớ, thì tại sao lại không thông báo lên ạ?”

Ông lão lúc này như nhớ lại cảnh tượng đáng sợ. Ông nhắm hắt hai mắt, răng kéo kẹt ma sát vào nhau, cổ không chế cảm xúc của mình.

Thì ra lúc đó, trong nhà ông Thạch còn có một mẹ già, đang bị bệnh rất nặng, chẳng làm được gì cả. Sau khi về nhà thì đập vào mắt ông là cảnh mẹ già đang đứng thẳng người ngay cửa lớn. Thoáng chốc ông cảm thấy lo lắng, kia dường như không phải mẹ của mình vậy. Còn đang do dự thì bà bỗng cất tiếng, nói muốn nấu cơm cho ông ăn. Cùng một buổi tối, ông Thạch đã liên tục gặp phải nhiều chuyện hoảng sợ cùng tởm. Giờ đây người mẹ bệnh liệt giường của ông bỗng khỏe ra, đi đứng hoạt động thật tự nhiên, như vừa lùi lại 20 năm về trước vậy. Thật vừa mừng vừa sợ. Nhìn bà cụ chiến trượng rất thành thạo, ông Thạch liền nghĩ chắc là tổ tiên phù hộ. Đang vui đến run rẩy, thì nghe bà cụ cất tiếng nói, giọng nói rõ ràng không phải của mẹ ông. Âm thanh kia cực kỳ khốc liệt, vừa nghe đã biết ngay không phải do người ở thế gian này phát ra. Theo như ngụ ý của ông Thạch, thì ông cảm thấy mẹ mình như bị thứ gì đó nhập vào vậy. Kia vẫn là người mẹ quen thuộc đến nỗi chẳng thể nào quen hơn. Nhưng tiếng nói này lại âm trầm xa lạ. Lúc này bà cụ vẫn cứ nhắc cất lời khi tay vẫn còn đang khảy trướng: “Trong giếng kia tuyệt không tầm thường. Người không cần tìm hiểu làm gì, cũng không được kể với bất kỳ ai. 50 năm sau sẽ có người đến điều tra. Đến lúc đó, người đem toàn bộ chuyện chứng kiến hôm nay kể lại. Coi như là duyên phận khiến người có thể thanh thản rời đi. Mẹ của người cũng có thể sống thêm 5 năm. Nhưng nếu người để lộ chuyện này trước thời gian quy định. 5 năm dương thọ còn thiếu kia sẽ đòi lại từ người của con cháu người. Đến lúc đó đừng trách ta để người đầu bạc phải tiền kẻ đầu xanh.”

Kể đến đây, chúng tôi liền biết ngay, âm thanh kia là của ai. Bà ta chắc chắn là Tá Thọ bà rồi. Nhưng đối với ông lão này khi nghe tiếng nói kia hẳn là phải sợ đến mức té bịch xuống đất. Nhìn chằm chằm vào mẹ mình, thấy bà từ từ xoay người lại, mặt bỗng nhiên mỉm cười đầy quỷ dị. Trong nháy mắt, ông cảm thấy gương mặt này không phải của mẹ mình, mà của một bà lão xa lạ, chưa từng thấy bao giờ. Vì để bảo vệ bản thân, mẹ mình và con mình, ông đành phải giữ kín bí mật này trong 50 năm trời. Hơn nữa, dựa vào

tín nhiệm và chức trách, ông đã ngăn cản không cho ai đến gần giếng đến tận bây giờ. Nhưng cũng theo lời ông nói, những người nhảy xuống giếng năm đó, trong thời gian dài đằng đẳng như thế, cũng chẳng thấy hiện lên lần nào. Đây gần như trở thành tâm bệnh của ông.

Lục tử cũng có cùng suy nghĩ với tôi, liếc ông lão một cái hỏi: “Nếu nói như cụ thì 6 người kia.... Chưa từng trôi lên ă?”

Ông lão gật gù đầu, lúc này con dâu lão đã bê ra một cái mâm, trên đó có mấy ly nước ô mai mời chúng tôi. Ông lão vừa thấy người đến liền cắt ngang không dă động gì đến vấn đề này nữa. Bất quá, về mặt ông lúc này gần như đã được giải thoát. Xem ra ông đã giữ đúng lời hứa, mãi che giấu bí mật này đến tận hôm nay rồi. Chúng tôi cảm ơn con dâu của ông, rồi thưởng thức ngay món quà vật thôn quê này. Uống vào ly nước ô mai mật đào cảm thấy đầu óc bình tĩnh hơn rất nhiều. Tôi nghĩ ông lão này chắc cũng đã kể xong chuyện rồi, những thứ khác chỉ có thể dựa vào thẻ đồng kia xem có tra ra gì không. Ba người chúng tôi nán lại một chút xong cũng chào tạm biệt. Lúc về Lục tử còn xin thêm cả bình nước ô mai, nói bịa là để dành trong tủ lạnh uống từ từ.

Chúng tôi về lại nhà mình. Đã qua lâu như vậy nhưng cảm giác lạnh lẽo kia vẫn còn loáng thoáng. Vì thế dù trời đang nóng như vậy, tôi vẫn như cũ, chẳng thể chảy được giọt mồ hôi nào cả. Bạch Dực cẩn thận để ba lô xuống. Lục tử vương tay muốn chạm vào, tôi liền gấp gấp nắm chặt tay cậu ta: “Thứ này bị nguyên rửa, tuyệt không thể chạm vào.”

Nghe vậy cậu ta liền như bị điện giật mà rút tay về. Mặc kệ có bị mất mặt ra sao, tay vẫy vẫy tay nói: “Kia rốt cuộc là cái gì vậy?”

Bạch Dực ngồi ở sofa, cũng lạnh dị thường như tôi. Anh châm một điếu thuốc nói: “Đừng sợ, thứ đó chắc đã tiết ra hết sát khí rồi.” Nói xong thì đưa điếu thuốc cho tôi, ý bảo tôi từ từ bình tĩnh lại.

Tôi cầm lấy điếu thuốc, hút một hơi mới thấy có chút bình thường. Liếm liếm môi nhìn Bạch Dực, liền thấy anh lấy từ trong gương ra cái chén của Tá Thọ bà. Anh đưa cho tôi bảo đi rót một chén nước. Lúc tôi mang nước đến thì thấy bọn họ đã đem thứ gì đó ra khỏi ba lô. Tôi vừa liếc thấy thẻ đồng kia đã chạy dài vì sợ cái lạnh thấu xương của nó. Bạch Dực ngăn tôi lại, cầm lấy chén nước, sau đó ngâm cả thẻ đồng và ngọc Huyền Hoàng vào trong đó. Bỗng nhiên miếng ngọc bỗng phát ra rất nhiều chất đen, nhìn thoáng qua cứ tưởng là đang mài mực. Tôi lúc này mới yên tâm, hỏi ngay vào vấn đề chính: “Bụng anh rốt cuộc là chứa gì thế? Anh nói chúng ta đã tìm được cổ vấn thần bí rồi. Chẳng lẽ là miếng đồng rĩ này à?”

Bạch Dực hút một hơi thuốc chỉ vào thẻ đồng kia nói: “Là nó tác quái đấy. Nhưng giờ đây toàn bộ sát khí đã bị ngọc Huyền Hoàng hút lấy rồi.”

Tôi nghĩ đi nghĩ lại, thấy lời Bạch Dực nói không hợp lý cho lắm, vội hỏi ngay: “Ngọc Huyền Hoàng nếu có thể khắc chế mấy thứ xui rủi, vậy sao chiếc hộp ở hồ Thiên Mục trước kia đã ở cùng nó lâu như vậy mà tôi vẫn bị nguyên rửa đầy thôi?”

Bạch Dực khoát tay, nhìn miếng ngọc nói: “Đây là sự bất cẩn của tôi. Tình huống lúc ấy thật nguy cấp. Cậu nghĩ lại xem, khi xưa, bất kể là ai đã đặt miếng ngọc này vào hộp, đều có mục đích cả. Tôi đã nói rồi, cái hộp kia ngay từ đầu đã không muốn thả ngọc Huyền Hoàng. Mà chờ người sau này mở nó ra, bất khổ phong hồn chú chẳng phải là để chờ người đó hay sao? Nhưng núi non, hồ nước nơi đó lại rất yên bình, nên theo một góc độ nào đó thì ngọc Huyền Hoàng chính là một loại pháp khí khắc chế bất khổ phong hồn. Ông chủ Triệu lúc tìm được miếng ngọc cũng đã nhìn ra được bí mật kia. Ngọc Huyền Hoàng chính xác là có khả năng hấp thu tà khí, nhưng khả năng của nó không mạnh, không thể tự thân hóa giải oán khí. Vì thế tôi đã dùng bùa giúp thêm cho nó, để có thể hóa giải âm độc. Bất quá ngọc Huyền Hoàng cũng chỉ hữu hạn, nó bị ăn mòn không phải ít, nên tôi phải dùng cái chén này để lọc ngọc vậy.”

Bạch Dực giải thích một hồi, tôi cuối cùng đã hiểu. Thì ra chuyện là như vậy, cái hộp quỷ quái kia lúc xưa không phải dùng để hại người mà vì bất đắc dĩ mới mượn năng lực của ngọc Huyền Hoàng để hóa giải sát khí hay âm tà gì đó. Bất quá, Tá Thọ bà lại đóng vai gì trong câu chuyện này. Bà ta hẳn đã chứng kiến 6 người kia nhảy xuống giếng vì thẻ đồng này. Tại sao lại muốn ông Thạch che giấu suốt 50 năm. Chuyện tôi muốn biết, muốn làm thật có trăm ngàn khó khăn đây.

Lục tử không hề suy nghĩ phức tạp như tôi, cậu ta gật gật đầu hỏi: “Theo như anh nói, thì thứ này chính là thủ phạm mà chúng ta đang tìm?”

Bạch Dực nhìn thẻ đồng kia, mắt thoáng lên phức tạp, nói: “Đây là suy đoán của riêng tôi thôi, các cậu nghe tạm thử xem. Nếu theo câu chuyện của 50 năm về trước, có thể là như vậy. Thẻ đồng kia không biết đã được ném xuống giếng từ khi nào, sau đó lại xảy ra nhiều chuyện ngoài ý muốn. Mẹ hai Kiều tự tử vì tình, rồi cô ta bị thứ kia uy hiếp đồng thời cũng nhận được quỷ khí từ nó. Tôi đã từng nói, quỷ khí có thể khiến cho oan hồn trở nên dữ tợn, thậm chí thành ác quỷ. Chuyện của 50 năm về trước, có thể do quỷ khí đã hấp thu được một ít bát khổ vong hồn chú, hoặc trói buộc oan hồn đến giếng kia, vừa đúng lúc ông Thạch nhìn thấy. Còn chuyện nhập hồn chắc là do Tá Thọ bà. Bà ta muốn cảnh cáo ông Thạch không được tiết lộ ra ngoài, phải đợi 50 năm sau để nói cho chúng ta biết. Vì thế nếu tôi đoán không lầm, Lục Tử, ông chủ của cậu khi ấy chỉ biết một ít về chuyện quỷ chú thôi. Toàn bộ đều là tin tức rải rác, thật sự chẳng có căn cứ xác thực nào đâu. Bất quá, Tá Thọ bà lại biết vô cùng rõ về chuyện này, thế là đã nhờ thứ dưới giếng kia báo cho ông chủ cậu. Nhưng dưới giếng đó không chỉ đơn giản là quỷ khí còn có một hồn ma của mẹ hai Kiều đã hóa thành ác quỷ nữa. Cho nên tư liệu mà lão thu được hẳn là cũng nhiều nhưng không liên mạch. Trừ mớ văn tự khó nhằn ra, thì mẹ hai Kiều chẳng có vai trò gì trong chuyện này cả. Liên kết lại, tại sao lão không tìm đến giếng của thôn này, vì lão không biết được chuyện của mẹ hai Kiều. Muốn đọc được mật mã này phải tốn rất nhiều công sức. Lão không đại gì phí phạm suy nghĩ vào đó. Bất quá, lão không ngờ rằng, quỷ khí và oán niệm của mẹ hai Kiều lại nằm cùng một chỗ.”

Lục tử nghe xong thì rơi vào trầm tư, một lúc lâu sau mới ngẩng đầu lên hỏi: “Nói thế thì chúng ta nên làm gì tiếp theo bây giờ?”

Bạch Dực dụi tàn thuốc, cầm thẻ đồng lên nói: “Giải mã chữ trên thẻ đồng này trước đã. Sau đó chúng ta cùng xem có tin tức gì không. Đúng rồi, Lục tử, cậu không phải luôn mang theo dụng cụ khảo cổ, thuốc chống oxy hóa và cọ sao. Chải sạch nó trước, tôi học đại học chuyên về thứ này mà, để xem có thể đọc được không. Đến phiên Lục tử cậu ra tay rồi đấy.”

Lục tử gật gật đầu lau mặt, xong liền chuẩn bị ra ngoài, tôi chỉ chỉ thứ đó hỏi: “Còn thứ này thì sao?”

Bạch Dực chỉ vào nước trong chén nói: “Đem thay nước đến chừng nào ngọc không còn tỏa ra khí đen nữa.”

Lục tử vỗ vỗ vai tôi, liền ra ngoài. Trước khi đi cậu ta còn uống một ngụm lớn nước ô mai, nói là phòng cảm nắng. Bạch Dực nhắm mắt, nằm trên sofa không biết đang nghĩ gì. Tôi nhìn chăm chăm cái chén, cứ liên tiếp thay nước, sau lại bực mình. Rõ ràng chỉ hai miếng mong mỏng. lại có thể làm đen nhiều nước như vậy. Vừa ngồi trong phòng khách vừa nghe tin tức trên TV.

Bạch Dực bỗng đến sau lưng tôi hỏi sao rồi. Tôi chỉ chén nước đã đen thui một nửa nói: “Không còn phát sáng nữa, xem ra nó cũng yếu xìu như tôi thôi.”

Bạch Dực rót cho tôi một ly trà nói: “Đừng nôn nóng. Manh mối của chúng ta càng ngày càng rõ. Đây là chuyện tốt mà.”

Tôi khoát tay nói: “Không sao, sinh tử ở mệnh, phú quý do trời. Điều này em cũng biết, chỉ là cha mẹ em chỉ có một thằng con trai, nếu ngủm thật thì... Em hy vọng anh có thể thay em chăm lo cho họ. Bọn họ cũng đã vì em mà vất vả cả đời.”

Bạch Dực vỗ vỗ vai rồi lại xoa xoa đầu tôi nói: “Đừng nói nhảm, anh nói là em sẽ chết khi nào? Chỉ cần anh không cho, Diêm Vương gia cũng sẽ không dám nhận em đâu.”

Giờ còn nghe được mấy lời hăn hái của thằng nhóc này, thật giống như được ăn chùa một bữa lớn mà. Dù gì, có Bạch Dực bên mình thì chắc chắn sẽ có cách làm cho xui xẻo của tôi không phát triển hơn nữa. Sự xuất hiện của anh đúng là vận may của tôi. Tôi ngây ngô mỉm cười, tiếp tục thay nước mới. Tay Bạch Dực vẫn gác lên vai tôi như cũ, rồi toàn thân anh đang dựa hẳn vào lưng, từ phía sau ôm chàng lấy tôi. Cảm thấy dường như anh có tâm sự gì, tôi liền lên tiếng hỏi: “Anh có chuyện muốn nói sao?”

Anh lặng yên một chút, hơi do dự nói: “Nếu có một ngày, em phát hiện ra anh gạt em, em sẽ làm sao? Em có thấy là anh đang gạt em không?”

Tôi quay đầu lại thấy anh thật lạ lẫm. Đầu anh đang cúi xuống, hàng mi dài che mất đi ánh mắt, nhưng

dáng vẻ của anh là đang sợ hãi câu trả lời của tôi. Tôi không biết tại sao anh lại nói như vậy, nhưng tin tưởng anh đã trở thành thói quen. Tôi không thể tưởng tượng ra được cảnh mình nghi ngờ Bạch Dực. Tôi cố ngắc miệng cười thật gượng gạo: “Sẽ không thể nào đâu. Anh sao lại gạt em được chứ. Anh và em còn gì để ngờ vực nhau? Sao bỗng nhiên lại nói mấy câu như vậy?”

Bạch Dực thấy tôi như thế cũng hơi mỉm cười, sau đó chậm chậm mở tay ra. Trong khoảng khắc vòng tay đó rời khỏi mình, tôi như cảm thấy rất hụt hẫng. Điều này làm lòng tôi nhói lên, vội kéo tay anh lại hỏi: “Có chuyện gì à?”

Anh lại vuốt vuốt tóc tôi, cười nói: “Không có gì đâu, chờ sau khi việc này chấm dứt, nếu chúng ta vẫn bình yên vô sự, anh muốn dẫn em đến một chỗ.”

Tôi hỏi: “Chỗ nào thế?”

Bạch Dực đang muốn mở miệng, thì Lục tử vọt vào, miệng cứ hét toáng lên là bên ngoài trời thật nóng. Vừa thấy chúng tôi đang gần sát bên nhau thì lùi lại mấy bước. Tôi nhanh chóng buông tay Bạch Dực ra, xấu hổ nói: “Đã lấy mọi thứ chưa?”

Lục tử đặt một cái hộp bằng kim loại lên bàn, lau mồ hôi đang nhễ nhại nói: “Anh Lục của cưng đã ra tay, thì còn thứ gì mà không lấy được. Cứ dùng thoải mái, đừng khách sáo nha!”

Mắt Bạch Dực lúc này đã bình tĩnh lại như cũ, làm như vẻ bất an lúc này chỉ là ảo giác vậy. Anh cầm lấy hộp đến bàn làm việc. Lục tử đối với mấy chuyện như thế này đã sớm nhìn mãi thành quen, cũng đứng bên cạnh vội vàng lấy ra dụng cụ phụ giúp cho Bạch Dực. Hơn hết cậu ta còn đảm nhận việc cẩn thận chép lại nữa. Về mặt của bọn họ vô cùng chuyên chú, nhưng nước trong chén vẫn còn đen như mực. Cuối cùng thì miếng ngọc kia cũng không còn thoát ra khí đen nữa, tôi liền mang chén đến. Bọn họ liền ra sức phục hồi lại vài chục chữ trên đó. Xem ra để đọc được đám văn tự này phải bỏ ra rất nhiều công sức. Chợt nhớ đến các nhà khảo cổ từ sáng đến tối cứ cắm đầu cắm cổ đào bới các khu di tích thật không phải dễ dàng gì. Chả trách, anh bạn tốt của tôi kia, đọc không biết bao nhiêu là sách sử còn học cả ngành khảo cổ chứ chẳng chơi. Ấy thế mà khi tôi hỏi tại sao anh lại không xin đứng việc trở thành một chuyên gia khảo cổ, thì liền ném cho tôi một cái nhìn khinh bỉ nói: “Tiểu An, cưng không biết đâu nhá. Làm khảo cổ ấy, chẳng qua y như một ông nông dân thôi. Nếu như chẳng tìm thấy gì, thì sự học cũng bằng vứt hết đi rồi.” Ngay lúc tôi còn đang miên man suy nghĩ, thì Lục tử bỗng vỗ bàn hét lớn lên: “Chuyện quả nhiên là vậy!”

Tôi cũng lon ton đi đến, hỏi cậu ta thế nào rồi. Lục tử chỉ khoát khoát tay bảo tôi chờ một chút, bọn họ làm tiếp ít việc nữa, sau đó sẽ giải thích với tôi. Tôi lại chờ vài ba giờ nữa, trời rất nhanh tối, thoảng cái đã qua 7 giờ rưỡi. Cuối cùng Bạch Dực cũng ngẩng đầu lên, Lục tử buông viết xuống. Tôi lại một lần nữa đến hỏi: “Nhị vị.... đã xong việc rồi à?”

Bạch Dực chỉ vào tờ giấy nói: “Dịch lại đi, nhiều khi chúng ta phải giải ra thêm lần nữa ấy.”

Lục tử đưa luôn cho tôi tờ giấy ý bảo tự xem. Trong đó có một đoạn văn diễn giải mấy văn tự kia. Thật may là Lục tử đã dịch lại kỹ càng thành thứ ngôn ngữ hàng ngày. Tuy không đầy đủ cho lắm, nhưng tôi có thể đọc được. Nó viết thế này: Tiên vương chú cửu đỉnh, lại tính thời thế nhiều lần, không thể đạt thành ước vọng. Sau để lại di chiếu trong lăng, ban chết cho chín người có khả năng dị bẩm thiên phú. Dùng tám loại khốc hình cực kỳ tàn nhẫn ban chết cho họ. Chia ra làm: Một người nữ mạng cực âm vào đêm âm nguyệt sẽ mổ lấy đứa con đang mang trong bụng ra, sau đó cướp đi đôi mắt âm dương của của dị nhân để tế kiếm. Dem một mỹ nữ khuynh thành lột da róc thịt cho chết. Bỏ trùng cổ giết chết một người đang sống thật thọ. Chặt đầu một học sĩ kiến thức uyên thâm tế thần cây. Dem một người thuộc dòng gia tướng cho ác quỷ nhai xương đến chết. Cuối cùng, giết một đôi đa tình và moi lấy tim một kẻ vô tình.

Đến đây, lại thu thập thi hài của chín dị nhân kia, cùng hủy với cửu đỉnh, lập lại ấn chú quỷ khí, phong bế đường vào Hà Bá điện. Phàm bất cứ ai đến gần đều phạm phải quỷ khí muôn đời làm quỷ, vĩnh viễn canh giữ cho Hà Bá điện. Đời đời kiếp kiếp không được siêu sinh.

Tôi ngẩng đầu lên nói: “Vậy là sao thế? Bọn họ dùng cách biến thái như vậy để hành chết chín người kia thật dã man quá mà. Tất cả là để chế ra quỷ khí, để dành canh cửa Hà Bá điện gì đó? Người cổ đại thật ăn no rảnh rồi làm ra chuyện dọa người nha.”

Mặt sau của thẻ đồng còn khắc bản đồ thật kỳ quái. Trên đó vẽ một vùng núi sông thật lớn, giữa đó còn có cung điện. Tuy không thấy rõ nhưng vẫn tỏa ra khí thế bàng bạc. Chắc là do thẻ đồng này đã không còn trọn vẹn nữa. Chẳng lẽ đây là mô tả lại Hà Bá điện trong truyền thuyết hay sao?

Lục tử xem đến đây thì nhăn chặt mày nói: “Cậu không thấy lạ lắm sao. Kia giống như Chu Văn Vương đã định làm ngay lúc đầu ấy. Nhưng sau đó lại thành Chu triều bí sử. Vậy thì, đến tốt cùng là vì sao Chu Văn Vương lại sợ hãi và hoảng loạn như vậy? Xem cái cách hành hạ mấy kỳ nhân kia thật quá ác độc mà. Bao gồm cả vương thất, đến đứa trẻ mới sinh cũng không tha luôn nha.”

Tôi lắc đầu, đối với các thời đại lịch sử thật chẳng rành cho lắm. Chẳng qua là xem Phong Thần bảng mà thôi, biết được thời đó người và thần cùng tồn tại. Bất quá, kia chỉ là tiểu thuyết, chuyện thật trong đó chẳng ai có thể nói rõ được. Giờ đây, chúng tôi phải lật ngược bí mật của mấy ngàn năm lịch sử, nếu không chúng tôi sẽ trở thành quỷ khí hay ác quỷ mất. Bạch Dực nhìn chúng tôi rồi không thềm nhắc lại nữa, chỉ nói thêm: “Tất cả chuyện mầu chốt đều hướng về Hà Bá điện. Mà tin tức cuối cùng ông chủ Triệu tra được là huyện Mã Đa. Đến đó, chúng ta có thể lần theo dấu vết của lão mà dò ra. Tóm lại, Lục tử đặt vé máy bay trước. Chúng tôi thu xếp xong sẽ đi Mã Đa. Đến đó sẽ tùy theo hoàn cảnh mà hành động.”

Khả năng chạy việc của Lục tử trước giờ đều rất cao. Nhưng làm việc từ sáng đến giờ khiến cậu ta có chút thần thờ, lúng túng thật lâu cũng không biết làm gì. Tôi nghĩ chắc cậu ta đã rất mệt rồi, nhưng sau đó bỗng nghe nói: “Vậy, chúng ta đi lần này.... Chắc là sẽ không bị trùng tà nữa chứ?”

Tôi không ngờ đến non nước này rồi mà cậu ta còn có thể hỏi được như vậy. Tôi nghĩ chắc cậu đang chuẩn bị tâm lý không biết chuyến này có cận kề nguy hiểm nữa hay không. Bất quá, Lục tử là anh em của tôi. Tôi không thể nhìn cậu ta đi vào đường nguy hiểm như vậy, liền vỗ vỗ vai cậu ta nói: “Aiz, Lục tử à, chúng ta cũng quen nhau hai mươi mấy năm rồi. Tôi và cậu thật đã hiểu nhau rất rõ mà. Nói thật chúng tôi đi chuyến này không biết còn mạng để về không. Nhưng tôi lại không thể không đi. Không đi thì chết chắc, còn đi nói không chừng có thể tìm ra đường sống. Hay là cậu đừng đi vậy...”

73. Chương 71: A Ni Mã Khanh (tam)

Lục tử hơi lùi về sau, cậu ta nhăn chặt mày suy nghĩ thật lâu, sau mới ngẩng đầu nói: “Không thể không đi. Tính mình vốn nhất sẵn rồi, nhưng thật sự không thể không đi. Nếu không thì hàng của ông chủ Triệu mình sẽ chẳng có cách nào thu được. Ông già kia đã đem mạng của tất cả mọi người đặt cược vào nó, nhất định là sẽ ghê ghớm lắm. Chìm chết vì mối, người chết vì tiền. Nếu phận mình mong không có mạng hưởng phú quý, thôi thì cùng cậu xuống âm phủ cho có anh có em vậy.”

Tôi không ngờ cậu ta lại nói như vậy, muốn khuyên thêm chút nữa, nhưng Bạch Dực đã cắt ngang: “Giờ chỉ mới mở đầu thôi, chuyện sau này chỉ hai chúng ta thật sẽ không xong đâu, thêm Lục tử giúp đỡ vẫn hơn.”

Không biết tại sao, khi nghe Bạch Dực nói những lời này tôi lại thấy như mình vừa bị nhúng vào một chậu nước đá, ớn lạnh từ đầu đến chân, hơi thở dồn dập nhưng đầy ngọt ngào. Chúng tôi hẳn đã không còn nhiều thời gian. Thật sự cả ba chúng tôi đều ngầm biết, người vô hồn được nhắc đến cuối cùng rất có thể chính là tôi. Tôi không biết tại sao lại gọi là vô hồn, như đang phủ định một người còn sống vậy. Tôi nhất thiết phải biết được tất cả. Nên cũng không đòi co với Lục tử nữa. Nghe những lời của Bạch Dực, mặt tôi hơi giãn ra một chút. Lục tử hộp một ngụm trà, cùng ăn tối với chúng tôi xong thì về nhà mình. Đến nửa đêm, cậu ta lại gọi điện, nói 4 giờ chiều ngày mai sẽ lên máy bay, đến Tây Ninh[1] trước, sau đó sẽ có người sắp xếp đến Mã Đa. Cậu ta bảo chúng tôi mang theo chứng minh nhân dân và vài vật dụng cá nhân cần thiết thôi, những thứ khác đều đã được chuẩn bị đầy đủ. Nhưng lại đặc biệt căn dặn lão Bạch phải mang những thứ hữu dụng kỹ càng.

Về mặt này, Lục tử chính là cao thủ rồi. Chuyến đi núi lần trước, chúng tôi đã có dịp chứng kiến sự chu đáo vững chãi, và cả thực tế của thằng ranh kia. Tôi giờ cũng không cần lo nhiều nữa, liền quay đầu đem mấy lời Lục tử nói khi này thuật lại cho Bạch Dực nghe, bỗng thấy anh như đang thất thần nhìn thẻ đồng kia. Tôi hỏi anh có gì quái lạ không? Chỉ thấy anh không hề đáp lại. Tôi phải lay lay một chút, anh mới từ từ

khôi phục thần trí, hỏi tôi sao thế. Tôi nói: “Nó có gì mà anh nhìn thất thần thế? Kia chẳng lẽ còn vấn đề gì sao?”

Anh lắc lắc đầu, dùng ngón cái miết cằm nói: “Không, không có vấn đề gì cả. Anh đang nhớ lại chút chuyện trước kia. Anh từng..... trải qua một chuyện. Nếu không có chuyện đó, tóm lại nếu không có chuyện đó thì làm gì anh đến một mống bạn gái cũng không có, cũng sẽ không đến thành phố này.”

Bạch Dực rất ít khi kể chuyện của mình, nhưng khi anh ấy nói về bạn gái tôi nghe thật chói tai, liền hậm hực đáp lại: “Đúng vậy nha, để một nhân tài như anh ầm ỨC hạ mình nơi này thật không phải. Ở đây cũng có sao đâu, dù gì cũng có thể tìm được một em xinh gái nào đó, dắt khách quê người tình thương mến thương vân vân và vũ vũ. Không ngờ anh vớ nhầm ngay một thằng đàn ông dữ dằn, ầm ƠI là ầm ỨC ƠI là ỨC MÀ.”

Anh nghe chắc là hiểu ngay ngụ ý của tôi rồi. Thế nhưng không bị tôi chọc cho bốc hỏa ngược lại còn đẩy kính nói: “Như vậy, có phải là cứng nên bồi thường chút gì vân vân vũ vũ cho anh không? Hử?”

Tôi bỗng ý thức được không khí nguy hiểm, liền thận trọng nhìn anh, lo ngại nói: “Anh thôi đi, đã không còn sớm nữa. Ngày mai chúng ta còn phải lên đường, tự quay về phòng mình ngủ đi.” Nói xong, mắt tôi cảnh giác nhìn chăm chăm xem chừng hành động của anh, vừa né tránh vừa rút lui về phòng của mình. Nhưng Bạch Dực lần này không mạnh mẽ cản tôi lại nữa, anh hơi mỉm cười với tôi, sau đó ánh mắt lại trở nên rỗng tếch, chìm đắm trong suy nghĩ gì đó. Tôi thật không yên tâm, không biết có nên về lại phòng không nữa. Nhưng chắc chắn anh sẽ không nói cho tôi biết. Tôi còn phải đoán mò mấy bí mật kia trong bao lâu nữa?

Vì ngủ trễ, nên tôi không cách gì dậy sớm được. Bạch Dực như đang lôi tôi xuống giường vậy. Mắt vừa mở ra là nhắm tịt lại ngay, đang cực kỳ mệt mỏi, vốn ngủ là không muốn dậy chút nào cả. Tôi hỏi anh gấp gáp chuyện gì, đến 4 giờ chiều mới lên máy bay kia mà, để tôi ngủ thêm chút nữa thì làm sao nào. Bạch Dực liền nghiêm mặt, sắc lạnh nói: “Cậu sao luôn giống đàn bà con gái ngủ nướng thế kia. Tôi cần chuẩn bị chút đồ, cậu phải giúp tôi đấy.”

Tôi nghe xong liền nổi điên lên nói: “Đàn bà con gái thì được ngủ nướng à? Con mẹ nó, anh đúng là kỳ thị! Tôi đã nói bao nhiêu lần rồi, cấm không được so sánh tôi với đàn bà mà. Được rồi! Chuyện gì thế, không có ông đây liền không xong sao!” Thật ra lòng tôi lại muốn hét lên, anh luôn gọi tôi là bà xã của anh mà, anh nỡ lòng bắt bà xã mình làm khổ sai sao? Nhưng vừa nghĩ đến thôi đã xấu hổ rồi, còn trông mong gì nói ra miệng nữa chứ. Thế là lại lười cãi cọ cùng anh. Sau khi tắm táp xong, thì anh đưa cho tôi một cái bánh bao nói: “Ăn sáng đi, xong thì giúp tôi gói mấy thứ này lại. Dù sao cậu cũng mạnh khỏe, khi ấy ai cũng phải tự mang lấy một túi to.”

Tôi cầm lấy cái bánh bao, nhìn anh lấy từ trong tủ âm tường ra rất nhiều thứ. Trong đó còn có một cái hộp trông như dùng để đựng kiếm. Mấy thứ linh kinh này, lúc chuyển nhà tôi có thấy qua một lần, chỉ biết là bảo bối của Bạch Dực, lúc bình thường sẽ không lấy ra chơi đâu. Mấy lần nguy ngập trước đây cũng không thấy anh đụng đến. Tôi bực mình nuốt hết cái bánh bao hỏi: “Lão Bạch, sân bay không ang mấy thứ sắc nhọn. Món đồ chơi này là hàng cấm, không lấy theo được đâu.”

Anh ngẩng đầu lên liếc tôi một cái, sau đó mở nắp hộp ra nói: “Đây không phải là thứ sắc nhọn, chỉ là một vỏ kiếm. Đến lúc đó để họ kiểm tra là được.”

Tôi càng thêm bực mình. Anh đang định làm gì? Bắt chước mấy đứa mới lớn chơi cosplay? Không việc gì sao lại dè dặt thêm mấy thứ linh kinh kia? Anh thở dài, giọng điệu vô cùng bất đắc dĩ nói: “Tôi vốn nghĩ cả đời này cũng sẽ không chơi lại nó. Nhưng lần này thật không còn cách nào khác, đành phải dùng đến. Cậu không thể ăn nhanh hơn được sao, tôi còn vài món cần cậu làm chứ không phải nhìn đâu.”

Tôi liếc cho Bạch Dực một cái sắt lêm, rồi nhét luôn nguyên cái bánh bao thứ hai vào miệng, phui phui tay bắt đầu giúp anh làm việc. Nói nhiều với anh chỉ tổ thêm phiền. Đầu tiên anh lấy ra mấy bao giống như là gạo nếp. Tôi hỏi là thứ gì, anh phui phui bụi trên bao, không thèm ngẩng đầu lên mà trả lời: “Gạo âm dương, cậu để thứ này vào túi màu đỏ. Tôi đã chia ra ba phần ình, cậu và Lục tử. Còn đây là thuốc trị cổ Cầu Ly Ngũ Hoàng Tán, cậu để vào trong túi đen, nhớ gói cho thật dày. Mấy thứ này thối lắm, tôi không muốn người qua đường nghĩ cậu bị hôi nách đâu.”

Tôi thấy anh nhét vào tay tôi tí tí thứ linh kính, thật giống y chang mấy thằng bán thuốc diệt chuột ngoài chợ vậy. Sau đó anh còn đưa cho tôi vài cái túi với màu sắc khác nhau. Lúc sau lại lấy ra một cái hộp gỗ, cẩn thận lót mấy tấm nhựa bên trong rồi đặt cái chén của Tá Thọ bà, thêm cả ngọc Huyền Hoàng và thẻ đồng kia vào. Vì thế nếu muốn trò chuyện cùng anh chỉ bằng nói với mấy thứ quái dị này còn hay hơn. Tôi bị vây bởi những thứ có hình dáng rất kỳ quái, xem ra lần này lão Bạch đã mang toàn bộ tài sản của mình theo rồi. Anh bỗng nhiên nhớ đến gì đó, vội hỏi tôi: “Bùa hộ mệnh lúc trước tôi cho, cậu vẫn còn đeo chứ?”

Tôi lần theo cổ, lấy ra một thứ trang sức kỳ quái cho anh xem: “Vẫn mang theo, đúng rồi, anh có cần không? Lục tử nói nơi đó sẽ tốn không ít bảo bối. Hay là mang theo hai ba cái để trừ tà?”

Anh thật bất ngờ, tựa như trước giờ chưa từng nghĩ đến chuyện làm bùa hộ mệnh ỉn vậy, liền gãi gãi đầu nói: “Không, tôi không cần, mấy thứ này chẳng mấy tác dụng với tôi đâu. Cậu vô sự là tôi an tâm rồi.”

Nghe anh nói vậy, mặt tôi bất giác lại đỏ lên. Nhưng lần này, anh rất chân thật. Tôi liền vờ ho vài tiếng rồi tiếp tục sắp xếp cho xong mấy thứ kia, sau đó lại chỉnh trang vật dụng tùy thân của mình. Giống như Bạch Dực, tôi cũng gói mấy đồ dùng cá nhân lại, xong xuôi cũng gần 1 giờ rưỡi. Ăn vội chén cơm trưa, chúng tôi liền đến sân bay để họp mặt cùng Lục tử. Nếu lúc sáng nằm nán thêm chút nữa, thế nào tôi cũng sẽ gấp gáp thu dọn, cuối cùng lại quên thứ này thứ nọ rồi.

Đến sân bay liền thấy Lục tử đang đợi chúng tôi. Hành lý cậu ta mang theo cũng không ít hơn chúng tôi là bao. Thế là chúng tôi liền giúp một tay, ai cũng tay xách nách mang cả mấy túi to. Cái bao kiếm của Bạch Dực cực kỳ chiếm diện tích, còn phải đem đến ban ngành để đăng ký, nhưng chẳng thể làm khó được ai, hơn nữa chúng tôi còn được Lục tử giúp đỡ, cả đám người ở sân bay chẳng làm phiền là bao thì cho chúng tôi lên máy bay. Quan trọng nhất là chúng tôi không mang theo hàng cấm, hơn nữa không nhất thiết phải giải thích với người khác. Anh nói chỉ mang theo mấy túi gạo, với lại cũng chẳng nhiều nhặn gì, bọn họ sao có thể ngăn cản được? Đương nhiên chúng tôi cũng biết, một người không được đem theo quá nhiều hàng hóa. Vì thế, Bạch Dực đã sớm dặn dò, chúng tôi cùng chia nhau ra mang, nên mới có thể thuận lợi qua cửa.

Trên máy bay, Lục tử bảo chúng tôi nên ngủ ngon một chút, phải nghỉ ngơi cho thật tốt. Tôi 10 thì đồng ý hết 8. Nói không chừng khi đến nơi, ngay cả thời gian chớp mắt chúng tôi cũng không có nói gì đến ăn no ngủ kĩ.

Tây Ninh trước giờ còn có danh xưng là “Chìa khóa của Tây Hải”, được mệnh danh là cánh cổng phía đông của cao nguyên xanh. Thời cổ đại chính là nơi tụ tập của dân tộc Khương. Trên đường đi, Bạch Dực có nói cho tôi biết, Tây Ninh thật ra là một nhánh trong dải Côn Lôn — Một hệ thống nằm giữa dải núi huyền thoại đó. Có thể nói phong thủy nơi đây vô cùng kỳ lạ. Vì nó là ngọn nguồn của ba con sông rộng lớn. Ngoài trừ Hoàng Hà còn có Trường Giang và Mê Kông. Ba con rồng châu duỗi lại với nhau không thể tách ra. Long khí bay vọt tận trời, mãi không tiêu tán, được xem là nơi cực kỳ bảo địa.

Đến Tây Ninh, chúng tôi liền cùng nhau dỡ hành lý ra khỏi sân bay. Ngoài dự liệu chính là, nơi này tuy được gọi là cao nguyên xanh nhưng, nhưng một chút cảm giác về cao nguyên cũng không có. Duy chỉ nhiệt độ trong không khí thấp hơn so với phía nam rất nhiều. Thật không hổ với danh xưng là thánh địa mùa hè. Lục tử lấy ra một bản ghi chép nhìn vào chúng tôi nói: “Ông chủ tôi hình như đã đặt hàng gì đó ở nơi này. Nhưng lão già kia cứ kín như bưng ấy. Nên đến đó các cậu đừng nói gì hết, cứ để cho tôi. Lấy được thứ kia thì chúng ta chạy ngay, chẳng dây dưa với bọn họ làm gì.”

Đến đây, tôi bỗng nghĩ đến một chuyện quan trọng, vội vỗ vỗ vai Lục tử hỏi: “Ông chủ của cậu bảo là đi Mã Đa mà. Giờ chúng ta đang ở Tây Ninh, để đến được đó cần một quãng dài nữa. Thế thì phải đi đứng làm sao đây hả?”

Lục tử vừa định trả lời thì nghe Bạch Dực nói: “Đến núi A Ni Mã Khanh.”

Lục tử gật gật đầu nói: “Đúng vậy, lần cuối cùng là ông chủ Triệu đã sắp xếp tiếp viện ở núi A Ni Mã Khanh. Đúng rồi, lão Bạch sao anh biết chuyện này?”

Bạch Dực suy nghĩ một chút nói: “Tôi chỉ suy đoán, bởi như trong truyền thuyết thần điện ở nơi núi liền sông thì chỉ duy nhất A Ni Mã Khanh mới đáp ứng đủ thôi.”

Ba người chúng tôi bước lên chiếc xe du lịch vừa trở đến. Lục tử đọc địa chỉ bảo tài xế đưa chúng tôi tới thẳng đó. Đến nơi, thì ra là một tiệm bán phụ tùng, có một thanh niên người bản xứ đang mặc áo phạch

ngực sửa động cơ. Thấy Lục tử đến gần cậu ta liền hỏi chúng tôi muốn mua thứ gì. Lục tử liếc chúng tôi một cái xong nói chuyện thật mạnh bạo: “Tìm ông chủ của cậu, Lão Tề Què.”

Cậu người làm vừa nghe đến ngữ điệu này thì nhìn nhìn chúng tôi, hạ giọng nói nhỏ: “Ông chủ ở phòng trong, các người tự mình vào đi.”

Nói xong, Lục tử liền dẫn chúng tôi qua những căn phòng nhỏ hẹp. Chỗ này rất nóng nực với một cái quạt sắt lớn cứ liên tiếp thổi gió. Có một ông già khoảng 60 tuổi đang mặc áo sơ mi kẻ ô màu lam ngồi đọc báo. Nhìn thoáng qua thật không giống với trùm xã hội đen chút nào, ngược lại trông như ông cụ giữ cổng trường của chúng tôi vậy. Lục tử bước đến, giọng điệu khách khí hơn rất nhiều, hí mắt cười nói: “Chú Tề! Chú khỏe không ăh!”

Ông già tháo kính lão xuống, ngẩng đầu nhìn chúng tôi, cuối cùng cũng mở miệng cười nói: “Đây không phải là người có năng lực nhất của cậu em Triệu, A Lục sao. Có chuyện gì? Tại sao lại đến nơi này của bọn ta thế?”

Lục tử cười nói: “Ha hã, con là tranh thủ thời gian, ông chủ có đặt ở ngài đây vài món thiết bị.”

Lão Tề Què nhăn mặt như luống cày[2] nhìn vào chăm chăm vào tờ báo nửa ngày mới nói: “Này thì.... Aiz, không phải cậu em Triệu kia dạo trước đã bất hạnh qua đời sao? Vì sao thế? Lần này cậu đến lấy thiết bị? Là muốn làm một mình?”

Lục tử ha hả cười vang nói: “Ha ha, một mình con làm gì kham nổi chứ. Ngài cũng biết con không đủ khả năng như thế mà. Bất quá, lần này đến đây là hy vọng có thể hợp tác với chú Tề đây.”

Lão Tề Què cảm thấy hứng thú a lên một tiếng. Lục tử không nhanh không chậm, cứ đều đều nói tiếp: “Ngài cũng biết, ông chủ Triệu lần này chuẩn bị một phi vụ rất lớn. Bất quá, con dám chắc, ngài chẳng thể nào biết được rốt cuộc là ông ấy muốn làm cái gì. Nói thật, đến con đây ít nhiều cũng là tâm phúc của ông ấy, nhưng cũng chẳng biết gì. Nhưng dù không biết thẳng thừng, thì con cũng nắm được vài thông tin đáng giá lắm. Nên nếu ngài đem mấy thứ đó cho con tiếp tục sử dụng. Con dám võ ngực cam đoan, xác suất thành công so với ông chủ Triệu còn cao hơn ấy. Ông ta biết, con cũng biết, ông ta không biết, con hiện tại cũng có thể biết. Ngài cứ xem như đang hợp tác với tay chân của ông chủ Triệu đi. Sau đó chúng con sẽ nhượng lại cho ngài 15%. Nếu ngài không đồng ý.... Con cũng biết những người khác hẳn sẽ có hứng thú đi.”

Lão Tề Què day day huyết thái dương, sau đó chỉ chỉ mấy cái ghế mây đối diện bảo chúng tôi ngồi xuống. Nhìn hành động đó, tôi biết lão đã bắt đầu dao động. Khi lão Tề bắt đầu hỏi đến thân phận của tôi và Bạch Dực, Lục tử trả lời rằng chúng tôi chính là người thân cận của cậu ta, có thể xem là trực tiếp tham dự, vì ông chủ Triệu trước khi chết đã chỉ định chúng tôi là người hợp tác. Cái gọi là tin tức mới nhất cũng do chúng tôi cung cấp vậy.

Cậu ta vừa nói xong thì Lão Tề Què liền nhìn quét qua đánh giá chúng tôi từ trên xuống dưới. Tôi lạnh cả sống lưng, bất quá vẫn cố để không lộ ra là mình đang lo sợ vì ánh mắt sắc bén của ông già này. Thái độ trước giờ của Bạch Dực vốn dững dưng, nên lão có nhìn cách mấy thì cũng chỉ thấy một người lạnh lùng trước mặt mà thôi. Ngược lại, ánh mắt anh lại tạo cho người khác cảm giác bị uy hiếp. Điều này đến Lục tử cũng không làm được. Tôi cứ tưởng còn phải tốn thời gian làm nhiều chuyện rắc rối lắm, nhưng không ngờ sau khi nhìn chúng tôi chán chê thì lão Tề liền vỗ đùi nói. “A Lục, chú nhìn thái độ của mấy người đi cùng mày thấy rất yên tâm. Đó! Mấy thứ này mày cứ lấy đi, sau này có bay cao bay xa thì hãy nhớ kỹ là hôm nay chú Tề đã hậu thuẫn ày nhá.”

Lục tử mỉm cười đứng lên, ông già này thật sự là một người què, cũng bước khập khiễng đến ôm lấy cậu ta. Cười nói: “Hậu sinh khả úy nha, lúc trước ông chủ Triệu luôn trọng dụng mày. Với năng lực của mày, cơ nghiệp sau này hẳn phải vượt quá cả ông chủ Triệu. Hậu sinh khả úy nha.”

Lục tử cũng đáp lại mấy câu khách sáo, lão Tề liền bảo cậu thanh niên đang sửa động cơ dẫn chúng tôi đi lấy đồ. Vừa thấy thứ được gọi là trang bị kia, chúng tôi liền hiểu ngay tại sao Lục tử lại đặt nặng chuyện này như vậy. Thì ra Lão Tề Què đó bề ngoài là cung cấp thiết bị thám hiểm, nhưng chủ yếu chính là buôn lậu súng ống, đạn dược, thuốc nổ,... Mấy thứ này đóng vai trò rất quan trọng nếu không muốn nói là thiết

yếu. Lục Tử tính toán xem sẽ lấy bao nhiêu thuốc nổ, lại mở bao đựng dây chì cạnh đó nhìn vào. Cậu giúp việc có chút không kiên nhẫn nói: “Nhìn đã rồi phải không. Mấy thứ này toàn nhập về từ Trung Đông đấy.”

Lục tử vỗ vỗ bao gật gật đầu đưa cho cậu giúp việc một gói thuốc lá nói: “Vẫn như cũ.”

Cậu giúp việc mở gói thuốc ra nhìn vào bao bì màu đỏ của nó, giọng nói cũng dễ chịu hơn rất nhiều. Cậu ta giúp chúng tôi tìm một chiếc xe chở đồ, sau đó nói: “Anh Lục, các anh ở lại Tây Ninh một đêm đi. Hôm sau sẽ có xe chuyên dụng đưa các anh tới Mã Đa. Đến đó rồi nhớ phải trang bị cẩn thận. Sau này sẽ có tiếp viện nhiều hơn, giờ chỉ lèo tèo vài móng thôi.”

Lục tử vỗ vỗ vai cậu thanh niên kia. Sau đó chúng tôi được cậu ta dẫn đến khách sạn đã được đặt sẵn. Tại đây, chúng tôi sẽ làm công việc chuẩn bị cuối cùng. Bạch Dực đã nói sơ qua một chút. Đại khái thì mục tiêu lần này là một chỗ trên núi A Ni Mã Khanh. Đó là nơi giao nhau giữa núi non và sông Hoàng Hà. Nhưng cụ thể thế nào thì phải dựa vào may mắn của chúng tôi rồi. Núi A Ni Mã Khanh còn bao gồm một hàm nghĩa là núi thần khai nguyên của Hoàng Hà, trực tiếp chịu ảnh hưởng của long mạch từ núi Côn Lôn. Trước giờ luôn có rất nhiều người hành hương đến thánh địa này. Hành động lần này của chúng tôi đều do lão Tề phụ trách chuyện đi lại. Nhưng Lục tử lại nói lão già này vô cùng âm độc, rất sợ lão lên cho người theo dõi, khi đến nơi thì sẽ giết hại hết cả ba chúng tôi. Nên quyết định đến Tây Ninh sẽ đi xe khách đến Lạc Châu của huyện Mã Thâm trước đã. Thật may bây giờ là trung tuần tháng bảy. Nơi đó mưa nhiều chứ không có tuyết. Nếu không, rất có thể sẽ trở thành một ngọn núi tuyết to gió lớn. Tóm lại Chúng nhất định phải trang bị kỹ càng. Sau đó hai ngày sẽ đến núi A Ni Mã Khanh. Đại bản doanh của dòng sông băng Cáp Nhĩ Mã Hiếu.

Tuy không phải là điểm du lịch chính, nhưng A Ni Mã Khanh vẫn là ngọn núi khổng lồ, nghe nói đỉnh của nó so với Châu Mục Lạp Mã còn cao hơn, rất hiếm khi có người hành hương lên đó. Nên bọn chúng tôi lũ khù lên núi đã khiến nhiều người bên ngoài chú ý. Nếu có người hỏi qua, chúng tôi đều thống nhất nói là từ trường đại học phía nam đến để tham quan nghiên cứu. Thuốc nổ và súng được giấu sâu trong hành lý. Thật ra thì lên núi tuyết không thể dùng đến thuốc nổ được, nếu không khéo sẽ dẫn đến những trận tuyết lở khủng khiếp. Đến lúc đó, ba người chúng tôi đều chung một mệnh là bị chôn chôn ở A Ni Mã Khanh. Nhưng súng thì nhất thiết phải có, đặc biệt là lúc vào địa cung, xảy ra chuyện gì thật khó lòng nói trước.

Qua ngày thứ ba, chúng tôi cuối cùng cũng chuẩn bị đầu vào đó, đặc biệt là tránh được bọn theo dõi của Lão Tề Què. Im hơi lặng tiếng ngồi an vị trên xe khách đi Mã Thâm. Trên người của tôi chủ yếu là mang theo thức ăn cùng vài đồ dùng cấp cứu, túi ngủ,... Chúng tôi chỉ đem một lượng nước đủ dùng vì nơi này chỗ nào cũng đóng tuyết dày đặc, chỉ cần làm tan tuyết là có thể uống được. Còn lại thuốc nổ và những thứ khác đều nằm trong hành lý của Bạch Dực. Lục tử thì vác theo mấy dụng cụ thiết yếu, nhưng mỗi người chúng tôi đều dự phòng ít dụng cụ y tế cần thiết cho cho riêng mình. Chính là lo sợ lỡ như bị tách ra, trên người nếu không có thiết bị cứu trợ thì nguy. Mỗi người xách theo ít nhất là hơn 40 kg trên người. Trong đó Bạch Dực là người mang nặng nhất cũng là người vất vả nhất. Anh bọc cái bao kiếm của mình bằng vải len màu đen, để thật chắc trong ba lô. Nhưng bên ngoài nó anh lại gói thêm một lớp vải bố màu vàng chói mắt đến độ thẳng mù nhìn cũng ra.

Thật ra khi tôi vừa bước vào địa phận của Mã Đa, thì lòng tôi bỗng có cảm giác kích động như sắp biết được chân tướng sự thật. Đây cũng tương đương với chỉ cách cái chết một đường chỉ mỏng. Nếu ván cờ thứ tám là cái chết như đã nói, thì hành động của chúng tôi thật giống như tình cảnh của Nhạc Lan trước kia. Có lẽ thần điện núi A Ni Mã Khanh, nơi đang chôn giấu thứ gì đó cũng sẽ là nơi chôn chôn của tôi. Áp lực của tử vong kiến tinh thần của tôi thêm mất cảm. Đôi khi, tôi lén lấy bút ra viết di thư ình. Càng buồn cười hơn, thỉnh thoảng ngắm nhìn Bạch Dực đang đọc sách cạnh bên, tôi bỗng cực kỳ xúc động muốn nhào đến ôm chặt lấy anh. Hiện tại, Bạch Dực vẫn ở cạnh tôi như cũ. Anh nói sẽ chẳng quảng gì đến tính mạng của mình mà theo giúp tôi đến cùng. Bạch Dực không phải là người biết biểu đạt tình cảm của mình nhưng lại rất quan tâm đến cảm nhận của tôi, nên vẫn không muốn để tôi rơi vào khó xử. Bất quá, trước mặt anh tôi cứ trái tính trái nết hết lần này đến lần khác, từ đó cũng quên mất tình cảm của tôi và anh vốn dĩ chẳng phải là anh em. Mỗi lần anh chăm chú nhìn vào mắt tôi, tôi lại thêm một lần trốn tránh, cứ như vậy thật sự quá mức dễ tiện đi.

Tôi nhìn ra không gian bên ngoài, mây dày đặc che lấp đi mặt trời, chỉ hơi lộ ra một vầng trắng sáng mà thôi. Cảnh sắc ngoài cửa sổ xe vô cùng đơn độc và tiêu điều. Tôi mở lớp kính xe cho gió thổi vào, để những

ngọn gió nơi cao nguyên làm tóc mình bay tứ tán. Lúc tôi chuẩn bị đóng lại kính xe thì bỗng thấy hình như có một người đang theo sau xe mình. Lòng tôi giật mình, sao lại có một người đi theo chúng tôi thế kia? Nhìn hắn ta giống như đang đi đường trường, đầu cúi xuống, hai tay duỗi thẳng về phía trước. Tôi vội vàng nhích sát lại Bạch Dực nhìn thêm lần nữa. Nhưng khi tôi vừa thò đầu dài ra cửa sổ, lại thấy chẳng có ai cả. Bạch Dực hỏi tôi sao thế? Tôi nói vừa mới thấy người theo sau xe, hình như là một phụ nữ. Dáng vẻ có chút giống với người đàn bà trong Linh Viên ngày trước....

Anh mím môi không nói gì, nhanh chóng đóng lại kính xe, sau đó vỗ vỗ vai ý bảo tôi đừng lo lắng. Nhưng tôi lại cảm thấy như oan hồn của quỷ chú đã đến đây. Nó khiến cho xung quanh tôi luôn xảy ra nhiều chuyện ma quái. Có lẽ bọn họ chưa từng vì cái chết mà buông tha tôi. Ngược lại mấy u linh kia vẫn luôn theo sát bên. Bí mật quan sát, lòng tôi thầm nghĩ: Cuối cùng bọn họ cũng đã đến nơi này. Chẳng lẽ đây là mục đích của Tá Thọ bà, muốn dùng chúng tôi làm vật hy sinh, lấy đi bảo bối tâm tâm niệm niệm của ông chủ Triệu trong thần điện kia? Lục tử điều chỉnh lại thiết bị định vị GPS lần cuối. Cậu ta không nhìn thấy thứ kia, mà tôi cũng không định sẽ cho cậu biết về nó. Tới Mã Thẩm, chúng tôi ở ven huyện thuê một chiếc xe jeep có tính năng vượt trội nhất chuẩn bị đến vùng phụ cận của núi tuyết. Dọc đường xóc nảy đến độ xương cốt của tôi xém chút nữa là rã ra rồi. Tôi cố cắn chặt răng, sợ nếu không thì nó sẽ va vào nhau gãy hết mất. Lục tử nắm chặt lấy thanh an toàn, liên tiếp mắng tài xế bảo chạy êm một chút, có phải muốn mưu sát chúng tôi không. Đến chân núi, Lục tử đã gần như ngã gục, cậu ta run run để chúng tôi đỡ xuống. Sau đó chiếc xe liền quay đầu chạy như điên. Tôi oán thán nói: “Đừng có ói đấy, cậu ói nhìn ghê lắm, sẽ làm cho ông đấy cũng muốn trào ra theo!”

Bạch Dực khoát tay ý bảo chúng tôi đừng nói nữa. Tôi ngẩn đầu nhìn trời, nghe thấy tiếng sấm rền vang. Thời tiết hình như không tốt cho lắm, sau núi rất có thể đang mưa lớn hoặc mưa đá cũng không chừng. Dân nơi này nói, trời sấm rền liên tiếp như thế là do thần núi biết được có ác ma đang đi vào thánh sơn, nên mới cảnh cáo như thế. Người muốn chúng tôi hiện giờ không được lên núi. Một ông lão người bản xứ không thêm nhìn đến chúng tôi nói. Chúng tôi có tổng cộng là 11 người. Trừ ba người chúng tôi là người ngoài ra thì còn có một thành viên của câu lạc bộ leo núi. Ông lão bản xứ kia nói tiếng phổ thông rất sôi, nhưng thỉnh thoảng khi rối lên lại chen thêm vài từ địa phương. May mắn trong đoàn có người biết tiếng nơi này nên giải thích cho chúng tôi hiểu, anh ta nói: “Thời tiết vốn không phải sấm sét như vậy, giờ lại xảy ra thế kia chứng tỏ trong nhóm chúng ta có người không sạch sẽ, mang theo tử khí của ác quỷ. Nếu lên núi sẽ hại chết tất cả mọi người. Trừ phi tìm cho được người này, bỏ hắn lại, sau đó mới có thể tiến vào núi A Ni Mã Khanh. Nếu không ông ta sẽ không cho chúng ta thuê bò, ngựa đâu.”

Vừa nói xong, tôi liền phát hiện ánh mắt của vài người trong đoàn bỗng trở nên thấp thỏm. Ngay lúc đó liền nghe một giọng nói hầy còn trẻ cất lên: “Sao thế? Đến bây giờ còn mê tín như vậy, thêm một ít tiền là được chứ gì.”

Mấy người khác liền hô ứng theo, ông già chỉ liếc nhìn họ một cái, miệng nói mấy câu bằng tiếng địa phương, cuối cùng lại nhìn thật kỹ ba người chúng tôi. Mắt ông như hạt châu đen vô cùng, lúc nhìn chăm chăm vào, tôi tưởng chừng như linh hồn của mình cũng trôi tuột theo ánh mắt đó. Ông cứ nhìn ba người chúng tôi mãi, rồi rồi cất tiếng bằng thứ Hán ngữ sút mẻ: “Ba người bọn mi có hơi thở của ngọn núi lớn. Bọn mi từ nơi mô đến đây?”

Ánh mắt xa xăm kia cứ nhìn mãi về phía tôi. Bạch Dực vội làm tư thế thỉnh an theo kiểu người Tạng với ông già, lão cũng hành lễ y như thế. Xong rồi anh mới bắt đầu lên tiếng: “Chúng con đang trên đường đi tìm sự thanh khiết từ thần núi A Ni Mã Khanh để tránh nạn tai ạh.”

Mấy câu này của Bạch Dực thật khéo đến diệu kỳ. Anh nói với giọng điệu vô cùng thành kính. Nếu không có việc này mọi người vẫn cho nhóm của chúng tôi là khách hành hương bình thường. Quả nhiên ánh mắt của ông già cũng trở nên thành kính, ông nói vài câu bằng tiếng địa phương gì đó, xong lại nhìn chúng tôi nói: “Người bạn thân mến, thần núi A Ni Mã Khanh không cho bọn mi tiến vào. Trong đoàn ni có người dẫn ác quỷ đến. Bọn mi sẽ làm tan tuyết trên núi, khiến dòng Hoàng Hà thuần khiết không còn sạch sẽ nữa.”

[1] Là một thành phố nằm bên sông Hoàng Hà thuộc tỉnh Thanh Hải, Trung Quốc. Loài cây biểu tượng cho nơi này là cây liễu nha.

[2] Nguyên văn: Mặt nhẵn thành chữ xuyên ()

74. Chương 72: A Ni Mã Khanh (tứ)

Nhóm bên kia bỗng bước ra một người đeo kính râm. Hắn móc túi đưa cho ông già 100 đồng. Nhưng lão vừa nhìn đến tiền liền nổi giận, quăng luôn tẩu thuốc rồi dẫn ngựa và bò bỏ đi. Một đám người chúng tôi cứ ngây ra đó mà nhìn. Lục Tử đang đứng bỗng hừ lạnh nói: “Này này, có mỗi tờ bạc đã định mua một nhà thông thái, biểu tượng của linh hồn dân tộc Tạng àh? Đến mấy trăm mà ông đây còn ngượng không dám lấy ra nữa là. Nếu muốn cũng phải viết chi phiếu chuyển khoản chứ.”

Tôi sợ Lục tử chém gió thành bão, liền vội vàng kéo cậu ta lại nói: “Thằng ranh mày đang hoang chút đi. Trả bằng chi phiếu, trước đây ba mày không ày tiền ăn kem, mày còn lên trộm của ông già sửa xe đạp hơn năm chục tuổi kia!”

Người mang kính râm kia tháo kính xuống, liếc Lục tử một cái sắc lẹm. Cậu ta lại nghĩ là hắn muốn kiêu chiến, liền đứng thẳng người, quát lên: “Muốn đánh nhau sao? Mười mấy người bọn bây chơi với ba người chúng tao? Tưởng boss nhiều là thắng àh?”

Tôi thấy người mang kính râm rất có thể là thủ lĩnh của nhóm bên kia. Thằng nhóc này lại cứ hăng tiết vệt mà làm loạn lên. Chúng tôi có phải đến đây để đánh nhau đâu. Thế là tôi liền kéo Lục tử lại, nhìn sơ qua người đó nói: “Mọi người đều muốn lên núi mà, đừng làm rối lên nữa. Nghĩ cách thiết thực không phải hay hơn sao.”

Người thủ lĩnh kia cũng nhìn lướt qua tôi, đánh giá xong xuôi mới giơ tay ra nói: “Xin chào, tôi tên Tào Dương. Hành vi lúc nãy có chút không đúng. Bất quá, hiện giờ tất cả mọi người đều muốn lên núi. Việc cấp bách là không có bò hay ngựa, nếu vậy hay chúng ta cứ mang đại hành lý lên núi vậy.”

Tôi cũng thành khẩn bắt lấy tay hắn. Nhấn mày nhìn đám người kia, ngoại trừ hai phụ nữ, còn lại đều là đàn ông thân thể cường tráng, nó tạo cho tôi cảm giác là bọn họ cùng chung một nhóm ở đại học. Ở họ có toát lên một không khí nghiêm túc nói không nên lời, giống như là quân nhân vậy. Tôi đề chặt vai Lục tử xuống, ngăm bảo cậu ta chú ý một chút.

Hắn nhìn sơ qua đồng hành lý hoành tráng của ba người chúng tôi. Tôi thở dài nói: “Vấn đề là ông lão người địa phương nói chúng ta không thể lên núi. Nếu không tìm ra người này, cả đoàn người ở đây đều phải kẹt lại dưới chân núi rồi.”

Một thanh niên trong nhóm bọn họ đứng dậy nói: “Thật không được sao. Chúng ta cứ mang hành lý của mình lên lưng, không cần phải để lại thứ gì.”

Tôi cười gằn nói: “Sao cậu biết là không cần hả? Leo núi không phải chuyện cậu muốn thế nào là ra thế ấy. Còn vác theo hết cả đồ đạc này, cậu đang mang hành lý để lên núi tuyết đấy.”

Người mang kính râm liếc cậu thanh niên kia một cái, cậu ta vội lùi về sau không nói tiếng nào nữa. Nhưng những lời của thằng nhóc kia đã chứng tỏ rằng nó chưa từng có kinh nghiệm trong mấy chuyện này, nên mới đưa ra cách tiêu cực như thế. Nói thẳng ra là vốn chẳng biết núi non là gì. Tôi cũng cảm thấy nghi ngờ bọn họ rất nhiều. Ngoài ra, Bạch Dực này giờ đều chẳng nói tiếng nào. Chuyện này đã chứng minh rằng lai lịch của bọn họ chắc chắn có vấn đề, nên anh mới lạnh lùng quan sát nhất cử nhất động của chúng thế kia.

Người mang kính râm nhìn chúng tôi một lúc rồi lại cười đáp: “Ha ha, mỗi người một mục đích. Nếu đã muốn lên núi như vậy cũng không nên khư khư chấp nhất làm gì. Đợi chút nữa chúng tôi tìm ông già người bản xứ lúc này thương lượng lại xem sao.”

Đến Lục tử cũng nghe ra mấy lời kia đang mang theo giọng điệu uy hiếp. Không khí bỗng nhiên trở nên vô cùng căng thẳng. Ba người chúng tôi đều không lên tiếng, Bạch Dực vẫn ngồi kể sát hành lý của mình nhìn chúng tôi. Lục tử thầm đưa mắt với tôi, sau đó lên làm vài động tác ra dấu. Tôi cũng vội ngăn cậu ta lại thì thầm nói: “Đừng làm chuyện thiếu suy nghĩ. Chúng ta có súng mà, giữ an toàn với đám người kia cũng không khó lắm. Tóm lại cứ hòa bình với bọn họ trước đã, nếu quá căng thẳng thì hành động cũng được.”

Người đứng đầu kia thấy chúng tôi thì thầm với nhau thì xum xoe lại. Hắn cho chúng tôi hai điếu thuốc, cũng không quên dúm cho Bạch Dực đang ở xa xa một điếu. Sau đó châm lửa nói: “Ba vị đến đây hẳn vì mục đích của mình, 10 anh em chúng tôi đương nhiên cũng tự có lý lẽ riêng. Ông già kia không chịu chờ giúp, cùng lắm thì tìm một người trẻ tham tiền mang cho vậy.”

Tôi vừa nghe có 10 người thì xem nuốt luôn điều thuốc, thật khó tiêu mà. Tôi sặc vài cái rồi hỏi: “Các anh có 10 chứ không phải 11 người sao?”

Vừa nghe tôi nói xong thì mặt người mang kính râm bỗng hiện lên lo lắng. Tôi nghĩ thầm hay mình đã nói sai gì sao? Nhưng sau đó hắn liền nhanh chóng khẳng định: “Không, chúng tôi chỉ có 10 anh em. Em trai àh, sao em có thể nhìn 10 thành 11 thế?”

Tôi phả ra một ngụm khói, sau đó day day huyết thái dương, nói: “Thật ra cũng không rõ lắm. Bản thân tôi đối với mấy thứ của cội âm hơi mẫn cảm. Lúc đầu tôi nhìn thoáng qua, hình như nhóm của các anh có dư ra một người. Thật sự thì.... Tôi chỉ thấy bóng của nó mà thôi.”

Tào Dương phát phát tay ý bảo tôi đừng nói thêm gì. Hắn ta cứ một mực khẳng định là tôi bị hoa mắt. Tôi cũng không tự bêu xấu mình nữa, sau khi hút xong điều thuốc thì về bên cạnh Bạch Dực. Anh thấy tôi đến thì đưa ột ly trà còn ấm, nhiệt độ nơi này luôn tạo cho người khác cảm giác không phải là mùa hè. Lục tử sau khi tìm được chỗ ngồi yên ổn thì quay đầu nhìn chúng tôi nói: “Mẹ nó, gặp toàn ruồi bọ gì không. Giờ còn phải chung đoàn nữa. Chúng ta ở cùng cái ổ này đến trưa vậy. Đợi đến chiều sẽ có một đoàn ngựa thồ do bọn trẻ tuổi dẫn qua. Khi ấy đừng nói là bỏ đến ngựa cũng có thể thuê được.”

Bạch Dực vẫn không nói gì cứ lặng im trông chừng hành lý. Tôi cũng là lần đầu tiên thấy anh quái dị như thế. Bạch Dực thở dài có chút u buồn nhìn lên dãy núi cao xa xa kia nói: “Xem ra, đã đến nước này. Mấy thứ kia đều tụ tập đến A Ni Mã Khanh cả rồi.”

Tôi cũng buồn bã đứng lên, thì thầm mắng: “Thế thì bọn họ muốn làm gì chúng ta? Hay chỉ theo chúng ta mà thôi?”

Anh lắc đầu đầy bất an, xong lại ngẩng lên nhìn không trung. Tôi cũng nhìn theo, mây đang dần tụ lại, nhìn thật bình yên trong trẻo. Giữa những đám mây màu đen thỉnh thoảng lại lóe lên những chớp sáng tím, sau đó là tiếng vang thật lớn. Tôi nghĩ chắc trời sẽ mưa ào ngay thôi, nhưng bầu trời vẫn cứ sấm chớp liên hồi, đến một giọt nước cũng không rơi xuống. Điều này làm tôi càng thêm tin tưởng lời ông già kia là sơn thần đang cảnh báo. Mà tôi lại gặp qua vong hồn. Chúng có sao không chịu yên nghỉ, mà cứ đeo bám tôi mãi như thế? Từ trong bóng đêm nhìn trộm tôi, khiến tôi lúc nào cũng mang cảm giác là nghe được tiếng rên xiết của chúng sau lưng mình, thậm chí còn giống như chúng đang chạm tay vào lưng tôi.

Mắt tôi càng lúc càng mê đắm, mắt trái lại trở nên dị thường một cách trầm trọng. Nhưng lòng tôi lại trống rỗng, như vừa bị ai đó đào bới đem đi hết vậy. Bạch Dực bỗng dùng bàn tay che mắt tôi lại, dịu dàng nói: “Nếu thấy không đúng thì đừng nhìn nữa. Dù em có bị mất lại thì anh vẫn có thể dẫn em đến đó.”

Tôi thở ra, sau lại hít sâu một hơi, cảm giác như nước sông Hoàng Hà đang bị hút hết vào phổi của mình vậy. Lục tử khốn khổ chạy đến chỗ chúng tôi, nói: “Tìm được một đoàn ngựa thồ đồng ý dẫn chúng ta vào núi rồi, có thể chất đồ đạc lên rồi đi ngay lập tức. Bất quá phải trả cho họ cao hơn nhiều lắm. Đúng là có tiền mọi thứ đều thông, giờ có thể lên núi rồi.”

Tôi hỏi: “Vậy bọn họ thì sao?”

Lục tử khinh bỉ nói: “Đương nhiên là đi cùng nhau. Nương tựa! 10 người này vốn không thể lên núi được. Ấy thế mà tên họ Tào cứ ra sức hò hét buộc trâu bò lên núi. Đến đó rồi để xem chúng bị đùa chết thế nào.”

Tôi nghe Lục tử nói vậy cũng cố làm mặt tỉnh nhìn cậu ta nói: “Vậy chúng ta cũng lên đường thôi. Đúng rồi, chúng ta nên cẩn thận một chút, đừng tỏ vẻ ta đây cái gì cũng biết. Nếu không, chỉ sợ người ta chưa bị đùa chết đã quay lại hại chết chúng ta rồi đấy.”

Bạch Dực sờ sờ cái bao kiếm, sau đó liền mang ba lô lên lưng. Tôi và Lục tử cũng mang hành lý của mình. Cậu ta cứ khẳng khẳng bảo tôi phải đeo theo một cây mã tấu Thụy Sĩ. Xem ra, đã hoàn toàn cho những người kia là kẻ địch của chúng tôi.

Nhưng lúc tôi xóc ba lô lên vai bỗng cảm giác như bị ai đó kéo xuống. Bất quá nó chỉ xảy ra trong nháy mắt. Lục tử hỏi tôi sao thế. Tôi lắc đầu nói không có gì. Ba người chúng tôi đem mấy hành lý còn dư ra đặt lên lưng ngựa. Tổng cộng chỉ dùng có hai con. Nhưng bên phía Tào Dương hình như đã thuê hơn phân nửa số ngựa. Đầu lĩnh của đội ngựa thồ này là một người trẻ tuổi thuộc dân tộc Tạng, tên Khố Lôn. Nhưng cậu ấy lại rất thích chúng tôi gọi mình là Ngưu Giác (~ sừng trâu) Cậu ấy nói, thời tiết khác thường

như thế này, nếu muốn mấy ông lão đưa chúng tôi lên núi là không thể nào rồi. Chúng tôi phải đi dọc theo phía tây sông Tổ Thiết Mộc Khúc hơn 30 km mới đến được đại bản doanh của dòng sông băng Cáp Nhĩ Mã Hiếu. Đến lúc đó mới có thể.... Tách ra với nhóm ruồi bọ kia.

Lục tử cho Ngưu Giác một gói thuốc lá, khách sáo gọi cậu ấy là người anh em Ngưu Giác. Ngưu Giác nhìn nhìn chúng tôi xong lại đến đám người kia nhả mày nói: “Mần rằng mà dẫn theo phụ nữ? Nếu xảy ra chuyện gì thì phụ nữ của bọn mi phải tự chịu ni.”

Lục tử nhìn 10 người kia giễu cợt: “Người ta là có tình thú. Bất quá, tám nam hai nữ, còn không phải chia đều lắm sao.”

Ngưu Giác nghe Lục Tử nói vậy cũng nhe hàm răng vàng xỉn ra vừa cười nhạo theo vừa hút thuốc xem kịch vui. Hai người phụ nữ kia thì bối rối đỏ mặt. Một thành viên nam trong nhóm kia tên là Lý Chính Kỳ giận đến run cả người. Hắn xông ra đứng trước hai cô kia, chỉ vào mặt chúng tôi quát: “Ba tên lưu manh bọn mày, có bản lĩnh thì xuống núi rồi cứ chờ đó. Ông đây còn không tìm người làm thịt bọn mày sao!”

Tôi biết Lục Tử nhìn bọn người này thật chướng mắt, muốn nhân dịp này đem họ ra giễu cợt. Nhưng thật sự cũng nghe không lọt tai mấy lời của cậu ta. Nếu còn âm ỉ nữa sợ rằng đến núi cũng không đi lên được, thế là liền cất tiếng nói lớn lên: “Được rồi, được rồi, người anh em của tôi nói chuyện thật ác mồm. Các người đừng tính toán với cậu ta làm gì. Cứ tiếp tục đi đi.”

Người họ tên Lý Chính Kỳ cười lạnh nói: “Biết ông đây lợi hại nên rút cổ lại chứ gì. Nhìn mày chẳng giống một thằng đàn ông chút nào. Vừa thấy liền biết ngay là đang cặp kè với tên mặt bơ kia. Hai đứa mày là bồ bịch chứ gì.”

Cậu nói kia làm dây thần kinh tôi run lên. Tôi vốn cũng chẳng ưa gì bọn họ. Nếu không phải cấp bách nói không chừng tôi và Lục tử đã cùng nhau đập chết bọn chúng. Chẳng cần cứ ba lần bốn lượt đóng vai người tốt giả hòa làm gì. Mà tôi hiện tại muốn tốt cũng không xong nữa rồi. Bọn họ đang chửi trên đầu tôi thế kia mà. Thật hết cách rồi! Tôi liền nắm tay lại mắng: “Tao thêm vào, con mẹ mày. Đồ mặt dày không biết xấu hổ. Dám nói tao không giống đàn ông? Đợi chân tao đặt xuống đất bằng mày liền biết ngay ai mới không phải là đàn ông nhá. Khi ấy đừng có oai oái gọi người đến cứu đấy! Có ngon thì đánh ngay đi. Tao mà không đánh thì sẽ ngoan ngoãn xách giày ày liền ấy!”

Nói xong, tôi liền thủ thế xông lên, Lục tử ở bên cạnh cũng chuẩn bị giúp tôi. Ngay lúc đó, bỗng Bạch Dực kéo ngược tôi lại. Lúc này, tôi mới tỉnh ra. Tôi nắm tóc, giận run rẩy. Bạch Dực chỉ đưa mắt liếc một cái, có vẻ chúng rất nể sợ anh. Cuối cùng thì Bạch Dực lại đưa mắt nhìn Tào Dương nhưng chẳng nói tiếng nào. Người đang đứng đằng sau liền gật gật đầu, mở miệng nói: “Đã đi chung được một quãng, cũng coi như quen biết đi. Chẳng phải thâm thù đại hận gì, ai cũng có lý riêng, đừng trách tôi sao không khách sáo. Cậu em Bạch àh, hẳn cậu cũng nghĩ như vậy đi. Trông nom bạn cùng đường với mình kỹ một chút.”

Tôi liền thấy tên họ Lý kia nhìn tôi cười kinh khinh. Thật hận không thể xông lên cho nó một trận. Nhưng tay Bạch Dực nắm chặt quá. Bỗng tôi nghe anh thì thầm vào tai: “Những người này có chút không bình thường, đừng làm loạn lên nữa!” Nghe câu này, tôi dần bình tĩnh lại. Cứ thế tất cả chúng tôi đều hướng về dòng sông băng Cáp Nhĩ Mã Hiếu mà xuất phát.

Tuy Ngưu Giác đã ra sức thúc, nhưng ngựa vẫn không chịu bước đi. Chúng tôi thật vô cùng bất đắc dĩ, đành cùng với cậu ấy cố gắng kéo con đầu đàn lên trước. 10 người kia chẳng ai chịu bước đến giúp cho chút gì cả. Cuối cùng cũng lôi được mấy con ngựa lên đường. Ngưu Giác lúc này lại lầm bầm: “Quái lạ, con đầu đàn không bao giờ lười như rùa. Chẳng lẽ đã thấy thứ chi rồi?”

Nghe cậu ta nói vậy, lòng tôi bỗng có chút hồi hộp. Kiểm không được liền quay đầu nhìn lại đoàn ngựa thô sau mình. 10 người kia mặt vẫn như cũ, chẳng có chút thay đổi gì cả. Bọn họ dần thành hàng mà đi, nên tôi chỉ nhìn thấy được cái đầu ở cuối cùng thôi. Nó đi vô cùng ung dung, nhưng vẫn bám sát theo những người khác. Mà mấy con ngựa kia lại vô cùng hoảng loạn. Nếu không có dây thừng buộc chặt có thể đã chạy mất.

Tôi chạm nhẹ vào vai của Bạch Dực, sau đó hất cằm chỉ ra sau. Hình như mày anh cũng nhíu lại, khiến cho tầm nhìn của tôi chuyển đến đó một lần nữa. Nhìn một chút cũng quay về nhóm của mình, tôi hỏi nhỏ anh: “Sao thế kia?”

Anh đáp: “Tôi không nhìn thấy người” suy nghĩ một chút lại nói tiếp: “Thật ra trước đó tôi cũng không thấy, chỉ có mấy tua giấy dán vào đuôi ngựa đang đong đưa thôi.”

Câu trả lời của anh làm tôi thất vọng đến cực độ. Tôi vội kéo tay anh nói: “Sao lại không nhìn thấy! Tôi thấy rất rõ mà.” Nói xong liền quay đầu lại thì phát hiện cái đầu kia đã biến mất, nhưng lại để lại dấu chân vô cùng sâu ở sau cuối. Tôi ôm đầu nói: “Tại sao lại không nhìn thấy. Tôi thật sự nhìn thấy bọn chúng. Bọn chúng đã đến đây, ... Bọn chúng theo tôi đến tận đây.”

Bạch Dực đỡ vai tôi lên, hạ giọng nói: “Đừng nghĩ đến nữa, ý của tôi là xem như không nhìn thấy được. Cậu liền muốn chưa đến nơi cuối cùng đã bị điên mất sao?”

Tôi bình ổn lại hơi thở gật gật đầu, vỗ vỗ tay Bạch Dực để đáp lại. Sau đó cắn chặt răng mà bước lên trước. Lần này tôi không hề quay đầu lại để nhìn nhóm kia nữa.

Người nối người cứ bình thường tiến bước. Ngưu Giác trẻ trung sung sức liền hát lên một khúc của dân tộc Tạng. Tôi tuy không hiểu ca từ bên trong, nhưng giai điệu nghe ra lại cực hay. Hát xong cậu ta lại cầm bình rượu lên, hớp một ngụm. Thời tiết hiện tại cũng không có gì để lo lắng, đi sâu về phía trước thì xuất hiện vài ba đống tuyết rải rác, cũng có nghĩa là đang gần núi A Ni Mã Khanh hơn. Nhiệt độ không khí thay đổi rõ rệt. Lúc dừng lại nghỉ ngơi, Ngưu Giác mời chúng tôi uống thêm vài hớp rượu để khỏe hơn đôi chút. Đoàn người ngựa bên kia cũng đã say túy lúy, bởi nếu giờ họ không uống bạt mạng như thế đợi đến khi già chắc chắn sẽ mắc bệnh phong thấp, khi ấy đến xuống giường cũng không bước nổi. Rượu cậu ấy cho chúng tôi uống chính là loại tinh cất rất rất nồng đậm. Ba người chúng tôi đều há miệng ra sức uống cho thỏa. Ngưu Giác thật thích chúng tôi, và rõ ràng, cũng không thích bọn Tào Dương bên kia vì cho rằng bọn chúng có hơi thở xấu xa. Điều đó khiến chúng tôi càng thân thiết hơn. Tôi giữ giữ quần áo nhìn Ngưu Giác nói: “Người anh em Ngưu Giác, lúc này cậu hát gì thế?”

Cậu ta cười nói: “Đây là một đoạn trong truyền thuyết về Cách Tát Nhĩ Vương, chiến thần của núi A Ni Mã Khanh. Khúc lúc này là hát về Tư Ba Kiều Bối Lạp Cách thần. Cũng là một vị thần của A Ni Mã Khanh, chúa tể của núi cao sông dài, phụ thần quan trọng của Cách Tát Nhĩ Vương, là trưởng phu của long nữ Quả Tát Lạp Mỗ xinh đẹp. Lúc này tôi cầu nguyện người cho chúng ta được cát tường.”

Tiếng phổ thông của Ngưu Giác là do học từ bà xã của cậu ấy, nghe cũng khá lắm. Cậu ta nói cho chúng tôi biết, A Ni trong tiếng Tạng còn có nghĩa là tôn giả tổ tiên. Mã Khanh chính là thần sơn khởi nguồn của Hoàng Hà. Đây chính là ý nghĩa sơ khai của tên ngọn núi này. Người Tạng cho rằng núi A Ni Mã Khanh đóng vai trò là ngọn núi thứ 21 trong dải Đại Tuyết sơn. Mang thông điệp “Thông tuệ thần thánh giàu đẹp”. Chủ thần thống trị núi cao sông dài chính là Tư Ba Kiều Bối Lạp Cách Thần. Ngưu Giác cho biết ông lão người địa phương khi này đã rất trang nghiêm. Họ sùng bái, tôn thờ, kính sợ ngọn tuyết sơn này tận sâu trong máu thịt của mình. Đây là điều được truyền từ đời này sang đời khác. Sau một lúc, Ngưu Giác cảm thấy đã nghỉ ngơi đủ rồi liền hét một tiếng, cả bọn chúng tôi tiếp tục tiến bước.

Nhóm chúng tôi cứ đều đều không nhanh không chậm. Tôi thấy thể lực của mình có thể chịu được. Lục tử thì hơi hỗn hển, bắt quá cậu ta có đem theo một vài loại thuốc bổ sung sức khỏe. Khi này cũng đã uống một ít cùng rượu. Bọn người kia vẫn cứ vô cùng ung dung. Cảm thấy có chút không kịp, nên Ngưu Giác liền bước nhanh chân hơn, sau đó giữ ngựa với tốc độ như thế.

Xung quanh càng lúc càng nhìn rõ tuyết. Bước chân của chúng tôi cũng bắt đầu nặng nề. Thể lực từ tốn cạn kiệt khiến người khác rất khó chịu. Chúng tôi liền mặc thêm áo lông, mang giày dày và kính chống tuyết. Lúc đến sông băng, chỉ có thể nhìn thấy một dãy băng thật lớn, từ nơi này đến đại bản doanh còn khoảng hơn 25 km nữa. Sắc trời giờ đã tối sầm xuống, Ngưu Giác nhìn lên không trung hạ giọng nói: “Sắp có gió to, như ri chẳng lên núi được đâu.”

Nói xong liền nhìn chúng tôi đề nghị: “Người anh em Lão Bạch, giờ chúng ta phải hạ trại ở đây thôi. Chỗ này có cửa chắn gió. Càng về phía trước, chẳng có nơi mô như thế đâu. Đến tối chắc chắn sẽ có gió to, tháng bảy mưa thường lớn lắm. Hiện tại chỉ còn cách này thôi. Ngày mai chúng ta dậy sớm tranh thủ bổ sung thời gian nghỉ.”

Lục tử nhìn thiết bị định vị GPS, sau đó cũng gật đầu đồng ý với đề nghị của Ngưu Giác. Cậu ta muốn chúng tôi trông giúp mấy con ngựa, còn mình thì đến nhóm người kia để báo cho họ biết. Chúng tôi

cũng gật gật đầu, sau đó tìm chỗ tốt nhất để cắm lều. Lục tử đưa ổi người chúng tôi một cái máy bộ đàm và thiết bị định vị nói: “Di động ở nơi này cũng chỉ vớt thôi. Hai thứ này các cậu nhớ giữ lấy.”

Tôi hơi kéo sát áo lông nhìn Bạch Dực hỏi: “Anh xem, chúng ta phải đi bao lâu nữa mới đến?”

Bạch Dực tranh thủ nhìn vào những tia sáng cuối cùng trước khi mặt trời xuống núi. Ánh nắng rơi rớt, anh nhìn khắp xung quanh rồi nói: “Không chắc được, thời tiết này có lẽ phải đi vài ngày nữa. Đại bản doanh chính là chốt tiếp tế. Bất quá nơi chúng ta đến là chỗ cao nhất của ngọn núi này. Cũng là nơi giao nhau giữa dòng sông băng Cáp Long Hà và đỉnh Mã Thảm Bảo Mộc Lạp Sơn. Hy vọng có thể tìm được tung tích của thần điện ở đó. Nhưng con đường này vô cùng gian khó, chúng ta cần đem hành lý ra tuyển chọn kỹ càng lại lần nữa. Mang theo càng ít càng tốt, thứ không quan trọng thì để lại hết đi. Nếu không 7.7 km sông băng mà sụp xuống sẽ nuốt trọn tất cả chúng ta đấy.”

Tôi đề nghị: “Hay là chúng ta đem hành lý chia ra làm ba phần đều nhau. Như thế thì người nào cũng sẽ mang theo một lượng thực phẩm, thuốc men, trang bị tất yếu cùng súng đạn linh tinh gì đó nhất định. Có thể hạn chế tối đa thất thoát.”

Bạch Dực gật gật đầu nhìn tôi đồng ý. Lục tử uống một ngụm rượu trắng nói: “Cứ như thế đi. Đúng rồi, thăng ranh họ Tào sau lâu thế rồi vẫn chưa đuổi kịp?”

Tôi quay đầu lại nhìn thử, thấy Ngưu Giác đang ở xa xa nôn nóng vẫy tay ý bảo chúng tôi đến giúp. Chúng tôi vội bỏ hành lý xuống, vọt tới ngay. Đến nơi liền thấy, một người đàn ông trong nhóm của chúng tôi nằm trên mặt đất. Mặt đỏ thẫm lại, dòn dập hít thở không ngừng. Nhưng chúng tôi chẳng nghe thấy tiếng khí thở ra. Tôi thấy triệu chứng trên liền biết ngay, người này đang có biểu hiện của hen suyễn. Bị bệnh này còn dám lên núi tuyết, xem ra thật không có lương tâm mà. Tôi vội chạy đến, nâng người nọ lên, để hắt dựa hết vào người mình. Người này hình như vừa mới nôn xong, toàn thân đều hôi thối. Lúc hắt ngấn đầu lên tôi còn bị mùi đó làm cho tởm lợm. Hắt cứ không ngừng hít hà, nhưng làm cách nào cũng không thể thông thể hít thở được. Nếu không khéo chỉ có nước ngầm tại đây thôi. Tôi nhìn đám người kia quát lên: “Các người đứng đó nhìn làm gì? Người ta bị hen suyễn, còn dám dẫn lên núi. Muốn giết người phải không? Mau đem thuốc đến.”

Nhưng không ngờ bọn chúng chỉ giương mắt nhìn người nọ đang vật vã, một chút động đậy cũng không có. Tào Dương lúc này cũng tiến đến nhìn người bệnh kia nói: “Tiểu Chu? Làm gì mà bỗng nhiên lại bị hen suyễn? Sao cậu không cho chúng tôi biết? Giờ chúng tôi không thể mang cậu đi tiếp được. Cậu có muốn ở lại đây không, chúng tôi sẽ cho cậu vài thứ cần thiết để xuống núi.”

Mấy lời này thực tế đến tàn nhẫn. Nghe qua thật vô tình lạnh lẽo như băng. Để một người bệnh như thế trở về, không phải là tuyên án tử cho hắt sao? Vậy mà trong đoàn không ai phản đối, Hai người phụ nữ kia cũng đứng nép mình sau bọn đàn ông lạnh lùng nhìn. Tôi thật cảm phẫn, sao bọn họ lại có thể đối xử với bạn chung đoàn với mình như vậy chứ?

Bạch Dực vỗ vỗ tôi, ý bảo tôi để người này xuống. Tôi hơi do dự, nhưng vẫn rời ra. Tôi nén giận mắng: “Nương tựa! Đám người kia là đang nghĩ gì thế. Không màng sống chết của bạn mình, chỉ biết chạy! Hay lắm, một chút nhân tính cũng không có!”

Bạch Dực chỉ chỉ bọn người kia nói: “Hành tung của bọn này rất cổ quái. Tôi phát hiện thấy dọc đường họ luôn làm ký hiệu để lại. Tóm lại, đừng rảnh hơi mà quản đến chuyện của chúng. Mục đích của chúng ta là phải cấp tốc đến đỉnh Mã Thảm Bảo Mộc Lạp Sơn.”

Tôi thở dài bất đắc dĩ, cuối cùng quay đầu nhìn lại người đang bị suyễn kia. Thấy hắt đang trợn tròn mắt nhìn dáo dạt về phía trước. Miệng há ra như bị trật khớp. Mọi người đều không để ý đến hắt nữa, mà đều lũ lượt giữ xuống hành lý, tạm dừng nơi trú chân. Hắt đang nằm trên đất bỗng nhiên mỉm cười, đó là một nụ cười đầy âm độc, cuối cùng cổ quặt cả người sang nơi khác. Tôi thật không biết là đã chết rồi hay chỉ ngất đi. Tôi định đến xem thì bị Lục tử giữ chặt lại, nói: “Cậu định làm gì thế? Người là của bọn chúng. Vừa nhìn đã thấy đã biết chẳng lương thiện gì. Đến bạn chung đoàn cùng đối xử như vậy. Chúng ta bớt dây vào chúng đi. Để tên đó cho chúng xử lý là được rồi.”

Tôi nghe lời Lục Tử về lại lều của mình. Chúng tôi ở cùng với Ngưu Giác. Người cậu ấy dù rất nặng mùi dê nhưng cả ba chúng tôi đều không ngại, cũng không cảm thấy khó ngửi. Mọi người nấu chút cháo nóng.

Ngưu Giác còn cùng chúng tôi làm món gà nấu rượu. Nghe nói lên núi trong thời tiết như bây giờ phải ăn món này để ngừa phong thấp, tăng cường miễn dịch. Chúng tôi đều mời cậu ta ăn thêm một chén. Gặp phải chuyện này, ai cũng chịu khổ. Đặc biệt chúng tôi hiện giờ bỗng cảm thấy sợ hãi đối với 10 người kia. Bọn chúng đến đây với mục đích gì? Ngưu Giác hỏi chúng tôi có biết chúng hay không? Chúng tôi trả lời là không biết, lúc đến chân núi thì tình cờ chạm mặt mà thôi. Sau đó Ngưu Giác lại bảo chúng tôi phải cẩn thận một chút, đến đại bản doanh thì phải tách ra, đừng để họ theo chúng tôi nữa.

Chúng tôi gật gật đầu, Ngưu Giác ăn thêm ít canh gà nấu rượu thì nói muốn ra ngoài chăm sóc ngựa, tối nay chắc chắn sẽ có gió to. Khi cậu ấy vừa ra khỏi lều thì bỗng hét lên hoảng sợ, sau đó quay đầu lại nói: “Người kia.... Không thấy!”

Chúng tôi học tốc chạy ra ngoài, phát hiện Tiểu Chu vốn nằm ở tảng đá kế bên đã biến mất, vội hỏi Tào Dương: “Các anh cứu hẩn àh?”

Tào Dương cũng hơi ngạc nhiên. Nhưng bọn chúng vốn chẳng để tâm là mấy, liền nhanh chóng trả lời: “Hẩn không cần phải.... đi cùng bọn tôi nữa, chắc là xuống núi rồi” Nói xong liền về lại lều của mình. Còn lại bốn người chúng tôi cứ nhìn nhau, lòng tôi thầm nói: “Không thể nào đâu. Đến người ngu ngốc nhất cũng biết không nên xuống núi trong tình huống như vậy. Thế thì khác gì tự tìm cái chết chứ. Hơn hết hẩn ta còn đang lên cơn hen suyễn, không thể tự đi lại được. Vậy thì, rốt cuộc người đã đi đâu rồi?”

Bốn người chúng ta liền tìm xung quanh, nhưng trời càng lúc càng tối. Nhiệt độ không khí giảm xuống rất nhanh, gió cũng hét gào mạnh mẽ. Chúng tôi đành phải bỏ cuộc, trở về lều của mình. Mây Bạch Dực càng nhăn chặt hơn. Tôi hỏi anh sao thế, anh theo thói quen làm động tác đẩy đẩy kính trả lời: “Không khí xung quanh bọn kia rất kỳ quái.”

Tôi hỏi: “Chưa hết giận àh?”

Mặt Bạch Dực đầy căng thẳng nói: “Bọn chúng như đang đợi một thứ gì đó. Hơn hết còn toát ra một loại không khí của tử vong.”

— A Ni Mã Khanh_hết —

75. Chương 73: Hiểm Lộ (nhất)

Quả nhiên, trời về càng đêm thì thời tiết càng trở nên vô cùng ác liệt. Gió lớn đến nổi tai người tưởng chừng mất đi thính giác. Lúc chiều, khi chúng tôi ăn xong cũng đã kiểm tra, sắp xếp lại các trang bị lần cuối. Giờ dù đang đóng ổ trong lều, nhưng vẫn cảm nhận được gió lớn không ngừng rít gào tàn sát bờ bãi, gần như có thể thổi bay cả căn lều này bất cứ lúc nào vậy. Chúng tôi tụm sát lại một góc, ôm chặt lấy đồ đạc của mình như để thêm phần bảo vệ. Loại cảm giác này cực kỳ khủng bố, nhắm mắt lại còn tưởng mình đang ở vực sâu của địa ngục vậy. Ngưu Giác rất lo lắng cho ngựa của mình, nhưng gió cứ điên cuồng càng quét như vậy thật không cách gì bước ra ngoài được. Cậu ấy có chút hụt hẫng đọc vài câu kinh bằng tiếng Tạng. Thỉnh thoảng lại cho ít phân ngựa khô vào đồng lửa, sau đó dùng tay vốc vài nắm muối ăn ném vào đó. Qua một lúc lâu, mắt cậu hiện lên vẻ bối rối, thì thầm nói: “Muối không cộng hưởng, xem ra ngày mai thời tiết cũng chẳng tốt là bao.”

Dần dần tôi như nghe được tiếng nước nhỏ giọt trên nóc lều, mưa lập tức lộp bộp rơi xuống. Tôi tưởng như những hạt mưa giữa không trung to bằng hòn đá nhỏ hoặc là những nắm tuyết vậy. Từng mảng lớn cứ nện trên nóc lều. Lục tử rúc vào chỗ sâu nhất, thỉnh thoảng lại uống một ngụm rượu trắng để giữ ấm. Bạch Dực vẫn còn xem bản đồ, miệng nhắc đến mấy từ như càn khôn sơn thủy gì đó. Tôi biết anh đang thông qua trời đất phong thủy để tìm kiếm lần cuối. Muốn tìm một địa cung chỉ có trong thần thoại viễn cổ ở núi A Ni Mã Khanh này thật quá sức hoang tưởng đi. Tôi cố gắng không nghĩ vẩn vơ nữa, bởi chẳng ít gì cả. Nhưng có một điều tôi luôn tin tưởng vào, đó là còn sống được lúc nào thì phải kiên trì hy vọng vào lúc ấy. Bất quá Lục tử lại nói thứ phong thủy mà Bạch Dực biết được không phải thứ chúng tôi vẫn thường hay thấy. Thuật phong thủy này phải trải qua một thời gian rất dài mới hình thành được. Có rất nhiều môn phái về bát quái thần toán, càng về sau càng thất truyền hay chỉ lưu hành bí mật. Cứ như thế, từ chu dịch đến bát quái dịch số đã chẳng còn mấy ai kế thừa lại nữa. Hiện giờ chúng tôi đang nghiên cứu đến chính là mảng đen trong cách tính của chu dịch, cũng là đang lấy càn khôn (~ trời đất) làm phương thức tính

toán cơ bản nhất. Phong thủy chẳng qua cũng là một loại sinh ra do dịch toán. Người hiện đại cho rằng cách tính phong thủy thời Tần vốn đơn giản hơn nhiều. Chỉ có một vài khái niệm chính yếu nhất thôi. Vì thế Mặc Tử_Từ quá có ghi lại: “Dân gian xa xưa, không màng đến nhà cửa vinh hoa, thấy đất bằng thì ở, hành xử thuận thời.” Thật chẳng có gì, rất nhiều nhà phong thủy thời Tiên Tần đều tính toán thông qua cách đó, cũng chẳng sợ người khác giả danh lừa gạt. Mà Bạch Dực đối với mấy thuật số đã thất truyền này lại vô cùng quen thuộc, nên đó cũng là hy vọng duy nhất để tôi có thể tìm được Hà Bá điện vậy.

Tôi đưa cho Bạch Dực một ly trà nóng. Anh gở kính ra uống một ngụm, thông cổ rồi nói: “Còn phải đi thêm ba ngày nữa, hết quãng đường này là chúng ta đã tiến vào sông băng. Tốt nhất vẫn đi vòng qua nó để tránh băng vỡ sẽ gây ra rất nhiều nguy hiểm. Nên trang bị thích hợp, dụng cụ phá băng nhất định không thể thiếu.” Nói xong anh cất kính vào túi hành lý, sau đó xoa mạnh tay: “Thời tiết này thật dễ bị cảm. Dù thế nào cũng đừng để bị lạnh, nếu không con đường này thật không có cách nào bước tiếp được.”

Tôi cười nói: “Lục tử có mang theo ít thuốc phòng cảm. Tôi đã uống vài viên, anh yên tâm đi. Dù gì tôi cũng có chút sức vóc mà.”

Anh vỗ vỗ vai tôi, sau đó chuẩn bị dọn đồ. Tôi cũng giúp anh xếp bản đồ thật gọn cho thành 1 xấp giấy nhỏ xíu, xong anh lại nhét nó vào túi áo, cầm lấy ly trà rồi ngồi ngẩn người ngoài cửa lều. Tôi hỏi sao thế? Anh lấy lại tinh thần nhìn tôi cười cười: “Lúc anh còn học đại học cũng rất thích chỗ này. Giờ quả nhiên lại đến được đây. Thỉnh thoảng nghĩ lại, làm thầy giáo rất không thích hợp. Yên ổn đối với anh mà nói thật giống một liều thuốc mê vậy.”

Tôi quần thêm chăn. Không khí xung quanh vô cùng ẩm ướt, cuộn mình trong chăn bằng da dê cũng không cách nào chống được cái lạnh. Lục tử đã chui vào túi ngủ yên giấc từ lâu rồi. Giờ còn chưa đến 10 giờ tối, nhưng phần sức lực tiêu hao quá nhiều lúc ban ngày đã dạy người khác cách ngủ thật say. Tôi hơi dụi mắt, bên ngoài lều gió đã nhẹ lại: yên tĩnh một cách bất thường, bất quá mưa cũng đã hơi ít đi, không điên cuồng như trước. Thật ra tôi và Bạch Dực rất hiếm khi nói chuyện riêng với nhau. Chúng tôi tuy đã rất thân quen nhưng lại cũng vô cùng xa lạ. Bạch Dực rất hạn chế nói về chuyện trước kia của mình. Việc này tôi vẫn cứ đinh ninh là vì quan hệ trong gia đình của anh không tốt lắm, người ngoài như mình cũng không nên mở miệng hỏi. Tôi ném cho anh một cái chăn sau đó nói: “Em mới không hợp đây này. Con người của em hung hăng vô đối, chỉ thích vui chơi, bản tính này từ trước đến giờ thật khó sửa. Đối với em mà nói này mới thật có nhiều chuyện trở tay không kịp. Em từ nhỏ có thể nhìn thấy mấy thứ quỷ dị, khiến cho lúc nào cũng mang cảm giác mình như quái thai. Thậm chí có khoảng thời gian em còn tưởng mình bị thần kinh. Nhưng mà bà nội em khi còn sống đã nói một câu. Bà nói con người sống ở trên đời không phải cứ dùng mắt là nhìn thấy. Mấy thứ đó có bao nhiêu người đã thấy qua. Thà tin tưởng vào cảm giác chân thật của bản thân còn hơn cứ lo sợ mập mờ thế kia.”

Anh hình như cũng hiểu nên gật gật đầu, nhấp một ngụm trà rồi nói tiếp: “Đúng thế đó, có một số việc không phải dùng mắt là thấy ngay chân tướng....Cưng thật rất dễ thương. Cưng đừng có trừng anh như thế. Thật ra ngay lúc đầu anh cũng không thích cưng nhiều lắm. Khụ, nói thế nào ta.... Anh cảm thấy anh và cưng khác nhau nhiều lắm. Bất luận từ cách sống cho đến cách nghĩ đều thế.”

Tôi cười gằn một tiếng, cũng không cãi lại anh. Anh nói rất đúng, lúc mới bắt đầu, tôi thật không thấy ở thằng nhóc này điểm nào được cả. Nói trắng ra, hai chúng tôi ai cũng không vừa mắt ai. Bất quá, như có một lực hút, càng lúc tôi lại càng nhận thấy, tôi không thể rời khỏi người này. Dựa dẫm và tin tưởng, loại cảm giác này cứ dần không hay không biết mà sinh ra.

Chúng tôi trầm mặc, anh nói tiếp: “Nhưng mà anh thương cưng nhiều lắm. Thật đấy, rất thương cưng. Nếu.... có một ngày cưng phát hiện ra bí mật, phải nhớ cho kỹ những lời hôm nay anh đã nói. Đừng vì hoảng sợ mà bỏ chạy, anh luôn hy vọng cưng có bản lĩnh để đối mặt với tất cả, có được không?”

Tôi cảm thấy anh hơi ngượng ngùng. Không đợi tôi trả lời liền xấu hổ vờ uống thêm ngụm trà, rồi chui luôn vào túi ngủ. Tôi gọi vài tiếng, anh cũng không đáp lại.

Sự trầm mặc lại một lần nữa vây lấy chúng tôi. Gió tuyết bên ngoài dữ dội như tiếng ma quỷ khóc than. Tôi ngu ngơ nhìn đồng lửa gãi gãi đầu, uống xong ly trà cũng đi ngủ luôn. Lúc tôi mơ màng chuẩn bị ngủ thì Bạch Dực đang nằm bên cạnh bỗng nhảy dựng lên. Tôi bị hành động của anh là cho hoảng sợ hỏi: “Sao thế? Có chuyện gì?”

Anh nhấc mành vội chui ra khỏi túi ngủ. Tôi nhìn thấy trong đó bỗng nhiên lại xuất hiện rất nhiều mảnh vụn màu xám trắng. Tôi bực mình hỏi: “Thứ này của lão Tề què đưa à, sao lại có rác như thế?” Nói xong tôi liền mở túi ngủ của mình ra, nhưng lại chẳng phát hiện gì cả. Mành Bạch Dực nhấc chặt lại nói: “Đây không phải là thứ mang từ Tây Ninh đến, nhìn kỹ lại xem, thứ này giống gì nào?”

Tôi cầm đầu túi ngủ lắc lắc, thấy thứ đó giống như gàu từ da đầu rơi ra vậy. Nhưng so với số lượng của một người thì thật quá nhiều, nhìn thoáng qua còn tưởng là bị lột da nữa chứ. Tôi vạch vạch tóc của Bạch Dực vừa xem vừa nói: “Sao đầu anh dơ kinh thế? Lần sau nhớ mua dầu gội trị gàu nha.”

Anh trừng tôi một cái, dùng tay bóp nhẹ một chút, mấy thứ kia liền tan ra như bột biển. Anh nói: “Túi ngủ này không phải của tôi.”

Tôi nghi hoặc nhìn, anh tiếp tục nói: “Túi ngủ của tôi còn cất trong hành lý trên lưng ngựa, vẫn chưa kịp lấy ra. Túi này là của bọn Tào Dương mượn đó.”

Bọn kia dám ngủ trong thứ quái này à? Thật đúng là một đám quái vật mà.... Tôi ghê tởm giữ giữ túi ngủ. Bạch Dực kiểm tra xem thứ kia có dính lên người mình không. Bỗng tôi cảm thấy nó có hơi quen mắt, ngay từ đầu thật không muốn nghĩ đến chút nào. Nhưng khi Bạch Dực bóp nát nó thì tôi liền nhớ ra. Tôi thoáng giật mình nói: “Thật đức quá, thứ này... không phải là tro đốt giấy tiền hàng mã sao? Tại sao lại ở trong túi ngủ thế?”

Bạch Dực cau mày ừ một tiếng, đương nhiên anh từ đầu đã nhận ra thứ này rồi. Tôi vội vò lại túi ngủ, sau đó định ném nó ra khỏi lều.

Ngay lúc tôi vén lên cửa lều, bỗng thấy bên ngoài xuất hiện một bóng người. Hình chiếu của hắn thật khổng lồ khiến người khác cảm thấy đó là một người rất to lớn. Chẳng biết từ khi nào đã không hay không biết ngồi xổm ngoài lều của chúng tôi. Tôi đối với mấy chuyện này đã không còn oán giận nữa, nhưng vẫn theo bản năng lui lại nắm chặt lấy cánh tay của Bạch Dực nói: “Má nó! Bên ngoài có thứ gì ấy?”

Bạch Dực nghe tôi gọi thì vội vàng làm động tác ý bảo đừng gây tiếng động. Tôi quay đầu lại nhìn Lục tử và Ngưu Giác, bọn họ đều ngủ rất say. Tôi lau lau mặt thì thầm: “Chẳng lẽ là bọn Tào Dương? Vì cãi nhau ban ngày mà giờ đến kiếm chuyện với chúng ta?”

Tay anh cầm ngay cái đèn pin trên mép ghế nói: “Để tôi đi xem.”

Tôi vội vàng kéo tay anh lại. “Cùng đi.”

Cùng Bạch Dực đứng ngoài mép lều, đưa mặt nghênh đón cuồng phong đang thổi đến. Tay tôi run lập cập kéo khóa lều lại. Gió lớn bên ngoài khiến người khác gần như không thể mở miệng nói chuyện được. Vừa há miệng là thổi xộc vào ngay. Mưa to như trút nước cuốn theo không biết là bao nhiêu đất đá hỗn tạp, quất vào mặt đau gần chết. Bên ngoài tối đen chẳng khác gì mực. Bạch Dực dù có đem theo đèn nhưng tầm nhìn của chúng tôi rất hạn chế. Tôi không thể nói chuyện được chỉ có thể kéo kéo tay anh để ra hiệu, ý bảo anh đi về phía bọn Tào Dương bên kia. Anh gật gật đầu, bước về phía đó, bên họ vô cùng bình thường, ở trong còn có ánh đèn loe loét. Lòng tôi chùng hẳn xuống, chẳng lẽ là tên bị bệnh ban chiều? Hắn ta vẫn còn ở bên ngoài sao? Nhưng lúc ấy hắn cứ vật vờ đến thở cũng không xong, chẳng lẽ giờ đã dậy nổi rồi à.

Bạch Dực muốn đi xa hơn, tôi lại nghĩ nên đánh thức Lục tử dậy rồi cùng nhau hành động vẫn hơn. Nhưng bỗng nhiên sau lưng như bị ai đó đẩy tới làm tôi loạng choạng ngã nhào về phía trước. Bạch Dực thấy thế vội giữ tôi lại. Nhưng vì mưa quá lớn anh vốn chẳng níu được, cứ như thế tôi bị té đập mặt xuống đất, uống hết một ngụm nước đầy bùn vào cổ đại. Bạch Dực nhanh chóng kéo tôi lên hỏi sao thế. Tôi cứ lắc đầu ý không sao, phun ra vài cái xong mới mở miệng được: “Có người đẩy tôi. Má nó, rốt cuộc là ai, lén lút như vậy.”

Chúng tôi vội quay đầu nhìn lại, phát hiện cái bóng thật lớn kia thoát cái đã ở trong lều. Lòng tôi hoảng hốt, nghĩ thầm, Lục tử và Ngưu Giác đang ngủ say bên trong, quái vật kia rất có thể sẽ gây nguy hiểm cho bọn họ. Tôi vội vàng kéo Bạch Dực, anh liền cầm ngay mã tấu bên hông tôi, rồi nắm tay kéo tôi về lại lều. Cái bóng kia không di chuyển chỉ là động đậy không ngừng, cảm thấy thật giống một người đang rất đau khổ. Chúng tôi cứ từng chút một đến gần, ngay lúc chúng tôi xốc lên cửa lều thì thấy bên trong vốn chẳng có người nào. Ngọn đèn vì thế mà lung lay vài cái. Lục tử và Ngưu Giác vẫn ngủ say như chết. Mỗi người

chúng tôi đều thở hắt ra, anh nhìn tôi, tôi nhìn anh chẳng biết thế nào. Tôi lắc lắc đầu, dùng tay áo lau loạn lên mấy vết bùn trên mặt. Bạch Dực nhìn xung quanh nói: “Chỗ này đã có người đến rồi.”

Tôi nghi hoặc nói: “Lúc này rõ ràng có người đẩy tôi mà. Cái bóng kia cũng xuất hiện, nhưng tại sao vừa tiến vào là nó biến mất ngay thế?”

Bạch Dực cẩn thận quan sát xung quanh, hành lý của anh có vài dấu vết bị lục ra. Thậm chí là bao kiếm kia cũng bị ai đó vớt ra ngoài. Xem ra thật sự có người đang nhắm vào chúng tôi. Tôi vội lay tỉnh Lục tử, hỏi cậu ta có thấy ai tiến vào không. Mắt cậu có hơi mơ màng, hẳn là chưa kịp tỉnh ngủ. Thấy hai người chúng tôi đều không ngủ, cả người còn bị ướt đầm liền hỏi thử xem đã xảy ra chuyện gì. Tôi kể sơ qua chuyện lúc này, cậu ta liền nhảy dựng lên, sau đó cũng vội lấy balô của mình ra xem xét lại. Xác định đồ đạc đều đầy đủ, liền hỏi chúng tôi: “Là người nào giở trò? Lúc này tôi ngủ như heo chết, chẳng biết gì cả.”

Bạch Dực lắc lắc đầu, sau đó nhặt bao kiếm trên mặt đất lên nói: “Không biết chắc được, có thể là bọn Tào Dương hoặc là người khác.”

Tôi bực mình nói: “Bọn chúng muốn trộm thứ gì thế? Chúng ta có thứ gì, thì chúng cũng có thứ đó mà. Trừ khi là súng đạn, nhưng làm gì bọn chúng lại không có.”

Bạch Dực gói kỹ bao kiếm lại rồi nói: “Không phải trong tay chúng ta có vật mấu chốt để tiến vào Hà Bá điện sao? Bọn chúng chắc là đang nhắm vào vật này rồi.”

Lục tử lo lắng hỏi: “Vậy có mất thứ gì không?”

Bạch Dực nói: “Không đâu, tất cả đều ở đây.”

Ngư giác vẫn còn ngủ say như chết, ngáy vang tận trời. Bạch Dực nói chúng tôi phải có ít nhất hai người canh giữ hành lý, mọi người nên thay phiên nhau ngủ. Nói xong chúng tôi để Lục tử ngủ tiếp một lúc, tôi và Bạch Dực nhanh chóng tìm được quần áo và khăn sạch, vội vàng thay đi bộ đồ đang ướt sũng trên người. Lúc này nếu bị cảm thì khác nào tuyên bố hành trình đã chấm dứt. Ba người chúng tôi thay nhau canh gác, một đêm mưa gió trôi qua, cũng chẳng xảy ra chuyện lạ gì, tựa như cái bóng kia chỉ là ảo giác của tôi và Bạch Dực mà thôi.

Ngày hôm sau, trời còn chưa sáng Ngư Giác đã thức dậy, cậu ta thật ngạc nhiên khi thấy chúng tôi hầu như không hề ngủ. Chúng tôi lại không thể nói cho cậu ta biết vì đang đề phòng cướp, đành qua quýt nói quá ẩm ướt nên không cách nào ngủ được. Cậu ta uống một ngụm trà bơ, cười nhạo chúng tôi: “Bọn mi ở thành phố quen rồi. Mới có một đêm như rửa, đã không chịu nổi, thế vài ngày còn lại phải mằn rằn gì.”

Chúng ta cười cười nói không sao cả. Ngư Giác đun nóng nước mưa hứng ở ngoài hời đêm cho chúng tôi lau rửa sơ qua. Tôi đã trải qua một đêm lạnh tưởng chết đi được, giờ có được nước ấm thật không còn gì tuyệt hơn nữa. Chiếc khăn được thấm nóng tiếp xúc qua da thịt khiến cho cả người tôi trong nháy mắt đều giãn ra. Duỗi thẳng thắt lưng, phát hiện thế giới bên ngoài đã sáng rõ từ lâu. Đêm qua giống tổ tối đen, sáng nay lại thuần một màu trắng. Tôi bị một màn tuyết trắng xóa làm cho choáng ngợp mà dụi dụi mắt. Thời tiết cuối cùng cũng đỡ hơn. Bọn Tào Dương cũng ra khỏi lều, nhìn tôi mà cười cười, tôi cũng thật lịch sự gật gật đầu như đáp lại. Nhưng lòng luôn băng khoăn rốt cuộc tối qua bọn chúng có đến lều của chúng tôi hay không. Lục tử gọi tôi ăn sáng, chúng tôi ăn qua quýt vài hộp mì ăn liền để chuẩn bị tiếp tục hành trình. Ngựa của Ngư Giác cũng không thiếu con nào, điều này khiến chúng tôi thở ra nhẹ nhõm.

Khi chúng định tiếp tục lên đường thì phát hiện tuyết đã bắt đầu tan. Dù sao bây giờ vẫn đang là mùa hè, tuyết cũng sẽ thành nước rất nhanh để có thể nhìn thấy vài cây cỏ úa vàng. Bỗng nhiên Ngư Giác nắm lấy bả vai tôi, sắc mặt vô cùng hoảng sợ. Cậu ta cứ tuôn ra một tràng tiếng Tạng, tôi nghe không hiểu gì cả. Cuối cùng cũng thốt lên vài câu tiếng Hán: “Nhà mi đã gặp thứ quái gì thế? Sau lưng nhà mi có dấu tay của Tuyết Yêu ni?”

Tôi chẳng hiểu gì cả, Bạch Dực cũng đã đến bên cạnh, cứ nhìn nhìn sau lưng của tôi. Tôi vội cởi áo ra. Trên đó đã in một dấu tay màu đen. Bàn tay to một cách kỳ lạ. Nếu không phải thấy rõ ràng 5 ngón tay, tôi còn tưởng đó chỉ là một vết bùn dơ. Tôi bỗng nhớ đến tối qua đã bị người nào đó đẩy ngã từ phía sau. Chẳng lẽ đây chính là dấu tay của quái nhân kia? Ngư Giác có hơi lẩn tránh ánh mắt của tôi, cậu ta lắp bắp: “Bỏ đi, bọn mi vẫn nên trở về ngay. Cứ đi tiếp chắc chắn sẽ xảy ra chuyện. Bị Tuyết Yêu để mất đến, không ai có thể bước vào tuyết sơn mà còn sống để trở ra.”

Tôi tuy không mở miệng, nhưng lòng lại nói: Tôi còn gì để sợ nữa kia chứ? Huống hồ không đi cũng chết, đi cũng chết. Dù gì cũng là chết thì cũng nên đánh cuộc một phen. Tôi phúi phúi áo nói: “Đây... đây chỉ dính dơ một chút thôi. Không có gì đâu, thay ra là được. Lục Tử, cậu ở gần hành lý, lấy giúp mình cái áo khác.”

Ngưu Giác trừng tôi một cái, giọng nói có phần cứng nhắc: “Không phải chuyện ni, người anh em An Tung, trên người nhà mi dù không còn dấu vết, thì Tuyết Yêu cũng sẽ nhớ rõ mùi của nhà mi. Nó cũng sẽ theo tới cùng ghen.”

Tôi thấy bộ dạng của Ngưu Giác rất khủng hoảng. Không ngờ đối với mấy chuyện này, cậu ta cùng người đi trước thật cố chấp như nhau. Nhưng tôi thật sự không còn đường rút lui nữa. Giờ trở lại cũng chỉ chờ chết. Thấy tôi bỗng nhiên cứng rắn như vậy, Lục tử liền ho khan một tiếng, đứng ra nói: “Chuyện này, người anh em Ngưu Giác, cậu nói kia thật có yêu quái tuyệt sao. Tôi đây thế nào cũng cảm thấy không thể không liên quan tới đám người kia.” Nói xong cậu ta liền đưa mắt về phía bọn Tào Dương nhìn một cái.

Ngưu Giác nghe vậy đã bắt đầu dao động. Cậu ấy vò vò đầu nói: “Chẳng lẽ bọn nó không muốn cho bọn mi đi?”

Lục tử trưng ra cái mặt gian xảo để trả lời. Như thế đã xác minh rõ lắm rồi. Cậu ta tiếp tục nói: “Người anh em Ngưu Giác, bọn kia không phải đến núi này du lịch hành hương đâu. Nói không chừng có mục đích gì đó. Tóm lại giờ bỗng có nhiều hơn ba người bọn chúng tuyệt đối không vui đâu. Nếu chúng tôi đều bỏ đi, thì chỉ còn mình cậu dẫn đám người kia vào núi. Đến khi ấy, một khi đã đặt được mục đích chắc chắn sẽ không nói cho cậu biết đâu. Mà trực tiếp...” Lục tử làm một tư thế như giết người, mắt của Ngưu Giác liền ánh lên vẻ sợ hãi. Nhưng cậu ta cũng nhìn cái áo của tôi, lòng do dự thật lâu. Tôi biết thằng nhóc này hẳn là đang hối hận vì làm ăn mà nhận tiền của chúng tôi rồi. Cậu ta chần chờ một lúc lâu rồi mới hỏi: “Ý của nhà mi là, dấu ni không phải do Tuyết Yêu mà của bọn nó làm? Bọn nó vì... vì sao lại làm ta hoang mang như rứa?”

Lục tử vỗ vỗ vai của Ngưu Giác nói: “Aiz, có phải như vậy không, tôi cũng không nói chắc được. Nhưng cậu cũng thấy bọn chúng hôm qua đã đối xử với bạn đồng hành thế nào rồi đấy. Có thể nói, này cũng chẳng hay ho gì đâu, chuyện như vậy còn dám làm, còn gì không thể được chứ. Thành thật nói cho cậu biết, chúng tôi đều là đoàn công tác của chính phủ, cũng có chút tên tuổi nha. Nếu quả có đánh nhau, ba người chúng tôi miễn cưỡng cũng có thể đấu lại bọn chúng. Còn như một mình cậu... aiz, anh Ngưu Giác à, anh cảm thấy truyền thuyết là kinh dị hay vẫn là đám người kia đáng sợ hơn thế?”

Ngưu Giác vốn đã rất dè chừng những người đó. Nghe Lục Tử nói như đinh đóng cột liền ý thức được nếu chúng tôi bỏ đi chắc chắn cậu ta sẽ nguy hiểm đến tánh mạng. Cậu ta nuốt một ngụm nước miếng, niệm vài câu kinh, sau đó nói: “Thần núi A Ni Mã Khanh vĩ đại nhất định sẽ phù hộ cho bọn ta. Được rồi, người anh em An Tung, nhà mi đốt bộ đồ này đi, sau đó lấy tro rải ra quanh đây. Bọn ta có thể lập tức lên đường!”

Tôi thở dài một hơi, thật tiếc rẻ khi đốt bộ áo lông leo núi này. Nói thật thì để dành đến khi đông về mặc nó cũng ấm áp lắm chứ. Bọn Tào Dương kia bỗng bước đến, hỏi tôi chừng nào có thể lên đường. Ngưu Giác thận trọng đánh giá hẳn một chút. Hẳn dường như thấy được có hơi khác thường liền dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn tôi. Bạch Dực liền vỗ vỗ vai Ngưu Giác nói: “Khởi hành thôi, nếu không sẽ không kịp đấy.”

Chúng tôi đã hoàn toàn tiến vào Tuyết Sơn. Trước mắt đã bắt đầu cảm nhận được một thế giới trắng thuần khiết. Chúng tôi đưa cho Ngưu Giác một cái kính đi tuyết, nhưng cậu ta lại thích theo cách cũ, là dùng kính làm bằng lông bò Tây Tạng. Không biết có hiệu quả không, nhưng cậu ta nói dùng tốt lắm. Cậu ta có thói quen xoa xoa tay, khạc vài cái lấy giọng, sau đó giữa bạt ngàn tuyết trắng mà cất cao lên vài câu. Tiếng hát vô cùng vang vọng, trong nháy mắt tôi tưởng chừng như Tuyết Sơn hùng vĩ đang đáp lại, đưa đẩy tôi vào một miệng núi thật lớn ngạc nhiên đón gió tung bay. Ngưu Giác cung kính trải ra một cái khăn thổ cẩm, trên đó có đề bùa và điểm tâm, nói đây là dâng cúng thần núi A Ni Mã Khanh. Cậu ta cũng bảo chúng tôi để lại ít đồ của mình. Tôi dâng lên quả táo cuối cùng của mình. Bạch Dực cúng một chuỗi hạt bằng đàn hương. Chúng tôi lần lượt đọc qua kinh văn, Ngưu Giác vội vàng đánh ngựa, lại hát lên một khúc ca ngợi núi cao sông dài.

76. Chương 74: Hiểm Lộ (nhị)

Thật ra thì tuyết sơn rất lạ lẫm so với các ngọn núi khác. Bình thường, nếu đi núi thế nào cũng có cây cối để nhìn đường hay vịn vào. Nhưng khi lên núi tuyết tất cả đều phải dựa vào bản thân mình. Mỗi mòn tay chân, hoa cả mắt ngoài đi tới thì chẳng có tư thế nào khác, vài người trong bọn bắt đầu cảm thấy khó thở. Lúc này miệng đã khô khốc chẳng ai có thể chịu được cứ hận là sao không uống nhiều hơn một ngụm nước ấm. Bình của tôi đã nhanh chóng hết sạch, khô cạn đến nỗi phải học theo cách của Ngưu Giác, bốc lên 1 nắm tuyết bên đường cho vào miệng. Môi của bọn chúng tôi đã sớm nứt nẻ ứa cả máu, dùng tuyết lau miệng cũng xoa dịu đôi chút.

Tai họa cứ kéo đến dồn dập, chẳng ai ngờ cả đám người chúng tôi bỗng nhiên gặp phải mưa đá. Xem ra quả bói tối qua của Ngưu Giác thật linh mà. Đường đi của chúng tôi vốn khó giữ thêm gian khổ. Bốn bên đều có bột tuyết thổi thốc tới. Mắt cũng hơi lờ mờ, đa số đều không thể đào được tuyết ra cho ngựa bước tới, nên cứ nhích từng chút một. Lúc gió tuyết bắt đầu thổi mạnh dần, đến Ngưu Giác cũng không thể nhìn rõ phương hướng, muốn chúng tôi dừng lại đợi gió nhẹ bớt mới có thể nhìn thấy đường tiếp bước. Cuộc đời của tôi không ngờ lại gặp phải hoàn cảnh này. Ba người đàn ông cứ thay phiên đứng trước mình ngựa bới tuyết để có thể tiến lên. Gió lạnh làm tai tôi đau nhứt, mũi thở ra cũng đau, tưởng chừng như bị mất giọng vì lạnh. Bất quá Ngưu Giác nói cho tôi biết là không sao cả. Bởi tôi còn tri giác, vì nếu không có tri giác thì tôi đã không làm theo mọi người được rồi. Nếu không thì rất phiền phức, cậu ta cố ý để tôi vận động nhiều một chút, giúp cơ thể không bị đông lại nếu không các cơ quan bên trong sẽ bị hoại tử vô phương chữa trị.

Mọi người đều thở hổn hển, giờ đây giọng nói của chúng tôi thật giống đang trong phòng cách ly. Bạch Dực bảo tôi dù sao cũng không được dùng miệng thở. Như thế gió lạnh và tuyết sẽ bị hít trực tiếp vào phổi. Khi ấy tôi thế nào cũng sẽ ho cho đến chết. Dùng mũi hít thở còn có thể loại trừ một chút gió lạnh, vì thế mũi tôi đều nhanh chóng bám đầy bột tuyết. Tôi quay đầu nhìn vào hai phụ nữ trong bọn kia và Lục tử. Họ rõ ràng chẳng theo kịp tốc độ, đến phá băng cũng không có sức. Tôi liền ném dây thừng về phía bọn Tào Dương. Sau đó quay mặt nhìn Lục tử, rồi dùng tay chặn lại gió tuyết, làm động tác bắt loa mà hét lớn lên: “Cậu đi chậm như thế làm gì? Mau dẫn mấy người phụ nữ kia tiến lên, bị rơi lại phía sau là xong luôn ấy!”

Cậu ta hổn hển rống lên như trâu: “Mẹ nó, mày tưởng là ông đây không muốn đi nhanh àh. Ông hận không thể biến thành siêu nhân bay vèo qua cho rồi ấy.”

Tôi cũng không còn sức mà tám chuyện nhảm với cậu ta. Liếc nhìn hai người phụ nữ sau cậu, kia đã đến cực hạn của thể chất, cứ cùng nhau xiêu vẹo tiến về phía trước. Tội nghiệp, đàn bà con gái bé bỏng xinh xinh mà giờ suy yếu thật thảm thương, tưởng chừng một cơn gió mạnh cũng có thể thổi bay cả người xuống núi. Tôi thở dài muốn kéo họ một chút, không ngờ vừa chạm vào, họ lại sợ hãi như thể tay tôi là giò bọ cũng không bằng. Ánh mắt vô cùng chối bỏ, sau đó cứ khấp khểnh mà bước đi. Lục tử vỗ vỗ đầu tôi mắng: “Đừng lấy mặt nóng mà hôn miệng lạnh. Lúc này mình cũng muốn giúp, nhưng mà mấy chị kia đức hạnh lắm. Có dư sức lực thì giúp anh em chúng ta chút đi. Mặc kệ nhóm của bọn họ. Nếu chần chừ nữa chúng ta chắc chắn sẽ lùi lại đằng sau đấy.”

Tôi thấy hai người phụ nữ kia cứ cắn răng cố sống cố chết mà đào tuyết thì lòng không được tự nhiên lắm mà thầm nói: Ý chí cũng không tồi. Đáng tiếc cả hai đều là nữ, nếu là nam nói không chừng sẽ công bọn đàn ông như tôi chạy như bay ấy chứ. Tôi cũng không nói gì mà thẳng tay túm lấy Lục tử kéo về phía trước. Cuối cùng ngựa cũng vượt qua được nhờ sự bảo hộ của Bạch Dực. Anh nhìn thế núi xung quanh nói: “Nơi đó là Ni Cô Thần Sơn. Chúng ta sắp vào đến Tuyết Sơn rồi. Thời tiết rất bất ổn, gió lớn chết đi được. Nếu trước khi trời tối chúng ta không ra khỏi nơi này, chắc chắn tối nay sẽ phải vùi trong tuyết mà qua đêm đấy.”

Lòng tôi thầm nghĩ thật không xong, vội hỏi: “Vậy còn bao xa nữa, chúng ta giờ đã đi bộ gần bỏ mạng rồi. Hạn chế dùng đến tứ chi chút đi.”

Anh thở dài một hơi, lấy la bàn ra rồi chỉ vào cái động trước mắt nhìn chúng tôi mà nói: “Nếu thật không được nữa, hay chúng ta tính xem có nên vào đó ở tạm một đêm không. Tóm lại nếu qua đêm trên mặt sông băng thật khó tránh sẽ gặp chuyện không may.”

Tôi biết anh đang nhắm đến hai phụ nữ bên nhóm của Tào Dương kia, vì thế cũng gật gù đầu ý bảo để lên trước tìm Ngưu Giác bàn bạc xem sao. Ngưu Giác đang liều chết kéo con ngựa đầu đàn, trán của cậu

ta còn có thể chạy được mồ hôi nữa kia. Có lẽ trong bọn, cậu hần là người mạnh nhất. Chí ít cũng là con cháu của ngọn núi lớn này mà, đương nhiên khác hẳn đám người từ nơi xa xôi đến như chúng tôi. Đại sơn hùng vĩ nhất định sẽ không bố thí cho chúng tôi chút thương hại nào đâu. Chúng tôi giúp cậu ta kéo con ngựa còn đang sục trong hố tuyết ra. Cậu ta thở dốc hỏi chúng tôi có chuyện gì. Chúng tôi đem dự định lúc này nói cho cậu biết, muốn cậu vào trong hang trước để nghỉ ngơi hồi phục một chút. Cậu ta dõi theo hướng ngón tay của Bạch Dực, sau đó lại nhìn thoáng qua chúng tôi rồi vội vã lắc đầu nói: “Chẳng thể vào được ni, đó là nơi tán thân của Tư Ba Kiều Bối Lạp Cách đại thần, có ác linh canh giữ, chúng ta đi vào chỉ có chết.”

Bạch Dực giữ chặt ngựa nói: “Nhưng trong đội có vài người đã theo không kịp. Hơn hết, chúng ta không thể trước khi trời tối đi hết dãy tuyết này.”

Ngưu Giác lắc đầu nói: “Không được ni. Rừng có nhiều rãnh băng, đi sâu vào chỉ chết. Bọn mi đừng lấy mạng mình ra đùa!”

Lúc này thì bọn Tào Dương cũng đã đến, hình như cũng lo lắng cho hôm nay, chúng nói thêm vào: “Chúng ta không vào sâu trong đó, chỉ ở bên vách tránh gió tuyết thôi. Giờ mà đi nữa chắc chắn sẽ có người bị bỏ lại phía sau.”

Ngưu Giác là người của đoàn ngựa thồ. Cậu ấy lên núi từ khi còn chưa biết mặt quần. Hiện tại tiếp tục đi nữa trong mắt cậu ấy vốn là không có khả năng. Chúng tôi nhìn không gian phủ tuyết trắng xóa, từ sâu trong lòng dâng lên cảm giác sợ hãi. Nếu đêm nay ở ngoài này, trong bọn tôi nhất định sẽ có người điên lên mất.

Đến Ngưu Giác ngay lúc này cũng khó lay chuyển được chúng tôi, chủ yếu vẫn do chúng tôi kỳ kèo nài nỉ. Cuối cùng cậu ta cũng thấy chẳng thể đi tiếp được. Bất đắc dĩ chúng tôi cứ đứng mãi ngoài hang động khoảng chừng trên dưới 30 bước chân. Trời đã qua giữa trưa, gió như điên cuồng run chuyển, nói khoa trương một chút là có khi sẽ cuốn bay luôn cả dòng sông băng lên ấy. Này cũng chẳng đùa được. Cậu ấy gật đầu đầy miễn cưỡng, chúng tôi cả đám người như chó nhà có tang lũ lượt chạy đến lánh tạm ở sườn núi bên cạnh. Nơi này có một sơn động, có thể giúp chúng tôi tránh đi giá rét. Lúc này tuyết bên ngoài càng lúc càng rơi nhiều, bây giờ mà ra ngoài là không thể nào rồi.

Chúng tôi để hai phụ nữ làm bếp, toàn bộ đàn ông đều phải ra sức đắp một bức tường tuyết bên ngoài sơn động. Đây là thường thức cơ bản để sống sót. Tuyết cách nhiệt rất tốt, nên tất cả chúng tôi có an toàn qua được đêm nay hay không tất cả đều dựa vào bức tường chống lại bão tuyết này. Mọi người cùng hợp lại, qua hai ba giờ cuối cùng cũng đã đắp xong một bức tường phòng thủ vững vàng. Ngưu Giác bảo Lục tử và vài người khác trong bọn Tào Dương đem ngựa đi buộc lại thật tốt. Sau đó 13 người chúng tôi liền chen chúc trong một cái sơn động. Số 13 luôn đem đến một cảm giác rờn rợn, 13 người ở trong một hang động ma quỷ. Chúng tôi chỉ có thể ngồi sát vào nhau để cảm nhận là mình đang tồn tại. Đương nhiên, mấy lời này chẳng ai nói ra miệng cả. Mấy phụ nữ dùng nguyên liệu thô để đốt một đồng lửa. Tiếp đến là nấu trà và mì ăn liền. Ngưu Giác cho ngựa của mình ít xác bánh bột ngô, rồi mới xoa xoa tay chui vào sơn động. Chúng tôi cũng uống một ly trà, sau đó liền lấy luôn cốc đó dùng để nấu mì. Lục tử hỏi chúng tôi có nên đem thịt viên ra nấu cùng không. Thức này vẫn tốt hơn là nhai bánh mì khô khốc, ăn vào một chút liền ới ra ngay. Tôi lắc đầu, nuốt nước miếng nói: “Không được, nơi này thức ăn là nhân tố tối quan trọng. Lúc đầu không nên lãng phí. Nếu cậu thật sự cảm thấy không hợp khẩu vị. Mình có mang theo một lọ Lão Can Ma[1]... Cậu muốn ăn vài miếng không?”

Lục tử vừa nghe có Lão Can Ma, mắt liền híp lại thành đường thẳng. Ánh mắt này tôi đã gặp qua không ít lần, khi cậu ta nhìn gái đẹp đều như thế. Tôi thở dài, lấy một lọ từ trong balô ra đưa cho cậu. Cậu ta cầm lấy, mở ra rồi múc ngay một muỗng to.

Tôi ném cái lọ qua cho Bạch Dực, Ngưu Giác cũng muốn một ít. Mọi người có chút cay mới cảm thấy thoải mái được một chút. Dù sao, mì và trà đều là của đều của bọn Tào Dương. Tôi có hơi băn khoăn, hỏi bọn họ xem có cần chút ít không, để thêm ít vị ấy mà. Bọn họ cũng không từ chối, một lọ Lão Can Ma cứ như vậy liền hết sạch. Tôi nhìn đồng hồ, đã gần 4 giờ, sắc trời bên ngoài trở nên u ám đến kinh dị. Lục tử ghì sát áo lông, cậu ta thật biết chăm sóc bản thân, cố hết sức để bảo toàn thể lực. Tôi cũng học theo bộ dạng của cậu, quấn một cái chăn lông đến sườn bên cạnh đồng lửa. Mơ mơ màng màng, bắt đầu có hơi cảm thấy rã rời.

Tôi luôn cuộn người khi ngủ, không biết có phải do bản thân luôn cảm thấy thiếu an toàn hay không. Dù sao, ngủ mà đuổi thẳng người đối với tôi mà nói thì luôn gặp ác mộng. Tôi đã cố duy trì tư thế cuộn tròn như vậy, lúc đầu vẫn bị gió tuyết ngoài động làm cho giật mình, sau đó dường như đã quen thuộc với nó, thật giống những vũ khúc do thiên nữ của Tư Ba Kiều Bối Lạp múa lên. Nhưng những mỹ nữ này có vẻ quá điên cuồng, quá mạnh bạo.... Chẳng biết đã qua bao lâu, tôi cuối cùng cũng không chống đỡ nổi sự xâm nhập của cảm giác mệt nhọc, liền nhanh chóng mất đi ý thức. Một lúc sau, tôi bỗng cảm thấy như có thứ gì đó lỏng lẻo đang cù vào mũi mình. Tôi nhần nhần mũi, thứ kia liền biến mất. Tôi trở mình, tay đụng phải những vật bên cạnh, sờ sờ một chút, phát hiện thấy rất nhiều, lại bóp bóp hình như có hơi... có hơi giống với cánh tay người. Tôi mở hăn mắt, thấy mình đang ôm một thân thể phụ nữ tối đen vào lòng. Tóc của cô ta nhẹ bay trước ngực, gió thổi tới làm nó hơi chớp sáng lên, như vô vàng con rắn nhỏ đang bò qua. Thân thể cô ta cứng ngắc rúc vào người tôi. Miệng tôi mở to a lên một tiếng, vội vàng xô người phụ nữ kia ra. Cô ta bỗng nhiên nhào vào lòng tôi, lúc này tôi hơi nghiêng người vô tình như ôm lấy cô ta vậy. Tôi vội vàng bỏ tay ra, dùng chân lùi về sau vài bước. Cuối cùng thì cũng lão đảo, người phụ nữ kia thật giống như hình nhân mà ngã xuống đất. Đầu tóc đen như hải tảo vỡ toát ra. Mọi người đều bị tiếng la của tôi đánh thức, đến người đang du dọn phân ngựa bên ngoài là Ngưu Giác cũng vọt ngay vào. Mọi người nhìn thấy thứ đen như than kia đầu tiên là không phản ứng gì, định thần lại mới phát hiện đó là một xác nữ. Một gã trong bọn của Tào Dương a lên, sau đó vọt đến xác nữ đã chết với tư thế quỷ dị kia gọi: “Đại tiểu thư! ... Quyền muội... !”

Lúc gã kia đẩy xác nữ đó ra, chúng tôi mới phát hiện cô ta chính là người theo cùng bọn chúng. Lúc trước, Lục tử còn chế nhạo cô ta, rồi gã này đã xông đến gây chuyện với chúng tôi.

Gã kia xem xét xác chết, ánh mắt của cô ta cứ nhìn trừng trừng về phía trước. Thái độ này nói cho chúng tôi biết, trước khi chết hình như cô ta đã thấy gì đó rất kinh khủng, tròng mắt mở to tưởng chừng nứt toát cả hốc mắt. Kỳ quái là trên người của cô ta không mặc áo lông, mà toàn thân là một cái áo choàng đen. Không biết cái áo này lấy ở đâu, nhưng trong nữa thì vẫn là quần áo của cô ta. Ngay tại chỗ này, thấy cái chết như trên có thể nói là vô cùng quỷ dị. Lòng tôi rối loạn trầm nghĩ: Chẳng lẽ có ác ma tồn tại thật sao?

Gã kia run run ôm lấy xác nữ, sau đó nhìn người xung quanh quát lên: “Kẻ nào? Là kẻ nào làm?! Lão tử muốn giết hần!”

Tào Dương nhìn cảnh như vậy cũng sợ đến choáng váng. Hần sợ hãi nhìn quanh, cuối cùng đặt ánh mắt lên người tôi. Trong đó có sự kiêng dè, như tôi vừa giết chết người phụ nữ này vậy. Mà gã đang ôm xác nữ kia đã nhanh chóng nhảy vọt lên, nắm chặt lấy cánh tay, dí sát đầu tôi vào vách đá. Động tác của gã rõ ràng là đã học qua võ thuật thượng thừa. Cánh tay tôi bị vặn đến đau đớn, tưởng chừng có thể gãy ra được vậy. Mặt tôi lại bị dán vào vách động thô cứng, tai ong ong nghe gã quát lên: “Mày! Là mày! Là mày đã giết chết Quyền muội! Tao phải giết mày!”

Lòng tôi trầm nghĩ gã này dù bị bại não cũng vừa phải thôi chứ. Tôi giết cô ta để làm gì, rồi lại làm ra cái tạo hình kinh dị thế kia? Bạch Dục ở phía sau nắm lấy cánh tay gã, kéo trở về, tôi đây mới không phải chịu thêm cảnh toàn thân chà xát với vách đá lạnh như băng. Tôi xoa nhẹ cổ tay, chỉ vào xác nữ kia nói: “Van anh, tôi giết cô ta để làm gì. Tôi đâu phải bị điên. Hơn hết các người không phát hiện rằng tình trạng tử vong của cô ta rất kỳ quái hay sao?”

Tào Dương lúc này mới đứng dậy, hần chỉ vào một người còn trẻ trong nhóm của mình nói: “Lưu Đào, đến xem thi thể của đại tiểu thư. A Tường, đừng mạnh động, tiểu ca này không có bản lĩnh giết được Quyền muội đâu.”

Thế là mọi người đều vây lấy thi thể, chỉ có Ngưu Giác cho là điềm xấu, sống chết gì cũng không chịu liếc qua một cái, cứ trốn mãi ở góc hang nhìn chúng tôi. Lục tử nhìn xác nữ kia nói: “Kỳ quái, nhìn như cô ta bị bóp cổ chết tươi ấy. Mẹ nó, nếu lúc này đã xảy ra xung đột lớn như vậy, mọi người đây đều không phải là người chết, hần phải nghe thấy chứ. Sao nói chết là chết ngay thế này?”

Tôi nắm hai tay lại với nhau nói: “Tôi cũng không biết. Lúc tôi thức giấc thì phát hiện người phụ nữ này đang ở trong lòng mình. Nếu tôi giết cô ta, các người đã chết hết sao? Sao không ai nghe được thế?”

Tôi cựa mạnh miệng, nhưng lòng đã vô cùng sợ. Tưởng tượng thử xem, lúc đang ngủ bỗng có một xác nữ chẳng biết tại sao lại nằm ngay trong lòng mình, không sợ đến nổi vãi cả ra quần cũng coi như là đàn ông

đi. Hơn hết, cô ta chết quỷ dị như vậy, thứ quần áo này rốt cuộc là do cô ta tự mặc vào, hay là sau đó mới bị mặc vào? Tôi cần môi để bản thân không kích động. Bạch Dực tuy không nói gì nhưng mắt anh càng lúc càng lạnh lùng và nghiêm nghị. Hình như người mới bước ra này có dùng chút y thuật rồi quay lại nói với Lưu Đào: “Đại tiểu thư do không thở được mà chết. Cổ của người không có vết dây, chẳng có ai xiết cổ cả. Tôi nghi là chắc do trời rất lạnh, mà người lại chạy quá nhanh. Người vốn mang sẵn bệnh tim mà!”

Những lời này đều nói cho người ngoài nghe mà. Chúng tôi vừa thấy thì biết ngay cái chết của người phụ nữ này tuyệt không đơn giản như thế. Chẳng mấy ai bị bệnh tim không chạy đi tìm thuốc uống mà lại tìm áo choàng đen mặc vào? Bất quá vẫn phải tin là do bệnh tim tái phát, nếu không mọi người thật không cách nào dám nán lại sơn động này được. Bọn người kia tìm được một bao to màu đen, gói xác kia lại. Người tên A Tường muốn khiêng thi thể về nhưng bị Tào Dương lãnh khốc gạt bỏ. A Tường như rất sợ hãi ta, chỉ có thể nhìn xác nữ kia âu yếm rồi tiếp tục chờ đợi trong cái động lạnh lẽo này. Cuối cùng, gã bỗng chú ý đến tóc của cô ta, bỗng nhiên dừng lại. Chúng tôi hỏi có chuyện gì? Mất gã như toát ra sự sợ hãi, run run nói: “Kỳ quái, tóc của Quyên muội là màu nâu đỏ mà, sao tất cả đều biến thành đen thế này?”

Chúng tôi đều giật nảy mình một cái. Lúc chúng tôi vào động này vốn luôn trùm kín mũ chẳng thể nhìn ra được màu của tóc. Nên cảm thấy điều khác thường này chỉ có 8 người kia mà thôi. Mặt của bọn họ đều như nhìn thấy được chuyện kinh khủng, quỷ dị vô cùng. Phần mặt tái nhợt của thi thể cùng mái tóc đen lộ ra ngoài bao, ánh mắt vô cùng khiếp đảm. Tào Dương nhanh chóng kéo bao lên, sau đó thật nghiêm khắc nhìn A Tường nói: “Tóc của Quyên muội vẫn là màu này, cậu không được nói bậy. Nếu còn thốt ra lời không hợp lẽ như thế nữa. Tôi sẽ để cho cậu một mình xuống núi đây.”

Mắt của A Tường xuất hiện sự phẫn nộ, nhưng lại nhanh chóng chuyển thành một loại phục tùng bất đắc dĩ, thậm chí còn có sợ sệt yếu đuối. Lục tử vỗ vỗ, bảo tôi ngồi xuống bên cạnh, cậu ta kéo tay tôi nói: “Đừng nói gì cả, càng nói chỉ khiến chúng càng thêm ghét. Bọn kia từ lúc lên núi đến giờ đầu óc vẫn chấp mạch thế đấy. Xảy ra nhiều chuyện, thật sự quá quỷ dị mà.”

Bạch Dực vẫn thủ ở một góc không nói năng gì. Anh như chẳng thấy thi thể nào cả. Tôi mon men đến gần hỏi anh nhìn nhận thế nào, nhưng anh lại ra dấu ý bảo tôi đừng nói gì cả. Sau đó lại viết vào lòng bàn tay tôi một chữ: Thế.

Tôi dù muốn cũng không hiểu được. Anh cứ khoắc khoắc tay, rồi vỗ vỗ vai tôi. Động tác này cho thấy chuyện kia anh hẳn đã tính được trước rồi. Bất quá sau đó anh lại cười khổ não. Tôi không hiểu ý của anh, chúng tôi bây giờ cũng chỉ có thể tùy theo diễn biến mà hành động thôi, chẳng có cách gì hay ho cả. Nhưng nếu tôi dám tiến lên thì hẳn sẽ không bị thứ gì đó dọa cho lùi lại được. Tôi quán chần nhìn chằm chằm vào ánh lửa bắt đầu hơi hột suy đoán. Bọn người kia đến đây thật bất ngờ. Hơn hết mục đích của chúng hẳn không phải là ngắm cảnh rồi, càng không giống hành hương. Giữa chúng vẫn giữ vững tính kỷ luật cao độ. Nhưng ngay cả quân nhân cũng chưa chắc đạt đến mức độ này, thậm chí là quân phiệt thời dân quốc, quân đội cùng băng cướp cũng không như vậy. Hay là trộm mộ? Bọn săn người? Nói không chừng là một tổ chức tôn giáo cực đoan nào đó? Tôi cứ mãi nằm nghiêng trong túi ngủ càng nghĩ càng rối loạn. Thử đổi hướng, suy nghĩ theo cách của Bạch Dực thường làm một chút, anh thích liên kết toàn bộ sự việc lại rồi mới nhìn nhận. Tôi cũng học theo như vậy, nếu thế thì đám người kia dù có mục đích gì, thân phận gì, thì bọn chúng đến đây tuyệt không đơn giản chút nào. Còn nữa khi tiến lên tuyết sơn, quỷ mị đều tan biến, thay vào đó là tử vong thật kỳ quái. Hơn hết, dọc đường chúng luôn làm ký hiệu, như muốn dẫn đường cho thứ gì đó có thể tìm được chúng tôi. Chuyện này, Bạch Dực đã nhắc qua một lần rồi. Vậy thì có thể liên hệ bọn chúng với oan hồn bị quỷ nguyên rửa không.... Nếu thế, mục đích của chúng không chừng cũng là Hà Bá điện!

Đến đây, tôi liền không dám nghĩ tiếp nữa. Bỗng lòng lại dục ác muốn chúng chết thêm vài móng nữa. Bởi sau này bọn họ rất có thể sẽ thành trở ngại lớn nhất của chúng tôi. Khi ấy, phỏng chừng sẽ tạo thành uy hiếp. Cứ thế, cả đám người cùng một xác nữ quái dị bị nhốt trong sơn động. Rất dễ nhận thấy, bọn chúng vô cùng coi trọng người phụ nữ này. Địa vị của cô ta so với người bị suyễn trước đây rõ ràng là lớn hơn rất nhiều. Bên ngoài gió tuyết điên cuồng như đang ở Tula địa ngục, âm thanh rất giống với tiếng vong hồn ai oán của người phụ nữ này. Ngươi Giác trốn ở một góc uống rượu, ánh mắt vô cùng phức tạp. Bọn người kia cứ túc trực bên thi thể, giống như đang vây quanh lại để phòng sẽ có chuyện quỷ dị gì xảy ra. Vì vậy nên chúng trối luôn tay chân của xác nữ, miệng cũng bị nhét đầy vải vụn. Hành động này tuy rất thất đức, nhưng có thể chứng minh rằng chúng rất sợ xác nữ này.

Sáng sớm, khi ánh sáng ban mai đầu tiên chiếu xuống, chúng tôi liền phơi nắng mái miết. Ngưu Giác thấy trời gần như sáng hẳn, tuyết gần như ngừng rơi, thì không cần biết nhiều lần hối thúc sửa sang lại hành lý để rời đi. Chỉ có cái người tên A Tường kia còn nhìn lại xác nữ lần cuối, gãi sờ sờ thì thể một chút rồi cũng lững mang hành lý mà theo đoàn cùng chúng tôi. Tôi biết lòng gã khổ lắm, nhưng chẳng còn cách nào. Tình hình như bây giờ không thể một mình xuống núi được, đành phải bỏ lại xác chết kia thôi.

[1] Là tên một loại gia vị cay được làm từ thịt băm, các loại đậu và ớt được đóng gói sẵn.

77. Chương 75: Hiểm Lộ (tam)

Ngưu Giác trải qua chuyện hồi tở thì trở nên vô cùng trầm mặc. Đến chúng tôi cũng chẳng khá hơn là bao. Nói chung cậu ta chỉ phụ trách dẫn ngựa đầu đàn đi theo con đường của mình. Chuyện của chúng tôi, cậu ấy không muốn xen vào làm gì. Lượng tuyết rơi tở qua so với tưởng tượng của chúng tôi thì dày hơn rất nhiều. Chúng tôi phải cố gắng hết sức, bất kỳ ai cũng chẳng rảnh hơi để nói chuyện phiếm, tất cả đều cúi đầu mà đi. Giờ đây chỉ còn một phụ nữ, 11 người đàn ông chúng tôi phải đào tuyết mở đường để ngựa có thể bước bước qua được. Chúng tôi chỉ còn cách là men vòng theo. Bạch Dực nói cho tôi biết đây là có lý do riêng. Có lẽ bọn ngựa kia đã quen với ngọn núi này. Đường như chúng đối với con đường trước mặt sẽ luôn có khả năng đoán trước được nguy hiểm, nhưng chúng dù thế nào cũng chẳng thể cất tiếng được, chỉ có thể ngang ngạnh không đi thôi.

Đến lúc nghỉ trưa Ngưu Giác để chúng tôi dừng chân chốc lát, tranh thủ ăn chút lương khô, đợi tiêu rồi liền giục mọi người mau lên đường. Ngưu Giác sợ chúng tôi sẽ dẫn đến thứ gì đó nhưng bọn chúng tôi cũng đã hết cách rồi. Cậu ấy ra roi thúc ngựa, một đám người chúng tôi thật giống đàn kiến đang gồng gánh nhau mà đi. Bất quá như thế cũng có lợi, đầu tiên là không có cảm giác lạnh cắt xương nữa, sau là nghe nói nơi chuyển giữa núi có vài hộ dân cư trú. Khi ấy chúng tôi sẽ không cần ngủ trong túi nữa. Tất cả đều như trông mơ giải khát mà hưng phấn vô cùng.

Thế nhưng, đi được nửa đường, Bạch Dực bỗng phát hiện vấn đề. Anh cản Ngưu Giác lại nói: “Có phải cậu nhầm đường không. Vùng này sao lại có sông băng thế?”

Ngưu Giác mặt mày tái nhợt, nghiêm túc nói: “Không nhầm đâu, vẫn như vậy mà.”

Bạch Dực lắc đầu nói: “Chắc chắn cậu đã đi nhầm rồi, cậu muốn dẫn chúng tôi đi đâu?”

Lúc này thì hầu hết chúng tôi đều phát hiện Ngưu Giác có chút không bình thường. Hành vi của cậu ấy có hơi... bực tức. Cậu đi phía trước không ngừng thúc roi đánh ngựa. Nhưng lúc đầu cậu ấy luôn nương tay vì rất yêu quý ngựa của mình. Trong mắt người dắt ngựa thì chúng chính là anh em, chính vì vậy sẽ không dùng hết sức mà đánh đâu. Thế nhưng cảm giác hiện tại cho chúng tôi thấy, cậu ấy cứ quật tới tấp tỹ như thương tích và sống chết của mấy con ngựa kia chẳng can hệ gì đến mình. Bạch Dực hét to bất ổn, vội kéo Ngưu Giác lại, cậu ấy như phát điên mà giằng ra cho bằng được, rồi tiếp tục bước đi. Bọn ngựa rất nghe lời cậu ấy, nên cứ như bị thôi miên mà tiến về phía trước.

Tào Dương bắt đầu chạy lên, hỏi chúng tôi có chuyện gì. Chúng tôi kể lại chuyện Ngưu Giác dẫn mọi người vào lòng sông băng, chúng tôi không thể bắt cậu ta lại được. Hắn vội ra dấu, mấy gã đàn ông phía sau bỗng xông lên thật mạnh mẽ. Đầu Ngưu Giác bị đè chặt xuống mặt đất, ánh mắt vô cùng sợ hãi, hét lớn lên: “Bọn mi đều là ma quỷ! Đêm qua Tư Ba Kiều Bối Lạp Cách đại thần đã nói như ri, bọn mi đều là ác quỷ, không được dẫn bọn mi vào Tuyết sơn!”

Tôi xém chút cắn nhầm lưỡi mình vì giận. Bọn anh em của Tào Dương cũng không phải lương thiện gì liền đâm ngay vào mắt cậu ấy. Ngưu Giác ăn một đám càng phản kháng thêm kịch liệt. Bọn kia cũng chẳng vừa dùng dây trời nguyền cậu ấy lại, cứ thế đến khi người ta ngất luôn thì thôi. Tôi giận dữ nói: “Các người ra tay cũng quá hiểm độc, giờ người dẫn đường đã bị đánh cho bất tỉnh luôn rồi. Chúng ta phải đi thế nào đây? Mẹ nó! Đừng nói là nên quỳ xuống van xin các vị thần của núi Tuyết chỉ đường hay đại loại là thế nhá?”

Bọn chúng chẳng thèm nói gì cả, lấy ra thiết bị định vị GPS. Nhưng với tình huống thế này, ngay cả chuyên gia cũng vô dụng thôi. Có quỷ mới biết lớp băng trên mặt này có đủ rắn chắc hay không. Một đám người

chúng tôi cứ như thế bị vây nhốt giữa lòng sông băng. Lục tử muốn nói gì đó, nhưng lại kéo tôi hạ giọng: “Đừng gây chuyện, hỏi Bạch Dực thử xem, nên làm gì bây giờ?”

Bạch Dực lấy ra la bàn, sau đó nhìn lướt qua thể núi một vòng rồi nói: “Đại khái thì không sai hướng, nhưng hiện giờ chúng ta chỉ có thể vượt qua sông băng thôi. Chú ý dưới chân, tốt nhất là ba người cùng buộc lại với nhau. Tào Dương vừa chỉ Ngưu Giác còn đang ngất vừa nói với người của mình: “Trời nó ở chỗ này luôn, hừ! Muốn hại chết bọn tao. Tao ày chết nhanh một chút!”

Bạch Dực chắn ngang người kia. Hắn liền muốn đánh nhau, nhưng bị anh bẻ gập các đốt ngón tay. Dù cơ thể lớn hơn, cũng không cách nào động đậy được. Chỉ có thể oai oái kêu to. Bạch Dực nói: “Các người không mang theo cậu ấy, chúng tôi mang theo. Lục Tử vác cậu ấy lên ngựa đi.”

Tôi và Lục Tử hai người bốn tay khiêng Ngưu Giác đang ngã nằm trên đất lên mình ngựa. Bọn Tào Dương nhìn chúng tôi một chút, hình như ý bảo chúng tôi dẫn đường. Bọn chúng chậm chậm vây lấy chúng tôi, đến thẳng mù cũng nhìn ra chúng tôi đang bị uy hiếp. Bạch Dực gật đầu, sau đó giúp tôi dẫn ngựa đầu đàn, Lục Tử đỡ Ngưu Giác phòng cậu ta ngã xuống. Chúng tôi là người mở đường đi trước, Bạch Dực đưa cho tôi một sợi dây, bảo chúng tôi buộc mình vào nhau. Ba người chúng tôi xâu thành một nhóm, để nếu lỡ có một người ngã xuống thì hai người kia vẫn có thể trụ lại được. Cát la bàn vào hành lý, Bạch Dực bắt đầu dẫn chúng tôi xuyên qua dòng sông băng dài dằng dặc.

Suốt dọc đường đi, ai nấy cũng đều mãi vấn vương cảm giác bị vút bỏ, nhỏ bé, bất kham. Dù Bạch Dực là thể nhưng trong gió tuyết lạnh giá kia vẫn lộ ra vẻ yếu ớt. Nhìn cả bọn thật như đàn kiến nhỏ, mà tuyết sơn lại là một người khổng lồ to lớn cứ bao trùm lấy chúng tôi. Chỉ cần có chút không vừa ý, chúng tôi chắc chắn sẽ chết ngay tại đây. Đây là uy nghiêm của thiên nhiên, những người sống nơi thành thị như chúng tôi chỉ có thể kính sợ. Một nỗi sợ vì bị khuất phục hoàn toàn, chỉ có thể thuận theo như những con cừu mềm yếu. Từ sâu trong nội tâm đã muốn quỳ xuống cúi đầu chẳng còn chút sức lực nào để chống lại. Các thần thánh trên ngọn núi vĩ đại này cứ thế mà mãi trường tồn.

Chúng tôi phải vô cùng cẩn thận, cẩn chặt rằng, hầu như mỗi tế bào trên người đều cảm nhận được tầng tầng tuyết. Chúng tôi như lạc giữa muôn vạn màn trời, phía dưới là vực sâu ngàn trượng. Bạch Dực cứ chốc chốc lại dừng, anh thường hay lấy la bàn ra xem. Thật ra anh và la bàn đều đã hòa vào nhau. Bởi tiên thiên bất quá, địa chi thập nhị vị gì đó đều do anh bốc quẻ ra mà thôi. Thêm vào đó là Lục Tử luôn cầm theo thiết bị định vị GPS, nếu chúng tôi đi nhầm, cậu ta cũng sẽ phát hiện ra thôi.

Chính thức bước vào lòng sông băng, mới biết thế nào là đệ tứ cổ băng xuyên đạo, đường dốc xuống hẳn, sâu thăm vô cùng. Đây quả thật là một vực băng sâu không thấy đáy. Nhưng trừ việc phải đi xuyên qua nó, chúng tôi tuyệt không còn cách nào khác. Bốn bên đều có những hình thù kỳ lạ do băng tạo thành. Đây là kiệt tác của thiên nhiên, so với mặt băng dễ tan vỡ kia thì thật là một cảnh tượng tráng lệ. Sau đó chúng tôi còn phát hiện được những chóp băng, băng treo, cả tường băng và tháp băng nữa. Đáng vẽ ít nhiều gọi liên tưởng đến hình ảnh của các tiên nữ bay lượn trong điệu múa Đôn Hoàng huyền thoại. Thỉnh thoảng, chúng tôi còn thấy được cây cầu làm từ băng, vô cùng vĩ đại. Lúc chúng tôi bước qua, thật cảm nhận rất rõ ràng lớp băng dưới chân quá sức mỏng manh. Giữa đó là một khoảng trống rỗng, thế nhưng không còn cách nào khác đành phải đánh liều nhắm mắt đưa chân bước về phía trước. Chỉ cần một người không cẩn thận thôi sẽ dẫn đến cảnh ôm hận ngàn thu.

Cũng may tuyết đã ngừng, bốn bên tĩnh lặng đến đáng sợ, chỉ có tầng tầng lớp lớp băng lạnh phản chiếu ánh sáng mặt trời đến chói mắt. Cảm giác này có chút mộng ảo, loáng thoáng như đang tồn tại trong thế giới của quả cầu thủy tinh. Đây chính là nơi đã tạo ra khởi nguồn sớm nhất của sông Hoàng Hà. Trên đường trước mắt, chúng tôi thấy được một nông trường rộng lớn tươi đẹp. Hiện tại cảnh kia thật giống như bị băng tuyết huyền hoặc. Loại mỹ cảm đầy mộng ảo này lại mang đến cảm giác yêu mị khó lường. Thế nhưng, nếu có ai bảo tôi diễn tả lại thì tự bản thân tôi cũng chẳng nói được gì. Cứ thế, đoàn người chúng tôi cứ như đang đắm chìm mộng ảo biến hóa khôn lường, ai nấy cũng chẳng hiểu vì sao mình càng lúc càng thất thần.

Thế nhưng lúc tôi đang lơ đãng nhìn xung quanh, thì Bạch Dực phía trước bỗng nhiên ngã xuống. Tôi vẫn chưa kịp phản ứng thì đã bị sức nặng thân thể vào tốc độ của anh kéo ghì về phía trước. Tôi té nằm úp xấp trên mặt đất nơi mà tất cả đều là băng, vốn dĩ không có cách nào níu lại được. Tôi cứ như thể trượt một

quảng dài, mãi đến khi Lục Tử lấy ra một cái đục trụ lại, chúng tôi mới chịu dừng. Cậu ta sợ đến độ đổi cả giọng hỏi: “Các cậu không có việc gì chứ? Mau! Mau kéo Bạch Dực lên!”

Tôi hoảng đến mất hết nửa phần hồn, phải cắn môi một lúc mới khôi phục được tinh thần. Tôi không dám bầu vào trong băng, bởi không biết có bị phản ứng dây chuyền làm băng càng nứt lớn ra không, chỉ có thể hét lên với Lục Tử: “Nhanh lên! Tìm vài người nữa kéo bọn mình lên! Đừng... đục băng nữa! Nếu không vết nứt sẽ lớn hơn đây!”

Tôi lại hỏi: “Bạch Dực, anh có sao không?”

Anh ngay tại vết băng nứt mà nói vang vọng: “Không sao, tôi không có bị thương. Nhưng vực này vô cùng sâu, cậu dù thế nào cũng đừng phá băng, nếu không tất cả chúng ta sẽ cùng rơi xuống dưới.”

Nhanh chóng sau đó, tôi có cảm giác là mình đang được kéo lên, cơ thể tôi có chút lực nín lại, Bạch Dực ở phía sau cũng đang bị lôi chậm chậm, anh vẫn giữ nguyên tư thế dán mình xuống mặt băng để giảm áp lực đến mức tối thiểu. Mãi đến khi chúng tôi túm lấy áo, anh mới bình an đứng lên. Anh vừa thở hổn hển vừa nói: “Phải cẩn thận, dưới sông băng rất nguy hiểm. Trước mắt, xem chừng chúng ta phải đi vòng qua nó thôi.”

Tôi nhìn thoáng qua Bạch Dực, rõ ràng mặt anh đã xanh cả lên. Lần này nếu để anh tiếp tục thật chẳng nở nào. Tôi hỏi anh có muốn tôi thế chỗ anh hay không, chỉ cần anh chỉ hướng cho tôi là tốt rồi. Anh lắc đầu, quay lại nhìn tôi hạ giọng nói: “Sông băng nơi này rất quỷ dị, tuyệt ở đây phản chiếu ánh mặt trời tạo ra một loại khúc xạ làm mê muội tinh thần. Đừng nhìn nhiều, nếu không sẽ mất cảnh giác với lớp băng kia. Chúng ta hiện giờ đang bước trên Đường Cổ Lạp Sơn, mà sông băng của nó lại dễ vỡ đến kỳ quái. Nhất định phải rất cẩn thận. Tôi tiếp tục dẫn đường, các cậu theo tôi.”

Tôi không nói gì chỉ vỗ vỗ vai anh, sau đó nói: “Tôi sẽ là người thứ hai, nếu anh lại làm dây căng lên, lần này nhất định tôi sẽ không để anh ngã xuống nữa đâu.”

Anh nhìn tôi mỉm cười, muốn đưa tay vuốt mặt tôi. Nhưng bởi đang mang bao tay rất dày nên vừa đến được nửa đường thì rút lại, nói: “Đi nhanh đi, nếu không lại có tuyết rơi.”

Đi được một đoạn, dường như Ngưu Giác có hơi tỉnh lại. Cậu ta xoa xoa đầu nói: “Mẩn rãng rứa...” Sau đó lại nhìn xung quanh, rồi thốt lên đầy sợ hãi: “Bọn mi muốn tự sát à! Bọn mi nhất định là muốn tự sát! Bồng đừng lại đi vào sông chứ?”

Chúng tôi dùng ánh mắt như nhau nhìn đồ ngốc kia. Lục Tử nói: “Nhóc con mày còn mặt mũi nào mà nói nữa hả? Đều không phải do mày gây ra sao!”

Cậu ta xoa xoa trán, phát hiện bị người khác đánh cho sưng lên, sau đó quay về phía chúng tôi cứ liên tiếp bảo dừng lại: “Dừng! Dừng! Dừng đi tiếp nữa. Càng về phía trước càng có nhiều băng treo! Ta rằng lại dẫn bọn mi đến nơi ni? Rãng lại không muốn sống? Dẫn bọn mi đến nơi ni là cùng chết!”

Cậu ấy trở mình trên lưng ngựa nhảy xuống, sau đó đến gần Bạch Dực nói: “Người anh em Bạch Dực, đừng mà, trở về đi! Cùng lắm thì nghỉ lại một ngày nữa. Như ri không đi được đâu.”

Chúng tôi đều dừng lại. Thái độ của cậu ta thay đổi đến 180 độ. Mới đây thôi còn bảo chúng tôi là ác quỷ, giờ lại xưng huynh gọi đệ rồi. Chúng tôi không biết cậu ấy có thật là đang giở trò hay không. Sau đó Ngưu Giác khoát khoát tay nói: “Trước đây, có người đến nơi ni đều bị chôn sống trong ao tuyết, 40 năm sau mới được phát hiện. Khi nở thấy trên thân thể thủng một lỗ thật lớn. Bọn ta đều nói tê bị ác ma moi hết nội tạng mới chết như ri. Nơi ni là chỗ của ma quỷ, bọn ta đừng đi mà.”

Lúc này chúng tôi đã không còn sức để nghĩ xem cậu ấy đang nói gì nữa. Nhưng nhìn dáng vẻ của cậu ta lúc này, chuyện tiến lên trước thì thật không thể nào rồi. Tất cả chúng tôi đều không biết làm sao, ai cũng lơ ngơ không rõ tình huống cho lắm. Lục Tử quay lại trắng mắt nhìn mà nói: “Anh hai à, em gọi ngài là anh hai luôn đó. Ngài có thể bình thường một chút hay không? Được rồi, lúc này là ngài bị mộng du, giờ tỉnh rồi thì tính sao đây? Trở về thì sao nào? Nói rõ ràng một chút, đừng... diễn lại trò cũ là thần linh báo mộng gì đó nhá!”

Cậu ấy bực mình trả lời: “Cái gì mà thần linh báo mộng? Báo mộng chi? Báo cho ai? Được rồi, giờ không nói đến... những chuyện đó nữa. Ở đây rất nguy hiểm, chúng ta rời khỏi trước đi!”

Nói xong cậu ấy chấp tay lại che nắng, sau đó nhìn chúng tôi mà nói: “Bọn mi đi thêm chút nữa là không xong rồi. Nhưng giờ vẫn còn tốt, bọn mi chưa đi vào vùng băng dễ vỡ, theo ta trở về.”

Tôi nhìn Bạch Dực, anh gật đầu, sau đó chúng tôi đưa roi ngựa cho cậu ta. Ngưu Giác cầm lấy, quất một cái rồi hét lên. Toàn bộ ngựa thuộc sở hữu của cậu đều quay lại hét. Đúng là đến ngựa cũng không muốn tiến về phía trước. Nhưng chúng tôi cũng không theo đường cũ mà về. Ngưu Giác nói băng ở đây rất mỏng manh, bị chúng tôi bước qua 2 lần sẽ không chịu nổi đâu. Cậu ấy bảo chúng tôi phải đi vòng qua nó theo hình cánh cung. Tuy có hơi phiền, nhưng thật không còn cách nào khác để ra khỏi đó cả.

Cậu ấy nói nghe thật có lý và rành mạch. Chúng tôi cũng không cãi lại. Nơi này vốn là địa bàn của Ngưu Giác, nên cậu ta nói gì thì phải nghe đó thôi. Chỉ cần có thể sống để đến nơi đã định trước, thì cậu ấy muốn làm gì, chúng tôi cũng mặc kệ. Vì thế, lại tiếp tục quay lại. Ngưu Giác thỉnh thoảng dừng lại, sau đó quỳ rạp xuống, vuốt vuốt mặt băng để xác định xem nó dày bao nhiêu. Khả năng này chỉ những nhân tài của đoàn ngựa thồ lành nghề mới có được. Ngay cả Bạch Dực cũng không thể xác định được lớp băng chúng tôi vừa đi qua là dày hay mỏng nữa kia. Thấy người dẫn đường chuyên nghiệp như vậy, lòng tôi dù thế nào cũng dần thả lỏng ra. Nói chung trên con đường này, chúng tôi đi so với bò cũng không có gì khác biệt lắm. Khi cậu ta nghe ngóng xong lớp băng thêm lần nữa thì nhìn chúng tôi, thật an tâm mà nói: “Đi thôi, nơi ni cũng khá dày. Từng người một có thể bước qua. Ra ngoài kia là bọn ta đã an toàn rồi na. Nhờ ơn thần linh phù hộ. Nhớ kỹ, khi đến được Tuyết Sơn phải dừng chờ tạ lễ, cảm ơn sơn thần đã cho bọn ta con đường sống.”

Sau đó, tôi dần cảm thấy như gió tuyết nhẹ nhàng lay động, càng tiến lên thì gió lại càng lúc càng lớn. Hơn hết, lòng tôi cứ bất an kỳ lạ, là một loại cảm giác yêu tà quái dị. Tôi bực mình hỏi: “Tại sao lúc bước vào sông băng lại không cảm nhận được gió tuyết, nhưng khi sắp rời khỏi thì nhận thấy rất rõ ràng?”

Cậu ta ra dấu bảo tôi đừng nói nữa, sau đó thì đi sát lại tôi, thì thầm: “Gió tuyết ni không giống nhau. Chỗ bọn ta gọi nó là tiếng thở dài của quỷ. Nói cách khác, khi có vài người sắp chết, ác quỷ sẽ bước đến giăng bày rồi thở dài. Đoạt đi của họ cả linh hồn lẫn máu thịt. Bọn mi đừng nói nhiều, ra khỏi đây trước đã.”

Tôi gật đầu. Quay lại nhìn dòng sông băng một chút. Bọn chúng tôi cứ đi thành hàng, chậm chậm cẩn thận như đang bước trên một vết dầu loang thật lớn. Tôi tới lui lui thật giống một cảnh trong phim hài. Nhưng nhân vật chính là tôi thì một chút cũng không cười được, tôi khóc còn chẳng kịp nữa là. Bạch Dực vẫn không nói gì, anh để Ngưu Giác dẫn đường nhưng vẫn thận trọng quan sát thế núi xung quanh. Chỗ da quanh chân mày cứ nhăn chặt lại tạo thành những rãnh thật sâu, đến miệng cũng chẳng thốt ra được một tiếng. Nhưng khi tôi hỏi anh tại sao không nói gì cả thì mới phát hiện, thật ra không phải không nói mà là không dám nói, chỉ sợ nếu anh lỡ miệng nói không xong, thì chúng tôi lại một lần nữa gặp chuyện chẳng lành. Tránh cũng không khỏi, Bạch Dực lại lên tiếng: “Không xong! Nơi này là một trận địa!”

Ngưu Giác có nghe cũng chẳng hiểu gì. Vốn Hán ngữ của cậu ấy không biết trận địa nghĩa là gì? Thế nhưng cậu ấy vẫn không dừng bước. Bỗng nghe sau lưng vang lên tiếng âm ầm. Bọn chúng tôi, gáy ai cũng đã ứa ra mồ hôi lạnh, đến đánh rấm một cái cũng không dám. Âm thanh này, tình cảnh này, còn không phải biểu thị ột chuyện.... Chẳng cần đợi đến khi đầu tôi xấp xập xong dữ liệu, đã nghe phía sau vang lên một tiếng [rắc] rồi tiếng càn cạch của băng nứt đầy kinh hãi. Tôi thần thốt nhìn bọn Lục Tử, ánh mắt ngập tràn sợ hãi. Cậu ta vội mở to miệng rống lên một tiếng: “Nhanh....”

Thế nhưng chân tôi đã không còn trụ vững nữa. Cả người loạng choạng rơi xuống, tôi vội túm lấy dây buộc. May mà bao tay của tôi là loại chuyên dụng, khả năng đề phòng trơn trượt rất cao, nên mới có sức mà níu lấy. Được một lúc, tôi liều chết kéo chặt sợi dây thừng trên lưng mình, cả người lơ lửng giữa không trung. Ngay rãnh băng vừa nứt ra, có rất nhiều tảng băng khác rơi xuống, xem chút đã đập cho tôi ngất xỉu rồi. Tôi treo mình trên dây lắc người trong bế tắc, sau đó ngẩng mặt lên, phát hiện băng không ngừng tách rộng ra. Thế là đầu tôi đành phải nhìn xuống vực sâu dưới kia. Thật không ngờ cảnh trước mắt xem chút làm tôi rớt cả tròng mắt ra. Tình cảnh ngàn cân treo sợi tóc như vậy, thế mà lúc này tôi còn sức trêu mình cười, giờ chỉ còn lại là giật mình hoảng sợ rồi á khẩu đầy ngốc ngếch. Tôi nghiêng chặt rằng cổ không ình buông tay, nhưng miệng lại không khỏi rên rĩ qua môi.

Trước đây có nghe kể về tầng thứ tám của địa ngục — Hàn Băng địa ngục. Phàm những ai phạm vào tội mưu hại chồng, cùng người thông dâm, ác ý gây xẩy thai sẽ bị đẩy xuống tầng này chịu nghiêm phạt. Lúc đó tôi chỉ theo lời kể mà lơ mơ hình dung lại thôi. Thế nhưng, giờ đây dưới chân tôi thật giống y như

tàng địa ngục kia chẳng sai chỗ nào. Dưới đó, những trụ bằng dựng thẳng như tay người, mà đầu của nó lại nhọn hoắc, sắc bén như mũi khoan. Không cần nói nữa... phía dưới có vài người và ngựa giờ đã chẳng ra hình hài gì. Tất cả đều giống như cá bị ngọn lao xuyên qua. Mà tôi lại tận mắt thấy, nơi đó ấy thế lại có rất nhiều mũi bằng, trên nó cắm vài thứ gì đó, đâm thẳng qua. Cũng có thể là xác chết, chắc cũng đã hòa làm một với bằng rồi. Nếu người vừa rơi xuống, hẳn sẽ không yên giấc đâu. Khi bị chết đâm như thế, tay chân hẳn còn co quắp lại, chắc còn phát ra tiếng rên rĩ yếu ớt, có khi lại liều chết muốn leo lên, nhưng thân thể đã bị xuyên qua mất rồi. Loại tình huống này làm tôi sợ đến run rẩy cả người, ngay lúc có người khó nhọc muốn đỡ tay nắm lấy tôi, mà tôi vì sức nặng nên bị rơi tuột xuống thêm chút nữa thì kinh hãi vạn phần, vội quơ quàu tay chân, hướng lên trên mà hét lớn: “Mau! Mau kéo tôi lên!”

Bạch Dực cũng hét lớn: “Đừng động đây! Đừng làm bằng nứt rộng hơn. Đợi một chút, bọn tôi sẽ kéo cậu lên, đừng dùng lực nhiều thế!”

Rơi vào tình cảnh như vậy, làm tôi không kiềm được, sợ hãi cùng bất lực khiến lòng tôi khóc thầm, toàn bộ cơ thể đều run rẩy. Thật ra không phải tôi vô dụng như thế, mà là tôi không thể chịu đựng nổi nữa rồi. Những người kia đâu biết là tôi cứ lộn qua lộn lại giữa không trung, bụng thì cứ như sắp bị chóp bằng xuyên qua đến nơi, để ruột và nội tạng cứ thế lòi ra, lẫn lộn chẳng phân rõ ràng, rồi sẽ theo bằng mà trôi tuột xuống dưới. Miệng cũng sẽ trào ra đầy máu tươi, cổ rúm ró muốn hét lên lần cuối, nhưng sau đó liền nghe được tiếng dạ dày của mình đang cọ sát vào bằng. Một lượng máu lớn sẽ thấm vào trong cột bằng, thấm đến chỗ sâu nhất bên trong. Đây thật giống như đang hiến tế cho ác quỷ dưới địa ngục vậy. Tôi nghĩ đến đây thì cả người đã tê dại, không còn tri giác gì nữa. Đầu tôi chỉ còn nghe được tiếng ầm ầm của tuyết lở, không biết mình có bị đâm thủng chưa. Cả cơ thể dần dần đông đặc lại. Mãi lâu sau mới có người kéo tôi ra khỏi rãnh bằng, thế nhưng, là ai kéo tôi lên, bọn họ nói với tôi chuyện gì, tôi đều không được rõ ràng lắm. Sau đó có người ra tay tát tôi vài cái. Đau đớn khiến tôi khôi phục lại một ít tri giác. Tôi ngơ ngác ngẩng đầu, nhìn bọn họ nói: “Quá... quá thảm...”

Khi ấy, đầu óc tôi như đình chỉ hết một lúc, hoàn toàn không biết được thứ gì nữa, chỉ có thể cảm nhận được là mình đang bị người nào đó kéo dậy, sau đó ném lên lưng ngựa. Chẳng bao lâu thì miệng bị đổ rất nhiều rượu trắng, nhiều đến nỗi bị bị sặc nặng, rồi khù khụ ho lên. Hơi nóng cháy cổ của cồn khiến tinh thần của tôi được kéo lại. Tôi nhìn xung quanh, phát hiện mình đang ngồi dán vào lòng của Bạch Dực, còn anh thì đang xoa xoa lưng cho tôi. Bạch Dực lo lắng vỗ về: “Đừng sợ, không có chuyện gì đâu... Tiểu An, cứng sẽ không có chuyện gì cả...”

Tôi gật đầu, thế nhưng vẫn cứng đờ như cũ, chỉ có thể tựa vào lòng của Bạch Dực. Ngưu Giác đã sợ đến phát khóc, tôi cũng chẳng khá hơn cậu ấy là bao. Tôi nuốt ít nước bọt nói: “Bên dưới đều là trụ bằng, có người ngã xuống rồi bị xuyên qua. Hơn hết trụ bằng này không chỉ một cái, có thật nhiều, nhiều lắm.... Dưới đó có rất nhiều người và súc vật đã chết...”

Tôi cảm thấy thân thể mình bắt đầu tê dại, chỉ nghe Bạch Dực nói: “Lục tử, đưa... thêm một bình rượu trắng nữa cho tôi.” Vài ngụm rượu nữa được rót vào miệng, mãi đến khi lưỡi tôi lú hết cả mới ngưng lại. Tôi ho vài hơi, khoát khoát tay áo nói: “Được rồi mà, đừng cho... cho tôi uống nữa.” Tôi ra sức vỗ đầu, gần như là đang tự đánh mình. Bạch Dực thấy thế chỉ biết nắm chặt tay tôi để dừng lại phương thức lay tỉnh đầy cực đoan này. Bất quá, hơi rượu dần có tác dụng, tôi bắt đầu cảm nhận được không gian xung quanh. Tuyết vẫn cứ rơi như cũ, bốn bên lạnh chết đi được. Bạch Dực nhìn tôi rồi bảo uống thêm vài hớp rượu trắng. Tôi nheo nheo mũi rơm rớm nước mắt nhìn quanh quất hỏi: “Còn mấy người sống sót?”

78. Chương 76: Hiểm Lộ (tứ)

Lục tử nói: “Vừa khéo, chẳng chết móng nào. Thằng ranh Tào Dương kia mạng thật lớn nha. Bằng chỗ nào cũng nứt, ấy thế mà nơi nó đứng lại chẳng hở khe nào. Nhưng nó cũng bị người khác lôi xuống. Ngoài trừ ba người chúng ta còn sống ra, bọn Tào Dương thì có tên lang băm Lưu Đào, thêm một gã đầu trọc lóc hay la hét ra thì... còn lại ai cũng bị thương cả. Chúng ta quả thật là vô cùng may mắn đó.”

Ngưu Giác vẫn chưa hết khóc nói: “Còn có ngựa của ta nữa... Ngựa của ta... tất cả đều xong rồi.... Bọn mi quả nhiên là...”

Lục tử cắt ngang lời cậu ấy: “Đừng nói nhảm nữa. Cái gì mà thần rồi lại ma, chúng ta nhìn thẳng vào sự thật có được không? Hiện giờ trừ một con ngựa của chúng tôi ra, thì tất cả đều đã tiêu tùng hết rồi. Bọn Tào Dương sẽ không có ngựa nữa, này thì đến mang dụng cụ cũng không xong. Chúng ta phải nhanh chóng đến Tuyết Sơn, xem thử có thể tận lực bù đắp tổn thất. Nếu không, ai cũng sẽ có chuyện đấy.”

Tôi lại ho thêm vài cái, sờ sờ mặt, sau đó nhìn xung quanh, cảnh sắc thật sự quá thê lương. Tuyết phủ trắng xóa như một cánh đồng mênh mông vô bờ bến, nhìn thế nào cũng không thấy được đầu đuôi, chỉ có gió là rít lên từng hồi cùng bột tuyết đang tàn sát bừa bãi. Những thứ khác cũng chẳng rõ ràng gì. Cách đó không xa, ngựa vì vừa trải qua một cơn khủng khiếp còn đang hồn hộc thở gấp. Bọn Tào Dương hiện đang băng bó gần đó, tôi đắm vào mặt tuyết đầy bất lực, còn lại chỉ 7 người thôi, rồi hít sâu một hơi hỏi: “Chúng ta mất những gì?”

Bạch Dực nói: “Thực phẩm, đến một chút thuốc men cũng không có, vài thứ linh tinh.... Chủ yếu là chẳng còn gì nhiều cả. Nói chung phải mau chóng tiếp tế mới được.”

Anh nhìn tôi một chút rồi hỏi: “Lúc rơi xuống cậu còn thấy những gì nữa?”

Anh vừa dứt lời tôi liền nhớ lại hồ băng đầy chết chóc kia. Tôi lắc đầu nói: “Dưới đó quá mờ mịt, nhưng tôi cảm thấy còn có rất nhiều cột băng nhọn hoắt, không biết vì sao lại có nữa. Tóm lại là nếu có thứ gì đó ngã xuống dưới, trừ khi là nhỏ như chuột, còn không. Chắc chắn sẽ bị xuyên thủng cho xem. Sau đó toàn bộ máu đều sẽ ngấm vào cột băng. Bất quá, dưới đó quá sâu, quá mờ tôi cũng chẳng nhìn rõ đó là những gì nữa.”

Bạch Dực nghe xong thì thì thầm nói 1 câu: “Quả nhiên...” Sau đó anh nhắm hằm mắt, lúc mở ra lại có vẻ nôn nóng dị thường. Anh nhìn ra chỗ xa xa, nơi chẳng rõ hình dáng núi non là gì kia nói: “Chúng ta cách mục tiêu cũng không xa lắm đâu...”

Tôi nghe anh nói vậy thì giật nảy người. Bạch Dực nhìn thẳng vào mắt tôi, lập lại thêm lần nữa: “Chúng ta cách mục tiêu cũng không xa lắm đâu. Đó là hàm tế tự vậy ngoài Hà Bá điện đó...”

Tôi và Lục tử cùng mở miệng hỏi: “Tại sao anh biết?”

Bạch Dực vừa định trả lời thì Ngưu Giác bỗng chỉ vào một đám người ở xa xa nói: “Mau nhìn kia! Có người đến!” Nói xong thì cậu ấy tự giơ tay đưa qua đưa lại như báo cho họ biết rằng chúng tôi đang gặp nạn.

Tôi ngay lúc đầu cũng vô cùng vui vẻ, đây là cảm giác được cứu sống. Nhưng đồng thời với cái vẫy tay, tôi liền thấy được bọn người kia đang đứng bên cạnh Tào Dương dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn chúng tôi, miệng lại hơi nhếch mép cười. Bạch Dực cũng nhìn ra bọn người này không giống như những lữ khách bình thường. Chúng là bám theo chúng tôi mới đến đến đây. Lục tử cứng người lại, buông lỏng luôn cả hai tay, ba người chúng tôi đều rơi vào trạng thái cảnh giác cao độ. Lượng người của bọn họ so với chúng tôi thì đông hơn rất nhiều. Hơn hết, lại tạo cảm giác được vũ trang hoàn hảo, thậm chí có cả ngựa nữa. Bầu không khí thoáng cái trở nên rất căng thẳng, lúc này Tào Dương bỗng có hành động. Hắn nhanh chóng đứng lên, đưa mắt nhìn Lưu Đào và tên đầu trọc lóc một cái. Hai người đó liền lập tức đến bên cạnh hắn. Chẳng bao lâu sau, thì bọn người đó đến gần bên chúng tôi. Đầu tiên là vây chặt lấy, sau đó có một lão già bước xuống ngựa. Tôi không biết lão ta, nhưng lại nhận ra người ở sau lưng là lão Tề què rất rõ ràng. Tôi quay đầu lại nhìn thoáng qua Lục tử, mắt cậu ta tràn ngập vẻ khó hiểu và cảnh giác.

Ngưu Giác nhìn bọn chúng, cho rằng đó là người đến giúp đỡ, vội vàng van xin lão già kia. Nhưng khi ông ta bước sang một bên, chúng tôi liền nhìn rõ tình hình, biết chắc bọn chúng có chuyện mới đến. Tôi hạ giọng thì thầm với Lục tử: “Cậu, con mẹ nó, không phải nói là đã cắt đuôi rồi sao. Tại sao lão Tề què kia lại tới được đây chứ? Nhóc con mày đang làm trò khỉ gì đó!”

Lục tử cũng không giữ được giọng sôi nổi ngọt xớt như trước nữa, ngược lại vô cùng nghiêm túc trả lời: “Mình thì làm trò gì được. Bọn chúng là do thằng khốn họ Tào kia dẫn đến đây. Cậu không thấy dọc đường nó luôn làm dấu để lại sao. Mình đã lên xóa đi rồi, không ngờ chúng vẫn tìm đến.”

Bạch Dực đứng cạnh bên tôi, mắt anh cũng vô cùng cảnh giác. Hô hấp của mọi người đều nghẹn lại, đến không khí cũng không dám hít mạnh một cái. Lục tử len lén vỗ vỗ lưng tôi, sau đó như lãnh đạo gương mẫu mà hỏi thăm: “Ông chủ Tề sao cũng đến đây thế? Không phải nói là giao cho chúng tôi làm việc, bên ông chỉ phụ trách cung cấp thiết bị thôi sao?”

Lão Tề què cười gian trá chỉ chỉ vào vòng người đang vây chặt mà nói: “Kha kha, chú đây không phải đến để trang bị cho các cháu sao!”

Bọn người chúng tôi đều chú ý đến ông già kia, này giờ chẳng thấy lão nói gì cả. Mãi đến khi Tào Dương đến trước mặt thì thầm vài câu gì đó, thì ánh mắt lão mới khẽ động, sau đó thốt lên: “Quyên muội chết rồi?” Tôi thật không ngờ ông lão này khi cất tiếng, giọng nói lại thô đến thế. Đường như khí quản đã bị cắt mất đi vậy.

Tào Dương cung kính từng chút gật đầu nói: “Vâng ạ. Nghĩa phụ, là con không tốt không chăm sóc kỹ càng, để Uyên muội phải chết.”

Lão già khoát tay, ý bảo hẳn đừng nói nữa, sau đó thì bước đến trước mặt chúng ta. Lục tử liền phát hiện ra lão cũng chẳng lương thiện gì, vội theo bản năng mà trốn ra sau lưng chúng tôi. Vì thế lão ta liền cùng chúng tôi mặt đối mặt. Tôi thấy lão ta vô cùng cao lớn, đứng cùng với lão thì lão Tề què kia thật chẳng đáng vào đâu cả. Nhưng mắt lão lại toát lên một sự đa mưu túc trí, thần sắc thật âm hiểm độc ác. Ánh mắt này làm tôi cực kỳ khó chịu, đáng ghét hơn cả cái nhìn xăm xoi của lão Phan hồi nữa. Nếu so sánh, thì lão Phan hồi thật giống ông già Noen thân ái dễ gần vậy.

Lão già quan sát tôi một lúc rồi cười lạnh lùng nói: “Người vô hồn, ha, xem ra cuối cùng cũng vào được Hà Bá điện rồi.”

Bạch Dực nắm tay tôi, nhìn về phía lão già hỏi: “Ông là ai? Tại sao lại biết về Hà Bá điện?”

Lão già cùng Bạch Dực so mắt hồi lâu, bỗng cười nói: “Người sinh sau như ngươi kỳ thật đã biết ta là ai rồi, sao giờ vẫn còn hỏi thế kia?”

Ba người chúng tôi bị đám người kia vây lấy, muốn chạy cũng không thể nào, trừ khi núi A Ni Mã Khanh này quả thật có thần đến giúp chúng tôi. Hơn hết, ở chỗ này nếu bọn xấu muốn giết chúng tôi chỉ cần ném đại chúng tôi xuống hầm băng thì chẳng ai biết cả. Bất quá, nhìn ông lão này, xem ra cũng không muốn giết chúng tôi, mà muốn đi vào Hà Bá điện. Lão đang hứng thú đánh giá chúng tôi thì bỗng nghe lão Tề què đang đứng bên cạnh hỏi: “Triệu lão gia, ngài định lúc nào thì khởi hành?”

Lão gọi như vậy khiến đầu óc tôi quay cuồng. Triệu lão gia... ông chủ Triệu? Ông chủ Triệu không phải đã sớm chết rồi sao! Lão thấy chúng tôi kinh ngạc như vậy, liền nhếch mép cười nói: “Hừm, để bọn người sinh sau bọn người dẫn đường, ta sống cũng phí hết vài tuổi.”

Tôi thoáng cái liền cảm thấy chuyện như đang lộn nhào trở về. Nó khiến tôi rùn mình, trong đầu chỉ còn duy nhất một suy nghĩ, Lục tử chẳng lẽ lại lợi dụng tôi nữa. Tôi vội nắm lấy áo cậu ta lắc lắc để mà nói: “Mẹ nó, mất hết cả buổi, thì ra đây là nguyên nhân khiến mày lên núi! Cái gì không thể không đi, nếu không sẽ không thể gánh vác nổi! Hừ, tao thể mà lại tin mày như vậy!”

Lục tử nói cũng cả buổi, tôi vốn chẳng nghe rõ được cậu ta đang lải nhải cái gì. Bạch Dực tách hai chúng tôi ra, sau đó dè dặt tôi xuống nói: “Chuyện không đơn giản như vậy, Lục tử chẳng cần hoảng sợ vô ích.”

Lục tử bị tôi nắm đến ho lên, trừng tôi một cái, sau đó lại nhìn lão già nói: “Ông là ông chủ Triệu, vậy ông chủ của tôi là ai thế?”

Lão già hừ lạnh một tiếng, không trả lời câu hỏi của Lục tử mà chỉ vào đồng thiết bị nói: “Mấy thứ kia, các ngươi cứ tự nhiên sử dụng. Chỉ cần tiếp tục hợp tác, ta đây chắc chắn sẽ không hành động gì đâu.”

Lão vừa nói xong, tôi liền nghe được tiếng gấp dao vang lên từ phía sau. Cổ bỗng chốc co rút lại, người cũng tỉnh lặng và lạnh lẽo hơn rất nhiều. Ít ra, giờ đây tôi không có thời gian tính sổ với Lục tử, vì nhìn lão già này thật giống với hình dáng của Đỗ Nguyệt Thăng[1] ... trùm xã hội đen khét tiếng vào những năm 30!

Lão tiếp tục nói: “Các ngươi hẳn rất muốn ta nói bí mật của mình. Sao? giờ có muốn hợp tác hay không?”

Bạch Dực nhìn tôi một chút, sau đó thì thầm: “Giờ chúng ta dù có biết gì đi nữa, thì chỉ có một con đường duy nhất. Nếu không hợp tác chỉ còn nước bị cọc băng dưới kia xuyên qua mà thôi!”

Ba chúng tôi chỉ có thể gật đầu. Tiếp theo, Tào Dương lại chỉ vào Ngưu Giác nói: “Còn nó phải làm sao? Hay là khiến nó phải cảm niệm vĩnh viễn?”

Họ Triệu cười lạnh lùng nhìn Ngưu Giác đang ngồi xổm trên mặt đất, sau đó nói: “Bạn của các người, chẳng có tác dụng gì lớn.”

Họ Triệu vừa dứt lời, tôi liền thấy hai gã đàn ông từ hai bên trái phải cầm lưỡi lê sấn đến bên cạnh Ngưu Giác, một tên trong đó vung tay lên. Mắt thấy lưỡi dao đang dần hạ xuống, Ngưu Giác sợ đến nỗi chẳng còn sức phản kháng. Tôi vội vàng hét lên: “Người này cũng như chúng tôi! Không được giết cậu ấy!”

Người vung dao nghe mấy lời này liền dừng lại, mắt nhìn thủ lĩnh của mình là họ Triệu. Ngưu Giác thật biết ơn nhìn tôi, thật ra lòng tôi cứ luôn muốn xin lỗi cậu ấy. Cậu chẳng qua cũng chỉ là một người dắt ngựa nhỏ, nếu không phải vì chúng tôi đã chẳng buộc mình lên núi làm gì. Giờ vẫn là vì chúng tôi mà bị kẻ khác kẻ dao vào người thế kia. Lúc này, họ Triệu cũng đã đưa mắt ra hiệu, tên kia liền thả Ngưu Giác. Tay chân cậu ta vì sợ mà nhùng ra cả, khiến tôi phải kéo lê về.

Họ Triệu phát tay, nhường chúng tôi lựa chọn trang bị. Bạch Dực nhìn lão một chút rồi cũng bước đến nơi đang bị vây quanh. Lục Tử bảo tôi chăm sóc cho Ngưu Giác xong cũng theo Bạch Dực cùng nhau lựa chọn trang thiết bị cần thiết. Bọn người này quả là thứ gì cũng có, phỏng chừng thăm dò Bắc Cực chắc cũng cần nhiều đây thôi. Bạch Dực đã nhanh chóng lựa được ba túi, sau đó chúng tôi lại sà lọc thêm lần nữa. Tính thêm cả Ngưu Giác, thì chúng tôi có tất cả 4 người cùng chuẩn bị. Thế nhưng những thứ này lại không có vũ khí, xem ra ông già kia vốn không nghĩ là sẽ để chúng tôi còn sống ra ngoài.

Ông chủ Triệu nhìn Bạch Dực lựa chọn những thiết bị kia thì gật đầu tán thưởng nói: “Nhóc nhà ngươi rất có năng lực. Nếu có thể về được, sau này làm việc cho ta, đảm bảo ngươi danh lợi đều có.”

Bạch Dực mặt lạnh như tiền nhìn thoáng qua lão. Sau đó từ tốn cầm túi đưa cho chúng tôi. Tôi vỗ vỗ Ngưu Giác, nói với cậu ta: “Người anh em Ngưu Giác, khiến cậu uất ức rồi. Cậu chịu khó đi cùng chúng tôi. Nếu giờ để cậu lại đây, e rằng rất có thể chúng sẽ giết người diệt khẩu.”

Ngưu Giác gật đầu, sau đó mang chiếc balô tôi vừa đưa cho lên lưng. Cổ họng cậu hơi động đậy, hỏi tôi: “Rốt cuộc thì chúng là ai?”

Tôi khoát tay, ý bảo cậu ấy đừng hỏi nữa, giờ đây mạng sống của chúng tôi đều đang ở trong tay bọn người đó. May mắn duy nhất của tôi chính là Bạch Dực vẫn còn đang giữ ngọc Huyền Hoàng và thẻ đồng trong ba lô. Mấy thứ này vẫn chưa rơi vào tay bọn chúng. Vũ khí tuy rằng đã mất đi, thế nhưng Bạch Dực rất thông minh khi chọn hỏa châu và xẻng chuyên dụng, nếu đến thời điểm then chốt đều có thể dùng làm vũ khí gián tiếp. Những cái khác là một vài vật dụng chiếu sáng, thực phẩm và thuốc men.

Chọn tới chọn lui đều đã xong, ông chủ Triệu nhìn thế núi một chút rồi nói: “Cứ tưởng dịch số được như vậy ngoài ta ra thì không còn ai khác. Đến bọn già kia còn không biết đến một sợi lông nữa kia. Thật không ngờ người trẻ tuổi như ngươi lại có thể thi triển dịch số đến tận đây. Không tồi a! Nhóc con này hẳn là có lai lịch. Nhưng ta nói cho ngươi biết, đây chỉ là hầm chông dùng để tuần tán quanh Hà Bá điện. Hà Bá điện thật sự vẫn đang được canh gác bên trong, chỉ có thể thông qua sông băng mới tìm được thôi.”

Tôi nhìn Bạch Dực, chẳng trách anh cứ một mực phải đi vào sông băng, hẳn là muốn tại nơi này cắt đuôi bọn Tào Dương, sau đó tiến vào Hà Bá điện. Lão Tề què nhìn trang thiết bị đã chuẩn bị kỹ càng, liền nói với ông chủ Triệu: “Lão gia, chuyện ngài dặn tôi đã làm xong cả rồi, sau này phải dựa vào một mình ngài thôi. Tôi có bảo anh em đưa ngài đến đây, về phần thủ hạ của tôi ngài có cần không...”

Lão già khoát tay nói: “Không cần, để lại Tào Dương, A Côn thêm Lưu Đào là được rồi. Người khác, người đều dẫn đi.”

Lão Tề què nghe ông già kia ấy thế mà không mang theo thủ hạ liền có hơi phản ứng. Lão nhìn chúng tôi đây kiềng dè, sau đó lại nhìn ông già kia mà nói: “Lão gia, thêm vài người cũng... không nhất thiết phải ít thế ạ. Ngài không cần mang người theo để trông chừng chúng sao?”

Ông chủ Triệu mở miệng ha ha cười lớn rồi nói: “Tề lão đệ, cách ta làm việc, đệ hẳn đã biết rất rõ ràng. Phàm đã sắp xếp chuyện gì đều không để xảy ra sai lầm. Vì để tiến vào Hà Bá điện nên đã trả giá là hi sinh chính em ruột và con gái của mình. Mà Hà Bá điện không phải là nơi người phàm có thể đến gần được. Thủ hạ của đệ đi theo cũng... chỉ là chịu chết thôi.”

Ông chủ Triệu này và người tiếp xúc với chúng tôi trước kia hoàn toàn không giống nhau. Ông chủ Triệu

lúc trước từ trong ra ngoài đều toát lên dáng vẻ của một thương nhân có tri thức cao thâm. Còn người này từ khí chất đến ánh mắt, mỗi hành động của lão ta đều phát ra một loại khí thế. Tuy đã già nhưng loại khí thế đó lại khiến người khác sợ hãi. Lão Tề què nói cho cùng cũng chỉ là tay chân của lão ta thôi. Cứ như thuộc hạ trung thành, ông chủ nói gì cũng không dám cãi lại, cắm đầu vâng dạ nhất nhất làm theo. Thật ra tâm địa sâu xa của lão Tề què tôi đã nhìn ra từ lâu. Lão muốn để người của mình kề cận ông chủ Triệu, đợi đến lúc rối loạn thì đục nước béo cò. Nhưng ông chủ Triệu chính là ông chủ của Lục tử đây, về cơ bản còn cáo già khùng khiếp hơn nhiều. Những người lòng dạ nông cạn như chúng tôi thật không thể nào so cùng được.

Bạch Dực vẫn đứng bên cạnh tôi. Mặt vẫn lạnh lùng như cũ, mắt anh so với băng tuyết còn lạnh hơn nhiều. Thật nhìn không ra anh đang suy nghĩ gì. Nói chung tình huống hiện tại chỉ có duy nhất con cáo già siêu cấp Bạch Dực này mới đủ lực để đấu trí với chúng thôi. Tôi cũng chỉ có thể lẳng lặng đứng gần anh. Nhưng mà, nếu bị bức đến cảnh phải đối mặt giữa sống và chết, tôi cũng sẽ không bó tay chịu thua đâu. Lúc trọng điểm mà nhắm mắt buông tay, sợ rằng Bạch Dực sẽ mò côi vợ mất.

Lão Tề què để lại cho chúng tôi 3 con bò Tây Tạng. Chúng tôi còn có thêm 3 con ngựa của Ngưu Giác nữa. Nói chung đội tuy ít người, nhưng trang bị lại rất cao cấp. Lão Tề què sắp xếp xong xuôi thì nhìn ông chủ Triệu gật đầu một cái, xong liền rời khỏi. Ông chủ Triệu nhìn bọn thuộc hạ nói gì đó, tôi đoán chắc đang bảo chúng trông chừng lão Tề què, sợ lão ta theo đuôi. Bọn chúng rời đi, chúng tôi giờ đây chỉ còn lại tám người ở nơi này.

Tào Dương đứng cạnh bên ông chủ Triệu, nhìn lão nói: “Nghĩa phụ, giờ chúng ta nên làm gì ạ?”

Ông chủ Triệu hơi mỉm cười chỉ vào Bạch Dực nói: “Để tên này dẫn đường cho chúng ta. Hắn biết Hà Bá điện ở đâu, chẳng cần gấp gáp làm gì.”

Bạch Dực vẫn lạnh lùng như cũ, anh cất tiếng: “Phải đi qua sông băng. Lúc đi phải vô cùng cẩn thận, nếu không sẽ rơi xuống hầm tuần táng.”

Ông chủ Triệu cười cười làm động tác xin mời. Sau đó bốn người chúng tôi lại bắt đầu trở thành người tiên phong dẫn đường.

Bạch Dực vẫn chọn cách dùng dây buộc lại như cũ. Sau đó anh nói: “Tôi ngay từ đầu đã đoán được chỉ có ở chỗ quanh năm băng tuyết này. Giờ xem ra thật đúng như vậy, đây vốn là một trận pháp. Nói cách khác, nếu chúng ta không may mắn, bước nhầm vào chỗ băng dễ vỡ, khi ngã xuống chắc chắn sẽ thành vật hiến tế ngay. Trận này gọi là thiên nhiên liên sơn trận, do dựa vào thể núi liên tiếp mà tạo thành. Có tất cả 64 cách đi, nhưng mỗi đường chỉ có thể bước qua một lần. Hiện tại chúng ta có tám người, vậy tối đa chỉ có thể đi được tám lần. Mà cùng một cách thức không thể làm lại lần thứ hai. Lúc này chúng ta đã đi qua một lần rồi, trừ tôi ra thì còn bảy lần nữa.”

Lục tử hỏi: “Nếu người nào cũng không xong thì phải làm sao? Ở đây chỉ có mình anh là biết về dịch số núi non thôi. Chúng tôi ai cũng không biết hết.”

Bạch Dực mỉm cười, sau đó lấy từ hành lý trên lưng ngựa của Ngưu Giác ra một túi đựng băng gạc cầm máu, nói: “Chúng ta đồng nhất thì có thể bước qua mà.” Anh bước lên trước, sau đó ném túi băng gạc qua cho tôi rồi nói: “Tiểu An qua đi, sau đó ném lại cho tôi.”

Anh làm vậy chúng tôi mới hiểu. Là anh đang chỉ cho chúng tôi vị trí. Như vậy mấy người chúng tôi chỉ cần đi một lần là đủ rồi. Tuy làm vậy để đi qua trận pháp thật khôi hài, nhưng thật sự không còn cách nào khác cả. Nói chung, một đám đàn ông chúng tôi như chơi đá cầu mà dần dần bước qua đường. Lúc Bạch Dực bảo đến lượt Lục tử thì ông chủ Triệu lại cười nói: “Để Lục tử đi sau cùng. Bọn ta qua trước.”

Bạch Dực lạnh lùng gật đầu nói: “Phục quá! Khởi hự, bát quá! Chung vu nguy dương.” Không ngờ lão già không cần chờ Bạch Dực ném cho túi băng gạc đã tự bước lên trước, lúc đi cũng ổn định như khi đứng. Xem ra, tuy kiến thức về liên sơn dịch số của lão ta không tinh thông bằng Bạch Dực, nhưng vẫn cao hơn tri thức thông thường nhiều lắm.

Người cuối cùng là Lục tử cũng đã qua khỏi. Chúng tôi lúc này mới bắt tay vào tính cách để vượt qua một ải khó khác. Ngẩng đầu liền thấy, trước mắt là chân núi Mã Thâm Bảo Mộc Lạp. Thì ra do mù mờ đường đi, mà tôi đã vượt qua lộ trình vô cùng gian nan của sông băng lúc nào cũng không hay không biết. Nơi

này chính là chỗ vô cùng huyền bí của núi Mã Thắm Bảo Mộc Lạp. Thế núi như hình răng cửa, dưới đó còn có hầm chông bất ngờ. Tôi thấy hình ảnh về nơi này thật ít hơn núi A Ni Mã Khanh nhiều lắm. Hình như chẳng mấy ai quay phim hay chụp hình cả. Hay chúng tôi chính là bọn người duy nhất đến đây trong vòng mấy trăm năm qua. Đứng dưới núi, chúng tôi có một loại cảm giác sợ hãi. Áp lực này thật vô cùng lớn, như muốn bẻ gãy, nghiền nát tất cả mọi thứ, lại như muốn phản kháng, không cho ai bước vào cả. Thế nhưng, từ sâu trong lòng tôi lại có tiếng cổ vũ, muốn tôi phải vào trong đó. Lúc này, tai tôi bỗng nhiên lại muốn nghe đọc kinh. Là tiếng tụng niệm mà tôi đã nghe được trong khoảng thời gian cận kề cái chết ở Linh viên. Âm thanh đó thật quý dị cứ quanh quẩn âm ỉ nhưng không biết chỗ nào phát ra. Nó âm trầm như tiếng chuông, khiến linh hồn của tôi vỡ nát. Âm thanh cổ quái, kinh văn cổ quái, còn có cả tiếng kêu gào cổ quái...

[1] Là một đại ca xã hội đen ở Thượng Hải thời Quốc Dân Đảng.

79. Chương 77: Hiểm Lộ (ngũ)

Tôi ôm đầu đau đớn đầy bất lực. Vốn dĩ không thể nào dừng lại được, lần này nó cứ xuất hiện không ngừng trong tâm tưởng, tôi lại chẳng cách nào có thể vứt những tiếng tụng niệm kia đi được. Tôi nhìn ngọn núi phía trước, dường như đang phát ra năng lượng, tung hô: “Mã Thắm Bảo Mộc! Sơn hà cứu đỉnh điện!”

Tôi run run chỉ vào ngọn núi phía tây bắc nói: “Cửu long... cửu long... ở đó...”

Đến tôi còn cho rằng bản thân mình đã điên rồi. Tôi run rẩy ngã xuống đất, dùng hai tay đỡ lấy thân mình, quỳ rạp trước ngọn núi kia như đang sám hối. Chỉ có Bạch Dực là ra sức ôm lấy tôi. Đầu tôi cứ không ngừng xuất hiện tiếng nói, nhưng tôi chẳng hiểu gì cả. Tất cả người ở quanh tôi đều lùi ra xa. Dần dần tôi tự khôi phục lại khả năng điều khiển hành động của mình. Tôi nắm lấy tay của Bạch Dực, từ từ đứng lên, người xung quanh vẫn cứ nhìn tôi đầy sợ hãi. Tôi không biết mình đã thành bộ dáng gì, bất quá chắc cũng không hay ho gì. Tôi đến bên cạnh Lục tử, định giải thích một chút, nhưng cậu ta hoảng sợ lùi lại, thậm chí còn hơi tức giận. Tôi hỏi: “Sao thế? Lúc này mình... có chút không kiềm chế được...”

Lục tử run rẩy chỉ vào người tôi nói: “Cậu xem... kia là gì?”

Tôi quay ra sau, liền phát hiện xa xa có một bức họa màu đỏ, là một con phi long đỏ tươi. Nó được vẽ sống động trên vách núi thật như linh thú bảo vệ vậy. Hơn hết, nói quá một chút thì con rồng đỏ màu máu này dường như còn đang động đậy. Tôi nhìn gần như rớt cả cằm ra. Lẽ nào rồng trong thần thoại lại có thật ở ngoài đời? Nhưng, nếu lỡ có thật đi thì nó lấy gì mà sống đây? Lúc này, họ Triệu liền sờ sờ vách núi mà nói: “Hà bá thần điện, sơn hà cứu đỉnh, đây chính là xích long trấn thủ thần điện.”

Ngưu Giác là người của dân tộc Tạng. Cậu ấy đối với ngọn núi này luôn một lòng sùng kính. Thấy thế liền bắt kể hết to một tiếng, sau đó “Bịch” một cái liền quỳ rạp xuống đất, tụng niệm kinh văn ngay. Nhưng hùng vĩ là hùng vĩ, con rồng gì đó này có thật là còn sống hay không? Có ăn thịt người hay không, chúng tôi cũng không biết được, nên đành phải vây vòng đứng xa xa mà nhìn. Lòng tôi cứ không ngừng tự hỏi: “Lỡ nó... ăn thịt người thật thì sao?”

Bạch Dực nhắm lại một mắt, không quan tâm đến bản khoản của tôi, thuận miệng trả lời luôn: “Có cần người không thì không biết. Nhưng nó có ở đây, rất có thể nơi này chính là Hà Bá điện.”

Ông chủ Triệu để ông nhòm xuống, nhìn bọn người chúng tôi đang bị con rồng đỏ kia dọa cho nhũn cả chân thì cười lạnh lùng nói: “Các người nhìn kỹ lại xem, kia gọi là rồng sao?”

Nói xong liền ném ống nhòm qua cho Tào Dương. Hắn nhìn về hướng của xích long một chút, xong liền tiến về phía đó. Bạch Dực cũng vỗ vỗ vai tôi nói: “Đi, chúng ta cũng đến.”

Nơi này vẫn là Tuyết Sơn như cũ. Hơn hết, lại có tầng tầng lớp lớp băng phủ. Chúng tôi chỉ có thể đi như bò trên đó. Hành trình quả thật vô cùng gian nan, lão già kia liền nhanh chóng bị rơi lại phía sau bọn tôi. Điều này khiến lão rất không vui, nhìn sắc mặt khó chịu của lão khiến tôi vô cùng hân hân. Khi chúng tôi vượt qua vài hẻm núi đến được chỗ vách đá kia, mới phát hiện nơi này là một băng động thiên nhiên. Xung quanh nó có rất nhiều... chỗ lõm vào như những đường ống trong suốt. Trong đó chứa đầy dịch thể màu đỏ tươi đang lay động, từ xa nhìn tới, cứ tưởng là một con xích long đang đang đưa.

Lục tử hỏi: “Cái thứ đỏ tươi đó là gì? Tại sao lại có ở đây thế?”

Tôi cũng rất bức mình lắc đầu, chỉ có ông chủ Triệu cười âm hiểm, lạnh lùng nói: “Nếu không có con xích long đỏ tươi này, chúng ta sẽ không tìm được cửa vào thần điện đâu. Những thứ này là... máu đấy. Là máu của người hay ngựa lúc trước khi rơi xuống hố ngầm của sông băng, do đặc thù nơi này nên ngấm vào trong, từ xa xa nhìn lại cứ như hình dáng của một con rồng khổng lồ.”

Tào Dương ngờ vực nói: “Nghĩa phụ, không đúng lắm ạ. Người và ngựa của chúng ta chỉ chết có vài mạng, sao lại có nhiều máu để tạo thành một bức vẽ rồng lớn đến thế?”

Ông chủ Triệu có hơi đắc ý mà nói: “Đó chính là ống băng, chúng có tác dụng phóng đại. Thật ra, máu trong đó cũng ít thôi, nhưng lại xen lẫn những khối băng ngầm, rồi khuếch đại ra bên ngoài. Khiến chúng ta nhìn thấy một con rồng máu to như thế rồi khiếp đảm, nhưng thật sự thì máu lại rất ít. Kỹ thuật như thế, hiện tại đã thất truyền từ lâu lắm rồi. Trước đây ta cũng đã gặp qua một người dùng phương thức này để chế ngọc thành chén dạ quang. Cấu tạo cũng y như thế, bên trong chỉ để một chấm màu son rất nhỏ, nhưng được ngọc khúc xạ ra mặt ngoài. Chấm son nhỏ nhoi ấy lại có thể tạo thành cả một bức vẽ phú quý mẫu đơn đấy.”

Lúc ông chủ Triệu nói những lời này thật chẳng mấy may thương tiếc cho những người đã bán mạng vì lão. Hình như lão rất toại nguyện khi nhìn thấy bức vẽ bằng máu kia, giọng điệu nghe như mình vừa gặp mần vậy. Điều này khiến tôi nghĩ lão già bất chấp mạng người kia thật là một lão điên. Cùng tên điên liều mạng thám hiểm, tôi cần phải cố hết sức bình tĩnh, che giấu đi sự hoang mang lo sợ của mình mới ổn.

Ông chủ Triệu nói xong thì liếc nhìn Bạch Dực một chút. Anh mở miệng: “Đây hẳn là do Chu Văn Vương tạo nên. Xích long này chắc là thần thú trấn giữ đại môn của một vùng. Những cửa khác chắc cũng có thần thú canh giữ tương ứng.”

Tôi hỏi: “Ý anh là, vì chúng ta đi trên con đường này, nên rơi vào thiên nguyên liên sơn trận và dâng ra tế phẩm tương ứng. Cũng vì thế mà nơi này cũng xuất hiện bức vẽ thần thú như thế. Nếu chúng ta đi hướng khác, sẽ gặp một trận pháp khác, sẽ gây thương vong theo một cách khác, có thể ở một vách núi khác thấy được bức họa thần thú tương xứng”

Bạch Dực gật đầu nói: “Chu Văn Vương là một cao thủ thuật pháp. Người đã tiếp thu toàn bộ thể núi. Sau đó giấu đi tinh linh, rồi vứt bỏ nó, lại tự nghĩ ra Chu dịch. Về điểm này, có thể xem người là một thần nhân.”

Ông chủ Triệu lúc này lại bổ sung: “Hừ, đâu chỉ thế! Người thật ra chính là truyền thụ duy nhất của Phục Hy! Loại thuật pháp và bốc quẻ này, thật không có ai hơn người được.”

Bạch Dực nhìn lão sắt lạnh, tôi nghe thế thì lòng bỗng phập phồng. Nói vậy, chẳng phải là chúng tôi hiện giờ đang tiến vào trận địa tử vong do tổ tiên lập ra sao? Thật đúng là thiên đường có lối không đi, địa ngục không cửa lại muốn dẫn xác vào.

Lục tử mở GPS, sau đó nhìn chúng tôi nói: “Vậy thì chúng ta phải làm sao bây giờ? Đi đứng thế nào? Đại môn cuối cùng là ở đâu?”

Ông chủ Triệu không nói gì nữa, chỉ nhìn về phía Bạch Dực. Anh nhìn hồ hững nhìn thẳng vào bức vẽ nói: “Nơi này thật ra cũng không phải là cửa chính của Hà Bá điện. Nhưng xích long sẽ chỉ đường cho chúng ta. Đợi mặt trời xuống núi, chúng ta có thể chân chính bước vào cửa được rồi.”

Bạch Dực lại nhìn mặt trời một chút rồi nói: “Hiện giờ, điều tối quan trọng phải làm là nghỉ ngơi và hồi phục. Bởi vì khi tiến vào trong đó, sẽ chẳng có thời gian ngủ nghỉ đâu. Thế nên ăn được thì ăn thật no, uống được thì uống thật đã đi.”

Ngưu Giác vẫn úp mặt, dập đầu trước vách núi. Tôi nhin không được, kéo cậu ấy lên, nói: “Trước ăn chút gì đi, thế mới có đủ sức để đi vào. Được rồi, Bạch Dực, tại sao chúng ta phải đợi mặt trời xuống núi mới có thể thấy được?”

Anh chỉ vào con rồng kia mà nói: “Con rồng này chuyển động đấy. Tốc độ của nó liên quan với ánh nắng. Chỉ có sau khi mặt trời xuống núi, mới có thể tạo ra một tia sáng từ đó. Chúng ta cần phải xác định vị trí cuối cùng mà nó đi đến, vì địa cung không thấy được mặt trời. Nói cách khác, đây là một kiểu chỉ đường

dựa theo ánh nắng. Chỉ cần ánh dương cuối cùng tắt đi, nơi này sẽ không còn thuộc về dương thế nữa.” Nói xong anh nhìn tôi một cái, lòng tôi run lên, hiểu thật rõ ý của anh. Bây giờ dương khí còn đang mạnh, nhưng khi mặt trời xuống núi, chính là lúc âm thịnh dương suy, nơi này chính thức trở thành thánh địa cổ thủ của oan hồn quỷ chú. Thế thì hẳn sẽ xuất hiện những cảnh tượng cổ quái kinh khủng vô cùng. Nếu nói chúng tôi đang đứng ở lối vào địa ngục, vậy thì hiện giờ chính là thời khắc chờ đợi quỷ môn quan mở ra.

Tôi xoa xoa môi không thèm nói chi nữa, mở ra một ly mỳ, ngậm một chút ềm. Ông chủ Triệu đầu tư quả thật dư giả, chúng tôi còn có một ít chocolate nữa. Tôi vừa nhìn thấy thứ được nhập từ nước ngoài kia thì lòng không khỏi bật cười.

Tuy nói là nghỉ ngơi, nhưng trong tình cảnh này, chúng tôi chẳng cách nào thả lỏng tinh thần cho được. Ngã xuống là thành một bộ xương khô, chúng tôi chỉ có thể ngồi xồm, dán vào vách núi, chờ đợi ánh mặt trời từng chút một hạ xuống. Gió vẫn cứ không nể nang gì mà quất vào mặt, từng đợt từng đợt mang theo bọt tuyết lạnh giá, đành phải dùng lưng cản gió, sau đó miễn cưỡng ăn vài miếng thôi.

Lúc này trời đã về chiều. Núi A Ni Mã Khanh hiện ra một cảnh tượng mỹ lệ khôn xiết. Vẻ đẹp này làm cho người khác phải chấn động hồn phách. Từng đám mây trên bầu trời phát sáng màu vàng ánh kim, lấp lánh trải dài đến tận chân trời như thế giới cực lạc của đức Phật. Tuyết trắng ngằn óng ánh phản chiếu ánh sáng, thanh khiết rạng ngời. Đây chính là núi A Ni Mã Khanh, nơi được người Tạng miêu tả là thần sơn thánh địa, có đức Phật đang tọa thiền ở vị trí tối cao. Mà xích long trên vách núi theo nắng chiều đã dần chuyển động, tư thế cũng biến đổi bất đồng. Điểm này quả là cực kỳ tinh xảo, chỉ có thể do thần nhân chế tạo ra mà thôi. Tôi bị cảnh trước mắt khiến cho có chút thăng thốt, nhưng không thể dùng hết toàn tâm để ngắm nhìn, bởi chỉ cần lơ là là ngã xuống vách núi ngay. Vì vậy, tôi hơi nhấc mông, tiếp tục đưa lưng đón gió, cầm lên ly mì mà ăn.

Lục tử nhìn chằm chằm vào ông chủ Triệu kia, mắt ngập tràn khó hiểu, đến một đĩa mì cũng chẳng ăn nổi. Thật ra trong bọn chúng tôi, cậu ta là người tiếp xúc nhiều nhất với ông chủ của mình. Giờ chắc cậu đang nghĩ thật kỳ lạ, điều này khiến một người như cậu không mấy dễ chịu gì.

Ông chủ Triệu đã nhanh chóng ăn xong ly mỳ, sau đó liền lạnh lùng liếc Lục tử một cái, nói: “Hừm, có phải người đang nghi ngờ thân phận của ta không?”

Lục tử vừa nghe lão đi thẳng vào vấn đề, cũng không khách sao mà tiếp lời: “Đúng vậy, tôi theo ông chủ Triệu cũng không phải là ngắn. Nếu nói ông chủ là giả, tôi đây ngàn vạn lần đều không tin. Lão Tề què kia thật chẳng đáng tin. Lời lão ta nói, nói thật, tôi vốn không tin chút nào.”

Ông chủ Triệu không hề tức giận, ngược lại còn dùng tay day day nguyệt thái dương nói: “Còn chút thời gian, ta đây sẽ nói cho các người, cuối cùng thì chuyện gì xảy ra. Thật ra thì ông chủ Triệu của người là thật, nhưng ta cũng không phải giả. Chỉ là trùng họ mà thôi. Lúc mới giải phóng, đại bộ phận quan viên của Quốc Dân Đảng đều mang đi một số lượng văn vật rất lớn. Mà cha ta và các chú bác khác lại là người phụ trách ghi chép hải trình của những chuyến thuyền vận chuyển đến Đài Loan này. Có một chú nọ và cha của ta cứ thay phiên nhau đánh tráo đi không ít thứ. Đến khi giải phóng hoàn toàn thì đem chúng giấu đi. Cha ta ngay từ đầu vốn là thương gia buôn bán, làm ăn cũng tạm được, sau khi qua đời thì để lại sự nghiệp cho ta. Nhưng không ngờ kế hoạch bị thay đổi hoàn toàn do 10 năm cách mạng văn hóa. Ta vì dính líu đến việc buôn bán với Quốc Dân Đảng mà bị bắt giam. May là ta đã ngầm xấp xếp ổn thỏa để người thân tín tiếp nhận những văn vật này. Ta ngồi tù tròn 10 năm trời, lúc được thả ra thì phát hiện chuyện kinh doanh đã rối tung cả lên, cái gì cũng không có. Bao nhiêu văn vật tích trữ lúc trước đều đã bị tẩu tán hết. Ta chỉ còn lại một đỉnh đồng duy nhất, những thứ khác đều đã bị đầu cơ trục lợi một cách bất hảo. Đến những vật có giá trị thấp như đồ gốm hay tranh chữ cũng chẳng còn, ta đành phải bắt đực dĩ bán đi đỉnh đồng kia vậy. Thật không ngờ, nó tuy nhỏ nhưng cũng được giá lắm. Thế là ta dần tích lũy tài chính, làm ăn phát lên liên lên lút cất giấu binh khí đồng đen thời cổ đại. Lúc đầu ta cũng không chú ý chỗ tra cán vào, nhưng sau một thời gian, khi ta muốn bán đi nó thì người môi giới chẳng hiểu vì nguyên nhân gì mà tự sát khi đang giữ thứ đó trong tay. Hắn chết rồi, thì cả người đều đen sẫm lại, tóc cũng dài ra rất nhiều, toàn thân tỏa ra một mùi hương rất lạ. Ta đối với chuyện cổ quái này thì bán tín bán nghi. Thế là vội cầm ảnh chụp vật nọ lên xem, liền phát hiện, chữ khắc trên đó thật không giống với đồ vật thông thường của thời Tây Chu khác. Kia quả thật có rất nhiều văn tự cùng ký hiệu. Loại này, ta cũng chưa từng thấy qua, thế nhưng quẻ bói của ta lại cực kỳ quen mắt. Chắc là ý trời, cha ta trước đây hay nghiên cứu, người

có cất một số sách chuyên viết về những đại lễ sắc phong, hay những ghi chép về truyền thuyết dân gian. Ta xem lại sách cổ, thấy quẻ kia lại chính là Cửu cung quy nguyên ngũ hành quẻ đã thất truyền. Giờ thật không còn người biết được như khi xưa nữa. Nếu vào thời xa xưa, mỗi một triều vua đều sẽ có thuật sĩ tính toán bốc vận cẩn thận, còn hiện tại, loại hình này đã mất đi từ rất lâu rồi, chỉ còn lại học thuyết — Ngũ đức chung thủy thuyết[1]. Hay ở chỗ, triều này sẽ có thuộc tính tương ứng, mà triều đại tiếp theo lại mang thuộc tính khắc chế thuộc tính cũ. Tựa như Tần khắc Chu, đạo lý này ai cũng đều rõ cả. Ta đối với chuyện đó bỗng nhiên có hứng thú, liền vận dụng mọi nguồn lực tìm cho được loại chữ cổ quái khắc trên đồ đồng kia là gì. Vì biết nó quá quý dị, nên ta không tự mình ra tay, mà người nào tiếp xúc với đồ vật bằng đồng đen kia đều không còn ai sống sót. Không khí quỷ mị thần bí kia làm ta điên cuồng cố chấp, thậm chí toàn bộ việc kinh doanh ở thành phố đều giao lại cho ông chủ Triệu của người. Thỉnh thoảng hẳn cũng nhường lại cho ta vài vật bằng đồng đen, cứ thế cho đến khi hẳn bỗng nhiên mơ đến hồ Thiên Mục. Lúc này ta đã bỏ ra vài thập niên thu thập được ba khối đồng đen như thế. Cũng vì vậy mà em trai ta đã bỏ mạng. Sau đó ta dùng mấy thứ này tung tin ra ngoài. Hơn hết lại là tin tức cực kỳ ngu xuẩn. Ta đã nắm gần hết nội dung của Hà Bá điện, đồng thời có thể thông qua những oán linh từ các khối đồng đen này mà tìm được vị trí cụ thể. Khiến các người phải tìm đến lão Tề què, lão ta sẽ nói cho các người biết hướng đi. Ta liền phái thân tín theo sát, dọc đường để lại ký hiệu, chờ các người đến gần sát Hà Bá điện rồi mới xuất hiện. Không ngờ đến con gái của mình cũng chết trên ngọn núi này.”

Lục tử nghe xong thì tái xanh cả mặt. Không ngờ lại có chuyện thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân, xuất hiện một ông chủ Triệu có năng lực đến thế. Nhìn thoáng qua chỉ thấy một ông già tóc bạc, ấy thế mà nói bỏ là bỏ. Lão ta thật quá thâm sâu khó lường ẩn mình vài thập niên, loại người như vậy, những người có lòng dạ bình thường thật không chơi lại nổi mà. Lục tử trong mắt lão cũng không khác gì một nhóc con mới dứt sữa, này sao có thể không khiếp đảm được? Toan tính kỹ càng, chuẩn bị chu đáo thật không ngờ rằng, cuối cùng mình cũng chỉ là người hầu cho kẻ khác, cũng chỉ là một con chốt thí nhỏ nhoi mà thôi. Cái gì cũng không biết, nhỏ bé ngu xuẩn đến cực điểm. Tôi cảm nhận được rất rõ tâm tình rối rắm khổ sở này. Mà Hà Bá điện đến tột cùng là đang cất giữ vật gì? Khiến cho từ người đến quỷ, sống chết không yên cứ cố chấp dây dưa cả mấy ngàn năm. Tôi ngẩng đầu nhìn mặt trời đang dần trốn sau núi, đầu bỗng chốc ngơ ngếch ra hẳn.

Lão già kể xong cũng chẳng nói thêm gì, cứ nhìn mãi vào con huyết long đang giương nanh múa vuốt chậm chậm di chuyển. Bầu không khí giữa chúng tôi còn lạnh hơn cả gió tuyết ở đây. Lúc này Lưu Đào bỗng gãi gãi cổ của mình nói: “Ái... Sao gáy tôi ngứa quá... Ngứa quá, mẹ nó, đến da đầu cũng rất ngứa!”

Ông chủ Triệu thấy Lưu Đào bị thế cũng ăn không vào nữa, ra hiệu bảo Tào Dương đến xem y. Khi Tào Dương vừa mở áo ra nhìn vào cổ y, thì hoảng sợ lui về sau, xém chút nữa là rơi xuống núi rồi. Lưu Đào nhìn về mặt kia cũng ý thức được tình hình không ổn, vội dùng tay sờ vào gáy mình, liền phát hiện có rất nhiều trứng sâu màu trắng, giữa đó còn có vài con sâu đen đang lúc nhúc nữa. Y vội vàng gỡ luôn bao tay, sợ hãi dán chặt vào vách núi.

Bạch Dực thấy đám sâu kia cũng hạ giọng kêu lên một tiếng, tôi kinh tởm phun luôn ngụm mì ra ngoài, mọi người đều tản ra. Chúng tôi e dè nhìn Lưu Đào, y vừa thấy những trứng sâu kia liền cuống quýt cởi quần áo. Thời tiết lúc này là âm 20 độ, nhưng y cứ điên cuồng cởi đồ ra. Chúng tôi ở quanh đó nhưng không ai dám đến gần. Lúc y vứt ra y phục, chúng tôi thấy ngay cổ áo có rất nhiều trứng sâu màu trắng. Chúng tôi sợ hãi nhìn y giữa núi tuyết ngàn năm mà cõi sạch hết cả. Lúc này thấy thật rõ ràng thân thể y bị bám đầy trứng sâu màu trắng, cứ như vi khuẩn sinh sôi không ngừng. Y điên loạn phải lấy phải để, nhưng những thứ kia dù thế nào cũng không sạch được. Da y do nhiệt độ đã xuống âm 20 nên đã bắt đầu xuất hiện dấu hiệu bị tổn thương. Thế nhưng y lại không cảm thấy lạnh chút nào, cứ liên tục cầu lấy da rồi bứt tóc mình. Chúng tôi phát hiện theo những túm tóc bị nhổ xuống là từng mảng trứng sâu màu trắng cũng rơi ra. Da rất nhanh bị cầu nát, y cứ liên tục hét lên: “Ngứa quá, ngứa quá! Không thể chịu nổi!” Thế là y bắt đầu dùng đến.... con dao đang giắt bên hông cắt vào da thịt mình.

Xưa có Quan Công róc thịt trị thương, nhưng hiện tại nhìn thấy tình cảnh này trước mắt thật sợ đến bay mất hồn phách. Chẳng bao lâu sau, thân thể y không còn chỗ nào là lành lặn. Tuyết quanh đó đều bị máu y nhuộm đỏ. Y đã bị băng tuyết vây lấy lạnh buốt, theo lý mà nói giá lạnh đã sớm làm y đông cứng, vốn không thể nào cảm thấy ngứa được. Nhưng rõ ràng y lại rất ngứa ngáy. Tóc trên đầu toàn bộ đều bị y bứt sạch, thân mình đầy máu. Lòng chúng tôi đều biết chắc, y cuối cùng đã không xong rồi. Tôi muốn bước

lên ngăn y, nhưng Ngưu Giác nắm bả vai tôi kéo lại, nói: “Đừng làm người tốt! Loại sâu này ta đã gặp qua. Còn nhớ, trước đây có người trong đoàn ngựa thồ đã rơi vào vào hố băng, 40 năm sau thi thể của bọn hắn cũng không hư thối, mà trên xác ni lại có rất nhiều sâu bò ra ngoài... Nếu đoán không nhầm đây chính là trứng sâu đó.”

Tôi thấy Lưu Đào đã róc thịt đến đùi mình thì toàn thân vô cùng khó chịu. Có một nỗi hận là không thể cởi ra quần áo gài một trận cho đỡ ngứa. Bạch Dực đề tay của tôi lại nói: “Không được cởi.”

Tào Dương cũng hoảng sợ, bắt đầu muốn cởi quần áo, nhưng ông chủ Triệu lại nắm chặt tay của hắn nói: “Các người dù hiện tại đang mang ấu trùng cũng sẽ không mất mạng, cởi quần áo ngay bây giờ sẽ chết do nhiệt độ xuống quá thấp đây.”

Tôi nắm chặt lấy tay của Bạch Dực, nhả chặt mày nhìn Lưu Đào tự dằn dũa mình, lòng dâng sự sợ hãi và kinh tởm khủng khiếp .

Sau đó Lưu Đào té nhào trên mặt đất, không hề động đậy nữa. Máu chảy khắp nơi, quanh y còn rải rác vài miếng thịt. Trên người y đều thủng lỗ chỗ, trong đó lại có rất nhiều trứng sâu màu trắng. Lục tử chịu không nổi, khẽ gầm lên, tôi hận nỗi mình không ngắt luôn để quên đi. Nhìn cảnh tượng này, cổ họng đều đã sớm chua xót. Bạch Dực nhìn khối thi thể giờ không còn hình người kia nữa, nói: “Dưới hầm băng có rất nhiều ký sinh trùng. Nếu bị thương rơi xuống sẽ bị chúng ký sinh. Loại sâu này rất nhạy cảm với nhiệt độ của cơ thể. Chỗ đầu tiên bám vào người sẽ là khe tóc. Nói chung đầu tiên là tóc, sau đó đến thân thể ẩm ướt. Chúng ta cẩn thận một chút, nếu trong tóc không có trứng sâu sẽ không có gì đáng sợ. Giờ nếu cởi quần áo thì chẳng khác nào tự sát.”

Ông chủ Triệu lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Lưu Đào. Chúng tôi ai cũng không dám tiến đến xác định xem y đã chết hay chưa. Thế nhưng tình cảnh của y bây giờ còn sót lại chút hơi tàn cũng chẳng có ý nghĩa gì cả. Chết chẳng qua là chuyện sớm muộn, với y lúc này chỉ bằng đi gặp Diêm Vương sớm một chút có khi lại tốt hơn. Bất quá, trong mắt ông chủ Triệu lại xuất hiện thái độ là đang gặp phải phiền phức. Bởi tình thế hiện tại đang có lợi cho chúng tôi. Nhưng trong tay bọn chúng có vũ khí, chúng tôi không thể nào lấy đá chọi đá, tay không đấu với súng đạn được. Tất cả mọi người đều không muốn nói gì cả. Tôi thật sự cũng không muốn nhìn cảnh tượng thế này, quay đầu đi chỗ khác chỉ biết nôn thốc nôn tháo. Lúc này, Ngưu Giác lại kéo tay tôi, giọng run run nói: “Người anh em An Tung, ta phải nói i một chuyện... Thật ra ngày hôm qua, trong hang động đó. Ta biết cô gái kia chết như thế nào.... Cô ta bị cái bóng của chính mình đè chết!”

[1] Là học thuyết do Trâu Diễm, người nước Tề thời Chiến Quốc đề ra. Nó là thứ tự thuộc ngũ đức của các vương triều đã qua như sau: thời Hoàng đế thuộc đức Thổ, vì Mộc thắng Thổ nên thay thế Hoàng đế là vua Võ với “một khí thắng”; lại vì Kim thắng Mộc nên thay thế Võ là Chu Văn Vương với “hoả khí thắng”; rồi lại Thủy thắng Hỏa nên tương lai thay thế Chu Văn Vương nhất định phải là người thuộc Thủy (Khéo làm sao, người thay thế Chu Văn Vương chính là Tần Thủy Hoàng ấy). Cứ thế mà tính tới nha :-)

— Hiểm lộ_Hết—

80. Chương 78: Chân Tướng Của Sự Giả Dối (nhất)

Vừa nghe xong tôi liền lạnh cả người, tựa như mình vừa bị vùi vào một hố băng vậy. Tôi dùng mắt cảnh cáo Ngưu Giác, ý bảo cậu ấy đừng nói mò, nhưng cậu cứ nhấn chặt mày nói: “Không... là thật đó, lúc nó ta gần như không hề ngủ, nên đã nhìn thấy không sót chi hết!”

Lúc này ông chủ Triệu cũng đi đến. Lão nghe được nửa câu sau của Ngưu Giác thì hỏi: “Người nhìn thấy gì? Cái gì mà không sót chi hết?”

Ngưu Giác rất sợ ông già này, thấy lão bước tới thì im bật ngay. Ánh mắt như vừa gặp quỷ của cậu ấy làm tôi khó chịu. Ông chủ Triệu liếc tôi một cái, ý bảo lão nhất định phải biết ngọn nguồn của những lời này. Tôi đành phải hỏi tiếp: “Cậu phải nói thật đấy. Giờ chỉ còn vài người chúng ta thôi, cuối cùng thì có chuyện gì cũng mau nói hết ra đi!”

Tôi nói cũng chẳng có gì, nhưng cậu ấy lại bất ngờ giật nảy mình. Trực giác cho tôi biết những lời này rất có thể sẽ là điểm trọng yếu quyết định đến sự sống còn của chúng tôi ở A Ni Mã Khanh này. Ngưu Giác cứ

nhìn chăm chú vào thi thể Lưu Đào một lúc lâu rồi nói: “Chắc chắn có ác quỷ theo sau các người.”

Ngưu Giác ra vẻ nghiêm túc nhìn thẳng vào, chờ đợi chúng tôi sẽ sợ hãi giống cậu ấy. Nhưng vài người trong chúng tôi đều đã gặp quỷ vài lần rồi nên gần như bị miễn dịch, vẫn cứ bình tĩnh như thường mà nhìn lại cậu. Lắc lắc đầu, để lấy lại tinh thần, sau đó cậu ấy bắt đầu kể: “Ta không nên dẫn bọn mi đến nơi ni. Đêm qua, khi gió tuyết giam cầm chúng ta trong cái động quỷ quái nớ, ta không hề ngủ, mà tựa vào vách hang trông chừng đàn ngựa đang ở bên ngoài của mình rồi đến gần đồng lửa để ấm hơn. Núi A Ni Mã Khanh nơi nơi đều có thần thánh, nhưng các ngài ấy sẽ không phù hộ cho những vùng cấm địa đâu. Tuy rất sợ nhưng ta vẫn định sẽ nghỉ ngơi một chút. Lúc ta dọn sạch phân ngựa chuẩn bị dựa vào vách đá để ngủ thì thấy “Đóa Nhi” của ta có chút không bình thường. Nó là con ngựa đầu đàn đã theo ta từ nhỏ đến giờ, lý ra sẽ không xuất hiện tình trạng quỷ dị như thế. “Đóa Nhi” vằn vẹo, chân cứ rối lên mà quần lấy ta. Ta nghĩ là nó định che tuyết in hình vui mừng vỗ vỗ nó. Nhưng sau đó ta phát hiện hành động trên là đang ẩn nấp người phụ nữ tên Quyên Muội tê. Ta nhìn cô ta thấy có vẻ gì đó không đúng cho lắm. Cô ta vốn ngủ rất say. Thêm vào mắt của Đóa Nhi cứ rơi lệ mãi! Ta hoảng sợ, vội vàng vỗ vỗ lưng nó, trấn an rằng chẳng sao đâu. Nhưng Đóa Nhi cứ như trâu sắp bị giết mà không ngừng chảy nước mắt. Ta cảm thấy không hợp lý cho lắm, liền lui ra trốn sau tảng đá, tay cầm sẵn dao, nghĩ rằng, dù xảy ra chuyện chi, cũng không thể ảnh hưởng trực tiếp đến mình.

Nhưng chuyện xảy ra sau đó, ta lại không thể nào tưởng tượng được! Ta phát hiện mắt của cô gái kia như đang ngủ rất say, chiếc bóng do ánh lửa chiếu vào cứ lớn dần, dài dần ra. Còn cô ta thì đầu tóc rối bù, xõa xuống tận đôi vai đang run run do lạnh giá. Lửa, bóng, cô gái! Dần dần ta thấy ánh lửa bỗng tỏa khói xanh, cái bóng của cô ta cũng bắt đầu lay động đầy ma quái. Nhưng ngay từ đầu nó đã chuyển động như thế, ta cứ nghĩ đó là do gió thổi rồi dội ngược lại trên tường tuyết. Nhìn kỹ thêm chút nữa, thì chiếc bóng kia lại bất động, lòng ta thâm thở dài. Nhưng ta lại thấy có hơi không hợp lý. Vì cái bóng và cô ta không giống nhau chút nào. Đầu ta như bị kim đâm, ý thức được cô gái kia và cái bóng là 2 thứ khác nhau. Cái bóng có tóc dài, rất dài, hai tay buông thõng xuống, dáng vẻ không giống với người hiện đại lắm. Có hơi... như người thời cổ vậy. Bất quá, kia chỉ là một cái bóng, ngoại trừ một khối tối đen như mực thì ta cũng chẳng nhìn rõ được chi tiết. Lúc này thì Đóa Nhi lại khê kêu, ta trốn ở sau nó, thấy cái bóng kia như sinh vật hơi hoảng sợ một chút, sau đó lại chuyển động rồi rời khỏi thân thể của cô gái. Lúc nó tách khỏi thì phát ra tiếng lách cách như xương gãy vỡ cùng khó nghe. Đóa Nhi bỗng chẳng kêu được tiếng nào, ngược lại cứ hồng hộc hít thở liên tục. Qua một lúc lâu, cái bóng trở nên rất yên lặng, chỉ nằm úp một chỗ như một đồng đen. Ta cứ tưởng ác quỷ bị tiếng kêu của Đóa Nhi dọa cho hoảng sợ chạy mất, nên muốn đánh thức bọn mi dậy để xem rốt cuộc là xảy ra chuyện gì. Nhưng ta lại chẳng thể đứng dậy được, liền sau đó thì phát hiện cái bóng của cô gái kia dần dần biến thành mặt người! Tê thật giống với mấy bức tượng bằng đất trong miếu, vàng sệch như sắp nứt. Trước đây, ta có đọc báo, nói loại mặt nạ này chỉ để đeo cho người chết ni. Tổ tiên của bọn ta cũng có tập tục hạ táng với mặt nạ như rì. Cái bóng đang nằm rạp cứ chậm chậm dựng thẳng lên hình thành một người mặt áo choàng dài màu đen đứng trước cô gái tên là Quyên Muội. Mà Quyên Muội kia cũng không tỉnh lại, chỉ bắt đầu ói ra nước đen. Bóng đen kia đến gần một chút, cô ta liền xuất hiện dấu hiệu khó thở. Nó bỗng nhiên mở mắt, giữa hai viền mắt không hề có con ngươi. Cũng đang chảy xuống một lượng lớn nước đen. Nó run run cuối đầu nhìn vào chiếc cổ, không biết từ lúc nào đã vươn đôi tay thô kệch cũng vàng như sáp nến mà túm lấy. Nhưng hình như cô gái kia không nhìn thấy bóng đen trước mặt mình, miệng cô ta dần phun ra rất nhiều bụi giấy màu xám trắng. Lúc này cái bóng của Quyên Muội hầu như chẳng nhìn thấy rõ nữa, lúc đầu cô ta còn có hơi giấy dựa, nhưng sau thì nhanh chóng nằm yên. Từ đó có thể hình dung được thứ kia có bao nhiêu sức mạnh!

Ta nghĩ cô ta đã bị ác quỷ trong sơn động bóp chết. Nhưng chuyện tàn ác đáng sợ này vẫn chưa kết thúc!”

Nói xong, cậu ấy cứng nhắc quay đầu qua nhìn chúng tôi, tiếp tục kể: “Ta biết ngay là người tên Quyên Muội kia đã bị ác quỷ bóp chết. Nhưng bóng đen vẫn không chịu tan biến. Nó cứ uốn éo cánh tay cứng đờ, như một miếng vải đen thật lớn. Cái bóng bao trùm toàn bộ xác nữ, tiếp đến thì bỗng xuất hiện một gương mặt phụ nữ đầy cổ quái sau gáy. Mà cái mặt nạ đó lại trương ra một nụ cười đầy quỷ dị. Chẳng biết vì sao bỗng xuất hiện một mùi hương rất kỳ dị, ta thậm chí còn nghe được giọng nữ đang ngâm nga. Lúc này Đóa Nhi lại phát ra tiếng rên rỉ đầy nguy hiểm. Ta nghĩ Đóa Nhi chắc cũng sắp bị ác quỷ bắt đi, vội vã ôm lấy bụng nó. Thế nhưng ta đã đoán sai phản ứng của Đóa Nhi, nó thật ra đang cảnh báo ta, thứ nớ đã thấy được ta! Ngay lúc ta vừa cúi đầu nhìn cô gái kia. Ta thấy xác của cô ta không biết từ lúc nào đã mặc áo choàng màu đen, tóc cũng nhiều hẳn ra thật giống thiếu nữ dân tộc Tạng chúng ta. Cô ta mở to mắt thật

khủng khiếp đối lại ta, hơn hết ta cảm giác con người lúc này đang lệch đi, xéo hẳn về phía hốc mắt! Mồm cô ta há hốc, tuôn trào ra một mùi rất khó hình dung. Ta ngửi như mùi thối của người vừa mới chết cháy. Thế nhưng mùi thối này lại rất gay mũi. Sau đó nữa thì cô ta như con vật mà bò đến bên người người anh em An Tung, rồi dường như rất ham muốn mà hấp thụ hơi ấm trong lòng mi. Ta muốn la lên, nhưng lại thấy giữa bọn mi có rất nhiều cái bóng... mà lại không phải là bóng của bọn mi! Tất cả đều là bóng người màu đen đầy cổ quái. Ta vì thế mà hoảng sợ đến ngất đi, mãi đến khi người anh em An Tung giật mình hét lớn, ta mới bừng tỉnh! Ta liền nhanh chóng chạy đến chỗ bọn mi, thấy cái bóng đang điên cuồng giãy dụa, ấy thế mà bọn mi chẳng có ai nhận ra cả!”

Cậu ấy kể xong, chúng tôi đều không tự chủ được mà nhìn vào bóng của mình. Thật quá quỷ dị đi, mọi người đều lặng yên vì khủng hoảng.

Tôi liếm liếm đôi môi khô khốc, nói: “Cậu nói là... giữa chúng ta đã hình thành một bóng người như thế à?”

Ngưu Giác vỗ vỗ giấy, sau đó gật đầu nói: “Đúng thế, cái bóng của người chết ở kẻ băng và Lưu Đào đều thay đổi, còn có...”

Ánh mắt của ông chủ Triệu ngày càng âm trầm. Lão nổi giận, quát lên cắt ngang: “Mẹ nó, được rồi! Ranh con mày không nên ngay lúc này mà lừa bọn tao. Tao cảnh cáo mày, nếu mày còn nói cái gì quỷ, cái gì bóng nữa, tao sẽ ngay lập tức cho người quăng mày xuống vách núi! Không có bóng! Không có ác quỷ! Nghe rõ chưa?”

Nói xong, lão trở lại như cũ, chỉ vào thi thể đầy sâu kia nói: “Xác này không nên để ở đây. Đầu Trọc, người vớt nó xuống núi. Tránh cho chúng ta bị nhiễm khuẩn từ nó!”

Mọi người đều không được tự nhiên khi nhìn thi thể kia. Bất quá chẳng ai muốn ném nó xuống dưới. Ông chủ Triệu này đối với thủ hạ thật không có chút tình cảm nào cả. Đầu Trọc nhìn thoáng qua chúng tôi, ý bảo cử một người đến giúp gã. Thật sự thì gã cũng không muốn làm việc tàn nhẫn này một mình. Bạch Dực đứng lên, mang thêm một cái bao tay bằng nhựa rồi giúp Đầu Trọc nâng hai chân người chết lên. Dùng chút sức đã quăng được thi thể xuống núi. Xác kia cứ như một khối thịt rơi tòm xuống dưới.

Lúc này, người chẳng nói năng gì cả là Lục tử lại nhìn chúng tôi bảo: “Các cậu nhìn kia, sắp không thấy đầu rồng nữa rồi.”

Chúng tôi nghe vậy mới ngẩng đầu lên nhìn xích long, thấy ống băng đã tự hình thành một con rồng cuộn tròn. Đó rất giống với những cổ vật điêu khắc hình rồng thời Tiên Tần. Đầu rồng từ từ tan biến trong bóng tối, hình thành một vòng sáng thật tròn. Mặt trời càng hạ về tây, thì nửa vòng tròn kia lại càng không thể thấy, cuối cùng chẳng còn hình dáng gì cả. Đây lại hợp với hai thái cực trong nguyên lý âm dương. Điều đó cho thấy Chu Văn Vương thật không hổ là dùng bát quái ngũ hành để xưng nghiệp đế vương. Đến cửa vào cũng dùng cách thức này để bày bố.

Ông chủ Triệu hí mắt nhìn nơi con rồng đang từ từ “đi sâu” vào, nói: “Chu dịch từ trước đến giờ đều coi quẻ Chấn là long vị. Chấn chính là chân rồng, thần long vậy đuôi nhất định là chỉ vị trí chính xác của Hà Bá điện. Dùng lưỡng nghi để đánh dấu cửa vào. Ha ha, cuối cùng thì ta cũng tìm được rồi! Tào Dương, Đầu Trọc mau chuẩn bị kỹ càng, chúng ta giờ phải đi đến chỗ đuôi rồng kia. Bốn người các người cũng theo luôn, đừng giở trò với ta!”

Nói xong bọn chúng như vừa uống thuốc tăng lực cùng bò về hướng đó. Chúng tôi nhìn bức họa một chút, chỉ thấy nó lóe lên trong khoảnh khắc. Mặt trời vừa xuống núi, toàn bộ nơi này đều bị bóng đêm bao phủ. Bạch Dực lén đưa cho tôi một con dao găm, rồi thật nghiêm túc nói: “cẩn thận một chút, có vài thứ cũng đã đến. Đến lúc vô cùng bất đắc dĩ cậu hãy nuốt vào bùa hộ mệnh mà tôi đã đưa cho. Nhớ cho kỹ, phải rơi vào tình huống vô cùng bất đắc dĩ mới được làm như thế.”

Đầu tôi liền hơi phản ứng, hình thành ngay cảnh tượng của một đặc vụ tình báo cầm tờ giấy nuốt vào bụng trong phim ảnh. Bạch Dực chẳng có chút nào là nói chơi cả. Tôi cũng cố nhớ đến mục đích của mình mà mang lên balô, sau đó hướng về phía mặt trời chiếu lên bức họa trên núi mà đi. So với A Ni Mã Khanh, thì lên núi Mã Thâm Bảo Mộc Lạp phải ra sức cực lực hơn rất nhiều. Chính vì vậy mà rất nhiều người chẳng hề muốn đến ngọn núi này. Hướng chỉ lại là lúc mặt trời xuống núi, chúng tôi phải mò mẫm bò lên sườn dốc. Tính ra ai này cũng đều đang lều mạt cẩu.

Lúc đến được thái cực đồ, hai chân của tôi đã mỏi nhừ chẳng còn chút sức nào nữa. Nơi đây chỉ là một sườn dốc, vì bốn bên đều bị tuyết bao phủ nên vô cùng trơn trượt, phải cố lắm mới đứng được, nếu không ngã xuống dưới chắc sẽ trở thành một bộ xương khô mất. Chúng tôi không còn cách nào khác đành phải dán chặt thân mình vào sườn núi rồi bắt đầu bới tuyết. May mà tên Đầu Trọc thuộc hạ của lão già kia là một đại lực sĩ, một xẻng của gã so với bất kỳ kẻ nào trong chúng tôi đều nhiều hơn vô cùng. Mọi người cùng giúp nhau đào, cuối cùng cũng lộ ra được một khối đá. Lúc này tuy đã tối đen, nhưng trên không trung vẫn thấy một biển sao lấp lánh đầy trời. Nó giống như những hạt kim cương dính trên tấm lụa đen tuyền vậy. Chúng tôi có thể thấy được do tuyết phản xạ rất tốt ánh sáng từ đèn mỡ đã mở từ lâu trên đầu mình. Ông chủ Triệu sờ sờ tảng đá nói: “Đúng rồi, diện tích khối nham thạch này không giống mấy khối khác, hơn nữa còn có vết sơn son. Đây là loại phẩm màu rất được ưa chuộng thời Tiên Tần. Các người xem, trên đó có khắc rất nhiều giáp cốt văn. Thời Chu vẫn còn giữ tập quán sử dụng giáp cốt văn. Khối đá này cũng không phải là nguyên bản vốn có, vào trong nên chú ý điều này.”

Tào Dương nhìn khối đá đó một chút rồi dùng chùy gỗ xuống làm phát ra âm thanh nặng nề. Hắn chán nản nói: “Nghĩa phụ, thứ này cứng lắm ạ, chúng ta làm cách nào để đục nó bây giờ?”

Ông chủ Triệu lắc lắc đầu, lau mặt rồi nói: “Cũng không khó lắm, này đa phần đều là đá trầm tích. Ta trước đây cũng có nghiên cứu, nếu nói cách phá ra, tốt nhất là dùng thuốc nổ. Nhưng trong tình huống hiện nay, chúng ta đang ở giữa sườn núi, rất có khả năng sẽ bị nổ chết. Cách thức thực tế nhất là dùng súng phun lửa làm tan đi băng đá. Cứ hun nóng rồi lại hạ nhiệt xuống, cách này làm cho đá bị giòn đi, chỉ cần gõ nhẹ cũng có thể vỡ ra. Tào Dương và Lục tử thay phiên nhau phun lửa. Những người còn lại cùng làm một bức tường tuyết bảo vệ. Phải cố gắng một chút, gió hiện giờ đang rất lạnh, nếu không thì thể nào cũng bị thổi cho ngất đi.”

Tôi không ngờ là bọn chúng cả súng phun lửa cũng mang theo. Thế thì nói thế nào để qua được cơ quan kiểm tra, bảo là thức ăn gia súc à? Loại vũ khí quân sự này đương nhiên là do ông già kia mang đến. Xem ra kế hoạch của chúng tôi đã bị rối loạn hoàn toàn. Chúng chắc chắn không chỉ đơn giản chỉ mang theo súng săn, lẽ như móc ra khẩu Five-seven kê vào đầu một nhất là tôi đời.

Bọn họ cứ thay phiên làm việc, rất nhanh sau đó tôi nghe được tảng đá phát ra âm thanh răng rắc. Lúc này, ông chủ Triệu lại phát tay bảo Đầu Trọc đập tảng đá. Quả nhiên nó như ván mục vỡ ra từng mảng lớn. Lục tử cầm một mảnh nhỏ giáp cốt văn nhét vào balô của mình, rồi nhìn chúng tôi cười cười chẳng rõ ý gì: “Mấy thứ này nhìn vậy chứ có giá trị tiền bạc lắm nha, để ở đây thật lãng phí mà!” Chúng tôi chỉ hơi lắc đầu rồi nhanh chóng phá tung khối đá ra, quả nhiên tìm thấy một đường hầm. Thế nhưng tôi vô cùng kinh ngạc khi phát hiện ra nó chẳng nối tới chỗ nào cả, mà là thông xuống một cái động vuông vức. Tôi bỗng nghe ông chủ Triệu ở sau lưng mình cất tiếng: “Mấy người bọn người xuống dưới trước. An Tung, người cùng ta ở lại canh cửa sau cùng.”

Tôi liếc nhìn, lão đối lại bằng một nụ cười đầy hiểm độc. Lục tử cầm ra một cái máy thăm dò không khí, quay đầu nói: “Để chúng tôi kiểm tra trước, nếu không, có quỷ mới biết không khí dưới đó có thở được không!” Nói xong, cậu ta dùng một sợi dây buộc vào cái máy rồi thả xuống dưới, nhìn chỉ số rồi gật đầu nói đã xong. Dưới kia hẳn là có cửa thông gió, chút bụi mình của tôi cũng với bớt. Nói như vậy dưới đó chỉ ít cũng có chút không khí, như vậy mấy thứ gì đó chẳng phải không cách nào bảo tồn được sao? Lòng đầy nghi vấn nhìn từng người một trượt xuống dưới. Tối đấy rồi, liền nghe tiếng gọi to. Tôi cứ ngỡ họ xảy ra chuyện gì liền nhanh chóng lên tiếng: “Bên dưới sao thế? Các người có việc gì không?!”

Qua một lúc lâu liền nghe Bạch Dực nói vọng lên: “Không sao cả, các người cũng xuống đi.”

Ông chủ Triệu ra dấu bảo Đầu Trọc xuống trước tiên. Thân thể gã thô to, xém chút là kẹt ngay cửa động. Bất quá không gian bên dưới rộng hơn rất nhiều, gã chỉ cần đẩy mạnh xuống là không có việc gì. Nhìn tên đầu óc ngu si tứ chi phát triển kia lúc xuống dưới còn nhắm tịt cả mắt lại thật tức nghẹn đi được mà. Tôi nhìn gã cười nhạo, nghĩ thầm: Ai bảo mày béo hơn tao quá nhiều làm chi!

Tôi là người thứ hai xuống dưới. Tôi quay đầu nhìn ông chủ Triệu một chút, lão chỉ cười nhạt giúp thả tôi xuống. Lúc này tôi phát hiện phía sau lão ta còn một nắm tay nữa, cứ nắm lấy sợi dây của chúng tôi như kéo mì. Tôi tưởng là của Tào Dương, nhưng hắn đang đứng bên trái của lão mà, vậy cánh tay bên phải là từ đâu đến? Gáy tôi lạnh hẳn đi, hoàn toàn lấy lại cảm giác sợ hãi tưởng chừng đã mất. Lúc này lại nhớ

đến lời dặn dò lúc mặt trời lặn của Bạch Dực, liền không dám làm gì chỉ có thể khó chịu cúi đầu xuống. Dù có bị rơi chết cũng chẳng nên hận bọn tay chân làm gì, người đáng hận nhất chính là ông già kia mới phải.

Tôi từ từ giữ sợi dây rồi trượt xuống. Không gian phía dưới mở ra thành hình cái phiếu, rộng hơn cửa vào rất nhiều. Lúc tôi gần đến đáy thì cảm giác các bức tường xung quanh đều trống rỗng. Ngay từ đầu, có vẻ hang động này đã bị nham thạch của thiên nhiên bao bọc bên ngoài. Nhưng tôi dần phát hiện một vài vết tích do con người tạo nên, hình như đó là những hình được khắc bằng dao nhỏ, nét vẽ thô sơ không biết người kia muốn nói điều gì.

Tôi xuống thêm được chút nữa, cứ nghĩ đây chỉ đơn giản là một hang động tối tăm, trước giờ chưa có người nào xuống được dưới này cả. Từ nơi sâu thẳm bỗng lóe lên tia sáng yếu ớt. Điều này khiến tôi chú ý ngay đến, lòng tôi cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm. Thế nhưng không biết đã xảy ra chuyện gì mà tốc độ thả dây nhanh hơn hẳn. Tôi bỗng nhiên thấy một gương mặt người chẳng có chút cảm xúc nào lướt qua vách đá. Kia thật giống như lời miêu tả của Ngưu Giác. Lòng tôi run lên, tay cũng mất lực nắm, cứ như vậy theo sợi dây trượt dài xuống. Tôi lúc này mới biết được tại sao bọn Lục tử lại kêu la khủng khiếp như vậy. Thì ra trong nháy mắt tôi đã mạnh mẽ ngã nhào xuống dưới. May mà cái móng tiếp đất trước, nở đầy hoa ở đó cũng không sao. Nếu thay bằng dầu, hẳn đã chẳng biết đến hoa là gì.

Bọn họ đều hoảng hồn khi thấy tôi bỗng nhiên nhảy xuống, sau đó lại nghe được tôi oai oái kêu to: “Các người lo lắng làm gì, kéo tôi lên chút đi, móng chắc nở đầy hoa rồi!” Bọn họ nghe được tiếng tôi, giờ đây mới có phản ứng, vội vã nắm tay kéo tôi lên, tôi hỏi: “Các người có thấy gương mặt trên tường đá không?”

81. Chương 79: Chân Tướng Của Sự Giả Dối (nhị)

Bọn họ gật đầu nói: “Không chỉ một, càng gần xuống càng nhiều. Mỗi người một vẽ cùng si ngốc như nhau.”

Tôi thật cảm tạ tổ tông vì may mà mình mặc quần thật dày, lúc đứng lên hầy còn run rẩy hai chân mà võ võ móng. Đau đớn vốn đã tan đi khá nhiều, lúc này thì ông chủ Triệu và bọn Tào Dương cũng vừa xuống tới. Chúng bị mấy gương mặt trên tường đá dọa cho hoảng sợ cũng không ít. Duy chỉ có ông già kia vẫn giữ vẻ mặt cười nhạt mà đứng vững được. Lòng tôi đã chẳng khách sáo gì mà đưa ngay ngón giữa ý mỉa mai ta đứng là thằng khốn mã.

Trước mắt chúng tôi là một không gian vô cùng rộng lớn. Nhưng vì quá tối tăm, nên chẳng thể thấy rõ gì cả. Ông chủ Triệu ném một quả pháo sáng, xung quanh trong nháy mắt được soi rọi. Cùng lúc, chúng tôi bị cảnh tượng trước mắt làm cho giật mình đến chẳng biết nói gì nữa. Tôi nghe Lục tử chửi một câu rất tục, mọi người bắt đầu hoảng sợ. Ngay phía trước chúng tôi là một thần thú khổng lồ được khắc trên băng. Vị thần thú này có mình ngựa đầu rồng. Kỳ thật điều khắc thật sống động, nếu không phải khắc trên băng chúng tôi cũng đã không tài nào tưởng tượng lại có một quái thú lớn như vậy tồn tại! Diện tích của nó đã vượt quá phạm vi kiến giải của tôi, tôi chần động hỏi: Bọn họ làm sao có thể tạo ra hình lớn như thế? Tôi cảm thấy cái động này cứ như đang đội trời đạp đất. Nếu được khai quật chắc chắn là một kỳ quan của thế giới! Thần thú lớn như vậy vẫn giữ vững tư thế ngửa mặt lên trời kêu vang. Khí thế vũ bão được điêu khắc trong băng đầy hào hùng. Đôi mắt lại lộ ra vẻ âm lãnh đầy quỷ dị. Binh mã dũng trong lăng Tần Thủy Hoàng tuy nhiều thật, nhưng “Băng mã dũng” nơi này lại vô cùng vĩ đại! Tôi không tự chủ được mà há hốc mồm.

Lão già họ Triệu dường như cũng muốn nói như tôi, thì thào: “Thượng cổ Hoàng Hà vốn thông thiên. Thần thú long mã hiển thị, lưng tựa thần đồ. Phục Hy mô phỏng theo thần tượng. Từ trên cao quan sát thiên văn địa lý, thành nên “Bát quái”. Ta cuối cùng cũng tìm được Hà Bá điện rồi!”

Lục tử lấp bắp nói: “VẬY... vậy làm sao để vào trong đây? Đến chuột nhất cũng không thể đào hang chui vào nữa là!”

Bạch Dực nhìn chằm chằm vào những dòng văn tự được khắc kèm với long mã bằng băng kia, nói: “Chúng ta xuống được đây do quả chắn. Vị trí này là chân rồng, những nơi khác hẳn sẽ có 7 thần thú tượng trưng

cho bảy nơi riêng biệt. Cùng với nó là tượng bằng tương ứng, nhưng những tượng này đều không phải được khắc từ một khối. Nó được chia ra khoản mười mấy bộ phận, sau đó được dùng nước đá ghép lại mà thành. Nói chung, người cổ đại tạo đã không tiếc bất kể thứ gì để tạo ra được những thứ như thế này.”

Tôi đồng ý với cách nhìn của anh. Có thời gian chúng tôi cũng tìm hiểu qua về thời Tiên Tần. Đó là thời đại thần và người cùng tồn tại cùng nhau. Các bậc đế vương luôn tàn trử quốc khố, hầu hết tiền bạc đều sử dụng vào hai sự kiện chính. Đầu tiên là chiến tranh, tiếp theo là tu bổ hay kiến tạo lăng mộ cho triều đình. Chuyện dân chúng sống hay chết, họ vốn không muốn quan tâm. Thế nhưng cũng vì có những thời đại như vậy, mới có thể sáng tạo ra những kỳ tích được xưng tụng là văn minh nhân loại. Lăng tẩm của Tần Thủy Hoàng được xem là một ví dụ điển hình. Chỉ có những thời kỳ này mới xây dựng được như thế. Để qua muôn đời sau vẫn lưu lại vết tích trường tồn với thời gian. Những di tích trên đều là minh chứng cho sự tồn tại của họ mà thôi. Văn minh cổ đại đôi khi đã suy nghĩ yếu đuối và tối tăm như thế.

Đứng trước mặt bằng điêu khắc, thoáng chốc chẳng ai biết làm sao cả. Có người liền lên tiếng hỏi: “làm sao để đi vào?” Chúng tôi hiện giờ chắc đang ở ngoài khu vực tế tự, muốn vào thần điện hẳn phải tìm được thông đạo trước tiên.

Ông chủ Triệu ném thêm một quả pháo nữa, xung quanh bỗng chốc sáng lên rất nhiều. Chúng tôi thấy bốn bên đều được dùng chu sa hòa với ít đất đỏ miêu tả lại cảnh tế tự. Hình vẽ vô cùng trừu tượng, chỉ thấy được vài bộ phận nhỏ, có một đám người bị buộc phải khai thác khối bằng. Còn có hình vẽ cảnh cúng tế nữa. Có thể đoán được đây là nơi hiến tế người thời Chu. Bọn họ mang nô lệ đến nơi này, sau đó ngay trước mặt rồng trực tiếp chém đầu những người kia, máu liền từ đó phun ra ngấm vào trong bằng. Vì thời gian đã qua rất lâu, nên mấy bức họa đã xuất hiện dấu hiệu nứt nẻ cùng hư hại, những chi tiết cụ thể chúng tôi không thấy được rõ hết. Nhưng bọn họ cũng không nói tại sao ngay lối vào lại gặp phải mặt người như thế. Điều này, chẳng lẽ sau khi tế tự mới xuất hiện?

Ông chủ Triệu cau mày nhìn xung quanh rồi nói: “Nếu nơi này là địa cung thì tại sao không hề có xương cốt của con người? Ít ra cũng phải có xương của động vật chứ?”

Bạch Dực lắc đầu nói: “Nơi này không có, toàn bộ xương cốt chắc đã bị đưa ra ngoài hết rồi. Ông nghĩ nơi này giống cổ mộ sao?”

Ông chủ Triệu không thể trả lời được đành hừ lạnh, rồi liếc anh một cái.

Lão tự mình đến bên bệ bằng bằng, sau đó dùng đèn pin chiếu vào rồi bình thần nói: “Đây mới là cánh cửa thật sự. Những thứ chúng ta thấy chỉ là đài tế tự bên ngoài thần miếu thôi. Thần miếu chân chính đã bị niêm phong ngay bên trong bức tượng bằng này.”

Lão vừa nói xong thì ai nấy đều choáng váng. Nếu như vậy, chúng tôi phải phá hủy khối bảo vật này sao. Tôi tiếc hận nhìn chỗ quốc bảo kia xong lại nhìn Bạch Dực nói: “Bọn họ tạo nên một khối bằng khổng lồ như vậy thật quá xa hoa rồi. Thật chẳng biết đây có phải là nghiệp chướng của chúng ta hay không nữa?”

Anh nhìn khối bằng được điêu khắc kia nói: “Phải có rất nhiều người mới có thể tạo được như vậy, chẳng qua cũng do sự cố chấp của một người mà thôi. Nó dù bị hủy thì trời đất cũng chẳng mấy may khiếm khuyết. Tất cả đều vì sự cố chấp của nhân loại. Muốn vào thần điện, nhất định phải phá vỡ thứ này.”

Ông chủ Triệu do dự trong vài giây, xong liền cắn chặt răng, ra lệnh cho Tào Dương và Đầu Trọc chuẩn bị thuốc nổ. Tôi thật không ngờ chúng tôi mang thuốc nổ đến là để phá vỡ một bảo vật quý giá như vậy. Nhưng theo lời Bạch Dực nói, tạo ra nó cũng là người, phá đi nó cũng là người. Cứ coi như nó chưa từng tồn tại, thật ra thì ngoài chúng tôi ra, mấy người ở thế giới bên ngoài kia hẳn cũng chưa từng gặp qua khối bằng như vậy. Lục tử tiếc ngăn ngại mà lắc lắc đầu. Thế nhưng chẳng ai ngăn cản cả, chúng tôi chẳng ai nói gì bắt đầu gài kíp nổ, tính toán lượng thuốc để có thể phá được trọng tâm của khối bằng khiến nó tự sụp đổ. Bạch Dực lạnh lùng nhìn mọi chuyện, không hiểu tại sao tôi nhìn được trong mắt anh xuất hiện sự giải thoát. Chuẩn bị xong xuôi, mấy người chúng tôi liền trốn vào góc khuất để không bị ảnh hưởng. Liền nghe [xoạt] một tiếng, sau đó là tiếng sụp đổ ồ ồ ào ào. Chờ khói thuốc tan hết, chúng tôi vội vây lại xem. Quả nhiên trước mặt chúng tôi xuất hiện một đường vào. Cao ít nhất cũng 20 thước, chiều rộng khoảng chừng 17, 18 là cùng. Xung quanh đại môn được đắp bệ cao bằng đất hòa cùng da thú phong kín cửa mộ. Vì có sự bảo vệ của tượng bằng, nên đại môn vẫn giữ được màu sắc từ mấy ngàn năm trước, được khắc họa tiết như mây bay, tiếp đó có tất cả là chín nhánh cây quấn quít với nhau, đến chết không rời. Bạch Dực nói

không sai, đây không phải là một mộ phần đây là nơi niêm phong thần điện của ác quỷ. Tồi thiếu từ lúc niêm phong đến giờ chỉ có mình chúng tôi một lần nữa đến gần trước nó.

Thằng ranh Tào Dương này thật có năng lực. Hấn tính lực công phá vô cùng chính xác. Khối băng hầu như bị vỡ nát nhưng không hề ảnh hưởng đến chúng tôi. Chúng tôi phá cánh cửa đang bị niêm phong bằng đá và da động vật ra. Phải mất rất nhiều sức lực mới có đủ chỗ ột người tiến vào. Một đám đàn ông liên kết lại cũng chỉ phá ra được một khe hở. Nếu nó cứ trơ ra, chắc chúng tôi phải tính xem nên dùng thêm bao nhiêu thuốc nổ nữa. Bạch Dực là người đầu tiên cầm đèn pin tiến vào đại môn, bọn chúng tôi nối bước theo sau.

Đường hầm này hơi khác hơn bên ngoài, hai bên trái phải cứ cách một thước sẽ có một chân đèn. Bất quá đầu bên trong đều bị không khí lạnh giá làm cho đông lại thành thạch mất rồi. Lục tử muốn đến nhìn một chút, nhưng ông chủ Triệu vội ngăn lại: “Rất nhiều lăng mộ để bảo vệ đã trộn lẫn một lượng chất độc trong dầu thấp, người đừng đốt lên, coi chừng tất cả chúng ta đều bị độc chết!”

Lục tử rút ngay tay lại, chỉ cầm đèn pin mà chiếu khắp nơi thôi.

Thời Thương Chu, việc tạo lập miếu thờ được coi trọng vô cùng. Nếu so với Hán, Đường thì cổ mộ thời Thương Chu thường vững chãi và cổ kính. Nói trắng ra là nó xa hoa tột độ vào lúc đó nhưng lại kém xa so với thời sau. Ngay cả khi chúng tôi đều đã bước vào đường hầm thì vẫn như cũ, không dám làm gì quá đáng để ảnh hưởng đến sự cổ kính kia. Đương nhiên các bức họa trên tường đá đều được lưu lại. Chỉ mỗi những vách tường đá lạnh lẽo hòa cùng chân đèn, dù muốn cũng chẳng quá đáng được là bao.

Chúng tôi đi được một lúc lâu, thế nhưng mọi thứ vẫn như cũ, chẳng thấy kiến trúc gì khác cả. Đến những tượng thú bằng đá như những cổ mộ thông thường cũng không có, nói gì đến những đồ dùng bằng đồng đen thật lớn, vân vân và vân vân. Đi tới, đi tới nữa, chúng tôi đều nghĩ hay là mình đã tìm nhầm chỗ? nơi này chẳng qua cũng chỉ là một đường hầm trong núi của người thời cổ mà thôi. Chúng tôi cứ bọ đầu phá đó vô tình rơi vào đường hầm này. Nhưng đó chỉ là đùa vui, vì tuy không có đồ chôn theo, nhưng chân đèn xung quanh đều rất tinh xảo, vẫn khiến chúng tôi thấy được thực lực của Chu triều, một quốc gia hưng thịnh. Những chân đèn bằng đồng đen này, một khi cùng được đốt lên, sẽ gây chấn động đến nhường nào!

Lục tử cứ bước đều đều trong đường hầm, hệ thống định vị GPS của cậu ta đã vô dụng, nên cứ lắc lắc mãi, cuối cùng đành bất đắc dĩ bỏ xuống. Khi còn bé, tôi và cậu ta hay chơi trò thám hiểm, nhưng nhiều lần cũng là nhà xưởng bỏ hoang mà thôi. Cậu ta vẫn luôn giữ thói quen làm dấu dọc đường đi. Mấy người chúng tôi thật cẩn thận bước tới, rất sợ chạm phải cơ quan huyền diệu nào đó. Vì thế cứ vô cùng chậm chạp mà tiến về phía trước, thật giống như bị mù vậy. Mắt của Lục tử vẫn long lên khi thấy khẩu súng của Tào Dương, nhìn chán chê rồi mới bắt đầu mở miệng cùng ông già kia thương lượng.

Lục tử nhìn thẳng vào ông chủ Triệu rồi nói: “Triệu lão gia à, ngài xem chúng tôi giờ cũng đã vào thần điện rồi. Trong này có gì chúng ta đều không ai biết chắc. Ngài có thể tốt bụng nhường cho chúng tôi một khẩu súng hay không. Để chúng tôi phòng thân một chút, giờ đã ngồi chung một thuyền rồi, cùng lắm, đến khi đó tôi sẽ nhặt cho ngài thêm nhiều bảo vật một chút nha. Lỡ như chúng tôi xảy ra chuyện không hay, ba người các ngài có chắc là mình có thể vào được thần điện không? Nói thẳng ra là chúng ta phải chân chính bắt tay với nhau thôi.”

Lão già nhìn chúng tôi cười nói: “Kha kha, bắt tay? Nói cho các người biết, nơi này chính là thần điện bị phong kín, dù có bị uy hiếp cũng không phải là những khẩu súng dài kia. Trong bọn các người không phải có một người rất tài giỏi sao? Tào Dương đưa cho chúng một lưỡi lê. Đừng cho là ta khinh thường người trẻ, toàn lũ nhãi ranh, bớt đùa giỡn loại mưu tính này, đi mau!”

Tào Dương lấy từ trong ba lô ra một lưỡi lê. Khi chúng tôi vừa rút ra thì thấy chất lượng thép rất tốt, vô cùng sắc bén. Nhưng nếu so với súng trường thời hiện đại thì thật chẳng là gì cả. Lục tử thấy chiếm không được lợi thế liền dài mặt cầm lấy. Tôi vỗ vỗ vai cậu ta nói: “Có đỡ hơn không, dùng để gọt táo cũng được lắm mà. Chúng ta giờ không có vũ khí, trước cứ cầm lấy, tùy theo hoàn cảnh mà hành động thôi.”

Chúng tôi chỉnh sửa một chút, lại tiếp tục xuất phát. Vẫn cứ chậm chậm bước như cũ, vẫn những chân đèn nhằm chấn, một chút khác biệt cũng không có. Tôi lại bắt đầu ảo tưởng, là đường hầm này không cố định mà chuyển động theo chúng tôi. Nên dù chúng tôi đi nhiều như vậy nhưng thật ra vẫn đang dậm chân tại chỗ. Tôi càng lúc càng lo lắng, trán của Bạch Dực cũng đã toát mồ hôi. Nhiệt độ nơi này đã hạ xuống rất

thấp, kia nhất định là mồ hôi lạnh rồi. Ngực càng lúc càng thở gấp, đi lại càng lúc càng chậm. Đây là dấu hiệu báo trước một điều đáng lo là chúng tôi sẽ không còn đủ sức lực để đi nhanh hơn được nữa.

Bỗng, Đầu Trọc đang ở phía sau cất tiếng bảo chúng tôi ngừng lại. Chúng tôi quay đầu hỏi tại sao thì thấy thái độ của gã có chút là lạ. Gã nói: “Nãy giờ các người không thấy gì kỳ quái sao?”

Chúng tôi đã mất hết kiên nhẫn, ai trong bọn cũng đều biết nơi này chẳng bình thường. Làm như gã vừa mới đi vào đây cũng không bằng vậy. Gã khoát khoát tay nhìn vào bức tường nói: “Lúc chúng ta vừa bước vào thì mỗi bước đều có một chân đèn, các người không cảm thấy chân đèn càng lúc càng cách xa ra sao?”

Gã vừa nói xong, chúng tôi liền chú ý. Khoảng cách của chân đèn hai bên trái phải cứ dần xa hẳn ra, tạo nên cảm giác con đường này đang chậm chậm biến dài thêm vậy.... Tất cả mọi người đều dừng lại, không muốn tiến về phía trước nữa. Quay đầu nhìn về phía sau, liền thấy một không gian thăm thẳm tối tăm.

Đầu Trọc xoa xoa đầu mình nói: “Rất kỳ lạ, tôi trước đây là tài xế xe tải, vô cùng nhạy cảm với khoảng cách. Nếu lúc đầu những chân đèn này được xếp thành hàng một thước một cái giờ thì ít nhất phải ba thước mới có hai cái. Mà các người nhìn lại phía sau xem, những chân đèn kia cũng biến dài hơn hẳn.”

Lục tử thở rút một cái nói: “Lúc này tôi cũng có làm dấu lại, sao giờ lại không thấy nữa? Ký hiệu của tôi dựa theo tầm nhìn mà vẽ. Lẽ nào con đường này dài ra? Lẽ nào đây là một đường hầm sống?”

Cậu ta vừa nói xong thì mọi người đều ngừng hẳn lại, sau đó nhìn khắp xung quanh. Quả thật chân đèn lúc này đã xa hơn rất nhiều. Tất cả chúng tôi là lần đầu tiên xuống dưới địa cung cổ miếu này. Nói thẳng ra là chẳng ai biết được bên trong có cơ quan then chốt gì. Tôi còn nhớ rõ Gia Cát Lượng có một trận pháp gọi là Bát Quái Mê Hồn. Nếu ai cả gan tiến nhập sẽ bị nó vây hãm chết tươi trong đó. Thế đây chắc không phải cũng muốn xin vài cái mạng của chúng tôi chứ? Tôi nuốt một ngụm nước bọt, giờ chỉ còn biết dựa vào con người tài ba là Bạch Dực kia thôi. Tôi nhìn anh, anh lại chẳng chú ý đến những chân đèn mà cứ chăm chú vào mấy chấm đất rơi ra. Tôi thật muốn mở miệng, rồi lay cho anh tỉnh lại.

Ông chủ Triệu lúc này đã lấy lại bình tĩnh, cố ý ho hai tiếng rồi nói: “Đây là trận pháp dịch chuyển cho cao thủ Chu Triều tạo nên, nhằm khiến chúng ta cảm nhận rằng con đường đang biến dài ra, rồi từ từ bị đả kích tinh thần. Nếu ta nói không sai thì con đường này không phải là đường thẳng mà có hơi cong, vì thế chúng ta mới cảm nhận khoảng cách của chân đèn càng lúc càng xa.”

Lục tử đưa mắt hỏi Bạch Dực, điều này khiến ông chủ Triệu cũng ngừng nói, tất cả đều đợi lời giải đáp của anh. Nhưng Bạch Dực lại không mở miệng, mà sắc mặt ngày càng khó coi, anh làm động tác đưa ngón tay lên miệng ý bảo mọi người đừng lên tiếng nữa. Mọi người im bặt hẳn, căng tai lên nghe ngóng động tĩnh xung quanh. Bỗng tôi loáng thoáng cảm nhận được từ trần của đường hầm có tiếng người đang hát. Nhưng khúc hát kia tuyệt không phải là dòng nhạc đang hiện hành. Đây... tôi đã nghe qua! Nghe rất giống loại nhạc ở Linh Viên ngày trước. Lẽ nào đây là bát âm thời cổ? Hay có một cơ quan kỳ ảo nào đó, lợi dụng nguyên lý tự nhiên mà phát ra âm thanh? Nếu tất cả đều không phải, thì chỉ là còn có một thứ gì khác đang tồn tại trong đường hầm này.

Tất cả mọi người đều đông cứng vì sợ hãi, cứ chăm chú ý đến động tĩnh trong bóng tối. Âm thanh kia ngày càng gần với chúng tôi, nó lạnh lạnh như một tiếng gọi hồn đầy quỷ dị, vô cùng sắc bén. Đột nhiên, giữa đêm đen bỗng lộ ra gương mặt người. Ngươi Giác là người đầu tiên hét lên đầy khùng khiếp: “Cái bóng! Cái bóng của Quyên Muội đã đến!!!”

Bạch Dực hét lên: “Nhanh! Chúng nó đã theo đến rồi! Chân đèn nơi này chỉ để mê hoặc người khác, các người theo tôi, không được quay đầu nhìn về phía sau. Nhanh!”

Nói xong, Bạch Dực nắm tay tôi chạy như bay về phía trước. Tiếng hát quỷ dị kia giờ còn thêm giọng đệm trầm trầm của nam khiến nó càng trở nên mê hoặc, càng xui người khác rất muốn quay đầu lại nhìn một cách lạ lùng. Bạch Dực nắm chặt tay tôi, kéo tôi chạy băng băng trên cùng, Ngươi Giác và Lục tử ở ngay sau lưng, tiếp đến là ông chủ Triệu và hai gã thuộc hạ của mình. Thật ra tôi cũng không biết kia là thứ gì nhưng chỉ cần trương bản mặt muốn hù chết người như vừa rồi ra thì tim tôi gần như đứng lại, chân chỉ biết vất giơ lên cổ mà chạy.

Vì chạy trốn nhanh như vậy, nên chúng tôi đều không nhìn thấy chân đèn mà nhanh chóng thấy được một... cánh cửa lớn khác. Chúng tôi ngừng lại, âm thanh phía sau vẫn không hề biến mất. Trong đầu tôi chỉ có

một suy nghĩ duy nhất, đó là thứ kia vẫn đang đuổi theo, cần phải trốn ngay đi! Trên cửa được khắc rất nhiều bức họa không biết là gì. Ngay chính giữa được vẽ hình quỷ long vô cùng dữ tợn. Đầu rồng ngâm trong miệng một vòng đập cửa bằng đồng đen thật lớn. Thân rồng trấn giữ ngay trung tâm của đại môn. Chúng tôi bị cánh cửa này chặn lại, không thể tiến về trước, ông chủ Triệu hét lên: “Đầu Trọc mau đẩy cửa ra!”

Đầu Trọc vốn rất sợ mấy thứ kỳ quái kia, vội hét lên một tiếng rồi tận lực đẩy cửa. Thế nhưng tất cả đều bất động. Tôi vừa nhìn liền lo lắng, liền hét lớn: “Mẹ nó! Các người không có tri thức thì cũng biết thưởng thức chứ! Cửa thế này làm sao có thể mở theo cách thường được! Mau tìm! Tìm cơ quan đi!”

Tôi vừa nói xong thì ngoại trừ Đầu Trọc hãy còn đang gồng mình chống đỡ cánh cửa, còn lại mọi người mò mẫm lung tung ngoài đại môn. Vấy rồng ngoài đại môn quả nhiên đều giăng kín lưới dao, mấy ngàn năm đã qua vẫn cứ sắc bén như vậy. Bao tay của chúng tôi đều bị cắt nát, Lục tử lúc này vội kéo ra một dây xích bằng đồng nói: “Tìm được rồi! Tìm được cơ quan rồi!”

Tôi rất hưng phấn vội nói: “Kéo đi! Kéo nhanh một chút nào!”

Cậu ta gật đầu, cấp tốc kéo ra, nhưng cửa vẫn không hề mở, ngược lại còn lòi ra một chuỗi xương người, kia đang mặc áo giáp bằng da thuộc. Không ngờ chuyện lại rối loạn như vậy, cậu ta vừa sợ vừa giận, chỉ vào mũi tôi mắng: “Khốn thật! Kéo kéo cái đầu cậu ấy. Mẹ nó, sao cậu không kéo đi. Minh bị dọa đến nước dãi cũng ghen lại đây này.”

Bạch Dực kéo balô ngăn tôi đừng cãi cò, nói: “Cửa này không phải mở như vậy đâu. Đầu Trọc, anh đừng buông tay, cứ giữ nguyên tư thế đó, lát nữa sẽ cần đến sức lực của anh. Ngưu Giác và Lục tử cùng kéo dây xích bên kia. Tiểu An đến giúp tôi!”

Tôi vỗ vỗ tay, Bạch Dực đến bên cạnh đại môn, tìm được thứ gì đó giống như cái chày bằng đồng, sau đó hét lớn: “Đẩy lên đi!”

Thế là đại môn bỗng nhiên nghe được tiếng loảng xoảng. Đó là vì nguyên lý đòn bẩy nên nhích lên một chút. Thì ra cánh cửa này không phải đẩy vào mà là kéo lên. Mấy cái vòng gỗ cửa kia chỉ để lừa người. Cách thực sự, mẹ nó, là cần gạt ở ngay bên cạnh. Bạch Dực giữ chặt cần gạt bằng đồng để nó không bị rơi xuống. Lục tử lúc này mới biết thì ra sợi dây xích kia được dùng vào việc gì. Là để xích lại những nô lệ bị chôn theo. Nhưng nếu hai bên đều có cơ quan, tại sao bộ xương chỉ nằm bên hướng của cậu ta, bên này cái gì cũng không có? Lòng vẫn chưa kịp nghĩ thì đã nghe Bạch Dực nói: “Xích bằng đồng này đã trải qua thời gian rất lâu nên giờ rất dễ vỡ, mau vào ngay!” Anh vẫn chưa nói xong, chúng tôi liền nhận thấy phía sau lại truyền đến tiếng hát đầy ma quái. Anh đẩy mạnh tôi, ý bảo nhanh vào trong một chút.

Ông chủ Triệu và Tào Dương đã sớm chui vào, còn lại bốn người chúng tôi cứ quanh quẩn ngoài cửa lớn. Vào lúc này, dây xích bằng đồng lại phát ra tiếng rắc rắc, đứt lìa. Thế là hơn phân nửa trọng lượng của đại môn đổ xuống người của Đầu Trọc. Mặt mũi của anh ta đều nhăn chặt lại, cứ điên cuồng hét lên muốn tiến vào trong. Nhưng cửa lại quá nặng cứ lạnh lùng đè chặt khiến anh phải bất động. Xa xa còn thấy ma quỷ khóc than càng lúc càng nhiều. Cửa vẫn như thế, giữ nguyên trạng thái nửa đóng nửa mở.

Ngưu Giác hét lớn: “Mau lặn vào đi! Không còn thời gian nữa đâu!”

Đầu Trọc đầu đầu mồ hôi, cắn răng nói: “Tôi... Trên cửa có gì đang nắm chặt tay tôi! Nơi này toàn là ma!”

Chúng tôi cắn răng nói: “Bất kể chuyện gì, mau vào đi! Thứ kia đang ở phía sau!”

Đầu Trọc giãy dụa vài cái, thế nhưng đại môn hình như có gì đang giữ chặt anh ta thật. Anh không cách nào rời được, chỉ có thể dính lại nơi cửa. Bất quá tôi nhìn được anh đã dùng hết sức lực, mặt đỏ gay gắng gượng gần như xuất huyết.

Ông chủ Triệu thấy âm thanh kia càng lúc càng đến gần chúng tôi thì chớp ngay lấy khẩu súng dài của Tào Dương. Tôi biết lão muốn làm gì, là diễn lại tiết mục thí tốt.

Đầu Trọc mắt đầy nước mắt nhìn ông chủ Triệu. Lão lúc này đã mở chốt súng, anh điên cuồng lắc đầu run rẩy nói: “Đừng mà! Lão gia! Cứu cứu tôi đi!”

Ông chủ Triệu chẳng màn đến anh ta, cứ nói vọng từ phía sau lại: “Xin lỗi! Anh em! Ta cũng không còn cách nào. Nhắm mắt tạm biệt đi!” Nói xong, lão hướng sau đầu của Đầu Trọc mà xiết cò. Đầu Trọc trong nháy mắt hơi ngửa ra sau một chút, trên trán liền xuất hiện một lỗ thủng lớn. Sau đó tay anh ấy không còn chút lực nào, cánh cửa to lớn kia lập tức đóng sập xuống, mạnh mẽ cắt đầu trọc thành hai nửa. Nửa người trên của anh ấy kẹt phía trong cửa, tay chân liên tục co quắp, thân thể hẳn đã bị chia đứt thành hai. Máu đỏ tươi từ thân anh nhanh chóng chảy ra, tràn đầy.

Lúc này, chúng tôi đều trợn trừng mắt nhìn chăm chăm vào vũng máu kia. Không thể tin được, chỉ trong thời gian ngắn là một ngày một đêm mà anh ta đã chết trong tay hai người thân cận, bọn người chẳng coi trọng mạng sống của thủ hạ mình. Tàn ác như vậy, tôi có thể khẳng định chúng sẽ không để chúng tôi còn sống mà rời khỏi địa cung này. Ngưng Giác nhìn không được, gầm lên: “Thảm quá mi.... Ác ma, mày là ác ma!”

Tôi nghiêng mặt, liếc nhìn ông chủ Triệu. Trong mắt lão chỉ hiện lên ý cười âm độc và lạnh lùng. Không hiểu sao tôi nghe được từ lão truyền đến tiếng phụ nữ cười. Đột nhiên Đầu Trọc lại ngẩng đầu lên, miệng trào ra một lượng lớn nước đen và tro giấy xám trắng. Gã cười nói: “Còn một mạng nữa! Còn một mạng nữa!”

Quỳ long là con rồng chưa tiến hóa hết, nó có phân nữa là rồng, còn lại có 4 chân như thú, cũng là một biểu tượng thường thấy thời Tây Chu

82. Chương 80: Chân Tướng Của Sự Giả Dối (tam)

Nói xong thì gã chết hẳn nhưng cứ nhìn trừng trừng vào chúng tôi, sau đó thì không động đậy gì nữa. Tôi nuốt một ngụm nước bọt, quay đầu nhìn Bạch Dực. Anh đang thở rất dữ dội, đưa mắt hỏi tôi có bị làm sao hay không. Tôi liếc mắt qua ông chủ Triệu để ám chỉ, nhất định phải đề phòng lão già này. Tôi không biết anh có hiểu không, chỉ thấy anh gật đầu, sau đó mở đèn pin. Xung quanh chúng tôi là một kiến trúc theo phong cách cổ xưa, lộ rõ quang cảnh hoa lệ phú quý. Nơi này, trên mỗi vách tường đều có biểu tượng và bích họa. Nơi nơi còn giăng đầy rất nhiều cổ vật bằng thanh đồng và ngọc thạch. Lục tử cầm lấy một chiếc vỏ bằng đồng đen nói: “Đồ của thời Thương Chu, quả không sai. Hoa văn vô cùng hoa lệ, có chút phong cách thời Tây Chu. Nhìn thứ văn này, rất giống với kết cấu vô cùng thông dụng của thời đó. Thật không hổ danh là vương triều của thanh đồng khí mà.”

Tôi với mấy chuyện bình bình phẩm phẩm này thật biết rất ít, nên chỉ nhìn vào mấy bức họa mà thôi. Đối với cổ mộ, tự miếu thì bích họa luôn là vật trang sức tối thông dụng. Từ những bức vẽ đó, tôi có thể thấy được điều mà chủ nhân của lăng mộ vô cùng quan tâm. Đó chính là căn cứ trọng yếu để ngành khảo cổ xác nhận thân phận của chủ nhân ngôi mộ. Ví dụ như Trường Sa Mã Vương đôi hay Bắc Tề Cao Dương mộ đều ghi dấu rất rõ thân phận đặc trưng và sở trường riêng biệt của chủ nhân trên những bức họa trên tường đá. Thậm chí còn bàn đến vài chuyện tích mà vị chủ nhân kia lúc còn tại thế đã trải qua. Còn những hình vẽ trong chùa miếu chủ yếu thể hiện tính chất tôn giáo, như bích họa Đôn Hoàng chẳng hạn, tuy chỉ lưu lại những hình ảnh trên đá, nhưng nó vẫn được đời sau tả lại. Từ đó có thể suy ra được đặc điểm kinh tế và văn hóa vào thời kỳ đó.

Màu sắc của các bức họa ở đây đều được bảo tồn vô cùng hoàn hảo. Những miêu tả đó thuật lại về Hoàng Hà xa xưa. Chủ yếu là kể lại chuyện Đại Vũ trị thủy, mọi người cùng trợ giúp. Trong những hình vẽ kia, Đại Vũ không hề phục sức như thường thấy, rồi phát tay với những người đang ngâm ngơ giương búa. Mà là vô cùng nghiêm chỉnh, trên người ngài vận y phục thời Hạ Thương. Rất có thể người Tây Chu đã để ngài mặc kiểu xiêm y đó, rất không giống lúc nguyên thủy. Ngài ngồi trên vương tọa, toàn thân quan phục, đầu đội quan mào, mỗi tai đều mang một hạt châu, là điển hình cho phong cách hoàng tộc thiên tử thời Tây Chu. Đại Vũ chỉ bảo mọi người cách để làm tan sông băng. Có vài người quây lấy chân ngài, tay cầm thứ

gì đó không giống nhau. Là thẻ đồng, bảo kiếm, còn vài thứ nữa, tôi nhìn thật không biết. Bọn họ giống như đại thần hầu cận vương giả, cùng chung sức trị thủy.

Lục tử xem xong liền nêu lên nghi vấn: “Kỳ quái, có gì đó không giống với lịch sử Đại Vũ trị thủy. Chẳng phải có thiên thần trên trời và Hà Bá tương trợ hay sao? Nơi này tại sao chỉ ca tụng mỗi một người là Đại Vũ? Còn thần tiên đâu?”

Ông chủ Triệu âm độc cười gằn một tiếng nói: “Thần tiên? Thần tiên nào? Đây đều là người. Nhưng địa vị những người này tuyệt đối không hề nhỏ.”

Lão già này, lúc này hẳn đã tốn không ít sức lực, liền tìm một chỗ đất trống ngồi xuống, vừa thở hổn hển vừa nói: “Mấy người kia đều là kỳ nhân dị sĩ giúp Đại Vũ trị thủy. Thần? Thần trên giới này đã bị quý thế chỗ hết rồi!”

Nói xong, lão có hơi e dè nhìn nửa phần thân thể của Đầu Trọc. Lục tử lúc này lại lấy ra máy chụp ảnh nhắm vào mấy bức họa bấm tới tấp. Sau đó tự mình chọn mấy thứ bằng ngọc. Cậu ta thật thông minh khi không hề chạm đến đồ đồng, vì chúng đều là quốc bảo nên có bán cũng chẳng được, mó vào thế nào cũng phồng tay. Nhưng đồ bằng ngọc thì có đường dây hắt hoi, nói không chừng chỉ một khối thôi cũng đủ giàu to rồi.”

Đến tận giờ cậu ta vẫn không quên mục đích ban đầu của chuyến đi. Tôi thật bội phục chẳng nói nên lời. Ánh mắt của Bạch Dực nhìn mấy bức họa có chút khác thường. Tôi nghĩ anh đã phát hiện được gì liền hỏi: “Lão Bạch? Phát hiện được gì vậy? Trên đó có chỉ cách hóa giải quỷ chú không?”

Anh không trả lời tôi. Tôi dùng cánh tay thúc nhẹ vào, anh mới hỏi tôi sao thế. Tôi hỏi trên đó có chỉ cách để chúng tôi hóa giải nguyên rửa không? Anh không trả lời trực tiếp mà chỉ vào bức họa trong góc nói: “Theo thứ tự, thì bức họa kia sẽ không xuất hiện. Các người nhìn lại toàn bộ hình vẽ, sau đó nói thử xem trong bức họa kia đang ẩn chứa bí mật gì?”

Anh nói thế, tôi liền bắt đầu nhìn lại một lượt nữa. Trong đó có một bức Hoàng Hà lũ lụt, con người, gia cầm, động vật lẫn nhà cửa đều bị cuốn trôi. Bức thứ hai xuất hiện một người cầm mai rùa đến trước mặt đế vương, có rất nhiều binh sĩ chỉ mũi mâu về phía người đó. Bức thứ ba, đế vương bắt đầu ra tay thống trị Hoàng Hà. Lúc này người cầm mai rùa đã đứng bên cạnh đế vương. Cùng đó là vài người khác cũng đang cầm dị vật, thái độ vô cùng nghiêm túc. Sau đó thì Hoàng Hà yên ổn, mọi người vừa múa vừa hát đầy vui mừng. Nhưng lại thiếu mất những người cầm dụng cụ, mà thế vào đó là chín đỉnh đồng đen. Còn bảo tọa của đế vương lại được bày thêm những vật mà họ đã cầm.

Ông chủ Triệu xem xong cũng lộ vẻ trầm tư. Lão nói: “Quả nhiên giống với những gì ta đã điều tra. Những người kia sau cùng đều bị Đại Vũ ban thưởng cái chết. Cũng vì họ đột ngột xuất hiện, và đột ngột biến mất, nên đời sau mới miêu tả họ là thiên thần đến tương trợ. Thật sự đây mới là chân tướng phía sau lịch sử!”

Lục tử cau mày nói: “Bức họa ở đây dường như không đề cập đến những người đó. Mà Đại Vũ vẫn ngồi vững trên giang sơn của ngài như cũ. Sau đó là Hạ Thương thay thế, tôi còn nhớ rõ hoàng đế khai quốc triều Thương đã chiếm được sơn hà cửu đỉnh. Thời Tần trước đây cũng dùng sơn hà cửu đỉnh để biểu thị cho ngọc tỷ truyền quốc. Hay sơn hà cửu đỉnh là ám dụ cho long mạch của cửu châu?”

Ông chủ Triệu cười khàn khặc, nói: “Người so với lão chủ ngu ngốc của mình thì có năng lực hơn nhiều. Nói tới nói lui một hồi liền đi ngay vào vấn đề then chốt. Chuyện này hay người thử hỏi bạn mình tại sao lại dính đến bí mật mà vị đại quân vương của Chu triều kia muốn bảo vệ xem. Vì hẳn có liên quan đến gốc rễ của hoàng triều, cũng là vấn đề tối quan trọng: Sơn hà xã tắc.”

Tôi không ngừng suy nghĩ: Tôi chỉ là một công dân nhỏ bé bình thường, sao lại dính đến chuyện sơn hà xã tắc như thế. Thật đúng là nhìn không ra công dân An Tung là nhân vật cỡ nào mà. Nhưng bí mật kia và tôi có quan hệ gì?” Tôi ôm đầu hỏi: “Cuối cùng thì nó là bí mật gì?”

Ông chủ Triệu không trả lời, chỉ liếc nhìn Bạch Dực. Anh liền trả lời thắc mắc của tôi: “Bí mật rất tối tăm, vấn đề là tôi cũng chưa có thời gian để hiểu hết. Nhưng, nếu những gì truyền đạt trên mấy bức họa này là thật, thì hỗn phách của chín dị nhân kia đã bị phong ấn vào cửu đỉnh khác nhau. Sau đó Đại Vũ vương đã lập quốc ở chín nhánh long mạch của Hoàng Hà. Dù sao thì nhắc đến Đại Vũ thì không thể nào không nhắc

đến Hoàng Hà. Có thể nói Hoàng Hà chính là thành tựu bất hủ mà Đại Vũ đã ghi dấu lại trong thần thoại. Còn chín người mang quỹ chú lúc đầu là chín linh hồn tử tán.”

Lòng tôi bỗng nhiên cảm thấy rất quái dị. Nhưng lại không nói được tại sao. Tôi ngẩn đầu nhìn Đại Vũ Vương đang ngồi uy nghi trên cao kia, liền trỗi dậy cảm giác thương cảm nói khó tả.

Lục tử bỗng a một tiếng, cậu ta nói: “Đại Vũ vương chính là người đầu tiên thiết lập quỹ chú? Hẳn phải có một cổ miếu riêng, thế sao lại dính dáng đến Chu Văn vương của Tây Chu thế? Bọn họ lúc đó là quan hệ gì? Thật không thể tưởng tượng nổi. Tại sao vị vua kia đến nhắm mắt tuyệt vọng cũng không chịu phóng thích cửu đỉnh?”

Tôi càng nghe càng thấy có nhiều nghi vấn. Nhưng vấn đề hiện tại không phải là nghiên cứu lại lịch sử. Mà phải tìm cho được có cách nào phá giải quỹ chú hay không. Đại Vũ vương thiết hạ quỹ chú, Chu Văn vương phá đỉnh, lập thần miếu. Tôi vẫn cứ thấy chuyện này hẳn là liên quan đến một bí ẩn khổng lồ. Nhưng thế nào cũng không thể ngờ là chúng tôi lại dính đến hai đại nhân vật của hai vương triều mà ngay cả lịch sử cũng chưa lý giải được. Đại Vũ và Chu Văn vương nếu như trên thì lúc đó chắc phải có điểm gì chung. Chỉ hai người như thế, rất có khả năng bọn họ đã được thần thánh hóa. Cả hai đều là vua khai quốc lập triều. Bạch Dực đề vai tôi xuống như muốn nói tiếp nhưng Ngưu Giác ở cạnh bên đột nhiên kéo chúng tôi nói: “Máu của Đầu Trọc sao cứ chảy mãi không ngừng ni!”

Chúng tôi cúi đầu, thật không biết xác Đầu Trọc từ lúc nào đã ngập trong máu, cứ chảy mãi như lòng sông. Bọn Tào Dương đều đã vội vàng tránh đến gần bên chúng tôi. Mọi người lui đến tận cùng trong hang động.

Mấy người chúng tôi cứ nhìn thì thể không động đây kia. Lượng máu đã nhiều hơn máu của 3 con trâu cộng lại. Có người lấp bắp là Ma cà rồng cũng không có nhiều máu như thế. Nhưng Đầu Trọc này vẻ ngoài nhìn tệ hơn Ma cà rồng nhiều lắm nha. Làm gì có chuyện người bình thường lại mang khí chất của Ma cà rồng? Máu càng lúc càng nhiều, chúng tôi vội vã tìm đường, nhưng hang động này không phải nhỏ, ít ra cũng rộng chừng nửa cái hội trường vậy. Thế nhưng máu đã nhuộm gần hết, chúng tôi phải nhanh chóng tìm hướng ra thôi.

Lục tử run run nói: “Ông, ông chủ Triệu, người là của ông, cùng lắm cũng phải do ông ra tay chứ. Giờ chắc là nó âm hồn không tan, ông đi... vồ về nó chút đi!”

Ông chủ Triệu nhìn trừng trừng vào vũng máu, nói: “Mẹ nó, cái gì mà người của ta. Thi thể này giờ còn là thi thể sao. Nó đã thành chết thể rồi! Thành kẻ chết thể!”

Tôi nghe đề từ thể bỗng nhớ đến Bạch Dực trong động đã viết chữ kia, chợt run lên, hỏi: “Thế?”

Ông chủ Triệu gật đầu nói: “Muốn mở ra Hà Bá điện cần phải hiến tế người. Kia không phải do ta giết, mà do Hà Bá điện quyết định. Giết người nào, giữ người nào đều không nằm trong khả năng của chúng ta. Người sống sót sau cùng mới có cơ hội tiến vào Hà Bá điện, đó không phải là điều hiện giờ chúng ta có thể tính toán được. Tất cả đều có quan hệ với Hà Bá điện, Có lẽ lúc chạm vào các vật phẩm của Hà Bá điện thì mọi người đã được chọn. Đây là đảm bảo cho sự phòng thủ đầy huyền bí và thủ đoạn. Thật ra, nói là lựa chọn chi bằng nói là gạt bỏ toàn bộ, bởi tính đến hiện tại thì chưa một người nào đến gần thần điện có thể sống sót cả. Tất cả sau cùng đều thành ác quỷ chết thể rải rác khắp Hà Bá điện. Bất kể quỹ chú cũng vì bảo toàn niêm phong mà được cất vào nơi bí mật ngàn năm này.”

Ngưu Giác nói: “Không đúng, lời cuối cùng Đầu Trọc đã nói còn một mạng nữa... Chỉ cần chết một người nữa, thì chúng ta có thể vượt qua cửa khó được rồi. Đến lúc đó chúng ta có cần hóa giải không?”

Mặt của mọi người đều xuất hiện thái độ rối rắm. Nếu theo lời Ngưu Giác, chúng tôi thật sự chỉ cần chết một người nữa, thì bất kể quỹ chú này có thể giải trừ được rồi. Nhưng còn một mạng nữa, không có gì đảm bảo cho bất kỳ ai trong chúng tôi không trở thành người chết tiếp theo. Bất kể là ai chết, thì tôi đều cảm thấy ngọt ngào nặng nề. Một lượng lớn máu đã tràn ngập hang động, không gian bị bao phủ bởi mùi máu tươi. Loại mùi hương này quả nhiên có tác dụng thôi miên, khiến xuất hiện cảm giác buồn ngủ. Tôi nhìn đồng hồ đeo tay, giờ đã hơn 10 giờ tối. Nhưng đối với chúng tôi mà nói, thời gian dường như đã ngưng đọng. Bước vào thần điện, chúng tôi đã chẳng còn biết gì đến thế giới bên ngoài nữa rồi.

Ngưu Giác run run nói: “Đừng nói chết thể mà. Bọn mi không thấy máu tê càng lúc càng đậm sao? Bọn mi xem, rất kỳ quái, xung quanh sao lại có vị ngọt của hương nước hoa dành cho phụ nữ thế ni?”

Khả năng phân biệt mùi hương của Ngưu Giác không nhạy cho lắm. Cậu ta ngửi được mùi ngọt này liền nghĩ ngay đến nước hoa của phụ nữ. Thế nhưng tôi dù thế nào cũng không nghĩ đến có cô gái dám phun thứ này lên người. Tất cả mọi người đều cảnh giác lùi về sau, dẫm lên mấy thứ đồ cổ chất chồng gần sát tường.

Bạch Dực lúc này lại ngẩng đầu chăm chú nhìn trần nhà nói: “Nơi này có xà đỡ mái nhà, hơn hết hình như trên đó còn có phòng áp mái. Chúng ta bị vây ở đây cũng không phải là cách, xung quanh chúng ta đều là bích họa, nơi này đã hình thành một mặt thất đóng kín, thêm một cái xác cũng không thích hợp. Tìm cách leo lên đó trước là tốt nhất.”

Chúng tôi đều đồng ý, nếu chần chờ nữa thật không biết trong vũng máu kia có gì. Nhưng vấn đề là chúng tôi làm cách nào để leo lên. Trần cao như vậy, bốn bên đều không có chỗ bám để leo được. Bạch Dực thấy chúng tôi lo lắng liền nói: “Đừng lo, chúng ta hãy thắt dây lại thành một cái thang đơn giản. Nói chung là hãy làm ngay đi, máu sắp tràn đến nơi này rồi!”

Thật ra, ai cũng đều rất mệt rồi, nhưng nhìn đám máu quý dị như vậy, hơn hết xung quanh đều tràn ngập không phải mùi máu tươi mà là hương vị kỳ quái. Mùi hương nức mũi này tản ra toàn bộ thạch thất. Chúng tôi giúp Bạch Dực thắt dây nylon, sau đó đan các nút lại với nhau thành những chỗ để chân hình tròn. Bạch Dực buộc một chiếc vò bằng đồng vào đầu dây rồi ném lên trên. Vì có trọng lực, nên nó liền rơi xuống. Chúng tôi cầm trong tay đồ cổ bằng đồng đen có mấy ngàn năm lịch sử chẳng khác nào thứ đồng nát ngoài vỉa hè. Nếu là trước đây, chắc chắn lòng tôi sẽ vô cùng day dứt, nhưng hiện tại những văn vật này trong mắt tôi chỉ có tác dụng cứu mạng thôi. Lúc này chúng tôi vừa phá một bức tượng bằng kỳ vĩ còn gì.

Cuối cùng cũng nghe được tiếng loạt xoạt, sợi dây của chúng tôi đã cố định. Anh liền bảo chúng tôi leo lên. Ông chủ Triệu thấy chúng tôi đã làm xong thang dây, liền không biết xấu hổ mà đẩy chúng tôi ra giành phần lên trước. Bạch Dực lại là người leo lên sau cùng. Khi chân anh vừa rời khỏi mặt đất thì toàn bộ nơi đó đã nhuộm đỏ một dòng sông máu. Chúng tôi chen chúc tại xà nhà, tôi cũng không biết nơi này có chịu nổi trọng lượng của mọi người không nữa. Bạch Dực chậm chạp bắt đầu. Ngay lúc anh leo lên được hơn phân nửa, thì sợi dây không biết tại sao lại bị giãn ra. Tôi nghiêng người nhanh chóng nắm nó lại, sau đó quán nó quanh lưng mình, rồi quay lại hét lên với Lục tử và Ngưu Giác: “Bạch Dực sắp ngã xuống rồi, mau kéo anh ấy lên!”

Chúng tôi không thể dùng quá nhiều sức. Sợi dây cứ dần giãn xuống trước mắt. Lúc này vũng máu đã trở nên đặc quánh lại, giữa đám bọt máu còn loáng thoáng gương mặt đang nhăn nhó liên tục. Tôi không biết chỗ máu kia rốt cuộc là thứ gì, nhưng nếu Bạch Dực ngã xuống dưới thì cái gì cũng chấm hết. Tôi dùng hết toàn lực, thân mình gác tại phòng áp mái, bất kể xà nhà có chịu nổi trọng lượng của mình không, liều chết nắm chặt lấy sợi dây, cố quán thật nhiều vòng vào cánh tay mình. Lục tử cũng giương người túm lấy tay của Bạch Dực, cuối cùng thì anh đã nắm được vào tay của cậu ta. Chúng tôi cuối cùng cũng giữ được anh rồi. Máu dưới mặt đất bỗng nhiên hiện rõ hình mặt người, nhưng nó không vận vận biến hình hù dọa khủng bố như phim kinh dị. Kia tạo thành một gương mặt phụ nữ. Người phụ nữ này cứ lặng lẽ nhìn chúng tôi, không hề biểu cảm.

Tôi vẫn như cũ nằm vắt vẻo trên xà nhà, mồ hôi trên trán lấm tấm như những hạt đậu tương. Bạch Dực leo đến nơi liền vỗ vỗ vai rồi kéo tôi lên. Chúng tôi đều gạt đầu ý bảo có thể đi tiếp, sau đó thì hỗn hển thở như điên.

Lúc này, tôi lại nghe bên cạnh truyền đến tiếng phụ nữ cười. Tôi bất ngờ quay đầu lại, chỉ thấy ông chủ Triệu là gần nhất. Nhưng lão lại chẳng có biểu hiện kỳ quái gì cả. Tôi nghĩ chắc tại mình quá nhạy cảm, chỉ là không biết tại sao từ khi bước vào hang động này, tôi lại cảm thấy có vài người vô hình đang theo sát chúng tôi.

Bạch Dực gỡ sợi dây đang quấn trên lưng của tôi ra, rồi dùng nó buộc lại balô. Anh mở đèn pin, nhìn chúng tôi nói: “Nơi này hẳn sẽ thông đến một gian phòng khác. Chúng ta cứ đi dọc theo xà nhà. Giờ không có bản đồ có cụ thể, chỉ có thể dựa vào may mắn. Nếu tôi đoán không nhầm thì đây chính là nơi vận chuyển tế phẩm, phía sau sẽ có đường đi.”

Tôi gạt đầu bước theo anh, tự vỗ về mình: Từ miệng ông chủ Triệu có thể biết được bí mật then chốt trong kho tàng của Đại Vũ. Nếu nắm được nó chúng tôi chắc sẽ thoát được. Thế là sáu người chúng tôi xếp hàng

như chuột chậm chạp nối bước nhau trên xà nhà. Quả nhiên không khác lời Bạch Dực nói là mấy. Nơi này vốn do nhiều gian phòng nhỏ hợp thành, nhưng nhìn từ phía chính điện dưới kia chúng tôi thật khó lòng thấy được.

Chúng tôi đi đứng vô cùng khó khăn, vì người nào cũng phải mang sau lưng mình hơn 10 cân trang bị. Nói khó nghe một chút thì ai trong chúng tôi cũng đều thành ninja rùa. Đặc biệt là ông chủ Triệu, đã già còn khoái chơi súng, chắc là những thiết bị và vũ khí chủ chốt đều ở trên người lão. Cứ vài ba bước thì dừng lại lấy hơi, cuối cùng, tiếng hít thở của lão cũng trở nên quen thuộc như không khí vậy. Chúng tôi giờ đây mới phát hiện nơi này chỉ là khu vực tế lễ quanh thần điện với rất nhiều gian phòng như đã nói. Tôi ước chừng có ít nhất hơn 10 gian, nếu phạm vi lớn hơn một chút, nhiều khi lên đến mấy trăm phòng cũng không chừng. Mỗi gian phòng đã đều được bày dụng cụ tế lễ. Những thứ kia nếu được mang theo hết chắc Lục tử sẽ cười đến trúng gió luôn quá.

Xà nhà cuối cùng cũng có điểm dừng. Mấy người chúng tôi lại một lần nữa theo dây mà leo xuống. Chân vừa chạm đất mới cảm thấy sức hút của trái đất thật quan trọng với con người biết bao. Nhưng kia cũng chỉ yên tâm trong một giây đồng hồ. Vì đèn pin của người đi sau chiếu sáng cho chúng tôi là Ngưu Giác bỗng tắt ngúm, chẳng còn chút năng lượng chiếu sáng nào. Giờ xung quanh chỉ có bóng đêm và bóng đêm. Tình huống này khiến chúng tôi khiếp đảm, thoáng chốc vài người đã hét lên sợ hãi, có người mắng: “Ngưu Giác, mày là đồ ngốc, làm quái gì mà tắt đèn thế kia?!”

Qua một lúc lâu, Ngưu Giác liền đáp lại: “Anh hai à! Hết pin rồi, ta không mang theo pin rồi.”

Tôi lẩm rầm mắng không biết bao nhiêu đời tổ tông của Ngưu Giác, Lục tử lại nói: “Mẹ nó, chi bằng mở đèn của mình.”

Tôi liền ngăn cậu ta lại ngay: “Đừng! Nếu bỗng nhiên sáng bừng lên rất có thể sẽ ảnh hưởng đến mắt. Thế không phải làm chúng ta bị mù sao?!”

Lục tử vốn vô cùng sợ cảm giác tối tăm này, cậu ta hơi giận hỏi: “Vậy cậu bảo phải làm sao! Nơi này tối đen như quan tài. Mình sợ chết khiếp đây này!”

Tôi vừa mắng lại vừa nói: “Quan tài cái đầu cậu ấy. Chờ một chút, mắt của chúng ta sẽ quen với bóng tối ngay thôi.”

Nếu lúc này có một gói thuốc lá, ít nhất tôi cũng có thể tạo ra một chấm sáng yếu ớt. Giờ quanh đây tối đến độ giờ tay không thấy ngón. Lòng cứ không ngừng chất chồng sợ hãi. Thêm vào, tôi vốn sợ tối, từ nhỏ đến lớn không bao giờ có thói quen làm việc trong bóng đêm, cũng chưa từng bước vào phòng rửa ảnh. Thật không ngờ, giờ lại phải đứng ở nơi đây quỷ dị này. Bóng tối ở đây luôn ẩn chứa nguy hiểm tiềm tàng. Chúng tôi hiện tại không biết mình đang ở nơi nào của thần điện. Bất quá, từ đại môn vào đây chúng tôi đã kinh ngạc không ít. Nơi này chắc cũng chẳng còn gì hơn thế. Mấy người chúng tôi đến cử động tay chân cũng không dám, cứ đứng yên như thế để chờ mắt mình tự quen với bóng tối ngút ngàn này.

Nhưng tôi đã đánh giá quá cao bản năng của mình. Khi tôi mở to mắt, vẫn là không gian lặng yên đến độ nghe được cả tiếng tim đập. Tôi dù thế nào cũng không thể cảm nhận được sự tồn tại của người khác. Tôi như bị cách ly vậy, sự sợ hãi trong lòng càng lúc càng lớn. Cảm giác yên lặng chết người này cứ như bị chôn sống, hít thở khó khăn, tối đen, sợ hãi bất lực. Tôi bắt đầu run rẩy, không một lỗ chân lông nào trên thân thể không đổ mồ hôi lạnh. Xung quanh vẫn như cũ, tối đen bao trùm tất cả.

83. Chương 81: Chân Tướng Của Sự Giả Dối (tứ)

Bỗng có người hỏi: “Có gây quỳnh quang không?”

Lòng tôi thầm mắng, rút vội ra. Không phải gây quỳnh quang, mà là gây sáng lạnh! Loại này sẽ tăng sáng từ từ, không gây tổn thương ắt. Tôi cầm đèn, lơ mơ cảm nhận không gian mờ ảo quanh mình. Lúc này lại thấy người đi cùng có chút vấn đề, dường như khác hơn một chút? Rất có thể vì sợ hãi nên họ cũng không

lên tiếng, vẫn lặng yên như cũ. Tôi thầm đếm số người, thấy thế nào cũng không đổi. Sau cùng, có người thì thào nói: “Này! Mọi người sao thế?”

Tôi cảm thấy có vài bóng người giật mình. Người cạnh tôi đều lên tiếng: “Đến rồi!” Tôi phân biệt được giọng của Lục tử, Bạch Dực, Ngưu Giác, ông chủ Triệu, có cả Tào Dương nữa. Nhưng tôi lại linh cảm ngoài những người này, thì vẫn còn rất nhiều người đứng quanh, bất quá lại chẳng dám khẳng định là đúng hay không. Ngay lúc tôi còn đang ngờ vực suy nghĩ, thì giữa mọi người lại có tiếng chầm chậm truyền đến: “Đến rồi...”

Tóc gáy dựng lên, tôi nghe có người thở rút một cái. Lần này hẳn không phải mình tôi tự huyền hoặc ra. Tôi rướn cổ, lấy ít can đảm cùng lý trí rít lên: “Con bà nó! Là ai vừa gọi!”

Qua một lúc, phía sau lại truyền đến giọng nói đầy tăm tối và lén lút: “... Đến rồi”.

Âm thanh này không phải từ trước vọng lại, sao có thể tự xuất hiện được. Quanh tôi rồi cuộc có bao nhiêu người. Giọng nói kia dù nghe thế nào cũng không giống người đang sống. Bất kể tôi giận dữ ra sao thì âm thanh đó vẫn cứ từ từ truyền đến, từng tiếng một: “... Đến rồi!”

Tôi nghe có người mở chốt súng. Tôi biết chỉ bọn Tào Dương mới có súng. Chúng rất giỏi hoạt không hề lên tiếng, mà lặng yên dò xét. Tôi cũng không quản được nhiều như vậy, liền vút luôn gây sáng lạnh, lòi đèn pin ra chiếu ngay vào phía trước. Thà đừng chiếu thì hơn, khi sáng lên thì tôi chẳng khác ngất lịm đi là mấy. Người gần tôi nhất không phải Bạch Dực, cũng không phải Lục tử. Mà là rất nhiều thân thể đeo mặt nạ, khoát áo choàng đen. Tôi lui lại mấy bước, bỗng sau lưng bị ai đó cản lại. Tôi quay đầu, thấy một gương mặt không chút sinh khí đang cúi đầu nhìn mình, toàn thân đều mặc màu đen, nước da tái nhợt. Tôi bất ngờ bị dọa cho hoảng sợ gần như nhảy dựng lên, vội vàng hét lên: “Bạch Dực! Lục tử! Các người ở đâu?”

Bọn người mặc đồ đen này vẫn cứng đờ, không hề tấn công tôi. Qua vài giây, từ trong bóng tối liền lộ ra cái đầu của Lục tử. Cậu ta đương nhiên cũng bị dọa cho những cả tay chân, toàn thân vẫn đang run rẩy như điên, liền ngồi bịch luôn xuống đất. Tôi không cười nhạo cậu, bởi mình cũng đang rất sợ hãi nhìn vào mấy gã kia nói: “Mấy thứ này... Có chuyện gì thế?!”

Tôi cũng bị dọa cho lẫn lộn, thế mà còn dám dùng bàn tay đang run run gõ vào những người đó. Thấy họ cứng đờ, còn phát ra âm thanh thùng thùng nữa. Lòng tôi hít sâu một hơi nhẹ nhõm, những thứ này vốn đâu phải người, mà là tượng. Đây là tượng người nha! Tôi liền dựa vào một bức vừa ổn định lại vừa tự đắc! Lúc này Bạch Dực cũng đẩy vài bức tượng ra để đến cạnh chúng tôi. Tôi hỏi: “Những tượng người này thật kỳ lạ. Mà lúc này tôi có gọi, sao các người cứ thích đùa dai trên cho tôi hét lên mới vừa lòng thế?”

Bọn họ đều lắc đầu nói: “Bọn tôi chỉ gọi tiếng, trong tình huống này đồ ai dám nói nhiều hử?”

Mọi người đều sợ hãi nhìn thoáng qua những tượng người kia. Phục sức của họ cùng với hồn ma đã giết Quyên Muội qua lời kể của Ngưu Giác trông giống nhau như đúc. Chúng tôi thật không thể xác định nơi này có quỷ hay không. Nghĩ thế, ai cũng ngậm chặt mồm lại, đến thở mạnh cũng không dám nữa.

Ông chủ Triệu mắng chúng tôi một câu vô dụng, rồi ném về phía trước một quả pháo sáng, xung quanh bỗng chốc sáng hẳn lên. Chúng tôi phát hiện trước mắt có một tòa tháp rất lớn. Nhưng nói là tháp thế thôi, chứ thật ra đây là một thân cây! Xung quanh có rất nhiều tượng người mặt y phục màu đen vây chặt lấy.

Tào Dương chỉ vào cảnh tượng trước mắt nói: “Nơi này là chỗ quỷ quái nào?”

Bạch Dực lấy ra một con dao găm, sau đó cạy mặt nạ của một tượng người ngẫu nhiên. Khi nó vừa tách ra, chúng tôi thấy rất rõ, trộn lẫn giữa lớp bùn đất là xương sọ. Lục tử hơi do dự: “Sao nhiều người thế? Đều là người thật sao?”

Tôi liền nhớ đến bộ phim mình đã từng xem trước đây. Có tên là “Cổ kim đại chiến binh mã dũng” gì đó. Nói về từ trong tượng binh mã trong lăng Tần Thủy Hoàng tìm được thi thể của thị vệ. Nhưng kia chỉ là hình tượng nghệ thuật được gia công thêm mà thôi. Còn nơi này, chính xác là có tử thi khảm ở trong.

Bạch Dực ném đầu người trong tay xuống, sau đó lại đâm dao vào thân tượng tìm kiếm. Nhưng chỉ có bùn đất và bùn đất mà thôi. Ngơ ngác nhìn nhau, tôi tự hỏi rồi cũng tự đáp: “Thế thì họ đưa số nô lệ kia vào đây bằng cách nào? Và tại sao lại bỏ mất phần thân? Có cần quá đáng đến thế không, giết nhiều đây hẳn phải đến vài trăm người.”

Nhưng vào thời đại đó thì nô lệ có cùng đẳng cấp với súc vật. Giết người chẳng qua như giết vật vậy thôi, dù ít hay nhiều cũng chẳng cảm thấy tội lỗi. Đầu của những tượng người này hướng về tòa tháp. Hơn hết đều cúi thấp xuống, cứ như đang mặc niệm vậy. Đây có lẽ là nghi thức từ ngàn xưa. Tôi nhìn cái tháp kia, không biết đang chứa vật gì bên trong. Trước đây có nghe qua, cách mai táng tối cao của dân Tây Tạng không phải là thiên táng mà là tháp táng. Mà quanh tháp lại được bao quanh bởi rất nhiều thứ xa hoa. Cách mai táng này sẽ không phổ thông đến nỗi dòng dõi đế vương có thể học theo được. Chỉ có những cao tăng nhập định, hoặc người đắc đạo thành tiên mới có tư cách hưởng đặc quyền này. Tại chùa Mạnh Ngõa Tổng, huyện tự trị dân tộc Di-Thái Cảnh Cốc, thành phố Phổ Nhị, tỉnh Vân Nam, hãy còn lưu lại tháp tháp như vậy. Nơi này được dân tộc Thái gọi là “Nghiêm mẫu tả liệt” với ý nguyện thần tháp sẽ vĩnh viễn trường tồn. Loại tháp như trên gọi là “Thụ bao tháp” “Tháp bao thụ” phải xây tháp trước, sau đó trồng một loại cây ở giữa, thường là Bồ Đề, nhưng vẫn có vài loại cây khác. Như châu tự trị Đức Hoành của dân tộc Thái và Cảnh Pha, có một tòa tháp được hình thành trên cây đa, cũng là hình thức “Nghiêm mẫu tả liệt”. Cách táng tháp theo kiểu thụ bao tháp này thật không cách nào tìm hiểu được niên đại, chỉ biết thời xa xưa ở Vân Nam đã hình thành cách táng như thế.

Cái cây kia còn sống hay không cũng chẳng biết, vì chúng tôi chỉ nhìn được thân nó mà thôi. Dây rũ xuống vô cùng nhiều, cứ như những dây thần kinh trong bộ não người vậy. Chẳng thấy cái lá nào, chỉ biết vỏ nó màu nâu đỏ, cao thẳng tắp và cứng cáp. Trên đó có dấu vết của rất nhiều loài thực vật nhiệt đới, nhưng cụ thể là gì tôi lại nhìn không được.

Chúng tôi ngẩng đầu nhìn lên, trong tầm mắt chẳng hề thấy chiếc lá nào. Thế là chuyển sang nghiên cứu tòa tháp. Nó có hình dạng vô cùng hoa mỹ, hơn hết là vô cùng cao to. Ngửa mặt đếm thử, có tất cả chín tầng cao, mỗi tầng đều dùng gỗ bách vững chắc và đá cẩm thạch xây thành. Trên mặt đá có khắc hình hoa cỏ và chim thú, còn được khảm thêm các loại đá quý nữa, mỗi tổ hợp như thế lại hình thành một hoa văn.

Tôi từng xem phóng sự, ở Thanh Hải quả thật cũng có tháp như vậy. Dân địa phương gọi là cửu tầng yêu tháp, nhưng nó không phải là loại tháp bị cây bao quanh như thế này. Mà là mộ chôn được khảm trên đá mà thôi. Còn tòa cửu tầng yêu tháp trước mặt này thật không giống với phim tài liệu cho lắm. Nó là hình thức mai táng kết hợp giữa dân tộc Tạng và vài dân tộc thiểu số của Vân Nam, khiến ai nhìn vào cũng cảm thấy kỳ quái. Nhưng càng nghĩ lại càng run sợ, nhiều người chôn theo cùng thể kia, nhân vật trong đó rốt cuộc là có địa vị trọng yếu gì, có thân phận, tài năng và tư cách như thế nào?

“Chẳng lẽ Chu Văn vương táng ở đây?” Một người trong chúng tôi hỏi. Chẳng ai biết chính xác. Thật ra, từ trước đến giờ không hề tìm được bất cứ mộ thất của vương tử Tây Chu nào, nói gì đến lăng tẩm của Chu Văn vương Cơ Xương. Chúng tôi không biết chắc cũng vì nguyên nhân đó. Nhưng thân làm vương giả, hẳn sẽ không tình nguyện trở thành một tòa thần miếu bồi lăng như thế. Vậy là ai được táng ở đây? Mấy người chúng tôi bàn bạc một chút rồi quyết định đến gần tháp đó xem thử. Nói chung là ở cùng đám người chết quanh đây cũng chẳng hay ho gì. Y phục màu đen trên người của bọn họ đã vô cùng mục nát. Tôi chỉ hơi lướt qua, cũng làm vài mảnh vải thi nhau rớt xuống. Theo những bước chân cứ như bọn họ tự cõi ra trang phục vậy. Nếu kia là những mỹ nữ thì thật là kinh diễm, nhưng giờ chỉ có mỗi kinh dị mà thôi.

Chúng tôi từ giữa những tượng người đến dưới tán cây thì phát hiện nó không phải lớn thông thường! Ước chừng tất cả người của chúng tôi có vòng quanh cũng không hết. Nơi trung tâm của cây được đặt những vật phẩm từ đơn giản đến phức tạp vây quanh một cỗ quan tài hình cầu bằng đồng đen. Vỏ ngoài của nó được trang trí hoa văn vô cùng mỹ lệ. Trong đó có gì, chúng tôi cũng không biết. Nhưng những thứ chôn theo tạo cảm giác đây là quan tài của một người trong vương tộc. Bất quá, nếu nói đến trung tâm hay chính điện, thì lòng tôi lại dấy lên một mối ngờ vực. Vây quanh thân cây là muôn vàng đồ dùng bằng ngọc với rất nhiều kiểu dáng và kích thước, còn có vài thứ bằng vải ở gần đó. Nhiệt độ nơi này vô cùng thấp, mấy vật kia đều đã thay đổi màu sắc, dù thế vẫn khiến người khác liên tưởng đến thời gian, quan cảnh cùng khí chất của người được chôn ở đây. Xã hội thời xưa thường tấn táng cả người lẫn vật. Tốt nhất vẫn là đồng nam và đồng nữ còn trẻ, bị bọn họ dùng cách thức vô cùng tàn khốc giết chết. Nếu thương tình thì trực tiếp chặt đầu, còn không thì có đủ loại hành hạ cho đến chết, rồi mang thi thể đặt vào trong mộ. Nhưng tại sao tước trực linh cửu nơi này có vài trăm đầu người vùi trong bùn đất? Trực tiếp chôn theo chẳng phải tốt hơn sao?

Một đám người chúng tôi ngồi nơi rễ cây. Ai cũng mệt rũ ra, lúc này thật chỉ biết theo bản năng mà chạy gần chết. Đến nơi này rồi bỗng nhiên “Kể chết thế” liền không thấy nữa, tiếng ca cũng biến mất. Chúng

tôi hớn hển thở, tôi đề nghị nên ở đây nghỉ ngơi đôi chút. Tôi mở balô, đem ra một bao bánh quy, ném ối người vài cái. Cả đám chẳng ai nói gì chỉ lẳng lặng nhai bánh. Tôi tuy có mang theo nước, nhưng không biết sẽ đi bao lâu, nếu thiếu nó thì ngược lại đến Hà Bá điện lại phải đổ xô đi tìm nước, nên dù có khô cổ cũng không dám uống một chút. Trang thiết bị chúng tôi hiện có coi như khá đầy đủ. Gậy sáng lạnh cũng không ít, còn thêm vài trái pháo sáng và đèn pin, chỉ cần giữ cho nó không bị quá hao phí thì chắc cũng không trở ngại nhiều. Vấn đề chính yếu hiện giờ là phải xác định xem mình rốt cuộc đang ở vị trí nào? Nơi này có thật sự là Hà Bá điện trong thần thoại hay không?

Tôi hỏi: “Chẳng lẽ nơi này là chính điện của Hà Bá điện? Nhìn xem, xa hoa như thế, bên trong nhất định là vị nào đó thuộc vương tộc. Các người nói thử, trong quan tài này đang chứa bí mật gì?”

Tất cả mọi người đều lặng yên, sau đó ông chủ Triệu và Bạch Dực cùng một lúc cất tiếng: “Không thể nào!”

Bọn họ cùng ngậy ra, sau đó ông chủ Triệu lại nói: “Điều này là không thể, bởi Hà Bá điện không phải là mộ phần, chính điện chắc chắn sẽ không có quan tài. Như thế là không hợp phong thủy. Nếu nơi chúng ta tìm là cổ mộ, ta đây còn có chút nghi ngờ. Thế nhưng cổ miếu thời Tây Chu rất hay thiết lập cạm bẫy. Nên táng ở đây chỉ có thể là một người với địa vị cực kỳ cao nào đó như quan lớn chẳng hạn. Hẳn là bồi linh bảo vệ Hà Bá điện.”

Lão nói xong thì nhìn Bạch Dực một chút, anh gật đầu biểu thị đồng ý với nhìn nhận kia, rồi bổ sung: “Hơn hết, nếu thật là chính điện của Hà Bá điện, thì nhất định phải có sự tồn tại của quỷ chú, còn có tin tức liên quan. Nhưng nơi này trừ một tòa thụ bao tháp và một đám tượng người ra thì cái gì cũng không có. Những thứ bằng ngọc và tơ lụa này chẳng quan hệ gì đến quỷ chú cả. Bất quá tôi nghĩ, thân phận người này hẳn là một vụ sư thời đó.”

Tôi hỏi: “Vu sư? Vu sư cũng có thể táng trong mộ như thế sao? Thế kia có phải là vu yêu vương không thể?”

Lục tử trừng tôi một cái. Tôi biết mình lại làm loạn lên, vội ngậm ngay miệng lại, để Bạch Dực tiếp tục. Anh nói: “Không... Nhưng những người và đồ bằng ngọc này đều được dùng để tế tự. Hơn hết, có thể là hiến tế người sống. Nói cách khác, kia chính là thần minh đao phủ thời cổ đại. Những người như thế ở thời đó sẽ được xem là hóa thân của thần minh, đều bị ác quỷ hóa.”

Tôi vừa nghe vừa cảm thấy trần ngập hiếu kỳ và sợ hãi với vụ sư. Bất quá, gan của chúng tôi đã lớn to lên mất rồi, nếu là ác quỷ thật, chắc cũng chưa chết đâu. Lục tử là người đang ở gần quan tài nhất, vừa nghe có thể là ác quỷ liền chạy bay đến chỗ tôi ngay. Biết rõ còn phải đi tiếp, nên ai cũng cố khôi phục thể lực đến mức tối đa, chẳng nói thêm gì nữa. Lòng tôi thì thầm: “Đến tòa tháp này cũng không phải chính điện của Hà Bá điện, nhưng nơi này lúc trước chắc rộng lớn vô cùng, bất quá càng lúc càng quỵ dị đi. Không biết đến tột cùng thì chính điện sẽ ra sao? Chẳng lẽ ngay tại đầu nguồn của Hoàng Hà? Chính là thẳng tiến lên trời?”

Tôi gặm hết miếng bánh cuối cùng, đóng đũa hai chân, sau đó buộc dây giày lại. Ngắc đầu hỏi: “Mọi người nghỉ ngơi thế nào rồi? Nơi này cũng không thể ở lâu, chúng ta mau đi thôi, đừng tốn thời gian nữa.”

Thật ra thì ai trong chúng tôi cũng khỏe mạnh, đến người hay mệt mỗi cứ lệt đệt phía sau như Lục tử còn bộc phát bản năng cầu sinh. Chỉ là ông chủ Triệu kia thật sự đã già quá rồi. Thể lực của lão sớm tiêu hao nghiêm trọng, trán cứ liên tiếp xuất hiện mồ hôi. Nếu chẳng may ngã ra đó, thì phải thêm người cực khổ kéo lão theo. Tào Dương muốn ông già đó nghỉ ngơi thêm một chút, nhưng chúng tôi thật sự không thể đợi được. Nơi này quỵ dị vô cùng, chúng tôi đều không đủ sức chống lại, làm không khéo e rằng bỏ mạng như chơi. Tôi đây thật nghiêng rãnh nghiêng lợi hận mình sao chẳng thể chôn luôn lão già khốn kiếp kia cho rồi. Bất quá, nhớ đến mấy vũ khí trong tay lão, thì bao nhiêu dũng khí đều biến mất. Tôi bắt đầu đi thở dài một hơi, tiến lên kéo tay, giúp lão đứng lên. Lúc tôi nắm lấy, thì phát hiện tay của ông chủ Triệu này gầy đét như thân cây khô, hơn hết lại không lẫn ra mạch đập được.

Khóe mắt tôi hơi run lên, gần như hoảng loạn buông tay lão ra. Lão bỗng nhiên lại nắm lấy cổ tay của tôi, rất mạnh và chặt như cương thi bám người, rồi ngắc đầu nhìn tôi hỏi sao thế. Lòng tôi đầy ngờ vực nói: “Thưa ông, nghỉ ngơi cũng đủ lắm rồi, nếu không đi sợ rằng đám quỷ kia sẽ theo kịp đấy.”

Lão buông tay tôi ra, mang súng lên người rồi phất tay bảo chúng tôi dẫn đường. Tôi nắm chặt tay đến bên

cạnh Bạch Dực, đưa mắt ngằm bảo anh chú ý đến tay của lão già kia. Mắt anh lóe lên một chút, gạt đầu, thì thầm với tôi: “Cẩn thận với ông già kia!” Sau đó kêu lên một tiếng rồi xuất phát.

Đến nước này, chắc chắn chúng tôi không thể theo đường cũ quay lại được nữa. Giờ chỉ có thể tìm được chính diện, sau đó từ một trong bảy cửa khác thoát ra ngoài. Tôi hỏi Bạch Dực được không, anh vừa buột chặt dây thừng, rồi nắm chặt lấy dao găm đang đeo bên hông mình nói: “Theo lý thuyết thì không có vấn đề gì, nhưng tình hình cụ thể phải đợi xem đã. Thế núi hiện tại và mấy ngàn năm trước khác nhau một trời một vực. Đường vào ra ngày trước giờ chắc thành tử lộ rồi. Bước đến đây vốn đã đem mạng mình ra cược một ván lớn, tất cả đành dựa vào ý trời vậy!”

Tôi hơi nghiêng rằng nói: “Được rồi! Là sống là chết chúng ta cũng không thể bó tay chờ chết được.” Lục tử lấy ra thứ phòng thân gì đó, bỗng hỏi: “Ngư Giác... Ngư Giác đâu!”

Lúc này, tôi mới giật mình nhớ ra không thấy Ngư Giá đâu cả! Tên đó chắc không bị rơi lại phía sau chứ. Thế lực của cậu ấy hơn tôi rất nhiều, nên chắc không thể nào đâu. Hỏi người đi sau cùng là Tào Dương: “Các người có thấy Ngư Giác không?”

Tào Dương lắc lắc đầu nói: “Không phải nó luôn khẳng khái đòi đi trước sao?”

Lúc này tôi thật sự rất mệt mỏi, cũng quên mất phải đếm lại số người. Nhưng Ngư Giác rõ ràng có đáp lại tiếng gọi của tôi mà. Giờ sao lại không thấy đâu? Bỗng có thứ gì đó rơi xuống đầu tôi. Giơ tay lên sờ sờ rồi lòi xuống, là một miếng thịt. Lòng tôi liền nghĩ đến chuyện rất có thể đã xảy ra, liền dùng hết sức hét to lên: “Mọi người xem! Đây là thứ gì thế!”

Ngay lúc tôi ngẩng đầu lên, phát hiện thì ra tất cả cảnh ở đây đều chuyển động. Cảnh cây trơn tuột như đồ mỡ trời ra vô số gai sắc như lưỡi dao. Phía trên còn rất nhiều nhánh màu đỏ tươi đang liên tục bò xuống. Chúng thì nhau giãy dụa như muốn kích hoạt những đầu dây đang ngủ say. Những thứ này tôi nhìn rất quen thuộc! Đó là Cửu Bặc Phệ Hồn Cúc!

Tôi ngay cả “Chạy” cũng không nói được! Chỉ có thể cứng nhắc ngẩn đầu nhìn chăm chú. Lục tử hét lớn một tiếng, nhanh như chớp kéo tôi ngã rạp ra đất. Thì ra ngay chỗ tôi đứng bỗng rơi xuống một người. Sau khi chúng tôi té xong, thì tập trung nhìn vào, phát hiện kia chính là Ngư Giác! Cậu ấy đang đau đớn giãy dụa thân mình, quần áo bị xé rách nát, thân thể còn bị vài cành cây xuyên qua. Tôi ngẩng đầu nhìn lại cái cây lớn không gì sánh bằng này thì tóc gáy toàn thân đều dựng ngược lên hết. Nó vốn đang lặng yên giờ thì trong chớp mắt đã tách ra rất nhiều dây trên thân mình, rồi nhanh chóng hình thành vô số quái vật nhỏ. Nếu không phải đã tận mắt nhìn thấy Cửu Bặc Phệ Hồn Cúc tại nhà của cha con họ Liên, thì sẽ chẳng bao giờ biết được đây chính là một loài quái vật khủng khiếp thời viễn cổ!

Ngư Giác giống như con rối bị cái cây điều khiển, ánh mắt cậu ấy vô cùng sợ hãi, nhưng sẽ nhanh bị khống chế thôi. Miếng cậu bị thứ gì đó tàn ác nhét vào, máu nóng cùng tủy từ đó chảy ra. Mùi máu tanh thu hút rất nhiều dây leo bò đến. Rất nhanh sau đó cậu đã bị đám Cửu Bặc Phệ Hồn Cúc này vây kín lấy. Nhưng vẫn có thể nhìn thấy người chết không nhắm mắt. Bỗng một đầu dây đâm xuyên từ mắt ra, con người liền rơi ngay xuống quan tài.

Tôi hét lớn: “Ngư Giác!”

Bạch Dực kéo tôi lại nói: “Chạy mau đi! Đó không phải là Cửu Bặc Phệ Hồn Cúc mà là Huyết Linh Chi đó!”

Lục tử và Tào Dương chẳng cần đợi nhắc đã nhanh chân bỏ chạy. Tôi thấy miếng mề đây, vật bất ly thân của Ngư Giác rơi cách mình không xa. Chẳng biết tại sao lại không bỏ chạy mà tiến lên nhặt lấy nó. Bạch Dực không kéo tôi lại, để tôi ôm lấy mề đây, trên đó đều là máu của Ngư Giác. Chỗ máu này sẽ gọi đến rất nhiều nhánh Cửu Bặc Phệ Hồn Cúc, một đầu dây nhanh như chớp đâm tới tay tôi. Tôi vội vàng lẩn tránh đi, thấy đồ dùng bằng ngọc gần đó bị nó bổ thành hai mảnh.

Sức mạnh như thế làm tôi không tự chủ được mà hoảng sợ. Trước mắt là rất nhiều dây leo đang ùn ùn kéo đến, chúng giống như thép có thể đâm thủng bất cứ vật gì, lúc này tôi lại nhớ đến lời tiên đoán của Nhạc Lan. Tôi sẽ ở nơi như quan tài bị xuyên qua tim mà chết. Lẽ nào đây là giây phút ứng nghiệm? Tôi hiện giờ thấy được rất nhiều người chết trước đây. Bọn họ đều nhìn tôi cười nhạo với khóe mắt đầy máu. Tôi biết mình không xong rồi nên bắt đầu nhắm mắt chờ cái chết đến với mình. Nhưng dù như thế cũng

không cần như Ngưu Giác bị xé ra thành từng mảnh nhỏ chứ. Tôi chảy nước mắt đợi chờ, định ninh mình đã chẳng còn một cơ hội sống sót nào nữa. Trong tình cảnh này bỗng nhiên có thể thấu hiểu hết tất cả bị ai và bắt đất dĩ của Nhạc Lan.

Nhưng vào lúc trọng yếu, Bạch Dực lại kéo ghì lấy tôi. Dây leo kia mất đà quất vào thân cây, khiến cho nhiều Phệ Hồn Cức khác thức tỉnh hơn. Chúng vừa tỉnh lại liền giãy dụa mãnh liệt cứ như động vật ăn thịt đang vật lộn nhau. Tôi cảm nhận được không gian quanh đây là một sinh vật sống, chỉ vài giây nữa thôi nó sẽ hoàn toàn tiến vào trạng thái tấn công. Bạch Dực lấy ra túi gấm, nhưng lại bị một sợi dây quấn lấy. Anh liền mặc kệ vứt luôn cái túi. Lúc này bọn dây leo kia đã gần như thức tỉnh hoàn toàn, bắt đầu khôi phục hình dáng tàn sát. Bạch Dực mắng một câu vội kéo tôi ù té chạy. Chúng tôi hoảng hốt, dọc đường cứ không ngừng làm vỡ rất nhiều tượng người. Trong những bức tượng kia quả nhiên cũng có Phệ Hồn Cức, vì bị Huyết Linh Chi kích thích nên đã từ từ sống lại, từ trong tượng bắt đầu chui ra từng dây một.

Mọi người đều nhăn nhó, chỉ còn chưa chửi mụ nội con nhện thôi. Mấy người bọn tôi cứ chạy trốn chết. Tào Dương bình thường nhìn kính trọng lão già họ Triệu như thế kia, thế mà vào thời khắc nguy cấp liền vứt lại lão cầm đầu mà chạy. Tôi thật nghi ngờ không biết hẳn ta có đúng là con của lão già này không nữa. Dọc theo đường chạy, chúng tôi chỉ biết dùng dao bổ vào những dây leo kia. Bọn chúng lại như sinh vật sống, liền co quắt lại đau đớn. Nếu bị chúng giết chết hẳn sẽ rất thống khổ rồi.

Khối Huyết Linh Chi kia cuối cùng cũng hút khô Ngưu Giác. Lúc này cậu ấy chỉ còn lại ít xương và mớ quần áo rách nát. Đám dây leo vẫn chưa thấy đủ cứ hợp lại dốc toàn lực vọt đến chúng tôi. Giữa chúng có vài nhánh Huyết Linh Chi nhỏ trở nên khiến các cành xung quanh nhanh chóng tách ra nhường đường. Mọi thứ cứ như điên cuồng nhảy nhót, tượng binh sĩ hò hét cổ vũ. Trong khi ấy, bột phấn của Bạch Dực lại bị rơi mất, chẳng cần nghĩ cũng biết chúng tôi sẽ bị truy đuổi dữ dội rồi. Một đầu dây làm tay Bạch Dực bị thương, máu bỗng chốc chảy ra không ngừng. Anh dùng tay kia gạt ra, nó liền dừng lại một chút. Đột nhiên tôi nghĩ, hình như trước đây anh cùng đã từng làm như thế, tôi cũng đã được anh cứu như thế. Nhưng không ngờ Huyết Linh Chi chẳng hề ngừng lại, mà cấp tốc cuốn lấy bàn tay của Bạch Dực làm anh hét vang một tiếng. Tôi phát hiện đám dây này đang bắt đầu chui vào trong Bạch Dực, tôi vội buông tay anh ra, hét lớn rồi dùng cả hai tay nắm lấy đám dây leo, dùng hết sức lực của mình bứt nó ra. Tự tôi cũng không thể tin mình lại mạnh mẽ đến thế. Tôi cứ đem hết sức bứt đứt nó, máu bỗng chốc văng tung tóe khắp mặt tôi. Lúc này nước miếng trong miệng bắt đầu cảm nhận được mùi tanh của máu. Tôi liền nôn ra, mất một quãng thời gian như thế, nhưng Huyết Linh Chi lại không hề tấn công tôi. Lòng thầm nghĩ: “Chẳng lẽ, nó sợ nước?” Tôi vội đem thứ từ mặt mình quét lên Bạch Dực. Đám Huyết Linh Chi kia chứng lại như bị mất đi mục tiêu, sau đó thì lao về bọn Lục tử. Nhưng bọn họ đã trốn rất nhanh, đám dây leo kia không cách nào với tới được.

Bạch Dực cấp tốc rút ra thang dây ném xuống. Quả nhiên bên dưới còn có hang động. Anh nắm chặt tay tôi, không hề biết là máu mình đang nhỏ thành hàng. Tôi kèm không được quay đầu lại nhìn Ngưu Giác, nhưng lại không thấy cậu ta đâu nữa. Không biết từ khi nào quan tài hình cầu kia đã bị đám dây leo phá hủy. Trên đó ngồi vắt vèo một người. Hắn vận trang phục rất cổ quái, đầu mang mặt nạ phòng vệ lớn, cứ đóng đưa tại chỗ tạo cảm giác như chẳng hề tồn tại. Đột nhiên người đang ngồi kia nghiêng đầu nhìn lướt qua. Tôi thoáng chốc như bị hất rút hết xương tủy không còn chút sức lực, chỉ có thể bám vào Bạch Dực mới không bị té ngã. Tôi lại quay đầu tìm nhanh xem bọn Lục tử đã chạy đi đâu. Nhưng phía trước chẳng ai lên tiếng cả, có hét to cách mấy cũng không biết đã chạy đi đâu. Cả đám đều cùng đường mặt lộ như chó nhà chết chủ.

84. Chương 82: Chân Tướng Của Sự Giả Dối (ngũ)

Mất thấy đám dây leo quỷ mị đang trở đến, ông chủ Triệu vừa thở hổn hển vừa chỉ tay về một thông đạo nói: “Đằng kia có đường! Nhanh”

Nhìn tới, quả nhiên có đường, vội ù té chạy về hướng lão vừa chỉ. Đến nơi đó rồi, chúng tôi lại may mắn thấy trên tường có cắm hai cây đuốc, vội vàng gỡ ngay xuống, rồi khấn cấp châm lửa. Đám Phệ Hồn Cức này sợ lửa, nhất thời không dám tiến vào. Chúng tôi cứ đánh liều chạy mãi về phía trước. Nếu không, chờ lửa cháy hết, chúng tôi vẫn sẽ như cũ có trốn cũng không thoát.

Cả đám vừa đi vừa dò đường, bất kể nơi này là chỗ nào. Chạy đến khi hết cả sức lực, thật không còn hơi để bước tiếp mới dừng lại. Tôi quy xuống mặt đất, tay chống lên diên cuồng ho khan và thở dốc. Tiếp theo là nôn, bao nhiêu chất bẩn trong bụng đều trôi tuột ra trước mắt.

Lục tử ở bên cạnh cũng vừa ho vừa nói: “Đừng dừng nha! Nó, ở chỗ kia là thứ ăn nào người đó!”

Tôi chẳng còn hơi để nói, giờ tay phũ phũ áo. Nửa ngày sau miệng cũng không phát ra tiếng gì, chỉ nghe tiếng thở dốc cứ hỗn hển quanh mình. Tôi trở mình nằm bệt trên đất, sống chết gì cũng không chịu động dậy. Hơn 10 phút sau, khi thần trí dần trở lại, cảm thấy đám Phệ Hồn Cức không còn nhiều nữa. Chắc chúng chỉ cảm ứng được hơi người trong phạm vi nhất định. Vì không xác định được sự tồn tại của chúng tôi nên một lần nữa rơi vào trạng thái ngủ đông. Nhưng lần này tôi không dám... lơ là cảnh giác nữa. May mắn không phải lúc nào cũng có đâu. Vẫn là cẩn thận chú ý nhất cử nhất động xung quanh thì hơn.

Tào Dương hỗn hển thở, nói: “Cuối, cuối cùng cũng có người chết rồi! Chúng ta đã an toàn hay chưa?!”

Tôi nghe câu đó thật chua xót biết bao, chẳng biết dùng từ ngữ gì để diễn tả tâm tình hiện tại. Tay nắm chặt miếng mề đay của Ngưu Giác, đây vốn là bùa hộ mệnh được chế từ bạc giờ đã nhuộm đỏ máu. Nước mắt tôi không ngừng rơi xuống, lòng cứ liên tục thì thào câu nói kia: cuối cùng cũng có người chết rồi, cuối cùng cũng có người chết rồi. Lòng tôi đầy thịnh nộ, rất muốn hét to lên. Tại sao người chết cuối cùng lại là Ngưu Giác! Lại là con cháu của ngọn núi hùng vĩ này. Ngưu Giác! Là Ngưu Giác vẫn hay vừa uống rượu vừa hát lên lanh lảnh! Là Ngưu Giác rất ưa lắm nhắm mê tín! Vì sao người chết lại là cậu hổ trời! Tôi vẫn nhớ như in cậu ấy thường nói đùa, đợi chúng tôi xuống núi sẽ dẫn cả bọn về nhà mình một chuyến, để xem bà xã mà cậu lúc nào cũng tự đắc là tiên nữ Hán tộc, rồi ăn bánh viên nhân thịt dê. Nhưng đều đã hết rồi, chúng tôi phải nói thế nào với vợ của cậu đây! Tôi bất chấp đánh vào đầu mình, oán hận tại sao mình lại dẫn cậu đến đây, nếu để cậu lại ngoài kia, chắc gì đã bị giết. Nếu tôi quyết dùng mạng mình uy hiếp, cậu ta có khi lại thoát, sẽ không phải chết như thế!

Tôi ôm chặt đầu, bao nhiêu bi ai trong lòng dồn thành tiếng nức nở nơi miệng. Ngay cả khóc cũng không đủ sức, chỉ có thể quỳ rạp xuống đất. Lục tử ôm đầu tôi nói: “Anh em! Tôi biết cậu khó chịu lắm! Đừng vậy mà, Ngưu Giác không theo chúng ta cũng chỉ có chết. Chúng ta phải sống mà! Lẽ nào cậu muốn bỏ mạng ở nơi quỷ quái này! Nha! Mau chạy tiếp nha!”

Tôi ngẩng đầu lên, lau vội mặt, phát hiện nó đầy dịch thể của đám dây leo kia. Thối quá đi mất, tôi liền nhớ ra Bạch Dực vừa mới bị thương. Anh đang tựa vào người tôi, nhấn chặt mày nhưng không rên rỉ mà nhìn chăm chăm vào tay mình. Tay anh bê bết máu, chẳng biết làm sao. Tôi mặc cho Lục tử lấy ra hộp cứu thương. Vết thương anh găm đầy gai nhọn rách toác như bị dao cắt. Tôi nhổ nó ra giúp anh, sau đó sát trùng rồi băng bó. Xong xuôi lại phát hiện tay mình cũng đầy vết xước, thế là đến phiên Lục tử giúp tôi xử lý vết thương.

Tào Dương đỡ ông chủ Triệu. Lão già này đã tranh thủ nghỉ ngơi rất nhiều. Tôi mới là người nhắc chân không nổi đây này! Ấy thế mà Tào Dương vẫn chăm chăm cạnh lão. Lão nhìn chúng tôi bằng ánh mắt đầy thấu hiểu, không hề kiêu ngạo, nói thẳng: “Đừng như vậy có được không! Chúng ta may mắn lắm mới còn sống đây. Phải rất tài năng mới có thể mở được đại môn của Hà Bá điện. Hý sinh lúc này là điều tất yếu. Điều không phải do các ngươi giết, còn oán hận cái gì?”

Tôi nghe mấy lời của lão thật không nhịn được mà vút luôn gói băng gạc định vọt đến. Bạch Dực kéo tôi lại nói: “Đừng lỗ mãng, phải bảo toàn thể lực. Tình cảnh của chúng càng lúc càng bất ổn. Số người chết thay chính là tiêu chuẩn nhất định để mở ra Hà Bá điện. Bọn chúng lúc nào cũng bám theo chúng ta. Chúng ta lại chẳng biết mở ra thần điện sẽ có ích gì! Giờ không phải là lúc làm cho hã dạ.”

Tào Dương nghe được toàn bộ lời của Bạch Dực. Tuy chẳng có vẻ gì là sợ, nhưng đôi bàn tay đang run rẩy đã bán đứng hẳn. Hắn phun một ngụm nước bọt, rồi ngồi xuống cạnh ông chủ Triệu. Bọn chúng tôi đã không còn sức để đi tới đi lui nữa. Nhưng cũng không thể ngồi chờ chết ở nơi này. Lục tử là người đầu tiên đưa ý kiến: “Nên nghỉ ở đây một chút. Bốn bên đều được cắm đuốc, trang bị lại không rời thân, chúng ta có thể yên tâm đôi chút.”

Ba người chúng tôi thật không còn lòng dạ nào, mắt đầy đau đớn, ngồi giữa đám đuốc đang nổi lửa. Tào Dương hết nhìn đông nhìn tây lại nhìn xung quanh. Ông chủ Triệu uống một ít nước, cũng dần hít thở đều đặn, cùng Tào Dương quan sát bốn bên. Lão nhìn lướt qua một lượt rồi nói: “Lúc này, hẳn là Ngưu Giác

đã uống nước. Chúng ta đều ăn bánh quy khô khô. Lúc hắn lấy ra nước, Phệ Hồn Cứ vì cảm nhận được nên thức tỉnh. Những cái đầu trong đám tượng kia chắc cũng để nuôi Huyết Linh Chi. Nghe nói Huyết Linh Chi là một trong những ma vật có oán khí mạnh nhất. Bọn tể tự kia thật không ngờ lại dám chôn theo Huyết Linh Chi....”

Mắt lão thoáng xuất hiện sự kinh khủng, sau đó nhìn lướt qua chúng tôi một chút rồi nói tiếp: “Ta ước chừng chúng ta đang ở trong thông đạo đi đến chủ điện. Chỉ cần nhất quyết đi đến đó, khi ấy chắc chắn sẽ rất xứng với cái giá bỏ ra đây!”

Tôi cười lạnh lùng nói: “Đã chết nhiều người như vậy, miệng ông còn ngậm bí mật, bí ẩn gì nữa. Có quỷ mới biết đây là nơi nào. Nói không chừng đến một cái rầm cũng không ngủi được.”

Ông chủ Triệu không giận, ngược lại, nhìn tôi đầy kinh thường, cười nhạo nói: “Người vô hồn đúng là người vô hồn. Linh hồn đã chẳng có, giờ đến não cũng không nốt. Người chính là chìa khóa quan trọng và sau cùng nhất để mở ra chính điện. Yên tâm ta sẽ không cho người chết. Vì người chính là nhân tố quyết định.”

Cả người tôi đều run lên, cảm thấy giọng nói của lão già này sao bỗng ẻo lả như thế. Chất giọng này rất quen! Tôi ngẩng đầu nhìn lão, lão cứ nhìn tôi cười cười. Dáng vẻ kia như là nhìn thấu tất cả, đồng thời cũng bất chấp tất cả. Cuối cùng ánh mắt kia lưu lại trên người Bạch Dực. Anh lạnh lùng trừng lại lão, mở miệng nói: “Phải mở như thế nào? Từ trước đến nay chưa từng biết qua. Ngoại trừ chết người ra thì chẳng còn nghĩa lý gì để tồn tại. Hà Bá điện chỉ ẩn chứa chết chóc mà thôi.”

Ông chủ Triệu thoáng run sợ vì những lời này. Mắt lão bỗng xuất hiện sự đau khổ và giằng xé. Vì thế lão không nhìn chúng tôi nữa, dường như đã tận hứng nên hơi khép hờ mi xuống. Lão quay lưng lại, nhìn ra xa xa kia.

Tôi cúi đầu nhìn miếng mề đay trong tay. Người vô hồn, vừa nói người vô hồn. Đây nào phải tiểu thuyết kỳ ảo, ở đâu ra người vô hồn? Nếu tôi là người vô hồn, vậy chẳng phải là quỷ sao. Quỷ còn biết học đại học? Biết chơi bóng rổ? Đúng là càng nghĩ càng bực! Muốn tôi chết tôi không chết đấy. Để miệng các người ghen hết ra đấy! Chuyện mấy ngàn năm trước, một cộng lòng cũng không dính đến tôi. Sao người của mấy ngàn năm sau, cứ mãi đeo mang không bỏ thể kia?

Ngay lúc tôi sắp bùng nổ tức giận, thì hình như có người hơi giật nhẹ tóc mình. Tôi ngẩng đầu thấy Bạch Dực, anh vừa rót cho tôi cốc nước. Tôi cảm lấy, uống một ngụm, cảm thấy cổ họng có hơi dịu lại, hỏi: “Chúng ta có chết hay không?”

Mắt anh bỗng trở nên vô cùng mờ mịt, nhưng lại rất nhanh kiên định như cũ, nói: “Sẽ không chết.”

Tôi dùng tay dầm dầm vào ngực anh một chút. Sau đó dúi miếng mề đay vào lòng bàn tay của Bạch Dực, nói: “Cái này cho anh. Nếu còn có thể ra ngoài, nhớ phải tìm cho được bà xã của Ngưu Giác. Trao bùa hộ mệnh này lại cho cô ta. Nói cho cô ta biết, cậu ấy chính là anh em của chúng ta”. Bạch Dực cảm lấy miếng mề đay, xiết chặt lại. Tôi nhận thấy tay anh đang run run, biết rõ anh đang tận lực kiềm chế tình cảm của mình. Anh nắm thật chặt, lắp lại: “Ngưu Giác là anh em của chúng ta. Chúng ta nhất định phải sống sót trở ra. Anh sẽ không để em chết đâu.”

Tôi không trả lời, mím chặt môi nhìn chăm chú vào mắt anh. Mặc kệ sau này thế nào, đều là số mệnh của tôi, sẽ không thuận theo sự sắp xếp của kẻ nào. Anh nhìn lại, cũng dầm nhẹ vào ngực tôi một cái, sau lại lặng lẽ xoa đầu tôi, nói: “Ít ra, giờ cũng chẳng có thời gian để nghĩ nhiều.”

Vừa lấy lại sức, chúng tôi lại một lần nữa xuất phát. Lần này cũng không lựa chọn gì, mà trực tiếp đi thẳng xuống. Khi một người có ý niệm sống mãnh liệt thì sợ hãi cũng biến đi rất nhiều. Tôi dần lấy lại tinh thần, liền nhớ đến biểu hiện khi nãy của ông chủ Triệu rất khác thường. Càng nghĩ càng thấy lão vô cùng khả nghi. Tôi đến trước mặt lão hỏi: “Cuối cùng, có đúng ông là ông chủ Triệu?”

Lão cười cười nhìn thẳng vào mặt tôi nói: “Đương nhiên, ta đích thật là ông chủ Triệu.”

Lão cười nhạt vài tiếng rồi bước đi. Lục tử hỏi tôi sao thế. Tôi nói: “Mình nghe lão già đó có vài lần phát ra tiếng của phụ nữ. Nên nghĩ ngờ lão bị quỷ ám.”

Lục tử nhăn chặt mày, nắm chặt dao găm, nhìn chúng tôi nói: “Giữ khoảng cách với hai gã kia. Đến lúc, nhất định chúng sẽ hại chết chúng ta. Nói chung giờ không phải thời điểm gây chuyện âm ỉ.”

Ba người chúng tôi do đám Cửu Bặc Phệ Hồn Cức tổn hại nên đi ở sau. Lần này chúng tôi dùng đuốc thay cho đèn pin. Mỗi người đều cầm một cây. May là trên tường đá từ rất lâu trước đây đã được gắn sẵn đuốc. Chúng tôi chỉ việc xé ít băng gạc nhóm lửa lên là có thể dùng.

Bốn phía nơi này đều yên tĩnh đến mức đáng sợ. Ánh lửa yếu hơn đèn pin rất nhiều. Nhưng đã có đuốc thì không cần phải lãng phí pin. Chúng tôi đi dọc theo thông đạo, phát hiện trên tường đá có mấy bức họa, vẽ vài đồng tử túc trực bên linh cữu. Không biết người xưa đã dùng loại màu gì để vẽ mất chúng, mà theo ánh đuốc lại biến thành những ánh nhìn chăm chăm vào chúng tôi. Loại sợ hãi này, lúc nhỏ tôi đã từng trải qua khi bị nhốt trong phòng hội họa. Khi ấy là tôi nghịch ngợm, lén mọi người trốn trong phòng hội họa chơi đùa. Nhưng thầy giáo trông cửa không biết, cho rằng chẳng còn ai ở đó liền khóa cửa ngoài lại. Tôi bị nhốt trong phòng học vừa bẩn vừa lạnh, chỉ mở được mỗi ngọn đèn duy nhất, liền thấy dường như tất cả đám tượng thạch cao đều nhìn chăm chăm vào mình. Hình như chúng đang cười nhạo cho sự nghịch dại của tôi. Cứ thế tôi ở đó hết một buổi tối, mãi đến sáng hôm sau, dì lao công mới phát hiện ra tôi đang trốn ở góc phòng.

Hiện tại cảm giác ấy sống lại trong tôi. Dường như những bức họa này không hề chết, nó là vật còn sống. Kia thật giống như thứ được cổ nhân mấy ngàn năm về trước lưu lại, giờ đang giang tay đón tiếp đám khách bọn tôi. Hình người trong đó, tay cầm ám ngọc, đồ uống rượu, còn có cả một chiếc đèn lồng. Không khí trầm lắng theo từng bước chân của chúng tôi. Đây giống y với biểu hiện của những ánh mắt kia, khiến người khác nghĩ chúng vốn chẳng phải là những hình vẽ. Lục tử đối với mấy thứ này lại rất thích thú. Cậu vừa bước qua vừa dùng dao găm gỗ nhẹ vào trông mắt của bức họa, sau đó lại kêu lên: “Ồ?!”

Cậu ta dùng lưỡi dao khều khều một bức vẽ. Từ con người trong hình lòi ra một viên ngọc màu đen, đặt lên tay cọ cọ vài cái rồi nói: “Mấy trông mắt này không phải là màu vẽ, là đá quý được khảm vào đấy. Cậu xem đây là Hắc Bích Tỳ.”

Thảo nào, cứ thấy mắt chúng lóe lên khi nhìn chúng tôi, thì ra là do phản quang. Tôi không dám thở mạnh, nhìn chăm chăm vào hình người trong bức vẽ. Bọn họ rất giống người thật, thế nên tôi không thể biết chắc có quái vật nào đó từ giữa chúng nhảy ra không. Cảm giác bất an này khiến chúng tôi đặc biệt lo lắng. Tôi hận là mình đã không đem theo mực đen. Thật không chịu nổi khi bị nhìn trừng trừng như thế. Mọi người bắt giác đều đi nhanh hơn, nhưng những ánh mắt quỷ dị kia cũng không hề chuyển dời. Chúng tôi chạy càng nhanh thì những bức vẽ người đó cũng càng biến hóa kỳ dị. Tôi phát hiện thái độ trên mặt những người đó dần thay đổi. Lúc đầu còn tươi cười chào đón, nhưng sau lại như biến thành đờ đẫn, rồi từ đó lộ ra một sự kháng cự và kỳ thị. Bọn họ dường như đang lặng yên khinh bỉ nhìn đám người vừa xông vào là chúng tôi. Ánh mắt ngày càng lạnh lùng độc đoán, hoàn toàn không giống với một đứa trẻ ngây thơ, nhưng lại có vài phần gần giống với cái nhìn của ông chủ Triệu.

Cứ như thế mà chạy. Không biết được bao lâu, chúng tôi vừa chạy vừa bắt đầu nghĩ nơi này hẳn sẽ không đơn giản như lời ông chủ Triệu nói. Thế là tất cả đều ngừng lại. Ông chủ Triệu vốn chậm hơn chúng tôi nhiều, nhưng thấy mọi người ngừng lại thì thở hổn hển giục: “Chạy đi! Ngừng lại để làm gì?”

Bạch Dực hơi lắc nhẹ đầu nói: “Mấy bức họa này có chút không hợp lý. Nơi này không phải là chính điện của Hà Bá điện.”

Ông chủ Triệu trừng Bạch Dực một cái, sau đó cười nói: “Chỗ này có gì không phải? Người biết đường đi sao? Nhóc con miệng còn hôi sữa thì biết cái gì!”

Tôi cũng loáng thoáng thấy không hợp lý. Vì những bức họa này lấy màu đỏ làm chủ đạo, thêm vài hoa văn và màu sắc khác ở rải rác vài nơi. Hình người trong đó rất sống động, hơn hết diện mạo cũng rất ưa nhìn. Nhưng cách phối màu tạo cảm giác nửa sáng nửa tối, từ đó gây ấn tượng các đồng tử túc trực bên linh cữu kia có biểu cảm như tang quỷ vậy.

Lục tử cũng gật nhẹ đầu nói: “Bố cục nơi này thật rất quỷ dị. Những hình người trong bức họa lúc đầu vốn cầm trong tay là chén, nhạc khí. Giờ mọi người xem, trong tay chúng đang cầm thứ gì? Mấy thứ này thật giống với dụng cụ tra khảo nha. Ông nói, chúng không dẫn chúng ta xuống âm tào địa phủ chứ?”

Tào Dương cũng hoảng lên. Hắn nhìn lão già kia một chút, vừa muốn mở miệng thì ông chủ Triệu đã nói: “Các người không tin ta. Nhưng giờ chỉ có thể tiến lên. Ở sau ngoại trừ có mấy trăm dây Cửu Bặc Phệ Hồn

Cức, còn có cả đám kẻ chết thể. Bọn chúng là những tế phẩm vì mở ra Hà Bá điện mà chết, lúc nào cũng muốn vào thần điện. Các người không có đường lui, chỉ có thể theo ta, nếu không thì tự mình quay lại đi.”

Nhất thời thật không thể quyết định có nên đi tiếp hay không. Tôi cắn chặt môi, nhìn chăm chăm vào ông chủ Triệu, hỏi: “Ông rốt cuộc là ai? Tại sao lại quen thuộc Hà Bá điện như vậy? Ông đến đây, hẳn không đơn giản chỉ trộm mộ.”

Lão nhếch môi cười nói: “Tiền tài? Chẳng có nghĩa lý gì với ta cả. Mục đích của ta chỉ có cứu đỉnh bản thân!”

Nói xong, lão gạt tay Tào Dương ra, tự mình cố bước về phía trước. Mấy người chúng chăm chăm theo bóng lưng của lão, hận không thể nhìn cho lão đứng lại. Bạch Dực thở dài nói: “Chẳng còn cách nào, giờ chỉ có thể theo lão thôi. Cầu cho lão không dẫn chúng ta vào đường chết.”

Tôi cũng đứng dậy theo bóng lưng của họ, lòng bỗng dâng lên một lên niềm bất an khó nói. Tôi nghĩ phía trước chắc không phải là thần điện gì đâu, nên có hơi hờn giận thái độ lúc này của Bạch Dực. Nhưng ngẫm kỹ lại thật cũng chẳng có cách nào khác hơn. Bạch Dực quyết định như thế là chính xác, vì nó là lựa chọn duy nhất. Thế mà tôi cứ tự chuốc lấy phiền phức, lẽ ra phải nói là phiền phức bị tôi lôi kéo đến đây. Tôi càng nghĩ càng bức, lòng không biết tại sao lại dấy lên giận dữ. Nhưng lại chẳng có chỗ nào để trút ra cả, chỉ có thể hung hăng mang lên balô, tiếp tục theo họ tiến về phía trước. Bất quá tôi đã có dự định riêng mình. Chỉ cần lão già kia có chút gian dối, tôi sẽ là người đầu tiên không tha cho lão. Ngưu Giác chết là do lão hại, tôi sẽ không nhân nhượng để Bạch Dực hay Lục tử bị lão hại tiếp.

Lúc này, chúng tôi nhường lão đi trước. Đã có một lần kinh nghiệm, phía trước rốt cuộc có gì, chúng tôi đều không rõ cho lắm. Nói thẳng ra cũng chẳng phải kính già nhường trẻ gì mà để lão trên cùng thế kia. Huống chi, trong tay lão còn có súng có đạn, tốt hơn dao găm của chúng tôi nhiều lắm.

Tào Dương liếc chúng tôi một cái, muốn nói gì đó, nhưng chần chờ rồi ngậm luôn miệng lại, đẩy chúng tôi ra, đuổi theo lão già. Tôi bực mình thở dài một hơi, cầm chặt dao găm, nói: “Đi thôi, quý ông đây nói không sai, quay lại chỉ có con đường chết.”

Ba người chúng tôi chẳng nói gì cả, chỉ chậm chậm bước theo lão già. Con đường này nhất thiết phải có một người tinh thông dẫn đi. Toàn bộ bức họa đều đã chuyển thành đen. Hình người trên đó càng lúc càng giống hình cái bóng quỷ trong lời kể của Ngưu Giác. Mặt của đồng tử vốn không trắng bệch như bánh bột ngô thế kia. Nhìn thế nào đều liên tưởng đến mặt nạ. Những dụng cụ tra khảo cầm trong tay cũng quỷ dị hơn nhiều, trên đó còn có chút màu đen biểu thị là đang lấy máu. Quay đầu nhìn lại còn thấy ánh mắt lơ dờ sau mặt nạ, rất âm u huyền hoặc.

Giữa thông đạo chỉ có tiếng bước chân và hít thở của mấy người bọn tôi. Cảm giác thật giống với lúc mới vào thần điện. Khi ấy còn chưa biết sợ là gì cứ dáo dác nhìn xung quanh mãi. Đuốc trong tay chúng tôi rất nhanh sau liền tàn. Chúng tôi lại phải dùng đèn pin, vừa mở ra, xung quanh liền sáng lên rất nhiều. Chúng tôi dò xét phía trước, vẫn như cũ chẳng thấy điểm dừng. Lòng tôi vẫn cảm thấy quỷ dị như cũ. Hay đã gặp phải quỷ dẫn đường rồi? Nhưng tôi lập tức bỏ ngay suy nghĩ. Quỷ dẫn đường, nói không chừng cũng điên đầu với nơi đây ấy.

Tôi thấy mấy bức họa này càng lúc càng tàn bạo và nồng đậm mùi máu. Trong đó còn có thêm vài cái đầu người nữa. Tôi cố gắng để không thắc mắc về ý nghĩa của mấy hình vẽ kia, chỉ nhìn chăm chăm xem nó có thay đổi hình dáng nào khác không. Tính đến lúc này, chúng tôi chỉ gặp vài cơ quan trên đường đi, còn lại thì hầu như chẳng có chương ngại gì. Đường như, Hà Bá điện đang mở đường cho chúng tôi đi vào. Có lẽ những người chết trước đây là loại bỏ cần thiết của nơi này, còn chúng tôi sẽ trở thành nhóm hy sinh cuối cùng. Vì Hà Bá điện cần không phải là người bước vào nó mà là những ác linh vĩnh viễn trấn thủ nơi này. Không thể tưởng tượng được chúng tôi phải đối đầu với một lực lượng đã tồn tại trong hàng nghìn năm qua. Nó giờ đây chính là sức ép quá nặng nề cho chúng tôi. Trước đây chỉ là cười cợt với những truyền thuyết lâu đời này, giờ ngẫm lại thật hoảng sợ vô cùng. Bởi phía ẩn trong lời kể đang ẩn dấu một sức mạnh không gì cản nổi lôi kéo người đi sau bước lên vết xe đổ trước đó. Chúng tôi không thể chống lại nó, chỉ có thể vừa ngờ vực, vừa chuyển động theo mà thôi.

Lục tử lúc này lại nổi giận nói: “Mẹ nó, ông già chết tiệt kia có phải được uống thay da đổi thịt không. Chạy nhanh như vậy, một chết tôi rồi đây.”

Tôi nhìn theo bóng lưng của ông chủ Triệu, lão đã vút đi dáng vẻ già nua trước đó, đi đứng nhanh hơn chúng tôi rất nhiều. Bọn người chúng tôi theo sau, đều không thể bắt kịp bước chân của lão. Tôi phát hiện lão già này biến hóa thật quái dị. Tất cả cũng để lôi kéo sự chú ý của tôi.

Lão già kia đã nhiều lần phát ra giọng nữ đầy quỷ mị. Âm thanh này là của một cô gái còn trẻ, cũng không có dáng vẻ già nua. Tôi chắc chắn mình không hề nhận nhầm, vì giọng điệu kia rất không giống với phụ nữ thời hiện đại. Nhưng sao quỷ âm này lại quen như thế. Tôi đã cẩn thận lưu ý, bất quá chẳng ai cảm thấy dị thường gì cả. Hình như chỉ mình tôi nghe được giọng nữ kia thôi. Chẳng lẽ tôi bị một nữ quỷ bám lấy? Cũng không đúng, nếu như vậy, theo lý mà nói thì những kẻ chết thể hẳn phải hận lão già họ Triệu mới đúng. Thế thì người nào đang ở trong u linh thần điện này? Tôi bỗng nhớ đến người ngồi trên quan tài. Hẳn hẳn là một thứ còn sống. Thần điện này đã phong bế mấy ngàn năm, hẳn là gì mà còn sống đến giờ, không bị chết đói sao. Nhưng rất rõ ràng, rõ ràng, rõ ràng hẳn có động đây....

Tôi đi cạnh bên ông chủ Triệu, vừa suy nghĩ mấy vấn đề này, vừa đề phòng chăm chăm theo dõi từng cử động của lão. Bỗng tôi nghe giọng nói của phụ nữ truyền vào tai mình. Kia thật vô cùng quen thuộc.

“Hừ hừ, sẽ đến nhanh thôi...”

Vai tôi run lên một chút. Lục tử hỏi tôi sao thế, tại sao dừng lại. Tôi nhìn trừng trừng làm lão quay đầu lại. Lão nhìn tôi, mỉm cười đầy quái dị, miệng mấp máy nói: “Sẽ đến nhanh thôi...”

Não tôi liền phản ứng, lẽ nào ông chủ Triệu mới đúng là người chết đầu tiên? Lão đã bị ác quỷ thể vào, giờ cũng là một trong những kẻ chết thể? Lòng tôi càng ngờ vực, hoảng loạn nhìn lão. Mọi người thấy thái độ của tôi như vậy liền vây lại hỏi sao thế, chỉ có lão già kia đang mỉm cười đầy thâm sâu ẩn ý. Tôi nhìn vào Bạch Dực, muốn xin anh giúp đỡ, phát hiện ánh mắt của Bạch Dực cũng vô cùng kỳ quái. Anh như đang tránh né điều gì. Anh tránh né ánh mắt tôi, lòng tôi bỗng lạnh hẳn, phát phát tay ý bảo họ cứ đi tiếp, đừng lo lắng cho tôi.

Bạch Dực chậm chậm đi trước tôi, mặt đầy phức tạp. Tôi và Lục tử cùng đi ngang nhau, cậu ta thì thầm hỏi: “Rốt cuộc là làm sao thế?”

Tôi mê man nói: “Cậu... cậu không nghe có tiếng nói của phụ nữ sao?”

Cậu ta cuống lên lắc lắc đầu, hỏi tôi: “Không có nha, sao thế, cậu nghe được à? Là tiếng gì?”

Tôi hạ thấp giọng thì thầm: “Đó là giọng nói của phụ nữ.” Tôi vừa nói ra miệng, bỗng nghĩ sao lại có một phụ nữ cũng đang cùng lúc nói những lời này với mình. Tôi vội bất ngờ quay đầu, không biết ông chủ Triệu đã dí sát mặt mình vào tôi từ lúc nào. Mắt tôi thấy rõ mặt lão có hơn phân nửa đã trắng bệch ra như con gái. Tôi hoảng sợ lui ra vài bước, trấn định lại thì vẫn thấy ông chủ Triệu như cũ.

Lão già cười đầy nham hiểm nói: “Giọng nói của phụ nữ gì thế? Phụ nữ ở đâu ra?”

Tôi nhìn lại một chút, bỗng cảm thấy tất cả mọi người đều trở nên rất xa lạ. Đến người vô cùng quen thuộc là Bạch Dực và Lục tử cũng trở nên xa lạ. Nếu là trước đây, dù gặp phải tình huống nguy hiểm ra sao, Bạch Dực sẽ không hề không có chủ kiến như vậy. Tuy anh không thể đảm bảo toàn bộ, nhưng ít ra sẽ đem mức thương vong hạ xuống thấp nhất. Còn hiện tại chúng tôi cứ gần như thi nhau chết, đến Ngưu Giác cũng đã chết rồi. Anh rõ ràng là đang né tránh gì đó.

Lục tử tuy hời hợt nông nổi, nhưng cậu ta nhìn việc thấu đáo hơn tôi nhiều. Thế mà giờ đây cũng chỉ nhắm mắt đi theo, hoàn toàn không có tính phòng ngừa chu đáo như trước đây. Tôi cảm thấy khi bước vào thần điện thì ai cũng thay đổi ít nhiều. Tôi đây có chỗ nào không hợp lý nhỉ? Tôi xuất hiện vấn đề gì? Chính tôi cũng không tài nào phát hiện vấn đề của mình nằm ở chỗ nào?

Lòng tôi bắt đầu hoài nghi tất cả. Thậm chí hoài nghi đây có phải là một giấc mơ. Là giấc mơ của tôi, tôi lại mơ thấy ác mộng. Rồi đồng hồ báo thức sẽ kêu vang, tôi lại thấy mình đang nằm trong ký túc xá như cũ, Bạch Dực đang đun lại sữa. Rồi tôi sẽ bắt đầu những sinh hoạt thường nhật, không có Hà Bá điện gì đó, cũng không có quỷ chú, không có những thứ quái dị này. Tôi lại là một người bình thường, một gã đàn ông bình thường nho nhỏ. Hiện giờ, tôi cảm thấy có một dòng chảy dưới chân mình, mọi người mọi vật đều theo đó chảy trôi. Tính tình của ai cũng thay đổi hoàn toàn, lẽ ra nên nói là biến thành một người khác.

Tôi vỗ nhẹ đầu mình, nhắm mắt rồi lại mở mắt. Quanh tôi không hề biến về căn phòng quen thuộc trong ký túc xá nhỏ kia. Vẫn là những bức họa quý dị như cũ, mọi người đã tiêu hao thể lực vô cùng nghiêm trọng. Mặt họ càng lúc càng giống những bức họa, càng lúc càng như đeo mặt nạ. Chúng tôi lặn lội đến được đây, là đã trải qua quá trình sàng lọc sinh tử. Nhưng giờ đây tôi lại có một ý niệm khủng khiếp. Thật ra mọi chuyện đều đã sớm kết thúc. Chúng tôi đều đã không còn là chúng tôi nữa! Có thể chúng tôi đã sớm chết hết rồi.... Chỉ là chính mình cũng không biết, vẫn như cũ tưởng mình đang thám hiểm trong thần miếu. Thật ra chúng tôi đã sớm trở thành một trong những kẻ chết thay theo bản năng muốn đến gần thần điện.

Chúng tôi thật ra đã chết hết rồi! Chỉ là tất cả chúng tôi đều chưa nhận ra mà thôi.

Nghĩ đến đây, đầu tôi liền đông cứng lại. Lòng tôi cũng đông cứng lại, chịu không nổi nữa. Tôi ôm ngực đầy đau đớn, cả người đầy mồ hôi lạnh dẫm hằn lại. Quay về hướng mọi người nói: “Đừng đi nữa, tôi phát hiện... thật ra chúng ta đều đã ... đã chết....”

Chân tướng của sự giả dối_Hết

85. Chương 83: Đường Cùng Khó Thoát (nhất)

Bọn họ quay đầu lại ngơ ngác nhìn tôi. Mắt tôi tràn đầy buồn đau như vừa bị phanh phui lỗi lầm. Lòng nhất thời rơi vào vực sâu lạnh lẽo. Lặng yên vô cùng, các gương mặt kia thể hiện đầy đủ biểu cảm với những sắc màu khác nhau. Lục tử thở dài một hơi nhìn tôi bằng ánh mắt giạt mình và choáng váng. Điều này làm tôi có hơi dao động. Vì ánh mắt kia chính là của Lục tử trong quá khứ, đầy ranh mãnh xảo quyệt. Nhưng tâm tình tuyệt vọng u ám hòa cùng hơi thở nặng nề này chẳng thể nào vơi được. Tôi run run dùng tay sờ sờ cổ mình. Nó run quá sức tưởng tượng, vốn chẳng thể lần ra mạch đập. Nói chung tôi tâm trí tôi đã vỡ vụn, thậm chí còn thấy có chút buồn cười khi nghĩ mọi chuyện thật điên cuồng thái quá. Mới vài tiếng trước thôi, tôi cứ tưởng mình chẳng hề sợ chết, giờ lại như bị tâm thần. Lòng tôi thâm thở than, nói: Thì ra sống và chết lại không rõ ràng và đáng sợ đến thế. Tất cả mọi chuyện từ trước giờ đều cuốn cuộn chảy trong đầu tôi. Nó giống một cánh quạt xoay tròn, vĩnh viễn không bao giờ dừng. Dù gì cũng phải xác nhận cho rõ. Bọn Lục tử nhìn tôi đầy nghi hoặc. Thậm chí Tào Dương còn cho rằng tôi bị điên, rồi cầm súng nhắm ngay vào ngực tôi. Tôi lắc lắc đầu, Lục tử dè dặt vai tôi xuống thật lâu, không biết nói gì về sự kinh hoàng của tôi. Tôi bất đắc dĩ đẩy cậu ta ra, vỗ vỗ trán xong lại mỉm cười. Sợ hãi cùng bất lực đã chuyển sang tuyệt vọng. Mà ngay giữa hầm tối, cười trong tuyệt vọng lại có vẻ điên cuồng quái dị khác thường.

Tôi đau đớn lắm bầm: “Chết rồi, thật ra chúng ta đều chết hết rồi. Chúng ta đều là quỷ. Chết rồi thì thành quỷ....”

Bạch Dực nắm lấy vai tôi. Tôi như người điên đẩy anh ra, rồi ôm lấy đầu mình, không ngừng lặp đi lặp lại điều đó. Lục tử muốn ngăn lại, nhưng bị tôi đẩy bật ra. Tào Dương thấy tôi như vậy thì lùi ra sau. Tôi đã cảm nhận tường tận sự tan vỡ rồi, cũng chẳng khác với bị điên là bao. Hay tôi bị điên rồi cũng nên. Vậy lại hay đấy chứ, ít ra tôi sẽ không cuồng cuồng và sợ hãi.

Bỗng có người vỗ nhẹ vào vai, tôi cứ điên cuồng lắc đầu, thân hình vẫn chấn động như cũ. Sau đó, mặt tôi bị người nào đó đâm ột cái vô cùng tàn độc. Tôi té nhào ra đất, còn thiếu lần vài vòng thôi. Ngẩng đầu nhìn lên, phát hiện, thì ra người đánh tôi không ai khác mà là Bạch Dực. Nếu thường ngày thì tôi đã bùng nổ giận dữ, nhưng hiện tại tôi chỉ run run dùng tay xoa khóe môi, thấy mình đang chảy máu. Lúc này, tôi lại ngu ngơ hỏi chuyển: “Chết, người chết... còn chảy máu sao?”

Hỏi xong, tôi dần nhận ra đau đớn nơi khóe miệng, thoáng chốc tôi ôm đầu dùng hết khả năng bình tĩnh lại, thấy được lúc này có chút mất kiểm soát, cứ như bị thôi miên ấy. Nhưng, thôi miên như vậy cũng thật quá đáng, cõi lòng cứ như vỡ vụn ra. Tôi tuy vẫn còn lơ mơ nhưng dù sao cũng đã qua được nhiều chuyện quý dị, sinh tử vốn nhìn thấu hết cả rồi. Chết với tôi mà nói, là chuyện quá mờ mịt, cứ ngưng thở thế là xong. Bất quá, tiếp tục sống mới là cách khẳng định giá trị của bản thân mình. Nghĩ đến đây, tôi bỗng rùng mình, tôi nào có chết đâu. Tôi ra sức xoa xoa khóe môi mình, đau đớn chính là giải pháp thiết yếu nhất kéo tôi về với hiện thực. Tôi lại tát ỳnh hai cái, vẫn rất đau, cảm giác chân thật nhất khiến tôi tin tưởng: “Tôi còn sống”. Chuyện này là thật. Khi đầu tôi biết nói những lời này thì toàn bộ lý trí đều đã quay lại. Tôi vương tay, Bạch Dực cũng cùng lúc nắm lấy, kéo tôi lên. Lục tử lắc nhẹ đầu nói: “Lúc này cậu sao thế? Nổi điên gì không biết.”

Tôi miết miết cầm, nhìn Lục tử nói: “Mình cũng không biết.... Chỉ là mình có chú tâm quan sát những hình người cổ quái này. Sau đó thì đầu óc rối loạn lắm. Mẹ nó! Lão Bạch, cái đám của anh là cầm tôi xem lịch đi đấy. Độc ác quá!”

Bạch Dực liếc tôi, lấy từ túi áo ra một miếng băng dán, lau máu trên cầm tôi rồi dán vào. Lúc băng dính với da, tôi mới biết được cầm mình đã sưng to lên, đau đến ứa nước mắt. Anh hơi nhíu mày, hạ giọng nói: “Những bức họa này cũng chẳng to tát là mấy. Chỉ là cậu nhìn chăm chăm nó làm gì. Kia đều có lực ám thị rất lớn. Thời cổ gọi là thuật nhiếp hồn đấy. Nếu tôi không độc ác một chút, giờ có khi cậu đã tự sát, hay nổi điên nhào đến giết tôi mất.”

Lục tử hoảng hốt, trán ứa ra mồ hôi lạnh nói: “Mẹ nó! Là boss rồi, đến tâm lý học cận đại mới xuất hiện thuật thôi miên gì đó. Thế mà mấy ngàn năm về trước bọn họ đã được như thế à!”

Bạch Dực lắc đầu nói: “Thuật nhiếp hồn là bí thuật mà tổ tiên chúng ta truyền lại từ mấy ngàn năm trước. Hiện tại vẫn còn một ít người đang nghiên cứu, nhưng chẳng ai lĩnh hội được trọn vẹn cả. Chủ yếu do mấy thứ vu thuật này quá mức quỷ dị thần bí, chẳng ai dám dấn sâu vào, nên thất truyền là thế.”

Tào Dương thấy tôi đã trở lại bình thường cũng đi đến. Nghe những lời kia liền ngờ vực hỏi: “Sao lại thế được? Chúng ta cũng nhìn chăm chăm vào mấy thứ kia mà, tại sao chỉ mỗi An Tung có hiện tượng ám thị?”

Ông chủ Triệu đứng bên cạnh cười âm hiểm nói: “Thuật nhiếp hồn thông thường đã không có tư cách đặt trong Hà Bá điện. Kia đương nhiên phải có bản lĩnh của nó. Người đến đây, bất kể thế nào đều có quan hệ dây mơ rễ má với quỷ chú. Trong đó chắc chắn sẽ có người vô hồn. Những cơ quan này là ám thuật để phòng người như thế. Nói thẳng ra là ngăn chặn người vô hồn tiến vào tận cùng của bảo điện.”

Tôi ôm cầm nhìn chăm chăm vào lão già. Giờ vẫn thấy lão vô cùng cổ quái. Cảm giác này không phải là ảo giác hay ám thị tâm lý, mà thật sự do lão có quá nhiều điều không giải thích nổi. Bảo lão là hướng dẫn viên cũng không có gì quá đáng. Tôi xoa cầm, cuối cùng cũng chẳng thể nào nhìn được, đến trước mặt lão hỏi: “Ông chủ Triệu, ông biết gì về tôi? Tôi giờ có thể khẳng định tôi không tin ông là ông chủ Triệu kia. Thậm chí còn nghi ngờ ông cũng không phải là người sống!”

Tôi vừa dứt lời, thì xung quanh bỗng trở nên yên lặng vô cùng. Lục tử thận trọng đứng sát cạnh tôi và Bạch Dực. Không khí quanh chúng tôi bị bao vây bởi tiếng thở gấp gáp và hỗn loạn. Nói ra những lời này là biểu thị cho đối đầu với ông chủ Triệu cũng như nguy hiểm chưa biết là gì. Nhưng tôi cũng không thể im lặng bỏ mặc được. Do dự hồi lâu vẫn chọn thả nguy hiểm nhất thời còn hơn bị sự phập phồng lo sợ lâu dài hại chết. Tôi không chấp nhận chuyện như lúc này xảy ra lần nữa. Tôi lên liếc Bạch Dực, mặt anh đầy lúng túng, thậm chí còn bắt đầu dãi mồ hôi nữa.

Lần đầu tiên mắt ông chủ Triệu có biến hóa. Dường như đó là loại vui mừng chợt lóe lên trong phút chốc. Cảm giác này thật không thể dùng từ ngữ diễn tả chính xác, thật sự rất khó để hình dung lại ánh mắt như thế. Sao có thể dịu dàng nồng ấm như vậy? Nhưng tôi chưa kịp xác định thì ánh mắt kia lại biến thành dữ tợn, nhìn thẳng vào chúng tôi nói: “Thứ này! Tại sao lại còn sống?”

Tôi quay đầu lại liền bị dọa cho nhảy dựng lên. Có người đang đội một cái mặt nạ bằng ngọc hình thú rất lớn trên đầu, quần áo quái đản và rách vụn. Y đang kéo thi thể của Đầu Trọc chậm chạp lê từng bước một về phía chúng tôi. Tôi nhìn kỹ lại, thì ra là quái nhân ngồi trên quan tài lúc nãy. Mẹ nó! Đang yên lành kéo xác của Đầu Trọc để làm gì. Bạch Dực là người tiếp theo nhận ra bóng dáng kỳ quái kia. Mặt anh trắng bệch, kéo ghì tay tôi chỉ hét được mỗi một câu: “Chạy mau! Là Ngạo Nhân đó!” Cả đám chúng tôi còn chưa biết chuyện gì, thì đã vất chân lên cổ mà chạy. Tôi nghe thứ sau lưng mình phát ra tiếng kêu vừa giống vượn hú vừa phản phát như giọng hét vang của Ngưu Giác lúc dẫn dắt đàn ngựa thồ. Âm thanh kia vô cùng giống. Tôi sửng sốt một chút, nhưng Bạch Dực lại chẳng để cho tôi có thời gian tìm hiểu, anh gần như túm lấy tôi mà chạy.

Vài người trong chúng tôi đã đến cực hạn của sức lực. Cứ chạy về phía trước như vận động viên điền kinh hay siêu nhân vậy. Bỗng tôi cảm thấy hình như bóng của Lục tử trước mắt mình biến mất. Chân tôi vừa chuyển động vừa tự hỏi cậu ta sao thế, tiện thể cúi đầu nhìn xuống, bên dưới quả nhiên chẳng có gì! Bạch Dực đang kéo tôi, vì thế nên cũng mất thăng bằng, tiếp theo là anh bị tôi ghì ngã. Tôi quơ quào muốn túm lấy thứ gì đó, nhưng lại chẳng cách gì nắm được, xung quanh cứ trơn tuột như băng.

Chân tôi rơi vào một khoảng không. Đầu liền xuất hiện cảnh hầm băng tuần táng quanh điện thờ. Nếu thế thì tôi thật xong rồi. Không biết kiếp trước tôi gây tội nghiệt gì, để giờ phải chết thảm như vậy. Nhưng không biết là thiên thần nào trên trời bỗng mở mắt, khi tôi sắp tiếp đất thì cảm giác được cả người mình đang chạm vào một sườn dốc. Tuy cũng chẳng dễ chịu gì nhưng ít ra cũng giữ được mạng sống do giảm thiểu va chạm. Thoáng cái, tôi liền trượt xuống dưới, vòng cung này dốc hơn so với tường tượng của tôi rất nhiều, tôi gần như bị ném vụt đi vậy. Té ngã đương nhiên sẽ bị đau rồi, nhưng may mắn nhất là chẳng bị thương nặng chỗ nào cả. Dù bị rơi bất ngờ nhưng tôi đã điều chỉnh tư thế rất tốt. Tôi chống tay bò lên vừa đúng lúc nghe tiếng Bạch Dực rơi ngay cạnh mình. Bất quá anh lỳ đòn hơn tôi nhiều, gần như là nhảy xuống vậy. Lúc này anh đến gần tôi, hỏi: “Cậu không sao chứ?”

Tôi gật đầu, hỏi: “Không sao cả, theo thói quen đã sớm xoay người. Còn anh thế nào?”

Anh phủi phủi quần áo, nhìn quanh nói: “Tôi không sao. Vận khí của chúng ta thật tốt. Nếu không có sườn dốc này, e rằng đã đứng không nổi. Được rồi, bọn Lục tử đã chạy đi đâu rồi nhỉ?”

Tôi mở đèn pin, chiếu ra xung quanh, phát hiện nơi đây là một phòng tối đầy băng được âm xuống đất. Không biết những tường băng này là lúc mới xây đã có hay được sau này mới hình thành. Bỗng có một xác người đeo cung rơi vào tầm mắt tôi. Đây cũng đội mũ cao, toàn thân áo đen. Lòng tôi liền chuẩn bị, e dè lui lại vài bước. Bạch Dực biết tôi đang gặp chuyện gì, vội kéo tôi ra sau anh, cầm lấy đèn pin chiếu nhanh vào mi mắt của thứ kia. Anh nói: “Bọn họ đều bị đông cứng từ bên trong. Chẳng biết đã dùng cách gì để khảm vào trong ấy.”

Tôi ôm ngực, nghĩ thầm đã giết bao nhiêu người rồi. Xác ướp mấy ngàn năm trước giờ đang tồn tại trước mặt tôi, nhưng không biết nên diễn tả thế nào. Bất quá, tôi nhận ra kia đều là xác nữ, theo thời gian đã không thể nhận diện được dung mạo nữa. Nhưng bộ dáng hiện nay của bọn họ cũng đủ hù chết rất nhiều người nha. Điều bộ quỷ dị này, một người còn sống thật không bao giờ có thể làm được. Hai tay và hai chân của các cô gái này đều hợp thành những động tác vô cùng kỳ quái, mang theo phong thái được bảo trụ cả vạn năm. Đó là các tư thế mô phỏng lại điệu múa Đôn Hoàng Phi Tiên, bị đóng băng vĩnh viễn.

Bạch Dực thận trọng đảo đèn quan sát rộng ra. Tôi phát hiện xung quanh đều là tường băng. Bên trong lại chứa rất nhiều thi thể, chẳng có ngoại lệ, đều là xác nữ. Bọn họ chắc tuổi đời còn rất trẻ, và bị uốn thành các tư thế trong điệu múa. Nhưng dù sao thi thể vẫn là thi thể, đáng dấp vẫn vô cùng kinh dị. Các cô gái này, lúc đó hẳn phải chịu đau đớn vô cùng.

Tôi hỏi Bạch Dực: “Là cái gì thế?”

Bạch Dực nhìn lướt qua tường nói: “Đây là một loại họa tranh bằng xác người, rất sinh động cũng vô cùng tàn độc. Ngược về thời kỳ đầy tàn bạo là Hạ Kiệt, lúc đó những cô gái còn trẻ sẽ bị bức tử, xong thì khảm vào cách bức tường bằng với tạo hình cổ quái, nhằm thỏa mãn hứng thú biến thái của người thống trị khi ấy. Sau đó, nó lại dần trở thành tập tục tuần táng. Bọn chúng muốn khi mình chết rồi vẫn có thể xem được ca múa, nên theo sở thích mà bày ra những tư thế mà chúng cho là đẹp nhất. Còn cụ thể các động tác thế nào thì chỉ tà thuật mới có mà thôi.”

Tôi sợ những thứ đó ẩn chứa thuật nhiếp hồn, nên vội vã quay đi. Cầm đèn pin chiếu khắp gian phòng này, thấy xung quanh đều vô cùng xa lạ. Có rất nhiều thứ làm bằng đồng đen đầy cổ quái. Vật thì rất lớn, vật lại cực kỳ nhỏ. Tôi nhận biết được vài cái như cốc uống rượu, bình rượu linh tinh thêm một ít binh khí và đồ tế lễ. Bốn bên đều bày ghế đá được điêu khắc hết sức tinh xảo nhưng cũng đầy quỷ dị. Chính giữa đặt một đỉnh bằng đồng đen rất lớn, thứ này phải một xe tải nhỏ mới có thể chở được. Phần thân của đỉnh có rất nhiều hình vẽ. Tôi nhìn ra đó là sự biến hóa thời kỳ đầu của Chu Dịch. Thêm vào đó còn có một ít bức vẽ về tinh tượng, cùng với chữ viết dày đặc được khắc lên trên. Hình dạng cũng rất quái dị, không biết thứ bằng đồng đen này được tạo ra để làm gì. Nó thật sự đã vượt quá phạm vi kiến thức của tôi rồi. Bất quá lúc này đây, tôi cũng không muốn nghĩ nhiều, chỉ muốn sớm tìm được Lục tử thôi.

Tôi tìm xung quanh, nhưng vẫn chẳng thấy bóng dáng của Lục tử như cũ, liền muốn gọi to vài tiếng. Bạch Dực đoán được vội nắm lấy, bịt ngay miệng tôi lại, chỉ chỉ lên trên. Tôi liền hiểu, quái vật vẫn đang ở trong thông đạo.

Tôi bỗng nhớ quái vật kia, sao có thể phát ra âm thanh giống Ngưu Giác được, vội hỏi: “Nó là quái vật gì? Sao lại kêu giống như Ngưu Giác thế?”

Bạch Dực thở dài nói: “Vì nó thay thế cho Ngưu Giác đó...”

Lời này như sét đánh ngang tai. Tôi trong nháy mắt liền muốn đến đó nhìn xem. Nhưng lý trí cũng rất nhanh kéo tôi trở lại. Tôi nhắm mắt, nuốt nước bọt hỏi: “Anh nói sao? Nó là Ngưu Giác? Ngưu Giác không phải đã chết sao? Như thế... như thế thì chưa chết hẳn à?”

Tôi biết, hiện giờ mắt mũi mình đều dính chặt vào nhau. Nhưng cảm giác kinh ngạc này thật sự không biết nên dùng từ ngữ gì diễn tả. Dù sao thì hiện giờ Ngưu Giác cũng chỉ còn là một khung xương với đồng thịt nát nhừ. Nhìn vào mắt Bạch Dực, hình như anh đang hối hận vì đã lỡ miệng nói ra, đành bất đắc dĩ gật đầu nói: “Cậu đọc Sơn Hải Kinh chưa?”

Lòng tôi vẫn lơ mơ không hiểu: “Cũng đọc sơ qua, sao thế?”

Anh nói: “Nằm trong quan tài không phải dùng sĩ hay vương hầu gì hết. Mà là một loại quái vật có tên Ngạo Nhân.”

Anh vừa nói xong, tôi liền nhớ đến quả thật mình đã từng nghe qua có loại quái vật tên này. Nhưng cũng không dám khẳng định có phải trong Sơn Hải Kinh không. Chỉ là cảm thấy nó rất quen, nhưng thoáng chốc không nhớ ra được.

Bạch Dực hầu như không đáp lại tôi. Anh chỉ kéo tôi gần sát lại mình. Hành động điềm tĩnh của anh làm tôi yên bình hẳn. Vì thế có thể nghe được rất rõ mọi động tĩnh xung quanh. Một lúc sau, tôi muốn vùng ra, thì có tiếng vọng lại từ trong chiếc đỉnh bằng đồng đen thật lớn kia. Không biết có phải là của Lục tử không. Chắc cậu ta đã bị thương, nên phát ra tiếng rên rỉ rất nhỏ. Tôi nghe xong thì hiểu ngay, Lục tử hẳn là không may đã bị té ngay vào đỉnh đồng đen kia rồi!

Tôi nhảy dựng lên, cứ vò đầu bứt tai. Cái đỉnh này lớn quá, thật không biết làm gì để giúp cậu ta ra ngoài. Tôi vốn chẳng thể leo lên được rồi, Bạch Dực vội để balô xuống, lấy dây ra, sau đó đưa một đầu cho tôi, dặn dò: “Cậu nắm đầu này, tôi vào trong buộc ngang lưng Lục tử. Khi đó cậu khéo chúng tôi lên. Cần thận đừng để chúng tôi ngã xuống.” Tôi nhìn miệng đỉnh nói: “Anh vào đó bằng cách nào?”

Bạch Dực thở dài nói: “Leo vào thôi, cậu nghĩ tôi có võ nghệ cao cường à?”

Anh diễn lại trò cũ, dùng một vật bằng đồng khác buộc vào đầu kia rồi ném vào đỉnh đồng. Sau đó nhìn tôi nói: “Tôi leo vào trong, cậu kéo chặt đầu dây này. Đừng buông ra, nếu không hai người chúng tôi sẽ ngã ngay đấy. Lục tử không chừng lại rơi vào chỗ cũ.”

Tôi quấn vài vòng dây quanh tay, sau đó nhìn Bạch Dực kiên quyết gật đầu. Anh bám vào những hoa văn của đỉnh đồng mà leo vào, mọi chuyện đều coi như thuận lợi. Tôi lo lắng nhìn chăm chăm vào miệng đỉnh, bỗng nghe bên trong truyền ra tiếng gõ nhẹ, sau đó sợi dây căng lên, liền hiểu rằng, Bạch Dực bảo tôi kéo.

Lòng bàn tay tôi đều là mồ hôi, dùng hết sức lực mà kéo. Tôi nghĩ chắc Lục tử đang bị thương, nhưng không biết đến mức nào, nên dùng lực vô cùng cẩn thận. Dần dần tôi thấy Lục tử nhòai đầu ra nhìn quanh, sau đó là đến tay chân. Cậu ta cố sức bám vào miệng đỉnh, thở hổn hển. Tôi hạ giọng hỏi: “Lục tử, cậu sao rồi? có bị thương chỗ nào không?”

Lục tử khó khăn giơ tay chỉ chỉ, sau đó nhìn xuống dưới, ý bảo tôi tiếp tục kéo. Bạch Dực vẫn đang còn ở dưới, cậu ta ném dây xuống lần nữa. Qua một lúc, liền thấy anh nhô đầu lên. May mà kéo Bạch Dực dễ hơn Lục tử rất nhiều. Anh hầu như đều tự mình leo lên. Nếu không với sức lực bình thường hẳn đã không thể kéo được hai gã đàn ông như thế rồi. Bạch Dực cũng đã lên được miệng đỉnh. Lục tử hiện đang quàng tay qua vai anh. Anh giữ chặt cậu ta rồi theo sợi dây trượt xuống. Cuối cùng Bạch Dực cũng mang được Lục tử đến trước mặt tôi nói: “Tay cậu ta chắc bị gãy xương rồi. Trước phải cố định một chút.”

Lục tử đau đến xanh xám mặt mày, đầu đầu mồ hôi. Nhóc con này từ nhỏ đã sợ đau, lần này chắc là nhớ đến già. Tôi có mang vài thanh nhựa, vội cắt ra làm hai, tạo thành cặp kẹp đơn giản. Khi xoắn lên tay áo, mới biết cậu ta bị thương vô cùng nghiêm trọng, gãy xương là chắc rồi. Tôi bảo cậu cố chịu đựng, cần cần thận thận dùng băng băng lại. Giờ đây cậu ta đã không thể sử dụng được tay phải nữa. Lỡ như có chuyện khẩn cấp, cần phải vận động mạnh thì khác nào đã bị tuyên án tử.

Tuy rất đau, nhưng cậu ta vẫn cố chịu đựng, chỉ rên rỉ qua kẽ răng. Tôi đưa cậu hai viên thuốc giảm đau. Thứ này là của ông chủ Triệu mang tới, nghe nói công hiệu vô cùng. Hình như trong đó có ít ma túy, nên

khi cậu ta uống vào liền nhanh chóng có tác dụng. Cậu thở ra, nói một hơi: “Mẹ nó! Bị đường trượt băng này hại chết! Dám ném mình vào ngay cái đỉnh. Mình cũng thật ngốc, cứ cứ rằng chịu rồi gỗ mãi.... Aiz! Nếu không phải lão Bạch thính tai, sợ rằng có gỗ đến chết cũng chưa chắc gì gặp được!”

Tôi thật day dứt. Nếu đúng như Lục tử nói, Bạch Dực mà không cẩn thận, rất có khả năng tôi đã sơ ý vĩnh viễn bỏ cậu ấy lại trong đỉnh rồi. Như thế là tôi đã hại chết cậu ta. Tôi xấu hổ vỗ vỗ vai cậu, cậu cũng vỗ vỗ tay trái tôi ý là cũng được lắm, sau đó thì nhíu mày nói: “Bên trong đỉnh kia rốt cuộc là vật gì thế? Lúc mình leo lên, phát hiện trên đó toàn là vết khắc sâu. Được rồi, cậu xem, đây là cái gì?”

Chương này có nhắc đến Ngạo Nhân () Theo như sách cổ ghi lại đó là một yêu quái hình người thời cổ đại, có lưỡi rất dài thích ăn não người. Tay có vuốt rất lợi hại, thường mặc y phục rách nát. Nếu hơi nóng tăng đá đập vào đầu, thì nó sẽ chết.

86. Chương 84: Đường Cùng Khó Thoát (nhị)

Nói xong cậu vươn tay, tôi nhận ra đó là một khúc xương. Nếu không tận mắt thấy Lục tử lạnh lạnh, tôi còn tưởng khúc xương kia được lấy từ người cậu xuống chứ. Nhìn kỹ thêm một chút, hình như đã lâu lắm rồi, trên đó còn dính chất đen đen chẳng biết là gì. Cậu ta dùng tay xoa xoa nói: “Rất có thể là máu. Trong đó nhiều xương lắm, may mà mình ngã sát mép đỉnh, nếu rơi vào giữa chắc đã bị xuyên thủng rồi. Coi như lớn mạng! Bất quá hẳn đã có rất nhiều sinh vật bị ném vào, khả năng cao nhất là người đấy!”

Tôi nghi hoặc hỏi: “Cuối cùng thì nơi này là chỗ quái nào? Chu Văn vương không phải là thiên cổ minh đế sao? Bày nhiều trò quái dị như vậy để làm gì?”

Lục tử lắc đầu nói: “Mình nào có biết. Mình học giám định cũng lâu lắm rồi, dù gì cũng không bằng nghiên cứu lịch sử. Mà các cậu có thấy Tào Dương và ông chủ Triệu không?”

Bạch Dực nói: “Hắn đã dữ nhiều lành ít. Lão già yếu sức, chắc bị rơi lại phía sau.”

Tôi nhăn mặt lắc đầu, nói: “Sẽ không đâu, lão ta không thường đâu. Có thể dẫn chúng ta đến tận đây, tuyệt sẽ không mất mạng đơn giản như thế. Chúng ta giờ không biết đang ở đâu, tay của Lục tử lại như thế. Có nên đi tiếp đến chính điện không, các người biểu quyết thử xem.”

Lục tử muốn mở miệng, nhưng lại nhìn qua Bạch Dực, ý bảo anh tự quyết định. Bạch Dực trầm ngâm vài giây, nói: “Tình cảnh của chúng ta giờ thật tiến lùi chẳng xong. Ngoài kia, trừ Ngạo nhân, còn có Huyết Linh Chi và ác quỷ. Quay lại chắc chắn chết, chỉ bằng đi lên phía trước, có gì vẫn chưa thể khẳng định được.”

Tôi vốn đã nghĩ như thế, nhưng lo cho tình trạng của Lục tử nên mới đề xuất như trên. Con đường trước mặt giờ đã không thể lui. Tôi hỏi: “Anh nói Ngạo nhân kia rốt cuộc là thứ gì? Tại sao lại có giọng nói của Ngưu Giác?”

Lục tử vừa nghe đến Ngạo Nhân đã sợ đến rụt cổ, vội hỏi chen vào: “Mẹ nó, không phải là quái thú được ghi lại trong Thần Dị kinh chứ? Nó... nó thích ăn não người”

Tôi thầm giật mình, não người là sao? Lúc này Bạch Dực lại bổ sung: “Đúng vậy, nó hợp thành một thể với Huyết Linh Chi. Huyết Linh Chi hút tủy não của Ngưu Giác truyền vào cho Ngạo Nhân. Nó vì thế mà lập tức sống lại, giờ đây nhất định đang mang ký ức của Ngưu Giác.”

Lục tử vội hỏi: “Nói vậy thì... nó là Ngưu Giác? Vậy chúng ta còn chạy bán sống bán chết làm gì?”

Bạch Dực nói với ánh mắt vô cùng đau khổ: “Chẳng ít gì, Ngạo Nhân chính là Ngạo Nhân. Bản chất và ham muốn của nó là ăn não người. Còn Ngưu Giác, chẳng qua chỉ là ký ức mà Ngạo Nhân đang sở hữu mà thôi.”

Ba người chúng tôi chẳng ai muốn nói tiếp chuyện này. Lục tử thở dài thườn thượt nói: “Bây giờ chúng ta phải đi đứng ra sao đây? Còn nữa, lẽ nào mọi người đều quên mục đích ban đầu của chúng ta. Nếu đứng theo câu nói của Đầu Trọc, cái chết của Ngưu Giác có phải đã khiến cho quỷ chú tự phá giải rồi không?”

Vấn đề này tôi cũng muốn biết, nhưng nói ra miệng thật quá thất đức. Bất quá, nếu thật sự đúng như vậy, thì có phải mạng của chúng tôi đã được bảo toàn rồi không? Đây chính là điểm mấu chốt nhất.

Lục tử nói tiếp: “Nếu đã như vậy thì... Bạch Dực, anh có thể dùng thuật số để tìm cửa ra khác....”

Bạch Dực cắt ngang lời Lục tử, khoát tay nói: “Lối ra cũng có thể tìm được, nhưng chuyện không dễ nói như vậy. Dọc đường đi, tôi phát hiện nơi này là một bát quái cực thật lớn. Nó lấy quỷ khôn làm đầu, quỷ cần làm đuôi. Đây là điển hình cho tiên thiên bát quái. Quay xung quanh chúng ta là một vòng tròn lớn, hẳn một trong bảy lối ra sẽ nằm ở một thông đạo khác. Nếu thật không có việc gì, thì sao phải chạy như chết đến nơi thế kia. Trong lúc bỏ chạy, tôi nhận thấy lời nguyên vẫn tồn tại như cũ. Một khi đã ra ngoài, thì nơi này tuyệt đối sẽ không cho chúng ta cơ hội thứ hai tiến vào. Còn nữa, hiện tại người mang quỷ chú không phải chỉ mình An Tung mà là cả ba chúng ta, nếu tính sai một bước, chần chẫn sẽ chết rất thảm đấy.”

Bạch Dực nói xong liền nắm chặt tay tôi như để khẳng định thêm vấn đề. Giờ thật không còn lựa chọn nào. Vấn đề này nếu không cực thì chỉ có thua ngay thôi... Chúng tôi thật sự không có khả năng sống sót. Mắt Lục tử nhanh chóng hiện lên sự suy sụp. Tôi biết cậu ngàn vạn lần đều không muốn đi tiếp. Nhưng không đi không được, ra ngoài ngay lúc này cũng chẳng có gì đảm bảo cả. Tôi hần học nhìn xuống đất nói: “Sai cái gì mà sai! Không cần tính! Chúng ta đến chủ điện, ít ra cũng biết được rốt cuộc thứ hại chúng ta dở sống dở chết ra sao. Hơn hết, tôi vẫn còn chuyện chưa làm xong!”

Tôi nói xong thì chẳng nghe ai nói thêm gì. Nhưng lại có chuyện nữa rồi, chính điện ở đâu mới được? Cuối cùng thì Bạch Dực thở dài một hơi nói: “Thực tế một chút, leo lên trước rồi hãy nói.”

Nghe xong, cả ba người chúng tôi đồng loạt ngẩng đầu, ngay sau đó liền phát hiện đây là nhiệm vụ bất khả thi. Thật sự rất cao, xung quanh đều là băng, đến một chỗ bám vào cũng chẳng có, đến thần lẫn còn không thể bò lên nói gì đến chúng tôi.

Mặt tôi đen lại nói: “Có nên tính cách khác hay không?”

Ngay lúc chẳng biết làm sao thì phía trên bỗng thả xuống một sợi dây. Tiếp theo là tiếng của ông chủ Triệu: “Này! Còn sống thì đáp một tiếng.”

Tôi nghe xong thì không nghĩ ngợi gì nữa. Bọn họ quả nhiên chưa chết, vội vàng trả lời: “Vẫn sống!”

Âm thanh của ông chủ Triệu trên cao kia hình như vô cùng vui vẻ. Lão nói tiếp: “Vây thì ta kéo các người lên! Nhanh một chút! Dưới đó là chỗ của Phi Thiên Vũ Lục đồ! Không khéo còn có cả cương thi! Rất tà đấy!”

Lão vừa dứt lời, lòng tôi thầm nhắm theo Phi Thiên Vũ Lục đồ, bắt giác quay đầu lại xem những xác nữ kia. Dần dần cảm thấy những thi thể trong băng này nhìn thế nào cũng rất âm tà. Hơn hết không hiểu tại sao dường như tôi đã thấy qua các động tác của họ rồi. Bỗng trong đầu hiện lên, ngay tại ngọn núi có mộ phần của sâu cũng có những hình vẽ như trên. Các cô gái này không phải đang ca múa! Mà là thi hành cách thức giết người! Toàn bộ tư thế đều được mô phỏng theo bát khổ quỷ chú mà thành. Vì bát khổ quỷ chú là tập hợp của tám phương thức giết chóc khác nhau, nên mỗi động tác đều có ý nghĩa tượng trưng riêng biệt. Năng lực liên tưởng của tôi trước giờ vốn ít khi sai biệt, nếu không đã không nghĩ như vậy rồi.

Lòng tôi hoảng hốt: Mẹ nó! Đám xác nữ biểu diễn những tư thế cứng nhắc kia ra là các phương thức giết người. Nói vậy, bọn họ nào khác gì một đám đàn bà điên cuồng tàn sát lẫn nhau. Có đều tất cả động tác đều bị đông lại! Đáng vẻ này, ánh mắt cuồng dại này, cùng với những người trong bức họa là giống nhau như đúc. Tôi sao lại không sớm phát hiện chứ?

Ngay lúc tôi chuẩn bị nói ra suy nghĩ của mình thì Lục tử với khúc xương trong tay đã nhanh chóng động não, nói: “Mình hiểu rồi, cái đỉnh kia dùng để nấu người sống đấy. Nói xong cậu ta nhìn chúng tôi đầy khủng khiếp nói: “Nhanh lên! Ra khỏi đây trước đã. Nếu nơi này nếu đúng như dự đoán, oán khí chắc chắn sẽ không nhỏ hơn quỷ chú đâu.”

Nhìn cậu chỉ còn mỗi một tay trái đang yếu ớt quơ quào, khoe mắt tôi bỗng cay cay. Nhưng nói thật không sai. Đây chính là nơi xử tử người, linh hồn sau đó sẽ không được giải thoát, vĩnh viễn bồi táng nơi này. Huống chi còn nhiều xác nữ quỷ dị như vậy. Lỡ họ nhảy từ trong băng ra, chúng tôi tuyệt không phải là đối thủ của đám cương thi đông đúc kia.

Tôi không chần chờ vội nắm lấy sợi dây, đẩy đẩy lưng Lục tử, thử tìm xem có cách nào giúp cậu ta leo lên. Bạch Dực muốn ngăn cản, nhưng tôi và Lục tử lại không muốn ở mãi nơi này. Tuy ông chủ Triệu kia cũng là một vấn đề to tát khác nhưng hiện tại thoát khỏi đây mới là chuyện thiết yếu. Tôi cản Bạch Dực Dực, nói: “Lên đó trước đã! Đợi mãi dưới này cũng không xong.”

Lục tử giục tôi nhanh một chút. Tôi không đợi Bạch Dực mở miệng đã leo lên. Nhưng anh bỗng vươn tay kéo tôi xuống. Tôi nhìn anh, thấy ánh mắt tràn đầy nghi hoặc. Anh chỉ lên trên nói: “Nhằm hướng rồi! Chúng ta là từ bên kia ngã xuống? Bọn họ sao có khả năng thả dây từ chỗ này?”

Lục tử ở phía sau cũng gật đầu. Tôi thấy như ai vừa kéo căng gáy mình. Trán liên tục đổ mồ hôi, tay cũng dần buông ra. Tôi thử rút một cái, Lục tử cuối cùng cũng hiểu được dụng ý. Bỗng sợi dây từ trên cao kia rơi ngay xuống lưng tôi. Chúng tôi nhìn chằm chằm lên trên, mồ hôi lạnh không ngừng ứa ra. Mãi cũng không thấy ông chủ Triệu đâu, qua một lúc lâu lại nghe tiếng lão: “Còn chần chờ ở dưới làm gì? Bọn xác nữ kia nghĩ được hơi người sẽ vùng dậy đấy! leo lên a!”

Lòng tôi tràn đầy nghi hoặc, đang muốn mở miệng hỏi cho rõ là chuyện gì đang diễn ra thì ở hướng ngược lại bỗng thả xuống một sợi dây, giọng của Tào Dương vang vọng truyền đến: “Leo lên ngay đi!”

Tôi đông cứng trong nháy mắt. Tại sao hai người lại ở hai hướng khác nhau? Hơn hết khoảng cách lại lớn như thế. Theo lý thuyết vật lý là không thể nào rồi.

Chúng tôi ba người, sáu con mắt đều nhìn chằm chằm vào hai sợi dây thừng, cổ để đầu óc tỉnh táo tới đa.

Lục tử hỏi: “Nên làm gì đây? Lên không?”

Tôi cau mày nhìn hai sợi dây nói: “Có thể... không lên được không?”

Bạch Dực sau lưng tôi thì thầm: “Xem ra không được rồi. Cậu không phát hiện là các xác nữ đã biến đổi tư thế à?”

Tôi nhìn lại, lông tóc đều dựng ngược lên, cứ như là mèo đang xù lông vậy. Các xác nữ lúc này còn giữ nguyên tư thế giết người đầy cổ quái, giờ không biết đã đồng loạt đứng dựng thẳng tắp từ lúc nào, mặt bọn chúng còn mọc ra rất nhiều lông màu trắng. Huyết thái dương của tôi giật dữ dội, vội ôm đầu chỉ vào bọn xác ướp hỏi: “Còn sống... sống?”

Bạch Dực lắc đầu nói: “Là xác chết thay đổi. Rất có thể chúng đã bị hạ bùa chú để thi thể chuyển động. Chắc những khối băng này đều rỗng bên trong, chứ không dày như chúng ta nghĩ đâu.”

Tôi nắm chặt dao găm nói: “May mà lớp tường băng này không thay đổi, nếu không chắc chúng ta phải đối đầu với bao nhiêu xác chết nướng tử nha.”

Lục tử khóc như đám tang nói: “Cậu không thấy sao, lớp băng này đã bắt đầu chảy nước! Tan hết là chúng ta phải đối đầu với chúng nó đấy!”

Tôi hỏi: “Sao lại tan hết được nhỉ!”

Bạch Dực nhìn hai sợi dây nói: “Mặc kệ, ba người chúng ta biểu quyết đi, nên chọn sợi nào đây?”

Tôi ngẩng đầu nhìn lên trên, hai người kia đều không phát ra tiếng động nào cả, chỉ có hai sợi dây đang đong đưa mà thôi. Sau lưng lại truyền đến tiếng vỡ nứt. Nhìn nhìn sợi dây của ông chủ Triệu lại kéo lấy sợi của Tào Dương nói: “Sợi này đi! Ông chủ Triệu già rồi, không thể nhảy qua hố rộng đến thế đâu.”

Lục tử liên tục gật đầu, Bạch Dực ngẩng đầu nhìn xong lại nghi hoặc nói: “Tôi nghĩ thế nào cũng thấy lạ....”

Tôi ainh một tiếng, vội chạy đến gần sợi của ông chủ Triệu, cầm lấy nó mà nói: “Nguy hiểm gì cũng có thể tính sau mà. Nói chung giờ phải lên trước đã! Dưới này khó đối phó hơn nhiều.”

Bằng tan nhanh không thể tưởng tượng nổi. Bọn xác nữ đã dần lộ ra thân thể, hai tay còn khê động dấy, như sắp sửa bước ra khỏi lớp băng vậy. Trong tình cảnh này, chúng tôi thật không có thời gian để lựa chọn nữa. Bạch Dực cũng gật đầu, ba người chúng tôi tiến lên, anh trước tiên, sau là Lục tử rồi đến tôi.

Lúc đầu leo thật vô cùng khó khăn, Lục tử là một gánh nặng lớn. Tôi hầu như leo ba bước thì lùi một bước. May là cậu ta nhanh trí, dùng dao găm cắm vào trong băng, tiếp thêm cho tôi một phần sức. Bạch Dực thường hay quay đầu lại nhìn chúng tôi, tôi dồn hết sức lực vào hai tay, gật đầu ý bảo anh cẩn thận một chút. Lúc này thật hận sao ngày trước mình lại ru rú ở nhà nhiều như thế, ra ngoài vận động một chút hẳn sẽ không vô dụng như vậy rồi. Bất quá giờ không phải lúc hối hận, bọn xác nữ dưới chân tôi đã nhảy ra, do chúng không thể co gối được nên chỉ có thể càu càu, cắn xé lung tung.

Hình ảnh bên dưới thật kích thích, tôi cắn chặt răng nhìn lên trên, tốt nhất là đừng bị những bàn tay ngọc kia xé xác. Lục tử cũng bị dọa cho không dám thở mạnh, đang cố sức leo thật cao, liên tục nói “Kéo! Kéo” Tôi biết cậu ta đã bị dọa cho sợ cuống lên lên nên mới nói thế.

Lòng tôi cũng cuống cuống. Nhưng giây phút này cũng chẳng còn hơi sức để nói chuyện nhảm với cậu ta, chỉ có thể cắn răng leo lên. Cuối cùng cũng sắp đến rồi. Bỗng Bạch Dực ngừng lại. Tôi như phát điên hét lên: “Nhóc con! Nhanh lên, tôi sắp chịu không nổi nữa rồi.”

Nhưng Bạch Dực cúi đầu, trán đầy mồ hôi lạnh, mặt trắng bệch đầy nghiêm trọng nói: “Chọn sai rồi...”

Anh vừa dứt lời, tôi liền cảm thấy sợi dây bỗng được kéo bỗng lên. Lòng tôi hãi hùng, phải có bao nhiêu sức lực mới đủ? Ba gã đàn ông còn thêm nhiều thiết bị như vậy. Lục tử hoảng sợ không kém gì tôi. Trên đó có mỗi Tào Dương, hay còn có thêm thứ gì khác nữa?

Lục tử thầm kêu không ổn. Tôi lúc này liền nhớ đến sợi dây của ông chủ Triệu, vội nhìn Bạch Dực nói: “Anh lui xuống một chút! Chúng ta gần ra khỏi hố rồi. Bên này tuyệt không bình thường, vẫn còn đầu dây của ông chủ Triệu đây.”

Lục tử nghe tôi nói đang nắm một sợi nữa thì rối lên, muốn giúp tôi cuốn dây. Tôi lại quên mất là cậu ta chỉ còn một tay, vì vậy liền đưa ngay. Cả hai người chúng tôi vì thế trở mất nhìn sợi dây rơi xuống. Tôi và cậu ta chỉ biết bốn mắt trừng nhau trong vài giây, sắc mặt của ai cũng đều đen lại. Tôi mắng to: “Anh hai! Anh muốn nắm thì nắm! Có gì lại buông tay chứ? Muốn làm tôi chết sớm một chút phải không?”

Lục tử quay lưng ghé sát vào tai tôi quát lên: “Ăn hại! Đồ không biết xấu hổ, còn dám nói! Không phải do cậu buông ra sao.”

Chúng tôi đều ngẩng đầu nhìn Bạch Dực, anh cũng cúi nhìn một chút. Thấy sợi dây đã rơi xuống dưới liền nhanh chóng đảo mắt suy nghĩ, nói: “Chỉ còn cách tiến lên. Mà trên đó rất có thể không phải là Tào Dương mà là một thứ gì đấy. Các cậu cẩn thận một chút!”

Lúc này tất cả mọi người đều trầm mặc. Càng đi lên càng bị áp lực đè nặng. Tay trái của Bạch Dực nắm lấy sợi dây, tay phải cầm chặt dao găm, giữ lấy tư thế phòng thủ thuận lợi nhất. Dây cứ thế đi lên, chúng tôi lại như đang xuống gần Tu La địa ngục. Lên đó rồi, sợ rằng chết còn khó coi hơn. Tôi tranh thủ nhìn thoáng qua, có một người đang nằm xấp ở xa xa. Nhưng do quá tối, tôi không nhìn rõ cho lắm, kia không phải là ông chủ Triệu chứ? Lòng tôi hoảng sợ, lẽ nào cả hai bên đều không phải người?

Nhưng tôi không còn lòng dạ nào nghĩ ngợi nữa. Tôi bảo Lục tử cẩn thận một chút. Chúng tôi nhanh chóng đến nơi. Bạch Dực là người đầu tiên lên trên, anh lao tới với tư thế đề ngả đối phương. Nhưng ngàn vạn lần đều không ngờ, anh lại trụ không vững bị thứ kia cuốn lấy cổ mình. Chuyện diễn biến nhanh như chớp, trong nháy mắt Bạch Dực đã bị kéo lê về phía trước. Lục tử bắt đầu nắm chặt dao bên hông. Lúc này cổ của Bạch Dực đã bị một sợi dây màu đỏ quấn lấy. Nhìn kỹ lại thì không phải là dây mà là đầu lưỡi. Nhưng nó lại dài như dây thắt chặt lấy anh. Sức lực cũng vô cùng lớn, thoáng cái Bạch Dực đã gần như bị tùm tùm. Tôi hung hãn tiến lên, nhưng Lục tử kéo tôi lại, chỉ vào trước mặt nói: “Ngạo... Ngạo Nhân...”

Tôi dựa sát vào mấy bức họa trong tường, ngồi xổm xuống nhìn quái vật kia. Lúc này mặt nạ của nó đã rơi đầu mất, phô bày cho chúng tôi thấy vẻ mặt thật của mình. Thật ra nó cũng chẳng có mặt mũi gì để nói. Hai mắt là lỗ đen sâu hoắm, trong đó nhô ra rất nhiều Phệ Hồn Cúc. Mũi thối nát nhìn không rõ, chỉ có cái lưỡi thật lớn khiến người khác phải giật mình. Tay của nó đang cầm đầu của Tào Dương, còn thì thể

thì quăng ngay chỗ lõm trên tường. Mà chỗ lõm đó lại... có một đồng lửa. Đến lúc này thì tôi đã hiểu, thì ra trong tường có đường hầm thông qua, thế nên nhất định lão già họ Triệu kia đã theo đó mà thoát.

Nhưng tôi không có thời gian để lo nghĩ đến mấy chuyện đó. Bạch Dực chẳng qua được mấy phút đã bị kéo đến trước mặt Ngạo Nhân. Vuốt nó cực kỳ bén nhọn đen, bóng sáng loáng, nhằm ngay cổ của Bạch Dực mà rạch tới. May mà Bạch Dực là một người phản ứng nhanh lẹ. Anh nghiêng người né được, móng vuốt theo đà cắt ngọt đi cái áo trên người, sức lực thật cứ như dao bén xắt đậu hủ. Ngạo Nhân thấy thế cũng không dừng lại, nó dùng móng rạch lên vai anh, máu cứ thế phun ra. Bạch Dực lần này đã kêu lên a a đầy đau đớn. Tôi thấy Bạch Dực không thể nào thoát khỏi lần tấn công thứ hai, vội vàng gạt tay Lục Tử ra vọt lên phía trước.

Lúc này, mặt Bạch Dực do bị xiết cổ mà tím tái lại. Nhưng anh vẫn cảm nhận được là tôi đang lao đến, liền khổ sở xua tay, thật khó khăn gắng gượng từng chữ: “Chạy đi! Đừng lo cho anh! Mau rời khỏi đây!”

87. Chương 85: Đường Cùng Khó Thoát (tam)

Nước mắt tôi giàn dụa, không chút do dự xông lên: “Chạy cái rắm! Em không để anh chết ở đây đâu. Đồ khốn! Anh nghe rõ chưa!”

Quái vật kia không có mắt, nó vốn không thể nhìn, chỉ nhận biết sự vật qua mùi hương mà thôi. Cảm thấy gần mình có thêm người nữa, liền nhanh như chớp dùng bộ móng khác chụp vào mặt tôi. Tôi nhoài người lẩn đi, tránh ra xa một chút, cảm thấy bả vai mình đau buốt. Dùng tay sờ thử, đều là máu. Quái vật ngửi được mùi máu, như bị kích thích, điên cuồng túm lấy tôi. Tôi hoảng loạn nên chẳng nhận rõ được gì. Bạch Dực lúc này đã đỡ thay tôi một vuốt. Móng sắt cào ngay vào ngực anh. Anh dùng tay gạt đi, cánh tay giờ đều là máu, nhưng vẫn yếu ớt nắm lấy vai tôi nói: “Chạy đi! Anh xin em mau chạy đi!”

Tôi không biết mình đã nói gì, chỉ còn nhớ là: “Cầm miệng! Tôi không chạy!”. Chuyện như thế này, theo lý tôi đã ôm đầu chạy thoát thân, nhưng giờ đây trong tôi có một tình cảm khó nói nên lời. Tôi tuyệt đối không thể vứt bỏ Bạch Dực mà trốn chạy. Tôi hét lên, tốt xấu gì cũng chết, cuối cùng dùng hết sức lực trợn to mắt dùng dao găm đâm vào cánh tay của quái vật kia. Lần này quả nhiên trúng. Nó tuy đau đớn nhưng không chút buông lỏng, ngược lại còn điên cuồng dùng lưỡi xiết chặt Bạch Dực, anh giờ đây gần như chẳng thể phát ra âm thanh gì cả. Ngay lúc cả hai chúng tôi tưởng đã xong đời thì miếng mề đay trên cổ của Bạch Dực bỗng rơi ra. Quái vật kia nhìn nó, có hơi sững sờ chốc lát. Bạch Dực tranh thủ thời cơ cắt đứt lìa lưỡi nó. Quái vật bị đứt lưỡi lảo lộn trên đất, càng trở nên dữ dội. Tôi nhặt lấy miếng mề đay, kéo Bạch Dực lui về sau.

Bạch Dực đến mắt còn chưa kịp mở đã nắm lấy tay tôi mà chạy. Lục Tử cũng vội vã theo sau. Lúc này trên người của tôi và Bạch Dực đều là máu. Quái vật kia hướng về chúng tôi rên rỉ kêu gào đau đớn. Tôi nghe được đó là giọng của Ngưu Giác. Ký ức của Ngưu Giác đã giúp chúng tôi thoát được một kiếp. Chúng tôi thật sự không thể chết cùng cậu ấy. Tôi cẩn thận nhìn quái vật đầy hối hận, xong vội vã theo Lục tử trốn trong chỗ lõm vào của bức họa. Chúng tôi dùng chân đá tung đồng lửa, từ từ chui vào. Quái vật kia phát hiện chúng tôi muốn chạy trốn liền gào lên rồi vọt đến.

Ngay thời điểm chỉ mảnh treo chuông thì có một giọng nữ từ xa xa vọng đến: “Nó sợ lửa!”

Lòng tôi thất kinh, nhưng không còn thời gian suy nghĩ nữa. Chúng tôi không có vật mài lửa, Bạch Dực gấp rút giắt lấy mũ mình đốt thành một đồng lửa nhỏ rồi dùng sức ném tới. Thử kia khi thấy khối lửa bay ra thì phát ra âm thanh nứt vỡ như chó hoang, chúng tôi nhân đó cầm đầu mà chạy. Ba người chúng tôi chui vào lỗ lõm như mèo. Đây là một cửa ngầm. Tôi thật hoảng sợ, ông chủ Triệu kia rốt cuộc là ai, tại sao lại biết hết các cơ quan nơi này? Đã thế thì trước kia sao cứ nhất thiết phải kéo chúng tôi cùng vào mới được?

Chúng tôi cẩn thận bò về phía trước. Chỗ lõm vào này quả thật rộng bên trong, nếu biết sớm một chút hẳn là chúng tôi đã không phải chạm mặt mười mấy nữ cương thi kia rồi. Bạch Dực là người bò sau cùng, anh dứt khoát đốt sợi dây duy nhất của mình tạo thành bức tường lửa cản Ngạo Nhân lại. Chúng tôi đều

bị tiếng kêu gào của nó làm cho kiếp đảm, cứ liên tục bò tới, đến tay phải của Lục tử đang bị gãy cũng cố chịu đau chống xuống, vừa trườn đi vừa rên rỉ.

Cậu bò trước nhất, tôi gần như liên tiếp thúc vào vậy. Cuối cùng chúng tôi cũng đến được bờ bên kia. Lục tử vung về đứng lên. Khi cậu vừa ngẩng đầu, bỗng nhiên thở rút một cái, hét lên đầy kinh khủng: “Bà là ai!”

Tôi ngay cả bò cũng quên, nhất thời trợn tròn cả mắt. Đứng trước mặt chúng tôi là một bà lão đã già tom với gương mặt thối rữa giống một ổ bánh mì lớn bị đục khoét. Hơn hết, có rất nhiều tàn tro màu xám trắng rơi ra từ tay bà. Điều này làm tôi liên tưởng đến túi ngũ của Bạch Dực. Chẳng lẽ do thứ này sao? Bà lão nhìn chúng tôi vô cùng u ám. Ánh mắt kia tôi rất quen. Bỗng bà mở miệng nói: “Bạch thiếu gia, An Tung huynh đệ, chúng ta lại gặp nhau.”

Vừa nghe giọng nói kia, tôi liền biết ngay bà ta là ai. Chẳng xa lạ gì, chính là Tá Thọ bà đã sắp tan thành tro bụi! Mồm tôi há to tưởng có thể nuốt trọn quả trứng gà. Nhưng sao bà ta lại biến thành bộ dáng này? Cứ như bị thứ gì hủy hoại ấy.

Bạch Dực cuối cùng cũng bò ra khỏi, lặng yên đứng lên. Vì vết thương trên người nên anh không thể đứng thẳng người được. Anh nhìn Tá Thọ bà, một chút kinh ngạc cũng không có. Tôi là người thứ nhất phản ứng, muốn hỏi anh rốt cuộc là chuyện gì, không ngờ lại chẳng thấy chút động thái nào trong mắt anh cả. Biểu hiện của anh đối với việc này là lạnh lùng hiểu rõ. Nói cách khác hẳn là anh đã biết ông chủ Triệu chính là Tá Thọ bà từ lâu rồi.

Tôi hỏi: “Anh biết lão ta là Tá Thọ bà? Không phải anh nói bà ta sắp xong rồi sao?”

Bạch Dực gật đầu, sau đó nói một câu khiến tôi muốn lao tới bóp chết anh cho rồi: “Tôi biết, ngay từ đầu đã biết lão ta là Tá Thọ bà, khi ấy là nói dối cậu đấy.”

Tôi xoa nắm tay thật muốn nắm cho vài cái. Nhưng vết thương của anh quá nặng, sợ mới đập một quyền đã nằm luôn thì khổ. đành tức giận giơ tay loạn lên. Lòng thấy mình đúng là quá ngốc nghếch, thế mới bị người khác đùa giỡn như vậy. Tôi nghẹn giọng, giận dữ hỏi: “Cuối cùng là xảy ra chuyện gì? Các người đang bày trò gì?”

Tá Thọ bà ngẩng đầu nhìn tôi, lại nhìn qua Bạch Dực, sau đó nói: “Nơi này không phải chỗ nói chuyện, thứ kia đuổi tới thì phiền đấy. Các người theo ta.”

Tôi trừng Bạch Dực, nhóc kia rõ ràng đã biết hết mọi chuyện, thế mà dám gạt tôi. Điều này làm tôi như bị một dao chém trúng vậy. Anh tránh đi ánh mắt tôi, không nói năng gì, chỉ bước theo Tá Thọ bà, càng không muốn giải thích với tôi vì sao lại thế. Lục tử kéo tôi lại hỏi: “Chuyện gì thế? Bà lão kia là ai? Mẹ nó! Đang diễn tuồng gì thế không biết?!”

Tôi như người đóng vai chính nói: “Cậu hỏi mình? Mình hỏi ai đây? Đi, cùng mình đi xem. Xem thử bọn họ rốt cuộc là đang chơi trò gì.”

Nơi đây không giống với chỗ của mấy bức họa khi nãy, cũng không có hình người kỳ quái, mà tập hợp của đủ loại tranh vẽ bát quái ngũ hành từ bình thường đến vô cùng phức tạp. Tôi xem không hiểu nó đang nói gì. Bất quá, giờ đây, toàn bộ sự chú ý đều đặt lên Bạch Dực và Tá Thọ bà, nên cũng chẳng có hứng mà xem mấy thứ kia nữa. Tôi cứ chờ mãi, chờ Bạch Dực cho tôi một lời giải thích về những chuyện trước đây. Chuyện của ông chủ Triệu hay Tá Thọ bà đều là sự đả kích lớn lao với tôi. Lòng tôi đã nguôi giận hơn phần nữa, nhưng vẫn mong câu trả lời của anh sẽ khiến mình hài lòng. Tôi không ngờ Bạch Dực lại cố ý che giấu mình. Tôi vừa đi vừa thâm nhập lại cả vạn lần, ít ra anh sẽ không hại tôi đâu!

Bỗng họ ngừng lại trước một con đường. Tôi phát hiện nơi đây có một bức vẽ bát quái vô cùng quái dị. Nó khác hoàn toàn với những cái khi nãy. Tuy cấu tạo cũng không lạ lắm nhưng phương hướng so với tự nhiên không giống nhau. Nếu tôi đoán đúng, đây là tiên thiên bát quái từ thời Phục Hy xa xưa. Nên nó chỉ dựa vào phép tính của tám hướng mà thôi. Bức tranh hết sức trang nghiêm cẩn thận, hình tròn bao quanh cũng toàn vẹn lạ thường. Những thứ này đều là văn minh đã thất truyền. Nếu có thể lưu giữ lại, thì đừng nói là bán, mà giới nghiên cứu không chừng phải mất ít nhất cũng 10 năm, có khi còn tạo được sóng to gió lớn trong học thuật phong thủy nữa.

Lúc này, bà lão kia lại lấy ra một miếng ngọc ghép, tách ra làm hai. Một đặt tại quẻ khôn, miếng khác để ở quẻ cấn. Miếng ngọc liền dính chặt vào chỗ lõm của bức tranh, theo đó hình thành bức vẽ rồng rờ sóng nước trông rất sống động. Màu vẽ của bức tranh này khiến hai người học về mỹ thuật như tôi và Lục tử phải trợn tròn mắt. Con rồng này nhìn cứ như sắp bay lên vậy. Dáng vẽ cực kỳ hoa lệ, màu sắc này nhất thiết phải nghiên cứu, đã trải qua mấy ngàn năm vẫn giữ được vẻ rực rỡ dị thường. Trên bức tranh còn được khắc vài chữ. Đây là giáp cốt văn, tôi không hiểu nó đang biểu đạt điều gì. Lục tử tuy có thể hiểu một ít, nhưng dù gì cậu ta cũng không phải là chuyên gia. Hai người chúng tôi cứ thế nhìn chăm chăm vài những văn tự này. Bạch Dực thấy thế liền nhăn mày, thì thầm: “Thái âm khởi quẻ, cứ thế quy tạng. Ứng với rồng kỵ nước. Giữ tám cầu chín hồn....”

Anh còn muốn nói tiếp nhưng bị tôi trừng ột cái, ngắt lời: “Đủ rồi, anh niệm tôi cũng không biết là thật hay giả, tiết kiệm chút sức lực đi.”

Lục tử giật nhẹ áo. Tôi tránh đi cái nhìn của Bạch Dực. Anh cũng ngậm chặt miệng lại, không nói gì thêm. Lòng tôi còn giận nên có hơi cay cú. Quả nhiên đạo này chỉ có thể trông mong vào chính mình thôi, tin tưởng người khác nói không chừng lại bị người ta xem là ngu ngốc rồi đem ra đùa giỡn. Bà lão kia bỗng âm hiểm cười, nói: “Bạch thiếu gia, cứ tiến tới nhất định sẽ không thể che giấu được. Tiểu tử này sớm muộn gì cũng biết. Người cần gì phải che giấu như thế?!”

Tôi bị bà ta châm chọc, lòng liền bùng phát lửa giận, quay đầu, sẵn giọng mắng: “Biết cái gì?”

Bà lão cười khằng khặc muốn mở miệng, nhưng Bạch Dực lại bước đến cắt ngang: “Việc này phải để ta nói. Đó là chuyện giữa ta và hắn. Bà đừng xen vào.”

Mặt bà lão ngêch ra với tròng mắt màu xám trắng. Nó chuyển động cực nhanh, sau đó lại cười kha kha hai tiếng, lắc lắc đầu liếc nhanh qua chúng tôi. Cuối cùng thì không màng đến tôi nữa mà chú tâm ghi nhớ bài vẽ, rồi lần theo sự chuyển động của hai miếng ngọc. Thoáng chốc, con rồng đã uốn lượn rồi tách ra làm hai. Bà ta là người đầu tiên chui vào, tôi nhìn qua Lục tử, cậu ta cau mày xong cũng theo sau. Tôi là người thứ ba bước đến, cuối cùng là Bạch Dực. Khi chúng tôi đều đã vào trong mật thất, bà già lại lấy ra hai nửa miếng ngọc, đặt tại quẻ Càn và Tốn nơi cửa đá, nhắm kỹ bài vẽ rồi đóng đại môn lại. Bạch Dực lúc này lại mở đèn, chúng tôi phát hiện nơi này là một thạch thất hình tròn. Bên trong ngoài mấy vật bằng đồng xếp thành hai hàng song song, thì cái gì cũng không có. Đến một bức họa cũng không nốt, các bức tường chỉ một màu xám trắng vô cùng giản dị. Dường như bà lão bước vào đây thì trở nên hiền dịu hơn rất nhiều. Bà ta thì thầm vài câu gì đó, nhưng âm thanh và giọng điệu lại không giống người hiện đại. Nó tạo ấn tượng như những câu ngôn ngữ hết sức cổ xưa vậy.

Bước vào nơi này, tôi liền có cảm giác là mình đã thoát khỏi nguy hiểm, chí ít cũng đã dừng nó lại. Cả người vì thế thả lỏng ra, giờ mới để ý trên người mình vậy đầy máu, mắt bỗng chốc tối sầm theo, gần như gã nhào về phía trước. Bạch Dực thấy thế vội đỡ một bên vai tôi, sau đó xoắn tay áo tôi lên tận vai. Anh nhìn vết thương, cau mày nói: “Xử lý một chút nha.”

Tôi đẩy anh ra, thần nhiên nói: “Chẳng sao cả, Lục tử đến, cậu lấy giúp mình băng gạc đi.”

Lục tử hiện tại đã mệt đến không thở nổi, nhưng cũng không dám nói năng gì, ném cho tôi mấy gói băng gạc. Tôi nhìn qua Bạch Dực thấy người anh cũng đầy đặc vết thương, cổ còn hằn sâu dấu cắn, thì không khỏi xót xa. Dù sao cũng không đành lòng để anh chịu đau dày như thế liền ném cho anh một gói băng gạc, bảo Lục tử băng bó giúp anh, tôi tự xử lý vết thương trên vai cũng được.

Bà lão lúc này đang đứng giữa gian phòng, con người màu xám trắng nhìn chăm chăm lên mái nhà, mặt lộ ra nụ cười đắc ý. Bà ta vẫn mặc quần áo của ông chủ Triệu như trước, nhưng tóc thì dài xuống lưng, bạc trắng nhìn thật gai mắt. Phát hiện tôi đang nhìn mình, liền quay đầu lại cười cười trêu tức. Từ trên thân thể bà rơi xuống mặt đất một lượng lớn da chết màu xám trắng, cứ như rắn đang lột da vô cùng nghiêm trọng vậy. Bà ta hơi mở miệng, tôi nghe được một mùi thối nồng đậm của người bị chết cháy. Chẳng hiểu vì sao tôi đã thật sự nghĩ bà ta rất có thể là nửa thần nửa quỷ. Mà giờ đây nói không chừng quỷ cũng bị bà ta dọa cho sợ chết khiếp. Kia so với bà lão ôn hòa điềm đạm lần đầu tiên tôi gặp thật khác nhau quá xa. Lê nào đây mới là hình dạng nguyên bản của bà? Nhìn thế này thật bí ai biết bao. Nói tóm lại là trên người bà có quý khí và quý khí rất đặc biệt. Hai loại này khác xa một trời một vực nhưng lại được dung nạp thỏa đáng trên người của bà lão này. Hiện tại bà biến thành bộ dạng này, nhưng khí kia vẫn tồn tại

như cũ không hề tan biến.

Lòng tôi có rất nhiều nghi vấn. Nếu Bạch Dực sớm nói thẳng ra thì giờ đây tôi đã không như rơi vào sương mù. Nhưng Bạch Dực không bao giờ hành động thiếu suy nghĩ cả. Gạt tôi đến tận giờ, hẳn là vì bộ dáng của lão yêu bà kia. Nếu không chắc tôi đã sớm chết khiếp với thân thể sắp tan thành tro bụi của bà ta quá. Vừa nghĩ đến đã sợ, cuối cùng thì anh còn giấu tôi bao nhiêu chuyện? Tôi đang đóng vai gì trong bí ẩn này?

Bạch Dực vẫn khư khư yên lặng, không nói gì cả, không cho tôi một lời giải thích, càng không làm bất kỳ chuyện gì hết. Anh chỉ lặng lẽ băng bó vết thương. Tôi liếc anh, nhận thấy ánh mắt mình quả có lực sát thương rất cao. Xong lại cuối đầu nhìn lại hình dáng của mình, giờ thì hiểu được nghèo túng khổ sở là sao rồi. Mười mấy người lên A Ni Mã Khanh, sau cuối còn lại chỉ bốn người chúng tôi.

Tá Thọ bà hơi nhìn qua tôi, trướng ra gương mặt trắng bệch như bánh bao, sau đó bà còn dùng những ngón tay trơ đầy xương sọ soạng mặt tôi, khanh khách cười, nói: “Không ngờ, người sống sót sau cùng là mấy người chúng ta. A, thiên ý a. Xem ra tiểu tử Tào Dương kia phải nhận mệnh rồi. Tiểu tử a! Mạng người lớn hơn hẳn nhiều, quả nhiên ý trời đã định là người a.”

Tôi khinh khỉnh nhìn. Bà thấy thế liền hỏi ngược lại: “Hắn người đang nghĩ là rất kỳ quái? Vì sao ta lại ở chỗ này?”

Tôi vẫn cắn môi như cũ, chẳng nói lời nào. Bà gạt nhẹ đầu, đôi tròng mắt khê đảo, lâu thật lâu cũng chẳng có hành động nào. Sau đó lại mở miệng tự hỏi rồi tự trả lời: “Còn nhớ không? Lần đầu tiên người gặp ta, ta đã nói là chưa đến lúc. Còn tại sao ta cố tình để lại một mảnh khăn? Là vì ta muốn người dẫn Bạch Dực đến gặp mình. Bởi hắn là trợ thủ đắc lực nhất. Ta không xong rồi, đành phải dựa vào các người một lần thôi.”

Ta ghé mắt nhìn thoáng qua Bạch Dực. Anh vẫn bình thản xử lý vết thương, không có biểu hiện gì là đang nghe chuyện cả. Xung quanh trống trải, chỉ có tường đá mà thôi. Chúng tôi vì tiết kiệm pin nên thấp lên một cây đuốc, khiến không gian bỗng chốc huyền ảo như một giấc mộng. Ánh sáng chập chờn, bà lão ngồi bên đống lửa không hề có bóng, bởi bà đâu phải là người. Nhưng cũng không thể cho bà là quỷ được. Nên tôi thật không biết nên mở miệng xưng hô thế nào đây.

Bà ta nói tiếp: “Đến Bạch thiếu gia cũng không biết hồ Thiên Mục có thứ đó. Thật ra thì Huyền Hoàng bích là ta trước đây để vào, dùng để áp chế quỷ khí âm hàn chi chú. Nhưng chỉ cần người nào chạm đến liền sẽ có liên quan đến Hà Bá điện. Đây là cơ hội cuối cùng của ta. Nếu còn đợi nữa, sợ rằng vĩnh viễn sẽ không vào được đây.”

Bà vươn tay ra. Cánh tay giờ trơ những khớp xương, Mặt cũng lộ ra xương, còn lại vài chỗ da rả rác đang thi nhau rơi xuống. Cả người bà như đang bị thiêu đốt chẳng thương tình chừa lại thứ gì. Bà nhìn vào ánh lửa đang cháy, chỉ chỉ tay nói: “Nơi này là phần mộ của một người. Một người thuộc về thời viễn cổ... vì quan hệ với nó nên bị táng ở đây. Nơi này cũng sẽ là chỗ ký thác cuối cùng của ta.” Nói xong bà lại nhìn sang tôi: “Các người cũng thế thôi. Đặc biệt là người, tiểu tử.”

Tôi đợi bà nói xong lại hỏi: “Ý của bà là tôi sẽ chết ở đây?”

Bà cười lên ha hả nói: “Chết là gì? Người cho rằng ta đã chết sao? Đối với các người, ta chỉ mang dáng vẻ do con người tưởng tượng ra thôi.”

Tôi cau mày nhìn bộ dáng quỷ dị của bà. Nếu tôi cũng như thế thì thật sẽ không chấp nhận nổi đâu. Bà ta cười càng nhiều càng khiến tôi chán ghét thêm mà thôi. Bà cứ cười ha hả nhìn thoáng qua Bạch Dực. Anh cũng nhìn lại, chỉ là trong mắt lại hiện lên sự cảm thông. Anh khẽ thở dài, xong lại nhấn chặt mày lại. Nhưng bà ta lại chẳng màng đến mà nói tiếp: “Chuyện này cũng chẳng có gì để che giấu cả. Bất quá ta muốn đến thần điện rồi mới hiện hình. Ta giờ đây có nói gì thì người cũng không tin. Đây chính là lý do tại sao Bạch Dực lại không muốn nói thật với người đến tận giờ.”

Tôi tức nghẹn, xem chút là bốc khói trên đầu rồi. Bà ta nói cả buổi, quả nhiên vẫn muốn thừa nước đục thả câu! Xem tôi là đồ ngốc mà đùa bỡn à? Không nói chuyện của tôi cũng được, ít ra cũng nên cho chúng tôi biết rốt cuộc mình đến nơi này để làm gì. Nói tới nói lui, là bảo chúng tôi đều đã rơi vào sự tính toán của bà, hay đây là cách ám chỉ bóng gió rằng Bạch Dực vẫn còn nhiều điều khúc mắc.

Tôi mặt nhẵn mày nhỏ, biểu thị mình đang rất thất vọng, sau đó hỏi: “Vậy thì bà hãy cho chúng tôi biết, bà dẫn dắt chúng tôi đến đây để làm gì?”

Ánh mắt bà dấy lên sự đau buồn, mở miệng nói: “Cứu người.”

Bà già này đã mấy trăm tuổi rồi nên lú lẫn rồi chẳng. Nơi này dù gì cũng đã qua mấy nghìn năm, còn cứu ai được nữa? Là người cũng đều biến thành quỷ mất rồi... Nghĩ đến quỷ, bỗng tôi có hơi hiểu được ngụ ý của bà. Tôi nói tiếp: “Lẽ nào người bà muốn cứu cũng giống như bà sao?”

Bà ta nhìn vào ánh lửa nói: “Cũng tạm xem là vậy. Còn nhớ người gặp bát khổ quỷ chú ra sao không?”

Tôi gật đầu lia lịa như xào rau nói: “Bà có thể cho biết nơi quỷ quái này là gì không? Bà và nơi này có quan hệ như thế nào?” Nói xong tôi bất giác nhìn qua Bạch Dực một chút. Mắt anh vẫn đang nhìn chăm chăm vào bà lão kia. Thế nhưng tôi lại thấy nó dù thế nào cũng không đúng cho lắm. Tôi né tránh ánh mắt kia, chờ bà ta nói tiếp.

Bà nhìn xung quanh nói: “Ta đương nhiên quen. Đây là Liên sơn cung điện do chính ta thiết kế. Bất quá ta không thấy được nó hoàn công thôi.”

Tôi nhảy dựng lên như bị điện cao thế giật phải vậy. Nói: “Không thể nào! Vậy bà còn cần chúng tôi để làm gì? Thế thì... thế thì Bạch Dực cũng biết nơi này sao?”

Bà ta nhìn thoáng qua Bạch Dực, cau mày nói: “Hắn chẳng thể nào biết được. Thời đại không đúng, thời Chu không có người như hắn tồn tại.”

Lòng tôi hơi dịu lại. Dù sao thì Bạch Dực cũng không biết nơi này. Nếu bà ta nói Bạch Dực là một trong những người can dự vào, chắc hẳn tôi sẽ nổi điên mà giở luôn mái phòng này ra. Tôi gật đầu, chờ bà lão kia tiếp tục nói.

Bà ta cười khổ, nhìn vào mắt tôi nói: “Vì ta là người của khoảng thời gian đó. Ta có một cái tên, gọi là Mạnh Cơ. Hẳn là các ngươi không quen đâu, nhưng phụ thân của ta, các ngươi thế nào cũng không thể không nhận ra. Người là Chu Văn Vương Cơ Xương. Ta là con gái duy nhất của người. Chỗ ngồi trong phòng này và các cơ quan then chốt của thần điện, thậm chí quỷ chú ban đầu cũng do ta thiết kế. Và ta cũng vì thế trở thành một trong hai người đầu tiên chết theo cục của quỷ chú. Chính là nữ nhân mà các ngươi đã biết trong ván ái biệt ly khổ. Vị trí kia là của ta, của người bảo hộ cuối cùng của thần điện, thế nên ta đã chứng kiến rất nhiều chuyện xảy ra.”

Tôi sững sờ, đầu trong nháy mắt xuất hiện muôn vàn từ ngữ. Không ngờ địa vị của bà ta lại lớn như vậy, thân phận lại cao như vậy. Bất ngờ nhất là, con mẹ nó, quỷ chú là do bà bày ra! Bà chẳng màn đến tôi, mà tiếp tục nói như bị thôi miên: “Quỷ chú thật ra là dùng chín linh hồn tạo thành. Cứ liên tiếp thay phiên nhau, ai có liên hệ với chúng đều tử vong, đến chết mới thôi. Nếu ai đó may mắn thoát được, chúng sẽ không ngừng thi triển nguyên rửa buộc họ phải tiếp xúc với thần điện rồi chết. Mà kia không phải là không có cách hóa giải. Trừ khi có người nào đó thay người tiếp tục gánh chịu...”

Tôi cắt ngang: “Ý của bà là, nếu một nhóm người bị nguyên rửa nào đó muốn chạy trốn, thì phải tìm một nhóm khác thay thế đúng không?”

Lục tử xen vào: “Ngộ dạ hung linh? Vận hành như một cuộn băng, nếu muốn sống sót phải tìm người khác thay thế?”

Bà ta lắc đầu nói: “Không, cũng không hẳn như vậy. Vì mỗi lần nguyên rửa là chín người, phải gom đủ chín người khác mới được. Mà nhất thiết họ phải bị giết ở ngọn núi này để luôn đảm bảo đủ số vong hồn. Lúc này có thể mở ra thần điện, tiến nhập Hà Bá chủ điện, có cơ hội duy nhất sống sót. Hôm nay chúng ta đã đủ người rồi.”

Tôi hỏi: “Là ý gì?”

Ngọc ghép () Là từ dùng chỉ hai miếng ngọc liền nhau (Hay được dính lại với nhau).

88. Chương 86: Đường Cùng Khó Thoát (tứ)

Bà ta ha ha cười lên, lạnh lùng nói: “Người còn nhớ lời cuối cùng của Đầu Trọc không? Đó là oan hồn thứ chín. Nhóm của Tào Dương thêm Ngưu Giác cộng lại vừa đủ chín oan hồn thay thế. Trước kia bọn họ cũng bị quỷ chú làm hại. Cách thức cũng như quả cầu tuyết, chỉ cần một người biết đến sự tồn tại của Hà Bá điện thì dù có chạy đến chân trời góc bể cũng sẽ bị quỷ chú truy sát. Hiện tại chúng ta đang có cơ hội mở ra chính điện của Hà Bá điện, nếu bỏ đi, các người sẽ lập tức bị quỷ chú giết chết. Thế thì sẽ chẳng còn ai biết bí mật này nữa.”

Tôi bỗng nhớ đêm đó Bạch Dực đã viết vào tay mình chữ “Thế”. Lẽ nào... anh có ý nhắc tôi về mối quan hệ này? Tôi tiếp tục hỏi: “Ý bà là, cơ hội sống sót duy nhất của chúng tôi là phải tìm người chịu quỷ chú chết thay mình? Sau đó tiến vào chính điện, nhìn xem nơi đó rốt cuộc ẩn chứa bí mật gì, thế mới có khả năng thoát khỏi nguyên rủa?”

Bà ta như cười như không, nói: “Ta mặc kệ các người chết hay sống. Mục đích của ta là cứu người. Vì nó ta chẳng màng làm quỷ chú luân hồi thêm lần nữa.” Nói xong bà nhìn Bạch Dực nói: “Bạch thiếu gia, người tính sai một bước, chậm mất rồi a. Ta 50 năm về trước đã bắt đầu bài ra một ván, người khi đó cũng là bộ dạng thế này đây.”

Bạch Dực không ngẩng đầu lên, chỉ hừ lạnh một tiếng.

Bà ta cười khanh khách, tiếp tục nói: “Khi thực hiện nghi thức cuối cùng tại Hà Bá điện này, cũng là lúc cái mới bắt đầu, những chuyện xưa cũ cũng nên kết thúc. Ta muốn các người đến tận đây cũng vì chỉ có người vô hồn mới có thật sự có khả năng mở ra đại môn. Đến khi ấy, gút mắt giữa các người cũng sẽ tự hóa giải.”

Lại nghe đến người vô hồn, chỗ da quanh chân mày của tôi càng hằn sâu xuống. Tôi hỏi: Người vô hồn là gì thế? Thế gian này chỉ mỗi mình tôi sao?”

Bà ta ha ha cười lớn, khiến trên người rơi ra một chỗ da lớn. Tôi ghê tởm lùi lại, bà ta vẫn không chú ý mà nói: “Nhóc con à, đương nhiên không chỉ mình người. Người vô hồn cũng có ngày sinh tháng đẻ rõ ràng. Nhưng do trải qua chuyện sinh tử, trở thành người may mắn sống sót. Người như thế đã không thể làm người sống, vì họ không có hồn, chỉ còn phách. Sau khi chết đi cũng không vào luân hồi. Thế nên gọi là “Vô hồn”. Nói thẳng thì dù có linh hồn cũng chẳng khác nào một xác chết di động. Thật ra Tào dương cũng là một trong số đó, ta dẫn theo hai người vô hồn cùng tiến vào, để đảm bảo nhất định phải có một người mở được đại môn của Hà Bá điện.”

Bà ta trả lời xong thì không thềm nói năng gì nữa, mà nhắm mắt ngồi xếp bằng giữa thạch thất, miệng lặng yên như đang tưởng nhớ điều gì đó.

Nào tôi liền vận động như một cái CPU chạy 100% hết công suất. Tôi cố gắng chỉnh sửa lại lời nói của bà già thêm lần nữa. Giờ đây chuyện quỷ chú và bà ta tôi cũng không mấy ngạc nhiên. Nhưng danh hiệu con gái của Chu triều thiên tử Cơ Xương làm tôi dựng ngược cả tóc. Nói cách khác bà ta chính là một trong những công chúa của triều Chu? Chúng tôi đang nói chuyện với một vị công chúa thời cổ đại? Đây... đâu phải là tiểu thuyết huyền huyền đâu chứ?! Tôi hoài nghi nhìn gương mặt đã rơi gần hết thịt, dù thế nhưng thân thể bà vẫn toát ra được một dáng vẻ quý phái khó nói nên lời. Điều này khiến tôi tin lời bà ta nói là sự thật. Vậy thì Chu Văn Vương điên rồi sao, hổ dữ còn không ăn thịt con mà! Ngài sao có thể hãm hại ngay cả con gái ruột của mình? Hẳn phải biết chín ác quỷ đều bị hành hạ đến chết không yên! Quả đúng là người cổ đại, không thể dùng nhân tình bình thường mà luận giải được. Điều này làm Hà Bá điện, nơi ẩn chứa bí mật của Chu Văn Vương càng thêm âm hiểm thần bí. Nếu bảo người vô hồn trong quá khứ đáng lẽ phải chết nhưng không chết, vậy linh hồn đã rời khỏi xác thì sống bằng cách nào? Bất quá, nếu đúng như những gì vừa nói, thì tôi chính là người như thế. Tôi hãy còn nhớ, lúc nhỏ, mình đã xem chết trong tay Hoàng đại tiên. Sau đó bà nội đã cứu tôi một mạng. Lẽ nào từ lúc đó tôi đã trở thành người vô hồn rồi cứ thế mà sống? Lòng tôi đau thắt, nếu đúng theo lời của bà lão kia, thì chuyện tôi vừa phát hiện thật chấn động. Nhưng còn nhiều lỗ hổng lắm, tôi nghe chỉ hiểu một phần. Phần khác, bà ta dường như... không

muốn để tôi biết hết. Nói chung bà ta dù có nói cũng chẳng rõ ràng chi hết, từ miệng bà ta không có tin gì đáng giá cả.

Tôi liếc qua Bạch Dực, anh cúi đầu nghe, không nói lời nào cả. Bỗng anh ngẩng đầu nhìn lên, vừa đúng lúc bốn mắt chúng tôi giao nhau. Trong mắt anh, tôi thấy được sự xúc động thoáng qua. Anh như đã biết tất cả, chỉ là đang nghe loại một câu chuyện xưa cũ nào đó. Về mặt này thật không có ngôn ngữ nào miêu tả được. Tôi hình dung anh đối với các chuyện vừa xảy ra trước mắt rất nhạt, nhạt lăm, là loại tâm tình bị ai thấm dẫm vào tim. Chỉ khi đã trải qua những biến cố khủng khiếp của cuộc đời thì mới có được thái độ lãnh đạm thế kia. Tôi thấy anh muốn mở miệng nói gì đó, nhưng dường như không biết nên nói gì, nên cũng chẳng lên tiếng làm gì nữa.

Lòng tôi thật bằng khoản khó chịu. Trải qua biết bao chuyện như vậy, tôi thừa nhận, với anh, mình đã vượt qua tình cảm anh em thông thường. Thậm chí tôi không ngại trở thành một người đồng tính luyến ái. Lòng tôi chỉ biết có anh, chỉ cần có anh, chỉ thế thôi, không hề suy tính gì cả. Dù là nam nữ yêu nhau bình thường, thì điều cơ bản nhất là phải tin tưởng, không nên lừa gạt nhau. Nhưng anh lại giấu tôi toàn bộ, giấu triệt để. Nếu là vài việc nhỏ, tôi đây người lớn không thèm tính toán với anh làm gì, đằng này chuyện lớn thế kia anh lại gạt tôi. Lẽ nào nói thẳng ra khó lắm sao, nếu không tim tôi giờ đây đã không lạnh lẽo đến nhường này. Lẽ nào là tôi tự mình đa tình? Ngay vừa bắt đầu tôi đã nghi ngờ không biết tình cảm của chúng tôi có đúng như mình nghĩ không.

Lúc này, Lục tử đang ngồi bên cạnh hơi đẩy đẩy vai tôi một chút, về mặt nhìn Tá Thọ bà như thấy quỷ. Lòng tôi đang rất bức tức, nhịn không được nói: “Dọc đường, cậu gặp quỷ còn nhiều hơn cả người, sợ cái gì mà sợ thế.” Cậu ta hạ giọng thì thầm: “Không đúng cho lắm!” rồi đẩy đẩy tôi tiếp. Tôi quay lại, thấy cậu ta ra sức chỉ và Tá Thọ bà đang ở đằng kia. Thật không muốn nhìn gương mặt kinh dị của bà ta chút nào cả, nhưng Lục tử cứ như phát điên, tôi cũng chẳng còn cách gì, đành ghé mắt trông qua. Thà không thấy thì thôi, đến khi nhìn tôi lại phát hiện quả thật, có chỗ không thích hợp!

Tôi phát hiện mặt bà ta xuất hiện vô số vết nứt, nhưng không hề có máu chảy ra. Thay vào đó là rất nhiều nước đen, trông ghớm ghê chết. Ấy thế, tôi lại cảm thấy mặt bà đang chậm chậm biến đổi. Những chỗ hư thối dần đầy vun lên bởi nước đen, thẩm thấu nhưng không tan chảy, dần hình thành những đường nét rõ ràng. Nửa tiếng sau, bà lão đã không còn bộ dáng dọa a quỷ khóc thét nữa mà là một phụ nữ với gương mặt cực kỳ ưa nhìn. Xinh đẹp hơn hẳn Nguyệt Linh người chúng tôi vẫn hay cho là mỹ lệ hiếm có đến tận 60%. Có điều về mặt kia trắng đến tái nhợt, một chút hơi thở của người sống cũng không có. Lục tử nhìn người đẹp ngẩn ngơ đến độ cảm mình cũng rơi xuống đất. Mới lúc này còn xấu kinh thiên động địa, sao giờ lại kiều diễm như ảo mộng?

Sau khi khôi phục dung mạo, Mạnh Cơ nhìn chúng tôi, giọng nói cũng không già nua lạnh lẽo như trước, mà là vô cùng mềm mại dịu dàng. Nhưng âm thanh kia không phải được phát ra từ miệng bà, cảm giác cứ như vọng từ bụng đến vậy. Bà ta trước sau chưa hề mở miệng, không biết có ý gì. Bất quá thái độ của bà vẫn vô cùng thờ ơ, lạnh lùng hỏi: “Nhìn đủ chưa?”

Mạnh Cơ nhìn chúng tôi ngốc ngếch gật đầu, cười nhạt một tiếng, nói: “Nghĩ ngợi, nói năng đủ cả rồi chứ. Chúng ta tiếp tục lên đường. Nói chung, mục đích cuối cùng là chính điện của Hà Bá điện. Yên tâm đi! Mọi đáp án các người cần đều ở nơi đó. Khi ấy nút thắt trong lòng hai vị cũng tự tháo gỡ. Có thể là vĩnh biệt, cũng có thể không.”

Tôi cuối cùng cũng từ trong chấn động khôi phục lại tinh thần. Đẹp thì có đẹp, nhưng vẫn là một bà lão khiến người ta ghét cay ghét đắng như cũ. Ba người chúng tôi thoáng nhìn nhau, chẳng phải nhiều lời, đều tự đứng dậy chuẩn bị đi theo bà ta. Lúc này, người vẫn trầm mặc này giờ là Bạch Dực lại mở miệng nói: “Nếu cậu vẫn tin tưởng, hãy nghe tôi nói một câu sau cuối. Lỡ như cậu thấy chuyện gì khiến mình không thể tiếp nhận được, đừng làm gì cả, hãy dẫn theo Lục tử bỏ chạy thật nhanh. Nhớ kỹ là đi về hướng tây. Lúc đó, hãy quên một người như tôi đi, cứ coi tất cả là giấc mộng. Nếu không tin tôi, vậy thì chúng ta liền ra ngoài ngay. Nói chung tôi cũng là một người trong ván này. Ít ra tôi chỉ đồng ý cùng cậu đến đây, không bao gồm là cùng chết.”

Những lời này như thắt chặt lấy tim tôi, lòng tôi đau đớn dày vò. Tôi không biết tại sao anh nói với tôi về cái chết thật quá đổi nhẹ nhàng như thế. Tôi không phải là phụ nữ, càng không yếu đuối suốt đời. Nếu là phụ nữ tôi đã sớm khóc ngất rồi. Nhưng giờ đây tôi không thể, tôi phải đối mặt với tất cả, phải tận lực suy

nghĩ, ít nhất vẫn nên bảo toàn tính mạng cho Lục Tử. Giờ đây, mục tiêu duy nhất là phải phá giải quỷ chú, sống sót đi ra ngoài. Cùng lắm đến lúc đó mới hung hăng đánh cho tên khốn kia một trận. Nhưng hiện tại thật không thể quay lại rồi, tôi nhắm mắt, thở dài, nói: “Tôi đã không tin anh, nhưng tôi nhất định phải đi tới. Chuyện gì cũng do tôi mà ra. Các người không cần quan tâm giúp tôi.”

Bạch Dực nghe tôi nói thế thì càng trở nên ảm đạm hơn. Lời vừa thốt khỏi miệng, tôi đã hối hận. Nhưng chẳng cách nào thu lại được. Chỉ có thể quay đi..., lặng yên không thành lời, vốn dĩ tin hay không tin, với tôi có ít gì đâu? Anh lại lạnh nhạt như cũ: “Như vậy là đi tiếp.”

Lục tử bên cạnh cũng thì thầm nói vào tai tôi: “An tử, mình chẳng muốn nói cậu làm gì. Thái độ này của cậu làm Bạch Dực rất đau lòng đấy. Mình thấy anh ta rất quan tâm đến cậu. Cậu sao không, con mẹ nó, sửa lại tính đa sầu đa cảm này đi? Anh ta là có việc mới gạt cậu, cậu đừng quên lúc nguy hiểm nhất cũng là anh ta chịu thay cho cậu đó. Cậu thế mà chẳng nhìn thấy gì cả.”

Tôi trừng Lục tử một cái, lòng tôi đã sụp đổ từ lâu. Lục tử nói những lời này không sai. Chỉ là con người tôi quá cứng đầu, quá ngang bướng, bảo tôi xuống nước xin lỗi, chi bằng bắn chết tôi đi. Suốt cả chặng đường dài, tôi chẳng hề có chút nghi ngờ nào với anh. Có anh bên người thì cuối cùng là sống hay chết tôi đều có dũng khí để bước tiếp. Trải qua một hồi, anh thế mà lại gạt tôi, làm lòng tôi như bị chém một đao, vết thương trong lòng rỉ máu nào ai biết được.

Tôi ho khan, cầm lấy một phần hành lý của Bạch Dực, nói: “Vết thương của anh nặng hơn tôi nhiều lắm, để tôi mang giúp, anh dẫn đường được rồi. Còn... không có việc gì thì đi thôi.”

Câu cuối cùng tôi muốn nói xin lỗi, nhưng chẳng thốt ra lời được....

Giờ đã có người dẫn đường trọng yếu, chúng tôi ít ra cũng không phải lo lắng là không tìm ra được Hà Bá chính điện. Bà ta dẫn chúng tôi ra khỏi gian mật thất. Chúng tôi làm một cây đuốc đơn giản trước, vì không thể xác định được Ngạo Nhân còn ở ngoài hay không.

Mạnh Cơ đặt tay vào miếng ngọc nói: “Ngạo Nhân vốn không có khả năng tư duy. Nhưng nếu nó hấp thu não người càng nhiều, thì chỉ số thông minh sẽ càng cao. Lúc đầu đã đồng hóa não của Ngưu Giác, giờ còn có thêm Tào Dương. Nói cách khác chỉ số thông minh của nó ít ra cũng ngang với Tào Dương. Thêm vào ăn càng nhiều não người càng trở nên điên cuồng. Các người phải cẩn thận. Ngạo Nhân cực kỳ am hiểu thuật đánh lén và ngụy trang, nếu không cần thiết đừng chú ý đến âm thanh khác lạ làm gì”

Mạnh Cơ chuyển động cửa đá, nó hơi nhích ra một chút. Bên ngoài không thấy bóng dáng của Ngạo Nhân, nhưng mùi máu vẫn tanh nồng trong không khí. Lưỡi nó đã bị Bạch Dực chém đứt, nhưng móng vuốt tuyệt không thể xem thường được. Tôi và Bạch Dực đều đã nếm được mùi rồi, biết rõ vuốt kia vừa chạm đến thì máu chảy thật rơi ngay.

Mạnh Cơ nhìn chúng tôi một chút, sau đó chỉ tay ra ngoài, mắt đầy ngụ ý: “Lẽ nào muốn một bà già thay các người đi đầu sao?”

Tôi hơi hạ mắt, Bạch Dực bị thương quá nặng, Lục Tử chắc chắn sẽ không chịu lên đầu, chỉ còn tôi có khả năng bước ra trước nhất. Mạnh Cơ khẽ đưa đuốc cho tôi, nói: “Tiểu tử thật hiểu đạo lý, lần đầu gặp mặt đã biết ngay người là người tốt. Giờ ta vẫn nghĩ y như thế.”

Tôi nhìn bà đang cười không thể giả tạo hơn, lòng thầm mắng không biết bao nhiêu đời tổ tông và hậu đại của bà ta. Nếu như để tôi... có lại cơ hội lần nữa. Tôi thà chết cũng sẽ không rẽ vào con đường nhỏ kia, dù bà ta có van xin cách nào tôi cũng sẽ chẳng liếc đến nửa mắt. Nhưng giờ lại chẳng có cách nào. Bạch Dực dùng tay ngăn tôi lại nói: “Tôi ra ngoài trước, các người theo tôi.”

Tôi nhìn anh, rồi nhìn lại mình một chút, lắc đầu nói: “Để tôi, nhìn anh như vậy chỉ cần có chút hơi gió đã phải dừng lại rồi. Yên tâm, có lửa đây, không sợ thương được tôi đâu. Hơn nữa, tay tôi còn giữ cái này.” Nói xong tôi đưa miếng mỡ dày của Ngưu Giác ra trước mặt anh, lắc qua lắc lại. Anh miễn cưỡng gạt đầu, lui lại một chút.

Vừa bước khỏi cửa, tôi lại khôi phục cảm giác bị bao vây bởi muôn trùng nguy hiểm, sợ hãi chậm chậm bủa vây. Tôi bước vài ba bước, vẫn không thấy Ngạo Nhân như cũ, cuối cùng thở ra một hơi, vậy vậy tay để mọi người theo ra. Mạnh Cơ nói: “Nơi đây thật ra là chân môn nhập khẩu thông đến chính điện. Con

đường này gọi là Long Túc, phía trước có một chỗ ứng với Long Bàn tế đàn. Chúng ta muốn đến nơi nào trước.”

Tôi ngờ vực hỏi: “Tại sao không tiến thẳng vào chính điện, chúng ta ở nơi này thêm giây nào là tăng thêm nguy hiểm giây ấy.”

Bà ta lạnh lùng nhìn chúng tôi nói: “Ta không phải vì các ngươi, ta có chuyện của riêng mình. Nhưng các ngươi nhất định phải theo ta. Nếu không chắc chắn các ngươi sẽ không biết Hà Bá chính điện ở nơi nào. Điều này ngay cả Bạch Dực của ngươi cũng không thể tiến vào.”

Nói xong bà ta đẩy tôi, ý bảo tôi tiếp tục dẫn đường. Lòng tôi đã thẳng thừng dừng ngay ngón giữa cho bà già này. Giọng điệu này, đang ỉn là công chúa hử? Sao không nghĩ lại giờ là thời đại nào rồi. Tôi nhìn phía trước một chút, con đường quả không thể thấy được đích đến, tối đen vô hạn như đang bị một quái thú khổng lồ chiếm đóng phía trước.

Càng đi tới, tôi càng cảm nhận được trùng trùng lớp lớp hơi nước. Trước đây, bà nội từng nói với tôi, chỗ nào có mạch nước ngầm sẽ không thích hợp để chôn người. Bất quá, chúng tôi đang tìm là thần điện, hẳn là không có thi thể nào được táng ở đây đâu. Thế nhưng lẽ thần điện có thi thể thật? Lẽ nào là nơi an táng của Hà Bá? Nhảm thật... đã là thần thì chết thế nào được? Ngày trước tôi có đọc qua một tiểu thuyết của Nhật. Trong sách có nhắc đến năm cấp bậc của thiên nhân. Nói cách khác thần tiên cũng phải an nghỉ. Điểm ấy lại rất khớp với tư tưởng Phật giáo. Phật giáo cho rằng Thiên đạo cũng là một trong sáu đạo luân hồi, chẳng qua là ở vị trí tối à thôi, nên cũng sẽ bao gồm cả luân hồi. Bàn thêm về chuyện này thật quá thâm sâu rồi đây.

Theo sau tôi là Mạnh Cơ đầy gian trá. Bà ta cứ một mực yên lặng ghi nhớ khẩu quyết. Nhưng ngữ điệu và lời rì rầm kia thật giống tiếng nước ngoài, tôi một chữ cũng không hiểu. Những âm thanh này đều truyền ra từ người bà. Cảm thấy giống như một bậc thầy nói bụng vô cùng cao siêu. Miệng bà vẫn ngậm chặt, tôi nhìn không được liếc một cái. Mối anh đào nhỏ nhắn thật ưa nhìn, nhưng lại khiến tôi nghĩ đến bà già này để tiến vào thần điện đã hại không biết bao nhiêu người vô tội. Có thể thiết kế cung điện âm độc như vậy, người đàn bà này tuyệt đối xứng đáng với bốn chữ điên cuồng cuồng dại. Lục tử và Bạch Dực theo sau bà lúc nào cũng chú ý đến động tĩnh xung quanh. Lúc này Lục tử lại nhẹ nhàng nói: “Dường như có sương mù phải không?”

Tôi gật đầu, phát hiện ra độ ẩm ngày càng cao. Xung quanh như bao phủ bởi một lớp khí gì đó. Mà nhiệt độ cũng không lạnh như trước. Tôi nghiêng đầu hỏi bà lão kia: “Sương mù này có độc không?”

Bà ta lắc đầu nói: “Chắc không có, nên biết ta chỉ là người thiết kế sơ bộ thôi. Nói cách khác ta chết khi chưa hoàn thành thần điện này. Hiện tại chúng ta đang đi đến giai đoạn ta thiết kế Tam Thi Quá Âm trận xưa kia. Sương mù bay ra... ta nghĩ hẳn có liên quan đến Thủy Độn thuật pháp...” Bà ta nhìn thoáng qua Bạch Dực. Anh hơi ngẩng đầu xung quanh, cau mày nói: “Chắc không có kịch độc. Nhưng nhiệt độ sao lại cao lên rất rõ như thế. Được rồi, chúng ta không phải có mang theo mặt nạ phòng độc sao?”

Lục tử lắc đầu nói: “Đều trong hành lý của Tào Dương cả. Nhắc đến đây, chúng ta tổn thất không biết bao nhiêu là nguyên liệu. Chuyện chẳng hay ho chút nào.”

Mạnh Cơ phủ nhận nói: “Vũ khí chẳng giải quyết được gì cả. Vấn đề không phải ở chỗ đó, quan trọng nhất là Bạch thiếu gia yếu hơn sơ với tướng tượng của ta rất nhiều. Ta vẫn giữ thức ăn đây, các ngươi đừng sợ chết đói.”

Quả thật nơi này không thể dùng kiến thức vật lý thông thường để lý giải. Nhưng với quái vật Ngạo nhân kia, nếu không có súng trong tay, chúng tôi thật chẳng có cách gì đối phó với nó cả. Mạnh Cơ nhìn ra được tôi đang lo lắng, bà khề khàng đưa cho tôi một khẩu súng dài, nói: “Cho ngươi, đừng sợ phía sau. Các ngươi giờ chẳng còn đường lui. Tiểu tử, đừng cầm lên một chút!” Tôi lúng túng chạm vào khẩu súng, sau đó thì nắm chặt nó, lắc đầu không nói gì, gương súng từng bước một đi vào trong làn sương mù. Nhiệt độ nơi này ẩm hơn rất nhiều, tôi nhận rõ cảm giác ẩm ướt, cứ như đang trong nhà tắm hơi vậy, so với lúc này thì ẩm hơn một chút. Tôi nghe được tiếng nước chảy quanh mình, nhưng lại không thấy nước, thật nghi ngờ không biết có phải mạch nước ngầm hay thứ gì đại loại vậy không. Bọn Bạch Dực cũng bắt đầu bước đến, anh đến bên cạnh tôi, giơ tay ra hiệu nói: “Cẩn thận một chút, nơi này không thích hợp.”

Tôi gật đầu, sương mù dày đặc, anh kiên quyết nắm chặt lấy tay tôi, mặt vẫn không hề biến sắc, chỉ lặng lẽ tiến đến gần sát bên nói: “Nếu bà lão kia, một lúc nào đó mở miệng, cậu dù thế nào cũng đừng nhìn vào mặt bà ta. Còn nữa, nhớ kỹ lời tôi lúc này, chạy về hướng tây.”

Tôi giận dữ trừng anh, nói: “Anh rốt cuộc đang bày trò quỷ gì?”

Anh nhăn chặt mày nói: “Cậu đừng quan tâm tôi. Tôi biết cậu giận tôi lắm, nhưng chẳng còn cách nào, bà lão kia quá khó đối phó. Nếu tôi nói với cậu ngay từ đầu, sợ rằng mấy người chúng ta đều bị bà ta hại chết. Bà ta có Tào Dương để dự khuyết, cho thấy rất tha thiết muốn Tào Dương vào chính điện, vì nếu là cậu, bà ta sẽ không thể không chế được.”

Tôi thì thầm nói: “Cuối cùng thì anh biết đến bao nhiêu? Còn nữa, anh rốt cuộc là địa vị gì? Đừng nói với tôi anh cũng là một lão già bất tử?”

Anh hơi khép mi, trông mắt phản chiếu ánh sáng khe đảo qua nói: “Chứng minh nhân dân của tôi cậu đã nhìn thấy rồi mà. Qua mấy tháng nữa là sinh nhật 27 tuổi của tôi. Tình huống hiện giờ, nói chung là càng ít nói càng tốt. Bà lão kia tuyệt đối sẽ không cho chúng ta cơ hội sống sót để rời khỏi đây đâu. Cậu cũng đừng hỏi nhiều làm gì. Nếu lần này tôi thoát không được, cậu đi tìm Nguyệt Linh, chị ta có giữ vật tôi để lại cho cậu. Đây là cơ hội duy nhất, muốn nắm bắt hay không, phải xem dũng khí cậu đến đâu”

89. Chương 87: Đường Cùng Khó Thoát (ngũ)

Tôi nhìn Bạch Dực, mặt anh chẳng ra hình dáng gì cả. Không hiểu vì sao tôi lại muốn rút lui kịch liệt. Chúng tôi thì thầm khiến Mạnh Cơ tới gần nhắc nhở: “Các người đang ngầm nói cái gì?” Bà ta đến sát hơn, Bạch Dực ngay tức khắc trở về thái độ lạnh lùng như cũ, không màng liếc mắt một cái, chỉ thờ ơ nói: “Nơi này không có hình vẽ, chỉ có tường đá. Bà có chắc là chúng ta không đi nhầm đường?”

Anh hơi khép mi, nói: “Nơi này, có vẻ không giống với hình dáng của chân rồng. Dù thế nào tôi cũng cho là....”

Bạch Dực nói tiếp: “Khảm môn... chúng ta đến là hai bên vách. Lần này phiền rồi...”

Lục tử vì sợ đám hơi nước đang bao vây nên gần như dán chặt lấy Bạch Dực. Cậu ta nghe được Khảm môn liền sa sầm nét mặt. Tôi cảm thấy không khí xung quanh bỗng biến đổi kỳ lạ, liền hỏi: “Nghĩa là gì? Chúng ta đã đi nhầm chỗ à?”

Bạch Dực nói: “Không phải, chúng ta đã nhập cuộc rồi. Đây là bát quái chuyển hướng trận. Nói cách khác bà ta đã dung nạp đạo lý âm dương tương sinh tương khắc của bát quái. Khảm sinh Chấn, thật không ngờ chúng ta lại đi vào Khảm môn, sau đó rất có khả năng sẽ từ Khảm môn bước tới một quẻ khác. Đây là thuật vô cùng thông thường của ngũ hành âm dương, cũng là một loại trận pháp vô cùng bí hiểm. Vì nó quá đơn giản nên mới rất khó để phá.”

Tôi hiểu ý anh, bát quái tương sinh tương khắc như một người cứ mãi sinh tử tuần hoàn. Dù thế nào đều có thể tương sinh, còn tương khắc có lẽ là mặt khác cùng hòa hợp với nó. Nếu lúc này chúng tôi đã qua quẻ Chấn, vì Khảm sinh Chấn, nên chúng tôi mới có thể đi vào khu vực của quẻ Khảm. Và lại vì Đoài sinh Khảm, nên bước tiếp theo rất có khả năng là đến Đoài môn. Cứ thế mà suy ra, có lẽ chúng tôi ăn hết thức ăn và nước uống cũng chưa chắc thoát khỏi trận pháp này. Đây là kiểu trận dựa theo nguyên lý tương sinh tương khắc đơn giản nhất của bát quái, để tạo ra một thế cuộc vô cùng khó khăn và rối rắm.

Mạnh Cơ tàn ác nhìn xung quanh, sau đó lại nhìn chúng tôi nói: “Hừ, thuật giả, quỷ đạo giả. Thuật pháp hư thực trước mắt chỉ là một làn mây khói mà thôi.”

Bạch Dực lấy ra la bàn. Kim của nó chuyển động không ngừng: “Không đúng lắm, đây không đơn giản chỉ là Bát Quái Chuyển Hướng trận.”

Bỗng Lục tử ayda một tiếng, tôi hỏi: “Sao thế?”

Cậu ta nhìn thoáng qua xung quanh nói: “Dường như có thứ gì vừa đâm nhẹ vào mình.”

Cậu vừa dứt lời, tôi cũng cảm thấy hình như có thứ gì vừa đâm nhẹ vào đầu mình. Tôi lập tức chiếu sáng khắp nơi, nhưng hơi nước quá nhiều nên chẳng nhìn rõ được gì cả. Chúng tôi như đang chìm giữa một biển sương mù dày đặc mênh mông khiến cho cảm nhận về xung trở nên mịt mờ.

Bạch Dực cứ dán mắt chăm chú vào động tĩnh trong đám sương mù kia. Bỗng từ bốn bên đột nhiên truyền đến tiếng cười rất khê rất khê. Giọng điệu này vô cùng nhỏ, nếu không phải mấy người chúng tôi đều đang nín thở lắng nghe thì chắc chắn sẽ không thể nào nhận ra được. Âm thanh kia cực kỳ mềm mại, gần như có thể dùng hai từ quyến rũ để hình dung. Tôi quay qua Mạnh Cơ hỏi: “Sao lại có tiếng cười của phụ nữ?”

Khi nhìn kỹ lại, phát hiện mặt của Mạnh Cơ đầy âm trầm. Bà không trả lời mà buộc tôi phải đi tiếp về phía trước. Dần dần tôi nhận ra tiếng cười ngày càng nhiều nhưng vẫn vô cùng khê như cũ. Cứ như trẻ con đang cười, nhưng cảm giác yêu mị này lại không thể nào phát ra từ một đứa trẻ. Xung quanh bị bao phủ bởi hai âm thanh kha kha và hi hi, sau đó là lặng yên như chết. Cùng lúc tôi thấy trước mắt chợt lóe lên thứ gì đó sáng trắng. Nhưng nhìn kỹ lại, thì không nhận ra nó rốt cuộc là hơi nước hay thứ gì khác. Bạch Dực vẫn nắm chặt tay tôi, mọi người chúng tôi đã đan lại thành một đội.

Bỗng tôi thấy vai Bạch Dực xuất hiện một mảnh vải trắng. Tôi vội phui đi, nhưng khi chạm vào thì chẳng có gì cả. Hành động của tôi làm anh thêm hoảng hốt, hỏi: “Sao thế.” Tôi nói: “Tôi thấy một mảnh vải trắng mắc vào vai anh.”

Mạnh Cơ và Bạch Dực ngay tức khắc liền bình tĩnh. Chỉ thấy Mạnh Cơ lộ ra vẻ mặt phần hận vì tính sai nói: “Tính quá sai rồi, người quả nhiên muốn đề phòng ta. Thật là tự mua dây buộc mình. Các người cẩn thận, chúng ta không phải đang ở Bát Quái trận gì cả. Tất cả đều tính sai, giờ chúng ta đã chính thức bước vào tam thi quá âm trận do ta thiết kế.”

Mặt của Bạch Dực cũng khó coi vô cùng, anh xoa xoa cổ mình, tôi lo lắng hỏi: “Tự bà gây ra, còn kêu ca gì nữa?”

Mạnh Cơ lộ ra chút ngưng ngừng hiếm có. Bà ta hung hăng nói: “Nên thế, vốn phải nên thế. Nhưng ta đã tính sai. Chúng ta đều nghĩ nơi đây là Đoài môn. Thật không đúng thế, chỗ này vẫn là hành lang giữa chân rồng. Chỉ là xuất hiện hơi nước, thế cục bị kẻ khác động thủ trước. Nếu ta nhận ra sớm, đã phá được trận này. Theo thời gian, hẳn là đang ứng với Tam Cú Nữ Thi. Hơi nước dày đặc làm phân tán sự chú ý của chúng ta, khiến cho giờ đây... Được rồi, các người nói, lúc này... là thứ gì đâm vào các người...”

Bà ta còn chưa nói xong, tôi lại nghe được tiếng hi hi cười lên. Nó gây cho tôi cảm giác ám muội tiềm tàng khó nói. Cả người tôi run lên, tiếp tục nói: “Nói xem bà đang diễn trò gì trước đã. Rốt cuộc có gì lợi hại, để chúng tôi có phòng bị một chút.” Nói xong tôi liền mở ngay chốt súng.

Bà ta nhìn thoáng qua tôi như muốn nói rồi lại thôi. Sắc mặt của Bạch Dực đã không thể dùng đến hai từ tệ hại để hình dung. Bọn họ thể kia khiến tôi liên tưởng đến nhiều chương ngại khác nhau. Đầu tôi giờ toàn là hơi nước, Bạch Dực ho khan đầy cứng nhắc, nói: “Tam Thi là một thuyết pháp lúc đầu của Đạo giáo. Xưa kia gọi là Tam Thi Thần, Tam Thi Trùng, trong Đạo giáo gọi là Tam Bành. Thượng thi tên “Cứ”, trung thi tên “Chí”, hạ thi tên “Tề”, cũng hay gọi là Thanh Cô, Bạch Cô, Huyết Cô. Trong Dâu Dương Tập Trở tiền tập có nói về Tam Thi Thần: ‘Một ẩn trong đầu, khiến người có vô vàng tham vọng, thích đơm dăng.’ ‘Một ẩn trong bụng, khiến người ham ăn tranh uống, hay cắn hờn.’ ‘Một ẩn trong chân, khiến người háo sắc, yêu chém giết.’ Nói cách khác bọn chúng chính là nguyên nhân dẫn dụ con người đến hay tức giận, hay đói khát, hay dâm loạn, ba loại dục vọng cực kỳ xấu xa của nhân loại.”

Tôi chăm chú nghe. Rõ ràng xung quanh có vang lên âm thanh, cứ như giọng nói của ba cô gái còn trẻ. Nhưng lại sắc nhọn cổ quái, không giống phát ra từ người. Lục tử nuốt một ngụm nước bọt, run run hỏi: “Vậy tam thi rốt cuộc có khả năng kinh khủng gì?”

Bạch Dực thờ ơ nói một câu: “Khơi gợi, khiến cho... không thể không chế hành vi.”

Tôi và Lục tử thoáng chốc đều run sợ. Mạnh mẽ nhìn về lão bát tử Mạnh Cơ kia, phát hiện bà ta đã đứng cách xa ba người chúng tôi từ lúc nào. Mặt Bạch Dực vô cùng mất tự nhiên, giọng nói cũng đầy lo lắng: “Bà ta sẽ không bị Tam Thi Thần ảnh hưởng, vì bà ta không phải người. Nhưng ba người chúng ta thì phiền to rồi.”

Tôi thật không muốn thử xem nó lợi hại thế nào, thăm nghĩ phải nhanh chóng rời khỏi nơi này, liền hỏi: “Có cách phá giải không?”

Bạch Dực gật đầu nói: “Có, Minh Điều Phục Linh, loại dược liệu này rất hiệu quả với Tam Thi Trùng. Nhưng chúng ta không có, chỉ còn cách duy nhất, học theo các cao tăng tọa thiền bài trừ tà niệm trong lòng mình. Bất quá, chúng ta còn phải chạy nữa.”

Lục tử buồn bực hỏi: “Vậy phải làm sao bây giờ?”

Bạch Dực lắc đầu, mắt chúng tôi đều hướng về kẻ gây chuyện kia. Bà ta liếc tôi một cái nói: “Tìm được ba nữ thi kia, nói không chừng ta có cách.”

Lòng tôi bỗng như đốt lửa, cảm thấy vô cùng giận dữ. Bà ta thấy ánh mắt của tôi cũng có chút nhân nhượng nói: “Tiểu tử, nhanh tìm đi. Nếu để Tam Thi Thân chui vào cơ thể, ba người các ngươi tuyệt không có cách nào không chế chính mình. Khi ấy e rằng chết rất khó coi đấy.”

Tôi nghe vậy, lòng thấy vô cùng ác cảm “Chết rất khó coi”, cứ đợi mà xem, nếu chúng tôi thật như thế sẽ cho bà già sống dai như bà chết khó coi hơn trước! Không biết vì sao tôi bỗng thấy mình bạo lực hẳn ra. Tôi vỗ trán để mình tỉnh táo lại, cảm thấy tiếng cười quanh mình hình như đã biến mất. Qua vài giây, tôi nghe được trong cơ thể của Lục tử phát ra tiếng “Kha kha” khê khàng đến kỳ lạ. Tôi vội vàng quay đầu nhìn lại, thấy Lục tử cứ liên tục nuốt nước bọt, có vẻ như rất đói bụng. Cậu ta nhìn tôi nói: “Chúng ta đã không ăn bao lâu rồi? Mình... mình có hơi đói...”

Tôi cau mày nhìn hình dáng kia. Nghĩ sao cũng không hợp lý, cậu ta như đói ngấu đói nghiêng đến độ không khống chế được mình nữa. Tôi lấy từ balô ra một bịch bánh quy đưa cậu. Nhưng cậu ta vừa liếc thấy có nhiều như vậy liền nhào đến giật ngay balô, rồi móc ra bánh, vốc từng nắm một vào miệng, gần như chẳng nhai gì mà nuốt xuống.

Tôi thấy bộ dáng kia thì giật mình lui lại vài bước. Bạch Dực sau tôi đang đứng chết một chỗ, tôi thấy mắt anh bắt đầu thẳng thốt, liền hỏi: “Anh sao thế?”

Mắt anh vô cùng phức tạp, mặt cũng không ngừng nhăn nhó, anh ngơ ngẩn nhìn tôi, thật gian nan để mở miệng: “Đi tìm ba thi thể...”

Tôi thấy người này rõ ràng đang có chuyện, muốn đến xem anh thế nào, nhưng Mạnh Cơ vội kéo chặt tay tôi nói: “Đừng chạm vào hắn, ta trông chừng bọn họ, người đi tìm ba thi thể.”

Tôi nhìn thoáng qua Bạch Dực, thấy mắt anh quá bất thường. Nhưng muốn một người như tôi tìm ba cái xác ướp bị hạ cổ chú. Tôi phải làm cách nào đây? Thêm vào đã chết bao nhiêu năm, để lại cái răng đã là kỳ tích lắm rồi.

Lúc này, trán Bạch Dực đã túa ra mồ hôi như những hạt đậu tương. Anh cứ liếc chết cấn chặt miệng. Tôi thấy môi anh đã rách ra. Không biết anh đã trúng tà thuật gì, nhưng ít ra so với Lục tử có vẻ đỡ hơn một chút. Miệng Lục tử lúc này đang nhồi đầy bánh quy. Để cậu ta không bị nghẹn chết, tôi vội vàng ngồi xổm xuống dùng toàn sức moi bánh trong miệng cậu ra. Nhóc này hẳn là đói đến phát điên rồi, đến tay tôi cũng dám cạp. Thoáng chốc tay tôi bị cậu ta làm cho rách một miếng da lớn.

Lục tử cứ ngỡ tôi tranh bánh với mình, liền như dã thú đẩy tôi ra, sau đó tiếp tục ăn như hổ báo. Rõ ràng là hình dạng của quỷ đói mà. Tôi xoa ngón tay, lòng bực khôn tả, thậm chí còn muốn nhào đến giết cậu chết toi. Cơn giận không hiểu vì sao đột biến, tay tôi xiết chặt cò súng nhắm vào mọi người. Lòng phần nộ lạ lùng, cảm giác khó chịu khi bị Bạch Dực lừa lúc này tăng lên khủng khiếp. Tôi thô bạo đá Lục tử một cái thật mạnh. Cậu ta vẫn ôm bụng, mặt vui vào balô như cũ, tay nắm chặt, không chịu buông mấy cái bánh đã bị bóp vụn ra.

Tôi lại đập thêm cái nữa, sau đó quay đầu hung hãn nhìn Bạch Dực. Lòng nhất thời bị lửa giận thiêu đốt. Tôi vô cùng xúc động nắm chặt khẩu súng trong tay với thôi thúc muốn xiết cò. Mà mắt Bạch Dực lúc này trông càng thêm cổ quái, cứ nhìn chằm chằm tôi như muốn ăn tươi nuốt sống. Loại khiêu khích này làm cơn giận của tôi lên đến đỉnh điểm. Tôi không khống chế được, nâng súng nhắm ngay đầu anh, tiếp theo chẳng chần chừ gì mà nổ súng. Bất quá trước tôi được vài giây, anh đã nhào đến, giật lấy khẩu súng trong tay ném [Phanh] vào vách tường. Anh bắt lấy cảm rồi hung hăng đẩy đầu tôi ngã đập xuống đất. Trong

nháy mắt tôi bị đau đớn làm cho tỉnh táo hơn nhiều, lại thấy có một thứ gì đó màu trắng đang nằm úp lên phía sau Bạch Dực, lòng trắng mắt anh chạy dài một vệt màu đỏ kỳ lạ. Xung quanh lại phát ra tiếng cười thê lương, Mạnh Cơ đã không biết trốn đi đâu. Chẳng được mấy giây thì đầu tôi lại hỗn loạn vô cùng, chút bất mãn trước kia được phóng đại vô hạn. Giận hờn vì Bạch Dực dối lừa, gặp phải quỷ chú quả là chuyện quá xui xẻo. Tôi còn oán hận mọi thứ, thậm chí cả người sinh ra tôi, để tôi bị khổ thế này. Tôi điên cuồng đánh vào người Bạch Dực. Dáng vẻ của anh càng lúc càng khác thường. Anh mạnh mẽ cười lên người tôi, bắt đầu hung hãn xé ra quần áo. Ngay lúc này trong đầu tôi chỉ duy nhất một ý nghĩ là phải giết chết anh, tôi liều mạng dùng đầu mình đập mạnh vào đầu anh. Anh vẫn dứt khoát nắm chặt tay tôi, thô bạo đập mạnh đầu tôi xuống đất.

Tôi bị va đập làm cho choáng váng, đầu bồng chốc nhẹ tênh, cả người ngất ngư như con khô cá mặn. Anh bắt đầu điên cuồng phủ lên người tôi. Đầu tôi đầy suy nghĩ thô bạo muốn cắn mạnh vào miệng anh, phải kéo đầu lưỡi anh xuống mới cam lòng. Bỗng anh hơi dừng một chút, tôi cảm thấy tay mình có thể chuyển động được một chút, trong đầu liền xuất hiện suy nghĩ muốn giết người trước mặt mình. Tôi thuận thế gần như dùng hết sức lực vùng lên. Nhưng Bạch Dực lại vô cùng nhanh nhạy tránh qua một bên, tôi hụt đà ngã xuống, giây tiếp theo tôi nhận ra mình bị người ta hung hăng khóa chặt dưới thân. Tôi bị đè úp sấp đầy tàn nhẫn, lại cảm thấy quần mình bị kéo xuống. Điều này khiến tôi phần nộ tận tâm can. Tôi ra sức găm rú, tay không ngừng với đến khẩu súng xa xa, nhưng cả người không thể chuyển động dù chỉ một chút.

Tôi cảm thấy sau lưng lạnh lạnh, quần bị kéo đến chân, Bạch Dực vẫn ở trên người tôi, thêm vào đó, anh thô bạo ôm ghì lấy thắt lưng tôi. Tôi vớ được một tảng đá trên mặt đất đập ngay vào đầu anh. Nhưng do cả người bị đè nặng, tay vốn chẳng có mấy sức lực. Bỗng chốc tôi gần như nhảy dựng lên khi nhận ra dường như có vật gì đang nhô ra ở phía sau. Bất quá tay tôi đang bị thương, vết thương đã nứt toát ra, Bạch Dực lại chẳng màng đến sống chết, tay anh cứng rắn giữ chặt lấy bả vai tôi. Tôi đau đến kêu không thành tiếng, cánh tay chảy rất nhiều máu, sau đó còn cảm nhận được một thứ gì đó rất cứng chạm vào mông mình. Trong nháy mắt, đầu tôi ầm ầm nổ vang như ột chậu nước lạnh vào chảo dầu lớn đang sôi vậy. Đau đớn không phải là cảm giác duy nhất, mà chiếm lấy tôi bây giờ là những suy nghĩ hỗn loạn. Tôi nhìn thấy từ phía sau, theo máu đang chảy xuống trên vai mình là một con sâu màu lam giống như giun trong bụng. Ngay giây phút này, đầu tôi tỉnh táo hơn rất nhiều, thoáng chốc chẳng còn tức giận gì nữa. Bỗng hiểu được do chảy nhiều máu nên Tam Thi trùng kia mới có thể theo máu bài trừ ra ngoài. Tôi mất một lúc để suy nghĩ, đến khi thông suốt sự tình liền dùng hết sức của mình, đẩy hai tay Bạch Dực ra, trở mình lại. Nhưng không đợi tôi đứng lên, anh lại một lần nữa áp tôi xuống. Bạch Dực vốn bị thương rất nặng, nhưng đang bị Tam Thi Trùng khống chế, nên sức lực của anh gần như ưu việt. Cánh tay anh cũng có vết thương, lúc này tôi như éch con bị anh tách hai chân ra. Nếu là trước đây hẳn tôi sẽ đau lòng lắm, nhưng hiện tại lại không quan tâm nhiều như vậy, tôi tháo ra băng gạc ở tay anh, tay kia lần tìm trong vết thương. Quả nhiên, không phải thương tật của mình nên ra tay chẳng cần khách sáo, chỉ nhiều đó thôi cũng khiến Bạch Dực thở ra đau đớn. Anh ác độc nắm lấy đùi tôi, tôi đau đến không thở nổi, cố cắn chặt răng không chịu buông tay, mãi đến khi thấy một con sâu màu đỏ rất nhỏ trôi ra từ miệng vết thương của anh.

Lúc này Bạch Dực đã thả lỏng, mặt nghiêm lại trắng bệch thở hỗn hển, tóc chúng tôi đều ướt đầm mồ hôi. Anh bỏ chân tôi ra, đùi tôi bị anh nắm đến bầm đen. Tôi yếu ớt nằm lăn ra đất, lúc này đầu cứ như vò nát. Tôi nghi ngờ không biết não mình có phải đã chảy ra mũi hết rồi không. Tôi sờ sờ, quả nhiên có chất lỏng chảy ra. Nhưng đó là máu do lúc này tôi bị đập mạnh xuống đất. Phải qua một lúc lâu tôi mới có thể ngồi lên được. Bạch Dực vẫn lặng yên ngồi cạnh tôi. Anh ôm tay mình, ngơ ngác nhìn tôi trong hình dạng hờ hênh. Nơi này nói thế nào cũng là chỗ sâu nhất trong Tuyết Sơn, ngay tiếp theo tôi liền run rẩy cảm nhận được hơi lạnh thấu xương. Tôi nhìn quanh tìm quần áo của mình. Bạch Dực lúc này mới nhớ ra cần phải giúp tôi tìm chúng trở về. Anh cầm quần áo đến cho tôi với vẻ mặt đầy tự trách, bất quá vì mới qua cơn chấn động nên chỉ có thể thì thào rồi để một bộ đồ len trước mặt tôi.

Tôi bỗng nhớ đến Lục tử, liền nhanh chóng mặc quần áo vào, móc ra dao găm đến bên cạnh cậu. Cậu vẫn ăn như quỷ đói. Vừa ăn vừa ôm bụng nôn thốc nôn tháo, cứ như muốn ói hết cả ruột gan cũng không bằng. Nhìn cậu thế này tôi thật dấy lên không biết bao nhiêu bức tức, hẳn là cậu đã phá hỏng hết cả chỗ bánh kia rồi. Tôi cố chịu cảm giác buồn nôn, chém ngay một dao vào vai cậu, sau đó cũng lần tìm trong vết thương, cuối cùng cũng trôi ra một con sâu màu đen.

Cậu ta khôi phục lại tinh thần, giây tiếp theo liền liều chết nôn khan, tôi vỗ vỗ lưng giúp cậu. Lúc này tôi

gần như sắp chết cồng liền vội vã mặc tiếp chỗ quần áo còn lại. Bạch Dực thấy tôi lạnh như thế liền đưa cho tôi một chai rượu trắng, bảo tôi uống để xua đi khí lạnh. Lúc này, anh hẳn đã dùng sức quá mức nên nói năng cũng chẳng lưu loát gì cả. Tôi chẳng đợi giục thêm vội uống một ngụm lớn. Giờ đây Lục tử cũng chẳng còn thứ gì để nôn, cậu ta cứ xoa lấy xoa để bụng mình. Mà Mạnh Cơ kia cũng không biết đã biến đi đâu. Nơi này còn lại chỉ ba chúng tôi thật quá yên ắng.

Bạch Dực thấp một cây đuốc hỏi: “Cậu không sao chứ...”

Tôi lắc đầu, tham lam hưởng thụ hơi ấm từ ánh lửa. Lúc này đầu óc của tôi không được rõ ràng cho lắm. Lục tử đưa cho tôi một lọ dầu, tôi hít vài hơi, sau đó trực tiếp đổ luôn vào miệng. Tôi ngồi bệch xuống, ngậy người nhìn chằm chằm xuống đất, tận lực hít thở.

Lục tử nhìn bộ dạng của tôi lại liếc qua Bạch Dực một chút, hoang mang nói: “Không phải... các người ngay chỗ này...”

Tôi nghe thế, bỗng lại buồn nôn, vội vàng nhấp thêm vài ngụm rượu trắng. Ho lên vài tiếng, phát hiện hòa với nước bọt là ít tơ máu, yếu ớt nhìn Bạch Dực hỏi: “Tiếp theo phải làm gì?”

Bạch Dực đứng lên nhìn xung quanh, hơi nước vẫn không tan bớt. Anh nói: “Phải tìm được bà lão kia. Chỉ bà ta mới biết chính điện ở đâu. Sau đó đi vào phá vỡ thế cục. Bà ta muốn lợi dụng chúng ta mở cửa thần điện nào đó. Nói chung sẽ chẳng để chúng ta sống sót.”

Anh kéo tôi lên, tôi cứ mãi run rẩy, cắn răng đứng dậy. Lần này chúng tôi phải tìm đường sống trong chỗ chết. Ba người dìu nhau tiến về phía trước nhưng được vài chục bước liền không chịu đựng nổi nữa. Bạch Dực nhìn xung quanh, nói: “Băng bó vết thương trước đã.”

Tôi gạt đầu, may mà thuốc men vẫn còn đây. Lần này tôi chảy máu vô cùng nghiêm trọng, nhìn đâu cũng thấy lơ mơ. Chúng tôi vốn còn chút bánh, nhưng Lục tử đã phá hư toàn bộ, thật vất vả mới đào ra được một thanh chocolate, so với ba người thật chẳng thấm vào đâu. Ăn chút đồ ngọt liền có hơi dịu lại. Bạch Dực sợ Ngạo Nhân thừa cơ đánh lén, nên đốt một đồng lửa lên trước. Lục tử lại mở ra một bình rượu trắng. Súng săn vẫn còn đây, lại có thêm lửa sáng, đều là những thứ Ngạo Nhân sợ hãi, giờ chắc sẽ không xuất hiện. Tôi thở ra có chút yên tâm, vết thương giờ đây vừa đau vừa ngứa, nhưng thế nào cũng không dám gãi, nếu không sợ rằng sẽ bị nhiễm trùng. Nhớ lại Chu Đào... Bỏ đi, tôi lập tức lắc đầu, chẳng muốn so với mình chút nào.

Nghỉ ngơi chừng 20 phút, chúng tôi lại một lần nữa kiểm tra nguyên vật liệu. Thức ăn gần như hết nhẵn. Vũ khí chỉ có một khẩu súng dài, bất quá chúng tôi vẫn còn thuốc men và dụng cụ chiếu sáng. Đồ dùng của Bạch Dực một chút cũng không tổn thất. Anh mở balô, bên trong vẫn còn đầy đủ những thứ dự bị như lúc đầu. Sắp xếp lại một chút, tôi thật quá xui xẻo khi thức ăn bị Lục tử làm hư hết, quần áo bị Bạch Dực xé cho thùng lỗ chỗ. Tôi cảm mấy miếng nhựa cứ dán lấy dán để, lòng chua xót nói chẳng nên lời.

Cuối cùng, Bạch Dực bảo phải tiếp tục đi về phía trước. Vì bà già kia đã nói muốn đi đến nơi nào đó ứng với Long Bàn. Chúng tôi chỉ có thể đến đó, biết đâu giữa đường liền tóm được bà già khôn kiếp kia. Thế là ba người với một cây đuốc, tiếp tục bước vào trong đám sương mù kia. Tiếng nước chảy vẫn không dứt, ngược lại càng lúc càng lớn, cứ như chúng tôi đang dần đến đầu nguồn vậy. Xung quanh ngoại trừ tiếng nước thì chẳng có âm thanh nào nữa. Không gian u ám ngọt ngào, hơn hết còn có thể nghe được tiếng thở dài. Cẩn thận lắng nghe, liền phát hiện chỉ là tiếng không khí lưu thông qua đường hầm, hơn hết lại từ từ phía trước thổi đến.

Hơi nước ngưng đọng càng lúc càng nặng, mà lẫn giữa chúng dường như còn có mùi máu tanh mơ hồ. Ba người chúng tôi dìu nhau bước đi, qua một quãng thời gian, ai nấy đều muốn rời khỏi cái chỗ gọi là Chân Rồng này. Bỗng có một cơn gió lạnh thổi thốc vào mặt. Trong gió còn mang theo một ít tro giấy màu xám trắng. Lòng tôi biết ngay, bà lão kia đang ở gần đây, nhưng hiện giờ gọi bà ta là điều vô cùng ngu ngốc. Chúng tôi chỉ có thể tiếp tục bước đi. Gió càng về phía trước càng lớn, ba người chúng tôi gần như cúi đầu ngược gió mà đi.

Lục tử che miệng hỏi: “Chỗ này có mấy quạt sao? Gió đâu mà lớn thế.”

Tôi muốn đáp lại cậu, vừa mở miệng liền bị gió thốc vào chẳng nói được tiếng nào. Thế là vội vã ngậm lại, lắc lắc đầu, chỉ chỉ về phía trước ý bảo tiếp tục bước tới.

Chúng tôi thật khó khăn bước tiếp, thân thể như bị thứ gì đâm mạnh vào. Lục tử đứng không vững, lảo nhào vài vòng. Bỗng từ trong gió có thứ gì lao đến, tôi và Bạch Dực vội vã tránh đi, nhưng Lục tử lại chẳng may như vậy, liền bị thứ kia đập vào làm ngã nhào ra đất thêm lần nữa. Tôi vội ngược gió quay qua kéo cậu lên. Ba chúng tôi bất đắc dĩ lui sát về vách đá. Lục tử vẫn ôm thứ kia trong tay, cậu cầm chặt lấy đưa ra trước mặt để chúng tôi nhìn xem. Phát hiện đây là một hộp sọ của phụ nữ, nhưng toàn bộ nó đều phủ một màu lục, trên đó là một lượng lớn sâu hóa thạch, đang bong ra từng lớp một. Bạch Dực vừa nhìn thấy, vội vã bảo Lục tử quăng ngay.

Lục tử thấy đám sâu hóa thạch kia thì nhanh chóng buông tay. Tôi hỏi đó là gì, Bạch Dực liền lộ ra sự kinh tởm nhìn thoáng qua nói: “Đây là Tam Thi trong Tam Cự Nữ Thi trận do bà lão kia thiết kế.”

Lục tử vội phúi phúi tay nhảy dựng lên, lo lắng hỏi: “Chúng ta có bị trúng đòn thêm lần nữa không?” Tôi thật không muốn nhớ lại cảnh tượng địa ngục lúc này, nghĩ đến ngay chỗ này, lần đầu tiên của mình thiếu chút nữa bị người ta xử, mọi tội lỗi đều do thứ này gây ra. Anh lắc đầu nói: “Chạm vào thi thể sẽ không bị trúng đòn thêm lần nữa đâu. Là vì thân thể đã không còn hấp dẫn nên bọn chúng trở về với thi cốt. Chúng ta chảy máu nhiều như thế cũng coi như đã đủ điều kiện. Giờ chủ yếu là Mạnh Cơ kia đang ở phía trước. Bà ta chắc đã không hèn nhát như chúng ta nghĩ. Để tìm những thi cốt này, hẳn bị nhốt lại rồi.”

90. Chương 88: Đường Cùng Khó Thoát (lục)

Tôi cau mày nhìn gió đang rít gào, nghi hoặc hỏi: “Gió lớn thế này, bà ta vào đó bằng cách nào?”

Lục Tử nói: “Bà ta vô cùng hiểu rõ nơi này, nhất định phải có cách nào đó để đi vào. Hơn hết còn ném Tam Cự Thi Cốt ra hẳn là biết chúng ta đã đến đây. Chỉ cần tìm được cửa nhất định có thể vào.”

Lúc này lại có rất nhiều tro tàn màu xám trắng từ trong lối đi bay ra. Đám tro giấy đỏ bị gió thổi tán loạn cả lên. Bạch Dực hí hóp mắt nhìn bức tường gió nói: “Các cậu có để ý là gió gào thét vô cùng có tiết tấu không, hơn nữa lúc mạnh lúc yếu. Nơi này chỉ là một lối đi, hẳn không có đường ngầm, làm được như vậy là do kỹ thuật thời xa xưa đấy.”

Tôi nghe nhưng chẳng hiểu gì, hỏi: “Là sao thế?”

Bạch Dực tiếp tục nhìn chăm chăm vào đám giấy đang bay tán loạn nói: “Như thế này, dựa theo tiết tấu của hướng gió mà định ra những bước thích hợp thì chúng ta có thể đi qua.”

Tôi muốn hỏi nữa, nhưng Lục tử ngăn lại nói: “Để lão Bạch nhìn xem, anh ta đã nói thế thì hẳn phải có cách.”

Bạch Dực cau mày, lại một lần nữa tiến về bức tường gió. Cuồng phong làm anh lui lại trong thoáng chốc. Lúc này tôi thấy tư thế của anh rất kỳ lạ, lúc sang trái, sau lại sang phải, nhìn có hơi giống đang múa, nhưng động tác đơn giản hơn rất nhiều. Lục tử khâm phục gật đầu nói: “Ra là vậy, dùng vũ bộ có thể bước qua.”

Tôi thấy Bạch Dực tuy thỉnh thoảng vẫn bị gió làm cho lùi lại vài bước nhưng anh cứ đều đều tiến lên phía trước, đồng thời càng đi càng thuận lợi, gió cản bước anh càng lúc càng yếu. Tôi kéo Lục tử nói: “Anh ta đang đi là vũ bộ? Gió mạnh kia sao bình ổn được thế?”

Cậu gật đầu, xóc lên hành lý, nhìn tôi nói: “Phải nhớ rằng, chỗ này là Hà Bá điện, nơi có liên quan đến sự kiện Đại Vũ trị thủy. Nếu như phía trước ứng với ứng với Long Bàn, có thể vì năm đó rồng đã thay Đại Vũ trị thủy đổ nước ra sông. Còn vũ bộ này chắc là lúc bấy giờ Đại Vũ trị thủy đã sử dụng.”

Tôi nghi hoặc nhìn cậu ta hỏi: “Tại sao cậu biết?”

Cậu xì một tiếng, khinh khỉnh nhìn tôi nói: “Nếu chỉ chơi đùa, đương nhiên mình không biết. Nhưng sao cậu không nghĩ lại, mình đã tìm biết bao nhiêu tài liệu cho ông chủ quý quái kia về thần điện này? Đây gọi là có chuyên môn nghiệp vụ cao đấy.”

Nói xong, cậu vỗ vỗ tôi ý bảo cùng đi với mình. Lục tử nhìn tôi nói: “Mình đã nhớ kỹ khẩu quyết, mình bước đến đâu cậu theo ngay đến đấy. Nói chung thứ này cũng không khó chơi, theo mình đùa với nó một chút. Lúc này cậu cũng đã thấy Bạch Dực đi thế nào rồi đấy, trông bầu vẽ gáo mà học theo thôi!”

Tôi gật đầu, nghĩ thầm cậu nói rất có lý. Lục tử cũng nhìn theo đám tro tàn trong gió rồi thì thầm: “Chân trái ở trước, chân phải ở sau, lập lại bước chân phải, chân trái nhập cùng phải, thành một bước...”

Chúng tôi dựa theo cách thức của vũ bộ mà tiến gần đến bức tường gió. Tôi phát hiện rõ ràng chỉ còn vài ba cơn gió thổi lướt qua ngực rồi luồn ra sau lưng, chẳng có chút biểu hiện nào cho thấy kia là lá chắn với cuồng phong cực mạnh cả. Nhưng chúng tôi cũng không dám qua loa, vẫn dựa vào vũ bộ mà tiến lên, cố giữ nó theo những bước bình ổn nhất.

Qua một lúc, tôi bỗng không phân biệt được phương hướng, cứ như bị say xe khi còn bé vậy, sau đó là đổ nhào vào trong tường gió. Tôi là người cuối cùng vào trong đó, hai người kia đã sẵn sàng chờ tôi đến. Tôi tiến lên, chân nọ bắt chân kia, mắt nhìn đâu đâu cũng thấy sao trời. Tôi ôm gối, liên tục thở hổn hển, sức lực đã tiêu hao suốt cả chặng đường dài, giờ đây đến thở cũng không ra hơi, quả thật rất muốn nhắm mắt buông xuôi tất cả.

Tôi thở rút mấy cái, lau đi mồ hôi trên trán, ngẩng đầu lên, thấy hai người bọn họ vẫn bất động. Tôi tiến lên phía trước nhìn xem, phát hiện trước mặt là một tường đá màu xanh thật lớn. Bức tường này do nguyên cả khối ngọc bích khắc thành, lớn khủng khiếp, hòa thành một khối với nơi này. Trên đó chẳng phải xa lạ gì, chính là miêu tả lại chín khúc, 18 chỗ rẽ của Hoàng Hà, xung quanh là nhật nguyệt tinh tú, mỗi chỗ ngoặt đều được khắc lõm vào, phân biệt với những nơi khác. Bức cửu khúc Hoàng Hà này vô cùng lạnh lẽo, mang theo không khí giá buốt chẳng khác nào ma quỷ. Tôi thầm rùn mình, liên tưởng đến mấy thứ quỷ khí sẽ khảm vào nơi này, nhưng chúng tôi chỉ có vài cái, vốn chẳng biết phải để vào đâu cả.

Lục tử vô cùng buồn bã nói: “Chúng ta không có mấy thứ quỷ khí. Thiếu chúng thật không cách nào, chẳng ít gì cả.”

Với tâm lý cầu may, tôi nói: “Hay là không cần nhiều như vậy? Chúng ta cứ lấy ra để lên thử xem?”

Bạch Dực đỡ xuống balô, may mà mấy thứ này đều bằng đồng, nếu bằng sứ, ngã nghiêng này giờ sợ đã thành ngói vụn, đến lúc ấy sợ rằng đến khóc cũng không xong. Bạch Dực cẩn cẩn thận thận cầm mấy thứ bằng đồng để vào chỗ lõm. Đầu tiên chúng tôi đặt thẻ đồng mà mình đã phát hiện dưới giếng, tiếp theo là thứ đã giết chết ông chủ của Lục tử A Lại Da kính. Những vật này khi khớp lại thì hình thành một bức tranh đặc biệt, phải có chín vật hợp lại mới hoàn thành được. Nhưng những cái khác chúng tôi không có, cũng không biết nó có hình dáng gì nữa.

Bạch Dực đi lùi theo bức họa Hoàng Hà, tất cả chúng tôi đều nhìn chăm chăm vào những thứ quỷ khí kia. Bỗng tôi phát hiện trên mặt ngọc có một chiếc bóng, nhìn lại một lần nữa phát hiện sau khi khảm mấy thứ kia vào rồi thì dường như đã xuất hiện rất nhiều mặt người. Những gương mặt này đều đau khổ đến cực độ. Trong đó có cả gương mặt rất giống với ông chủ của Lục tử. Ông ta vẫn giữ nguyên hình dạng kinh khủng tột độ lúc chết, phải nói là tình cảnh khi đó được tái hiện lại ở nơi này vậy.

Lúc này, gáy tôi nhận thấy một cơn gió lạnh đang thổi tới, mắt trái tôi lại đau đớn. Tôi đảo mắt nhìn quanh một chút, phát hiện có vài người đã theo chúng tôi đến đây. Bọn họ đều buông thõng hai tay, đứng cùng hướng với chúng tôi. Tôi quay đầu nhìn lại, nhưng phía sau rỗng tếch. Cảnh giác nhìn bốn bên, kiến trúc nơi này đều thiết kế dựa theo cửu khúc của Hoàng Hà, xung quanh chỉ chít chữ viết không hiểu là gì. Càng đến gần chín khúc sông, chữ càng dày đặc. Chỗ đặt quỷ khí nơi đó có vân trắng như đồ bằng ngọc vậy. Càng lúc càng hiện ra mặt người. Tôi chỉ vào mặt tường nói: “Những người bị hại chết đều xuất hiện trên vách tường cả...”

Lục tử dụi dụi mắt nói: “Làm gì có.... Khối ngọc này đến vẫn còn không có, nhìn trong veo thế kia, mặt người nào đâu? Cậu có bị hoa mắt trông nhầm không đấy?”

Tôi nuốt nước bọt, dùng tay che mắt phải lại. Quả nhiên mặt ngọc trong suốt vô cùng, một chút tạp sắc cũng không có, nói gì đến mặt người kia chứ. Tôi run run thả tay đang che mắt ra, nhìn kỹ lại, những mặt người kia liền xuất hiện. Chúng cứ dung hợp với nhau, nhiều như thế mà rất nhanh sau chỉ còn lại ba đầu

người. Chúng giãy giụa, quả thật là đang cùng nhau vùng vẫy. Tôi cau mày, vẫn ăn may hỏi: “Có ba đầu người mà.... Các người không thấy thật sao?”

Bạch Dực nhìn tôi gật đầu nói: “Tôi biết, nhưng chúng tôi chẳng thấy gì cả.”

Tôi nhìn lại ba mặt người ở trước, chúng cứ hướng về tôi, không ngừng giãy dụa. Tôi bắt giác lui về sau, hỏi bọn họ: “Tại sao?”

Bạch Dực hạ giọng nói: “Bởi vì...tất cả đều đi theo cậu đến đây. Có rất nhiều việc cậu nhìn thấy không giống với chúng tôi. Suốt dọc đường đi, cũng có rất nhiều việc cậu nhận ra nhưng chúng tôi lại chẳng phát hiện gì cả.”

Tôi nuốt nước bọt... nói: “Ở đây... ở đây có rất nhiều chữ viết...”

Bạch Dực thẳng thừng đáp: “Không có.... Ở đây chỉ có một khối ngọc, còn lại chẳng có gì cả.”

Ta không khỏi lẩm bầm: “Không phải mà... Chỉ mình tôi mới thấy.... Tôi thấy mấy thứ này rõ ràng rành như vậy mà....”

Ngay lúc tôi bắt đầu thử phân biệt xem cái nào là thật cái nào là ảo thì cảm nhận được hình như có một người đang đứng sau lưng mình. Nhưng tôi đã không thể tin vào mắt mình nữa, tôi sở soạn hướng về Bạch Dực đang ở cạnh bên, xác thực: “Thế thì cái gì mới đang thật sự tồn tại đây? Còn có... con mẹ nó, tôi nói với các người... Có một người đang đứng sau chúng ta... các người không thấy sao?”

Bọn họ mạnh mẽ quay người lại, Bạch Dực gần như túm lấy áo tôi ngay lập tức. Lục tử vừa nức nở vừa chửi: “Là Ngạo Nhân! Cậu nghĩ chúng tôi bị mù sao, sao lại không thấy chứ! Mau tách ra!”

Tôi quay đầu lại ngay, phát hiện Ngạo Nhân không biết ở sau tôi từ lúc nào, sao có thể im hơi lặng tiếng đến như thế, nó sao không lén tập kích chúng tôi? Ngay lúc chúng tôi đang cấp tốc tìm chỗ trốn thì Tá Thợ bà bỗng lặn từ phía sau ra, cả người bà đều là vết thương, quần áo cũng rách nát, hình dáng vô cùng khổ sở, vừa nhìn chúng tôi vừa vội vàng hét lên: “Đừng để thứ đó đến gần ngọc bích! Cẩn nó lại!”

Lúc này, tôi thấy Ngạo Nhân gần như không hề có cảm giác với chúng tôi, nó giống bò già bị giắt mũi, cứ từng bước đến gần khối Hoàng Hà ngọc bích kia.

Tôi nói thầm trong lòng: “Thảo nào Ngạo Nhân không thèm nhào đến ba chúng tôi, thì ra là đang đuổi theo bà già quý này.” Giờ đây, cả người bà đều là vết thương, nhưng thân thể lại không chảy máu mà rơi ra rất nhiều tro giấy màu xám trắng. Bà đang cầm một sợi dây, đầu kia buộc chặt Ngạo Nhân. Nó vẫn cứ hướng về phía trước, bà giật lấy đuốc trong tay tôi đốt ngay vào lưng nó. Tôi liền ngửi được mùi thịt thối bay ra. Ngạo nhân vì thế mà mạnh bạo hơn, nó ngửa lên trời rống lớn rồi quay thẳng đầu lại. Mạnh Cơ cúi người xuống, đuốc vẫn cầm trong tay. Nhưng Ngạo Nhân không để cho bất cứ thứ gì cản trở nó đến gần khối ngọc bích, liền nổi điên vọt về phía Mạnh Cơ. Vì tốc độ quá nhanh, chúng tôi chưa kịp ra tay đã thấy Ngạo Nhân đang ở trước mặt Mạnh Cơ. Nó cắt ngay vào bụng bà, móng vuốt sắt bén cứ thế rạch thẳng xuống, bà không hề chảy máu mà là rất nhiều tro tàn màu xám trắng bay phụt ra từ vết thương.

Tôi muốn giúp đỡ, nhưng Bạch Dực kéo lại nói: “Đừng! Giờ qua đó sẽ bị hại chết.”

Tôi lo lắng nhìn chằm chằm vào Mạnh Cơ, bà bất chấp nắm vào móng vuốt của Ngạo Nhân, sau đó ôm chặt lấy nó.

Bà ta khó khăn phát ra tiếng nói: “Mau nổ súng!”

Ba người chúng tôi có súng, nhưng với khoảng cách này thật khó lòng tránh được Mạnh Cơ. Tuy không xem nặng sống chết của bà cho lắm, nhưng chúng tôi không hy vọng bà chết trước mắt mình như thế. Lục tử cầm súng, Bạch Dực cầm dao găm, bọn họ đều nhìn chằm chằm vào, không hành động lỗ mãng. Ngạo Nhân bỗng không sợ lửa nữa, nó rống giận cuồng bạo, lúc này tôi thấy lớp da mặt của nó bị bong ra. Gương mặt kia thật sự có phần nửa của Ngưu Giác, nửa còn lại là của Tào Dương. Nó như hướng về phía Mạnh Cơ gầm rú như phát điên. Tôi phát hiện ngay dưới chân nó không biết tại sao lại xuất hiện rất nhiều chữ viết. Nó hung hãn nhe răng ra với Mạnh Cơ, bà vội nắm lấy cơ hội, giành ra khỏi vuốt của nó chạy ngay về phía chúng tôi. Nhưng Ngạo Nhân lại túm được tóc bà, kéo lê bà như dất chó hướng về phía khối ngọc. Nhìn nó sắp sửa chạm vào khối ngọc, bà mạnh mẽ xoay người đến trước quái vật kia, phát ra tiếng như cú kêu trong

đêm. Lúc này, tôi thấy rõ cuối cùng bà cũng mở miệng ra. Trong miệng bà lại có một cái đầu người nhỏ đến độ có thể bỏ túi được và cũng vô cùng xấu xí. Người nhỏ kia vừa ra khỏi đã bắt đầu điên cuồng hét lên chói tai. Tiếng hét hòa với âm thanh của Mạnh Cơ khiến bao nhiêu lông tơ trên người tôi đều dựng ngược cả lên, thoáng chốc cảm thấy như tai mình đã bị nổ mất rồi. Tôi vẫn nhớ lời của Bạch Dực, nếu bà lão nào mở miệng nhất định phải tránh đi, không được trực tiếp nhìn vào, may mà tôi không phải cùng bà mất đối mặt. Ngạo Nhân kia sức lực thật khủng khiếp đã kéo lê Mạnh Cơ về phía trước, lúc này tôi lại thấy chẳng biết tại sao từ miệng bà lại phun ra một đóm lửa màu xanh nhạt. Tuy vô cùng yếu ớt nhưng khi chạm vào Ngạo Nhân thì lại hừng hực thiêu đốt. Ngạo Nhân phát điên thả vệt ra Mạnh Cơ, bà ta giờ như một miếng giẻ rách bị kẻ khác hung hăng ném mạnh vào khối ngọc rồi té nhào ra mặt đất. Chúng tôi vẫn chưa kịp nhìn rõ xem bà lão làm sao thì Ngạo Nhân đã điên cuồng chạy khắp nơi. Bạch Dực hình như rất sợ hãi đóm lửa màu xanh kia, anh kéo tôi lui vài bước, tôi nghe được tim anh đang đập rất dữ dội. Anh quay sang lục tử hét lên: “Mau tìm chỗ tránh một chút! Đừng chạm vào lửa đó!”

Lục tử như thỏ bị dọa cho nhảy dựng lên, vội lui về bên cạnh, sau đó cầm chặt cây đuốc chắn trước ngực. Ngạo Nhân đau đớn gầm gừ nên vẫn chưa đến gần chúng tôi, đầu nó bị thiêu thành tro bụi. Tôi vẫn còn nhớ trước đây Bạch Dực đã dùng lửa khổng chế một nữ quỷ đeo bám người khác, nhưng lửa đó không quý mị bằng ngọn lửa xanh này, so ra thật kém xa vì vừa qua chưa được một phút đồng hồ thì thần thú khủng khiếp nhất thời thượng cổ trong Sơn Hải kinh đã thành một đống tro tàn màu xám trắng. Mồ hôi lạnh của tôi đổ như mưa, nghĩ thầm đây chính là nguyên nhân mà Bạch Dực bảo tôi dù như thế nào cũng đừng bao giờ nhìn vào Mạnh Cơ lúc bà ta mở miệng cả. Bà ta đúng là một quái vật phun lửa, nhưng nếu có chiêu ấy sao không sớm lấy ra đối phó với nó nhỉ?

Nhưng ngay lập tức tôi biết tại sao, trong nháy mắt người Mạnh Cơ bốc ra mùi khét đặc nghệt hơn quái vật kia rất nhiều. Miệng bà phả ra rất nhiều tàn tro, cả người đau đớn giãy giụa trên mặt đất. Đầu người nhỏ trong miệng bà lúc này cũng trợn tròn mắt, rồi chậm chậm đốt cháy mình. Bà ta vô cùng khổ sở mở miệng, người cuộn lại run rẩy. Tôi nghe được tiếng rên rỉ đầy đau thương của một phụ nữ, nó như phát sinh từ tâm cảm, khủng khiếp đến độ không kêu to được, chỉ có thể yếu ớt nức nở nghẹn ngào.

Ba người chúng tôi tránh qua một bên, nhìn Mạnh Cơ như động vật bị thương đang nằm cuộn mình bên khối ngọc. Bà đau đớn chỉ vào balô đang mang trên người mở miệng nói: “Mở... cầm... cầm quỷ khí đặt vào đi!”

Bạch Dực vội vã cầm túi của ông chủ Triệu lên, mặc kệ nó có âm tà hay không, bên trong quả nhiên có vài vật bằng đồng. Kia có thể xem như một bảo tàng di động, có cả chiếc hộp đồng đã chìm xuống đáy hồ Thiên Mục. Ngoài mấy vật bằng đồng ra thì chẳng còn thứ gì khác nữa, càng không có thức ăn gì cả, thật khác hoàn toàn với lời đưa đẩy của bà ta trước đó.

Có các thứ khác nhau như: Hộp đồng, mâu đồng, bình đồng, một ống đồng đen nhỏ xíu, cùng một chiếc kèn và ngọn giáo bằng đồng. Những thứ bằng quỷ khí kia đều khớp với chỗ lõm vào. Cứ một vật được đặt vào, là xuất hiện nhiều mặt người hơn. Tôi cảm nhận được ác quỷ càng lúc càng sát đến mình. Những thứ này nhất định phải là đồ thật, nếu không đã chẳng gặp phải ác linh như thế kia. Nhưng thiếu mất một cái, cái cuối cùng ở đâu?

Bạch Dực cấp tốc lấy Huyền Hoàng Bích ra, cầm chặt trong tay mình để chống lại loại khí âm hàn của mấy thứ kia. Nhưng anh vẫn bị lạnh đến độ môi đều đã tím tái lại.

Mạnh Cơ đau đớn kêu lên, chúng tôi không ai dám đến gần bà. Lúc này bà vịn vào khối ngọc, quay về tôi nói: “Người đến đây!”

Tôi không biết bà muốn làm gì nên cảnh giác lui lại mấy bước. Bà vốn định kéo tay tôi, nhưng giờ cả người đều bất ổn, đương nhiên không có đủ sức để bắt được tôi rồi, đành bắt đắc dĩ chỉ vào chỗ lõm ở góc tối nói: “Người cho tay vào, bên trong có một vòng.... Người... người kéo một chút! Quỷ khí cuối cùng đang.... ở đó!”

Ta phân vân không biết nên làm theo hay không. Nhưng giờ đã không còn đường lui. Bạch Dực gật đầu, tôi mang thương tật đẩy người đến trước khối ngọc, phát hiện thấy nơi góc tối quả thật có chỗ lõm vào vừa sâu vừa lớn. Chẳng biết bên trong chứa gì, tôi run run đưa tay vào dò xét. Dọc theo khối ngọc, tôi cảm thấy nó lạnh chết đi được, cứ như đang đưa tay vào hầm băng vậy. Mãi đến khi tay tôi chạm phải thứ gì đó tròn tròn giống chiếc vòng, tôi nắm lấy, thấy có một chỗ nhọn nhô ra, liền dùng thêm chút sức, lại cảm

thấy hình như nó được dùng để đập vào một lỗ thủng nào đó. Điều này khiến tôi cho rằng kia là cơ quan then chốt, nhưng khi kéo mạnh, lại chẳng có thứ gì cả. Tôi liếm liếm môi, rút tay ra khoảng vài cm. Bỗng tôi nghe có tiếng lộp bộp, liền giật mình sợ hãi rút tay ra khỏi đó. Mọi người đều nhìn chăm chăm vào chỗ lồm kìa, nhưng qua khoảng ba phút cũng chẳng thấy rung chuyển đồi núi hay khối ngọc ầm ầm đổ xuống, sau tiếng bộp bộp nghe được thì không còn âm thanh gì nữa.

Tôi nghi hoặc nhìn Mạnh Cơ. Bà ta đang quỳ úp người úp xuống đất, nhìn chăm chăm vào khối ngọc. Tôi lùi lại, nhưng nó vẫn như cũ, một chút phản ứng cũng không có. Lúc này vai Mạnh Cơ không ngừng run lên, bà ta vẫn cứ chăm chăm vào khối ngọc vẽ Hoàng Hà cử khúc kia, cất lên tiếng cười thật thê lương, mặt vô cùng kích động nói: “Tại sao lại như thế....”

Lục tử thì thầm hỏi tôi: “Xảy ra chuyện gì?”

Tôi buồn bực lắc nhẹ đầu nói: “Mình chạm vào chiếc vòng sắt bên trong, đến tay cũng bị cắt, nhưng chẳng có chuyện gì cả, Lão Bạch, anh biết là chuyện gì không?”

Bạch Dực vẫn không dám thả lỏng, cứ nhìn chăm chăm vào khối ngọc, anh mở miệng nói: “Khối ngọc cử khúc Hoàng Hà được đặt trong Hà Bá thần điện cất giấu thứ quý khí sau cùng. Nếu tập hợp được toàn bộ quý khí, tôi đoán có thể khởi động được cơ quan then chốt. Nhưng giờ đây quý khí không xuất hiện, biểu thị rất rõ ràng là chúng ta chẳng có cách gì tiến vào Hà Bá điện cả.”

Tôi vừa nghe không còn cách gì thì lòng liền rối lên, muốn kéo thêm chiếc vòng lần nữa. Nhưng Bạch Dực đã cản lại, anh nhìn Mạnh Cơ, sau lại nhìn tôi nói: “Thứ trong miệng bà ta, cậu cũng đã thấy rồi đấy, đừng đến gần. Bà ta giờ đã không còn là Mạnh Cơ, càng không phải Tá Thọ bà, bà ta là Thần Hạng Hán.”

Lục tử nhăn mày thì thầm: “Không phải đâu.... Bà lão kia sao lại đùa mình như vậy?”

Bạch Dực nói tiếp: “Lúc trước, tôi đã nghi ngờ bà ta đem Thần Hạng Hán ép vào cơ thể mình. Nếu không, chẳng thể nào có nhiều tro tàn như vậy. Loại tro này do lửa Tam Muội đốt thành. Quả nhiên, Mạnh Cơ mở miệng, thứ trong cơ thể bà ta tiếp xúc với bên ngoài, đặc biệt là nơi âm khí nặng nề như chỗ này, liền hình thành trạng thái bạo phát. Bên trong Mạnh Cơ đã sớm thành tro tàn. Bà ta hiện tại chỉ là một cái xác trống rỗng, chống đỡ được đến tận giờ đa phần đều do bản mệnh của Tá Thọ bà. Giờ bà đang đánh ván cuối cuộc đời mình, là cược với chính thân sinh phụ thân. Tình thế xem ra Chu Văn Vương vẫn thắng trước một nước như cũ.”

Bạch Dực cúi đầu nhìn vào khối ngọc trước mặt Mạnh Cơ, nói: “Chín thứ này quả không sai, cái cuối cùng đặt vào hẳn là quý khí trọng yếu nhất. Tám cái còn lại... nếu tôi đoán không nhầm, đều bị Mạnh Cơ mang đi. Trong người bà ta chẳng phải thứ gì khác mà là Thần Hạng Hán. Nhân vật trong thần thoại được người thượng cổ cúng bái như con gái của Thần Mặt Trời. Hơi nóng và ngọn lửa nàng ta sở hữu không phải là Địa Ngục nghiệp hỏa mà Tam Muội chân hỏa thuần túy nhất. Còn Mạnh Cơ không biết đã dùng cách gì để chiếm được nguyên hồn của Thần Hạng Hán, hòa với người mình thành một thể. Nói chung chuyện sắp tới đây, rất có thể chúng ta phải chân trước vừa mở được quý chú, chân sau phải dung hợp với Thần Hạng Hán. Ngay bản thân bà ta cũng chẳng thể nào chống được sự tàn phá của Thần Hạng Hán, nên không thể mở miệng nói chuyện, vì vừa nói thì Thần Hạng Hán sẽ ngay lập tức có được không khí bên ngoài, phả ra năng lượng, sẽ làm bà ta bị bỏng từ trong ra đến ngoài, đau đớn thống khổ không thể nào tưởng tượng nổi. Hơn hết, chỉ khi nào cơ thể thành đồng tro tàn thì Thần Hạng Hán mới có thể dừng lại. Nói cách khác... Mạnh Cơ xong rồi.”

Tiếng cười của bà cực kỳ u ám và tuyệt vọng, nhưng bức tường vẫn như cũ, chẳng có gì xảy ra cả. Tôi không biết cuối cùng là chuyện gì xảy ra, lẽ nào chúng tôi không nên đến đây? Chết nhiều người như thế, là đang âm mưu điều gì? Qua một lúc lâu, bà ta cầm lấy một chiếc bình bằng đồng đen, tôi nhìn vào gần đấy, thấy xuất hiện gương mặt của một người đàn ông, ông ta cứ nhìn chăm chăm vào Mạnh Cơ. Nhưng Mạnh Cơ dường như không thấy, bà lặng lẽ ôm nó vào lòng ve vuốt, mỗi lần cử động, trên người bà lại rơi ra rất nhiều tro tàn. Bà ta cứ ngơ ngẩn nói chuyện với chiếc bình: “Cuối cùng đã tính sai, ta dùng tính mệnh của khuê nhi thế chỗ trốn khỏi đây, vốn muốn cứu chàng và khuê nhi, nhưng ta trăm tính ngàn tính lại quên mất năm đó chàng là người cuối cùng hoàn thành chỉ ý của phụ vương, tình nguyện tiến nhập luân hồi quỷ chú. Ba mươi sáu người đồng loạt chết, sinh ra chính ác quỷ trấn thủ chặt chẽ nơi này. Mà nay phong thủy từ lâu đã không còn như xưa. Đại Chu cũng tan thành mây khói. Sự cố chấp của chàng hủy hoại ta, cũng

là hủy hoại chàng. Ta nói chàng ngốc... chính là rất ngốc? Phàn Nhuế?”

Lúc Mạnh Cơ lẩm bẩm thì mặt người trên tường ngọc cũng bắt đầu chảy ra huyết lệ. Bỗng tôi chợt nhớ, hình như mình đã thấy qua tên này. Ngay chiếc bình kia cũng có khắc “Phàn Nhuế”. Lẽ nào... người mà Mạnh Cơ bỏ nhiều công sức muốn tìm và cứu ra?

Nhưng chuyện tình cảm thời đại kia, người hiện đại như tôi sao có thể hiểu nổi. Bà ta chẳng qua cũng chỉ là một tồn tại khác biệt, nên lời của bà tôi thật chẳng cách gì hiểu nổi, chỉ có thể từ mấy lời nói suy ra gút mắt của hai người nhất định vô cùng sâu sắc.

Lúc này, bà cực kỳ giống với một bà lão đã mất đi tất cả. Tuy dung nhan vẫn mỹ lệ, nhưng sự suy sụp và tuyệt vọng này chỉ có thể thấy ở một nữ quý ngàn tuổi. Bà ngẩng đầu dùng đôi mắt khóc không thành lệ nhìn chúng tôi. Trong đó lộ ra thần thái khiến chúng tôi cảm nhận được bà ta là một phụ nữ bị số phận trêu đùa. Thân thể bà bắt đầu rơi ra rất nhiều tro tàn, bà nói: “Đây là nơi quy túc cuối cùng của ta. Các người nếu muốn tiếp tục đi. Phải tìm được quý khí cuối cùng hay khác hơn chính là chìa khóa mở ra thần điện. Tìm được nó, các người có thể tiến vào. Nhưng... ta đã không còn thời gian...”

Lần đầu tiên tôi từ tốn với bà, hạ giọng hỏi: “Còn cách nào tìm được quý khí đó không?”

Bà vươn tay chỉ chỉ tôi, sau đó nói: “Các người có thể tìm được, nhưng cũng có thể không.... Các người có bao nhiêu thời gian, vì tám quý khí đã khởi động vị trí phòng tuyến trong thần điện này. Khi ấy bảy cửa vào khác sẽ phong kín. Các người nếu tìm không được.... Cũng là định trước sẽ phải chôn cùng thần điện này. Sơn hà cử đỉnh, Hoàng Hà cử khúc, nơi này là đại diện cho ngọn nguồn của Hoàng Hà...A!”

Ánh mắt bà bỗng nhiên sáng ngời, chẳng biết đang nghĩ đến điều gì, mà hướng về chúng tôi hơi mỉm cười, xong lại quay về khối ngọc lắc đầu nói: “Ta hiểu rồi... Thì ra là như thế a.... Ha ha, thì ra tính toán cuối cùng là ứng vào chính con. Bát khổ quý chú... thì ra là ý này. Phụ vương, con thắng chẳng nổi người, lần này chẳng còn gì để thua, con mệt mỏi quá rồi...”

Tôi nhăn chặt mày nhìn đôi mắt chẳng chớp lấy cái nào của Mạnh Cơ, rất muốn hỏi rõ bà ta xem rốt cuộc là chuyện gì. Nhưng lúc này bà ta đang nhìn lại, dường như thấy được gương mặt đang khóc ra huyết lệ trên khối ngọc kia. Bà ta run run hướng về khối ngọc, muốn dùng hết chút sức lực cuối cùng. Sức cùng lực kiệt, ngay cả bò lê đến đó cũng không nổi nữa. Bà ta chậm chậm hướng người xuống, đầu tựa vào chiếc bình bằng đồng đen đang ôm trong tay, hạ giọng thì thầm: “Ngóng trông chàng hề, quên trở về. Tuổi xuân tàn hê, nào thăm lại...”[1]

Giọng của bà theo câu thơ từ từ nhỏ dần. Qua một lúc lâu cũng không thấy Mạnh Cơ động đậy. Chúng tôi lặng lẽ nhìn bà, ai cũng không dám đến gần. Giọng Bạch Dực nghe có hơi khỏ sở, anh nói: “Quý khí tụ lại, nhưng không xuất hiện thứ quan trọng nhất, nên bà ta không thể thả được những ác quỷ nguyên thủy bị phong ấn nơi này. Cũng chính là người bà ta luôn miệng gọi Phàn Nhuế kia.”

Tôi nhìn mặt người, nó cũng trở nên vô cùng méo mó, cứ như đang điên cuồng muốn giãy ra, liền hỏi: “Tại sao?”

Mắt Bạch Dực hơi lóe lên, nói: “Nếu nhất định muốn tôi nói, thì chỉ có thể là ý trời.”

Lục tử cắt ngang lời chúng tôi, lo lắng nói: “Giờ phải làm sao đây? Bà ta chết rồi?” Cậu ta vừa dứt lời thì thân thể của Mạnh Cơ bỗng bùng lên ngọn lửa màu lam, thoáng cái liền thành một đồng tro tàn, lửa kia cũng không còn, biến vào hư vô.

Bạch Dực hơi sững sờ gật đầu nói: “Cuối cùng thì bà ta cũng đã chết triệt để.”

Lòng tôi trước những chuyện này vô cùng phức tạp. Cá nhân tôi vốn rất cảm hận người đàn bà tự tư tự lợi như bà ta. Nhưng lại nghĩ bà ta trải qua mấy ngàn năm tập hợp quý khí cũng là để giải phóng cho chồng và con thì không khỏi bi ai. Quả đúng là một tấn bi kịch....

Lục tử aiz một tiếng hỏi: “Câu cuối cùng có nghĩa gì? Bà ta hiểu được gì?”

Tôi lắc đầu, nhưng lại nhớ ra một việc. Nơi này là ngọn nguồn của Hoàng Hà.... Vậy phải chăng là nơi bắt đầu của toàn bộ chuyện xưa? Nhưng đến tận giờ tôi vẫn không thể hiểu nổi tại sao Chu Văn Vương lại nhất thiết phải tạo ra thần điện này, phải thiết lập loại chú thâm độc đến vậy?

Nơi này tiết lộ tin tức về Đại Vũ trị thủy, khởi nguồn của Hoàng Hà! Hà Bá thần! Những từ này như xuyên qua não tôi trong nháy mắt. Thoáng chốc tôi hiểu hết mọi chuyện. Tôi xoa trán cố suy nghĩ theo hướng đó, phát hiện mọi chuyện đều tạm thời thông suốt! Nguyên bản, nếu đây đúng là đầu nguồn, thì bất khổ quỷ chú vốn không hề được phá giải! Tất cả đều là một thể cục, gọi là luân hồi cũng được! Chúng tôi chỉ đang lặp lại chuyện của mấy ngàn năm trước. Căn bản chẳng có quỷ chú gì hết. Quỷ chú chỉ là dẫn dụ. Dẫn dụ chúng tôi đến đây mới là chuyện vô cùng then chốt. Mà Mạnh Cơ trong câu cuối cùng của mình cũng đã hiểu rõ mọi chuyện: “Thì ra tính toán cuối cùng là ứng vào chính con” Nếu như tất cả đều được tính toán tốt, như vậy giờ đây chúng tôi cũng chỉ đang thuận theo một diễn biến nào đó mà thôi. Tôi đổ xuống mồ hôi lạnh nhìn Bạch Dực, mắt đầy mâu thuẫn, nói: “Anh còn gạt chúng tôi những gì? Giờ nói hết ra đi!”

[1] Nguyên văn: “Lưu linh tu hề đảm vong quy/ Tuế ký yền hề thực hoa dư?” (,) Là hai câu thơ trong bài Sơn Quỷ của Khuất Nguyên.

Đường cùng khó thoát_Hết)

91. Chương 90: Hà Bá Khóc (nhất)

Bạch Dực lặng yên nhìn chăm chăm vào tôi, mắt anh thoáng qua mâu thuẫn, nửa muốn nói, nửa lại thôi. Tôi cho rằng anh sẽ mở miệng, nhưng người vừa định nói lại thu về ngay. Bên ngoài vẫn nghe được tiếng gió thổi vù vù như cũ, thật giống như ác quỷ đang rít gào điên cuồng tự đắc, bầu không khí giữa ba người chúng tôi một lần nữa lại giá lạnh đến cực điểm.

Sau cùng, chỉ còn ba chúng tôi sống sót, đến Mạnh Cơ còn không tránh được cái chết, nhưng Hà Bá diện thật sự vẫn chưa hề xuất hiện. Lòng tự nói thầm, tôi hoang mang không biết suy đoán của mình rốt cuộc có chính xác hay không, thế mà Bạch Dực lại gạt tôi rất nhiều chuyện, đây là điều không cần nghi ngờ. Càng tiến lên, sự tình càng bị sương mù bao phủ, dường như sẽ chẳng bao giờ tìm được chân tướng của sự thật. Tất cả đều bị một bàn tay vô hình dẫn dắt, nhưng tôi lại phát hiện ngay giữa lúc sương mù dày đặc nhất, có một dấu hiệu nhỏ bé đã lộ ra. Từ khi Tá Thọ bà hiện thân, tôi có cảm giác Chu Triều cũng không phải là căn nguyên của tất cả. Ngay từ đầu chúng tôi đã sai lầm, Chu Văn Vương chẳng qua cũng chỉ là người kế thừa bí mật. Tất cả để che giấu một bí mật trọng đại, nó chắc chắn có liên quan mật thiết đến sự kiện Đại Vũ trị thủy và việc biến mất của chín dị nhân cùng sơn hà cửu đỉnh. Nếu nói chín dị nhân là nhóm người chịu quỷ chú đầu tiên nhất, không... không thể nói như vậy, hay chín người kia cũng không phải quỷ chú gì cả. Thế nhưng thứ đó thật sự có “bản thể nguyên thủy” tồn tại, mà cái gọi là “bản thể nguyên thủy” này chính là khởi nguồn chân chính của mọi chuyện. Nó chính là nguyên nhân dẫn đến việc mở ra chiếc hộp Pandora khiến nhân vật như Chu Văn Vương cũng vì che giấu giúp mà thiết kế ra thần điện vô cùng quỷ dị và khó lường này. Về phần Bạch Dực, anh hẳn đã biết được chút tin tức khởi thủy, và đã đoán ra được hiện tại đang xảy ra chuyện gì, nhưng cũng chẳng thể ngăn cản. Nói tóm lại, nếu anh có khả năng ngăn cản, thì chuyện đã không đến như vậy rồi. Chính Bạch Dực cũng có thể đoán được tất cả chỉ là một âm mưu và đây là kết quả sau cùng mà anh sắp xếp. Nghĩ lại, về phía bản thân tôi, Bạch Dực chẳng lúc nào không bảo vệ, còn những chuyện khác chỉ là những manh mối mông lung mơ hồ.

Bạch Dực vẫn nhấn chặt mày như cũ. Qua một lúc lâu, Lục tử không chịu nổi sự lặng yên ngọt ngào của không khí bức bách này, liền nhịn không được mà mở miệng nói: “Thật ra....”

Bạch Dực ra dấu cắt ngang lời của Lục tử, vẫn nhìn tôi chăm chăm nói: “Em nghĩ sự thật là gì?”

Tôi thở dài thườn thục, thân thể đang bị thương rất nặng, giờ lại phải căng não ra với mấy vấn đề này, khiến thể lực của tôi tiêu hao nghiêm trọng. Tôi loạng choạng ngã ngồi xuống. Lúc này, thật vô cùng thêm một điều thuốc, ít ra cũng có thể giúp tôi khống chế được lý trí đang rối loạn. Tôi vuốt mái tóc rối bời như cỏ dại, phát hiện so với tướng tượng của mình thì nó dài hơn rất nhiều, bực mình vén lên, ôm đầu nói: “Sự thật, ha ha, tôi sao biết sự thật là gì? Anh dù gì cũng không tiết lộ toàn bộ về quỷ chú. Tôi biết anh chỉ cho tôi biết một phần thôi. Còn... một phần khác, hẳn là anh đã nói khác, anh thế mà không dám đề cập đến. Mạnh Cơ bị anh đưa đẩy, tôi cũng bị anh làm ơ hồ đủ rồi. Thật ra, tôi luôn thấy rất kỳ quái, vì sao anh đối với tất cả đều quen thuộc đến thế, dù anh chỉ là thể hệ sau này. Có vài lần tôi gần như cho rằng anh là hậu duệ của dòng dõi Gia Cát. Nhưng tôi lại nghĩ, thật ra mọi chuyện đều do anh nắm giữ. Tôi có

nói sai không, thật ra Mạnh Cơ cũng bị anh xếp đặt. Anh tuyệt không hy vọng nữ quý này là người cuối cùng tiến vào thần điện, bởi anh muốn chính anh là mới là người cuối cùng.”

Tôi không nói thêm gì nữa, bởi càng nói sẽ càng khó nghe, chỉ lặng yên ngẩng đầu trừng mắt nhìn anh. Lục tử có vẻ vô cùng kích động, ánh mắt Bạch Dực càng trở nên phức tạp. Từ trong đôi mắt kia tôi cảm nhận được sự ưu thương, sợ hãi, đau buồn không nói nên lời. Sau cùng, dường như anh đã quyết phải lựa chọn, thở dài một hơi, lặng lẽ với tay vào balô. Vai của tôi và Lục tử đều run lên, cho rằng anh sẽ đem ra thứ gì khủng khiếp lắm. Nhưng anh chỉ lấy ra cái bao kiếm, gỡ mảnh vải quấn quanh nó, anh đưa cho tôi nói: “Nếu em quan tâm đến sự thật như thế thì kéo cái vòng kia một lần nữa. Đương nhiên sẽ cảm thấy thứ gì đó sắc nhọn, thì nhân đó hãy tra bao kiếm này vào. Ngay từ bây giờ, tôi sẽ không gạt em bất cứ chuyện gì. Nhưng sự việc không nằm trong khống chế của tôi, em chọn phải đối mặt với sự thật, tương đương với đem tính mạng của ba người chúng ta ra đặt cược. Bước vào Hà Bá điện chân chính nghĩa là hoàn thành ải khổ sau cùng. Khi ấy, chuyện sống chết không thể nào đoán trước được. Nếu... quả thật có xảy ra chuyện gì, tất cả đều do sự cố chấp của em. Bất khổ vốn đã hoàn thành triệt để, em còn muốn vào sao? Em đồng ý đem ba mạng người chúng ta ra đánh cược với một thứ gì đó không rõ sao?”

Tôi cầm lấy bao kiếm, ngẩng đầu nhìn hai người. Thái độ của bọn họ đều vô cùng phức tạp. Vốn dĩ tôi đã đoán được kết cục của các phiên bản bất khổ, cũng đoán được mình sẽ chết ở đây nhưng không phải là cách như thế này. Tôi vốn chẳng biết làm sao nữa những hiểu biết về bất khổ trong quá khứ đều không thêm được gì, chuyện đến hiện giờ đã không cho người khác có cơ hội chủ động chọn lựa, ngược lại, tất cả đều đổ dồn vào sự lựa chọn của tôi. Nhưng nếu suy nghĩ kỹ càng, hiện tại là lúc phù hợp với ngụ ý của bất khổ quý chú nhất. Tất cả đều do ý niệm của tôi mà thành, cũng do tâm của tôi mà định. Lựa chọn hay là tôi ngay lúc này đang phải đối mặt với uy hiếp sau cùng. Tôi nhả chặt mày, chăm chú nhìn vỏ kiếm trong tay, hỏi: “Nếu không tiến vào, chẳng lẽ chúng ta còn đường khác để đi sao? Chúng ta không phải đều vướng vào nguyên rủa, không có cơ hội chạy trốn sao?”

Bạch Dực lắc đầu nói: “Kiếp này sẽ không đâu, vì mọi người đều đã đến đủ. Quý chú vốn đã luân hồi. Số trời đã định, chín vong hồn mới sẽ thay thế chúng ta. Ít nhất vài thập niên sau này, thậm chí đến lúc chúng ta chết, quý chú sẽ không lại có cơ hội xuất hiện. Nếu chúng ta ra ngoài ngay lúc này, Hà Bá điện sẽ phong bế một lần nữa cho đến lần luân hồi tiếp theo. Điều này gần như chẳng tồn tại trong khả năng của chúng ta...”

Tôi nhìn chằm chằm vào bao kiếm, nghi hoặc hỏi: “Hay? Vẫn còn cách nào đó để chúng ta không cần phải chạy trốn...”

Bạch Dực nhìn về phía bức tường gió nói: “Đừng quên, còn thứ vô cùng phiền phức ở ngoài đó...”

Tôi ngồi xổm trên mặt đất, chẳng nói gì nữa. Tay cứ cầm khư khư bao kiếm bằng đồng đen. Không biết từ lúc nào, đầu tôi lại vang vọng tiếng niệm kinh rất kỳ quái. Lúc đầu chẳng nghe ra âm thanh gì, nhưng dần dần thứ kia là càng rõ rệt, tốc độ niệm cũng càng nhanh, nhưng lại không giống như những lần trước đây. Hiện tại, giọng đọc kia khiến đầu tôi đau đớn tưởng chừng nứt toác ra, nhưng nó lại khiến tôi cảm nhận được sự bi ai vô cùng sâu sắc, như có một oan hồn mang đầy thống khổ cứ không ngừng dùng ngôn ngữ của mình rên rỉ bên tai tôi vậy. Giọng điệu kia tràn đầy mê hoặc, tôi bị nó làm cho buồn bã dị thường, cả đầu giờ đây đều là mồ hôi lạnh. Tôi nắm chặt thêm bao kiếm, bỗng nhiên xuất hiện một ý tưởng kỳ quái, là thôi thúc muốn bạo động. Tôi như thấy vật gì đó rất thiết tha muốn được người khác mở ra, mà quan hệ của nó với tôi lại vô cùng khó hiểu. Nhưng nếu đúng như lời Bạch Dực nói thì chúng tôi đã thoát khỏi vận rủi, chỉ cần chúng tôi rời khỏi đây....

Cái đầu lại chẳng cho phép tôi được suy nghĩ. Khi tôi dừng lại trần trở thì những chú ngữ kia sẽ trở nên rất nhanh và dày đặc. Mồ hôi từ trán tôi chảy xuống càng nhiều, tôi không biết tại sao nó lại ẩn sâu trong đầu mình, nhưng tất cả khởi nguồn đều ở trong đó. Đáp án cuối cùng là gì? Chu Văn Vương che giấu bí mật gì? Còn điều tôi quan tâm nhiều nhất, thứ đó có liên quan gì với Bạch Dực? Rốt cuộc anh là ai? Mà tôi giữ vai trò gì?

Chú ngữ cổ quái này cứ liên tiếp, bóp nghẹt khiến tinh thần của tôi rối loạn cực độ. Tôi tiến vào là có thể biết tất cả, mà biết tất cả đối với tôi có ý nghĩa gì, không tiến vào có hơn không. Tiến vào cũng chưa chắc còn mạng để trở ra, đến nước này rồi, chúng tôi cách cái chết có là bao. Còn chuyện gì phải lo? Đầu tôi

hỗn loạn chuyển động, cuối cùng tất cả chú ngữ đều biến thành một câu, gào rú đâm xoáy vào não tôi: Bí mật tối hậu của sơn hà cửu đỉnh đang gần trong gang tấc!

Tôi nuốt nước bọt, lúc gần như chuẩn bị cầm bao kiếm vào thì đột nhiên bị thứ gì đó gán lại. Cúi đầu phát hiện thì ra là một tảng đá. Nó nhìn có hơi quen, lúc này đầu tôi bỗng phát ra tiếng lanh lảnh. Loại âm thanh này tuyệt không phải của người đang sống trên dương thế, nhưng nghe rồi tôi liền nhận được ngay, không phải ai khác là giọng nói của Nhạc Lan, chỉ là giọng của em ấy nghe vô cùng lạnh lẽo và run rẩy. Em hầu như cố dùng hết sức, đau đớn mà hét lên: “Tiến vào sẽ chết.”

Cả người tôi vì giọng nói này mà run lên bần bật, cảm thấy chú ngữ thoảng cái đều biến mất. Bọn Bạch Dực vẫn nhìn tôi như cũ, chờ tôi đưa ra lựa chọn cuối cùng. Tôi nhìn Bạch Dực một chút, sau đó loạng choạng quy xuống, bao kiếm trong tay cuối cùng cũng dần được thả lỏng ra. Tôi ngồi xồm trên đất, vai rũ xuống nói: “Đi thôi, chúng ta rời khỏi...”

Tôi trả bao kiếm cho Bạch Dực, anh thở hắt ra cầm lấy nó, nói: “Bỏ đi... Quý chú cuối cùng cũng bị phá. Chúng ta về đi, sau khi trở về... Anh sẽ nói tất cả với em.”

Tôi lau mồ hôi lạnh trên mặt. Bạch Dực với tay dịu tôi, tôi nương theo sức của anh đứng lên. Nói: “Trở về... tôi thật chịu không nổi.”

Nhưng thật không ngờ, ngay lúc Bạch Dực đỡ tôi, chuẩn bị hành lý để rời khỏi thì Lục tử lại chặn tôi lại. Ánh mắt cậu ta bỗng vô cùng nghiêm túc, lắc lắc đầu nói: “An Tung, không được đi, chúng ta giờ đây vốn không thể quay về.”

Tôi hỏi: “Ý cậu là sao?”

Cậu ta nhìn Bạch Dực, sau đó nhìn tôi nói: “Cậu không cảm thấy tất cả chúng ta đều phát triển theo kế hoạch của người nào đó sao? Mà người này, mình cũng không biết chắc có đúng là anh ta hay không” Nói xong cậu ta ra sức liếc cho Bạch Dực một cái.

Khi cậu ta vừa cứng rắn nói xong, tôi cảm thấy cánh tay của Bạch Dực đang đỡ lưng mình hơi run lên. Tôi nghiêng đầu nhìn anh một chút, mặt vẫn lạnh lùng như cũ. Tôi thở dài nói: “Giờ không phải là lúc nói chuyện này. Nếu chúng ta đã phá được quỷ chú, thì không cần phải...tiến sâu vào làm gì. Toàn mạng ra ngoài vẫn tốt hơn mà.”

Cậu ta lắc đầu, khoát tay nói: “Nếu đúng thật là thế, mình đương nhiên đồng ý vô cùng. Mình đến đây vì tiền, giờ có mấy thứ này coi như cả đời ấm êm. Nhưng giờ đây hành lý thiếu thốn, chúng ta vốn chẳng thể quay về. Đừng quên, ngoài kia không phải là chỗ nghỉ ngơi du lịch gì mà là đại tuyết sơn. Cậu nghĩ có bao nhiêu người trải qua những chuyện như vậy còn có sức để xuống núi?”

Lục tử vừa dứt lời, ba người chúng tôi bỗng chốc cùng rơi vào nỗi tuyệt vọng như nhau. Tôi thầm nghĩ: Không sai, Mạnh Cơ vốn không để lại bất cứ thứ gì cho chúng tôi. Trong túi của bà ta chỉ có quỷ khí. Với số hành trang ít ỏi này ra ngoài mới thật sự là bước vào con đường chết. Lúc này chúng tôi giống như thú cùng đường, lòng chán nản tột độ. Nhưng dù rơi vào hoàn cảnh như vậy, con người vẫn không muốn vứt bỏ quyền được sống. Tôi tuyệt vọng hỏi: “Vậy cậu có cách gì không?”

Lục tử thở nhẹ dùm tóc, sau đó nói: “Lúc ở chân núi, mình đã dự liệu được tình cảnh này. Đừng nhìn mình như vậy, ngay từ đầu mình đã đề phòng bọn người trong bang của lão Tề què, không ngờ chuyện diễn ra lớn đến vậy, vì thế mình chẳng cách nào nói rõ được. Chúng ta giờ đang ở trung tâm của núi Mã Thấm Bảo Lộc, nếu đúng như thế thì vẫn còn một con đường sống đấy. Mình đã bảo người của mình đến đây theo hướng khác, bổ sung trang thiết bị ở những điểm khác nhau trên ngọn núi hùng vĩ này. Mấy thứ đó cũng chẳng là bao, chỉ là vài bộ quần áo và ít thực phẩm cần thiết. Mình vốn không biết Hà Bá điện các cậu muốn đến là chỗ quỷ quái như thế này, nhưng đối diện với cuồng phong cùng sông băng trực giác đã luôn sẵn sàng chuẩn bị để tháo chạy. Đây là lý do tại sao mình lúc nào cũng nhìn chằm chằm vào GPS, để luôn đảm bảo vị trí của chúng ta không vượt ra khỏi điểm tiếp tế. Theo phân tích sơ lược của mình, nếu chúng ta giữ nguyên thế này ra ngoài, vẫn có thể cấp tốc đến điểm tiếp tế. Thế thì gần như được cứu rồi, bất quá khi chúng ta dẫn thân vào đây đã không còn chỗ tiếp tế nào cả, vì trang bị của chúng ta đều bị đám người do Tá Thọ bà để lại phá hỏng cả rồi. Cho nên chúng ta vẫn phải bước trên con đường này, rơi vào tình trạng như hiện nay, chết là chuyện tất nhiên.”

Tôi nghiêng rằng, cái tên Lục tử này quả nhiên quá giảo hoạt, không hổ là siêu nhân hậu cần, dẫn cậu ta theo hẳn sẽ có đường lui. Nhưng nếu nói như vậy đường lui bây giờ đã thành đường cùng rồi. Lẽ nào ông trời muốn tuyệt đường sống của chúng tôi? Nói gì thì bọn họ vẫn còn chút hy vọng, còn tôi thì sao? Lòng tôi cũng rất rõ ràng, có tiến vào hay không vẫn là mịt mù. Tôi cắn môi, cố kiềm chế cảm xúc của mình. Bạch Dục muốn nói gì đó, nhưng lúc này tôi đã hạ quyết tâm, khoát tay với anh nói: “Lục tử nói không sai, với mấy thứ này, chúng ta không thể nào ra ngoài được. Chi bằng...dứt khoát cực một ván, đối với các người mà nói kia cũng là chú thứ tám, cho dù... cho dù là chết, các người vẫn có một cơ hội.”

Lục tử nghe tôi nói vậy thì ngậy ra một chút, mặt cũng lộ vẻ ngưỡng. Cậu ta vô cùng xấu hổ nhìn Bạch Dục hỏi: “Thế thì ... cơ hội thoát ra có nhiều không?”

Bạch Dục hơi giận Lục tử, nhưng chẳng còn cách nào khác, cứ thế trở về cũng sẽ chết. Anh nhìn chăm chăm vào mặt tường nói: “Đến thành công còn không nắm được, nói thật, các cậu tới được chỗ này là điều tôi chẳng thể nào ngờ đến vì... tôi mang theo ký ức này. Nhưng nếu tiếp tục đi vào, tôi thật không đảm bảo được chuyện gì cả. Các cậu vốn không biết tại sao lại có sơn hà cửu đỉnh.”

Tôi và Lục tử thoáng nhìn nhau, Lục tử đáp: “Theo sách cổ ghi lại, sơn hà cửu đỉnh trước kia là sau khi Đại Vũ trị thủy thành công, để tưởng niệm chín đại long mạch của sơn hà, cũng là biểu hiện vị thế của mình trong lòng sơn hà xã tắc mà tạo thần khí, sau dần hình thành đại đỉnh cúng tế trời đất, rồi Thái Sơn phong thiện[1], mưu đồ đoạt quyền sớm nhất cũng từ đó mà ra.”

Bạch Dục nghe xong cười nhạt một cái, nói: “Nghe thối lắm. Mấy thứ đó lúc xa xưa chẳng để làm gì ngoài trấn hân cả, chính là tạo ra uy hiếp với chín linh hồn ở ven bờ chín con sông lớn nhất Hoa Hạ —— Hải Hà, Liêu Hà, Hoàng Hà, Hoài Hà, Tùng Hoa Giang, Trường Giang, Châu Giang, Lan Thương Giang, Tiền Đường giang. Năm đó Đại Vũ cầu chín kỳ nhân giúp sức, trị thủy thông hà, đem nước sông dẫn vào biển rộng, cứu châu thu về một mối. Chuyện này vốn là bí sử, các cậu sẽ chẳng bao giờ hiểu cũng như tin được. Đại vũ trị thủy, công tại xã tắc, nhưng các cậu lại không thể ngờ một... chuyện khác. Cả đời ta bị hủy cũng vì chuyện đó. Nói chung, muốn vào thì cứ vào. Như thế... rất có thể cậu sẽ đối mặt với thứ chẳng phải sinh tử, Tá Thọ bà chính là như vậy không sinh cũng không tử.”

Tôi mím chặt môi, nhìn chăm chăm vào đồng tro tàn của Mạnh cơ trên nền đất kia. Tôi có thể lựa chọn được sao? Lòng tôi rất rõ ràng, tôi vốn không thể! Tôi lắc lắc đầu gắng gượng cười lên, ý bảo Bạch Dục buông tay. Mắt anh đầy lạnh lẽo, không nói thêm gì nữa, nhanh chóng trao bao kiểm lại cho tôi.

Lục tử rất hoảng hốt trước quyết định của tôi, cậu ta lắp ba lắp bắp nói: “Cậu... cậu có sợ hay không? Lỡ như... thứ đó...aiz!”

Sự lựa chọn này giờ đã bức đến không còn đường lựa chọn, thì ra tất cả đều không để cho người khác quyết định. Tôi phải nghĩ đến mạng sống của hai người kia, nên bất kể thế nào cũng không thể buông xuôi được. Những trần trở trước đây của tôi vốn là lãng phí tình cảm, xem ra ông trời muốn tôi phải rơi vào cảnh bất khả kháng. Tôi cầm bao kiểm liếc nhìn cậu ta, sau đó cố nói thật tự nhiên: “Cậu nói lắp từ khi nào thế? Có gì phải lo? Chúng ta có phải tàn binh bại tướng đi quyết đấu với mấy con quái vật ăn thịt người ngoài kia đâu? Nghe mình đi, mình không phải vì mọi người, mình cũng sợ ỉn lắm, nhưng nhất định phải đương đầu, phải thận trọng nắm lấy cơ hội, nhất thiết phải trở lại cuộc sống trước đây. Hừ! Các người đừng có bày ra cảnh tiền đưa mùi mẫn như thế mà.”

Tôi khoa trương nhổ nước bọt xoa xoa hai tay, cầm lấy bao kiểm: “À, thứ đồ chơi này thật đáng giá với tôi nha.” Tôi cẩn thận xem xét nó, vỏ ngoài mang phong cách cổ xưa nhưng gần như chẳng được trang trí gì, chỉ có phần chóp mũi được gắn vào một họa tiết vô cùng cổ quái. Vì quá trừu tượng nên tôi nhìn cũng không hiểu gì cả. Tôi bước lên cầu thang, một lần nữa đưa tay vào chỗ lõm, quả nhiên có thứ gì đó sắc bén đưa ra cùng chiếc vòng. Tôi thật cẩn thận tra bao kiểm vào, sau đó tôi cảm giác như trong chỗ lõm kia có thanh kiếm đang dính chặt vào tay mình, tôi quay đầu lại nhìn thoáng qua Bạch Dục, anh gật đầu nói: “Rút ra đi.”

Thế là tôi cố sức kéo, cảm thấy như mình vừa rút khỏi chỗ lõm thứ gì rất nặng vậy. Ra được phân nửa thì phát hiện đó là một Thanh Đồng kiếm, nó rất có trọng lượng, trong nháy mắt tôi tưởng như không nắm giữ nổi. Lục tử vừa thoáng thấy bao kiểm thì che miệng quát lên: “Đây là thần khí nha.... Lẽ nào trên thế giới lại có thứ này? Thần thoại có thật sao?”

Tôi không có thời gian để nghĩ xem cậu ta đang nói điều gì. Lúc Bạch Dực nhìn thấy bảo kiếm, mắt anh bỗng có vẻ như vô cùng kháng cự. Nhưng tôi hoàn toàn chắc chắn anh có biết vật này, nếu không thì đem bảo kiếm theo làm gì? Tôi nghi ngờ nhìn Bạch Dực, anh phất phất tay bảo tôi đưa kiếm ỳnh. Tôi bước xuống cầu thang, trao nó cho anh, trong nháy mắt, tôi không biết mình có bị ảo giác hay không khi nhận thấy tay Bạch Dực hơi run lên, mà thanh kiếm kia dường như phát ra tiếng kêu rất trầm. Nhưng đó cũng chỉ là chuyện thoáng qua trong nháy mắt, Bạch Dực rút bảo kiếm ra, tôi thấy chuôi kiếm được chế tạo cực kỳ đẹp, có thể nói là vẫn giữ nguyên cái thần vốn có. Ngẫm lại, trải qua mấy ngàn năm lịch sử, bảo kiếm của Việt Vương Câu Tiễn ngày nào cũng đã hao mòn theo năm tháng. Thế nhưng thân kiếm này vẫn xanh màu đồng như cũ, hơn hết từ bản thân nó tôi cảm nhận được một loại khí lạnh trước giờ chưa từng có. Gọi nó là thần khí, thật không có gì quá đáng.

Tôi hỏi: “Đây là kiếm gì?”

Bạch Dực nói: “Tị Thủy Kiếm.”

Tôi mù mờ không hiểu cho lắm, Lục tử thấy vậy liền vội giải thích: “Đại Vũ trị thủy có ba thứ thần khí. Một là Hà Đồ (~ Bản đồ sông nước), hai là Phách Sơn Phủ (~ búa bổ núi), còn có một thứ trong thần thoại gọi là Định Hải Thần Châm, sau được Ngô Thừa Ân, tác giả của Tây Du Ký viết lại thành bình khí của Tôn hầu tử, nhưng theo nguyên bản cổ xưa nhất đó không phải là gậy gộc chi cả mà là một thanh kiếm. Chính là Tị Thủy Kiếm (kiếm tránh nước) nghe nói kiếm này nước gặp liền rút ngay, trăm yêu trừ tà rất có năng lực. Ngày xưa, yêu quái ở Hoài Hà cũng bị kiếm này chém chết. Mình cứ tưởng đó chỉ là thần thoại, không ngờ thứ này lại tồn tại ngoài đời thật.”

Tôi nhìn bọn họ hỏi: “Đây là thứ quý khí cuối cùng?”

Bạch Dực lắc đầu, anh nhìn bức tường ngọc nói: “Không phải, thanh kiếm này không phải quý khí. Nhưng nhờ nó chúng ta sẽ tìm được thứ quý khí cuối cùng còn giấu trong bức tường ngọc kia. Vì Mạnh Cơ không sống được đến khi Hà Bá điện hoàn thành, nên chỉ biết bấy nhiêu thôi, càng không biết bước sau cùng nhất thiết phải có Tị Thủy kiếm.”

Tôi liền thần thốt, hỏi: “Tại sao anh biết?”

Mắt anh có chút thờ ơ, thì thầm: “Thanh kiếm này vốn dĩ thuộc về tôi.”

Tôi và Lục tử cùng nghi ngờ nhìn thoáng qua nhau. Anh ra dấu bảo chúng tôi lùi về sau, tôi cứ nghĩ anh sẽ làm pháp thuật bí hiểm gì lắm, không ngờ anh chỉ vung đại tay lên, một kiếm bổ ra bức tường ngọc khiến nó nứt một đường lớn. Vì anh cũng bị mất máu nghiêm trọng, nên vừa hạ kiếm xuống thì cả người đã đứng không vững, tôi liền vội vàng đỡ lấy anh.

Bất quá, giây tiếp theo tôi không phải dìu anh mà là túm lấy anh kéo ghì ra sau. Bởi từ chỗ hổng của miếng ngọc bỗng ào ạt tuôn ra một lượng lớn nước. Tôi chỉ vào bức tường hỏi: “Trong ngọc sao lại có nước?”

Anh không trả lời tôi, mà cứ nhìn trừng trừng vào chỗ nước đang mạnh mẽ chảy kia. Tôi bỗng phát hiện bậc thềm nơi này thì ra được thiết kế vô cùng tinh xảo diệu kỳ. Mỗi bậc thang là một chiếc ao nhỏ, nước tuôn ra đều chảy vào những chỗ lõm này. Địa thế nơi đó rõ ràng trùng xuống rất nhiều, khiến cho chỗ chúng tôi đứng biến thành một mô đất trũng ở trung tâm. Sau đó, các bậc thang dần biến thành một chiếc bệ hoa sen, nơi của chúng tôi giờ đây lại có hình dáng của một đóa thủy liên hoa khổng lồ. Chúng tôi đều bị công trình dẫn nước kia làm cho vô cùng kinh ngạc, một lượng lớn nước như vậy nhưng hề dính tới chúng tôi, chỉ chảy theo những con rãnh tạo nên những dòng khác nhau. Lúc này, có tất cả chín nhánh cùng nhau đổ xuống, hình thành nên chín thác hoa sen nối tiếp nhau cực kỳ mộng ảo. Vì các dòng chảy vừa lớn vừa xiết nên khối ngọc đã hoàn toàn bị che lấp, quan cảnh nơi này quả thật rất giống với Đông hải long cung, tất cả đều do nước tạo thành.

Khoảng mười phút trôi qua, thế nước trở dần trở nên ôn hòa, chúng tôi cũng từ từ nhìn thấy khối ngọc bị Bạch Dực chém nứt. Vì lượng nước ngấm tuôn ra rất lớn, nên vết nứt dường như khuếch đại hơn. Bỗng tôi cảm thấy hình như có thứ gì đó đang ở trong cái rãnh kia.

Tôi đưa mắt nhìn thoáng qua Bạch Dực, anh gật đầu nói: “Đó chính là quý khí cuối cùng”. Nói xong anh mặc kệ dòng nước lạnh thấu xương trực tiếp đưa tay cầm lấy nó. Sau đó chúng tôi thấy trên tay anh là một

cái mặt nạ bằng đồng đen. Cả người Bạch Dực đều run lên vì lạnh, anh run rẩy nói: “Đưa Huyền Hoàng bích cho tôi.”

[1] Vua chúa lên núi Thái Sơn cúng tế trời đất

92. Chương 91: Hà Bá Khóc (nhị)

Tôi lấy ra Huyền Hoàng bích, không ngờ thứ có khả năng hút âm khí mạnh như miếng ngọc này cũng bắt đầu ngả sang màu xanh nhạt và toát ra khói lạnh mờ trắng. Bạch Dực cầm lấy, sau đó dùng Tị Thủy kiếm vẽ vào vết máu trên tay, Huyền Hoàng bích dần trở về màu sắc vốn có, anh nhìn chúng tôi nói: “Thứ này là quý khí cuối cùng.” Xong lại chỉ vào trong rãnh đen: “Toàn bộ nơi này đều được dựng lên vì nó.”

Tôi chiếu đèn pin xem thử, nhìn thấy rồi thì buột miệng kêu lên. Cái mặt nạ kia hoàn toàn không có các bộ phận trên mặt, chỉ là một mảng trống. Quái dị nhất chính là nó chỉ có cái đầu như tượng thạch cao bị lỗi, cũng chẳng có lấy thân thể.

Tôi hỏi: “Là mô hình?”

Bạch Dực lắc đầu nói: “Là đầu”

Lục tử nhìn nó có hơi sợ sệt, thì thầm: “Sao giống như cái bánh nướng Sơn Đông lớn thế? Lại không có mắt mũi? Đến một chút... cảm xúc của xác người cũng không có?”

Bạch Dực nói: “Nó đâu phải đầu người. Thứ này là thủ cấp của quái thú thời hỗn mang. Sơn Hải kinh có viết: Công dụng của thủ cấp này chẳng khác gì Huyền Hoàng bích. Ngoài ra, nó còn một điểm trọng yếu là có khả năng ngăn ngừa đồ đồng rỉ sét. Đó là lý do vì sao thanh kiếm này một chút hao mòn cũng không có.”

Tôi chạm vào khối bánh nướng kia nói: “Vật chống oxy hóa cao cấp?”

Bạch Dực hơi vung vẩy cái mặt nạ nói: “Không sai.”

Lục tử cũng rất thích thứ kia, có vài lần cậu ta muốn cuỗm lấy, nhưng dù thế nào cũng không dám làm. Xét cho cùng thì chạy thoát thân vẫn quan trọng hơn, đành phải hậm hực bỏ qua. Sau lại nhìn chằm chằm mặt nạ trong tay Bạch Dực nói: “Thứ này là một trong tám quý khí?”

Anh gật đầu nói: “Đúng thế, muốn đi tiếp cần phải áp sát vào nó. Người mang mặt nạ này sẽ thấy xung quanh thay đổi, có những thứ mắt thường như chúng ta không thể nhìn được. Nhưng chỉ mỗi An Tung mới mang được nó.”

Lòng tôi thầm giật mình hỏi: “Lẽ nào dành cho người vô hồn?”

Anh lắc đầu, nói: “Không phải thế, Mạnh Cơ không hiểu được ý nghĩa thật sự của người vô hồn. Mắt trái và dòng máu của chính bản thân cậu mới là điều then chốt. Nói chung, nếu thật sự muốn tiến vào vào Hà Bá điện nguyên thủy, nhất định phải là cậu đi, bằng không chúng ta không tìm được đường đâu.”

Lục tử nắm chặt tôi lại nói: “Cậu chờ một chút, lão Bạch, anh nói xem, mang mặt nạ này vào có nguy hiểm gì không?”

Anh mím chặt môi, sau đó như đã hạ quyết tâm thật lớn mới mở miệng nói: “Không biết, từ lúc này các cậu đừng hỏi tôi xem có nguy hiểm gì không. Vì lần này chúng ta bước vào là ý nghĩa chân chính của mộ phần. Nó vốn không nên tồn tại, nhưng Chu Văn Vương lại tạo nên, việc làm của người cũng giống như quyết định ngày hôm nay của An Tung, cũng vì thế nên người mới hao tâm tổn trí để niệm phong thứ bên trong đó...”

Lục tử nghiêng rằng nói: “Sao lần nào anh nói cũng đều như đọc kịch bản thể a? Có thể dừng diễn văn nghệ nữa hay không? Anh thành thật nói cho tôi biết là cái thứ quý này, con mẹ nó, khi tiểu An mang vào, có gặp nguy hiểm không!”

Bạch Dực nói: “Cậu ta sẽ biến thành pháp sư, sau đó tìm được lối đi thật sự bên trong mộ phần của Phùng Di Nhân.”

Tôi nghe Bạch Dực nói những lời này, lòng bỗng dấy lên niềm xúc động lạ kỳ. Tôi phát hiện đường nét của mặt nạ trong tay Bạch Dực cũng không phải quái thú giương nanh múa vuốt gì, mà là một gương mặt cực kỳ cổ quái. Kia không thể phân biệt nổi là nam hay nữ, nhưng lại mang biểu cảm vô cùng sâu sắc. Chỗ da quanh chân mày đang chăm chăm nhìn lại, cảm giác như sắp khóc lại như đang giận, thậm chí còn có thể nhận ra là đang cười lạnh lùng mang theo nỗi niềm vừa ngầy dại vừa đau khổ. Tôi như đã quen với chiếc mặt nạ kỳ quái kia từ lâu lắm rồi, nó không phải lần đầu tiên xuất hiện trước tôi. Ở nơi nào... sao tôi lại mang theo tình cảm cổ quái và xót thương đến vậy.

Tôi cầm lấy mặt nạ, quay lại nhìn bọn họ nói: “Phải vậy thôi, Bạch Dực, anh nói cho tôi biết nên làm thế nào?”

Bạch Dực cầm Tị Thủy kiếm, sau đó mang balô lên lưng. Anh đỡ balô trên người tôi xuống, ném cho Lục tử nói: “Chỉ cần cậu mang mặt nạ vào, sau đó tìm đường đi đến chính điện của Hà Bá điện.”

Tôi gật đầu, nuốt một ngụm nước bọt để bình tâm lại, run run cầm mặt nạ đưa lên đầu. Lúc này Bạch Dực đang nắm chặt tay tôi, mắt anh tràn ngập mâu thuẫn, anh nói: “Cậu... không có gì... mang vào đi...”

Tôi vỗ vỗ vai anh, nhìn Lục tử một chút, hiện tại mặt cậu ta đầy lo lắng. Tôi cười với cậu, mang mặt nạ vào. Cái mặt nạ này không hề có nhân diện nhưng lại sát với tai tôi, sau còn ôm khít lấy toàn bộ đầu. Trước mắt hun hút sâu thẳm như đường hầm, chẳng biết sẽ lôi kéo người khác đến đâu. Bên trong tối đen, chỉ thấy vài chữ khắc ở một góc.

Ngay lúc mặt nạ được gắn hoàn toàn vào mặt, tôi cảm thấy dường như có ai đó đang thở dài bên tai mình, nhưng âm thanh kia thật sự rất hư ảo, nên đã cho rằng chẳng có gì cả. Thế là tôi dần hô hấp đều đặn lại. Mở mắt ra, liền hiểu tại sao phải nhất thiết đeo mặt nạ này vào mới có thể nhìn ra con đường chân chính. Quả nhiên, xung quanh chẳng phải là nơi chúng tôi đang đứng lúc này.

Nước đã biến mất, cảnh trước mắt thật không thể tưởng tượng nổi. Tôi thấy những thứ này vốn không phải nước, mà là vô số sương mù màu đen đóng lại thành đám, liên tục “chuyển động” nhìn như lốc xoáy. Nhưng khi tôi dùng tay gạt qua gạt lại thì phát hiện giữa đó là vô số mặt người, chúng nó vô cùng móp méo và dữ tợn trôi tuột qua tay tôi. Nếu tôi đoán không sai, đó hẳn là những oan hồn bị quỷ khí hại chết. Tôi nhìn không rõ diện mạo những oán linh này cho lắm, cũng không nghe được bất cứ âm thanh gì, chỉ thấy chúng liên tục chuyển động. Tôi quay đầu, nhìn Bạch Dực và Lục tử một chút, phát hiện hai người như được tạo thành bởi hai làn khói trắng, ngay như thế tôi vẫn nhìn rõ mặt mũi và thái độ của bọn họ. Chỉ là làn sương mù của Bạch Dực có vẻ mỏng manh và yếu hơn rất nhiều, trông cứ như trong suốt vậy. Xung quanh tràn đầy khói đen, những thứ khác tôi cũng không rõ thuộc tính là gì. Tôi muốn đem những gì mình thấy được nói ọ người nghe, nhưng phát hiện lục tử nhìn tôi cực kỳ khủng khiếp rồi tránh sang một bên, Bạch Dực có vẻ như cũng rất đề phòng.

Tôi mở miệng hỏi: “Các người sao thế?”

Vừa thốt ra, đến tôi còn hoảng sợ, đây đâu phải là giọng của tôi mà là tiếng rống của ai đó lạnh lạnh đến kỳ quái, nghe thật không giống tiếng người. Tôi sờ sờ mặt nạ, thấy nó rất nặng, Lục tử lúc này lại ôm ngực nhìn tôi nói: “Tiểu ... Tiểu An! Mặt cậu sao phát sáng được thế? Sao lại giống như mặt hồ ly?”

Nghe cậu nói, tôi mới cảm giác được mắt mình vô cùng lạnh lẽo. Bạch Dực cũng bị cơn sợ của Lục tử làm cho hoảng lên, nhìn tôi nói: “Tiếp theo, cậu thấy gì hãy nói ra.”

Tôi dùng giọng nói lạnh lạnh như con gái đem những gì thấy được ở xung quanh kể sơ qua. Bạch Dực gật đầu, nói: “Quả nhiên, chỗ nước này không phải nước ngầm, mà là thực thể của những oan hồn bị phong ấn trong khối ngọc. Tiểu An, cậu xem những thứ kia tập trung dày đặc nhất ở chỗ nào?”

Tôi hí hóp mắt, cẩn thận xem xét, những oan hồn này chuyển động với tốc độ cực nhanh, cứ liên tục tuần hoàn, nhưng tôi phát hiện chúng đều xuất ra hay hợp lại đều từ một chỗ. Nơi nơi đều là khói đen mù mịt, tôi chỉ tay về đó nói: “Chỗ đó kia.”

Ngoài những oan hồn màu đen xung quanh, tôi chỉ có thể thấy Bạch Dực và Lục tử, còn những thứ khác

đều một màu xám tro, nên chẳng thể nói ra nơi chốn cụ thể được. Anh gật đầu nói: “Chúng tôi biết rồi, cậu tháo mặt nạ xuống được không?”

Tôi thở hắt ra, chuẩn bị gỡ thứ trên đầu xuống, nhưng tay tôi dù kéo cách mấy thì mặt nạ lại chẳng nhích lấy phân nào, tôi hét lên: “Không gỡ được... Nó không gỡ xuống được!”

Bạch Dực vội vàng giúp tôi kéo ra, nhưng tôi liền phát hiện, mặt nạ này nếu càng rung động sẽ càng thu nhỏ lại. Lúc đầu tôi còn dùng tay đỡ được, giờ chẳng cách nào lay nổi. Nó cứ liên tục co rút lại, rất nhanh sau đó tôi cảm thấy mũi mình bắt đầu bị đè chặt vào.

Tôi gào lên với bọn họ: “Nhanh lên! Mau nghĩ cách!”

Lục tử dùng sức lôi tôi ra ngoài, nhưng dù co kéo thế nào cái mặt nạ vẫn không chịu rời ra. Nó cứ dán chặt vào mặt tôi, mũi tôi bị ép đến đau buốt. Tôi đau đớn ngồi bệt xuống đất, Lục tử cuốn lên, mở miệng hỏi Bạch Dực: “Phải làm sao bây giờ? Mau nghĩ cách đi!”

Bạch Dực thở dài, tôi cảm nhận rõ ràng xương mũi mình đang bị đè quặt xuống, đau đến độ phải cúi đầu nức nở, mà giọng điệu của tôi lại chẳng khác tiếng quỷ kêu là mấy. Bạch Dực đẩy Lục tử ra, sau đó nắm lấy vai tôi nói: “Hít sâu một chút, lát nữa đừng thở.”

Tôi đau đến không chịu nổi, gật đầu, sau đó hít thật sâu vào. Tiếp theo Bạch Dực ôm đầu tôi ấn vào trong chỗ oan hồn đen tối. Đầu tôi bị đè mạnh xuống dưới, cảm giác thật khó diễn tả, đám oan hồn phát điên xông vào mặt nạ của tôi, có một gương mặt của xác chết gần như dán chặt vào mặt tôi. Tôi rất sợ nó sẽ chui vào tai của mình, nên ra sức giãy giụa, nhưng Bạch Dực giữ vai tôi càng thêm chặt, anh nói: “Ráng chịu thêm chút nữa! Cố gắng trụ lại!”

Tôi liên tiếp bị vùi dập trong đám oan hồn. Hồn phách của những người chết oan kia cứ không ngừng hướng về mặt nạ. Mặt tôi như bị ấn vào trong lớp băng ngăm giữa lòng sông, lạnh lẽo làm tôi liên tục run rẩy. Tôi nắm chặt lấy cánh tay của Bạch Dực, móng tay bấm sâu vào thịt anh, qua khoảng gần hai phút, tôi cảm thấy mặt nạ bị một lượng lớn oan hồn làm giãn rộng ra. Ngay lúc phổi tôi chẳng còn lại bao nhiêu dưỡng khí thì mặt nạ lại chậm chậm nở lỏng ra rồi rơi vào trong đám oan hồn. Cảnh cuối cùng đập vào mắt tôi là đám oan hồn đang điên cuồng đuổi theo cái mặt nạ, rồi chúng cũng mờ dần, cuối cùng nhạt nhòa thành bọt nước. Lúc này thì Bạch Dực gần như lôi tôi ra khỏi đó. Tôi lắc đầu, mở mắt, xung quanh vẫn là những thác nước chảy như cũ, chẳng hề có những oan hồn đen tối chuyển động. Nhưng tôi biết, có vài thứ đang thật sự tồn tại, vội vàng lau khô ngay những giọt nước trên mặt, trong nước kia còn lơ lửng thấy được cái mặt nạ quỷ.

Lục tử lấy từ trong túi ra cái khăn tam giác để tôi lau tóc. Tôi chỉ vào Bạch Dực nói: “Thằng nhóc người quá độc ác, anh biết dưới đó là thứ gì không? Là vô số oan hồn, anh thế mà... thế mà dám ấn đầu tôi xuống!” Tôi nhớ lại tình cảnh chẳng khác nào địa ngục lúc này liền không kiềm được run rẩy.

Anh tránh đi ánh mắt tôi, ho khụ một tiếng nói: “Mới sợ một chút đã không chịu được, cậu sao có thể đi tiếp?”

Nghe anh nói vậy, thương tổn của tôi tạm thời không bàn đến, tôi khoát tay hỏi: “Biết đường rồi, giờ phải đi thế nào đây?”

Anh lấy ra một cái chén, lần theo vết thương nơi tay, hứng máu vào đó. Sau lại lấy nước mang theo của chúng tôi rót một ít, đưa cho chúng tôi nói: “Mỗi người uống một ngụm. Thứ trong chén này có tác dụng tăng thêm linh khí. Giờ chúng ta đang ở nơi có khí hư, chỗ này là cực lạnh của thái âm, nếu chúng ta cứ như thế đi vào, sẽ bị oan quỷ quần lấy ngay lập tức.”

Lục tử nhận lấy, uống một ngụm lớn, tôi cầm chén hỏi: “Máu của anh linh đến thế sao?”

Anh ho khan nói: “Đừng quan tâm nhiều như vậy, uống trước đi, sau đó cất chén thật kỹ. Thứ này vào lúc mấu chốt sẽ là mạng của chúng ta.”

Tôi trừng mắt nhìn anh, uống một hơi hết chỗ máu loãng. Bạch Dực gật đầu chỉ vào phía bên trái khối ngọc nói: “Các cậu thu dọn một chút, tạm thời băng bó xử lý sơ qua vết thương. Nếu muốn thì cứ ăn nhiều vào, biết đâu chúng ta chẳng còn cơ hội để ăn thứ gì.”

Lòng tôi thầm oán nói: “Nhóc nhà người sao không chờ bọn ta ăn nốt chỗ bánh khô rồi hãy cho uống máu? Giờ còn ăn uống gì nữa?” Bất quá cần phải bổ sung năng lượng, nếu không sẽ chẳng thể nào còn sức đi tiếp. Tôi lấy từ trong balô ra một gói bánh quy, ném cho anh một cái. Lục tử ôm bụng nói: “Đừng đưa mình... giờ chỉ cần nhìn thôi đã muốn nôn.” Nói xong lại nôn khan vài cái. Tôi cố gắng tận dụng mọi khả năng để khôi phục thể lực lớn nhất có thể. Tôi và Bạch Dực cùng băng bó cho nhau, tiêm thêm một mũi kháng sinh, sau đó mang hành lý lên lưng. Chúng tôi vẫn dùng đuốc chiếu sáng như cũ, bởi đi sâu vào sợ rằng lại phải đụng độ với một binh đoàn Ngạo Nhân nữa. Bạch Dực cầm Tị Thủy kiếm tiếp tục đi đầu, tuy vô cùng không muốn nhưng chúng tôi vẫn phải đi rẽ qua dòng nước chảy. Bọn họ không thấy được những thứ kia, lòng không bị ma ám, còn tôi lúc này đã kinh qua một màn rửa tội với vô vàn oan hồn, phải chuẩn bị tâm lý một chút mới dám bước xuống dưới. Nước vẫn lạnh như đòi mạng, may mắn là quần và giày của chúng tôi đều không thấm nước. Lần này thì chúng tôi cũng cầm được vũ khí hiện đại, Lục tử chuẩn bị súng ống kỹ càng, sau đó chúng tôi dùng dao găm đào ra một hố to, phát hiện trong tường quả nhiên có một cánh cửa, tôi đẩy vài cái, chẳng lay chuyển được gì. Bạch Dực dùng tay lần theo bức tường, phát hiện một khe hở vô cùng nhỏ. Anh dùng Tị Thủy kiếm cắm ngay vào đó, bỗng nghe được tiếng kẻo kẹt vang lên. Ba người chúng tôi đều nghi hoặc, cánh cửa kia thế mà không phải đồng, cũng chẳng bằng đá, mà là gỗ. Nhưng có thứ cây gì cả mấy ngàn năm cũng không mục nát?

Lục tử suy nghĩ một chút rồi nói: “Có loại gỗ như thế, cũng giống như gỗ mun Tứ Xuyên, thứ này thật ra là Than Hóa Mộc. Đế vương cổ đại đều dùng nó làm những cánh cửa then chốt trong điện, muốn vững chắc bao nhiêu thì có bấy nhiêu.”

Ba người chúng tôi cùng gắng sức, chỉ nghe được tiếng kẻo kẹt nặng nề, cuối cùng thì cánh cửa cũng bị đẩy ra một chút. Chúng tôi đều không phải mập mạp gì, nên chỉ cần một khe hở là có thể qua được. Bạch Dực vào trước tiên, tôi là người sau cùng, hai người bọn họ giúp tôi giữ cửa. Vào trong rồi, chúng tôi đều hối hận vì không khí nơi này kém hơn ngoài kia rất nhiều, vừa bước tới đã ngửi được một mùi lạ xộc vào mũi. Lục tử đưa cho chúng tôi hai cái khẩu trang nhỏ nói: “Mang vào đi, không khí nơi này kém quá.”

Tôi mang khẩu trang, giúp Lục tử và Bạch Dực kéo khe hở ra rộng hơn để không khí có thể lùa vào. Một lúc sau, Lục tử đốt một dúm bông, bọc ngoài tảng đá ném vào trong. Thấy lửa không bị tắt ngay, tôi gật đầu nói: “Đi tiếp thôi.”

Ba người chúng tôi tiếp tục đi tới, thấy phía trước chẳng giống Hà Bá điện của Chu triều gì cả. Nơi này còn cổ xưa hơn nữa, tôi mở miệng nói: “Đây là Hà Bá điện? Xem ra còn xa xưa hơn cả Chu Triều, nhìn những bức họa này... chắc phải có từ thời đồ đá mới mang dáng vẻ như vậy.”

Hình trên vách đá xung quanh được dùng chu sa để vẽ nên. Nó làm tôi liên tưởng đến những hình khắc trong hang động được phát hiện ở Tây Ban Nha, chỉ dùng những nét đơn giản để diễn tả lại cảnh sinh sống và cúng tế. Từ đó đã hình thành nên nền mỹ học sơ khai của nhân loại. Con đường này nhìn thoáng qua có vẻ cũng bình thường như những hang động phổ thông khác, chỉ là ánh đuốc khiến tầm nhìn bị kéo thấp xuống khoảng hơn mười phân. Bất quá không có chuyện cổ quái gì xảy ra cả, điều này khiến tinh thần đang căng thẳng của tôi và Lục tử được thả lỏng.

Càng thấp xuống con đường càng trở nên khó khăn, có nhiều thứ gì đó xuất hiện trước mặt chúng tôi. Trong đó có rất nhiều dụng cụ khai thác đá. Lục tử cứ tấm tắc nói: “Giữa núi lại có đường đi như vậy, phải cần bao nhiêu người ra sức mới đủ đây. Lúc đó lại...không có máy móc đào bới, chắc là đều dựa vào cuộc xẽng cãi.”

Tôi gật đầu tán đồng: “Thật không thể tưởng tượng nổi, Ngay giữa trung tâm đỉnh A Ni Mã Khanh tối cao lại có một con đường như vậy, kiến tạo công trình trong khoảng thời gian đó thật là vô tiền khoáng hậu.”

Chúng tôi cảm thấy không khí nơi này khá hơn lúc này rất nhiều. Vì đeo mặt nạ thật khó chịu, nên mọi người đều tháo xuống, bỗng có một mùi hương rất lạ sộc vào mũi, khiến chúng tôi hoang mang lo sợ. Chúng tôi dẫn đi vào một con đường được vẽ đầy đặc những bích họa bằng chu sa, bỗng Bạch Dực đang ở phía trước dừng lại, tinh thần tôi liền căng lên, hỏi: “Có chuyện gì?”

Môi anh hơi giật giật đáp: “Các cậu có nghe tiếng gì ở phía trước không?”

Tôi và Lục tử dừng một chút, chẳng ai hỏi lại mà lắng tai nghe ngóng xung quanh. Thế nhưng bốn bên ngoại trừ tiếng hít thở của mấy người chúng tôi thì chẳng có âm thanh nào cả. Ngay lúc chúng tôi còn đang ngờ

vực, bỗng vang lên tiếng cười từ trong tường đá truyền ra, giọng điệu nghe như của đứa bé khoảng chừng trên dưới mười tuổi.

Ba người chúng tôi mở mắt trừng trừng, trán lại bắt đầu đổ mồ hôi. Lục tử nuốt nước bọt gật đầu, lúc này tay cậu ta đã vô thức mở chốt súng. Tôi nắm tay cậu lại nói: “Nghe kỹ càng một chút, trẻ con ở đâu ra?”

Tôi chưa nói xong thì bỗng nghe giọng của đứa bé truyền từ trong tường đá ra, sau đó là tiếng lạch xoạch chạy trốn. Tôi gần như quay đầu ngay lập tức để nhìn tường tận con đường. Trong đêm tối chẳng thấy được bóng dáng của bất cứ ai, đứa bé nói gì tôi nghe cũng không rõ, nhưng cảm giác như đang chào mừng chúng tôi tới, giọng điệu rất thành khẩn nhiệt tình. Lục tử hướng nòng súng vào tường, ba người chúng tôi đứng thành một tam giác nhìn về chỗ bất ổn kia. Sau đó chúng tôi lại nghe được tiếng của trẻ nhỏ, Bạch Dực nhìn chằm chằm vào tường đá rất lâu, xong lại mở miệng hỏi: “Có ai không?”

Tiếng của Bạch Dực vang đi rất xa, nhưng giọng của đứa bé kia vẫn liên tục thì thầm như cũ. Chúng tôi đều cảm thấy kỳ lạ, cuối cùng Lục tử lắp bắp nói ra suy đoán của mình: “hẳn là loại... loại đá có khả năng thu nhận âm thanh. Chẳng sao cả, đây chỉ là phương thức truyền tin thời xa xưa. Không phải quỷ....”

Nhưng tôi lại chẳng thể nào yên tâm được. Tôi tiến về phía trước vài bước, âm thanh bắt đầu thay đổi, tiếng trẻ con ngừng hẳn, bắt đầu xuất hiện một vài giọng nói của nam và cả nữ. Vẫn nghe không hiểu như cũ, nhưng lại tạo cảm giác là họ đang vô cùng nghiêm túc nói về vấn đề gì đó, giọng của phụ nữ nghe the thé rất đặc biệt.

Có đàn ông, phụ nữ và trẻ con, các âm thanh cứ quanh quẩn nơi đây, cảm giác thật giống như đang nghe kịch truyền thanh tiếng nước ngoài nhưng không có phụ đề. Không biết bọn họ đang nói gì, nhưng có thể biết được đại khái đường đi. Sau đó tôi bỗng nghe được tiếng nổ, xung quanh lại trở về yên tĩnh vốn có. Tôi rút về, quả nhiên đây là loại đá hấp thụ sóng âm, bấy nhiêu cũng đủ rõ là nơi này ngày xưa đã tồn tại rất nhiều nam nữ, già trẻ, lớn bé đều có, khiến tôi nghĩ đến một bộ lạc thời viễn cổ.

Bạch Dực đương nhiên cũng bị dọa không ít, anh nhắm lại hai mắt thở rút thêm mấy hơi, nói: “Tiếp tục thôi, chỉ là một khối đá hấp thụ âm thanh, chúng ta tiếp tục đi.”

Chúng tôi gật đầu, tiếp tục lên đường, bỗng nhiên tôi cảm thấy như có vật gì vừa rơi xuống chỗ lúc nãy của mình, tôi muốn quay đầu, nhưng Bạch Dực ngăn lại nói: “Đi tiếp, đừng quay đầu lại.”

Lúc này xung quanh lại truyền đến giọng ca của phụ nữ. Ngữ điệu vô cùng kỳ quái, có thể dùng cụm từ cực kỳ âm trầm để hình dung. Tiếng hát lúc cao lúc thấp vang lên trong đêm đen, nghe trong âm điệu vô cùng đau thương, là loại đau thương kết hợp với hơi thở của tử vong. Tôi chú ý mặt Bạch Dực lúc này bỗng trở nên bi ai tột độ. Anh biết tôi đang chăm chú nhìn mình, vì vậy vội vã lau mặt đi, sau đó có hơi xấu hổ nhìn thoáng qua tôi. Tôi hỏi: “Anh nghe được cô ta hát gì không?”

Anh không phủ nhận, chỉ mở miệng nói: “Nàng đang hát chính là khúc ca dao sớm nhất bên bờ Hoàng Hà. Kể về nàng và ca ca của mình đi thu hoạch lúa mì. Ca ca nàng vượt Hoàng Hà, không trở về nữa. Lúa mạch đã chín hết mùa này đến mùa khác, ca ca nàng cũng chưa trở về.”

Tôi hỏi: “Vì sao ca ca của cô ta không trở về?”

Bạch Dực trả lời đầy gượng gạo: “Ca ca nàng đã đi tu bổ Hoàng Hà.”

Giọng hát từ trong tường đá còn truyền ra thêm vài lần nữa, tôi nghe có hơi khó chịu. Ngược lại, Lục tử đã quen với thuộc tính của loại đá này nên không thấy sợ sệt nữa. Cậu ta vì cứu vớt cho sự nhất cây mắt mặt lúc này liền nói: “Đừng nói là, âm điệu thì rất quái, nhưng giọng thì không sai cho lắm, hẳn đây là một mỹ nữ. Nghe nói Hà Bá là một thần sông cực kỳ háo sắc, thường thích bắt những cô gái trẻ có gương mặt xinh đẹp làm vợ.”

Bạch Dực nghe thế liền cau mày nói: “Phần lớn thần thoại đều là hư cấu. Phải thật sự liên tưởng, rồi cẩn thận nghe âm thanh của đá, dù nghe không hiểu, nhưng các cậu vẫn có thể cảm nhận được một ít thông tin. Hà Bá không phải háo sắc, mà là một người cực kỳ đáng thương.”

Tôi gật đầu, Bạch Dực vẫn lặng yên tiếp tục tiến về phía trước như cũ, Lục tử theo tiếp sau. Tôi có hơi thả lỏng cảnh giác, liền bắt đầu chăm chú lắng nghe thứ ngôn ngữ không hiểu được vọng ra từ đá kia. Nghe được tiếng nói, liền mở miệng hỏi: “Nơi này, lẽ nào trước kia là một thôn trang?”

Bạch Dực gật đầu nói: “Đầu nguồn Hoàng Hà cổ xưa quả thật có. Chúng ta tiếp tục đi, cậu hẳn sẽ biết thêm không chỉ những thứ đó.”

Lục tử vỗ vỗ sau vai tôi, nói khẽ: “Cẩn thận một chút... Những ... âm thanh này dần bắt đầu không đúng cho lắm.”

93. Chương 92: Hà Bá Khóc (tam)

Quả nhiên, chúng tôi càng đi tới, âm thanh càng thêm âm ĩ, sau cùng là những tiếng lộn xộn hỗn tạp. Bắt đầu có tiếng khóc, tiếp theo là tiếng kêu gào thảm thiết, tiếng giận dữ mắng chửi, tiếng hét thất thanh. Lòng tôi bị những âm thanh kia dần xé, cứ liên tục thăm thẳm: “Diệt tộc sao. Sao lại thảm thế này... sao lại chết hết thế này?”

Tôi vừa dứt lời, âm thanh bỗng nghẽn lại rồi dừng hẳn. Sau chỉ còn lại tiếng phụ nữ hát lúc đầu, cô ta giờ lại khanh khách cười lên nghe cực kỳ dữ tợn. Giọng cười cứ liên tục kéo dài, lúc cao lúc thấp. Tiếp theo là một tràng mắng chửi kêu la, cứ như một người điên.

Khi tôi sắp đến được nơi đó, bỗng cảm thấy phía sau hình như dư ra một người. Tôi dùng tay xoa qua gáy mình, lúc này lại có nắm tay nện vào ngực. Tôi lặng yên quay đầu, phát hiện một phụ nữ đang tựa vào lưng mình, mặt cô ta ẩn sâu sau tóc, chỉ lộ ra đôi mắt lạnh lùng. Tôi giật mình, vội vã xoay người, lục tử đang ở phía trước hỏi tôi sao thế? Tôi lắc đầu, sờ sờ vai mình một chút, thấy đã biến mất. Tôi không trả lời cậu, tiếp tục theo sau Bạch Dực. Một lúc sau, tôi lại cảm thấy rất rõ ràng là có thứ gì hay người nào đó đang bám vào lưng mình, nhưng quay đầu lại vài lần đều không thấy, hơn hết Lục tử đang ở phía trước cũng không nhận ra được gì.

Tôi bỗng cảm thấy như có thứ gì kéo một góc áo mình, sau đó là cánh tay bị vật gì níu lấy. Tôi thấy mình giống người đi đầu kéo theo cả một binh đoàn ở sau. Lần này tôi thật sự hoảng sợ, vội hét lớn gọi Bạch Dực đang ở phía trước: “Bạch Dực... tôi cảm thấy trên lưng và xung quanh mình đều là người.”

Anh dừng bước, quay đầu lại nhìn tôi, nắm chặt bảo kiếm trong tay từ từ tiến lại. Cảm giác đầu tiên của tôi là lực kéo ở tay biến mất, tiếp theo bạch Dực múa vài đường kiếm tách tôi ra với xung quanh. Thoáng chốc sức nặng bốn bên đều tan biến. Tôi thở hắt ra, nói: “Lúc này dường như có thứ gì tựa vào người tôi.”

Vừa dứt lời, tôi liền thấy có cánh tay dưới hai chân của Lục tử. Tôi hỏi: “Sao thế kia?”

Anh chỉ chỉ dưới chân của chúng tôi. Lúc này mới phát hiện ngoại trừ mình ra còn rất nhiều vết nước của dấu chân khác. Không ngờ lại dày đặc đến thế. Đặc biệt nhất là những vết chân này đều hướng về phía chúng tôi. Tôi bỗng run lên, lui lại vài bước, được Lục tử đỡ lại. Bạch Dực thở dài nói: “Là không yên giấc phải không?”

Anh nói một hơi dài với không gian xung quanh. Chúng tôi không biết đó là ngôn ngữ gì, nhưng rõ ràng những vết chân kia có vẻ hơi chuyển động, càng lúc càng đến nhiều hơn. Ngay sau đó, tôi cảm thấy như có thứ gì đang ùn ùn hướng vào tôi. Dường như bị ai đó đâm ột cái, nắm đấm cứng rắn đập ngay vào mặt, lúc này kinh ngạc và sợ hãi đã chiếm hoàn toàn tinh thần tôi. Bạch Dực thấy không khí càng lúc càng quỷ dị liền dứt khoát rút Tị Thủy kiếm ra. Thoáng chốc tôi nhận thấy vết chân lùi về sau rất nhiều. Nhưng chúng vẫn không tan biến, tôi thấy cách mình một khoảng không xa lắm vẫn dày đặc như trước. Bỗng nhiên, chân Lục tử như chạm phải thứ gì đó, cậu ayda một tiếng, tôi hỏi sao thế? Cậu nói: “Có hòn đá đập vào chân tôi.”

Bạch Dực không nhìn được lại quát lên vài câu, quay đầu về chúng tôi nói: “Đừng động đến, chúng không hại đến tính mạng của chúng ta được đâu. Nhanh lên, tôi ở sau, các cậu tiến lên trước. Bọn chúng sẽ dẫn thêm rất nhiều ác quỷ lợi hại đến, thứ kia sẽ không chỉ đơn giản là đánh lén trong bóng tối đâu.”

Nói xong chúng tôi gần như cầm đầu gấp rút bước đi trong con đường nhỏ hẹp. Tôi quay đầu nhìn Bạch Dực một chút, anh liên tục vung bảo kiếm trong không khí, cuối cùng cũng đuổi kịp chúng tôi. Lúc này, sau lưng lại vang lên tiếng khóc thê lương hòa cùng giọng cười nhạo báng. Tôi điên cuồng chạy về phía trước, cố hết sức để không nghe âm thanh kia.

Mãi đến khi đã chạy được rất xa, mới cảm giác như đã thoát khỏi đám kia. Tôi thở hổn hển hỏi: “Quý?”

Bạch Dực hơi rối rắm, nói: “Quý.”

Lòng tôi nao nao hỏi: “Tại sao? Anh biết mấy thứ đó à? Chúng là gì?”

Bạch Dực lại bắt đầu do dự, tôi liền không cho anh cơ hội, vội nói: “Anh đã nói là sẽ không che giấu gì nữa.”

Anh thoáng run lên, đáp: “Chúng là Phùng Di nhân”

Lục tử hỏi tới: “Chúng là Hà Bá thần?”

Bạch Dực lắc đầu nói: “Phùng Di thật không phải tên của Hà Bá, đó là danh xưng của một bộ lạc. Lúc xa xưa, bộ lạc này lấy chữ Phùng làm họ, dùng để phân biệt với người ngoại tộc. Thời viễn cổ có tất cả chín bộ lạc được gọi là Di tộc, có nghĩa tất cả người trong tộc đều tên là Di. Còn có một nguyên nhân nữa, bởi vì bọn họ đã từng bị diệt tộc, sau hợp lại thành Di tộc coi như ẩn dụ về sự diệt vong. Bất quá, họ vẫn sinh hoạt nơi đầu nguồn của Hoàng Hà, coi Hoàng Hà là mẫu thân cũng như nữ thần của mình.”

Lục tử ngạc nhiên hỏi: “Thế thì, nói cách khác, chúng ta vẫn luôn cho rằng Hà Bá là một nhân vật mình người đuôi cá, thực tế lại do một bộ lạc cấu thành? Chúng ta chỉ đang cá nhân hóa bộ lạc này?”

Bạch Dực gật đầu. Anh nói: “Đây là nơi táng thân cuối cùng của họ. Họ vẫn không ngủ yên, đến tận giờ cũng chưa từng có.”

Anh trầm mặc trong chốc lát, ngẩng đầu nhìn chúng tôi nói: “Đi tiếp thôi, chúng ta không thể ở nơi này lâu. Những linh hồn này không đáng sợ, đáng sợ là cơ quan của phần mộ này đã khởi động.”

Chúng tôi cũng không muốn nói tiếp nữa, liền cùng nhau tiến về chỗ sâu nhất. Nhưng vết thương đã hơi nhiễm trùng, nên mất sức rất nhanh. Bạch Dực đưa mắt hỏi chúng tôi có muốn nghỉ ngơi một chút không? Tôi nhìn Lục tử, rồi gật đầu. Chúng tôi không đỡ xuống balô, Bạch Dực dùng ánh lửa chiếu xung quanh, phát hiện không có thứ gì uy hiếp đến tính mạng. Lục tử hỏi: “Còn phải đi bao lâu nữa? Mình nghĩ thế nào cũng không ra đích đến, còn nữa, các người nói, nếu không có Hà Bá thần thì Hà Bá chính điện đang cất giấu vật gì?”

Bạch Dực dùng tay ve vuốt bảo kiếm, cúi đầu nói: “Bảo vệ thứ tối quan trọng của Phùng Di nhân, cũng là người tối quan trọng của nơi này. Với hai thứ kia, Phùng Di thị tộc vừa kính vừa hận.”

Đầu tôi bỗng xuất hiện một từ, giật mình hỏi: “Không phải là Hà Đồ chứ?”

Bạch Dực gật đầu, giờ chúng tôi đã gần tiếp cận với chân tướng. Tôi hỏi: “Hà Đồ vốn là thứ của Phùng Di nhân, bọn họ đã hiến cho Đại Vũ, sau đó còn giúp Đại Vũ thống trị Hoàng Hà? Nói thế bọn họ là công rồi.”

Bạch Dực không phủ nhận, anh ôm đầu, nói cộc lốc: “Chuyện cũng không vẻ vang hay ho gì. Lúc đó Hoàng Hà quả thật lũ lụt dữ dội, nhưng Phùng Di nhân ở đầu nguồn không hề bị ảnh hưởng gì. Có thể nói do sự bảo hộ của Hoàng Hà dành cho những nơi trọng yếu.”

Tôi day day huyết Thái Dương, sự tỉnh lại nhập nhằng, lần này lại thiếu mất manh mối nữa rồi. Tôi đưa ra một giả thiết, nếu khi ấy Phùng Di nhân không muốn can dự vào việc thống trị Hoàng Hà, khả năng lớn nhất là Đại Vũ đã dùng vũ lực áp chế. Bọn họ bị buộc phải tham gia vào công cuộc trị thủy vô tiền khoáng hậu này. Sau đó, cũng vì nguyên nhân này mà toàn tộc đều bị diệt. Tôi đặt giả thuyết nếu bọn họ bị Đại Vũ tiêu diệt, vậy nơi này sẽ thành mộ địa tối hậu của Phùng Di nhân. Khi sơn hà cửu đỉnh xuất hiện, rồi Chu Văn vương đến nơi này....

Tôi bỗng nghĩ đến một chuyện, ngẩng đầu nhìn Bạch Dực nói: “Chu Văn Vương đến đây để lấy Hà Đồ?”

Bạch Dực ra vẻ khẳng định. Tôi tiếp tục tự hỏi, nếu Chu Văn Vương khi ấy thông qua tư liệu lịch sử hay lời truyền miệng, đến tận đây, nhưng lại vì nguyên nhân nào đó, không thể lấy được, cũng không muốn để nơi này lộ ra, nên đã hao tâm tổn trí thiết lập bát khổ, thậm chí dùng đến sơn hà cửu đỉnh vô cùng giống với những đỉnh kia, chính là muốn xóa sạch tất cả thông tin, khiến người biết đến đều phải chết. Sau cùng, cửu đỉnh lại xảy ra sai lầm biến thành tám loại quỷ khí, tiếp tục trấn thủ nơi này.

Các manh mối tự xâu chuỗi lại, tôi nhìn Bạch Dực, mắt anh không hề phức tạp mà là vô cùng trầm lắng. Lúc này, anh như đang đợi tôi tiếp nhận được vấn đề trong quá khứ để chuẩn bị tâm lý cho thật tốt.

Tôi hỏi: “Đại Vũ chế ra sơn hà cửu đỉnh để làm gì?”

Anh nhắm hai mắt lại, đáp: “Phong ấn linh hồn.”

“Linh hồn của ai?”

Anh mở mắt, nhìn tôi nói: “Đó là trụ hà chân chính. Vì thế phải tiêu diệt toàn bộ linh hồn của Di tộc.”

Ta bắt giác lùi người ra sau, phát hiện thì ra Cửu Châu... hay khơi thông sông ngòi đồng nghĩa với việc dẹp hết những nơi cản trở hiểm yếu, đây cũng là nguyên nhân phải loại trừ tất cả bộ lạc ven sông. Việc làm của Đại Vũ lúc đó rất tương đồng với Tần Thủy Hoàng. Người đã tiêu diệt toàn bộ các bộ lạc. Lẽ nào đây chính là sự thật đằng sau huyền thoại của lịch sử?

Lúc này, người nãy giờ không nói gì là Lục tử liền cất tiếng: “Nếu nói như vậy, trong thần thoại trung đại, Đại Vũ lúc trụ thủy đã tiêu diệt rất nhiều quái thú, hà yêu. Thật ra... là dùng vũ lực giết chết rất nhiều thủ lĩnh và tộc người khi ấy. Đương nhiên những canh thần thay Đại Vũ làm pháp sự, thông khí, đuổi tà trừ quỷ... Tất cả đều là kỳ nhân có thật?”

Bạch Dực xiết chặt bảo kiếm đến độ các đốt tay đều phát ra tiếng răn rắc, anh cắn chặt môi gập đầu.

Lòng tôi không khỏi cảm thán: Không quy thuận là yêu quái, ngược lại thì thành thần. Đây chính là chân tướng phía sau thần thoại. Thật quá châm chọc cũng rất hiện thực.

Bạch Dực lúc này lại đứng lên, anh gần như bất động, loạng choạng lão đảo nhìn chúng tôi nói: “Xong rồi thì đi thôi. Đường tiếp theo sẽ càng khó bước đấy.”

Tôi theo sau anh, nói: “Chuyện sau cùng nhất, anh là ai? Có liên hệ gì với nơi này?”

Bạch Dực cười thật thê lương, nói: “Ta? Ta là người bỗng nhiên bị dây vào, cũng là tội nhân của bộ lạc này.”

Tôi cau mày, muốn hỏi tiếp nhưng bị Lục tử kéo nhẹ nói: “Ngừng ở đây được rồi, đừng lật mặt vội, chúng ta không có hẳn thật không xong, mọi chuyện đợi ra ngoài, thì ngại gì không có thời gian để hỏi?”

Tôi nuốt nước bọt, vỗ vỗ Bạch Dực ý bảo nên tiếp tục đi tới. Đường hầm vô cùng tối, đuốc đã cháy sạch. Chúng tôi đã không lãng phí nó chút nào, vừa đến nơi thì lập tức tàn hẳn, thế là chúng tôi lại mở đèn pin.

Bạch Dực giờ đang bước đi rất chậm chạp, bóng lưng của anh trông cực kỳ giống với tội phạm chân mang xiềng xích lúc nào cũng dằn dặt mình. Tôi nhận ra được nỗi bi ai khó nói nên lời, Lục tử vỗ vai tôi nói: “Cuối cùng đã xảy ra chuyện gì? Hẳn nói mình là tội nhân của bộ lạc Phùng Di. Tộc kia vì sao bị diệt. Hẳn không phải là người Đại Vũ vương ký thác linh hồn chứ?”

Tôi lắc đầu nói: “Đừng đoán mò, không hẳn là anh ấy đâu...” Lòng tôi lặng lẽ thì thầm, chỉ cần toàn mạng ra ngoài, thì chẳng chuyện gì là quan trọng hết. Khi ấy, Bạch Dực sẽ kể hết với tôi. Tôi phải tin tưởng anh, cũng như tin tưởng vào chính mình.

Chúng tôi đi thẳng về phía trước, âm thanh vẫn loáng thoáng đuổi theo. Nơi này bị niêm phong chỉ ít cũng 3000 năm, từ đó suy đoán thời điểm xảy ra chuyện phải trước đó khoảng 1000 năm. Tôi nắm Lục tử lại hỏi: “Mấy thứ kia, sao cậu lại bỏ đi thế?”

Lục tử khoanh tay nói: “Cậu phải động não một chút, mấy thứ đó tùy tiện đem vài cái ra ngoài là tính mạng gặp phiền phức ngay. Đạo này mọi chuyện đều không theo đúng logic, sợ là có mạng kiếm tiền, không mạng để xài thôi.”

Tôi cũng chẳng còn sức để trêu cậu, nhún nhún vai rồi lại chú ý xung quanh. Nhưng Lục tử lại không giữ mồm giữ miệng. Cậu ta suy nghĩ một chút, xong liền hỏi ngay: “An Tung, cậu có phát hiện chuyện gì không?”

Tôi nói: “Cái rầm ấy, sao nhiều chuyện thế? Mình giờ chẳng có tâm trạng giải đố đâu.”

Lục tử dường như rất lúng túng, cũng không quan tâm đến thái độ của tôi, thẳng thừng thốt ra: “Tóc cậu đã rất dài rồi...”

Tôi sờ sờ gáy, quả nhiên tóc đã dài quá cổ, không khéo lại thành một bà cô mất. Lòng tôi thầm nghĩ đây chẳng phải chuyện tốt gì. Thuận tay giở lên, phát hiện móng tay cũng dài ra không ít. Tôi hơi hoảng lên hỏi: “Sao thế này? Cậu cũng bị vậy à?”

Lục tử hết sờ tóc lại sờ cằm nói: “Không, mình chẳng sao cả, mọi thứ đều bình thường. Nhưng mình phát hiện cậu bắt đầu có chút thay đổi. Hay là di chứng của việc mang mặt nạ? Mắt cậu sao càng lúc càng xanh thế? Lúc cậu mang mặt nạ cũng thoáng qua thế này, mắt cậu cứ như hai cái bóng đèn nhỏ.”

Tôi dụi mắt, nhưng không cảm thấy đau hay ngứa, chỉ có hơi khô, xoa nhẹ vài cái, hỏi: “Còn nữa không?”

Lục tử cẩn thận nhìn xoáy vào mắt tôi, bỗng mắt cậu ta dữ hằn lên. Kia có thể dùng cụm từ vô cùng khủng khiếp để hình dung. Cậu ta cố dùng hết sức lực của mình để đẩy ra tôi, quay phắt lại nhìn Bạch Dực kêu kên: “Má ơi!”

Nói xong Lục tử liền bỏ mặc chúng tôi, cứ như thỏ chạy nhanh chân trốn về phía trước. Tôi và Bạch Dực vẫn chưa kịp phản ứng, chỉ có thể nhặt lên đồng hành lý đuổi theo tên hám trước mặt. Lòng tôi đã thầm đánh mắng cậu cả trăm lần, Bạch Dực cảnh giác nhìn quanh, xong cũng nhanh chóng theo kịp. Tôi ở phía sau hét lên: “Lục tử! Điên rồi à! Chạy nhanh như vậy làm gì! Muốn chết sao!”

Lục tử nghe tôi gọi ở sau lại càng chạy nhanh hơn. Cậu ta hoàn toàn mất khống chế, chỉ biết liều chết cầm đầu, cuối cùng chúng tôi cũng chạy tốc hành ra khỏi đường hầm bằng đá kia. Vì có bài học lần trước, nên khi cách cậu ta khoảng 1 thước thì tôi giảm dần tốc độ lại. Quả nhiên, phía dưới là một dải đất trống, nhưng không gian này không thể so sánh với chỗ lúc này, chí ít nó cũng lớn bằng sân vận động quốc gia. Bạch Dực cũng dừng lại, anh khẽ rên rỉ, gần như gả lẫn ra mặt đất.

Anh cúi đầu nhìn xuống dưới, mắt đảo qua đây kêu ngạo nói: “Không ngờ chúng ta sống sót đến tận đây.”

Tôi ôm ngực, phòng cho tim mình sẽ nhảy khỏi lồng ngực, hỏi: “Đây là... Hà bá chính điện?”

Bạch Dực gật đầu. Cúi đầu nhìn bao quát khắp nơi. Giờ đây, chúng tôi cuối cùng cũng đã đến được Hà Bá chính điện trong truyền thuyết. Cảnh tượng lần này đã khiến tôi khiếp sợ đến tim cũng quên đập.

Tôi ôm ngực, quỳ xuống. Phía dưới là một hà đồ khổng lồ, nơi chúng tôi đứng chỉ là một góc nhỏ nhoi. Kia cứ như một thành phố thu nhỏ, kết cấu thiên biến vạn hóa, hết sức phức tạp, làm cho da đầu tôi tê dại. Nơi này thật giống mê cung của ma quỷ, tường đá bao quanh là những bức màn giống nhau, ngoài nó ra thật không còn cách nào khác để gọi tên. Ngay trên mặt đất, đặt một khối đá màu đen, nổi bật với vân trắng làm cơ sở, khắc họa lại đồ án của hà đồ. Ngay trung tâm có một thần long rất sống động không biết dùng vật gì để khắc lên. Đa số thân mình đều giấu trong hà đồ, gần như đã cùng với trận pháp hợp thành một thể. Hơn hết, đầu luôn giữ vững tư thế ngẩng về phía trước, hướng lên trời gầm gừ đầy dữ tợn, thật giống với sóng cuộn ba đào của Hoàng Hà. Vị trí chân rồng có một cổ quan tài, nhưng chúng tôi đứng cách đó quá xa, nên chẳng thấy được rõ.

Tôi không khỏi gào lên: “Một...một con rồng khoa trương như vậy? Phải cần bao nhiêu người mới khắc thành đây?”

Lục tử há hốc mồm trừng mắt nhìn xuống mặt đất, cứ liên tục kêu lên: “Má ơi...má ơi! Đây là ngọn nguồn của Hoàng Hà? Nói không chừng con rồng khổng lồ này còn sống.”

Nghe cậu nói vậy tôi mới sực nghĩ thần thái con rồng này quả giống như thật. Nếu nó còn sống, chắc chắn là thần trên trời rồi. Chẳng lẽ đó chính là Hà Bá thần mà Phùng Di nhân sùng bái?

Bạch Dực cũng bị chấn động không nhẹ. Anh rõ ràng cũng đứng không vững, quỳ bịch ngay xuống đất, chỉ có thể dùng Tị Thủy kiếm chống đỡ, xong thở hổn hển, quay sang hỏi Lục tử: “Lúc này, sao cậu lại chạy thế?”

Tôi vẫn chìm trong chấn động như cũ, nghĩ thầm chắc lúc này cậu ta có hơi mất kiểm chế, liền nhìn sang. Bộ dáng của cậu ta là đang giật nảy mình, nói năng lung tung, bỗng như ý thức được gì liền hét toát lên, tránh xa chúng tôi ra. Cậu ta tuy kích động quá mức nhưng cũng không ngã lẫn ra ngất, tôi thấy mắt cậu toàn tròn trắng, lưỡi liú lại, sợ hãi nói: “Đừng đến gần tao! Quỷ ngay trên người mày!”

Tôi thấy cậu ta lại nhìn thẳng vào mắt mình, liền sờ sờ một chút cảm thấy chẳng có gì bất thường cả. Muốn cậu nói rõ hơn, liền bước đến gần, cậu ta gần như lập tức đá văng tôi. Tôi hứng trọn một cước đau điếng vào lưng tưởng chừng xém đứt hơi.

Tôi mắng: “Ông nội cậu, dám đá mình à? Con mẹ nó, cậu thật điên quá rồi.”

Cậu ta tức nức nói: “Mình thấy cậu nên tránh xa mình ra một chút. Cậu... cậu chẳng cảm thấy gì sao? Mình, mình thấy được rất nhiều mặt người trong mắt cậu, còn nhận ra được tên khốn Tào Dương đã chết nữa. Bọn chúng đều có tri giác, lúc mình nhìn chăm chăm còn cười với mình. Chúng đều trong mắt cậu. Cậu, con mẹ nó, sao lại không nhận thấy?”

Cậu ta vừa dứt lời, sắc mặt của tôi và Bạch Dực đều trắng bệch. Lẽ nào bức tường gió chẳng có tác dụng gì với bọn quỷ này? Chúng... chúng đã theo tới đây rồi sao? Nếu vậy, mọi lý giải đều hỏng hết. Nếu vậy, mọi giả thuyết đều tan vỡ: Những thứ kia đều ở ngay trong thân thể tôi...

Não tôi nhùng ra trong nháy mắt, cả người loạng choạng không thể đứng thẳng nữa, tôi a một tiếng ngã nhào xuống đất, lui kịch liệt ra sau, lắp bắp nói: “Không đúng... mình không thấy mà. Xảy ra chuyện gì? Mình sao chẳng thấy mấy thứ kia? Trước đây không phải mình đều nhìn thấy sao? Chúng đang ở đâu?”

Mắt Bạch Dực giờ đã xám ngắt, mấy người chúng tôi đều mở to hai mắt nhìn xung quanh. Tôi nắm mạnh lấy Lục tử hỏi: “Sao cậu lại nhìn thấy? Sao đổi thành cậu nhìn thấy?”

Cậu ta đẩy bả vai tôi đầy kinh hoàng. Tôi thiếu chút nữa là rơi ngay xuống dưới, Bạch Dực vội kéo áo tôi lại. Lục tử nói: “Đừng để mình nhìn vào mắt cậu! Từ trong mắt cậu mình thấy những thứ kia! Đừng lại gần quá!”

Sắc mặt của Bạch Dực đã trắng bệch ra. Anh đỡ tay tôi, tôi không nói gì chỉ nhìn anh. Anh bỗng buông nhẹ tay, cả người tôi liền ngã nhào ra đất, anh lại vội vã kéo tôi đứng lên.

Lục tử mắng: “Thấy được hết, mình không nói dối đâu. Mấy thứ đó đều trong mắt cậu. Chúng vốn chưa từng rời khỏi cậu.”

Nghe thế, lòng tôi vỡ vụn, gần như muốn nhảy xuống dưới. Tôi hét lên một tiếng, muốn dùng tay móc mắt mình ra, nhưng bị Bạch Dực ôm chặt lấy. Tôi nhắm mắt lại, giằng xé khi nghĩ đến mấy thứ kia đều ở ngay trong mắt mình, chúng không hề rời khỏi. Tôi thật không cách nào bình tĩnh lại được, người tôi như bị vô số giò bọ đục khoét, cực kỳ khó chịu. Chỉ có thi thể của người chết mới thế thôi, nhưng tôi vẫn còn sống, do còn sống nên tôi cảm nhận rất rõ ràng cảm giác điên loạn đầy kinh khủng này. Tôi cuống đại lắc đầu, muốn lôi ra hai mắt mình, Bạch Dực dè dặt tôi nói: “Còn cơ hội! Còn cơ hội! Nghe đi. Muốn sống sót thì nghe lời anh, đi thẳng về mình điện ở phía trước. Chúng ta sẽ thành công mà! Đừng sợ, còn có anh đây. Đừng sợ nha!”

Vẫn nhắm chặt mắt, không dám mở ra, tôi điên cuồng lắc đầu mình. Bạch Dực tát vào mặt tôi nói: “Vì thể chất của cậu nên những thứ kia muốn thông qua cậu để vào thần điện, chỉ cần cậu bước ra, chúng sẽ tự nguyện ở lại. Đừng sợ! Vẫn hơn để chúng lưu lại bên ngoài.”

Tôi yếu ớt gật đầu, Bạch Dực thì thầm: “Đừng sợ, chúng chỉ muốn đi nhờ cậu đến đây thôi. Đừng sợ, quỷ chú đã bị phá. Chúng muốn về lại nơi này thôi. Chẳng sao đâu...” Nói xong anh thật cẩn cẩn thận thận buông tay. Anh thật dịu dàng bảo tôi mở mắt. Lục tử thấy vậy liền hét lên: “Đừng cho cậu ấy mở mắt! Quỷ đều trong mắt cậu ấy đó!” Tôi nghe thế lòng lại đau thắt, mắt nhắm chặt hơn lần nữa.

Bạch Dực phẫn nộ cắt ngang lời Lục tử, gầm lên: “Câm miệng! Cậu ấy chết, ta cũng sẽ không để người sống sót ra ngoài.”

Tôi nghe được tiếng Lục Tử tức nức, lúc này sự kinh hoàng trong không khí đã loãng đi rất nhiều. Châm châm mở mắt, gương mặt của Bạch Dực xuất hiện ngay trước mặt, anh mỉm cười vuốt tóc tôi. Tôi thấy nụ cười của anh cực kỳ cứng nhắc, nhìn cứ như miễn cưỡng xé ra miệng vậy. Lục tử hoảng hốt lui lại, cậu sợ hãi nhìn hai chúng tôi, hét lên: “Nhất định là mây, là mây đã khiến cho tiểu An biến thành bộ dáng bất nhân bất quỷ như bây giờ. Mây vốn đâu phải là người. Không chừng mây cũng là một nhân quỷ! Không chừng nơi này là nguyên quán của mây! Mây và Mạnh Cơ đều cùng một bọn!”

94. Chương 93: Hà Bá Khóc (tứ)

Bạch Dực không màng đến tiếng chửi mắng của Lục tử, anh vỗ vỗ mặt, kéo tôi đứng lên. Giờ đây tôi ghét cay ghét đắng đôi mắt của mình, tôi hiện tại đã có thể cảm nhận sâu sắc sự đau khổ của Nhạc Lan. Mắt tôi đã trở thành mắt quỷ mất rồi, chín oan hồn mới thay thế kia đều ở trong mắt tôi.

Bạch Dực mở nắp chai nước cuối cùng nhường tôi uống một ngụm. Tôi lắc đầu, không muốn lãng phí, xong lại nhìn về phía Lục tử, cậu ta lập tức run rẩy tránh đi ánh mắt của tôi. Bạch Dực lái câu chuyện theo hướng khác, nói: “Phải xuống thôi, nhưng bên dưới tối đen, cũng là một ả nguy hiểm. Nếu tôi đoán không sai, mỗi lần qua một cửa là một lần phải dùng mạng để cược. Bởi Hà Đồ là trận pháp của hắn, từ ngàn xưa đã sớm tan biến cùng với Phùng Di Nhân, đến tôi cũng không hiểu cho lắm. Chỉ có thể dựa vào vận khí.”

Tôi muốn bảo Lục tử thả mấy quả pháo sáng xuống dưới, nhưng cậu ta vừa thấy tôi vương tay thì rút lại ngay, hỏi: “Chuyện gì?”

Tôi tức giận nói: “Pháo sáng! Cậu có cần mình mang kính râm không?”

Cậu ta có hơi co rút lại, nhưng quả thực lấy từ trong túi ra một cái kính râm đưa cho tôi, sau đó còn chìa tay bảo: “Cho cậu đây...”

Tôi chẳng thèm nói nữa, chuyện này thật trêu người. Tại nơi tối tăm này, tôi chẳng khác người mù là bao, nhưng lòng lại nghĩ những oan hồn này đều đang đau khổ trong mắt mình. Bạch Dực nhìn xung quanh nói: “Không còn cách nào để xuống dưới, chỉ có một sợi dây, đành phải dựa vào những gò đá ở đây để leo xuống.”

Bạch Dực lại nhìn xuống dưới trong vài giây, anh nói: “Chẳng biết xuống dưới có gặp chuyện không may gì không... Nói chung cứ leo xuống trước đã.”

Nói xong anh ném dây xuống dưới, sau đó bảo chúng tôi gom vài thứ như bông băng, khăn vải gì đó đốt thành một đồng lửa. Xong liền gập đầu nhìn chúng tôi nói: “Đi, xuống dưới thôi.”

Tuy tay chúng tôi bị thương khác nhau, nhưng cũng vô cùng khó khăn. Lúc gần đến nơi thì gần như không còn chút sức lực nào, đành buông ngã thẳng xuống. Rơi chạm đất rồi, mới phát hiện dưới này không phải bùn cát mà là rất nhiều hài cốt, phải nói là vô cùng nhiều mới đúng. Tôi đặt mông ngồi xuống một mảnh xương chày, bỗng nghe rắc một tiếng, cả miếng xương bị tôi đè gãy vụn. Bạch Dực rơi xuống rất thành thạo, hai chân anh vừa chạm đất liền nghe tiếng rắc rắc đồng loạt vang lên, chắc cũng có vài bộ xương bị nát. Lục tử là người xuống sau cùng, số phần của cậu ta cũng không tốt lắm, chắc đã chạm tới “xương” rồi. Cậu ngồi thẳng vào một khúc xương sườn, nếu quần không dày chắc đã nát mông, chỉ thấy con người như nhảy bật ra ngoài, miệng oai oái kêu to. Tôi bưng miệng cậu ta lại nói: “Đừng ồn!”

Miệng cậu ta sái thành hình chữ O, gật gật lại lắc đầu. Tôi từ từ thả lỏng tay, cậu ta tiếp tục xem tôi như yêu quái mà tránh đi. Bạch Dực mở đèn pin, quanh chúng tôi đều là xương trắng hếu, tôi hỏi: “Nơi này sao có nhiều hài cốt thế? Nhiều quá mức rồi.”

Bạch Dực nói: “Đây là tán địa cuối cùng của Phùng Di nhân. Đại Vũ vương khi ấy rút cuộc cũng thống trị Hoàng Hà, thế là những dị tộc không chịu tiến cống, ngoan cố chống lại toàn bộ đều bị tiêu diệt. Thi thể của bọn họ được đưa đến đây, theo đó có thể thấy số lượng đương nhiên phải cực kỳ nhiều rồi.”

Tôi cầm đèn chiếu quanh, tất cả gần như đã hóa thạch, nơi này không giống phần mộ, mà trông như bãi tha ma. Đây là nơi tán thân của bọn họ, nhưng sao nhất thiết phải đặt tất cả trong đường hầm này? Chúng tôi không dám tùy tiện đi về phía trước, mà lẳng lặng quan sát những vách đá hình rồng xung quanh. Trên đó chúng tôi thấy một con rồng cực kỳ lớn, các bức tường khác cứ tầng tầng lớp lớp như vậy rồng màu đen, chỗ cao nhất cũng lên đến hai thước, gần như lập nên một mê cung khổng lồ. Chúng tôi không thể đi thẳng, đành phải nghĩ cách xuyên qua những vách đá vậy rồng này. Cầm đèn pin soi thử, phát hiện mặt tường có phản quan. Lục tử dùng tay sờ qua một chút nói: “Tất cả đều dùng Hắc Mã Não làm thành, khối mã não lớn như vậy thật là kỳ tích. Không đúng, đây dường như không phải mã não, rốt cuộc là dùng thứ gì để tạo nên?”

Bạch Dực nói: “Không biết, cứ mặc kệ nó đi. Nơi này mỗi bước đi đều rất có thể giẫm phải cơ quan. Điềm chí mạng ở chỗ Phùng Di tộc là bộ lạc tối tôn trọng Hà Đồ thuật số nguyên thủy, đến tôi cũng không biết.

Mấy thứ này ngoại trừ đại tể tư của tộc thì chỉ duy nhất một người ngoài biết được đó là Đại Vũ Vương, còn lại chẳng rõ cả.”

Tôi nghe trong ngữ điệu kia có một ít oán hận, nhưng khi nghĩ kỹ lại dường như anh có biết Đại Vũ vương thì phải. Tôi đối với thân phận của anh ngày càng hiểu kỳ, bất quá giờ đây toàn mạng ra ngoài mới là chuyện then chốt nhất. Ba chúng tôi như đang dò mìn, Bạch Dực đi trước nhất, dùng kiếm đẩy đẩy, theo sau là tôi dùng chân gạt ra những hài cốt dưới đất, tránh cho không thấy những ký hiệu riêng biệt bị che lại. Những bộ xương này gần như đã hóa thạch gần hết, có hơi dán chặt vào đất, tôi cũng không dám cố sức, nhìn chung thật giống như đang bước đi trên con đường chết chóc. Lục tử vẫn ở sau cùng như trước, tay lăm lăm súng trường. Bạch Dực nhìn chúng tôi nói: “Dù thế nào cũng không được chạm vào bất cứ vật gì, nếu chẳng may giẫm phải, tuyệt đối không được rút chân.”

Tôi lấy la bàn ra nhìn thử, thấy nó quay tròn liên tiếp. Nhìn ra xung quanh toàn bộ đều là đá đen có từ tính, chẳng trông mong gì nhìn la bàn để xem hướng nữa rồi. Nhưng may mắn là Bạch Dực đã đốt một đồng lửa, chỉ cần đi theo hướng ngược lại là chúng tôi có thể ra ngoài.

Lúc này, tôi không tài nào có thể vừa đeo kính vừa quan sát bốn bên. Thế là tháo ngay xuống, bước theo sát Bạch Dực phía trước. Sau vài chục bước đầu, chúng tôi chẳng thấy chuyện cổ quái nào xảy ra cả. Lục tử liếm liếm môi nói: “Đang lúc hăng hái, đi tiếp nhanh thôi.”

Bạch Dực gạt đầu, giờ giờ đèn pin, chúng tôi tiếp tục đi về phía trước. Chúng tôi bước vô cùng cẩn thận, toàn bộ giác quan gần như dùng để cảm nhận biến đổi xung quanh. Chậm chậm chúng tôi đến gần một trụ cột bằng đá Vân Mẩu đang bọc một xác nữ bên trong. Thi thể trong rất sống động, mặt còn đeo mặt nạ kỳ quái, tóc trên đầu đã hoa râm, ước chừng đây là một người đã già. Giữa trụ đá lại chứa xác nữ, thật không tưởng. Mà vô cùng kinh khủng là móng tay của xác nữ này lại dài thổng xuống dưới cứ như những con rắn lớn.

Tôi thì thầm: “Chết mà không cứng? Lẽ nào là cương thi?”

Bạch Dực lắc đầu nói: “Là trụ người. Hà Đồ thời viễn cổ do nhiều bộ phận hợp thành, trong đó có một loại Vu thuật trận pháp cổ xưa.”

Tôi muốn nhìn kỹ một chút, thế là tiến sát lại. Bỗng mặt nạ của xác nữ như biết có người đến gần, thoáng cái liền rơi xuống, lộ ra gương mặt của đười ươi lông trắng. Lão đười ươi như đang há miệng nhe răng nhìn tôi. Môi tím đen cùng hàm răng sắc nhọn, nhưng thân hình quả thật là của phụ nữ loài người. Tôi giật mình loạng choạng, Lục tử thấy xác đười ươi quái dị kia thì vội vã kéo chúng tôi nói: “Đừng nhìn nữa, đi nhanh lên.”

Nói xong liền đẩy đẩy, chúng tôi không thể xem tiếp được nữa. Lúc quay người lại, tôi cảm thấy như mình vừa giẫm phải thứ gì đó. Nhưng rõ ràng, vừa mới đây thôi tôi không hề khởi động bất cứ cơ quan nào mà. Bỗng nghe tiếng răng rắc, lòng tôi thầm nghĩ xong rồi.... sập bẫy rồi. Sau đó như có vật gì mới chuyển động, chúng tôi vẫn lơ mơ chưa rõ gì, tiếp theo lại nghe tiếng lách cách của rất nhiều quân bài ngã chồng theo hiệu ứng domino, cuối cùng hình như có tiếng gà rừng loảng thoảng gáy lên. Trán của ba người chúng tôi thoáng chốc đều đổ mồ hôi lạnh. Dần dần, tôi lại cảm thấy như có thứ gì đang tiến đến rất gần rồi, mà các hài cốt dưới chân cũng bắt đầu vang lên âm thanh bị nghiền nát đầy lo sợ. Bạch Dực là người hét lớn khiến chúng tôi sực tỉnh lại: “Chạy mau! Trước hết phải chạy đến gần quan tài hơn nữa!” Sau đó anh rút ra bảo kiếm chạy ngay về phía trước, tôi và Lục tử theo sau. Chúng tôi phát hiện, càng gần trung tâm, xương trắng càng nhiều, mỗi bước chúng tôi phải nhấc cao chân mới vượt qua, cứ giẫm xuống là bị chôn ngay vào giữa một đồng hài cốt. Đột nhiên, Lục tử ở sau cùng té lăn ra đất, má trái cậu bị một mảnh xương bén cắt phải, hét lên điên cuồng bảo hình như mình bị thứ gì đó túm lấy. Tôi phát hiện có vật gì đang móc vào balô của cậu, chẳng biết tại sao, quái vật đười ươi bị nhốt trong cột nhảy đến trước tôi. Móng tay nó dài không gì sánh được đang dần đến gần chúng tôi. Bạch Dực nhìn thấy liền ngay lập tức dùng kiếm cản lại.

Lục tử vẫn bị nó lôi đi như cũ, tôi giúp cậu ta tháo dây đeo balô, kéo cậu ra. Balô bị lôi đi mất, lúc này cậu ta mới có thể trốn thoát, ngã nhào vào người tôi. Cậu ôm chặt lấy tôi nói: “Bất thường! Dưới đất có thứ gì đấy... Nơi này, sao lại biến đổi như thế?”

Tôi nhìn lại, liền phát hiện cột đá Vân Mẩu màu trắng lúc nãy giờ đã thành đen. Thêm vào các bức tường xung quanh không ngừng chuyển động, cứ như cự long còn sống vậy. Tôi quay đầu nhìn thoáng qua Bạch

Dực, anh lúc này đành bất đắc dĩ hét lên: “Mặc kệ, mau chạy đi.”

Lục tử cứ liều chết nắm lấy tay tôi, tôi nói: “Cậu thả ra một chút, mình không bỏ cậu lại đâu. Cậu đang nắm ngay vết thương của mình này.”

Lúc này cậu ta mới ừm một tiếng, buông lỏng tay ra, xong tôi lại cảm thấy như có thứ gì đang vọt đến chúng tôi. Đuôi ươi kia không ngờ đuổi theo nhanh như vậy, tôi chưa kịp phản ứng thì vai trái của Lục tử đã bị móng vuốt đâm vào, cậu ta đau đớn hét lên. Tôi ra sức kéo cậu, Bạch Dực chỉ một đường kiếm đã chém rời móng của quái thú. Chỗ bị đứt ngay lập tức chảy ra rất nhiều dịch mủ màu xanh lục, thấm ướt cả người chúng tôi. Bỗng nhiên, tôi cảm thấy có thứ gì đang bò trên mặt đất, nó quấn chặt lấy Bạch Dực, anh dùng bảo kiếm chống xuống, tay kia đẩy chúng tôi lên trước nói: “Đi, đi về phía trước, đừng quay đầu lại.” Nói xong liền bị kéo ghì ra sau.

Tôi muốn giúp anh, nhưng Lục tử che vết thương ở vai đang chảy máu không ngừng nói: “Đừng làm rồi thêm! Chạy mau đi.” Nói xong cậu ta mở đường chạy lên trước Bạch Dực, thoáng chốc anh đứng chững lại, cũng là lúc quái vật đuôi ươi kia vọt đến người.

Ngay lúc tôi và Lục tử muốn giúp, thì một bức tường thật lớn chuyển động không cho chúng tôi cứu Bạch Dực. Nó ngăn cách hoàn toàn giữa tôi và Bạch Dực. Lòng tôi run rẩy, biết nguy rồi, thứ này rất có thể còn sống, nó muốn tách chúng tôi ra xa khỏi Bạch Dực. Tôi cuốn quít quay đầu lại. Lục tử nói: “Hướng này! Chỗ này có đường!”

Tôi cắn răng thầm nghĩ không thể chờ nữa, đành tiếp tục đi tới, cũng mặc luôn có gặp phải cơ quan nữa hay không. Ngay lúc đó, ở một khoảng không xa tôi vẫn nghe được tiếng binh khí chạm vào nhau. Tôi không đành lòng bỏ lại Bạch Dực, liền đẩy ra Lục tử nói: “Cậu chạy trước đi, mình trở lại tìm anh ấy.”

Lục tử vẫn kéo tôi đi nói: “Tìm chết à? Nhanh lên một chút, đồng lứa Bạch Dực đốt lúc này sắp tàn rồi, còn chần chừ chúng ta sẽ không thấy đường đi đâu.”

Tôi ngẩng đầu nhìn ngọn lửa đang chập chờn, cắn răng nói: “Không được, cậu đi trước, mình không thể bỏ mặc anh ấy.”

Ngay lúc chúng tôi đang giằng co thì trước mặt bỗng xuất hiện một cái móng rồng. Nhìn lại, liền phát hiện đây chính là nơi đặt quan tài thần bí. Vị trí chuyển động không thể tưởng tượng nổi, dường như không gian bị gấp khúc lại vậy. Lục tử ôm tay, vết thương lúc này đau đớn gần như ngắt đi, cậu ta nói: “Sao lại gặp phải thứ này?”

Ta ngẩng đầu nhìn đám lửa mờ mịt kia, phát hiện ánh lửa phản chiếu lại vài bóng người, bọn họ đang điên cuồng nhảy múa. Lòng tôi thầm kêu chẳng lành, rất có khả năng đám lửa của chúng tôi đã xảy ra chuyện, chúng tôi đang bị lừa qua mặt. Tôi bất đắc dĩ nhìn cổ quan tài kia một chút, một nửa nó làm bằng loại đá màu đen trong suốt, ngay chính giữa dường như đang chứa thứ gì màu trắng sữa. Xung quanh khắc đầy văn tự và đồ án. Tôi dùng tay áo xoa xoa mấy hình điêu khắc bên mép quan tài, thấy có hình vẽ rất quỷ dị. Trong đó là: Có một người bị đuổi ra khỏi một nhóm người. Tiếp theo, sau hắn ta lại có một nhóm người khác xuất hiện. Nhóm người đầu tiên đều bị nhóm sau này giết chết toàn bộ. Người nọ cuối cùng chỉ lên trời, xong lại chỉ và một người trong số đó. Cuối cùng nhất, mọi người đều chết hết, chỉ duy nhất người kia còn đứng đó, mà sau lưng hắn lại có bóng ma rất lớn. Rồi sau hết nữa là một con rồng kỳ quái, con rồng này uốn khúc quanh đồng xương trắng, ngồi trên nó là một người đang xếp bằng.

Ngay lúc nhìn xong bức điêu khắc cuối cùng, mắt tôi cảm thấy vô cùng đau đớn. Lòng tôi hoảng hốt, lẽ nào những oan hồn kia đến đây chỉ để gặp người này? Người trong quan tài rốt cuộc là ai? Nhưng mắt quá đau đớn khiến tôi không thể thối thu được nhiều. Tôi vuốt mặt, phát hiện máu tươi từ vành mắt chảy ra. Tôi hoảng sợ gọi Lục tử đến xem, cậu ta thấy mắt tôi như vậy lại điên cuồng hét lên. Tôi dùng tay dè mắt lại, nhưng máu tươi cứ tuôn thẳng vào miệng quan tài. Lục tử lại há miệng khủng khiếp, tôi nhìn qua cậu, nhưng không thể nghe được âm thanh ầm ĩ gì cả. Mắt tôi thoáng cái chẳng thấy gì nữa, tôi biết mình rất có thể bị mù liền bắt đầu điên cuồng giãy đạp lung tung, lòng cuồng quít lo sợ, cảm giác này gần giống với cận kề cái chết. Tôi chỉ muốn về lại chỗ của Bạch Dực, mò mẫm theo quan tài tìm đường đi, khi tay tôi vừa đến thì chạm ngay một người, cứ tưởng là Lục tử, thế là tôi nắm tay cậu ta. Đột nhiên tôi phát hiện người này không phải Lục Tử cũng không phải Bạch Dực. Tay hắn ẩm ướt và lạnh như băng. Tôi như bị điện giật rút tay về, nhưng hắn đã nhanh chóng túm chặt tay tôi. Lúc này, hắn cầm tay tôi đặt lên quan

tài. Cảm xúc này, tôi rất quen thuộc, khiến tôi nhớ lại, hình như ở nơi nào đó cũng đã từng trải qua. Bỗng nhiên đầu tôi hiện lên, lúc ấy, ngay trong giấc mộng quái đản ở Linh Viên. Là quái nhân kia!

Tôi giãy ra vài cái, nhưng sức lực của hân đã vượt qua khái niệm con người. Tôi cảm thấy hân đặt tay lên mắt tôi, lại thì thầm một ít bên tai nhưng tôi đã không thể nghe được âm thanh. Trên người hân tôi cảm nhận được khí lạnh khủng khiếp, chỉ có người chết rồi mới như thế. Cả người tôi run rẩy tột bậc, bật hét lớn lên: “Lục tử! cậu có đây không thế!”

Thế nhưng tôi vốn chẳng thể nghe được tiếng của Lục tử. Bỗng sức nặng nơi mắt biến mất, tôi mở mắt, một gương mặt lạnh lùng từ từ lộ ra. Kia vô cùng xa lạ, hân lạnh lùng nhìn tôi, lúc này tôi mới phát hiện hân có đôi mắt màu lục giống như mình. Mắt hân khiến tôi nhớ đến một chuyện, đó là kí ức đầu tiên tôi có được khi mới lớn, là việc bà nội đã làm cho tôi. Bà nói gia tộc chúng tôi đời đời kiếp kiếp phải mang lấy con mắt màu xanh lục. Đôi mắt này do tổ tiên truyền cho, một ngày nào đó tổ tiên sẽ trở về đòi lại nó.

Mà tôi năm đó có thể sống sót là do mắt của bà nội. Nếu bà nội không dùng mắt mình trao đổi, tôi giờ đã thành cương thi rồi. Đột nhiên tôi nhớ lại đêm đó, bà nội ôm tôi chạy khắp nơi cầu thầy chạy chữa, ngay giữa màn đêm, tôi đã lên nhìn con mắt đó thật kỹ, nó cũng phát ra ánh xanh lục. Bà vẫn luôn nhìn chăm chăm tôi như thế.

Ký ức kia làm nội tâm tôi tăng thêm sợ hãi, sức lực của tôi vốn chẳng còn là bao, ngược lại, ngay lúc này tôi lại muốn tên kia phải rời khỏi cơ thể mình một cách mãnh liệt, nên mạnh mẽ đẩy hân ra. Tôi giờ chẳng thấy gì cả, cũng chẳng quan tâm gì cả, cứ nhắm mắt quay người muốn bỏ chạy. Tôi thấy mọi chuyện đã vượt xa khả năng chịu đựng của mình quá rồi. Tôi điên cuồng lao về phía trước, nhưng lại nghe được tiếng của thứ gì đó bị đâm thủng rất mạnh, tiếp theo lại cảm thấy bụng mình bị một nắm tay hung hăng đánh mạnh vào. Sau đó là tiếng nước nhỏ giọt rất nhiều, sau đó nữa là một cơn đau không thể tưởng tượng nổi. Lúc này, tôi lại nghe được tiếng kêu thảm thiết của Lục tử, tôi run run xoa bụng, giờ đây tôi gần như thấy lại mọi thứ, phát hiện khắp nơi đều là máu, cả người tôi bị đóng trên móng rồng. Lục tử vọt đến vội vã kéo tôi xuống, máu ngay phút chốc phun ra xối xả, mắt tôi tối sầm lại, ngã nhào xuống đất. Tôi cảm nhận được cả thân thể mình đang điên cuồng co giật, tôi mở mắt, thấy Lục tử đang ôm lấy thân mình tôi, cậu ta liều chết gọi, nhưng truyền vào tai tôi là âm thanh cực kỳ không rõ là mấy. Tôi lại thấy cơ thể mình liên tiếp nặng trĩu xuống, dần dần mất đi các giác quan.

Tôi ho khan liên tục nôn ra rất nhiều bọt máu. Lục tử vẫn gào hét âm ỉ, tôi mở to hai mắt nhìn cậu, cậu lại khóc. Tôi nghe nhưng không hiểu cậu ta đang lắm nhảm điều gì. Nắm tay cậu thật chặt, rằng tôi va vào nhau, đứt quãng: “Đi! Đi tìm Bạch Dực... Đi tìm anh...”

Cậu điên cuồng lắc đầu, tôi dùng hết sức lực cuối cùng đẩy cậu ta ra. Cả người ngã nhào xuống mặt đất. Tôi cuối đầu nhìn bụng mình, giờ đã máu thịt lẫn lộn, nội tạng và mấy thứ bên trong đều chảy ra, máu nhuộm các bộ xương xung quanh thành một màu đỏ tươi. Những hài cốt kia bắt đầu tỏa ra mùi khét khét khó ngửi, tôi ngẩng đầu nhìn móng rồng, thấy nó toàn là máu của mình. Lần này không còn thần chú cứu mạng nữa rồi, tôi cảm thấy thân thể mình càng lúc càng lạnh, càng lúc càng nặng. Tôi biết lần này mình chết thật rồi.

Tôi ứa nước mắt, dùng chút sức lực cuối cùng nắm tay Lục tử nói: “Tìm Bạch Dực, van cậu đừng bỏ lại anh ấy... Các người đi cùng nhau. Đừng để anh ấy chết.”

Cậu khóc nức lên gật nhẹ đầu. Sau đó tôi không nhìn thấy bóng dáng của Lục tử đâu nữa, tôi muốn gọi thêm nhưng không thể phát ra âm thanh, cổ họng cứ như bị ai đó bóp nghẹt lại. Tôi ngẩng đầu thấy Tào Dương đang mở to miệng điên cuồng hét lớn. Vừa nghiêng đầu, liền phát hiện bọn người kia đều ở gần bên tôi, họ vẫn giữ nguyên hình dáng khi chết, lúc này đang gào thét dữ dội thật giống dã thú mất hết lý trí. Họ điên cuồng bắt lấy tôi, từ trong miệng họ học ra một lượng lớn khói đen. Tôi như một con rối hỏng bị họ thi nhau xé rách. Cảm giác đau đớn đã mất đi từ lâu rồi.

Tôi bị bọn họ khiêng lên, cảnh cuối cùng thoáng qua là Lục tử đang chạy ra ngoài. Là chạy trốn, hay đang giúp tôi tìm Bạch Dực. Tôi giờ đây chỉ hy vọng cậu ấy dẫn theo Bạch Dực rời khỏi đây. Nhắc đến Bạch Dực, tôi thật có rất nhiều chuyện muốn hỏi anh, nhưng xem ra giờ đã không thể nữa rồi. Tôi dùng hết toàn bộ sức lực cuối cùng đem bùa hộ mệnh của anh nuốt vào, bọn oan hồn này cứ liên tục đè lên vết thương của tôi, máu vì thế nhanh chóng chảy ra không ngừng. Xương trắng hếu trên mặt đất như đang mô tả lại đáng

về của tôi trong tương lai, tôi lại ngẩng đầu nhìn lên đỉnh trên, phát hiện ở đó cũng có đầy oan hồn. Chúng như một đàn nhện khổng lồ đang thi nhau bám vào vách đá. Bát khổ quỷ chú cuối cùng cũng hoàn thành rồi, tôi chính là vong hồn cuối cùng. Lời tiên đoán lúc chết của Nhạc Lan rất chuẩn xác. Tôi chết rồi...

Tôi nghe được tiếng máu liên tục chảy ra, thân thể càng lúc càng lạnh. Chờ một chút... vì sao người chết còn có nhiều cảm giác như thế. Tôi giật thót mình, phát hiện tôi vẫn cảm nhận được mọi hoạt động trong không gian quanh mình, bọn quỷ vẫn chần chừ bên cạnh tôi. Tôi muốn vùng vẫy lần cuối, thấy mình không cách nào không chế bản thân được. Tôi kêu không thành tiếng cũng không có nước mắt. Máu hình như không chảy nữa, nhưng sao tôi vẫn còn tri giác?

Không biết qua bao lâu, tôi nhận ra có người đến rồi mình được bế lên. Tôi nghe tiếng của Lục tử, nghe cả tiếng của Bạch Dực nữa. Tôi nghe Lục tử đang mắng chửi, cũng nghe được Bạch Dực đang rên rĩ.

Tôi không phải đã chết rồi sao... Tại sao còn có tri giác?

“Mày thả cậu ấy ra! Nguyên vọng sau cùng của cậu ấy là mày có thể sống sót ra ngoài, mày mang theo cậu ấy vốn không thể thoát được!”

“Tránh ra!”

“Mày rốt cuộc là ai! Mày hại hai chúng tao chưa đủ thảm sao? Đừng tưởng tao chưa điều tra qua! Con mẹ mày, nói không chừng mày đã chết ở nơi xảy ra chuyện đó rồi!”

“Ta bảo tránh ra!”

Bọn họ nói chuyện, tôi nghe không sót chữ nào. Bạch Dực đã chết rồi sao? Thế thì sao anh sống được? Anh biết cử động, cũng có máu chảy nữa mà. Chắc chắn không phải cương thi...

Tôi cảm thấy mình được đặt lên một chỗ cao. Tôi ngẩng đầu, thấy được con rồng khổng lồ đang gầm gừ nhìn lên trời. Nơi này chắc là quan tài kia. Nhưng tôi không thể cử động, tôi rất muốn nhìn người nằm dưới mình rốt cuộc là ai?

“Cuối cùng là mày muốn gì? Năm đó bọn mày thăm dò sông Vị Thủy xảy ra sự cố, mày rõ ràng đã mất tích hơn mười ngày. Tao thật không tin có người nào bị chìm trong nước lâu như vậy mà không chết. Mày vốn là một con quỷ mà. Mày muốn hại bọn tao, tiểu An đã tin mày như vậy...”

“Câm miệng.”

Tôi vẫn há miệng trừng mắt như cũ, rất muốn liếc xem bọn họ đang cãi nhau chuyện gì, nhưng bọn ác quỷ không chịu rời khỏi tôi, Lục tử cứ dán vào cạnh quan tài mà hét lên. Tôi chỉ có thể nhìn trừng trừng vào con rồng khổng lồ và rất nhiều oan hồn màu đen đang chen chúc chật cả vách xuống. Thật không ngờ thân thể hư nát rồi nhưng vẫn tỉnh táo như thế. Nếu thế, tôi giờ phải chết rồi! Vừa nghĩ đến chuyện cơ thể mình thối rữa ra, cả người ứa ra rất nhiều nước mắt, mang đầy giòi bọ, tôi thật hận không thể ngay tức khắc thoát ra khỏi xác mình được. Tôi bắt đầu khủng hoảng, bởi tôi biết rõ mình đã chết, thậm chí tôi nghe được cả âm thanh phốc phốc trong từng tế bào đang phân hủy. Tôi không thể ở lại trong xác này được nữa! Tôi hãy còn tri giác, tôi không muốn tự mình cảm nhận lấy bản thân ngày càng thối rữa. Tôi bắt đầu điên cuồng run rẩy, tôi phải rời khỏi đây, không thể bị giam cầm trong chỗ quỷ quái này được. Nhưng phải cử động thế nào, tôi làm không được, tôi muốn hét lên giận dữ, thật ra mồm tôi đã mở lớn lắm rồi, nhưng một tiếng nhỏ cũng không kêu được. Tôi mở to mắt nhưng đến đảo tròng mắt cũng chẳng thể làm được.

Đột nhiên tôi cảm thấy dưới thân mình có thứ gì đó đang run lên. Lòng tôi nghĩ chẳng có gì đâu, bị một phiến đá đập kín như vậy, nó rốt cuộc đang muốn làm trò gì, sao có thể cử động được? Nhưng dù tôi ý thức rõ rạch đến đâu, cũng không thể cử động thân mình như cũ. Tôi thật chẳng khác gì một người sống thực vật. Dù gì người sống thực vật vẫn có thể hô hấp, còn tôi thế này, chẳng thể cảm nhận được nhịp thở của mình gì cả. Phía dưới có thứ gì đó chuyển động một chút rồi dừng lại, chỉ còn tiếng nói chuyện của hai người.

95. Chương 94: Hà Bá Khóc (ngũ)

“Bạch Dực, anh thành thật nói cho tôi biết, anh rốt cuộc là ai? Lúc đầu anh bảo tôi đừng tiết lộ chuyện anh chết đuối tại sông Vị Thủy. Tôi đồng ý rồi, khi ấy cứ tưởng lòng anh có An Tung, cứ tin anh sẽ không hại chúng tôi. Giờ An Tung đã chết, chuyện gì cũng vô nghĩa, anh nói đi. Tôi thấy mình cũng không thể sống sót ra ngoài, ít ra cũng không muốn làm một oán quỷ.”

Tôi nghe cuộc nói chuyện đó, thoáng chốc quên cả giấy giũa. Thật ra tôi cũng không còn sức để chống cự nữa, so với lúc này tôi suy yếu hơn nhiều. Tôi lặng lẽ chờ Bạch Dực trả lời, không ngờ bọn họ đã thông đồng từ trước, tôi còn cảm thấy Bạch Dực vuốt tóc tôi một chút, tay anh truyền đến hơi ấm của người còn sống, anh trầm mặc thật lâu mới nói: “Tôi cũng không phải quỷ. Chỉ là... tôi cũng không rõ lắm đến tột cùng thì mình là thứ gì... Lúc đến sông Vị Thủy thăm dò, quả thật tôi đã chết, nhưng ngay lúc vừa nuốt vào một ngụm nước thì cũng có vật gì trôi tuột vào miệng tôi. Lúc đó tôi chìm xuống đáy sông, cũng mất đi tri giác, nhặt bao kiếm kia ở đâu đó, gặp được một bóng người... đó chỉ là một phần trí nhớ của tôi. Khi tôi tỉnh lại lần nữa thì đã mang toàn bộ ký ức thời viễn cổ, nhưng nó cũng thay đổi tôi toàn bộ. Tôi biết mình hoàn toàn khác so với trước kia, tôi không còn là một người sống bình thường mà là người tiếp nhận tất cả tri thức kia. Tôi chỉ có thể bỏ đi công việc đang làm, rời khỏi quê hương, trốn đến một nơi không ai biết mình. Sau đó bắt đầu điên cuồng nghiên cứu xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.”

“Thế sao anh không nói sớm? Kia là ký ức của ai?”

Giọng của Bạch Dực trở nên dồn dập, anh nói: “Tôi không cách nào nói được, bởi tôi vốn không biết... Ngay từ đầu tôi chỉ cảm thấy mình bỗng nhiên thông suốt nhiều chuyện trong quá khứ mà trước đây chẳng thể nào biết được. Nhưng cuối cùng thì ký ức kia thuộc về ai, tôi lại không thể lý giải rõ ràng được. Tôi cảm nhận được ký ức này đang dần dần xâm chiếm bản thân mình. Trước khi An Tung vướng vào chuyện này, tôi chỉ có khả năng giải quyết vài chuyện nhỏ nhặt, đương nhiên những tri thức này đã được tôi ngấm chấp nhận rằng mình chẳng cách nào giải thích được. Nó bao gồm cả Chu Văn Vương, Hà Bá điện, tất cả tôi đều biết rõ, thậm chí là các bộ phận hợp thành bát khổ quỷ chú. Nhưng tại nơi này... tồn tại trong tôi chỉ có cảm giác tội lỗi và bi ai, còn các trận pháp khác tôi không thể hiểu được.”

“Phùng Di Nhân là do Đại Vũ tiêu diệt, lẽ nào trí nhớ của anh đến từ Đại Vũ Vương?”

“Không phải... tôi đã nghĩ qua... Dường như đến từ một nhân vật khác. Người này cậu cũng từng nghe.”

“Là ai?”

“Canh Thìn.”

“Không thể nào... Vị thần sông nước? Anh khẳng định chứ?”

“Tôi không thể khẳng định, vì ký ức kia không cho tôi chút tin tức nào về nó. Tôi chỉ có thể dựa vào trí nhớ mà suy luận. Thế nên đến tôi mới không thể khẳng định.”

“Thế thì anh đặt An Tung lên đó để làm gì?”

“Lúc đó, tôi bị chìm xuống sông là ngậm thứ này. Giờ cũng cho An Tung, đây là vốn đặt cược sau cùng của tôi. Tôi đoán rằng vỏ của Tị Thủy kiếm được tìm thấy ở sông Vị Thủy, còn bảo kiếm thì ở nơi đây, hơn hết ký ức sớm nhất của tôi cùng niên đại này rất tương đồng, như vậy rất có khả năng chỗ này có liên quan với sông Vị Thủy. Nếu thế... An Tung cũng có thể.”

Tôi có thể sống lại? Thứ dưới thân tôi cứ không ngừng chuyển động, giờ đây nó gần như nhảy vọt ra ngoài. Tôi thật không thể tin, tiếng động lớn như vậy mà hai người kia lại có thể bình thản tán dóc đến độ không nhìn xuống dưới? Tôi thật muốn khóc thét lên mà.

“Anh xem! An Tung sao lại khóc? Cậu... cậu ta thật có ý thức?”

Lòng tôi thầm chửi mắng: “Tôi đương nhiên là có!” Ngay lúc này, tôi thật kích động, cuối cùng cũng nghe được bọn họ nói tôi còn có ý thức. Bỗng tôi cảm thấy thân mình đang lún xuống, cả người như bị kéo vào quan tài. Tôi phát hiện quan tài phía dưới nhiên đột nhiên không còn nắp đậy. Tôi ngay cả mắng cũng chưa kịp đã bị lôi tuột vào trong. Thoáng chốc thấy trước mắt tối đen, sau đó là chạm vào thứ gì cộm cộm

như đá tảng ở không gian bên dưới. Sau đó nữa lại bị dội ngược lên, đánh bật ra ngoài rơi thẳng xuống đất. Tôi chỉ có thể ngẩn đầu như cũ, phát hiện nơi này không phải là chỗ mình vừa đến lúc này.

Tôi cố thêm chút nữa, nhận ra ngón tay mình có thể động đậy. Chỉ là cơ thể vẫn cứng đờ như trước. Gắng sức thêm lúc lâu tôi dần có thể cử động cánh tay, vội vàng vừa đóng đưa các ngón tay và khuỷa tay vừa mở miệng gọi tên Bạch Dực và Lục tử. Nhưng không gian xung quanh không có âm thanh phản hồi lại tôi. Khi tôi có thể đứng thẳng dậy liền cảm thấy cách bài trí nơi này rất quen thuộc, lúc nhìn bãi đá cổ quái này rõ hơn, tôi liền nhớ lại hình ảnh phần mộ trong mơ lúc trước, giờ đây ngay trong nó cũng trông rỗng như thế.

Đột nhiên ta nghe được tiếng của thứ gì rơi vỡ. Phía sau tôi tê dại hẳn, vội nhìn lại. Sau lưng tôi đã xuất hiện một đầu người từ lúc nào. Nó gần như gần sát bên, mắt cứ nhìn trừng trừng vào tôi. Do bất ngờ nên tôi giật mình lo sợ, nhưng ngay lập tức liền bộc phát giận dữ vì phát hiện mình vẫn như trước, không hề có hơi thở. Tôi cảnh giác nhìn chằm chằm vào đầu người kia. Đột nhiên, nó như cảm nhận được sự tồn tại của tôi, tròn mắt liền xoay tròn chuyển động giống hai viên hòn bi đang va vào nhau. Lúc này tôi lại ngửi được một mùi hương rất kỳ quái. Có hơi giống mùi của loại đèn sáp dùng để thắp hương lễ Phật. Tôi bắt giác lui về, được mấy bước lại cảm thấy gót chân mình như chạm phải vật gì đó. Tôi quay phắt người lại, thấy có một người đang mặc áo choàng màu đen mang mặt nạ người rất cổ quái đang ngồi dưới đất. Hẳn cùng cái đầu kia như nhìn thẳng vào nhau.

Tôi giật nảy mình, cho rằng đây là một trận pháp quái quỷ gì đó. Ý niệm đầu tiên xuất hiện là chạy trốn nhưng tôi vốn chẳng biết cửa ra ở đâu cả, lòng thầm mắng: “Không phải là xuất hồn mà mình vẫn hay nghe nói chứ? Lần này đã chết thật chưa? Nơi này là quỷ môn quan sao?”

Thứ kia bỗng nhiên mở miệng nói, âm thanh so với sự tưởng tượng của tôi thì dễ nghe hơn rất nhiều, thật không giống với tử linh đã từng đụng độ trước đây, cũng không phải tiếng gà gáy, nó cứ phát ra từ cái đầu kia. Hẳn thật trầm âm dịu dàng nói: “Đem đầu ta thế vào cái mặt nạ kia.”

Lòng tôi hoảng sợ, giọng nói của quỷ hồn cổ quái trước mặt này khiến tôi mê đắm. Giờ tôi đã chết rồi, còn chuyện gì chưa biết rõ nữa? Tôi cũng không chắc bên trong có cửa đi, lòng lo lắng chỉ loạn xạ, nhưng cái đầu kia vẫn đảo tròn mắt như cũ. Tôi lại lùi về sau thêm một chút, phát hiện đầu kia không hề đụng chạm tới mình, nghĩ thầm thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện, chạy trước vẫn hay hơn, nơi này nhìn sao cũng quỷ dị cả. Vì vậy chẳng cần nghĩ nữa liền muốn xông ra ngoài, tốt xấu gì vẫn còn cơ hội đầu thai lại. Tôi chạy không biết bao lâu cuối cùng cũng tìm được một cửa động nhỏ. Do dự một chút liền quyết định đi vào, trông chờ có thể thông ra được bên ngoài. Nhưng đi lâu cách mấy thì bên trong vẫn là một khoảng không tối tăm mờ mịt, cái gì cũng không có. Tôi lại tiến vào thêm vài thước nữa, bỗng có một cánh tay nắm lấy đầu tôi giống như nhổ đưa hấu trên mặt đất vậy. Tôi hoảng hốt dùng tay bảo vệ cổ mình, nhưng từ trong bóng đêm lại vươn tới một cánh tay khác xiết chặt lấy cổ tôi. Tôi phải dùng tất cả sức lực mình có mới có thể mở ra bàn tay đó. Tiếp theo là ù té chạy về, ngã lăn ra đất thở hổn hển, phát hiện mình vẫn ở trong căn phòng sáng lúc này, quay đầu lại liền thấy cái đầu và quái nhân nọ. Bọn họ vẫn bảo tồn khoảng cách đầy kháng cự và áp bách, mà cái đầu kia vẫn lặp lại những lời nói như cũ, giọng điệu không hề thay đổi chút nào.

Tôi sờ cổ, thấy trên tay đầy những nước, là từ đôi tay bắt lấy tôi lúc này mà ra. Thậm chí trên cánh tay đó còn mang cả chuỗi Phật châu bằng đá màu xanh lục của Ngưu Giác. Cậu ấy hẳn đã trở thành một trong những quỷ hồn, như vậy ngoài kia chắc còn nhiều chú hồn hơn nữa. Vốn chẳng thể ra, chỉ có trở lại, tôi mím môi bất đắc dĩ, cẩn cẩn thận thận đến gần cái đầu kia. Nó trừ có chút quỷ dị thì không hề có bất cứ hành động nào hại tôi. Nhưng tôi lại vô cùng e dè thân người mặc đồ đen ngồi xếp bằng kia. Tuy cái đầu không cách nào uy hiếp tôi, nhưng muốn tôi cầm lên đầu của một quái nhân, thật có chút kháng cự, huống chi cái đầu này còn tự nói được.

Tôi do dự rất lâu, xong thì vương tay run run hướng về phía hắn ta. Tôi cảm nhận được xúc cảm run động thôi thúc phải làm như vậy, nếu không sẽ hối hận. Cầm lấy cái đầu, phát hiện nó quả thật rất nặng, tôi run rẩy ôm nó đi đến quái nhân kia. Lúc này đầu người lại tràn ra rất nhiều nước mang nồng đậm mùi bùn đất. Tôi nhăn mũi bước đến ngồi kế bên thân người, sau đó run rẩy gỡ ra mặt nạ của hắn, trong đó quả nhiên không có đầu. Tôi đặt cái đầu ngay ngắn lên thân người, con người của nó liền ngay lập tức không còn đảo nữa mà nhìn trừng trừng vào tôi.

Tôi giật mình vội vàng lùi về sau, nghĩ thầm hẳn sẽ không phải muốn qua cầu rút ván, giờ ra tay giết tôi

chứ. Thế nhưng người kia vẫn giữ nguyên tư thế ngồi xếp bằng, hần chậm chậm mở miệng nói: “Người cũng vì Hà Đồ mà đến?”

Tôi lắc đầu: “Không phải, tôi vì chạy trốn bát khổ quỷ chú mới đến Hà Bá điện.”

Hần vươn tay về phía tôi vẫy vẫy. Tôi vô cùng thận trọng tiến về phía hần một chút, bắt quá vẫn giữ vững khoảng cách. Hần vẫn vẫy tay, lần này tôi đi thẳng tới trước mặt. Hần bảo tôi ngồi xổm xuống, xong lại đặt tay ngay giữa đỉnh đầu tôi nói: “Người có huyết thống của ra, tuy rất xa. Nên cuối cùng mới có thể đến được đây. Bảo người bị quỷ chú thu hút đến, chi bằng nói người ở đây là do dòng máu dẫn dắt.”

Tôi cúi đầu, lòng nhớ đến bà nội. Ngẩng đầu lên nhìn quái nhân này, mặt hần vẫn lạnh lùng không cảm xúc như người chết, môi cũng vô cùng tái nhợt. Nhưng mắt hần rõ ràng ánh lên màu xanh lục. Tôi nói: “Ông là một trong chín người giúp Đại Vũ trị thủy khi ấy à”. Hiện tại, có ít nhiều thông tin là tôi dựa vào suy luận của mình mà có được, giờ chỉ chứng thực lại thôi.

Quả nhiên, hần vừa nghe nhắc đến Đại Vũ thì cuối cùng cũng lộ ra một chút cảm xúc, lòng tôi lại nghiệm thu thêm một chút. Lúc này tôi phát hiện, thái độ kia và tám thứ quỷ khí cùng cái mặt nạ có hình dáng vô cùng giống nhau. Nói khóc không phải, mà giận cũng không. Hần nói: “Là, ta tên Xuyên Hậu, là tể tư năm đó đã dâng Hà Đồ cho Đại Vũ trị thủy. Hần không biết ghi chép về sự lên xuống của nước sông Hoàng Hà, còn tộc nhân của ta lại là bộ lạc duy nhất có thể ghi lại toàn bộ thủy triều của các con sông. Vì chúng ta chính là tộc dân dựa vào thủy triều để sinh sống từ đời này đến đời khác. Sau khi Hoàng Hà dâng nước lũ, chúng ta liền dời đến mảnh đất màu mỡ kia bắt đầu trồng lúa mạch, còn có thể bắt được rất nhiều cá. Từ đó những ghi chép trong Hà Đồ của tổ tiên đã trở thành một bộ phận vô cùng quan trọng trong tộc người của ta.”

Tôi ngờ vực hỏi: “Các người sinh sống gần như dựa vào vị thế hiểm yếu của Hoàng Hà, tại sao còn phù trợ Đại Vũ? Thế không phải là tự mình phá bỏ tường thành của mình sao? Toàn tộc các người còn không vì vậy mà bị diệt sao?”

Hần bỏ tay ra khỏi đầu tôi, sau lại đặt nơi đầu gối, cúi đầu suy nghĩ thật lâu, cuối cùng mới chậm rãi mở miệng nói: “Đúng thế? Là vì sao? Đại khái cũng rất rắc rối, từng bước sai lầm tạo nên kết quả như thế này. Là ta dẫn cả tộc mình đến con đường hủy diệt. Người muốn biết vì sao không?”

Tôi gật đầu, nói xong hần liền nhắm hai mắt lại, kể: “Bởi vì người kia muốn ta ra mặt. Ta đã từng thiếu y một mạng. Vì thế ta chấp nhận lời hứa, đồng ý hoàn thành giúp y một chuyện coi như đáp đền. Không ngờ y lại muốn ta phù trợ Đại Vũ trị thủy. Khi ấy, trên dưới bộ lạc đều phản đối vì cho rằng dã tâm của Đại Vũ quá lớn. Nhưng lúc đó ta đã quan sát thiên tượng từ lâu, biết Đại Vũ thống nhất cửu châu là chuyện tất yếu bất buộc. Nên vì hậu lộ của tộc nhân mà đánh cược một lần. Người kia cũng biết ta không thể lựa chọn, y cũng không thể lựa chọn. Vì thế ta không màng chuyện tổ mẫu trực xuất mình ra khỏi Phùng tộc. Phùng tộc từ đó về sau không còn là nơi dung thân của ta nữa. Từ đó về sau ta theo Đại Vũ bắt đầu chặng đường mười ba năm trị thủy dài đằng đẵng. Yêu cầu duy nhất là lúc sơn hà cửu châu bình định, tộc của ta có một mảnh đất an bình.”

Tôi nghe xong cảm thấy ngực mình có hơi khó chịu, hỏi: “Ông không thấy mình tính quá non tay à?”

Mặt hần vẫn không cảm xúc như cũ, tiếp tục nói: “Đó là không còn cách nào, đại cục không phải ở trong tay ta. Dù ta có thể tính được mọi chuyện của thiên hạ, nhưng vẫn vô lực đổi thay. Nếu lúc đó ta chống lại, Đại Vũ vẫn muốn trị thủy như cũ, vẫn sẽ thống nhất cửu châu. Thế thì hần sẽ càng dùng thêm nhiều nhân mạng để thế vào, người chết sẽ càng nhiều, bộ tộc của chúng ta cũng không thể may mắn tránh khỏi. Thống nhất các đại bộ tộc là sự an bài của thượng thiên. Tộc khí của chúng ta đã tận, làm đại tể tư như ta không còn lựa chọn nào khác, chỉ có thể hợp tác với y. Y là dũng tướng thủ hạ của Đại Vũ, cũng là Hoài Thủy. Nên đó cũng là lựa chọn duy nhất của ta lúc bấy giờ. Cùng lựa chọn giống ta còn có các bộ lạc sống nhờ nguồn nước khác. Chín người chúng ta cùng nhau giúp Đại Vũ thống trị thiên hạ cửu xuyên cửu hà. Vài chục năm cũng có thể coi như một ngày, lập biết bao công hạn mã, nhưng vẫn canh cánh ý niệm duy nhất là bảo trụ tộc nhân của mình... Đại Vũ biết ta có tài, kiêng dè ta như hổ báo. Vì vậy Hoàng Hà vừa xong được ba ngày, ngày thứ năm hần diệt toàn bộ tộc ta, giết con cháu của ta, chỉ có thể tử của ta là con ruột của Đại Vũ mới thoát khỏi một kiếp, lúc này nàng đang mang thai. Từ đó về sau thế gian không còn

bộ tộc Phùng Di, mà các Di tộc khác cũng bị diệt vong, chỉ tồn tại duy nhất cửu châu Hạ tộc.”

Tôi cau mày nói: “Tại sao các người không đầu hàng, chấp nhận tiến cống phục tùng là có thể bảo toàn tính mệnh rồi?”

Xuyên Hậu nói: “Đại Vũ quả thật muốn ta dâng cống phẩm, hơn nữa chỉ cần một thứ, đó là Hà Đồ tối hoàn chỉnh. Đây là thứ ta trăm triệu lần không thể cho hắn. Sơn hà đại xuyên sẽ bị cuồng nhân này phá nát. Hắn không có mệnh giữ được Hà Đồ. Vì vậy tộc ta vì bảo trụ Hà Đồ, dù có diệt tộc cũng không thể thỏa hiệp. Đại Vũ đe dọa ta, bắt ta phải xem tất cả tộc nhân bị giết trước mặt mình. Đầu tiên là huynh đệ tỷ muội, sau là tổ mẫu già nua của ta, cuối cùng là toàn bộ người trong thị tộc. Lúc đó ta thật sự không thể chịu nổi nữa, nên trước khi chết đã hạ độc chú, Đại Vũ cả đời sẽ vô pháp bước vào nơi này một bước. Bất kể người nào xưng vương đều không thể vào được nơi này. Thế là Đại Vũ bức tử những người đứng đầu thị tộc khác trước mặt ta. Y cũng trong số đó...”

Tôi trầm mặc lắng nghe tất cả, phảng phất bên tai còn vọng lại sự tình đầy chết chóc và máu tanh khi ấy, lại nhớ tiếng ca ai oán cùng rên rỉ lúc ở trong đường hầm. Giờ đang ngồi trước mặt tôi là người này. Ông ấy rốt cuộc là thứ gì đây?

Tôi lại hỏi: “Thế thì tại sao quý chú xuất hiện? Chú ngữ ông hạ lúc đầu không phải là bát khổ quý chú à?”

Ông ta hơi nhăn mày nói: “Không phải, thứ này do hậu nhân vận dụng trớ chú, lợi dụng oán khí của tộc ta mà tạo thành. Chính xác... có một người đã đến đây, hắn đến vì Hà Đồ. Khoảng thời gian của ta đích thực không có bát khổ quý chú gì cả. Người nói đến quý chú, hay... hay do người này lập ra.”

Tôi cuối cùng cũng đã hiểu, quả nhiên là Chu Văn Vương lập nên. Nhưng tôi lại thấy hồ đồ ngay, hỏi: “Ông đã hạ chú không cho bất kỳ vương giả nào vào đây, vậy thì Chu Văn Vương sao có thể tìm đến?”

Ông ta lắc đầu nói: “Người sai rồi, hắn không có mệnh cách để vương, có thể nhi tử hắn mới có, nên hắn vẫn vào được. Hơn hết, với năng lực của hắn dù không có Hà Đồ của ta, cũng dư khả năng nhận mệnh trời, căn bản không cần đến. Hắn đến đây tìm Hà Đồ chẳng qua để hoàn thành một thuật pháp. Từ đó về sau mang địa vị cao nhất chỉ có thuật pháp của hắn, những cái khác đều bị trục xuất. Bản thân ta cũng đồng ý với nhìn nhận này, thế gian không cần nhiều trận pháp quá phiền phức như thế, chỉ cần loại duy nhất có khả năng thông thiên là đủ hĩ. Thế nên ta giúp hắn thành toàn.”

Tôi gật đầu, lòng vẫn còn chỗ rõ chỗ không, sau khi trải qua nhiều chuyện cuối cùng tất cả đều không có. Hà Bá điện thật ra là một ván cờ khác khi Chu Văn Vương tiến vào. Người vốn không có mệnh để vương, dường như lúc chết đi cũng dùng thân phận công hầu để nhập tán. Ngược lại con của người mới là thiên tử thật sự, sau phong hiệu cho phụ thân mình là Văn Vương. Chính vì thế nên người mới không bị nguyên rửa, tất cả đều do danh Văn là chính yếu. Chính người đã hoàn thiện tiên thiên bát quái, bát quái lại biến thành sáu mươi bốn quẻ. Từ đó về sau trở thành dịch số cơ bản của thiên hạ, phế bỏ hoàn toàn những Liên Sơn, Quy Táng trước kia.

Nhưng bản thân người lại không muốn chấp nhận chuyện mình không có mệnh để vương, nên khi hoàn thành chú ngữ liền tiến hành kiến tạo Hà Bá điện. Lúc người tiến vào nơi này hắn cũng đứng ở vị trí của tôi bây giờ, bất quá khả năng lại cao hơn tôi một chút. Nói chung sau khi chiếm được Hà Đồ, chắc đã phong bế chỗ này, xong lại dùng oán khí của Phùng Di nhân trước đó lập thành bát khổ quý chú. Đặc biệt là tạo ra sơn hà cửu đỉnh cùng các loại quỷ khí. Nhưng đến khi già yếu người lại không thể khống chế được oán khí khổng lồ này nữa. Người biết nếu nó cứ tiếp tục tồn tại, thì sớm muộn gì cũng sẽ uy hiếp đến hậu duệ của mình, vì vậy đã đập bỏ quỷ khí, tạo ra tám loại khí cụ, dùng tám sát khí khác nhau để đối ứng, hướng về vị thế phong thủy có thể trấn được sơn hà cửu xuyên một cách tối đa. Lợi dụng lực sát hóa của thiên địa để cất giấu quỷ khí cuối cùng ở nơi sâu thẳm nhất của Hà Bá điện. Chu Văn Vương quả là người thông minh đệ nhất, người tận dụng nơi khởi đầu của bát khổ quý chú thiết hạ chớ chú khiến cho bất cứ người nào chỉ cần biết, tiếp xúc với quỷ khí đều phải chết oan uổng. Sau đó liền đến hòa nhập với oan hồn nơi đây. Vì vậy chỗ này sẽ là nơi vĩnh viễn không ai biết đến. Nhưng người lại không ngờ linh hồn nữ nhi của mình trốn thoát, thành nửa người nửa quỷ cứ thế tồn tại. Sau đó tôi lại đến đây, bát khổ quý chú vốn có nguyên căn từ Phùng Di tộc được Chu Văn Vương hoàn thành. Tất cả quả nhiên chỉ là một vòng luân hồi.

Tôi bỗng nhớ đến những lời của Bạch Dực mà mình nghe được lúc mới chết, vội hỏi ngay: “Tôi có một người bạn! Anh ta lúc trước tại sông Vị Thủy xảy ra chuyện ngoài ý muốn, sau đó chẳng hiểu vì sao lại có một

phần ký ức không thuộc về mình. Giờ nhớ lại, có phải là người kia mà ông thường hay nhắc đến không? Người kia có phải tên là Canh Thìn không?”

Ông ta nghe đến tên này, lần đầu tiên đứng lên, cúi đầu quan sát tôi thật kỹ. Tôi cũng nhìn lại hắn. Ông ta lần đầu tiên nhíu mày nói: “Nếu y có thể sử dụng Tị Thủy kiếm, thì rất có khả năng.”

Lòng tôi đã hoàn toàn hiểu. Chuyện tuy có quái đản, nhưng cuối cùng chẳng khác là mấy, tất cả đều rõ ràng. Bụng đau quằn quại. Tôi ôm lấy bụng không ngừng run rẩy, ông ta lại ngồi xuống, nhìn tôi hỏi: “Người đã ăn long cốt?”

Tôi đau đớn lắc đầu lại gật đầu. Ông ta nói tiếp: “Vậy thì người vốn đã là một người chết rồi.”

Tôi đau đớn lẫn lộn, đầu như thiêu đốt, nhưng nói chẳng thành câu. Ông ta nhìn thẳng vào mắt tôi hỏi: “Hài tử, con muốn sống sót rời khỏi đây không?”

Tôi yếu ớt gật đầu, ôm bụng đau đến độ không mở nổi mắt, cảm thấy lục phủ ngũ tạng đều đã bị ninh nhừ cả rồi. Bỗng tôi thấy đầu của Xuyên Hậu lặn xuống, cái đầu quay về phía tôi nói: “Cầm lấy đầu ta, bất kể xảy ra chuyện gì cũng đừng buông ra. Con là hậu đại của ta. Đây là cơ hội cuối cùng nhất ta cho con.”

Tôi kéo cái đầu lại cầm lấy, đột nhiên có cảm giác như nó đang dần tan ra, mắt ông ta vẫn nhìn chăm chăm vào tôi. Ánh mắt kia mang vô vàng hoài niệm cũng như chối bỏ về những tro tàn xưa cũ. Bỗng bốn bên tường đá bắt đầu có động tĩnh, âm thanh cứ liên tục truyền đến từ đó. Tôi liều chết ôm đầu, ông ta vẫn liên tục chảy nước, không hề vì tiếng động kinh khủng xung quanh mà dừng lại. Tôi hoảng sợ nhìn khắp nơi, cúi đầu nhìn cái đầu trong lòng, ông ta đã chìm trong nước rất dữ dội, nhưng hai mắt vẫn nhìn tôi, ánh mắt vẫn như cũ. Mối ông ta hơi giật giật dường như đang nhắc nhở đây là cơ hội cuối cùng.”

Đột nhiên xuất hiện một cái mặt hư thối đầy kinh khủng ngay cửa động. Nói vắn vẹo cổ nhìn xung quanh, cuối cùng thấy được tôi, liền hướng về tôi gầm gừ đầy dữ tợn. Sau đó vô số oán linh màu đen dâng lên trong động như thác lũ. Bọn họ vẫn giữ nguyên hình dạng lúc chết, cứ như tơ nhện bủa vây lấy tôi. Tôi ôm cái đầu, đến sức để chạy cũng không có, chỉ có thể dùng tay che chắn cho thủ cấp của Xuyên Hậu. Tiếp theo là cuộn mình lại, tất cả oán linh kia đều lao vút đến, đã thế thủ cấp trong tay tôi cứ không ngừng ứa nước.

Bọn oán linh gầm gừ quanh tôi. Giữa chúng có một tên vọt ra sau, tôi chưa kịp cản lại thì đám oan hồn như một cái vòng đen khổng lồ úp xuống. Chúng liên tiếp giật tóc, đánh vào mặt vào tay, nhiều tên còn muốn giật cái đầu trong tay tôi. Tôi liều chết ôm lấy, cả người phủ phục trên đất. Nhắm chặt mắt, không biết bây giờ là lúc nào, đầu tôi lại bắt đầu vang vọng chú văn. Lúc này, nó là một chuỗi dài xuyên thẳng vào não, tôi như có thể thấy được chuyện mấy ngàn năm về trước. Các tộc nhân bị lạnh lùng xua đuổi, Hoàng Hà sóng lớn ngập trời, sau hết là hình ảnh những người trong tộc bị tàn sát, trớ chú vấy máu thiên địa đầy bi tráng. Tiếp theo, người kia ngay trước mặt, đầu thân đứt lìa. Tôi đang chiêm nghiệm lại ký ức của Xuyên Hậu. Lúc này, đầu tôi bỗng hiện ra một người, y đã nói: “Nếu người thật sự cần bảo chứng, vậy ta dùng mạng mình phát thệ. Chỉ cần người nguyện giúp ta, giúp Đại Vũ trị thủy, thì mạng của Canh Thìn ta cũng là của Xuyên Hậu người. Ngày người diệt tộc, cũng là ngày đầu Canh Thìn ta rơi xuống. Ta đời đời kiếp kiếp cũng không nhắm mắt. Người chết, ta chẳng sống một mình.”

Tôi cắn răng, cảm nhận được vài chỗ trên da thịt mình bị cắn xé. Nhưng tôi vẫn còn ý thức như cũ, tất cả những ký ức của Xuyên Hậu đều trôi vào não tôi, đến tận hình ảnh sau chót, Xuyên Hậu chỉ lên trời lập nguyện rửa, là vương giả không được bước vào thần điện nửa bước. Tiếng hét đau xót thê lương thật rõ ràng, như đã dùng tất cả sức mình để bộc phát. Xuyên Hậu cười điên cuồng bị chém mất đầu, cuối cùng ông ấy chỉ nói bốn chữ: “Thiên hạ sơn hà!”

Tôi chuyển động lưng, hắt oan hồn ra, sau đó liền mở miệng, quát lên bốn chữ: “Thiên hạ sơn hà!”

Nói xong chợt nghe nổ vang một tiếng, oan hồn trên người tôi như thủy triều rút xuống. Bỗng không biết từ nơi nào tràn đến rất nhiều nước sông, tôi không chân chừ nữa nhắc chân muốn chạy, nhưng nước tại ào tới nhiều hơn nữa. Oan hồn cũng bị cuốn đi, nơi này nhanh chóng biến thành một đại dương mênh mông, cả người tôi bị bao quanh bởi nước dưới đáy. Lúc này thủ cấp trong tay tôi không hiểu vì sao lại rơi ra ngoài. Tôi hoảng sợ vội vàng với tay nhưng không thể theo kịp. Tôi muốn lặn sâu xuống dưới, tìm cái đầu về, nhưng dù làm cách nào cũng không thể chìm xuống. Cuối cùng tôi thấy cái đầu biến thành giọt nước, bất quá mắt ông ta vẫn mở to như trước, nhìn vào tôi, trầm mặc dứt khoát.

Dưới đáy hồ, tôi loáng thoáng thấy một bộ hài cốt, nhưng không biết là ai. Lúc này đầu tôi càng lúc càng đau, chú văn và ký ức của Xuyên Hậu bắt đầu dung hợp, như ai đó đã nhào nặn não tôi thêm lần nữa. Tôi vỗ trán, đầu dần mở mắt, vừa nhấc đầu liền phát hiện nơi này vẫn là chính điện của Hà Bá điện như trước. Tôi vẫn thấy con rồng đá khổng lồ, khí thế hùng vĩ dọa người cũng vô cùng âm lãnh như trước.

96. Chương 95: Hà Bá Khóc (lục)

Tôi như một người thở không được thật lâu. Cuối cùng cũng có thể hít vào một hơi dài, tôi hít sâu đến độ ngực mình căng đầy ra, điên cuồng hô hấp, sau đó là ho kịch liệt. Quơ quào tay chân, thấy mình quả thật đang nằm trong quan tài, lúc này lại cảm giác được có người đang nắm lấy tay mình, sau đó cả người bị kéo lên.

Vừa đưa mặt ra liền nghe Lục tử kêu lên một tiếng quái lạ. Được Bạch Dực vực dậy, cả người tôi loạng choạng, ngã dài ra đất, tiếp tục tham lam hít thở. Tôi nhìn xung quanh một chút, dùng tay lau mũi, sau đó vuốt trán nói: “Còn còn sống à? Tôi vốn chưa chết?”

Lục tử nhìn tôi ra vẻ không tin tưởng nói: “Cậu chết rồi! Làm cách nào để sống lại... thật không tưởng tượng nổi mà.”

Tôi quay đầu, sau đó xoa xoa bụng mình. Quần áo đều bị rách, nhưng trừ mấy vết máu, thì không hề có vết thương nào cả. Kỳ quái nhất là tôi cảm thấy tim mình đập yếu hơn so với trước rất nhiều, não như thay đổi khác đi. Trong góc quan tài còn thấy được vài sợi bông nhỏ màu đen, tuy rất mảnh nhưng tôi lại nghĩ đây hẳn là di vật dính trên quần áo chôn cùng Xuyên Hậu.

Bạch Dực nhìn tôi nói: “Cậu... cậu giờ đã giống như tôi rồi.”

Tôi hiểu ý anh, gật đầu nắm tay anh đứng lên nhìn xung quanh: “Nơi này là trận pháp vô cùng phức tạp của Phùng Di nhân, xưa gọi là: “Akebata” Trong ngôn ngữ của Phùng Di ý chỉ chín khúc sông Hoàng Hà. Cửu khúc Hoàng Hà trận sớm nhất chính là từ trận pháp Akebata biến hóa thành. Nếu đoán không sai, chúng ta đi xuống dưới nữa là tử môn, khi ấy mới thật sự là hết cách xoay chuyển.”

Lục tử thấy tôi lý giải thật rõ ràng thì lo lắng hỏi: “Cậu có thể dẫn chúng ta ra ngoài sao?”

Ta liếc nhìn cậu ta nói: “Đương nhiên có thể, đến lượt mình chơi mấy trò còn lại. Sao lại không ra được?”

Mắt cậu ta có hơi rối rắm nhìn tôi: “Cậu... chơi mấy trò còn lại? Cậu có phải... An Tung không?”

Lòng tôi chợt nhói lên, mở ra tay mình, thâm tâm là một loại cảm giác vô cùng xa lạ. Tôi vuốt mặt, lần đầu tiên tôi hoài nghi cảm giác đang tồn tại của mình. Tôi nhìn Bạch Dực, mắt anh tràn đầy day dứt, bị ai cùng một nỗi đau khổ nói không nên lời. Đầu tôi vẫn ong ong cộng hưởng như cũ, dường như từng đoạn ký ức xa lạ nguyên sơ đang dần xâm nhập vào. Tôi cảm thấy huyết thái dương của mình căng cứng, giờ tôi có thể đứng vững nơi này cũng do dùng hết sức lực để chống đỡ. Nhưng câu nói kia thốt ra lại khiến tôi sợ tưởng chết. Nếu là trước đây, tôi tuyệt đối sẽ không nói như vậy. Tôi nuốt một ngụm nước bọt: “Đương nhiên phải. Mình đương nhiên là An Tung. Không phải An Tung... thì mình là ai?”

Tôi nói xong lại nhìn Bạch Dực, anh hoàn toàn tránh đi ánh mắt của tôi. Tôi vuốt một nhúm tóc, phát hiện chất tóc cũng thay đổi, sao lại giống như một cái đầu lâu thế? Tôi hoảng hốt dừng ngay ý nghĩ, mang hành lý lên nhìn mọi người nói: “Trước, trước nên ra ngoài thì hơn. Theo tôi đi, đừng chạm vào vách rồng, nếu không lại khởi động cơ quan, vị trí giam cầm chúng ta sẽ bị đổi nữa đây.”

Lục tử vẫn mang nhiều hoài nghi như trước. Nhưng vừa nghe tôi nói có thể dẫn cậu ta ra ngoài thì chẳng nói năng gì nữa mà theo tôi ngay. Tôi muốn nắm tay Bạch Dực cùng đi, nhưng anh lần đầu tiên xuất hiện thái độ kháng cự. Tôi thu tay mình về nói: “Có vài việc chẳng thể trốn tránh đâu. Như tôi không thể vứt bỏ chuyện sống chết của các người. Trước hết đừng đề cập đến những chuyện này nữa. Ra ngoài sẽ nói nhiều hơn.”

Bạch Dực muốn nói gì đó nhưng lại không thốt ra. Dường như âm thanh đã tan biến theo bờ môi đang mấp máy của anh mất rồi. Anh gật đầu, cầm bảo kiếm theo tôi. Tôi có hơi mất mát, trước giờ Bạch Dực chưa từng cự tuyệt tôi như vậy. Thở dài thườn thượt, tôi bước lên trước dẫn đầu, quả nhiên không hề khác biệt

với trí nhớ của mình, rất nhanh sau đó chúng tôi đã phân biệt phương hướng rõ ràng. Nơi này dựa theo Đại Diễn Chi Sở mà thành, Thiên Địa Chi Sở là năm mươi, lấy ra một thể, dùng bốn mươi chín còn lại. Thật ra là sử dụng bốn mươi và chín. Nên nơi này mỗi bốn mươi chín sẽ biến đổi một lần. Sự khác biệt của góc độ hợp cùng tầm nhìn sẽ làm hướng đi sai biệt. Những cây cột gần như trong suốt kia chính là để mê hoặc thị giác

Vốn tới được đây, chúng tôi có thể ra ngoài, nhưng tôi bỗng nhớ đến giới hạn của đệ thất trận. Vốn có chín tử trận hợp thành chỉnh thể hoàn chỉnh của Akebata. Chúng có khả năng đảo lộn nhận thức phương hướng và thời gian. Trong mỗi cột đá đều có một nhân trụ. Mỗi chỗ rẽ đều dĩ thiên ngược chiều kim đồng hồ, thuận thiên mà đi sẽ bảo toàn. Vì từ thuận sẽ sinh ra nghịch, đi ngược chiều kim đồng hồ là cách đi chủ yếu nhất. Còn thi thể bị phong bế bên trong cột đá đều đã được chú hóa, biến thành cương thi từ lâu. Hiện giờ, xem ra lại phải đi xuống phía dưới, chúng tôi rất có thể sẽ đụng độ đệ thất trận kia. Nó so với đười ươi lông trắng lúc này chắc chắn sẽ độc ác hơn nhiều.

Tôi dẫn họ đi gần một giờ. Vì không có đường thẳng, nên phải bước theo rất nhiều ngã vòng, cuối cùng tôi phát hiện, tại đoạn rẽ thứ bảy, dường như đã bị thay đổi một chút. Tôi dùng lý thuyết nguyên thủy nhất diễn ra lần nữa, nhưng vẫn không có lối ra ngoài như trước. Lòng tôi bắt đầu có những suy đoán vô cùng mờ mịt. Đệ thất trận kia lẽ nào đã bị cao nhân sửa đổi!

Lục tử càng đi càng nghi hoặc. Tôi đã gần như mất đi khả năng nhận đường, cậu nhìn sắc mặt của tôi cũng đoán được đại khái, liền lo lắng hỏi: “Không phải cậu nói, để cậu chơi mấy trò còn lại sao? Giờ thì thế nào?”

Tôi “mình” một lúc lâu, cũng không thể giải thích nên lời. Nhưng tôi biết nửa sau của trận này để bị hậu đại sửa lại. Sửa được Cửu Khúc Hoàng Hà trận, chỉ có thể là người thông hiểu Hà Đồ. Trừ Xuyên Hậu và các tế tử của Phùng Di nhân, tôi thật không nghĩ ra ai là người có năng lực này....

Lúc này Bạch Dực lại mở miệng: “Là Chu Văn Vương.”

Ta hung hăng nghiêng rằng nói: “Không sai! Là lão già khốn kiếp kia rồi, quá âm hiểm mà. Biết nếu có người đến đây chắc chắn sẽ bị rối loạn bởi cửu khúc liên hoàn này! Lão hủn đã dung hợp mặt khác của thuật toán.”

Lục tử ờ nhẹ một tiếng như để cảm ơn lời giải thích, sau đó liền chán chường ngồi bệt ra đất.

Tôi thở dài, kéo Lục tử lên, nhìn Bạch Dực nói: “Nơi này nằm trong năng lực của anh, không phải tôi. Dẫn mọi người đến tận đây, coi như tôi đã dùng hết sức rồi.”

Bạch Dực cuối cùng cũng hơi cười lên, nhưng là cười gượng. Anh gật đầu rồi như ước lượng sơ qua chiều rộng của bức tường, tiếp theo là nhớ kỹ nó, sau đó mới nhìn tôi hỏi: “Ba trận cuối trong Cửu Khúc Hoàng Hà có đặc điểm gì?”

Tôi cau mày nhìn xung quanh nói: “Trận thứ bảy là Mê Hoặc. Nói thẳng ra là lợi dụng sự chênh lệch của thị giác. Trận thứ tám, chắc chắn là Ảo Giác, đây cũng gần giống như ảo thuật. Ví dụ như khiến người khác tưởng mình đã thoát rồi, nhưng thực tế vẫn còn đang ở trong trận, đợi lúc anh thả lỏng toàn bộ giác quan sẽ khởi động cơ quan then chốt. Trận thứ chín hẳn là Vô Giác, nó khiến cho anh hoàn toàn không nhận thấy bất cứ thứ gì đang diễn biến quanh mình. Bất quá, nếu không phải người thông hiểu cơ bản trận pháp, sẽ không có mạng để bước vào nó đâu.”

Anh gật đầu nói: “Ừm, đi hướng này. Nếu tôi đoán không sai, ba trận cuối của Cửu Khúc Hoàng Hà vẫn như vậy, chỉ là đổi vị trí thôi.”

Tôi diễn lại ý anh: “Anh nói hiện giờ chúng ta đi nhằm hướng không phải vì Mê Hoặc trận, mà do đã rơi vào trận thứ tám, Ảo Giác?”

Anh gật đầu, sau đó thì trầm khẩu quyết, cách làm của anh thật nhanh gọn dứt khoát, vượt qua lý thuyết cơ bản của tôi, trực tiếp dựa vào Bát Quái của Chu Dịch mà định vị lại tám phương, bát quái. Thật không thể không công nhận Bạch Dực đã vận dụng ký ức kia tốt hơn tôi rất nhiều. Anh với nó gần như hợp làm một, còn tôi lại vô cùng đơn độc.

Lần nào chúng tôi tới cạnh thạch trụ, cũng tìm được hướng đi. Dần dần cũng tiến gần lại nơi cần đến, tôi biết chúng tôi đều muốn rời khỏi, nhưng tôi luôn mang một tình cảm phức tạp dành cho nơi này. Dù sao Xuyên Hậu và tộc dân của ông ấy, còn có Ngưu Giác, bao gồm cả Mạnh Cơ kia đều đã ở lại đây. Nghĩ đến đây lại dâng tràn cảm xúc mãnh liệt khó tả. Tôi nhìn lại tường đá lần sau cùng, thấy có rất nhiều bóng người mơ hồ đang đứng trên đó. Bọn họ lặng lẽ nhìn chúng tôi. Tôi mấp máy môi, muốn nói gì đó, nhưng sau hết chỉ có thể vươn hai tay, mặt hướng về vách đá, đồng thời quỳ hai gối xuống, dập tay xuống đất, làm một người thuộc Phùng Di tộc thành kính lễ bái bọn họ. Quỳ thật lâu, những bóng người đó cũng dần tan biến tại tường đá tối đen. Tôi đứng lên, rút lưỡi lê cắt phẳng mái tóc dài của mình, chôn lại nơi này. Tôi lặng yên thì thầm: “Tôi đem Xuyên Hậu trả lại cho các người. Ông ấy vĩnh viễn là đại tể tư của Phùng Di tộc, là Hoàng Hà thủy thần chân chính.” Sau đó tôi lại lấy một hòn đá cho vào túi áo.

Tôi quay đầu nhìn bọn họ nói: “Đi thôi, chúng ta trở về.”

Chúng tôi dựa theo hướng đi mà Bạch Dực đã định sẵn, gần như chẳng còn nhầm lẫn như trước nữa. Bỗng Lục tử xì một tiếng, tôi hỏi sao thế, cậu ta nói: “Nhìn xem! Kia có phải là balô của mình không?”

Tôi nheo mắt nhìn theo hướng cậu chỉ, có vẻ chẳng khác cái balô bị rách một lỗ của cậu ta là bao. Tôi ra vẻ nửa thật nửa giả gật đầu nói: “Nơi này sao lại có đồ hiện đại được, chắc chắn là của chúng ta rồi. Nhưng sao chúng lại ở chỗ này?”

Bạch Dực cũng lắc đầu, Lục tử hưng phấn nói: “Bảo bối của mình đều trong đó cả! Mình còn tưởng lần này phải về tay không rồi. Các cậu chờ một chút, mình đến cầm về.”

Tôi kéo cậu ta lại nói: “Cậu muốn chết à! Giờ có cơ hội ra ngoài, cậu lại muốn tham tiền bỏ mạng sao?”

Cậu ta cắn răng nhìn cái balô, càng nhìn càng không cảm lòng, cuối cùng cũng gật mạnh tay tôi ra, chạy qua đó ôm lấy. Tôi cảm không kịp, cậu ta chạy mất rồi. Tôi lo lắng chờ đợi cậu ta chạm vào balô, vỗ vỗ bụi, nhìn chúng tôi cười ngốc nghếch. Chúng tôi đến thở mạnh cũng không dám chỉ có thể hạ giọng đến mức thấp nhất nói với cậu ta: “Đủ rồi đấy, mau đến đây! Cậu thật là, con mẹ nó, là một tên chết vì tiền!”

Cậu ta gật đầu, khoát tay về phía chúng tôi, nhắc chân muốn bước đến. Tôi thấy không xảy ra chuyện gì thì lòng cũng nhẹ nhõm hẳn. Trùng mắt nhìn, ngay khi cậu ta vừa bước chân tôi lại có cảm giác cậu ta bị kéo xuống dưới, nhưng đó chỉ thoáng qua trong nháy mắt. Sau đó tôi lại nghe được tiếng ngã chồng lên nhau theo hiệu ứng domino của các quân bài. Mặt tôi nghiêm lại trắng bệch, đã biết xảy ra chuyện gì rồi. Tiếp theo không biết từ đâu vọng đến tiếng rơi vỡ tung tóe. Tôi ngẩng đầu nhìn đầu rồng không biết từ lúc nào đã bắt đầu có dấu hiệu rạn nứt. Một cơn lốc xoáy màu đen cũng không biết từ đâu thổi tới, lốc xoáy vào đâu, tường nơi đó đều nhanh chóng biến thành bụi đất. Mà cơn lốc này dường như chẳng hề thiên vị chúng tôi chút nào, nó khiến vách núi rơi xuống rất nhiều đá tảng. Tôi trợn trắng mắt, vội vã hét lên: “Mình quên nói! Cửu Khúc Hoàng Hà trận chỉ cần qua rồi sẽ không thể trở lại! Con bà nó! Cậu còn ở đó làm gì! Chạy mau!”

Lục tử nghe tiếng của tôi liền nhảy dựng lên, nhanh chân chạy vội về. Chúng tôi thấy mấy hòn đá phía sau cậu ta bắt đầu phát ra âm thanh lách cách rơi vỡ, còn cậu ta thì vừa chạy vừa hét lên như quỷ kêu. Nhưng tốc độ của cơn lốc xoáy cũng không hề chậm, tôi nhìn cậu ta ôm balô chạy thật chẳng thể chịu nổi, liền mắng một tiếng nhìn Bạch Dực nói: “Tôi đến giúp cậu ta một tay, anh đừng qua đó.” Nói xong liền giở chân chạy qua. Dọc đường có vài tảng đá rơi xuống, cũng may là không trúng tôi, nếu không nhất định là đầu nổ đầy hoa. Tôi chạy đến, kéo tay cậu ta mắng: “Chạy mau! Balô chẳng là gì cả. Mạng quan trọng hơn!”

Lục tử nhìn cơn lốc xoáy đang quay cuồng, chỉ vào nó hỏi: “Kia là thứ quỷ gì thế?”

Tôi vỗ vỗ vào sau đầu cậu, tên này thật đánh chết cũng chưa hết giận. Giờ còn hỏi cái rắm ấy, cơn lốc xoáy màu đen giống như một tuyệt đại Hắc Ám Ma Thần. Thật không biết lúc rảnh rỗi cậu ta tìm tòi nghiên cứu những gì, giờ quan trọng nhất vẫn là gom hết sức cầm đầu mà chạy mới phải.

Lúc này cơn lốc xoáy lại thổi đúng ngay nơi đặt quan tài. Đầu rồng lớn như vậy, cũng bị nó làm cho hao mòn vài phần. Lòng tôi hoảng sợ, nghĩ thầm kia rốt cuộc mạnh đến cỡ nào.

Nhưng tình hình hiện tại không cho phép tôi suy nghĩ. Đá tảng rơi càng lúc càng lớn, cơn lốc xoáy chỉ còn cách đầu rồng một khoảng ngắn, nó cứ liên tiếp hướng về chúng tôi. Nếu lặp lại lần nữa chắc chắn tất cả sẽ bị chôn sống. Lòng tôi chỉ duy nhất một ý niệm: Chạy. Lục tử cũng đã ý thức được sự ghê sợ của cơn lốc xoáy,

kéo tôi ngược về phía của Bạch Dực. Hai người chúng tôi như tránh lữ, trên đường không ngừng la hét bảo Bạch Dực cùng chạy.

Chúng tôi về cạnh Bạch Dực, anh đã chuẩn bị sẵn sàn dây leo lên, thấy chúng tôi liền giục nhanh lên một chút. Đá trên đầu rơi càng dày đặc, ngọn núi này sẽ rất nhanh sụp xuống. Nếu tôi đoán không sai, Hà Bá điện giờ đây cũng tránh không thoát cảnh bị chôn vùi. Bạch Dực nắm tay tôi nói: “Đi, hướng này.”

Mặt tôi trắng bệch, Bạch Dực nhận ra trong mắt tôi là sự tuyệt vọng và sợ hãi. Anh dừng lại một chút, cắn răng nói: “Đừng lo nhiều như vậy, trước chạy thoát thân quan trọng hơn!”

Nói xong liền kéo tôi chạy hướng lên. Ác quỷ thần miếu từ thời viễn cổ cách đây những mấy ngàn năm đều đã bị cơn lốc xoáy màu đen kia phá đổ, nghiền nát. Từ nay về sau không còn Hà Bá điện nữa, cũng sẽ không còn tung tích của Phùng Di nhân. Trừ ba chúng tôi ra, cả thế giới sẽ không ai biết được ngay giữa nơi cao nhất của đỉnh núi A Ni Mã Khanh này có một thần điện và một phần mộ. Mà tôi... lại không hề có chút vui sướng nào sau khi được sống sót trở về. Một phần lòng tôi đã chôn sâu theo nơi này rồi, đây cũng chính là mộ phần của tôi. Bởi tâm tôi là rõ nhất, tôi đã chết rồi. Chết trong bất khổ, lời tiên đoán của Nhạc Lan đã thành hiện thực. Giờ tôi cũng như Bạch Dực, chỉ là một quái vật không sống cũng chẳng chết.

Rất nhanh sau đó chúng tôi cũng thấy được một tia sáng. Lòng tôi điên cuồng muốn đến gần hơn nữa. Dần dần nó cũng sáng hơn, để lại phía sau là bóng tối vô biên, giống như một địa ngục đầy sợ hãi và bi thương. Tôi cầm chặt lấy tảng đá trong túi, nhìn thoáng qua đồng hoang toàn đổ nát cuồng loạn lần sau cuối.

Khi thân thể của chúng tôi thật sự được ngâm trong ánh sáng, mới nhận ra rõ mặt trời không chiếu được khắp nơi. Tôi nhắm mắt lại vẫn cảm thấy được sức lực mạnh mẽ như cũ, sau đó là cái lạnh thấu xương. Loại lạnh lẽo này thật khiến cho người khác sống không bằng chết. Giờ chúng tôi đang đi từ địa ngục đến chỗ hẻo lánh không người, trong nháy mắt tất cả đều đông thành băng. Lục tử cuống quýt móc thiết bị định vị GPS ra, loay hoay một lúc mới điều khiển được. Cậu ta chỉ vào sườn dốc phía dưới nói: “Nơi này, hẳn là nơi này! Đi chừng một giờ chắc sẽ đến. Cẩn nhẹ môi, dù thế nào cũng đừng ngừng lại, nếu không sẽ bị đông chết thật đấy!”

Ba người chúng tôi đi thành một hàng, gần như đón gió lạnh mà leo xuống, suy nghĩ duy nhất là được tiếp tế quần áo và thức ăn.

Nhưng đi được vài ba tiếng, vẫn chẳng thấy gì như trước, chúng tôi nhìn Lục tử, cậu ta nói: “Chắc khoảng cách hơi xa một chút, dừng dừng lại, cứ đi tiếp!”

Thật ra chúng tôi đều sợ nguyên liệu bị gió tuyết vùi lấp. Như vậy chúng tôi thật xong rồi. Mấy người chúng tôi cứ vô thức đi loạng choạng trong tuyết, không biết đã té ngã bao nhiêu lần, ngay lúc gần như mất hẳn tri giác thì giữa thành trì thiên nhiên tuyết thì chúng tôi bỗng phát hiện một góc của túi nhựa màu vàng. Tôi tiện tay kéo lên, thấy các phần khác đều bị tuyết bao phủ, gọi bọn họ đến xem, Lục tử tưởng chừng khóc lên, quát: “Nhất định là nó, mau lên! Trong đó có quần áo!”

Ba người chúng tôi hấp tấp lục tung ra được vài bộ đồ và mũ khoác lên người. Qua một lúc lâu mới cảm nhận được nhiệt độ cơ thể dần tăng lên. Sau đó chúng tôi lại tìm những vật dụng khác. Không ngờ trong đó còn có một cái bếp nhỏ và lượng lớn thức ăn. Tôi lúc khóc lúc lại cười, dù thế nào cũng không ngăn được tay mình ột vốc lớn chocolate vào miệng. Gắp đến độ cắn nhầm lưỡi cũng không thấy đau.

Tiếp theo chúng tôi thật may mắn khi tìm được một động tuyết. Sau đó đắp một bức tường đơn giản. Ở trong, bắt đầu sửa sang lại trang phục, lại nhóm lửa nấu một nồi mì thịt hầm lớn. Cả một khoảng thời gian mới cắn được miếng thịt khiến ột gã đàn ông như tôi thật giống trẻ nhỏ xấu tính đang khóc âm lên. Tôi nhìn Lục tử một chút, cậu ta gào khóc còn lớn hơn cả tôi. Mặt Bạch Dực có đôi chút cảm thán, nhưng tôi phát hiện anh vẫn trốn tránh ánh mắt của tôi như trước, điều này khiến tôi cực kỳ khó chịu. Bất quá cảm giác lớn nhất của tôi hiện giờ là đói, chuyện gì cũng không thể khiến tôi quan tâm trần trở bằng nỗi canh thịt đang được ào ào cho vào bụng. Ba người chúng tôi ăn như sói đói, đảo vài miếng đã nuốt sạch hết mì, sau đó bắt đầu thưởng thức từng miếng thịt bên trong.

Xong hết, ai nấy đều cảm thấy bụng mình dễ chịu một chút. Lục tử vốn đã trải qua việc ăn uống quá độ, giờ cậu ta đang lục lọi túi tìm vài viên Domperidone (~ Thuốc chống ói)

Ba người chúng tôi nghỉ ngơi được vài giờ, Lục tử nói không thể qua đêm tại sườn núi này được, nếu không nhiệt độ cơ thể sẽ xuống quá thấp. Thế là chúng tôi một lần nữa mặc y phục vào, lĩnh khinh mang vác xuống núi. Tôi phát hiện đi xuống dễ hơn lúc leo lên một chút, hẳn do địa hình thấp hơn. Nói chung, dưới sự giúp đỡ của thiết bị định vị GPS nhóm chúng tôi cuối cùng cũng gặp được những người Tạng đi hành hương đầu tiên. Bọn họ thấy hình dáng của ba chúng tôi, lúc đầu còn tưởng là cướp, sau nhìn lại thấy bọn tôi tả tơi như ăn mày mới biết là gặp rủi ro. Chẳng cần nói thêm gì nữa, họ đẩy chúng tôi lên bò giúp đưa ngay xuống núi. Đối với họ, cứu một mạng người còn hơn xây bảy tháp phù đồ, xoay trời chuyển núi công đức vô lượng. Tôi nằm ngã trên lưng bò đắp lên người một tấm mềm bằng lông dê dày, qua vài phút đã nhắm mắt ngủ say như chết.

Khi tôi mở mắt, thấy mình đã xuống núi rồi. Lúc này ý thức mới bắt đầu hồi phục. Tôi phát hiện người cứu chúng tôi chính là ông lão người Tạng đã không chịu cho thuê bò lần trước. Thế sự đôi lúc trên người, ông gặp lại chúng tôi cũng giật nảy mình, nhưng không truy hỏi chúng tôi đã gặp phải chuyện gì, chỉ giữ chúng tôi lại trạm dừng, sau đó dẫn bò của mình rời khỏi. Tiếp theo chúng tôi đợi được đội thám hiểm núi A Ni Mã Khanh đến vào ngày hôm sau, thương lượng một chút rồi theo họ về lại huyện Ni Mã. Ở nơi đây chúng tôi được trị liệu cơ bản, nhưng khi các bác sĩ thấy thương thế của chúng tôi như vậy thì ai nấy đều đồng thanh muốn chúng tôi lên thành phố. Họ làm thủ tục chuyển chúng tôi đến Tây Ninh, tại đây chúng tôi được điều trị tương đối ổn thỏa. Trị độ hơn nửa tháng, cứ lần này đến lần khác kiểm tra, xét nghiệm. Trong khoảng thời gian này, Lục tử lại vô cùng bận bịu, hết vào nước muối ở tay lại tới chân. Còn tôi lại bị vây bởi trạng thái nửa tỉnh nửa mê. Trừ việc điện về nhà nói mình sơ sai là mình đi du lịch gặp nạn, bảo người nhà đừng lo lắng, lại điện báo cho trường học một tiếng, còn lại vẫn ngồi ngẩn người trong phòng bệnh nhìn tảng đá trong tay. Lúc này Bạch Dực gần như chẳng nói gì với tôi cả. Giờ đây, giữa hai chúng tôi đã thật vô cùng gần gũi. Là cùng một loại người, loại người không biết được rốt cuộc mình sống hay chết. Khoảng thời gian sau đó, tôi cũng không rảnh để nói, bởi đầu tôi liên tục bắt tôi phải suy ngẫm và hồi tưởng. Một lượng lớn ký ức xa lạ vậy hãm khiến tôi phải chấp nhận hết mới có thể ăn uống, yêu thương, ngủ nghỉ. Vì vậy tôi bắt đầu chẳng quản ngày đêm sắp xếp lại các dữ liệu. Kìa hầu như tiêu phí tất cả thời gian. Tôi ngoại trừ ăn ngủ đều điên cuồng hiệu chỉnh hồi ức. Người ngoài thấy tôi cần mẫn chăm chỉ như thế cứ tưởng tôi là một tác gia, nhưng khi cầm giấy nhìn vào, chẳng ai hiểu được tôi đang viết gì. Thế là bọn họ tự kết luận tôi là một gã điên.

97. Chương 96: Hà Bá Khóc (thất)

Vài lần tôi cũng tìm Bạch Dực, hỏi anh mấy chuyện về ký ức này. Anh lần nào cũng như muốn nói rồi lại thôi, cứ mập mờ nửa nói nửa giấu. Nhưng ít ra anh không hề che giấu chuyện Hà Bá điện và Phùng Di nhân, thậm chí có một số việc còn giải thích rõ cho tôi. Bất quá khi hỏi anh Canh Thìn và Xuyên Hậu có quan hệ gì, anh luôn vô cùng trầm mặc, chính xác là không muốn nói thêm câu nào. Tôi không biết anh thực sự không nhớ rõ hay cố tình phân ra với tôi như vậy. Sau cùng, tôi lại hỏi chúng tôi rốt cuộc là thứ gì, tồn tại trong khoảng thời gian nào, anh nói: “VẬY CẬU ỊNH LÀ GÌ, NẾU CẬU NGHĨ MÌNH CÒN SỐNG, VẬY THÌ TIẾP TỤC LÀ AN TUNG CHẤP NHẬN BẢN MỆNH SỐNG SỐT, VÌ CHÍNH CẬU, VÌ CHA MẸ CẬU, VÌ TẤT CẢ NHỮNG GÌ CẬU MUỐN. NẾU CẬU PHỦ ĐỊNH.... VẬY HÃY TỒN TẠI VỚI THÂN PHẬN XUYỀN HẬU. TẤT CẢ ĐỀU DO CẬU QUYẾT ĐỊNH. NGƯỜI KHÁC KHÔNG CÓ QUYỀN XEN VÀO.”

Tôi không cách nào nói tiếp được, bởi Bạch Dực nói không sai, tôi vẫn mang tính cách của An Tung như cũ, nhưng trong tôi đã thay đổi hoàn toàn. Tôi như một cá thể mới xa lạ, khẩu vị trước đây, hay thậm chí là sinh hoạt, thói quen đều không như xưa nữa. Trước đây tôi hay bạ đâu ngủ đấy, giờ thật giống động vật rúc lại ở một góc giường, cũng không thể ăn cay và bánh kem được. Giải thích cho chuyện này hẳn là người Trung Nguyên thời viễn cổ chưa có trồng được ớt, nên không thể nào tiếp nhận. Còn bánh kem chắc cũng vì nguyên nhân này mà ra, gien và máu của những loài động vật có vú sẽ không thể dung hòa được những sản phẩm từ sữa, mà người hiện đại lại làm bánh kem từ sữa đặc, phải trải qua một thời gian rất dài mới có thể đột biến gien được như thế. Nói cách khác, bao tử của tôi cùng với người cổ đại cách đây mấy ngàn năm không khác nhau là mấy....

Ngay như vậy, tôi vẫn mang ký ức trước kia của An Tung. Quá trình trưởng thành, cha mẹ, bạn bè tôi, bao gồm những tri thức đã học, chúng không hề biến mất. Tôi thật giống một người vừa được cải tạo lại, một chút trí nhớ trước đây cũng không hề mất đi. Vậy thì đã mất đi thứ gì? Tôi cho rằng, ít ra tôi đã mất đi

linh hồn của con người tên An Tung rồi. Bạch Dực vỗ vỗ vai tôi, xúc động nói: “Cậu sẽ quen thôi. Ít ra cậu kiên cường hơn tôi nhiều. Lúc mới bắt đầu, khi tôi phát hiện mình ở thời gian không thích hợp đã gần như phải vào viện điều trị tâm thần đấy.”

Tôi cười gượng, nghĩ thầm chuyện thế này cũng so sánh, lẽ nào tôi chưa tự sát là chưa thăm bằng anh sao. Nhưng tôi cũng biết Bạch Dực trước giờ vốn không phải là người dễ dàng an ủi một ai, vì vậy cũng vỗ vỗ vai bảo anh yên tâm. Nhưng anh không buông vai tôi ra, tôi nghĩ anh còn việc nên đưa mắt chờ đợi. Không ngờ anh lại không nói không rằng áp mặt vào tôi. Thoáng chốc tôi chẳng phản ứng được gì, đầu tự giác tránh ra một chút, nhưng anh lại ôm lấy nó, tiếp theo là đặt xuống một cái hôn.

Tôi nói lỏng tay, ôm quàng qua cổ anh. Anh ngẩn ra, tôi cũng không buông tay mình, đôi từ bị động sang chủ động. Đây là chiếc hôn môi thăm thiết đầu tiên của chúng tôi sau khi sống sót trở về, từng hồi ức trong quá khứ theo chiếc hôn trôi ào ạt qua đầu như một cuộn phim. Quỷ chú đã khiến rất nhiều người phải chết, có người vô tội, có người gieo gió gặt bão, và còn nhiều người bất đắc dĩ khác, bọn họ vẫn đang ở trên ngọn núi đó, bảo vệ bí mật của Hoàng Hà mà Đại Vũ đã lưu lại. Một phần của tôi cũng đã để lại nơi đó, đôi khi tôi vẫn cảm nhận được sự ai oán của oan những hồn đau khổ như cũ. U oán của Phùng Di nhân ngàn năm cũng không mất, Chu Văn Vương với sự cố chấp cực độ, Mạnh Cơ với yêu và hận đều điên dại. Tất cả những thứ ấy vẫn ở nguyên trong ngọn núi lớn kia, nơi cao nhất ấy còn được cho rằng có đức Phật đang tọa thiền.

Bạch Dực thả môi tôi ra, lúc này tôi cúi đầu thấy cổ anh lộ ra miếng mề đay liền thì thầm: “Có dịp, sẽ đi tìm bà xã của Ngưu Giác, trả lại cho cô ta.”

Anh gật đầu, mân mê miếng mề đay nói: “Cậu ta ngay lúc quan trọng nhất đã phù hộ cho chúng ta.”

Giọng tôi có hơi nghẹn ngào, tâm tình phức tạp không biết mở miệng thế nào. Bạch Dực vuốt tóc tôi nói: “Đừng suy nghĩ nữa, cậu đã làm rất tốt, khá hơn so với tôi năm đó nhiều lắm... Dù mặt nào cũng thế.”

Tôi trầm hắt xuống, bởi sự dũng cảm này được đánh đổi bằng mạng của biết bao người. Tôi hạ giọng nói: “Đại Vũ thống nhất thiên hạ, không sai. Phùng Di nhân muốn các bộ tộc ven sông Hoàng Hà đời đời kiếp kiếp sống sót, không sai. Chu Văn Vương muốn hoàn thành Chu Dịch không sai, Mạnh Cơ muốn cứu trượng phu của mình cũng không sai. Vậy thì cuối cùng nhất là ai sai? Sau tất cả là tan biến, Đại Vũ tan biến, Phùng Di nhân tan biến, Chu Văn Vương tan biến, Mạnh Cơ cũng tan biến.”

Bạch Dực thở dài một hơi nói: “Bởi vì, có vài vấn đề không thể khẳng định là đúng hay sai. Thế giới này có rất nhiều chuyện chúng ta không thể không chế. Quyết định nhanh một giây có thể là chuẩn xác, ngược lại chậm trong tích tắc sẽ gây tiếc hận đến ngàn sau. Như tôi đây... nếu tôi có thể nói sự thật với cậu sớm một chút, hẳn đã tránh đi rất nhiều chuyện, nhưng tôi đã không làm vậy, hối hận cũng không giúp tôi cứu rồi được gì.”

Tôi không nói thêm nữa, tránh tăng thêm gánh nặng lên áp lực tinh thần của anh. Tôi biết anh day dứt hơn tôi rất nhiều, có điều anh là loại người có chuyện gì cũng cố nén tận đáy lòng. Tình cảm chỉ duy nhất lộ ra qua ánh mắt. Giờ đây mắt anh tràn đầy sâu sắc sự bi thương và hối hận. Điều này tôi nhận ra rõ nhất.

Bạch Dực gỡ kính xuống, ngẩng đầu nhìn trời, sau lại nhìn tôi nói: “Về đi, muốn nổi gió rồi.”

Tôi gật đầu, nắm chặt áo, cùng anh quay về, cảm thấy cơn gió âm thầm đang dần trở nên lạnh lẽo. Tôi ngẩn đầu, bầu trời vẫn như trước. Trời chiều bất tận, tôi loáng thoáng nghe được tại nơi xa xăm nào đó đang truyền đến bài ca dao quen thuộc, là đang hát lên khúc ca dao của Hoàng Hà. Khúc hát ngàn năm rồi vẫn như lúc nguyên sơ, vẫn khiến người động lòng như thế. Sau hết, tôi hiểu được, chừng nào Hoàng Hà còn chảy xuôi, Phùng Di nhân sẽ không biến mất. Bởi họ đã sớm hòa nhập vào những câu chuyện ngàn năm, thủy chung không thể chia lìa, cũng chưa từng tận diệt.

Hôm sau, Lục tử đánh thức tôi giữa cơn mơ ngủ dậy. Tôi dụi mắt hỏi cậu ta có chuyện gì. Cậu gãi đầu, muốn nói lại thôi, xong lại đứng bên cạnh tôi.

Tôi gỡ chăn, khoác áo vào, nhìn cậu hỏi: “Chuyện gì thế? Lại bị y tá lừa nữa à?”

Cậu nhìn tôi cực kỳ nghiêm túc nói: “Bạch Dực đi rồi.”

Tôi lo sợ, run run cài nút áo, nhưng chẳng thể nào xong, cố lấy bình tĩnh hỏi: “Đi từ lúc nào?”

Cậu gật đầu nói: “Không biết, y tá nói vừa năm giờ sáng đã rời đi. Anh ấy còn để lại cho cậu một lá thư.”

Tôi hỏi: “Thư đâu?”

Cậu đưa cho tôi một lá thư, tôi mở ra xem, quả nhiên là nét chữ của Bạch Dục. Tôi thở gấp gấp đọc.

Trong đó viết:

An Tung, anh rời đi. Anh muốn nói với nơi này một tiếng xin lỗi, vì anh nhu nhược đã dẫn đến nhiều chuyện xảy ra. Ngay lúc đầu, anh có khả năng tránh khỏi, nhưng anh đã chọn che giấu. Không ngờ em kiên cường đến thế, em thẳng thắn đối mặt, chưa từng nghĩ đến trốn tránh. Anh ra đi, cũng vì muốn đối mặt, ít ra anh phải tìm hiểu xem chúng ta rốt cuộc là thứ gì đang tồn tại, lần này làm vài chuyện mình cần làm. Giờ đây, mặc kệ kết quả ra sao, chỉ ít anh vẫn muốn kiên trì đến cùng.

Anh đã nghĩ cả đêm, đem chuyện mấy ngày nay sắp xếp lại toàn bộ. Anh biết ký ức đang tồn tại trong anh hẳn là của Canh Thìn, nhưng trí nhớ của anh không giống em. Rõ ràng anh sở hữu tất cả mọi chuyện, không chỉ duy nhất ký ức tự thân của Canh Thìn. Trong trí nhớ này, Xuyên Hậu có ý nghĩa gần như sinh mạng, rất có thể bắt nguồn từ sự hổ thẹn của ông ấy đối với Xuyên Hậu và tộc nhân của ngài ấy, vì thế ông ấy đã gạt bỏ sự tồn tại của chính mình. Nói cách khác, rất có thể ông ấy tự sát chết. Anh chuẩn bị về lại sông Hoài, nơi năm đó anh gặp chuyện không may, biết đâu tại đây anh tìm được một ít manh mối về ký ức này. Anh muốn biết, nó ảnh hưởng đến cả cuộc đời anh, thay đổi cá tính và nhân cách, cuối cùng thì vì lẽ gì mà tồn tại, ông ấy tại sao lại chọn cơ hội cuối cùng là giao lại ký ức cho anh. Những chuyện này làm anh hoang mang, anh muốn có lời đáp thật rõ. Anh muốn biết, phần bi ai vô cùng kia rốt cuộc là thứ gì, ông ta sao lại như sợ thứ gì đó. Mà quan trọng nhất chính là chúng ta đang tồn tại dưới hình thức nào. Anh muốn làm rõ, chúng ta đến tột cùng là chết hay sống? Chúng ta thật không có linh hồn sao? Và tất cả chuyện này phải chăng anh chỉ là một người thừa hưởng?

Anh còn nhớ rõ lúc đó em đã hỏi anh, anh rốt cuộc là người ở khoảng thời gian nào, anh bỗng dấy lên sợ hãi man mác, anh không biết trả lời ra sao. Anh sợ nếu mình nói ra, em sẽ cho anh là quái vật, giống như người nhà của anh.... Anh đã không nói với em, vì sao anh rời khỏi quê hương. Đó là lúc anh đến đến những vùng lân cận của Hà Nam để khảo sát, lúc qua sông đã xảy ra sự cố, tất cả mọi người trên thuyền đều gặp nạn, bao gồm cả anh. Trí nhớ của anh khi đó vô cùng hỗn loạn, thậm chí có vài chỗ trống rỗng. Cuối cùng thì ký ức và nhân cách như hòa vào nhau và sắp xếp lại. Về người nhà của anh, họ đều cho rằng anh đã chết, ngay lúc đang bố trí linh đường để làm lễ tang, thật khéo làm sao, anh bỗng trở về vẹn toàn chẳng chút thương tật. Một lần nữa anh xuất hiện trước mặt họ, mọi người không cách nào tiếp nhận được, nên nhớ rằng anh đã nằm dưới đáy sông ít nhất cũng hơn mười ngày, đến cục cảnh sát cũng chứng nhận là anh đã chết rồi. Anh cứ thế xuất hiện, đầu tiên là khiến cho bác cả vốn có bệnh tim bị hoảng hốt. Mọi người đều thể hiện sự vô cùng quan tâm với anh, nhưng anh biết họ lén giấu trong phòng anh rất nhiều vật trừ tà, phù chú phòng cương thi, thậm chí còn mời pháp sư đến làm phép. Lúc đó anh thấy thật hoang đường và xót xa. Nhưng thứ kia lại dần trở nên bất thường, thỉnh thoảng anh lại cảm giác như có hai người đang thay nhau tồn tại trong đầu mình. Chính anh cũng không biết rốt cuộc là mình đang suy tính gì, đến anh còn không dám chắc mình có phải là người sống hay không, mọi người làm thế thì đã sao? Vậy nên anh đến ở cùng chị Nguyệt Linh, chị là họ hàng xa, chỉ biết là anh lúc xảy ra chuyện đã chết đi sống lại mà thôi, cũng không màng xem anh làm sao để được như thế. Từ đó anh gác lại tất cả quá khứ đến một thành phố xa lạ, sinh sống như người bình thường. Anh đã vứt đi toàn bộ chuyện tình và sự vật trước đây, trong khoảng thời gian này trí nhớ của anh lại được sắp xếp thêm lần nữa, anh không còn là Bạch Dục như trước, anh đã bỏ đi thân phận trong quá khứ và sống với tư cách của người khác. Anh nghĩ, càng lúc mình càng thiên về tính cách của Canh Thìn, sau đó anh gần như trở thành Canh Thìn tái thế. Còn nhân cách của Bạch Dục, anh cũng quên sắp hết. Mãi đến khi em đến, anh cảm nhận được ở em là sự thân thiết và vô cùng quan tâm của Canh Thìn. Có lẽ, lần đầu tiên thấy em, anh cảm thấy quen lắm, tựa hồ một cổ nhân anh đã biết từ rất lâu rồi. Thật ra anh cũng từng nghi ngờ, cảm giác mơ hồ kia cùng câu đố về sinh tử của anh có liên hệ mật thiết, đồng thời anh cũng ngầm điều tra thân thế của em, nhưng lại phát hiện em cực kỳ bình thường. Điều này khiến anh vô cùng hoang mang. Nhưng chuyện không đơn giản như vậy, bất kể quỷ chú xảy đến, anh nhận ra em có nhiều điểm kỳ lạ. Sau đó Tá Thọ bà đến tìm anh, đem sự tình nói sơ qua với anh, lúc này anh mới đoán khá quát được chân tướng. Khi ấy, đầu anh xuất hiện ý thức rất quật cường, nó sai khiến anh dẫn em vào Hà Bá điện, đưa em đến nơi sâu cùng. Anh phải tham dự vào kế hoạch của Tá Thọ bà, đây là tình thế bất buộc, nhưng một phần cũng do anh muốn làm điều đó. Anh muốn em sống sót

tiến vào Hà Bá chính điện. Mặt khác, anh lại vô cùng mâu thuẫn, anh biết anh không được để em đến đó, cực kỳ nguy hiểm. Nhưng anh vốn không cách nào khống chế được tư duy kia. Ông ấy liên tục thúc giục anh, bảo anh là em muốn tới đó. Giờ thì anh đoán được rồi, rất có khả năng đó là hy vọng Canh Thìn, ông ấy mong muốn hậu nhân của Xuyên Hậu có thể đến được Hà Bá điện, để em biết tổ tiên của em đã tồn tại thế nào. Đồng thời cũng để em kế thừa Hà Đồ, hoàn thành ước định với Xuyên Hậu.

Giờ đây, em và anh đều như nhau. Tuy em chưa từng trách anh, anh biết em vẫn như trước luôn tin tưởng anh. Điều này làm anh càng thêm khó chịu, mỗi lần thấy em vì sợ hãi mà liều mạng khắc chế mình, anh thật sự day dứt, anh đã đẩy người anh yêu thương nhất vào tình cảnh này. Anh bắt đầu oán hận ký ức của Canh Thìn. Nhưng anh lại không biết phải làm thế nào, vì anh của hiện tại đã không thể phân biệt được đến tột cùng anh là Bạch Dực nhu nhược hay Canh Thìn cực đoan kia.

Giờ đây, lựa chọn của anh là không trốn tránh nữa, khi anh tìm được đáp án sẽ quay về tìm em. Anh muốn biết chúng ta là thứ gì đang tồn tại, muốn trả lời tất cả những vấn đề em đặt ra, sau đó tìm ra ý nghĩa trong sự sống sót của chúng ta. Em hãy tin anh, anh sẽ không để em sợ hãi. Thật xin lỗi, ngay tại lúc quan trọng nhất, anh đã không bảo vệ được em.

Ngay lúc này đây, anh sẽ không thất hẹn nữa, nếu em nguyện chờ anh, lúc đó anh sẽ gần như là một Bạch Dực chân chính.

Được rồi, anh phải đi thôi. Anh mang theo miếng mề đay của Ngưu Giác, anh sẽ trả lại cho vợ của cậu ấy. Hãy để anh đối mặt với họ.

Tôi nhìn lên tử ở đầu giường, quả nhiên miếng mề đay đặt ở đó đã không còn nữa. Tôi xoa mặt, che miệng, thì thầm mắng một câu: “Thật là một tên quá mức ngốc mà.”

Tôi đặt bức thư xuống, Lục tử nhìn tôi nói: “Viết gì đấy? Thật muốn đi là đi sao?”

Tôi gật đầu, không nói gì nữa, ngẩng đầu nhìn bầu trời qua cửa sổ, thấy trời hôm nay đặc biệt mệnh mông mênh mông. Tôi ngồi bên cửa sổ phòng bệnh, Lục tử cứ hỏi liên hồi về chuyện tương lai, cuối cùng cũng mệt mỏi mà tự chấm dứt, lắc đầu đứng dậy rời khỏi. Tôi lại ngây ngô nhìn bầu trời, thật ra tôi cũng không rõ mình rốt cuộc là An Tung hay Xuyên Hậu. Nhưng tôi chưa từng hối hận vì đã đến Hà Bá chính điện, chỉ là tôi không cách nào đối mặt với chuyện mình đã hại chết người vô tội là Ngưu Giác, lúc này dường như lại nhớ đến dưới chân núi A Ni Mã Khanh, tai lại vang lên tiếng đọc kinh. Giờ đây tôi mới hiểu được ý nghĩa của nó, đó là khúc truy điệu cho các dân tộc đã qua đời từ xa xưa bên bờ sông Hoàng Hà, trong đó có một Phùng Di tộc với trí tuệ vô hạn. Con nước lớn ròng, Hoàng Hà từ ngàn xưa đã tồn tại, Phùng Di nhân vẫn như thế tồn tại trong dãy xanh biên viễn của Hoàng Hà. Lúc này trong tôi là một sự đợi chờ tâm nguyện được đạt thành. Tôi lặng lẽ chăm chú nhìn đám mây xa xa dần dần tan đi, chẳng nói lời nào, bởi khi kết thúc thì bất luận lời nào cũng chẳng nên nói.

Hà Bá khóc__ Hoàn

98. Chương 97: Vĩ Thanh

Đồng chí vừa tròn một năm, tôi cầm trong tay tờ báo của ngày hôm qua và một ly cafe pha sẵn chen lên xe đến viện bảo tàng. Tôi uống hết ngụm cafe cuối, vò nát cái ly, ném vào một thùng rác công cộng. Thằng ranh Lục tử kia nói rất cần tôi làm quản lý tri thức nghiệp vụ, bảo tôi biết nhiều thứ như vậy, không đổi chác họa chẳng là ngốc. Thế nên tôi liền nghiên cứu về đồ cổ thời Tống Minh. Chuyện kể ra vốn thế này... lúc ấy, khi Bạch Dực rời đi, tôi một mình về lại trường học, nhưng lại nhận ra tính tình và thói quen sinh hoạt hoàn toàn thay đổi. Điều này khiến tôi hiểu thấu được tâm tình của Bạch Dực khi ấy. Mất một thời gian dài tôi nhất nhất nhớ rõ những lời của anh, phát hiện mình trước sau không hề hận anh, thay vào đó là luôn da diết nhớ thương anh Giờ đây, so tay nghề thì tôi cũng không kém anh là mấy.

Khi tôi về lại nhà trọ trống rỗng, lúc đầu thật sự rất cô đơn và sợ hãi. Vài lần muốn gọi điện tìm Bạch Dực, nhưng lần nào cũng không có người nghe, sau lại thành số không có thật. Điều này làm lòng tôi lạnh buốt.

Tiếp theo là người nhà đến tìm tôi, Lục tử nói dong nói dài, kể chuyện dẫn tôi đi A Ni Mã Khanh ẹ tôi nghe. Cậu ta cứ lải nhải đầy cả tai, muốn tôi về lại Thượng Hải, nói tôi ở ngoài sớm muộn gì cũng đem mạng mình ra đùa cho xong đời. Tôi vốn muốn chờ Bạch Dực trở về nên đã bỏ lỡ nhiều lần. Cuối cùng đành khóa nhà lại, viết cho anh một lá thư gửi nhờ hàng xóm của chúng tôi, sau đó liền theo Lục tử về Thượng Hải.

Lúc này, Lục tử lại thừa dịp, đề nghị tôi theo ngành đồ cổ. Tôi nói mình một đồng tiền vốn không có, mà khả năng cũng không nổi, cậu sao có thể tìm mình? Cậu ta chẳng hề quan tâm, bảo là với kiến thức hiện tại của tôi, chỉ cần cậu khua môi múa mép một chút đã có thể hù người, thổi phồng lên tận trời. Người nhà tôi vừa nghe cậu ta nói xong liền giơ hai tay hai chân đồng ý. Thế là nhờ vào mấy thứ Lục tử mang về từ Hà Bá điện, cậu ta lựa ra vài món đồ ngọc thời Tây Chu bán ột người trong giới sưu tầm. Giá cả bốc còi, kiếm được một thùng vàng, thuận đà may mắn mở một cửa hàng, làm ông chủ nhỏ. Tên này quả là thằng khốn, cậu ta quyết định không vội tung hàng, cứ lén lút qua lại với bọn địa chủ đen mà sống. Còn tôi ngoài việc thỉnh thoảng xem phong thủy, hay bàn luận về mấy tri thức thuật số, thì cũng thay ít nhất cũng cả chục ông chủ lớn lựa nhà ở mấy khu căn hộ cao cấp, có vài người còn nhờ tôi chọn giúp vài mẫu đất ở hồ Thiên Đảo. Mỗi nền cũng hơn hai vạn, chuyện giá cả thật làm lòng người đau xót quá. Sau nữa tôi giúp một tiệm ăn xem hướng đặt bếp, thỉnh thoảng tìm lão Trương bán gỗ cách vách chơi cờ, đá để linh tinh. Công việc đều do Lục tử chạy vạy, có nhiều thời gian rảnh rỗi, tôi liền đọc đồng sách của Bạch Dực để lại, từ đó đã học thêm không ít thứ.

Tôi gãi gãi đầu, ra ngoài chuyến này là đến xem triển lãm một chút. Bỗng điện thoại của tôi vang lên, tôi bắt máy ồm ồm một tiếng, đầu dây bên kia truyền đến tiếng cười của Lục tử, tôi hỏi: “Chuyện gì?”

“Người anh em, đang ở ngoài à? Còn nhớ ông chủ Trương không?”

“Vẫn nhớ, người có hàm râu dê, nhờ mình chọn giúp nhà chứ gì?”

Lục tử vờ ho vài tiếng nói: “Này thì, lão ta muốn cậu giúp bà hai của mình lựa giúp một thứ, nếu được thì giữa được phong thủy trong nhà...”

Tôi không đợi cậu ta nói xong đã quát ngay vào điện thoại: “Thằng ranh kia bảo nó đi ăn sh*t, giúp một mình nó thịnh vượng vẫn chưa đủ? Còn cả ổ bà hai, bà ba, sao mình phải giúp họ tìm? Cậu không biết thằng cha đó khó nhằn đến chừng nào đâu. Con mẹ nó, cả nhà đó đều khốn kiếp như nhau mà. Không chừng vài ngày sau còn lủ lượt kéo đến bảo giúp bọn họ tìm chỗ xây mộ? Vậy thôi làm một lần xong luôn cho tiện, nói với lão già râu dê kia, khi nào gần chết hãy đến tìm mình, mình sẽ lựa giúp lão một phần âm trạch, cái khác miễn bàn!”

(Bạn Hữu xen vào: *đổ mồ hôi hột* bạn Hữu đã xem đến lần thứ 3, xem mình có nhầm không đấy, sự thiệt là ... Chính xác bé An (hay Xuyên Hậu) chứ như dzậy đó ạ)

Lục tử ở đầu bên kia vội vàng lên tiếng: “Này này này... đừng cúp... mình còn.”

Nhưng đã trễ rồi, tôi tắt phụt điện thoại cho rảnh tay, lòng thầm mắng chửi Lục tử. Thằng cha có hàm râu dê kia vốn là một lão sắc quỷ nam nữ đều ăn. Lúc ấy tôi giúp hắn lựa nhà, không biết đã thừa cơ sờ soạn mông tôi bao nhiêu lần. Tôi không nhin được nữa liền tấn cho thằng dê tiện kia một trận, xem chút đã bị nó bắt ra tòa rồi.

Tôi hít sâu một hơi cố lấy lại bình tĩnh, dù sao giờ cũng đang là người làm ăn, công việc cần ổn định, lòng tôi thầm nhắc như vậy. Đến quảng trường Nhân Dân, tôi xuống xe, bước thẳng và cánh cửa rộng lớn quen thuộc của bảo tàng, sau đó mua phiếu. Lần này đang trưng bày đồ ngọc đời Tống và vài bức tranh chữ cùng thời gì đó. Tôi mua vé vào cửa, bỏ chút tiền ra để nhìn lại quá khứ, vốn chỉ vài thứ, chẳng gì mới mẻ cả. Tôi cười khì, xem qua một lượt, cuối cùng cũng đã hoàn thành nhiệm vụ, sau đó có thể về nhà tìm lão Trương chơi vài ván cờ tướng.

Tiếp theo là đến khu triển lãm Thanh Đồng. Mấy thứ kia có chút đáng xem, đặc biệt là những chữ khắc trên đồ vật, chứa nhiều ghi chép về thiên văn và bói toán, rất có ý nghĩa. Tôi nán lại, xem thật kỹ cho hết thời gian, dùng bút chép lại chỗ này chút ít chỗ kia một tẹo. Bỗng tôi thấy một thứ đồ đồng có hoa văn mây và sấm chớp thời Thương. Thứ này nổi bật ở chỗ mang trong nó là ba loại văn tự bất đồng. Tôi nhìn kỹ không ngờ phát hiện có một loại chữ rất giống với khắc tự của Phùng Di nhân. Nhìn nó qua lớp kính, tôi thật hận không thể với tay cầm lấy. Mũi tôi gần như dán chặt vào kính. Tôi càng xem càng nghĩ thứ này

không phải triều Thương, chỉ ít cũng thời Hạ, rất có thể có quan hệ với Phùng Di nhân. Tôi xoa xoa gáy mình, nơi này không cho phép chụp hình, hay... mua nó về.... Nhưng ngẫm lại, thì tiệm của chúng tôi chỉ là một cửa hàng nhỏ, dù cho Lục tử có bán đi phân nửa cũng không mua nổi một quốc bảo chân chính như vậy. Không được... thật ra tôi muốn thó nó về. Thật không được mà, tôi chỉ có thể nhìn thật kỹ thôi, phải làm người tốt thôi... Tư tưởng đã thông suốt rồi, tôi càng nghĩ càng mất không chế, cuối cùng là dán luôn mặt vào lớp kính.

Từ khi sống sót trở về từ A Ni Mã Khanh, tôi tự trở nên có chút tiến bộ, thậm chí là mạnh bạo hơn xưa. Những tính cách này, trước đây tôi đều không có. Thỉnh thoảng mẹ tôi nói trong vài chuyện tôi lộ ra sự kiêu kỳ khác xưa một cách lạ lùng. Tôi nghe vậy liền giương giương tự đắc, đầu ngờ bị mẹ giáng ngay vài cú Thiết Sa chuông liên tiếp vào mặt. Chỉ biết vừa chảnh vừa điên, đến bà già của mày còn dám xem là cái rắm hử.

Tôi muốn lén chụp hình lại, tay vừa cho vào túi liền nghe phía sau mình có người đang nhỏ giọng nói: “Này, đừng kích động, đây là cửa quốc gia đấy.”

Tôi chỉ quan trọng mấy văn tự kia, đầu chưa kịp nghĩ đã nói: “Mặc tao, đó là cửa nhà tao.”

Lời vừa thốt ra, tôi liền thấy không hợp cho lắm. Giọng nói này sao lại quen đến thế, thật giống như trước đây có người thường hay bảo tôi lược trũng chiêm cơ. Tôi mạnh mẽ quay đầu, nhận ra ngay sau lưng mình, đang đứng đó chẳng phải ai khác, chính là Bạch Dực đã mất tăm mất tích suốt hai năm. Anh mặc áo len màu trắng, tay đang cầm một chiếc áo khoác màu vàng nhạt. Trừ việc anh không mang kính, tất cả còn lại gần như không thay đổi. Thấy tôi ngây ra nhìn mình, anh liền dùng tay gờ gờ trước mắt tôi, sau đó lắc đầu nói: “Ngốc thế? Xong rồi, bà xã tôi thành tên ngốc, nửa đời sau của tôi xong rồi.”

Tôi vẫn không phản ứng như cũ, chỉ hạ giọng hỏi: “Anh về rồi à? Bạch Dực?”

Anh xoa xoa đầu tôi, gạt đầu nói: “Anh đã trở về, sẽ không đi nữa.”

Đột nhiên, tôi cảm thấy cuộc nói chuyện này vô cùng quen thuộc. Đường như vào rất nhiều rất nhiều năm trước đây, nơi đầu nguồn của Hoàng Hà cũng có cuộc nói chuyện như vậy:

“Người về rồi à, Canh Thìn?”

“Ta đã trở về, sẽ không đi nữa...”

Chính truyện - Hoàn

99. Chương 98: Phiên Ngoại - Chăn (nhất)

Lại sắp đến tết, mùa đông ở Thượng Hải lạnh hơn bình thường rất nhiều, thỉnh thoảng còn rơi thêm vài ba trận tuyết, vừa bước ra đường chưa đầy năm phút đã cảm thấy buốt giá và ẩm ướt. Hơn hết trên đường là bùn lầy và băng mỏng, trơn như đòi mạng. Những ngày như thế này, bệnh viêm khớp của bà tôi rất hay tái phát, nhưng tính bà rất ương ngạnh không chịu dùng thảm điện, thà đêm nào cũng mang túi chườm nóng. Tôi thấy như vậy thật không được, người lớn tuổi chỉ qua một mùa đông coi như hồng mất chân rồi.

Hôm nay tôi muốn đóng cửa sớm, để đến chợ mua chăn lông dày một chút, đợi đến mai sẽ mang đi biếu bà. Tôi đánh tiếng với Lục tử, cậu ta nhìn mấy kệ hàng, phẩy phẩy tay nói: “Về trước đi, mình lo được mà, đừng nghĩ nhiều quá.”

Tôi thở dài, gần đây làm ăn thật không tốt lắm. Nói thế nào đây, dạo này đang là mùa ế ẩm, mọi người đều thất lưng buộc bụng để sống, cũng hiếm có người đến. Mấy ngày nay, Lục tử vẫn thường ca cẩm là thế. Nhắc đến chuyện này, tôi ở trong nghề đã hai năm rồi, dù gì cũng có ít nhiều hiểu biết. Như chuyện người ta chỉ chú ý đến chữ “Hiếm” ngoài ra những thứ khác cũng không quan tâm là mấy. Nhưng nhất thiết phải có mắt nhìn, dù vận hạn diễn biến ra sao, cũng không bỏ qua bất cứ xó xỉnh nào. Thỉnh thoảng, càng ít chú ý càng có nhiều tiềm năng, hơn hết những chỗ như thế mới hội đủ thời gian và điều kiện trù hàng. Mua bán

linh tinh cũng chẳng lỗ vốn, còn có thể giữ lại vài món, ngừa rủi ro, nếu gặp phải nguy cơ cũng còn chút ít xoay vòng.

Tôi vỗ vỗ vai cậu, ý bảo đừng quá lo lắng, dù bán không được cũng đừng phá giá, giữ vững là quan trọng nhất. Cậu ta aiz một tiếng, sau đó chỉ ra cửa nói: “Lúc cậu ra ngoài nhớ đóng kỹ cửa lớn lại. Giờ cũng không ai đến, mình tính toán một chút cũng sẽ về, giúp mình chào di một tiếng nhé” Tôi ừ xong liền ra ngoài. Vừa rời khỏi phòng liền bị một cơn gió lạnh chui tọt vào cổ. Có người đã từng so sánh mặt trời mùa đông như một cô gái quá lứa, giữ không được lâu. Hôm nay bầu trời thật âm u, tôi đóng cửa lại, xoay người đi vào hẻm nhỏ bên cạnh, vừa đi vừa nghĩ đến chuyện mua chăn. Lúc ra khỏi hẻm, thấy từ xa xa có người đang chậm chậm đi về hướng mình. Mãi đến khi nhờ vào ánh sáng mờ mờ của đèn đường tôi mới biết chẳng ai xa lạ, là Bạch Dực đang mang theo một túi trái cây. Tôi ngây ra một lúc, chạy đến hỏi: “Anh đến đây làm gì?”

Ngược lại là anh hơi bất ngờ, mở miệng nói: “Nhóc con, còn dám hỏi? Mẹ em không phải muốn anh đến nhà ăn cơm à? Anh vừa dạy về xong, định tìm em cùng đi. Được rồi, ba mẹ em thích ăn trái cây không?”

Tôi cúi đầu nhìn thoáng qua điện thoại, nói: “Ái chà, ngay cả việc này mà em cũng quên, chi bằng anh cùng em đi mua chăn? Em chuẩn bị ngày mai nhờ mẹ gửi tặng bà.”

Anh thở dài nói: “Vây đi thôi, gọi điện báo trước rồi hãy đi, em định đến đâu để mua?”

Tôi sờ sờ đầu, nhìn xung quanh một chút, đều là các tiệm buôn bán nhỏ, xem ra cũng không lớn như chợ. Trừ khi đến đường Nam Kinh, nhưng như thế bữa cơm này chắc không ăn được rồi. Anh xoa xoa tay nhìn tôi nói: “Ăn cơm trước, sau đó anh sẽ đi mua chăn cùng em.”

Tôi lắc đầu: “Không được, không được, khi về cũng đã nửa đêm, dự báo thời tiết nói tối nay có mưa tuyết, em có chút tật không thể ra ngoài.”

Môi anh hơi cong lên một chút, cười nói: “Đêm nay ở chỗ anh đi, anh nhớ là gần nhà mình có một cửa hàng lớn, cũng bán nhiều loại hàng hóa đa dạng lắm, em vẫn chưa đến đó phải không?”

Tôi chớp mắt gạt đầu, quả thật từ khi Bạch Dực đến Thượng Hải đến giờ, tôi bận quá mức nên cũng chưa đi dạo với anh lần nào. Nhìn vào mặt anh quả là nói chuyện có ẩn ý, tôi cảnh giác trừng anh một cái, đề phòng: “Muốn thế nào thì làm thế ấy, nhưng anh đừng mơ làm chuyện khác, Anh... anh coi chừng tôi đấy.”

Anh vuốt cằm chỉ về hướng đối diện nhà ga nói: “Anh cái gì cũng chưa muốn làm. A, xe đến rồi, đi thôi.”

Nói xong liền kéo tôi băng qua đường. Bước lên phương tiện giao thông công cộng mới cảm thấy ấm áp đôi chút. Trên xe đều là người vừa tan sở, hai chúng tôi bước về phía sau cùng đứng đối diện nhau. Vừa lên xe, tôi theo thói quen mang tai nghe điện thoại, ngáp một cái, nhìn đoàn xe chuyển động chập chập như ốc sên, nghĩ thầm có xe cũng hay thật đấy.

Xe chạy rất chậm, nơi này là nội thành, xe cộ vừa đông vừa rối. Trong xe tuy ấm áp nhưng lại dày đặc các loại mùi quái đản khiến tôi vô cùng bức mình.

Lúc này, người lên xe bắt đầu nhiều, Bạch Dực bị đẩy về tôi vài lần. Tôi nghiêng đầu nhìn anh một chút, lùi về sau vài bước nhường chỗ cho anh đứng. Nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, kính xe màu xám trắng đang phản chiếu bóng dáng tôi. Thời gian qua lâu như thế nhưng mắt tôi vẫn không trở lại bình thường, lòng tôi thầm biết mình hẳn phải làm bạn với đôi quỷ nhân này suốt đời rồi. Đây là một dấu hiệu, cũng là nhắc nhở vì sao tôi tồn tại.

Nghĩ đến đây, tôi có hơi khổ sở, nhưng ít ra tôi vẫn còn sống, chắc lưỡi lắc đầu, Bạch Dực bên cạnh liền nghiêng đầu nhìn tôi nói: “Một mình đang chơi trò gì mà mặt biến sắc thế?”

Tôi lấy ra tai nghe nhìn anh nói: “Không có gì, chỉ là nhớ đến chuyện trước kia thôi.” Anh hơi run lên, miệng mấp máy hết đóng lại mở nhưng lại không nói gì cả, chỉ vỗ vỗ vai tôi. Tôi liền cười nói không sao cả.

Xe cuối cùng cũng dừng, tôi nhanh nhẹn kéo anh xuống. Anh nhăn mày nói: “Giao thông công cộng ở Thượng Hải thật kinh khủng, thế mà em cũng quen được nha.” Tôi bất đắc dĩ cười nói: “Điều không phải sống mãi thành quen sao. Ha ha, đừng nói nữa, nhanh lên một chút, mẹ em rất nhớ anh đấy.”

Đến nhà, cha tôi đang ở phòng bếp thái rau, thấy chúng tôi về liền gọi mẹ thay dép. Mẹ tôi vừa gặp Bạch Dực là lập tức đem ra một đôi dép bảo anh mang. Vào trong rồi còn rót cho anh một ly trà nóng, mở cả điều hòa. Bạch Dực để trái cây xuống, hơi mỉm cười nói cảm ơn. Mẹ tôi thích người như vậy nhất, tự nhiên điềm đạm, không hề khách sáo. Thật đúng là... nhìn Bạch Dực cứ như mẹ vợ nhìn con rể, càng xem càng hài lòng.... Giờ đang xảy ra chuyện gì thế này!

Ăn cơm, tôi vẫn nhớ mình phải đến tiệm mua chăn. Vừa ăn vừa nói với mẹ, bà gật nhẹ đầu nói: “Thằng bé này, trí nhớ sao lại kém như thế? Lúc mới vào đông, con không phải đã la hét nói muốn mua chăn cho bà, đều đã mua cả rồi? Giờ sao lại mua nữa?”

Tôi ôm đầu, mặt cười làm lành, bỗng nhớ đến đã mua rồi, bất quá không phải do tự tôi đi. Là cha tôi mua giúp rồi tặng ngay cho bà, nên không có ấn tượng lắm. Thế là an tâm rồi, tôi nhìn Bạch Dực nói: “Vây... ngày mai em sẽ đến nhà anh.”

Mặt anh có hơi thất vọng, nhưng mẹ tôi lại đơn giản nói: “Bà con chẳng thiếu chăn, nhưng đừng quên giờ đang sợ lạnh vô cùng, không chịu nổi rét mướt. Hay con cứ mua cho bà thêm một cái. Hơn hết Bạch Dực vừa dọn đến, chỗ ở hẳn chưa đầy đủ lắm, là anh em con không giúp một tay sao? Thật là...”

Tôi sợ nhất là mẹ cảm rằm, hơn hết cứ mở miệng là nhiệt tình hừng hực nói không chừng còn túm lấy tôi chạy ngay đến nhà Bạch Dực để giúp. Thế là tôi liền cắt ngay lời của mẹ, vừa gật đầu vâng dạ, vừa khoát áo, vội vàng kéo Bạch Dực ra ngoài.

Mới rời cửa, liền bị gió đêm đang quất vào mặt. Gió lớn như vậy khiến tôi nhớ đến ngọn Tuyết sơn kia, lần đi Ai Ni Mã Khanh đó, da tôi đã bị thương tổn do giá rét, nên giờ đây khả năng chịu lạnh của tôi kém hơn người thường rất nhiều. Đông đến lại vô cùng khổ sở, tai đã xuất hiện chịu chứng nứt da rồi. Nhưng tôi lại không thể làm ra vẻ, nói mấy chuyện này trước mặt mẹ. Bà đến bây giờ vẫn chưa biết... thật ra con trai của mình đã không còn là An Tung như lúc đầu nữa.

Lại một cơn gió lạnh quét qua, cây cối bốn bên xào xạc đong đưa. Ánh trăng phản chiếu từng tầng mưa bụi ngay góc sáng, nhưng dù thế cũng không ấm áp chút nào, lạnh như băng vậy. Tôi gấp lạnh liền vội vã cúi đầu, tai bị gió thổi đến đau đớn, chỉ có thể cắn răng cố chịu đựng. Bạch Dực gỡ khăn choàng của mình xuống, quàng nhanh cho tôi nói: “Hôm nay lạnh đáng sợ thật, em sao lại không mang khăn choàng thế?” Nói xong lại giúp tôi xoa xoa đôi tai đã đỏ ửng lên vì lạnh.

Tôi vội chà xát hai tay thăm thì: “Mẹ như thế, còn không mau cuống cuống chạy khỏi nhà sao. Đừng nói nữa, mau đi thôi, lên xe sẽ ấm hơn đôi chút.” Nói xong lại kéo anh bước nhanh hơn, lướt qua gió lạnh để đến nhà ga.

Đến cửa hàng kia mới hay đã đóng cửa mất rồi. Tôi thả tay ra than thở: “Không sao, bà cũng có chăn rồi, chậm hai ba ngày nữa cũng chẳng việc gì cả.”

Bạch Dực vuốt tóc thở ra một hơi nói: “Hôm nay lạnh quái dị thật, em chịu không nổi đâu, về trước đi. Ngày mai là cuối tuần, anh với em sẽ trở lại.”

Đứng ngờ ngếch một lúc, than vãn cũng chẳng phải cách, tôi aiz một tiếng nói: “Về trước thôi, em sắp lạnh chết rồi.”

Anh ha một tiếng, kéo tôi ôm vào lòng, thật ấm áp hơn rất nhiều. Tôi cũng không ngần ngại, thừa dịp này gõ nhẹ lên đầu anh. Đã lâu rồi chưa từng đùa giỡn như vậy. Tuy rằng rất trẻ con, nhưng hai chúng tôi đều vui vẻ. Nó khiến tôi nhớ lại trong một căn phòng nhỏ ở khu tập thể có hai người đã ngủ ngóc ầu đả ngày xưa.

Đến nhà, Bạch Dực vội nấu nước nóng pha trà. Buổi tối, anh nhất định phải uống một ly trà. Tôi biết được thói quen này từ vài năm trước. Tôi bước tới sân thượng, lấy ra gói thuốc, châm một điếu, rít sâu vào. Đêm đông tĩnh lặng khác thường, vì buổi tối trời rất hay mưa, bầu trời đen thăm thẳm ghê người, ánh trăng biến mất chẳng sót lại gì. Mùi rau xào trong bữa tối của gia đình khác theo gió truyền đến. Giờ nghĩ lại cuộc sống yên tĩnh này cũng không mấy xa lạ. Người bình thường đều sinh hoạt như vậy, không cần oanh oanh liệt liệt chi cả. Tôi lấy ra chiếc chìa khóa anh cho, cúi đầu bất giác bật cười. Xem ra chúng tôi đều nhớ lại quá khứ, như vậy cũng tốt, đối với tôi ít ra Bạch Dực đã trở về, hơn hết chính là lão Bạch “mặt dày” trước kia, điều này thật không còn gì tốt bằng. Anh đã về rồi, cái gì cũng không quan trọng nữa.

Bỗng quay ra sau, tôi hơi nghiêng đầu thấy hàng xóm sát vách của Bạch Dực vẫn còn đang phơi vài cái chăn. Lòng tôi thầm nói người nhà này thật sơ ý, đêm nay nếu có mưa tuyết, đóng chăn này ngày mai sao còn dùng được nữa? Ngay lúc tôi nghĩ thầm giờ này sẽ chẳng có ai lấy chăn vào nữa, thì bỗng có một gương mặt phụ nữ lộ ra khỏi một chiếc chăn. Gương mặt kia chậm chậm quay đầu về phía tôi, mặt không cảm xúc nhìn trừng trừng, ánh mắt lại vô cùng quái dị. Bà ta đang đề phòng đánh giá tôi. Tôi cũng hướng xuống chân dò xét, nhưng nửa thân dưới của bà bị tầng tầng lớp lớp chăn che khuất. Giờ trời đã tối đen, sao còn có nhà không bật đèn, bên trong là một mảng u ám tối tăm. Nương theo ánh đèn phía nhà của chúng tôi, loáng thoáng cũng thấy được hình dạng của bà ta. Nhìn mặt chắc cũng cùng tuổi với mẹ tôi, nhưng kiểu tóc xoắn này lại... vô cùng xưa cũ. Đến tận giờ tôi chưa từng gặp qua bà ta, thậm chí cho rằng có lẽ Bạch Dực vừa dọn đến nên cũng lạ mặt. Bị bà ta nhìn khiến lông tơ toàn thân tôi đều dựng lên, lòng muốn lên tiếng gì đó tránh cho người ta nghĩ tôi là đạo chích. Tôi dụi thuốc, nhìn bà ta cười nói: “Dì ơi, sao trễ thế rồi mới gom chăn ạ?”

Bà ta vươn một bàn tay múp míp từ trong chăn ra, tôi thấy ngay khoảng giữa ngón cái và ngón trỏ có một khối bầm tím. Bà chỉ vào cánh cửa sau người tôi hỏi: “Là bạn của hấn à?”

Tôi ừm một tiếng, bà cũng không nói gì, gom đóng chăn vào nhà rất nhanh. Tôi nghe được tiếng bình bịch đóng cửa, sau đó trong nhà truyền đến tiếng đàn ông ồn ào, còn có tiếng phụ nữ tức giận. Lúc này Bạch Dực cũng ra tới, nói: “Sao thế? Lạnh thế này còn đứng ngoài sân làm gì?”

Tôi chỉ vào nhà kia nói: “Kỳ quái thật, người nhà này sao lại có nhiều chăn như vậy. Hơn hết, hôm nay nắng không tốt lắm, còn phơi nhiều đến thế?”

Anh kéo tôi vào phòng, sau đó nói: “Em quan tâm nhiều thế làm gì? Anh chỉ biết là người nhà đó cũng vừa dọn đến không lâu, là một hộ kinh doanh riêng lẻ, chuyên bán mấy thứ trên giường, hình như làm ăn cũng được lắm. Được rồi, em có muốn hỏi thăm người ta một chút không? Anh ngay sát vách, chúng ta cũng dễ trả giá.”

Tôi gật đầu, nếu được thế thì sáng mai không cần thức sớm rồi. Tôi hà hơi một cái nói: “Cho em mượn máy tính chơi một chút.” Bạch Dực nhìn tôi ra vẻ khó chịu, tôi lại cau mày nói: “Sẽ không thức khuya, lên mạng xem phim, không phải chơi game đâu.”

Anh lắc đầu, cầm vài quyển sách nằm xuống giường, gối đầu lên hai tay nói: “Em có muốn đến sống cùng anh không?”

Tôi hơi ngậy ra, bất ngờ đến không nghĩ được gì, quay đầu lại nhìn anh đầy nghi hoặc. Anh trở mình sắc mặt chẳng hề biến đổi, không nhanh không chậm nói: “Dù sao thì nơi này cũng gần cửa tiệm của em hơn mà. Từ nhà em đến đó mất một tiếng, trong khi đi từ đây chỉ nửa tiếng, em nghĩ thế nào?”

Nghe câu này, lòng tôi có chút dao động. Tôi xoa cằm, thấy anh vẫn như cũ chẳng có lấy chút phản ứng dư thừa nào, nghĩ thầm có khi nào mình lấy đang lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử? Tư tưởng tôi liền dần co thật lâu, Bạch Dực nói rõ ràng thật hấp dẫn, thế thì sáng sớm tôi có thể ngủ thêm nửa giờ, hơn hết nếu ở cùng anh có thể tránh nghe mẹ cần nhần. Thật là một ý kiến hay! Tôi ừm một tiếng, xoay người nhìn anh: “Được, em sẽ dọn đến, tiền điện nước sẽ chịu phân nửa. Giống như trước đây.”

Anh trở mình, hơi tay ngừng một chút, sau đó chậm rãi nói: “Giống như trước đây à...”

Tôi thấy việc đã định rồi, liền vui vẻ mở trang tin tức, nói: “Đúng thế, trước đây em thế nào thì giờ vẫn thế ấy.”

Bạch Dực không đáp lại, tôi cũng không suy nghĩ nhiều, cảm thấy tay đang cầm chuột của mình bị đè lại. Tôi ngẩng đầu phát hiện Bạch Dực đang ở phía sau, liền hướng về anh, hỏi sao thế. Anh nhìn sâu vào mắt tôi thật lâu, mở miệng nói: “Cùng trước đây không giống nhau...”

Nhất thời, tôi cũng không rõ cho lắm, mở miệng a cả nửa ngày chờ anh thốt ra hết câu, nhưng anh chẳng nói gì cả. Tôi cảm thấy gáy mình bị anh mạnh mẽ kéo ghì lại. Mặt tôi hoàn toàn dán vào mặt của Bạch Dực, tiếp theo là môi tôi bị khuất lấp. Tôi định lên tiếng ngăn lại, nhưng miệng vừa mở ra thì lưỡi của Bạch Dực đã tiến vào. Tôi dù muốn cũng không còn sức nói, đành thuận theo cùng lưỡi anh đưa đẩy.

Lúc được anh thả ra, não tôi như sắp thiếu đường khí, ngồi bịch lên ghế mạnh mẽ thở dốc. Tôi nắm tay tròng mắt nhìn, anh đang dùng ngón cái xoa xoa miệng mình nói: “Anh muốn vậy, là quan hệ như thế.”

Tôi nén giận, anh cố tình hạ thân mình, áp tôi sát xuống giường. Lòng tôi thật rõ ràng, nhưng vì sĩ diện lại không thể kèm được. Tôi nghiêng rằng không biết nói thế nào, ghen hết nửa ngày cuối cùng cũng buông ra một câu: “Tôi thêm vào...”

Bạch Dực thấy tôi như thế, mắt liền trở nên buồn bã. Lòng tôi bỗng dấy lên cảm giác đau đớn khó nói nên lời, dường như bị ai đó dùng dao cắt từng đoạn ruột. Tôi vùi đầu vào tay Bạch Dực, muốn nói nhưng không thoát thành câu, cuối cùng chỉ có thể miễn cưỡng gật nhẹ đầu. Ừ một tiếng.

Bạch Dực buông tay tôi ra, anh ngồi xuống ghế tựa hỏi: “Em đồng ý?”

100. Chương 99: Phiên Ngoại - Chấn (nhị)

Tôi suy nghĩ trong vài giây, ngay lúc Bạch Dực muốn bỏ cuộc thì mở miệng nói: “Chuyện không phải là đồng ý hay không, anh đối với em ra sao, em đều biết, em... anh cũng biết mà, em không phải phụ nữ, em biết anh muốn. Em... mẹ nó, tùy anh thôi. Nói chung là em tạ lỗi với ba mẹ em.”

Bạch Dực nắm tay tôi, vô cùng dùng sức. Tôi nhận thấy anh cũng đang lo lắng và mâu thuẫn, nhưng vẫn không buông tay. Tôi nhắm mắt lại, lần đầu tiên tim đập thật dữ dội. Bạch Dực kéo tay tôi ngã xuống giường.

Anh thì thầm bên tai tôi: “Cảm ơn.”

Sau đó tôi cảm thấy toàn bộ thân thể của Bạch Dực đè nặng lên mình, nhưng mắt vẫn nhắm nghiền như trước....

Sáng sớm hôm sau, tôi thật không biết giờ là lúc nào, vừa mở mắt thì đầu đau tưởng nứt toát ra được. Tôi muốn ngồi lên, nhưng cảm thấy nửa thân dưới như liệt hẳn. Khổ sở bò dậy, phát hiện khăn trải giường và đệm làm thành một đồng hỗn độn. Tôi muốn xuống giường, nhưng thắt lưng chỉ cần khẽ động đã đau tưởng chết, không khỏi kêu rên. Bạch Dực quan sát ở phòng khác, mặt mày rạng rỡ hỏi: “Dậy rồi? Cơ thể có khỏe không?”

Mặt tôi đỏ lên, tròng mắt, một câu cũng không nói. Anh tránh ánh nhìn của tôi, dịu dàng hỏi: “Thân thể có chỗ nào không ổn?”

Tôi bất giác nhìn xuống, đỏ mặt quay đầu, sau đó gật đầu đáp một câu nhẹ tênh: “Đừng lo”

Anh thấy tôi như thế vội đến bên giường, ngồi xuống nói: “Cơ thể khó chịu lắm à? Cần đi bác sĩ không? Anh đi cùng em.”

Tôi nắm tay anh, chậm chậm đứng lên, nói: “Không... không cần.”

Anh lấy từ tủ ở đầu giường ra một hộp thuốc thoa nhìn tôi nói: “Anh xoa giúp em nhé.”

Tôi giằng lấy hộp thuốc, lê từng bước vào WC, cười gằn: “Anh thật là... lo bò trắng trứng. Em tự làm được, không cần anh giúp.”

Bạch Dực nhìn vào phòng bếp: “Anh làm chút điểm tâm cho em trước vậy.”

Tôi đóng cửa WC, nhìn vào chiếc gương giữa phòng, cổ, ngực vẫn còn dấu hôn, mắt hờn vào đồ ngủ. Chuyện tối qua đều ào ào quay về, sau cùng là tôi tự khiến mình mất sạch. Tôi gõ gõ vào gương thầm mắng: “Thật là... thật là, con mẹ nó, quá nhục mà...”

Tôi tắm vội qua, khổ sở thoa thuốc, thất tha thất thiếu bước ra ngoài. Tên kia đang sên bánh tổ, trên bếp còn đang hấp một nồi cơm đậu đỏ (-|||) Thấy tôi bước tới liền chạy ngay đến muốn đỡ, tôi khoát tay ý bảo anh tiếp tục làm cơm. Anh chỉ vào ghế đệm ra hiệu cho tôi ngồi ở đó. Tôi thấy mặt trên thân ghế cũng phủ một lớp đồ tươi. Trên bàn còn bày linh khỉnh bánh tổ vừa sên và mấy quả trứng luộc, sau còn múc giúp tôi cả một chén đầy cháo nói: “Em đừng về nữa, hôm nay nằm nghỉ ở đây đi.”

Tôi húp một ngụm cháo nói: “Không cần, cũng chẳng phải bệnh gì, xoa chút thuốc là có thể đi được.”

Anh lo lắng nhìn, tôi chững đũa lại, nhịn không được nói: “Anh cho em là nữ à? Được rồi, thế này đi, cơm xong, em gọi điện báo với mọi người là không về.”

Lúc này anh mới yên tâm gặt đầu, gấp một đũa dưa muối cho vào trong bát tôi. Bỗng chúng tôi nghe trước cửa có tiếng ồn ào, tôi để anh ra xem. Anh mở cửa, thì ra là người ở nhà kề vách đang ầm ĩ. Bọn họ vừa thấy Bạch Dực mở rộng cửa cũng ngừng cãi nhau. Tôi buông đũa, cũng bước tới nhìn, thấy ngay trước nhà của họ quả thật có rất nhiều chăn mền. Còn nhớ, Bạch Dực đã từng nói nhà này buôn bán đồ dùng trên giường, hay đang nhập hàng vào?

Người phụ nữ trung niên kia thấy hai chúng tôi cũng chẳng nói gì chỉ quay về hướng người đàn ông gây một cách khác thường nói: “Còn đứng ngây ra đó làm gì, mau ôm chần vào đi.”

Hai chúng tôi thấy thế cũng vào nhà, đóng cửa lại. Chẳng hiểu tại sao tôi cứ cho rằng chỗ chần mền khi này đều không phải là đồ mới. Người nhà kia có gì đó làm tôi không ưa được, tôi nhìn Bạch Dực nói: “Hay qua chỗ khác mua chần vậy.”

Anh gặt đầu, nhưng lòng tôi lại dấy lên cảm giác khó chịu mơ hồ. Ngay trên mặt Bạch Dực tôi như thấy loáng thoáng có bóng mờ.

Cơm xong, Bạch Dực kiên quyết bắt tôi phải nằm trên giường, tôi nói anh cứ buộc tôi ngủ vùi vào buổi sáng như thế không phải làm hỏng cả xương cốt sao? Nhưng anh không chịu, cứ bảo tôi phải nằm nghỉ mãi. Đầu tôi đều đã bị anh làm ụ mị, nói chung anh bỗng nhiên biến thành mẹ già của tôi, thấy tôi nằm yên rồi mới yên tâm ra ngoài mua rau.

Tôi lo ngủ nhiều quá sẽ đau đầu, liền dứt khoát bước xuống giường, mặc quần áo vào, muốn ra ngoài sân phơi nắng. Hôm nay, thật hiếm khi gặp được không khí trong lành, tôi cầm điều thuốc bước ra. Mặt trời giữa trưa mùa đông rất ấm áp và ôn hòa, ánh nắng khiến người ta có hơi choáng váng, tôi tham lam hưởng thụ hơi ấm ngấm ngấm kia, ánh dương này không hề gay gắt chút nào.

Tôi phả ra một ngụm khói, nhớ đến cái móng và thắt lưng còn đang âm ỷ đau, không khỏi thăm mắng tên không phải người kia. Tôi thấy Bạch Dực có trồng ít hoa cỏ ngoài sân, nhưng những cây này vừa nhìn đã biết tên ranh kia dùng nó để làm bột âm dương trừ tà như Giáng Hương, Liên Kiều, còn có một chậu hoa quỳnh được bọc màng bảo vệ bằng nhựa bên ngoài. Tôi cười ha ha sờ sờ vào lá của hoa quỳnh, cảm thấy thân thiết vô cùng. Chậu hoa này hẳn là những hạt giống lần đó được anh giữ lại. Bỗng sau lưng có người gọi, tôi quay đầu nhìn, chẳng ai cả. Đang nghi hoặc, tôi lại nghe tiếng nói từ sân của nhà cách vách truyền đến. Thì ra là một bà lão đang tựa vào bancông, gọi tôi chắc cũng lâu lắm rồi.

Tôi lên tiếng, bà cười với tôi hỏi: “Nhóc, có thể giúp bà một tay không?”

Tôi hỏi: “Chuyện gì?”

Bà vươn tay chỉ vào sào phơi đồ ở mép sân nói: “Cậu có thể giúp bà gom chần một chút, bà lớn tuổi rồi, với không tới.”

Tôi cau mày nhìn cái chần nằm sát ngoài góc của sào phơi, xem ra có chút khó khăn với bà lão này. Nó cách quá xa, bà ta lại thấp nên không với tới. Tôi rút một ngụm nữa rồi dụi thuốc nói: “Bà mở cửa cho con đi, con đến giúp bà gom chần.”

Bà ta gặt đầu cảm ơn, tôi xoa xoa tay, cảm thấy ánh mặt trời lúc này còn rất tốt thế nhưng thoáng cái một chút ấm áp cũng biến mất. Tôi lắc lắc đầu, bước đến mở cửa, bà lão kia đã đứng sẵn ở ngoài. Tôi có hơi phật ý, bằng cách nào mà bà ta có thể rời khỏi sân nhanh hơn tôi thế. Tôi xoa xoa thắt lưng, cảm thấy mình đang lê từng bước chân như ông già tám mươi tuổi vậy.

Tôi chỉ vào cánh cửa nói: “Bà mở cửa đi”

Bà ta đẩy ra cửa, sau đó có ý nhường tôi bước vào. Tôi vừa vào trong ngôi nhà kia liền cảm thấy không đúng cho lắm, sao nơi này lại lạnh khác thường thế này, đến đèn cũng không mở, u ám gần chết. Bà lão không bảo tôi đổi giày mà đi thẳng vào phòng trong. Tôi thăm đánh giá cách bày trí, thấy bố cục cũng giống như bên Bạch Dực thôi, nhưng không gian dường như rất chật chội, có rất nhiều chăn mền chất đống lên nhau, còn có mấy cái túi hình chữ nhật, trên sàn vương vãi bông sợi, vô cùng lộn xộn. Tôi ngửi được một mùi thối kỳ quái, như có thứ gì đang mọc meo lên vậy. Điều khiến tôi nghi ngờ chính là, người nhà này

có vẻ rất sợ lạnh, trên giường đã để hai ba tấm thảm điện, còn thêm vài túi chườm nóng. Tôi hơi khó chịu hỏi: “Trong nhà tuy lạnh thật, nhưng đâu cần dùng nhiều đồ sưởi ấm như vậy ạ? Ban đêm mà ủ hết nhiều đồ, có khác gì nhà xông hơi đâu?” Bà lão không mản đến thái độ nghi hoặc của tôi, đi thẳng ra sân, mở cửa ra nói: “Là nó kia.”

Tôi thấy đó là một cái chăn bằng gấm màu đỏ thẫm, sao nhìn giống chăn thợ thêu? Bất quá người nhà kia còn đang chờ tôi giúp, tôi bước thật vững ra ngoài sân, giơ tay túm lấy cái chăn, không ngờ động tác này lại động đến phần eo, tôi giật mình bất ngờ, bà lão đang ở gần đó thấy tôi lộ ra đau đớn liền hỏi: “Nhóc sao thế? Cơ thể khó chịu?”

Tôi mạnh miệng nói chẳng sao cả, nghiêng rằng với người ra xa, nhưng vẫn không với tới như trước, đành bỏ cuộc rút tay về. Vừa định nói là đến tôi cũng không với tới thì bà lão đột nhiên giữ chặt tay tôi, sức lực mạnh mẽ khiến tôi phải giật mình. Bà chỉ vào chăn nói: “Nhóc, còn không mau nghĩ cách đi?”

Tôi bị hành động bất ngờ của bà lão làm cho hoảng sợ, phải nói với bà: “Bà, chi bằng bà đợi một chút, sân nhà con có gậy tre. Bà chờ con qua đó lấy, sẽ giúp bà kéo nó về.”

Bà ta nghe vậy mới thả tay tôi ra, lúc này tay bà thật lạnh khác thường. Tôi đi lấy gậy tre xong quay trở lại, bà lão vẫn thần không biết quỷ không hay đứng canh ở cửa như trước, cuối cùng thì tôi cũng đã giúp bà lấy được chăn. Bà ta khà khà cười lên, hạ giọng nói: “Có thứ này là an tâm ra đi rồi.” sau đó gật đầu với tôi. Tôi lặng yên nhìn bà lão ve vuốt cái chăn, lòng thấy không đúng cho lắm. Tôi nhìn xung quanh, cuối cùng chẳng nhận ra chỗ nào bất thường cả. Ở mãi nhà người khác cũng chẳng tiện là mấy, bà ta đẩy tôi ra cửa, nói vài câu cảm ơn. Tôi về lại nhà Bạch Dục, anh đã mua rau trở về, thấy tôi từ nhà sát vách đi đến thì hỏi: “Em đến nhà bên cạnh làm gì?”

Tôi đóng cửa nói: “Chẳng việc gì cả, bà lão cách vách nhờ em lấy giúp chăn. Rốt cuộc em không thể không giúp người ta nha.”

Anh ngây ra một chút, tôi nhú mồm nói: “Không sao cả, đừng lo lắng.”

Anh dọn dẹp các bao nilon, nói: “Anh đi rửa rau, em nằm nghỉ tiếp đi.”

Tôi vỗ trán nói: “Không nằm nữa, nếu tiếp tục chắc em rã người ra mất, để em lên mạng một chút.”

Anh ừ một tiếng, cho rau vào rổ, cuối cùng lại hỏi một câu: “Bà ta bảo em lấy giúp chăn? Cái chăn ra sao?”

Tôi đáp: “Một cái chăn gấm.”

Anh ngừng tay, lại ừ một tiếng, tiếp theo là đến phòng bếp nhặt rau.

Bữa trưa chúng tôi ăn tùy tiện vài món rau, anh nói có hầm canh gà, nhưng phải đợi đến tối mới dùng được. Tôi nói chẳng sao, đang xới chén cơm thứ hai bỗng nghĩ đến gì đó liền nói với anh: “Em đến để giúp anh thu dọn, sao lại thành thế này?”

Anh nghe tôi nói xong liền cúi đầu cười run cả vai. Tôi hỏi anh cười gì? Chỉ thấy ha ha nói: “Giọng điệu của em nghe cứ như cô dâu mới cưới đang giận dỗi chồng mình ấy.”

Tôi kinh thường hừ một tiếng, đang định cãi lại, bỗng nghe vang lên tiếng đập cửa gấp gáp. Bạch Dục buông đũa, bước ra mở. Đứng ngay cửa là gã đàn ông của gia đình kia, mắt gã có chút hoảng hốt, Bạch Dục hỏi: “Có việc gì thế?”

Gã đàn ông nhìn tôi một chút nói: “Tôi muốn hỏi, nhà các người có dư túi chườm nóng hay không?”

Không biết tại sao gã lại đứng ngoài cửa, nhưng tôi cảm giác được cả người gã đang run lên, Bạch Dục lắc đầu nói: “Túi chườm nóng, chúng tôi không có.”

Gã ừm một tiếng, Bạch Dục chuẩn bị đóng cửa, bỗng người phụ nữ của nhà đó chạy ra, nhìn gã đàn ông nói: “Mày về cho tao!”

Gã đàn ông a một tiếng, nhìn người phụ nữ muốn nói nhưng thôi. Dường như gã biết chuyện gì đó, sau lại hạ giọng nói với người phụ nữ: “Về nhà hãy nói!”

Người phụ nữ nhìn gã hần học, sau đó bị kéo vào nhà, tiếp theo là tiếng đóng cửa rầm rập vang lên. Bạch Dực trở về chỗ ngồi, chẳng nói gì cả chỉ tiếp tục ăn. Tôi cũng không mở miệng, nhưng lòng cảm thấy càng lúc càng kỳ quái. Ngôi nhà kia tuyệt đối không bình thường.

Buổi chiều tôi nói muốn phụ Bạch Dực dọn dẹp một chút, nhưng hầu hết đều do anh làm. Tôi cũng thay giúp cái chần bị dơ tới qua, cho nó vào máy giặt. Nhìn những nếp nhàu nát trên đó, tôi bỗng thấy tai mình như nóng lên. Tôi đi vào nhà tắm, anh còn đang sắp xếp lại sách. Giống như trước đây, mấy cuốn sách tạp nham đều được anh giấu trong gương, còn giá sách chỉ trưng ra loại phổ thông thôi. Bạch Dực vẫn làm giáo viên dạy lịch sử như xưa, tôi hỏi sao không chọn nghề khác, anh chỉ cười nói đã quen rồi. Tôi cũng ha hả cười lên, không hỏi thêm gì nữa.

Tôi cho tay vào túi nhìn anh đang bận rộn, muốn giúp nhưng lại không biết làm gì. Cuối cùng thì một buổi chiều cũng trôi qua như thế, nhìn thoáng qua chúng tôi thật giống người một nhà. Chúng tôi cùng xách một cái thùng ra sân để gom phế liệu, đợi có dịp sẽ bán. Sau khi xong xuôi, Bạch Dực nhìn tôi mỉm cười, mém ột điều thuốc, anh đứng giữa sân phủ một ngụm khói nói: “Em ở lại đi.”

Tôi giận dỗi: “Ở lại làm gì?”

Anh nói: “Ở lại sống cùng anh.”

Tôi hí hóp mắt, nhìn tên sắc quỷ mặt dày kia đông dặc nói: “Cùng anh? Cũng được nha, nhưng phải ngủ riêng, ngày mai em đi đặt một cái giường. Anh một cái, em một cái, phải bảo vệ an toàn.”

Bạch Dực lắc lắc đầu nói: “Không được, không làm thế được.”

Tôi lắc đầu ra vẻ tiếc rẻ: “Vây thôi đi, thỉnh thoảng em lại đến thăm anh.”

Anh khề khàng phủ ra một ngụm khói, nghiêng đầu vuốt tóc tôi hỏi: “Em không thích làm vậy sao? Đêm qua em cũng đâu phản đối.”

Tôi như mèo bị giẫm phải đuôi, lông tóc cả người đều dựng đứng lên, giận dữ nói: “Anh đừng nói vậy, anh nhìn em này, từ trên xuống dưới có chỗ nào khỏe. Hay anh thử xem mùi vị thế nào, em cũng không ngại để anh không đứng thẳng nổi.”

Anh thấy tôi như thế thì giọng điệu có hơi nhúng nhường, ôm lấy vai tôi nói: “Ở lại đi, nơi này cũng gần với tiệm của em, em xem, thế thì ngày nào cũng không cần cố sức chen lên xe buýt công cộng. Hơn hết, nếu em không muốn, anh cũng sẽ không mạnh bạo.” Câu này khiến toàn bộ đường lui của tôi đều bị chặn đứt. Tôi quay mặt... nói: “Được rồi, được rồi, ở lại thì ở lại, xét cho cùng thì chỗ anh gần cửa tiệm của em hơn...”

Mặt anh chẳng chút thay đổi ừ một tiếng, nhưng khóe miệng lúc quay người đi rõ ràng đã cong lên một chút. Một nụ cười đó khiến tôi thật khó chịu, vẻ mặt kia như đang hả hê vì gian kế đã thành công. Tôi cảnh giác trừng mắt, anh vờ ho để che giấu toan tính. Bỗng chúng tôi nghe sát vách vang lên một tiếng [Bốp], giống như đang vỗ mạnh vào thứ gì đó. Tôi thật nhịn không được, người nhà đó rốt cuộc lại bày trò quỷ gì, liền nhìn Bạch Dực nói: “Nhà này quái thật, tuy trời đang lạnh lẽo nhưng có cần làm quá lên như thế không? Anh không biết chứ em thấy trong nhà bọn họ có vài túi chườm nóng, gã ta còn hỏi mình để làm gì?”

Mặt anh dần lạnh xuống, không còn thái độ đùa cợt như lúc nãy. Tôi cũng chẳng nói thêm gì, lòng cả hai đều rõ, người nhà này tuyệt đối bất thường. Ngay lúc chúng tôi vừa ngán ngẩm vì chuyện phiền phức tự đâm vào mình thì chợt nghe sát vách có tiếng nổ rầm rập, sau đó là tiếng phụ nữ gào khóc. Lúc này, những người hàng xóm khác cũng bị âm thanh kia quấy rầy, đi đến. Tôi vừa mở cửa đã thấy vài người, nhưng nhà đó vẫn đóng chặt cửa. Tôi cũng bước ra ngoài, trong nhóm có một người đàn ông trung niên mang vẻ mặt như vừa bị lôi dây khỏi cơn mộng đẹp gõ cửa, miệng còn hét lớn: “Này này, mở cửa ra mau. Các người làm gì ở lâu trên thế? Phá nhà à?”

Tôi quay lại nhìn Bạch Dực, anh đang cho tay vào túi quần đứng sau tôi. Người đàn ông kia mắng vài câu, cửa lúc này mới chậm chậm mở ra, người phụ nữ mập mạp bước đến, mặt lạnh lùng hỏi: “Ồn cái gì? Đàng hoàng chút!” nấp sau lưng bà ta là người đàn ông gầy như que củi, lộ mặt ra nhìn.

Tôi thấy bà béo này cũng chẳng phải lương thiện gì, người đàn ông trung niên chỉ vào bà ta bắt đầu mắng tới tấp, tôi vội vàng kéo chú ta lại nói: “Chú là đàn ông mà, sao lại đánh phụ nữ chứ?”

Mặt chú ta làm ra vẻ “Cậu chẳng biết gì cả” nhìn chúng tôi nói: “Các cậu vừa đến nên không biết rồi. Chuyện không phải một hai ngày. Người nhà này có bệnh, dù có làm gì hay không đều phát ra tiếng, tôi nghi họ làm chuyện ma quái!”

Chú ta vừa nói xong, hàng xóm xung quanh đều lộ ra vẻ mặt ngờ vực và hoảng sợ, hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

Chú ta nhìn tôi nói: “Cậu chưa gặp phải à? Sẽ có người trong nhà đó nhờ cậu lấy giúp chần một cách lạ lùng. Lúc trước, tôi cũng bị một ông lão gõ cửa nhờ lấy giúp chần. Tiếp theo là vợ tôi, được một đứa bé cậy đến, nhưng lần nào cũng là người khác nhau, già có, bé có. Cậu nói xem nhà này rốt cuộc có bao nhiêu người? Kia còn không phải... còn không phải làm chuyện ma quái sao?”

Nghe chú nói thế, lòng tôi thầm giật mình, đột nhiên nhớ đến bà lão có bàn tay lạnh lẽo, cùng sức mạnh rất lớn đó. Tôi nhìn bà béo kia, có vẻ như rất xấu hổ, mặt xanh lại, mắt như hai viên bông gòn trũng lên nhìn chú ta. Bà ta lắc lắc cái đầu béo núc, cười lạnh lùng nói: “Nhà bọn tao làm chuyện ma quái? Mày cũng biết nói láo quá nhỉ!”

Người đàn ông trung niên không màn đến bà ta, định tiến vào nhà. Tôi muốn ngăn chú ta lại, nhưng bị đẩy sang một bên, Bạch Dực một tay đỡ lưng tôi, tay kia kéo tay chú ta nói: “Có chuyện gì từ từ nói.”

Người đàn ông cũng muốn đẩy Bạch Dực ra nhưng tay anh mạnh hơn tôi rất nhiều. Bạch Dực tăng thêm lực, người đàn ông có đôi chút dụi lại, lo lắng nói “Buông ra”.

Lúc này, trong nhà bỗng truyền đến tiếng rầm rầm, mọi người càng thêm hoảng sợ, người đàn ông kia thừa dịp gạt tay Bạch Dực ra nói: “Nhất định có chuyện, đi! Vào xem sao!”

Bà béo kia dùng toàn bộ thân thể chặn họ lại. Đang giằng co ở cửa thì gã đàn ông gầy đét đột nhiên di chuyển, gã ta vừa vọt đến tôi liền cảm thấy theo sau đó là một cơn gió lạnh, trong nhà giống như vừa xuất hiện một vết nứt thật lớn. Người đàn ông trung niên thấy sắc mặt của gã cũng bất giác lui lại, có vài người bắt đầu nghi không ổn, chậm rãi tản ra, người đàn ông cũng biết được chuyện không tốt lành gì, liền lắp bắp nói: “Mày, bọn mày nếu còn ồn ào nữa, tao sẽ đến ban quản lý tố cáo.” Nói xong liền bỏ đi nhưng vẫn quay đầu lại nhìn chằm chằm. Mọi người đều vì hành vi quái dị của gã đàn ông mà hoảng sợ tản ra. Lúc này tôi lại ngửi được một mùi thối kỳ quái trên người gã, cứ như thứ gì đang thối rữa lên vậy, hơn hết gã càng đến gần mùi này càng nặng. Tôi thật không chịu nổi mà nôn khan một chút. Gã thấy vậy cũng kinh ngạc nhìn tôi, vừa bước đến gần thì Bạch Dực vội kéo tôi ra. Gã đàn ông gầy như que củi kia dừng lại, mở miệng hỏi: “Có phải cậu ngửi được mùi thối hay không?”

Tôi bịt mũi gạt đầu, mắt gã hiện lên thái độ cầu cứu, nhưng bà béo kia lại kéo vai gã lại, lôi tuột vào trong nhà. Tôi cúi đầu nhìn qua khe hở, thấy có rất nhiều sợi bông. Bạch Dực cũng ngồi xổm xuống nghiêng người nhìn, lúc tôi đưa mắt sát vào liền nhăn mũi nói: “Thối quá!”

Anh cũng dúi mũi mình vào, sau đó lắc lắc đầu xem như không có gì, kéo tôi về lại nhà mình. Bỗng lại nghe lên tiếng rầm rầm kỳ quái ở nhà bên, nhưng lần này không ai gõ cửa cả.

Bạch Dực lo lắng nhìn tôi, anh nói: “Nơi này có thứ đó, em... cẩn thận một chút” Tôi khoát tay nói không sao, giục anh mau dọn dẹp. Lúc chúng tôi thu dọn xong cũng đến giờ cơm chiều, Bạch Dực nấu một nồi canh gà lớn, tôi ăn một bát, thật ngon đến run mi nhắm mắt. Anh thấy tôi như thế liền mỉm cười đắc ý. Hai chúng tôi đã lâu lắm rồi không ăn chung như vậy, anh lại xới cho tôi một chén đầy cơm, nói: “Ồ cùng anh cũng không tồi mà.”

Tôi gặm đùi gà, liếc cho anh một cái. Anh lắc lắc đầu không nói gì nữa, cũng bắt đầu ăn cơm. Cơm xong, tôi gọi điện cho ba mẹ nói muốn dọn đến ở cùng Bạch Dực. Nhà tôi đầu tiên là hơi ngạc nhiên. Sau khi nghe tôi giải thích nơi này gần cửa tiệm, không cần bắt xe buýt, bọn họ liền gật đầu đồng ý, bảo tôi đừng làm phiền Bạch Dực, vân vân, còn dặn phải thường xuyên dẫn Bạch Dực về nhà ăn cơm.

Tôi cũng không còn gì để thông báo, nên vội vàng tắt điện thoại. Bạch Dực vẫn giữ thói quen cũ, cơm tối xong là pha một ly trà vừa đọc sách vừa nhâm nhi. Về phần tôi, càng đơn giản hơn, mở ngay máy tính. Tôi lên mạng hỏi Lục tử tình hình cửa tiệm, hẳn là ban sáng Bạch Dực đã nói gì đó với cậu ta, nên giờ miệng lưỡi thật vô cùng khó nghe. Chơi game được một lúc, không ngờ thời gian lại trôi qua quá nhanh, chớp mắt đã khuya. Lúc này, nhà kia lại vang lên âm thanh quái dị, nhưng không còn ai dám gây sự âm ỉ nữa. Bạch Dực tắm xong liền chỉ vào nhà tắm nói: “Nước nóng rồi, đi tắm đi.”

Tôi ừ một tiếng, ngay lúc vừa đứng dậy, định bước vào nhà tắm thì bỗng cảm thấy như có thứ gì vừa vút tới cửa sổ, một màu xanh quái đản bay xoẹt qua mắt. Tôi kéo Bạch Dực nói: “Cái gì vậy?”

Anh đóng sách lại, để tôi chờ trong nhà, sau đó mở cửa thông ra sân. Cửa vừa đẩy ra, tôi liền ngửi được một mùi tanh tưởi vô cùng. Bạch Dực “Hử?” một tiếng, tôi tò mò bước đến, thấy trên tay anh là một cái chăn rách vừa đen vừa nhăn nhúm. Nhưng vẫn nhận ra được đó là một cái chăn có màu nguyên bản của nó là xanh biếc, được thợ khéo làm ra, bất quá giờ đã bung chỉ, vãi bông cả lên, trông chẳng ra hình dạng gì nữa.

Tôi thấy thứ này liền nghĩ ngay đến người nhà kế bên, kết quả phát hiện gã đàn ông gầy dẹt như que củi đang trốn ở góc cửa thông ra sân. Mắt gã cuồng dại khao khát giải thoát, thêm vào là thần sắc khiến người khác liên tưởng ngay đến thái độ hoảng loạn vì tai bay họa gió. Tôi không biết tại sao gã lén lút làm vậy, nhưng chỉ nhiêu đó cũng đủ để tôi khinh thường. Tôi liền giằng lấy đồng vải nhàu nát trên tay Bạch Dực, dùng sức ném về phía gã đàn ông kia. Gã vừa thấy tôi định trả thứ đó về, vội vàng dùng tay ngăn lại, nhưng tôi lại chơi ác, quăng ngay vào mặt gã. Thấy thứ kia đi rồi lại về, gã vội đau khổ nói: “Nhóc à, đừng, đừng làm vậy mà. Tôi van xin cậu, nghĩ cách gì đem thứ này đi đi.”

Tôi cảnh giác nhìn gã đàn ông kia nói: “Đầu ông có bệnh à, lén ném cái chăn rách sang đây làm gì? Nếu không phải mắt tôi nhanh, đợi hôm sau mới biết. Ông, con mẹ nó, còn này nữa thế không?”

Gã vội vã nói: “Không phải vậy, vì cậu ngửi được mùi kia trên người tôi. Tôi nghĩ chắc cậu có cách giải quyết thứ này. Aiz, nói thật cho cậu biết, thật ra cái chăn này là....”

Gã còn chưa nói xong, thì sau lưng bỗng xuất hiện bà béo, bà chỉ cần một tay đã túm gã trở vào, phải nói là ông gầy bị kéo lê vào nhà. Sau đó bà ta còn đưa mặt ra trừng mắt nhìn chúng tôi rất dữ tợn.

Tôi hơi lùi về sau, nghĩ thầm người đàn bà này mới thật kinh dị nhất. Bạch Dực nhìn bà ta gật nhẹ đầu, cuối cùng mới cất tiếng chào hỏi. Lúc này, tôi lại cảm thấy trong nhà có thêm người nữa. Vì ngay lúc bà ta vừa đóng cửa sân thượng, trong chớp mắt, tôi phát hiện mặt cửa kính ngoài sân thoáng qua cái bóng. Bạch Dực vỗ vỗ tay hỏi: “Cái chăn kia, em nghĩ giống với thứ gì?”

101. Chương 100: Phiên Ngoại - Chăn (tam)

Tôi cau mày, kịt kịt mũi ngửi, mùi hôi thối như còn phả phất đâu đây. Tôi quay đầu lại nói: “Sao em biết được, kia chắc là một cái chăn gấm được thợ khéo làm ra.”

Bạch Dực lạnh lùng quay người nhìn vào cửa sổ nhà kia nói: “Gã đàn ông kia hẳn muốn chết....”

Tôi im lại dõi theo hướng nhìn của anh. Anh quay đầu nhìn tôi kỳ quái, hỏi sao thế. Tôi cười kha kha, khoanh hai tay nói: “Sao hả? Muốn đi xem thử không?”

Anh cũng hơi mỉm cười, hỏi: “Em không sợ?”

Tôi ưỡn ngực, liếc anh thách thức, nói: “Vậy anh đi, em ở lại. Đợi anh làm không xong hãy đến tìm em.”

Anh lắc đầu bất đắc dĩ nói: “Em muốn góa chồng sao?”

Bình thường, tôi vốn ghét nhất ai nói tôi giống phụ nữ. Dem điểm đó ra trêu chọc thật như đang uy hiếp, tôi liền cau mày nói: “Tai nào của anh nghe là em đồng ý là bà xã anh hử?”

Anh xoa cằm tiến đến gần hơn, tôi liền nhận ra hơi thở nguy hiểm, Anh sửa lại cổ sơmi nhìn tôi mỉm cười nói: “Chẳng phải đêm qua chúng tôi đã động phòng rồi sao? Tất cả trên người em đều là của anh? Thế không phải là bà xã của anh?”

Tôi đẩy anh ra, đỏ mặt lí nhí: “Nhìn cái gì, anh không muốn đến nhà cách vách sao? Còn đứng ngốc nghếch đó làm gì? Đi mau thôi!”

Anh lắc đầu nói: “Bây giờ đừng đi, muốn đi cũng phải vào ban ngày. Gã đàn ông kia đã gấp đến độ ném luôn cái chăn.... Vậy thì... chắc chắn, chẳng có gì cả, đi ngủ thôi, anh giúp em xoa thuốc, nhé!”

Tôi dùng hết sức lực của mình đâm anh một cái, hét lên: “Cút!”

Đêm nay, họ Bạch kia xem ra rất hiền lành, biết rằng nếu làm tiếp tôi thật sẽ tàn phế mất, nên rất thức thời mà đi ngủ sớm, cũng không đọc sách nữa. Tôi tắm rửa thoa thuốc xong cũng rúc vào chăn, dần dần chìm vào giấc ngủ. Bạch Dục dường như rất mệt mỏi nên ngủ như chết, tôi còn nghe được cả tiếng hít thở đều đều của anh, nhưng thân thể tôi lại rất khó chịu nên không thể ngủ sâu được, nghĩ thế nào cũng thấy không tự nhiên. Đến gần nửa đêm, mưa bắt đầu tí tách rơi. Tôi trở mình, nghe tiếng mưa có hơi buồn ngủ, mí mắt liền díp lại.... Lúc này lại nghe một tiếng bộp, tiếp theo là một chuỗi âm thanh nhỏ vun, nhưng chẳng thể hình dung được đó là gì.

Giữa khuya, tôi thần thốt nằm mộng. Mơ thấy mình đang ở nhà, lúc này mới được mười tuổi, cha mẹ đều đi làm, chỉ mỗi mình tôi ở nhà, bỗng ngoài cửa có người kêu to: “Trời mưa rồi! Mưa lớn quá!” Chẳng biết tại sao tôi lại như phản xạ có điều kiện chạy đi gom quần áo. Vọt ra ngoài sân của nhà tôi, thấy thay cho quần áo là rất nhiều chăn bông. Tôi những muốn gom vào, nhưng phát hiện những cái chăn này màu sắc tươi thắm lạ lùng, hơn nữa tất cả đều là gấm dệt theo kiểu cũ. Tôi lại nghe kêu thêm một câu “Trời mưa rồi!” Gây bị ai đó đánh nhẹ vào, giống đang dạy dỗ học trò vậy, tôi liền vội vã gom chăn. Bỗng sau lưng như bị người khác kéo ghì lại, tôi nhìn về hướng sân thấy trên mặt chăn lộ ra gương mặt của một bà lão, thân người bà đang tựa sát vào bancông, thần sắc u ám nhìn tôi, hai tay nắm chặt lấy cổ tay tôi giống như đang cố sức ôm lấy cái chăn. Tôi a một tiếng, giật mình tỉnh lại, thở phào nhẹ nhõm, thì ra là gặp ác mộng. Bất quá giấc mơ này cũng thật hoang đường và quái dị quá mức. Tôi chậm chậm mở mắt, muốn xuống giường uống nước rồi đi WC. Nhưng trong khoảnh khắc tôi mở mắt, cảm thấy chỗ ngủ có chút lạ lẫm, tôi sờ sờ xung quanh, không thấy Bạch Dục đâu cả. Rõ ràng là giường đôi, nhưng sao lại quá chật như thế. Tôi ư thêm tiếng nữa, muốn trở mình, lúc này lại nghe vang lên tiếng trống rỗng như vừa đụng phải vách gỗ. Giờ đây tôi mới nhận ra mình đang nằm trong một chiếc quan tài sơn đỏ, gối của tôi đã biến thành loại rỗng ruột ở giữa chuyên dành cho người chết. Chân cũng không nhấc lên được, thì ra nó được bao phủ bởi một lớp giấy bạc. Tôi chán ghét gỡ nó lên, thấy ở trên còn có một cái chăn xanh biếc, mặt chăn còn được thêu rất nhiều chữ Thọ.

Trong nháy mắt, đầu tôi mất bình tĩnh khi cảm thấy cái giường, không phải, là quan tài chuyển động, nó được đẩy đi. Sau đó lại nghe được xa xa truyền đến tiếng gào khóc. Tôi hoảng sợ vội trèo ra khỏi quan tài, lúc vừa ngồi dậy liền phát hiện xung quanh có rất nhiều người xa lạ, họ đều vây lấy tôi mà khóc. Lòng tôi thấy thật kỳ quái, lúc này lại có một phụ nữ tuổi trung niên chạy đến, nhắm ngay tôi mà gọi “mẹ ơi”, lòng tôi thầm chửi mắng: “Ai là mẹ của bà!”

Nhìn lại, thấy mình quả thật đang ngồi trên một thi thể. Đó là xác của một bà lão, toàn thân đều mặc áo liệm bằng lụa, bên ngoài còn có thêm áo khoác bằng gấm đỏ thắm, xung quanh chất đầy hoa tươi và tiền giấy xếp hình thỏi bạc. Tôi muốn chạy ra ngoài nhưng bà lão cứ ôm chặt lấy thắt lưng. Bỗng hai mắt đang nhắm chặt đột nhiên mở bật ra nhìn trừng trừng vào tôi nói: “Đừng giành chăn của tôi!”

Tôi hoảng loạn hét lớn, mạnh mẽ vùng ra khỏi đó, bỗng trước mắt sáng rực lên. Bạch Dục vừa mở đèn ở đầu giường, còn tôi thì đã lăn xuống dưới giường. Bạch Dục đỡ tôi dậy hỏi: “Sao thế? Kêu như heo bị giết.”

Tôi giật dùm tóc, sờ sờ ngực nói: “Gặp ác mộng.”

Anh khoát cho tôi một cái áo, sau đó xuống giường. Tôi nghe được tiếng rót nước, tiếp theo, anh mang đến cho tôi một ly nước nóng nói: “Ác mộng thế nào?”

Tôi dùng hai tay áp vào ly nước, nhưng cảm giác lạnh lẽo vẫn chưa biến mất. Tôi hớp một ngụm, giận dữ nói: “Còn thế nào nữa, chăn, là chăn liệm.”

Bạch Dục mặc áo khoác vào, hỏi: “Cái chăn ra sao?”

Tôi uống cạn ly nước, hắng giọng nói: “Tang lễ của một bà lão, bà ta bảo đừng lấy chăn của mình.”

Lúc này, anh lại đến bên cửa sổ nhìn ra sân, vén màn, sau đó chỉ vào một đồng nhân nhúm hỏi: “Phải thứ này không?”

Tôi tắt tả xuống giường, khoác vội một cái áo tiến đến nhìn ra sân. Không biết từ lúc nào, cái chăn rách kia lại lơ lửng giữa nhà chúng tôi, hơn hết nó không hề rơi xuống! Mưa cứ đều đều quất vào, phát ra tiếng tách tách. Bạch Dực chậm chậm bước ra, tôi ngồi trên giường, nhưng vẫn có thể cảm nhận được mưa to gió lớn ngoài kia. Anh từ từ cầm cái chăn lên, tôi lắc đầu nói: “Đừng cầm nữa, thứ này nhất định có quỷ, quảng nó về đi.”

Anh nhìn chằm chằm vào cái chăn rách nói: “Em xem, cái chăn này rất kỳ quái nha. Nó chỉ có vỏ bọc, không có ruột. Em nói xem, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?”

Tôi khoác áo, cũng bước ra sân, nói là cái chăn, chi bằng gọi nó là cái túi hình chữ nhật. Bạch Dực để thứ đó xuống, chúng tôi lại nghe được tiếng bịch bịch. Lòng tôi giờ đây lại nghe được tiếng rầm rập, nhìn cái chăn kia không cần nói cũng biết, là tên khỉ ốm đó lả lén đưa đến. Tôi vỗ trán bất lực, giận dữ nói: “Thế mà vẫn dám ném sang, rốt cuộc là gã muốn gì?” Tôi nắm lấy cái túi nói: “Đừng ngủ nữa, qua đó xem sao!”

Bạch Dực aiz một tiếng, thở dài cầm theo đèn pin, giọng điệu vô cùng bất đắc dĩ nói: “Ít ra cũng phải mặc quần áo nghiêm chỉnh vào chứ!”

Tôi nhớ đến căn nhà lạnh như hầm băng kia, liền mặc vội quần vào, nói: “Đi, xem thử xem!”

Anh thấy tôi dừng dưng nổi giận thì vỗ vỗ vai tôi ý bảo bình tĩnh lại, sau lại lấy một ít bùa từ ngăn kéo ra nhét vào túi áo, nói: “Cẩn thận một chút vẫn tốt hơn.”

Tôi gật đầu, người nhà đó nhất định có vấn đề, hẳn là có quỷ.

Chúng tôi bước trên hành lang, hai bên trái phải đều là các hộ khác. Nhà nọ vẫn đóng chặt cửa như cũ, chỉ trơ ra ánh đèn đêm màu xanh lục. Màu sắc như thế càng khiến cho không gian nhuốm đầy vẻ quái dị. Bạch Dực muốn gõ cửa, nhưng thoáng cái nó tự mở ra, dường như biết được chúng tôi muốn vào trong.

Tôi nuốt một ngụm nước bọt. Từ khi trở về từ thần điện đến nay, tôi hầu như không gặp chuyện quái dị gì cả. Bạch Dực khẽ “Ừm” một tiếng, vô thức nắm chặt lấy tay tôi, cùng lúc mở đèn pin. Lúc này tôi đã thật sự cảm nhận được khí lạnh bất thường. Ánh sáng duy nhất trong phòng chỉ có ánh đèn pin hòa với ngọn đèn xanh lục bên ngoài. Hai nguồn sáng khác nhau cùng hợp lại, nhưng bên trong vẫn cực kỳ tối tăm như cũ, thêm vào nơi góc tối trong nhà còn phát ra âm thanh kỳ quái. Tôi sợ có thứ gì đó sẽ bất ngờ nhảy ra từ đó, vội níu lấy Bạch Dực ý bảo anh cẩn thận một chút. Anh ừm một tiếng, chúng tôi dứt khoát bước vào nhà, bỗng có một con chuột rất lớn phóng từ trong bóng tối ra. Trông nó cứ như một con mèo nhỏ, ấy thế lại không hề hoảng sợ, cứ ngốc ngếch nhìn chúng tôi mãi, cuối cùng lại quá đổi lạnh lợi trốn mất vào trong góc tối của phòng. Mọi nơi trong nhà đều phát ra âm thanh tích tích tắc tắc. Bạch Dực dùng đèn chiếu quanh một lượt, phát hiện trên lối đi nhỏ ngoài con chuột ra thì chẳng có ai cả. Ngay thời khắc chúng tôi cùng thở dài thì cửa chính dường như bị một lực đẩy đóng sập lại, đồng thời đèn bỗng chớp lên vài cái, cứ như bị yếu pin vậy.

Bạch Dực nắm tay tôi, nói: “Cẩn thận một chút! Nơi này dường như có chút khác thường.”

Tôi đề phòng nhìn chằm chằm vào góc tối trong nhà. Bạch Dực ra hiệu bảo nhanh tới phòng trong. Đèn sắp hết pin, dừng lãng phí thời gian. Tôi vỗ vỗ vai anh, ý bảo anh xem chừng động tĩnh xung quanh, chỗ này so với lúc sáng thì tối tăm hơn rất nhiều. Chúng tôi đến cửa phòng ngủ, Bạch Dực ra dấu bảo tôi lùi lại, sau đó tự ý mở cửa. Lúc này lại vang lên tiếng rầm rập. Bạch Dực đẩy mạnh cửa, bỗng vọt đến một gương mặt người đang lắc lư trước mắt chúng tôi. Tôi và Bạch Dực vội lùi ra sau. Anh vội dùng đèn pin chiếu vào, phát hiện gương mặt đó là của người đàn ông gầy, nhìn đáng vẻ của gã thật vô cùng hoảng sợ. Bất quá tôi vẫn có thể xác định được là gã vẫn chưa chết, bởi trông mắt vẫn đang động. Cả người gã đều run bần bật, hai hàm răng cứ liên tục va vào nhau, phát ra tiếng canh cách. Tôi chạm nhẹ vào tay gã, thấy da thịt lạnh cứng như một khối băng. Gã chớp chớp mi mắt, dường như đang kêu cứu, Bạch Dực lấy bùa từ trong túi ra, nhắm ngay đầu gã mà dán vào, lá bùa liền tự động bùng lên ngọn lửa màu xanh lục, sau đó là từ trên người gã thoát ra một làn khói trắng. Cuối cùng gã cũng có thể chuyển động linh hoạt một chút, hai tay cứ ôm chặt lấy chân điện nói: “Cảm ơn các cậu! Tôi biết là các cậu nhất định... nhất định có cách mà!”

Gã lắp bắp nói chuyện, tôi khinh bỉ liếc một cái, hỏi: “Sao người chú lại mang nhiều âm khí như vậy? Có vài thứ chỉ tồn tại ở cõi âm. Người thường nếu không làm chuyện thất đức gì sẽ không phải mang lấy nó.”

Bạch Dực quay đầu nói: “Em đọc sách của anh?”

Tôi gật đầu, hỏi: “Sao hả? Không được?”

Gã đàn ông vừa nghe chúng tôi nói, vội vã nhích lại gần hơn, nói: “Các cậu, các cậu biết đây là thứ gì?”

Lúc này, tiếng rầm rập kia lại bắt đầu vang lên, gã gầy cứ như chuột nghe mèo kêu, vội trốn phía sau chúng tôi. Tôi chỉ vào bên trong nói: “Vợ của chú ở trong đó?”

Gã gật đầu nói: “Ồ đó, nhưng tiếng động kia không phải do cô ấy làm nên.”

Tôi nghi hoặc hỏi: “Vậy do ai làm?”

Gã nhắm hai mắt lại nói: “Của mẹ tôi... không phải... tôi cũng không biết đó là thứ gì nữa!”

Tôi nghe gã nói năng lộn xộn liền nhíu mày hỏi: “Có phải là bà cụ nhờ lấy giúp chăn lúc sáng?”

Gã lắc đầu nói: “Kia cũng không phải...”

Bạch Dực lấy thêm một lá bùa, lén dúi vào tay tôi nói: “Anh lên phía trước, em giúp anh chống đỡ ở sau.”

Tôi cúi đầu nhìn là Bạt Âm phù. Nhận lấy đèn pin, tôi giúp anh chiếu sáng. Trong ánh sáng yếu ớt, chúng tôi thấy một quái vật toàn thân đều biến thành màu đen đang dùng vợt đánh vào người phụ nữ kia. Mà di ta lại giống như một cái chăn bông thật lớn, hai tay đều bị kẹp phoir quần áo kẹp chặt, dính vào gậy trúc. Thân thể di ta vô cùng quái dị, vừa đẹp vừa béo, tương tự một cái chăn bông. Di ta cúi thấp đầu, không rõ là tỉnh hay mê.

Quái vật kia vừa thấy chúng tôi liền dừng tay, nghiêng đầu nhìn trừng trừng. Bà ta vừa chạm mặt gã gầy liền như phát điên mà vọt đến. Lòng tôi giật mình, lẽ nào lại thù hằn con mình như vậy? Kia là mẹ sao? Bạch Dực phản ứng nhanh hơn tôi nhiều, một tay anh nhanh chóng cản thứ đó lại, tay kia cấp tốc dán lá bùa vào ngay giữa trán bà, sau đó nhìn tôi nói: “Dán lên ngực!” Tôi liền dán lên ngực bà. Quái vật không hề kháng cự, cứ như một bức tượng quái dị đứng sững trước mặt chúng tôi, một chút hơi thở của sự sống cũng không có.

Gã gầy kia vẫn còn núp ở phía sau, tôi quay đầu lại hỏi: “Ông khẳng định đây là mẹ ông sao? Mẹ của ông sao lại như thế? Rốt cuộc ông đã làm gì để bà chết không nhắm mắt?”

Gã sợ hãi ngồi bệch ra đất, ôm mặt nói: “Tôi, tôi không phải người! Tôi là súc sinh! Tôi... tôi thật có lỗi với mẹ mà!”

Tôi cắt ngang những lời vô ích, nói: “Đủ rồi, ông mau nói, đây là chuyện gì?”

Bạch Dực thừa dịp này bước nhanh đến người phụ nữ kia, kéo đám quần áo trên người di ta ra. Lúc anh đỡ dậy thì di ta a một tiếng, tôi liền chạy đến, phát hiện người phụ nữ này vô cùng nhẹ. Bạch Dực chiếu đèn khắp nơi, tìm được một cây kéo, sau đó đâm mạnh vào tay di, gã gầy vội ngăn anh lại hỏi: “Cậu làm gì?”

Bạch Dực liếc gã xong gạt tay ra, sau đó dứt khoát đâm xuống. Trong tay người phụ nữ kia thật không ngờ đều là sợi bông màu đỏ. Di ta không có máu thịt, chỉ có tầng tầng lớp lớp sợi đỏ dồn ở trong. Gã gầy hét a lên. Tôi vươn tay đặt ở mũi di ta thăm dò, đến một nhịp tim cũng không có, đây quả nhiên là một cái xác. Tôi đột ngột ngẩng đầu nhìn gã đàn ông nói: “Vợ ông chết rồi.”

Gã gầy ngồi xồm trên đất, không khóc cũng không gào, linh hồn dường như bị hút ra khỏi thân thể. Tôi nhìn dáng vẻ kia, liền nói khẽ với Bạch Dực: “Nếu chúng ta không đến, người này, có thật cũng sẽ chết?”

Bạch Dực lắc đầu, chỉ vào bà lão nói: “Không đâu, bà lão này rất không đành lòng giết con trai mình. Nếu không phải bà rút mạng người phụ nữ kia thể cho gã thì trên người nhiều âm khí thể kia, hẳn đã sớm chết. Nói tóm lại, bà lão này thật ra đã cứu mạng gã đấy.”

Gã đàn ông nghe chúng tôi trò chuyện, bỗng bịch một cái quỳ ngay xuống đất, cuối cùng cũng gào khóc lên. Gã nói: “Mẹ ơi, mẹ ơi, con xin lỗi mẹ ơi, con không nên vô dụng như vậy! Aiz, các cậu không biết, vợ tôi là một mụ la sát, cô ta làm việc tại nhà tang lễ, cái gì cũng không kiêng sợ, sau vì tôi mất việc ở xưởng dệt, nên bảo tôi chuyển sang buôn bán. Tôi đâu có khiếu kinh doanh, liền vỡ vốn rất nhanh, đến tiền nhập hàng

cũng không có. Tiếp theo, cô ta đem vài cái ruột chần về, bảo tôi để tất cả vào vỏ chần mới. Tôi hỏi thứ đó ở đâu ra, cô ta nói lấy từ những đồ của người chết mà có, muốn tôi bán lại cho người khác.

Tôi lúc đầu sợ đến không dám cầm, nhưng cô ta không chịu, mắng tôi là đàn ông vô dụng, nói đốt cái gì cũng là đốt, có thể kiếm tiền là được rồi. Tôi vẫn sợ cô ta hơn, vì vậy... vì vậy che khuất lương tâm... bán chần của người chết....”

Lòng tôi run lên, may mà không mua chần của gã, nếu không, chắc mỗi ngày đều gặp phải ác mộng. Vậy cũng khó trách, âm khí trên người gã đàn ông này là do làm chuyện tổn hại đến âm đức tích lũy thành. Chần liệm, vốn là thứ người chết dùng để chống đỡ với khí lạnh không thể chịu nổi trên đường đi xuống cõi âm. Nào ngờ, người đàn ông này lại vì lợi nhuận làm ra chuyện tán tận lương tâm. Quỷ hồn của người chết không có chần, tất phải đến đây để đòi lại, chúng sẽ để lại âm khí trong ngôi nhà và cả trên người gã đàn ông này.

Gã lau nước mũi tiếp tục nói: “Mụ vợ tôi! Aiz! Đối với mẹ chồng cũng chẳng tốt là mấy. Mẹ tôi hiền lành, sợ cô ta lắm. Sau mẹ bị ung thư, cô ta cũng không để yên, nói dù gì cũng phải diễn cảnh cuối, sớm muộn gì cũng chết, không nên lãng phí tiền của. Sau đó mẹ tôi thật rất đau đớn, tôi thật không nhẫn tâm, lén đưa mẹ vào bệnh viện. Ngày thứ hai mụ vợ của tôi buộc mẹ phải ra về. Mẹ tôi chịu đựng đau đớn cũng không lâu lắm,... bà treo cổ tự sát trong nhà. Cô ta trước đây là thợ dệt gấm Tô Châu, đã tự làm ình một bộ chần thọ, nói sau này lúc trăm tuổi già sẽ cần đến, muốn khoe khoang khoáng lạc, để người khác không nói cô ta bất hiếu.... Nhưng tôi vừa để chần vào hòm thì mụ vợ tôi lại nói, chần dệt khéo thể đốt đi thật tiếc tiền, thế là ném cho tôi một cái chần khác. Lòng tôi vừa tức vừa thương, cuối cùng đã cãi nhau với cô ta. Không còn cách nào khác, cô ta nhường ẹ tôi đắp cái chần đó tại lễ tang được một lúc, chờ đến khi hỏa táng thì...đổi lại.”

Tôi càng nghe càng giận, tức đến độ hai tròng mắt trũng lên gần như vọt cả ra ngoài. Tôi cầm đèn pin chiếu thẳng vào mặt gã mắng: “Chú là hạng gì thế! Sao có thể đối xử với mẹ mình như vậy? Mẹ chú bị ung thư cũng không lo chữa trị, đến khi bà chết một cái chần cũng không cho. Con mẹ nó, chú có phải là người hay không, so ra giống súc vật hơn đấy.”

Gã gầy thấy tôi chuẩn bị đánh mình thì vội vã né ra. Cú đá của tôi rơi vào khoảng không, thật là chẳng có chỗ trút giận. Bạch Dực chỉ lạnh lùng nhìn, sau đó kéo tôi lại, nói: “Đừng náo động, tội đánh chết gã sẽ trút lên em đấy. Vì thứ cặn bã này mà ngồi tù thật không đáng. Chúng ta còn việc phải làm.”

Tôi quay đầu lại nhìn thoáng qua hình người đã bị cháy đen kia, thở dài một hơi, nói: “Tội nghiệt mà, nuôi ra súc vật như chú, thà rằng đừng sinh!”

Gã gầy thấy chúng tôi muốn rời đi, vội ôm lấy chân tôi nói: “Đừng mà, đừng mà! Cậu đi... còn mẹ tôi...”

Tôi cười gằn nói: “Sợ? Sợ mẹ ruột mình à?”

Gã méo máo: “Tôi biết! Tôi biết tôi đáng chết! Không phải tôi sợ, chỉ là tôi không muốn thấy mẹ tôi đến tận giờ chết không nhắm mắt. Tôi... không muốn người thành như vậy mà!”

Tôi mắng: “Chú đừng ở đây giả mù sa mưa nữa, oán niệm của mẹ chú là cái chần kia cùng tội bất hiếu của chú. Nếu chú thật sự muốn chuộc tội, tốt nhất là thành tâm dập đầu trước mặt mẹ mình một cái. Sau đó lấy cái chần kia... đưa ẹ chú. Chẳng bằng... chẳng bằng Bạch Dực giúp gã một tay, bà cụ thật quá đáng thương, cứ để bà chết không nhắm mắt như vậy cũng chẳng phải là cách.”

Bạch Dực gật đầu, cầm lấy cái chần rách quàng lên người bà cụ. Bỗng chốc từ trên người bà bỗng phát ra tiếng thở dài khe khẽ. Sau đó là tên khốn kia mặt đầy nước mắt nước mũi cứ liên tiếp dập đầu trước bà.

Dần dần thân thể đang dựng đứng của bà cụ từ từ nằm xuống. Bạch Dực bước đến, gỡ chần ra xem. Lúc này phía dưới chẳng còn người gì cả, chỉ lưu lại một đồng sợi bông xếp thành hình người, vừa thối vừa nát. Bạch Dực vỗ vỗ tôi nói: “Mẹ gã cuối cùng cũng đã yên tâm ra đi rồi.”

Tôi lắc lắc đầu nói: “Bà cụ thật quá đáng thương, người đã chết rồi, tất cả đều vì muốn một vật bồi táng sau cùng. Nhưng tên súc sinh này lại không hoàn thành nguyện vọng đó, để bà cụ phải gởi oán niệm vào đồng bông kia.”

Tôi lại quay đầu nhìn người phụ nữ, sau đó đưa mắt nhìn Bạch Dực. Anh hiểu ý tôi, liền lấy ra một lá bùa, nhét vào miệng dì ta. Không lâu sau, trên người dì ta dần dần tràn ra một lượng lớn nước, hôi thối không gì sánh bằng. Cuối cùng là hoàn toàn biến thành một thi thể. Xác kia đã chết được khá lâu, giờ đã xuất hiện lốm đốm.

Anh ừ một tiếng, nói: “Chú cứ báo cảnh sát. Pháp y sẽ đến kiểm tra. Chú không giết vợ mình, bọn họ sẽ không bắt chú vào tù. Nói chung chuyện ở đây, giờ là của chú.” Nói xong Bạch Dực kéo tôi muốn rời khỏi nhà đó. Không ngờ, gã kia lại chặn trước mặt chúng tôi nói: “Còn... còn khí độc trên người tôi?”

Tôi ừ một tiếng, quay người lại nhìn gã nói: “Chú làm biết bao chuyện thất đức. Tất cả nợ nần, vợ chú đã thay chú gánh hết, tiếp theo có trút bỏ được không là chuyện của chú. Tu nhân tích đức nhiều khi lại là cách, phải xem chú có chịu làm hay không.”

Nói xong tôi kéo Bạch Dực quay lưng rời khỏi nơi lạnh lẽo, dơ bẩn này. Phía sau vẫn nghe được gã kia liên tục lí nhí, có lẽ hối hận, cũng có thể là lo sợ, sợ cho kết cục sau này của gã giống như vợ mình vậy.

Về lại trước cửa chính nhà chúng tôi, Bạch Dực lại đốt một lá bùa, nhường tôi bước qua đồng lửa trước, để tiêu trừ âm khí của nhà kia. Tôi thở dài một hơi nói: “Làm cả buổi trời, không ngờ chuyện lại ra như thế. Aiz... thật chẳng biết nói gì nữa.”

Bạch Dực châm một điếu thuốc, lại ném cho tôi một điếu, vỗ vỗ trán nói: “Thật ra anh cũng chẳng có tư cách để nói. Anh cũng bất hiểu, nếu không đã chẳng rời xa cha mẹ anh lâu như vậy, nhiều năm rồi mới về thăm họ một lần. Họ đã già đi nhiều lắm. Aiz... anh thật có lỗi với họ.”

Tôi vỗ vỗ vai anh, ngây ngô cười nói: “Có dịp, em và anh cùng về một chuyến? Thế nào? Nghe nói hải sản của Ninh Ba[1] thật không nên bỏ qua nha!”

Anh xoa xoa mặt tôi, cười nói: “Em cứ mở miệng ra là nói chuyện ăn uống. Aiz, thôi bỏ đi, ngày mai anh sẽ đi mua chăn cùng em, sẵn tiện sẽ mua thêm vài vật dụng hàng ngày. Em giờ đã ở đây! Cũng nên thay đổi mà.”

Tôi xấu hổ ừ một tiếng. Xoay đầu bò lên giường, bỗng nhớ đến một chuyện, nói: “Thôi đừng mua nữa, giờ em nhìn đến chăn... nhìn đến chăn là như đang thấy ma ấy!”

Anh ha ha mở miệng cười, dụi tàn thuốc, cũng lên giường nói: “Vậy không mua chăn nữa, anh sẽ làm chăn cho cứng.” Nói xong lại tự bắt đầu, toàn bộ thân thể đều dán lên người tôi. Tôi ôm thắt lưng không ngừng kêu đau, anh thấy vậy cũng chỉ có thể cố dần xuống, giúp tôi xoa xoa eo.

Anh thì thầm nói: “Còn vài tiếng nữa là sáng, chuyện chăn để ngày mai anh sẽ lo liệu.”

Tôi ừ một tiếng, chẳng bao lâu tiếng mưa nhỏ giọt lại vang lên. Xen lẫn giữa những hạt mưa rơi tôi còn nghe được tiếng thở dài không rõ. Tôi nhắm hai mắt lại, nhớ đến lúc nhỏ bà tôi cũng có nói thế này: “Con người ấy mà, lúc ra đi nhất định phải mặc dày một chút. Đường xuống cõi âm thật lạnh lẽo lắm...”

Hôm sau, trời còn chưa sáng, chúng tôi đã nghe được tiếng ầm ĩ. Mở cửa ra nhìn, thấy có rất nhiều hàng xóm vây quanh, còn có vài người mặc đồ màu trắng khiêng một chiếc cáng cứu thương ra cửa. Trong túi nhựa trên cáng lộ ra một gương mặt. Đó là vẻ mặt méo mó của một phụ nữ đã hết hy vọng, tham lam với đôi mắt trừng trừng mở to. Trong miệng của dì ta, tôi còn thấy được một sợi bông.

[1] Ninh Ba () Là thành phố nằm ở phía nam vịnh Hàng Châu trực thuộc tỉnh Triết Giang, Trung Quốc.

— End —

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/quy-thoai-lien-thien>